Giới thiệu

Trong thuở bình minh của vũ trụ, khi thế giới Hồng Hoang còn chìm trong hỗn mang và những cuộc đại chiến phân tranh quyền lực, hai chủng tộc hùng mạnh nhất là Vu tộc và Yêu tộc đã tạo nên một thời đại đầy rẫy thần thoại và máu lửa.

Đây là bối cảnh của một hành trình nghịch thiên, nơi một kẻ được mệnh danh là "đệ nhất mãng phu" (kẻ liều lĩnh bậc nhất) sẽ làm rung chuyển cả thiên địa.

Câu chuyện bắt đầu tại bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc.

Vu Mãng, một linh hồn xuyên không từ hiện đại, đã sống trong hình hài một thiếu niên Vu tộc suốt 150 năm.

Giữa một thế giới mà các Tổ Vu nắm giữ sức mạnh pháp tắc còn Yêu tộc thống trị thiên đình với những Yêu Thần đầy quyền năng, Vu Mãng lại hiện lên với một bản tính vô cùng đặc biệt: liều lĩnh, trực diện và hoàn toàn không màng đến mưu kế.

Anh sở hữu "Hệ thống Mãng Phu" – một thực thể bí ẩn cực kỳ phù hợp với tính cách "không phục là đánh" của mình.

Ngay từ khi bắt đầu, hệ thống đã ban tặng cho anh mười giọt tinh huyết Bàn Cổ cùng bóng ấn của Bàn Cổ Rìu, đặt nền móng cho một sức mạnh nhục thân vô song.

Trong khi các chiến binh Vu tộc khác còn đang mải mê nghiên cứu trận pháp hay chiến thuật, Vu Mãng chỉ tin vào một chân lý duy nhất: sức mạnh tuyệt đối phá vỡ mọi quy tắc.

Tại buổi tuyển chọn phó tướng của Đại Vu Khoa Phụ, Vu Mãng đã khiến toàn quân chấn động khi dùng một rìu duy nhất đánh bại

thiên tài của bộ lạc.

Thậm chí, anh còn ngông cuồng thách thức cả Khoa Phụ, dùng khí thế kinh thiên động địa buộc vị Đại Vu danh tiếng này phải lui bước.

Hành trình của Vu Mãng thực sự bùng nổ khi anh tiến vào chiến trường Vu – Yêu đại chiến.

Tại Thung lũng Thiên Yêu, bất chấp sự can ngăn của nữ tham mưu Vu Linh, Vu Mãng một mình xông pha vào hàng vạn quân thù, chém sát con trai của Yêu Thần Cửu Anh, san bằng mọi cạm bẫy bằng sự thô bạo thuần túy.

Mỗi giọt máu của kẻ thù rơi xuống lại khiến thanh Ám Huyết Phủ của anh thêm phần hung bạo, mỗi trận chiến sinh tử lại kích hoạt khả năng "càng đánh càng mạnh", đưa cảnh giới của anh thăng tiến một cách thần tốc.

Đỉnh điểm của sự ngông cuồng là khi Vu Mãng xuất hiện tại chân núi Bất Chu.

Trong lúc mười hai Tổ Vu và hai vị Yêu Đế là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang giằng co nghẹt thở, Vu Mãng đã tạo nên một kỳ tích chưa từng có: anh một mình phá tan Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận – trận pháp mà ngay cả chuẩn thánh cũng phải e dè.

Không dừng lại ở đó, với sự trợ giúp của bóng ấn Bàn Cổ, Vu Mãng đã trực tiếp trảm thủ Kim Ô chân thân của Yêu Đế Đế Tuấn ngay trước mặt muôn vàn quân sĩ.

Dù Đế Tuấn nhờ bảo vật mà giữ lại được một tia nguyên thần để phục sinh, nhưng cái danh "Vu tộc đệ nhất mãng phu" của Vu Mãng đã chính thức trở thành nỗi khiếp sợ bao trùm lên toàn bộ Yêu tộc.

Giữa những cuộc chém giết điên cuồng, Vu Mãng lại có một mối nhân duyên sâu sắc với Tổ Vu Hậu Thổ.

Nhờ sự dẫn dắt của cô, anh tiến vào bí cảnh Bàn Cổ, lĩnh ngộ được "Khai Thiên Cửu Thức" – bộ kỹ năng tối thượng vốn dĩ chỉ dành cho đấng sáng thế.

Tại đây, anh không chỉ rèn luyện nhục thân đạt đến độ bất hoại mà còn được Hậu Thổ giúp đỡ ngưng tụ ra nguyên thần – điều mà vốn dĩ Vu tộc thiên bẩm không bao giờ có được.

Sự kết hợp giữa nhục thân mạnh nhất và nguyên thần huyền diệu đã biến Vu Mãng thành "Tổ Vu thứ mười ba", một biến số nằm ngoài sự tính toán của Thiên đạo.

Sóng gió thực sự nổi lên khi Vu Mãng đoạt được đạo "Hồng Mông Tử Khí" thứ bảy – cơ duyên để thành thánh mà cả thế gian thèm khát.

Từ các bậc đại năng ẩn thế đến Thiên Địa Tứ Linh (Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ), tất cả đều tham lam muốn tiêu diệt anh để cướp đoạt tử khí.

Thế nhưng, đứng trước vòng vây của hàng chục Chuẩn Thánh, Vu Mãng chỉ nhếch mép cười, vác thanh Ám Huyết Phủ đã tiến hóa lên cấp Tiên Thiên Chí Bảo, sẵn sàng dùng sức mạnh "Lực chi pháp tắc" để nghiền nát mọi kẻ ngáng đường.

Câu chuyện không chỉ là cuộc chiến giữa hai chủng tộc, mà còn là hành trình của một kẻ điên rồ dám thách thức cả Thánh nhân, thách thức cả Đạo Tổ Hồng Quân để tìm ra chân lý của chính mình.

Với Vu Mãng, không có mưu hèn kế bẩn, không có thỏa hiệp, chỉ có con đường của một "Mãng Phu" chân chính: Dùng sức mạnh khai thiên lập địa để định nghĩa lại trật tự của thế giới Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 1

Thập Đại Yêu Thần:Kế Mông, là Thần Vũ Sư trong thần thoại cổ đại Thiên Triều, còn được gọi là Vũ Sư.

Hắn có thân người đầu rồng, ẩn cư trong Chương Uyên, đi đến đâu tất có cuồng phong bão vũ.

Một thân pháp lực phần lớn hiển hiện trong phong vũ, tướng mạo uy vũ, trong tay cầm một cây Tam Xoa Náo Hải Cương Xoa, thân khoác Long Lân Áo Giáp.Anh Chiêu có mặt người thân ngựa, vằn hổ, cánh chim, tiếng kêu như lưu.

Hắn được xưng là thần trông coi vườn hoa cho Thiên Đế, nhưng xem ra không chỉ là thần thú.《Sơn Hải Kinh (Tây thứ tam kinh)》 có ghi chép: "Thực duy Đế chi Bình Phố, thần Anh Chiêu ti chi, kỳ trạng mã thân nhân diện, hổ văn điểu dực, tuấn vu tứ hải, kỳ âm như lưu.

Nam vọng Côn Luân, kỳ quang hùng hùng, kỳ khí hồn hồn."Bạch Trạch được mệnh danh là trên thông thiên văn địa lý, dưới tường lông gà vỏ tỏi; biết được mọi chuyện tương lai, hiểu được mọi thứ.

Bạch Trạch trời sinh đã biết nói tiếng người.

Trong số các Tiên Thiên Linh Thú, hắn là thủ lĩnh xứng đáng.

Nếu không phải đắc đạo muộn, vị trí tộc trưởng Yêu tộc e rằng đã đổi người khác làm.

Khi hóa thành hình người, hắn lại mang một phong thái tiên phong đạo cốt, vô cùng nho nhã.

Trong tay cầm một cây quạt lông vũ, không nhanh không chậm phe phẩy, chẳng rõ đang tính toán điều gì.Phi Đản là Vũ tộc đắc đạo, bản tướng như chuột, chân đỏ.

Khi hóa thành hình người, tướng mạo hơi hèn mọn, hai mép ria chuột càng tăng thêm vài phần hài hước.Thương Dương bản thể là chim một chân màu xanh, tương truyền có nguồn gốc sâu xa với Phượng Hoàng tộc, tướng mạo vô cùng mỹ lệ.

Hắn khoác một bộ trường bào dệt từ tơ màu xanh nhạt, tĩnh lặng đứng một bên, trong tay vuốt ve một cây trâm ngọc bích, dường như mọi chuyện đều không để tâm.Phi Liêm bản tướng thân hươu, đầu như chim sẻ, có sừng, đuôi rắn vằn báo.

Hắn khoác một thân da thú, lộ rõ vẻ hào sảng.

Trong tay cầm một cây quạt dài hơn sáu thước, trên đó đính đầy các loại bảo thạch thuộc tính, trông vô cùng hoa lệ, khá tương tự với quạt Ba Tiêu trong truyền thuyết.

Phi Liêm cũng là một trong Thập Đại Ma Thần Thượng Cổ trong các tiểu thuyết hiện đại.

Nguồn gốc từ sự sùng bái các tinh thần tự nhiên thượng cổ của người dân Thiên Triều.

Phỉ Liêm (Phi Liêm) thuộc dương hỏa, chủ về cô khắc.

Kỵ nhập mệnh, thân, cung phụ mẫu, chủ cô khắc.

Nhập cung mệnh thân, người đó cô độc; nhập cung phụ mẫu, khắc phụ mẫu, nếu hội hung tinh, sự khắc tất nặng.

Ở cung Thiên Di, kỵ Thiên Đồng, thêm hội hung tinh, dễ gặp tai nạn xe cộ, huyết quang.Khâm Nguyên cũng là Vũ tộc đắc đạo, bản tướng như ong, lớn gần bằng uyên ương.

Hóa thành hình người là một mỹ nữ hiếm thấy, khoác y phục ngũ sắc, toàn thân dùng lông cánh Tiên Thiên Linh Cầm dệt thành.

Trong tay thường cầm một cây kim thêu.Thử Thiết, còn gọi là

Ngao Thiết, là yêu thú trong thần thoại cổ đại Thiên Triều.

Bản tướng xấu xí, hình dạng giống trâu nước, nhưng có sừng lớn, lông đen kịt, ăn sắt.

Chất thải sắc bén như thép.

Linh thú như vậy thực sự hiếm thấy, lại có thể tinh luyện thép.

Hóa thành hình người, da đen sạm, mặt như đáy nồi, trong tay cầm một cây lang nha bổng, cởi trần thân trên, trông là một kẻ thô kệch, lực lưỡng.Quỷ Xa còn gọi là Cửu Đầu Điểu, Cô Hoạch Điểu, là yêu điểu trong thần thoại cổ đại Thiên Triều.

Vì vào ban đêm phát ra âm thanh như xe cộ chạy nên có tên Quỷ Xa.

Màu đỏ, giống vịt/ngỗng.

Khi hiện ra nguyên hình, cánh rộng trăm trượng, ban ngày mù lòa, ban đêm nhìn rõ, hơi gặp âm khí thì bay lên kêu.

Thú này là Hồng Hoang Hung Thú, trong Thập Đại Thái Cổ Đại Yêu cũng là cao thủ số một số hai.

Khi hóa thành hình người lại tướng mạo đường đường, rất có khí khái hào kiệt, trong tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích.Cửu Anh là một trong những Hung Thú trong thần thoại cổ đại Thiên Triều.

Xuất phát từ 《Hoài Nam Tử Bản Kinh Huấn》.

Là quái vật nước lửa, có thể phun nước, đất, lửa, tiếng kêu như trẻ con khóc, có chín đầu, nên gọi là Cửu Anh.

Xuất hiện vào thời Nghiêu, tác hại nhân gian, bị Hậu Nghệ bắn chết tại Hùng Thủy phía Bắc.

Trong 《Thần Thoại Cổ Đại Thiên Triều》 ghi chép phương Bắc

có một con sông lớn, sâu ngàn trượng, sóng lớn cuồn cuộn, gọi là Hùng Thủy.

Trong Hùng Thủy có một quái vật chín đầu, tên Cửu Anh, vừa có thể phun nước, vừa có thể phun lửa.

Khi mười mặt trời cùng xuất hiện, Hùng Thủy cũng sôi trào, Cửu Anh chê trong nước quá nóng, nhảy lên bờ, thấy người liền ăn, khi ăn phải có 9 món ăn cùng lúc.Thập Nhị Tổ Vu, trời sinh nhục thân cường hãn vô địch, thôn phệ thiên địa, thao túng phong thủy lôi điện, lấp biển di sơn, cải thiên hoán địa.Khi Thập Nhị Tổ Vu tề tựu không thiếu một ai, cùng nhau sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân, khai thiên tích địa, hủy thiên diệt địa, đủ sức địch Thánh Nhân.Thập Nhị Tổ Vu đều có thể hóa thành hình người, dưới đây là hình tượng bản thể Tổ Vu:Đế Giang: Như túi màu vàng, đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, hỗn độn vô diện mục, là Tổ Vu Không Gian, chưởng khống pháp tắc không gian.Cú Mang: Xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai rồng, là Tổ Vu Mộc Phương Đông, chưởng khống pháp tắc mộc.Chúc Dung: Đầu thú thân người, thân khoác vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, là Tổ Vu Hỏa Phương Nam, chưởng khống pháp tắc hỏa.Nhục Thu: Mặt người thân hổ, thân khoác vảy vàng, nách mọc đôi cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai rồng, là Tổ Vu Kim Phương Tây, chưởng khống pháp tắc kim.Cộng Công: Đầu rắn thân người, thân khoác vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh, là Tổ Vu Thủy Phương Bắc, chưởng khống pháp tắc thủy.Huyền Minh: Mặt người thân chim, hai bên tai đeo hai con rắn xanh, chân đạp hai con rắn xanh, hình tượng khá quái dị, Huyền là Bắc, Minh là Âm, là Tổ Vu Vũ, chưởng khống pháp tắc vũ.Hậu Thổ: Thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm rắn đẳng, là Tổ Vu Thổ Trung Ương, chưởng khống pháp tắc đại địa.Cường Lương: Miệng

ngậm rắn, tay nắm rắn, đầu hổ thân người, bốn chân có móng, khuỷu tay dài, là Tổ Vu Lôi, chưởng khống pháp tắc lôi.Chúc Cửu Âm: Đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực, là Tổ Vu Thời Gian, chưởng khống pháp tắc thời gian.Thiên Ngô: Tám tay mặt người, thân hổ mười đuôi, là Tổ Vu Phong, chưởng khống pháp tắc phong.Hấp Tư: Mặt người thân chim, tai đeo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ, là Tổ Vu Tốc Độ, chưởng khống pháp tắc tốc độ.Xa Bỉ Thi: Mặt người thân thú, hai tai như chó, tai đeo rắn xanh, là Tổ Vu Thiên Khí, chưởng khống pháp tắc thiên khí.Vu tộc hiểu được một số ít pháp thuật yếu kém, như Ngự Phong Thuật, tốc độ phi hành khá chậm chạp, xa không bằng tốc độ chạy trên mặt đất, nên Vu tộc không giỏi không chiến, thường dùng nhục thân chiến đấu.Để trở thành Tổ Vu, tất yếu phải lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc.Ngoài ra, Cửu Phượng là muội muội đồng bào của Cường Lương, có Tiên Thiên Tổ Vu chi thể, nhưng khi sinh ra chưa lĩnh ngộ pháp tắc, không thể trở thành Tổ Vu.

Sau này Cửu Phượng theo Huyền Minh tu luyện, lĩnh ngộ được pháp tắc Băng của riêng mình.Vu Mãng đã xuyên việt đến thế giới này 150 năm, trở thành một thành viên của Vu tộc, trong bộ lạc Hậu Thổ.

Vu tộc không cần tu luyện nguyên thần, chỉ cần tu luyện nhục thân.

Chương 2

Cảnh giới nhục thân càng cao, thọ mệnh càng dài.

Một Vu tộc nhân bình thường ít nhất cũng sống được ngàn năm.Vì vậy, Vu Mãng hiện tại tương đương một thiếu niên nhân loại 15 tuổi, đương nhiên, tâm trí hắn không chỉ đơn giản là 15 tuổi.Tuy nhiên, việc xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang và trở thành một thành viên Vu tộc, đối với Vu Mãng, một kẻ si mê võ học, là một chuyện đại hảo.Hiện tại, đại chiến Vu – Yêu đang bùng nổ, mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu Vu tộc và Yêu tộc vẫn lạc.Lúc này, Vu Mãng cùng các thiếu niên Vu tộc đồng lứa đang học.

Hắn khoác một chiếc áo da thú lớn, đeo một chuỗi vòng cổ lang nha, trên lưng vác hai cây cốt phủ lớn, sống động như một dã nhân.

"Khi một người lạc đàn, gặp phải một đám lớn Yêu tộc, nên làm thế nào?" Một nữ tử hỏi đám thiếu niên Vu tộc trước mặt.Nữ tử vận thanh y, bất kể dung mạo hay thân hình đều tuyệt mỹ, nhưng Vu Mãng dường như không để ý đến dung mạo của nàng.Vu Mãng cao cao giơ tay: "Ta sẽ xông lên, giết sạch bọn chúng!"Đám thiếu niên Vu tộc xôn xao, nữ tử trừng mắt nhìn hắn, nói: "Vu Mãng, chớ nói bậy, làm như vậy chỉ sẽ mất mạng!

Nên lùi lại mà bỏ chạy!""Cửu Phượng Đại Vu, ta không hề nói bậy…" Vu Mãng có chút quật cường đáp."Thôi được, ta tiếp tục hỏi, nếu ngươi cần bảo vệ Hậu Thổ đại nhân, nhưng Hậu Thổ đại nhân lại bị trọng thương, gặp phải đại phê Yêu tộc nhân, ngươi phải làm gì?" Cửu Phượng lại hỏi.Vu Mãng lại giơ tay: "Cửu Phượng Đại Vu, ta sẽ đi giết hết những Yêu tộc nhân đó, chỉ cần giết sạch bọn chúng, là có thể bảo vệ Hậu Thổ đại nhân bị thương rồi!""……" Cửu

Phượng nghe xong, sắc mặt hơi khó coi, Vu Mãng đây không phải cố ý gây sự sao?

"Vấn đề cuối cùng, nếu ngươi phát hiện đồng bạn bị một đối thủ thực lực mạnh hơn đánh bại, vừa kịp đến hiện trường, ngươi sẽ làm gì?" Cửu Phượng lại tiếp tục hỏi.Vu Mãng vô cùng tích cực, lại giơ tay: "Cửu Phượng đại nhân, chỉ cần giết chết đối thủ đó, là có thể bảo vệ đồng bạn!""Chẳng lẽ ngươi không hề nghi ngờ thực lực đối phương mạnh hơn mình sao?

Vu Mãng, ngươi có cảm thấy mình quá lỗ mãng một chút không?" Cửu Phượng hỏi."Không hề, nếu biết đối phương thực lực mà e sợ, rồi co rút lui, vậy hiển thị uy phong của Vu tộc ta làm gì?" Vu Mãng lớn tiếng hô.Cửu Phượng nhìn Vu Mãng, ánh mắt vô cùng phức tạp.Cửu Phượng quyết định không hỏi nữa!Cửu Phượng là một Đại Vu trong Vu tộc, hơn ngàn năm qua đã dạy không ít thiếu niên Vu tộc.

Nàng đã thấy không ít thiếu niên Vu tộc bốc đồng, nhưng một Vu tộc nhân lỗ mãng như Vu Mãng, nàng chưa từng thấy.Cửu Phượng cảm giác Vu Mãng như khắc hai chữ "mãng phu" lên trán vậy!Bởi vì chiến tranh Vu – Yêu đã kéo dài ba trăm năm, cũng có không ít Vu tộc và Yêu tộc vẫn lạc, nhưng vì muốn trở thành bá chủ của mảnh Hồng Hoang thiên địa này, những hy sinh đó cũng đáng giá.Vu Mãng tuy xuyên việt, nhưng không hề say mê luyện võ, đối với thế giới Hồng Hoang cũng không quá quen thuộc, chỉ biết đại khái.

Nhưng dù sao đây cũng là một thế giới mới, mảnh Hồng Hoang này cũng chưa chắc giống như hắn biết, Vu Mãng cũng sẽ sống theo cách của mình.[Kích hoạt thành công, kiểm tra ký chủ sở hữu mãng phu tính cách và thể chất, tự động chuyển hóa thành Mãng Phu Hệ Thống!][Hệ thống?][Ký chủ có muốn mở gói quà lớn tân thủ không?][Đương nhiên!][Chúc mừng ký chủ nhận được Bàn Cổ Tinh Huyết X10, Bàn Cổ Phủ Ảnh X1, Tụ Lý Càn Khôn pháp thuật!]Vu Mãng

trong lòng đại hỉ, trên tay hắn xuất hiện 10 giọt Bàn Cổ Tinh Huyết, và một cái bóng mờ.Bàn Cổ Phủ Ảnh dường như có thể dung hợp với cốt phủ trên tay Vu Mãng, sau này Vu Mãng có thể tiếp tục luyện hóa cốt phủ.

Nếu có thể có được Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, thì Vu Mãng thậm chí có khả năng tái hiện Bàn Cổ Phủ trên thế gian! Tam Thanh hiện tại tuy chưa thành Thánh, nhưng ba kiện chí bảo đó đều nằm trong tay ba vị Chuẩn Thánh.

Vu Mãng muốn có được chúng bây giờ, là quá khó khăn.Vu Mãng lập tức bế quan luyện hóa Bàn Cổ Tinh Huyết.Bàn Cổ Tinh Huyết đối với Vu tộc, là vật bồi bổ tốt nhất, bởi vì Vu tộc do Bàn Cổ hóa thành, chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần.

Hiện tại Vu Mãng cũng vậy, chỉ có thể không ngừng cường hóa nhục thân, mới có thể trở nên cường hãn hơn.Giọt Bàn Cổ Tinh Huyết đầu tiên nhập thể, Vu Mãng lập tức cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể như bị lửa đốt.Giọt Bàn Cổ Tinh Huyết thứ hai nhập thể, xương cốt Vu Mãng dường như bị người nghiền nát thành bột, rồi lại khôi phục lại.Giọt Bàn Cổ Tinh Huyết thứ ba nhập thể, huyết dịch của Vu Mãng gần như sôi trào.Giọt thứ tư…Vu Mãng dung hợp cả 10 giọt Bàn Cổ Tinh Huyết, cơ thể hắn xuất hiện biến hóa cực lớn.Thân thể Vu Mãng vốn cao một trượng, giờ biến thành khoảng một trượng rưỡi.

Vu Mãng phát hiện, cốt phủ ban đầu, cũng như thân thể, lớn hơn không ít, cao bằng nửa người.Tuy nhiên, Vu Mãng có thể tự do khống chế cơ thể mình, có thể khôi phục lại chiều cao khoảng một trượng, cũng có thể khiến cơ thể trương lớn.

Sau khi trương lớn, sức mạnh của Vu Mãng cũng tăng lên không ít.Đương nhiên, điều quan trọng nhất, hiện tại cảnh giới của Vu Mãng

từ một Huyền Tiên tấn cấp thành Kim Tiên, nhưng không phải Kim Tiên bình thường, mà là Kim Tiên bát trọng![Ký chủ: Vu Mãng][Cảnh giới: Kim Tiên bát trọng][Danh vọng: Mặc mặc vô văn (10/500)][Sở hữu năng lực: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân]Vu Mãng có thể xem rõ miêu tả cụ thể của Thất Phu Chi Dũng và Bất Phôi Kim Thân.Thất Phu Chi Dũng: Khi đơn đấu, lực chiến đấu tăng gấp đôi.Bất Phôi Kim Thân: Vô luận bị thương thế nào, ngày hôm sau đều có thể hoàn toàn khôi phục.Trong Vu tộc, không thiếu thiên tài, có không ít Vu tộc nhân 150 tuổi, 200 tuổi đều đã tu luyện đến cảnh giới Huyền Tiên, thậm chí có một số người có thiên phú xuất sắc, có cơ hội đạt đến cảnh giới Kim Tiên.Nhưng một thiếu niên Vu tộc đạt đến Kim Tiên bát trọng, lại vô cùng hiếm thấy.Dù sao Kim Tiên trong Vu tộc, cũng có thể coi là cao thủ rồi.Những Vu tộc nhân bình thường đạt đến cấp bậc Kim Tiên, đều là thanh niên Vu tộc trên 300 năm tuổi.Vu Mãng hiện tại nhìn hệ thống liền hiểu, phải khuếch đại danh vọng mới có thể có được nhiều năng lực hơn.Muốn khuếch đại danh vọng, chỉ có một cách, đó là đánh bại những kẻ mạnh mẽ hơn!Vu Mãng vừa ra khỏi nhà, liền nghe thấy tiếng nói của Vu tộc nhân truyền đến.“Sắp tới, bộ lạc chúng ta sẽ phái người gia nhập đại quân Vu tộc, xuất chiến Thiên Yêu Cốc!”“Trong tám mươi bảy bộ lạc Hậu Thổ của chúng ta, tổng cộng có 100 tộc nhân nhập ngũ, nhiều hơn so với những năm trước!”“Nghe nói lần này người dẫn quân là Đại Vu Khoa Phụ, Khoa Phụ muốn chọn ra một người trẻ tuổi làm phó tướng, nhưng phải có đủ thực lực!”“Ta cũng nghe rồi, Khoa Phụ Đại Vu sẽ tổ chức đại hội luận võ, bên ngoài bộ lạc chúng ta.”“Không biết lần này ai có thể trở thành phó tướng của Khoa Phụ Đại Vu đây?”Vu Mãng nghe những lời này, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Nếu đúng là như vậy, hắn nhất định phải trở thành phó tướng lần này.

Vu Mãng sải bước đi về phía bên ngoài bộ lạc.Bên ngoài bộ lạc, tập trung một đám lớn Vu tộc nhân.Trong số những Vu tộc nhân này, có một người Vu tộc cao hai trượng, thân thể cực kỳ cường tráng, trên người đeo một bầu hồ lô lớn.Người này đứng trong đám Vu tộc nhân, có cảm giác hạc lập kê quần.Bên cạnh người này, chính là Cửu Phượng Đại Vu.

Hai vị Đại Vu ở đó là để chọn ra một vị phó tướng.Những Vu tộc nhân khác thì đang xem trên lôi đài ở giữa.

Trên một lôi đài, đang có hai thiếu niên Vu tộc kịch chiến.Hai thiếu niên Vu tộc có lực chiến đấu khá tốt, nhưng cuối cùng cũng phân định thắng bại.“Tốt, người thiếu niên tên Vu Trần này đã thắng ba ván, có ai dám lên khiêu chiến không?” Khoa Phụ lớn tiếng hô.Giọng Khoa Phụ vô cùng hồng lượng, tai của những người xung quanh đều bị chấn động.Đám Vu tộc nhân ở đó đã chứng kiến thực lực của Vu Trần.

Vu Trần là một Vu nhân Kim Tiên nhất trọng, thực lực khá mạnh.

Những người trẻ tuổi có mặt không phải là đối thủ của hắn.“Nếu không có ai lên đài, vậy thì……” Lời Khoa Phụ chưa dứt, liền thấy một thiếu niên nhảy lên lôi đài.“?” Cửu Phượng nhìn người đó, cảm thấy bất ngờ.“Ai?” Khoa Phụ hỏi.“Hắn tên là Vu Mãng… một dũng sĩ!” Cửu Phượng suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra một từ mang tính ca ngợi.“So với Vu Trần thì sao?”“Chưa biết!”Trong cuộc trò chuyện giữa Cửu Phượng và Khoa Phụ, Vu Mãng đã lên lôi đài.“Không phải Vu Mãng sao?

Hắn sẽ lên ư?

Hắn chỉ là một Huyền Tiên!”“Vu Mãng, mau xuống đi, Vu Trần ra tay không biết nặng nhẹ, sẽ bị thương đó!”“Đúng vậy, Vu Mãng, Vu Trần là Kim Tiên nhất trọng, không phải đối thủ của ngươi đâu!”Có

không ít người ở đó đều biết Vu Mãng, biết hắn là một mãng phu, nhưng không phải người xấu.

Nếu bị Vu Trần đánh trọng thương khiến hắn không thể gia nhập quân đoàn Vu tộc thì hơi lãng phí.Vu Mãng đích xác là một dũng sĩ, chỉ là hơi quá lỗ mãng mà thôi!"Ngươi không phải đối thủ của ta, Vu Mãng!" Chỉ nghe Vu Trần nói, "Ta là thiên tài số một trong bộ lạc này, cảnh giới của ta là Kim Tiên nhất trọng, xuống đi!""Không, đây là võ đài của ta!" Vu Mãng rút cốt phủ trên lưng ra, giơ cao cốt phủ trong tay lớn tiếng nói."Không, đây là võ đài của ta!" Vu Trần nói xong, vung cây trường thương trong tay, đâm về phía Vu Mãng.Cây trường thương như một con độc giao vẫy vùng, vì Vu tộc có cự lực, Vu Trần lại là một Kim Tiên nhất trọng, mỗi một thương đều mang theo uy thế cực lớn.

Khi trường thương đâm ra, xuất hiện từng trận gợn sóng.Nếu không phải lôi đài xung quanh bị Khoa Phụ bố trí cấm chế, có lẽ đã có người bị uy thế chấn thương rồi."Không tệ, Vu Trần đích xác thực lực không tệ, trẻ tuổi như vậy, đã có tiềm lực khá rồi!" Khoa Phụ tán thán."Cửu Phượng cũng gật đầu, nhìn về phía Vu Mãng.

Vu Mãng nắm cự phủ, xông thẳng về phía trước.Đối mặt với công kích của Vu Trần, Vu Mãng giơ tay phải, một phủ từ tay phải chém ra.Giống như một mãng phu, lấy thương đổi thương?Quả nhiên, Vu Mãng chỉ là một mãng phu thôi mà!Cửu Phượng vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy trên phủ đầu của Vu Mãng, dường như xuất hiện một đạo cự phủ chi ảnh, một phủ đó, có uy lực chém phá thương khung.Cả người Vu Trần cùng với thương đều bị chém thành hai nửa, thân thể bay ra ngoài, rơi xuống dưới lôi đài."Oa!" Vu Trần phun ra một ngụm tiên huyết, bị thương không nhẹ."Kim Tiên bát trọng!" Khoa Phụ đứng dậy, kinh ngạc nhìn chằm chằm Vu Mãng.Một Vu tộc nhân 150 tuổi lại có thực lực Kim Tiên bát trọng?

Trừ những Tiên Thiên Tổ Vu ra, các Đại Vu hậu thiên sinh ra cũng không thể làm được!Phải biết Đại Vu chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, Khoa Phụ trong số đó cũng là một người tương đối yếu, chỉ là Đại La Kim Tiên nhất trọng mà thôi.Khoa Phụ khi 150 tuổi, thực lực còn kém xa Vu Mãng.[Đánh bại Vu Trần, danh tiếng tăng 50!]Vu Mãng nhận được thông báo, đại hỉ, hô: "Còn ai không?

Lên đài!"Đám thiếu niên Vu tộc xung quanh nhìn nhau, ngay cả Vu Trần cũng không thắng nổi, ai còn dám lên khiêu chiến Vu Mãng?Vu Mãng làm phó tướng, e rằng đã được xác định rồi!

"Vì không có ai lên đài, vậy thì, Khoa Phụ Đại Vu, ta muốn khiêu chiến ngài!" Vu Mãng mở lời.Trong mắt Vu Mãng tràn đầy vẻ hưng phấn, rất nghiêm túc!Một câu nói của Vu Mãng khiến mọi người ở đó đều kinh ngạc, cái gì?Vu Mãng muốn khiêu chiến Đại Vu?Trong Vu tộc, Đại Vu là một biểu tượng địa vị.

Hiện tại Vu tộc đại thịnh, có ba trăm Đại Vu, nhưng mỗi vị đều ở cấp bậc Đại La Kim Tiên.Càng quan trọng hơn, Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, nên rất ít Vu tộc có thể vượt cấp khiêu chiến thành công.Thiên phú của Vu Mãng xuất sắc, Kim Tiên bát trọng, nhưng muốn khiêu chiến Đại Vu Khoa Phụ, là quá khó khăn!

"?" Khoa Phụ nghe xong, hào sảng cười lớn, "Ha ha ha… thiếu niên, có đảm lược, tốt!

Đã vậy, ta sẽ tỷ thí với ngươi, ta chỉ sử dụng năm thành thực lực, nếu ngươi có thể thắng ta, ta sẽ tiến cử ngươi với Tổ Vu, để ngươi trở thành ứng cử viên Đại Vu tiếp theo!"Vu Mãng đứng trên lôi đài, nhìn Khoa Phụ lên.

Vu Mãng kiếp trước là si mê võ học, kiếp này là mãng phu.

Từ điển của hắn chỉ có một chữ "mãng"!

Bất kể người trước mặt là ai, Vu Mãng cũng sẽ không lùi bước! Khoa Phụ cao tới hai trượng, đứng trên lôi đài, tay nắm cây đào mộc trượng, nói: "Thiếu niên, ra tay đi!"Thân thể Vu Mãng đột nhiên trương lớn, từ chiều cao một trượng biến thành một trượng rưỡi.

Chương 3

Cốt phủ trên tay Vu Mãng cũng đột nhiên trương lớn.

Cơ bắp trên người Vu Mãng cuồn cuộn.

Hiện tại người đứng trước mặt hắn là Đại Vu, Vu Mãng tuy lỗ mãng, nhưng sẽ không xem thường Khoa Phụ.Vu Mãng vừa ra tay, liền dốc toàn lực!Cây phủ đầu khổng lồ chém ra, Vu Mãng hiện tại là Kim Tiên bát trọng, một phủ toàn lực của hắn chém ra một đạo cự hồng kinh thiên.Cửu Phượng vừa thấy, đại kinh thất sắc, quát: "Rời xa lôi đài một chút!"Oanh!Một tiếng động lớn kinh thiên xuất hiện.

Đạo phủ quang phát ra từ thân phủ đã cứng rắn chém đứt cấm chế trên lôi đài thành hai nửa.

Khoa Phụ giơ đào mộc trượng lên, chặn một đạo phủ quang, nhưng thân thể hắn lùi lại trăm trượng.

"!" Trên mặt Khoa Phụ tràn đầy vẻ kinh ngạc.Đám Vu tộc nhân có mặt cũng xôn xao.

Ban đầu, những Vu tộc nhân ở đó đều cho rằng Vu Mãng khiêu chiến Đại Vu là hành động không tự lượng sức.

Nhưng giờ mới phát hiện, họ đã lầm.

Đây là Đại Vu Khoa Phụ, mà hiện tại Khoa Phụ lại bị Vu Mãng áp chế sao?Vu Mãng không dừng tay, hắn bộc phát ra khí tức càng thêm khủng bố.

Vu Mãng đã thức tỉnh một trong những năng lực của mình, Thất Phu Chi Dũng!Lực chiến đấu của Vu Mãng có thể tăng gấp đôi!Vu Mãng chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, trên trán hắn dường như khắc một chữ "mãng".

Vu Mãng căn bản không để tâm người trước mặt là ai.Trên thân phủ của Vu Mãng, đột nhiên xuất hiện một cái bóng mờ.“!” Trong mắt Cửu Phượng tràn đầy vẻ khó tin.Cửu Phượng cảm nhận được một luồng uy thế khủng bố từ cự cốt phủ của Vu Mãng, luồng uy thế này bắt nguồn từ nội tâm.Vu tộc không tu nguyên thần, nhưng nội tâm Cửu Phượng vẫn có sự chấn động kinh sợ.

Dường như là trời sinh, Vu tộc không sợ trời đất, thứ có thể khiến Vu tộc kính sợ, chỉ có một khả năng, Bàn Cổ!Vu tộc là hậu nhân Bàn Cổ, hiện tại trên cự cốt phủ của Vu Mãng, có vài phần thân ảnh của Bàn Cổ Phủ!Cửu Phượng có một cảm giác, Khoa Phụ cũng vậy!Khoa Phụ có thể cảm nhận được, lực chiến đấu của Vu Mãng dường như mạnh hơn trước, giao phong với Vu Mãng, hắn cũng rơi vào hạ phong.Khi Vu Mãng vung cự cốt phủ, đã tạo ra một lực chấn nhiếp cực lớn.Vu Mãng dùng sức mạnh vung cự cốt phủ.

Lần này, trên cự cốt phủ của Vu Mãng hiện ra một cái bóng mờ khủng bố.Trong khoảnh khắc, Khoa Phụ cảm thấy mối đe dọa tử vong.“Khoa Phụ, toàn lực hộ thể!” Cửu Phượng lớn tiếng hô.Cửu Phượng lập tức xông lên.

Sau lưng Cửu Phượng xuất hiện thân ảnh chói lọi.

Đào mộc trượng trong tay Khoa Phụ cũng giơ cao.

Hai người cùng lúc dốc toàn lực chống đỡ đòn tấn công của Vu Mãng.Vào giây tiếp theo, một đạo phủ ảnh khổng lồ trăm trượng từ trên trời giáng xuống.Dường như muốn chém đôi cả thiên địa.

Đám Vu tộc nhân có mặt chịu áp lực cực lớn, không chịu nổi, lập tức quỳ rạp trên mặt đất.Chuyện gì đã xảy ra?Oanh!Ngay sau đó, một tiếng động lớn kinh thiên động địa xuất hiện.

Mọi người chỉ cảm thấy đại địa đang chấn động.

Khi nhìn lại Cửu Phượng và Khoa Phụ, chỉ thấy khóe miệng Khoa Phụ rỉ máu, sắc mặt Cửu Phượng cũng trở nên hơi tái nhợt.Hai người nhìn nhau, thấy được sự kiêng kỵ và sợ hãi sâu sắc trong mắt đối phương.Một đòn vừa rồi của Vu Mãng, suýt chút nữa đã giết chết cả hai!Hai người lại nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy Vu Mãng đang nằm trên mặt đất, toàn thân khí lực dường như đều bị rút cạn.Uy lực của Bàn Cổ Phủ Ảnh đích xác khủng bố.

Đáng tiếc, với thực lực hiện tại của Vu Mãng, muốn phát huy uy lực chân chính của nó quá khó, gánh nặng cho nhục thân của Vu Mãng cũng quá lớn.“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Ta thấy Cửu Phượng đại nhân ra tay rồi, hai vị Đại Vu mới có thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng?”“Có lẽ.

Đó là hai vị Đại Vu mà, không lẽ Vu Mãng đã có thực lực Đại Vu rồi?”“Nhìn mặt đất kìa, mảnh đất này đã nứt toác ra!”Đám Vu tộc nhân nhìn những vết nứt sâu không lường được trên mặt đất, mỗi người đều biến sắc.“Thằng nhóc này có tiềm lực trở thành Tổ Vu.

Có thể sẽ là Vu nhân đầu tiên hậu thiên thành Tổ Vu!” Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, ánh mắt phức tạp nói.“Vừa rồi hẳn là Bàn Cổ Phủ Ảnh, có thể sao?

Bàn Cổ Phủ đã sớm phân làm ba, hiện tại nằm trong tay Tam Thanh, sao lại có Bàn Cổ Phủ Ảnh xuất hiện trên người Vu Mãng?” Cửu Phượng hỏi.“Có lẽ trời giúp Vu tộc ta.

Nếu Vu tộc ta có thể xuất hiện vị Tổ Vu thứ mười ba, đối với Vu tộc ta, đó là một chuyện đại hảo.

Như vậy ta cũng có thực lực địch lại Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn rồi!” Khoa Phụ lại nói.“Chuyện Bàn Cổ Phủ Ảnh trên người hẳn, không thích hợp để truyền ra ngoài.

Nếu không, Tam Thanh và những kẻ hữu tâm khác, đều có thể sẽ ra tay với hắn.

Bàn Cổ Phủ Ảnh có lẽ không hề thua kém ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo hiện tại là Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung!" Cửu Phượng lại nói."Ngươi nói không sai, trước tiên cứ để người đưa hắn đi nghỉ ngơi đã.

Vừa rồi chắc chắn đã hao phí toàn bộ thể lực, không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục!" Khoa Phụ và Cửu Phượng thương lượng xong, liền cho người đưa Vu Mãng đi nghỉ ngơi."Người thắng cuộc trong đại hội luận võ hôm nay là Vu Mãng.

Tiềm lực của Vu Mãng phi phàm, ta Khoa Phụ thừa nhận đã thua Vu Mãng.

Đợi Vu Mãng từ Thiên Yêu Cốc trở về, ta sẽ tiến cử Vu Mãng với Tổ Vu đại nhân để hắn trở thành Đại Vu!" Khoa Phụ tuyên bố.Lời Khoa Phụ nói khiến tất cả Vu nhân có mặt đều ngẩn người.Các Vu nhân nhìn Vu Mãng đang nằm trên mặt đất, nếu không tận mắt thấy Khoa Phụ và Cửu Phượng cùng lúc ra tay chống đỡ công kích của Vu Mãng, họ cũng sẽ không tin điều đó là thật.Vu Mãng đã thắng Khoa Phụ sao?Ngày hôm sau, khi Vu Mãng tỉnh lại, cảm thấy thần thanh khí sảng, dường như người đã dốc toàn lực ngày hôm qua căn bản không phải là hắn.Vu Mãng sở hữu Bất Diệt Kim Thân, căn bản không cần lo lắng sẽ chết.Vu Mãng kiểm tra cơ thể và thuộc tính của mình.[Ký chủ: Vu Mãng][Cảnh giới: Kim Tiên cửu trọng][Danh vọng: Tiệm lộ đầu giác (520/1000)][Sở hữu năng lực: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng]Danh vọng của Vu Mãng đã thăng cấp, thêm một kỹ năng, Việt Chiến Việt Dũng.Việt Chiến Việt Dũng: Ký chủ đánh bại một đối thủ, có thể nhanh chóng tăng cường thực lực.

Đối thủ càng mạnh, thực lực tăng càng nhiều.Không trách cảnh giới của Vu Mãng lại thăng lên một trọng.

Vu Mãng có năng lực này, sau này có thể tùy tiện giao chiến với bất kỳ đối thủ nào, dù có chiến bại, Vu Mãng cũng có thể tăng cường cảnh giới!Vu nhân đạt đến Kim Tiên sau này, tốc độ tu luyện trở nên cực kỳ chậm chạp.

Có những Vu nhân cấp Kim Tiên thậm chí mất hàng trăm năm mới có thể thăng một trọng cảnh giới.Nếu là Đại Vu, thời gian hao phí sẽ còn nhiều hơn.Vu Mãng vừa ra ngoài, liền phát hiện ánh mắt của các Vu tộc nhân nhìn mình đã thay đổi, mang theo vẻ kính nể và sùng bái.Danh tiếng của Vu Mãng truyền khắp bộ lạc, tự nhiên sẽ khiến những người trong bộ lạc kính nể.Vu Mãng ra ngoài bộ lạc, tìm thấy Khoa Phụ.

Chương 4

Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, cảm thấy hơi bất ngờ, cười nói: “Xem ra ngươi đã hoàn toàn khôi phục rồi, thể chất của ngươi còn tốt hơn ta tưởng tượng!”“Khoa Phụ Đại Vu, hôm qua chúng ta chưa phân định thắng bại, khi nào có thời gian ta sẽ lại chiến một trận!” Vu Mãng nhìn Khoa Phụ, trong mắt mang theo chiến ý.Sau khi Vu Mãng sử dụng Bàn Cổ Phủ Ảnh ngày hôm qua, hắn liền hôn mê, không thừa nhận mình đã thắng Khoa Phụ.“Không, Vu Mãng, hôm qua ngươi đã thắng rồi!” Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, ánh mắt vô cùng phức tạp.Thua dưới tay một hậu bối, Khoa Phụ cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.“Không, hôm qua ta cũng hôn mê, nếu ở chiến trường, ta đã chết rồi!” Vu Mãng không thừa nhận chiến thắng hôm qua, nói.“Thôi được, ta không muốn nói về chuyện này nữa.

Vì ngươi đã tỉnh rồi, ngày mai chúng ta có thể xuất phát, tiến về Thiên Yêu Cốc!” Khoa Phụ nói.“Thiên Yêu Cốc?” Vu Mãng hỏi.“Thiên Yêu Cốc là một cứ điểm của Yêu tộc.

Chúng ta muốn từ Bất Chu Sơn tiến đến Thiên Đình, thì phải loại bỏ Yêu tộc trên đường trước.

Thiên Yêu Cốc chính là một trong những nơi Yêu tộc đóng giữ.

Thủ lĩnh Yêu tộc ở Thiên Yêu Cốc là một Yêu Vương, Yêu Vương đó thực lực hẳn là Kim Tiên cửu trọng, ta muốn ngươi làm Vu Tướng của ta, tiến hành kế hoạch công chiếm Thiên Yêu Cốc!” Khoa Phụ giải thích với Vu Mãng.Khoa Phụ vốn muốn giải thích thêm cho Vu Mãng về Thiên Yêu Cốc, nhưng chưa dứt lời, Vu Mãng đã xua tay nói: “Khoa Phụ Đại Vu, ta không hiểu những điều này, ta chỉ biết giết người.

Nếu để ta làm tướng quân, chỉ sẽ khiến ta dẫn người đi chịu chết mà thôi!"Khoa Phụ nghe lời Vu Mãng, sắc mặt có chút kỳ quái, nhưng nghĩ đến lời Cửu Phượng đánh giá Vu Mãng, Khoa Phụ cũng cảm thấy thích nhiên.Vu Mãng, quả là một mãng phu!

"Ta hiểu rồi, đã vậy, ta sẽ để đệ tử của Cửu Phượng, Vu Linh, làm quân sư của ngươi.

Đến lúc đó ngươi cứ bàn bạc với nàng là được!" Khoa Phụ nói, "Ta bây giờ sẽ cho gọi nàng đến.""Tốt!" Vu Mãng không từ chối nữa, đáp.Khi Vu Mãng nhìn Vu Linh, không khỏi ngẩn người.Vu Linh là đệ tử của Cửu Phượng, nhưng Vu Mãng chưa từng gặp.

Nữ nhân này trông vô cùng xuất sắc, thân hình nhỏ nhắn, nhưng thực lực cũng không yếu.

Vu Mãng liếc nhìn một cái, liền bĩu môi: "Nữ nhân đi theo ta chiến đấu ư?"Vu Linh rõ ràng có chút bất mãn: "Hậu Thổ nương nương cũng là nữ nhân, vì sao không thể tham chiến?"Lời nói của Vu Linh khiến Vu Mãng không phản bác, nếu không là bất kính với Hậu Thổ nương nương.

Thân là Vu tộc nhân, Tổ Vu là tín ngưỡng, trừ phi, Vu Mãng cũng có thể trở thành Tổ Vu!"Hiện tại xung quanh Bất Chu Sơn đều bị Yêu tộc chiếm cứ.

Muốn tiến về Bất Chu Sơn, rồi tấn công Thiên Đình, thì phải quét sạch Yêu tộc trên đường.

Thiên Yêu Cốc chính là một trong những nơi Yêu tộc đóng giữ.

Ta trước tiên sẽ phân tích những thông tin ta có được… Trong Thiên Yêu Cốc có ba vạn Yêu tộc đóng giữ, tướng lĩnh trấn giữ cốc là con trai của Cửu Anh, Tham Xà.

Tham Xà có năng lực băng hỏa pháp thuật.

Tham Xà tuy chỉ có một đầu, nhưng được xưng là hậu duệ mạnh nhất của Cửu Anh, là Kim Tiên cửu trọng, tiếp cận thực lực Đại La Kim Tiên…"Vu Linh vốn muốn giải thích cho Vu Mãng, nhưng rõ ràng, Vu Mãng không có ý định lắng nghe."Thôi, dừng lại đi, đừng nói những thứ ta không hiểu.

Đó là tướng lĩnh Tham Xà đúng không?

Chỉ cần ta giết hắn, là có thể chiếm lĩnh Thiên Yêu Cốc, đúng không?" Vu Mãng cắt ngang lời Vu Linh, hỏi."Về lý thuyết thì đúng vậy, nhưng…" Lời Vu Linh chưa dứt, liền bị Vu Mãng cắt ngang."Nếu đã biết vậy thì được rồi, khi đến Thiên Yêu Cốc, ta sẽ giết hắn!" Vu Mãng nói xong, liền quay người rời đi.Vu Linh nghe vậy, tức đến mặt đỏ bừng, giậm giậm chân nhìn bóng lưng Vu Mãng, mắng: "Mãng phu, mãng phu!""Ha ha… Vu Linh, Vu Mãng tuy là mãng phu, nhưng tiềm lực phi phàm, thậm chí có tiềm lực trở thành Tổ Vu!" Khoa Phụ cười ha ha, nói."Trở thành Tổ Vu??

Ta mới không tin!" Vu Linh nghe xong, bĩu môi, nói."Thôi được, Vu Linh, ngày mai ngươi và Vu Mãng cùng xuất phát.

Trong vòng một tháng phải đến Thiên Yêu Cốc.

Một tháng sau, các Vu tộc khác của chúng ta cũng sẽ phát động tấn công Yêu tộc.

Nơi đây tuy cách Thiên Yêu Cốc xa, nhưng hy vọng ngươi có thể kịp thời!" Khoa Phụ cười xong, nói đến chính sự.Đại địa Hồng Hoang còn lớn hơn rất nhiều so với Trái Đất mà Vu Mãng từng sống.

Muốn từ một bộ lạc đến Thiên Yêu Cốc, nếu theo cấp độ Kim Tiên bình thường, ít nhất cũng phải mất ba tháng.

Nhưng thể lực của Vu tộc mạnh hơn Kim Tiên bình thường rất nhiều.Lần này phải lên đường, một tháng thời gian hẳn là có thể đến

Thiên Yêu Cốc!Lần này Khoa Phụ bổ nhiệm Vu Mãng làm phó tướng, do Vu Linh làm quân sư, thảo phạt Thiên Yêu Cốc.

Còn hắn, cùng với ba Đại Vu khác, sẽ đồng thời đối phó với các Đại Yêu khác.Dưới trướng Thiên Đình của Yêu tộc, cũng có không ít Đại Yêu tồn tại, thực lực ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể so với Đại Vu.Chỉ cần không xuất hiện Đại Yêu, hắn sẽ không có ai có thể cản bước chân của Vu Mãng!Ngày hôm sau, Vu Mãng liền cùng Vu tộc xuất phát.Trong vòng một tháng, Vu Mãng trực chỉ Thiên Yêu Cốc.Vu Linh trên đường đi ngoại trừ những lúc cần thiết báo cáo cho Vu Mãng, thời gian còn lại nàng lười biếng không thèm phí lời với một mãng phu như Vu Mãng.

Nhưng có nàng ở đó, quả thật có thể quản lý đại quân Vu tộc tốt hơn.Vu Mãng cũng vui vẻ nhàn nhã, nhưng càng gần Thiên Yêu Cốc, Yêu tộc xuất hiện càng nhiều.Cách Thiên Yêu Cốc ba ngàn dặm, Vu Mãng đột nhiên cảm thấy có điều không đúng, nói với Vu Linh: “Vu Linh, lập tức ra lệnh cho mọi người dừng lại!”“Tướng quân, vì sao?” Vu Linh hỏi.“Ta cảm thấy mùi nguy hiểm, có thể có người ở gần đây!” Vu Mãng nói.“Sao lại có người ở gần?

Trinh sát của ta không hề phát hiện ra kẻ địch, cảm giác của ngài có lẽ đã sai rồi.

Ta chỉ cần xuyên qua một mảnh rừng cây nữa, là có thể đến Thiên Yêu Cốc!” Vu Linh lắc đầu.Vu Mãng không để ý Vu Linh, lấy cự cốt phủ xuống.

Chỉ thấy thân thể Vu Mãng đột nhiên trương lớn một vòng, cự cốt phủ một phủ chém ra.Một đạo gợn sóng chém ra xung quanh, trong khoảnh khắc, một mảng lớn rừng cây trước mặt ngã rạp.Chỉ thấy vài bóng người đột nhiên xuất hiện, né tránh một phủ của Vu Mãng.Thật sự có kẻ địch!Vu Linh đại kinh thất sắc, lớn tiếng hô: “Địch

tập!”“Địch tập!” Đám Vu nhân lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.Lúc này, xung quanh truyền ra những âm thanh quái dị, âm thanh như tiếng trẻ con khóc.Chỉ thấy một con cự xà xuất hiện, xung quanh xuất hiện đại phê sinh vật ngoại hình quái dị.

Phần lớn những sinh vật này đều có ngoại hình nửa động vật nửa người, một số ít nửa người nửa thực vật, Yêu tộc!Người cầm đầu là một người thân rắn đầu người, nhìn chằm chằm Vu tộc trước mặt, miệng phát ra âm thanh quái dị: “Ha ha, ta quả nhiên không đoán sai, những Vu tộc không biết sống chết này, muốn tấn công Thiên Yêu Cốc của ta ư?

Ta là con trai thứ tư của Cửu Anh, Hoang Ứng.

Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết!”Số lượng Yêu tộc xuất hiện ở đây không chỉ năm vạn, thậm chí gần mười vạn.

Thực lực Yêu tộc không hề yếu hơn Vu tộc.

Hiện tại Yêu tộc có không ít loài chim, đang trên không trung nhìn chằm chằm Vu tộc.Sắc mặt Vu Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 5

Không ngờ Yêu tộc này lại âm hiểm đến vậy, đã sớm mai phục ở đây.

Nếu không phải Vu Mãng vừa rồi phát hiện nhanh, hiện tại đại quân Vu tộc ở đây ít nhất cũng phải tổn thất một nửa binh lực.Nhưng bây giờ phải làm sao đây?Vu Linh nhìn Vu Mãng, hỏi: "Tướng quân, bây giờ chúng ta phải làm sao?""Nói rất đúng, bây giờ ta sẽ giết sạch tất cả những Yêu tộc nhân này!" Vu Mãng lớn tiếng hô."Thập…!?

Đợi đã, Tướng quân, hiện tại địch đông ta ít, chúng ta nên lui trước!" Vu Linh nghe vậy, ngẩn người suốt ba nhịp thở mới phản ứng lại, lập tức nói."Lui trước ư?

Được, cứ để ta!" Vu Mãng nghe xong, lớn tiếng hô, "Ta là Đại Tướng Vu Mãng của Vu tộc, Yêu tộc nào dám cùng ta một trận chiến?""Không biết sống chết, ta đến đây!" Một tên cự hùng Yêu tộc lớn tiếng hô, liền xông về phía Vu Mãng.

Thân thể cự hùng Yêu tộc cao tới ba trượng, đứng trước mặt Vu Mãng, cao gấp đôi hắn.Đầu cự hùng này có thực lực Kim Tiên, khóe miệng hắn nhe ra, lộ ra một nụ cười dữ tợn.Cự hùng giơ vuốt phải lên, vỗ xuống Vu Mãng.Vu Linh vừa kinh vừa giận, Vu Mãng sao lại lỗ mãng như vậy?Vào giây tiếp theo, vuốt phải và thân thể của tên cự hùng đó đều bị chém thành hai nửa.

Một phủ của Vu Mãng, căn bản không thể chống đỡ được.

Tiên huyết trực tiếp nhuộm đỏ thân thể Vu Mãng."Giết!" Vu Mãng lớn tiếng gầm thét."Đánh giết Hùng Nhị, danh tiếng tăng 50!"Một phủ, Vu Mãng chỉ ra tay một phủ, liền chém tên cự hùng kia thành hai nửa.

Mùi máu tanh kích thích huyết tính của Vu tộc.

Đám Vu tộc nhân nhìn Vu Mãng dũng mãnh như vậy, sĩ khí đại chấn.Trong lòng Yêu tộc cũng sinh ra một tia sợ hãi, một thiếu niên Vu tộc thật là thần dũng!"Tất cả nghe đây, trước tiên hãy giết tên Đại Tướng Vu tộc đó!" Hoang Ứng lớn tiếng hô.Một câu nói của Hoang Ứng, lập tức khiến đám Yêu tộc xung quanh xông về phía Vu Mãng."Bảo vệ Tướng quân!" Vu Linh gấp gáp, nếu Vu Mãng chết, sĩ khí của Vu quân ở đây sẽ giảm mạnh, đến lúc đó Vu tộc ở đây e rằng sẽ bị Yêu tộc tiêu diệt toàn bộ."Không cần quản ta!" Vu Mãng lớn tiếng gầm thét, chỉ thấy cự phủ trên tay hắn vung lên, mấy chục tên Yêu tộc trước mặt bị chém giết.

Vu Mãng càng chiến càng mạnh.Đám Yêu tộc xung quanh ra tay, chỉ thấy những mũi tên lông vũ, vuốt sắc, răng nanh đều nhắm vào thân thể Vu Mãng.

Trên người Vu Mãng tuy có vết thương, nhưng lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Vu Mãng không ngừng đồ sát Yêu tộc trước mặt.Trên người Vu Mãng xuất hiện một đạo kim quang, chỉ thấy trên đầu Vu Mãng nở rộ ba đóa kim hoa."Không thể nào, Tam Hoa Tụ Đỉnh?

Tấn cấp thành Đại La Kim Tiên?" Trong mắt Hoang Ứng tràn đầy vẻ kinh hãi và sợ hãi.Vu Mãng không ngừng đồ sát Yêu tộc ở đây, lại đột phá tại đây sao?Đại La Kim Tiên, không phải đối thủ mà Hoang Ứng có thể đối phó!

"Giết!" Vu Mãng căn bản không để ý lời Hoang Ứng nói, nhiệt huyết xông lên não, xông về phía Hoang Ứng.Nơi Vu Mãng đi qua, cự cốt phủ lập tức chém giết Yêu tộc trước mặt, không một tên Yêu tộc nào có thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng!Vu Linh vốn đang trách móc Vu Mãng quá lỗ mãng, nhưng hiện tại cũng phát hiện có

điều không đúng.

Một Vu Mãng này sao lại quá thần dũng như vậy!Tuy Vu tộc vốn nổi tiếng là thần dũng, nhục thân cường hãn vô cùng, nhưng Vu Mãng không chỉ đơn thuần là nhục thân cường hãn.Vu Linh thấy Vu Mãng bị thương trên người, nhưng rất nhanh lại khôi phục.

Tốc độ khôi phục nhục thể này, nàng chưa từng nghe nói đến, ngay cả Đại Vu cũng không có năng lực khôi phục như vậy!Vu Mãng trực tiếp giết ra một con đường máu, số lượng Yêu tộc chết dưới tay Vu Mãng quá đỗi khổng lồ.

Vu Mãng thậm chí dẫn dắt toàn bộ sĩ khí Vu tộc tăng vọt.

Hiện tại Vu tộc lấy một địch hai, không hề rơi vào hạ phong!Một mãng phu, lại có sức quyến rũ độc đáo!Vu Linh cũng là Kim Tiên, vũ khí trên tay là một cây giao tiên.

Một roi của Vu Linh có thể dễ dàng đánh ngã một tên Kim Tiên Yêu tộc xuống đất.

Khi Vu Linh lại nhìn về phía Vu Mãng, phát hiện Vu Mãng đã xông đến trước mặt Hoang Ứng.“Đừng quá xem thường ta!” Hoang Ứng nổi giận, lớn tiếng gầm thét, “Ta là Hoang Ứng, con trai thứ tư của Cửu Anh!”Miệng Hoang Ứng phun ra một luồng hỏa diễm về phía Vu Mãng, muốn bức lui Vu Mãng.Nhưng Vu Mãng dường như không hề có ý lùi bước, đôi mắt đỏ ngầu, nghênh đón hỏa diễm xông về phía Hoang Ứng.Hỏa diễm phun trúng thân thể Vu Mãng, ngực Vu Mãng biến thành màu đen cháy sém, nhưng Vu Mãng như không hề cảm giác gì, cự cốt phủ của hắn giơ lên, chém xuống Hoang Ứng.“Thằng điên!” Một ý niệm xuất hiện trong lòng Hoang Ứng.Loại đấu pháp lấy thương đổi thương này, Hoang Ứng căn bản chưa từng thấy.

Trên mặt Vu Mãng không hề có chút biểu cảm đau đớn nào, dường như người bị thương không phải là hắn.Một khối vảy trên

người Hoang Ứng bay ra ngoài, đó là một pháp bảo, được làm từ vảy trên thân Cửu Anh.

Lực phòng ngự của vảy này vô cùng mạnh.“Ta có Cửu Anh Linh Lân của phụ thân ta bảo vệ, căn bản ngươi không thể thắng được ta, ngươi thua chắc rồi!” Hoang Ứng vô cùng tin tưởng vào vảy của phụ thân mình, há miệng, lại một cột nước phun về phía Vu Mãng.Cửu Anh Linh Lân?

“Tướng quân, cẩn thận, Cửu Anh là Đại La Kim Tiên bát trọng, pháp bảo làm từ vảy của hắn, lực phòng ngự quá mạnh… ” Vu Linh muốn nhắc nhở Vu Mãng, nhưng cự cốt phủ của Vu Mãng đã chém xuống.Cửu Anh Linh Lân, dường như chỉ là giấy, bị Vu Mãng dễ dàng chém thành hai nửa.

Bị chém thành hai nửa, còn có cả Hoang Ứng!Mặc dù có pháp bảo Cửu Anh Linh Lân phòng ngự, nhưng con trai thứ tư của Cửu Anh, căn bản không thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng!Thân thể Hoang Ứng bị Vu Mãng chém thành hai bên!Hoang Ứng là Kim Tiên cửu trọng, thậm chí chưa kịp thi triển toàn lực, đã bị Vu Mãng giết chết.

Hoang Ứng vốn tưởng rằng pháp bảo làm từ vảy của phụ thân có thể bảo vệ mình.

Đáng tiếc, hắn đã xem thường Vu Mãng.[Đánh giết Hoang Ứng, danh tiếng tăng 350!][Danh vọng thăng cấp thành công, danh vọng đẳng cấp Tiểu Hữu Danh Khí, đạt đặc thù năng lực: Bàn Cổ Huyết Tiễn!]Vu Mãng có thể cảm nhận được, trong cơ thể hắn, đang thai nghén ba mũi huyết tiễn.

Vu Mãng tin rằng nếu hắn sử dụng huyết tiễn, uy lực sẽ cực kỳ khủng bố.Một trận chiến đấu đã khiến thực lực của Vu Mãng tăng lên không ít.

Bởi vì Vu Mãng sở hữu năng lực Việt Cường Việt Dũng, chỉ cần đánh bại hoặc giết chết cường giả khác, thực lực của Vu Mãng đều sẽ tăng lên.Hiện tại Vu Mãng trong một trận chiến, đã giết không ít cường giả Yêu tộc, thậm chí có cả Hoang Ứng.

Cảnh giới của hắn đã thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên nhất trọng.Vu Mãng nhìn quanh các tộc nhân của mình.

Lần này Vu tộc nhân đã chết ba ngàn người, năm ngàn người bị thương.

Còn Yêu tộc thì mười vạn, bị giết chết hơn chín vạn tên Yêu tộc, trong đó Vu Mãng một mình chém giết một vạn!Khi Vu Mãng quay lại, Vu Linh có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên người Vu Mãng.

Cự cốt phủ của Vu Mãng đã sớm bị tiên huyết nhuộm đỏ.“Ta thắng rồi!” Vu Mãng tuyên bố.Đám Vu tộc nhân xung quanh đều lập tức hoan hô.Một trận chiến đấu đã khiến danh tiếng của Vu Mãng khuếch đại không ít.

Bảng thuộc tính của Vu Mãng cũng xuất hiện biến hóa.[Ký chủ: Vu Mãng][Cảnh giới: Đại La Kim Tiên nhất trọng][Danh vọng: Tiểu Hữu Danh Khí (1220/2000)][Sở hữu năng lực: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn]Hiện tại Vu Mãng, là một Đại La Kim Tiên chân chính.

Lần này muốn chiếm lấy Thiên Yêu Cốc, hẳn không phải là chuyện khó!

Chương 6

"Tướng quân, ngài cũng bị thương rồi…" Vu Linh tiến lên hỏi."Thương của ta không sao!" Vu Mãng xua tay, nói."Nhưng Tướng quân, chúng ta cũng có không ít người bị thương.

Đối với việc thảo phạt Thiên Yêu Cốc sắp tới, e rằng sẽ có không ít ảnh hưởng.

Tiếp theo, chúng ta phải làm sao?" Vu Linh hỏi."Lưu lại hai ngàn người chăm sóc thương binh ở đây, ta tiếp tục tiến lên!" Vu Mãng trả lời."Cái gì?

Chúng ta vốn chỉ có năm vạn người, bây giờ nếu vậy, chúng ta chỉ có bốn vạn người có thể đến Thiên Yêu Cốc.

Trong Thiên Yêu Cốc có Tham Xà trấn giữ.

Lần này phục kích chúng ta cũng có mười vạn Yêu tộc, trong Thiên Yêu Cốc không biết còn có bao nhiêu người!

Chúng ta thật sự phải đi như vậy sao?

Ta bây giờ là tướng lĩnh thống lĩnh quân, nếu không cẩn thận, có thể sẽ hại chết bốn vạn Vu nhân ở đây!" Vu Linh có chút lo lắng hỏi."Không cần lo lắng, Yêu tộc không thể để lại nhiều binh sĩ ở đó đâu.

Hiện tại Thiên Yêu Cốc ước chừng không còn Yêu tộc nào nữa rồi.

Ta cứ thế giết thẳng vào, khẳng định có thể đồ sát toàn bộ Yêu tộc đó!" Vu Mãng đại liệt liệt, hoàn toàn không để ý lời Vu Linh nói, sải bước đi về phía trước.Khóe miệng Vu Linh giật giật, dậm chân, quay lưng về phía Vu Mãng thốt ra hai chữ: "Mãng phu!"Bất kể thế nào,

nguy cơ lần này đã được Vu Mãng hóa giải.

Với sức dũng mãnh của một người, hắn không chỉ chém giết con trai thứ tư của Cửu Anh là Hoang Ứng, đồ sát hơn vạn Yêu tộc.

Số Yêu tộc có thể trốn thoát chỉ còn vài ngàn.Một người thần dũng như vậy, đủ để khiến toàn bộ đội quân Vu tộc kinh ngạc và kính nể.Quan trọng hơn, Vu Mãng hiện tại là Đại La Kim Tiên.

Sau khi trận chiến kết thúc, chỉ cần trở về đất Tổ Vu, Vu Mãng nhất định có thể trở thành Đại Vu!Xuyên qua một cánh rừng sau, mọi người liền thấy trước mặt xuất hiện một bộ lạc Yêu tộc, đó chính là Thiên Yêu Cốc.Trên không Thiên Yêu Cốc, có không ít phi cầm đang tuần tra, Thiên Yêu Cốc đã trong trạng thái cảnh bị.“Chuyện ta giết Hoang Ứng, hiện tại đã truyền về Thiên Yêu Cốc.

Tham Xà trong Thiên Yêu Cốc quỷ kế đa đoan, nhất định đã chuẩn bị sẵn cạm bẫy chờ đợi chúng ta rồi!

Từ địa hình ở đây phân tích, chúng ta nên…” Vu Linh muốn nói cho Vu Mãng kế hoạch.Nhưng Vu Mãng rõ ràng không mấy hứng thú, xua tay: “Có gì mà phải phân tích tốt chứ?

Ta trực tiếp xông lên là được!”Vu Linh nghe lời Vu Mãng, suýt chút nữa bị Vu Mãng làm tức chết.

Vu Mãng nói gì?

Trực tiếp xông lên ư?

Người ta đã bày sẵn cạm bẫy rồi, bây giờ đi vào chẳng phải là tự lao vào cạm bẫy của người ta sao?

“Tướng quân, hay là chúng ta bàn bạc lại đi!” Vu Linh khuyên, nhưng Vu Mãng rõ ràng không còn hứng thú nói chuyện với Vu Linh nữa.Vu Mãng nói: “Hạ lệnh xuống, cho mọi người đêm nay nghỉ ngơi, ngày mai ta trực tiếp thảo phạt Thiên Yêu Cốc!”Vu Linh xoa trán, phát

hiện tần suất đau đầu gần đây hơi cao.Tuy Vu Mãng nói vậy, nhưng Vu Linh ngầm phái người đi điều tra xung quanh Thiên Yêu Cốc.Xung quanh Thiên Yêu Cốc, rõ ràng đã bố trí một đại trận.

Xem ra Tham Xà ở Thiên Yêu Cốc quả thật có chuẩn bị, đang đợi Vu Mãng ra tay!Vu Linh nói với Vu Mãng một chuyện, Vu Mãng nghe xong, nói: "Trận pháp?

Có cách phá giải không?""Không có, ta tạm thời chưa nhìn ra cách phá giải trận pháp này!" Vu Linh nói."Nếu đã vậy, thì giao cho ta đi!" Vu Mãng nói."Có cách sao?" Vu Linh nghe Vu Mãng có cách, liền vội vàng hỏi."Xông thẳng vào trong, giết sạch yêu tộc trong trận pháp!"Xông thẳng vào trận pháp bên trong giết sạch yêu tộc?Có thể sao?Yêu tộc bên trong trận pháp đều là tinh nhuệ, ở đó ngay cả Kim Tiên cũng có thể dễ dàng ngăn chặn nhân vật cấp Đại La Kim Tiên.

Vu Mãng xông thẳng vào như vậy, chẳng phải quá nguy hiểm sao? Vu Linh vừa định ngăn cản, Vu Mãng liền xông ra ngoài."Tướng quân!

Tướng quân!" Vu Linh lớn tiếng hô.Nhưng Vu Mãng không thèm quay đầu lại, xông thẳng vào trận pháp.

Vu Linh tức đến dậm chân, mắng: "Mãng phu, đồ mãng phu!""Quân sư, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vu tộc nhân hỏi."Làm được gì?

Ta cũng vào!" Vu Linh cắn răng, nói.Nếu hôm nay ta chết ở đây, thì tất cả đều là tại ngươi!

Vu Linh thầm nghĩ.Bốn vạn đại quân Vu tộc cùng theo Vu Mãng xông vào bên trong trận pháp.Trong Thiên Yêu Cốc, chỉ thấy một con yêu xà hai đầu nhìn đại quân Vu tộc xông vào trận, phát ra tiếng cười quái dị, tiếng cười như tiếng trẻ con khóc."Tham Xà Đại Yêu, trận Toàn Phong Lạc Vũ này do Hồng Vũ Yêu Vương bố trí.

Lần này những Vu tộc này nhất định có đi không có về!" Bên cạnh con yêu xà hai đầu, một tên hổ yêu nịnh nọt nói, "Cũng là nhờ mưu kế xuất sắc của Tham Xà Đại Yêu, biết Vu tộc nhân sẽ đến, nên mới bố trí trận pháp!""Những Vu tộc nhân này đã giết không ít đồng bạn của ta, thậm chí ngay cả đệ tứ đệ của ta cũng chết dưới tay bọn chúng.

Mối thù này, ta Tham Xà nhất định sẽ báo.

Ta muốn giết sạch tất cả bọn chúng, dùng máu của bọn chúng tế đệ tứ đệ của ta!" Trong mắt tam giác của Tham Xà lộ ra vẻ oán hận.Trong trận pháp đó, Vu Mãng vừa nhìn liền có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Ở đây quả nhiên có không ít Yêu tộc, trên không trung, có một con phi cầm màu đỏ rực.

"Ha ha ha… mắc bẫy rồi!" Phi cầm màu đỏ rực trên không trung biến thành hình dạng nửa người nửa chim.Vu Mãng ngẩng đầu, thấy hàng ngàn phi cầm xuất hiện xung quanh.

Người cầm đầu là một nhân chim lông đỏ cười lớn: "Trận Toàn Phong Lạc Vũ của ta, có thể dễ dàng giết chết những Vu tộc nhân này.

Ta muốn dùng máu của Vu tộc nhân tế những Yêu tộc đã chết của ta!"Số lượng phi cầm trên không trung khá nhiều, có thể bắn ra lông vũ.

Chương 7

Những lông vũ này như mũi tên.

Vu tộc nhân nhục thân cường hãn, nhưng nhiều lông vũ như vậy, sẽ khiến họ bị thương.“Tướng quân, những phi cầm này tốc độ quá nhanh, thực lực cũng không yếu.

Chúng ta ở trong trận pháp này, căn bản không thể rời đi.

Lần này chúng ta e rằng đều phải chết ở đây rồi!” Vu Linh gấp gáp nói.“Đưa cung cho ta!” Vu Mãng đột nhiên hô một tiếng.Lập tức có một Vu tộc nhân đưa cho hắn một cây cung.Vu Mãng nhận cung, kéo dây cung.“Vu Mãng, cung của ngươi không có tên, làm sao bắn?” Vu Linh hỏi.Vu Mãng không trả lời Vu Linh, giương cung nhắm vào nhân chim lông đỏ trên không trung.“Buồn cười, ngươi nghĩ loại cung này có thể đối phó với ta sao?

Tốc độ của ta nhanh hơn cung tên.

Ta là Yêu Vương Kim Tiên bát trọng, cung tên bình thường mà muốn làm ta bị thương sao?

Căn bản là không thể nào!” Nhân chim lông đỏ cười lớn, chỉ thấy hắn vỗ cánh, lập tức bắn ra mấy trăm mũi lông vũ, toàn bộ phóng nhanh về phía Vu Mãng.Vu Linh thấy trên cung của Vu Mãng đột nhiên xuất hiện một đạo huyết sắc quang mang.

Vu Mãng buông tay.Đạo huyết sắc quang mang đó hóa thành một đạo huyết quang, trong nháy mắt xuyên phá hàng trăm mũi lông vũ trước mặt, bay về phía nhân chim lông đỏ.Một mũi tên nhanh đến mức hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả nhân chim lông đỏ cũng không thể né tránh.Không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ!Nhân chim lông đỏ cắn răng, chỉ thấy đôi cánh của hắn lập

tức chắn trước mặt.

Xung quanh thân thể hắn, hình thành từng đạo ảnh lông vũ màu đỏ rực, tạo thành một tấm khiên.

Nhân chim lông đỏ đang dốc toàn lực chống đỡ mũi tên của Vu Mãng.“Hồng Vũ Yêu Vương có Đại Vũ Giới.

Chiêu đó là phòng ngự mạnh nhất của Hồng Vũ Yêu Vương.

Nghe nói Đại La Kim Tiên cũng không thể phá vỡ chiêu phòng ngự này.”“Vu tộc nhân đó dù có lợi hại đến đâu, chỉ cần không có Đại Vu ra trận, cũng không thể phá vỡ Đại Vũ Giới!”“Chọc giận Hồng Vũ Yêu Vương, chắc chắn phải chết!” Đám yêu cầm đó nhìn cảnh này, cười lạnh liên tục.Nhưng giây tiếp theo, mắt của đám yêu cầm đó trợn tròn, trong mắt chúng tràn đầy vẻ kiêng kỵ sâu sắc.Đám yêu cầm đó thấy đạo huyết sắc quang mang do Vu Mãng bắn ra, một mũi tên đó vừa tiếp xúc với tấm khiên lông vũ, tấm khiên lông vũ liền trong nháy mắt tan vỡ.

Mũi tên xuyên thấu ngực của Hồng Vũ Yêu Vương.Mọi người thậm chí có thể nhìn xuyên qua lỗ hổng trước ngực Hồng Vũ Yêu Vương mà thấy bầu trời phía sau.“Ta… không thể nào!” Trong mắt Hồng Vũ Yêu Vương tràn đầy vẻ chấn động sâu sắc, hắn không dám tin, mình lại chết ở đây, chết dưới tay một thiếu niên Vu tộc vô danh.

Đại vu Hậu Nghệ, tiễn pháp cổ xưa cũng chẳng hơn thế này!Vu Mãng chẳng hề dừng tay, chỉ thấy y lại một lần nữa giương cung, trên tay y, lại xuất hiện một chi huyết tiễn.Bàn Cổ Huyết Tiễn, năng lực mới của Vu Mãng, là chi tiễn do tinh huyết thân thể hóa thành.

Loại tiễn này hiện tại có thể trữ tàng ba chi trong cơ thể Vu Mãng, mỗi ngày y có thể ngưng tụ một chi.Vừa nãy Vu Mãng giết chết Hồng Vũ Yêu Vương, đã sử dụng một chi Bàn Cổ Huyết Tiễn, hiện tại là chi thứ hai!Đám Vu tộc nhìn Vu Mãng, đều cảm thấy có chút ngoài ý

muốn, Vu Mãng hiện tại muốn giết ai?Tiễn của Vu Mãng quả thật lợi hại, nhưng, chỉ có một chi tiễn!“Mọi người đừng sợ, ta đang trong một trận pháp, thực lực có thể tăng ba thành, dù có thể giết chết một kẻ trong ta, đám yêu chúng ta đông như vậy, y cũng không thể ứng phó được!” Một con yêu cầm lớn tiếng hô.Đám yêu cầm nghe xong, mừng rỡ, cũng đồng tình với lời của yêu cầm kia, quả thật, Vu Mãng một chi tiễn, nhiều nhất chỉ có thể giết chết một con yêu cầm mà thôi, ở đây có sáu ngàn yêu cầm, làm sao lại sợ Vu Mãng?Chỉ cần mượn một cái Tuyền Phong Lạc Vũ Trận, toàn bộ Vu tộc ở đây cũng chẳng làm gì được!Ngay lúc đó, chi tiễn thứ hai của Vu Mãng đã bắn ra.Một tiễn lại không bắn trúng bất kỳ con yêu cầm nào ở đây, cả đám Vu tộc lẫn đám yêu cầm đều kinh ngạc, không hiểu ý nghĩa của một tiễn này từ Vu Mãng.Nhưng đám yêu cầm ở đây lại bắt đầu chế giễu Vu Mãng.“Một tiễn bắn đi đâu vậy?

Chẳng lẽ mắt bị mù rồi sao?

Một tiễn bắn trượt, ha ha!”“Xem ra vừa nãy có thể giết chết Hồng Vũ Yêu Vương, cũng chẳng qua là may mắn mà thôi!”“Tiễn thuật kém cỏi như vậy, mọi người không cần sợ hãi nữa, cùng liên thủ, nhất định có thể giết chết y!”Lời của đám yêu cầm còn chưa dứt, chỉ thấy trên không trung, từng chi huyết tiễn rơi xuống.Bàn Cổ Huyết Tiễn mà Vu Mãng vừa bắn ra, đã hóa thành mấy vạn chi tiễn, đám yêu cầm trên không trung hoàn toàn không ngờ sẽ có chuyện này xảy ra, thân thể đám yêu cầm chỉ cần bị huyết tiễn bắn trúng, lông vũ trên người hoàn toàn không thể cản nổi huyết tiễn.Huyết tiễn mang theo cự lực, có thể dễ dàng xuyên thấu thân thể đám yêu cầm này, yêu cầm phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, chỉ cần trúng tiễn, sức mạnh của chúng liền như bị rút cạn, tất cả đều rơi xuống đất.Một tiễn của Vu Mãng, đã bắn hạ phần lớn yêu cầm, số yêu cầm còn lại muốn bỏ chạy, nhưng Vu Linh lúc đó vung tay, chỉ thấy một đại đội Vu tộc

nhân phóng tiễn.Số yêu cầm còn lại một con cũng không thể chạy thoát, tất cả đều rơi xuống đất.“Giết sạch!” Vu Mãng lớn tiếng hô.Vu Mãng tuyệt đối sẽ không thả đám yêu cầm này, phu tù cũng chẳng cần, vì chỉ cần thả đám yêu cầm này, sau khi quay về, lại sẽ một lần nữa làm địch với mình, Vu Mãng sao có thể tha cho đám yêu tộc này? Trên không trung, chỉ thấy một cây quạt màu đỏ rơi vào tay Vu Linh, Vu Mãng nhìn lướt qua, hỏi:“Gì đây?”“Pháp bảo bố trận của Hồng Vũ Yêu Vương, Hồng Vũ Phiến, chắc là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo!” Vu Linh tùy tiện giải thích, rồi đưa quạt cho Vu Mãng, “Tướng quân, xin nhận lấy quạt này!”“Ta không biết dùng thứ đồ đàn bà thế này, ngươi dùng đi!” Vu Mãng nhe răng cười.Vu Linh nghe xong, tâm tình tương đối phức tạp, phải biết rằng trong Vu tộc, ngay cả Đại Vu nhìn thấy thứ này, cũng sẽ muốn giành lấy, Vu Mãng lại cứ thế tặng cho mình?Nhưng lại không vui sao?Vu Linh cảm thấy Vu Mãng đối với mình có sự kỳ thị sâu sắc, liền hừ lạnh một tiếng nói:“Trận pháp đã bị ta phá giải, hiện tại chúng ta tiến vào Thiên Yêu Cốc thôi!

Chỉ là Tham Xà mưu kế không ít, e rằng sẽ có những cái bẫy khác!”Vu Mãng nhìn về hướng Thiên Yêu Cốc, chỉ thấy một con song đầu xà và một đại đội yêu tộc ở bên trong, song đầu xà chính là Tham Xà, ở trong đó, nhìn thấy một đống thi thể, hai cái đầu trong mắt đều mang theo vẻ kinh ngạc.“Vu tộc nhân muốn Thiên Yêu Cốc của ta, khẩu vị của chúng quá lớn rồi, hôm nay ta liền phải nói cho chúng biết, yêu tộc ta mới là bá chủ của Hồng Hoang đại địa!”Tham Xà vừa nói xong, trên mặt đất xung quanh Vu tộc nhân, đột nhiên mọc ra từng con yêu tộc.Đám hùng yêu đi đầu, thân thể đám hùng yêu này cực kỳ cường tráng, mặc dù không thể sánh bằng Vu tộc, nhưng cũng có thể chống lại Vu tộc một hai, phía sau hùng tộc, có những yêu tộc khác, đám yêu tộc này muốn phối hợp, bốn vạn Vu tộc ở đây, cũng không thể chống đỡ nổi.Vu Linh đại kinh:“Sao lại có nhiều yêu tộc như vậy ở đây?

Đã đào sẵn địa đạo mai phục ở đây rồi!”“Tướng quân, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Có Vu tộc sốt ruột hỏi.“Có gì đáng sợ?

Bất kể có kế mưu gì, chỉ cần ta có thể làm được một chuyện là xong!” Vu Mãng đáp.“Chuyện gì?” Vu Linh hỏi.“Chỉ cần chém đầu của nó là được rồi!” Vu Mãng tay nắm cự cốt phủ, chỉ vào con Tham Xà kia.Chỉ cần chém đầu của nó là được rồi!Đám Vu tộc xung quanh nghe lời của Vu Mãng, đều ngây người.Con Tham Xà kia càng khinh thường cười một tiếng:“Ha ha ha, Vu tộc lẽ nào ngu xuẩn đến vậy sao?

Muốn chém đầu của ta?

Vậy thì thử xem!”Lời của Tham Xà vừa dứt, liền thấy Vu Mãng lao về phía nó.“Tướng quân, tướng quân!” Vu Linh muốn gọi Vu Mãng lại, nhưng Vu Mãng căn bản không có ý định để ý.Vu Mãng một mình lao về phía Tham Xà, dường như không coi mấy vạn yêu tộc trước mặt Tham Xà vào mắt.

“Ngươi sẽ phải chết!” Trong mắt hai cái đầu của Tham Xà tràn đầy vẻ âm u.Đám yêu tộc ở bên trong lập tức ra tay, nhất thời, binh khí, nanh vuốt và mũi tên đều bay về phía Vu Mãng.Những đòn tấn công này toàn bộ vây lấy Vu Mãng, nhưng Vu Mãng lại như không cảm giác được gì, trên người Vu Mãng xuất hiện vết thương, nhưng y vung cự phủ một cái, liền chém đại phiến yêu tộc phía trước thành hai nửa.Vu Mãng tương đối bạo lực, khí thế mãnh liệt, có thể khiến đám yêu tộc tại chỗ đều tâm sinh khủng bố, dường như Vu Mãng không phải một Vu nhân bình thường, mà là một Tổ Vu.Không một yêu tộc nào có thể cản được Vu Mãng, chỉ cần yêu tộc nào dám chắn trước mặt Vu Mãng, đều sẽ bị cự cốt phủ của Vu Mãng chém thành hai nửa.Trước mặt Tham Xà có ba vị yêu vương cấp Kim Tiên, và mấy yêu tộc, hiện tại Vu Mãng dường như căn bản không nhìn, trực tiếp lao về phía Tham Xà.“Lẽ nào muốn lỗ mãng đến thế sao?” Sắc mặt

Vu Linh biến đổi, nói.Không, Vu Mãng đã tạo ra không ít kỳ tích, mặc dù Vu Mãng lỗ mãng, nhưng quả thật vô cùng lợi hại, thực lực của Vu Mãng, e rằng còn mạnh hơn một số Đại Vu.Với thực lực Đại La Kim Tiên của Vu Mãng, chưa chắc sẽ sợ đám yêu tộc này, nhưng như vậy, Vu Mãng một mình đi giết Tham Xà, cũng quá lỗ mãng rồi!Số lượng cường giả xung quanh Tham Xà quá nhiều, đám yêu tộc này đều có thần thông.Đặc biệt là ba vị yêu vương, hiện tại ba vị yêu vương đều nổi giận, muốn tập trung thực lực, một đòn oanh sát Vu Mãng.Chỉ thấy một con cự tượng cao ngàn trượng, cái vòi tượng đó nhấc lên, dẫn động mấy trăm đạo lôi điện, ném về phía Vu Mãng.Một con sói lông bạc, cao mấy trăm trượng xuất hiện, móng vuốt sói đó vồ về phía Vu Mãng, trảo quang màu bạc đó chém vào người Vu Mãng.Cuối cùng là một con chuột yêu lông đỏ, trong miệng có thể phun ra ngọn lửa.Ba kẻ đồng thời ra tay với Vu Mãng, Vu Mãng chẳng hề né tránh, mặc cho ba đầu yêu vương công kích oanh vào người, Vu Mãng lại dùng thương đổi thương, cự cốt phủ của Vu Mãng xuất hiện một đạo phủ ảnh, một chiêu hoành tảo thiên quân.Ba đầu yêu vương công kích oanh vào người Vu Mãng đồng thời, phủ ảnh của Vu Mãng cũng chém chúng thành hai nửa.Ba đầu yêu vương, ngay tại chỗ liền bị Vu Mãng chém giết!Trừ ba đầu yêu vương ra, còn có mấy trăm yêu tộc cũng bị một phủ chém giết.Vu Mãng cách Tham Xà không xa nữa, mặc dù Vu Mãng bị thương, nhưng càng chiến càng dũng mãnh, dường như vết thương hoàn toàn không ảnh hưởng gì.Yêu tộc bị khí phách của Vu Mãng trấn trụ, nhất thời, đám yêu tộc này đối với Vu Mãng đều tâm tồn khủng cụ.Trên khuôn mặt Vu Linh lộ ra vẻ kinh hãi, cái tên Vu Mãng này quá thần dũng, thật sự chỉ là một thiếu niên Vu tộc sao?Hai mắt của Tham Xà đồng thời nhìn chằm chằm Vu Mãng, cũng kinh hãi, một thiếu niên Vu tộc, Đại La Kim Tiên nhất trọng?

"Tham Xà, ta muốn mạng ngươi!" Vu Mãng vừa dứt lời, liền giơ

cao cự cốt phủ, chém xuống phía trước.Trong nháy mắt, mọi người dường như thấy một đạo phủ ảnh khổng lồ hơn bốn trăm trượng từ trên trời giáng xuống, chém về phía Tham Xà.Cái gì?Tham Xà trong lòng cũng bị Vu Mãng chấn trụ, không biết, nhưng đại tướng của nó, không thể cứ thế thua dưới tay Vu Mãng.Hai cái đầu của Tham Xà đồng thời phun ra hai viên nội đan vàng óng.Hai viên nội đan vàng óng này, là nội đan mà Tham Xà đã tu luyện mấy chục vạn năm, uy lực không tầm thường, chỉ riêng hai viên nội đan, uy lực cũng có thể sánh với Hậu Thiên Linh Bảo.Tham Xà muốn dùng hai viên nội đan để chống đỡ một phủ của Vu Mãng!

"Oanh!" Chỉ nghe một tiếng cự hưởng kinh thiên động địa vang lên, xung quanh Tham Xà, chỉ thấy mấy ngàn yêu tộc bị một phủ chém thành phấn vụn.Tham Xà ngay lập tức cũng trọng thương, chỉ thấy một viên nội đan của nó lập tức vỡ vụn, viên nội đan còn lại cũng xuất hiện vết nứt rồi quay về trong cơ thể nó.Cả người Tham Xà bay ngược ra xa, thân thể bị chém thành hai nửa.Tham Xà không đỡ được một phủ của Vu Mãng sao?Mọi người lại nhìn lại, trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh sâu không thấy đáy, dài hơn ba trăm trượng.Một phủ uy lực khủng bố!Ánh mắt đám yêu tộc nhìn Vu Mãng như nhìn quái vật, thực lực Vu tộc sao lại mạnh vậy?

"Ta là Vu Mãng, yêu tộc có ai dám cùng ta một trận chiến?" Vu Mãng lớn tiếng gầm thét.Nếu là vừa nãy, một câu nói của Vu Mãng sẽ khiến đám yêu tộc ở đây cảm thấy khinh thường, nhưng hiện tại Vu Mãng đã đánh bại Tham Xà, một câu nói vừa thốt ra, mang theo khí thế vô cùng khủng bố, nhất thời, nhiều yêu tộc có cảm giác nghẹt thở.Con Tham Xà kia hiện tại tuy bị chém thành hai nửa, nhưng vẫn còn sống, dù sao nó có hai cái đầu, Tham Xà muốn bỏ chạy.

"Yêu tộc Tham Xà, chém!" Vu Mãng tự nhiên sẽ không tha cho Tham Xà, xuất hiện bên cạnh Tham Xà, cự phủ trên tay giơ lên, chém

xuống đầu Tham Xà.

“Phốc!” Tiên huyết nhuộm đỏ thân thể Vu Mãng.Cái đầu cuối cùng của Tham Xà bị Vu Mãng chém xuống, tiên huyết chảy tràn trên mặt đất, biến thành một dòng sông máu.Ánh mắt Vu Mãng quét qua xung quanh, số yêu tộc còn lại tâm sinh sợ hãi, đều đã bị dọa vỡ mật! Trong mười vạn yêu tộc, Vu Mãng có thể chém giết Tham Xà, thần dũng đến mức nào?

“Giết!” Vu Mãng lớn tiếng gầm thét, một lần nữa lao về phía yêu tộc.“Giết!

Ta theo Vu Mãng tướng quân xông lên!”“Giết sạch sẽ đám yêu tộc này!”“Có Vu Mãng tướng quân ở đây, chúng ta vô địch!”Vu tộc dường như bị Vu Mãng lây nhiễm, tất cả đều biến thành mãng phu, lao về phía yêu tộc.Ánh mắt Vu Linh vô cùng phức tạp, Vu Mãng tuy lỗ mãng, nhưng thực lực của y, lại bù đắp hoàn hảo khuyết điểm lỗ mãng đó!Trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ âm mưu kế sách nào cũng vô nghĩa, nhất lực phá vạn pháp, Vu Linh chỉ có thể thừa nhận, một tên mãng phu, quá mạnh rồi!Vu Linh lập tức theo sau, một trận chiến tranh, do Vu Mãng một mình châm ngòi, nhưng Vu Mãng một mình, lại có thể khiến yêu tộc sợ hãi, ngay cả Tham Xà tuy chuẩn bị đầy đủ, cũng hiểu mưu kế, nhưng nằm mơ cũng không ngờ, Vu Mãng lại dũng mãnh đến thế.Mười vạn yêu tộc cũng không thể bảo toàn!Đám Vu tộc theo Vu Mãng, truy sát yêu tộc ngàn dặm mới dừng lại, số yêu tộc có thể chạy thoát không nhiều hơn ngàn người.Thân thể Vu Mãng lúc đó có không ít vết thương, trên người không chỉ có máu yêu tộc, mà còn có máu của chính y.Vu Mãng và đám Vu tộc nhân quay về Thiên Yêu Cốc sau đó, liền nằm vật ra ngủ, khiến Vu Linh càng thêm uất ức, chuyện ở đây còn chưa xử lý xong, Vu Mãng sao lại ngủ rồi?Nhưng Vu Linh có thể nhìn ra, vết thương trên người Vu Mãng thật sự kinh người.Vu Mãng vừa nãy quả thật dũng mãnh, nhưng vết thương trên

người y, cũng là nặng nhất trong số tất cả Vu tộc, bụng dưới Vu Mãng thậm chí có một vết thương có thể đụng đến nội tạng.Vu Linh lập tức gọi mấy Vu y đến, trị liệu cho Vu Mãng.“Thật đáng kinh ngạc, thể chất của tướng quân đặc biệt, ta phát hiện vết thương của y bắt đầu tự lành rồi, loại sức hồi phục này, vượt xa chúng ta!

Chẳng trách tướng quân lại thần dũng như vậy, thể chất của y mạnh hơn chúng ta nhiều!” Vu y kia đáp.Vu Mãng ngủ một ngày một đêm, cảm thấy cảnh giới của mình lại đột phá, lần này Vu Mãng không chỉ đồ sát không ít yêu tộc, thậm chí còn có Kim Tiên, có Tham Xà.Một con Tham Xà không hề đơn giản là Kim Tiên, mà là Đại La Kim Tiên nhất trọng, vốn định cho đám Vu tộc này một bất ngờ, với thực lực của nó, nếu không gặp một mãng phu như Vu Mãng, e rằng đủ để tiêu diệt toàn bộ đại quân Vu tộc.Nhưng Tham Xà cũng không ngờ, lại gặp phải Vu Mãng.Vì chém giết số lượng lớn yêu tộc và cường giả như vậy, năng lực càng chiến càng dũng mãnh của Vu Mãng được kích hoạt, cảnh giới của y cứng rắn tăng lên một cảnh giới, từ Đại La Kim Tiên nhất trọng lên nhị trọng.Danh tiếng của y cũng trở nên lớn hơn, danh tiếng của Vu Mãng đã đạt 1900, chỉ còn thiếu một chút là đạt 2000.Ngày thứ hai Vu Mãng tỉnh lại, phát hiện tài nguyên trong Thiên Yêu Cốc đều đã được Vu Linh thu thập.“Tướng quân, lần này ta đã tìm thấy trong Thiên Yêu Cốc ba trăm sáu mươi bảy kiện linh khí bình thường, tám mươi chín kiện linh bảo bình thường, ba kiện Hậu Thiên Linh Bảo, ngoài ra, còn có không ít linh dược, ta còn tìm thấy một quả Long Huyết Quả!” Vu Linh nói.

“Mấy thứ này xử lý xong rồi, còn Long Huyết Quả thì sao?” Vu Mãng hỏi.

“Long Huyết Quả là linh quả được sinh ra từ linh thụ tưới bằng long huyết, nếu có thể dùng được, sẽ khiến thân thể trở nên cường tráng hơn, đối với tướng quân, vô cùng hữu dụng!” Vu Linh nói với

Vu Mãng.

“Ồ?

Chương 8

Ta muốn đi xem thử!" Vu Mãng nghe xong, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.Đối với Vu Mãng, tăng cường thể chất còn quan trọng hơn cả việc có được pháp bảo, tất cả Bàn Cổ Phủ Ảnh, trừ Bàn Cổ Phủ hoặc Tiên Thiên Linh Bảo ra, những pháp bảo khác Vu Mãng cũng không để vào mắt.Vu Mãng theo Vu Linh đến dưới gốc cây Long Huyết Quả.Ở đó có Vu tộc nhân canh giữ, cây Long Huyết Quả không cao, chỉ khoảng năm trượng, trên đó chỉ kết một quả.Quả toàn thân đỏ rực, trên đó ẩn hiện long văn bao quanh."Long Huyết Quả là một loại linh quả vô cùng hiếm thấy, xung quanh nó có long hồn bảo hộ, Tham Xà trước đây tiến vào Đại La Kim Tiên nhất trọng, có thể là do đã dùng Long Huyết Quả!" Vu Linh nói với Vu Mãng."Ồ?

Nếu vậy, ta cũng muốn thử Long Huyết Quả!" Vu Mãng vừa dứt lời, liền đưa tay ra chộp lấy quả Long Huyết Quả kia."Đợi đã tướng quân, long hồn của Long Huyết Quả sẽ tấn công ngươi!" Vu Linh vội vàng hô.Lời của Vu Linh còn chưa dứt, chỉ thấy trong quả Long Huyết Quả kia, đột nhiên xuất hiện một đạo long hồn, long hồn đó vừa há miệng, liền cắn về phía tay Vu Mãng.Vu Mãng đưa tay ra chộp, đầu long hồn bị lòng bàn tay Vu Mãng nắm chặt, Vu Mãng dùng sức tay phải, long hồn đó lập tức tiêu tán. . ....Đôi mắt Vu Linh mở to, trước đây từng thử lấy Long Huyết Quả, nhưng hoàn toàn không thể đối phó với long hồn, Vu Mãng lại dễ dàng hủy diệt long hồn như vậy sao?

"Tướng quân, người thật sự là Đại La Kim Tiên sao?" Vu Linh hỏi.Vu Mãng gật đầu, nói:"Ta đã trải qua mấy trận chiến, hiện tại là Đại La Kim Tiên nhị trọng!" "Cái gì?" Ánh mắt Vu Linh nhìn Vu Mãng như nhìn quái vật.Nếu Vu Linh không nhầm, Vu Mãng mới 150

tuổi, trong Vu tộc, chỉ có thể coi là thiếu niên, Vu Mãng hiện tại đã là Đại La Kim Tiên nhị trọng sao?Vậy chẳng phải cảnh giới còn cao hơn Đại Vu Khoa Phụ sao?Long hồn bị hủy, Vu Mãng một tay hái Long Huyết Quả xuống, liền cắn một miếng.“Đợi đã, tướng quân, linh quả có thể có vấn đề, nên kiểm tra trước khi ăn!” Vu Linh vội vàng nói.Nhưng Vu Mãng chẳng hề bận tâm, hai miếng đã ăn hết linh quả, nói:“Không cần lo lắng, linh quả không có vấn đề gì!”Vu Mãng vừa dứt lời, chỉ cảm thấy toàn thân huyết khí sôi trào, sức mạnh tăng vọt.Vu Mãng cảm thấy sức mạnh của mình dường như tăng ba thành, dùng đơn vị sức mạnh Hồng Hoang hiện tại, Vu Mãng một tay có thể nâng mười ngọn núi, tức là mười sơn chi lực.Nhưng hiện tại sức mạnh của Vu Mãng đã tăng thêm ba thành, đủ mười ba sơn chi lực! Long Huyết Quả đối với Vu Mãng, tác dụng không nhỏ!Xem ra, Vu Linh cũng không tiện nói thêm.

“Báo!” Lúc đó, có một Vu tộc binh sĩ tới báo.

“Có chuyện gì?” Vu Mãng hỏi.

“Tướng quân, quân sư, chúng ta phát hiện có người truyền tín hiệu cầu viện, dường như là tín hiệu cầu viện của Đại Vu Khoa Phụ!” Vu tộc binh sĩ nói.

“Cái gì?

Tín hiệu cầu viện của Đại Vu Khoa Phụ?” Vu Linh cảm thấy kinh ngạc, hỏi, “Có thể xác định vị trí của Đại Vu Khoa Phụ không?” “Đại Vu Khoa Phụ hiện tại đang ở phía đông Bất Chu Sơn, cách Thiên Yêu Cốc của chúng ta ba ngàn dặm đường!” Vu tộc binh sĩ nói.Vu Mãng đứng dậy, Vu Linh nhìn Vu Mãng, hỏi:“Tướng quân, chúng ta…”“Ta phải đi Bất Chu Sơn!” Vu Mãng nói.“Tướng quân, chúng ta đi Bất Chu Sơn?

Nhưng trên Bất Chu Sơn có Đại Yêu, chúng ta đi như vậy, có quá

nguy hiểm không?" Vu Linh hỏi."Không, tất cả ở lại, một mình ta đi Bất Chu Sơn là được!" Vu Mãng đáp.

"Một mình đi sao?" Mắt Vu Linh mở to.

"Mọi người đều mệt mỏi rồi, nếu đại quân chúng ta đi từ đây đến Thiên Yêu Cốc, cần ba ngày thời gian, nếu một mình ta thì chỉ cần một ngày thời gian, đã muốn đi cứu người, thì càng nhanh càng tốt, một mình ta là được rồi!" Vu Mãng lại nói.Khoa Phụ và Vu Mãng không có giao tình, nhưng dù sao cũng là người Vu tộc, Vu Mãng biết Khoa Phụ nhất định sẽ thân vẫn, nhưng không phải bây giờ.Điểm cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, trên Bất Chu Sơn có Đại Yêu, Vu Mãng muốn khuếch đại danh tiếng, trở nên mạnh hơn, đó là nơi tốt nhất! Chém giết càng nhiều Đại Yêu, có thể khiến Vu Mãng có được lượng danh vọng lớn, khiêu chiến và đánh bại cường giả, Vu Mãng mới có thể tiến bộ!Trên Bất Chu Sơn, ngoài việc có không ít Đại Yêu, còn có Thập Nhị Yêu Thần, thậm chí có Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nếu có thể đánh bại, nhất định có thể khiến danh tiếng của Vu Mãng trở nên lớn hơn!

"Tướng quân, không bằng ta đi cùng người!" Vu Linh hỏi.

"Không, một mình ta đi là được, ở đây cần người quản lý, ngươi ở lại đi!" Vu Mãng vừa dứt lời, lập tức vác cự cốt phủ, đi về phía Bất Chu Sơn.Vu Mãng một mình tiền vãng phía đông Bất Chu Sơn, nơi đó hiểm ác biết bao, nhưng vì cứu Khoa Phụ, Vu Mãng nghĩa vô phản cố, người như vậy, xứng đáng được Vu tộc nhân tôn kính!Vu Linh nhìn bóng lưng Vu Mãng, lần đầu tiên không còn tức giận, nói:"Tướng quân, hy vọng người võ vận xương long!"Bất Chu Sơn, Đông Sơn."Đại Vu Khoa Phụ, lần này chúng ta phiền phức rồi, chúng ta gặp ba vị Đại Yêu, lần lượt là Ma Hoàng, Thành Ông và Lục Nhận, ba tên Đại Yêu này thực lực đều vô cùng khủng bố, chúng ta không phải đối thủ của chúng!""Vừa nãy phục kích, vận dụng Tam Yêu Hóa Thần

Trận, có thể tiêu diệt hai mươi vạn Vu tộc của chúng ta, hiện tại chúng ta chỉ còn ba mươi vạn Vu tộc binh sĩ, nhưng chúng có sáu mươi vạn yêu binh!

Chúng ta bây giờ phải làm sao?"Trên Bất Chu Sơn, trong một doanh địa bí mật, một Vu nhân nói với Khoa Phụ."Bất Chu Sơn tuy địa vực rộng lớn, nhưng chúng ta cũng không thể trốn được bao lâu, ta đã gửi tín hiệu cầu viện đến Vu tộc lân cận, hy vọng có Đại Vu đến cứu chúng ta, chỉ cần họ trì hoãn được vài ngày, chúng ta có cơ hội được tộc nhân khác cứu!" Khoa Phụ nói."Báo!" Một Vu tộc binh sĩ ở đây, vẻ mặt hoảng sợ nói, "Đại Vu Khoa Phụ, khi người của chúng ta ra ngoài thám thính, bị yêu tộc bắt được, hiện tại yêu tộc đã phát hiện vị trí của chúng ta!" "Cái gì?" Mấy người ở đây đồng thời kinh hãi nói."Lập tức chuẩn bị nghênh chiến, đồng thời chuẩn bị rút lui!" Khoa Phụ lập tức nói."Vâng!"Yêu tộc có không ít yêu tộc phi hành, trong Vu tộc, chỉ có tu luyện Ngự Phong Chi Thuật mới có thể phi hành, vì Vu tộc nhân lấy nhục thân làm sở trường, tốc độ phi hành không nhanh, thậm chí không nhanh bằng chạy trên mặt đất.Hiện tại đám yêu tộc này một khi phát hiện Vu tộc ở đây, muốn thoát thân sẽ quá khó khăn! Trên không trung xuất hiện từng tiếng chim hót, ngay sau đó, mấy chục con cự cầm bay về phía này.Vu tộc nhân căn bản không có chỗ nào để trốn, yêu tộc, đã phát hiện ra!

"Nghênh chiến!" Khoa Phụ lớn tiếng hô.Đám yêu tộc ở đây, căn bản không có cơ hội chạy thoát nữa, chỉ có thể chém giết một con đường máu thoát ra.Đám yêu tộc ở đây có đủ loại hình dáng, thân hình của chúng đều tương đối lớn, thậm chí có những Đại Yêu cao ngàn trượng, có những yêu vương cao trăm trượng.Vu tộc nhân biết đây là một trận chiến tất tử, thân thể của chúng cũng lập tức lớn lên, thân thể Khoa Phụ càng đạt ngoài ngàn trượng, chỉ thấy trượng trong tay Khoa Phụ quét ra, một con cự hổ phía trước bị đập xuống đất, thân

thể tan nát.Ở đây mạnh nhất chính là Khoa Phụ, thực lực của các Vu tộc nhân khác tự nhiên không thể sánh bằng, nhưng thực lực Vu tộc cũng tương đối mạnh, nhục thân mạnh hơn yêu tộc, chỉ là sáu mươi vạn yêu tộc đấu với ba mươi vạn Vu tộc, yêu tộc chiếm ưu thế.Chiến trường ở đây vô cùng huyết tinh, có yêu tộc cánh tay bị chém xuống, rồi một thanh cốt kiếm đâm xuyên tim chúng.Có Vu tộc đầu bị chém xuống, thân thể vẫn giữ nguyên tư thế chiến đấu ban đầu, giây tiếp theo, bị chém thành hai nửa.Cũng có yêu tộc và Vu tộc đồng quy vu tận, cả hai đều bị đối phương giết chết. . ....Nhưng số lượng Vu tộc đang giảm nhanh chóng, cứ tiếp tục như vậy, không lâu nữa, Vu tộc ở đây sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.Trước mặt Đại Vu Khoa Phụ, ở đây có một con yêu tộc có sáu cánh đao, thân thể yêu tộc đó mảnh dài, cao ngàn trượng, sáu cánh đao phía trước, mỗi cái đều vô cùng sắc bén, ngay cả thân thể Vu tộc nhân, cũng có thể dễ dàng chém thành hai nửa.Chính là Đại Yêu Lục Nhận!

"Không cần ta ra tay, ngươi chỉ là Đại La Kim Tiên nhất trọng mà thôi, ta một mình có thể chém giết ngươi!" Lục Nhận phát ra tiếng cười quái dị "gát gát"."Đại Vu Khoa Phụ, nếu ngươi có thể thắng ta, ta có thể làm chủ, thả tất cả các ngươi đi!" Lục Nhận lập tức nói.Trong mắt Khoa Phụ tràn đầy vẻ phẫn nộ, nói:"Được!"Khoa Phụ không có sự lựa chọn khác, nhất định phải thắng, chỉ thấy Khoa Phụ vừa dứt lời, lập tức vung đào mộc trượng, chỉ thấy đào mộc trượng đó trên không trung quét qua, lập tức xuất hiện một trận cánh hoa màu hồng đào, những cánh hoa đó bay về phía Lục Nhận.Lưỡi đao trên tay Lục Nhận chém ra, những cánh hoa phía trước lập tức bị chém thành hai nửa, nổ tung trên không trung.Phía sau Lục Nhận đột nhiên xuất hiện ba đôi cánh, chỉ thấy trong nháy mắt liền lao về phía Khoa Phụ.Đào mộc trượng trên tay Khoa Phụ không ngừng vung vẩy, nghênh đón sáu thanh đại đao của Lục Nhận.Sáu thanh đại đao này mỗi thanh đều dài ba trăm trượng, tốc độ Lục Nhận vung đại đao cực

nhanh, mọi người chỉ thấy phía trước xuất hiện từng đạo đao quang, ngay sau đó, đao khí liền trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài.Tần suất Lục Nhận vung sáu thanh đại đao nhanh đến kinh người, gần như mỗi khoảnh khắc, đều có thể vung ra trăm đao, trên trăm đao chém ra, kích phát đao khí thành từng mảng.Những đao khí này trong nháy mắt đã chém hai tộc Vu Yêu xung quanh hai người thành mấy mảnh.Đào mộc trượng của Khoa Phụ cũng là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, nếu không như vậy, hiện tại đào mộc trượng đã bị chém thành không biết bao nhiêu mảnh rồi.Mặc dù Khoa Phụ có thể chống đỡ được đao của Lục Nhận, nhưng đao khí vẫn bùng phát ra, chỉ thấy trên thân thể cường tráng của Khoa Phụ, xuất hiện từng vết thương sâu đến tận xương.Toàn thân Khoa Phụ tiên huyết đầm đìa, chỉ có thể miễn cưỡng dùng đào mộc trượng chống đỡ thân thể.“Ha ha ha. . . . . .

Xem ra ngươi chỉ có thể đến đây thôi!

Ngươi sắp chết rồi!” Lục Nhận vừa dứt lời, đôi cánh phía sau lại rung động, một lần nữa lao về phía Khoa Phụ, lần này, Khoa Phụ căn bản không thể chống đỡ nổi.Trong mắt Khoa Phụ lộ ra vẻ quyết tuyệt, chết, cũng phải kéo một Đại Yêu chôn cùng!Ngay lúc đó, một cây cự phủ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chém vào giữa hai người.Một cây cự phủ, đã dọa Lục Nhận lui lại, Khoa Phụ cũng lùi lại mấy bước, định thần nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc:“Vu Mãng?

Ngươi làm gì ở đây?”“Đại Vu Khoa Phụ, ta đến cứu ngươi!” Vu Mãng nói.“Cái gì?

Cứu ta?” Khoa Phụ nghe lời Vu Mãng, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, “Mau chạy đi, ở đây ngươi không thể nhúng tay vào, ... hiện tại ngươi đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?”Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, vẻ mặt đầy khó tin.Khoa Phụ hiện tại không nhìn ra cảnh giới của Vu Mãng nữa, chỉ có một khả năng, đó chính là Vu Mãng đã là một Đại La Kim Tiên!Làm sao có thể?

Khoa Phụ và Vu Mãng mới chia tay được bao lâu?

Vu Mãng từ một Vu tộc Kim Tiên bát trọng đã trở thành một Đại La Kim Tiên sao?

“Không sai, ta đã trải qua mấy trận chiến, có chút đột phá, cho nên mới đến đây!” Vu Mãng đáp.

“Ngươi là ai?” Lục Nhận hỏi.

Chương 9

"Ta tên Vu Mãng, dũng sĩ số một của Vu tộc!" Vu Mãng đáp.

"Dũng sĩ số một của Vu tộc?

Bất kể thật giả, tiểu tử Vu tộc, đã tự mình dâng lên cửa, vậy ta cũng không khách khí nữa, ta sẽ giết ngươi trước, rồi giết Khoa Phụ!" Lục Nhận vừa dứt lời, đôi cánh phía sau chấn động, sáu lưỡi đao chém về phía Vu Mãng.Từng lưỡi đao chém về phía Vu Mãng, phía trước Vu Mãng toàn bộ là đao quang.Những đao quang này chói mắt vô cùng, tốc độ cực nhanh, ngay cả Khoa Phụ, cũng không thể ứng phó nổi, Khoa Phụ sốt ruột hô:"Vu Mãng cẩn thận!" "Tiểu tử Vu tộc, chết đi!" Lưỡi đao trước mặt Lục Nhận chém về phía Vu Mãng, trong nháy mắt, đao quang tỏa ra về phía Vu Mãng, dường như trong khoảnh khắc có ngàn lưỡi đao chém về phía Vu Mãng.

"Quá đáng sợ rồi, loại công kích này ai có thể chịu nổi?" "Vu Mãng sẽ không cứ thế bị giết chứ?

Cái tên Lục Nhận này quá đáng sợ!" "Vu Mãng không phải Đại Vu, đối mặt với Đại Yêu, quá khó khăn rồi!"Vu tộc nhân thầm thở dài, Vu Mãng quả thật là một thiên tài, trẻ tuổi như vậy đã trưởng thành đến mức độ này, đáng tiếc, so với Đại Yêu thì sao?Ngay lúc đó, mọi người thấy Vu Mãng động rồi, Vu Mãng chẳng hề né tránh, cũng không lùi lại, trực tiếp lao về phía Lục Nhận.Thân thể Vu Mãng đột nhiên lớn lên, cao ngàn trượng, Đại Vu Chân Thân!Trên tay Vu Mãng, cự cốt phủ kia cũng gần ngàn trượng, theo Vu Mãng vung tay, một phủ, chém xuống phía trước.Đối mặt với công kích như vậy của Lục Nhận, Vu Mãng lựa chọn đối cứng.

"Sáu thanh đao của Lục Nhận, có thể tương đương với Hậu Thiên

Linh Bảo, còn cái cốt phủ trên tay tên đó, chẳng qua là dùng xương của cự đại yêu tộc mà tạo thành, thứ này, e rằng sẽ bị đao của Lục Nhận dễ dàng chém đứt!" Ma Hoàng bĩu môi, nói.

"Đại La Kim Tiên không có pháp bảo, có thể phát huy ra thực lực như vậy sao?

Tiểu tử này chắc mới tấn cấp Đại La Kim Tiên, căn bản không biết mình yếu kém đến mức nào!" Thành Ông cũng khinh thường nói.Oanh!Chỉ thấy vết nứt sâu không thấy đáy xuất hiện trên mặt đất phía trước, mọi người nhìn về phía Lục Nhận, chỉ thấy Lục Nhận hiện tại chỉ còn lại ba lưỡi đao, ba lưỡi đao đều đã bị chém đứt.Nếu không phải Lục Nhận né tránh đủ nhanh, hiện tại đã bị chém thành hai nửa.Trong khoảnh khắc cuối cùng va chạm với Vu Mãng, Lục Nhận cảm thấy uy hiếp tử vong, liều mạng né tránh, cuối cùng lại vẫn bị chém đứt ba lưỡi đao.Tương đương với việc Lục Nhận ba cánh tay đều bị Vu Mãng chém xuống.Lục Nhận va chạm với Vu Mãng, lại bị Vu Mãng đánh bại sao?Uy lực của một phủ vừa nãy, còn trên uy lực công kích của Lục Nhận."Cảnh giới của y không chỉ là Đại La Kim Tiên nhất trọng, mà là Đại La Kim Tiên nhị trọng, thậm chí cao hơn!" Ma Hoàng phản ứng lại, lớn tiếng hô."Đúng vậy!" Thành Ông lập tức gật đầu, chỉ thấy phía sau Thành Ông xuất hiện ba đôi cánh, trên đỉnh đầu y xuất hiện một vật ba sừng, ba cái sừng đó là một bộ pháp bảo, pháp bảo cấp Hậu Thiên Linh Bảo.Đại Yêu này có thể luyện hóa một phần thân thể của mình thành Hậu Thiên Linh Bảo để đối địch, hiện tại sừng trên đầu Thành Ông, chính là thủ đoạn công kích mạnh nhất của Thành Ông.Ma Hoàng cũng có cánh, bản thể của y là một con chim ưng, cũng là kẻ mạnh nhất trong ba vị Đại Yêu, thực lực Đại La Kim Tiên tam trọng, hai tên Đại Yêu còn lại là Đại La Kim Tiên nhị trọng!Hiện tại ba tên Đại Yêu liên thủ đối phó Vu Mãng!

"Vu Mãng, ba tên Đại Yêu muốn liên thủ rồi!" Khoa Phụ muốn

tiến lên giúp Vu Mãng, nhưng hiện tại bị thương quá nặng, không thể ra tay.Các Vu nhân khác trước mặt những Đại Yêu này, chênh lệch thực lực quá lớn, căn bản không có cách nào nhúng tay vào trận chiến như vậy.

"Không cần lo lắng, ta đã nhắm vào chúng, một tên cũng không thể chạy thoát, tất cả đều phải chết!" Vu Mãng lớn tiếng hô.Ta đã nhắm vào chúng, một tên cũng không thể chạy thoát, tất cả đều phải chết? Những người có mặt nghe lời của Vu Mãng, sắc mặt đều trở nên quái dị, Vu Mãng lẽ nào nói nhầm rồi sao?

Rõ ràng là ba tên Đại Yêu nhắm vào y, lại biến thành y nhắm vào ba tên Đại Yêu?Vu Mãng dùng sự thật để nói cho họ biết, y không hề nói nhầm, Vu Mãng một mình lao lên, dường như người đang bị vây công không phải y, mà là ba tên Đại Yêu.Đôi cánh của Ma Hoàng chấn động, chỉ thấy vô số lông vũ bắn về phía Vu Mãng, mỗi cái lông vũ đều dài hơn trăm trượng, dường như từng cây cột, cắm xuống mặt đất.Ba cái sừng của Thành Ông đồng thời bùng phát ra ánh sáng màu vàng, xoay tròn trên không trung, đâm về phía Vu Mãng.Lục Nhận hiện tại tuy chỉ còn ba lưỡi đao, nhưng vẫn ra tay vào lúc đó, muốn chém giết Vu Mãng.Nhưng Vu Mãng lại cực kỳ lỗ mãng, trực tiếp xông lên, căn bản không có ý định né tránh công kích của đối phương, lựa chọn cách làm dùng thương đổi thương.Trên cự cốt phủ của Vu Mãng, xuất hiện một đạo ảnh tử, cự cốt phủ của Vu Mãng đột nhiên lớn lên hai ngàn trượng, một phủ, mang theo uy thế khai thiên phách địa.Mắt Khoa Phụ mở to, lần thứ hai nhìn thấy, thật sự, Bàn Cổ Phủ Ảnh!Một thiếu niên, thật sự có Bàn Cổ Phủ Ảnh!Bàn Cổ Phủ Ảnh hiện tại có thể ngay cả một thành uy lực của Bàn Cổ Phủ cũng không có, nhưng dù vậy, để đối phó với Đại Yêu ở đây cũng đủ rồi.Một phủ, trực tiếp hủy diệt toàn bộ công kích của ba vị Đại Yêu, đồng thời pháp bảo của ba tên Đại Yêu cũng bị hủy diệt, ba tên Đại Yêu

đều bay ngược ra xa, trên người ba kẻ đều bị những vết thương chí mạng, Lục Nhận thậm chí còn bị chém bay đầu.

"Không thể nào, ta nhìn nhầm rồi sao?

Ba vị Đại Yêu đều bị đánh bại sao?" "Dường như tên đó tên là Vu Mãng, không phải thật chứ?

Vu tộc lúc nào lại xuất hiện Đại Vu mạnh như vậy?" "Với một địch ba, có thể đánh bại ba vị Đại Yêu, lẽ nào là Tổ Vu sao?"Trong mắt những người này, chỉ có Tổ Vu mới có thể có thực lực như vậy, một thiếu niên Vu tộc bình thường, không thể đồng thời đánh bại ba tên Đại Yêu!Vậy mà hiện tại Vu Mãng lại có thể làm được!Vừa nãy đối cứng, Vu Mãng không hề không bị thương, nhưng ba tên Đại Yêu thì một chết hai trọng thương, ngực Ma Hoàng nổ tung, tim nát, thân thể Thành Ông cũng bị chém thành hai nửa, hiện tại đang thoi thóp.So với chúng, vết thương trên người Vu Mãng quá nhẹ!Ngực Vu Mãng có thêm năm vết thương, mỗi vết đều có thể nhìn thấy xương, nhưng Vu Mãng dường như không cảm thấy đau đớn, giơ cao cự cốt phủ, gầm thét:"Tất cả Vu tộc, theo ta xông lên!"Vu Mãng hiện tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, có Đại Vu Chân Thân, thân cao ngàn trượng, vung vẩy cự cốt phủ kia, căn bản vô nhân địch!Yêu tộc không một ai không hoảng loạn bỏ chạy, Vu Mãng hiện tại đơn giản là một chiến thần, nơi cự cốt phủ đi đến, tất có một mảng yêu tộc hóa thành huyết vũ.Những yêu tộc ở đây nhìn thấy dáng vẻ của Vu Mãng, ai nấy đều lộ ra vẻ sợ hãi, làm sao có thể sinh ra chiến ý.Vu Mãng còn có thể chém giết Đại Yêu, huống chi là chúng!Nhất định phải quay về báo cho mười vị Yêu Thần biết, trong Vu tộc xuất hiện một thiếu niên Vu tộc biến thái như vậy.Trừ một số yêu cầm phi hành chạy thoát nhanh ra, mấy chục vạn yêu tộc ở đây, đều không thể chạy thoát.Vu Mãng mỗi lần vung cự cốt phủ, đều có thể chém giết mấy trăm yêu tộc ở đây, chiến đấu ba ngày ba đêm, cự cốt phủ của Vu Mãng biến thành

màu huyết hồng, trên đó dính không biết bao nhiêu tiên huyết.Vu Mãng có thể cảm nhận được, cự cốt phủ trên tay dường như đang thuế biến, vốn dĩ cự cốt phủ đó được tạo thành từ mấy khối xương cự thú, hiện tại những khối xương này dần dần hòa hợp lại với nhau.Trong cự cốt phủ, không chỉ có tiên huyết yêu tộc, thậm chí còn có máu của Vu Mãng.Sau khi Vu Mãng bị thương, một số tiên huyết của y cũng sẽ dính vào cự cốt phủ.Vu Mãng có thể cảm nhận được, mình và cự cốt phủ dường như có cảm giác huyết mạch tương dung.Vì trên cự cốt phủ có máu của Vu Mãng, nhưng Vu Mãng lại không có nguyên thần, lại trong vô hình, khiến cự cốt phủ bị Vu Mãng luyện hóa.Đương nhiên, chuyện như vậy, hiện tại Vu Mãng không hề biết!Ba ngày ba đêm chiến đấu, vì đã chém giết số lượng lớn yêu tộc, có ba tên Đại Yêu, cho nên danh vọng của Vu Mãng một lần nữa đột phá, đạt 3500! Cảnh giới của Vu Mãng cũng từ Đại La Kim Tiên nhị trọng lên tam trọng!Sức mạnh của Vu Mãng, cũng từ mười ba sơn chi lực tăng lên mười bảy sơn chi lực!Đương nhiên, điều quan trọng nhất, Vu Mãng cũng có thêm một năng lực mới, Bàn Cổ Chi Lực!Bàn Cổ Chi Lực, dùng Bàn Cổ Chi Lực quán chú vào cự phủ trên tay, phát ra một kích chí mạng, có thể phát động hai bội Bàn Cổ Chi Lực, bốn bội Bàn Cổ Chi Lực!Công kích Bàn Cổ Chi Lực sẽ gây tổn thương rất lớn cho thân thể Vu Mãng, Vu Mãng nhất định phải cẩn thận sử dụng.Đương nhiên, đối với Vu Mãng, trong đầu y căn bản không có hai chữ "cẩn thận"!Vu Mãng mang theo mùi máu tanh nồng nặc quay về, thấy Khoa Phụ bị thương không nhẹ, nhưng đã có người băng bó.Những người khác cũng đang kiểm tra thương binh, hiện tại Vu Mãng quay về, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả Vu tộc nhân.Khoa Phụ đi đến trước mặt Vu Mãng, giơ ngón cái lên, nói:"Vu Mãng, lần này ngươi đã cứu ta, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, thực lực lại tăng lên nhiều đến thế, thật sự quá khiến ta kinh ngạc!""Đại Vu Khoa Phụ, ngươi không sao là tốt rồi!" Vu Mãng đáp."Ta nghe nói, Thiên Yêu

Cốc đã bị công phá, ngươi đã cứu ta ở đó, một Vu nhân một mình chiến đấu với ba vị Đại Yêu, giết chết toàn bộ chúng, chuyện này, ta sẽ bẩm báo lên Tổ Vu!

Đợi ngày ta trở về, nhất định có thể trở thành Đại Vu!" Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ cảm thán.Tiềm lực mà Vu Mãng hiện tại thể hiện ra, còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, mới chia tay hơn một tháng, Vu Mãng đã từ một Kim Tiên trưởng thành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thậm chí cảnh giới còn cao hơn cả mình.Một thiếu niên Vu tộc, quả thật là một thiên tài!

"Vu tộc chúng ta xuất hiện nhân vật như Vu Mãng, sau này muốn diệt Thiên Đình yêu tộc, còn có gì khó khăn?" "Không sai, sau này Vu Mãng không chừng có thể trở thành Tổ Vu thứ mười ba!" "Lần này thảo phạt Thiên Đình yêu tộc, chúng ta nhất định có thể làm được!"Vì sự thần dũng của Vu Mãng, khiến huyết mạch Vu tộc sôi trào, sĩ khí như hồng.Lúc này, chỉ thấy một con cự cầm đáp xuống, nhiều Vu tộc lập tức cảnh giác nhìn người phía trước, Khoa Phụ vừa nhìn, lập tức nói:"Không cần căng thẳng, là Đại Vu Hậu Nghệ!"Đại Vu Hậu Nghệ? Nghe cái tên này, những người có mặt đều cảm thấy kinh ngạc, nhìn về phía Đại Vu Hậu Nghệ, chỉ thấy Hậu Nghệ tướng mạo anh tuấn bất phàm, khí thế trên người cực kỳ mạnh mẽ.Vu Mãng chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, thực lực của người này vô cùng mạnh mẽ, không biết mạnh hơn Khoa Phụ bao nhiêu lần.Mặc dù Vu Mãng là một mãng phu, nhưng đối với chuyện của Hậu Nghệ, y cũng đã tìm hiểu được một số điều.Hậu Nghệ sau này sẽ bắn hạ chín con Kim Ô, trong tiễn pháp, có tạo nghệ cực cao, hiện tại Hậu Nghệ xuất hiện ở đây, e rằng cũng giống Vu Mãng, vì cứu Khoa Phụ.

"Chắc là không ít Vu tộc chưa từng thấy vị Đại Vu này nhỉ?

Một vị Đại Vu trong Vu tộc chúng ta là Vu Tiễn Thần Hậu Nghệ, trong số các Đại Vu của chúng ta, Hậu Nghệ có thể xếp thứ hai, Hậu

Nghệ là một Đại Vu Đại La Kim Tiên cửu trọng!" Khoa Phụ lập tức nói với các Vu tộc nhân.Hậu Nghệ Đại La Kim Tiên cửu trọng?Vu Mãng có chút kinh ngạc, nhưng nhìn từ khí thế, quả thật mạnh hơn Khoa Phụ rất nhiều!Hậu Nghệ rõ ràng là một người tương đối kiêu ngạo, căn bản không để ý đến những người khác, chỉ nhìn về phía Khoa Phụ:"Khoa Phụ, tín hiệu cầu cứu của ngươi ta đã nhận được, những Đại Yêu đó ở đâu?""Những Đại Yêu đó đã bị thiếu niên Vu tộc của chúng ta giết chết rồi, xem kìa, một vị sẽ là Đại Vu mới của Vu tộc chúng ta sau này, tên là Vu Mãng!" Khoa Phụ chỉ vào Vu Mãng, cười nói.Hậu Nghệ chỉ liếc nhìn Vu Mãng một cái, rồi không để ý đến Vu Mãng, chỉ lạnh nhạt để lại một câu:"Vu tộc sinh sau, thiên phú và thể chất đều không bằng Đại Vu sinh trước như chúng ta, thành tựu có hạn!"Hậu Nghệ nhìn thi thể Đại Yêu cao ngàn trượng ở xa, lại nói:"Chẳng qua chỉ là ba con Đại Yêu có thực lực thấp kém mà thôi, thực lực của Khoa Phụ quá yếu, nên tăng cường thực lực, nếu không, sau này gặp phải những Đại Yêu đó, sẽ phải chịu thiệt!""Ta biết rồi, Hậu Nghệ, nhưng ba vị Đại Yêu đó thực lực đều vượt xa ta. . . . ." Khoa Phụ chỉ đành cười khổ nói.Ngay lúc đó, chỉ thấy một đạo quang mang màu xanh xuất hiện, chỉ thấy một con Thanh Loan điểu đáp xuống, một thiếu nữ mặc y phục màu xanh từ trên lưng Thanh Loan điểu bước xuống.Sự xuất hiện của một thiếu nữ, lập tức khiến mắt Hậu Nghệ sáng lên.

"Thường Nga, nàng đến rồi sao?" Hậu Nghệ tiến lên, hỏi.Thường Nga?Vu Mãng nghe cái tên này, cũng không khỏi ngẩn người.Thiếu nữ thanh y tướng mạo quốc sắc thiên hương, trên người mang khí chất thoát tục, vẻ mặt thanh lãnh, khi đi lại, trên người tỏa ra từng trận hương thơm thoang thoảng.Vị thiếu nữ này quả thật hấp dẫn người, chẳng trách Hậu Nghệ lại động lòng với nàng.Nhưng thiếu nữ rõ ràng đối với Hậu Nghệ không có hảo cảm, chỉ lạnh nhạt nói:"Hậu Nghệ, ngươi cũng ở đây sao?""Đúng vậy, chẳng lẽ Thường Nga cũng

giống ta, cũng đến cứu Khoa Phụ?" Trong mắt Hậu Nghệ lộ ra vẻ vui mừng.Hậu Nghệ và Khoa Phụ thực ra không có giao tình sâu sắc, thậm chí trong lòng Hậu Nghệ, hoàn toàn không coi Khoa Phụ ra gì.Trong ba trăm Đại Vu, Hậu Nghệ có thể xếp thứ hai, Khoa Phụ, chỉ có thể xếp sau hai trăm, trong mắt Hậu Nghệ, Khoa Phụ căn bản không có tư cách làm bạn.Lần này Hậu Nghệ cố ý đến đây, chẳng qua không chỉ vì gặp Thường Nga mà thôi!Hậu Nghệ biết, Khoa Phụ phát ra tín hiệu cầu viện như vậy, những người gần đó nhất định sẽ đến, Thường Nga chính là một trong những Đại Vu gần đó nhất.Thường Nga không phải Vu tộc nhân bình thường, mà là Vu tộc Thánh Nữ! Trong Vu tộc, chỉ có những nữ nhân có thể chất đặc biệt mới có thể trở thành Vu tộc Thánh Nữ, Vu tộc Thánh Nữ sẽ nhận được khải thị từ Bàn Cổ Đại Thần khi tế bái Bàn Cổ Đại Thần.Thông thường, địa vị của Vu tộc Thánh Nữ, chỉ dưới Thập Nhị Tổ Vu.Trong Vu tộc, lưu truyền một truyền thuyết, đó chính là chỉ cần có thể trở thành trượng phu của Thường Nga, là có thể trở thành Tổ Vu!Dã tâm của Hậu Nghệ cũng không nhỏ, không chỉ muốn trở thành Đại Vu số một, thậm chí muốn trở thành Tổ Vu, thậm chí Thánh Nhân!Đối với Hậu Nghệ, Thường Nga là nữ nhân mà y đã nhắm tới, nhất định sẽ có được Thường Nga.Nhưng Thường Nga luôn đối xử với y không tốt, cũng khiến Hậu Nghệ trong lòng có chút phẫn nộ đồng thời, oán hận trong lòng càng ngày càng sâu.Thường Nga, hãy đợi đó cho ta, ta sẽ sớm chinh phục nàng, lúc đó sẽ khiến nàng hối hận tất cả những gì nàng đã làm với ta bây giờ!

"Thường Nga, cảm ơn nàng!" Khoa Phụ cười nói.

"Vì không có chuyện gì, vậy thì tốt rồi, ta cũng nên quay về!" Thường Nga nói.Thường Nga vừa dứt lời, liền muốn lên con Thanh Loan điểu kia rời đi, Hậu Nghệ lại nói:"Thường Nga, đã đến rồi, không bằng chúng ta cùng đi, ta hiện tại lập tức muốn tiến công đỉnh

Bất Chu Sơn, trên đường đi, sẽ gặp nhiều Đại Yêu hơn, thậm chí sẽ gặp Thập Đại Yêu Thần, ta ở bên cạnh nàng, mới có thể bảo vệ nàng!"Thường Nga lạnh nhạt nói:"Không cần!"Thường Nga vừa dứt lời, liền lên lưng Thanh Loan, trực tiếp bay đi.Thường Nga tuy rời đi, nhưng Hậu Nghệ lại không bỏ cuộc, lập tức lên phi cầm, bay về hướng Thường Nga rời đi.

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta cũng tiếp tục tiến lên, tộc nhân nào bị thương, có thể nghỉ ngơi ở đây, tộc nhân nào bị trọng thương, có thể rút lui trước!" Khoa Phụ phân phó xuống.Khoa Phụ vừa dứt lời, lại nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy Vu Mãng đang nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi.Khoa Phụ cười cười, rồi lập tức sai người trị liệu cho Vu Mãng.Ngày thứ hai, Vu Mãng lại sinh long hoạt hổ, cảm thấy thân thể của mình dường như càng cường tráng hơn.Vu Mãng tháo một số lá cây đặc chế trên người xuống, thứ này dùng để băng bó vết thương của Vu Mãng, có thể giúp Vu Mãng hồi phục nhanh chóng.Nhưng Vu Mãng tháo lá cây xuống, trên người y chỉ còn lại những vết sẹo, mà không có vết thương.Vết thương trên người Vu Mãng hồi phục rất nhanh, nhưng sau khi hồi phục, lại sẽ để lại sẹo trên bề mặt thân thể y.Cho nên trên người Vu Mãng, có không ít vết sẹo rồi.

"Vu Mãng, tỉnh rồi sao?

Vết thương của ngươi hoàn toàn hồi phục rồi, tốt quá!" Khoa Phụ nhìn thân thể Vu Mãng, có chút tiện mộ nói.Khoa Phụ cũng bị thương, vết thương tương tự Vu Mãng, nhưng hiện tại Vu Mãng đã hoàn toàn hồi phục, còn mình thì chỉ hồi phục được ba bốn thành.

"Đại Vu Khoa Phụ, chúng ta bây giờ phải làm gì?" Vu Mãng hỏi.

"Nhiệm vụ của ta tuy đã hoàn thành, nhưng hiện tại đại chiến giữa tộc ta và yêu tộc đang tiếp diễn, địa vực Bất Chu Sơn rộng lớn,

tộc ta chia thành mấy trăm đội quân đang tiến công đỉnh Bất Chu Sơn, muốn thông qua Bất Chu Sơn tiến vào Thiên Giới, tiến công Thiên Đình yêu tộc!" "Ta cũng là một Đại Vu, tuy hiện tại bị thương, nhưng ta nên tiếp tục tiến lên, nếu tộc ta thua một trận chiến, tộc ta cũng sẽ không còn tồn tại, ta sống sót, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, ta cảm thấy ta nên tiếp tục tiến lên!" "Vu Mãng, ngươi nghĩ sao?" Khoa Phụ nhìn Vu Mãng hỏi.

"Ta tự nhiên là người Vu tộc, tự nhiên không thể lùi bước, ta nhất định phải diệt trừ yêu tộc, trở thành bá chủ của thiên địa!" Vu Mãng lớn tiếng nói, "Giết chết hai tên Yêu Đế đó, ta lại chiếm lấy cái Thiên Đình này!"Vu Mãng tự nhiên sẽ không lựa chọn lùi bước, không chỉ vậy, thậm chí còn muốn khiêu chiến hai vị Yêu Đế của yêu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.Chỉ có chiến đấu với cường giả, mới có thể khiến Vu Mãng cảm thấy hưng phấn và kích động.Trên Thiên Chu Sơn, hiện tại toàn bộ là yêu tộc và Vu tộc, chiến đấu giữa hai tộc đang tiếp diễn, mỗi giờ mỗi khắc đều có một lượng lớn yêu tộc chết đi.Bất kể là yêu tộc hay Vu tộc, một khi chiến đấu, đều sẽ dốc hết toàn lực!Địa vực trên Bất Chu Sơn cực kỳ rộng lớn, nếu hiện tại có phàm nhân, e rằng cả đời cũng không thể đi hết một vòng quanh Bất Chu Sơn.Hiện tại trên Bất Chu Sơn, có vô số cường giả xuất hiện, chiến đấu ở đây, cũng sẽ khiến Bất Chu Sơn bị tổn thương không nhẹ.Vu Mãng và Khoa Phụ cùng các Vu tộc muốn lên giữa núi Bất Chu Sơn, đã phải mất một tháng thời gian.Trong khoảng thời gian đó, cũng gặp phải không ít yêu tộc.Nhưng những yêu tộc này căn bản không phải đối thủ của Vu Mãng, bị Vu Mãng chém giết.Đợi Vu Mãng và Khoa Phụ đều đến giữa núi, ở đó chính là chiến trường Vu Yêu, lúc đó có mười vị Đại Yêu và tám vị Đại Vu đang kịch chiến.Hiện tại Vu Yêu thịnh thế, Đại Yêu và Đại Vu đông đảo, số lượng Đại Yêu xuất hiện ở đây, nhiều hơn Đại Vu hai vị, Vu tộc cũng không ngờ.Ở đây, có thể nhìn thấy Thường Nga và Hậu

Nghệ.Thường Nga tuy cũng là Đại Vu, nhưng trên thực tế, thực lực của Thường Nga trong số các Đại Vu chỉ ở mức trung thượng.Nhưng Thường Nga là Vu tộc Thánh Nữ, cũng sẽ có năng lực đặc biệt, Thường Nga tay cầm một vầng trăng tròn, dường như là vũ khí của nàng, vầng trăng tròn đó có thể di chuyển theo tay Thường Nga.Vầng trăng tròn có thể lớn lên, trong nháy mắt đập vào người Đại Yêu phía trước.Đại Yêu trước mặt Thường Nga là một con yêu đầu quái trùng, quái trùng đó có thể phun ra huyền thủy và huyền hỏa, trên đầu của nó, lơ lửng hai viên châu tử màu xanh và đỏ khác nhau.Khi vầng trăng tròn oanh vào người Đại Yêu, tên Đại Yêu đó lập tức phun ra huyền thủy để chống đỡ, đẩy vầng trăng tròn bay lên trời.Con quái trùng chín đầu đó không ngừng phun ra huyền thủy và huyền hỏa, tấn công Thường Nga, Thường Nga hiện tại rõ ràng đang ở thế hạ phong.Các Đại Vu khác hiện tại cũng tương đối nguy hiểm, nếu không có Hậu Nghệ ở đây dùng thần tiễn giúp giảm bớt áp lực, hiện tại các Đại Vu này e rằng đã bại rồi.Số lượng Đại Yêu nhiều hơn số lượng Đại Vu hai vị, nhìn từ đây, khả năng Đại Vu thắng không cao.Các Vu Yêu tộc khác xung quanh cũng đang giao chiến, ở khắp nơi là thi thể của hai tộc.Khoa Phụ và Vu Mãng vừa đến, liền nhìn thấy chiến trường ở đó, sắc mặt Khoa Phụ biến đổi, nói:“Hiện tại ở đây quyết định thắng bại của chiến trường Đại Vu và Đại Yêu, nếu ta lén lút tấn công, nhất định có thể gây trọng thương cho những Đại Yêu đó, Vu Mãng. . . .

Chương 10

. .

Vu Mãng?!"Lời của Khoa Phụ còn chưa dứt, liền phát hiện người bên cạnh đã biến mất, Vu Mãng không đợi Khoa Phụ nói xong, liền xông ra.

"Ta là Vu Mãng của Vu tộc, Đại Yêu nào dám cùng ta một trận chiến!" Vu Mãng lớn tiếng gầm thét.

"Kẻ tiểu bối phương nào, dám ra khiêu chiến Đại Yêu của yêu tộc ta?

Cái gì?" Một tên yêu tộc cấp Kim Tiên xuất hiện, một trảo vồ về phía Vu Mãng.Ngay lúc đó, Vu Mãng một quyền oanh về phía tên Đại Yêu đó, móng vuốt của tên Đại Yêu đó tiếp xúc với nắm đấm của Vu Mãng, trong nháy mắt liền vỡ vụn, khi thân thể của nó bay ngược ra xa, thân thể biến thành thịt nát.Một quyền của Vu Mãng, có mười bảy sơn chi lực, Kim Tiên căn bản không thể chịu đựng nổi, Đại La Kim Tiên cấp thấp, cũng không thể chống đỡ nổi.Nếu không phải ở đây là Bất Chu Sơn, một quyền của Vu Mãng thậm chí có thể hủy diệt một ngọn núi.

"Đã không có ai dám cùng ta một trận chiến, vậy ta cũng không khách khí nữa!" Vu Mãng lấy cự cốt phủ ra, lao về phía một tên Đại Yêu.Tên Đại Yêu đó là một con hùng yêu, thân hình khổng lồ, sức mạnh kinh người, thực lực của hùng yêu đó là Đại La Kim Tiên tứ trọng, sức mạnh một chưởng, ước tính có thể đạt hai mươi sơn chi lực.Hiện tại sức mạnh của Vu Mãng, e rằng cũng chưa chắc có thể sánh bằng, nhưng hiện tại đã là Vu Mãng tìm đến, tự nhiên sẽ không lùi bước!Cự phủ trên tay Vu Mãng chém xuống phía trước, hùng yêu

rõ ràng cũng chú ý đến Vu Mãng, nhìn từ vẻ ngoài, thiếu niên Vu tộc này tuổi tác chắc không lớn, nhưng lại mang đến một cảm giác nguy cơ cực lớn.Hùng yêu không thể không từ bỏ việc tiếp tục lén lút tấn công một Đại Vu phía trước, bàn chân trước đột nhiên cắm xuống mặt đất, đột nhiên nhấc lên mấy ngàn trượng mặt đất, hóa thành một đoàn quang mang màu vàng, đập về phía Vu Mãng.Hùng yêu có thể mượn sức mạnh của đại địa để hình thành công kích.Thân thể Vu Mãng đã khôi phục Đại Vu Chân Thân, thân thể cao ngàn trượng, hiện tại nhìn thấy quang mang màu vàng đập xuống, trong mắt Vu Mãng tràn đầy vẻ hưng phấn, cự phủ chém xuống phía trước.Khối cự thạch màu vàng đó bị chém thành hai nửa, cự phủ của Vu Mãng đã đến trước mặt hùng yêu.

"Hống!" Hùng yêu phát ra tiếng gào thét, trong mắt nó tràn đầy vẻ tàn bạo.Mặt đất xung quanh hùng yêu đột nhiên lún xuống, hùng yêu có thể điều khiển trọng lực, xung quanh nó xuất hiện tường trọng lực, tường trọng lực có thể khiến người ta không thể bước thêm một bước nào nữa.Vu Mãng, thân thể cũng dừng lại ở đó, dường như bị ảnh hưởng của trọng lực, khiến Vu Mãng không thể di chuyển.

"Tiểu tử Vu tộc, ngươi chết chắc rồi!" Hùng yêu lộ ra nanh vuốt, trên hùng trảo xuất hiện một đạo quang mang màu vàng, Vu Mãng đã không thể động đậy, nó có thể đập nát đầu Vu Mãng thành phấn vụn.

"Vu Mãng, cẩn thận!" Khoa Phụ hô.Hậu Nghệ vốn có thể ra tay, cách các Đại Yêu xa nhất, cho nên nếu Hậu Nghệ ra tay, với tiễn thuật của mình, chắc chắn có thể giúp Vu Mãng chống đỡ hùng yêu, nhưng Hậu Nghệ căn bản không có ý định để ý, một lần nữa bắn ra ba mũi tiễn liên tục, nhưng mục tiêu là đối thủ của Thường Nga, con quái trùng chín đầu kia.Con quái trùng chín đầu dường như cũng tương đối sợ tiễn của Hậu Nghệ, nhất thời khiến nó có vẻ rụt rè.Hùng trảo của hùng yêu vừa vồ xuống, chỉ thấy cự phủ của Vu Mãng liền từ trên

xuống chém xuống.Một cái hùng trảo dường như đậu phụ vậy, bị dễ dàng chém xuống, hùng yêu rõ ràng là Đại Yêu, nhục thân cũng tương đối mạnh mẽ, có lãnh địa trọng lực, Đại Vu bình thường cũng không phải đối thủ của nó, hiện tại năng lực của nó, lại không ảnh hưởng đến Vu Mãng, bị Vu Mãng chém đứt cánh tay!

"Không thể nào, ngươi đã làm gì?" Trong mắt hùng yêu tràn đầy vẻ kinh hãi.Nhưng Vu Mãng căn bản không có ý định giải thích với nó, cự phủ của Vu Mãng một lần nữa giơ lên, trên cự phủ xuất hiện một đạo quang mang huyết hồng.Song bội Bàn Cổ Chi Lực!

"Chém!" Vu Mãng lớn tiếng hô.Hùng yêu hoàn toàn không hiểu, Vu Mãng đã chống đỡ trọng lực như thế nào, nhưng nó vĩnh viễn không thể biết.Song bội Bàn Cổ Chi Lực dưới cự cốt phủ chém xuống, cự lực ở đó chém ra một cái rãnh dài mấy ngàn trượng.Hùng yêu tự nhiên cũng bị chém thành hai nửa, thi thể của nó không còn nửa điểm sinh cơ nào nữa."Chém giết Đại Yêu thành công, danh tiếng tăng 400!"Vu Mãng vừa đến đó, liền dùng công kích thô bạo mạnh mẽ như vậy chém giết Đại Yêu, ngay cả Hậu Nghệ cũng không làm được.

"A!" Lúc đó, hai tên Đại Vu bị thương, bị đánh gục xuống đất.Vu Mãng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai viên châu tử của con quái trùng chín đầu kia đột nhiên bay ra, đánh trúng đầu hai tên Đại Vu.Đầu của hai tên Đại Vu đó ngay tại chỗ tan nát, Băng Hỏa Linh Châu mà quái trùng chín đầu luyện chế, là một kiện Hậu Thiên thượng phẩm Linh Bảo, uy lực của nó tự nhiên vô cùng khủng bố, nếu có Đại Vu bị lén lút tấn công, căn bản không thể chống đỡ nổi, ngay tại chỗ liền bị đánh chết.

"Cẩn thận Băng Hỏa Linh Châu của Cửu Anh, đừng để bị thương, nếu không, nhục thân của chúng ta không thể chống đỡ nổi!" Hậu Nghệ lớn tiếng hô.Cửu Anh?Nghe cái tên này, thân thể Khoa Phụ chấn động.Cửu Anh?

Đó là một trong Thập Đại Yêu Thần, Thập Đại Yêu Thần ít nhất cũng có thực lực Đại La Kim Tiên cửu trọng, thậm chí có thể có thực lực cấp Chuẩn Thánh.Cửu Anh phía trước tuy chỉ là Đại La Kim Tiên cửu trọng, nhưng cũng cực kỳ khủng bố, Yêu Thần xuất hiện ở đây sao?

"Thường Nga, tránh ra, ta đối phó với nó!" Hậu Nghệ một lần nữa hô.Hậu Nghệ là Đại La Kim Tiên cửu trọng, không hề yếu hơn Yêu Thần như vậy, nếu Thường Nga ra tay, sẽ quá miễn cưỡng, hiện tại Hậu Nghệ nhất định phải khắc chế Cửu Anh, nếu không, các Đại Vu khác ở đây, e rằng cũng sẽ bị Cửu Anh giết chết.

"Hậu Nghệ, ngươi có cản được ta sao?" Giọng nói của Cửu Anh vừa dứt, chỉ thấy xung quanh đột nhiên cuộn lên một đại phiến hỏa hải, ở đó ba tên Đại Vu bị cuốn vào, Cửu Anh lập tức nói, "Ta đã nhốt ba tên Đại Vu vào Hỏa Hải Trận, trước tiên hãy giải quyết các Đại Vu khác!" "Vâng!" Các Đại Yêu khác nghe xong, lập tức nói.Ba tên Đại Vu bị nhốt, hai tên Đại Vu bị Cửu Anh lén lút tấn công chết, còn lại ở đó chỉ có Hậu Nghệ, Thường Nga và một tên Đại Vu, và Khoa Phụ cùng bốn tên Đại Vu.Những Đại Yêu này vốn có mười tên, một tên đã bị Vu Mãng chém giết, Cửu Anh đã cuốn lấy Hậu Nghệ, như vậy, tám tên Đại Yêu còn lại có thể một địch hai, đồng thời đối phó với Thường Nga và ba tên Đại Vu, và Vu Mãng!Với hai địch một, Đại Vu căn bản không thể thắng, Hậu Nghệ lại bị kiềm chế, như vậy, Vu tộc đã lâm vào nguy cơ cực lớn.

Đối với Khoa Phụ mà nói, áp lực là cực lớn, một vị Đại Vu khác trên thân cũng đã bị thương, e là cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Chỉ có Thường Nga là còn có thể miễn cưỡng chống chọi, nhưng cứ tiếp tục như thế, bại trận là chuyện sớm muộn.

Thường Nga liếc nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Vu Mãng vẫn cực kỳ thần dũng như cũ, hắn đang thu hút sự chú ý của các Đại Yêu.

Hai tên Đại Yêu đồng thời công kích Vu Mãng, vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng, dù sao hai vị Đại Yêu này một kẻ là Đại La Kim Tiên tứ trọng, một kẻ là Đại La Kim Tiên tam trọng, một đầu Hổ yêu, một đầu Ưng yêu liên thủ, đối mặt với mười vạn Vu tộc cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

Hiện tại hai kẻ đồng thời đối phó Vu Mãng, lại cảm thấy áp lực cực lớn.

Vu Mãng khi chiến đấu với hai tên đó không hề có chút kỹ năng hay chiêu số phòng ngự, chống đỡ nào, hắn ngạnh kháng một trảo của Hổ yêu, cự phủ trên tay bổ thẳng về phía đối phương.

Hổ trảo của tên Hổ yêu bộc phát ra một trận ngân quang, hóa thành cự trảo dài cả ngàn trượng tát về phía Vu Mãng.

Móng vuốt sắc nhọn trong nháy mắt đã đến trước mặt, va chạm với cự phủ của Vu Mãng.

Ngay lúc đó, trong cự phủ xuất hiện một đạo hư ảnh: Bàn Cổ Phủ ảnh!

Móng vuốt của Hổ yêu tuy có luyện chế qua nhưng cũng không địch lại cự phủ của Vu Mãng, bị chém đứt lìa.

Hổ yêu phát ra một tiếng thảm thiết, cùng lúc đó, phía sau lưng Vu Mãng, Ưng yêu một trảo vồ tới, để lại một vết thương trên lưng hắn.

Hổ yêu thấy vậy đại hỷ, nghĩ rằng đòn đánh của Ưng yêu sẽ khiến Vu Mãng đau đớn, tạo cơ hội phản kích.

Nhưng lúc này Hổ yêu nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt đỏ ngầu, trong mắt Vu Mãng lóe lên vẻ điên cuồng.

Vu Mãng không thèm để ý đòn tấn công của Ưng yêu sau lưng, tiếp tục ra tay!

Cự phủ trên tay Vu Mãng trong nháy mắt chém ra ba nhát, Hổ yêu không cách nào né tránh, bị chém thành bốn khúc.

Ba nhát rìu chém ra mang theo ba đạo gợn sóng, quét thẳng về phía quân đoàn Yêu tộc, chém giết thêm hàng vạn tên.

Ưng yêu ở sau lưng Vu Mãng để lại ba đạo vết thương sâu thấy xương, khi phát hiện Hổ yêu bị chém chết thì đại kinh thất sắc, lúc này một bàn tay đã túm chặt lấy ưng trảo.

Chương 11

"Đến lượt ngươi!" Trong mắt Vu Mãng tràn đầy sát cơ nồng đậm.

Hắn quật mạnh Ưng yêu xuống mặt đất.

Oanh!

Ưng yêu bị một luồng cự lực nện sâu xuống lòng đất, cảm giác xương cốt toàn thân gãy vụn không ít.

Ưng yêu dù là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên tam trọng, nhưng hiện tại trong lòng chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Một thiếu niên Vu tộc này, căn bản không cùng đẳng cấp với y!

Ưng yêu muốn vùng vẫy thoát ra, lại thấy cự phủ chém thẳng xuống đầu.

Hai vị Đại Yêu cứ như vậy bị Vu Mãng chém chết!

Tuy trên lưng và trước ngực Vu Mãng cũng có vết thương nghiêm trọng, nhưng phương thức chiến đấu này Thường Nga và những người khác không thể học theo được.

Vu Mãng cậy vào nhục thân đủ cường hoành để lấy thương đổi thương, hai tên Đại Yêu kia cộng lại thì cường độ nhục thân cũng không bằng hắn.

Thường Nga vô cùng chấn kinh, nàng cũng quan sát Vu Mãng chiến đấu, dù chỉ là cái liếc mắt nhưng chiến lực của Vu Mãng thực sự quá đáng sợ.

Thường Nga nhớ rõ, Vu Mãng đáng lẽ chưa đạt được danh hiệu Đại Vu, vả lại trước khi khai chiến, Vu Mãng mới là Kim Tiên, hiện tại chiến lực của hắn thậm chí còn mạnh hơn cả nàng!

“Vu Mãng, giúp ta!” Thường Nga lập tức hô.

Ngoài Hậu Nghệ ra, ở đây mạnh nhất chính là Thường Nga, chỉ cần Vu Mãng có thể giúp nàng phân thân một tên Đại Yêu, nàng liền có nắm chắc giết chết tên Đại Yêu còn lại trước mặt.

Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí, xông tới tiếp tục lấy thương đổi thương, chém chết một đầu Đại Yêu.

Thường Nga tay nâng vầng trăng tròn, giống như lưu tinh nện trúng tên Đại Yêu kia.

Tên Đại Yêu đó vốn đã bị thương không nhẹ, hiện tại chịu một kích của Thường Nga, căn bản không có cơ hội sống sót, bị đập chết tại chỗ.

Khi Thường Nga quay đầu lại, phát hiện Vu Mãng đã đi giúp đỡ Khoa Phụ.

Một thiếu niên Vu tộc dường như sở hữu thể lực vô tận.

Tâm trung Thường Nga càng thêm chấn kinh, có Vu Mãng ra tay, tin rằng Đại Yêu ở đây sẽ sớm bị giải quyết, duy nhất cần chú ý chính là Cửu Anh!

Yêu thần Cửu Anh có thực lực vô cùng khủng bố.

Hiện tại Hậu Nghệ liên tục bắn ra mũi tên, đồng thời không ngừng thay đổi vị trí.

Những mũi tên Hậu Nghệ bắn ra có uy lực không tầm thường, đây là tên đặc chế có thể rót sức mạnh của hắn vào để tấn công.

Trên lưng Hậu Nghệ lúc này chỉ còn lại mười chi Vu Thần Tiễn.

Loại Vu Thần Tiễn này được tạo ra bằng cách thấm nhuần Bàn Cổ Tinh Huyết, mười mũi tên này nếu sử dụng đúng cách, thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể bắn chết.

Hiện tại Hậu Nghệ lại phát hiện, nếu không sử dụng Vu Thần Tiễn thì căn bản không đe dọa được Yêu thần Cửu Anh.

Trên bề mặt cơ thể Cửu Anh có lớp vảy phòng ngự cực mạnh, mũi tên thường chỉ có thể bắn xuyên vảy, muốn khiến y trọng thương bắt buộc phải dùng Vu Thần Tiễn.

"Hậu Nghệ, thực lực chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Nếu thế thì Bản yêu thần tiễn ngươi lên đường!" Cửu Anh cười lạnh một tiếng, Lam Sắc Thủy Linh Châu hiện ra giữa không trung.

Trong nháy mắt xuất hiện hàng chục đạo thủy tiễn, loại Huyền Thủy Chi Tiễn công kích dày đặc và cường hoành này chỉ cần trúng đích, e là Hậu Nghệ sẽ bị trọng thương.

Hậu Nghệ sử dụng thân pháp liên tục né tránh, Huyền Thủy Chi Tiễn quá dày đặc, nếu là người khác thì đã bị bắn trúng từ lâu.

Hậu Nghệ không hổ là Đệ nhị Đại Vu, quả thực lợi hại, trong làn mưa tên dày đặc vẫn có thể phản kích.

Từng mũi tên xé toạc không trung, bắn trúng thân thể Cửu Anh.

Cửu Anh có chín cái đầu, hiện tại trên mấy cái đầu đều cắm đầy tên, nhưng giây tiếp theo, những mũi tên đó liền bị hất văng đi, chúng không thể gây ra thương hại nghiêm trọng cho y.

Chương 12

Tâm trung Hậu Nghệ cũng đại kinh, hắn biết dù tên phổ thông có cự lực gia trì cũng không thể đe dọa được Cửu Anh, chỉ có mười chi Vu Thần Tiễn kia mới làm được!

Hậu Nghệ nghiến răng, rút ra một mũi Vu Thần Tiễn, Cửu Anh dường như cảm nhận được uy hiếp, một cái đầu lao đến định cắn nuốt Hậu Nghệ.

Trong mắt Hậu Nghệ lóe lên hàn quang, giây tiếp theo mũi tên bắn ra mang theo quang mang màu tím u tối, trong nháy mắt xé rách không gian, ghim thẳng lên đầu Cửu Anh.

Một tiễn này, không chỗ nào né tránh được!

Một cái đầu của Cửu Anh lập tức nổ tung.

Vu tộc tại tràng đại hỷ, một cái đầu của Cửu Anh bị hủy, thực lực của y hẳn phải yếu đi một phần!

Nhưng đúng lúc đó, mọi người lại thấy một cái đầu khác của Cửu Anh húc mạnh vào lưng Hậu Nghệ, không biết từ lúc nào y đã vòng qua sau lưng tập kích!

Một cú húc này không chỉ khiến Hậu Nghệ bay đi mà còn xé xuống một mảng thịt của hắn.

Hậu Nghệ đau đớn, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, lập tức lui lại.

Nhưng Cửu Anh không có ý định buông tha, hai cái đầu phun ra một thủy một hỏa, Hậu Nghệ vừa đứng vững đã thấy hai đạo công kích ập tới.

Hậu Nghệ lần nữa di động né tránh, nhưng vì bị thương nên động tác chậm chạp đi nhiều, khi hắn định kéo cung lần nữa thì một cái đầu

của Cửu Anh đã ngoạm chặt lấy cánh tay phải của hắn.

"A!" Hậu Nghệ thảm khiếu một tiếng, cơ bắp tay phải của hắn dù mạnh mẽ cũng không thể hất văng được đầu của Cửu Anh.

Giây tiếp theo, một cánh tay của Hậu Nghệ bị xé phăng ra.

Tiên huyết từ vết đứt tuôn ra xối xả, vô cùng kinh khiếp.

Mất đi một cánh tay đồng nghĩa với việc Hậu Nghệ căn bản không thể chiến đấu tiếp, một thần tiễn thủ bị cắn đứt tay thì còn chiến đấu gì nữa?

"Hậu Nghệ, thực lực bất quá chỉ như thế!" Cửu Anh cười lớn, nhai ngấu nghiến cánh tay của Hậu Nghệ rồi nuốt xuống.

Trong mắt Hậu Nghệ lộ ra vẻ sợ hãi, thực lực của Cửu Anh mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Kế tiếp, Cửu Anh liên tiếp tấn công, lần nữa đánh trúng Hậu Nghệ, khiến cung và tên của hắn đều rơi xuống đất.

Hậu Nghệ bị thương cực nặng, ngực và vai trái cũng bị cắn mất một miếng thịt.

"Hậu Nghệ, ngươi tưởng đánh nát một cái đầu của ta là có tác dụng sao?

Ta cho ngươi biết, ta sở hữu bất tử chi thân, ngươi căn bản không giết được ta!" Cửu Anh vừa dứt lời, cái đầu bị Vu Thần Tiễn bắn nát đã mọc lại như cũ.

"Cái gì?" Hậu Nghệ tràn đầy chấn kinh và sợ hãi, đầu bị nát mà vẫn mọc lại được?

Chẳng lẽ Cửu Anh thực sự bất tử?

Vu tộc tại tràng cũng bị chấn nhiếp, Hậu Nghệ không địch lại Cửu Anh sao?

Vậy trong số Đại Vu ở đây còn ai đối phó được y?

Vì có Vu Mãng giúp đỡ, hiện tại các Đại Yêu đã bị chém giết hết, Vu Mãng nhìn về phía chiến trường của Hậu Nghệ và Cửu Anh, thấy bộ dạng chật vật của Hậu Nghệ cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

"Đệ nhị Đại Vu của Vu tộc mà thế này sao?" Vu Mãng tò mò hỏi.

"Hậu Nghệ chật vật như vậy, ta cũng là lần đầu thấy, trước đây hắn đều dễ dàng giải quyết đối thủ!" Khoa Phụ nói.

Thường Nga đứng cạnh Vu Mãng, nhìn Cửu Anh nói: "Không phải Hậu Nghệ yếu, mà là Cửu Anh quá mạnh, y là một trong Thập Đại Yêu Thần, thực lực bất phàm, lại có năng lực trọng sinh, nhưng ta không tin y thực sự bất tử!

Vu Mãng, lát nữa ta ra tay, ngươi nghe ta, chúng ta..." Thường Nga vừa quay đầu lại thì phát hiện Vu Mãng đã nhặt lấy cung và túi tên của Hậu Nghệ dưới đất.

Vu Mãng dường như không nghe thấy lời Thường Nga, hắn giương cung hướng về phía một cái đầu của Cửu Anh, giây tiếp theo, một đạo tử tiễn bay vút ra, nhanh chóng tiếp cận mục tiêu.

Cửu Anh đang há to miệng định cắn đứt cổ họng Hậu Nghệ, miệng gầm thét: "Ha ha ha...

Hậu Nghệ, ta phải giết ngươi, uống máu ăn thịt ngươi!" Hậu Nghệ bị thương quá nặng không thể phản kháng, đòn này của Cửu Anh không thể né tránh, thậm chí có thể sẽ tử vong tại đây.

Khi Hậu Nghệ đang tuyệt vọng thì một mũi tên đột nhiên xuất hiện, hủy diệt cái đầu của Cửu Anh.

Chương 13

Ánh tím lóe lên, đầu Cửu Anh nổ tung chỉ còn lại một bãi máu.

"...

Vu Thần Tiễn của ta?" Hậu Nghệ liếc mắt liền nhận ra lai lịch mũi tên vừa rồi.

"Tên của ngươi giờ là của ta!" Giọng nói của Vu Mãng truyền tới.

Tên của ngươi là của ta?

Hậu Nghệ nhìn Vu Mãng, tên này dám ở trước mặt hắn mà cướp Vu Thần Tiễn?

Cung của Hậu Nghệ được làm từ xương rồng cấp bậc Đại La Kim Tiên, mất cả ngàn năm mới tạo thành, vô cùng quý giá, chưa kể Vu Thần Tiễn còn dung hợp Bàn Cổ Tinh Huyết, loại tên này Hậu Nghệ cũng chỉ có mười chi!

Giờ tất cả đều bị Vu Mãng đoạt mất!

Tuy vậy, Hậu Nghệ hiện tại căn bản không có cách nào đòi lại, đây cũng không phải lúc, nếu Cửu Anh không chết thì tất cả mọi người ở đây đều phải chết!

"Kẻ nào?" Tất cả các đầu của Cửu Anh đồng thời chằm chằm nhìn Vu Mãng, y chưa từng thấy cũng chưa từng nghe qua tên Vu tộc này, nhưng sự xuất hiện của hắn đã thay đổi toàn bộ chiến cục.

Tuy trên người Vu Mãng có vết thương không nhẹ, nhưng Cửu Anh không thấy một chút vẻ đau đớn nào trên mặt hắn.

Trong chín tên Đại Yêu ở đây thì có sáu tên chết dưới tay Vu Mãng, sự đe dọa của thiếu niên Vu tộc này đối với y tựa hồ còn lớn

hơn cả Hậu Nghệ!

"Vu Mãng!" Hắn đáp.

"Không thấy kết cục của Hậu Nghệ sao?

Còn muốn khiêu chiến ta?" Cửu Anh âm trầm nói.

"Ta không khiêu chiến, ta muốn giết ngươi!" Vu Mãng nói xong, lại đặt thêm một mũi tên lên cung.

Hắn không nói nhảm nữa, lại một tiễn bắn về phía một cái đầu khác của Cửu Anh.

Vu Mãng vốn không luyện bắn cung, tiễn pháp chỉ ở mức bình thường, nhưng khi cầm lấy Bàn Cổ Huyết Tiễn, hắn cảm thấy tiễn thuật của mình tiến bộ vượt bậc, danh vọng đẳng cấp càng cao, tiễn thuật tựa hồ cũng được nâng tầm.

Mũi tên của Vu Mãng hiện tại chưa từng trượt phát nào, lần này cũng vậy!

Một cái đầu khác của Cửu Anh lại bị hủy diệt.

"Hỗn chướng!" Cửu Anh gào thét, "Ngươi phải chết!" Băng Hỏa Linh Châu của Cửu Anh bay ra, hai luồng sức mạnh khác nhau dung hợp giữa không trung, lao thẳng về phía Vu Mãng.

Thường Nga biến sắc, lập tức cử vầng trăng tròn lên chắn trước mặt Vu Mãng, ngạnh sinh sinh chặn đứng Băng Hỏa Linh Châu.

"Đều phải chết!" Pháp lực trên người Cửu Anh đại chấn, mọi người đều thấy tại chỗ vết thương của y lại mọc ra hai cái đầu mới.

Hai cái đầu vừa bị Vu Mãng hủy diệt lại sinh trưởng lần nữa, Cửu Anh gào thét: "Ta đã nói rồi, ta sở hữu bất tử chi thân!" Cửu Anh bị thương mà khôi phục nhanh như vậy, căn bản không thể đánh giết, tiếp theo phải làm sao?

Thường Nga quay đầu nhìn Vu Mãng, lại thấy trên dây cung của hắn cùng lúc xuất hiện bảy mũi tên!

"Ngươi làm gì vậy?" Hậu Nghệ biến sắc hỏi: "Hồ đồ, Vu Thần Tiễn của ta mỗi chi đều vô cùng quý giá, dùng một lần phải tu dưỡng một năm mới dùng lại được, ngươi định dùng hết sao?" Vừa rồi Hậu Nghệ dùng một chi, Vu Mãng dùng hai chi, trong túi chỉ còn lại bảy chi Vu Thần Tiễn cuối cùng!

Vu Mãng không thèm để ý Hậu Nghệ, trên thân cung ngoài bảy chi Vu Thần Tiễn ra còn xuất hiện thêm hai chi huyết sắc chi tiễn bằng không khí.

Tổng cộng có chín mũi tên!

Vu Mãng không chút do dự, chín mũi tên đồng thời bắn ra.

Chín đạo lưu quang đột ngột xuất hiện, quang mang chói lòa khiến mọi người lóa mắt.

Khi nhìn lại Cửu Anh, chỉ thấy đầu của y từng cái một nổ tung như dưa hấu.

Bành bành bành bành...

Chín cái đầu của Cửu Anh toàn bộ nổ thành phấn vụn, tiên huyết cuồng phún, thân thể y vô lực đổ gục xuống đất.

Chín mũi tên Vu Mãng vừa phát ra không trượt phát nào!

Chương 14

Uy lực của chúng khủng bố đến mức phá hủy hoàn toàn các đầu của Cửu Anh.

"...

Có thể như thế sao?" Hậu Nghệ nhìn Cửu Anh gục xuống, sắc mặt đại biến.

Với tiễn thuật hiện tại của hắn cũng không thể làm được chín tiễn tề phát để giết Cửu Anh, nhưng Vu Mãng đã làm được!

"Vu Mãng quả nhiên sở hữu thực lực Đại Vu, quang bản sự chín tiễn tề phát này đã đủ để hắn có một vị trí trong hàng ngũ Đại Vu rồi!" Khoa Phụ hân hỷ nói.

"Tiễn pháp quả thực hiếm thấy, Cửu Anh lần này gặp phải khắc tinh rồi!" Thường Nga nhìn Vu Mãng với ánh mắt tán thưởng.

Nhưng Vu Mãng lại quăng cây cung sang một bên, tay nắm chặt cự phủ tiến về phía thi thể Cửu Anh.

"Vu Mãng, ngươi làm gì vậy?" Thường Nga hỏi.

Vu Mãng không đáp, giơ cao cự cốt phủ chém xuống thi thể Cửu Anh.

Chẳng lẽ hắn muốn tiên thi?

Các Vu tộc nhìn hắn, đều không hiểu hắn định làm gì.

Đúng lúc đó, giữa chín cái đầu của Cửu Anh đột nhiên mọc ra một cái đầu nữa, vừa xuất hiện đã phun ra một trận sương mù màu xanh lục về phía Vu Mãng.

Cửu Anh chưa chết!

Chúng Vu kinh hãi, nếu không phải Vu Mãng phát hiện thì Cửu Anh e là đã phục sinh, lúc đó mà thâu tập thì các Đại Vu ở đây ít nhất cũng bị trọng thương.

Hiện tại độc khí bao phủ Vu Mãng, hắn phảng phật không cảm thấy gì, cự phủ vẫn chém trúng thân thể Cửu Anh.

Bề mặt cơ thể Vu Mãng bị nhuộm thành màu xanh, rõ ràng là đã trúng độc!

Nhưng cái đầu cuối cùng của Cửu Anh cũng bị Vu Mãng chém bay.

Cửu Anh không chỉ có chín cái đầu, mà là mười cái!

Cái đầu cuối cùng chính là thủ đoạn bảo mạng cuối cùng của y.

Khi có người chém rụng chín cái đầu kia và tưởng y đã chết, y sẽ âm thầm thâu tập giết địch!

Chỉ là lần này y đã thất vọng vì Vu Mãng cảm nhận được y chưa chết!

Chính vì thế Cửu Anh mới phát động đòn cuối, y biết mình phải chết nên muốn kéo theo một kẻ đệm lưng!

"Vu Mãng, ngươi chết chắc rồi, độc của Cửu Anh ta không có giải dược!" Cửu Anh phát ra âm thanh cuối cùng trước khi cái đầu bị Vu Mãng giẫm nát.

Thi thể Cửu Anh hóa thành một bãi bùn nhão.

Thấy vậy, chúng Vu mới xác tín lần này y thực sự đã chết!

Thường Nga và những người khác cũng phát hiện các Đại Vu bị nhốt trong trận pháp của Cửu Anh đã bị thiêu chết, hôm nay nếu không có Vu Mãng thì chỉ mình Cửu Anh cũng đủ giết sạch các Đại Vu ở đây.

Thủy Hỏa Châu mất đi pháp lực rơi xuống đất.

Loại pháp bảo này với Vu tộc không có tác dụng lớn vì Vu tộc không tu nguyên thần nên khó khống chế.

Vu Mãng dùng rìu phá hủy Thủy Hỏa Châu, cảm thấy cự cốt phủ tựa hồ có biến hóa.

Cự cốt phủ có cảm giác huyết mạch tương liên với hắn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng nó đang tiến bộ.

Chẳng lẽ chỉ cần phá hủy pháp bảo khác là uy lực của nó tăng lên?

Với Vu Mãng, pháp bảo khác không quan trọng bằng cự cốt phủ.

"Vu Mãng, ngươi trúng độc Cửu Anh rồi, có sao không?" Thường Nga hỏi.

"Ta không sao, chiến trường ở đây chưa kết thúc, giờ là lúc ta phản công!" Trong mắt Vu Mãng tràn đầy hưng phấn: "Tất cả theo ta xung kích!

Chương 15

Sát!" Vu tộc xung quanh thấy Đại Yêu bị chém chết cũng hiểu rõ cục diện, đây là cơ hội tốt để truy sát Yêu tộc.

Nghe lời Vu Mãng, tất cả tề thanh hô: "Tuân lệnh Vu Mãng đại nhân!" "Theo tùy Vu Mãng đại nhân, giết sạch bọn tạp chủng Yêu tộc này!" "Có Vu Mãng đại nhân ở đây, Yêu tộc có gì đáng sợ?" "Vu Mãng đại nhân chấn uy Vu tộc ta!" Binh sĩ Vu tộc theo Vu Mãng xông về phía Yêu tộc, đi đến đâu Yêu tộc ngã rạp đến đó, không có Đại Yêu trấn giữ, ai cản nổi lưỡi rìu của Vu Mãng?

Vu Mãng cùng chúng Vu sát khí đằng đằng, quang khí thế thôi cũng đủ làm Yêu tộc kinh hồn bạt vía.

Thấy Vu Mãng rõ ràng trúng độc mà vẫn dũng mãnh như vậy, Thường Nga lộ vẻ dị sắc.

"Thường Nga, vì sao Vu Mãng trúng độc mà phảng phất như không có chuyện gì vậy?" Khoa Phụ hỏi.

"Thể chất của hắn không tầm thường, không chỉ khôi phục lực cường đại mà còn có thể vô thị độc tố, thực lực quá đáng sợ.

Người dũng mãnh như vậy e là có thể trở thành Đệ nhất Đại Vu!" Ánh mắt Thường Nga nhìn Vu Mãng đã thay đổi.

Nghe lời nàng, Hậu Nghệ cảm thấy không thoải mái, lần này Vu Mãng đã cướp hết danh tiếng, ngay cả Cửu Anh cũng bị hắn giết.

Hậu Nghệ cũng rất đau lòng vì Vu Thần Tiễn e là phải một năm sau mới dùng lại được.

Cuộc đồ sát diễn ra suốt năm ngày năm đêm, Yêu tộc ở đây thương vong ít nhất ba mươi vạn.

Khi chiến đấu kết thúc, Vu Mãng lăn ra ngủ say như chết.

Thường Nga thấy vậy thì sửng sốt, lo lắng tiến lại kiểm tra.

“Thường Nga, Vu Mãng không sao chứ?” Khoa Phụ hỏi.

“...

Hắn ngủ rồi!” Ánh mắt Thường Nga có chút phức tạp.

“Nhìn kìa, vết thương trên người Vu Mãng bắt đầu khép lại, thể chất này quá đáng sợ!” Khoa Phụ kinh ngạc.

Thường Nga nhìn kỹ, quả nhiên vết thương trên người hắn không nhẹ, thậm chí nội tạng cũng bị tổn thương, nhưng dù đang ngủ say, các vết thương đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Thể chất của hắn quả thực khác biệt, sau khi về ta phải đưa hắn đi kiến Tổ Vu!” Thường Nga nói.

“Ta nhận được tin tức Tổ Vu sắp đến, ta có thể sẽ hội hợp với mười hai vị Tổ Vu trên đỉnh Bất Chu Sơn!” Khoa Phụ nói.

“Nếu đúng như vậy, hai vị Yêu Đế của Thiên đình Yêu tộc cũng sẽ giáng lâm.

Trước đó ta bắt buộc phải tu dưỡng, trận chiến này tổn thất của ta cũng lớn!” Thường Nga nói.

“Hậu Nghệ, cánh tay của ngươi tuy đứt nhưng thể chất Vu tộc chúng ta đặc thù, tay chân đứt vẫn có thể khôi phục, chỉ cần thời gian thôi!” Khoa Phụ quay sang bảo Hậu Nghệ.

“Ta hiểu!” Hậu Nghệ nhìn Thường Nga một cái, thở dài: “Thường Nga, lần này ta không thể bảo vệ nàng tốt, ta sẽ trở nên mạnh hơn, lần sau nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nàng!” “Hậu Nghệ, ta không cần ngươi bảo vệ!” Thường Nga lạnh lùng đáp một câu.

Nói xong nàng lại nhìn về phía Vu Mãng, thản nhiên nói: "Sau ngày hôm nay, e là Yêu tộc cũng sẽ biết đến danh tiếng của Vu Mãng!" Hậu Nghệ nghe vậy thì cúi đầu, trong mắt hắn lan tỏa một loại cảm xúc khó tả, vừa ngưỡng mộ, vừa đố kỵ, lại có chút oán hận...

Cánh tay phải của Hậu Nghệ đã mọc lại đến vị trí cổ tay, khả năng khôi phục của Vu tộc rất mạnh, chỉ cần đủ thời gian là cánh tay bị Cửu Anh nuốt mất sẽ mọc lại hoàn toàn.

Sau sáu ngày tu dưỡng, thương thế của hắn khôi phục được năm sáu thành!

Đương nhiên tốc độ này hoàn toàn không thể so với Vu Mãng, người chỉ cần ngủ một giấc là khôi phục hoàn toàn!

Trên đỉnh Bất Chu Sơn lúc này có năm vị Yêu thần đang trấn thủ.

Cả năm đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng cảnh giới không cao.

Chuẩn Thánh chia làm chín chuyển, muốn bước vào Thánh nhân cảnh giới bắt buộc phải trở thành Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Hiện tại số lượng Cửu chuyển Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang rất ít, năm vị Yêu thần ở đây tự nhiên chưa đạt tới mức đó.

Họ ở đây để chuẩn bị cung nghênh Yêu Đế.

Số lượng Yêu tộc tập hợp có thể lên đến hàng triệu, Bất Chu Sơn là đại môn thông thiên giới, đây là địa điểm mấu chốt và cũng là nơi quyết chiến cuối cùng của Vu - Yêu hai tộc.

Lúc này, đám Yêu thần phát hiện một nhóm Yêu tộc bại trận chạy về.

Chương 16

"Báo!" Một tên lính Yêu tộc đứng ngoài trướng của năm vị Yêu thần hô lớn.

"Vào đi!" Một giọng nói uy nghiêm truyền ra.

Tên lính vào trong, lập tức thấy được chân dung năm vị Yêu thần.

Một vị mặt người mình ngựa, thân có vằn hổ, có cánh chim, tướng mạo hung ác, tay cầm một cây Hỗn Thiết Côn đầy phù chú kỳ dị, đây chính là thủ lĩnh Thập Đại Yêu Thần: Anh Chiêu.

Bên cạnh Anh Chiêu là một người trung niên tay cầm quạt lông vũ, thần thái tự nhiên, hỉ nộ bất hình vu sắc, thông thiên văn tường địa lý, tên gọi Bạch Trạch.

Cạnh hai người là một nữ tử xinh đẹp thuộc tộc Phi Cầm, truyền văn có uyên nguyên với Phượng Hoàng tộc, gọi là Thương Dương.

Ngoài ra còn một nam nhân mình rồng đầu người, tay cầm Tam Xoa Nháo Hải Cương Xoa, mặc long lân áo giáp, đây là Kế Mông, cũng là vị mạnh nhất trong các Yêu thần ở đây!

Người cuối cùng tên Phi Đản, có hai chòm râu chuột, trông khá hoạt kê.

Thực lực năm người đều bất phàm, tên lính vừa vào đã bị trấn nhiếp, một lúc lâu sau mới mở lời được.

"Năm vị Yêu thần đại nhân, chúng ta tại Đông Sơn của Bất Chu Sơn đã chiến bại!" Tên lính vội báo.

"Chiến bại?

Làm sao có thể?

Đông Sơn có Cửu Anh trú thủ, lại có mười lăm vị Đại Yêu, một triệu đại quân Yêu tộc, hàng vạn Yêu vương, sao có thể bại?

Cửu Anh bại dưới tay ai?" Thương Dương kinh hô hỏi.

"Đừng gấp, cứ để hắn nói!" Bạch Trạch hơi kinh ngạc, vuốt nhẹ một sợi tóc.

"...

Chuyện... chuyện là thế nào?" Phi Đản vốn tính nói lắp, hỏi.

"Người lĩnh quân của Vu tộc là ai?" Anh Chiêu hỏi.

"Vốn tình huống rất tốt, Hậu Nghệ, Thường Nga đều không phải đối thủ của chúng ta, Yêu thần Cửu Anh còn cắn đứt một cánh tay của Hậu Nghệ, đánh bại hắn rồi..." Tên lính trả lời.

"Vậy sao chúng ta lại thua?" Kế Mông nhíu mày hỏi.

"Vì sao Cửu Anh không trở về?" Anh Chiêu cũng cảm thấy không ổn.

"Yêu thần Cửu Anh đã chết!" Tên lính đáp.

"Không thể nào!

Cửu Anh chết?

Tuy y chưa là Chuẩn Thánh nhưng cũng sắp rồi, y có chín mạng, Vu tộc muốn giết cũng không thể, chỉ cần một cái đầu còn tồn tại là có thể sống, Vu tộc dựa vào cái gì mà giết được?" Thương Dương nói liến thoắng.

"Hậu Nghệ trọng thương rồi, mà hắn là Đệ nhị Đại Vu, nếu vậy chẳng lẽ có Tổ Vu ra tay?" Anh Chiêu kinh ngạc hỏi.

"Không, người giết Yêu thần Cửu Anh không phải Tổ Vu, thậm chí dường như không phải Đại Vu chính thức, hắn tên là Vu Mãng!"

Tên lính trả lời.

"Vu Mãng?" Nghe cái tên này, năm vị Yêu thần ngơ ngác nhìn nhau, họ chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ.

Một tên Vu Mãng nào đó lại có thực lực Đại Vu sao?

"Ta biết rồi!" Lúc này Thương Dương đột nhiên lên tiếng: "Yêu tộc ta trước đó có không ít Đại Yêu bị một thiếu niên Vu tộc tên Vu Mãng giết chết, nghe nói hắn mới 150 tuổi, dũng mãnh vô song!

Đáng sợ nhất là bất kể bị thương thế nào cũng không ảnh hưởng đến hành động, hắn tuy không phải Đại Vu nhưng sở hữu thực lực Đại La Kim Tiên!

Lúc đầu ta nghe tên hắn cũng không quá để ý, nhưng không ngờ hắn có thể giết chết Cửu Anh!" Bạch Trạch lắc đầu quạt lông vũ nói: "Cửu Anh sở hữu bất tử chi thân, sao có thể chết?" "Ta thấy Vu Mãng đó chín tiễn tề phát, hủy diệt chín cái đầu của Yêu thần Cửu Anh cùng lúc, Cửu Anh định dùng cái đầu cuối cùng giấu đi để thâu tập nhưng bị Vu Mãng phát hiện và chém chết!" Tên lính kể lại.

"Cái gì?

Chương 17

Chín tiễn tề phát?

Ta nghe nói Vu Mãng dùng rìu làm vũ khí, sao lại biết dùng tên?" Thương Dương kinh hô.

"Chín tiễn tề phát, ngay cả Vu Tiễn Thần Hậu Nghệ cũng không làm được, hắn làm được sao?" Kế Mông cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

"...

Tên Vu Mãng này... có thể đánh bại Cửu Anh... không phải... kẻ yếu!" Phi Đản vuốt râu nói.

"Một tên Vu Mãng ta cũng không lo, có mạnh đến mấy cũng chỉ cỡ Đại La Kim Tiên cửu trọng là cùng, ta là Chuẩn Thánh, hắn sao đe dọa được ta?

So với hắn, ta lo đám Tổ Vu kia hơn!" Thương Dương nói.

"Đám Tổ Vu thực lực quả thực mạnh mẽ, tiên thiên Vu thể là địch nhân chính của chúng ta, còn tên Vu Mãng kia căn bản không phải mục tiêu của ta!" Kế Mông nói.

"Nhưng Cửu Anh chết dưới tay hắn, người này chúng ta cần chú ý!" Bạch Trạch nói.

Tuy mấy vị Yêu thần không quá để mắt đến Vu Mãng, nhưng các Yêu tộc khác thì không.

Vu Mãng quá thần dũng, số lượng Yêu tộc chết dưới tay hắn lên đến hàng vạn, có người ước tính sơ bộ phải trên mười lăm vạn!

Số Đại Yêu chết dưới tay hắn cũng quá mười vị, hắn chiến đấu

như một kẻ điên, nghe tên hắn còn đáng sợ hơn nghe tên Tổ Vu.

Ít nhất Tổ Vu thường không ra tay, nếu có ra tay thì đã có Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đối phó, còn Vu Mãng thì khác.

Hắn chiến đấu bao nhiêu trận mà chưa từng thất bại.

Chỉ cần có hắn, chắc chắn Yêu tộc sẽ máu chảy thành sông, hung danh của Vu Mãng trong Yêu tộc ngày càng đáng sợ.

Thậm chí có lời đồn hắn là Đại Vu ba đầu sáu tay, tính tình tàn bạo, sức mạnh ngút trời, hành sự lỗ mãng nhưng dũng mãnh vô song, chiến vô bất thắng, có thể gọi là "Vu tộc đệ nhất mãng phu"!

Những lời đồn này lan truyền khắp Yêu tộc, kẻ tin người không, nhưng Vu Mãng không quan tâm.

Khi tỉnh dậy, việc đầu tiên hắn làm là kiểm tra giao diện thuộc tính: [Ký chủ: Vu Mãng.

Cảnh giới: Đại La Kim Tiên ngũ trọng.

Danh vọng: Như Nhật Trung Thiên (25200/100000).

Năng lực sở hữu: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn, Bàn Cổ Chi Lực, Cuồng Phủ Phong Bào.

Sức mạnh: Nhị Thập Ngũ Sơn Chi Lực.] Lần này chém giết không ít Yêu tộc, kích hoạt hiệu quả Việt Chiến Việt Dũng giúp cảnh giới của hắn thăng liên tiếp hai bậc, từ Đại La Kim Tiên tam trọng lên ngũ trọng.

Danh vọng cũng tăng vọt thêm 2 vạn điểm, giúp hắn có thêm năng lực mới: Cuồng Phủ Phong Bào!

Giao diện còn thêm thuộc tính sức mạnh là 25 Sơn Chi Lực, ước tính không kém gì các Đại Vu Đại La Kim Tiên bát cửu trọng bình

thường!

Cuồng Phủ Phong Bào là một chiêu thức vô cùng cuồng bạo, Vu Mãng xem qua giới thiệu: Sử dụng Bàn Cổ huyết khí bao quanh cơ thể, tạo lớp phòng ngự cường hoành có thể chống lại pháp bảo công kích, đồng thời dẫn động Tiên Thiên Thần Thai Lôi gia thân, nhục thân càng mạnh uy lực càng lớn.

Uy lực chiêu này phụ thuộc đại đa số vào nhục thể và sức mạnh của hắn.

Không chỉ sức mạnh tăng lên, cây cự cốt phủ trên tay hắn giờ cũng đổi khác.

Trước đây nó trông thô tháo, nhưng giờ đã biến thành màu đỏ sậm, tỏa ra huyết khí và hung sát chi khí nồng đậm.

Hắn đã chém giết hơn hai mươi vạn Yêu tộc, ngay cả Yêu thần Cửu Anh cũng chết dưới lưỡi rìu này, máu của chúng bị cự cốt phủ hấp thu khiến nó thuế biến thành một thanh hung binh.

Sát một yêu là dũng, sát thiên yêu là hùng, sát mười vạn yêu là hùng trung hùng!

Giết mười vạn yêu, nó đã đủ tư cách là hung binh!

Chương 18

Vì nhuộm máu Yêu tộc nên nó mới có màu đỏ sậm, Vu Mãng cảm thấy nó còn có thể tiếp tục tiến hóa, không chỉ chém giết mới mạnh lên mà phá hủy pháp bảo khác cũng giúp nó thôn phệ để cường hóa.

Vu Mãng vô cùng cao hứng, vuốt ve rìu nói: "Tốt, sau này gọi ngươi là Ám Huyết Phủ!" Hắn cảm nhận được cảm xúc hân hoan truyền lại từ cây rìu.

Hắn khoác Ám Huyết Phủ lên lưng rồi bước ra khỏi trướng bồng.

Các Vu tộc xung quanh lập tức hướng về hắn với ánh mắt tôn kính.

"Nhìn kìa, đó là vị Đại Vu Vu Mãng đó, trên người hắn có biết bao nhiêu vết thương!" "Nghe nói Vu Mãng có thể độc lực giết chết Yêu thần Cửu Anh, thực lực đã có thể sánh ngang Đại Vu rồi!" "Đừng nói sánh ngang, ngay cả Đại Vu Hậu Nghệ cũng bại dưới tay Cửu Anh, Vu Mãng tuy trẻ nhưng giết được y nghĩa là thực lực còn mạnh hơn Hậu Nghệ!" Vu tộc vốn dĩ thực lực vi tôn, cảnh tượng Vu Mãng dẫn đầu xung phong chém giết hàng chục vạn Yêu tộc đã in sâu vào tâm trí họ.

Chúng Vu tự nhiên càng thêm kính sợ hắn.

Vừa bước ra, Khoa Phụ và Thường Nga đã tới báo tin: "Vu Mãng, Tổ Vu sắp đến Bất Chu Sơn rồi, e là quyết chiến giữa hai tộc không còn xa nữa!" "Vu tộc và Yêu tộc đều là bá chủ thiên hạ lúc này, nhưng một núi không thể có hai hổ, đôi bên sẽ không cho phép đối phương tồn tại, quyết chiến là không thể tránh khỏi!" Thường Nga nói thêm.

"Nghe chuyện của ngươi, Hậu Thổ nương nương sẽ đích thân đến gặp và phong ngươi làm Đại Vu!" Khoa Phụ cho biết.

“Hậu Thổ nương nương đích thân đến?” Vu Mãng hơi bất ngờ.

Hắn sinh ra từ Bàn Cổ Vu Trì của bộ lạc Hậu Thổ.

Vu tộc có hai cách sinh sản: một là nam nữ kết hợp, cách này nhanh nhưng thiên phú hậu đại thường kém; hai là do linh khí thiên địa sinh ra từ Vu Trì, thiên phú cực tốt nhưng mỗi năm chỉ sinh ra được một người.

Vu Mãng thuộc loại thứ hai.

Hậu Thổ tương đương với nữ vương của bộ lạc hắn, người dân luôn tế bái bà nên địa vị của Hậu Thổ trong lòng hắn rất cao.

Bình thường Vu tộc cả đời cũng không gặp được mặt Tổ Vu, hôm nay được gặp nên hắn có chút kích động.

“Đúng vậy, nương nương nhất định sẽ rất vui khi thấy ngươi, nhưng chú ý đừng đắc tội nương nương!” Khoa Phụ dặn dò: “Dù nương nương ôn nhu thiện lương nhưng vẫn là một Tổ Vu, nếu ngươi nói sai nương nương không chấp nhất thì các Vu tộc khác cũng sẽ trừng phạt ngươi!” “Ta đối với Hậu Thổ nương nương vô cùng tôn kính, sao có thể vô lễ?” Vu Mãng cười hào sảng.

Chờ đợi một ngày, cuối cùng Hậu Thổ cũng đến trên lưng Đẳng Xà.

Khi thấy bà, Vu Mãng sững sờ, dung mạo Hậu Thổ quả nhiên tuyệt sắc y như pho tượng, lại thêm khí chất thoát tục.

Vu tộc xung quanh lập tức quỳ lạy.

Chỉ có Vu Mãng đứng trơ ra đó, hắn không có ý định quỳ vì vốn không phải người thế giới này, trong lòng hắn tôn kính bà nhưng bắt hắn quỳ thì hắn không làm được.

Khoa Phụ, Thường Nga và Hậu Nghệ thấy vậy đều kinh ngạc.

Hậu Nghệ và Thường Nga không thuộc bộ lạc này mà còn quỳ, vậy mà Vu Mãng là người của bộ lạc Hậu Thổ lại dám đứng thẳng?

"Đều đứng lên đi!" Giọng nói của Hậu Thổ điềm mỹ dễ nghe, có sức hút khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Chúng Vu đứng dậy, Hậu Thổ quay sang nhìn Vu Mãng, mỉm cười hỏi: "Ngươi là Vu Mãng?" "Hậu Thổ nương nương, ta là Vu Mãng!" Hắn đáp.

"Ta đến đây đã nghe không ít chuyện về ngươi, một mình phá Thiên Yêu Cốc, chém mười mấy Đại Yêu, mười mấy vạn Yêu tộc, công tích của ngươi vượt xa Đại Vu bình thường!" Hậu Thổ mỉm cười với hắn.

"Nương nương, ta là người Vu tộc, chiến đấu vì tộc là điều nên làm!" Vu Mãng khẳng khái đáp.

Hắn nghĩ sao nói vậy, chỉ cần Vu tộc không phụ hắn, hắn sẽ chiến đấu đến cùng!

"Tốt, có câu nói này là đủ rồi.

Vu tộc ta không bạc đãi người có công, vốn định sau trận chiến mới phong ngươi làm Đại Vu, nhưng công lao của ngươi quá lớn nên ta phá lệ phong ngay bây giờ!" Hậu Thổ tuyên bố.

Chúng Vu đại kinh, Vu Mãng cũng ngạc nhiên hỏi: "Nương nương, ngay bây giờ sao?" "Tự nhiên rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn?" Hậu Thổ cười.

"Không, ta đương nhiên muốn!" Hắn đáp.

"Thành Đại Vu sẽ được ban thưởng một giọt Bàn Cổ Tinh Huyết, lẽ ra phải cho ngươi vào Đại Vu Trì dẫn đạo tiềm lực nhưng việc đó để sau vậy!" Hậu Thổ phất tay, một giọt huyết dịch kim sắc bay về phía Vu Mãng.

Giọt này thuần túy hơn những giọt hắn từng nhận, hắn không khách khí thu lấy và cảm ơn.

"Từ nay ngươi là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, trọng trách bảo hộ bộ lạc giao cho ngươi!" Hậu Thổ dặn. [Thành công trở thành Đại Vu của Vu tộc, danh vọng tăng 30.000!] "Tuân lệnh nương nương!" Vu Mãng đáp.

Chương 19

"Được rồi, ta phải đi hội hợp với các Tổ Vu khác, ngươi ở đây luyện hóa tinh huyết đi.

Theo ta tính toán, trận quyết chiến cuối cùng sẽ diễn ra sau nửa năm nữa!" Hậu Thổ nói xong rồi rời đi.

Các Vu tộc xung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt ghen tị.

Mới 150 tuổi đã là Đại Vu, lại được ban thưởng tinh huyết của Tổ Vu – thứ mà Tổ Vu phải mất trăm năm mới bồi dưỡng được một giọt!

Vu Mãng hấp thu tinh huyết, cảm thấy sức mạnh tăng thêm 2 sơn chi lực.

Có lẽ do hắn đã hấp thu nhiều trước đó nên nhục thân không tăng quá nhiều, nhưng vẫn trở nên cường hoành hơn.

Hắn dành ba tháng để luyện hóa và củng cố tu vi.

Trong ba tháng đó, xung đột nhỏ giữa hai tộc vẫn nổ ra thường xuyên, thương vong hơn hai triệu người.

Khi Vu Mãng xuất quan, các Đại Vu khác đã đi hết, chỉ còn Vu Linh ở lại vì cảnh giới thấp, không thể lên đỉnh Bất Chu Sơn mạo hiểm.

Thấy hắn tỉnh, Vu Linh nói: "Cảnh giới của ngươi dường như không đột phá!" "Đúng vậy, nhưng sức mạnh tăng lên không ít, ta cần thời gian củng cố vì đột phá quá nhanh!" Vu Mãng đáp.

Vu Linh nhìn hắn đầy ngưỡng mộ: "Tuổi này đã là Đại Vu, được ban tinh huyết, sau này chắc chắn sẽ thành Tổ Vu!" "Mục tiêu của ta không phải là Tổ Vu!" Vu Mãng cười lộ hàm răng trắng.

Vu Linh sửng sốt, chẳng lẽ mục tiêu của hắn là thành Thánh?

Đến mười hai Tổ Vu còn chưa ai thành Thánh được, hắn gan lớn thật!

"Hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã đến chưa?" Trong mắt Vu Mãng tràn đầy chiến ý.

Củng cố xong tu vi, hắn muốn tiếp tục chiến đấu với kẻ mạnh để thăng tiến.

Danh vọng của hắn trong ba tháng qua đã tăng thêm 1 vạn, đạt mức 65.200, chỉ cần thêm 35.000 nữa là thăng cấp danh vọng.

"Họ đến rồi, sau đó Yêu tộc lập tức phản công.

Đông Hoàng Thái Nhất gõ vang Đông Hoàng Chung, trong nháy mắt chấn sát triệu người Vu tộc ta!" Vu Linh thở dài sợ hãi.

"Chấn sát triệu người?" Vu Mãng đại kinh.

"Đông Hoàng Chung không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực quá mạnh.

Vu tộc ta không có pháp bảo, chỉ dùng huyết khí chống đỡ nên nếu không có Tổ Vu ra tay thì thương vong còn lớn hơn nữa!" Vu Linh kể tiếp.

Vu Mãng bàng hoàng, Hồng Hoang lấy lực chứng đạo là mạnh nhất nhưng khó nhất, Vu tộc không có nguyên thần nên gần như không dùng được pháp bảo.

Đông Hoàng Chung uy lực khủng khiếp như vậy, nếu không có Tổ Vu ngăn cản thì không biết thế nào.

"Tổ Vu có cách ứng đối không?" Hắn hỏi.

"Tổ Vu dặn nếu gặp Thái Nhất thì phải cẩn thận, tốt nhất là chạy đi, vì dưới tầm Chuẩn Thánh không ai chịu nổi tiếng chuông thứ hai.

Ba tháng trước chỉ một tiếng chuông đã giết năm vị Đại Vu rồi!" Vu Linh đáp.

"Hiện tại thì sao?" "Thái Nhất và Đế Tuấn đang ở Thiên Cung trên đỉnh núi, phía dưới có Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bao phủ.

Tổ Vu đang tìm cách phá trận nhưng nghe nói nó rất huyền diệu, Tổ Vu cũng chưa chắc phá được..." Vu Linh chưa nói xong Vu Mãng đã đứng dậy.

"Được, ta đi lên đỉnh Bất Chu Sơn ngay!" "Đợi đã, đó là trận chiến của Tổ Vu và Yêu Đế, Chuẩn Thánh thường còn không xen vào được, ngươi đi rất nguy hiểm!" Vu Linh can ngăn.

"Ngươi ở lại đi, ta đi một mình là được!" Vu Mãng dứt khoát.

Vu Linh lắc đầu: "Ta đi cùng ngươi, dù không giúp được gì cũng muốn đứng xem!" Sau một tháng, họ đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Nơi đây đen kịt Yêu tộc, số lượng không thể đếm xuể, quân đoàn Vu tộc cũng đông đảo không kém.

Đây là cuộc chiến quy mô khủng khiếp nhất mà Vu Mãng từng thấy, thương vong chắc chắn sẽ vô cùng lớn.

Sự xuất hiện của hắn thu hút sự chú ý, Hậu Thổ đích thân ra đón: "Vu Mãng, ngươi đến rồi, ta biết ngươi sẽ kịp mà!" "Nương nương, ta mất chút thời gian luyện hóa tinh huyết và củng cố tu vi!" Hắn đáp.

Chương 20

“Tốt lắm, căn cơ vững chắc là quan trọng nhất.

Ngươi đến rất đúng lúc, ta đang chuẩn bị cử Đại Vu vào phá Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!” Hậu Thổ nói.

“Nương nương muốn Vu Mãng vào đó sao?” Vu Linh lo lắng.

“Lát nữa ta sẽ giải thích kỹ cho cả trăm vị Đại Vu!” Hậu Thổ đáp.

Không lâu sau, Vu Mãng cùng hơn trăm Đại Vu tập hợp, có cả Khoa Phụ, Hậu Nghệ và Thường Nga.

Đứng trước họ là ba vị Tổ Vu: Hậu Thổ, Cộng Công và Chúc Dung.

Cộng Công dõng dạc nói: “Các vị đều là Đại Vu, mục đích ta triệu tập chắc các ngươi đã rõ.

Muốn tiến công Thiên Cung phải phá được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Trận này mô phỏng sơn xuyên hà lưu Hồng Hoang, sâm la vạn tượng, khiến người ta lạc lối trong ảo ảnh thời gian, thương hải tang điền chỉ trong nháy mắt, vô cùng lợi hại!

Mười hai Tổ Vu chúng ta dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể phá được, nhưng sẽ tiêu hao cực đại, lúc đó không còn sức đối phó Thái Nhất và Đế Tuấn nữa.

Vì vậy cần các ngươi ra tay phá trận, ai có công sẽ được trọng thưởng, được mười hai Tổ Vu hợp lực rèn lại vũ khí!

Ai không muốn thì có thể rút lui, ta không ép!” Với Vu tộc, vũ khí rèn từ mười hai Tổ Vu là vô giá.

Không ai rút lui cả.

Chuyện được quyết định: ba ngày sau, 123 vị Đại Vu sẽ xông trận.

Đêm trước khi vào trận.

"Vu Mãng, ngươi nghĩ chúng ta có chết ở trong đó không?" Khoa Phụ ngồi cạnh hắn hỏi.

"Ta sẽ không chết!

Chết trong cái trận này thì ta vô dụng quá!" Vu Mãng đáp.

Mục tiêu của hắn là khiêu chiến Tổ Vu và Thánh nhân, sao có thể chết ở đây?

"Ha ha, ngươi đúng là gã mãng phu lợi hại nhất ta từng gặp!" Khoa Phụ cười.

"Ngươi cũng không chết đâu!" Vu Mãng nhìn Khoa Phụ, hắn nhớ truyền thuyết Khoa Phụ đuổi mặt trời nên chắc chắn y không chết ở trận này.

Lúc này Thường Nga mặc váy xanh tiến lại.

Khoa Phụ biết ý nên rời đi trước.

Chỉ còn lại Thường Nga và Vu Mãng đang lau rìu, phảng phất không thấy nàng.

"Vu Mãng, ta sẽ chết chứ?" Nàng hỏi.

"Không!" Hắn đáp ngắn gọn.

Thường Nga im lặng một lát rồi nói: "Vào trận chúng ta hỗ trợ nhau nhé?" "Ân!" Thường Nga u muộn vô cùng, nàng thấy hắn quan tâm cây rìu hơn cả nàng.

Chẳng lẽ nàng không có chút sức hút nào sao?

Nàng ở lại một lúc rồi nhận ra tên này đúng là cục gỗ!

Biết bao nhiêu người theo đuổi nàng mà nàng chẳng thèm ngó ngàng, lần đầu chủ động tiếp cận một người lại gặp ngay khối gỗ này.

Nàng định nói lời tâm tình trước trận chiến sinh tử mà kết cục thế này đây.

Đúng là đồ gỗ!

Thường Nga giận dỗi bỏ đi, Vu Mãng vẫn thản nhiên lau rìu rồi cười: "Ngày mai ta sẽ vào trận đồ tể lũ Yêu tộc đó!" Hắn quay sang định nói: "Thường Nga, sợ chết thì trốn sau lưng ta..." thì thấy nàng đã đi mất: "Đi từ lúc nào thế?

Đúng là người phụ nữ vô lễ!" Nếu Thường Nga nghe được chắc sẽ tức chết mất.

Chương 21

Khi 123 vị Đại Vu đứng trước đại trận, ai cũng mang tâm thế quyết tử.

"Các vị, ta không nói nhảm nữa, phá được trận này các ngươi là anh hùng của Vu tộc!" Cộng Công hô lớn.

"Tổ Vu yên tâm, ta sẽ giết sạch lũ Yêu tộc trong trận để phá nó!" Vu Mãng hét lớn, tiếng vang át cả tiếng Cộng Công, khiến cả quân đoàn Yêu tộc trên trời cũng nghe thấy.

Mọi người đều ngây người.

Tên này khoác lác quá rồi chăng?

Nhưng nhìn mặt hắn thì không giống đang đùa.

"Tốt!

Ta rất tán thưởng, hy vọng ngươi làm được!" Cộng Công nói.

Hậu Thổ chưa kịp dặn dò gì thêm thì Vu Mãng đã xông thẳng vào trận.

"Sát!" Hắn hô một tiếng rồi biến mất trong trận pháp, các Đại Vu khác cũng bị hắn truyền cảm hứng mà xông theo.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang đứng quan sát.

Thái Nhất mặc hoàng bào thêu hình mặt trời, khí thế bá đạo; Đế Tuấn tóc vàng đội vương miện, uy nghiêm không kém.

"Bọn Vu tộc này định làm gì vậy?

Cử đám Đại Vu này vào nộp mạng sao?

Ha ha...

Tinh huyết của chúng sẽ giúp nhục thân ta càng thêm cường hoành!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, mặt đất xung quanh cũng rung chuyển từng trận.

Đế Tuấn gật đầu nói: "Không sai, ta lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, bố hạ một cái Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, Chuẩn Thánh cũng không thể phá.

Hơn một trăm danh đại vu muốn phá trận pháp của ta, căn bản là không thể nào.

Trong trận, còn có một trăm danh đại yêu của ta ở bên trong!" "Ngoài ra, ta đã phái ba danh Yêu Thần vào đó.

Có trận pháp bảo hộ, muốn chém giết một trăm danh đại vu cũng không khó khăn.

Sau khi giết chết đám đại vu này, ta liền luyện hóa huyết nhục của chúng.

Vu tộc vốn là hậu duệ Bàn Cổ, luyện hóa huyết nhục của chúng đối với ta cũng là đại bổ!" Lời của hai vị Yêu Đế khiến đám yêu tộc xung quanh cũng cười lớn, dường như đám đại vu kia chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì!

Chúng đại vu sau khi tiến vào Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, lập tức phát hiện hoàn cảnh xung quanh xuất hiện biến hóa cực lớn, dường như không còn ở trên núi Bất Chu nữa, mà như đang ở giữa một dãy tuyết sơn.

Tuyết sơn ở đây bắt đầu tan chảy, thời gian không ngừng trôi đi.

"Một trận pháp có thể khống chế thời gian trôi đi, nếu cứ thế này, ta có khả năng sẽ già chết ở đây.

Ta tuy là Đại La Kim Tiên, thọ mệnh cũng không phải là vô cùng vô tận.

Trong một trận pháp, có thể khiến thời gian gia tốc trôi qua ngàn năm, vạn năm, thậm chí mười vạn năm!" Thường Nga nói.

"Chúng ta phải làm sao mới có thể phá khai đại trận này?" Khoa Phụ hỏi.

"Chỉ cần ta cứ lao về một hướng, nhất định có thể tìm được trận nhãn!" Vu Mãng nói xong, trực tiếp lao về một hướng.

"Đợi đã, Vu Mãng!" Khoa Phụ nghe vậy, vội vàng muốn gọi Vu Mãng lại, nhưng Vu Mãng căn bản không nghe khuyên bảo, tiếp tục lao về phía trước.

Thường Nga cau mày, nhưng vẫn đi theo Vu Mãng.

Hậu Nghệ thấy Thường Nga đi theo Vu Mãng, cũng lập tức đuổi theo.

Khoa Phụ tự nhiên cũng đi theo Vu Mãng, các đại vu khác thấy vậy, có người phân khai tiến về hướng khác, nhưng cũng có một bộ phận đi theo Vu Mãng.

Đương nhiên, bọn hắn không tin Vu Mãng, mà là tin Hậu Nghệ!

Chương 22

Hậu Nghệ là đại vu đời thứ hai, tuy rằng chiến bại dưới tay Cửu Anh, nhưng vẫn có không ít người tin tưởng y.

Đám người chia thành ba nhóm, nhóm của Vu Mãng đông nhất, có hơn năm mươi danh đại vu, hai nhóm còn lại mỗi nhóm có khoảng bốn mươi danh.

Nhóm tiến về phía nam đi được mấy năm vẫn không thấy điểm cuối, có đại vu bắt đầu hoài nghi lộ tuyến.

"Đại vu Sào Giới, chúng ta đi theo hướng này, thực sự có thể phá trận sao?" Một danh đại vu hỏi.

"Mọi người không cần lo lắng, ta nhất định có thể phá khai trận pháp này, phương hướng chắc chắn không sai!" Sào Giới an ủi chúng đại vu.

"Phương hướng đích xác không sai, bởi vì đây là một con đường chết!" Dưới mặt đất đột nhiên truyền ra một đạo âm thanh âm trầm, chỉ thấy từ lòng đất đột nhiên vươn ra hàng chục cánh tay, những cánh tay này chộp lấy chân của các đại vu.

Có hơn mười danh đại vu bị xé đứt chân một cách thô bạo, thậm chí có kẻ bị xé làm đôi.

Đại vu tuy nhục thân cường hoành, nhưng yêu tộc ở đây cũng không yếu, đặc biệt là kẻ mai phục ở đây mỗi vị đều là đại yêu.

Trong nhất thời, bốn mươi ba danh đại vu ở đây đã tổn thất một nửa.

Xung quanh hiện ra từng đầu đại yêu, mỗi tôn đều có thân hình khổng lồ ngàn trượng.

“Đám đại yêu này mai phục ở đây, thật bỉ ổi!” Sào Giới nộ hống.

“Không phải ta bỉ ổi, là ngươi quá ngu xuẩn!” Đại yêu dẫn đầu là một con Giao Long, nhe răng cười khinh miệt nói: “Vu tộc quả nhiên đều là lũ có dũng vô mưu, hôm nay ta sẽ đem đám đại vu ngu xuẩn này đồ sát toàn bộ!” Một trăm danh đại yêu chiến ba mươi danh đại vu, trận chiến biến thành thế trận một chiều, đại yêu chỉ tử vong ba danh.

“Tốt, ta đi tìm nhóm đại vu tiếp theo, thi thể đám đại vu này cứ để lại đây là được, Yêu Đế Đế Tuấn cần luyện hóa huyết nhục của chúng, ta đi đây!” Con Giao Long kia nói xong liền ẩn nấp thân hình.

Các đại yêu khác lập tức đi theo Giao Long, thân thể dần dần biến mất.

Đại yêu ở đây khác với đại vu, bọn chúng có thể dễ dàng di động trong trận pháp để tìm tung tích của đại vu.

Nhóm Vu Mãng đi được mười năm.

Trong mười năm này, dường như họ đã đi hết cả một phiến Hồng Hoang thế giới vậy.

“Cứ đi như thế này thì có ý nghĩa gì?” Hậu Nghệ lớn tiếng quát hỏi.

Thường Nga và những người khác nhìn về phía Vu Mãng, cũng không hiểu vì sao hắn lại cứ đi mãi về hướng này.

“Ta cảm thấy, chỉ cần cứ đi về hướng này, ta sẽ có thể phá trận!” Vu Mãng nói.

“Phá trận?

Mười năm rồi!

Chúng ta đã đi ròng rã mười năm, lấy tốc độ của ta, một phiến Hồng Hoang thế giới cũng đã đi xong rồi!” Hậu Nghệ nghe xong hét

lên.

“Nếu không tin, ngươi có thể rời đi, ta sẽ luôn đi theo hướng này!” Vu Mãng liếc nhìn y một cái, thản nhiên nói.

“Ngươi?!” Hậu Nghệ nghe lời của Vu Mãng, sắc mặt biến đổi.

“Ta đã đến đây rồi, quay lại cũng không kịp, nếu Vu Mãng đã nói vậy, chắc chắn hắn có nắm chắc.

Vu Mãng, ngươi có biết trận nhãn ở đâu không?” Thường Nga hỏi.

“Không, ta đi theo cảm giác, ta cảm thấy không lâu nữa ta sẽ có thể phá trận!” Vu Mãng đáp.

Bằng cảm giác?

Chúng đại vu nghe lời Vu Mãng, cảm thấy lời này thật quá không đáng tin.

Ngay cả Thường Nga sắc mặt cũng có chút cổ quái.

Những người khác nhìn Vu Mãng với ánh mắt tràn đầy sự không tin tưởng.

Vu Mãng không thèm để ý, tiếp tục chạy về phía trước.

Những người khác thấy vậy, đành phải tiếp tục đuổi theo, cứ như thế lại qua ba năm.

Chương 23

Vu Mãng cảm giác ngày càng mãnh liệt, ở ngay phía trước kia chính là nơi trận nhãn tọa lạc!

"Đủ rồi, ta đã chạy suốt mười ba năm, ở đây căn bản không có gì cả!" Hậu Nghệ nói.

"Vu Mãng, chúng ta có nên cân nhắc đổi hướng không?" Thường Nga hỏi.

"Không cần, ở ngay phía trước!" Vu Mãng trả lời.

"Ở phía trước?" Mọi người nghe lời Vu Mãng đều có chút không tin.

Lúc này, Vu Mãng đột nhiên hét lớn: "Lập tức bay lên, dưới đất có đại yêu!" Dưới đất có đại yêu?

Các đại vu phản ứng cũng cực nhanh, vừa nghe lời Vu Mãng liền lập tức bay lên.

Có thể tu luyện đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, các đại vu ở đây tự nhiên cũng biết Ngự Phong thuật, chỉ là tốc độ phi hành không nhanh mà thôi.

Hiện tại nghe thấy dưới đất có nguy hiểm, chúng vu lập tức đằng không, chỉ thấy từ mặt đất đột nhiên vọt ra từng cái bóng khổng lồ.

Có ba danh đại vu xui xẻo bị tóm lấy, đương trường bị xé thành mấy đoạn, bỏ mạng tại chỗ.

"Phản ứng của các ngươi cũng nhanh đấy, thật sự nằm ngoài dự kiến của ta!" Trong không gian xung quanh đột nhiên xuất hiện từng đạo thân ảnh đại yêu.

Đám đại yêu này có hơn một trăm đầu!

Quỷ Xa là một trong mười vị Yêu Thần, danh là Quỷ Xa nhưng lại là một con chim chín đầu, ngoại hình giống vịt, một khi triển khai cánh sẽ rộng tới bảy ngàn trượng, có thể che trời lấp đất.

Bên cạnh Quỷ Xa là Yêu Thần Phi Liêm, đầu như chim tước, có hai sừng, thân hươu đuôi rắn văn báo, vũ khí là một chiếc quạt lớn xấp xỉ cơ thể, trên quạt đính đầy các loại bảo vật, hoa quý vô cùng.

Khâm Nguyên là một mỹ nữ, khoác trên mình ngũ thải y phục, mái tóc dài màu bích lục, y phục trên người chính là một kiện Hậu Thiên chí bảo.

Hiện tại ba danh Yêu Thần và hơn trăm danh đại yêu giáng lâm nơi này, chính là để diệt sạch tất cả đại vu.

Hiện tại nhóm Vu Mãng chỉ còn có năm mươi danh đại vu, lại còn bị bao vây trong trận đồ của Yêu tộc, ở nơi như thế này cực kỳ bất lợi cho Vu tộc.

"Tới đây rồi sao?

Nếu không gặp phải chúng ta, không quá một năm nữa ngươi có thể tìm được trận nhãn ở đây!" Trong đám đại yêu đó, một đầu yêu tộc dẫn đầu nói.

"Yêu Thần Quỷ Xa, Phi Liêm, Khâm Nguyên?" Hậu Nghệ vừa nhìn thấy liền kinh hãi.

Ba danh Yêu Thần này thực lực đều là Đại La Kim Tiên cửu trọng, thực lực cực kỳ cường đại, mỗi một vị thậm chí đều có thể đánh một trận với Hậu Nghệ.

"Hả?

Phía trước này chính là trận nhãn sao?" Khoa Phụ hỏi.

“Không sai, cứ đi theo hướng này, chỉ cần chạy thêm một năm nữa là có thể thấy trận nhãn pháp bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Đáng tiếc, các ngươi không có cơ hội thấy đâu!” Quỷ Xa cười lạnh một tiếng nói.

“Thì ra những gì Vu Mãng nói là thật, đây đúng là vị trí trận nhãn!” Thường Nga kinh hô.

Chúng nhân nhìn về phía Vu Mãng với ánh mắt mang theo vẻ xin lỗi và kính bội.

Sự thực đã chứng minh Vu Mãng làm đúng, hắn căn bản không sai, chỉ cần tìm thêm một năm nữa là có thể thấy trận nhãn, chỉ cần tìm được trận nhãn là có cơ hội phá trừ trận pháp này.

Nhưng hiện tại bọn hắn lại rơi vào một nguy cơ mới.

Phải ứng phó với trăm danh đại yêu này thế nào?

“Vu Mãng, tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Thường Nga dò hỏi.

Hậu Nghệ biết hiện tại chúng vu sẽ không nghe lời mình nữa, mà chỉ phục tùng Vu Mãng.

Vu Mãng hét lớn: “Hiện tại kẻ địch đã đến rồi, ta không cần nói nhiều, động thủ giết sạch là được!” “Vu Mãng, bình tĩnh một chút!” Khoa Phụ nghe vậy vội vàng ngăn cản.

“Bình tĩnh?

Chương 24

Tốt, ta lên trước, các ngươi theo ta cùng xông lên!" Vu Mãng nói xong, tay cầm Ám Huyết Phủ, lao về phía đám đại yêu trước mặt.

Khí thế của Vu Mãng cực kỳ hách nhân, không giống như kẻ bị bao vây chút nào!

"Vu Mãng?

Nghe nói Cửu Anh chết dưới tay ngươi, nếu đã vậy, hôm nay ta sẽ thay Cửu Anh báo thù!" Quỷ Xa cười lạnh.

Quỷ Xa nói xong, hai danh đại yêu bên cạnh y lao về phía Vu Mãng, hai đầu cự yêu ngàn trượng đồng thời giáp kích trái phải, móng vuốt sắc nhọn dường như muốn xé nát Vu Mãng.

"Quá nóng nảy rồi!" Hậu Nghệ cười lạnh: "Như thế này thì có chết cũng không liên quan đến ta!" Lời của Hậu Nghệ vừa dứt, mọi người liền thấy hai con đại yêu kia bị trảm thành hai nửa, tiên huyết hội tụ thành suối nhỏ nhuộm hồng mặt đất.

Hai danh đại yêu, mỗi danh đều có thực lực không thua kém Đại La Kim Tiên ngũ trọng, vậy mà hai danh đại yêu đồng thời giáp kích lại bị Vu Mãng dễ dàng chém giết!

Vu Mãng thậm chí chỉ vung một rìu đã chém chết hai danh đại yêu, thực lực này là hạng gì?

Không chỉ đám đại yêu, mà cả chúng vu cũng cảm thấy không thể tin nổi!

"Giết!" Vu Mãng đại quát một tiếng, Ám Huyết Phủ trên tay uống máu đại yêu, phát ra từng trận huyết quang.

"Có Vu Mãng ở đây, chúng ta chưa chắc đã thua, mọi người cùng

liên thủ!" Thường Nga nói.

Vốn dĩ chúng đại vu đã mang tâm thế quyết tử khi vào đây, hiện tại thấy Vu Mãng dũng mãnh như thế, tự nhiên cũng không thối lui.

"Giết!" Chúng đại vu tề thanh hống lớn, lao về phía đám đại yêu trước mặt.

"Thấy không?

Huyết khí của đại vu đang trào dâng, đó là Bàn Cổ huyết khí!" Quỷ Xa kinh hô.

"Chẳng lẽ truyền văn là thật sao?" Khâm Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Truyền văn gì?" Phi Liêm hỏi.

"Tổ Vu có năng lực dẫn phát huyết khí trong cơ thể Vu tộc, sự dẫn đạo này sẽ khiến thực lực Vu tộc tăng mạnh mà không có bất kỳ dị trạng nào.

Nhưng hiện tại một tên Vu Mãng căn bản không phải Tổ Vu, sao có thể dẫn phát Bàn Cổ huyết khí của đám đại vu này?" Trong mắt Quỷ Xa tràn đầy vẻ chấn hám.

Đám đại vu này không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hiện tại họ cảm thấy sức mạnh của mình ít nhất đã tăng lên một nửa, phòng ngự, tốc độ trên người đều được đề thăng đại phúc độ!

Vốn dĩ đám đại vu này lẽ ra phải rơi vào nguy cơ, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vu Mãng, họ không hề sợ hãi, thậm chí cảm giác trận chiến này tất thắng.

Đám đại vu này chỉ cảm thấy huyết khí bốc lên, trong nhất thời dũng mãnh vô song.

Chỉ thấy đám đại yêu trước mặt từng con một bị chém giết, đại vu tuy trên người cũng mang thương tích nhưng không có ai bị giết.

Trên bề mặt cơ thể đám đại vu dường như có một lớp huyết khí bảo hộ, khiến thương thế giảm nhẹ không ít.

"Không ổn, cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ bị đám đại vu này chém giết ngược lại!" Quỷ Xa thần tình ngưng trọng.

Đám đại vu này lấy một địch hai vẫn có thể chiếm thượng phong, như Thường Nga với thực lực mạnh mẽ thậm chí còn có thể chém chết đại yêu.

Đương nhiên, đáng sợ nhất vẫn là Vu Mãng!

Đại yêu chết dưới tay Vu Mãng đã có mười ba đầu, đám đại yêu ở đây hoàn toàn không thể ngăn cản được Vu Mãng!

"Chúng ta cùng lên, trước tiên chém giết Vu Mãng, chỉ cần giết được hắn, Bàn Cổ huyết khí của đám đại vu này cũng sẽ tan đi, chém giết bọn chúng sẽ đơn giản hơn nhiều!" Khâm Nguyên nói.

"Được!" Phi Liêm đồng ý.

Ba vị đại yêu đồng thời xuất thủ, mục tiêu đều là Vu Mãng!

Khâm Nguyên phất vũ y trên người, vô số đạo ngũ thải quang mang đồng thời tập kích Vu Mãng.

Ngũ Thần Vũ của Khâm Nguyên, mỗi một sợi lông vũ đều có uy lực giết chết cường giả dưới Đại La Kim Tiên tam trọng.

Phi Liêm vung quạt bằng cả hai tay, mỗi lần quạt, những viên bảo thạch trên quạt lại phát ra hào quang tập kích Vu Mãng.

Chương 25

Quỷ Xa thì tiếp cận Vu Mãng, chín cái đầu mổ về phía hắn như chín cây trường thương.

Ba danh Yêu Thần đồng thời liên thủ, Hậu Nghệ cũng thấy kinh hãi trong lòng.

"Vu Mãng, cẩn thận!" Thường Nga lo lắng nói.

Đối mặt với những công kích này, Vu Mãng không tránh không né, một rìu trảm ra.

Trong nháy mắt, Phi Liêm cảm nhận được uy hiếp tử vong!

Cự phủ kia trào ra từng trận huyết khí, một rìu này Phi Liêm không pháp chống đỡ!

Song bội Bàn Cổ Chi Lực!

Trảm!

Phi Liêm vung bảo phiến trên tay muốn chống đỡ.

Rắc!

Thanh âm giòn tan vang lên, bảo phiến đón đỡ một rìu liền nứt ra từ giữa, thân thể Phi Liêm cùng với bảo phiến bị trảm thành hai nửa!

Trên người Vu Mãng cắm đầy lông vũ, chịu một số công kích khiến trên người hắn xuất hiện không ít thương thế, dù sao công kích của Yêu Thần lạc trên người Vu Mãng, hắn cũng sẽ bị thương.

Nhưng Vu Mãng dường như không cảm thấy đau đớn gì, một lần nữa vung cự phủ, lần này đối tượng Vu Mãng trắm tới là Khâm Nguyên!

"Muốn giết ta?

Bằng vào ngươi sao?" Khâm Nguyên khinh miệt cười một tiếng, phất nhẹ ngũ thải vũ y.

Trên ngũ thải vũ y hiện lên hào quang năm màu, nhưng cự phủ của Vu Mãng lại một lần nữa trào ra huyết quang, uy thế trên cự phủ lần này còn khủng bố hơn cả lúc nãy.

Tứ bội Bàn Cổ Chi Lực!

Trảm!

Ngũ thải vũ y nháy mắt phấn toái, y phục trên người Khâm Nguyên toàn bộ nát bấy, hiện ra nguyên hình, trên thân phát ra ngũ thải quang mang, Khâm Nguyên muốn toàn lực chống đỡ một rìu này.

Nhưng tất cả đều là vô dụng!

Thân thể Khâm Nguyên bị trảm thành hai nửa, giống hệt như Phi Liêm lúc nãy, căn bản không có cơ hội sống sót.

"Không!" Khâm Nguyên phát ra tiếng thảm thiết thê lương, không dám tin mình sẽ chết ở đây.

Quỷ Xa thấy tình hình không ổn, thân thể dần dần ẩn đi, nói: "Vu Mãng, trận chiến này vẫn chưa kết thúc đâu!

Ta sẽ quay lại!" Quỷ Xa trực tiếp ẩn thân, có đại trận này bảo hộ, y có thể tùy thời triệt thoái.

Nhưng lúc này, chỉ thấy Vu Mãng nhảy vọt lên, cự phủ một lần nữa giơ cao, trảm xuống vị trí Quỷ Xa đang bỏ chạy.

"Ngươi không làm gì được ta đâu, ta có thể dễ dàng rời khỏi đây, ngươi nại hà ta không nổi đâu...!!!" Lời của Quỷ Xa chưa dứt, cả cơ thể đã bị lôi ra ngoài.

Quỷ Xa vốn định mượn trận pháp để đào tẩu ngay trước mắt Vu Mãng, với hiệu quả ẩn nặc của trận pháp này, chỉ cần không gặp phải

tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, Quỷ Xa hoàn toàn có thể tẩu thoát.

Hiện tại đòn kích của Vu Mãng đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Quỷ Xa.

Quỷ Xa dường như bị trận pháp bài xích, hoàn toàn không pháp ẩn vào phiến không gian này.

Một kích này thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận cũng không thể thừa thụ nổi!

Bát bội Bàn Cổ Chi Lực!

Dưới cự phủ, chúng vu yêu đều có thể thấy đại địa bị Vu Mãng trảm thành hai nửa, không chỉ đại địa, ngay cả bầu trời cũng vậy.

Một rìu này nếu ở bên ngoài, có lẽ có thể chẻ đôi cả một phần núi Bất Chu!

Một rìu này hiện tại nhắm vào Quỷ Xa, y làm sao có thể chống đỡ được?

Chương 26

"Không thể nào?!!" Chín cái đầu của Quỷ Xa đồng thời phát ra thanh âm sợ hãi, thân thể y dưới một rìu này bị trảm thành phấn toái, ngay cả huyết nhục cũng không để lại, biến mất trước mặt chúng vu yêu.

Vu Mãng không chỉ chém giết đại yêu, thậm chí còn chém chết ba vị Yêu Thần!

Vu Mãng đồ sát Yêu Thần như đồ sát gà vậy, những Yêu Thần này ngay cả việc chống đỡ một kích của Vu Mãng cũng không làm được!

Ba vị Yêu Thần đều bị Vu Mãng chém giết, trong nhất thời đám đại yêu xung quanh mỗi kẻ đều lộ ra vẻ sợ hãi trong mắt.

"Không phải là thật chứ?

Ta thấy gì thế này?

Ba vị Yêu Thần đều bị Vu Mãng chém chết rồi!" "Hắn thực sự là đại vu sao?

Chắc chắn là Tổ Vu rồi!" "Thực lực này tuyệt đối không phải thứ một vị đại vu có thể sở hữu!

Chúng ta không phải đối thủ của hắn!" Nỗi sợ hãi lan tỏa trong lòng đám đại yêu này, đối mặt với tồn tại có thể dễ dàng chém giết cả Yêu Thần, ai còn dám ở lại?

Nhưng đám đại vu truy đuổi không buông, đây là cơ hội tốt để chém giết đại yêu, giết đại yêu còn có thể lấy được nội đan, nội đan này cho đại vu dùng cũng có không ít lợi ích!

Sau khi sử dụng Bàn Cổ Chi Lực, tạm thời Vu Mãng cũng không

thể sử dụng lại, nhưng dù vậy, Vu Mãng muốn chém giết đại yêu thông thường cũng không phải việc khó.

Khi trận chiến kết thúc, chỉ thấy đám đại yêu ở đây chỉ có thể chạy thoát hơn mười danh, hơn tám mươi danh đại yêu bị đồ sát.

Phía đại vu cũng chỉ có năm người bị giết, mười người bị trọng thương.

Vốn dĩ bị vây sát, vậy mà các đại vu có thể phản kích, giết ngược lại hơn tám mươi danh đại yêu, đây có thể coi là một trận thắng lớn!

Đương nhiên, công lao lớn nhất lần này tự nhiên thuộc về Vu Mãng!

"Vu Mãng, may mà lần này có ngươi, nếu không đám đại yêu này chỉ cần tập kích thôi cũng đủ giết chết không ít đại vu của chúng ta.

Thực lực của ba vị Yêu Thần kia cũng không phải thứ chúng ta có thể chống đỡ!" Thường Nga nói.

"May mà có Vu Mãng ở đây, nếu không chúng ta lần này đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi!" Khoa Phụ cũng nói.

Các đại vu khác cũng khen ngợi Vu Mãng, Vu Mãng lại lắc đầu nói: "Mọi người nghỉ ngơi đi, ta phải nhanh chóng đến chỗ trận nhãn, tìm cách phá hủy nó, ta đã trì hoãn ở đây quá lâu rồi!" Mọi người cũng tán đồng lời của Vu Mãng, nghỉ ngơi tại đây ba ngày rồi tiếp tục xuất phát.

Hậu Nghệ im hơi lặng tiếng, biết hiện tại không thể thu hút sự chú ý của Thường Nga nữa, nhân vật chính phá trận lần này là Vu Mãng.

Tuy Hậu Nghệ trong lòng đố kỵ Vu Mãng nhưng cũng không làm được gì, chi bằng cứ đi theo Vu Mãng.

Vu Mãng cảm giác không sai, hắn dẫn lĩnh mọi người chạy thêm

một năm nữa, cuối cùng thấy bầu trời phía trước xuất hiện một vòng xoáy.

"Đây chính là trận nhãn sao?" Một danh đại vu tên Hùng Côn vừa nhìn thấy liền hỏi.

"Chỉ có nơi này là khác biệt với những chỗ khác, đây có khả năng chính là trận nhãn của Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Nhưng chúng ta phải phá trận thế nào?" Khoa Phụ hỏi.

"Không biết nữa, ta thử xem sao.

Hậu Nghệ, bắn một tiễn vào vòng xoáy kia xem!" Thường Nga nói.

Chúng vu nhìn về phía Hậu Nghệ, Hậu Nghệ gật đầu, vãn cung, nhắm thẳng vào vòng xoáy kia bắn ra một tiễn.

Hậu Nghệ là Tiễn Thần, tiễn tự nhiên không thể bắn chệch, mũi tiễn mang theo một cỗ cự lực nháy mắt đã đến trước vòng xoáy.

Chỉ thấy trên vòng xoáy kia đột nhiên hiện ra một trận hào quang, chặn đứng mũi tiễn ở bên ngoài, chấn thành phấn toái.

"Xem kìa, Hà Đồ Lạc Thư!" Hùng Côn vừa nhìn thấy lập tức hét lên.

Chúng vu nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một bức đồ quyển, trên đó có vô số đồ án đặc thù, nhìn cực kỳ huyền diệu thâm áo.

Chúng vu không có nguyên thần nhưng cũng có thể cảm nhận được đồ quyển này bất phàm, chính là Hà Đồ Lạc Thư.

"Chúng ta cùng liên thủ công kích, chắc chắn có thể tồi hủy Hà Đồ Lạc Thư!" Hậu Nghệ nói.

Chương 27

Chúng vu lập tức ra tay, đồng thời công kích về phía Hà Đồ Lạc Thư.

Vu Mãng tự nhiên cũng ra tay, cự phủ của hắn trảm thẳng xuống Hà Đồ Lạc Thư.

Một kích trảm trúng nhưng Vu Mãng bị chấn bay ra ngoài.

Không chỉ Vu Mãng, bốn mươi lăm danh đại vu khác ra tay cũng đều bị chấn thối.

Có không ít đại vu vì sức mạnh phản chấn quá lớn mà bị chấn đến thổ huyết.

Vu Mãng một kích này cũng không hề giữ sức, bị chấn đến mức cánh tay tê dại, hổ khẩu nứt toác.

Hà Đồ Lạc Thư dường như sở hữu phòng ngự cực kỳ cường đại, Vu Mãng và các đại vu khác liên thủ cũng không thể tổi hủy nó!

Đừng nói tổi hủy, ngay cả khiến nó bị tổn thương cũng không làm được, dù sao đây cũng là một kiện Tiên Thiên chí bảo.

"Không được, với thực lực của chúng ta không thể đánh phá được.

Cứ thế này thì không có cách nào phá khai trận pháp này!" Thường Nga thở dài nói.

"Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào khác sao?" Sắc mặt Hùng Côn cũng dần trở nên khó coi.

"Nếu trên tay ta có Vu Thần Tiễn thì họa may có cơ hội, nhưng hiện tại Vu Thần Tiễn của ta vẫn chưa hấp nạp đủ linh khí, không thể

phát huy ra uy lực vốn có!" Hậu Nghệ nói.

Ánh mắt mọi người đều dồn lên người Vu Mãng, ngay cả Hậu Nghệ cũng không có cách, họ chỉ có thể trông chờ xem Vu Mãng có cách nào không.

Vu Mãng nói với mọi người: "Tất cả lập tức tránh xa ta ra, ta chuẩn bị phá trận!" "Vu Mãng, ngươi có cách phá trận sao?" Khoa Phụ nghe vậy lập tức mừng rỡ hỏi.

"Mọi người nghe Vu Mãng nói, lập tức lùi lại!" Thường Nga nói.

Sau khi mọi người lui đi, cách Vu Mãng cả vạn trượng, Vu Mãng lại lắc đầu nói: "Vẫn chưa đủ xa!" Tuy có khoảng cách vạn trượng nhưng giọng của Vu Mãng như sấm rền cuồn cuộn, mọi người vẫn có thể nghe thấy.

Mọi người lại lùi tiếp, cách Vu Mãng mười vạn trượng.

"Vu Mãng đang làm gì vậy?

Thực sự định một mình phá trận sao?

Sức mạnh phản chấn của Hà Đồ Lạc Thư không phải dạng vừa đâu, chúng ta liên thủ còn không phá nổi phòng ngự của nó, một mình hắn có thể làm gì?" "Cho dù thực sự có sức phá hoại cỡ đó, cũng phải chịu sức mạnh phản chấn tương ứng, lúc đó sẽ bị thương cực kỳ nghiêm trọng!" "Nhưng trận pháp này không phá thì chúng ta không thể lên tới đỉnh núi Bất Chu.

Trận pháp này bắt buộc phải phá, chúng ta không có năng lực đó, chỉ có thể chỉ vọng vào Vu Mãng thôi!" Các đại vu tề tựu nhìn về phía Vu Mãng, không biết hắn sẽ làm thế nào.

Lúc này, Thường Nga ngẩng đầu nhìn lên trời nói: "Nghe thấy gì không?

Tiếng lôi đình, đó là gì?" "Tiên Thiên Thần Thai Lôi!

Loại Tiên Thiên Thần Thai Lôi có thể uy hiếp cả Chuẩn Thánh!" Sắc mặt Hậu Nghệ đại biến.

"Xem kìa, ở đó có một luồng lốc xoáy xuất hiện, Vu Mãng sắp bắt đầu rồi sao?" Khoa Phụ kinh hãi.

Trước mặt mọi người xuất hiện một luồng vòng xoáy khủng bố.

Trên đỉnh núi Bất Chu.

"Đám đại vu này có thể phát hiện ra vị trí Hà Đồ Lạc Thư cũng khiến ta hơi bất ngờ, nhưng vậy thì đã sao?

Hà Đồ Lạc Thư có sức mạnh phản chấn, chúng có ra tay cũng không phá nổi phòng ngự!" "Chỉ cần không phá được phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư thì một cái Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận này không thể nào phá được.

Chém giết ba vị Yêu Thần của ta thì cũng phải chết!

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận trải qua ức năm, ở bên ngoài này cũng chỉ mới một ngày thôi!" "Đám đại vu này đã xông vào Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận thì bắt buộc phải chết!" Đế Tuấn âm trầm nói.

"Đại ca nói rất phải, đám đại vu này lần này tự tìm đường chết, vậy phiền đại ca thay Yêu tộc ta báo thù!" Đông Hoàng Thái Nhất cười nói.

"Tự nhiên là... khoan đã, cái gì thế kia?

Chương 28

Có Tiên Thiên Thần Thai Lôi tiến vào Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận!" Đế Tuấn đang đắc ý thì đột nhiên cứng đờ người, cảm giác có gì đó không ổn.

"Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

Đế Tuấn phất tay, trước mặt hai người xuất hiện một bức họa diện.

Một luồng lôi đình phong bạo khủng bố đang hình thành bên trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Trung tâm của luồng lôi đình phong bạo đó chính là một vị đại vu cao ngàn trượng.

Vị đại vu đó hai tay nắm chặt một cây rìu khổng lồ màu huyết hồng, cơ thể không ngừng xoay tròn, lấy vị đại vu này làm trung tâm, xung quanh cuộn lên một luồng phong bạo, đáng sợ hơn là trên trời không ngừng giáng xuống thần lôi, dung hợp vào phong bạo.

Lôi đình phong bạo bắt đầu hình thành, chỉ riêng thanh thế thôi cũng đã khiến hai vị Yêu Đế cảm thấy sợ hãi.

"Thứ gì vậy?

Tên đại vu đó là ai?" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hỏi.

"Đại vu Vu Mãng, kẻ đã chém giết ba danh Yêu Thần của ta, không, phải là bốn danh mới đúng, ngay cả Cửu Anh cũng chết dưới tay hắn!" Đằng sau hai người, Anh Chiêu lập tức nói.

"Hả?

Đại vu Vu Mãng?

Uy lực một chiêu này của hắn thậm chí có thể vượt qua chiến lực của Tổ Vu rồi, Vu tộc sao có thể xuất hiện nhân vật như vậy?" Thần tình Đế Tuấn có chút nghiêm túc.

"Đại ca, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận liệu có chống đỡ nổi không?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Vi huynh cũng không biết, nhưng bắt buộc phải thử một lần!" Đế Tuấn nói.

Bên trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, Vu Mãng thi triển ra chiêu số mạnh nhất - Cuồng Phủ Phong Bào.

Khi chiêu này được thi triển, xung quanh cơ thể Vu Mãng sẽ xuất hiện Bàn Cổ huyết khí bảo hộ hắn, năng lực phản chấn của Hà Đồ Lạc Thư dường như cũng mất đi hiệu lực.

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, gió bắt đầu hình thành, nhanh chóng biến thành một vòi rồng khổng lồ, mặt đất xung quanh dưới vòi rồng này bắt đầu vỡ vụn.

Bầu trời bên ngoài lúc này mây đen dày đặc, từng đạo Tiên Thiên Thần Thai Lôi trực tiếp oanh kích vào trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

"Cái gì thế kia?

Chuyện gì đang xảy ra trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận vậy?" "Nhìn kìa, Tiên Thiên Thần Thai Lôi, mau tránh ra, a!" "Chuyện gì thế, có người triệu hoán Tiên Thiên Thần Thai Lôi phá trận rồi!" Bầu trời xung quanh Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận bị lôi vân bao phủ, một số yêu tộc xui xẻo bị Tiên Thiên Thần Thai Lôi giáng xuống đánh chết, giống như sủi dảo rơi vào nước, không ngừng từ trên không rơi xuống.

"Thật lợi hại, rốt cuộc là ai có thể dẫn động Tiên Thiên Thần Thai

Lôi?

Ta có thể cảm nhận được, nếu ta ở trong đó chắc cũng bị đánh chết!" Tổ Vu Huyền Minh thần tình nghiêm túc.

"Uy lực này tuyệt đối không phải chiêu số mà Đại La Kim Tiên có thể phát ra, nhưng những kẻ trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận hiện tại chắc đều là Đại La Kim Tiên, chẳng lẽ Đông Hoàng Thái Nhất hay Đế Tuấn đang ở trong đó?" Tổ Vu Chúc Cửu Âm hỏi.

"Không thể nào, bọn chúng chắc đang ở đỉnh núi Bất Chu.

Hiện tại trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận chỉ có thể là đại vu và đại yêu, cùng lắm là Yêu Thần.

Nhưng loại công kích này không thể do Yêu Thần tạo ra, chẳng lẽ..." Trong mắt Hậu Thổ lộ ra dị sắc.

"Hậu Thổ, tỷ biết là ai làm sao?" Tổ Vu Cường Lương hỏi.

"Nếu ta đoán không lầm, có khả năng là Vu Mãng làm, nhưng với thực lực của hắn không thể phát huy ra uy lực công kích cỡ này!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng làm?

Các Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau, nếu thực sự là Vu Mãng thì tiềm lực của hậu bối này còn đáng sợ hơn cả bọn họ!

Lúc này, trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, thân thể Vu Mãng không ngừng xoay tròn, thậm chí có thể dẫn phát Tiên Thiên Thần Thai Lôi nhập vào trong đó.

Nhất thời, phong bạo đó hỗn tạp với vô số lôi đình, từ cơ thể Vu Mãng không ngừng phát ra từng đợt gợn sóng màu huyết hồng.

Gợn sóng màu huyết hồng đó hình thành từng vòng hào quang khuếch tán ra xung quanh.

Chương 29

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận vốn có một số đại yêu còn sống sót chưa thoát ra ngoài trận, vốn định âm thầm quan sát Vu Mãng.

Nhưng lúc này, Cuồng Phủ Phong Bào của Vu Mãng lập tức cuốn tất cả vào trong.

Đám đại yêu này muốn đào tẩu cũng đã muộn, vốn ẩn tàng trong phiến không gian này nhưng hiện tại phiến không gian này hoàn toàn không thể che chở được chúng.

Đại yêu bị lôi kéo thô bạo từ trong không gian ra, cuốn vào trong phong bạo đó, giây tiếp theo thân thể bọn chúng liền bị lôi đình phong bạo nghiền nát thành một đám huyết vụ.

Tồn tại cấp bậc đại yêu chỉ cần tiếp xúc với lôi đình phong bạo là nháy mắt bị giảo sát.

Nhưng mục tiêu của Vu Mãng không phải chúng, mà là trận nhãn Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận - Hà Đồ Lạc Thư!

Chỉ thấy luồng lôi đình phong bạo dường như có thể hủy thiên diệt địa đó đã phình to tới vạn trượng, giống như một cây kình thiên trụ sừng sững giữa thiên địa.

Đám đại vu ở cách đó triệu trượng hiện tại cũng cảm thấy sợ hãi, nhìn lôi đình phong bạo trước mặt mà nuốt nước bọt.

May mà vừa rồi Vu Mãng đã sớm nhắc nhở, nếu không hiện tại đã bị cuốn vào lôi đình phong bạo rồi.

Ở khoảng cách mười vạn trượng so với Vu Mãng vẫn cảm thấy lôi đình phong bạo dường như có ảnh hưởng, rốt cuộc uy lực của nó

là bao nhiêu?

Chúng đại vu hiện tại đều kinh ngạc không nói nên lời, phải biết rằng Vu Mãng liệu có thể phá được cái Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận này không.

Cuồng Phủ Phong Bào của Vu Mãng đi tới đâu, thiên địa ở đó đều vỡ vụn.

Luồng phong bạo này hiện tại cũng bắt đầu va chạm kịch liệt với Hà Đồ Lạc Thư.

Cuồng Phủ Phong Bào cũng là lần đầu tiên Vu Mãng thi triển, hắn cũng không biết uy lực cuối cùng sẽ thế nào, nhưng hắn tin chắc sẽ không làm mình thất vọng!

Trên bề mặt Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện một đạo hào quang, từng văn tự huyền diệu hiện ra.

"Dù mạnh đến đâu thì vẫn chỉ là một Đại La Kim Tiên, muốn phá Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận của ta là vọng tưởng!" Từ trong Hà Đồ Lạc Thư truyền ra một giọng nói.

Giọng nói cực kỳ uy nghiêm, thậm chí tất cả đại vu ở đây đều cảm thụ được áp lực.

Đó chính là giọng của Đế Tuấn!

"Kim Viêm Văn!" Đế Tuấn thi triển tuyệt chiêu.

Từ Hà Đồ Lạc Thư bay ra hàng trăm văn tự bằng ngọn lửa vàng, bay về phía phong bạo của Vu Mãng.

Lôi đình phong bạo của Vu Mãng cuốn lấy những ngọn lửa vàng đó, lập tức bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên, nhưng lôi đình phong bạo không hề có ý định giảm tốc, vẫn cuốn về phía Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư cũng bộc phát hào quang vàng rực muốn chống đỡ

công kích của Vu Mãng.

Nhưng cơ thể Vu Mãng xoay tròn, lại phát ra huyết sắc hào quang ngày càng khủng bố, có Tiên Thiên Thần Thai Lôi gia trì, cộng thêm uy lực của Ám Huyết Phủ.

Vòi rồng do Cuồng Phủ Phong Bào tạo ra đã biến thành màu xích hồng.

Oanh oanh oanh...

Từng mảng lớn không gian sụp đổ, đại trận đang sụp đổ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Không ổn!" Sắc mặt Đế Tuấn trắng bệch, hắn cảm nhận được Hà Đồ Lạc Thư đã bị tổn thương!

Uy lực thực sự của Hà Đồ Lạc Thư hiện tại Đế Tuấn vẫn chưa thể phát huy hết, nếu không với uy lực Cuồng Phủ Phong Bào của Vu Mãng hiện tại không thể uy hiếp được nó.

Chỉ là hiện tại Đế Tuấn mới là Chuẩn Thánh, lại tiêu hao không ít uy năng của Hà Đồ Lạc Thư để bố hạ Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, hiện tại chịu uy lực khả phạ như thế của Vu Mãng, Hà Đồ Lạc Thư cuối cùng cũng bị tổn thương.

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận sụp đổ rồi!

Vu tộc dưới chân núi Bất Chu lúc này đều thấy Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận đang sụp đổ.

Không chỉ vậy, bên trong đại trận còn xuất hiện từng trận lôi đình quang mang.

"Tất cả Vu tộc lập tức lui lại!" Cộng Công cảm giác có gì đó không ổn, lập tức ra lệnh.

Tất cả Vu tộc đồng thời rút lui, nhóm Thường Nga cũng từ trong

trận pháp thoát ra ngoài.

Chương 30

"Thường Nga, muội không sao chứ?" Chúc Dung lập tức hỏi.

"Tổ Vu Chúc Dung, ta không sao!" Thường Nga trả lời.

"Vu Mãng đâu?

Không cùng ra sao?

Chỉ có các ngươi về thôi sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Kẻ vừa phá trừ Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận chính là Vu Mãng, hắn vẫn đang ở trên đó!" Khoa Phụ trả lời.

"Cái gì?

Sao có thể để một mình Vu Mãng ở lại đó?" Cộng Công sốt sắng nói.

Vu Mãng là thiên tài Vu tộc, biết đâu sau này có thể trở thành Tổ Vu, hiện tại đám đại vu này bỏ lại Vu Mãng thì là tổn thất lớn cho Vu tộc!

"Tổ Vu Cộng Công, không phải chúng ta không muốn giúp, mà là Vu Mãng không cần chúng ta giúp, chúng ta cũng không thể ra tay!" Hùng Côn khổ cười nói.

"Ý ngươi là sao?" Cộng Công hỏi.

"Cộng Công, nhìn đằng kia thì biết!" Cường Lương nói.

Mọi người một lần nữa nhìn về phía vị trí Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, chỉ thấy một luồng lôi đình vòi rồng khổng lồ xuất hiện, phá trận xông ra, đem đám yêu tộc xung quanh cuốn vào trong.

Số lượng yêu tộc xung quanh đỉnh núi Bất Chu cực kỳ bàng đại, Cuồng Phủ Phong Bào của Vu Mãng chỉ còn lại dư uy nhưng vẫn có

thể cuốn không ít yêu tộc vào trong.

Ít nhất có hai mươi vạn yêu tộc bị Cuồng Phủ Phong Bào cuốn vào, chỉ cần bị cuốn vào là lập tức bị xé thành huyết vụ.

Luồng phong bạo này thậm chí còn xé toác một phần núi Bất Chu.

Khi Vu Mãng dừng lại, trong nhất thời khiến tất cả mọi người đều trầm mặc.

Vu Yêu đại chiến ở phiến Hồng Hoang thiên địa này có không ít người đang quan tâm, đương nhiên là không lộ diện, chỉ muốn đến đây kiếm chác chút lợi lộc thôi!

Chuyện Vu Mãng phá khai Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận lần này cũng bị người ta biết được.

Vu Mãng cuối cùng cũng dừng lại, chỉ thấy cả người hắn đầy máu, trên bề mặt cơ thể cũng có không ít vết thương.

Sử dụng Cuồng Phủ Phong Bào cũng gây tổn thương khá lớn cho Vu Mãng, nhục thân hiện tại của hắn cũng hơi quá tải.

Nhưng lần này Vu Mãng thu hoạch cực lớn. [Danh thanh của Vu Mãng từ 65.200 tăng lên 95.000].

Vu Mãng sắp đạt tới 10 vạn danh vọng.

Chỉ cần đạt 10 vạn danh vọng, Vu Mãng sẽ có được năng lực mới.

Vu Mãng tay cầm Ám Huyết Phủ, một mình đứng trước hàng chục triệu yêu tộc, nở một nụ cười rạng rỡ: "Ta tên là Vu Mãng, đại trận đó là do ta phá!" Hống!

Chúng vu yêu nghe câu nói này của Vu Mãng đều bị chấn trụ.

Đại vu phá trận tên là Vu Mãng!

Đã phá được Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận!

“Không ngờ trong Vu tộc lại có thiên tài như vậy, thực lực đích xác không tệ, đáng tiếc chỉ là một đại vu!” Đúng lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện trên không trung, khoác hoàng bào, sau lưng là đồ án mặt trời.

Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất!

Trên tay Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện một đạo kim sắc hỏa diễm, đạo hỏa diễm đó nháy mắt ném về phía Vu Mãng.

Với trạng thái hiện tại của Vu Mãng, đừng nói Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, ngay cả một vị đại yêu ra tay thì hắn cũng không thể đối phó nổi!

Khi kim sắc hỏa diễm còn chưa đến trước mặt Vu Mãng, chỉ thấy một đạo thủy trụ đột nhiên vọt lên từ mặt đất, chặn đứng ngọn lửa của Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 31

"Đông Hoàng Thái Nhất, không lẽ ngươi định ra tay với một hậu bối sao!" Cộng Công đứng trước mặt Vu Mãng, vặn cổ, đang thả lỏng gân cốt trên người: "Đối thủ của ngươi nên là ta mới đúng!" "Vu Mãng, lui xuống trước đi, ngươi làm tốt lắm, Vu tộc ta sẽ ghi nhớ tất cả những gì ngươi đã làm.

Tiếp theo cứ giao cho ta!" Hậu Thổ phất nhẹ tay áo, đưa Vu Mãng về lại vị trí doanh địa Vu tộc.

"Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận đã bị phá, hiện tại chúng ta cũng nên chính thức khai chiến rồi!

Ta, Tổ Vu Đế Giang, muốn chiến một trận với hai vị Yêu Đế!" Chỉ thấy một người đàn ông bước ra, lớn tiếng nói.

"Ta, Chúc Dung, cũng muốn kiến thức thực lực của hai vị Yêu Đế!" Chúc Dung cũng bước ra.

"Hậu Thổ cũng muốn so tài với hai vị Yêu Đế!" Hậu Thổ đạm mạc nói.

"Chúc Cửu Âm!" "..." Mười hai vị Tổ Vu tại đây đồng thời ra tay, đứng trước mặt Vu tộc.

Đối diện mười hai vị Tổ Vu cũng có hai người, chính là hai vị Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Nghe danh mười hai Tổ Vu đã lâu, hôm nay ta chính là muốn chiến một trận với mười hai Tổ Vu, để xem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát trận lợi hại, hay Tam Thập Lục Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ta lĩnh ngộ được lợi hại hơn!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

Mười hai vị Tổ Vu cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn kỳ thực đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn còn có năm danh Yêu Thần cũng là Chuẩn Thánh, nhưng thực lực không thể so sánh với Chuẩn Thánh cấp Tổ Vu được.

Nhưng hiện tại có năm danh Yêu Thần liên thủ với Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, tự nhiên đe dọa cực lớn tới mười hai Tổ Vu.

"Động thủ đi!" Đế Giang lạnh lùng nói.

Mười hai Tổ Vu đồng thời ra tay, nhất thời bộc phát ra từng trận tiếng nổ lớn.

Mười hai Tổ Vu cùng hai vị Yêu Đế, năm danh Yêu Thần quyết đấu trên đỉnh núi Bất Chu.

Hai tộc Vu Yêu cũng lúc này bắt đầu đại chiến.

Người Vu tộc không giỏi phi hành, nhưng không phải không thể bay, chỉ là ngự phong tương đương chậm chạp, không bằng dùng sức nhảy sẽ thuận tiện hơn.

Nhưng nếu ở trên lục địa, Vu tộc lại có thể phát huy thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Hiện tại hai tộc chiến đấu ở đây, mỗi thời mỗi khắc đều có số lượng lớn Vu Yêu ngã xuống.

Lúc này Vu Mãng lại lăn ra ngủ, vết thương trên người cộng thêm thể lực tiêu hao khiến hắn không thể kiên trì thêm được nữa.

Vu Mãng nằm trong doanh địa Vu tộc ngủ thiếp đi.

Thường Nga và các đại vu khác thấy cảnh này đều lộ vẻ buồn bực.

Tuy đám đại vu này biết Vu Mãng lần phá trận này tiêu hao cực

lớn, trên người cũng mang thương tích không nhẹ, nhưng Vu Mãng lại ngủ ở đây, chẳng phải là quá gan dạ sao?

Đây không phải chỗ tốt để ngủ, ở đây có đại yêu, yêu tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công Vu Mãng.

"Ta ở lại bảo hộ hắn, các ngươi xuất chiến đi!" Thường Nga nói.

"Thường Nga, muội ở lại sao?" Hậu Nghệ nghe vậy, tim không khỏi thắt lại.

"Đúng vậy, ta vốn không quá giỏi chiến đấu, nên trận chiến này đối với ta tác dụng không lớn.

Nhưng nếu ta có thể bảo hộ Vu Mãng, đợi khi hắn khôi phục sẽ có trợ giúp lớn cho Vu tộc ta!" Thường Nga lại nói.

Chúng đại vu nghe lời Thường Nga cũng tán đồng.

Thường Nga so với các đại vu khác quả thực không giỏi chiến đấu, vừa rồi cũng đã thấy thực lực của Vu Mãng, biết thực lực của hắn mạnh hơn các đại vu khác nhiều, hiện tại Vu Mãng chỉ là nghỉ ngơi tạm thời thôi.

Đợi khi hắn tỉnh lại, chỉ riêng chiêu Cuồng Phủ Phong Bào kia thôi cũng đủ xoay chuyển chiến cục ở đây rồi!

"Nếu đã vậy, Thường Nga ở lại bảo hộ Vu Mãng, ta đi giải quyết đám đại yêu khác!" Hùng Côn nói xong liền trực tiếp lâm trận.

Một trận Vu Yêu đại chiến, chắc chắn sẽ có không ít thương vong.

Đến lúc này, nguyên nhân chiến đấu không còn quan trọng nữa, quan trọng là hai đại chủng tộc chỉ có thể giữ lại một!

Chương 32

Trận chiến này sẽ quyết định tộc nào có thể tồn tại.

Trong chiến trường này, đại vu, đại yêu, thậm chí Tổ Vu, Yêu Thần, Yêu Đế đều có khả năng tử vong!

Chiến đấu ở đây cực kỳ hỗn loạn, khắp nơi đầy rẫy tàn chi toái nhục, tiên huyết nội tạng, tiếng thảm thiết vang tận trời, núi Bất Chu bị máu của hai tộc nhuộm đỏ.

Vốn dĩ núi Bất Chu là nơi linh khí hội tụ, hiện tại lại có máu và thi hài của nhiều cường giả như thế, e rằng sau này núi Bất Chu sẽ sinh ra một số dị tượng.

Thường Nga nhìn Vu Mãng đang trầm thụy, hiện tại bắt buộc phải bảo hộ tốt cho hắn mới được.

Nhìn gương mặt khi ngủ của Vu Mãng, ánh mắt Thường Nga trở nên kiên định hơn.

Xung quanh có không ít yêu tộc, nhưng có Thường Nga ở đây thủ hộ, tự nhiên sẽ không để chúng làm hại Vu Mãng.

Một ngày trôi qua, chiến trường ở đây không có biến hóa quá lớn, thỉnh thoảng có một vị Yêu Thần hiển lộ vẻ hung hãn.

Một vị Yêu Thần tên là Thử Thiết, còn gọi là Ngão Thiết, tướng mạo xấu xí, hình dáng như trâu nước nhưng có sừng khổng lồ, lông đen tuyền, lấy sắt làm thức ăn, chất thải ra sắc bén như thép.

Hiện tại Thử Thiết huyễn hóa thành nhân hình, da dẻ đen nhẻm, mặt như đáy nồi, tay lăm lăm cây lang nha bổng, ở trần, nhìn đúng hạng man hoành lực đại.

Thử Thiết hiện tại múa lang nha bổng, có thể dễ dàng đập nát đại

vu thành thịt vụn, nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố.

Thử Thiết đi tới đâu không ai có thể ngăn cản nổi.

Dù sao Thử Thiết cũng là Yêu Thần, yêu tộc Đại La Kim Tiên cửu trọng, sức mạnh lại lớn như vậy, đại vu cùng cấp bậc cũng không ứng phó nổi.

Lúc này, trước mặt Thử Thiết xuất hiện một nữ tử áo xanh, trên tay cầm một chiếc quạt lông vũ.

Sự xuất hiện của nữ tử này khiến Vu tộc xung quanh lập tức kích động.

"Đại vu Cửu Phượng, đệ nhất đại vu của Vu tộc ta!" "Đại vu Cửu Phượng thực lực còn mạnh hơn cả Tiễn Thần Hậu Nghệ, chỉ cần tỷ ấy ra tay nhất định có thể đối phó được tên Yêu Thần này!" "Mọi người tránh ra, để đại vu Cửu Phượng ra tay!" Thường Nga nhìn qua cũng nhận ra người phụ nữ đó chính là Cửu Phượng.

Đúng lúc này, bên cạnh Thường Nga truyền đến một giọng nói: "Thì ra Cửu Phượng là đệ nhất đại vu của chúng ta!" Thường Nga quay đầu thấy Vu Mãng đã đứng dậy, ngoại trừ trên người có sẹo lồi ra, hoàn toàn không thấy hắn bị thương.

Vu Mãng chỉ ngủ một giấc mà tất cả thương thế đã hoàn toàn khôi phục!

"Vu Mãng, ngươi không sao chứ?" Thường Nga kinh ngạc hỏi.

"Ta có thể có chuyện gì được?" Vu Mãng trả lời một câu rồi nhìn về phía Cửu Phượng.

Cửu Phượng múa quạt lông vũ, chiếc quạt nhìn nhẹ tênh nhưng lại có thể chống đỡ được thế công của Thử Thiết.

Cự lực của Cửu Phượng còn lớn hơn Thử Thiết không ít, mỗi lần

đều có thể đánh lui Thử Thiết.

Đúng lúc này, Thử Thiết há miệng, từ trong miệng đột nhiên phun ra từng viên thiết hoàn, những viên thiết hoàn này bay đến trước mặt Cửu Phượng lập tức nổ tung.

Oanh oanh oanh...

Từng tiếng nổ lớn vang lên, Cửu Phượng bị chấn tới mức liên tục lùi bước, nhưng may là không bị thương.

Tuy nhiên Cửu Phượng muốn ứng phó Thử Thiết dường như cũng không dễ dàng, một tên Thử Thiết không chỉ có cự lực mà thiết hoàn phun ra còn có thể phát nổ.

Hắn dường như biết Cửu Phượng không có năng lực công kích tầm xa nên dùng chiêu này để đối phó.

Vu Mãng thấy cảnh này, hiểu rằng Cửu Phượng tuy thực lực không tệ nhưng không thích hợp đối phó Thử Thiết, thậm chí Hậu Nghệ còn thích hợp hơn.

Vu Mãng thực sự chưa từng nghĩ Cửu Phượng lại mạnh đến thế, Cửu Phượng từng dạy bảo lớp Vu tộc trẻ tuổi như hắn, hắn chỉ biết tỷ ấy bình dị gần gũi, là một đại vu, nhưng chưa từng nghĩ tỷ ấy lại lợi hại như vậy.

Nếu Cửu Phượng là đệ nhất đại vu thì thực lực chắc chắn mạnh hơn Hậu Nghệ!

Vu Mãng cũng không nói nhiều, tay cầm Ám Huyết Phủ lao về phía Thử Thiết.

Cửu Phượng và Thử Thiết cũng chú ý tới Vu Mãng, trên mặt Cửu Phượng lộ ra nụ cười: "Vu Mãng, làm tốt lắm, không hổ là học sinh ưu tú nhất ta từng dạy!" "Đại vu Cửu Phượng, chuyện cũ để sau khi về hãy bàn, con trâu này cứ giao cho ta!" Vu Mãng nói.

“Có nắm chắc không?” Cửu Phượng hỏi.

Khi Cửu Phượng còn đang hỏi thì Vu Mãng đã lao ra, sắc mặt Cửu Phượng có chút cổ quái.

Chương 33

Quả nhiên Vu Mãng giống hệt tỷ ấy, là một mãng phu!

“Vu Mãng?

Tốt, hôm nay ta sẽ giết ngươi báo thù cho Yêu tộc ta!” Thử Thiết hét lớn.

Thử Thiết há to miệng, nháy mắt phun ra hàng chục viên thiết hoàn.

Thử Thiết thích ăn sắt, sau khi ăn vào bụng rồi phun ra thiết hoàn sẽ phát nổ.

Cửu Phượng thiên về cận chiến nên không làm gì được Thử Thiết.

Nhưng Vu Mãng thì khác, hắn giơ Ám Huyết Phủ lên, lỗ mãng lao thẳng về phía Thử Thiết.

Những viên thiết hoàn đó nổ tung quanh cơ thể Vu Mãng, có thể khiến hắn bị thương nhưng hắn dường như không hề hay biết, lao đến trước mặt Thử Thiết, giơ cao Ám Huyết Phủ.

Không có bất kỳ hoa mỹ nào, Vu Mãng bổ thẳng một rìu từ trên xuống.

Thử Thiết thấy trên người Vu Mãng có thương tích, tương đương đắc ý, dùng lang nha bổng nghênh chiến.

Giây tiếp theo, cây lang nha bổng của Thử Thiết bị trảm thành hai nửa, Thử Thiết bị đánh bay ra ngoài, trên ngực xuất hiện một vết thương lớn.

“Cái gì!” Trong mắt Thử Thiết tràn đầy sự chấn hám.

Vu Mãng chỉ dùng một rìu đã có thể chẻ đôi vũ khí của hắn.

Cửu Phượng thấy Vu Mãng một rìu đã khiến Thử Thiết trọng thương cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn từ đòn này, thực lực của Vu Mãng dường như còn trên cả tỷ ấy, ít nhất là về sức mạnh thì tỷ ấy không bì được!

Ám Huyết Phủ lại giơ lên, Vu Mãng hoàn toàn không có ý định nói nhảm với Thử Thiết.

Với một tên yêu tộc sắp chết, Vu Mãng việc gì phải tốn lời?

Thử Thiết dường như biết Vu Mãng đã nảy sinh sát tâm, kinh hãi há miệng phun ra nội đan, muốn dùng một kích này để oanh sát Vu Mãng.

Song bội Bàn Cổ Chi Lực!

Vu Mãng không hề đại ý, một rìu nháy mắt trảm lên nội đan của Thử Thiết, đồng thời chẻ đôi thân thể hắn.

Thử Thiết tử vong tại chỗ! [Kích bại Thử Thiết, danh thanh đề thăng 500].

Khi Vu Mãng phá Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, vì đồ sát lượng lớn yêu tộc và đại yêu, cảnh giới của hắn đã tiến nhập Đại La Kim Tiên lục trọng.

Sức mạnh trong cơ thể Vu Mãng đạt tới ba mươi sơn chi lực, hiện tại chém giết các tồn tại Đại La Kim Tiên cửu trọng khác đã dễ dàng hơn trước nhiều.

"Đại vu Vu Mãng, xem ra danh hiệu đệ nhất đại vu của ta sắp phải nhường cho ngươi rồi!" Cửu Phượng nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Đại vu Cửu Phượng quá khen, cũng là nhờ tỷ chỉ dạy thôi!" Vu

Mãng nói.

"Tốt, hôm nay ta và ngươi sẽ vai kề vai chiến đấu, tru sát sạch đám yêu tộc này!" Cửu Phượng nói.

Vu Mãng và Cửu Phượng liên thủ, chỉ cần không gặp phải tồn tại cấp Chuẩn Thánh thì có thể chém giết bất kỳ yêu tộc nào.

Vu Mãng ở đây chém giết yêu tộc suốt ba ngày, số yêu tộc chết dưới tay hắn đã trên mười vạn.

Nhưng lúc này, Vu Mãng lại nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ dường như vang lên từ thuở tuyên cổ, trong tiếng chuông mang theo uy nghiêm khủng bố.

Trong nháy mắt, lượng lớn Vu tộc ở đây hóa thành tro bụi, bọn họ thậm chí còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Hỏng rồi, là Đông Hoàng Chung!" Cửu Phượng kinh hãi.

Vu Mãng ngẩng đầu, thấy trên bầu trời xuất hiện một chiếc chuông khổng lồ màu huyền hoàng.

Chương 34

Tiếng chuông vừa rồi chính là phát ra từ nó, chính là Đông Hoàng Chung!

Đông Hoàng Chung là một kiện Tiên Thiên chí bảo, là một trong ba kiện Tiên Thiên chí bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành.

Đông Hoàng Chung tên gốc là Hỗn Độn Chung, là chí bảo bạn sinh và chứng đạo của Đông Hoàng Thái Nhất, nên mới được gọi là Đông Hoàng Chung.

Thân chuông này bên ngoài điêu khắc nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong, bên trong có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện.

Hỗn Độn Chung huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, truyền văn thậm chí có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, phản nẩy mọi công kích từ bảo vật thần binh và miễn nhiễm mọi sát thương từ thần thông pháp thuật.

Công thủ vẹn toàn, đội trên đầu có thể đứng vào thế bất bại.

Có Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Thái Nhất tuy không thể nói là vô địch nhưng cũng hiếm có đối thủ.

Một tiếng chuông vừa rồi đã khiến hàng chục vạn Vu tộc hóa thành tro bụi, trong đó không thiếu các đại vu.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi thật quá đáng!" Đế Giang nộ thanh quát: "Ngươi dám ra tay với hậu bối sao?" Công kích của Đông Hoàng Chung tự nhiên không phải thứ mà đám Vu tộc này có thể chống đỡ.

Tổ Vu nếu đơn độc chiến đấu với Đông Hoàng Thái Nhất cũng gần như không thể, phòng ngự của Đông Hoàng Chung đâu phải

Chuẩn Thánh có thể phá được?

"Ta không chỉ muốn giết chúng, mà còn muốn giết cả các ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh.

"Không sai, lo cho bản thân các ngươi trước đi!" Đế Tuấn cũng nói.

"Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, xem ra hôm nay chỉ có một bên được sống sót, đừng thử thách thêm nữa, động thủ đi!" Cộng Công hống lớn.

Cộng Công cũng giống Vu Mãng, thực ra đều là mãng phu, đó cũng là một trong những lý do Cộng Công tán thưởng Vu Mãng.

Hiện tại thấy Đông Hoàng Thái Nhất tàn độc như thế, nháy mắt chém giết hàng chục vạn Vu tộc, Cộng Công sao có thể nhẫn nhịn được?

"Bố trận!" Đế Giang ra lệnh.

Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Cộng Công, Huyền Minh, Hậu Thổ, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi - mười hai vị Tổ Vu đã vào vị trí.

Mười hai Tổ Vu sắp kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Trận pháp này có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, uy lực vô cùng.

Bàn Cổ là đại năng khai thiên tích địa, thực lực vượt xa Thánh nhân.

Hiện tại mười hai Tổ Vu ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, ngay cả Thánh nhân cũng có thể tru sát.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

“Chúng đại yêu nghe lệnh, lập tức kết trận!” Đông Hoàng Thái Nhất ra lệnh.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đồng thời tế ra chí bảo trên người, Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư bay lên không trung phát ra hào quang chói mắt.

Phía sau hai người là năm danh Yêu Thần cấp Chuẩn Thánh cùng với các đại yêu xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh hai người xuất hiện từng trận tinh quang.

“Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, là trận pháp Đông Hoàng Thái Nhất lĩnh ngộ được từ Đông Hoàng Chung, huyền diệu vô cùng, uy lực kinh nhân, có thể dẫn động tinh thần chi lực để đánh giết địch nhân!” Thường Nga thần tình ngưng trọng nói.

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Tổ Vu chúng ta và Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của hai vị Yêu Đế, trận pháp nào mạnh hơn?” Khoa Phụ hỏi.

“Bất kể là đại trận nào, chúng ta cũng tuyệt đối không được dính vào, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Uy lực của hai đại trận này không phải thứ chúng ta có thể chống đỡ, ngay cả Thánh nhân nếu gặp phải chắc cũng sẽ gặp nguy hiểm!” Cửu Phượng nói.

Hiện tại chúng vu yêu chỉ có thể đứng nhìn hai đại trận va chạm chứ không thể can thiệp vào trận chiến này.

Mọi người đều biết trận chiến cuối cùng này sẽ quyết định thắng bại giữa các Tổ Vu và Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn.

Các đại vu, đại yêu khác tuy thực lực không yếu nhưng so với những tồn tại cấp Chuẩn Thánh này thì khoảng cách thực sự quá lớn.

Vu Mãng cũng đang quan sát cuộc đại chiến giữa hai trận pháp, hiện tại bắt buộc phải chờ hai bên phân định thắng thua!

Chương 35

Tại vị trí của mười hai Tổ Vu, lúc này đột nhiên xuất hiện một tôn thân ảnh khổng lồ cao không biết bao nhiêu vạn trượng, thân ảnh đó tay cầm một cây cự phủ, dường như có thể đỉnh thiên lập địa.

Chỉ riêng sự xuất hiện của thân ảnh này thôi cũng đủ khiến đám Vu tộc quỳ rạp xuống đất.

Vu tộc ở đây hoàn toàn không thể chịu nổi uy thế Bàn Cổ này, nhưng trong đám Vu tộc đó có một người vẫn đứng vững, chính là Vu Mãng.

Vu Mãng tuy được dựng dục từ Vu Trì nhưng hắn vốn là kẻ xuyên không, không tin thiên, không tin mệnh, chỉ tin bản thân!

Chính vì vậy, ngay cả khi Bàn Cổ thật sự xuất hiện trước mặt, Vu Mãng cũng sẽ không quỳ lạy, huống chi trước mặt chỉ là một Bàn Cổ chân thân do mười hai Tổ Vu ngưng tụ ra!

Bàn Cổ chân thân xuất hiện ở đây, đối thủ của nó chính là phiến tinh thần kia.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có thể do 365 vị đại yêu và 14.800 vị Kim Tiên yêu vương tổ thành, có thể ngưng tụ sức mạnh của các vì sao để công kích đối thủ.

Hiện tại hai đại trận đang va chạm trên đỉnh núi Bất Chu, Vu Mãng chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy.

Chỉ thấy Bàn Cổ chân thân khổng lồ kia chém xuống một rìu, xẻ đôi bầu trời.

Đây không phải bầu trời trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, mà là bầu trời Hồng Hoang thật sự, không gian này kiên cố hơn trong trận

pháp nhiều, vậy mà hiện tại cũng không chịu nổi một kích của Bàn Cổ chân thân, bị một rìu chẻ đôi.

"Tinh thần liên động, vũ trụ động đãng!" Trên đầu Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Chung xuất hiện chấn động năng lượng mãnh liệt.

Chỉ thấy pháp lực của đám đại yêu xung quanh liên hợp lại, ngưng tụ thành một đạo lưu tinh để chống đỡ chiếc rìu của Bàn Cổ chân thân.

Tinh thần chi lực va chạm với Bàn Cổ chân thân, trong nhất thời bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đáng sợ hơn chính là, do sự va chạm của hai luồng sức mạnh khổng lồ này, cả Vu - Yêu nhị tộc xung quanh đều bị chấn sát.

Hàng triệu quân sĩ hai tộc ngã xuống, ngay cả Bất Chu sơn cũng vì cú va chạm này mà xuất hiện những vết rạn nứt.

Vị trí của Vu Mãng tuy không nằm trong phạm vi va chạm trực tiếp của hai đại trận, nhưng cũng bị những cơn bão năng lượng khủng bố cuốn tới.

Các Đại vu xung quanh Vu Mãng đều cảm thấy nhục thân bị thương, những cơn bão đó có thể đe dọa đến cơ thể họ, cắt khía lên da thịt như những lưỡi đao sắc bén.

Thế nhưng khi chúng rơi trên người Vu Mãng, hắn lại chẳng hề có chút cảm giác nào.

Những Đại vu khác không chịu nổi, buộc phải tiếp tục lùi lại phía sau!

Thập nhị Tổ vu hóa thành Bàn Cổ chân thân không hề dừng tay, lần nữa nhấc cự phủ lên, giáng mạnh xuống trước mặt.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn là hai người đại diện cho Thái Dương tinh và Thái Âm tinh, cũng là trận nhãn chủ tinh của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Hiện tại hai vị Yêu đế biết rõ, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận sẽ không chống đỡ nổi.

"Toàn lực xuất thủ!" Đông Hoàng Thái Nhất hô lớn.

Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư có thể ngưng tụ sức mạnh của yêu tộc, yêu lực của chúng yêu đều tập trung cả vào hai kiện Tiên thiên chí bảo này.

Hai món chí bảo phát ra ánh sáng chói mắt như hai ngôi tinh thần.

Đúng lúc này, một tiếng chuông vang lên, tạo ra một luồng gợn sóng khuếch tán về phía Bàn Cổ chân thân.

Đó là Đông Hoàng Chung!

Đây cũng là thủ đoạn cuối cùng của Đông Hoàng Thái Nhất!

Tiếng chuông không hề dừng lại.

Tiếng thứ hai vang lên, Bất Chu sơn rung chuyển!

Tiếng thứ ba phát ra, va chạm trực diện với Bàn Cổ chân thân, khi ấy phủ ảnh của Bàn Cổ chân thân cũng chém xuống.

Đông Hoàng Chung phát ra một tiếng kêu rên ai oán.

Đến tiếng chuông thứ tư, các Yêu vương xung quanh cảm thấy yêu lực tiêu hao quá lớn, sắp không chống đỡ nổi nữa.

Không chỉ Yêu tộc, Thập nhị Tổ vu thực chất cũng vậy, tiêu hao cực lớn.

Chương 36

Mỗi một lần Bàn Cổ chân thân tấn công đều tiêu tốn vô vàn thể lực.

Không thể kiên trì lâu hơn được nữa, phải nhanh chóng phân định thắng bại!

Đông Hoàng Chung vang lên tiếng thứ năm, tiếng chuông vừa ra đã đánh bật Bàn Cổ chân thân lùi lại.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và các Đại yêu, Yêu vương xung quanh đều cảm thấy có gì đó không ổn.

"Không xong, số lượng Đại yêu của ta không đủ ba trăm sáu mươi lăm vị!" Đế Tuấn đột nhiên thốt lên.

"Cái gì?" Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của y.

"Yêu thần và các Đại yêu của ta có không ít kẻ đã chết trong tay tên Đại vu gọi là Vu Mãng kia, hiện tại Đại yêu chỉ còn ba trăm sáu mươi bốn danh!" Kế Mông báo cáo.

Tin tức này đối với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mà nói quả thực là một tin xấu.

"Thái Nhất, ta buộc phải toàn lực nhất kích!" Đế Tuấn nói.

Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu.

Nếu chỉ dựa vào yêu lực cá nhân, y tối đa chỉ có thể khiến Đông Hoàng Chung vang lên ba tiếng, nhưng ba tiếng đó đã đủ để giết chết Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Hiện giờ nhờ vào uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Đông

Hoàng Thái Nhất mới có thể phát động đến tiếng chuông thứ tư và thứ năm.

Và giờ đây, là tiếng chuông thứ sáu!

"Đế Giang, ta đã tới cực hạn rồi, cứ thế này nhục thân của ta cũng sẽ băng hoại mất!" Hậu Thổ lên tiếng.

Các Tổ vu khác cũng đồng thanh: "Phải, chúng ta chuẩn bị đòn cuối cùng đi!" "Được, sử dụng Khai Thiên thức thứ nhất!" Đế Giang quyết định.

Chỉ thấy trên không trung, tư thế cầm Bàn Cổ phủ của Bàn Cổ chân thân thay đổi, mũi phủ chĩa xéo xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, một khí thế cường đại vô cùng dũng mãnh tuôn ra!

Ở phía bên kia, ánh sáng Huyền Hoàng từ Đông Hoàng Chung chiếu rọi đất trời, tiếng chuông vang lên khiến không gian xung quanh không ngừng chấn động.

Ngay cả Thánh nhân nếu chịu một kích này cũng không thể không tổn hao gì.

Tiếng chuông nhắm thẳng vào Bàn Cổ chân thân mà tới!

Bàn Cổ chân thân vung phủ từ dưới lên trên, một cú vung nhìn qua thì bình thường nhưng lại ẩn chứa uy thế cực kỳ khủng bố.

Khai Thiên thức thứ nhất!

Khi Bàn Cổ khai thiên đã thi triển ra những chiêu số mạnh nhất, chính là Khai Thiên!

Khai Thiên tổng cộng có chín thức, mỗi một thức dường như đều sở hữu uy lực khai thiên lập địa.

Nay do Thập nhị Tổ vu thi triển, Bàn Cổ chân thân mới có thể xuất

ra thức thứ nhất.

Chỉ riêng thức thứ nhất này, uy lực đã vô cùng đáng sợ.

Cú chém đánh thẳng vào sóng âm của Đông Hoàng Chung, lập tức bùng nổ ánh sáng chói lòa.

Bàn Cổ chân thân và Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đồng thời bị hủy diệt.

Ba trăm sáu mươi vị Đại yêu và hơn mười bốn ngàn Kim Tiên Yêu vương bị chém chết quá nửa.

Đông Hoàng Chung bị tổn hại, ánh quang trên đó trở nên vô cùng ảm đạm, không thể sử dụng thêm được nữa.

Pháp bảo của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều hư hại, cả hai cũng trọng thương.

Trên ngực Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện một vết thương sâu thấy xương, có thể nhìn thấy cả nội tạng.

Đế Tuấn còn thảm hơn, một cánh tay bị chém đứt, chỉ còn lại một bên.

Tuy nhiên, Bàn Cổ chân thân cũng đã tan vỡ cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Thập nhị Tổ vu ai nấy đều mang trọng thương.

Chương 37

Trận chiến này dường như là lưỡng bại câu thương!

"...

Chuyện gì thế này?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Tổ vu chúng ta thua rồi sao?" Hậu Nghệ đầy mặt kinh hãi.

Những người Vu tộc xung quanh cũng chấn động khôn cùng.

Thập nhị Tổ vu là tồn tại mạnh nhất của Vu tộc, đại trận này cũng là chiêu số mạnh nhất, giờ đây không thắng nổi Yêu tộc, tự nhiên khiến họ kinh sợ.

Nhưng Yêu tộc thực chất cũng vậy, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn là thủ lĩnh vạn yêu, lại sở hữu Tiên thiên chí bảo mà giờ đây cũng trọng thương như thế.

Những tồn tại đỉnh phong của hai bên đều đã bị thương, trận chiến này rồi sẽ đi về đâu?

"Không ngờ Vu tộc lại có thực lực nhường này, nhưng trong cuộc chiến Vu - Yêu hôm nay, kẻ thắng lợi chỉ có một, và đó không thể là Vu tộc, chỉ có thể là Yêu tộc ta!" Đông Hoàng Thái Nhất ôm vết thương, gầm lớn.

"Điều đó chưa chắc đâu.

Hôm nay kẻ quyết định thắng bại không phải là hai vị Yêu đế, cũng không phải Thập nhị Tổ vu chúng ta, mà là đám hậu bối!" Đế Giang lộ ra ánh mắt lạnh lẽo: "Vu tộc nghe lệnh, hôm nay chính là lúc công phá Thiên đình Yêu tộc.

Kẻ nào đầu tiên tiến vào Thiên cung Yêu tộc sẽ là anh hùng của Vu tộc ta!" "Chúng Yêu tộc nghe lệnh, hôm nay ai giết được Thập nhị Tổ vu, trẫm sẽ phong kẻ đó làm Yêu sư của Thiên đình!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng hét lớn.

Chúng yêu và quân Vu tộc lao vào nhau, quân Vu tộc tiến thẳng về phía Thiên cung.

Đúng lúc này, một bóng người lao vút về phía Đế Tuấn.

Hắn múa đại phủ, đi đến đâu Yêu tộc bị chém thành hai nửa đến đó.

Người nọ không phải Vu Mãng thì còn là ai?

"Vu Mãng, ngươi định làm gì?" Hậu Thổ trông thấy, kinh hô một tiếng.

"Hắn muốn đối phó Đế Tuấn?

Không thể nào, hắn điên rồi sao?

Đế Tuấn hiện tại tuy trọng thương nhưng vẫn là Cửu chuyển Chuẩn Thánh, hắn không thể đối phó nổi đâu!" Đế Giang biến sắc.

"Quả nhiên dũng mãnh vô cùng, tiểu tử này rất giống ta!" Cộng Công khen ngợi.

Các Tổ vu chú ý đến Vu Mãng, tự nhiên Yêu tộc và quân Vu tộc cũng phát hiện ra!

Yêu tộc chắc chắn không để Vu Mãng tiếp cận vị hoàng đế của họ.

Từng vị Đại yêu và Yêu vương chắn trước mặt Vu Mãng, nhưng những kẻ này không một ai ngăn nổi một rìu của hắn.

Tuy nhiên số lượng quân Yêu quá đông, dù Bàn Cổ chân thân đã chém giết không ít nhưng quân số còn lại vẫn rất đáng sợ.

Vu Mãng không có pháp bảo hộ thân, chỉ có thể dùng nhục thân chống đỡ các đợt tấn công.

Cứ thế này, e rằng chưa đến trước mặt Đế Tuấn hắn đã trọng thương.

"Ta phải ra tay giúp Vu Mãng một tay!" Tiếng của Cửu Phượng vang lên.

Chúng vu nghe vậy đồng thanh ứng hòa: "Được!" Cửu Phượng dẫn đầu các Đại vu ngăn cản không ít Đại yêu và Yêu vương cho Vu Mãng.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thương thế rất nặng.

Thấy Vu Mãng dám lao tới, Đế Tuấn vô cùng phẫn nộ, ra lệnh: "Anh Chiêu, giết hắn cho trẫm!" "Tuân lệnh Đế Tuấn!" Anh Chiêu là kẻ bị thương nhẹ nhất trong năm vị Yêu thần còn sót lại.

Hắn cũng là Nhất chuyển Chuẩn Thánh, với thực lực đó không lý nào lại thua Vu Mãng.

Các Đại vu khác đã bị quân Yêu cầm chân, không ai có thể giúp Vu Mãng thêm nữa.

Hắn buộc phải dựa vào chính mình để đối phó Anh Chiêu mới có cơ hội tiếp cận Đế Tuấn.

Chương 38

Anh Chiêu mặt người thân ngựa, mình đầy vằn hổ, lại có cánh, tay cầm trường thương có thể phun ra lửa, đó là một kiện Hậu thiên chí bảo.

Anh Chiêu căn bản không xem Vu Mãng ra gì, lạnh lùng nói: "Vu Mãng, ngươi giết chết nhiều Đại yêu và năm vị Yêu thần của ta như thế, hôm nay chắc chắn phải chết!" Anh Chiêu vung thương, những nơi mũi thương lướt qua lập tức xuất hiện những vòng lửa.

Chúng vây khốn Vu Mãng.

Anh Chiêu vốn tưởng Vu Mãng sẽ né tránh, nhưng không ngờ hắn lại dùng nhục thân xông thẳng vào, đại phủ trên tay chém mạnh về phía trước.

Bản thân thực lực Vu Mãng không yếu, nay lại đấu đơn với Anh Chiêu, kích hoạt thêm hiệu ứng "Thất phu chi dũng", hắn sao phải sợ Anh Chiêu?

Vu Mãng dứt khoát dùng chiêu đổi mạng, Ám Huyết Phủ trảm thẳng vào Anh Chiêu.

Anh Chiêu không phải là yêu tộc có nhục thân cường hoành, cơ thể hắn sao so nổi với Vu tộc.

Thấy Vu Mãng muốn đổi mạng, hắn làm sao cam lòng.

Anh Chiêu vỗ cánh định bay lên, nhưng lại phát hiện trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người, chính là Vu Mãng đã nhảy vọt lên tới trước mặt hắn.

Không thể né tránh, Anh Chiêu chỉ đành đón đỡ!

"Cút đi!" Trường thương của Anh Chiêu bùng lên ngọn lửa trắng,

một thương mang theo ngàn trượng hỏa diễm phun về phía Vu Mãng.

Song bội Bàn Cổ chi lực!

Vu Mãng chém xuống, bất chấp thương tích, một rìu chém trúng thân hình Anh Chiêu.

Cả cơ thể hắn lẫn kiện Hậu thiên chí bảo trường thương đều bị chém làm hai nửa.

Cơ thể Vu Mãng cũng bị hỏa diễm xuyên thấu, trên ngực xuất hiện một lỗ máu.

Đổi thương lấy mạng, Anh Chiêu bị Vu Mãng chém giết, còn Vu Mãng chỉ bị thương mà thôi.

Ánh mắt hắn chuyển sang Đế Tuấn: "Vị hoàng đế Yêu tộc kia, chỉ cần trảm ngươi, cuộc chiến này sẽ kết thúc!" Đế Tuấn nhìn hắn với vẻ kinh hoàng.

Đâu ra kẻ cuồng vọng nhường này, Vu tộc sao lại có một tên mãng phu như thế?

Đế Tuấn là ai?

Y là vị hoàng đế cao cao tại thượng của vạn yêu!

Còn Vu Mãng chỉ là một tên Vu nhân, địa vị giữa Đại vu và Đế Tuấn là một khoảng cách cực đại.

Chưa kể Đế Tuấn là Cửu chuyển Chuẩn Thánh, lại nắm giữ Tiên thiên chí bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Vậy mà lúc này, một tên Vu Mãng lại như một kẻ điên, muốn sát Đế Tuấn?

Điều Vu Mãng nghĩ thực ra không sai, chỉ cần chém chết hai vị Yêu đế, quân Yêu ở đây sẽ không còn ai ngăn nổi Tổ vu và hắn, cuộc chiến sẽ kết thúc!

Nếu làm được điều này, nó còn quan trọng hơn cả việc Vu tộc tấn công Thiên cung!

Hai vị Yêu đế vừa chết, Yêu tộc sẽ như rắn mất đầu, lấy gì chiến với Vu tộc?

Suy nghĩ này không sai, nhưng các Tổ vu không ai dám làm vì một lẽ: hai vị Yêu đế quá mạnh!

Họ là những Tiên thiên chi linh, tuy không sinh ra từ Hỗn Độn nhưng cũng là lứa sinh linh đầu tiên sau khi Bàn Cổ khai thiên, ngang hàng với Tam Thanh và Tổ vu, lại sở hữu Tiên thiên chí bảo và thực lực Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Hiện tại Tiên thiên chí bảo tuy hư hại vì chiến với Bàn Cổ chân thân, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Yêu đế đâu dễ giết như vậy?

Chỉ có hạng mãng phu như Vu Mãng mới dám ra tay chém giết Yêu đế!

"Muốn giết trẫm?

Ha ha ha..." Đế Tuấn cười cuồng loạn, khóe miệng rỉ máu nhưng mặt lại mang nụ cười vặn vẹo, nhìn chằm chằm Vu Mãng: "Một tên Đại vu mà vọng tưởng giết trẫm?

Ngươi có biết trẫm là ai không?

Ta là Đế Tuấn, hoàng đế của vạn tộc!

Chương 39

Giết trẫm?

Thật là nực cười!" Thập nhị Tổ vu lúc này nhìn nhau, với trạng thái hiện tại họ không thể kinh qua thêm một trận đại chiến nào nữa.

Nhưng phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng chẳng khá hơn.

Đông Hoàng Thái Nhất thương thế nặng hơn nhưng có Đông Hoàng Chung hộ thể.

Đông Hoàng Chung tuy hư hại nhưng vẫn đủ sức bảo vệ y.

Đế Tuấn thì khác, Hà Đồ Lạc Thư bị tổn hại hai lần, đặc biệt là lần thứ hai khi chịu đòn của Bàn Cổ chân thân.

Bản thân y cũng trọng thương, biết đâu Vu Mãng thực sự có cơ hội!

Vu Mãng không hề phí lời, Ám Huyết Phủ nhắm thẳng Đế Tuấn mà bổ xuống.

Các Đại yêu quanh Đế Tuấn đã bị bọn người Cửu Phượng chặn lại, những tồn tại cấp Yêu vương trước mặt Vu Mãng chỉ như kiến cỏ, Đế Tuấn buộc phải ứng chiến!

Dù trọng thương, Đế Tuấn vẫn là Đế Tuấn!

Quanh thân y bùng lên mười hai đoàn hỏa diễm vàng kim.

Yêu lực trong cơ thể không còn nhiều, nên hễ ra tay là phải dùng lôi đình nhất kích để giết chết Vu Mãng ngay lập tức!

"Tên mãng phu không biết lượng sức, bản đế sẽ cho ngươi biết thế nào là khoảng cách một trời một vực.

Kim Ô Chi Viêm!" Đế Tuấn gào thét.

Uy nghiêm của Thiên đế hôm nay đã bị thách thức, chỉ có dùng máu của tên mãng phu trước mặt mới có thể rửa sạch sỉ nhục này!

Thiên Đế Phần Thế, sử dụng mười hai đạo Kim Ô chi hỏa thiêu chết kẻ thù, chiêu này đối mặt với Cửu chuyển Chuẩn Thánh cũng có uy lực vô cùng khủng bố.

Trong nháy mắt, nhiệt độ quanh Vu Mãng cao đến mức có thể biến mặt đất thành một vùng nham thạch.

Vu Mãng lúc này hai tay nắm chặt cự phủ, tất cả những người có mặt đột nhiên có một cảm giác: Gió nổi rồi!

Gió không ngừng gia tốc, lấy Vu Mãng làm trung tâm, một cơn bão khủng bố xuất hiện hóa thành vòi rồng, mà kẻ ở trung tâm chính là hắn.

Vu Mãng và Ám Huyết Phủ đồng thời xoay tròn như một chiếc cối xay gió khổng lồ.

Trên trời mây đen kéo tới, giáng xuống những đạo Tiên thiên Thần thai lôi, Vu Mãng lần nữa thi triển chiêu Cuồng Phủ Phong Bào khủng bố kia!

"Mau lùi lại, mau lên!" Thường Nga gấp gáp hô hoán.

Đã tận mắt chứng kiến uy lực chiêu này, nàng thừa biết đây là đòn tấn công diện rộng không phân biệt địch ta, chỉ cần ở trong phạm vi của Vu Mãng, bất kể là Vu hay Yêu đều sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Vu Mãng nhắm thẳng vào Đế Tuấn, những quân Yêu và Yêu vương quanh y dễ dàng bị xé nát.

Quân Vu tộc lập tức tháo chạy, nhìn cơn bão cuốn phăng về phía Đế Tuấn.

Cuồng Phủ Phong Bào dường như kết nối thẳng lên thiên tế, đi đến đâu thân núi Bất Chu vỡ vụn đến đó.

Kim Ô Chi Viêm vừa chạm vào cơn bão đã lập tức tiêu tán, hoàn toàn không đe dọa được Vu Mãng.

Đế Tuấn đã thấy uy lực chiêu này một lần khi Vu Mãng phá trận, nhưng giờ đây khi nó thực sự ập đến trước mặt, y vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Một tên Đại vu sao có thể sở hữu thực lực bực này?

Nhưng Đế Tuấn làm sao chịu lùi bước, y cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết vàng kim.

Lần này y cũng phải liều mạng: "Nhân danh ta, thiên hạ vạn tộc, quy về ta dụng.

Kim Ô Thánh Diễm, hủy thiên diệt địa.

Thiên Đế Phần Thế!" Ánh mắt Đế Tuấn tràn ngập sát cơ.

Chiêu này sẽ tiêu tốn ngàn năm thọ mệnh, là tuyệt chiêu của Đế Tuấn.

Chương 40

Một vùng hỏa diễm vây hãm lấy Vu Mãng.

Các Tổ vu cũng kinh hãi, họ cảm thấy nếu mình bị kẹt trong đó cũng chắc chắn phải chết, vậy mà đối thủ của Đế Tuấn lúc này chỉ là một tên Đại vu!

Vu Mãng có thể sống sót sao?

Vu Mãng hiện tại rơi vào biển lửa vô biên, như thể đang ở trong một thế giới lửa, lãnh địa Kim Ô của Đế Tuấn.

Nếu đấu đơn, ngay cả Tổ vu cũng có thể bị thiêu chết tại đây.

Đế Tuấn dù trọng thương vẫn có thể phát ra đòn tấn công cuối cùng này!

"Uy lực của Thiên Đế Phần Thế ngay cả chúng ta cũng không chống đỡ nổi, Vu Mãng là một nhân tài, chết ở đây thì quá đáng tiếc.

Cộng Công, Chúc Dung, hai người có thể ra tay cứu hắn không?" Hậu Thổ vội vàng hỏi.

"Không được, Thiên Đế Phần Thế là chiêu mạnh nhất của Đế Tuấn, trạng thái hiện tại của ta căn bản không có cách nào hóa giải!" Chúc Dung thở dài.

"Ta đi!" Cộng Công nghiến răng định ra tay.

Y nắm giữ Thủy chi pháp tắc, thủy có thể khắc hỏa, chỉ là vết thương quá nặng, cố ra tay cũng không làm được gì, máu từ vết thương lại trào ra.

"Đừng gượng ép nữa, Cộng Công.

Hiện tại chúng ta chỉ có thể làm khán giả thôi, trận chiến này đành

trông chờ vào chính Vu Mãng!" Đế Giang nói.

Đối diện với thế giới hỏa diễm do Kim Ô chi hỏa tạo thành, Cuồng Phủ Phong Bào của Vu Mãng không hề do dự mà đâm sầm vào.

Lửa vô biên ập tới nhưng dường như không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn đã đến trước mặt Đế Tuấn.

Đế Tuấn kinh hãi, tấn công của y vô hiệu sao?

Không đúng!

Huyết khí trên người Vu Mãng đã chặn đứng đòn tấn công!

Ở trung tâm Cuồng Phủ Phong Bào, quanh thân Vu Mãng tỏa ra huyết khí Bàn Cổ đậm đặc làm vô hiệu hóa chiêu thức của Đế Tuấn.

Lúc này, trên đỉnh đầu Đế Tuấn đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng Huyền Hoàng.

Đông Hoàng Chung!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này ra tay bảo vệ đại ca, dùng Đông Hoàng Chung che chở cho Đế Tuấn!

"Boong!" Tiếng chuông vang lên.

"Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên, bản thân Bất Chu sơn đã đầy vết rạn, giờ lại chịu thêm một cú va chạm nữa, một phần ba thân núi đổ sụp.

Cuồng Phủ Phong Bào tiêu hao sạch năng lượng cuối cùng của Đông Hoàng Chung, nhưng chiêu thức cũng dừng lại ở đó.

Vu Mãng bị đánh bật ra sau.

Đông Hoàng Chung không hổ là Tiên thiên chí bảo do Bàn Cổ phủ hóa thành, may mà hiện tại nó hư hại nặng, nếu không Vu Mãng

không cách nào phá nổi phòng ngự.

Lúc này Đông Hoàng Chung hoàn toàn mất đi ánh sáng, quay về trong cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất.

Trên người Đế Tuấn không còn mảnh da nào lành lặn.

Y vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, một vị Thiên đế đường đường mà hôm nay lại bị Vu Mãng ép đến nước này!

Đế Tuấn nhìn về phía Vu Mãng, thấy hắn cũng đầy máu.

Một tiếng chuông của Đông Hoàng Chung tuy không giết nổi hắn nhưng chiêu Cuồng Phủ Phong Bào vốn là chiêu tổn địch một ngàn tự tổn tám trăm, nhất là khi Vu Mãng dùng liên tiếp hai lần, gánh nặng lên cơ thể là cực kỳ nghiêm trọng.

Thế nhưng Vu Mãng lúc này cứ như không có việc gì, đứng dậy cầm Ám Huyết Phủ lao về phía Đế Tuấn lần nữa.

Đế Tuấn thấy hắn vẫn tiếp tục ra tay, trong lòng vừa kinh vừa nộ, tên Đại vu này đúng là hạng mãng phu, một kẻ điên!

Chương 41

"Chết đi!" Đế Tuấn gầm lên, hóa thành chân thân Kim Ô cao tới mười vạn trượng trước mặt Vu Mãng.

Trên cơ thể khổng lồ đó lửa cháy hừng hực, theo đôi cánh vỗ mạnh, hỏa diễm vàng kim bao trùm lấy Vu Mãng.

Vu Mãng nhảy vọt lên cao, thân hình hắn so với Kim Ô quá nhỏ bé nhưng hắn không hề sợ hãi, hai tay giơ cao cự phủ.

Bát bội Bàn Cổ chi lực!

Trên Ám Huyết Phủ đột nhiên bốc lên từng trận huyết khí, Vu Mãng chém xuống một rìu, chẻ đôi ngọn lửa vàng kim.

Trước ánh mắt chấn động của tất cả mọi người, một rìu rơi xuống chém thẳng vào cổ Đế Tuấn.

Hỏa diễm trên người y hoàn toàn không ngăn nổi Ám Huyết Phủ, cổ y bị chém đứt nhẹ nhàng như cắt đậu hũ, cái đầu khổng lồ lăn xuống đất, rơi ngay trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Vị hoàng đế của vạn yêu, chủ nhân Thiên cung, Đế Tuấn, đã bị trảm thủ!

Trước mặt hàng chục triệu quân Yêu, quân Vu và ngay trước mắt Đông Hoàng Thái Nhất, y đã bị lấy đầu!

Trong nhất thời, toàn bộ hai tộc đều chết lặng.

Một tên mãng phu đã thành công!

Trước đó không ai nghĩ rằng Đế Tuấn sẽ bị chém giết bởi một tên mãng phu của Vu tộc.

Vậy mà chuyện này thực sự đã xảy ra.

“Tốt, quá tốt rồi, Đế Tuấn bị trảm thủ, thật không thể tin nổi!” Tổ vu Huyền Minh lộ vẻ mừng rỡ.

“Vu tộc ta đã có người kế vị rồi!” Tổ vu Cường Lương cũng kích động nói.

“Trận chiến này sắp kết thúc, Vu tộc ta xuất hiện nhân vật nhường này, lợi hại!” Tổ vu Cú Mang cảm thán.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Vu Mãng với ánh mắt không thể diễn tả bằng lời.

Đế Tuấn bị Vu Mãng trảm thủ?

Có thể sao?

Lúc này, đông đảo quân Vu tộc đồng thanh reo hò, chứng kiến một vị anh hùng của Vu tộc ra đời! [Đánh bại Yêu đế Đế Tuấn, danh tiếng tăng thêm 50,000!] [Danh vọng tấn cấp, hiện tại là Danh Dương Tứ Hải!

Lĩnh ngộ năng lực đặc biệt: Vu Thần Huyết Dực!] Danh vọng của Vu Mãng lại thăng cấp một lần nữa, không chỉ vậy, cảnh giới của hắn cũng từ Đại La Kim Tiên lục trọng thăng lên thất trọng.

Lần ra tay với Đế Tuấn này khiến hắn thu lợi không ít.

“Ngươi tưởng thế là kết thúc sao?

Ta nói cho ngươi biết, chiến tranh chưa kết thúc đâu!” Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên hét lớn.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào y.

Chỉ thấy trên tay Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện Hà Đồ Lạc Thư tỏa ra từng luồng ánh sáng.

Giây tiếp theo, “thi thể” của Đế Tuấn bị hút vào trong đó.

Trong Hà Đồ Lạc Thư, Đế Tuấn có để lại một tia nguyên thần, nhờ đó y có được cơ hội tìm đường sống trong chỗ chết.

"Đại ca ta sẽ quay lại, khi đó chính là lúc Vu tộc các ngươi diệt vong!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất vang vọng bốn phía.

Những người Vu tộc đang vui mừng bỗng cảm thấy như bị dội gáo nước lạnh.

Đế Tuấn chưa chết!

Hóa ra là vậy, Vu Mãng mới hiểu nếu Đế Tuấn chết thật thì cảnh giới của hắn hẳn phải tăng hơn một trọng, giờ nhìn lại thì chỉ nhận được phần thưởng đánh bại từ hệ thống.

"Đã chưa chết thì ta giết thêm lần nữa!" Vu Mãng tuy mang thương tích nhưng hành vi mãng phu vẫn không đổi.

Chương 42

Vu Mãng định ra tay?

Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chút kiêng dè, giờ Đông Hoàng Chung không thể phát huy uy lực, bản thân lại trọng thương, nếu chiến tiếp tình hình sẽ rất bất lợi.

Đặc biệt là tên Đại vu Vu Mãng kia, đúng là hạng mãng phu, chẳng màng thương tích, chiến lực lại khủng bố đến mức suýt nữa giết chết Đế Tuấn.

Kẻ này quá đáng sợ!

Thập nhị Tổ vu cũng không ngờ Đế Tuấn còn sống được, nhưng Vu Mãng làm được đến mức này đã là không dễ dàng.

Nếu Vu Mãng có thể chém luôn Đông Hoàng Thái Nhất, đoạt lấy Hà Đồ Lạc Thư thì mới có thể thực sự giết chết Đế Tuấn đang bị phong ấn nguyên thần trong đó.

Trận chiến sắp đi đến hồi kết!

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng từ trời giáng xuống, cưỡng ép tách quân Yêu và quân Vu trên núi Bất Chu ra.

Chúng yêu và quân Vu đều kinh hãi.

Một giọng nói trang nghiêm truyền đến: "Trận chiến này dừng lại tại đây!" "Đạo Tổ Hồng Quân!" Nghe giọng nói đó, Hậu Thổ biến sắc.

"Tại sao?

Đạo Tổ, trận này rõ ràng Vu tộc ta đã thắng, tại sao lại ngăn cản chúng ta?" Đế Giang bất mãn gào lên.

“Các ngươi đánh đến mức làm vỡ tan đất trời này, nếu chiến tiếp chẳng lẽ muốn đánh nát cả Hồng Hoang sao?” Giọng Hồng Quân lại vang lên.

Chúng Vu tộc và Tổ vu nghe vậy đều cảm thấy khốn hoặc.

Hồng Quân ra tay lúc này thật đầy ẩn ý.

Rõ ràng là Ngài đang thiên vị Yêu tộc, bởi nếu đánh tiếp, có Vu Mãng ở đó, dù Tổ vu không ra tay thì Yêu tộc cũng chắc chắn bại trận.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ bỏ mạng tại đây!

Nhưng giờ Hồng Quân ngăn lại, Vu tộc sẽ không còn cơ hội ra tay nữa.

Nếu Vu tộc không nghe lời, Hồng Quân có thể sẽ trực tiếp ra tay, Ngài là Thánh nhân, mà lại không phải Thánh nhân tầm thường!

Thập nhị Tổ vu lúc toàn thịnh triệu hoán Bàn Cổ chân thân còn chẳng có tư cách chiến với Hồng Quân, huống chi giờ đều đang trọng thương.

“Vu Mãng, thôi đi, trận chiến kết thúc rồi!” Hậu Thổ xuất hiện bên cạnh Vu Mãng, nắm lấy tay hắn nói.

Vu Mãng vốn định chiến tiếp nhưng khi Hậu Thổ xuất hiện, hương thơm thanh khiết từ người nàng tỏa ra khiến hắn bình tĩnh lại.

Hắn nhìn Hậu Thổ, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, rồi nhìn mười một vị Tổ vu khác cũng đã đứng vây quanh mình.

Hậu Thổ không buông tay Vu Mãng, nói: “Đạo Tổ Hồng Quân đã ngăn cản, chúng ta không thể chiến tiếp.” Vu Mãng là thiên tài tiềm lực nhất của Vu tộc hiện tại, Hậu Thổ biết tính hắn xung động lỗ mãng nên phải giữ chặt lấy, nếu không hắn mà đi khiêu khích Hồng Quân thì Ngài chỉ cần một chiêu là xong đời hắn.

Tổn thất này Vu tộc không gánh nổi!

Vu Mãng thấy vậy cũng không vùng ra khỏi tay Hậu Thổ.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất quỳ xuống: "Lão sư!" "Đông Hoàng Thái Nhất, Thập nhị Tổ vu, những gì các ngươi làm hôm nay đã khiến thiên địa Hồng Hoang tan vỡ.

Ta lệnh cho các ngươi cấm túc ngàn năm, không được rời khỏi Thiên đình và vùng đất của Tổ vu!" Giọng Hồng Quân truyền lại.

"Tuân lệnh lão sư!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong không hề oán thán, thậm chí thầm cảm thấy may mắn.

Lần này Hồng Quân ra tay đã bảo toàn căn cơ cho Yêu tộc, chỉ cần hai vị Yêu đế không chết, ngàn năm sau Yêu tộc sẽ quay lại, lúc đó nhất định diệt Vu tộc!

Thập nhị Tổ vu nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ đành chấp nhận phán quyết này.

Vu Mãng tuy không biết nhiều về Hồng Hoang nhưng kết cục của đại chiến Vu - Yêu thì hắn rõ.

Hồng Quân xuất hiện chắc chắn là vì sợ Vu tộc diệt sạch Yêu tộc rồi độc chiếm thiên hạ!

Cho nên Ngài mới cố ý bắt hai bên đình chiến, chờ ngàn năm sau cho cả hai cùng chết chung!

Chương 43

Chuyện này Vu Mãng hiểu được, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm.

Hắn nghĩ đơn giản lắm, chỉ cần ngàn năm sau hắn đủ mạnh để đồ sát sạch đám Yêu tộc kia là được!

Chỉ cần đủ mạnh, căn bản không cần bận tâm mưu kế của Hồng Quân!

Sau khi Hồng Quân đi, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức quay về Thiên cung.

Đám quân Yêu ở đây không một kẻ nào dám ở lại.

Hậu Thổ lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh xuống, thu thập hết xương cốt và yêu đan của đám Yêu tộc này.

Chúng ta có thể dùng để rèn vũ khí, có yêu đan thì Vu tộc cũng có thể sử dụng một vài pháp thuật đơn giản!" Số quân Yêu chết ở đây lên tới hàng triệu, trong đó không thiếu Đại yêu, thậm chí có cả Yêu thần.

Xương của Yêu thần có thể chế thành vũ khí cực mạnh, có thể sánh ngang Hậu thiên chí bảo.

Riêng Vu Mãng thì không cần vũ khí mới.

Hắn đã dung hợp phủ ảnh của Bàn Cổ vào Ám Huyết Phủ, lại đồ sát một lượng lớn Yêu tộc, thanh rìu này dường như có khả năng thăng cấp vô hạn!

Hiện tại uy lực của Ám Huyết Phủ đã không kém gì Hậu thiên chí bảo, nếu Vu Mãng triệu hoán phủ ảnh Bàn Cổ thì thậm chí có thể so với Tiên thiên linh bảo.

Đống xương cốt yêu tộc ở đây hắn chẳng có hứng thú, nhưng các Vu nhân khác thì vô cùng khao khát!

"Vu Mãng, theo ta về đất Tổ vu đi.

Ngươi không chỉ trở thành Đại vu mà còn lập công lớn như vậy cho tộc, ta sẽ có phần thưởng cho ngươi!" Hậu Thổ mỉm cười với hắn.

Vu Mãng theo các Tổ vu rời đi.

Lúc đi, hắn thấy núi Bất Chu đã vỡ nát một phần ba.

Hàng triệu cường giả hai tộc chết tại đây đã nhuộm đỏ cả ngọn núi, ngay cả bùn đất cũng biến thành màu đỏ rực.

Cùng lúc đó, trên một dây leo ở núi Bất Chu bắt đầu kết ra những quả hồ lô.

Tại Oa Hoàng Cung, một quân Yêu quỳ trước mặt Nữ Oa và Phục Hy: "Nữ Oa nương nương, Phục Hy Yêu tôn, Yêu tộc ta gặp đại nạn, kính xin nương nương về Thiên đình thương thảo chuyện đại sự!" "Ta biết rồi, lui ra đi!" Nữ Oa thản nhiên nói.

Tên đó lập tức rời đi.

"Đại huynh, chuyện Vu - Yêu vốn muội không định quản, nhưng nghe tin Đế Tuấn thân vong, nguyên thần và nhục thân bị phong trong Hà Đồ Lạc Thư, e rằng Đông Hoàng Thái Nhất mời muội là vì việc này, muốn muội ra tay cứu Đế Tuấn!" Nữ Oa nói.

"Nữ Oa, ta tuy không quản việc đời nhưng dù sao ta cũng là người Yêu tộc, Đế Tuấn cũng là Yêu đế.

Nay Vu tộc đang thịnh, nếu hai ta không ra tay e rằng y khó lòng phục sinh, ngàn năm sau Yêu tộc ta tất vong!" Phục Hy thở dài.

"Ý huynh là muội nên ra tay giúp đỡ?" "Tự nhiên là vậy!" "Đế

Tuấn là một Yêu đế lợi hại như thế, sao lại chết dưới tay Vu tộc?

Chẳng lẽ bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận giết sao?" Nữ Oa hỏi.

"Không, Nữ Oa, ta đã điều tra rõ rồi.

Kẻ chém chết Đế Tuấn không phải đại trận, cũng chẳng phải Tổ vu, mà là một tên mãng phu của Vu tộc!" Phục Hy đáp.

"Cái gì?

Mãng phu Vu tộc?" Nữ Oa nghe vậy rõ ràng là sững người.

"Phải, hắn tên là Vu Mãng, hiện giờ được gọi là đệ nhất mãng phu của Vu tộc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi trước một tấm gương hiển thị cảnh đại chiến Vu - Yêu.

Bên cạnh y có một người khác cũng đang quan sát.

"Thật không thể tin nổi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận lại có uy lực bực này, Thánh nhân e cũng chỉ đến thế!" Người bên cạnh nói.

"Nhiên Đăng, ngươi nhìn không kỹ rồi.

Đại trận tuy uy lực vô cùng nhưng kẻ thực sự quyết định trận chiến này không phải là Tổ vu, cũng chẳng phải Đông Hoàng hay Đế Tuấn, mà là tên thiếu niên Vu tộc kia!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu.

Chương 44

"Sư tôn... là tên mãng phu Vu Mãng đó sao?" Nhiên Đăng đạo nhân kinh ngạc.

"Phải, nhìn xem!" Nguyên Thủy chỉ vào gương.

Cảnh tượng Đế Tuấn bị trảm đầu hiện ra.

Chính là Vu Mãng ra tay, một rìu mang khí thế hủy thiên diệt địa chém đứt đầu chân thân Kim Ô của Đế Tuấn.

"Trời!" Nhiên Đăng bị chấn động sâu sắc, mắt đầy vẻ không tin: "Tên Vu Mãng này là Tổ vu sao?" "Không, cảnh giới của hắn chưa bước vào Chuẩn Thánh.

Trong Vu tộc chỉ có mười hai Tổ vu là Chuẩn Thánh, nên hắn không phải.

Nhưng không phải Chuẩn Thánh mà lại trảm được Đế Tuấn, tiềm lực của tên Đại vu này cực kỳ to lớn, sau này phải cẩn thận ứng phó!" Ở phương Tây, Chuẩn Đề biến sắc: "Sư huynh, tên Vu Mãng này đúng là một mãng phu thần dũng hiếm thấy!" Tiếp Dẫn gật đầu: "Sư đệ nói đúng, kẻ này sau này có lẽ sẽ trở thành Tổ vu!" "Sau này chúng ta phải lưu tâm đến hắn!" Chuẩn Đề nói thêm.

Trận đại chiến này khiến cái tên Vu Mãng vang danh khắp Hồng Hoang, các đại năng đều biết đến hắn vì chiến tích trảm thủ Yêu đế.

Tuy Đế Tuấn nhờ Hà Đồ Lạc Thư giữ được một tia nguyên thần để phục sinh nhưng cũng không che lấp được danh tiếng của Vu Mãng.

Tại Thiên đình Yêu tộc, có một linh trì được Đông Hoàng Thái Nhất dùng đại pháp lực dẫn linh tuyền về.

Ở giữa linh trì là Hà Đồ Lạc Thư.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng đó cùng hai nữ tử là Hi Hòa và Thường Hi, hai người vợ của Đế Tuấn, mà Thường Hi hiện đang mang thai.

"Thái Nhất, phu quân thực sự sẽ không sao chứ?" Thường Hi lo lắng hỏi.

"Tuy đại ca bị trảm thủ nhưng Hà Đồ Lạc Thư đã hộ được nguyên thần, giờ có linh tuyền tư dưỡng cộng thêm tinh huyết Kim Ô của ta, nếu có thêm hai vị Chuẩn Thánh ra tay thì phục sinh đại ca không phải chuyện không thể!" Thái Nhất trấn an.

"Thái Nhất nói đúng, chúng ta cần Nữ Oa và Phục Hy giúp sức, nhưng họ có chịu giúp không?" Hi Hòa hỏi.

Đúng lúc đó, một quân Yêu báo: "Đông Hoàng Yêu đế, Nữ Oa và Phục Hy đang cầu kiến bên ngoài!" "Mau mời vào!" Nữ Oa và Phục Hy nhìn linh trì cũng có chút bất ngờ.

"Nữ Oa, Phục Hy, ta mời hai vị tới là có việc muốn nhờ.

Đại chiến vừa rồi hai vị không tham gia ta không ép, nhưng mong hai vị giúp ta cứu đại ca!" Thái Nhất khẩn cầu.

"Chuyện của Đế Tuấn ta cũng đã nghe, huynh muội ta bàn rồi, sẽ ra tay giúp đỡ!" Phục Hy gật đầu.

"Vậy thì tốt quá, chúng ta lập tức liên thủ truyền yêu lực vào linh trì, ta sẽ dùng tinh huyết Kim Ô để đại ca phục sinh!" Năm vị Chuẩn Thánh đồng thời ra tay, yêu khí kinh thiên dũng mãnh trào ra, Hà Đồ Lạc Thư tỏa sáng rực rỡ, một bóng người dần hiện ra.

Chính là Đế Tuấn.

"Tối đa ba mươi ngày nữa đại ca sẽ phục sinh, mọi người hãy

kiên trì!" Sau ba mươi ngày, Đế Tuấn bước ra từ Hà Đồ Lạc Thư, khôi phục được bảy tám phần, ngoại trừ vết sẹo trên cổ thì hoàn toàn không giống người từng bị thương.

"Phu quân!" Hi Hòa và Thường Hi lao về phía y.

"Trẫm đã trở lại!" Đế Tuấn ôm hai người vợ vào lòng.

"Đại ca!" Thái Nhất cũng kích động.

"Chúc mừng Yêu đế tái sinh!" Nữ Oa hành lễ.

"Nữ Oa, Phục Hy, tạ ơn hai vị đã giúp trẫm.

Hôm nay trẫm sẽ thiết yến đãi hai vị, xin hãy nể mặt!" Trong một căn phòng, trên đầu Đế Tuấn, Hà Đồ Lạc Thư hiện ra ánh sáng.

Món bảo vật này e phải mất vài trăm năm hưu dưỡng mới khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu chỉ dùng để bói toán thì vẫn được.

Hà Lạc Bặc Quái thuật có thể suy tính thiên cơ.

Trên Hà Đồ Lạc Thư bỗng hiện ra một dòng chữ: "Thập tam nguyệt hiện, phàm gian vĩnh dạ, thí phụ chi thần, Nguyệt Thần Vọng Thư!" Đế Tuấn biến sắc, định bói tiếp nhưng khí huyết dâng trào, phun một ngụm máu lên mặt sách.

"Phu quân!" Hi Hòa vội vàng chạy tới: "Người vừa mới khôi phục, đừng quá miễn cưỡng!" Hi Hòa đã sinh cho Đế Tuấn mười đứa con trai, là một người vợ hiền, nàng nhìn dòng chữ trên Hà Đồ Lạc Thư kinh hãi thốt lên: "Thập tam nguyệt hiện... phu quân, đây là ai?" "Thập tam nguyệt...

Chương 45

Thường Hi không phải đang mang thai sao?" Đế Tuấn hỏi.

"Phải, phu quân, chẳng lẽ lời trên Hà Đồ Lạc Thư ám chỉ đứa trẻ thứ mười ba mà Thường Hi muội muội đang mang?" Hi Hòa biến sắc.

"Tuyệt đối không thể để Thường Hi sinh hạ Thập tam nguyệt này!" Ánh mắt Đế Tuấn đầy vẻ lạnh lẽo.

Thường Hi cũng là một vị Chuẩn Thánh tam chuyển, nàng đã sinh cho Đế Tuấn mười hai đứa con, giờ là đứa thứ mười ba, nàng không cam lòng vì một lời bói toán mà bỏ con mình.

Vì thế, nàng bị Đế Tuấn giam lỏng tại Nguyệt Quế cung!

Vu Mãng và các Tổ vu mất một tháng trời mới về tới vùng đất của tộc.

Thế giới Hồng Hoang bao la, Tổ vu đi lại cũng mất từng đó thời gian.

Vừa về tới, các Tổ vu lập tức tổ chức đại lễ phong Đại vu cho Vu Mãng.

Thường thì Vu tộc mất cả trăm năm mới xuất hiện một Đại vu, Vu Mãng đúng là một dị số.

Hắn có cơ hội vào Đại Vu trì một chuyến, ngoài ra còn được mười hai Tổ vu đích thân rèn vũ khí cho.

Đại Vu trì là nơi rèn luyện nhục thân cho Vu tộc, ngâm mình trong đó sẽ khiến cơ thể càng thêm cường hoành.

Vu Mãng cũng giao Ám Huyết Phủ cho Hậu Thổ.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần nhưng có kỹ thuật rèn đúc đặc

thù, ngay cả Vu Mãng cũng biết một chút, thanh rìu này vốn do hắn tự rèn.

Nay hắn giao cho Tổ vu để họ dùng bí thuật đỉnh cao rèn lại nó, có lẽ sẽ nâng nó lên cấp Tiên thiên linh bảo.

Khi Hậu Thổ nhận lấy thanh rìu, nàng cảm thấy có gì đó khác lạ, lưỡi và cán rìu đã dung làm một.

Toàn bộ đầu rìu có màu đỏ sẫm, tỏa ra hung sát chi khí nồng nặc, loại vũ khí này không phải ai cũng chế ngự được.

Nó vô cùng nặng, ước chừng bằng hai mươi tòa sơn nhạc.

Hậu Thổ mang nó về Tổ vu miếu, nơi các Tổ vu khác cũng đã khôi phục được bảy tám phần sau nửa năm tĩnh dưỡng nhờ nguyên khí Bàn Cổ.

"Các vị xem món binh khí này đi!" Hậu Thổ nói.

Các Tổ vu tò mò nhìn Ám Huyết Phủ rồi ai nấy đều biến sắc.

"...

Tại sao trên thanh rìu lại có hung sát chi khí mạnh nhường này?" Cộng Công kinh ngạc.

"Mùi máu tanh thật đậm đặc, trên thanh rìu này chắc phải nhuốm máu của hàng triệu quân Yêu rồi!" Cú Mang quan sát kỹ cũng thấy bất ngờ.

"Hình như là vũ khí của Vu Mãng.

Trên đó không chỉ có máu yêu tộc thường, mà có cả máu Yêu thần và Đế Tuấn, có thể gọi đây là Đồ Yêu Phủ!" Đế Giang nhận xét.

Hậu Thổ gật đầu: "Đúng vậy, là vũ khí của Vu Mãng.

Ta đã hứa ai lập công lớn sẽ được rèn lại vũ khí, nhưng hắn đã có

món này rồi nên ta chỉ cần tinh luyện nó thôi!" Đế Giang nói: "Chỉ tinh luyện là không đủ.

Tiềm lực của Vu Mãng rất lớn, sau này có thể trở thành một phần của chúng ta.

Thanh rìu này cũng có tiềm lực vô hạn, không kém gì hắn.

Nếu dùng đúng cách, nó sẽ là chìa khóa chiến thắng trong lần đại chiến tới với Yêu tộc.

Ta đề nghị mỗi người chúng ta ngưng tụ một giọt tinh huyết Bàn Cổ và dùng mẩu xương ngón tay Bàn Cổ kia dung nhập vào đó!" Nghe vậy, các Tổ vu đều kinh ngạc.

Chúc Dung hỏi: "Tinh huyết thì không sao, nhưng mẩu xương kia cực kỳ trân quý, vũ khí của ta còn chẳng dám dùng, giờ lại định dùng cho một thanh rìu sao?" "Ta đồng ý.

Tiềm lực của Vu Mãng ai cũng thấy rồi, sau này tộc ta có thêm một Tổ vu cũng nên, dùng xương Bàn Cổ cho hắn là việc tốt!" Huyền Minh lên tiếng.

Các Tổ vu khác im lặng một hồi rồi cũng đồng ý.

Chương 46

Ngàn năm tới bị cấm túc, nếu Vu tộc có chuyện gì có lẽ phải trông cậy vào Vu Mãng.

Trong lúc ngâm mình trong Đại Vu trì, Vu Mãng liên tục hấp thụ linh khí, nhục thân ngày càng mạnh mẽ.

Sau một năm, hắn bước ra và kiểm tra thuộc tính: [Ký chủ: Vu Mãng.

Cảnh giới: Đại La Kim Tiên thất trọng.

Danh vọng: Danh Dương Tứ Hải (61,200/200,000).

Năng lực: Thất phu chi dũng, Bất phôi kim thân, Việt chiến việt dũng, Bàn Cổ huyết tiễn, Bàn Cổ chi lực, Cuồng Phủ Phong Bào, Vu Thần Huyết Dực.

Sức mạnh: 50 sơn chi lực.] Một năm qua danh tiếng trảm Đế Tuấn đã truyền khắp Hồng Hoang, mang về cho hắn không ít danh vọng.

Trước khi vào trì, hắn chỉ có 35 sơn chi lực, giờ đã tăng lên 50.

Một Tổ vu Nhất chuyển Chuẩn Thánh cũng chỉ có khoảng 100 sơn chi lực, còn Chuẩn Thánh bình thường có khi chỉ có 50, ngang với Vu Mãng hiện tại.

Vừa ra khỏi trì, hắn thấy một luồng huyết quang xông thẳng lên trời.

Cảm giác rất quen thuộc, khí tức của Ám Huyết!

Thập nhị Tổ vu đã rèn xong vũ khí cho hắn.

Khi đến Tổ vu miếu, hắn thấy nó đã biến dạng như bị Yêu tộc tập kích, mái miếu bị thổi bay, các Tổ vu trông cũng khá nhếch nhác, ít

nhiều đều có thương tích.

Vu Mãng kinh hãi hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Vu Mãng, ngươi ra rồi à?

Chúng ta vừa rèn lại Ám Huyết Phủ cho ngươi, chỉ là hung khí của nó quá thịnh, chúng ta nhất thời không áp chế nổi!" Cộng Công giải thích.

"Nếu không phải ta đang bị thương thì đã sớm hàng phục được nó rồi!" Chúc Dung không cam lòng nói.

"Luyện xong rồi sao?

Ta vào xem ngay!" Vu Mãng hào hứng.

"Đừng vào, nó đang mất kiểm soát, vào sẽ bị phủ khí làm bị thương đấy!" Hậu Thổ lo lắng.

"Ám Huyết Phủ có huyết mạch tương liên với ta, nó không hại ta đâu!" Nói đoạn, Vu Mãng bước vào.

Các Tổ vu nhìn nhau ái ngại.

Vào trong, hắn thấy thanh rìu như một con dã thú đang phát cuồng, thấy hắn vào liền định bổ xuống.

"Ám Huyết!" Vu Mãng quát lớn.

Thanh rìu dường như nhận ra chủ nhân, dừng lại lơ lửng trước mặt hắn.

Hắn cầm lấy rìu, cảm giác gắn kết lại hiện về.

"Ám Huyết, từ giờ chúng ta lại cùng tác chiến!" Hắn cười rạng rỡ.

Thanh rìu cũng như đang reo vui.

Các Tổ vu bước vào thấy cảnh đó chỉ biết cười khổ.

Đòn tấn công lúc nãy của nó có thể đe dọa cả họ, vậy mà giờ lại

ngoan ngoãn trong tay hắn.

"Vu Mãng, Ám Huyết Phủ rèn xong đã thành Tiên thiên linh bảo, trong tay ngươi uy lực của nó sẽ còn mạnh hơn nữa!" Hậu Thổ nói.

"Tộc ta đặt kỳ vọng rất lớn vào ngươi, sau này chắc chắn ngươi sẽ là một Tổ vu!" Cộng Công vỗ vai hắn.

"Ta sẽ cố gắng!" "Đúng rồi, ngàn năm tới bọn ta không thể rời đất Tổ, mọi việc trong tộc sẽ do ngươi và Cửu Phượng xử lý..." Đế Giang chưa nói xong đã bị hắn ngắt lời: "Đế Giang Tổ vu, ta không hợp làm mấy việc đó đâu, cứ giao cho Cửu Phượng Đại vu đi!" "Ha ha ha...

Ta đã bảo mà, hắn chỉ giỏi chiến đấu thôi!" Cộng Công cười lớn.

"Được rồi, ta sẽ nói với Cửu Phượng.

Chương 47

Nhưng có một việc chắc ngươi sẽ hứng thú!" Huyền Minh mỉm cười.

"Việc gì ạ?" "Sắp tới có cuộc đại hội luận võ của các Đại vu, kẻ đứng đầu sẽ được vào Bàn Cổ bí cảnh.

Trong đó có để lại chiêu thức 'Khai Thiên' của Bàn Cổ đại thần, biết đâu ngươi có thể lĩnh ngộ được!" Vu Mãng gật đầu.

Luận võ Đại vu đối với hắn không có nhiều ý nghĩa vì đa số đối thủ đều trực tiếp nhận thua.

Trong số các Đại vu, chỉ có Cửu Phượng là có thể đe dọa được hắn.

Nàng không đơn giản chỉ là Đại La Kim Tiên cửu trọng, mỗi lần nhìn nàng hắn đều thấy thực lực thâm bất khả trắc.

Tuy nhiên, sau khi thấy Bàn Cổ chân thân thi triển Khai Thiên thức thứ nhất, hắn biết chiêu đó còn vượt xa cả pháp bảo, kể cả Tiên thiên chí bảo.

Nếu học được, hắn có thể chiến cả Thánh nhân!

Trong khi đó, Thường Hi bị xích tại Nguyệt Quế cung đã một năm.

Đế Tuấn vì lời tiên tri của Hà Đồ Lạc Thư mà tìm mọi cách bỏ đứa bé thứ mười ba này nhưng vô dụng.

Thường Hi dùng cả thọ mệnh và pháp lực để bảo vệ con.

"Nếu nàng không chịu bỏ nó, trẫm sẽ có cách khác, thậm chí là giết cả nàng!" Giọng Đế Tuấn lạnh băng.

Nếu không vì nàng đã sinh mười hai đứa con trước đó, y đã giết

nàng lâu rồi.

“Phu quân, đứa trẻ không có lỗi, xin người đừng hại nó...” Thường Hi yếu ớt van xin.

“Nàng không biết đâu, nó sẽ giết chết trẫm, nàng muốn nhìn trẫm chết sao?” “Không đâu, con nhất định không làm thế, xin hãy tin thiếp!” “Trẫm tin chính mình hơn!

Nàng tự suy nghĩ đi!” Nói rồi y bỏ đi, để lại Nguyệt Quế cung một bầu không khí chết chóc.

Ba tháng sau tại đất Tổ vu, đại hội luận võ bắt đầu.

Các cự nhân chiến đấu vô cùng thô bạo bằng nhục thân.

Vu Mãng đứng thứ hai, chiếm vị trí của Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ tuy không phục nhưng biết mình không bằng nên đành đứng thứ ba.

Giờ chỉ còn Vu Mãng và Cửu Phượng tranh ngôi đầu.

“Vu Mãng, giờ chỉ còn ta và ngươi thôi.

Cơ hội vào bí cảnh lĩnh ngộ Khai Thiên ta sẽ không nhường đâu.

Khai Thiên là chiêu thức mà mọi Vu nhân đều hướng tới, nó đủ sức quét sạch mọi pháp bảo!” Cửu Phượng mỉm cười quyến rũ.

Nhưng Vu Mãng chẳng hề bị lay động, hắn hét lớn: “Cửu Phượng Đại vu, ta cũng sẽ không nhường ngôi vị đệ nhất này đâu, ta phải học được Khai Thiên, nên đừng trách ta không khách khí!” Hắn lao thẳng tới, đấm một quyền toàn lực vào ngực nàng. 50 sơn chi lực!

Các Tổ vu đứng xem đều có biểu cảm quái lạ, Cửu Phượng là một mỹ nữ mà trong mắt Vu Mãng chẳng khác gì những Vu nhân khác, thậm chí còn bị hắn đấm mạnh hơn vì nàng mạnh hơn kẻ khác!

Cửu Phượng không dám đại ý, nàng dùng chiếc quạt lông vũ ngưng tụ một tầng băng dày để chắn.

"Đó là pháp tắc của nàng sao?" Cường Lương ngạc nhiên.

"Băng chi pháp tắc?

Hóa ra là vậy!" Huyền Minh mừng rỡ vì Cửu Phượng là đồ đệ của mình mà nàng cũng dùng được pháp tắc giống mình.

Nhưng Chúc Cửu Âm bình thản nói: "Pháp tắc của nàng chưa đủ uy lực đâu." Dứt lời, tầng băng vỡ vụn, Vu Mãng lại đấm tới.

Áp lực quá lớn, Cửu Phượng quạt mạnh một cái tạo ra hàn khí làm chậm động tác của hắn, rồi lao tới.

Vu Mãng hét lớn, tung đấm: Song bội Bàn Cổ chi lực!

Chương 48

Một tiếng nổ lớn, Cửu Phượng văng ra xa, thổ huyết.

Trận chiến kết thúc, Cửu Phượng bại!

Cửu Phượng rõ ràng đã lĩnh ngộ Băng chi Pháp Tắc, vậy mà giờ đây lại dễ dàng bại dưới tay Vu Mãng, thực sự khiến các Tổ Vu và Vu tộc đều kinh ngạc. "Cửu Phượng, ngươi không sao chứ?" Huyền Minh lập tức tiến lên đỡ Cửu Phượng. "Vu Mãng, ngươi ra tay quá nặng rồi, Cửu Phượng là nữ tính Vu tộc đấy!" Cường Lương trừng Vu Mãng một cái, nói. "Đại ca, Vu Mãng đã nương tay rồi, y còn chưa dùng Ám Huyết Phủ đâu!" Cửu Phượng nghe xong, cười khổ nói.

Cửu Phượng nói không sai, chư Vu đều có thể thấy, Vu Mãng vẫn còn đeo Ám Huyết Phủ sau lưng, hoàn toàn chưa động đến.

Ám Huyết Phủ không phải là vũ khí dùng để luận võ, mà là vũ khí để đồ sát.

Nếu Vu Mãng sử dụng Ám Huyết Phủ, e rằng y không biết có khống chế được nó không, vạn nhất chém Cửu Phượng thì sao?

Chính vì lẽ đó, Vu Mãng mới dùng quyền đối chiến với Cửu Phượng. "Vu Mãng, thực lực của ngươi quả nhiên lợi hại.

Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ Pháp Tắc của riêng mình, nhất định sẽ trở thành Tổ Vu thứ mười ba!" Chúc Cửu Âm nhìn Vu Mãng với ánh mắt cảm thán, "Ta mong ngươi có thể trở thành vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc!" "Từ hôm nay trở đi, Vu Mãng chính là Đại Vu đứng đầu Vu tộc ta.

Ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng, rồi sẽ có thể tiến vào Bàn Cổ Bí Cảnh!" Hậu Thổ mỉm cười nói với Vu Mãng, "Hãy theo ta, ta sẽ giải

thích cho ngươi về Bàn Cổ Bí Cảnh." Sau khi được Hậu Thổ giải thích, Vu Mãng cuối cùng cũng hiểu ra.

Bàn Cổ Bí Cảnh là một huyễn cảnh do Bàn Cổ Đại Thần để lại, lối vào của nó nằm dưới lòng đất ở Tổ Vu Chi Địa.

Bên trong Bàn Cổ Bí Cảnh là một không gian khác do Bàn Cổ Đại Thần tạo ra.

Thời gian trôi qua bên trong không gian đó khác với bên ngoài, mười năm bên trong tương đương với một năm bên ngoài.

Bên trong Bàn Cổ Bí Cảnh sẽ có những khảo nghiệm do Bàn Cổ Đại Thần để lại.

Nếu vượt qua, người đó sẽ có thể đạt được truyền thừa "Khai Thiên" của Bàn Cổ Đại Thần.

Đương nhiên, truyền thừa này chỉ dành cho những người chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, vì Bàn Cổ Bí Cảnh không cho phép các tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh tiến vào.

Do đó, không một Tổ Vu nào có thể bước chân vào đó. "Không cần chuẩn bị, ta bây giờ đi luôn!" Vu Mãng lập tức nói.

Các Tổ Vu dường như cũng biết tính Vu Mãng lỗ mãng hành sự, nên cũng không ngăn cản.

Với thực lực của Vu Mãng, chỉ cần không gặp Chuẩn Thánh, y gần như vô địch!

Cửu Phượng và mười hai vị Tổ Vu dẫn Vu Mãng đến trước một ngọn núi.

Xung quanh ngọn núi, linh khí cực kỳ nồng đậm.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là ngọn núi này dường như hoàn toàn trắng xóa, phía trên không hề có đất đá. "Ưm?" Khi đối mặt

với ngọn núi này, Vu Mãng cảm thấy toàn thân run rẩy. "Đây chính là lối vào của Bàn Cổ Bí Cảnh.

Nếu ta không lầm, ngọn núi này có lẽ là một đoạn xương cốt của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, cũng là một tia cơ duyên cuối cùng mà y để lại cho Vu tộc ta!" Đế Giang nhìn ngọn cốt sơn trước mặt, nói.

Xương cốt của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành ư? "Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu thôi!" Tổ Vu Nhục Thu nói.

Các Tổ Vu đồng loạt liên thủ.

Chỉ thấy mười hai vị Tổ Vu cùng lúc giơ hai tay lên.

Tuy các Tổ Vu này không có Nguyên Thần, nhưng tất cả đều sở hữu Pháp Tắc.

Chương 49

Khi mười hai Pháp Tắc cùng lúc được tế ra, ngọn cốt sơn lập tức biến thành một tòa cung điện trắng xóa.

Trước mặt Vu Mãng, một cánh đại môn xuất hiện.

Vu Mãng không chút do dự, bước vào trong cánh đại môn.

Sau khi bước vào đại môn, điều Vu Mãng nhìn thấy là một người khổng lồ.

Một người khổng lồ, cao không biết bao nhiêu ức vạn trượng.

Khi ấy, Hỗn Độn chưa phân chia, người khổng lồ tay cầm một chiếc rìu lớn, bắt đầu chém phá Hỗn Độn.

Huyễn cảnh Bàn Cổ Khai Thiên ư?

Sau khi tiến vào đây, Vu Mãng liền phát hiện thiên địa này không giống với bên ngoài, nhưng những biến hóa trước mắt lại chân thực diễn ra ngay trước mặt y.

Vu Mãng có thể thấy, một nhát rìu của Bàn Cổ chém ra, Hỗn Độn trước mặt lập tức bị chém thành hai nửa, xung quanh xuất hiện Ba Ngàn Thần Ma.

Ba Ngàn Thần Ma xuất hiện để ngăn cản Bàn Cổ Khai Thiên, nhưng Ba Ngàn Thần Ma đó lại ngay cả một thức của Bàn Cổ cũng không chống đỡ nổi!

Bàn Cổ Đại Thần trong huyễn cảnh trước mặt Vu Mãng còn đáng sợ hơn rất nhiều so với Bàn Cổ Chân Thân của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Không chỉ thân thể khổng lồ gấp trăm vạn lần, chỉ đứng trước

mặt Vu Mãng thôi đã có thể khiến y run rẩy không thôi trong lòng.

Đây chính là khí thế của Bàn Cổ Đại Thần sao?

Chỉ một huyễn ảnh thôi mà đã đáng sợ đến vậy!

Bàn Cổ Đại Thần đã sử dụng tổng cộng chín thức "Khai Thiên", mỗi thức uy lực đều tăng tiến.

Khi thức cuối cùng của Bàn Cổ Đại Thần được thi triển ra, thiên địa hoàn toàn phân tách.

Nhưng khi Bàn Cổ Đại Thần nhìn mảnh thiên địa này, trong mắt y lại mang theo một tia bối rối và bi thương.

Vu Mãng có cảm giác, Bàn Cổ Đại Thần dường như có điều hối tiếc.

Vốn muốn sử dụng thức thứ mười của Khai Thiên, nhưng lực kiệt, vô lực đổ gục xuống đất.

Vu Mãng ngồi đó, nhắm mắt lại.

Chín thức Khai Thiên đó, dường như từng lần một tái hiện trong tâm trí y.

Vu Mãng cứ ở mãi trong Bàn Cổ Bí Cảnh này, không biết thời gian trôi qua, phải lĩnh ngộ được "Khai Thiên" mới có thể rời khỏi bí cảnh. "Oanh long!" Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa khi ấy bắt đầu chấn động không ngừng, tất cả các Đại Năng đều cảm thấy chấn kinh.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân đang ở trong Tử Tiêu Cung, khi ấy cũng đột nhiên mở mắt, bấm ngón tay tính toán, liền hiểu ra mọi chuyện.

Xem ra tân bá chủ của Hồng Hoang thiên địa sắp xuất thế!

Bờ Đông Hải, mây bốc hơi, ráng trời rực rỡ.

Ở đây, một địa điểm dị biến lớn xuất hiện.

Nơi đó có một nữ tử tuyệt mỹ, trước mặt nàng, từng người Nhân tộc đang quỳ bái.

Những người Nhân tộc đó mình mặc da thú, cung kính quỳ trước mặt nữ tử kia: "Bái kiến Nhân tộc Thánh Mẫu, Nữ Oa Nương Nương!" "Sau này các ngươi sẽ được gọi là Nhân tộc.

Từ nay về sau, Hồng Hoang sẽ do các ngươi bảo hộ!" Nữ Oa lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Khổ tư vạn năm, Nữ Oa cuối cùng cũng đã biết được cơ duyên thành Thánh của mình.

Những người Nhân tộc trước mặt này, chính là điều kiện để thành Thánh!

Quả nhiên, khi ấy, chỉ thấy bầu trời giáng xuống vô cùng vô tận kim quang, Thiên Đạo giáng xuống Công Đức Thánh Quang!

Dưới Đại Đạo Pháp Tắc, không chỉ Nữ Oa mà cả Nhân tộc trước mặt cũng trải qua một đợt tẩy lễ.

Chương 50

Từ đó về sau, tiềm lực và thiên phú của Nhân tộc sẽ trở nên càng thêm cường đại!

Trên bầu trời, những cánh hoa Đại Đạo không ngừng rơi xuống.

Xung quanh Nữ Oa có tiên âm vang vọng, tiên nữ nhẹ nhàng ca múa, vô số tiên nhân tụng kinh.

Nữ Oa thành Thánh tại đây, thiên địa vì thế mà chúc mừng!

Nữ Oa nhìn Nhân tộc trước mặt.

Tuy Nhân tộc do nàng tạo ra, nhưng đối với Nữ Oa, Nhân tộc không chỉ là công cụ.

Giờ nàng đã thành Thánh, nàng không còn là người trong Tam Giới nữa.

Thánh Nhân liền nhảy thoát khỏi Tam Giới, từ đó không dính nhân quả.

Nhưng Nhân tộc dù sao cũng là Tiên Thiên Đạo Thể, Nữ Oa cảm nhận được, có lẽ sau này Nhân tộc mới trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Chỉ là hiện tại, Nhân tộc còn xa mới sánh được với Vu Yêu nhị tộc.

Tuy Nữ Oa đã thành Thánh, nhưng muốn tiến thêm một bước, e rằng sẽ có liên quan đến Nhân tộc.

Có lẽ sau này có thể lợi dụng Nhân tộc nhiều hơn!

Thánh Nhân vô tình, nhưng cũng không phải vô dục vô cầu.

Nữ Oa cũng đang truy cầu Đại Đạo.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân không phải là điểm cuối cùng, ngược lại, đó mới chỉ là khởi đầu! "Nay Nhân tộc do ta Nữ Oa sáng tạo, có nhân quả với ta.

Ta sẽ ban cho các ngươi Pháp Môn tu luyện, để các ngươi có căn cơ truy cầu Đại Đạo!" Nữ Oa nói xong, chỉ thấy nàng phất tay một cái, một đạo Pháp Môn tu luyện liền giáng xuống Nhân tộc.

Nữ Oa làm xong tất cả, lại một lần nữa nhận được Công Đức do Thiên Đạo giáng xuống.

Nàng cảm thấy cần trở về bế quan, như vậy mới có thể ổn định căn cơ của mình.

Sau khi Nữ Oa tạo ra Nhân loại, nàng liền để Nhân loại tự do phồn diễn, không còn để ý nhiều nữa.

Sau khi Nữ Oa bế quan, Tam Thanh dường như cũng nắm bắt được thiên cơ, lập giáo thành Thánh.

Mặt khác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng lập ra Tây Phương Giáo.

Trong ngàn năm, sáu vị Thánh Nhân tranh đoạt Thiên Địa khí vận, lần lượt thành Thánh, nhất thời Hồng Hoang chấn kinh.

Yêu tộc Thiên Đình. "Một ngàn năm, thời hạn một ngàn năm sắp đến rồi.

Hai chúng ta sắp có thể rời khỏi Thiên Đình, nhưng không ngờ thiên địa lại xuất hiện sáu vị Thánh Nhân!" Đế Tuấn thở dài nói. "Đạo Tổ từng nói, người nào có được Hồng Mông Tử Khí thì có cơ hội thành Thánh.

Hiện giờ sáu người đều đã thành Thánh, hai chúng ta liên thủ cũng chưa chắc đã sánh được với Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" Đông Hoàng Thái Nhất nói. "Yêu tộc ta khí vận xương thịnh, cho dù không có

Thánh Nhân xuất hiện thì Yêu tộc ta vẫn có thể truyền thừa.

Nữ Oa cũng là một thành viên của Yêu tộc ta.

Nếu Yêu tộc ta gặp kiếp nạn, tin rằng nàng cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Đế Tuấn nói. "Đại ca, đệ cho rằng sau này chúng ta hành sự cần cẩn trọng hơn một chút.

Tam Thanh Thiên Tôn và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khi chưa thành Thánh còn kiêng dè Tiên Thiên Chí Bảo trên tay chúng ta, giờ họ đã thành Thánh, e rằng sau này sẽ có mưu đồ!" Đông Hoàng Thái Nhất lại nói. "Thánh Nhân không dính nhân quả, nhưng dù vậy, có Thiên Đạo đang dõi theo, Lão Sư cũng đang dõi theo.

Chương 51

Kẻ nào dám ra tay hỗn loạn, Lão Sư cũng sẽ trừng phạt!

Nhưng Thái Nhất nói không sai, chúng ta cẩn thận thì hơn.

Ta có một kế hoạch!" Đế Tuấn nói. "Đại ca, ngươi có kế hoạch gì sao?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi. "Ngươi có nhớ yêu tôn mà ta đã gặp khi nghe Đạo trong Tử Tiêu Cung không?" Đế Tuấn hỏi. "Đại ca, Côn Bằng ư?" Đông Hoàng Thái Nhất phản ứng, hỏi. "Không sai, chính là Côn Bằng!" Đế Tuấn đáp. "Côn Bằng năm đó đã từ chối sự chiêu mộ của Thiên Đình ta, quay về Bắc Minh bế quan.

Ngày ấy y thậm chí còn giết Hồng Vân Lão Tổ, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của lão ta.

Tuy đã hao phí mấy ngàn năm lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí mà nay vẫn chưa thành Thánh, nhưng y cũng sở hữu thực lực phi phàm!" Đông Hoàng Thái Nhất đáp. "Không sai.

Nguyên bản Hồng Hoang thiên địa không có Thánh Nhân, Côn Bằng cũng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực phi phàm.

Nhưng giờ đây thiên địa đã có sáu vị Thánh Nhân, trong đó có một người là Chuẩn Đề lại có ân oán với y.

Ta sẽ đi thỉnh y làm Yêu Sư của Yêu tộc Thiên Đình ta, tin rằng y sẽ không từ chối!" Đế Tuấn tự tin nói.

Tuy Yêu tộc Thiên Đình không có Thánh Nhân, nhưng Nữ Oa là Thánh Nhân của Yêu tộc.

Côn Bằng hiện giờ biết Chuẩn Đề đã thành Thánh, vạn nhất Chuẩn Đề muốn đoạn tuyệt nhân quả, chắc chắn sẽ đi tìm Côn Bằng.

Côn Bằng không có Thánh Nhân che chở, gần như là cục diện tất

tử.

Hiện tại, chỉ cần Yêu tộc phái người đi thỉnh Côn Bằng, Côn Bằng cũng không thể nào từ chối nữa!

Nhưng trong lòng Đế Tuấn, còn có một nỗi lo khác, đó chính là Thập Tam Nguyệt.

Một ngàn năm!

Đế Tuấn đã phong ấn Thập Tam Nguyệt trong cơ thể Thường Hi suốt một ngàn năm.

Trong suốt một ngàn năm đó, Thường Hi luôn bị trói buộc, nhưng nàng vẫn không hề có ý từ bỏ Thập Tam Nguyệt.

Đế Tuấn không phải là không có tình cảm với Thường Hi, chỉ là y càng quan tâm đến quyền lực.

Một ngàn năm trôi qua, đã vậy Thường Hi vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, vậy thì tình phu thê cứ thế mà kết thúc!

Trong mắt Đế Tuấn lộ ra sát cơ.

Yêu tộc phái người đi Bắc Minh, một tin tức cũng truyền đến Vu tộc.

Các Tổ Vu đang bàn bạc một chuyện. "Yêu tộc Thiên Đình vì lần đại chiến trước đã bại, hiện đang muốn khuếch trương thế lực.

Lần này Yêu tộc Thiên Đình đi thỉnh Côn Bằng gia nhập Thiên Đình.

Côn Bằng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực không kém gì chúng ta!

Nếu để họ chiêu mộ được Côn Bằng, thực lực của Yêu tộc sẽ tăng lên không ít!" Thiên Ngô nói. "Ta cũng không có cách nào ngăn cản chuyện này.

Nếu Côn Bằng thật sự nguyện ý gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, lần tới chúng ta tái chiến với Yêu tộc thì sẽ càng thêm khó khăn!" Huyền Minh nói. "Ta có biện pháp!" Khi ấy, một giọng nói âm trầm truyền đến.

Chương 52

Mọi người nhìn về phía một vị Tổ Vu, vị Tổ Vu đó chính là Xa Bỉ Thi.

Xa Bỉ Thi bình thường ít nói, vì y cho rằng giọng mình quá khó nghe, không tiện mở miệng.

Nên một khi đã mở miệng, y nói rất thẳng thắn. "Biện pháp gì?" Cộng Công hỏi. "Chuẩn Đề!" Xa Bỉ Thi nói kiệm lời như vàng. "Để Chuẩn Đề ra tay?

Đối phó Côn Bằng đó ư?" Hậu Thổ phản ứng nhanh nhất, nói. "Chuẩn Đề quả thật có ân oán với Côn Bằng.

Ta đúng là có thể đi châm ngòi quan hệ giữa hai người họ, nhưng có một chuyện nhất định phải cẩn thận.

Chuẩn Đề bây giờ đã là Thánh Nhân, vạn nhất để y đẩy ra, sẽ là họa của Vu tộc ta!" Huyền Minh nói.

Khi ấy, Đế Giang đột nhiên nói: "Ta vừa liên hệ với Đại Vu trong bộ lạc ta, ta nhận được một tin tức, Chuẩn Đề dường như đã đi đến Bắc Minh Chi Hải!" "Xem ra Chuẩn Đề đã ra tay rồi.

Không cần chúng ta châm ngòi.

Nếu có thể chém giết Côn Bằng đó, đó sẽ là chuyện tốt cho Vu tộc ta!" Chúc Dung vui vẻ nói. "Còn có một tin tốt nữa, vị Tổ Vu tương lai của chúng ta, Vu Mãng đã xuất quan rồi!

Chúng ta đi xem y có thay đổi gì không!" Đế Giang lại nói. "Vu Mãng đã xuất quan rồi sao?

Đã một ngàn năm trôi qua rồi, không biết y đã lĩnh ngộ được gì trong Bàn Cổ Bí Cảnh!" Hậu Thổ nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ hân

hỉ.

Vu Mãng là Vu tộc nhân do bộ lạc của Hậu Thổ sinh ra, tiềm lực và thiên phú cực kỳ cường đại.

Chỉ cần Vu Mãng không chết, tương lai liền có khả năng trở thành Tổ Vu, Hậu Thổ tự nhiên sẽ càng quan tâm Vu Mãng hơn.

Khi các Tổ Vu ra ngoài, họ thấy Vu Mãng đang bị một đám Vu nhân bao vây.

Những Vu nhân này tự nhiên biết Vu Mãng là ai.

Tuy đã một ngàn năm trôi qua, nhưng Vu Mãng vẫn là anh hùng của Vu tộc.

Không ít thiếu nữ Vu tộc thậm chí còn lén đưa mắt đưa tình với Vu Mãng, nếu Vu Mãng nguyện ý, sẽ có người cùng y qua đêm.

Vu Mãng nhìn những gương mặt Vu nhân quen thuộc, trong lòng cũng cảm thán một tiếng.

Một ngàn năm trôi qua, cuối cùng y cũng đã ra khỏi Bàn Cổ Bí Cảnh!

Một ngàn năm ở Hồng Hoang thế giới này, tương đương với một vạn năm ở Bàn Cổ Bí Cảnh.

Lần này Vu Mãng thu hoạch khá phong phú, có thể thi triển được thức đầu tiên của "Khai Thiên", và bước đầu nắm giữ Pháp Tắc của mình.

Còn về cảnh giới của Vu Mãng, trong ngàn năm này y không hề đột phá.

Nhưng dù vậy, khi các Tổ Vu nhìn Vu Mãng, đều cảm thấy kinh ngạc. "Có cảm nhận được không?

Pháp Tắc, Vu Mãng đã lĩnh ngộ Pháp Tắc ư?" Huyền Minh kinh

ngạc hỏi. "Trên người y quả thực ẩn ẩn có sức mạnh Pháp Tắc.

Cửu Phượng phải tốn mấy vạn năm mới miễn cưỡng lĩnh ngộ được Băng chi Pháp Tắc, Vu Mãng lại chỉ tốn một ngàn năm để lĩnh ngộ Pháp Tắc ư?" Cường Lương cũng bất ngờ. "Xem ra Vu tộc ta quả thật sẽ nghênh đón vị Tổ Vu thứ mười ba!" Thiên Ngô nói.

Chương 53

Các Vu tộc khác xung quanh Vu Mãng thấy các Tổ Vu cũng lập tức hành lễ.

Vu Mãng cũng nói: "Kiến các vị Tổ Vu!" "Vu Mãng, ngươi bây giờ đã lĩnh ngộ Pháp Tắc của mình rồi sao?" Đế Giang hỏi trước tiên. "Đúng vậy, ta đã lĩnh ngộ Pháp Tắc thuộc về ta.

Nhưng ta mới vừa lĩnh ngộ ra Pháp Tắc của mình, cần thời gian để hoàn thiện nó!" Vu Mãng lại nói. "Thì ra là vậy, Pháp Tắc của ngươi chưa hoàn toàn lĩnh ngộ.

Đã vậy, ta sẽ không hỏi nhiều nữa!" Đế Giang nói, "Nhưng ta có một chuyện cần ngươi thay ta làm!" "Đế Giang Tổ Vu, không biết là chuyện gì?" Vu Mãng hỏi. "Ta cần ngươi đến Bắc Minh Chi Hải một chuyến!" Đế Giang lại nói, "Bắc Minh có Côn Bằng.

Yêu tộc Thiên Đình hiện đang muốn chiêu mộ Côn Bằng làm Yêu Sư.

Tuy thời hạn một ngàn năm sắp hết, nhưng vẫn còn vài tháng.

Ta không thể rời khỏi Tổ Vu Chi Địa, lần này ta muốn thỉnh ngươi đến điều tra!" "Nếu có cơ hội, hãy giết Côn Bằng đi!" Cộng Công nói thêm một câu. "Cộng Công, ngươi điên rồi sao?

Côn Bằng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, muốn Vu Mãng đi chém giết Côn Bằng ư?" Chúc Dung vừa nghe, nổi giận nói. "Chưa thử làm sao biết được có làm được hay không?

Đừng quá coi thường người khác!" Cộng Công bất mãn nói. "Cộng Công, nhìn cho rõ!

Hiện tại Vu Mãng chưa phải Chuẩn Thánh, làm sao có thể giao

chiến với Cửu Chuyển Chuẩn Thánh?

Như vậy sẽ hại chết thiên tài của Vu tộc ta!" Chúc Dung lại nói.

Cộng Công và Chúc Dung hai người vốn thủy hỏa bất dung, hai người họ cơ bản vừa gặp mặt là tranh chấp. "Vu Mãng, ngươi chỉ cần đi điều tra một chuyện là được rồi.

So với việc giết Côn Bằng, ta càng hy vọng ngươi có thể bình an trở về!" Hậu Thổ nói.

Lần này Vu Mãng đã nhận được không ít lợi ích, nhưng cũng đã hao phí một ngàn năm.

Trong ngàn năm này, danh vọng của y cũng không tăng thêm bao nhiêu.

Giờ Vu Mãng đã ra khỏi Bàn Cổ Bí Cảnh, tự nhiên cần phải đi giành thêm nhiều danh vọng hơn.

Nhiệm vụ do Tổ Vu giao phó lần này, Vu Mãng cũng sẽ không từ chối. "Đúng rồi, Vu Mãng, nếu ngươi phải ra ngoài, sao không dẫn theo vài vị Đại Vu cùng đi?

Như vậy cũng tiện có người chiếu cố!" Hậu Thổ nói. "Không cần, ta một mình đi là được rồi!" Vu Mãng lắc đầu nói.

Nghe Vu Mãng nói vậy, các Tổ Vu cũng không nói gì thêm.

Dưới ánh trăng, Vu Mãng gặp một nữ tử bên ngoài Tổ Vu Chi Địa.

Nữ tử đó dưới ánh trăng mờ nhạt, tựa như Hằng Nga Tiên Tử.

Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng đã biết đó là một mỹ nữ.

Người nữ nhân này chính là Thường Nga!

Vu Mãng nhìn người nữ nhân đó, lẩm bẩm: "Nữ nhân nửa đêm

chạy ra dọa ta à?" Giọng Vu Mãng không lớn, nhưng Thường Nga cũng là một Đại Vu, nghe lời Vu Mãng nói, nàng suýt chút nữa tức giận rút vũ khí ném về phía y.

Nàng vốn muốn đợi Vu Mãng ở đây để tiễn y đi.

Chương 54

Thường Nga vốn còn muốn đi tìm Hậu Thổ để xin được đồng hành cùng Vu Mãng.

Nhưng Vu Mãng đã từ chối thẳng thừng, Hậu Thổ cũng không nói gì thêm.

Giờ đây lời nói của Vu Mãng khiến Thường Nga trong lòng vô cùng uất ức.

Chạy ra dọa ư?

Chẳng lẽ dung mạo của nàng có thể khiến y sợ hãi? "Ngươi sắp xuất phát rồi sao?" Thường Nga cố nén giận, quay đầu nhìn Vu Mãng hỏi. "Không sai!" Vu Mãng đáp. "Bắc Minh rất nguy hiểm.

Lần trước Chuẩn Đề cũng ở đó.

Côn Bằng nếu gia nhập Yêu tộc, sẽ là kẻ địch của Vu tộc ta...

Ngươi cẩn thận một chút!" Chỉ nghe Thường Nga nói. "Được!" Vu Mãng nói xong, liền định rời đi.

Thường Nga nhìn theo, dậm dậm chân, "Đồ gỗ!

Đúng là một khúc gỗ!" Thường Nga nhìn về phía mặt trăng.

Từ khi sinh ra nàng đã cảm thấy thân cận với mặt trăng, cũng rất thích ngắm trăng.

Nhưng hôm nay Thường Nga dường như cảm thấy có thứ gì đó xuất hiện trên mặt trăng.

Vu Mãng cảm giác Ám Huyết Phủ run rẩy, khiến y cảnh giác.

Chẳng lẽ có Yêu tộc xuất hiện? "Vu Mãng, ta cảm giác được rồi, có một loại chấn động liên kết với huyết mạch của ta xuất hiện,

dường như là thân nhân của ta!" Thường Nga xuất hiện bên cạnh Vu Mãng nói. "Ngươi không phải Thánh Nữ Vu tộc sao?

Thân nhân của ngươi ư?" Vu Mãng ngẩn ra, hỏi. "Ta cũng không biết, nhưng chắc là ngươi cũng cảm giác được.

Để ta đi xem thử!" Thường Nga nói.

Vu Mãng gật đầu, nói: "Đi!" Ám Huyết Phủ của Vu Mãng đã hấp thu máu tươi của hàng triệu Yêu tộc, đối với Yêu tộc có cảm ứng tương đối mạnh liệt.

Hiện tại Ám Huyết Phủ cảm ứng báo cho y biết, có Yêu tộc ở phía trước.

Khi Vu Mãng và Thường Nga đến nơi, chỉ thấy hơn mười tên Đại Yêu đang vây quanh một người nữ nhân trước mặt.

Người nữ nhân đó vốn dĩ là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, chỉ là hiện tại, bụng nàng ta phình to, toàn thân dính đầy máu tươi.

Trên người nữ tử không biết đã chịu bao nhiêu vết thương, dung mạo cực kỳ tiều tụy.

Tóc của người nữ nhân này đã bạc trắng, hiện tại nàng cực kỳ suy yếu.

Những Đại Yêu xung quanh nữ nhân, mỗi con đều có thực lực cấp Đại La Kim Tiên.

Trải qua ngàn năm nghỉ dưỡng, trong Yêu tộc dường như lại xuất hiện không ít Đại Yêu.

Trong số những Đại Yêu ở đó, thậm chí có một con Xích Hỏa Yêu Cầm cấp Đại La Kim Tiên cửu trọng. "Thường Hi Nữ Thần, đến đây là kết thúc rồi.

Yêu Đế Đế Tuấn có lệnh, ngươi đã phản bội Yêu tộc Thiên Đình,

câu kết với Vu tộc, nên chúng ta phụng mệnh xử quyết ngươi tại đây!" Một tên Đại Yêu nói.

Chương 55

"Đế Tuấn?

Hahahaha..." Thường Hi cười, tiếng cười của nàng càng lúc càng điên cuồng, "Đế Tuấn, ngươi thật độc ác, thật độc ác!!!" Giờ phút này, lòng hận thù của Thường Hi đối với Đế Tuấn còn cao hơn trời, sâu hơn biển.

Chỉ vì một lời tiên tri, Đế Tuấn đó, chỉ vì một lời tiên tri mà muốn sát hại hài tử của nàng, muốn giết chết hài tử của nàng.

Đứa bé Thập Tam Nguyệt chưa chào đời này, hôm nay thật sự sẽ cùng nàng chết ở đây sao? "Phân phó của Yêu Đế, ta tự nhiên không thể kháng cự.

Nhưng Thường Hi Nữ Thần là nữ thần hiếm thấy trên đời, lại là Thần Phi, ta cũng muốn xem Thần Phi và những nữ yêu khác có gì khác biệt!" Một con Đại Yêu hình chó nói. "Như vậy có vẻ không hay lắm, nhưng cũng thật kích thích.

Vừa hay, ta cũng muốn thử!" Một con Đại Yêu tộc ngựa nói. "Chuyện hôm nay, ai cũng không được phép truyền ra ngoài!" Con Xích Hỏa Yêu Cầm đó dường như cũng có chủ ý.

Yêu tộc tuy lấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất làm đầu, nhưng phẩm chất của Yêu tộc không đồng đều, những chuyện như vậy, bọn chúng không thiếu khi làm. "Đế Tuấn, ta hận!

Ta hận!!!" Trong mắt Thường Hi tràn ngập tuyệt vọng.

Nàng đã dồn hết sinh mệnh lực của mình cho Thập Tam Nguyệt, không thể đối phó được những Đại Yêu ở đây.

Nếu Thường Hi chết, Thập Tam Nguyệt tự nhiên cũng không thể

sống sót. "Thập Tam Nguyệt, xin lỗi con, ta phải chết ở đây rồi!" Thường Hi nói xong, liền định tự bạo.

Khi ấy, Thường Hi lại phát hiện sau lưng mình đột nhiên xuất hiện một vầng trăng tròn.

Vầng trăng tròn đó là một linh vật đã bầu bạn với nàng từ khi sinh ra.

Khi có vầng trăng tròn đó, tốc độ tu luyện của Thường Hi có thể tăng lên không ít, vầng trăng thậm chí có thể dùng làm vũ khí của nàng. "".....Ai?" Thường Nga và Vu Mãng khi ấy đã đến nơi.

Nhìn vầng trăng tròn sau lưng Thường Hi, gần như là vũ khí của nàng, khiến Thường Nga vô cùng kinh ngạc. "Thường Nga?" Thường Hi nhìn Thường Nga, hiểu ra tất cả, "Thì ra là vậy, một viên Thái Âm Linh Châu khác ở trong cơ thể ngươi!" "Thái Âm Linh Châu?" Thường Nga nghe lời nói đó, thân thể run lên, "Ngươi làm sao biết?" "Ta là Thường Hi.

Tuy chúng ta không có quan hệ huyết duyên, nhưng chúng ta... hẳn là tỷ muội!

Trong cơ thể ta và ngươi, đều có Thái Âm Linh Châu!" Thường Hi nhìn Thường Nga nói. "Vu Mãng, ngươi có thể giúp ta bảo vệ Thường Hi được không?

Ta có chuyện cần hỏi nàng ấy!" Thường Nga nói. "Được!" Vu Mãng nói xong, giơ Ám Huyết Phủ lên, xông về phía những Đại Yêu đó. "Vu Mãng... ngươi làm gì vậy?" Thường Nga kinh ngạc hỏi. "Chỉ cần giết sạch bọn chúng, là có thể bảo vệ nữ thần kia!" Vu Mãng nói xong, không chút do dự xông ra ngoài. "Hai tên Vu tộc xen vào chuyện của ta, không biết sống chết.

Dám quản chuyện của Yêu tộc ta, vậy thì đều phải chết!" Xích

Hỏa Yêu Cầm phun ra một luồng hỏa diễm.

Ở đó có mười sáu tên Yêu tộc, hiện tại có mười tên trong số đó xông về phía Vu Mãng.

Từng tên Đại Yêu khôi phục thân thể ngàn trượng, muốn công kích Vu Mãng.

Chương 56

Ám Huyết Phủ trong tay Vu Mãng vung lên một cái, trong nháy mắt, mười tên Đại Yêu chỉ thấy trước mặt xuất hiện một đạo huyết quang, thân thể của mười tên Đại Yêu bị chém thành hai nửa.

Mười tên Đại Yêu không chống đỡ nổi một phủ của Vu Mãng! "Phủ đầu màu ám hồng?

Vu tộc Mãng Phu?" Xích Hỏa Yêu Cầm dường như nhận ra, trong mắt nó tràn ngập vẻ kinh hãi.

Vu tộc Mãng Phu, cái tên này đã truyền khắp ngàn năm.

Một ngàn năm đủ sức khiến không ít Yêu tộc nghe danh đã khiếp vía.

Một ngàn năm trước, Vu Mãng đã có năng lực chém giết Đế Tuấn bị trọng thương, một ngàn năm sau, thực lực của Vu Mãng sẽ mạnh đến mức nào?

Xích Hỏa Yêu Cầm không dám tưởng tượng, lập tức hóa thành bản thể, một con phi cầm khổng lồ màu đỏ rực, định bỏ chạy!

Khi Xích Hỏa Yêu Cầm khôi phục bản thể, lại có năm tên Đại Yêu bị Vu Mãng chém giết.

Vu Mãng hiện tại chém giết những Đại Yêu như vậy, đơn giản như cắt đậu hũ vậy.

Nhưng tốc độ của Xích Hỏa Yêu Cầm cực nhanh, chỉ vỗ cánh một cái đã bay xa ngàn dặm.

Xích Hỏa Yêu Cầm vừa dừng lại, liền phát hiện trước mặt nó xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Nhân ảnh đó không phải Vu Mãng thì còn ai? "Không thể nào, tốc độ của ngươi sao lại nhanh đến thế?

Đôi cánh của ta..." Câu hỏi của Xích Hỏa Yêu Cầm sẽ không có đáp án, vì Vu Mãng không có hứng thú trả lời.

Một chiếc búa lớn chém xuống thân thể Xích Hỏa Yêu Cầm.

Thân thể Xích Hỏa Yêu Cầm bị chém thành hai nửa, chết ngay tại chỗ.

Sau lưng Vu Mãng, đôi cánh đỏ rực đó vỗ một cái, liền biến mất tại chỗ, quay trở về nơi Thường Nga và Thường Hi đang ở.

Khi Vu Mãng quay trở về, lại phát hiện Thường Hi đang nằm trên đất.

Tuy Vu Mãng không tu Nguyên Thần, nhưng y có thể cảm nhận được, thọ mệnh của Thường Hi đang dần tiêu tan! "...Nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng ấy sẽ chết mất!" Thường Nga nắm lấy tay Thường Hi, nói. "Ta do Thái Âm Tinh dựng dục, Thái Âm Linh Châu vốn là Bản Mệnh Linh Bảo của ta.

Nhưng vì khi ta sinh ra gặp phải bất ngờ, một trong số các viên Thái Âm Linh Châu đã rơi vào Hồng Hoang thiên địa, không được ta hấp thu!" "Tuy chúng ta không có huyết duyên, nhưng chúng ta... hẳn là tỷ muội!

Để bảo vệ Thập Tam Nguyệt, ta đã hao hết thọ mệnh.

Ngươi có thể đồng ý với ta một chuyện được không?

Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta chăm sóc Thập Tam Nguyệt!" "Đế Tuấn từ Hà Đồ Lạc Thư mà có được lời tiên tri rằng: 'Thập Tam Nguyệt hiện, phàm gian vĩnh dạ, thí phụ chi thần, Nguyệt Thần Vọng Thư!' Vì thế y muốn giết Thập Tam Nguyệt, cấm cố ta ngàn năm.

Cuối cùng hôm nay ta đã thoát ra được!" "Nhưng thọ mệnh của ta đã cạn, không còn cách nào chăm sóc Thập Tam Nguyệt nữa.

Hy vọng ngươi có thể chăm sóc Thập Tam Nguyệt!" Thường Hi nắm chặt tay Thường Nga, cầu khẩn nói. "Ta..." Thường Nga nghe xong, không biết nên đáp lời thế nào. "Nếu lời tiên tri là thật, vậy ta sẽ thu lưu!" Vu Mãng nói. "Hả?

Vu Mãng!" Thường Nga nói. "Ta nghe Hậu Thổ nương nương nói, thuật bói quẻ của Hà Đồ Lạc Thư chưa bao giờ sai.

Chương 57

Đã vậy, giữ lại Thập Tam Nguyệt, đối với ta cũng có tác dụng!" Vu Mãng đáp.

Vu Yêu hai tộc chắc chắn sẽ có lần đại chiến thứ hai.

Yêu tộc đang tranh thủ thêm nhiều trợ thủ, vậy thì Vu tộc cũng có thể thỉnh thêm nhiều trợ thủ. "Cảm ơn!" Thường Hi nói xong, chỉ thấy bụng dưới của nàng xuất hiện một đạo quang mang màu trắng bạc.

Một đạo quang mang màu trắng bạc lơ lửng giữa không trung, biến thành một quả trứng!

Khi Vu Mãng nhìn thấy quả trứng đó, y không khỏi ngẩn người.

Vu Mãng theo bản năng đỡ lấy quả trứng bằng tay mình. "Thập Tam Nguyệt, hãy gọi là Vọng Thư!" Thường Hi nói câu cuối cùng, rồi từ trần.

Thi thể Thường Hi hóa thành một đoàn quang mang, bay về phía mặt trăng, một viên châu bạc lơ lửng trước mặt Thường Nga. "Viên châu này là Thái Âm Linh Châu.

Nếu ngươi phục hạ nó, có thể sẽ sinh ra Nguyên Thần, khi đó ngươi cũng có thể khu sử Pháp Bảo của mình, học tập đạo thuật!" Thường Nga đưa viên Thái Âm Linh Châu đó cho Vu Mãng.

Vu Mãng nghe xong, cũng không khách khí, liền phục hạ Thái Âm Linh Châu.

Thái Âm Linh Châu tương đương với nội đan của Thường Hi.

Sau khi Vu Mãng dùng xong, không hề sinh ra Nguyên Thần, ngược lại lại khiến cảnh giới của y từ Đại La Kim Tiên thất trọng

thăng lên bát trọng. "...Không hề sinh ra Nguyên Thần?

Chẳng lẽ ta đã lầm?" Sắc mặt Thường Nga khẽ biến, đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác.

Hai viên Thái Âm Linh Châu kết hợp lại mới có thể sinh ra Nguyên Thần chân chính!

Nếu là như vậy, muốn nàng sinh ra Nguyên Thần, nhất định phải song tu với Vu Mãng mới được!

Đến đây, mặt Thường Nga lập tức đỏ bừng.

Vu Mãng không biết Thường Nga đang nghĩ gì.

Hiện tại quả trứng màu bạc trên tay Vu Mãng đột nhiên rung lắc, sau đó phát ra một tiếng kêu trong trẻo.

Quả trứng nứt ra, chỉ thấy một bóng hình nhỏ bé từ trong trứng ló ra.

Đứa bé đó trông như một cô bé, sau khi ăn hết toàn bộ vỏ trứng, liền biến thành một cô bé cao một xích.

Trên lưng nàng, có một thanh Nguyệt Liêm, thanh Nguyệt Liêm cao bằng nàng.

Cô bé thần tình lạnh lùng, nói: "Ta tên Vọng Thư.

Ngươi đã cứu mẫu thân ta, ngươi là ân nhân của ta!" "Ngươi biết chuyện vừa rồi sao?" Thường Nga kinh ngạc hỏi. "Từ khi mẫu thân mang thai ta, ta đã biết tất cả mọi chuyện bên ngoài.

Nhưng Đế Tuấn đã phong ấn ta trong cơ thể mẫu thân, ta không thể ra đời!" Cô bé đáp. "Vậy tiếp theo ngươi định làm gì?" Thường Nga hỏi. "Ta muốn thay mẫu thân báo thù, giết chết Đế Tuấn.

Nhưng ta hiện tại không có đủ thực lực!" Cô bé trong mắt lộ ra vẻ cừu hận, nói. "Ta có thể tin ngươi không?

Dù sao ngươi cũng là nữ nhi của Đế Tuấn!" Thường Nga nói. "Ta tin!" Vu Mãng lộ ra một nụ cười, đột nhiên nói.

Chương 58

"Tin ư?" Thường Nga ngẩn ra, hỏi. "Đúng vậy, ta tin!" Vu Mãng đáp. "Vì sao?" Thường Nga lại hỏi.

Vu Mãng gãi gãi sau gáy, nói: "Ta cảm giác ngươi sẽ không lừa ta!" "..." Thường Nga nghe xong, cảm thấy có chút đau đầu.

Dựa vào cảm giác mà tin lời Vọng Thư sao, tên Hùng Vu này e rằng không quá dễ lừa đâu! "Cảm ơn ngươi đã tin ta!

Ân công, ta sẽ không làm liên lụy ngươi.

Ta sẽ đi nâng cao thực lực, đợi khi Vu Yêu chi chiến bùng nổ, ta sẽ ra tay giết chết Đế Tuấn!" Vọng Thư nói xong, quỳ trước mặt Vu Mãng, dập ba cái đầu thật mạnh, sau đó quay người rời đi. "Ngươi cứ để nàng ấy đi như vậy sao?" Thường Nga lại hỏi. "Chẳng lẽ ngươi muốn ta đi giết nàng ấy sao?

Ta nghe ra nàng ấy không hề nói dối, nên ta tin!" Vu Mãng nói với Thường Nga xong, liền quay người đi về phía Bắc Minh.

Trong mắt Vọng Thư tràn ngập ngọn lửa cừu hận.

Tuy là nữ nhi của Đế Tuấn, nhưng ngàn năm qua, những dày vò mà mẫu thân nàng phải chịu, nàng vẫn luôn biết.

Huống chi Đế Tuấn còn phái mười sáu tên Đại Yêu truy sát Thường Hi.

Yêu Đế Đế Tuấn, chỉ cần ta Vọng Thư không chết, nhất định sẽ giết ngươi!

Bắc Minh Yêu Cung.

Đây chính là nơi ở của Côn Bằng.

Khi ấy, một tên Đại Yêu xuất hiện bên ngoài Bắc Minh Yêu Cung, cúi lạy Côn Bằng Yêu Cung trước mặt, sau đó mới mở miệng. "Côn Bằng Lão Tổ, ta là sứ giả do Yêu tộc Thiên Đình phái đến, phụng mệnh Yêu Đế Đế Tuấn, muốn thỉnh Côn Bằng Lão Tổ đến Thiên Đình, bàn bạc việc đảm nhiệm chức Yêu Sư của Yêu tộc ta!" Chỉ thấy một tên Yêu tộc nói. "Bản tôn đã biết.

Ngươi về nói với Đế Tuấn, chuyện này ta sẽ cân nhắc!" Trong Bắc Minh Yêu Cung, một giọng nói truyền ra.

Tên Đại Yêu đó nghe xong, có chút bất mãn, nói: "Côn Bằng Lão Tổ, ta đại diện Yêu tộc Thiên Đình.

Chẳng lẽ Lão Tổ vô lễ đến vậy, không cho ta vào?" "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh xuất hiện, chỉ thấy trên mặt biển đột nhiên cuốn lên một cơn bão kinh khủng.

Cơn bão đó trong nháy mắt đã cuốn lấy thân thể tên Đại Yêu kia.

Cả thân thể tên Đại Yêu đó bị hất bay ra ngoài, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng. "Ta là Côn Bằng Lão Tổ.

Ta sẽ không nghe những lời vô nghĩa như vậy nữa.

Nếu có lần sau, tất tru sát!" Giọng nói lạnh lẽo của Côn Bằng truyền ra.

Trong mắt tên Đại Yêu đó tràn ngập vẻ kinh hãi, lưng y ướt đẫm mồ hôi lạnh, lập tức bay vút bỏ chạy.

Côn Bằng Lão Tổ không phải là người có tính khí tốt.

Nếu không phải tên Đại Yêu đó đại diện cho Yêu tộc Thiên Đình, thì giờ đã chết rồi.

Sau khi tên Đại Yêu rời đi, vùng biển Bắc Minh dường như lại khôi phục sự yên tĩnh.

Lại mấy ngày sau, một đạo kim quang từ xa bay đến, dừng lại phía trước Bắc Minh Yêu Cung. "Côn Bằng, hôm nay bần đạo từ Tây Phương đến đây là vì nhân quả của chúng ta, ngươi không ra mặt sao?" Đạo kim quang hiện ra một đạo nhân ảnh, người đó chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chương 59

"Chuẩn Đề thất phu, ngươi dám đến đây?

Lần trước ngươi thắng ta là vì ngươi có Hồng Mông Tử Khí, nhưng lần này đã khác rồi.

Ta cũng đã lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí mấy ngàn năm, tuyệt đối sẽ không thua ngươi nữa!" Giọng Côn Bằng Lão Tổ truyền ra. "Côn Bằng, xem ra ngươi vẫn chưa biết gì rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe lời Côn Bằng Lão Tổ nói, mỉm cười nói, "Bần đạo hiện tại không còn là Chuẩn Thánh nữa, mà là Thánh Nhân!" "Hả?" Côn Bằng vừa nghe lời Chuẩn Đề nói, trong mắt tràn ngập vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy Chuẩn Đề phất tay một cái, Gia Trì Thần Xử bay ra, trực tiếp đánh bay Côn Bằng.

Thân thể Côn Bằng bị đánh gục xuống đất, sắc mặt y trở nên trắng bệch vô cùng.

Trên ngực y lõm xuống, thân thể Côn Bằng trong nháy mắt bị máu tươi nhuộm đỏ. "Chuẩn Đề thất phu, ngươi đã trở thành Thánh Nhân rồi sao?" Côn Bằng vừa kinh vừa nộ nói. "Côn Bằng, ta nghe nói Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đang ở trên người ngươi, vậy hãy giao đạo Hồng Mông Tử Khí đó ra đây đi!" Chuẩn Đề trên mặt lộ ra nụ cười.

Thánh Nhân không dính nhân quả.

Chuẩn Đề không sợ Côn Bằng, cũng không sợ Yêu tộc Thiên Đình, nhưng Chuẩn Đề sẽ kiêng dè Nữ Oa.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, lại sở hữu không ít Pháp Bảo.

Côn Bằng hiện tại được Yêu tộc Thiên Đình chiêu mộ, liền có

quan hệ với Nữ Oa.

Nếu hôm nay thật sự giết chết Côn Bằng, tự nhiên sẽ khiến Tây Phương Giáo và Nữ Oa triệt để tuyệt giao.

Mục tiêu của Chuẩn Đề chỉ là cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng.

Chỉ cần không giết chết Côn Bằng, nếu y làm những chuyện khác, Nữ Oa cũng sẽ không truy cứu. "Hừ!

Chuẩn Đề thất phu, muốn Hồng Mông Tử Khí của ta thì cứ giết ta đi!

Bằng không, đừng hòng cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của ta!" Tuy tin tức của Côn Bằng không linh thông, không biết Nữ Oa đã tạo người thành Thánh.

Nếu là như vậy, Chuẩn Đề thành Thánh, cũng không dám thật sự giết chết y! "Côn Bằng, ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?" Chuẩn Đề trong lòng cũng có chút phẫn nộ.

Côn Bằng khôi phục bản thể, chỉ thấy trong nháy mắt đã che trời che đất, cực kỳ khổng lồ.

Thân thể Côn Bằng cao tới mười vạn trượng, đối mặt với Chuẩn Đề, không chút sợ hãi.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí nhiều năm, Côn Bằng tuy không thành Thánh, nhưng cũng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cách cảnh giới Thánh Nhân cũng chỉ còn nửa bước.

Nếu hóa thành bản thể, nhục thân của Côn Bằng cũng vô cùng cường hãn, nhục thân của y có thể vượt qua Pháp Bảo cấp độ Hậu Thiên Chí Bảo. "Ha ha ha...

Xem ra đạo hữu có hứng thú so tài với bần đạo một phen.

Vậy bần đạo sẽ ra tay thử xem!" Chuẩn Đề cười nói.

Chỉ thấy thân thể Chuẩn Đề đột nhiên kim quang đại thịnh.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề hiện ra Pháp Thân, có hai mươi bốn đầu, mười tám cánh tay, cầm Anh Lạc, Tán Cái, Hoa Quán, Ngư Trường, Kim Cung, Ngân Kích, Gia Trì Thần Xử, Bảo Tỏa, Kim Bình.

Thân thể Chuẩn Đề cao tới trăm vạn trượng.

Nhìn Côn Bằng trước mặt, Chuẩn Đề vỗ một chưởng xuống: "Côn Bằng đạo hữu, cẩn thận!" Một chưởng của Chuẩn Đề đánh xuống, mang theo lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Dưới một chưởng đó, dường như có thể khiến Bắc Minh Chi Hải chảy ngược.

Trên thân Côn Bằng kim quang lấp lánh, vô số đạo lông vũ màu vàng trong nháy mắt tấn công Chuẩn Đề.

Chương 60

Nhưng lông vũ của Côn Bằng bắn trúng một chưởng đó lại như trâu đất xuống biển, căn bản không có chút tác dụng nào.

Một chưởng giáng xuống lưng Côn Bằng.

Vừa mới bắt đầu, chỉ thấy Chuẩn Đề thu lại pháp khí, trực tiếp dùng Pháp Thân công kích Côn Bằng.

Thân thể Côn Bằng liên tục bị đánh bay, một trận dày vò khiến y bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Chưởng cuối cùng, lại một lần nữa đánh bay Côn Bằng.

Thân thể Côn Bằng nặng nề rơi xuống mặt biển, lập tức gây ra sóng lớn hàng vạn trượng. "Côn Bằng, nếu ngươi vẫn cố chấp không tỉnh ngộ như vậy, vậy bần đạo cũng đành ra tay chém giết ngươi!" Chuẩn Đề cuối cùng cũng động sát tâm.

Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở để thành Thánh.

Côn Bằng có được mấy ngàn năm cũng không thể thành Thánh, thì coi như không có cơ hội thành Thánh.

Hiện tại Chuẩn Đề có được, không chừng có thể vì Tây Phương Giáo mà tăng thêm một vị Thánh Nhân!

Nếu Tây Phương Giáo lại có thêm một vị Thánh Nhân nữa, Tây Phương Giáo liền có thể cường đại hơn.

Khi đó, Tam Thanh cũng chưa chắc đã sánh được.

Đừng nói Thánh Nhân không dính nhân quả, cho dù có dính nhân quả, Chuẩn Đề cũng muốn cướp đoạt nó. "Ngươi dám sao?" Côn Bằng vừa nghe, vừa kinh vừa nộ, ngẩng đầu hô lớn, "Nữ Oa Nương

Nương, cầu xin người nhìn xem, Chuẩn Đề ức hiếp ta!

Chẳng lẽ Yêu tộc ta không có ai sao?" Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đạo kim quang, chỉ thấy một thân ảnh tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt Côn Bằng.

Chính là Nữ Oa Phân Thân! "Chuẩn Đề Sư huynh, đừng quá đáng!" Nữ Oa đạm đạm nói. "Sư muội, chuyện này là việc giữa ta và Côn Bằng.

Mong Nữ Oa Sư muội đừng nhúng tay vào!" Sắc mặt Chuẩn Đề khẽ biến, nói. "Côn Bằng hiện tại là Yêu Sư của Yêu tộc Thiên Đình.

Chuyện này có liên quan đến ta!" Nữ Oa đáp.

Trong mắt Chuẩn Đề không ngừng lóe lên quang mang, nhưng cuối cùng Chuẩn Đề đã từ bỏ ra tay.

Hiện tại không phải lúc thật sự xé rách mặt với Nữ Oa.

Nếu Thánh Nhân thật sự tranh đấu, có thể sẽ phá hủy Hồng Hoang.

Xem ra chuyện hôm nay, chỉ có thể như vậy. "Đã vậy sư muội nói thế, hôm nay bần đạo sẽ nể mặt sư muội, tha cho súc sinh này!" Chuẩn Đề nói xong, thu hồi Pháp Thân. "Đã vậy, Nữ Oa ta xin cảm tạ sư huynh trước!" Giọng Nữ Oa lại truyền đến.

Chuẩn Đề hóa thành một đạo kim quang, liền rời khỏi nơi này. "Tạ ơn Nữ Oa Nương Nương, tạ ơn Nữ Oa Nương Nương!" Côn Bằng liên tục nói.

Nữ Oa quay đầu, nhìn Côn Bằng một cái, nói: "Ta đoán ngươi hôm nay có một kiếp nạn, nên đặc biệt để phân thân ta đến.

Mau chóng đến Yêu tộc Thiên Đình đi!" "Vâng, Nương Nương!" Côn Bằng bây giờ đâu dám nói chữ "không", liền vội vàng quỳ trên

mặt biển nói.

Côn Bằng bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Tuy là con Côn Bằng đầu tiên giữa thiên địa, lại từng nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung, thực lực phi phàm, thậm chí Côn Bằng từng cho rằng mình là người mạnh nhất dưới Thánh Nhân!

Chính vì vậy, Côn Bằng vô cùng kiêu ngạo, không nghe bất kỳ ai sai khiến!

Chương 61

Yêu tộc thành lập Thiên Đình, có hai vị Yêu Đế, từng muốn chiêu mộ Côn Bằng, nhưng Côn Bằng không đi!

Vì sao?

Côn Bằng không muốn khuất phục dưới người khác.

Côn Bằng muốn nếu không gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, thì một khi đã gia nhập, y phải trở thành Yêu Đế của Yêu tộc.

Chỉ có như vậy mới xứng với thân phận của y!

Chính vì vậy, Côn Bằng đã từ chối trở thành Yêu Sư của Thiên Đình!

Hôm nay, Côn Bằng biết thế giới Hồng Hoang này đã thay đổi rồi!

Thánh Nhân xuất hiện, khiến Côn Bằng biết được sự nhỏ bé của mình.

Thánh Nhân vừa xuất hiện, trong Hồng Hoang thiên địa, chỉ có Thánh Nhân mới là chí tôn duy nhất!

Côn Bằng đó có thể hoành hành ở đây, Chuẩn Đề có thể thắng, nhưng cũng không dám quá gây khó dễ.

Nếu Côn Bằng liều mạng, Chuẩn Đề cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí có thể đồng quy vu tận với Côn Bằng.

Nhưng bây giờ đã khác rồi.

Chuẩn Đề muốn chém giết Côn Bằng, đó không phải là chuyện khó.

Côn Bằng nhất định phải cúi đầu, trở thành một thành viên của Yêu tộc Thiên Đình.

Bằng không, sau này Chuẩn Đề lại tìm đến, Nữ Oa sẽ không ra tay nữa.

Đã quyết định, Côn Bằng cuối cùng cũng quyết định phải rời đi.

Trên bờ Bắc Minh Chi Hải xuất hiện hai đạo nhân ảnh, chính là Vu Mãng và Thường Nga.

Vu Mãng tuy muốn Thường Nga quay về, nhưng không biết vì sao, Thường Nga cứ nhất quyết đi theo y.

Sau khi Vu Mãng có được Thái Âm Linh Châu, trên người y liền sản sinh một loại lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ đối với Thường Nga.

Khiến Thường Nga vô cùng muốn tiếp cận Vu Mãng.

Chỉ có điều khiến Thường Nga uất ức là, Vu Mãng vẫn không có gì khác biệt, vẫn như một khúc gỗ.

Chẳng lẽ Thái Âm Linh Châu chỉ có tác dụng đối với nàng, còn đối với Vu Mãng lại không có chút ảnh hưởng nào? "Vu Mãng, đây là Bắc Minh Chi Hải.

Ngươi chỉ cần điều tra xem Côn Bằng có thật sự muốn đến Thiên Đình làm Yêu Sư hay không là được rồi!" Thường Nga nói.

Vu Mãng không trả lời Thường Nga, trực tiếp gào lớn: "Côn Bằng lão yêu, cút ra đây cho ta!" "Côn Bằng lão yêu, cút ra đây cho ta!" "Côn Bằng lão yêu, cút ra đây cho ta!!!" "Côn Bằng lão yêu, cút ra đây cho ta!!!!" Giọng Vu Mãng vang vọng trên khắp vùng biển Bắc Minh, khiến Thường Nga sợ ngây người.

Vu Mãng đang làm gì vậy?

Cái tên Côn Bằng Lão Tổ đủ sức dọa nín tiếng khóc của trẻ con Vu tộc.

Côn Bằng Lão Tổ cũng là tồn tại cùng bối phận với Tổ Vu.

Không chỉ vậy, y còn là một Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Với loại tồn tại cấp bậc này, ngay cả Tổ Vu cũng không dám quá phóng tứ, vậy mà Vu Mãng vừa mở miệng đã muốn Côn Bằng cút ra.

Côn Bằng Lão Tổ không phải người có tính khí tốt.

Lần này, y nhất định sẽ nổi giận!

Xong rồi!

Dưới cơn thịnh nộ của Côn Bằng Lão Tổ, y tuyệt đối sẽ giết chết Vu Mãng!

Chương 62

Vu Mãng có lợi hại đến mấy, hiện tại cũng chưa đặt chân vào cấp độ Chuẩn Thánh.

Giao chiến với Côn Bằng Lão Tổ ư? "Vu Mãng, ngươi đang làm gì vậy?

Mau chạy đi!

Côn Bằng Lão Tổ không phải ta có thể trêu chọc được!" Thường Nga vội vàng nói, "Ta chỉ đến đây điều tra thôi, chứ không phải khiêu khích Côn Bằng Lão Tổ!" "Các Tổ Vu cũng chỉ lo lắng Côn Bằng lão yêu sẽ gia nhập Thiên Đình thôi.

Đã vậy, ta bây giờ ở đây giết y, thì y sẽ không có cơ hội gia nhập Yêu tộc Thiên Đình nữa!" Vu Mãng đáp.

Nghe có vẻ rất có lý!

Thường Nga nghe lời Vu Mãng nói, ngẩn người.

Quả thật, cách nói của Vu Mãng không sai chút nào.

Giết chết Côn Bằng, y sẽ không có cơ hội gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, thực lực Yêu tộc cũng sẽ không cường đại hơn.

Nhưng cách nghĩ của Vu Mãng cũng quá thẳng thắn rồi!

Côn Bằng Lão Tổ đó, đâu phải là người có thể dễ dàng giải quyết được?

Ngay cả Tổ Vu cũng không dám nói lời như vậy! "Gác gác gác..." Khi ấy, chỉ thấy một thân ảnh trung niên nam nhân xuất hiện trên mặt biển Bắc Minh.

Người đó, chính là Côn Bằng đang cực kỳ phẫn nộ.

Côn Bằng mắt trừng trừng nhìn Vu Mãng, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Đã lâu rồi không có ai dám nói chuyện với Côn Bằng Lão Tổ ta như vậy.

Không ngờ trong Vu tộc, lại xuất hiện một Vu tộc to gan đến thế!" "Ngươi nói không sai, chỉ cần có thể giết chết ta, ta sẽ không có cơ hội gia nhập Yêu tộc Thiên Đình.

Chỉ là, ngươi có thực lực như vậy sao?

Côn Bằng Lão Tổ ta là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, ngay cả Tổ Vu của Vu tộc cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, một Đại Vu nho nhỏ ngươi lại dám cuồng vọng đến thế?" "Hôm nay Côn Bằng Lão Tổ ta sẽ cho ngươi nếm thử, thế nào mới là cường giả chân chính của Hồng Hoang!" Côn Bằng bị Chuẩn Đề giáo huấn chưa được bao lâu, Nữ Oa vừa rời đi, Côn Bằng liền nghe thấy giọng nói truyền đến, sao y có thể không phẫn nộ?

Côn Bằng sắp tức nổ tung rồi, y trực tiếp hóa thành bản thể, chỉ vì muốn đánh giết tên Vu tộc to gan này.

Một Đại Vu nho nhỏ dám khiêu khích Côn Bằng Lão Tổ?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thể diện của Côn Bằng Lão Tổ sẽ còn đâu?

Trong lòng Thường Nga càng thêm lo lắng.

Côn Bằng Lão Tổ là Đại Năng của Hồng Hoang.

Vu Mãng lần này đã đắc tội, Côn Bằng Lão Tổ nhất định đã nảy sát tâm. "Nói rất đúng.

Hôm nay ta sẽ đồ sát con chim lớn này!" Vu Mãng tay nắm Ám Huyết Phủ, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Côn Bằng Lão Tổ, là Đại Năng của Hồng Hoang.

Thực lực toàn thịnh của Côn Bằng Lão Tổ là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

Vu Mãng hiện tại đã bước đầu lĩnh ngộ được Pháp Tắc của mình, cộng thêm "Khai Thiên" mà y đã học được, Vu Mãng có đủ tự tin để đối phó với Côn Bằng Lão Tổ trước mặt.

Nếu chém giết Côn Bằng Lão Tổ, danh tiếng của y sẽ càng vang dội hơn!

Có thể giao chiến với một Đại Năng như vậy, cũng là một chuyện khoái trá!

Từ khi Vu Mãng rời khỏi Tổ Vu Chi Địa, y đã có ý định chém giết Côn Bằng Lão Tổ.

Sau đó, cảm giác này càng lúc càng mạnh mẽ trong lòng Vu Mãng.

Chương 63

Hiện tại nhìn thấy Côn Bằng Lão Tổ, Vu Mãng không những không chút hoảng loạn, mà chiến ý còn càng thêm cường thịnh. "Chim lớn?" Nghe lời Vu Mãng nói, trong mắt Côn Bằng Lão Tổ lộ ra hung quang.

Đường đường là Đại Năng Hồng Hoang Côn Bằng Lão Tổ, hôm nay lại bị người khác gọi là chim lớn sao? "Tiểu tử vô tri, ta muốn ngươi chết!" Côn Bằng Lão Tổ gầm lên một tiếng.

Côn Bằng Lão Tổ vung một trảo về phía Vu Mãng.

Móng vuốt của Côn Bằng Lão Tổ được luyện chế đặc biệt, lực phá hoại cực kỳ đáng sợ, thậm chí uy lực còn hơn cả Hậu Thiên Chí Bảo.

Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí, chiếc búa lớn trong tay y chém xuống phía trước.

Móng vuốt của Côn Bằng Lão Tổ vỗ vào chiếc búa lớn.

Trong nháy mắt, một cỗ phong bạo cường hãn dường như hàng trăm thanh kiếm cùng lúc đâm về phía Vu Mãng.

Oanh!

Côn Bằng Lão Tổ bị đánh bay ngược ra ngoài, trên móng vuốt toàn máu tươi.

Côn Bằng Lão Tổ phát hiện có gì đó không đúng, uy lực vũ khí trong tay Vu Mãng sao lại kinh khủng đến vậy?

Móng vuốt của Côn Bằng Lão Tổ cũng bị vũ khí của Vu Mãng làm bị thương.

Xung quanh thân thể Vu Mãng, một tầng huyết khí xuất hiện, chống đỡ đòn công kích vừa rồi của Côn Bằng Lão Tổ.

Đòn công kích vừa rồi của Côn Bằng Lão Tổ hoàn toàn mất tác dụng, y bị Vu Mãng làm bị thương!

Côn Bằng Lão Tổ trừng mắt nhìn Vu Mãng, hỏi: "Ngươi là ai?" "Vu Mãng!" Vu Mãng đáp. "Vu tộc Mãng Phu đệ nhất?" Nghe lời Vu Mãng nói, sắc mặt Côn Bằng lại biến đổi.

Cái tên Vu Mãng, hiện tại trong Hồng Hoang ít Đại Năng nào không biết, Thánh Nhân cũng biết tên Vu Mãng, huống chi là Côn Bằng.

Vu Mãng tự nhiên sẽ không phí lời với Côn Bằng, chiếc búa lớn trong tay y nắm chặt, lại một lần nữa chém về phía Côn Bằng.

Trong Bàn Cổ Bí Cảnh lĩnh ngộ đạo ngàn năm, chiêu số của Vu Mãng vẫn không hề thay đổi, vẫn giữ phong cách đại khai đại hợp.

Nhưng hiện tại trên người Vu Mãng cũng xuất hiện năng lực phòng ngự.

Trên bề mặt thân thể Vu Mãng, có một lớp áo giáp màu huyết hồng.

Đó là năng lực đặc biệt mà Vu Mãng đã lĩnh ngộ được, áo giáp do Bàn Cổ huyết khí hóa thành, Vu Mãng gọi nó là Bàn Võ Huyết Giáp!

Có một lớp áo giáp này, có thể giúp Vu Mãng chống đỡ không ít công kích.

Muốn làm hại Vu Mãng, cũng phải phá vỡ Bàn Võ Huyết Giáp trước!

Côn Bằng vốn tưởng rằng có thể dễ dàng giải quyết Vu Mãng, nhưng khi thật sự giao thủ với Vu Mãng, y liền cảm thấy không đúng.

Lớp áo giáp huyết sắc trên người Vu Mãng có lực phòng ngự vô cùng cường hãn.

Côn Bằng Lão Tổ muốn phá vỡ nó, cũng cần chút công phu.

Lực công kích của búa lớn của Vu Mãng vô cùng kinh khủng, nếu búa đó chém vào thân thể, e rằng không chết cũng phải mất một mảng lớn huyết nhục. "Nếu không phải bản tôn chiến đấu với Chuẩn Đề bị thương, sao lại bị một tiểu bối ức hiếp?" Côn Bằng Lão Tổ trong lòng đại nộ, nhưng tự nhiên không thể bộc lộ ra.

Côn Bằng Lão Tổ nổi giận nói: "Tiểu bối Vu tộc, ta sẽ khiến ngươi hối hận!" Thân thể Côn Bằng Lão Tổ đột nhiên trương lớn, biến thành khổng lồ mười vạn trượng.

Thân thể Côn Bằng Lão Tổ to lớn như vậy, chính là bản thể của y.

Trên bề mặt thân thể Côn Bằng Lão Tổ, kim quang lấp lánh.

Côn Bằng Lão Tổ cực kỳ phẫn nộ, bị thương không nhẹ, chỉ có thể phát huy ra bảy thành thực lực.

Chương 64

Nhưng đối phó một Vu tộc Đại La Kim Tiên bát trọng, y tự tin tuyệt đối có thể làm được.

Chỉ thấy bề mặt thân thể Côn Bằng Lão Tổ phát ra kim quang, những kim quang đó trực tiếp bay lên không trung.

Nhất thời, trên bầu trời xuất hiện một tầng mây vàng.

Thường Nga vừa nhìn thấy, lập tức hoa dung thất sắc.

Côn Bằng Lão Tổ không hổ là Đại Năng của Hồng Hoang.

Một chiêu của y, có thể có uy lực khai sơn phá hải.

Loại chiêu số có uy lực như vậy trong Hồng Hoang này, e rằng cũng chỉ có những Đại Năng từng nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung mới có khả năng thi triển ra.

Trong mây vàng trên không trung, từng trận kim quang lay động, một chiếc cự trảo vàng óng cao mấy vạn trượng vỗ xuống.

Vu Mãng nhìn thấy cảnh này, cũng thi triển Đại Vu Chân Thân, thân thể trương lớn cao hai ngàn trượng.

Nhưng thể hình như vậy, trước mặt Côn Bằng Lão Tổ, lại hiện ra có chút nhỏ bé.

Hai tay Vu Mãng cùng lúc giơ chiếc búa lớn lên, vung chiếc búa lớn nghênh đón.

Một nhát búa liền chém về phía chiếc cự trảo đó.

Tám lần Bàn Cổ Chi Lực!

Búa lớn của Vu Mãng chém ra phía trước, đạo quang mang huyết sắc đại thịnh.

Cự trảo vàng óng và một phủ tám lần Bàn Cổ Chi Lực chém vào nhau, cự trảo lập tức bị chém nát tại chỗ.

Một phủ của Vu Mãng thậm chí còn chém trúng thân thể Côn Bằng Lão Tổ.

Một phủ chém lùi thân thể Côn Bằng Lão Tổ.

Trên ngực Côn Bằng Lão Tổ, xuất hiện một vết thương nghiêm trọng.

Côn Bằng Lão Tổ giận đến gào thét liên hồi.

Nếu không phải trước đó đã bị Chuẩn Đề làm bị thương, sao y lại lâm vào tình cảnh thảm hại như vậy?

Khi ấy trên người Côn Bằng máu tươi đầm đìa, y trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý niệm.

Trước đó Nữ Oa từng nói, hôm nay Côn Bằng có một kiếp nạn.

Chẳng lẽ vừa rồi Chuẩn Đề không phải kiếp nạn, mà bây giờ tên Vu tộc Mãng Phu này mới là kiếp nạn chân chính?

Vừa rồi Chuẩn Đề tuy ở đây, thậm chí có thể uy hiếp tính mạng Côn Bằng, nhưng cuối cùng có Nữ Oa ra tay cứu giúp.

Hơn nữa khi đó y đối mặt với Thánh Nhân, Côn Bằng còn có mặt mũi cầu Nữ Oa ra tay cứu.

Nhưng bây giờ... chỉ là một Đại Vu!

Một Đại Vu Đại La Kim Tiên bát trọng, lại có thể làm Côn Bằng bị thương.

Khi đối mặt với một Đại Vu như vậy, Côn Bằng cảm thấy áp lực cường đại.

Nếu bị một Đại Vu như vậy truy sát, Côn Bằng Lão Tổ nào còn

mặt mũi nào mà cầu Nữ Oa ra tay nữa?

Côn Bằng Lão Tổ không cam lòng thua Vu Mãng như vậy.

Côn Bằng Lão Tổ nghiến răng một cái, chỉ thấy trong miệng y phun ra một viên Yêu Đan.

Yêu Đan này là thủ đoạn mạnh nhất của Côn Bằng Lão Tổ, cũng là thủ đoạn cuối cùng.

Côn Bằng Lão Tổ đã sử dụng nội đan luyện chế thành Pháp Bảo, cũng chính là Bản Mệnh Linh Đan của Côn Bằng.

Chương 65

Nếu nội đan này bị Vu hoặc Yêu bình thường phục hạ, có thể khiến người đó lập tức tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu dùng để công kích địch nhân, nó cũng có uy lực sánh ngang cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo!

Nhưng đến giờ phút cuối cùng, Côn Bằng cũng không nỡ sử dụng viên Bản Mệnh Linh Đan này.

Một khi đã sử dụng, thì Côn Bằng phải liều mạng! "Ta muốn ngươi chết!" Trong mắt Côn Bằng tràn ngập sát cơ.

Chỉ thấy Bản Mệnh Linh Đan phun ra, trong nháy mắt liền hóa thành một đạo kim quang, bay về phía Vu Mãng.

Vu Mãng Ám Huyết Phủ chém lên đạo kim quang trước mặt, bị chấn lùi mấy bước.

Bàn Võ Huyết Giáp trên bề mặt thân thể Vu Mãng trong nháy mắt tan nát.

Côn Bằng toàn lực nhất kích, uy lực kinh khủng đến mức này, ngay cả Bàn Võ Huyết Giáp trên người Vu Mãng cũng không chống đỡ nổi.

Tâm tình của Thường Nga vô cùng khẩn trương.

Với loại chiến đấu cấp bậc này, nàng căn bản không có cơ hội nhúng tay vào, thực lực của nàng quá yếu ớt.

Khi ấy Vu Mãng đột nhiên giơ Ám Huyết Phủ lên.

Côn Bằng cảm giác có chút không đúng, trên người Vu Mãng, dường như có một cỗ năng lượng kỳ dị tuôn trào ra? "Lực lượng

Pháp Tắc?

Ngươi đã lĩnh ngộ lực lượng Pháp Tắc?" Côn Bằng ngẩn ra, đột nhiên kinh hô một tiếng.

Ám Huyết Phủ vung lên, chém ra vào không gian trước mặt.

Mỗi nhát chém của Vu Mãng, đều có thể dẫn động không khí xuất hiện một đạo gợn sóng.

Trên Bản Mệnh Linh Đan của Côn Bằng, từng trận kim quang xuất hiện, nhưng những kim quang đó lập tức tiêu tán, hoàn toàn không chịu nổi công kích của Vu Mãng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Bản Mệnh Linh Đan của Côn Bằng có thể sẽ bị hủy diệt!

Côn Bằng phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, một ngụm máu tươi phun lên viên linh đan đó.

Kim quang của viên linh đan đó lập tức trở nên cường thịnh.

Dường như ở đó xuất hiện một vầng thái dương vậy!

Trong mắt Côn Bằng Lão Tổ tràn ngập sát cơ.

Lần này, nhất định phải giết Vu Mãng!

Bản Mệnh Linh Đan trong nháy mắt bay về phía Vu Mãng.

Uy lực và tốc độ của nó, hoàn toàn không phải đòn công kích vừa rồi có thể sánh được.

Nhất thời, toàn bộ Bắc Minh Chi Hải bị xé toạc, đại địa cũng bị chấn nát, dường như cả thiên địa này đều muốn hủy diệt.

Cửu Chuyển Chuẩn Thánh toàn lực nhất kích, quả nhiên đáng sợ.

Chiếc búa lớn trên tay Vu Mãng chĩa xiên xuống mặt đất.

Sau lưng y xuất hiện một đạo cự ảnh.

Vừa nhìn thấy đạo cự ảnh đó, Thường Nga kinh hãi.

Đạo cự ảnh đó, ngày trước nàng từng thấy trên Bất Chu Sơn.

Đạo cự ảnh đó chính là bóng dáng Bàn Cổ Chân Thân.

Tuy chỉ là một bóng hình, nhưng lại giống hệt Bàn Cổ Chân Thân.

Chương 66

Như vậy, chiêu mà Vu Mãng muốn thi triển, chính là "Khai Thiên" của Bàn Cổ Đại Thần!

Khai Thiên là chiêu số khai thiên tích địa. "Khai Thiên" do Bàn Cổ đại phủ thi triển, uy lực có thể dễ dàng chém nát Ba Ngàn Thần Ma, có thể chém phá Hỗn Độn.

Đó cũng là chiêu số mà tất cả Vu tộc đều muốn nắm giữ, nhưng hiện tại trong Vu tộc, không có một vị Vu tộc nào hiểu được Khai Thiên.

Bây giờ Vu Mãng lại thi triển Khai Thiên ở đây sao?

Vu Mãng vung phủ lên một cái, một chiêu vô cùng đơn giản, nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Trong nháy mắt, không gian trước mặt bị Vu Mãng lập tức chém phá, xuất hiện một vết nứt.

Thức đầu tiên của Khai Thiên của Bàn Cổ, liền có thể chém phá Hỗn Độn.

Một phủ của Vu Mãng, chỉ có thể chém phá không gian trước mặt.

Nhưng dù vậy, uy lực một chiêu này, đủ sức uy hiếp Chuẩn Thánh!

Bản Mệnh Linh Đan của Côn Bằng Lão Tổ bay đến trước mặt Vu Mãng, dường như chỉ là giấy, bị dễ dàng chém thành hai nửa.

Một đạo phủ quang trong nháy mắt tiếp theo chém trúng trước mặt Côn Bằng Lão Tổ.

Trái tim Côn Bằng Lão Tổ trong nháy mắt nổ tung, trên ngực y

xuất hiện một lỗ máu, có thể nhìn thấy cảnh vật phía sau từ trong thân thể y. "Ta... ta thua rồi sao?" Côn Bằng Lão Tổ không dám tin, mình lại bại dưới tay một Đại Vu. "Thắng rồi sao?" Thường Nga nhìn Vu Mãng, cũng cảm thấy chấn kinh.

Một Côn Bằng Lão Tổ lại thua Vu Mãng! "Nếu không phải bản tôn bị Chuẩn Đề làm bị thương, sao lại thua?

Lại thua!

Ta hận mà!" Giọng Côn Bằng Lão Tổ không cam tâm truyền ra.

Giọng Côn Bằng Lão Tổ truyền khắp bốn phía, nhưng Vu Mãng không hề có ý định để ý.

Y giơ Ám Huyết Phủ lên, định chém về phía cổ Côn Bằng Lão Tổ.

Ở đây không phải quyết đấu, không cần công bằng, chỉ cần phân sinh tử.

Vì vậy, bất kể công bằng hay không công bằng, Vu Mãng cũng sẽ không tha cho Côn Bằng.

Chém giết Côn Bằng, tương đương với việc chặt đứt một cánh tay của Yêu tộc Thiên Đình.

Yêu tộc Thiên Đình sẽ không tăng thêm một vị Đại Năng Cửu Chuyển Chuẩn Thánh! "Vu tộc Mãng Phu to gan, ngươi dám ra tay với người của Yêu tộc Thiên Đình ta?" Khi ấy, một giọng nói trang nghiêm truyền ra.

Trên không trung xuất hiện một đạo thân ảnh tuyệt sắc mạn diệu.

Nhìn thấy đạo thân ảnh đó, Côn Bằng không còn cố giữ thể diện nữa, hô lớn: "Nữ Oa Nương Nương, cứu ta!" Người xuất hiện ở đây, chính là Nữ Oa!

“Hử?

Nữ Oa nương nương xuất hiện ở đây?" Vừa thấy người này xuất hiện, trong mắt Thường Nga tràn đầy vẻ chấn kinh và sợ hãi.

Nữ Oa tuy thuộc Yêu tộc, nhưng không phải là người bình thường, mà là Thánh nhân!

Thánh nhân là chúa tể của thiên địa Hồng Hoang, hôm nay Nữ Oa xuất hiện ở đây, tự nhiên không phải để dạo chơi, mà là để cứu Côn Bằng.

Thánh nhân xuất hiện, Vu Mãng có thể giết được Côn Bằng sao?

Chương 67

Không, đáng lẽ phải hỏi là, liệu Nữ Oa có giận lây sang Vu Mãng hay không!

"Vu Mãng, Côn Bằng là Yêu sư của Thiên đình Yêu tộc ta, kẻ nào dám làm hắn bị thương chính là đối địch với Thiên đình Yêu tộc.

Ngươi lập tức dừng tay, hướng Côn Bằng Yêu sư xin lỗi!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

Nữ Oa là Thánh nhân, cũng thuộc Yêu tộc, mà Vu - Yêu nhị tộc hiện tại đang thế bất lưỡng lập!

Nữ Oa tuy không tham gia vào chiến tranh Vu - Yêu, nhưng điều đó không có nghĩa là bà ta không thiên vị Yêu tộc.

Dù sao bà cũng là người của Yêu tộc, còn Vu tộc đối với bà ta chỉ là dị tộc mà thôi!

Chỉ cần vậy cũng đủ hiểu Nữ Oa sẽ hành động thế nào.

Thánh nhân tuy vô tình, vô dục vô cầu, nhưng thực tế, bất kể là Thánh nhân của Nhân loại, Yêu tộc hay Vu tộc đều có dã tâm riêng.

Nữ Oa khẳng định vạn sự đều ưu tiên cân nhắc cho bản thân trước, sau đó mới đến Yêu tộc.

Danh tiếng của Vu Mãng, Nữ Oa sao có thể không biết, hôm nay bà ta định mượn Vu Mãng để lập uy!

Nữ Oa tuy không đến mức vứt bỏ mặt mũi mà trực tiếp giết chết Vu Mãng, nhưng nhất định phải khiến hắn biết thế nào là uy nghiêm của Thánh nhân Yêu tộc!

Côn Bằng lão tổ nghe vậy, trong mắt tràn đầy sát cơ nồng đậm:

“Nữ Oa nương nương, giết hắn đi!

Kẻ này nếu không trừ, sau này tất thành đại họa cho Yêu tộc ta!” “Côn Bằng, câm miệng!” Sắc mặt Nữ Oa hơi biến đổi, quát.

Trong lòng Nữ Oa thầm mắng một tiếng, Côn Bằng thật sự ngu xuẩn đến cực điểm.

Hiện tại mạng của Côn Bằng đang nằm trong tay Vu Mãng, Vu Mãng muốn giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay, việc cứu hắn vốn đã khó, giờ lại càng khó hơn.

Vốn dĩ Nữ Oa định khiến Vu Mãng lơ là rồi mới ra tay cứu người, giờ Côn Bằng lại dám mở miệng kích động hắn!

Nhưng theo góc nhìn của Nữ Oa, Vu Mãng dù gan có lớn đến đâu cũng không dám giết Côn Bằng ngay trước mặt mình.

“Vu Mãng, còn không lập tức thả ta ra?

Ngươi không thấy Nữ Oa nương nương đang ở đây sao?

Nữ Oa nương nương là Thánh nhân, ngươi có biết Thánh nhân có nghĩa là gì không?

Có thể...” Lời của Côn Bằng còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo huyết quang đỏ thẫm chém xuống.

Đầu của Côn Bằng lăn lộn trên mặt đất, tiên huyết từ cổ phun ra như suối.

Đến tận lúc chết, Côn Bằng vẫn không dám tin mình thật sự chết trong tay Vu Mãng.

Ngay trước mặt Nữ Oa, Vu Mãng vẫn dám ra tay giết người?

Nữ Oa cũng rõ ràng sững sờ, bà ta đưa ngọc thủ ra định thu lấy nguyên thần của Côn Bằng.

Nếu làm vậy, Côn Bằng vẫn có thể phục sinh, nhưng Nữ Oa kinh hãi phát hiện ra rằng, phát chém này của Vu Mãng đã phá hủy hoàn toàn cả nguyên thần của Côn Bằng.

“Pháp tắc?

Ngươi sử dụng Vu tộc pháp tắc để giết Côn Bằng?” Trên mặt Nữ Oa lộ rõ vẻ giận dữ: “Đại đảm cuồng đồ, dám giết Côn Bằng ngay trước mặt bản tọa?

Ngươi có biết tội không?” Giết thật rồi!

Vu Mãng đã giết chết Côn Bằng ngay trước mặt Nữ Oa!

Đầu óc Thường Nga trống rỗng, lần này Nữ Oa chắc chắn sẽ không để yên!

“Ta chỉ là một mãng phu, không biết kính sợ Thánh nhân là gì.

Đã là Thánh nhân của Yêu tộc, vậy chính là kẻ thù của ta!” Vu Mãng nhìn Nữ Oa, trong mắt không có lấy một tia sợ hãi.

Ta là mãng phu, không cần kính sợ Thánh nhân!

Chương 68

Nữ Oa nghe câu nói này, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Thánh nhân là tồn tại chúa tể cả Hồng Hoang, vậy mà tên nhóc trước mặt, chỉ là một Đại La Kim Tiên bát trọng, lại dám cuồng vọng như thế?

"Muốn trở thành kẻ thù của ta, ngươi chưa đủ tư cách.

Chỉ cần một phân thân này của ta cũng đủ để dễ dàng tiêu diệt ngươi!" Trong mắt Nữ Oa lộ ra sát cơ.

Bản thể Nữ Oa hiện đang ở Oa Hoàng cung, giáng lâm nơi này chỉ là phân thân, nhưng thực lực cũng đạt đến cấp độ Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Dù vậy, đó vẫn là phân thân của Thánh nhân, ai dám bất kính?

Hôm nay Vu Mãng dám nói lời đó, làm ra chuyện đó, Nữ Oa tự nhiên sẽ không buông tha.

Nữ Oa nói xong, phất nhẹ tay ngọc, trên tay bà ta xuất hiện hình bóng của một pháp bảo đỏ rực.

Đó chính là tiên thiên công đức linh bảo Hồng Tú Cầu.

Món pháp bảo này tuy chưa lọt vào hàng ngũ Tiên thiên chí bảo, nhưng cũng là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Vì là công đức linh bảo nên giết người không dính nhân quả, là món bảo bối giết người vô cùng ưu việt.

Dù chỉ là một hình chiếu, uy lực của nó cũng vô cùng khủng khiếp.

Trong tay phân thân Nữ Oa, ngay cả Cửu chuyển Chuẩn Thánh

bình thường cũng không phải đối thủ.

"Vu Mãng, hôm nay ngươi dám bất kính với bản tọa, bản tọa sẽ..." Lời Nữ Oa còn chưa dứt, chỉ thấy Vu Mãng vung cự phủ chém thẳng xuống.

Trong đầu Nữ Oa lúc này chỉ hiện lên hai chữ: Mãng phu!

Một tên Vu tộc thật sự là mãng phu, cái loại làm việc hoàn toàn không màng đến hậu quả!

Phải biết Nữ Oa là Thánh nhân cao cao tại thượng, lại còn là một tuyệt đại mỹ nhân, vậy mà tên mãng phu trước mặt lại xem bà ta như lũ yêu quái thông thường, vung rìu chém thẳng vào mặt.

"Hỗn chướng!" Nữ Oa nộ rồi, triệt để sinh khí.

Tuy đây chỉ là phân thân, nhưng Nữ Oa rất để tâm đến thể diện, dù sao bà cũng là phụ nữ, bị Vu Mãng chém thẳng vào mặt là điều tuyệt đối không thể dung thứ!

Nữ Oa phất tay ngọc, Hồng Tú Cầu bay thẳng ra phía trước.

Tuy chỉ là hình chiếu nhưng nó mang theo uy lực vô cùng cường đại, khi ném về phía Vu Mãng liền hóa thành một đạo hồng quang.

"Oành!" Hồng Tú Cầu va chạm trực diện với Ám Huyết Phủ.

Hình chiếu của Hồng Tú Cầu bị một rìu phách ra vết nứt!

Trong mắt Nữ Oa tràn đầy vẻ kinh dị, trên rìu của Vu Mãng ẩn chứa pháp tắc chi lực!

Pháp tắc của Tổ vu vốn rất đặc thù, Nữ Oa cũng chỉ biết sơ qua, nhưng bà ta biết một điều: Pháp tắc của Tổ vu có thể sánh ngang với Tiên thiên linh bảo!

Thậm chí có lời đồn rằng Bàn Cổ đại thần cũng dùng pháp tắc để khai thiên, nhưng chuyện này chưa ai chứng thực được.

Hiện tại rìu của Vu Mãng uẩn hàm pháp tắc chi lực cực kỳ khủng bố, khiến hình chiếu của Hồng Tú Cầu cũng không chống đỡ nổi.

Nữ Oa lạnh lùng hừ một tiếng: "Có thể chưởng khống pháp tắc chi lực thì đã sao?

Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi biết thế nào là Thánh nhân chi uy!" Nữ Oa vừa dứt lời, trên tay lại xuất hiện một hình chiếu khác: Càn Khôn Đỉnh!

Càn Khôn Đỉnh là món Tiên thiên linh bảo Nữ Oa dùng để tạo người, khi đó còn có công đức thánh quang giáng xuống, biến nó thành Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Vừa xuất hiện, nó lập tức thu Vu Mãng vào bên trong.

Chỉ với một phân thân, bà ta cũng có thể dễ dàng giết chết Cửu chuyển Chuẩn Thánh, huống chi là một tên mãng phu Vu tộc?

Bên trong Càn Khôn Đỉnh, Vu Mãng cảm nhận được xung quanh mình toàn là hỏa diễm.

Những ngọn lửa này không phải phàm hỏa mà là một loại hỏa diễm đặc thù, bao vây định thiêu trụi hắn.

Chương 69

Uy lực của hình chiếu Càn Khôn Đỉnh thật đáng sợ, nhưng ngay lúc đó, từ trên người Vu Mãng bộc phát ra một luồng sức mạnh kinh thiên, hắn vung cự phủ lên.

Nữ Oa nhàn nhạt nói: "Trong Càn Khôn Đỉnh có Càn Khôn Bát Cực Diễm, chỉ chốc lát sau ngươi sẽ hóa thành tro bụi.

Nhục thân dù có cường hoành đến đâu cũng không chịu nổi sự luyện hóa của Càn Khôn Đỉnh ta!" Đúng lúc này, trên hình chiếu Càn Khôn Đỉnh đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

"Oanh!" Hình chiếu Càn Khôn Đỉnh vỡ vụn, Vu Mãng một lần nữa xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Nữ Oa.

Tên mãng phu này thoát ra được sao?

"Không thể nào, dù chỉ là hình chiếu của Càn Khôn Đỉnh, ngươi cũng không thể phá hủy được!

Chẳng lẽ ngươi đã hoàn toàn chưởng khống pháp tắc?" Nữ Oa nhìn chằm chằm vào Ám Huyết Phủ.

Đôi mắt Vu Mãng đỏ rực, trên thân Ám Huyết Phủ đúng là có pháp tắc, mà không phải pháp tắc tầm thường, chính là Lực chi pháp tắc!

Trong ba ngàn pháp tắc, Thời gian vi vương, Không gian chí tôn, Lực đạt chí cao.

Lực chi pháp tắc mới là mạnh nhất, cũng là pháp tắc mà Bàn Cổ đại thần nắm giữ!

Trong không gian Bàn Cổ bí cảnh, Vu Mãng đã dùng vạn năm để

ngộ đạo, lĩnh ngộ ra pháp tắc thuộc về mình: Lực chi pháp tắc!

Sau vạn năm ngộ đạo, sức mạnh của Vu Mãng có thể đạt đến Nhất bách sơn chi lực, nếu chỉ luận về sức mạnh, hắn thậm chí còn thắng cả Nhị chuyển Chuẩn Thánh.

Đòn tấn công vận dụng Lực chi pháp tắc của hắn có thể chém nát cả Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Sau khi đánh nát hình chiếu Càn Khôn Đỉnh, Vu Mãng đã áp sát Nữ Oa!

Cơ hội tới!

Lực chi pháp tắc, gấp mười sáu lần Bàn Cổ chi lực!

Vu Mãng trong nháy mắt phát huy ra đòn tấn công mạnh nhất.

Hình chiếu Hồng Tú Cầu lao đến nhưng như cành khô mục nát, bị chém nát vụn.

Thứ bị chém nát không chỉ có Hồng Tú Cầu, mà còn cả phân thân của Nữ Oa!

Phân thân Thánh nhân đối mặt với một kích này của Vu Mãng cũng không có cách nào chống đỡ.

Nơi phân thân Nữ Oa đứng, đại địa sụp đổ, mặt biển phía sau bị một cự lực đánh xuyên qua, cả vùng Bắc Minh chi hải bị chém ra một khoảng không gian đổ nát.

Uy lực chiêu này của Vu Mãng còn mạnh hơn cả Khai Thiên thức thứ nhất trước đó.

"...

Lực chi pháp tắc?

Ngay cả phân thân Thánh nhân cũng có thể chém giết?" Thường

Nga chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng chấn kinh khôn xiết.

Chưởng khống được pháp tắc, Vu Mãng đã có tư cách trở thành một phần của hàng ngũ Tổ vu rồi!

"Vu Mãng, sau ngày hôm nay, ngươi chính là đại địch của Yêu tộc ta!

Nỗi sỉ nhục ngày hôm nay, bản tọa nhất định sẽ trả lại cho ngươi!" Giọng nói của Nữ Oa vang vọng bốn phía, hồi lâu không dứt.

Nữ Oa cũng không ngờ phân thân của mình lại có kết cục như vậy.

Một tên Vu Mãng không chỉ có lỗ mãng, mà thực lực quả thật kinh người, lại còn nắm giữ Lực chi pháp tắc, tiềm lực quá lớn!

Nhưng Nữ Oa dù sao cũng là Thánh nhân, sao có thể cam tâm chấp nhận thất bại?

Tại Oa Hoàng cung, Nữ Oa đang tu luyện trên đỉnh núi Oa Hoàng.

Bà nhắm mắt, đang lĩnh ngộ Thiên đạo.

Chương 70

Ở cảnh giới Thánh nhân, chỉ tu luyện đơn thuần thì khó lòng tiến bộ.

Tu luyện có thể tăng pháp lực, nhưng đối với Thánh nhân, tăng pháp lực không phải là cách chính để tăng thực lực.

Chỉ có ngộ đạo mới giúp cảnh giới thăng tiến.

Lúc này Nữ Oa mở mắt, trên mặt lộ ra một tia giận dữ.

Đã lâu rồi Nữ Oa chưa tức giận như vậy.

Tuy Vu Mãng chỉ là một tiểu bối, nhưng có thể lĩnh ngộ được chí cao pháp tắc - loại pháp tắc mà Bàn Cổ đại thần nắm giữ.

Rõ ràng Vu Mãng chỉ là một Đại vu Đại La Kim Tiên bát trọng, vậy mà có thể hủy phân thân của bà, hủy cả hình chiếu Tiên thiên linh bảo.

Nữ Oa cũng không thể để yên được!

Bà đứng dậy, thân hình thoáng cái đã thay bộ y phục khác, bước một bước đã di chuyển đến đại điện Oa Hoàng cung.

"Kim Ninh!" Nữ Oa nhàn nhạt gọi.

"Kim Ninh có mặt!" Một thiếu nữ mặc y phục vàng kim lập tức quỳ trước mặt Nữ Oa.

"Ta có một tin tức, ngươi đi truyền bá trong Yêu tộc đi!" Nữ Oa nói.

"Không biết tin tức của nương nương là gì ạ?" "Đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy đang nằm trong tay tên mãng phu Vu tộc kia!" Kim Ninh nghe xong ngẩn người, hỏi: "Nương nương, nếu đã biết chuyện

này, sao người không đích thân ra tay đối phó Vu Mãng để đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí?" "Đại huynh ta không có cơ duyên thành thánh, với thiên tính của huynh ấy cũng không hợp làm Thánh nhân.

Nếu bản tọa đoạt Hồng Mông Tử Khí về, chẳng phải sẽ làm lợi cho Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn sao?

Hồng Mông Tử Khí này là cơ duyên thành thánh, ai muốn thì cứ đi mà đoạt!" Trên mặt Nữ Oa lộ ra một nụ cười.

Bà không quan tâm ai có được nó, dù sao muốn thành thánh bây giờ cơ hội cũng rất mong manh.

Muốn có Hồng Mông Tử Khí thì trước tiên phải giết được Vu Mãng.

Lần này Nữ Oa định mượn đao giết người.

Tên Vu Mãng kia dám ra tay với phân thân của bà, bà tự nhiên không thể để hắn yên ổn.

Vu Mãng sau khi chém giết Côn Bằng và hủy diệt phân thân Nữ Oa, hiệu quả [Việt chiến việt dũng] trên người hắn phát huy tác dụng.

Cảnh giới của hắn liên tục thăng tiến, từ Đại La Kim Tiên bát trọng lên thẳng Đại La Kim Tiên cửu trọng đỉnh phong.

Thiên niên ngộ đạo không giúp hắn tăng cảnh giới, nhưng lần này chém giết Côn Bằng và phân thân Nữ Oa đã giúp hắn tấn cấp thành công.

Lúc này, Vu Mãng phát hiện từ thi thể Côn Bằng đột nhiên bay ra một luồng tử khí.

"Vu Mãng, đó là Hồng Mông Tử Khí, ngươi có cơ hội thành thánh rồi!" Thường Nga thấy vậy vội vàng kêu lên.

Vu Mãng phất tay, luồng tử khí lập tức bay vào tay hắn, rồi hòa

vào trong cơ thể.

“Hồng Mông Tử Khí?” Vu Mãng hỏi.

“Truyền thuyết kể rằng Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên thành thánh mà Đạo tổ Hồng Quân ban cho chúng sinh.

Hiện tại sáu vị Thánh nhân trong thiên địa Hồng Hoang đều có được nó do Đạo tổ ban tặng.

Luồng khí trên người ngươi chính là đạo thứ bảy!” “Đạo Hồng Mông Tử Khí này vốn thuộc về Hồng Vân lão tổ, nhưng sau đó bị Côn Bằng nhắm đến.

Côn Bằng đã đoạt lấy nó hàng nghìn năm, nhưng dường như không có cách nào tham thấu được cơ duyên thành thánh!” Thường Nga giải thích.

“Cơ duyên thành thánh?

E là không đơn giản như vậy!” Vu Mãng ngẩng đầu nhìn lên.

Thường Nga cũng ngẩng đầu theo, chỉ thấy bầu trời lúc này đã biến thành một màu tím lịm.

Trên Bắc Minh chi hải, từ phía đông xuất hiện những đám mây tím khổng lồ, luồng tử khí này dẫn động sức mạnh trong cơ thể Vu Mãng.

Chương 71

Cảnh giới vốn đã đạt đến Đại La Kim Tiên cửu trọng đỉnh phong, nay nhờ tử khí này, Vu Mãng chính thức bước chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhất chuyển Chuẩn Thánh chi cảnh!

Vu Mãng vô cùng vui mừng.

Để trở thành Tổ vu cần hai điều kiện: thứ nhất là lĩnh ngộ được pháp tắc bản thân, thứ hai là bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện tại cả hai điều kiện hắn đều đã đạt được.

Vu Mãng liếc nhìn bảng thuộc tính: [Ký chủ: Vu Mãng] [Cảnh giới: Nhất chuyển Chuẩn Thánh] [Danh vọng: Danh dương tứ hải (131.200/200.000)] [Năng lực sở hữu: Thất phu chi dũng, Bất phôi kim thân, Việt chiến việt dũng, Bàn Cổ huyết tiễn, Bàn Cổ chi lực, Cuồng phủ phong bào, Vu thần huyết dực] [Sức mạnh: Nhị bách sơn chi lực] Một Nhất chuyển Chuẩn Thánh thông thường chỉ có Ngũ thập sơn chi lực, một số kẻ nhục thân cường hoành có thể đạt Nhất bách sơn chi lực, nhưng Vu Mãng lại có tận Nhị bách sơn chi lực!

Danh tiếng của Vu Mãng cũng tăng từ 5 vạn lên 13 vạn, sự thăng tiến sức mạnh này vô cùng khoa trương.

Vu Mãng còn chưa kịp vui mừng xong, ngay trên bầu trời bắt đầu ngưng tụ lôi vân.

Đột phá Chuẩn Thánh cũng cần độ kiếp sao?

Cảnh giới Chuẩn Thánh đáng lẽ không cần trải qua khảo nghiệm của Thiên đạo, sao lại gặp thiên kiếp?

Mà đây không phải thiên kiếp bình thường, trong tầng mây ẩn

chứa một sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa.

Thường Nga thấy cảnh này thì lo lắng khôn xiết, nhưng thiên kiếp chỉ nhắm vào mình Vu Mãng, nàng hoàn toàn không giúp được gì.

Vu Mãng đối mặt với thiên kiếp cũng hơi ngạc nhiên, với uy lực này, e là Chuẩn Thánh bình thường không chịu nổi.

Tại Oa Hoàng cung, Nữ Oa dường như cảm nhận được, bà phất tay hiện ra khung cảnh Bắc Minh chi hải.

Nhìn luồng tử khí kia, Nữ Oa kinh ngạc vô cùng.

"Tử khí đông lai tam vạn lý?" Nữ Oa không dám tin.

Khi bà thành thánh, tử khí dẫn động cũng chỉ có một vạn dặm, vậy mà Vu Mãng lại dẫn động được ba vạn dặm, thật không thể tin nổi!

"Tấn cấp Chuẩn Thánh mà có thể dẫn động thiên uy, Cửu Cửu Tiên Thiên Thần Thai Lôi Kiếp sao?" Nữ Oa rốt cuộc cũng động dung.

Thiên địa này không dung nạp được thiên tài yêu nghiệt như vậy sao?

Hay là tên mãng phu này bị Thiên đạo đố kỵ?

Dù là loại nào, có thể thấy lần này Vu Mãng rất có khả năng sẽ vẫn lạc.

"Xem ra không cần người khác ra tay, hắn cũng sẽ chết ở Bắc Minh chi hải!" Trên mặt Nữ Oa hiện lên một nụ cười quyến rũ.

Dị tượng tử khí đông lai khiến các Thánh nhân đều biết, các đại năng quanh vùng Bắc Minh chi hải cũng cảm thấy chấn kinh.

Cửu Cửu Thần Lôi đại kiếp đã thu hút các đại năng này đến xem kẻ độ kiếp rốt cuộc là ai.

Nhất thời, vùng Bắc Minh chi hải trở nên náo nhiệt phi thường.

Lúc này, thiên lôi giáng xuống Vu Mãng.

Một tiếng nổ vang trời, tia sét màu bạc trắng nện thẳng xuống đầu hắn.

Như thể thiên nộ, tất cả các đại năng có mặt đều cảm nhận được một luồng áp lực đè nặng.

Vu Mãng định dùng thân thể cứng rắn chống đỡ, nhưng hắn phát hiện Ám Huyết Phủ trên người đang rung động.

Vu Mãng giơ cao Ám Huyết Phủ, trong nháy mắt, hắn cảm nhận được sự vui sướng từ nó.

Ám Huyết Phủ đối mặt với Tiên Thiên Thần Thai Lôi lại tỏ ra kích động như vậy?

“Cửu Cửu Tiên Thiên Thần Thai Lôi đại kiếp, sao lại có loại đại kiếp này xuất hiện?

Ta chưa từng thấy bao giờ!” “Cửu Cửu Tiên Thiên Thần Thai Lôi là thứ có thể hủy thiên diệt địa, xuất hiện ở đây, tên Vu tộc kia chắc chắn tiêu đời rồi!” “Ngoại trừ Thánh nhân, ai có thể chịu được loại đại kiếp này?

E là tên Vu tộc kia mang trên mình không ít nhân quả, Thiên đạo muốn đòi lại đây!” Các đại năng xung quanh bàn tán xôn xao.

Chương 72

"Oành!" Tiên Thiên Thần Thai Lôi rơi trúng Ám Huyết Phủ, lập tức biến mất không tăm hơi.

Nhưng ngay sau đó, từng đạo lôi điện liên tục nện xuống chiếc rìu, tổng cộng tám mươi mốt đạo.

Mỗi khi kinh qua một đạo lôi điện, các hoa văn trên bề mặt Ám Huyết Phủ lại rõ nét thêm vài phần.

Sau khi đủ tám mươi mốt đạo lôi điện, trên bề mặt chiếc rìu xuất hiện một viên Kim sắc Lôi châu.

Vu Mãng nắm lấy Ám Huyết Phủ, trên đó hiện lên những văn tự huyền diệu kỳ dị.

Vu Mãng tạm thời chưa tham ngộ được, nhưng hắn và Ám Huyết Phủ huyết mạch tương liên, hắn cảm nhận được giờ đây chiếc rìu có thể phát huy uy lực của thần lôi.

Nếu bây giờ hắn sử dụng [Cuồng phủ phong bào], uy lực chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Ám Huyết Phủ lúc này dường như đang lột xác.

Nguyên bản nó chỉ được làm từ xương cốt của Yêu tộc, là một món vũ khí phẩm chất tầm thường, nhưng sau khi nhuốm máu hàng triệu Yêu tộc, lại thêm máu của Yêu đế Đế Tuấn, nó đã trải qua một lần biến đổi.

Sau đó, nhờ mười hai Tổ vu hao phí tâm huyết, cộng thêm mười hai giọt Bàn Cổ tinh huyết rèn luyện lại, nó đã thăng cấp thành Tiên thiên linh bảo.

Giờ đây Cửu Cửu Tiên Thiên Thần Thai Lôi đã gột rửa tạp chất,

lại ngưng tụ ra Thần lôi châu, khiến uy lực của Ám Huyết Phủ tăng vọt, thậm chí có thể sánh ngang với Trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Vu Mãng tự nhiên rất vui mừng, đối với hắn, thiên kiếp này không phải là tai nạn mà là cơ duyên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, những đám mây tím trên bầu trời cuối cùng cũng bắt đầu tan biến.

Nhưng xung quanh lúc này lại xuất hiện không ít đại năng Hồng Hoang.

Hiện tại có mười bảy vị đại năng đang đứng trước mặt Vu Mãng.

"Đạo hữu hữu lễ, bần đạo tên là Tinh Thần đạo nhân.

Hôm nay thấy đạo hữu độ kiếp ở đây, món vũ khí trên tay đạo hữu có vẻ không phải vật phàm, không biết đạo hữu có thể cho bần đạo mượn xem qua một chút không?" Một nam tử trung niên nói với Vu Mãng.

Vu Mãng nghe xong, liếc nhìn Tinh Thần đạo nhân một cái, nói: "Ta mà cho mượn, e là Ám Huyết Phủ không đòi về được nữa!" "Đạo hữu, vũ khí trên tay ngươi là hung binh, nếu tiếp tục sử dụng có thể sẽ gây hại cho ngươi.

Bần đạo lĩnh ngộ công pháp có thể thanh trừ sát khí, đối với loại hung binh này có kỳ hiệu!" Tinh Thần đạo nhân cười nói.

"Tinh Thần đạo nhân, muốn vũ khí của người ta thì nói thẳng ra, dùng loại thủ đoạn này bộ coi người ta là đồ ngốc sao?" Một giọng nói vang lên, một nam tử tóc đỏ rực bước ra.

"Hỏa Vân đạo nhân, việc này liên quan gì đến ngươi?" Tinh Thần đạo nhân nhìn nam tử tóc đỏ, mặt lộ vẻ khó chịu.

"Ta ngứa mắt kiểu của ngươi đấy thôi.

Tiểu tử này dường như là người Vu tộc, đừng nghe lời hắn nói, kẻ này chỉ thích lừa gạt pháp bảo của người khác thôi!" Nam tử tóc đỏ Hỏa Vân đạo nhân nói.

"Ngươi!" Tinh Thần đạo nhân rõ ràng bị chọc giận không nhẹ.

Hỏa Vân đạo nhân không thèm để ý, tiến về phía Vu Mãng: "Vị đạo hữu này, tuyệt đối đừng tin lời Tinh Thần đạo nhân..." Lời Hỏa Vân đạo nhân còn chưa dứt đã đứng khựng lại, cảm nhận được ánh mắt của Vu Mãng đã khóa chặt vào mình, chỉ cần tiến thêm một bước, e là Vu Mãng sẽ ra tay ngay lập tức.

"Hỏa Vân đạo hữu, xem ra kế hoạch không có tác dụng rồi.

Ta thấy không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, trực tiếp động thủ đi!" Một đạo nhân khác bước ra.

"Ai, Thành Trần đạo nhân nói đúng, vị Vu tộc đạo hữu này xem ra không muốn nhường lại vũ khí, ta cũng đành phải động thủ thôi.

Đạo hữu, xin lỗi vì đã vô lễ!" Tinh Thần đạo nhân như lật mặt, trên gương mặt lộ ra nụ cười dữ tợn: "Tiểu tử, ngươi đã giết Côn Bằng đúng không?

Vậy thì Hồng Mông Tử Khí hiện tại chắc chắn đang ở trong tay ngươi rồi!" "Chuẩn Đề Thánh nhân trước đó đến Bắc Minh chi hải làm Côn Bằng lão tổ trọng thương, hắn mới xui xẻo chết trong tay ngươi.

Nhưng ngươi chỉ là một Nhất chuyển Chuẩn Thánh, có được Hồng Mông Tử Khí cũng không giữ nổi đâu, chi bằng giao cho ta!" Hỏa Vân đạo nhân cũng lên tiếng.

Những đạo nhân này vốn đều từng đến Tử Tiêu cung nghe đạo, gọi là Tử Tiêu khách.

Khi Đạo tổ Hồng Quân thành thánh giảng đạo, có ba ngàn Tử Tiêu

khách tìm đến, nhưng người có thể trở thành đệ tử của Đạo tổ chỉ có sáu người.

Tuy nhiên, số người nhận được Hồng Mông Tử Khí là bảy người!

Chương 73

Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên thành thánh, nếu có được nó thì có khả năng trở thành Thánh nhân, đây là sự cám dỗ lớn nhất Hồng Hoang, chỉ cần là Chuẩn Thánh đều sẽ động lòng.

Các Tử Tiêu khách đều biết sự tồn tại của Hồng Mông Tử Khí, nhưng trước đó nó nằm trong tay Côn Bằng lão tổ.

Côn Bằng là một cường giả danh tiếng cực lớn trong hàng ngũ Chuẩn Thánh, lại cực kỳ tàn nhẫn, ngay cả Hồng Vân lão tổ cũng bị hắn giết.

Vì thế khi Côn Bằng giữ Hồng Mông Tử Khí, không ai dám cướp đoạt.

Nhưng giờ đã khác, nó đã rơi vào tay Vu Mãng.

Trong mắt những kẻ này, Vu Mãng không thể nào giết nổi Côn Bằng, Côn Bằng chết là vì bị Chuẩn Đề đạo nhân đánh trọng thương trước, Vu Mãng chỉ là kẻ nhặt được món hời mà thôi.

Đây là cơ hội tốt, giết Vu Mãng đoạt Hồng Mông Tử Khí để thành thánh!

Trong mười bảy người này, Hỏa Vân đạo nhân, Tinh Thần đạo nhân và Thành Trần đạo nhân đều ở cảnh giới Tứ chuyển Chuẩn Thánh, thực lực mạnh hơn những kẻ khác không ít.

Dù sao những kẻ này cũng có linh trí từ khi Đạo tổ Hồng Quân đắc đạo, có thể đến Tử Tiêu cung nghe đạo nên thiên phú và thực lực vốn không yếu.

Hiện tại bọn Nữ Oa đều đã thành thánh, bọn họ đương nhiên cũng trở thành Chuẩn Thánh.

Có một số Tử Tiêu khách mạnh mẽ hơn đã đạt đến Thất, Bát chuyển Chuẩn Thánh, ai có được Hồng Mông Tử Khí trước chắc chắn sẽ tìm nơi bế quan.

Vì thế lần này mọi người đều nhắm vào Vu Mãng.

"Tất cả cút hết cho bản tọa!" Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên: "Hồng Mông Tử Khí ở đây thuộc về ta!" Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một lão già mặc hắc bào, đầu đội hoàng quan xuất hiện.

Quanh thân lão tỏa ra hắc khí liên tục, vừa nhìn đã biết không phải kẻ dễ trêu chọc.

"Chẳng lẽ là Tử Cực đạo nhân?

Hắn cũng ở đây sao?

Tử Cực đạo nhân là Ngũ chuyển Chuẩn Thánh, không ai biết bản thể của hắn là gì!" "Tử Cực đạo nhân hành sự tàn nhẫn, nghe nói đã có ít nhất năm vị Chuẩn Thánh đại năng bị hắn giết!" "Hắn cũng ở gần Bắc Minh chi hải sao!

Lần này e là chúng ta không đoạt nổi Hồng Mông Tử Khí rồi!" Các Tử Tiêu khách xung quanh khi thấy lão già này đều lộ vẻ sợ hãi.

Nhưng Hỏa Vân đạo nhân lại lạnh lùng nói: "Tử Cực đạo nhân, Hồng Mông Tử Khí đã được ta nhắm tới, ngươi tưởng ta sẽ nhường sao?" "Bất tri tử hoạt!

Để bản tọa cho ngươi biết, trong mắt ta, ngươi chỉ là rác rưởi!" Tử Cực đạo nhân vừa dứt lời, hoàng quan trên đầu đột nhiên phát ra một đạo hắc quang, trong nháy mắt hóa thành một con hắc long lao về phía Hỏa Vân đạo nhân.

Hỏa Vân đạo nhân cũng nổi giận, hai tay đẩy mạnh, trên người lão hiện ra một khối ngọc thạch phát ra hỏa quang đỏ rực, như một khối

thiên thạch vạn trượng đâm thẳng vào Tử Cực đạo nhân.

"Oành!" Hai vị đại năng giao thủ, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Các Chuẩn Thánh khác xung quanh đều giật mình, vội vàng lùi lại, không dám để bị cuốn vào cuộc chiến của hai người.

Cả hai đều là Chuẩn Thánh, một Tứ chuyển, một Ngũ chuyển, pháp lực cực kỳ cường đại.

Tuy khí vận không tốt lắm, trên tay chỉ nắm giữ Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng ở thiên địa Hồng Hoang, số lượng Tiên thiên linh bảo thực tế không hề ít.

Các Tử Tiêu khách này sinh ra sớm nên cơ hội có được bảo bối cũng lớn hơn.

Sức mạnh pháp lực của hai vị đại năng khiến hai kiện Tiên thiên linh bảo phát huy uy lực tấn công vô cùng khủng khiếp.

Tử Cực đạo nhân hơi ngạc nhiên, thực lực của Hỏa Vân đạo nhân có vẻ không kém lão là bao.

"Cũng có chút bản lĩnh, nhưng bấy nhiêu đó vẫn phải chết!" Tử Cực đạo nhân quát lớn.

Lão định ra tay tiếp thì đột nhiên một tiếng thảm thiết vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Các Chuẩn Thánh nhìn lại, thấy đầu và thân thể của một Tử Tiêu khách đã tách rời, trước mặt kẻ đó là một người, không phải Vu Mãng thì là ai?

Trong mắt các Chuẩn Thánh, Vu Mãng tuy là Nhất chuyển Chuẩn Thánh nhưng khoảng cách thực lực với họ quá lớn, hoàn toàn không để vào mắt.

Họ coi Vu Mãng như con mồi mặc sức xâu xé.

Theo lý, khi Tử Cực đạo nhân và Hỏa Vân đạo nhân tranh đấu, Vu Mãng phải tọa sơn quan hổ đấu, chờ hai bên lưỡng bại câu thương mới đúng.

Chương 74

Nhưng thực tế Vu Mãng lại chủ động ra tay!

"Ngươi đang làm cái gì thế?" Tinh Thần đạo nhân chằm chằm nhìn Vu Mãng: "Dám ra tay trước sao?" "Tất cả các ngươi đều là con mồi của ta, hôm nay không một kẻ nào thoát được, tất cả đều phải chết!" Vu Mãng nói xong, giơ cao Ám Huyết Phủ, chém thẳng về phía một vị Chuẩn Thánh khác gần đó.

Các Chuẩn Thánh nghe lời Vu Mãng nói, trong lòng đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Có nghe nhầm không?

Tên tiểu tử Vu tộc này vừa gọi họ là gì?

Con mồi?

Ở đây toàn là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, không có ai cảnh giới thấp hơn Vu Mãng, lời hắn nói chẳng phải quá cuồng vọng sao?

"Ta nhớ ra rồi, Vu Mãng!

Hắn chính là đệ nhất mãng phu của Vu tộc!" Tinh Thần đạo nhân đột nhiên nói.

"Đệ nhất mãng phu của Vu tộc?

Trước đây ta cứ tưởng đó chỉ là lời đồn, giờ thì ta tin rồi, đúng là một tên mãng phu!" Hỏa Vân đạo nhân nhìn Vu Mãng, mặt lộ vẻ châm chọc.

"Giết hắn trước, rồi sau đó mới quyết định Hồng Mông Tử Khí thuộc về ai!" Tử Cực đạo nhân lên tiếng.

Các Chuẩn Thánh xung quanh đều đồng ý.

Cảnh giới của họ đều mạnh hơn Vu Mãng, tự nhiên không sợ hắn.

Trong mười bảy người, mười người có Tiên thiên linh bảo trên tay, dù là Trung, Hạ phẩm cũng có uy lực cực lớn.

Các Chuẩn Thánh đồng loạt ra tay, pháp bảo bay lượn trên không ném về phía Vu Mãng.

Trên người Vu Mãng xuất hiện một tầng huyết khí hình thành chiến giáp, chính là Bàn Võ Huyết Giáp.

Đối mặt với những đòn tấn công này, hắn không hề sợ hãi mà lao thẳng lên.

Ám Huyết Phủ tóe lên những tia lôi quang, chính là sức mạnh lôi điện từ Tiên Thiên Thần Thai Lôi Châu tỏa ra.

Mười mấy kiện pháp bảo bay tới bị Vu Mãng chém một rìu, phá hủy đến chín thành!

Hiện tại Ám Huyết Phủ đã được lôi điện tôi luyện, dung nhập lôi châu vào bản thể nên đã lột xác thành Trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nó mang theo hung sát chi khí cực kỳ đáng sợ, khiến những Hậu thiên chí bảo, thậm chí là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo hoàn toàn không chịu nổi sát khí và lôi điện tấn công.

"Cái gì?" Các Chuẩn Thánh biến sắc, lúc này mới nhận ra họ đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào.

Kẻ mà họ coi là con mồi căn bản không phải là kẻ yếu, mà là một đối thủ mạnh mẽ hơn họ nhiều.

Ám Huyết Phủ rõ ràng đang rất hưng phấn, những pháp bảo này đối với nó là vật đại bổ.

Được uống máu của các Chuẩn Thánh sẽ khiến nó càng thêm mạnh mẽ.

Các Chuẩn Thánh chấn kinh, nhưng Vu Mãng thì không dừng tay.

Hắn vung rìu với những chiêu thức đại khai đại hợp, gần như mỗi rìu đều chém chết một vị Chuẩn Thánh.

Chỉ thấy một vị Chuẩn Thánh hiện ra nguyên hình là một cái cây cổ thụ, thân thể cao tới ba ngàn trượng, nhưng bị Vu Mãng chém một rìu ngang hông thành hai đoạn.

Khi rơi xuống đất, cái cây lập tức biến thành hai khúc gỗ khô, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Mười tám vị Chuẩn Thánh có mặt, chỉ trong chốc lát chỉ còn lại Tinh Thần đạo nhân, Thành Trần đạo nhân, Hỏa Vân đạo nhân và Tử Cực đạo nhân.

Đây là bốn vị mạnh nhất!

Sắc mặt bốn người vô cùng khó coi.

Lúc nãy khi Vu Mãng ra tay, họ cũng muốn đối phó hắn nhưng hoàn toàn không thể làm hắn bị thương.

Chương 75

Bàn Võ Huyết Giáp trên người hắn có thể chống đỡ mọi đòn tấn công pháp bảo, đạo thuật cường đại cũng không uy hiếp nổi hắn.

Trận chiến này, họ căn bản không có cửa thắng.

"Ta sẽ dốc toàn lực ra tay, nhất định có thể giết chết hắn!" Tử Cực đạo nhân hét lớn.

Hỏa Vân đạo nhân, Thành Trần đạo nhân, Tinh Thần đạo nhân đồng loạt gật đầu: "Được!" "Động thủ!" Tử Cực đạo nhân hô to.

Trong nháy mắt, Hỏa Vân đạo nhân và Thành Trần đạo nhân đồng loạt tung ra pháp bảo.

Hỏa Vân Thần Thạch và Tinh Vẫn Trần, đều là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, đồng thời nện về phía Vu Mãng.

Một rìu chém tới, cả hai kiện linh bảo đều bị chém đứt làm đôi, cùng lúc đó Hỏa Vân đạo nhân và Thành Trần đạo nhân cũng bị chém làm hai nửa.

Hai vị Chuẩn Thánh lần đầu tiên thấy được pháp tắc chi lực của Vu Mãng, chỉ một nhát chém đã kết liễu mạng sống của họ.

Đến lúc chết họ mới nhận ra Tinh Thần đạo nhân và Tử Cực đạo nhân đã bỏ trốn từ lúc nào.

Hai kẻ kia rõ ràng đã nhận ra sự đáng sợ của tên mãng phu Vu tộc này.

Chỉ là Nhất chuyển Chuẩn Thánh nhưng giết người như giết gà, tên mãng phu này không thể đắc tội!

Hai vị Chuẩn Thánh chạy trốn theo hai hướng khác nhau, Vu Mãng

nếu muốn giết thì chắc chắn sẽ có một kẻ thoát được.

Khắp Hồng Hoang ai cũng biết thuật ngự phong của Vu tộc tệ đến mức nào, Vu Mãng dù thực lực có sánh ngang Tổ vu đi nữa thì cũng không biết ngự phong hành tẩu, tuyệt đối không thể đuổi kịp.

Nhưng sau lưng Tinh Thần đạo nhân đột nhiên xuất hiện một mũi huyết tiễn.

Mũi tên từ xa lao tới như một đạo huyết quang, tốc độ nhanh hơn cả ngàn lần, trong chớp mắt đã bắn trúng thân thể lão.

Tinh Thần đạo nhân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thân thể đã nổ tung, ngay cả nguyên thần cũng không thoát được.

Với thực lực hiện tại của Vu Mãng, uy lực của [Bàn Cổ huyết tiễn] có thể sánh ngang với Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, một tiễn dĩ nhiên không phải thứ Tinh Thần đạo nhân có thể chịu nổi.

Sau khi giết chết Tinh Thần đạo nhân, sau lưng Vu Mãng mọc ra một đôi cánh huyết sắc.

Đôi cánh vỗ mạnh, hắn biến mất tại chỗ.

Tử Cực đạo nhân hóa thành một đạo tử tinh chạy trốn, nhưng nhanh chóng phát hiện có một đạo hồng quang từ phía sau đuổi tới.

Hử?

Tử Cực đạo nhân nhìn lại bóng người đó, trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Không thể nào!

Vu Mãng rõ ràng là người Vu tộc, sao lại có cánh?

Tốc độ của hắn thậm chí còn nhanh hơn cả thuật ngự phong toàn lực của lão!

Tốc độ này quá kinh người!

Với đôi cánh ấy, tốc độ của Vu Mãng nhanh hơn Tử Cực đạo nhân gấp mười lần, trong tích tắc đã đuổi kịp.

Tử Cực đạo nhân biết chạy tiếp cũng vô ích, lão nghiến răng nói: "Vu Mãng, ta và ngươi không oán không thù, hôm nay chỉ là một sự hiểu lầm, chúng ta không cần phải liều mạng!

Nếu không, nếu ta tự bạo, ngươi cũng không yên ổn đâu!" Tử Cực đạo nhân định dùng lời đe dọa để giữ chân Vu Mãng, sau đó mới tìm cơ hội đánh lén.

Nhưng Vu Mãng hoàn toàn không thèm để ý, hắn vung rìu chém tới.

Một rìu mang theo Lực chi đại đạo chém thẳng vào Tử Cực đạo nhân.

Nhờ có Vu thần huyết dực, tốc độ của Vu Mãng nhanh đến cực hạn, cộng thêm uy lực của Lực chi đại đạo, Tử Cực đạo nhân thậm chí còn không nhìn rõ động tác của hắn.

Hoàng quan trên đầu lão tỏa ra đạo đạo quang hoa để chống đỡ.

Nhưng giây tiếp theo, cả hoàng quan lẫn thân thể của Tử Cực đạo nhân đều bị chém thành phấn vụn.

Chương 76

Mười tám vị Chuẩn Thánh, không một ai sống sót thoát khỏi tay Vu Mãng.

Khi họ chết đi, tất cả pháp bảo trên người đều bị Ám Huyết Phủ nghiền nát!

Vu Mãng cảm nhận được Ám Huyết Phủ đã trưởng thành thêm không ít. [Đánh bại 18 vị Chuẩn Thánh, nhận được tổng cộng 52.300 danh tiếng!] Vu Mãng sau khi đánh bại họ, không chỉ nhận được danh tiếng mà cảm giác thực lực đã chạm tới ngưỡng Nhị chuyển Chuẩn Thánh.

Trong vòng vây của mười tám Chuẩn Thánh mà không những thoát ra được còn giết sạch toàn bộ, đây không phải chuyện mà một Nhất chuyển Chuẩn Thánh bình thường có thể làm được.

Sau khi giết chết Tử Cực đạo nhân, Vu Mãng định quay về thánh địa Tổ vu.

Đương nhiên, hắn mang theo một đoạn xương Yêu đế của Côn Bằng.

Trong thân thể Côn Bằng có những đoạn xương đã được tôi luyện, có thể sánh ngang Tiên thiên linh bảo, đó là móng vuốt và phần đầu.

Nếu dùng hai phần này rèn đúc vũ khí, ít nhất cũng đạt cấp Hậu thiên chí bảo, thậm chí là Tiên thiên linh bảo.

Thu hoạch lần này quả thực phong phú.

Vu Mãng trong lòng vui mừng nhưng chợt cảm thấy dường như mình đã quên mất thứ gì đó?

Nhưng thôi, thứ đó chắc cũng không quan trọng, kệ đi, về trước đã!

Vu Mãng tấn cấp Chuẩn Thánh, dẫn động tử khí đông lai ba vạn dặm!

Tin tức này đủ làm cả Hồng Hoang chấn động.

Tử khí vốn là đế hoàng chi khí, từ thời Hỗn Độn, tử khí đã đại diện cho sự tôn quý nhất.

Hiện tại các Thánh nhân Hồng Hoang khi thành thánh cũng chỉ dẫn động được vạn dặm tử khí, còn như Vu Mãng dẫn được ba vạn dặm là chuyện chưa từng nghe thấy.

Không chỉ vậy, Vu Mãng còn chém giết Côn Bằng lão tổ, đoạt được Hồng Mông Tử Khí, lại còn tiêu diệt toàn bộ mười tám vị Chuẩn Thánh định cướp bóc mình.

Chuyện này khiến danh tiếng của hắn càng vang xa.

Nhờ Kim Ninh truyền bá, không chỉ Yêu tộc mà gần như tất cả các đại năng Hồng Hoang đều biết Hồng Mông Tử Khí đang nằm trên người Vu Mãng!

Nhất thời, cả Hồng Hoang như phát điên!

Hồng Hoang có ít nhất ba ngàn vị Chuẩn Thánh.

Ba ngàn Tử Tiêu khách từng nghe đạo ở Tử Tiêu cung qua ba lần giảng đạo, nếu ai không thành Chuẩn Thánh thì đúng là phế vật!

Những đại năng này tuy thiên phú và xuất thân khác nhau, nhưng đều có tư cách thành Chuẩn Thánh vì họ sinh ra sớm, chiếm được tiên cơ!

Có duyên nghe đạo ở Tử Tiêu cung, họ tự nhiên có năng lực đó.

Nhưng bế quan tu luyện không thể giúp họ thành thánh, chỉ có

Hồng Mông Tử Khí mới đem lại cơ duyên đó.

Dù biết Hồng Mông Tử Khí là vật mang lại cả phúc lẫn họa, nhưng chỉ cần một tia cơ hội thành thánh cũng đủ khiến họ phát cuồng.

Huống chi hiện tại nó lại nằm trên người một tên Nhất chuyển Chuẩn Thánh!

Tại Thiên đình Yêu tộc.

"Đại ca, Hồng Mông Tử Khí nhất định phải đoạt lấy!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Hồng Mông Tử Khí nằm trong tay tên mãng phu Vu tộc kia, vốn dĩ với thực lực của ta, việc đi đoạt lại không khó.

Nhưng Đạo tổ quy định thời gian là ba tháng, trong ba tháng đó đủ để hắn quay về thánh địa Tổ vu rồi!" Sắc mặt Đế Tuấn âm trầm.

"Nếu hắn thật sự về được thánh địa Tổ vu, chúng ta sẽ không còn cơ hội.

Quanh Thiên đình Yêu tộc có cấm chế của Đạo tổ, chúng ta cũng không thể rời đi trước thời hạn!

Chẳng lẽ Đạo tổ đã tính trước một bước?" Đông Hoàng Thái Nhất thở dài.

Chương 77

"Dù Đạo tổ có tính kế hay không, hiện tại ta không thể ra tay, nhưng ta có thể khiến kẻ khác giữ chân hắn!" Đế Tuấn lạnh cười nói: "Đại địa Hồng Hoang có rất nhiều cường giả, ta không ra tay thì cũng có kẻ khác nhắm vào Hồng Mông Tử Khí thôi!" "Ý đại ca là...?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Thiên địa Tứ Linh không gia nhập Yêu tộc ta, nhưng cũng là Tiên thiên linh thể, bị Thiên đạo áp chế, phải trấn giữ bốn phương thế giới.

Nếu chúng thành thánh thì có thể thoát khỏi vận mệnh làm thiên địa linh trụ!" Đế Tuấn âm hiểm nói.

"Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đó là Thiên địa Tứ Linh, được hoài thai từ Hỗn Độn nhưng sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Chúng bị Thiên đạo dùng để trấn giữ bốn phương, làm linh trụ chống đỡ thiên địa này.

Nếu thành thánh, chúng sẽ không còn phải làm linh trụ nữa!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong liền hiểu ý Đế Tuấn.

"Đúng vậy, Thiên địa Tứ Linh nếu thành thánh sẽ thoát khỏi vận mệnh làm 'Thiên trụ'.

Ta tin chắc chúng sẽ sẵn lòng ra tay, việc thông báo cho chúng cũng không khó!" Đế Tuấn nói.

"Thực lực của Tứ Linh không kém gì đệ, khi sinh ra cũng hấp thu được một phần Bàn Cổ tinh khí, nhục thân Tổ vu cũng không bằng chúng.

Nếu không bị Thiên đạo dùng làm Thiên trụ, chưa biết chừng

chúng đã thành thánh trước cả Đạo tổ!" Đông Hoàng Thái Nhất nói, "Nhưng chúng thật sự sẽ ra tay chứ?" "Có ra tay hay không cứ thử thì biết.

Nếu chúng không làm thì cũng sẽ có kẻ khác ra tay ngăn cản Vu Mãng về thánh địa Tổ vu.

Ta chỉ cần kéo dài thời gian ba tháng là đủ!" Đế Tuấn khẳng định.

Thường Nga đứng bên bờ Bắc Minh chi hải chờ đợi hồi lâu, nhưng mãi không thấy Vu Mãng quay lại, nàng cuối cùng nhận ra một sự thật: Vu Mãng đã bỏ quên nàng rồi!

"Cái đồ gỗ mục, đúng là gỗ mục!

Sao có thể đối xử với ta như vậy!" Thường Nga giậm chân, mặt đầy vẻ phẫn nộ và uất ức.

Nàng đi theo Vu Mãng đến đây, vốn tưởng chỉ là một nhiệm vụ điều tra đơn giản, không ngờ Vu Mãng lại ra tay đối phó Côn Bằng.

Đáng sợ hơn nữa là hắn giết luôn Côn Bằng và mười tám vị Chuẩn Thánh, những trận chiến đó Thường Nga hoàn toàn không thể xen vào.

Vậy mà sau đó hắn lại bỏ mặc nàng ở đây để về một mình!

Nàng đã đi theo hắn lâu như vậy, chẳng lẽ hắn không cảm nhận được tâm ý của nàng sao?

Chẳng lẽ nàng không có chút sức hấp dẫn nào với hắn?

Lần đầu tiên Thường Nga hoài nghi mị lực của mình.

Rõ ràng nàng là Thánh nữ của Vu tộc, lại có khả năng giao tiếp với Bàn Cổ đại thần, chỉ cần trở thành phu quân của nàng là có cơ hội tăng tiến thực lực, tất cả những điều đó đều cực kỳ hấp dẫn đối với các nam nhân Vu tộc.

Nhưng mọi thứ dường như hoàn toàn vô hiệu đối với Vu Mãng!

Dù sao đi nữa, hiện tại Thường Nga chỉ có thể lủi thủi quay về thánh địa Tổ vu một mình.

Một con đại yêu bay đến Thiên Chi Uyên ở phương Tây.

Nhìn xuống vực sâu thẳm từ rìa vực, ngay cả đại yêu cũng không nhìn rõ bên dưới có gì.

Khi con đại yêu quan sát vực sâu, nó có cảm giác như chính mình cũng đang bị vực sâu chằm chằm nhìn lại.

Cảm giác đó khiến nó run rẩy sợ hãi.

"Bạch Hổ tôn giả, tôi là sứ giả của Thiên đình Yêu tộc, lần này có một tin tức muốn thông báo cho tôn giả!" Giọng con đại yêu run rẩy nói.

"Hử!" Trong nháy mắt, một luồng sát khí bao trùm lấy con đại yêu, chỉ riêng khí thế đó cũng đủ khiến nó kinh hoàng.

Con đại yêu lập tức quỳ sụp xuống, cảm giác nỗi sợ hãi đang lan tỏa khắp tâm can.

Tuy không nhìn thấy đối phương, nhưng nó biết đối phương muốn giết nó chỉ là chuyện trong chớp mắt.

"Đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Côn Bằng lão tổ đã bị một tên Đại vu đoạt mất.

Thực lực tên đó vào khoảng Nhất chuyển Chuẩn Thánh.

Chương 78

Hiện tại các Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang đều đang rục rịch muốn đoạt lấy nó!" Con đại yêu vội vàng nói.

"Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phái ngươi tới?

Tại sao lại báo chuyện này cho ta?" Giọng nói lại vang lên.

"Hai vị Yêu đế nói rằng, Hồng Mông Tử Khí có thể bị bất kỳ sinh linh nào đoạt lấy, nhưng tuyệt đối không thể để Vu tộc chiếm được.

Nếu Vu tộc có được nó, Yêu tộc sẽ gặp tai họa diệt vong!" Đại yêu nói tiếp.

"Chuyện này ta đã biết, ngươi lui xuống đi!" Giọng nói vang lên lần nữa.

"Rõ!" Con đại yêu đáp lời rồi rút lui.

Trong vực sâu thẳm kia, có một giọng nói đang gầm nhẹ: "Nếu ta thành thánh, tất trảm Thiên đạo!" Bạch Hổ tôn giả chủ về sát phạt, lấy sát chứng đạo, nhưng hiện tại bị Thiên đạo phong ấn ở đây để làm Thiên trụ, oán khí của lão không biết nặng nề đến nhường nào.

Chỉ cần tỏa ra một chút cũng đủ khiến sinh vật trong vòng vạn trượng héo rũ.

Tại Thiên Chi Hải ở phương Đông, cũng xuất hiện một con đại yêu, nó cung kính nói: "Thanh Long tôn giả, tôi là sứ giả của Thiên đình Yêu tộc, có tin tức muốn báo cho tôn giả!" Ở phương Bắc, tại Thiên Chi Điên: "Huyền Vũ tôn giả, tôi là sứ giả Yêu tộc, có tin tốt báo cho tôn giả!" Ở phương Nam, tại Thiên Chi Lâm: Trong rừng có ngọn lửa vạn năm không tắt, lúc này một con đại yêu cũng đã tìm đến trước ngọn lửa.

Thiên địa bốn phương do Tứ Linh trấn thủ, chính là những cột trụ chống đỡ Hồng Hoang.

Nhưng dĩ nhiên Tứ Linh không muốn mãi mãi làm Thiên trụ, chúng cũng muốn thành thánh, thậm chí vượt qua cả Thiên đạo!

Chỉ có như vậy mới thoát khỏi xiềng xích của Thiên đạo.

Một khi thành Thánh nhân, Thiên đạo không thể ép chúng làm Thiên trụ nữa.

Tin tức Yêu tộc mang tới đối với chúng quả thực là một cơ hội.

Tứ Linh biết thừa mưu kế của Yêu tộc, nhưng thì sao chứ?

Chỉ cần có được Hồng Mông Tử Khí, dù biết là cạm bẫy chúng cũng sẵn lòng nhảy vào.

Nhất thời, nguyên thần của Tứ Linh rời khỏi thân thể, bay thẳng về phương Bắc.

Vu Mãng trên đường từ Bắc Minh chi hải quay về không sử dụng Vu thần huyết dực.

Bởi dù tốc độ rất nhanh nhưng nó tiêu tốn quá nhiều thể lực, bay một ngày mất sức bằng chạy bộ ba ngày.

Hiện tại trong tay có Hồng Mông Tử Khí, Vu Mãng tin chắc sẽ có không ít kẻ tìm đến.

Để đi từ Bắc Minh chi hải về thánh địa Tổ vu mất khoảng hơn hai tháng.

Vu Mãng đã đi được hơn một tháng mà không thấy Chuẩn Thánh nào xuất hiện, nhưng hắn cũng không quan tâm.

Chỉ cần về tới phạm vi thánh địa Tổ vu, ngoại trừ Thánh nhân thì không ai dám ra tay nữa.

Đúng lúc này, trước mặt Vu Mãng hiện ra một khu rừng rậm rộng lớn, nơi này có không ít Yêu tộc sinh sống.

Vu Mãng một mình bước vào, Ám Huyết Phủ trên lưng bắt đầu rung động.

Đôi mắt Vu Mãng chuyển sang màu đỏ rực, hắn vung cự phủ, hét lớn: "Các ngươi bị ta bao vây rồi!

Không một đứa nào được chạy, tất cả chết hết cho ta!" Ám Huyết Phủ chém ra một đạo phủ quang, trong nháy mắt, tất cả cây cối trong phạm vi trăm trượng phía trước đều bị chém đứt ngang hông.

Tại đây đang ẩn nấp hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, những cường giả Hồng Hoang này mai phục ở đây để chờ ám toán Vu Mãng.

Bọn họ tính toán đủ cách ra tay, thậm chí định để kẻ khác ra tay trước rồi mình mới làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng không ai ngờ Vu Mãng lại lỗ mãng lao thẳng vào, trực tiếp khiêu khích tất cả những kẻ đang mai phục!

Thuật ẩn nặc của họ bị đạo phủ quang kia làm cho bại lộ hoàn toàn.

Thấy những kẻ này xuất hiện, Vu Mãng không hề do dự, cứ như hắn mới là kẻ đi mai phục vậy, lao thẳng tới một cách đầy lỗ mãng.

Tên mãng phu này không hề nói đùa, hắn định giết sạch tất cả thật!

Chương 79

“Hỗn chướng, tên Vu nhân này hoàn toàn không coi chúng ta ra gì!

Ta tuy không bằng Tổ vu hay Yêu đế, nhưng cũng không phải hạng để ngươi tùy ý chém giết!

Khởi động trận pháp ngay!” Một đạo nhân mặc hoàng bào hét lớn.

“Ta là Lôi Đình đạo nhân, do Tiên thiên lôi thể hóa thành, hôm nay tại đây bố hạ Tiên Thiên Chân Lôi Trận, để xem tên Vu tộc ngươi chống đỡ thế nào!” Một nam tử mặc ngân bào quát.

“Ta là Thanh Liên đạo nhân, nơi này đã được ta bố hạ Thanh Liên Tru Tà Trận, tất sát tên Vu nhân này!” Một nam tử đội thanh liên trên đầu hô lớn.

Các cường giả Chuẩn Thánh rõ ràng đã có chuẩn bị, dưới chân Vu Mãng lúc này xuất hiện hàng loạt trận pháp.

Hơn mười trận pháp hiện ra, đều là do các vị Chuẩn Thánh này lĩnh ngộ được khi nghe đạo, uy lực không hề nhỏ, muốn nhốt một Chuẩn Thánh bình thường là chuyện dễ dàng.

Ngay cả Bát chuyển Chuẩn Thánh lọt vào đây cũng khó lòng thoát ra, trừ phi có Tiên thiên chí bảo, nếu không chắc chắn sẽ gặp họa.

Hiện tại có tới hai mươi chín vị Chuẩn Thánh cùng ra tay, bố trí tới mười tám trận pháp tại địa điểm mai phục này chỉ để chờ Vu Mãng sa lưới.

Trong trận pháp, Vu Mãng đưa mắt nhìn quanh.

Những dị tượng bắt đầu xuất hiện.

Những vị Chuẩn Thánh này đã dành cả nghìn năm, thậm chí vạn

năm để lĩnh ngộ trận pháp nên vô cùng tự tin.

Phía bên trái Vu Mãng xuất hiện từng đóa thanh liên, cánh hoa bay lượn hóa thành những thanh kiếm sắc bén với uy lực kinh người, đủ để giết chết Lục chuyển Chuẩn Thánh.

Đây chính là trận pháp của Thanh Liên đạo nhân.

Phía bên phải lôi điện dày đặc như một hồ sét, mặt đất đầy lôi đình lấp loáng, đó là Tiên Thiên Chân Lôi Trận của Lôi Đình đạo nhân.

Sét đánh thế này, Thất chuyển Chuẩn Thánh lọt vào cũng phải trọng thương.

Phía trước mặt Vu Mãng biến thành một biển lửa lưu ly, do một vị Chuẩn Thánh thuộc Yêu tộc là Đế Hỏa Nha bố trí.

Dưới sức nóng này, ngay cả Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng có thể bị thiêu thành tro.

Ngoài ra, phía sau, trên đầu và dưới chân Vu Mãng đều có các trận pháp kích hoạt.

Họ chỉ cần giết được Vu Mãng để chiếm đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Dưới sức ép của vô số trận pháp khủng bố này, không ai nghĩ Vu Mãng có thể sống sót.

Vu Mãng chĩa rìu xuống đất, trên thân rìu tỏa ra một luồng năng lượng kỳ dị.

Thấy hắn định phản kích, đám Chuẩn Thánh đều lộ vẻ khinh miệt, không tin hành động của hắn có tác dụng gì.

Hôm nay dù hắn có làm gì thì cũng phải chết!

Các trận pháp đồng loạt phát nổ năng lượng, biến nơi này rực rỡ

như mặt trời.

Khi uy lực các trận pháp đạt đến đỉnh điểm, Vu Mãng vung rìu một đường cơ bản.

Sau lưng hắn đột nhiên hiện ra một bóng cự nhân khổng lồ, chính là hình bóng của Bàn Cổ!

"Oanh!" Trong nháy mắt, tất cả các trận pháp trước mặt đều bị chém nát vụn.

Bất kể trận pháp đó mạnh mẽ hay bá đạo đến đâu, uy lực lớn nhường nào, tất cả đều tan tành dưới một rìu đó.

Khai Thiên thức thứ nhất!

Với Lực chi pháp tắc của Vu Mãng, nhất lực phá vạn pháp, chỉ cần một rìu là đủ phá tan mọi trận pháp!

Có ba vị Chuẩn Thánh không kịp phản ứng đã bị chém làm đôi.

Nguyên thần của họ không thể thoát ra mà bị hút thẳng vào Ám Huyết Phủ.

Cảnh tượng này khiến các Chuẩn Thánh xung quanh chết lặng.

Chương 80

“Mười tám trận pháp đều bị phá chỉ bằng một chiêu?

Tên này rốt cuộc là Đại vu hay là Tổ vu vậy?” “Ngay cả Tổ vu cũng không có chiêu thức khoa trương như thế.

Chiêu vừa rồi ta hoàn toàn không thể chống đỡ nổi!” “Pháp bảo của ta cũng bị hủy rồi, không thắng nổi tên Vu tộc này đâu!

Chạy mau!” Các Chuẩn Thánh ở đây tuy thực lực không yếu, đặc biệt là Lôi Đình đạo nhân, Thanh Liên đạo nhân và Đế Hỏa Nha đều là Lục chuyển Chuẩn Thánh, nhưng lúc này ai nấy đều run rẩy vì sợ hãi.

Không ít kẻ bị hủy mất pháp bảo, chẳng còn dũng khí chiến đấu, lập tức định bỏ chạy.

Một vị Chuẩn Thánh vừa quay người định chạy thì đâm sầm vào một cột nước hiện ra trước mặt.

Cột nước đó trong tích tắc đã ăn mòn nửa thân thể lão, lão bị bắn ngược trở lại trước mặt những người khác.

“Á!

Thân thể ta, thân thể của ta!!!” Vị Chuẩn Thánh nọ lăn lộn trên đất, miệng gào thét thảm thiết.

Thân thể lão bị ăn mòn quá nửa, bốc lên những làn khói trắng và đang biến mất dần.

Sự ăn mòn vẫn tiếp tục, dù lão có pháp lực đầy mình cũng không chống lại được loại nước này.

“Thanh Long Hóa Thiên Thủy!” Lôi Đình đạo nhân kinh hãi kêu lên, nhìn làn nước trên người kẻ kia với ánh mắt đầy khiếp sợ.

“Thanh Long Hóa Thiên Thủy?

Chẳng lẽ là độc thủy của Thanh Long tôn giả trong Thiên địa Tứ Linh?

Nghe nói loại độc thủy này thậm chí có thể uy hiếp cả Thánh nhân!” Thanh Liên đạo nhân nghe vậy cũng rùng mình.

“Đúng thế!

Thanh Long Hóa Thiên Thủy đã ở đây thì Thanh Long tôn giả chắc chắn đang có mặt!” Lôi Đình đạo nhân nhìn quanh quất, lòng đầy sợ hãi.

Đối mặt với Vu Mãng, lão cũng không thấy sợ bằng lúc này.

Vu Mãng ra tay thì lão còn hy vọng chạy thoát, nhưng danh tiếng của Thiên địa Tứ Linh quá lớn, đó là những tồn tại được thai nghén từ thời Hỗn Độn.

Nếu bọn họ ra tay, đây chắc chắn là cục diện thập tử vô sinh!

“Nhìn kìa!” Chỉ thấy Đế Hỏa Nha trừng mắt nhìn về phương nam, từng đoàn hỏa diễm đỏ rực xuất hiện, hỏa diễm phù hiện trên không trung, hóa thành từng con cự cầm.

“Tử Huyền Hỏa Chu Tước, năng lực đặc thù của Chu Tước trong Tứ Linh Thiên Địa.

Dưới Thánh nhân, kẻ nào dính phải tất vong!

Ngay cả Chu Tước Tôn Giả cũng đã tới!” Lôi Đình đạo nhân lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Phía bên kia?” Thanh Liên đạo nhân nhìn về phương tây, chỉ thấy tại nơi đó xuất hiện một thân ảnh cao vạn trượng, từ thân ảnh mà xem, là một con lão hổ.

“Bạch Hổ Sát Ảnh!” Lôi Đình đạo nhân thở dài, ánh mắt tràn ngập

vẻ tuyệt vọng, "Tứ Linh Thiên Địa đã xuất hiện ba vị, chỉ còn thiếu Huyền Vũ Sơn.

Nếu Huyền Vũ Sơn cũng xuất hiện, nơi đây hẳn đã bị bố trí Thiên Địa Tứ Linh Trận!" "Sở Huyền Vũ Sơn, là tòa núi nào?" Thanh Liên đạo nhân chỉ vào ngọn núi đang treo lơ lửng trên không trung về phía bắc, không biết xa vạn dặm, hỏi.

"Nếu ta đoán không sai, Thiên Địa Tứ Linh đã tề tựu, không thể nào, rõ ràng đã trở thành thiên trụ, chống đỡ phiến thiên địa này, sao lại ở đây?

Lẽ nào không sợ Thiên Đạo chi uy?" Lôi Đình đạo nhân ánh mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

Tứ Linh Thiên Địa không có sự cho phép của Thiên Đạo, sao dám rời khỏi nơi trấn giữ?

Tứ Linh đã bố trí Thiên Địa Tứ Linh Trận!

"Hỏng bét rồi, ta lần này tuyệt đối không có cơ hội sống sót!" Lôi Đình đạo nhân nhìn bốn dị tượng xuất hiện xung quanh, lắc đầu.

"Thiên Địa Tứ Linh chắc hẳn chỉ muốn giết Vu Mãng mà thôi, liên quan gì đến ta?

Hẳn là sẽ thả ta rời đi!" Thanh Liên đạo nhân rõ ràng có chút hoảng loạn, lập tức hét lên.

Chương 81

Thanh Liên đạo nhân vốn là Thanh Liên hóa hình, tiềm lực cũng không thấp, sống mấy vạn năm mới có tu vi và thực lực như hiện tại, tự nhiên không muốn chết như vậy.

Thanh Liên đạo nhân lớn tiếng kêu lên khắp bốn phía: "Cầu Tứ Linh khai ân, hôm nay các vị muốn Hồng Mông Tử Khí, muốn giết Vu Mãng, không liên quan gì đến ta, hy vọng có thể thả ta, ta nguyện ý lập tức rời khỏi nơi này!" Thanh Liên đạo nhân thanh âm vang vọng khắp nơi, nhưng không ai đáp lời, chỉ thấy một trận pháp đã được bố trí, sắp sửa hoàn toàn khởi động.

Thanh Liên đạo nhân bị dọa vỡ mật, lập tức quỳ xuống: "Tứ Linh, cầu xin các vị thả ta đi!" Các Chuẩn Thánh khác xung quanh cũng lập tức quỳ xuống, Thiên Địa Tứ Linh Trận này không thể phá vỡ, cũng không thể đắc tội Tứ Linh.

Muốn giữ mạng, phải vứt bỏ tôn nghiêm thôi.

Lôi Đình đạo nhân nhìn những người này quỳ xuống, nhưng không làm theo, bởi vì Lôi Đình đạo nhân biết, Tứ Linh Thiên Địa không thể nào thả ai rời đi!

Các Chuẩn Thánh bên trong vốn bố trí trận pháp để đối phó Vu Mãng, nhưng không ngờ, bên ngoài, Tứ Linh Thiên Địa đã chờ sẵn.

Bên trong, đã bị Tứ Linh Thiên Địa bố trí một trận pháp còn đáng sợ hơn.

Thiên Địa Tứ Linh Trận!

Khi trận pháp đã được bố trí, điều đó có nghĩa là Tứ Linh Thiên Địa căn bản không có ý định thả bất kỳ Chuẩn Thánh nào, ở đây cầu

xin Tứ Linh Thiên Địa thả, cũng sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

Lúc này, quả nhiên trong trận xuất hiện bốn thân ảnh, bốn thân ảnh chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, nhưng hiện tại Tứ Linh lại xuất hiện dưới hình thái nhân hình.

Tứ Linh Thiên Địa từng bị Thiên Đạo dùng để trấn thủ bốn phương Hồng Hoang đại địa, trở thành thiên trụ.

Hiện tại, Tứ Linh tự ý chạy ra nơi này.

"Không ngờ có Vu tộc có thể lĩnh ngộ chiêu thức 'Khai Thiên', thực sự khiến ta cảm thấy bất ngờ!" Huyền Vũ nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt lộ ra vẻ bất ngờ.

"Quả thật là điều chúng ta không hề lường trước, 'Khai Thiên' là chiêu thức của Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả Tổ Vu cũng không thể lĩnh ngộ được.

Ngươi có thể học được, nếu không chết, sau này quả thật có cơ hội trở thành Tổ Vu, thậm chí là tồn tại mạnh hơn cả Tổ Vu!" Chu Tước cũng nói.

"Đáng tiếc, nhữ không có cơ hội rồi, hôm nay ngô đẳng Tứ Linh Thiên Địa đặc biệt vì nhữ mà chuẩn bị Thiên Địa Tứ Linh Trận này, có Thiên Địa Tứ Linh Trận ở đây, nhữ đẳng tuyệt đối không có cơ hội sống sót!" Thanh Long lạnh lùng nói.

"Tứ Linh đại nhân, cầu xin các vị tha cho ta!" Thanh Liên đạo nhân cầu khẩn.

"Nhữ muốn sống sót ư?

Hôm nay nhữ đẳng đã nhìn thấy sự xuất hiện của ngô đẳng, vậy thì nhữ đẳng đều phải chết!" Bạch Hổ trong mắt tràn ngập sát ý.

"Không!

Được lắm, đã bất nhân, ta bất nghĩa, ta sẽ giúp Vu Mãng cùng phá Thiên Địa Tứ Linh Trận này!" Thanh Liên đạo nhân hét lên.

"Không sai, nếu chúng ta liên thủ, có lẽ có thể phá được Thiên Địa Tứ Linh Trận này!" Đế Hỏa Nha phản ứng, lập tức nói.

Lôi Đình đạo nhân nghe vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia hy vọng, một pháp này quả thật không sai, chiêu thức vừa rồi của Vu Mãng, cộng thêm sự hợp lực của họ, có lẽ thật sự có thể phá trận.

Chỉ là tất cả, đều cần do Vu Mãng quyết định!

Các Chuẩn Thánh đồng thời nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt những Chuẩn Thánh này tràn ngập vẻ kỳ vọng, nếu Vu Mãng đồng ý, có lẽ sẽ có cứu!

Bốn vị Tứ Linh xung quanh nhìn Vu Mãng, Thiên Địa Tứ Linh Trận này tiêu tốn không ít khí lực mới bố trí được, không cho rằng Vu Mãng có thể phá được trận này, đừng nói Vu Mãng, ngay cả các Chuẩn Thánh bên trong cùng nhau cũng không làm được!

Khi các Chuẩn Thánh này nhìn về phía Vu Mãng, dường như đã quên mất, mục tiêu hôm nay ở đây, vốn là để chém giết Vu Mãng, giờ lại hy vọng Vu Mãng có thể cứu mình?

"Việc ngươi có được Hồng Mông Tử Khí, vốn không phải cơ duyên của ngươi, mà là kiếp nạn của ngươi.

Không có đủ thực lực, ngươi sẽ vong mạng dưới kiếp này!" Huyền Vũ nói.

"Nhữ đẳng liên thủ có tác dụng ư?

Thiên Địa Tứ Linh Trận do ngô đẳng bố trí, uy lực cực mạnh, ở Hồng Hoang cũng rất hiếm thấy.

Uy lực của Thiên Địa Tứ Linh Trận của ngô đẳng tuy không sánh

bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng để chém giết nhữ đẳng, không tốn chút sức lực nào!" Bạch Hổ sát ý nồng đậm nói.

"Vu Mãng, ta tiếp theo phải làm gì, chỉ cần ngươi nói, ta đều sẽ nghe theo sự phân phó của ngươi!" Lôi Đình đạo nhân mở miệng nói.

"Nghe phân phó của ta?

Chương 82

Ngươi không hiểu lầm chứ?

Ta chưa bao giờ nói, muốn liên thủ với ngươi!" Vu Mãng cuối cùng cũng mở miệng nói.

Lời của Vu Mãng vừa thốt ra, khiến những người bên trong đều kinh ngạc.

Vu Mãng không muốn liên thủ với các Chuẩn Thánh bên trong?

Dường như quả thật là như vậy, Vu Mãng từ đầu đến cuối không hề muốn mời những Chuẩn Thánh này liên thủ cùng hắn để phá trận!

"Vu Mãng, ngươi có ý gì?

Lẽ nào không cần ta ra tay giúp đỡ?" Thanh Liên đạo nhân hỏi.

"Ai nói ta cần sự giúp đỡ của ngươi?" Vu Mãng lạnh lùng nói, "Ngươi cũng như bọn họ, đều là con mồi của ta.

Đối phó với các ngươi, một mình ta là đủ rồi!" Ta đều là con mồi?

Các Chuẩn Thánh bên trong ai nấy đều biến sắc, bây giờ đang ở trong Thiên Địa Tứ Linh Trận, Vu Mãng dám nói ra lời như vậy?

Lẽ nào thật sự cho rằng chỉ bằng một mình hắn, có thể xoay chuyển cục diện ở đây?

Không ai cho rằng Vu Mãng có thể phá Thiên Địa Tứ Linh Trận, dù sao đây là trận pháp do Tứ Linh Thiên Địa tề tựu kết thành, uy lực trong số các trận pháp Hồng Hoang, có thể xếp vào top mười!

Dù Tứ Linh Thiên Địa chưa bước vào cảnh giới Thánh nhân, nhưng chỉ là một trận pháp, cũng không ai dám xem nhẹ!

Vu Mãng không chỉ là Nhị chuyển Chuẩn Thánh, lại muốn bằng

sức một mình phá trận pháp?

Vu Mãng tự nhiên không thèm để ý đến những lời của người bên trong, chỉ thấy lúc này trên bầu trời xuất hiện từng trận tầng mây, mây đen dày đặc, trên tầng mây có sấm sét cuồn cuộn.

Lúc này, Thiên Địa Tứ Linh Trận đã phong tỏa!

Lấy Vu Mãng làm trung tâm, xung quanh xuất hiện từng cơn lốc xoáy, lốc xoáy cấp tốc xoay tròn.

Các Chuẩn Thánh bên trong nhìn Vu Mãng, trong lòng xuất hiện một cảm giác nguy cơ, các Chuẩn Thánh bên trong có thể cảm nhận được, nếu Vu Mãng thi triển một chiêu, có thể họ đều sẽ chết ở đây!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ nhìn cảnh này, Tứ Linh đồng thời nhìn nhau, căn bản không biết Vu Mãng đang làm gì.

"Bất kể hắn có hành vi gì, ngô đẳng sẽ khởi động trận pháp, hắn tất vong!" Thanh Long nói.

Ba vị Tứ Linh khác cũng đồng ý lời của Thanh Long, trận pháp hoàn toàn khởi động.

Trong phút chốc, chỉ thấy bên trong trận pháp, đồng thời xuất hiện bốn thuộc tính khác nhau.

Hàng ức vạn Tử Huyền Hỏa Chu Tước xuất hiện, bố trí trong phạm vi trăm vạn dặm, hỏa diễm Tử Huyền Hỏa Chu Tước phun ra, hoặc cơ thể của chúng, chỉ cần Chuẩn Thánh hoặc cây cối bên trong dính phải, lập tức đều bị thiêu rụi.

Lúc này, một ngọn núi khổng lồ lơ lửng trên đầu các Chuẩn Thánh, các Chuẩn Thánh bên trong chỉ cảm thấy trên lưng có vạn ngọn núi đè xuống, tất cả các Chuẩn Thánh đều bị áp đảo nằm rạp trên mặt đất, không ai có thể đứng dậy.

Sau đó trên bầu trời đổ xuống cơn mưa màu xanh biếc, Thanh Long hóa thiên thủy!

Chuẩn Thánh chỉ cần bị dính phải, cơ thể lập tức bắt đầu thối rữa.

Cuối cùng là một Bạch Hổ chi ảnh cao vạn trượng, Bạch Hổ chi ảnh có thể hóa thành vô số đạo cương khí bạc trắng, đại phiến địa vực bên trong đều bị Bạch Hổ chi ảnh dễ dàng xé nát.

Hiện tại Bạch Hổ chi ảnh đã đến trước mặt Vu Mãng, Bạch Hổ chi ảnh hóa thành hàng ngàn vạn đạo cương khí, bay về phía Vu Mãng.

Nếu bị những cương khí này đánh trúng, Vu Mãng ước chừng sẽ bị chém giết thành từng mảnh vụn ngay tại chỗ!

Xung quanh có mấy cường giả Chuẩn Thánh bị chém thành nhiều đoạn, Tiên Thiên Linh Bảo trên tay Chuẩn Thánh cũng không thể chống đỡ được uy lực công kích của cương khí như vậy.

Nhưng cơn lốc xoáy xung quanh Vu Mãng cũng trở nên cực kỳ khủng bố, triệt để biến thành một cơn lốc xoáy huyết sắc.

Trong tầng mây trên bầu trời, sấm sét không ngừng giáng xuống, khiến cơn lốc xoáy của Vu Mãng mang theo từng trận lôi thần thai tiên thiên.

Lôi Châu Thần Thai Tiên Thiên trên Ám Huyết Phủ cũng đang dốc hết sức mạnh, một chiêu, Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng!

Cuồng Phủ Phong Bão là một trong những tuyệt chiêu mạnh nhất hiện tại của Vu Mãng, uy lực một chiêu thậm chí còn mạnh hơn Khai Thiên Đệ Nhất Thức.

Chương 83

Cơ thể Vu Mãng bắt đầu xoay tròn, chỉ thấy cơn lốc xoáy bắt đầu chuyển biến thành huyết hồng sắc, mang theo từng trận lôi thần thai tiên thiên.

Uy lực của Cuồng Phủ Phong Bão đã hiển hiện, chỉ thấy những Tử Huyền Hỏa Chu Tước xung quanh bị Cuồng Phủ Phong Bão cuốn vào, trong chớp mắt liền hóa thành từng đoàn hỏa diễm, dễ dàng bị xé thành phấn vụn.

Tử Huyền Hỏa Chu Tước hoàn toàn không thể tiếp cận Cuồng Phủ Phong Bão, chỉ vô thức công kích hỏa diễm của kẻ địch trong trận, thậm chí không biết tránh né.

Tử Huyền Hỏa Chu Tước chỉ cần vừa tiếp cận Vu Mãng, liền sẽ bị lực hút khổng lồ của Cuồng Phủ Phong Bão túm lấy, sau đó tiêu tán.

Hàng ức vạn Tử Huyền Hỏa Chu Tước ở đây, đang biến mất từng mảng lớn.

Thanh Long hóa thiên thủy giáng xuống trong trận pháp, chưa kịp đến bên cạnh Vu Mãng đã bốc hơi hết.

Cương khí do Bạch Hổ chi ảnh hóa thành cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được công kích của Cuồng Phủ Phong Bão.

Ngọn Huyền Vũ Sơn khổng lồ trên không trung, đang va chạm với Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng.

Huyền Vũ Sơn cực kỳ khổng lồ, lơ lửng trên không trung, Vu Mãng có thể cảm nhận được áp lực cực lớn, hiện tại Huyền Vũ Sơn còn mang theo trọng lực vô cùng muốn nghiền nát cơ thể Vu Mãng

thành phấn vụn.

Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng đang tiêu hao nghiêm trọng thể lực của hắn, nhưng uy lực của Cuồng Phủ Phong Bão cũng cực kỳ khủng bố, nếu cứ tiếp tục như vậy, Vu Mãng tin rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ có thể phá vỡ Thiên Địa Tứ Linh Trận này.

Chỉ là cách phá trận của Vu Mãng khác với người khác!

Người bình thường phá trận, cần tìm kiếm trận nhãn, sau đó loại bỏ trận nhãn, như vậy có thể phá trận.

Nhưng Vu Mãng lại sử dụng một thủ đoạn khác, dùng sức mạnh bạo liệt nhất, phương thức thô bạo nhất để phá bỏ trận pháp!

Uy lực của trận pháp này cực lớn, Vu Mãng muốn phá trận, phải dùng uy lực khủng bố gấp mấy lần trận pháp mới có thể làm được!

Với thực lực hiện tại của Vu Mãng thi triển Cuồng Phủ Phong Bão tuy mạnh mẽ, nhưng rõ ràng, chưa đủ!

"Đó là thực lực của ngươi ư?

Không thể nào như vậy được!" Thanh Long lạnh lùng nói.

Các Chuẩn Thánh xung quanh thấy chiêu thức của Vu Mãng quả thật mạnh mẽ, đáng tiếc, đây là Thiên Địa Tứ Linh Trận, uy lực của trận pháp, dưới Thánh nhân e rằng vô địch!

Với cảnh giới hiện tại của Vu Mãng, có thể phát huy chiêu thức uy lực như vậy, đã là cực kỳ hiếm có, chỉ là hắn đã gặp phải đối thủ căn bản không thể đối phó.

Khi các Chuẩn Thánh đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên phát hiện, phạm vi của Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng đang mở rộng, uy lực của phong bão đang tăng lên!

Trong thời gian ngắn ngủi một khắc, phạm vi của Cuồng Phủ

Phong Bão đạt tới trăm vạn trượng, nơi nó đi qua, đại địa nứt nát, thương thiên rách toạc, toàn bộ phạm vi của đại trận, dường như đều bị Cuồng Phủ Phong Bão bao phủ trong đó.

Một số Chuẩn Thánh trốn tránh không kịp, chỉ bị rìa của phong bão giết chết, liền phấn thân toái cốt.

Bên trong Cuồng Phủ Phong Bão, xuất hiện vô số đạo Bàn Võ Cương Kình, những Bàn Võ Cương Kình đó có thể dễ dàng chém giết tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, Lục chuyển Chuẩn Thánh bị những Bàn Võ Cương Kình đó chém trúng, cũng phải bị chém thành hai nửa.

"Quá đáng rồi, Vu Mãng này định làm gì?

Muốn chém giết cả ta sao!" Thanh Liên đạo nhân vừa kinh vừa nộ.

"Hắn chưa bao giờ coi ta là đồng minh, hắn thật sự muốn dựa vào sức một mình để phá vỡ trận pháp này, ta ở đây, căn bản không có cơ hội chạy thoát!" Lôi Đình đạo nhân sắc mặt đại biến, tế xuất Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Lôi Nguyên Châu ra.

Càn Khôn Lôi Nguyên Châu vừa bay ra, lập tức xuất hiện từng trận sấm sét, những tiếng sấm cổ xưa đánh tới Cuồng Phủ Phong Bão phía trước.

Mặc dù ở trong trận pháp, cũng là cục diện tất tử, nhưng Lôi Đình đạo nhân muốn thử nỗ lực cuối cùng.

Oanh!

Càn Khôn Lôi Nguyên Châu đánh vào trong phong bão, lập tức bùng phát tiếng sấm kinh thiên, chỉ thấy lôi bạo đó như trâu đất xuống biển, không thể ngăn cản Cuồng Phủ Phong Bão chút nào, ngược lại bị cuốn vào trong phong bão, chịu công kích của Bàn Võ Cương Kình, trong chớp mắt liền biến thành phấn mạt.

Càn Khôn Lôi Nguyên Châu cũng là một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo, lại bị hủy diệt như vậy sao?

Lôi Đình đạo nhân phun ra một ngụm tiên huyết, khi ngẩng đầu lần nữa, phát hiện phạm vi của Cuồng Phủ Phong Bão lại một lần nữa mở rộng, đã đến trước mặt hắn.

Toàn bộ phạm vi đại trận bị Cuồng Phủ Phong Bão hoàn toàn chiếm lĩnh, bất kể Lôi Đình đạo nhân hay các Chuẩn Thánh khác, không còn nơi nào để trốn.

"Không!" Lôi Đình đạo nhân thậm chí có thể cảm nhận được, cơ thể mình từng tấc từng tấc bị xé thành phấn vụn, không có chút năng lực chống cự nào.

Chương 84

Các Chuẩn Thánh bên trong ai nấy đều phát ra tiếng ai oán và kêu thảm thiết, lúc này những Chuẩn Thánh đó cuối cùng cũng hiểu ra, hôm nay dù Thiên Địa Tứ Linh không xuất hiện, họ cũng không phải đối thủ của Vu Mãng, sẽ bị Vu Mãng chém giết!

Một cơn phong bão đang tiếp tục, phạm vi đang tiếp tục mở rộng, tất cả mọi thứ trong trận pháp, dường như đều bắt đầu sụp đổ.

Trong trận pháp, Huyền Vũ Sơn kiên cố nhất lúc này xuất hiện vết nứt, vết nứt ngày càng lớn, và ngày càng nhiều.

"Rắc!" Huyền Vũ Sơn cuối cùng không chịu nổi Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, biến thành từng khối đá vụn rơi xuống đất.

Trận pháp đã bị phá!

Tứ Linh Thiên Địa nhìn Vu Mãng phá trận, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng chấn động, thực lực mà Vu Mãng thể hiện ra, hoàn toàn không giống thực lực mà Nhị chuyển Chuẩn Thánh có thể sở hữu.

"Xem ra tiểu tử này không tầm thường, trách nào có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí!" Huyền Vũ nói.

"Nếu đã như vậy, ngô đẳng chỉ có thể tự mình ra tay, chém giết tiểu tử này.

Tuy tiểu tử này khí vận bất phàm, nhưng ngô đẳng Tứ Linh Thiên Địa, cũng có thể chiến!" Chu Tước nói.

"Thiện!" Thanh Long và Bạch Hổ đồng thời nói.

Tứ Linh Thiên Địa đồng thời phát ra quang mang, hiện ra chân thân.

Chỉ thấy bốn đầu cự thú nguyên hình đều cực kỳ hung dữ và khủng bố, mỗi một đầu đều cao vạn trượng.

Thanh Long, vẻ ngoài tương tự Long tộc, nhưng không phải Long tộc chân chính.

Là linh thể do Thiên Địa sinh ra, nhục thân của Thanh Long lại cường hãn hơn Long tộc không ít, người có thể địch nổi, e rằng chỉ có Long Vương!

Bạch Hổ, vẻ ngoài là một con hổ trắng, chủ về sát lục, cho nên phàm là sinh linh nào gặp Bạch Hổ, hầu như đều sẽ bị nó đồ sát.

Chu Tước, toàn thân đỏ rực, giống như lửa, phương nam thuộc hỏa, nên có tên Chu Tước.

Huyền Vũ, là một loại linh thể có vẻ ngoài đặc biệt do rùa và rắn kết hợp thành.

Hiện tại Tứ Linh đã khôi phục bản thể, là vì muốn chém giết Vu Mãng tại đây, chỉ có như vậy, mới có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí!

Trên người Tứ Linh Thiên Địa không có Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có, từ khi sinh ra, đã bị Thiên Đạo dùng làm thiên trụ, Tứ Linh thậm chí không có cơ hội đoạt được Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng họ hiểu rõ, chỉ cần lần này giết chết Vu Mãng, có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, lúc đó cũng có cơ hội bước vào cảnh giới Thánh nhân!

Chỉ cần có thể thành Thánh, Thiên Đạo, cũng không thể nào bắt họ đi làm thiên trụ nữa!

Hiện tại Tứ Linh đều có một mục tiêu chung, cho nên sẽ liên thủ chém giết Vu Mãng trước, còn việc sau khi chém giết Vu Mãng ai có

thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, chuyện đó sẽ định đoạt sau.

Hiện tại bốn linh thú đồng thời hiện ra bản thể ở đây, sẽ không khách khí, vừa ra tay liền là tuyệt chiêu.

Đối phó Vu Mãng, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không, một khi Thiên Đạo phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng!

Chỉ thấy trên cơ thể Thanh Long xuất hiện từng trận quang mang màu lam, mỗi luồng quang mang màu lam hóa thành gợn sóng lan tỏa ra, phía sau Thanh Long, xuất hiện một trận pháp màu lam, trong trận pháp đó, ẩn chứa khí tức cực kỳ bá đạo.

Thanh Long thi triển Thủy Chi Bản Nguyên Chi Lực, đánh vào trong Cuồng Phủ Phong Bão.

Thanh Long hiện tại có thực lực cấp bậc Cửu chuyển Chuẩn Thánh, Bản Nguyên Chi Lực của nó có thể áp chế không ít Cửu chuyển Chuẩn Thánh, chỉ là chiêu thức như vậy, sử dụng một lần liền phải nghỉ ngơi ngàn năm.

Thủ đoạn của Bạch Hổ thì càng tàn bạo hơn, nó lao về phía Vu Mãng, cặp móng vuốt của Bạch Hổ tràn ngập sát lục cương kình, phiến đại địa bị cương kình từ cặp móng vuốt chém trúng, lập tức vỡ vụn tại chỗ, trong chốc lát xé nát phiến không gian.

Chu Tước phía sau hiện ra một trận pháp, đối lập với Thanh Long, trận pháp của Chu Tước ẩn chứa Hỏa Chi Bản Nguyên Chi Lực, phun ra từng đạo liệt diễm xông vào trong cơn lốc xoáy huyết sắc.

Huyền Vũ có hai cái đầu, một đầu rắn, một đầu rùa, hai cái đầu lúc này đồng thời phun ra một đạo quang mang màu đen.

Huyền Vũ sở hữu Tử Vong Chi Lực, công kích nó phát ra, bất kể là sinh linh nào, chỉ cần bị tử khí của nó đánh trúng, đều sẽ bị tước đoạt sinh cơ.

Thiên Địa Tứ Linh Trận vừa rồi vừa bị Vu Mãng phá, hiện tại Tứ Linh vừa toàn lực ra tay, Tứ Linh mỗi vị đều có thực lực Cửu chuyển Chuẩn Thánh, hiện tại Tứ Linh đồng thời ra tay, nếu là Cửu chuyển Chuẩn Thánh khác, ước chừng sẽ bị chém giết ngay tại chỗ.

Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng đang tiếp tục, chỉ là hiện tại Vu Mãng cũng cảm nhận được áp lực.

Tứ Linh không phải cường giả bình thường, tuy không có Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Bản Nguyên Chi Lực của họ vẫn bá đạo vô cùng.

Chương 85

Hiện tại Cuồng Phủ Phong Bão dường như có chút không chống đỡ nổi, sắp bị Tứ Linh Thiên Địa liên thủ hủy diệt.

Bạch Hổ không cứng đối cứng với Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, một kích liền rút lui.

Một kích của Bạch Hổ, lại đủ để sánh ngang một kích toàn lực của Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực công kích như vậy, Vu Mãng cũng sẽ bị thương.

Cộng thêm ba linh khác liên thủ công kích, tình huống đối với Vu Mãng vô cùng bất lợi!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Cuồng Phủ Phong Bão sẽ bị hủy diệt, công kích của Tứ Linh toàn bộ sẽ giáng lên người Vu Mãng, Vu Mãng cũng sẽ bị chém giết ngay tại chỗ.

Sinh tử trong một đường tơ kẽ tóc, Vu Mãng không lùi mà tiến tới, trên Ám Huyết Phủ của Vu Mãng dũng ra một cỗ cự lực.

Mười sáu bội Bàn Cổ Chi Lực!

Vu Mãng định đem mười sáu bội Bàn Cổ Chi Lực rót vào trong Cuồng Phủ Phong Bão, Vu Mãng không biết có khả thi hay không, nhưng nhất định phải thử một lần.

Nếu là người khác, có thể sẽ sử dụng hai bội, bốn bội Bàn Cổ Chi Lực để thăm dò, nhưng Vu Mãng lỗ mãng như vậy, tự nhiên sẽ không để ý đến điều đó.

Hoặc là không ra tay, một khi ra tay liền là mười sáu bội Bàn Cổ Chi Lực.

Sau khi Vu Mãng rót mười sáu bội Bàn Cổ Chi Lực vào trong Cuồng Phủ Phong Bão, Vu Mãng lập tức cảm thấy nhục thân phải chịu áp lực cực kỳ khủng bố, trên bề mặt da thịt của Vu Mãng, tiên huyết không ngừng dũng ra.

Nhưng trong một khoảnh khắc, Cuồng Phủ Phong Bão lại một lần nữa mở rộng mười sáu bội phạm vi, Tứ Linh toàn bộ đều bị cuốn vào trong đó.

Uy lực của Bàn Võ Cương Kình của Vu Mãng cũng tăng lên gấp mười sáu lần!

Nếu Cuồng Phủ Phong Bão mà Vu Mãng ban đầu thi triển có uy lực dưới Tứ Linh, thì Cuồng Phủ Phong Bão hiện tại, lại vượt xa Tứ Linh!

"Không thể nào, tiểu tử này sao lại có sức mạnh như vậy?" Huyền Vũ đại kinh, đầu nó rụt vào trong mai rùa, muốn dùng mai rùa để bảo vệ.

Nhưng uy lực của mười sáu bội Bàn Võ Cương Kình, há có thể dễ dàng chống đỡ được như vậy?

Trên mai rùa của Huyền Vũ xuất hiện từng đạo tiếng động lớn, mai rùa bị công kích của Bàn Võ Cương Kình, lập tức xuất hiện từng vết nứt.

Chu Tước dùng đôi cánh che chắn cơ thể mình, chỉ thấy lông vũ trên cánh dễ dàng bị tước bỏ, cánh của nó cũng không thể chống đỡ được mấy đạo Bàn Võ Cương Kình, bị chém đứt.

Bạch Hổ là đáng thương nhất, cơ thể nó vô cùng nhanh nhẹn, lực công kích cũng cực kỳ đáng sợ, đáng tiếc, hiện tại bị cuốn vào trong, không còn chỗ nào để trốn!

Tốc độ Bạch Hổ dù nhanh đến đâu, động tác dù nhanh nhẹn đến

đâu, hiện tại hoàn toàn nằm trong phong bão, làm sao có cơ hội thoát ra ngoài.

Bạch Hổ chỉ cảm thấy xung quanh xuất hiện vô số đạo cương kình mạnh mẽ, những cương kình này chém vào người Bạch Hổ, nhục thân của Bạch Hổ cũng không chịu nổi.

Trên bề mặt cơ thể Bạch Hổ, xuất hiện từng vết thương nghiêm trọng, thậm chí ngay cả cặp móng vuốt của Bạch Hổ cũng bị chém đứt, Bạch Hổ phát ra một tiếng gầm giận dữ, chỉ giây tiếp theo, cơ thể nó bị chém thành nhiều đoạn!

Uy lực của Bàn Võ Cương Kình như vậy, ngay cả linh thể như Bạch Hổ cũng không chịu nổi!

Bạch Hổ bị chém giết trước tiên, khiến ba linh còn lại cảm thấy sợ hãi!

Lân phiến trên người Thanh Long không có cách nào chống đỡ được công kích như vậy, chỉ thấy cơ thể Thanh Long chịu công kích của Bàn Võ Cương Kình, bị chém ra từng mảng huyết nhục.

Cùng với Cuồng Phủ Phong Bão tiếp tục công kích, cơ thể Thanh Long vốn dài hai mươi vạn trượng, bị chém thành phấn vụn.

Cuồng Phủ Phong Bão phảng phất như một cỗ máy xay thịt, Thanh Long chỉ có thể trơ mắt nhìn Bản Nguyên Chi Lực của mình bị xé thành phấn vụn.

Một đầu Thanh Long cuối cùng không chống đỡ nổi, bị chém giết, sau đó là Chu Tước.

Còn về Huyền Vũ, mai rùa tuy kiên cố vô cùng, nhưng không thể chống đỡ được Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, khi mai rùa của Huyền Vũ bị hủy diệt trong chớp mắt, cơ thể Huyền Vũ cũng tan nát.

Sau khi chúng chết, Vu Mãng cuối cùng cũng dừng Cuồng Phủ

Phong Bão, trên bề mặt cơ thể Vu Mãng, đầy tiên huyết.

Trong số những tiên huyết này có của Vu Mãng, có của Tứ Linh Thiên Địa.

Nhưng có thể biết được, Vu Mãng bị thương chắc chắn không nhẹ, ngoài việc chịu công kích của Tứ Linh Thiên Địa, còn có áp lực do mười sáu bội Bàn Cổ Chi Lực cộng thêm Cuồng Phủ Phong Bão mang lại, xé rách cơ thể.

Các Chuẩn Thánh và Tứ Linh Thiên Địa bên trong đều chết trong Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, không ít Tiên Thiên Linh Bảo cũng tan nát, lần này Ám Huyết Phủ quả nhiên được đại bổ!

Chương 86

Nhưng Ám Huyết Phủ tuy nuốt chửng không ít Tiên Thiên Linh Bảo và huyết nhục của Tứ Linh, nhưng vẫn không thăng cấp thành Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xem ra muốn thăng cấp thành Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả thật không hề đơn giản!

Bởi vì hiệu quả càng chiến càng dũng, sau khi Vu Mãng đánh giết nhiều cường giả như vậy, cảnh giới của hắn lại một lần nữa thăng cấp, đạt tới Tam chuyển Chuẩn Thánh!

Vu Mãng lần này thu được mười vạn điểm danh vọng, đẳng cấp danh vọng của hắn cũng được thăng cấp.

"[Thăng cấp thành công, đẳng cấp danh vọng hiện tại là Xưng Bá Một Phương!]" Vu Mãng mở giao diện thuộc tính của mình. [Chủ thể: Vu Mãng] [Cảnh giới: Tam chuyển Chuẩn Thánh] [Danh vọng: Xưng Bá Một Phương (83500/500000)] [Năng lực sở hữu: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Càng Chiến Càng Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn, Bàn Cổ Chi Lực, Cuồng Phủ Phong Bão, Vu Thần Huyết Dực, Bàn Võ Huyết Mạch] [Sức mạnh: Ngũ Bách Sơn Chi Lực] [Bàn Võ Huyết Mạch: Sau khi bị thương phục hồi, nhục thân sẽ trở nên cường hãn hơn, sức mạnh có thể tăng lên.

Bị thương càng nặng, thể chất sau khi phục hồi càng tăng nhiều!] Bàn Võ Huyết Mạch này và Bất Phôi Kim Thân của Vu Mãng là những năng lực tương phụ tương thành, Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân, tương đương với việc huyết chiến cũng sẽ không chết, đương nhiên, muốn phục hồi cần thời gian.

Bàn Võ Huyết Mạch, có thể không ngừng tăng cường nhục thân của Vu Mãng, chỉ cần Vu Mãng có thể phục hồi, nhục thân của hắn

sẽ trở nên càng mạnh mẽ.

Có hai loại năng lực này, Vu Mãng tin rằng sau này hắn sẽ trở nên càng cường hãn hơn!

Vu Mãng hiện tại bị thương nặng như vậy, trực tiếp nằm xuống, liền muốn nghỉ ngơi tại chỗ.

Đối với Vu Mãng, cách điều trị tốt nhất là ngủ một giấc, chỉ cần sau khi tỉnh dậy, thể lực và vết thương của hắn toàn bộ đều sẽ phục hồi!

Nhưng Vu Mãng vừa nằm xuống, liền phát hiện trên bầu trời xuất hiện một vết nứt, ngay sau đó, một chiếc chuông màu huyền hoàng xuất hiện trên không trung, chiếc chuông treo lơ lửng, ngay sau đó, từ trong chiếc chuông trên không trung xuất hiện hai nhân ảnh.

Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn!

Một ngàn năm đã trôi qua, nhưng Vu Mãng vẫn có thể nhận ra hai người này chỉ bằng một cái nhìn.

"Quả nhiên đã đoạt được Hồng Mông Tử Khí, đã lâu không gặp, Vu Mãng!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chằm chằm Vu Mãng, khóe miệng nhếch lên.

"Một ngàn năm rồi, Vu Mãng, ta không thể chờ đợi hơn nữa để giết ngươi.

Một ngàn năm trước, ngươi đã ban cho ta sỉ nhục, ta vĩnh viễn không quên.

Hôm nay, ta sẽ tự tay giết chết ngươi, rồi đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí trên người ngươi!" Hận ý trong mắt Đế Tuấn suýt chút nữa tràn ra ngoài, hắn nói.

Một ngàn năm trước đại chiến Vu Yêu, Đế Tuấn chịu công kích

của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận bị thương nghiêm trọng, cuối cùng bị Vu Mãng chém giết, trận chiến đó cũng kết thúc một cách mơ hồ.

Hận ý của Đế Tuấn đối với Vu Mãng, so với một ngàn năm trước, chỉ có càng thêm mãnh liệt, tuyệt không có chút giảm bớt!

"Vu Mãng, ngươi đã tặng cho ta một món đại lễ, ta sẽ không khách khí mà nhận lấy!" Đông Hoàng Thái Nhất lại nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đến đây, tự nhiên là vì Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ cần có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, với thực lực của hai người, có khả năng thăng cấp thành Thánh nhân!

Chỉ cần Thiên Đình Yêu tộc xuất hiện Thánh nhân, bất kể là Đông Hoàng Thái Nhất hay Đế Tuấn, chỉ cần xuất hiện một người, đều có thể dễ dàng loại bỏ Vu tộc!

Loại bỏ Vu tộc, Yêu tộc liền trở thành bá chủ phiến thiên địa này!

Vì một mục đích đó, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đến đây, liền muốn đảm bảo vạn vô nhất thất.

Vu Mãng nhìn hai vị Yêu Đế, với trạng thái hiện tại, khả năng thắng không quá một phần mười, nhưng Vu Mãng cũng không ngồi yên chờ chết.

Vu Mãng giãy giụa, chiến ý trong mắt bốc cháy, hắn nói: "Ta, Vu tộc Đệ nhất Mãnh Phu, hôm nay dù có chiến tử, cũng phải kéo theo một kẻ!" "Kéo theo ta ư?

Hahaha...

Vu Mãng, ta vốn không định ra tay thừa lúc nguy khốn, nhưng đã gặp ngươi rồi, ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội!" Đông Hoàng Thái

Nhất nói.

Muốn chờ đối thủ phục hồi rồi mới công bằng một trận chiến?

Đó không phải phong cách làm việc của Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất không sợ Vu Mãng, nhưng hiện tại là cơ hội tốt, giết chết Vu Mãng, là kết quả tốt nhất!

"Vu Mãng, tình huống hiện tại ngươi có cách nào có thể chiến với ta không?" Đế Tuấn cũng nói.

Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng đang rung động, dường như có thể cảm nhận được quyết tâm của chủ nhân, trên bề mặt Ám Huyết Phủ hiện tại toàn là tiên huyết, Vu Mãng giơ Ám Huyết Phủ lên.

Trong một khoảnh khắc, phía sau Vu Mãng cũng xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, một thân ảnh mà hai vị Yêu Đế dù trong mơ cũng không thể nào quên.

Chương 87

Bàn Cổ!

Một cái, Bàn Cổ Chi Ảnh?

Vì sao Vu Mãng có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chi Ảnh?

Trong Vu tộc, chỉ khi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận được bố trí, mới xuất hiện Bàn Cổ chân thân, nhưng trên thực tế, Bàn Cổ chân thân cũng chỉ là Bàn Cổ Chi Ảnh mà thôi.

Vu Mãng hiện tại, cũng có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chi Ảnh?

Trên đầu phủ của Vu Mãng, xuất hiện một gợn sóng, ngay sau đó, đầu phủ của Vu Mãng chém ra.

Khai Thiên, Đệ Nhị Thức!

Vu Mãng từ trong Bàn Cổ bí cảnh, không chỉ lĩnh ngộ được Khai Thiên Đệ Nhất Thức, chỉ là với thực lực lúc đó, có thể thi triển Đệ Nhất Thức đã là không tồi rồi, muốn sử dụng Đệ Nhị Thức, gần như là điều không thể!

Nhưng hiện tại Vu Mãng, muốn cùng hai vị Yêu Đế liều mạng!

Không cần kiêng dè bất kỳ hậu quả nào, một chiêu thi triển ra, Cửu chuyển Chuẩn Thánh cũng phải chết!

Ám Huyết Phủ bổ xuống, khi một phủ chém ra, Bàn Cổ Chi Ảnh phía sau Vu Mãng cũng đồng thời chém xuống, chỉ thấy không gian phía trước trong chớp mắt vỡ vụn, cương kình trên lưỡi phủ chém ra trăm vạn dặm, nơi nó đi qua, núi mở đất nứt.

Đông Hoàng Thái Nhất phản ứng cực nhanh, lập tức tế Đông Hoàng Chung ra.

Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự trong số Tiên Thiên Chí Bảo cũng là đỉnh tiêm.

Hiện tại Đông Hoàng Chung sau một kích, quang mang trên đó lập tức ảm đạm không ít, nhưng dù sao cũng đã chống đỡ được công kích của Vu Mãng.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ chấn kinh: "...

Khai Thiên?

Một thức có thể khiến Đông Hoàng Chung của ta chịu tổn thương?

Nếu ta đoán không sai, hẳn là Khai Thiên Đệ Nhị Thức.

Đáng tiếc, nếu ngươi có thể khống chế Khai Thiên Đệ Tam Thức, Đông Hoàng Chung cũng không thể chống đỡ được công kích của ngươi!" Khai Thiên Đệ Nhất Thức, có thể dễ dàng chém nát Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Khai Thiên Đệ Nhị Thức, chỉ có thể khiến Tiên Thiên Chí Bảo bị tổn thương mà thôi.

Quả nhiên, Đệ Nhị Thức không được, vậy thì...

"Vu Mãng, đủ rồi!" Lúc này, chỉ thấy có mười hai thân ảnh xuất hiện ở đây, chính là Thập Nhị Tổ Vu!

"Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi có cần mặt mũi nữa không?" Đế Giang giận dữ nói.

Hậu Thổ lập tức nắm lấy tay Vu Mãng, kiểm tra vết thương của Vu Mãng, vừa kiểm tra xong, sắc mặt nàng đại biến.

Vết thương mà Vu Mãng phải chịu quá nặng rồi, hắn rốt cuộc đã trải qua trận chiến như thế nào?

“Hậu Thổ nương nương, không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng phục hồi, chỉ cần ngủ một giấc là được rồi!” Vu Mãng nhe miệng cười, nói.

“Vu Mãng...” Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, thở dài.

“Thập Nhị Tổ Vu?

Các ngươi làm gì ở đây?” Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

“Đông Hoàng Thái Nhất, hà tất minh tri cố vấn?

Vu Mãng là vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc ta, muốn ra tay với Vu Mãng, chính là đối địch với toàn bộ Vu tộc ta!” Cường Lương nói.

“Không nhanh như vậy, nếu chậm một chút nữa, ta đã có thể đắc thủ rồi, hiện tại xem ra, trận chiến của ta, cần phải tiến hành sớm hơn!” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đến đây, là để đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Nếu có thể giết chết Vu Mãng và đoạt được Hồng Mông Tử Khí, họ sẽ rút lui trước, nhưng hiện tại Thập Nhị Tổ Vu đã đến, không còn cách nào khác, nhất định phải chiến một trận với Thập Nhị Tổ Vu!

Chương 88

Hồng Mông Tử Khí, nhất định phải đoạt được!

"Các vị, không cần nói lời vô ích với họ nữa, ta trực tiếp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, chém hai kẻ này tại đây!" Cường Lương nói.

Mười một vị Tổ Vu khác nghe vậy, cũng lập tức đồng ý.

Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung, Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, nhưng họ cũng không sợ.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, chỉ cần mười hai vị Tổ Vu liên thủ là có thể bố trí, tự nhiên sẽ không sợ hai vị Yêu Đế.

Khi hai bên định ra tay, chỉ nghe một thanh âm từ trên trời giáng xuống: "Nhữ đẳng còn cách thời hạn một ngàn năm ba mươi ngày, hãy tự về, không được gây sự!" Thanh âm của Đạo Tổ Hồng Quân!

"Đạo Tổ, hôm nay ta..." Đông Hoàng Thái Nhất nói, nhưng Hồng Quân chỉ để lại một chữ.

"Lui!" Nghe thấy thanh âm đó, bất kể hai vị Yêu Đế hay Thập Nhị Tổ Vu, đều không dám chiến nữa, vạn nhất chọc giận Đạo Tổ, kẻ chịu thiệt thòi chỉ là họ mà thôi!

"Vu Mãng, ngươi có được Hồng Mông Tử Khí, cũng không thể thành Thánh.

Hồng Mông Tử Khí tạm thời cứ giữ trên người ngươi, nhưng không được bất cẩn, từ giờ trở đi, tất cả Chuẩn Thánh trong thiên hạ, đều sẽ coi ngươi là mục tiêu!" Đế Tuấn nói xong, liền cùng Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời hóa thành quang mang, biến mất tại đây.

Nhìn hai vị Yêu Đế rời đi, Đế Giang và những người khác mới thở

phào nhẹ nhõm, phải đối mặt với hai vị Yêu Đế, đối với họ cũng có áp lực không nhỏ.

"Vu Mãng sao rồi?

Có bị thương không?

Tên khốn đó dám đối xử với hắn như vậy, quá đáng!" Huyền Minh đi tới hỏi.

"Ta nghe Thường Nga nói, Vu Mãng đã thăng cấp thành Chuẩn Thánh, không biết có thật không, mau xem đi!" Cường Lương nói.

"Thật, nhưng hiện tại Vu Mãng bị thương nghiêm trọng,... ngủ rồi!" Hậu Thổ nhìn Vu Mãng nằm trong vòng tay mình, sắc mặt nàng có chút cổ quái.

Ngủ rồi?

Các Tổ Vu nhìn Vu Mãng ngã vào lòng Hậu Thổ, sắc mặt họ cũng có chút cổ quái, nhưng ánh mắt nhìn Hậu Thổ lại mang theo vẻ khác lạ.

Hậu Thổ vốn chưa bao giờ có tiếp xúc thân mật với bất kỳ nam nhân nào khác, đừng nói đến việc để đối phương ngã vào lòng mình, Vu Mãng chắc chắn là người đầu tiên!

Hậu Thổ đỏ mặt, nói: "Ta đưa hắn về trước!" Hậu Thổ không nỡ bỏ Vu Mãng xuống, đành phải đưa Vu Mãng đi trước.

Hậu Thổ cưỡi trên lưng một phi cầm là Đằng Xà, bay trở về Tổ Vu Chi Địa.

Các Tổ Vu đều nhìn Vu Mãng, có Cửu Phượng và Thường Nga ở đó, mọi người đều biết Vu Mãng bị thương rất nghiêm trọng, vết thương như vậy nếu là Đại Vu khác, ước chừng đã chết rồi.

Nhưng sinh cơ của Vu Mãng bình ổn, không có bất kỳ dấu hiệu

nguy hiểm nào.

Điều đó khiến mọi người yên tâm, Vu Mãng lần này ngủ suốt ba ngày mới tỉnh, khi tỉnh dậy, toàn bộ vết thương trên người đã hoàn toàn phục hồi, khiến các Tổ Vu đều phải tấm tắc khen ngợi.

Vu Mãng đã nắm giữ Pháp tắc, lại thăng cấp thành Chuẩn Thánh, có tư cách để trở thành Tổ Vu.

Tiếp theo, chính là nghi thức Vu Mãng trở thành Tổ Vu, sau nghi thức, Vu Mãng chính thức trở thành vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc!

Sau khi trở thành Tổ Vu, Vu Mãng cũng có được nhiều quyền lực hơn, nhưng Vu Mãng chỉ có hứng thú với thực lực.

Vu Mãng quyết định tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, có lẽ đó sẽ là cơ duyên thành Thánh sau này!

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân trong mắt mang theo một tia nghi hoặc.

"Lão sư, Thập Nhị Tổ Vu và Yêu Đế không nghe lệnh của người, vì sao không trừng phạt?" Bên cạnh Hồng Quân, một vị đồng tử hỏi.

"Hạo Thiên, chuyện của lão sư, lão sư tự có quyết định, hỏi nhiều làm gì?" Bên cạnh đồng tử, một nữ đồng tóc tết hai bím nói.

"Hạo Thiên, Dao Trì, thiên địa tự có pháp tắc, Vu tộc và Yêu tộc, hiện tại là bá chủ phiến thiên địa này, chỉ là, bá chủ thiên địa, không phải sẽ vĩnh viễn không thay đổi!" Hồng Quân đạm nhiên nói.

Chương 89

"Ý của lão sư con không hiểu!" Hạo Thiên gãi sau gáy, hỏi.

"Những chuyện này, sau này nhữ sẽ hiểu.

Ngược lại là Vu Mãng, một dị số!" Hồng Quân lại nói.

"Vu Mãng đó là kẻ đã chém Đế Tuấn, Vu tộc Mãnh Phu đó ư?

Lão sư, hắn chỉ là một mãnh phu thôi, có gì đặc biệt sao?" Hạo Thiên hỏi.

"Đại trí như ngu, đại dũng như mãng, Vu Mãng này phi phàm thoát tục, có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, tiểu tử này chính là biến số của thiên địa!" Hồng Quân lại nói, "Được rồi, nhữ đẳng lui xuống trước!" "Vâng, lão sư!" Hạo Thiên và Dao Trì hai người đồng thời lui xuống.

Hồng Quân nhắm mắt lại, không lâu sau, liền mở mắt ra, nói: "Thì ra là vậy, đây là số mệnh của Hậu Thổ sao?

Ta hiểu rồi, Thiên Đạo, ta sẽ để Hậu Thổ hóa thân luân hồi, bổ toàn thiên địa!" Khi Vu Mãng bế quan, Hậu Thổ ra ngoài du lịch một chuyến.

Hậu Thổ thấy giữa thiên địa có vô số cô hồn du đãng, điều đó khiến Hậu Thổ mơ hồ có cảm ngộ.

Hậu Thổ niết chỉ một cái, sắc mặt nàng đại biến.

Sau khi Hậu Thổ trở về Tổ Vu Chi Địa, vẫn luôn chờ Vu Mãng xuất quan, nàng biết rằng e rằng thời gian không còn nhiều!

Lúc này, Vu Mãng từ bế quan xuất ra, Đế Giang cũng mời Vu Mãng cùng đi thương thảo về những việc mà Vu tộc cần làm tiếp

theo!

Vu Mãng vốn không muốn đi, dù sao những vấn đề về mưu lược, hắn đi cũng chỉ để nghe mà thôi.

Nếu ra chiến trường, Vu Mãng có thể xông lên đầu tiên, nhưng những chuyện âm mưu quỷ kế, Vu Mãng tự nhiên không thể xen vào.

Nhưng cuối cùng Vu Mãng bị Huyền Minh kéo đi, mười ba vị Tổ Vu ngồi cùng nhau, Đế Giang nói: "Được rồi, hôm nay chúng ta muốn thương lượng một chuyện, đó là Vu tộc chúng ta có nên đi tìm minh hữu hay không!" "Minh hữu?

Vu tộc chúng ta cần tìm minh hữu sao?" Cộng Công vừa nghe, lập tức đập bàn hét lên, "Vu tộc ta dũng mãnh vô song, cần gì minh hữu?" Chúc Dung vừa nghe, không vui trừng mắt nhìn Cộng Công một cái.

"Im lặng một chút cho ta, tên bạch si này hiểu gì?

Yêu tộc hiện tại đều đi khắp nơi tìm minh hữu, ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì không?

Vu tộc ta và Yêu tộc đã đến mức thế bất lưỡng lập, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến!" "Yêu tộc hiện tại đi tìm minh hữu, là để đối phó với đại chiến giữa ta và Yêu tộc sắp tới.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai tên khốn hiểm độc đó, đi tìm các minh hữu khác để đối phó với ta.

Nếu ta không tìm minh hữu, đến lúc đại chiến bắt đầu, ta sẽ chịu thiệt thòi!" Sau khi Cộng Công nghe xong, tuy trong lòng bất mãn, nhưng cũng biết lời Chúc Dung nói quả thật là sự thật.

Yêu tộc vốn vô cùng mạnh mẽ, nếu lại tìm thêm minh hữu, với thực lực hiện tại của Vu tộc, chưa chắc đã có thể đối phó!

"Chúc Dung nói không sai, lần trước Vu tộc ta khai chiến, Yêu tộc

không kịp trở tay, tái chiến, thắng bại khó lường!" Xa Bỉ Thi ngắn gọn biểu đạt ý kiến của mình.

"Không sai, Yêu tộc lần trước cũng không biết Vu tộc ta sẽ lợi hại như vậy, ta đã chiếm được lợi thế vì họ bất cẩn, nhưng tái chiến thì khác rồi!

Yêu tộc có sự chuẩn bị, Vu tộc ta chưa chắc đã thắng!" Thiên Ngô nói.

"Sợ gì, ta có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trách nào lại sợ?" Cộng Công lại nói.

"Uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận tự nhiên không yếu, nhưng ta có thể phát huy được mấy thành?

Nếu ta có thể phát huy ra mười thành uy lực, Thánh nhân, ta cũng có thể chiến!" Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, nói.

"Lần này, Yêu tộc mời đến, không phải minh hữu bình thường, mà là Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc!" Đế Giang lại nói.

"Cái gì?" Nghe lời Đế Giang nói, các Tổ Vu đều đại kinh.

Vu Mãng cũng nghe chuyện Tam Tộc, cũng có chút bất ngờ.

Tam Tộc không phải đã bị diệt rồi sao?

Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc, trong Long Hán Lượng Kiếp đã tự tương tranh đấu, tử thương vô số.

Có lời đồn Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân đều đã bị giết chết.

Chương 90

Hiện tại Tam Tộc suy yếu, đã không còn là bá chủ Hồng Hoang nữa.

Hiện tại Đế Giang nói, Yêu tộc dường như đã đi mời Thượng Cổ Tam Tộc ra tay giúp đỡ!

Thượng Cổ Tam Tộc nếu xét theo nguồn gốc, hẳn có thể xem là Yêu tộc.

Hiện tại bá chủ thiên địa Hồng Hoang là Yêu tộc, Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nếu hai vị Yêu Đế mời, cũng không biết Tam Tộc có ra tay giúp đỡ hay không.

"Thượng Cổ Tam Tộc suy yếu, nếu thật sự ra tay giúp đỡ Thiên Đình Yêu tộc đó, đối với ta không phải là một tin tốt!" Nục Thu nói.

"Vậy ta bây giờ nên làm gì?" Cộng Công hỏi.

"Ta biết có một nơi, ở đó cũng có một tộc vô cùng cường hãn.

Nếu ta có thể có được sự giúp đỡ của tộc đó, Thượng Cổ Tam Tộc có ra tay, ta cũng không sợ!" Hậu Thổ đáp lời.

"Hậu Thổ, tộc ngươi nói là tộc nào?" Đế Giang hỏi.

"A Tu La tộc!" Hậu Thổ nói.

Đông Hải.

Trong sâu thẳm Đông Hải, có một cung điện, cung điện đó cực kỳ xa hoa, kim bích huy hoàng, từ bên ngoài nhìn vào, đã thấy vô cùng bất phàm.

Cung điện liên miên vạn dặm, phảng phất như một phương thế giới, đó chính là Long Cung, nơi Long tộc hiện tại tập trung.

Lúc đó, bên ngoài cung điện, có một vị Yêu Thần: "Yêu Thần Kế Mông của Yêu tộc, đến bái kiến Long tộc!" "Mời vào!" Hộ vệ Long Cung nhanh chóng nói.

Sau khi Kế Mông tiến vào Long Cung, nhanh chóng gặp được Long Đế Ngao Hoành hiện tại.

Long Vương của Long tộc dường như quả thật không còn ở đó, nhưng ở đây, có một vị Long Đế, cũng là huyết mạch của Long tộc.

"Không biết Yêu Thần Kế Mông của Thiên Đình Yêu tộc đến, có gì thất lễ không đón tiếp!" Ngao Hoành ngẩng đầu nói, trong ngữ khí không hề có chút cung kính nào.

Ngao Hoành là Long tộc Đế Hoàng, đừng nói Kế Mông, ngay cả Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ở đây, Ngao Hoành cũng sẽ không ra nghênh tiếp, huống chi chỉ là một Tam chuyển Chuẩn Thánh Kế Mông!

Trong Hồng Hoang Thiên Địa, những kẻ đầu nhập Thiên Đình Yêu tộc, trở thành Yêu Thần, thực lực của họ thực ra không mạnh như vậy.

Những Yêu tộc cấp Chuẩn Thánh thực lực cường đại chân chính đều không đầu nhập Thiên Đình Yêu tộc, bởi vì họ không muốn khuất phục dưới Yêu tộc.

Nhưng xét trên mặt mũi của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, Ngao Hoành cũng sẽ không gây khó dễ cho Kế Mông.

Kế Mông cũng biết đối phương chỉ khách khí mà thôi, lập tức nói: "Long Đế khách khí rồi, hôm nay Kế Mông vâng mệnh của Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Thiên Đình ta, muốn mời Long tộc trở thành minh quân của Thiên Đình Yêu tộc ta!" Lời của Kế Mông khiến Ngao Hoành vô cùng bất ngờ, nhưng đề nghị đó, cũng

khiến Ngao Hoành động lòng.

Cần biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã hứa hẹn, chỉ cần Long tộc nguyện ý ra tay, Thiên Đình Yêu tộc sẽ phải trả không ít cái giá.

Những thứ đó nếu Long tộc có được, quả là chuyện tốt lớn lao!

Đợi sau khi Kế Mông rời đi, Ngao Hoành mới tiến vào Long Mộ.

Trong sâu thẳm Long Mộ, có một ngôi mộ cốt, mỗi bộ long cốt đều cao trăm vạn trượng.

"Có chuyện gì?" Trong đó đột nhiên truyền ra một giọng nói.

"Long Vương, Thiên Đình Yêu tộc muốn tìm chúng ta giúp đỡ, chúng ta sắp có thể đoạt được các loại đan dược quý báu và linh vật mà Thiên Đình Yêu tộc ban cho, lúc đó có lẽ có thể giúp Long Vương thoát khỏi phong ấn!" Ngao Hoành nói.

"Được, ngươi đã vất vả tìm kiếm dược liệu mấy vạn năm, chỉ vì để giúp ta khôi phục nhục thân, thoát ly phong ấn!" Thanh âm của Long Vương truyền ra.

"Tổ tông Long tộc của ta, tất cả đều là điều ta nên làm.

Chỉ cần Long Vương phục sinh, tộc ta liền có thể đại hưng, lúc đó Thiên Đình Yêu tộc ai nắm quyền, cần phải định đoạt lại!" Ngao Hoành lập tức kích động nói.

Phượng Vực Bất Quy Ngô Đồng Lâm.

Nơi đây là nơi nương náu cuối cùng của Phượng Hoàng nhất tộc, Phượng Hoàng nhất tộc từ trước đến nay việc sinh nở khó khăn, hiện tại số tộc nhân ngày càng ít.

Lần này, Yêu Thần Thương Dương của Thiên Đình Yêu tộc đặc biệt đến đây.

Chương 91

Tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc là Phượng Minh tiếp đãi Thương Dương, Thương Dương vốn cũng có duyên phận với Phượng Hoàng nhất tộc.

Dưới sự dụ dỗ bằng lợi ích, Phượng Minh dường như cũng đồng ý kế hoạch của Thương Dương.

Bên trong Bất Quy Ngô Đồng Lâm, có một cây Ngô Đồng Mộc khổng lồ, trên cây Ngô Đồng Mộc, có một đoàn hỏa diễm cao vạn trượng, trên hỏa diễm dày đặc các văn tự.

Phượng Minh quỳ dưới cây Ngô Đồng, nói: "Phượng Tổ, thời gian Phượng tộc ta nắm quyền thiên địa sẽ không còn lâu nữa, chờ đến lúc người Niết Bàn, chính là ngày Phượng tộc ta đại hưng!" Bạch Trạch đi đến Kỳ Lân Cốc, tìm kiếm tộc trưởng Kỳ Lân nhất tộc.

Cũng như các Yêu Thần khác, Bạch Trạch cũng muốn tìm Kỳ Lân nhất tộc trở thành minh quân của Thiên Đình Yêu tộc.

Điều kiện mà Thiên Đình Yêu tộc đưa ra cũng vô cùng hậu hĩnh, đó cũng là cơ hội để Thượng Cổ Tam Tộc có thể một lần nữa đứng vững ở Hồng Hoang Thiên Địa.

Ba đại tộc trong Long Hán Lượng Kiếp đã trở thành kẻ thất bại, nhưng họ là những vương giả bẩm sinh, há lại cam chịu ẩn mình như vậy?

Nếu Vu Yêu tiến hành đại chiến lần thứ hai, đó cũng sẽ là cơ hội của họ!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không chỉ mời Thượng Cổ Tam Tộc, hai người sau khi kết thúc cấm túc, còn đi đến Oa Hoàng

Cung.

Nhưng Nữ Oa dường như cố ý tránh mặt, không tiếp kiến hai vị Yêu Đế, điều đó khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có chút bất mãn.

Nhưng Đế Tuấn nhanh chóng có một cách khác, Nữ Oa không muốn gặp, nhưng trong Oa Hoàng Cung, lại có một vị Yêu Tôn, Phục Hy, có lẽ có thể tìm cách lôi Phục Hy xuống nước!

Trong Tổ Vu Miếu, Đế Giang lại đề xuất một chuyện khác.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, Nhân tộc đã có được không ít Công Đức Thánh Quang.

Nhân tộc đời đầu, sở hữu tiềm lực vô cùng mạnh mẽ, hậu duệ mà họ phồn diễn ra, cũng sở hữu tiềm lực không tồi!

Lô Nhân tộc đầu tiên chỉ trong ngàn năm, đã có người tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu thêm vài ngàn năm nữa, có lẽ Nhân tộc sẽ xuất hiện tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, hiện tại giao hảo với Nhân tộc, cũng chưa chắc là chuyện xấu!

Cuối cùng các Tổ Vu quyết định chuyện giao hảo với Nhân tộc, liền do Cửu Phượng phụ trách.

Còn về A Tu La tộc, đó là tộc do Minh Hà lão tổ sáng tạo, Minh Hà lão tổ là một Hồng Hoang Đại Năng, thực lực thông thiên, lại từng nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, đồng bối với Tam Thanh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn và Nữ Oa sáu vị Thánh nhân.

Thực lực của Minh Hà lão tổ, thậm chí không kém Băng Bằng lão tổ, nhưng quan trọng hơn là, gia sản của hắn vô cùng phong phú!

Vì vậy, thực lực của Minh Hà lão tổ mạnh hơn Băng Bằng lão tổ

không ít!

Có không ít Đại Năng còn tin rằng, nếu Minh Hà lão tổ có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, thậm chí có cơ hội thành Thánh!

Có thể nói, khi Minh Hà lão tổ sáng tạo A Tu La tộc, tuy có Công Đức giáng xuống, nhưng còn xa mới đạt đến cảnh giới thành Thánh.

Nhưng A Tu La nhất tộc thiên sinh vì sát lục mà sống, có thể coi là những chiến sĩ vô cùng cường hãn, thậm chí trong A Tu La nhất tộc, xuất hiện tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Minh Hà lão tổ đặc biệt thu bốn vị A Tu La tộc nhân làm đệ tử của mình, thực lực của bốn đệ tử đó, cũng vô cùng cường hãn, đều đạt cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cho nên hiện tại các Tổ Vu định để Minh Hà lão tổ và A Tu La tộc nhân trở thành minh quân của Vu tộc, chỉ cần có thể tranh thủ được sự giúp đỡ của Minh Hà lão tổ, đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Vu tộc có thể có khả năng thắng lợi!

Nhưng Minh Hà lão tổ lại ở nơi ô uế nhất Hồng Hoang, trong U Minh Huyết Hải.

Trong phiến U Minh Huyết Hải đó quanh năm có U Minh Huyết Khí không tan, nếu cường giả thực lực không đạt cấp Chuẩn Thánh tiến vào trong đó, đều sẽ trúng độc thân vong.

Tồn tại cấp Chuẩn Thánh, cũng không thể ở lại trong đó quá lâu.

Cho nên đi đến U Minh Huyết Hải, tốt nhất do cường giả cấp Chuẩn Thánh tiến vào.

Còn việc Minh Hà lão tổ có nguyện ý gặp hay không, thì phải xem vận may.

Hậu Thổ vốn định một mình đi, nhưng Đế Giang không biết có ý

hay không, lại để Vu Mãng đi cùng Hậu Thổ.

Hậu Thổ cũng không từ chối, gật đầu, nói: "Được, nếu đã vậy, ta ngày mai sẽ đi!" Vị trí của U Minh Huyết Hải khá xa, do tọa kỵ Đằng Xà của Hậu Thổ phi hành, cũng cần phi hành suốt ba tháng mới đến được vị trí U Minh Huyết Hải.

Hậu Thổ và Vu Mãng ngồi trên lưng Đằng Xà suốt một năm ba tháng, Hậu Thổ và Vu Mãng luận đạo suốt một năm ba tháng.

Hậu Thổ dù sao cũng đã trở thành Tổ Vu chín vạn năm, đối với Pháp tắc lĩnh ngộ cũng vô cùng sâu sắc, nàng lại có ý bồi dưỡng Vu Mãng, cho nên không hề giữ lại chút nào, muốn kể tất cả những gì mình biết cho Vu Mãng.

Chương 92

Vu Mãng tuy là người lỗ mãng, nhưng đối với Đại Đạo ngộ tính lại vô cùng cao, nếu không, cũng không thể lĩnh ngộ ra Khai Thiên.

Vu Mãng vốn luôn thiếu người chỉ dẫn, hiện tại có sự chỉ dẫn của Hậu Thổ, những nghi hoặc ban đầu của Vu Mãng đều được giải tỏa, lần luận đạo này, khiến Vu Mãng thu hoạch rất nhiều.

Trong lòng Hậu Thổ cũng kinh ngạc, cảm ngộ của Vu Mãng đối với Pháp tắc sâu sắc.

Pháp tắc mà Vu Mãng nắm giữ, là đứng đầu trong Tam Thiên Pháp tắc, Pháp tắc Lực chi Pháp tắc mà Bàn Cổ Đại Thần nắm giữ!

Pháp tắc này, trong số các Tổ Vu, cũng không ai có thể lĩnh ngộ được.

Vu Mãng có thể lĩnh ngộ Pháp tắc như vậy, chứng tỏ hắn sở hữu khí vận lớn!

Có lẽ sau này Vu tộc sẽ phải dựa vào Vu Mãng!

Nhưng Hậu Thổ cũng muốn mưu một con đường lui cho Vu tộc!

Ở đây, trong lòng Hậu Thổ cũng xuất hiện một ý niệm, Hậu Thổ vừa định nói, liền bị Vu Mãng cắt ngang.

"Hậu Thổ, nhìn kìa, ở đó có một phiến huyết hồng vụ khí!

Đó là U Minh Huyết Hải rồi sao?" Vu Mãng chỉ về phía trước.

Hậu Thổ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở đằng xa, nơi đó có một phiến huyết hồng sắc vụ khí, bên dưới phiến vụ khí đó, dường như có một biển máu huyết sắc.

"Không sai, đó chính là nơi ô uế nhất toàn bộ Hồng Hoang, U

Minh Huyết Hải!" Hậu Thổ gật đầu, đáp lại Vu Mãng.

Khi Bàn Cổ thân vẫn, đầu và tứ chi của Người hóa thành Ngũ Nhạc, xương sống của Người trở thành Bất Chu Sơn, trụ cột của thiên địa, rốn của Người, trở thành một phiến huyết hải.

Phiến huyết hải này có thể liên miên ức vạn dặm, trong huyết hải, huyết lãng cuồn cuộn, ở đó cá tôm không sinh, chim chóc không tới, bởi vì lệ khí của phiến thiên địa này đều tụ tập ở đó.

Lúc này, cả hai đang ở U Minh Huyết Hải!

U Minh Huyết Hải là một nơi không hề bình thường, xung quanh nơi đây tràn ngập U Minh Huyết Khí.

Loại huyết khí này ngay cả cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên khi hấp thụ vào cũng sẽ hóa thành một vũng máu.

Hiện tại Vu Mãng và Hậu Thổ đều đã tiến vào, Hậu Thổ nhìn huyết khí trước mặt, khẽ nhíu mày.

"Vu Mãng, ngươi có biết thuật ngự phong không?" Hậu Thổ hỏi.

Vu Mãng nghe xong, sau lưng liền xuất hiện một đôi cánh màu huyết hồng, đáp: "Không biết ngự phong, nhưng ta có cánh." "...Không phải loại cánh bình thường?

Màu sắc của đôi cánh này, có chút giống với Vu tộc bí thuật: Vu Thần Huyết Dực!" Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Vu Mãng.

Hậu Thổ đánh giá đôi cánh của Vu Mãng, rồi lại nói: "Trong số các Tổ Vu của ta, chỉ có Cập Tư mới sở hữu Vu Thần Huyết Dực, và người ấy nắm giữ pháp tắc tốc độ!

Nhưng Vu Thần Huyết Dực cực kỳ khó tu luyện, mà bản thể của ngươi lại không có cánh, e rằng không phải Vu Thần Huyết Dực." Vu Mãng biết về Cập Tư, Cập Tư có vẻ ngoài mặt người thân chim, tai

đeo rắn xanh, tốc độ cực nhanh, nắm giữ pháp tắc tốc độ.

"Hậu Thổ, liệu Tổ Vu chúng ta có thể đồng thời nắm giữ hai loại pháp tắc không?" Vu Mãng hỏi.

"Ta cũng không biết, nhưng chưa từng có Tổ Vu nào thành công.

Bởi vì điều này liên quan đến thể chất của Tổ Vu chúng ta, như ta đây chỉ có thể nắm giữ pháp tắc đại địa!" Hậu Thổ đáp.

"Thì ra là vậy!" Vu Mãng nghe xong, gật đầu nói.

Vu Mãng đã sở hữu một loại pháp tắc, nhưng muốn có thêm một loại pháp tắc nữa thì cực kỳ khó khăn, thậm chí còn khó hơn mấy lần so với việc Đại Vu lĩnh ngộ pháp tắc.

Vì lý do đó, Vu Mãng tạm thời đành phải từ bỏ ý định này!

Hậu Thổ dường như đã đặc biệt tu luyện thuật ngự phong, có thể lơ lửng trên không trung.

Vu Mãng thì sử dụng Vu Thần Huyết Dực để bay.

Đương nhiên, Vu Mãng cũng không giải thích nhiều về Vu Thần Huyết Dực với Hậu Thổ.

Hai người bay theo mặt biển của U Minh Huyết Hải.

Chương 93

Bay chưa được bao lâu, liền thấy hai sinh vật với dung mạo cực kỳ xấu xí bước ra.

Những sinh vật đó có bốn cánh tay, mỗi tay cầm một vũ khí, đầu có sừng, trên người vẫn còn gai nhọn.

"Dừng lại, kẻ nào?" Một trong số chúng nói.

"Nam tử tộc A Tu La!" Hậu Thổ truyền âm.

"Tộc A Tu La ư?

Trông thật xấu xí!" Vu Mãng nói thẳng ra.

Hậu Thổ sững sờ một chút, nhưng ngay lập tức hiểu ra.

Tính cách lỗ mãng như Vu Mãng, trong thế giới Hồng Hoang đầy âm mưu và toan tính này, quả là hiếm thấy.

Hậu Thổ che miệng khẽ cười.

Hai nam tử tộc A Tu La thấy Vu Mãng và Hậu Thổ dám cười, có chút tức giận.

Nhưng thấy hai người có thể ở trong huyết hải mà không hề hấn gì, liền biết họ không phải người thường, cũng không dám quá bất kính.

"Hai vị, chúng ta là thủ vệ của U Minh Huyết Hải.

Hai vị đã tiến vào đây, chắc hẳn cũng là đại năng không tầm thường.

Xin hỏi tôn hiệu của hai vị!" Nam tử tộc A Tu La đó hỏi.

"Ta là Tổ Vu Hậu Thổ, vị này là Tổ Vu Vu Mãng của Vu tộc ta!"

Hậu Thổ giải thích.

"Thì ra là Hậu Thổ nương nương và Tổ Vu Vu Mãng!" Nam tử tộc A Tu La vừa nghe, ánh mắt lập tức thay đổi, mang theo vẻ kính sợ.

Danh tiếng của Hậu Thổ vang dội khắp Hồng Hoang, ai mà không biết?

Nhưng Tổ Vu Vu Mãng là ai?

Trong Thập Nhị Tổ Vu, đâu có ai tên là Vu Mãng!

Nam tử tộc A Tu La tuy không biết Vu Mãng là ai, nhưng cũng không dám bất kính.

Dù sao thì đây là Tổ Vu mà Hậu Thổ đã nói, vậy thì không thể là giả được!

"Ta sẽ lập tức phái người đi thông truyền Giáo tổ!

Xin Hậu Thổ nương nương và Tổ Vu Vu Mãng hãy đợi ở đây!" Người A Tu La tộc đó nói.

Một người A Tu La tộc quay về, Vu Mãng và Hậu Thổ đợi ở đây.

Vu Mãng có chút bất ngờ hỏi: "Hậu Thổ, vì sao người A Tu La tộc lại gọi Minh Hà lão tổ là Giáo tổ?" "Sau khi Minh Hà lão tổ sáng tạo ra tộc A Tu La, ông ấy lại lập ra một giáo phái, gọi là Sát Giáo.

Tôn chỉ của Sát Giáo là: Sát Thiên, Sát Địa, Sát Chúng Sinh!

Ý là giết tất cả mọi thứ một lần.

Vì đã lập giáo, nên người A Tu La tộc gọi ông ấy là Minh Hà Giáo tổ." Hậu Thổ đáp.

"Dĩ sát chứng đạo?" Vu Mãng nghe xong, kinh ngạc.

"Đúng vậy, đó là đạo của Minh Hà lão tổ!" Hậu Thổ gật đầu.

Không lâu sau, có một người A Tu La tộc đến, người A Tu La tộc đó nói với Vu Mãng và Hậu Thổ: "Hai vị, Giáo tổ của chúng ta có lời mời!" "Dẫn đường đi!" Hậu Thổ thản nhiên nói.

Trước mặt những người này, Hậu Thổ uy nghiêm như một tảng băng.

Những người A Tu La tộc này cũng không dám có ý kiến gì.

Dù sao thì Hậu Thổ không chỉ thực lực mạnh mẽ, địa vị cũng tương đối cao, sao có thể so sánh với những người A Tu La tộc cấp thấp này được?

Chương 94

Hai người bay trên vùng biển đó suốt một ngày một đêm, cuối cùng Vu Mãng và Hậu Thổ thấy một cung điện lơ lửng trên huyết hải.

Cung điện toàn thân đỏ rực, cực kỳ to lớn, trang trí vô cùng xa hoa.

"Minh Hà lão tổ xem ra muốn phỏng theo Tử Tiêu Cung mà tạo một cung điện, muốn sánh vai với Đạo Tổ!" Hậu Thổ chỉ nhìn Minh Hà Cung một cái, liền hiểu chuyện gì đang xảy ra với cung điện này.

"Thì ra là vậy, Minh Hà lão tổ muốn sánh ngang với Đạo Tổ, e rằng không có tư cách đâu!" Vu Mãng nói thẳng.

"Haha, đạo hữu nói không sai, Bản tọa Minh Hà hiện tại đích xác không có tư cách so sánh với Đạo Tổ.

Nhưng đạo hữu, liệu ngươi có biết ý nghĩa của cái chữ này không?" Trong một khoảnh khắc, chỉ thấy trên mặt huyết hải đột nhiên hiện lên một chữ khổng lồ, chữ đó cực kỳ to lớn, cao vạn trượng.

Chữ đó liền lao thẳng về phía Vu Mãng!

Hậu Thổ vừa nhìn, quay đầu nhìn Vu Mãng, suy nghĩ một lát, Hậu Thổ không ra tay.

Tình huống như vậy, để Vu Mãng tự mình ứng phó, nếu không Minh Hà lão tổ e rằng sẽ không dừng lại.

Vu Mãng vừa nhìn liền nhận ra đó là một chữ, một chữ "Sát"!

Chỉ một chữ thôi, liền có thể cảm nhận được sát ý ngút trời đó!

Giáo phái "Sát Giáo" của Minh Hà lão tổ, dĩ sát chứng đạo, sát ý của Minh Hà lão tổ cực kỳ khủng bố.

Vu Mãng nhìn chữ đó, có cảm giác như đang đối mặt với hàng vạn Yêu tộc.

Chỉ là, Vu Mãng không phải là Vu Mãng của ngàn năm trước nữa!

Vu Mãng giơ tay phải lên, một quyền đánh thẳng về phía trước.

Với lực lượng của ngũ trăm ngọn núi, cộng thêm pháp tắc lực lượng, chỉ một quyền liền có thể đánh nát chữ "Sát" trước mặt thành bột mịn.

Những giọt nước máu đó rơi xuống người Vu Mãng, nhưng trên người Vu Mãng hiện lên Bàn Võ Huyết Giáp, chặn đứng tất cả những giọt máu đó.

Chỉ thấy trên mặt biển, một bóng người xuất hiện: "Bản tọa chính là..." Bóng người chưa nói hết câu, liền thấy một nắm đấm khổng lồ đánh thẳng vào mặt.

Minh Hà lão tổ không ngờ lại có người hung hãn như vậy, trực tiếp ra tay đánh vào mặt.

Minh Hà lão tổ hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy trên mặt biển huyết hải, xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu huyết sắc cao trăm trượng, bàn tay đó liền vồ lấy Vu Mãng.

Nhưng giây tiếp theo, bàn tay huyết sắc đó lập tức tan nát thành tro bụi.

Dưới tình huống Minh Hà lão tổ hoàn toàn không ngờ tới, cả người ông ta bị đánh văng xuống mặt biển.

Oanh!

Một tiếng động lớn, khiến Hậu Thổ và những người A Tu La tộc xung quanh đều kinh ngạc.

Minh Hà lão tổ đã không cẩn thận chịu thiệt!

Minh Hà lão tổ thực sự không ngờ, "Sát" tự quyết lại bị một quyền đánh nát.

Ngàn ngọn núi sức mạnh, cũng không thể một quyền đánh nát "Sát" tự quyết!

Nhưng Tổ Vu trước mặt lại có thể làm được?

Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, cũng có chút kinh ngạc, thực lực của Vu Mãng, dường như lại càng mạnh hơn!

Nhưng Vu Mãng làm như vậy, Hậu Thổ một chút cũng không bất ngờ.

Vu Mãng không phải là loại người cam chịu thiệt thòi.

Minh Hà lão tổ dám ra tay với hắn, tự nhiên sẽ bị phản kích.

Chỉ là Vu Mãng vẫn lỗ mãng như mọi khi, dám trực tiếp dùng nắm đấm chào hỏi Minh Hà lão tổ ngay trước mặt, không hề có chút kính sợ nào.

Điều này đã đắc tội với Minh Hà lão tổ rồi.

Chương 95

Hậu Thổ có chút nghi ngờ, nếu Vu Mãng phải đối mặt với Thánh nhân, liệu hắn có dám lỗ mãng như vậy không!

Đương nhiên, Hậu Thổ không biết rằng, Vu Mãng thực sự dám, đối mặt với Nữ Oa cũng không có chút kính sợ nào, huống chi là Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ từ trong huyết hải xông ra, trong mắt lộ ra hàn quang.

Không gian xung quanh Minh Hà lão tổ dường như ngưng tụ sát ý.

Minh Hà lão tổ đã nổi giận!

Ở xung quanh nơi này, có không ít người A Tu La tộc.

Minh Hà lão tổ cũng muốn giữ thể diện, bây giờ bị Vu Mãng ra tay ngay trước mặt đông đảo người A Tu La tộc, bị vả mặt, sao có thể nhẫn nhịn được?

Nếu Minh Hà lão tổ ra tay, ở đây sẽ bùng nổ một trận đại chiến!

Hậu Thổ đưa tay ra, chắn trước mặt Vu Mãng, nói: "Đã lâu không gặp, Minh Hà!" "Hậu Thổ?

Ngươi làm gì?" Minh Hà nheo mắt lại.

Hậu Thổ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ riêng Hậu Thổ đã có thể uy hiếp được Minh Hà, huống chi sau lưng Hậu Thổ là cả Vu tộc, có mười một vị Tổ Vu khác!

Thập Nhị Tổ Vu mà sử dụng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngay cả Thánh nhân cũng có thể chiến một trận.

Muốn Minh Hà không hề kiêng kỵ một chút nào thì tự nhiên là

không thể.

“Minh Hà, đây là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc ta, Vu Mãng!” Hậu Thổ giới thiệu.

“Tổ Vu thứ mười ba?

Vu tộc khi nào lại sinh ra Tổ Vu thứ mười ba?” Nghe lời của Hậu Thổ, Minh Hà kinh ngạc nói.

Tất cả đại năng trong thế giới Hồng Hoang đều biết, Vu tộc chỉ có mười hai vị Tổ Vu, chứ không biết có vị thứ mười ba!

“Vu Mãng vừa tấn cấp Chuẩn Thánh không lâu, lại lĩnh ngộ được pháp tắc, Vu tộc ta tự nhiên sẽ liệt hắn vào hàng Tổ Vu thứ mười ba!” Hậu Thổ mỉm cười nói, “Minh Hà, Vu tộc ta vốn thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết, hy vọng chuyện vừa rồi ngươi đừng để trong lòng!” Minh Hà nghe xong, cười như không cười nói: “Thì ra là vậy, đã là Tổ Vu nói, vậy chuyện vừa rồi cứ thế bỏ qua đi!” Minh Hà cũng tìm được một cái cớ để xuống thang, nếu không thì thật quá xấu hổ.

Nếu Vu Mãng chỉ là một Đại Vu, Minh Hà sẽ không để ý lời của Hậu Thổ, trực tiếp chém giết Vu Mãng.

Nhưng Vu Mãng đã lĩnh ngộ pháp tắc, lại là Chuẩn Thánh, thì lại khác!

Từ tình huống vừa rồi mà xem, Minh Hà không sử dụng toàn lực, cũng không thể thắng được Vu Mãng, huống chi bên cạnh còn có một Hậu Thổ thực lực không hề yếu.

Nuốt cục tức này, chỉ có thể nhẫn nhịn!

Minh Hà nói: “Hai vị từ xa đến, tin rằng cũng có việc quan trọng cần bàn với ta.

Mời hai vị đạo hữu cùng ta vào Minh Tiêu Cung một chuyến!”

Minh Tiêu Cung?

Tử Tiêu Cung?

Vu Mãng nghe xong, trong lòng công nhận lời của Hậu Thổ, một mình Minh Hà, quả thực muốn mô phỏng Đạo Tổ.

Đáng tiếc, mô phỏng lại có chút không ra gì!

Minh Tiêu Cung đích xác vô cùng hoa lệ.

Bên trong, có không ít nữ tử A Tu La tộc.

Những nữ tử này lại không giống nam tử A Tu La tộc xấu xí như vậy.

Ban đầu Vu Mãng cứ nghĩ nữ tử cũng vậy.

Nhưng bây giờ Vu Mãng mới phát hiện, nữ tử A Tu La tộc đều vô cùng xinh đẹp, làn da hồng hào.

Hiện tại những nữ tử này làm thị nữ trong cung điện.

Nhưng những nữ tử A Tu La tộc này dường như mỗi người đều có một đôi mắt quyến rũ hút hồn.

Chương 96

"Bởi vì tộc A Tu La khó sinh sản hậu đại, nên Minh Hà lão tổ từng truyền thụ đạo pháp đặc biệt cho nữ nhân A Tu La tộc.

Những nữ nhân A Tu La tộc này không chỉ xinh đẹp, mà còn giỏi quyến rũ nam tử để sinh sản!" Hậu Thổ giải thích cho Vu Mãng.

Vu Mãng sững sờ, gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Nói một cách đơn giản, nữ tử A Tu La tộc trời sinh đã biết sử dụng mị thuật, đặc biệt hiệu quả với nam nhân.

Mà những thị nữ này, e rằng đều đã từng sinh sản hậu đại với không ít nam tử.

Vu Mãng cũng không bận tâm, hắn chỉ cố chấp với thực lực, đối với chuyện nam nữ thì vô cùng mộc mạc!

Chẳng mấy chốc, Minh Hà liền dẫn hai người đến đại điện nghị sự.

Hậu Thổ giải thích ý định của mình một lượt, cuối cùng nói: "Nếu Vu – Yêu hai tộc khai chiến, thì tất cả sinh linh Hồng Hoang e rằng đều khó tránh khỏi một trận chiến.

Vì vậy, ta hy vọng Minh Hà lão tổ có thể xem xét, nếu ngươi chịu kết minh hữu với Vu tộc ta, sau này ta cũng sẽ có một sự chăm sóc!" "Hậu Thổ, chuyện này không phải ta không giúp, nhưng chuyện này, tạm thời ta không nghĩ nhiều!" Minh Hà nói.

"Vì sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Vì ngươi đã hỏi, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết!

Trong U Minh Huyết Hải này, có một nhóm Ma tộc.

Lịch sử của nhóm Ma tộc này cũng vô cùng thần bí, nhưng ta đã tốn năm mươi năm để điều tra, cuối cùng cũng tìm ra, đó là bộ hạ của Ma Thần La Hầu!" Minh Hà nhìn Hậu Thổ một cái, thở dài nói.

"Cái gì?

Bộ hạ của Ma Tổ La Hầu?" Nghe câu nói đó, Hậu Thổ đại kinh.

Minh Hà đành tiếp tục giải thích.

"Đúng vậy, sau khi Ma Tổ La Hầu thất tung, một Ma Soái liền dẫn theo ba trăm Ma tộc đến U Minh Huyết Hải của ta, vẫn luôn ẩn mình ngủ say trong sâu thẳm huyết hải này!" "Nhưng không ngờ, một trăm năm trước chúng đã thức tỉnh.

Những Ma tộc này mỗi người đều có thực lực vô cùng mạnh mẽ, ba trăm Ma tộc thậm chí không kém gì cấp bậc Đại La Kim Tiên, còn Ma Soái cầm đầu thì có thực lực cấp Chuẩn Thánh cửu chuyển!" "Dưới trướng hắn còn có mười vị Ma Tướng, mỗi người đều có thực lực Chuẩn Thánh.

Mười một Ma tộc và Ma Tướng này liên thủ bố trí Tán Hồn Đoạt Phách Trận, ta cũng không có cách nào phá giải!" "Ban đầu ta cũng không muốn đối địch với những Ma tộc này, mọi người cùng chung sống hòa bình cũng được.

Nhưng, hắn lại bắt đi con gái ta!" "Con gái của ngươi?" Hậu Thổ có vẻ bất ngờ.

"Đúng vậy, con gái ta, La Sát Công chúa, bị tên Ma Soái đó bắt đi!

Ba ngày trước, khi con gái ta du ngoạn trên huyết hải, không may gặp phải Ma tộc, bị tên Ma Soái đó bắt giữ.

Tên Ma Soái đó còn lớn tiếng tuyên bố, muốn con gái ta gả cho hắn, ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ!" Minh Hà lão tổ thở dài nói.

Minh Hà lão tổ đã dĩ sát chứng đạo, rất thích chém giết đại năng.

Nếu không vì con gái mình, ông ta đã sớm đại khai sát giới rồi.

“Minh Hà, nếu đã như vậy, không bằng ta đưa ra một ý kiến.

Ta và ngươi liên thủ, cùng giải cứu con gái của ngươi ra.

Sau đó, ngươi đồng ý trở thành minh hữu của Vu tộc ta, ngươi thấy thế nào?” Hậu Thổ hỏi.

“Được, nếu có thể giúp ta cứu con gái ra, ta có thể đồng ý.

U Minh Huyết Hải và tộc A Tu La của ta, sẽ trở thành minh quân của Vu tộc!” Minh Hà lão tổ vừa nghe câu nói đó, lập tức kích động nói.

Với thực lực của Minh Hà lão tổ một mình, không thể đối phó được vị Ma Soái đó và mười vị Ma Tướng.

Nhưng nếu cộng thêm Hậu Thổ và Vu Mãng, thì sẽ không còn bất kỳ vấn đề gì nữa!

“Được rồi, đã vậy, sự không nên chậm trễ, chúng ta lập tức hành động đi!” Vu Mãng nói.

Hậu Thổ cũng không có ý kiến.

Chương 97

Minh Hà tự nhiên cũng muốn nhanh chóng đi cứu con gái mình, con gái ông ta rơi vào tay Ma tộc một ngày, liền vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Vu Mãng lại không nghĩ rằng La Sát Công chúa rơi vào tay Ma tộc sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao Minh Hà lão tổ trông xấu xí, trong mắt Vu Mãng, con gái ông ta cũng sẽ không xinh đẹp đến mức nào.

Lần này Minh Hà lão tổ dẫn theo bốn đại đệ tử, có bốn đại hộ pháp cùng tiến về sâu trong huyết hải.

Minh Hà lão tổ có bốn đại đệ tử dưới trướng, lần lượt là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà!

Sát Giáo có bốn đại hộ pháp là Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, cùng với Tự Tại Thiên Ba Tuần và thê tử Thiên Phi Ô Ma, và con gái Thất Thập Nhị A Tu La Công chúa.

Ngoài những người này ra, còn dẫn theo một trăm người A Tu La tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Có thể nói Minh Hà lão tổ đã huy động toàn bộ thuộc hạ, là một thế lực khá lớn.

Tộc A Tu La đích xác là một tộc hiếu chiến.

Những người A Tu La tộc này thiên phú xuất sắc, thực lực cũng mạnh mẽ.

Nếu không phải việc sinh sản hậu đại thực sự quá khó khăn, khó hơn nhân loại gấp trăm lần, thì e rằng họ đã bá chủ Hồng Hoang này rồi.

Hiện tại tộc A Tu La muốn sinh sản hậu đại, cần Minh Hà lão tổ sáng tạo ra mới được, nên mười năm cũng khó xuất hiện một người A Tu La tộc!

Hậu Thổ thấy nhiều người A Tu La tộc mạnh mẽ như vậy, cũng bất ngờ.

Vu Mãng thì có hứng thú với hai thanh kiếm Minh Hà lão tổ đeo sau lưng, hỏi: "Hậu Thổ, hai thanh kiếm đó có sát ý nồng đậm, đó là kiếm gì?" Hậu Thổ nhìn một cái, giải thích: "Đó là linh bảo chứng đạo của Minh Hà lão tổ, kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ.

Uy lực của chúng hẳn phải thuộc về thượng phẩm tiên thiên linh bảo!" "Là chí bảo sát phạt, giết người không dính nhân quả.

Có hai thanh kiếm này, chỉ cần Minh Hà lão tổ không trêu chọc kẻ địch mạnh mẽ hơn, thì sẽ không gặp kiếp nạn sinh tử!" Chí bảo sát phạt?

Đây là lần đầu tiên Vu Mãng nghe nói về loại linh bảo này, nhưng uy lực của hai thanh kiếm này xem ra cũng không tệ!

Mặc dù xung quanh toàn là người A Tu La tộc, nhưng Vu Mãng và Hậu Thổ không hề bận tâm.

Với thực lực của hai người, chỉ cần không gặp Thánh nhân, đều có thể toàn thân trở ra.

Khi bay đến một vùng huyết hải phía trước, Minh Hà lão tổ nói: "Đến rồi, chúng ta xuống thôi!" Minh Hà lão tổ dẫn đầu lao thẳng xuống sâu trong huyết hải, chưa kịp tiến vào đáy huyết hải, đã thấy mười sinh vật với vẻ ngoài kỳ quái xuất hiện trước mặt.

Những sinh vật này có cánh sau lưng, thân thể đồng da sắt cốt, đầu có nhiều mắt.

Mười sinh vật trước mặt này có tổng cộng bốn cặp mắt, tức tám

con mắt!

“Đó là Ma tộc sao?” Vu Mãng hỏi.

“Đúng vậy, có thể là một số Yêu tộc, hoặc một thành viên của chủng tộc khác.

Nhưng sau khi bị Ma Tổ La Hầu ma khí cải tạo, liền biến thành bộ dạng hiện tại.

Thân thể của chúng vô cùng cường hãn, thậm chí có thể so sánh với Vu tộc!” “Chúng biết bay, lại sở hữu Nguyên Thần.

Nếu không phải Ma tộc đi ngược thiên đạo, chịu thiên đạo phỉ nhổ, có lẽ chúng đã là tộc đứng đầu Hồng Hoang!” Minh Hà lão tổ giải thích.

Mười Ma tộc dường như biết Minh Hà lão tổ lợi hại, không một ai dám xông lên.

“Mau gọi Ma Soái ra đây, ta muốn gặp hắn!” Minh Hà lão tổ lớn tiếng nói.

“Ma Soái của chúng ta đâu phải muốn gặp là gặp?

Có chuyện gì thì để lại lời nhắn là được!” Một Ma tộc hừ lạnh nói.

“Ta đến đây, tự nhiên là vì con gái La Sát Công chúa của ta.

Nếu không giao con gái ta ra, thì đừng trách ta Minh Hà lão tổ không khách khí!” Minh Hà lão tổ lại nói.

“Minh Hà lão tổ?

Chương 98

Ngươi chẳng qua là bại tướng dưới trướng Ma Soái của chúng ta mà thôi.

Tên tuổi của ngươi đâu đáng để dọa dẫm chúng ta...” Lời của Ma tộc đó chưa nói hết, liền thấy một nắm đấm phóng đại ngay trước mặt.

Một quyền, liền đánh nát Ma tộc đó thành tro bụi.

Tất cả đại năng có mặt đều sững sờ.

Những người A Tu La tộc quay đầu nhìn về phía Vu Mãng xông ra, một quyền đánh về phía một Ma tộc khác.

“Ngươi làm gì vậy?” Sắc mặt Minh Hà lão tổ có chút cổ quái.

“Ta đang giúp ngươi cứu con gái đó, chỉ là cách thức lựa chọn có hơi lỗ mãng một chút thôi.

Đúng rồi, ta quên chưa nói cho ngươi biết, Vu Mãng còn có một biệt danh khác, Vu tộc Đệ Nhất Mãng Phu!” Hậu Thổ mỉm cười nói.

Hậu Thổ cũng không ngờ Vu Mãng lại trực tiếp bạo lực như vậy.

Nhưng, đã Vu Mãng đã xông ra, thì không cần phải nghĩ ngợi gì nữa, cứ ra tay đi!

Trong vùng huyết hải này, Đại La Kim Tiên bình thường cũng không có cách nào tồn tại.

Nhưng Hậu Thổ và Vu Mãng là cấp bậc Chuẩn Thánh, thân thể vô cùng cường hãn, lại tu luyện pháp tắc, huyết hải không hề uy hiếp gì đến họ.

Chỉ là, chiến đấu ở nơi như vậy, thực lực của Hậu Thổ sẽ giảm

xuống không ít.

Nhưng Minh Hà lại phát hiện, Vu Mãng lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Một quyền một kẻ, những Ma tộc trước mặt hoàn toàn không chịu nổi một quyền của Vu Mãng!

Minh Hà nhìn cảnh này, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Xem ra chuyện Tổ Vu Vu Mãng, Hậu Thổ không hề nói dối.

Sức mạnh của Vu Mãng quá khủng bố, ngay cả những Tổ Vu khác, e rằng cũng không thể sánh bằng!

"Đã cứu người, vậy ta cứ xông thẳng vào là được rồi!" Vu Mãng nói với Minh Hà và những người khác, rồi một mình xông thẳng về phía trước.

"Vị Tổ Vu này thật có phách lực!

Thật dũng cảm!

Ta thích!" Thất Thập Nhị Công chúa mắt phát sáng, nhìn bóng lưng Vu Mãng nói.

"Làm như vậy quá lỗ mãng rồi, nhất định sẽ chịu thiệt thòi!" Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu nói.

Đúng lúc đó, chỉ nghe phía trước truyền đến một tiếng gầm giận dữ: "Ngươi to gan, dám xông vào nơi này, tất phải chết!" Vùng huyết hải trước mặt Vu Mãng là một vùng hỗn độn đen kịt, nơi đó chính là nơi Ma Soái và Ma tộc cư trú!

Đối với những đại năng Hồng Hoang khác, việc tiến vào huyết hải đã là cực kỳ khó khăn, có thể sẽ thân tiêu đạo vẫn trong đó.

Nhưng đối với Ma tộc, huyết hải và nước bình thường không có gì khác biệt.

Huyết hải thực ra chứa linh khí ô uế, nhưng đối với Ma tộc, loại linh khí này lại là vật đại bổ.

Chính vì vậy, Ma tộc mới ẩn mình ở đây.

Ma Soái cầm đầu dẫn theo mười Ma Tướng, và hai trăm hơn Ma binh khác xuất hiện.

Ma Soái cầm đầu có năm cặp mắt, thân thể hiện tại cao mười trượng.

Ngoài cái đầu ra, ở vị trí bụng dưới của hắn còn có một cái miệng.

Một Ma Soái, có hai cái miệng, một đôi cánh, mười con mắt!

"Ma Soái Thao Thiết, hắn có khả năng thôn phệ tất cả mọi thứ, mọi người cẩn thận!" Minh Hà lão tổ lập tức nói.

Thao Thiết vốn không phải Ma tộc, nhưng sau khi bị Ma Tổ La Hầu ma hóa liền biến thành Ma Soái, hiện tại lại còn đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cửu chuyển.

Chương 99

Phía sau Thao Thiết, có mười Ma Tướng, đều là Chuẩn Thánh tam, tứ chuyển.

Những Ma binh khác cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Hậu Thổ nhìn cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thực lực của Ma tộc lại mạnh đến vậy sao?

Ngay cả Ma binh bình thường cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên sao?

Hiện tại sau ngàn năm tu dưỡng sinh tức, Vu tộc cũng chỉ có khoảng ba trăm Đại La Kim Tiên, nhưng Ma binh ở đây đã có hơn hai trăm người!

"Ta đối phó với Thao Thiết, các ngươi đi giết những kẻ khác, và cứu La Sát ra!" Minh Hà lão tổ cầm song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, xông thẳng về phía Thao Thiết.

Bốn đệ tử của Minh Hà lão tổ, bốn hộ pháp và Thiên Phi cũng xông ra.

Nhưng mười Ma Tướng lại ngay lúc đó bố trí trận pháp.

Trận pháp đó tên là Tán Hồn Đoạt Phách Ma Trận.

Trận pháp này do Thao Thiết lĩnh ngộ ra, được mười vị Chuẩn Thánh hợp thành, uy lực của trận pháp thậm chí có thể vây khốn Chuẩn Thánh thất, bát chuyển trong đó.

Không chỉ vậy, nếu muốn phát huy hết uy lực của trận pháp, thậm chí có thể chém giết người trong trận!

"Vu Mãng, mục tiêu của ta chỉ là cứu La Sát Công chúa ra, vậy

ngươi cứ tiến vào trong đó cứu người là được rồi.

Ta sẽ ở lại đây, đối phó với Thao Thiết trước!" Hậu Thổ lại truyền âm nói, "Mấy tên A Tu La tộc chết đi vài Chuẩn Thánh, đối với ta cũng không có gì xấu!" "Được!" Vu Mãng gật đầu, trực tiếp xông vào vùng hỗn độn sâu trong huyết hải phía trước.

Trong mắt Vu Mãng, sinh tử của những người A Tu La tộc đó không có quan hệ gì lớn với hắn.

Mục đích lần này là để Minh Hà lão tổ ra tay giúp đỡ.

Hậu Thổ làm như vậy, là để số lượng thuộc hạ mạnh mẽ của Minh Hà lão tổ giảm bớt đi một chút, đến lúc kết minh quân, cũng lấy Vu tộc làm chủ, sẽ không để Vu tộc rơi vào thế quá bị động, hoặc là Minh Hà lão tổ vì thế lực quá lớn mà thay đổi tâm tư.

Vu Mãng không biết những suy nghĩ của Hậu Thổ, nhưng hắn biết một điều, lời Hậu Thổ nói, thì nhất định là đúng!

Hậu Thổ sẽ không làm hại hắn, hắn cũng sẽ không làm hại Hậu Thổ.

Hiện tại Vu Mãng biết phải làm gì, tự nhiên liền xông ra.

Có vài Ma binh muốn cản Vu Mãng, nhưng Vu Mãng chỉ nhẹ nhàng vung búa, liền chém chúng thành hai mảnh.

Vu Mãng có thể thấy sâu trong vùng hỗn độn đen kịt, có một tế đàn.

Trên tế đàn, một nữ nhân đang bị trói, nữ nhân đó cao khoảng một trượng, thân hình cũng không tệ, làn da hồng hào.

Giữa trán nữ nhân đó, có một vảy đen, vảy đó tỏa ra hắc khí.

"Ngươi là ai?" Nữ nhân nhìn Vu Mãng xuất hiện, đôi mắt lộ ra vẻ bất ngờ.

“La Sát Công chúa?” Vu Mãng hỏi.

“To gan, dám gọi thẳng tên ta?

Phụ thân ta là Minh Hà lão tổ, phụ thân ta phái người đến cứu ta sao?

Mau cởi trói cho ta, nếu không...” Lời của nữ nhân đó chưa nói hết, chỉ cảm thấy một bên má đau nhói.

Nữ nhân đó nhìn Vu Mãng vả một bạt tai vào mặt mình.

“Ngươi làm gì vậy?” Nữ nhân đó vừa uất ức vừa phẫn nộ.

“Ta là Tổ Vu Vu Mãng, ta đích xác là đến cứu ngươi, nhưng, địa vị của ta giống như phụ thân ngươi vậy.

Ngươi có thể gọi ta một tiếng thúc thúc, nhưng không thể bất kính với ta, nếu không thì đừng trách ta dạy dỗ hậu bối!” Vu Mãng véo má nữ nhân đó, hung tợn nói.

Trong mắt Vu Mãng, không có phân biệt nam nữ, chỉ có hai loại người: một loại là cường giả, một loại là nhược giả!

Chương 100

Cường giả có thể bỏ qua bất kỳ quy tắc nào, nhược giả, phải tuân thủ tất cả quy tắc!

Vu Mãng từ trước đến nay không khoan nhượng với nhược giả.

Hiện tại hắn là Tổ Vu, đại diện cho Vu tộc, nếu nữ nhân đó dám bất kính lần nữa, hắn sẽ thay Minh Hà lão tổ dạy dỗ một trận!

"...Ta biết rồi, mau thả ta ra!" La Sát Công chúa đành phải nói.

La Sát Công chúa có thể cảm nhận được sát ý từ trên người Vu Mãng.

Người này nói thật, thực lực của hắn, e rằng đích xác không kém gì phụ thân mình!

Vu Mãng chặt đứt dây trói trên người La Sát Công chúa, nói: "Đi thôi!" "Cẩn thận!" La Sát Công chúa đột nhiên kêu lên.

Trong một khoảnh khắc, một bóng đen xuất hiện sau lưng Vu Mãng, thanh đại đao trên tay chém thẳng về phía Vu Mãng.

Đinh!

Vu Mãng vung Ám Huyết Phủ, đánh bật bóng đen đó lùi ra xa trăm trượng.

"Phản ứng của ngươi không tệ, nhưng đáng tiếc, ngươi phải chết!" Bóng đen đó hiện nguyên hình, có bảy phần giống Thao Thiết.

"Ngươi là gì?" Vu Mãng hỏi.

"Ta là con trai của Ma Soái Thao Thiết, ngươi có thể gọi ta là Tiểu Thao Thiết.

Thực lực của ta tuy không bằng phụ thân, nhưng muốn đối phó

với ngươi, cũng có thể dễ dàng làm được!" Tiểu Thao Thiết nói xong, chỉ thấy cái miệng lớn ở bụng dưới của hắn mở ra, một lực hút khổng lồ kéo về phía Vu Mãng.

"Xong rồi, ta quên mất ở đây, ta chết mất, a..." La Sát Công chúa lớn tiếng kêu gào, túm chặt lấy tế đàn, để mình không bị hút đi.

Nhưng La Sát Công chúa thấy Vu Mãng bị hút đi, trong lòng vô cùng lo lắng, vị Tổ Vu này tiêu rồi!

"Hahahaha...

Tổ Vu cũng chỉ đến thế mà thôi, nuốt ngươi vào, thực lực của ta có thể tăng lên!" Tiểu Thao Thiết cười lớn.

Ám Huyết Phủ trong tay Vu Mãng chém thẳng về phía trước!

Gấp đôi lực lượng Bàn Cổ!

Chỉ một chém, liền chém thân thể Tiểu Thao Thiết thành hai mảnh.

Tiểu Thao Thiết không những không nuốt chửng được Vu Mãng, mà ngược lại còn bị Vu Mãng một chém thành hai mảnh.

Trong mắt hắn tràn ngập sự bối rối: "Không thể nào, làm sao có thể..." Giây tiếp theo, chỉ thấy thân thể Tiểu Thao Thiết bị chém thành mấy chục khúc, không thể nói hết câu được nữa.

Tiểu Thao Thiết tuy cũng là một Chuẩn Thánh tam chuyển, nhưng lại căn bản không thể đỡ nổi một búa của Vu Mãng.

Khả năng thôn phệ của hắn, kém xa phụ thân hắn.

Ngay cả Thao Thiết, Vu Mãng cũng không sợ, huống chi là Tiểu Thao Thiết.

La Sát Công chúa nhìn thi thể Tiểu Thao Thiết, mắt trừng lớn, nhìn Vu Mãng: "Ngươi...

đã chém giết hắn?" "Ta đi!" Vu Mãng bước ra ngoài.

"Hắn muốn biến ta thành Ma tộc, sau đó để Tiểu Thao Thiết kết hôn với ta, rồi lại lôi kéo phụ thân ta.

Nhưng hắn thực sự quá xấu xí, ta không thích loại Ma tộc này.

Cảm ơn ngươi đã cứu ta..." Lời của La Sát Công chúa chưa nói hết, liền bị Vu Mãng cắt ngang.

"Câm miệng, ta không nghe những chuyện này.

Nếu ngươi muốn nói những chuyện này, thì đợi về gặp phụ thân ngươi rồi hãy nói!" Vu Mãng đáp.

"Ngươi!" La Sát Công chúa chưa từng bị người khác đối xử như vậy, sắc mặt không được tốt, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chương 101

La Sát Công chúa thực sự sợ Vu Mãng sẽ tát mình lần nữa!

Nhưng, người đàn ông này, đích xác có khí phách nam tử!

Không giống như những nam tử A Tu La tộc khác ở đây, vì muốn giao hợp, chuyện gì cũng có thể làm ra, thật sự ti tiện đến cực điểm!

La Sát Công chúa nhìn bóng lưng Vu Mãng, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

La Sát Công chúa có thể thấy thi thể xuất hiện ở hai bên, ở đây đã có hơn mười Ma binh chết đi.

Xem ra đều bị một mình Vu Mãng giết chết.

Vị Tổ Vu này thật dũng mãnh a!

Khi Vu Mãng đi cứu La Sát Công chúa, Hậu Thổ ở đó cũng ra tay đối phó với Thao Thiết.

Thao Thiết lấy một địch hai, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Dù sao Hậu Thổ và Minh Hà đều là Chuẩn Thánh cửu chuyển.

Chiến đấu dưới nước, đích xác bất lợi cho Hậu Thổ, nhưng Minh Hà lại là người sinh ra từ U Minh Huyết Hải, ở đây chính là nhà của hắn.

Ở đây làm chiến trường, thực lực của hắn sẽ tăng lên không ít.

Trong Hồng Hoang lưu truyền một câu nói: Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Chỉ cần vùng huyết hải này còn tồn tại, Minh Hà liền có thể tái sinh trong đó.

Minh Hà ở đây, thực lực cũng sẽ tăng lên không ít.

Hiện tại Minh Hà cầm song kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, sở hữu sát ý vô tận.

Chỉ thấy Minh Hà song kiếm chém ra, chỉ cần chém trúng Thao Thiết, trên người Thao Thiết liền có một vết thương không thể lành lại.

"Thao Thiết, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, huyết hải này là của ta, ngươi chiếm giữ ở đây lâu như vậy, cũng nên chết ở đây rồi.

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!" Minh Hà lão tổ thốt ra bảy chữ "Sát", mỗi khi thốt ra một chữ "Sát", song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ trước mặt liền chém ra hàng trăm chữ "Sát".

Trong chốc lát, những chữ "Sát" đó có thể lập tức nhấn chìm Thao Thiết.

Với uy lực công kích như vậy, Thao Thiết căn bản không thể chống đỡ được!

Nhưng đúng lúc đó, chỉ thấy trên người Thao Thiết xuất hiện một luồng sáng, trên đỉnh đầu Thao Thiết, hiện ra một tòa bảo tháp đen.

Tòa bảo tháp đó phát ra hắc quang, bảo vệ Thao Thiết.

Khi thấy tòa bảo tháp đó, bất kể là Minh Hà lão tổ hay Hậu Thổ,

đều đại kinh.

Minh Hà không kìm được kêu lên: "Cửu Ma Tháp!" Cửu Ma Tháp, không phải là pháp bảo bình thường, đó là linh bảo bẩm sinh của Ma Tổ La Hầu!

Cửu Ma Tháp, đó là một tiên thiên chí bảo thực sự, một tiên thiên chí bảo công thủ hợp nhất.

Uy lực của nó so với Đông Hoàng Chung cũng không kém là bao.

Hiện tại nằm trong tay Thao Thiết, uy lực đó sẽ vô cùng khủng bố!

Chương 102

"Cửu Ma Tháp là linh bảo bẩm sinh của Ma Tổ La Hầu, sao lại xuất hiện trong tay ngươi?" Hậu Thổ cũng cảm thấy bất ngờ, hỏi.

"Vì sao lại xuất hiện trong tay ta?

Bởi vì ta là thuộc hạ của Đạo Tổ La Hầu!

Các ngươi dám đến đây, vậy thì tốt thôi, ta sẽ ma hóa tất cả các ngươi, trở thành một phần của Ma tộc ta!" Chỉ nghe Thao Thiết cười lạnh một tiếng nói.

Từ Cửu Ma Tháp trên người Thao Thiết phát ra từng trận ma uy.

Trong một khoảnh khắc, bất kể Hậu Thổ hay Minh Hà, đều cảm thấy áp lực.

Một số người A Tu La tộc quá gần Thao Thiết, bị ma uy chấn động, tại chỗ liền bị chấn thành tro bụi.

Minh Hà lão tổ song kiếm lập tức chém ra, chỉ thấy lại hàng trăm chữ "Sát" chém về phía trước.

Nhưng lần này, chữ "Sát" chưa đến trước mặt Thao Thiết, liền bị chấn nát.

"Vô dụng thôi, các ngươi căn bản không thể làm tổn thương ta!

Có Cửu Ma Tháp ở đây, ta căn bản không sợ gì.

Minh Hà, Hậu Thổ, hôm nay ta sẽ ma hóa tất cả các ngươi!" Thao Thiết nói xong, chỉ thấy Cửu Ma Tháp trên đầu phát ra ánh sáng, bao phủ lấy Minh Hà.

Trên người Minh Hà lập tức hiện lên một luồng hồng quang, chỉ thấy trên đầu ông ta, xuất hiện một đóa sen đỏ rực.

Đó là linh bảo bẩm sinh của Minh Hà, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng là một pháp bảo công thủ hợp nhất!

Minh Hà có một linh bảo bẩm sinh bảo vệ trên người, có thể chống đỡ được công kích của Cửu Ma Tháp!

Lịch sử của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên không hề tầm thường.

Nó cùng với Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn đạo nhân phương Tây, và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của Ma Tổ La Hầu, cùng hóa thành từ Tiên Thiên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai.

Hỗn Độn Liên Thai, uy lực không kém Bàn Cổ Phủ.

Vì vậy, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có thể xem là Tiên Thiên Chí Bảo!

Cửu Ma Tháp, muốn phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng không phải là không thể.

Nhưng uy lực của Cửu Ma Tháp mạnh mẽ như vậy, cộng thêm Thao Thiết không chỉ có một pháp bảo, muốn phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng không phải là không thể!

Chỉ thấy ma khí khủng bố từ người Thao Thiết dũng mãnh tràn vào Cửu Ma Tháp.

Cửu Ma Tháp trong khoảnh khắc xuất hiện một làn sóng gợn đen.

Làn sóng gợn đó đánh vào Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lập tức khiến ánh sáng của Nghiệp Hỏa Hồng Liên mờ đi không

ít.

“Không được, ma uy của Cửu Ma Tháp cái thế, chỉ dựa vào một mình ta không thể đối phó, Hậu Thổ!” Minh Hà nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ sắc mặt khó coi, ở trong huyết hải, pháp tắc của nàng chịu ảnh hưởng cực lớn.

Nàng phất tay, chỉ thấy từng đạo pháp tắc thổ chi đánh về phía Thao Thiết, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Pháp tắc thổ chi ở trong huyết hải, uy lực không phát huy được đến bảy thành!

Hậu Thổ phát huy toàn lực pháp tắc thổ chi, cũng chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự của Cửu Ma Tháp.

Muốn phá vỡ phòng ngự của Cửu Ma Tháp, e rằng cần phải sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Hiện tại ở đây, chỉ có một mình Hậu Thổ là Tổ Vu.

Vu Mãng tuy là Tổ Vu, nhưng cũng chưa học được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, sao có thể phá vỡ phòng ngự của Thao Thiết được?

“Hôm nay ta sẽ nuốt chửng tất cả các ngươi, chỉ cần nuốt chửng các ngươi, thực lực của ta có thể tăng vọt!” Thao Thiết cười lớn.

Chương 103

Cái miệng lớn ở bụng của Thao Thiết mở ra, chỉ thấy một vùng huyết hải rộng lớn bị Thao Thiết nuốt vào.

Không chỉ vậy, lực hút của Thao Thiết mạnh đến mức, Hậu Thổ cũng sắp không chống đỡ nổi, suýt bị hút vào.

Những người A Tu La tộc và Ma binh xung quanh cũng bị Thao Thiết nuốt vào.

Một khi bị nuốt chửng vào, gần như chỉ có một con đường chết.

Hậu Thổ cảm thấy không chống đỡ nổi lực hút, thân thể bay ra ngoài.

Lúc này, một bàn tay túm lấy tay Hậu Thổ.

Hậu Thổ vừa nhìn, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Người đó chính là Vu Mãng!

"Hậu Thổ, để ta đối phó với hắn!" Vu Mãng nói.

"Ngươi?

Nhưng hắn có tiên thiên chí bảo Cửu Ma Tháp, đó là linh bảo bẩm sinh của Ma Tổ La Hầu, hiện tại nằm trong tay Thao Thiết, ngươi có thể phá vỡ phòng ngự của hắn sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Không thử thì làm sao biết được?" Vu Mãng cầm Ám Huyết Phủ, trong mắt tràn ngập chiến ý.

"La Sát, con về rồi sao?" Minh Hà thấy con gái mình quay về, đại hỉ nói.

"Phụ thân, con về rồi.

Người đó đã cứu con.

Tên Thao Thiết đó, phụ thân, hãy giết hắn, nhất định phải giết hắn!

Hắn muốn biến con thành Ma tộc!" La Sát Công chúa lớn tiếng kêu lên.

"Thao Thiết, ngươi dám làm ra chuyện như vậy, ta sẽ không tha cho ngươi!" Minh Hà nói xong, chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trên tay phát ra một luồng sáng mạnh mẽ, đâm thẳng về phía Thao Thiết.

Minh Hà thực sự quá yêu thương con gái mình, vì con gái, thậm chí không tiếc để Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị tổn hại!

Oanh!

Chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Cửu Ma Tháp va chạm, trên Cửu Ma Tháp xuất hiện một luồng sáng.

Hai kiện tiên thiên chí bảo va chạm ở đây.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể đánh bại Cửu Ma Tháp, nhưng cũng sẽ chịu tổn hại.

Huống chi hiện tại uy lực của Cửu Ma Tháp còn khủng bố hơn Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Nhưng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bùng phát ra một luồng sáng mạnh mẽ hơn nữa, chỉ thấy trên bề mặt hồng liên, xuất hiện một tầng nghiệp hỏa.

Dường như muốn thiêu rụi ma khí của Cửu Ma Tháp và cả Cửu Ma Tháp!

Thao Thiết nhìn cảnh này đại kinh, tức giận nói: "Ngươi điên rồi sao?

Minh Hà, làm như vậy, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên sẽ bị đánh nát!" "Ngươi muốn biến con gái của bản tọa thành Ma tộc, thì bản tọa nhất định phải giết ngươi!" Minh Hà lớn tiếng gầm lên.

Minh Hà dường như thực sự muốn liều mạng.

Nghiệp hỏa thiêu đốt Cửu Ma Tháp, ma khí trên Cửu Ma Tháp trở nên cực kỳ yếu ớt.

Nhưng nghiệp hỏa của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng hoàn toàn tắt.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Cửu Ma Tháp cùng lúc chịu trọng thương.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên càng triệt để mất đi hiệu quả, quay về trên người Minh Hà.

Lực phòng ngự của Cửu Ma Tháp cũng trở nên cực yếu!

Chương 104

“Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!...” Minh Hà lão tổ song kiếm A Tỳ Nguyên Đồ không ngừng chém ra chữ “Sát”.

“Xem ta nuốt chửng ngươi!” Cái miệng lớn ở bụng Thao Thiết lại lần nữa giận dữ mở ra.

Lại một lần nữa sử dụng lực thôn phệ.

Cuộc chiến của hai vị đại năng, quả thực kinh thiên động địa.

Những người A Tu La tộc và Ma binh có mặt đều không thể xen vào.

Hậu Thổ bị Vu Mãng kéo ra phía sau, chỉ nghe Vu Mãng nói: “Hậu Thổ, ta sẽ bảo vệ ngươi!” Hậu Thổ nghe câu nói của Vu Mãng, đôi mắt trừng lớn, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác kỳ lạ.

Vu Mãng vừa rồi nói gì?

Sẽ bảo vệ mình?

Hậu Thổ từ khi sinh ra đã là Tổ Vu, là một trong Thập Nhị Tổ Vu, tương đương với việc có mười một huynh đệ tỷ muội vậy.

Nhưng Hậu Thổ chưa từng tiếp xúc với tình cảm nam nữ.

Vu Mãng là người của bộ lạc Hậu Thổ sinh ra, có quan hệ thân mật với Hậu Thổ, nên Hậu Thổ luôn bảo vệ Vu Mãng ở khắp mọi

nơi.

Chỉ là chưa từng có ai nói sẽ bảo vệ mình, trái tim Hậu Thổ liền xao động.

"Ngươi là Tổ Vu của ta, là người của bộ lạc Hậu Thổ ta.

Từ khi ta sinh ra, ta đã thề sẽ bảo vệ ngươi, hôm nay cũng không ngoại lệ!" Vu Mãng lại nói.

Sau khi phương tâm Hậu Thổ loạn nhịp, nghe lời Vu Mãng nói, tâm trạng lại có chút phức tạp, thì ra Vu Mãng muốn bảo vệ mình, là vì điều này!

Vu Mãng không biết những suy nghĩ trong lòng Hậu Thổ, chỉ thấy Vu Mãng cầm búa nghiêng chỉ xuống đất.

Sau lưng Vu Mãng, xuất hiện một hư ảnh.

Hậu Thổ vừa nhìn, trong lòng đột nhiên xuất hiện một trận quỳ động, có cảm giác muốn cúi đầu bái lạy Vu Mãng. ...Bàn Cổ đại thần!

Không thể nào!

Thập Nhị Tổ Vu liên thủ bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận mới có thể triệu hoán Bàn Cổ đại thần, vậy mà lúc này lại bị Vu Mãng triệu hoán ra sao?

Không đúng, Bàn Cổ đại thần mà Vu Mãng triệu hoán ra, chỉ là hư ảnh!

Tiếp theo, Vu Mãng một búa chém ra.

Trong một khoảnh khắc, một cỗ khí thế cực kỳ khủng bố đột nhiên dâng trào, chém thẳng về phía Thao Thiết.

Khai Thiên, Đệ Nhất Thức!

"Phụ thân, mau tránh ra!" La Sát Công chúa lớn tiếng kêu lên.

“Cái gì?” Minh Hà lão tổ đại kinh, thân thể ông ta trong khoảnh khắc bị chém thành hai mảnh.

Một búa này, mục tiêu không phải Minh Hà lão tổ, nhưng Minh Hà lão tổ muốn chắn trước mặt Thao Thiết, thì không thể trách Vu Mãng được!

Không có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bảo vệ, Minh Hà lão tổ hoàn toàn không thể chống đỡ được Khai Thiên Đệ Nhất Thức!

Thao Thiết chỉ cảm thấy một cỗ sợ hãi tột độ từ sâu trong Nguyên Thần lan ra, Thao Thiết cảm thấy nguy hiểm rồi!

Chương 105

Trong một khoảnh khắc, Cửu Ma Tháp vốn đã bị tổn thương, lúc này đột nhiên xuất hiện vết nứt, không chịu nổi một cỗ cự lực, bị chém nứt rồi.

Cửu Ma Tháp bị chém bay ra ngoài, một chém vẫn chưa dừng lại, chém trúng người Thao Thiết.

Thân thể Thao Thiết cứng rắn vô cùng, nhưng trước một búa này, không có chút tác dụng nào.

Thân thể Thao Thiết bị chém thành hai mảnh, nhưng lúc này, chưa chết.

"Không thể nào, Khai Thiên!

Khai Thiên?

Ngươi lại biết chiêu này?

Ngươi là ai?" Nửa thân thể Thao Thiết cố gắng chống đỡ, nhìn chằm chằm vào Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Ta, Tổ Vu, Vu Mãng!" Vu Mãng nói xong, lại chém về phía Thao Thiết.

Thao Thiết bị thương quá nghiêm trọng, căn bản không thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng nữa, chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Vu Mãng tuy tính cách lỗ mãng, nhưng tuyệt đối không làm chuyện thả hổ về rừng.

Thao Thiết bất kể chạy đi đâu, Vu Mãng cũng sẽ không buông tha!

"Chết!" Vu Mãng tích lực một chém.

Gấp bốn lần lực lượng Bàn Cổ!

Thân thể Thao Thiết lại lần nữa bị chém thành hai mảnh.

Tiếp đó, Vu Mãng không ngừng vung búa, chém Thao Thiết thành mấy trăm khúc mới dừng lại.

Lúc này Vu Mãng nhìn Cửu Ma Tháp rơi trên mặt đất.

Cửu Ma Tháp xuất hiện vết nứt, trên đó có ma khí dũng mãnh phun ra.

"Vu Mãng, Cửu Ma Tháp là một kiện tiên thiên chí bảo cực kỳ mạnh mẽ, đáng tiếc ta không có Nguyên Thần, nếu không, chỉ cần có thể vận dụng nó, e rằng uy lực sẽ không kém gì Đông Hoàng Chung!" "Kiện Cửu Ma Tháp này là linh bảo bẩm sinh của Ma Tổ La Hầu, uy lực vô cùng.

Có nó, chỉ cần không gặp Thánh nhân, đều có thể toàn thân trở ra, thậm chí có thể đánh giết đối phương!" "Ngươi mang nó đi, nếu như vậy...

Vu Mãng, ngươi làm gì?

Mau dừng tay, đừng!" Hậu Thổ khuyên Vu Mãng thu Cửu Ma Tháp lại, nhưng Hậu Thổ lại phát hiện, Vu Mãng lúc đó đã giơ Ám Huyết Phủ lên.

Mười sáu lần lực lượng Bàn Cổ!

Pháp tắc lực lượng!

Chém!

Vu Mãng một chém, cứng rắn chém cả huyết hải thành hai mảnh.

Ngay cả dưới huyết hải, cũng xuất hiện vết nứt khổng lồ.

Dường như một chém này, có thể chém cả vùng đất Hồng Hoang thành hai mảnh vậy!

Uy lực của một chém này, thậm chí còn khủng bố hơn Khai Thiên Đệ Nhất Thức vừa rồi.

Hậu Thổ nhìn cảnh này, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Một mình Vu Mãng không chỉ lĩnh ngộ được Khai Thiên Đệ Nhất Thức, mà còn có thể thi triển ra chiêu thức khủng bố đến vậy.

Chỉ là, Vu Mãng vì sao lại làm như vậy?

Cửu Ma Tháp!

Đó là chí bảo mà tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều muốn có được.

Chương 106

Nhưng Vu Mãng lại không có ý định chiếm làm của riêng, mà lựa chọn một việc mà không ai ngờ tới.

Chém nát Cửu Ma Tháp!

Vị Tổ Vu này không phải bị điên rồi sao?

Hậu Thổ cũng cảm thấy uất ức.

Những việc Vu Mãng làm, thực sự quá bất ngờ!

Oanh!

Đúng lúc đó, Cửu Ma Tháp phát ra một tiếng nổ lớn, chỉ thấy bên trong thoát ra từng trận ma khí, có chín tôn ma ảnh từ bên trong thoát ra.

"Cái gì?" Lúc đó, chỉ thấy "thi thể" của Minh Hà lại lần nữa xuất hiện, hợp nhất lại.

"Phụ thân, người không sao chứ?" La Sát Công chúa kinh ngạc nhìn Minh Hà, hỏi.

"Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Ta làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Thân thể ta bị chém thành tro bụi, ta cũng có thể khôi phục lại!" Minh Hà xuất hiện trước mặt La Sát, đáp.

"Phụ thân, vậy đó là gì?" La Sát Công chúa hỏi.

"Đó hẳn là ma hồn.

Xem ra Ma Tổ La Hầu đã phong ấn ma hồn trong Cửu Ma Tháp.

Nếu ta mạo hiểm cướp đoạt luyện hóa nó, có thể sẽ bị ma hóa

thành Ma tộc!" Minh Hà trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Ma hồn?" La Sát Công chúa nghe xong, lại ngẩng đầu nhìn Vu Mãng.

Chỉ thấy Vu Mãng giơ Ám Huyết Phủ lên, Ám Huyết Phủ nuốt chửng toàn bộ chín tôn ma hồn đó.

Ngay cả Cửu Ma Tháp cũng vậy, những mảnh vỡ bị Ám Huyết Phủ nuốt xuống.

Vu Mãng có thể cảm nhận được, trên Ám Huyết Phủ truyền đến cảm giác hưng phấn.

Ám Huyết Phủ lại lần nữa tấn cấp, Ám Huyết Phủ lần này, dường như đã biến thành thượng phẩm tiên thiên linh bảo!

Giữa thượng phẩm tiên thiên linh bảo và tiên thiên chí bảo, có một cấp độ chênh lệch, đó chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Hiện tại Ám Huyết Phủ tuy đã thôn phệ một kiện tiên thiên chí bảo, nhưng muốn tiến bộ thành tiên thiên chí bảo, cần phải chém giết nhiều kẻ địch hơn, thôn phệ nhiều pháp bảo hơn nữa mới được!

Chín tôn ma hồn trong Cửu Ma Tháp, may mắn là Thao Thiết căn bản không biết triệu hoán ra, nếu không thì sẽ càng khó đối phó hơn.

Hiện tại chín tôn ma hồn tuy đã bị thôn phệ, nhưng nếu không thể luyện hóa được chúng, Ám Huyết Phủ cũng không có cách nào tấn cấp thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Vu Mãng, thì ra ngươi đã nắm giữ Khai Thiên Đệ Nhất Thức rồi, thực lực của ngươi, dường như còn vượt xa tưởng tượng của ta, thực lực còn lợi hại hơn cả ta!" Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, trong mắt mang theo vẻ vui mừng.

Vu Mãng càng lợi hại, đối với Vu tộc, càng có lợi!

“Hậu Thổ, ngươi là Tổ Vu lợi hại nhất của bộ lạc ta, ta làm sao có thể lợi hại hơn ngươi được chứ?” Vu Mãng cười nói với Hậu Thổ.

“Ngươi làm tốt lắm, Vu Mãng, đã cứu La Sát Công chúa trở về, nhưng trận chiến ở đây dường như chưa kết thúc!” Hậu Thổ lại nhìn về phía Tán Hồn Đoạt Phách Ma Trận.

Lúc đó mười Ma Tướng đang bố trí trận pháp.

Chỉ thấy hộ pháp Sát Giáo, Lỗ Thác La bị chém nửa thân thể, đang khổ sở chống đỡ.

Một hộ pháp khác là Nhân Đà La bị chém đứt đầu, xem ra đã chết rồi.

Còn những người khác, trên người ít nhiều đều bị thương.

Muốn phá trận, e rằng không dễ dàng.

Chương 107

Minh Hà vừa nhìn, nói: "Những dư nghiệt Ma tộc này, cứ để ta giải quyết đi!" Lời của Minh Hà chưa nói hết, liền thấy Vu Mãng đã đi trước một bước.

Chém giết những Ma tộc này, đối với Vu Mãng, có thể tăng thêm danh vọng.

Có thể khiến uy lực của Ám Huyết Phủ tăng lên, thậm chí tiến hóa, Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí.

Vu Mãng trực tiếp xông vào một trận pháp.

Chỉ thấy xung quanh xuất hiện từng trận ma ảnh, nhưng Ám Huyết Phủ của Vu Mãng vừa vung lên, những ma ảnh xung quanh lập tức tiêu tán.

Những Ma Tướng ở đó chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập sự sợ hãi, không biết thủ lĩnh Ma Soái Thao Thiết đã chết, chỉ từ Ám Huyết Phủ của Vu Mãng cảm nhận được khủng bố.

Chỉ thấy Vu Mãng một búa quét ngang ra, những ma ảnh xung quanh lập tức bị Vu Mãng một búa chém thành tro bụi!

Hiện tại Ám Huyết Phủ trong tay Vu Mãng đã tấn cấp lên cấp độ thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Uy lực của Ám Huyết Phủ tăng mạnh, lại có hư ảnh Bàn Cổ Phủ phụ trợ trên đó, một búa của Vu Mãng, liền có thể phá trận.

Oanh!

Một trận pháp từ giữa nổ tung.

Năm Ma Tướng xung quanh bị một búa chém giết.

Năm Ma Tướng còn lại cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, phát hiện Ma binh ngoài trận chỉ còn lại khoảng mười người, Thao Thiết đã biến mất.

Ở đây chỉ còn lại Minh Hà và các đệ tử, thuộc hạ của ông ta, cùng với Hậu Thổ.

"Ma Soái Thao Thiết không còn ở đây sao?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" "Chúng ta ở trong Tán Hồn Đoạt Phách Ma Trận căn bản không thể cảm nhận được chuyện xung quanh, cũng không biết trận chiến vừa rồi của Ma Soái Thao Thiết.

Chỉ vừa rồi có một tiếng nổ lớn, lẽ nào Ma Soái Thao Thiết đã bỏ rơi chúng ta?" Trong lòng Ma Tướng tràn ngập sự sợ hãi, kinh hô.

"Không cần phải đoán nữa, vị Tổ Vu phía sau kia đã giết chết Ma Soái Thao Thiết, tất cả Ma tộc ở đây đều phải chết!" Minh Hà cười âm hiểm một tiếng, nói.

Minh Hà lão tổ nói xong, liền sử dụng kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ chém thẳng về phía trước.

"Đợi đã, ta nguyện ý đầu hàng Minh Hà lão tổ!" Chỉ thấy một Ma Tướng trong số đó nói.

"Ồ?

Thật sao?" Minh Hà lão tổ vừa nghe, trong lòng đại hỉ, hỏi.

Minh Hà lão tổ lần này đã tổn thất không ít người A Tu La tộc.

Nếu có năm Ma Tướng cộng thêm những Ma binh ở đây gia nhập "Sát Giáo", thì đó là một chuyện tốt đối với Minh Hà lão tổ!

"Thật, ta nguyện ý tiếp nhận lạc ấn Nguyên Thần của Minh Hà lão tổ!" Chỉ nghe Ma Tướng đó nói.

"Được, đã vậy..." Lời của Minh Hà lão tổ chưa nói hết, đầu của

Ma Tướng trước mặt đã bay ra ngoài.

Minh Hà phát hiện, năm Ma Tướng ở đây, tất cả đều đã bị chém giết.

Người ra tay, chính là Vu Mãng!

“Tổ Vu Vu Mãng, ngươi làm gì vậy?

Rõ ràng họ đã đầu hàng rồi, vì sao ngươi lại ra tay?” Minh Hà lão tổ trong lòng vô cùng uất ức, trừng mắt nhìn Vu Mãng nói.

“Không phải ngươi muốn giết chúng sao?

Ta chỉ thay ngươi ra tay thôi!” Vu Mãng đáp.

“Minh Hà, vừa rồi ngươi đã phân tán sự chú ý của mình, để Vu Mãng ra tay công kích, điều đó đã giúp ta bớt đi một số phiền phức!” Hậu Thổ cũng nói.

Lời của Hậu Thổ, khiến Minh Hà lão tổ một trận nghẹn lời, nhưng cũng không tiện phản bác.

Chương 108

Hậu Thổ đã cho ông ta một cái cớ xuống thang, nếu còn tiếp tục truy cứu, thì thật là không biết điều!

Dù sao những Ma tộc này, tuy có thể thu phục được, đối với Minh Hà lão tổ, tác dụng không nhỏ.

Nhưng thực lực Vu Mãng vừa thể hiện, Minh Hà lão tổ cũng cảm thấy kinh hãi.

Uy lực của một búa Khai Thiên đó, đủ sức khai sơn phách hải.

Một búa sau đó của Vu Mãng chém nát Cửu Ma Tháp, lại càng khủng bố dị thường.

Một pháp bảo cấp độ tiên thiên chí bảo, muốn hủy diệt là cực kỳ khó khăn!

Cần phải làm suy yếu uy năng của tiên thiên chí bảo, để nó không thể bảo vệ bản thân, sau đó dùng công kích có uy lực mạnh mẽ để hủy diệt.

Nhưng làm như vậy, một linh bảo trung phẩm bình thường muốn hủy diệt tiên thiên chí bảo, cũng là mơ vọng!

Nhưng Vu Mãng lại làm được!

Cái búa trong tay Vu Mãng, sở hữu một sức mạnh kỳ lạ.

Loại sức mạnh đó là gì, Minh Hà lão tổ cũng không biết.

Nhưng Minh Hà lão tổ biết rõ một điều!

Vu Mãng này, mạnh mẽ!

Vu Mãng rõ ràng chỉ là Chuẩn Thánh tam chuyển, sao lại có chiến lực khủng bố đến vậy?

Vừa rồi Minh Hà còn bị Vu Mãng một búa chém thành hai mảnh.

Ông ta có thể hiểu rõ, Vu Mãng này, là một người tâm ngoan thủ lạt.

Minh Hà thậm chí không biết, Vu Mãng rốt cuộc có biết câu nói "Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử" hay không.

Nếu không biết, thì người đó có ý định giết ông ta rồi!

Thực ra Minh Hà đã nghĩ quá nhiều.

Khi Vu Mãng ra tay vừa rồi, đích xác không hề cố kỵ, bởi vì trong mắt Vu Mãng, sự sống chết của Minh Hà không hề quan trọng.

Kẻ hắn muốn chém, chỉ là Thao Thiết!

Minh Hà?

Tiện tay chém luôn!

"Hai vị, chuyện hôm nay, ta thực sự quá cảm kích hai vị.

Mời hai vị đạo hữu theo ta quay về Minh Tiêu Cung một chuyến, ta sẽ thiết yến thịnh soạn để cảm tạ hai vị!" Minh Hà nặn ra một nụ cười.

Hậu Thổ gật đầu, nói: "Vậy thì làm phiền Minh Hà đạo hữu rồi!" Tiễn Vu Mãng và Hậu Thổ đi xong, Minh Hà lập tức sai thuộc hạ đi xem có bảo vật nào của Ma tộc để lại không.

Nhưng Minh Hà lại thất vọng, những thứ mà Ma tộc có thể để lại rất ít, ngoài mười mấy Ma binh ra, căn bản không tìm thấy bất kỳ thứ tốt nào khác.

Những pháp bảo mà Ma tộc vốn sử dụng, không biết vì sao lại bị nghiền nát.

Những thứ này, dường như đều bị Vu Mãng hủy diệt!

Sau khi Ám Huyết Phủ của Vu Mãng hủy diệt những pháp bảo đó, những mảnh vỡ pháp bảo đó dường như cũng biến thành dược liệu bình thường, không còn giá trị lợi dụng nữa!

"Giáo tổ!" Một người A Tu La tộc đến, nói với Minh Hà lão tổ.

"Đã điều tra ra chưa?" Minh Hà lão tổ hỏi.

"Đã điều tra ra rồi, Vu Mãng đó đích xác là Tổ Vu thứ mười ba, vị mãng phu của Vu tộc đó.

Lại có những lời đồn đại khác về hắn..." Người A Tu La tộc đó kể lại chuyện của Vu Mãng cho Minh Hà lão tổ một lượt.

Chương 109

Minh Hà lão tổ càng nghe càng kinh hãi run sợ, thậm chí có chút không dám tin là thật.

Vu tộc Đệ Nhất Mãng Phu, cái tên đó Minh Hà đương nhiên đã từng nghe, nhưng đó là chuyện của ngàn năm trước!

Sau khi Vu Mãng xuất quan, hắn đã chém giết Côn Bằng, hủy diệt phân thân Nữ Oa, lại chém giết mấy chục vị Chuẩn Thánh khách Tử Tiêu, ngay cả Tứ Linh Thiên Địa cũng chết trong tay Vu Mãng!

Thực lực của Vu Mãng này, đích xác đáng sợ!

Nếu tất cả đều do một mình Vu Mãng làm, thì Vu Mãng này e rằng còn mạnh hơn Tổ Vu bình thường một chút.

Nhưng trên người Vu Mãng, còn có một thứ mà Minh Hà cũng muốn đoạt lấy.

Hồng Mông Tử Khí!

Minh Hà lão tổ đã tâm tâm niệm niệm Hồng Mông Tử Khí hàng ngàn năm.

Ông ta cảm thấy cách thành Thánh chỉ còn một bước, chỉ cần có thể có được Hồng Mông Tử Khí, có thể sẽ thành Thánh!

Minh Hà lão tổ làm sao có thể từ bỏ thứ như vậy được?

"Phụ thân, Vu Mãng đã cứu con!" La Sát Công chúa nói với Minh Hà lão tổ, "Hy vọng phụ thân đừng làm hại hắn!" La Sát Công chúa rất hiểu phụ thân mình, không muốn Minh Hà ra tay với ân nhân của mình.

"La Sát, phụ thân có thể thành Thánh hay không, thì phải xem

Hồng Mông Tử Khí này!" Minh Hà lão tổ nghe xong, trầm ngâm một lát, nói.

"Vậy phụ thân, người có nắm chắc có thể thắng được Vu Mãng không?" La Sát Công chúa nhìn phụ thân mình, hỏi.

La Sát Công chúa trước đó kiêu ngạo trước mặt Vu Mãng chỉ là giả vờ, tâm tư của nàng thực ra cũng vô cùng cẩn trọng.

Nàng vừa nhìn liền có thể thấy rõ, Vu Mãng tuy lỗ mãng, nhưng Vu Mãng đích xác dũng mãnh vô song.

E rằng trong thế giới Hồng Hoang, muốn tìm ra Chuẩn Thánh có thực lực tương đương Vu Mãng thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà Chuẩn Thánh dũng mãnh như Vu Mãng, tuyệt đối không có một ai!

"..." Minh Hà lão tổ nghe lời của La Sát Công chúa, sắc mặt khẽ biến.

Nếu trước trận chiến này, Minh Hà lão tổ biết trên người Vu Mãng có Hồng Mông Tử Khí, e rằng Minh Hà lão tổ sẽ động lòng.

Nhưng hiện tại, sau trận chiến, Minh Hà lão tổ có thể thấy rõ, Vu Mãng đích xác không yếu, thậm chí còn mạnh hơn tưởng tượng, ông ta không hề nắm chắc có thể thắng được Vu Mãng.

"Phụ thân, con có một cách!" La Sát Công chúa nói.

"Con gái ngoan, mau nói đi!" Minh Hà lão tổ vừa nghe, lập tức vui mừng nói.

Minh Hà lão tổ lần này cứu được con gái, lại thu được mấy vị Ma tộc cấp Đại La Kim Tiên làm thuộc hạ, tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Khi tiếp đãi Vu Mãng và Hậu Thổ, ông ta đã lấy ra những tiên nhưỡng và linh quả quý giá nhất, bày đầy một bàn.

Rượu uống được ba tuần, Hậu Thổ mới mở lời nói chuyện chính sự: "Minh Hà, con gái của ngươi ta đã giúp cứu về, chuyện hai tộc chúng ta kết minh hữu, không biết ý của ngươi thế nào?" "Bản tọa tuy sát sinh vô số, nhưng bản tọa cũng là người giữ lời hứa.

Đã giúp bản tọa cứu La Sát Công chúa, vậy thì, tộc A Tu La và U Minh Huyết Hải sẽ kết minh hữu với Vu tộc!" Minh Hà lập tức nói.

"Vậy thì tốt nhất!" Hậu Thổ cười nói.

"La Sát cũng xin kính rượu hai vị Tổ Vu, cảm tạ ân cứu mạng của hai vị!" La Sát nâng chén rượu nói.

Lần này nếu không phải Vu Mãng ra tay, không chừng La Sát Công chúa thực sự sẽ bị ma hóa.

Lúc đó La Sát Công chúa sẽ trở thành thê tử của tên Tiểu Thao Thiết xấu xí kia.

La Sát Công chúa tuyệt đối không muốn gả cho loại đó!

"Nhưng bản tọa có một chuyện muốn thương lượng với Vu Mãng đạo hữu!" Minh Hà nhìn Vu Mãng, nói.

"Minh Hà muốn thương lượng gì?" Vu Mãng hỏi.

"Bản tọa nghe nói trên người Vu Mãng đạo hữu có Hồng Mông Tử Khí, không biết có phải là thật không?" Minh Hà nhìn Vu Mãng hỏi.

Chương 110

Trong lòng Hậu Thổ thắt lại, lẽ nào Minh Hà muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí trên người Vu Mãng?

"Thật!" Vu Mãng đáp.

"Nếu đã như vậy, bản tọa muốn cùng đạo hữu tiến hành một cuộc đánh cược.

Nếu bản tọa thắng, đạo hữu liền tặng Hồng Mông Tử Khí cho bản tọa.

Nếu bản tọa thua!

Bản tọa sẽ tặng một kiện linh bảo cho đạo hữu!" Minh Hà đặt một kiện linh bảo lên bàn.

Khi Hậu Thổ nhìn thấy một kiện linh bảo, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, hỏi: "Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô!

Chẳng phải là bản mệnh linh bảo của Hồng Vân đạo hữu sao?

Sao lại ở đây?" Minh Hà đã làm chuyện gì, tự nhiên biết rõ, nhưng với khuôn mặt dày dạn, lão lập tức giải thích: "Đây cũng là một kiếp nạn, quả thật là bản mệnh linh bảo của Hồng Vân đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu là một người tốt, kết giao bạn bè khắp thiên hạ.

Thế nhưng cách đây mấy ngàn năm, Hồng Vân đạo hữu bị Côn Bằng lão tổ sát hại, nguyên thần liền ẩn mình vào bên trong Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô!" "Vốn dĩ, Hồng Vân đạo hữu muốn tái nhập luân hồi, có thể chuyển thế một lần nữa, tu đạo lại từ đầu.

Nhưng lại lo lắng mang theo dị bảo chuyển thế sẽ bị người khác thấy bảo mà nổi sát tâm, nên mới giao cho bản tọa giữ gìn!" "Thế nhưng, luân hồi một kiếp, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cơ

hội thân tiêu đạo vẫn là rất lớn.

Mấy ngàn năm trôi qua, Hồng Vân đạo hữu cũng không quay lại tìm bản tọa, xem ra Hồng Vân đạo hữu e là đã không còn nữa rồi!" Lời nói của Minh Hà lão tổ, Hậu Thổ dù một tia cũng sẽ không tin.

Tính cách của Minh Hà lão tổ, Hậu Thổ tự nhiên không thể không hiểu, là một đại năng lấy sát chứng đạo, giết chóc không dính nhân quả.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô vốn của Hồng Vân, phỏng chừng Hồng Vân đã bị Minh Hà lão tổ giết chết, đoạt lấy linh bảo.

Nhưng việc này, Hậu Thổ cũng sẽ không truy cứu sâu hơn, nàng quan sát Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, rất nhanh Hậu Thổ liền phát hiện, quả thật như lời y nói.

Vu Mãng vốn muốn đồng ý, nhưng Hậu Thổ kéo kéo vạt áo Vu Mãng, Vu Mãng ngẩn ra, hỏi: "Hậu Thổ, kéo ta làm gì?" Hậu Thổ trừng mắt nhìn Vu Mãng một cái, sau đó mới quay sang Minh Hà lão tổ nói: "Minh Hà đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí trân quý biết bao, ngươi cũng không phải không biết.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô chẳng qua chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dùng một kiện linh bảo này để đổi đổ Hồng Mông Tử Khí, ngươi thấy có thích hợp không?" "Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban tặng, thiên địa gian chỉ có bảy đạo, trong đó Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa đã có sáu đạo, liền thành Thánh!" "Tất cả mọi người đều đồn rằng, Hồng Mông Tử Khí là cơ hội thành Thánh, muốn thành Thánh, liền phải có Hồng Mông Tử Khí!" "Bây giờ ngươi muốn dùng một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để đổi lấy Hồng Mông Tử Khí, chẳng phải có chút keo kiệt sao?" Những lời này của Hậu Thổ khiến Minh Hà lão tổ ngẩn người, trong lòng Minh Hà lão tổ có chút uất ức, lão cũng biết, những gì Hậu Thổ nói không

phải không có lý!

Hồng Mông Tử Khí trân quý vô cùng, đừng nói cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dù có lấy một kiện Tiên Thiên Chí Bảo để đổi, cũng đáng giá.

Minh Hà lão tổ trầm ngâm chốc lát, nói: "Hậu Thổ đạo hữu nói không sai, chỉ một kiện Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, cũng không đủ.

Nếu đã như vậy, ta liền lấy thêm một kiện Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên ra, làm vật đặt cược, Hậu Thổ đạo hữu, ngươi thấy thế nào?" Hậu Thổ lắc đầu, lại nói: "Minh Hà đạo hữu, nếu chỉ để đối đổ thì Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có giá trị quả thật tương đương Hồng Mông Tử Khí, nhưng ngươi đã là một đại năng thành danh từ lâu, Vu Mãng ta mới vừa trở thành Tổ Vu, chỉ là một vị Tam… Ờ, Tứ Chuyển Chuẩn Thánh, lại sao có thể so bì với ngươi?" "Một trận chiến, định đoạt đi!" Minh Hà nghe lời Hậu Thổ nói, khóe miệng giật giật, Vu Mãng chỉ là một Tứ Chuyển Chuẩn Thánh?

Chẳng lẽ nàng không thấy y một phủ chém giết Cửu Chuyển Chuẩn Thánh Thao Thiết sao?

Với thực lực của Thao Thiết, tấm da và cơ bắp cứng rắn đó, đối mặt với Thất, Bát Chuyển Chuẩn Thánh cũng không hề sợ hãi, thậm chí không bị thương chút nào, nhưng Vu Mãng lại làm được, "chỉ" là một Tứ Chuyển Chuẩn Thánh sao?

"Phụ thân, Hậu Thổ nương nương, Vu Mãng Tổ Vu, không biết La Sát có thể nói một câu không?" La Sát Công chúa hỏi.

"La Sát Công chúa cứ nói!" Hậu Thổ đáp.

"Nếu một kiện Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên không đủ, vậy thêm một kiện Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô thì sao?" La Sát Công

chúa hỏi.

Hai kiện linh bảo đổi một đạo Hồng Mông Tử Khí?

Minh Hà ngẩn ra, nhìn về phía Hậu Thổ, Hậu Thổ nói: "Nếu đã như vậy, thì tự nhiên có thể!

Chỉ là Minh Hà đạo hữu, Vu Mãng là Tổ Vu của Vu tộc ta, thân phận tôn quý, hy vọng khi đối đấu với Vu Mãng, ngươi có thể biết điểm dừng!" "Hậu Thổ đạo hữu cứ yên tâm, ta sẽ không tổn hại tính mạng của Vu Mãng đạo hữu!" Minh Hà lão tổ nghe lời Hậu Thổ nói, lập tức đáp.

Hậu Thổ biết rõ tính cách của Vu Mãng, Vu Mãng nhất định sẽ chấp nhận đối đấu với Minh Hà, nhưng đối đấu thì đối đấu, cơ hội chiếm tiện nghi, nhất định phải chiếm!

Một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nếu thắng được, Vu Mãng có thể nhận không ít lợi ích.

Đáng tiếc, Vu Mãng không có nguyên thần, phỏng chừng dù có được hai bảo vật cũng khó mà vận dụng!

"Được, nếu đã vậy, ta bây giờ đi quyết đấu đây!" Vu Mãng nói.

Vu Mãng nghe Minh Hà lão tổ muốn quyết đấu với mình, trong lòng đã sớm kích động.

Sau khi Vu Mãng chém giết Thao Thiết và vô số Ma tộc, danh vọng của Vu Mãng đã tăng lên hơn ba vạn.

Chương 111

Đương nhiên, quan trọng nhất là nhờ hiệu quả của 'Việt Chiến Việt Dũng', thực lực của Vu Mãng đã tăng lên, từ Tam Chuyển Chuẩn Thánh thăng cấp Tứ Chuyển Chuẩn Thánh.

Đánh bại càng nhiều cường giả, thực lực của Vu Mãng có thể tăng tiến càng nhanh!

Vu Mãng cũng không để ý hai kiện linh bảo, nhưng Hậu Thổ đã tranh thủ, Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí.

"Bây giờ ư?" Minh Hà lão tổ nghe xong, ngẩn ra, Vu Mãng cũng quá cấp bách rồi.

Không thể không có được Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà lão tổ tự nhiên sẽ không từ chối.

Minh Hà lão tổ và Vu Mãng đến phía trên Huyết Hải, xung quanh đó, lập tức xuất hiện không ít tộc nhân A Tu La, cùng với nữ nhi của Minh Hà lão tổ, La Sát Công chúa.

Hậu Thổ tự nhiên cũng có mặt ở đó, đây là một trận chiến công bằng giữa Vu Mãng và Minh Hà.

Nếu không lo lắng một chút thì không thể nào, Minh Hà dù sao cũng thành danh từ lâu, lại sở hữu không ít pháp bảo, Vu Mãng muốn thắng Minh Hà, e là không dễ dàng!

"Vu Mãng đạo hữu, ta bắt đầu đây, hôm nay ta…." Lời của Minh Hà lão tổ vừa dứt, Vu Mãng đã một phủ chém xuống.

Cây phủ cao giơ lên, một phủ chém xuống, ẩn chứa pháp tắc sức mạnh, Minh Hà lão tổ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, không hề dám xem thường công kích của Vu Mãng.

Vốn dĩ Minh Hà lão tổ định sử dụng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nhưng Minh Hà lão tổ lập tức nhận ra, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang trong trạng thái bị tổn thương, phỏng chừng cần luyện chế lại ngàn năm mới có thể khôi phục.

Hiện tại Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng không thể bảo vệ lão.

Thế nhưng phản ứng đã muộn, vì vậy giây tiếp theo, thân thể Minh Hà lão tổ bị chém thành hai nửa, biến thành hai bên phiêu bạt trên U Minh Huyết Hải.

"Phụ thân!" La Sát Công chúa kinh hô.

Giây tiếp theo, thân thể Minh Hà lão tổ từ hai biến thành bốn, từ bốn biến thành mười sáu, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng không ngừng chém vào thân Minh Hà lão tổ, không chút do dự hay nương tay.

Quá tàn nhẫn!

Xung quanh tộc nhân A Tu La, La Sát Công chúa, và cả Hậu Thổ đều ngây người.

Vừa rồi Vu Mãng vừa ra tay, liền dùng công thế mạnh nhất, thậm chí không cho Minh Hà lão tổ cơ hội phản ứng.

Minh Hà lão tổ bị Vu Mãng chém thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống bề mặt U Minh Huyết Hải.

Trong mắt La Sát Công chúa xuất hiện vẻ lo lắng, mặc dù Minh Hà lão tổ tự xưng "Huyết Hải Bất Khô, Minh Hà Bất Tử", nhưng trước mắt lại là Minh Hà lão tổ bị chém thành vô số mảnh, Minh Hà lão tổ thật sự có thể sống lại sao?

Vu Mãng nhìn những mảnh vỡ trên bề mặt U Minh Huyết Hải, thi thể Minh Hà lão tổ dần biến mất, y biết Minh Hà nhất định có thể

sống sót, còn có bị tổn thương hay không, Vu Mãng thì không biết!

Chỉ thấy trên bề mặt U Minh Huyết Hải, xuất hiện từng thân ảnh, hơn trăm Minh Hà lão tổ đứng trên mặt nước U Minh Huyết Hải.

"Vu Mãng, bản lĩnh của ngươi quả thật mạnh mẽ, nhưng ta sẽ không để ngươi đánh lén nữa!" Vô số Minh Hà lão tổ đồng thanh nói.

"Vừa nãy quyết đấu bắt đầu, ta liền không đánh lén!" Vu Mãng đáp lại.

"Ngươi nói không sai!

Vừa rồi ta nhất thời đại ý, nên mới bị thương, nhưng bây giờ, ngươi có thể thắng được ta sao?

Đây đều là Huyết Hải phân thân của ta, mỗi một cái đều sở hữu năm thành thực lực của ta, ta vừa ra tay, tuyệt đối ngươi sẽ không phải đối thủ của ta!" Minh Hà đồng ý với lời Vu Mãng, nhưng giờ đây, cảm thấy nắm chắc phần thắng, Minh Hà lão tổ sẽ không nghĩ Vu Mãng có thể thắng được mình.

"Quá đáng rồi!" Hậu Thổ bất mãn nói, "Nếu đã như vậy, Minh Hà căn bản sẽ không thua!

Vùng U Minh Huyết Hải này không thể biến mất, ngươi liền không thể bị giết chết, Vu Mãng làm sao có thể thắng?" "Ta trước đây không hề nói ta không thể mượn sức mạnh của Huyết Hải!" Minh Hà lão tổ cười lớn nói, "Vu Mãng, bây giờ ngươi cũng nên nhận thua đi!

Không cách nào phá giải phân thân của ta, ta muốn thắng, liền vô cùng đơn giản!" Vu Mãng nhìn thấy đại phiến Minh Hà phân thân xuất hiện trước mặt, đáp: "Ta không nhìn xuyên được phân thân nào, nhưng chỉ cần giết chết tất cả phân thân, vậy liền có thể thắng!" "Giết chết tất cả phân thân của ta?

Ngươi có thể làm được sao?

Chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong Huyết Hải rộng lớn ức vạn dặm, bỏ cuộc đi!" Minh Hà lại nói.

Vu Mãng không để ý đến lời Minh Hà, chỉ thấy Vu Mãng một phủ chém ra, một phủ ẩn chứa Pháp tắc Lực, uy lực tự nhiên vô cùng cường đại, liên tiếp chém giết năm tên Minh Hà phân thân.

Chương 112

Những Minh Hà phân thân đó lập tức hóa thành huyết thủy biến mất trước mặt Vu Mãng, tiếp tục như vậy, căn bản không có chút tác dụng nào, Vu Mãng hoàn toàn không phân biệt được Minh Hà bản tôn là ai.

Mà dù phân biệt được, ở trong Huyết Hải, Minh Hà cũng là thân bất tử.

Trừ phi có thể làm bốc hơi Huyết Hải, nếu không Vu Mãng căn bản không có cơ hội thắng Minh Hà lão tổ!

"Vu Mãng, ngươi không, không thắng được ta!" Trên bề mặt Huyết Hải, vô số Minh Hà lão tổ đồng thời hô lên.

Chỉ thấy lúc đó, hai thanh kiếm đồng thời bay ra, chém về phía sau lưng Vu Mãng.

Trong nháy mắt, Vu Mãng cảm nhận được sát ý cực lớn, không khó để nhận ra, uy lực của hai thanh kiếm cực kỳ khủng bố, không chỉ đơn giản là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

"Sao có thể?

Một đôi kiếm, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Hậu Thổ kinh hô một tiếng.

"Không sai, khi ta sáng tạo ra tộc A Tu La, Thiên Đạo giáng xuống công đức, trong đó có không ít công đức đều tiến nhập vào Á Tỳ Nguyên Đồ Song Kiếm, cũng khiến hai thanh kiếm thành công thăng cấp thành cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Chỉ nghe Minh Hà giải thích đầy đắc ý: "Không chỉ như vậy, hai thanh kiếm nếu liên hợp, thậm chí có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!" Hai thanh kiếm

là chí bảo chứng đạo của Minh Hà, uy lực vô cùng, bây giờ Minh Hà sử dụng hai thanh kiếm để đối phó Vu Mãng, chỉ cần Vu Mãng bị chém trúng, e là sẽ bị trọng thương cực nặng!

Vu Mãng dùng cự phủ đỡ, chặn được hai thanh kiếm, chỉ là khi Ám Huyết Phủ chống đỡ hai thanh kiếm, lại phát hiện từ trong hai thanh kiếm dũng xuất sát khí ngút trời, dường như muốn làm người ta choáng váng, thậm chí có thể khiến người ta trở nên điên cuồng.

Hai thanh kiếm không hổ là sát phạt chí bảo, nếu không phải ý chí Vu Mãng kiên định, đã bị ảnh hưởng rồi, phá hoại lực của chúng cũng vô cùng cường đại.

Vu Mãng sau khi bị chém trúng, lập tức rơi xuống Huyết Hải.

"Vu Mãng, ngươi thua rồi!" Minh Hà lão tổ cười lớn, chỉ thấy hàng trăm phân thân đồng thời lao về phía Vu Mãng.

"Quả nhiên ở trong Huyết Hải, chỉ cần không gặp Thánh nhân, phụ thân ta đều vô địch!" Nhìn thấy cảnh này, La Sát Công chúa mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù La Sát Công chúa biết ơn Vu Mãng, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ nhìn Vu Mãng đánh bại Minh Hà lão tổ!

Nếu lần này Minh Hà lão tổ thua, lão phải trả không ít cái giá!

"Không hổ là sư tôn, quả nhiên lợi hại!

Với thực lực của sư tôn, phỏng chừng có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân rồi!" Đại đệ tử của Minh Hà lão tổ, Tự Tại Thiên Ba Tuần nói.

"Vị Tổ Vu đó thực lực mạnh mẽ như vậy, ta muốn cùng y làm một số chuyện vui vẻ!

Nếu được, có lẽ có thể khiến ta sinh hạ hậu duệ xuất sắc!" Trong

mắt Thất Thập Nhị Công chúa tràn đầy vẻ dị thường.

“Thất Thập Nhị, đừng nói bậy, tộc A Tu La chúng ta và Vu tộc làm sao có thể liên hôn?” Tự Tại Thiên Ba Tuần nói.

“Điều đó chưa chắc, ta thấy một Tổ Vu đó quả thật lợi hại, không phải là sự tồn tại của Tổ Vu bình thường.

Nếu Thất Thập Nhị có thể trở thành thê tử của y, thậm chí chỉ là thiếp thất, cũng là một điều tốt đẹp, nếu có thể sinh hạ tử tự cho y, thì càng tốt hơn!” Thiên Phi Ô Ma nói.

“Liên hôn?

Không được!” La Sát Công chúa vừa nghe, lập tức nói.

“La Sát Công chúa, vì sao?” Thất Thập Nhị Công chúa hỏi.

“Thất Thập Nhị, muội còn nhỏ, sao vội vàng nói chuyện liên hôn?

Chuyện này đợi sau khi đại chiến Vu Yêu kết thúc rồi hẵng nói!” La Sát Công chúa trong lòng có chút hoảng sợ, lập tức che giấu cảm xúc của mình mà nói.

“La Sát Công chúa nói không sai, Thất Thập Nhị, thu hồi ý niệm của muội đi, hai tộc Vu Yêu chỉ có một tộc có thể tồn tại, nếu bây giờ chúng ta bám lấy Vu tộc, kết quả khó lường!” Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng đồng ý.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục xem đi, xem kìa, Vu Mãng hình như không bị thương!” Thiên Phi Ô Ma lại nói.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên thấy Vu Mãng xuất hiện từ dưới U Minh Huyết Hải, Vu Mãng bị thương, nhưng không nghiêm trọng.

Những Minh Hà lão tổ phân thân xung quanh Vu Mãng thì từ hơn trăm tên giảm xuống còn hơn ba mươi tên.

“Vô dụng thôi, phân thân của ta vô cùng vô tận, căn bản không thể

làm tổn thương ta!" Lúc đó, Minh Hà lại cười lớn, chỉ thấy trên mặt biển U Minh Huyết Hải, lại một lần nữa xuất hiện từng thân ảnh.

Lần này có thể xuất hiện hàng ngàn Minh Hà lão tổ phân thân!

Chương 113

Minh Hà phân thân ở đây có thể vô cùng vô tận, với kiểu chiến đấu như vậy, Vu Mãng căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để thắng!

Sắc mặt Hậu Thổ hơi biến, nhìn thấy cảnh này, Vu Mãng thật sự sẽ thua!

Hậu Thổ đã chuẩn bị tâm lý Vu Mãng sẽ thua, lúc này Vu Mãng đứng trên Huyết Hải, xung quanh y bắt đầu xuất hiện những cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy ngày càng nhanh, lấy Vu Mãng làm trung tâm, Huyết Hải xung quanh biến thành một xoáy nước khổng lồ.

Ngay sau đó, Huyết Hải bị cuốn lên, biến thành một cột nước rồng, trực tiếp thông lên trời cao!

Lấy Vu Mãng làm trung tâm, cột nước rồng nhanh chóng đạt đường kính trăm trượng, đang không ngừng mở rộng, những Minh Hà lão tổ phân thân trên Huyết Hải, hầu như tất cả đều bị cuốn vào.

Một khi bị cột nước rồng kéo vào trong, Minh Hà phân thân liền lập tức tan thành bụi, sức hút mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi, những tộc nhân A Tu La xung quanh nhìn thấy, đều giật mình lớn.

"Tất cả đệ tử lập tức rút lui, không được lại gần Vu Mãng Tổ Vu trong phạm vi vạn dặm!" Tự Tại Thiên Ba Tuần lớn tiếng hô.

Tự Tại Thiên Ba Tuần có một cảm giác, nếu bị cuốn vào trong, cũng sẽ lập tức biến thành huyết vụ, loại công kích có sức phá hoại này, y không thể chống đỡ nổi!

Thiên Phi Ô Ma lập tức dẫn Thất Thập Nhị Công chúa rút đi, La Sát Công chúa cũng không dám ở lại, những người khác càng không

dám.

Ngay cả Hậu Thổ, cũng rút lui ra ngoài, bởi vì sức hút của cột nước rồng ngày càng lớn, mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm… Chiêu Cuồng Phủ Phong Bão mà Vu Mãng tung ra, có thể mở rộng đến hàng triệu dặm, nơi nào cột nước rồng đi qua, nước biển của Huyết Hải đều bị cuốn đi.

Minh Hà bị cuốn vào trong Cuồng Phủ Phong Bão, không chỉ có phân thân, ngay cả bản thể của y cũng bị cuốn vào vài lần.

Nếu đổi là cường giả Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác, bây giờ không chết, cũng đã trọng thương!

Thế nhưng lúc này Minh Hà vẫn có thể sống sót, xuất hiện bên ngoài Cuồng Phủ Phong Bão, nhìn thấy phạm vi Cuồng Phủ Phong Bão ngày càng lớn, ngay cả Minh Tiêu Cung cũng bị cuốn vào.

Xung quanh Minh Tiêu Cung vốn có Minh Hà sử dụng một trăm ba mươi tám hạt Huyết Liên Tử bố trí một Huyết Liên Đại Trận, lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ Cuồng Phủ Phong Bão cuốn đến, trận pháp Minh Tiêu Cung lập tức khởi động, có thể thấy, Minh Tiêu Cung như một đóa Huyết Sắc Liên Hoa vậy, đang bung nở ra ngoài, Minh Tiêu Cung chính là hạt nhân trong đó!

Nhưng hiện tại trận pháp Minh Tiêu Cung dưới bão của Vu Mãng, Huyết Liên Đại Trận không ngừng phát ra huyết sắc quang mang, tộc nhân A Tu La trong Minh Tiêu Cung chỉ cảm thấy cả tòa Minh Tiêu Cung đều đang rung lắc không ngừng, như thể bị Cửu Chuyển Chuẩn Thánh công kích liên tục vậy.

Loại công kích này cực kỳ khủng bố, Huyết Liên Đại Trận chỉ chống đỡ chưa đến hai mươi tức thời gian, liền hoàn toàn tan nát,

ngay sau đó, Minh Tiêu Cung bị phá hủy, tộc nhân A Tu La bên trong đều bị phong bão xé thành bụi phấn.

"Dừng tay, Vu Mãng!" Minh Hà lão tổ nhìn thấy cảnh này, kinh hãi lớn, địa vực U Minh Huyết Hải tuy rộng lớn, nhưng phạm vi phong bão của Vu Mãng cũng không ngừng tăng lên, Minh Hà lão tổ sợ hãi rồi!

Vạn nhất Vu Mãng cứ tiếp tục như vậy, có lẽ Minh Hà lão tổ không chết, nhưng cả tộc A Tu La sẽ xong đời!

"Nếu Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử, vậy ta liền để vùng Huyết Hải này khô cạn!" Vu Mãng vừa dứt lời, lập tức vận dụng Bát Bội Bàn Cổ Chi Lực vào Cuồng Phủ Phong Bão, nhất thời, tốc độ mở rộng của Cuồng Phủ Phong Bão càng nhanh hơn.

Để Huyết Hải khô cạn?

Minh Hà lão tổ trong lòng kinh hãi lớn, lão và Huyết Hải có liên hệ sinh mệnh tương liên, Huyết Hải còn đó, lão liền sẽ không chết, nhưng nếu Huyết Hải biến mất, lão liền chắc chắn phải chết!

Vì mối quan hệ tồn tại đó, nên Minh Hà lão tổ có thể cảm nhận rõ ràng, nơi nào cột nước rồng của Vu Mãng đi qua, Huyết Hải đang biến mất, Vu Mãng không hề nói đùa!

Nếu để Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng tiếp tục xoay chuyển, phỏng chừng cả Huyết Hải không quá ba ngày sẽ khô cạn!

Cái quái vật này!

Minh Hà lão tổ phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi đó phun lên hai thanh kiếm trước mặt, Á Tỳ Nguyên Đồ Song Kiếm lập tức dũng xuất sát ý ngút trời.

Hai kiện sát phạt chí bảo có uy lực cực kỳ khủng bố, liên hợp lại, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ hai kiện linh bảo đồng thời bay ra, chém vào Cuồng Phủ Phong Bão.

Hàng ngàn đạo kiếm khí sát lục cuồng bạo chém vào trong Cuồng Phủ Phong Bão, có thể thấy, những công kích này căn bản không làm tổn thương Vu Mãng một chút nào.

Trong Cuồng Phủ Phong Bão lúc đó lại bạo phát ra vô số đạo cương kình, hai kiện linh bảo liên hợp, cũng không chịu nổi công kích của Cuồng Phủ Phong Bão.

Đinh đinh đinh… Hai kiện sát phạt chí bảo chịu công kích, huyết sắc quang mang trên chúng lập tức ảm đạm đi không ít.

Minh Hà lão tổ nhìn thấy sau đó, vô cùng đau lòng, hai kiện bảo vật này có cơ hội trưởng thành thành hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tiềm lực không thua kém chút nào so với Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại càng thích hợp hơn với Minh Hà lão tổ!

Minh Hà lão tổ cũng không hiểu, Vu Mãng rốt cuộc là loại gì!

Chương 114

Loại kiếm khí sát lục có uy lực như vậy, không có Tiên Thiên Chí Bảo bảo vệ, sao có thể chịu đựng được?

Minh Hà lão tổ tự nhiên không hiểu, Vu Mãng khi thi triển Cuồng Phủ Phong Bão, lại có Bàn Cổ Huyết Khí hộ thân, có thể chống đỡ công kích của pháp bảo, ngay cả công kích của Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể chống đỡ.

Hiện tại Á Tỳ Nguyên Đồ Kiếm công kích Vu Mãng, chỉ có thể làm Bàn Cổ Huyết Khí trên người Vu Mãng giảm đi mấy phần mà thôi.

Nhìn thấy cảnh này, Minh Hà lão tổ trong lòng vô cùng uất ức, nếu cứ để Vu Mãng tiếp tục xoay chuyển, tộc nhân A Tu La mà lão sáng tạo và Huyết Hải của lão đều sẽ xong đời!

Tộc nhân A Tu La là tâm huyết của Minh Hà lão tổ, Huyết Hải càng là mệnh căn của lão, Vu Mãng đã buộc lão phải nhận thua!

"Ta nhận…." Lời Minh Hà lão tổ chưa dứt, thân thể lại một lần nữa bị cuốn vào Cuồng Phủ Phong Bão, lại một lần nữa bị chém giết.

"Ta nhận thua!

Ta nhận thua rồi, Vu Mãng, mau dừng tay!" Minh Hà lão tổ bị xé thành bụi phấn, nhưng lời nói vẫn truyền ra ngoài.

Vu Mãng nghe xong, cơn bão xung quanh mới bắt đầu dần yếu đi.

Vu Mãng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, trên bề mặt thân thể Vu Mãng, có một chút vết thương, nhưng không nghiêm trọng.

Vu Mãng cảm thấy Cuồng Phủ Phong Bão có thể xoay chuyển một

tháng, đương nhiên, lúc đó Vu Mãng sẽ bị trọng thương.

Cuồng Phủ Phong Bão là chiêu số thương địch hại mình, nhưng đối với Vu Mãng, loại gánh nặng đó gần như không có gì khác biệt!

Vu Mãng cũng không để ý việc sẽ bị thương, bởi vì là một chiến sĩ Vu tộc, bị thương là chuyện thường ngày!

Nhưng Hậu Thổ nhìn thấy sau đó, lại có chút đau lòng, chỉ thấy trên lòng bàn tay Hậu Thổ xuất hiện một đạo hoàng sắc quang mang, đó là Pháp tắc Thổ, có thể dùng để trị liệu vết thương.

"Hậu Thổ, ta không sao!" Vu Mãng nở nụ cười rạng rỡ với Hậu Thổ.

Đối với Hậu Thổ, Vu Mãng vô cùng thân cận, y không biết cảm giác đó là gì, nhưng ở bên Hậu Thổ, sẽ khiến tâm trạng y vui vẻ.

Hậu Thổ cũng mỉm cười với Vu Mãng, khi nhìn thấy nụ cười của Hậu Thổ, Vu Mãng lại thất thần: "Hậu Thổ, ngươi thật đẹp!" Hậu Thổ nghe xong, má lập tức ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu nói: "Cái gì?" "Ta…." Lời Vu Mãng chưa dứt, liền thấy những người xung quanh đều đã đến.

"Vu Mãng đạo hữu, không ngờ ngươi lại có chiêu số như vậy, loại đạo thuật này có uy lực cực lớn, ta cũng không thể chống đỡ nổi!" "Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, có lẽ ta sẽ không chết, nhưng cả vùng U Minh Huyết Hải của ta sẽ hoàn toàn xong đời!" Minh Hà lão tổ một lần nữa xuất hiện ở đó, trên mặt lão lộ ra vẻ cười khổ.

Minh Hà lão tổ lần này thua tâm phục khẩu phục!

Một Vu Mãng tuy cảnh giới chỉ Tứ Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng đã lĩnh ngộ Pháp tắc Lực, sở hữu một loại chiêu số kỳ dị, những chiêu số này trong thế giới Hồng Hoang này, phỏng chừng không ai khác

hiểu được.

Bốn đại đệ tử của Minh Hà lão tổ, Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà bây giờ nhìn về phía Vu Mãng trong mắt đều mang theo vẻ kính trọng.

Cảnh giới của bọn họ có thể không kém Vu Mãng, nhưng thực lực thì kém Vu Mãng rất nhiều, Vu Mãng có thể trực tiếp khiêu chiến Minh Hà lão tổ, đánh bại Minh Hà lão tổ, có thể thấy y mạnh mẽ đến mức nào!

Ánh mắt Thất Thập Nhị Công chúa nhìn về phía Vu Mãng càng phát sáng, cảm thấy người nam tử trước mặt này mới có thể xứng đôi với mình!

Tộc A Tu La là một chủng tộc cực kỳ sùng bái thực lực, tộc A Tu La sinh ra để chiến đấu, chỉ có cường giả mới có thể giành được sự kính trọng của họ!

Bây giờ Vu Mãng đủ cường đại, thậm chí có thể sánh ngang với Tổ Vu, và hai vị Yêu Đế!

Vu Mãng còn có không gian thăng cấp thực lực, dù sao y mới chỉ là Tứ Chuyển Chuẩn Thánh, nếu Vu Mãng đạt Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, phỏng chừng dưới Thánh nhân, Vu Mãng thật sự có thể xưng là đệ nhất nhân!

Trong thế giới Hồng Hoang từ trước đến nay, trong số Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực mạnh nhất chính là Minh Hà lão tổ, Côn Bằng lão tổ, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Thập Nhị Tổ Vu.

Bây giờ Minh Hà lão tổ và Côn Bằng lão tổ đều bại dưới tay Vu Mãng, Vu Mãng chỉ cần thắng được Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, liền có thể xưng là đệ nhất Tổ Vu, đệ nhất Chuẩn Thánh!

“Lần này ta thắng rồi, ngươi nên giao hai kiện bảo vật đó cho ta rồi chứ!” Vu Mãng nói.

“Đương nhiên!” Minh Hà lão tổ cũng là người giữ lời hứa, lão thật sự sợ Vu Mãng, không dám giở thủ đoạn nữa.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hiện tại bị tổn thương nghiêm trọng, uy năng mất hết, cần luyện chế ngàn năm mới có thể khôi phục.

Còn Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, Vu Mãng lại có chút hứng thú, bên trong có thể phun ra Hồng Vân Thần Sa, dùng để công kích địch nhân.

Vu Mãng không cần nguyên thần cũng có thể điều khiển Hồng Vân Thần Sa, đối với Vu Mãng, đây lại là một loại thủ đoạn khác.

“Hai kiện bảo vật này ngươi cứ thu lấy, sau này có thể sẽ có tác dụng!” Hậu Thổ nhìn thấy, vui mừng nói với Vu Mãng.

Chương 115

Vu Mãng gật đầu, thu hai kiện bảo vật vào trong tay áo.

“Vu Mãng đạo hữu, bản tọa có một vấn đề muốn hỏi!” Minh Hà lão tổ hỏi.

Vu Mãng phát hiện nụ cười của Minh Hà lão tổ có chút cổ quái, nhưng cũng không để ý chi tiết, hỏi: “Minh Hà đạo hữu cứ hỏi!” “Không biết Vu Mãng đạo hữu đã có hôn phối chưa?” Minh Hà lão tổ mỉm cười hỏi.

“Cái gì?” Vu Mãng ngẩn ra.

“Minh Hà đạo hữu, ngươi có ý gì?” Hậu Thổ nghe xong, lông mày không khỏi nhướn lên.

“Hậu Thổ đạo hữu, thực ra là như thế này, tiểu nữ đã đến tuổi cập kê, ta cũng muốn tìm cho nó một phu quân tốt, ta thấy Vu Mãng đạo hữu là một biểu nhân tài, cùng với tiểu nữ của ta cũng là xứng đôi!” “Tổ Vu, nếu muốn liên hôn với nữ nhi La Sát Công chúa của ta, cũng không phải là một điều xấu, như vậy cũng có thể khiến mối quan hệ giữa tộc A Tu La ta và Vu tộc càng thêm thân mật!” Chỉ nghe Minh Hà nói.

Hậu Thổ nghe lời Minh Hà nói, sắc mặt liền âm trầm xuống.

La Sát Công chúa nghe xong, cả khuôn mặt đều ửng hồng, La Sát Công chúa, cũng cảm thấy xấu hổ, cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Vu Mãng.

La Sát Công chúa đối với Vu Mãng tự nhiên có hảo cảm, nhưng không đến mức chung tình với Vu Mãng.

Nếu thật sự trở thành nữ nhân của Vu Mãng, đối với nàng, đối với

tộc A Tu La, đều là chuyện tốt.

Vì lợi ích của tộc, La Sát Công chúa nguyện ý hy sinh.

Thất Thập Nhị Công chúa nghe xong không vui, nói: "Mẫu thân, xem kìa, La Sát Công chúa lại đi trước nữ nhi một bước đề xuất rồi, nếu không con cũng đề xuất, con không ngại đâu!" "Im miệng, bây giờ chuyện này là do giáo tổ nói, con không thể xen vào!" Ô Ma trừng mắt nhìn Thất Thập Nhị Công chúa một cái, nói.

"Được rồi!" Thất Thập Nhị Công chúa nghe xong, đành phải trốn sang một bên.

Vu Mãng lướt mắt nhìn La Sát Công chúa một cái, lắc đầu nói: "Đại chiến Vu Yêu sắp tới, ta không có hứng thú thành thân!" Hậu Thổ nghe xong, trong lòng không khỏi vui mừng, Minh Hà lão tổ thì có chút thất vọng, nói: "Vậy sao?

Nếu đã như vậy, bản tọa cũng không miễn cưỡng Vu Mãng đạo hữu, nhưng Vu Mãng đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu nhất định phải ở lại cùng ta luận đạo, có lẽ có thể khiến ta có điều lĩnh ngộ!" Yêu cầu này của Minh Hà lão tổ, Vu Mãng và Hậu Thổ cũng không từ chối, đạo của Tổ Vu và đạo của Minh Hà không giống nhau, nhưng có thể dùng để tham ngộ, nếu có thể tham ngộ thành công, đối với bản thân cũng sẽ có sự trợ giúp lớn.

Minh Tiêu Cung tuy bị hủy diệt, nhưng muốn xây dựng lại cũng không khó khăn, chỉ mười ngày thời gian liền một tòa Minh Tiêu Cung mới lại xuất hiện.

Vu Mãng, Minh Hà và Hậu Thổ luận đạo mười năm, Vu Mãng và Hậu Thổ mới quyết định rời đi.

Do đại đệ tử của Minh Hà lão tổ, Tự Tại Thiên Ba Tuần tiễn hai người rời khỏi Huyết Hải, khi đó Hậu Thổ nhìn về phía không xa có

một vùng sương mù đen kịt, trong lòng nàng xuất hiện một trận chấn động.

Vu Mãng thuận theo ánh mắt Hậu Thổ nhìn lại, hỏi: "Tự Tại Thiên Ba Tuần, đó là nơi nào?" "Vùng đất đó không có tên, nhưng ở đó, có vô số oan hồn đã chết tụ tập, vốn dĩ chúng tụ tập ở Huyết Hải của ta, nhưng đã bị giáo tổ đuổi đi rồi!" Tự Tại Thiên Ba Tuần đáp.

"Ta xin phép đưa hai vị đến đó, hoan nghênh hai vị trở lại Huyết Hải của ta!" Tự Tại Thiên Ba Tuần nói xong, liền quay về U Minh Huyết Hải.

Hậu Thổ nhìn vùng đất oan hồn tụ tập đó, trong lòng nàng có một cảm giác, dường như nhất định phải đi đến nơi đó một chuyến, có thứ gì đó đang chờ đợi nàng ở đó vậy.

"Hậu Thổ, không bằng chúng ta đi xem sao!" Vu Mãng nói.

"Có thể không?" Hậu Thổ hỏi.

"Sao lại không thể?" Vu Mãng mỉm cười nói.

"Nếu đã như vậy, ta liền đi xem sao, ta luôn cảm thấy có thứ gì đó đang hô hoán ta, ta luôn cảm thấy tâm tư bất an!" Hậu Thổ cúi đầu, trầm ngâm chốc lát, nói.

"Tâm tư bất an?

Chẳng lẽ Hậu Thổ bị thương sao?" Vu Mãng hỏi.

"Ta luận đạo mười năm, sao lại bị thương chứ?

Nhưng nơi đó, dường như có mối quan hệ nào đó với ta, ta cứ đến đó xem sao!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng gật đầu, cùng Hậu Thổ đi đến vùng đất oan hồn tụ tập đó.

Những oan hồn ở đó đều là sinh linh đã chết của Hồng Hoang

thiên địa hóa thành, không thể đi đến nơi khác, chỉ có thể lưu lại ở đó.

Những oan hồn này không có ý thức, nhưng phàm là người xâm nhập vào đó, đều sẽ bị công kích.

Vu Mãng và Hậu Thổ vừa đến, trước mặt liền xuất hiện đại phiến oan hồn, Hậu Thổ chân đạp xuống đất một cái, trong nháy mắt, Pháp tắc Đại Địa dũng xuất, chỉ thấy những oan hồn trước mặt lập tức tan thành bụi phấn.

Chân đạp trên đại địa, Hậu Thổ sở hữu sức mạnh vô cùng vô tận, khác hẳn với việc đứng trên U Minh Huyết Hải, đại địa, mới là chiến trường của Hậu Thổ!

Chương 116

Lúc đó, những oan hồn xung quanh dường như cảm nhận được điều gì, quỳ xuống, hướng về phía Hậu Thổ mà quỳ bái!

Những oan hồn đó hóa thành hai bên, như thể đang nghênh đón vị quân vương của chúng vậy.

Hậu Thổ cảm thấy kinh ngạc, những oan hồn này dường như nhận ra nàng vậy?

"Hậu Thổ, chuyện gì vậy?

Chúng đang quỳ bái ngươi!" Vu Mãng hỏi.

"Ta cũng không biết!" Hậu Thổ sắc mặt hơi biến, "Chúng ta đi tiếp đi, xem bên trong có gì!" Hậu Thổ tiếp tục đi về phía trước, càng đi sâu vào địa vực, oan hồn ở đó càng nhiều, Vu Mãng thấy những oan hồn đó quả thật đang quỳ bái Hậu Thổ, chỉ là cả Vu Mãng lẫn Hậu Thổ đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vu Mãng cùng Hậu Thổ đi về phía trước, một tháng, hai tháng, một năm, mười năm… Hai người đã đi ròng rã hai mươi năm, những oan hồn xuất hiện ở đó không chỉ có ức vạn!

Những oan hồn này, dường như tất cả đều đang quỳ bái Hậu Thổ, Hậu Thổ thở dài một hơi, nói: "Vu Mãng, ta cảm thấy trong cõi hư vô, dường như có chuyện quan trọng cần phải làm!" "Chuyện gì?" Vu Mãng hỏi.

"Ta cũng không biết, chỉ là một chuyện, e là có liên quan đến Vu tộc!

Ta cảm thấy Vu tộc ta, sẽ có đại nạn!" Trong mắt Hậu Thổ mang theo vẻ không nỡ.

“Sẽ không đâu, sao Vu tộc ta lại có đại nạn chứ?

Hôm nay là lúc Vu tộc ta đại hưng thịnh!” Vu Mãng đáp lại.

“Hy vọng là như vậy!” Hậu Thổ miễn cưỡng cười một tiếng.

Lúc đó, hai người lại cảm thấy có người xuất hiện.

Hai người nhìn về một hướng, chỉ thấy có một đạo nhân tay cầm một thanh kiếm, sau lưng có một viên luân, trên đỉnh đầu y có một đóa Thanh Liên.

Ba kiện pháp bảo của đạo nhân này đều là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đạo nhân này pháp lực không tầm thường, uy lực của ba kiện pháp bảo trong tay y dường như còn mạnh hơn những Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Vu Mãng từng thấy!

Uy lực của ba kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, hẳn là gần với Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một đạo nhân không hề nổi danh, sao lại sở hữu ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo có uy lực như vậy?

Vu Mãng và Hậu Thổ đồng thời nhìn về phía đạo nhân, lập tức liền hiểu ra, đạo nhân này đang sử dụng pháp bảo trong tay để hấp thu oan hồn ở đó!

Những oan hồn ở đó đều biến thành vật bổ sung cho pháp bảo trong tay y, những oan hồn này phát ra từng trận âm thanh thê lương, đạo nhân không hề để ý, vô cùng hưng phấn, đem tất cả những oan hồn này nuốt vào bên trong ba kiện pháp bảo.

Dùng oan hồn để luyện chế pháp bảo, đây không phải là chính đạo, nhưng không thể phủ nhận, phương thức này quả thật có thể nâng cao uy lực của linh bảo, đạo nhân không biết đã luyện hóa bao nhiêu vạn ngàn oan hồn vào bên trong pháp bảo rồi.

Đạo nhân bây giờ nhìn thấy Vu Mãng và Hậu Thổ, không khỏi ngẩn ra, nói: "Hai vị đạo hữu ở đây, không biết vì chuyện gì?" "Không có gì, chỉ là xem thử!" Vu Mãng thản nhiên nói.

"Ồ?

Tại hạ là Luyện Hồn đạo nhân, không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?" Đạo nhân hỏi.

"Ta là Vu Mãng của Vu tộc!

Còn vị này…." Lời Vu Mãng chưa dứt, liền bị Hậu Thổ cắt ngang.

"Ta chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi!" Hậu Thổ dường như không muốn tiết lộ thân phận, từ khi gặp đạo nhân, nàng đã mang mạng che mặt, che giấu dung nhan.

"Vu tộc?" Luyện Hồn đạo nhân nghe Vu Mãng là người Vu tộc, trong lòng siết chặt, nhưng cái tên Vu Mãng này, y lại chưa từng nghe qua.

Luyện Hồn đạo nhân đã ở đây vạn năm, một mực muốn nâng cao uy lực của linh bảo, đối với chuyện bên ngoài cũng không quan tâm, tự nhiên sẽ không biết Vu Mãng là ai.

"Nếu không có việc gì, vậy ta xin phép đi trước!" Hậu Thổ nói xong, liền cùng Vu Mãng rời đi.

Đi tiếp về phía trước, có một Hắc Đàm, Hậu Thổ muốn đi đến gần Hắc Đàm đó.

Chỉ là lúc đó, những oan hồn xung quanh lại chạy đến trước mặt Hậu Thổ, quỳ bái Hậu Thổ.

Luyện Hồn đạo nhân nhìn thấy cảnh này, cảm thấy vô cùng chấn kinh, chưa từng thấy tình huống như vậy.

Luyện Hồn đạo nhân luyện hóa những oan hồn này, những oan

hồn này sẽ phản kháng, sẽ bỏ chạy, nhưng không cầu xin tha thứ, cũng sẽ không quỳ bái người khác, bây giờ lại nhìn thấy cảnh này, vì vậy Luyện Hồn đạo nhân nhìn về phía Hậu Thổ, nói: "Vị đạo hữu này, không biết có thể tháo mạng che mặt xuống, cho tại hạ xem một chút không?" "Càn rỡ!" Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Chương 117

Luyện Hồn đạo nhân từng nghe nói đến những người trong Tử Tiêu Cung, bây giờ cũng là Ngũ Chuyển Chuẩn Thánh, càng quan trọng hơn, trên người y có ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, hiện tại miễn cưỡng chống đỡ khí thế của Hậu Thổ.

"Hậu Thổ, để ta xử lý y!" Trong mắt Vu Mãng lộ ra sát cơ.

Hậu Thổ là người Vu Mãng muốn bảo vệ, bây giờ một Luyện Hồn đạo nhân muốn ức hiếp Hậu Thổ, tự nhiên sẽ không tha cho đối phương.

Vu Mãng tay cầm Ám Huyết Phủ, thân thể vừa động, xông đến trước mặt Luyện Hồn đạo nhân, cự phủ chém xuống Luyện Hồn đạo nhân.

"Cút ngay, tên mãng phu kia!" Luyện Hồn đạo nhân thấy Vu Mãng lỗ mãng như vậy, lớn tiếng quát.

Trên đầu Luyện Hồn đạo nhân Thanh Liên phát ra một đạo thanh sắc quang mang, đồng thời viên luân phía sau lưng cũng bạo phát kim quang, đồng thời đánh về phía Vu Mãng.

Nhưng hai đạo quang mang dưới một phủ của Vu Mãng, trong nháy mắt tan thành bụi phấn, hai kiện pháp bảo có thể sánh ngang Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng trước mặt Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, bị chém nát tại chỗ, như thể đậu phụ vậy.

"Không thể nào!

Rốt cuộc…." Lời Luyện Hồn đạo nhân chưa dứt, thân thể đã bị chém thành hai nửa.

Một phủ, Tiên Thiên Linh Bảo tan nát, Luyện Hồn đạo nhân cũng

bị chém giết.

Thật sự là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không thể chống đỡ nổi một phủ của Vu Mãng, huống chi Tiên Thiên Linh Bảo trên người Luyện Hồn đạo nhân chỉ là Hạ phẩm, là linh bảo đã luyện hóa oan hồn để nâng cao uy lực mà thôi.

Luyện Hồn đạo nhân không ngờ, lại bị giết chết như vậy, vốn tưởng rằng dù có gặp Bát, Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cũng có năng lực toàn thân rút lui, nhưng bây giờ lại không chống đỡ nổi một phủ của đối phương!

Khi Luyện Hồn đạo nhân chết đi, y còn không biết rốt cuộc mình chết trong tay ai!

"Vu Mãng, pháp bảo trên người người này đã luyện hóa rất nhiều oan hồn, vũ khí Ám Huyết Phủ của ngươi có lực thôn phệ, hãy nuốt tất cả những oan hồn này vào, sẽ có lợi cho việc nâng cao uy lực của Ám Huyết Phủ của ngươi!" Hậu Thổ nhắc nhở.

Vu Mãng cũng biết điều đó một chút, tự nhiên sẽ không khách khí, trên Ám Huyết Phủ của Vu Mãng dũng xuất lực hút mạnh mẽ.

Nếu để Vu Mãng từng cái từng cái đi bắt những oan hồn này rồi luyện hóa, Vu Mãng cũng không có quá nhiều hứng thú, nhưng bây giờ thì khác, bên trong ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, chứa đựng oan hồn mà Luyện Hồn đạo nhân đã bắt giữ vạn năm, số lượng những oan hồn này vô cùng lớn.

Chỉ riêng năng lượng của những oan hồn này, đã có thể khiến uy lực của Ám Huyết Phủ tiến thêm một bước rồi!

Ám Huyết Phủ trước đây đã thôn phệ Cửu Ma Tháp, bây giờ lại có được những oan hồn này, không cần bao lâu, liền có thể thăng cấp thành cấp độ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi.

Những oan hồn này không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn, nhưng Vu Mãng không hề để ý, Vu Mãng sẽ không lương thiện mà thả những oan hồn này ra, oan hồn hiện tại không có ý thức tự chủ, sống hay biến mất, cũng không có gì khác biệt.

Có thể nâng cao uy lực của Ám Huyết Phủ, Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí.

Sau khi Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém nát ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, những oan hồn thoát ra từ ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp dũng lên trời không, oan hồn khổng lồ dường như có thể che kín cả bầu trời.

Giây tiếp theo, Vu Mãng giơ phủ đầu lên, nuốt tất cả những oan hồn đó vào bên trong Ám Huyết Phủ.

Ám Huyết Phủ lập tức phát ra từng trận hung uy, có thể thấy, Ám Huyết Phủ cũng đang biến hóa.

Sau một tháng, Ám Huyết Phủ cuối cùng cũng nuốt hết tất cả những oan hồn bên trong, quay trở về tay Vu Mãng.

"Vu Mãng, Ám Huyết Phủ của ngươi xem ra có thể tiếp tục tiến hóa, không biết có thể trưởng thành đến mức độ nào!" Hậu Thổ cũng vui vẻ nói.

"Đều là do vận khí của ta tốt, có thể gặp được một Luyện Hồn đạo nhân!" Vu Mãng cười nói.

Hậu Thổ gật đầu, đi về phía Hắc Đàm đó.

Trong Hắc Đàm đó toàn bộ là nước đen, thỉnh thoảng có oan hồn từ bên trong bốc lên, Hậu Thổ nhìn vào đàm thủy đó, sắc mặt lại có chút biến đổi.

"Hậu Thổ, trong đàm có gì sao?" Vu Mãng hỏi.

“Ta cũng không biết, nhưng ta cảm thấy, thứ đang hô hoán ta, ở bên trong đó!” Hậu Thổ nhìn vào đàm thủy, trên tay nàng xuất hiện từng thủ ấn.

Dưới sự điều khiển của Pháp tắc Thổ của Hậu Thổ, cũng có thể gọi là Pháp tắc Đại Địa, chỉ thấy trong đàm thủy, xuất hiện từng đạo gợn sóng, trong những gợn sóng đó, xuất hiện một tòa đại điện.

Khi một tòa đại điện bay ra, nhất thời, tất cả oan hồn đều phục xuống đất.

Luân Hồi Điện xuất hiện trước mặt Hậu Thổ, Hậu Thổ vươn tay, chỉ thấy khi ngón tay ngọc của nàng chạm vào Luân Hồi Điện, Luân Hồi Điện liền nhập vào giữa mi tâm của nàng.

Sắc mặt Hậu Thổ đại biến, trên khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ chấn kinh, ngay sau đó, Hậu Thổ ngã về phía sau.

Chương 118

"Hậu Thổ!" Vu Mãng kinh hô một tiếng, lập tức chạy đến ôm lấy Hậu Thổ.

Hậu Thổ ở đó hôn mê đi, Vu Mãng ở bên cạnh Hậu Thổ.

Vu Mãng không phải là không muốn đưa Hậu Thổ về Tổ Vu chi địa, nhưng Hậu Thổ dường như bị cố định ở đó, Vu Mãng cũng không thể đưa đi.

Chờ đợi ròng rã ba năm, Vu Mãng không dám rời đi, chỉ đành ở đó chờ Hậu Thổ tỉnh lại, một mặt sử dụng Pháp tắc Lực để tôi luyện Ám Huyết Phủ, Ám Huyết Phủ sau ba năm tôi luyện bằng Pháp tắc Lực, quả nhiên đã trưởng thành đến cấp độ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ám Huyết Phủ không ngừng phát ra hung uy, có thể thấy, Ám Huyết Phủ quả thật đang chuyển hóa theo hướng hung binh, có vài phần khí vị của sát phạt chí bảo.

Giết trời, giết đất, giết chúng sinh!

Đây là năng lực của Á Tỳ Nguyên Đồ Kiếm, là sát phạt chí bảo đệ nhất thiên hạ!

Nếu Ám Huyết Phủ có thể trở thành sát phạt chí bảo, thì e rằng vị trí của hai thanh kiếm kia sẽ phải lùi lại một bậc!

Vu Mãng nhìn Hậu Thổ một cái, phát hiện Hậu Thổ chưa tỉnh lại, thở dài một hơi, tĩnh tọa bên cạnh Hậu Thổ.

Lúc này, đôi mắt Hậu Thổ từ từ mở ra, dường như đã hiểu rõ số mệnh của mình.

"Hậu Thổ, ngươi tỉnh rồi sao?" Vừa thấy Hậu Thổ, Vu Mãng lập

tức kích động.

Hậu Thổ u u nói: "Ta ngủ bao lâu rồi?" "Ba năm!" Vu Mãng đáp.

"Ba năm?" Hậu Thổ lẩm bẩm, "Không ngờ đã ba năm trôi qua!" "Hậu Thổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi đột nhiên hôn mê?

Chúng ta lập tức quay về Tổ Vu chi địa đi!" Vu Mãng nói.

"Chờ đã!" Hậu Thổ nhìn về phía Vu Mãng, ánh mắt nàng thâm thúy, trong mắt lóe lên một tia ai thương.

Hậu Thổ che giấu đi, mới nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, ta có cách có thể khiến ngươi có được nguyên thần!" "Cái gì?" Vu Mãng nghe xong, mắt trợn to, có chút không dám tin, "Vu tộc ta bẩm sinh không có nguyên thần, Hậu Thổ, ngươi giúp ta sao?" "Vừa rồi đại điện từ trong Luân Hồi Đàm nổi lên, tên là Luân Hồi Điện, Luân Hồi Điện là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có thể dựng dục ra nguyên thần, nhưng có lẽ cần phải tốn một chút thời gian!" Hậu Thổ nói.

"Hậu Thổ, ngươi muốn ban nguyên thần cho ta?" Vu Mãng lại một lần nữa kinh ngạc, hỏi.

"Không sai, tuy ta có Thập Nhị Tổ Vu, nhưng ta đều biết, trong chúng ta không ai có thể thành Thánh, nhưng ngươi thì không giống, ta từ trên người ngươi, có thể nhìn thấy tiềm lực siêu việt Tổ Vu, nếu ngươi thành Thánh, nhất định có thể che chở Vu tộc ta!" Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, lộ ra nụ cười.

"Hậu Thổ, ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ngươi!" Vu Mãng nghe xong, ánh mắt kiên định nói.

"Được, nếu đã như vậy, ta liền bắt đầu đi!" Giữa mi tâm Hậu Thổ xuất hiện một đạo kim quang.

Kim quang rơi xuống trước mặt Vu Mãng và Hậu Thổ, chỉ thấy một tòa đại điện xuất hiện, một tòa đại điện vô cùng hùng vĩ, vừa xuất

hiện, liền không ngừng hấp thu những oan hồn xung quanh.

Ba năm thời gian, đã khiến Hậu Thổ lĩnh ngộ được nhiều điều, thậm chí biết rõ số mệnh của mình, e rằng nhất định phải thân hóa luân hồi, bổ sung cho thiên địa này!

Hậu Thổ tuy nhân từ lương thiện, nhưng không phải là loại Thánh Mẫu, so với chúng sinh thiên hạ, nàng càng quan tâm đến Vu tộc, và cả Vu Mãng!

Bây giờ nếu Hậu Thổ thật sự thân hóa luân hồi ở đây, thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc sẽ không thể bố trí được nữa, lúc đó nếu thật sự khai chiến với Yêu tộc, Vu tộc chắc chắn sẽ bại trận!

Hậu Thổ tuy không thể tham ngộ thiên cơ, nhưng bây giờ, khi có được Luân Hồi Điện, nàng nhất định phải làm một việc trước!

Đó là vì Vu Mãng mà ngưng tụ lại nguyên thần!

Bây giờ Hậu Thổ lấy những oan hồn đó làm dẫn, có thể ngưng tụ ra nguyên thần.

Nếu không như vậy, sẽ có phần trái với thiên lý, nhưng Luân Hồi Điện là một kiện Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, Luân Hồi Điện, có thể quản lý luân hồi của chúng sinh thiên hạ, người sở hữu nó, nhất định phải thân hóa luân hồi, có thể trở thành Công Đức Chí Bảo vô thượng!

Nhưng kiện pháp bảo này, không thể dùng làm pháp bảo công kích hoặc phòng ngự, cũng không thể bị người khác cướp đi!

Hậu Thổ có được kiện pháp bảo này, phúc họa khó lường!

Bây giờ Hậu Thổ không để ý nhiều như vậy, Hậu Thổ nắm tay Vu Mãng, cùng nhau tiến vào Luân Hồi Điện.

Vừa bước vào Luân Hồi Điện, ở bên trong, dường như ẩn chứa lý lẽ đại đạo của thiên địa, Hậu Thổ nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, bây giờ lập tức bế quan lĩnh ngộ, lần này ta sẽ không rời khỏi Luân Hồi Điện cho đến khi ngươi ngưng tụ ra nguyên thần!" Hậu Thổ biết chỉ có một cơ hội ngưng tụ nguyên thần, ngoài nàng ra, chỉ có thể giúp một người ngưng tụ nguyên thần, vì vậy Hậu Thổ đã chọn Vu Mãng!

Tiềm lực của Vu Mãng, cao hơn Thập Nhị Tổ Vu, nếu Vu Mãng có được nguyên thần, nhất định có thể siêu việt mười một Tổ Vu khác.

Hậu Thổ biết sau này có thể cần phải thân hóa luân hồi, vì vậy nhất định phải để lại một con đường lui cho Vu tộc, Vu Mãng, có thể là chìa khóa trong đại chiến Vu Yêu!

Chương 119

Có thể nói, Hậu Thổ đã đặt tất cả mọi thứ lên người Vu Mãng, đại chiến Vu Yêu trong tương lai, sự hưng suy của Vu tộc, đều sẽ nằm trên người Vu Mãng!

Vu Mãng không biết những điều này, nhưng y biết một điều, Hậu Thổ sẽ không làm hại mình!

Bây giờ Vu Mãng chỉ cảm thấy thân thể mình ấm áp.

Vu Mãng nhắm mắt, không ngừng tham ngộ, trên đỉnh đầu Vu Mãng, lại có một đạo kim quang đang thai nghén, Vu Mãng dường như ẩn ẩn có liên hệ với Thiên Đạo, dường như có thêm một số đốn ngộ.

Ở bên ngoài, những oan hồn xung quanh không ngừng dũng vào Luân Hồi Điện, thời gian kéo dài mười năm, trăm năm… Chín trăm năm thời gian vội vã trôi qua, Vu Mãng và Hậu Thổ cuối cùng cũng bước ra từ Luân Hồi Điện.

Bây giờ hai người, đều đã lĩnh ngộ ra nguyên thần, không chỉ có thể điều khiển pháp thuật, còn có thể sử dụng pháp thuật.

Vu Mãng nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, có nguyên thần, ta có thể cảm ứng mọi thứ, đối với việc nâng cao thực lực của ta có không ít trợ giúp, đều phải cảm ơn ngươi!

Không bằng như vậy, ta tặng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho ngươi đi!" Vu Mãng vừa nói, liền đưa đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho Hậu Thổ.

Gần ngàn năm trôi qua, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã tự mình khôi phục, bây giờ lại có thể sử dụng được nữa.

Chỉ là Hậu Thổ lại không nhận, lắc đầu, nói: "Vu Mãng, ta tạm thời cần ở lại đây một thời gian, ta có điều cảm ngộ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ta không dùng được!" "Ngươi muốn ở lại?" Vu Mãng nghe lời Hậu Thổ nói, không khỏi ngẩn ra.

"Ta chỉ tạm thời ở lại thôi, có lẽ ta sẽ có đột phá, biết đâu có thể thành Thánh, ta cảm thấy cơ duyên thành Thánh của ta ở đây!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng gật đầu, chỉ thấy lòng bàn tay y lật một cái, một đoàn tử khí xuất hiện trên lòng bàn tay y.

"Vu Mãng, ngươi làm gì vậy?" Hậu Thổ ngạc nhiên hỏi.

"Hồng Mông Tử Khí, ta từ trên người Côn Bằng có được một đoàn Hồng Mông Tử Khí, bây giờ ta liền tặng cho Hậu Thổ, nếu ngươi có được, biết đâu có thể khiến ngươi thành Thánh!" Vu Mãng mỉm cười nói.

Hậu Thổ nghe xong, trong lòng vô cùng cảm động, lắc đầu nói: "Sao có thể?

Hồng Mông Tử Khí nếu cho ngươi, chẳng phải càng thích hợp hơn sao?" "Hậu Thổ, ngươi sai rồi, ta đã tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng ta phát hiện nó không thích hợp với ta!" Vu Mãng lắc đầu nói.

"Vì sao?" Hậu Thổ kinh ngạc hỏi.

"Hồng Mông Tử Khí dường như do Thiên Đạo ban tặng, dành cho những người định sẵn sẽ thành Thánh trong thiên địa, hiện tại Lục Thánh đều đã thành Thánh, ta trong ngàn năm qua đã cảm ngộ ra, đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy, thuộc về ngươi!" Vu Mãng đáp.

"Còn ngươi thì sao?" Hậu Thổ nhìn Vu Mãng hỏi.

"Ta có đạo của riêng ta, không giống với Lục Thánh, cũng không

giống với bất kỳ ai khác, đạo của ta, Dĩ Lực Chứng Đạo!" Vu Mãng đáp.

"Dĩ Lực Chứng Đạo?" Hậu Thổ nghe xong, nhìn về phía Vu Mãng, dường như cảm thấy sau lưng Vu Mãng có một bóng người khổng lồ vậy.

Dĩ Lực Chứng Đạo chỉ có một người có thể làm được, đó chính là Bàn Cổ Đại Thần!

Chẳng lẽ Vu Mãng muốn bắt chước Bàn Cổ Đại Thần?

Nếu thật sự như vậy, Vu Mãng quả thật không cần Hồng Mông Tử Khí!

Ở đó, Hậu Thổ cuối cùng cũng nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, nói: "Được, ta liền nhận lấy đạo Hồng Mông Tử Khí này, Vu Mãng, ngươi cứ về Tổ Vu chi địa trước đi!" "Được!" Vu Mãng gật đầu, nói.

Sau lưng Vu Mãng xuất hiện một đôi cánh, Vu Thần Huyết Dực!

Có một đôi cánh, Vu Mãng có thể từ đó bay về Tổ Vu chi địa.

Hậu Thổ nhìn Vu Mãng rời đi, thở dài một hơi, Luân Hồi Điện là một chí bảo, nhưng cũng có thể là một tòa nhà tù, chỉ là hiện tại, nàng sẽ không thân hóa luân hồi, nếu thật sự muốn hóa luân hồi, cũng nhất định phải đợi sau khi một trận đại chiến Vu Yêu kết thúc!

Vì Luân Hồi Điện đang nằm trong tay nàng, những gì cần làm, liền do nàng quyết định!

Hậu Thổ hiện tại đã có nguyên thần, ẩn ẩn có thể suy đoán, diễn thiên cơ.

"Vu Mãng, tương lai của ngươi, không ai có thể suy ra, Thánh nhân, cũng vậy, tương lai của Vu tộc ta, liền giao phó cho ngươi!" "Nơi này là nơi tất cả oan hồn tụ tập, vậy sau này nơi đây, liền gọi là

Phong Đô đi!” Hậu Thổ nói xong, lại đi vào Luân Hồi Điện.

Hậu Thổ không hề hoang mang, cơ duyên thành Thánh của nàng, ở ngay tại đây!

Vu Mãng quay về Tổ Vu chi địa, lập tức gặp mười một Tổ Vu khác.

Những Tổ Vu này nhìn Vu Mãng một mình quay về, đều kinh ngạc, nhao nhao hỏi về tung tích của Hậu Thổ.

Chương 120

Vu Mãng nói tung tích của Hậu Thổ cho các Tổ Vu, các Tổ Vu ở đó đều kinh ngạc, Hậu Thổ và Vu Mãng đều đã có nguyên thần, bây giờ Hậu Thổ đang tham ngộ cơ duyên thành Thánh sao?

"Quá tốt rồi, nếu Hậu Thổ có thể thành Thánh, Vu tộc ta cũng có Thánh nhân, liền không sợ Thánh nhân Nữ Oa của Yêu tộc!" Cộng Công vừa nghe, lập tức vui mừng nói.

"Chỉ là không biết Hậu Thổ có thể thành công hay không, nếu có thể thành công, đối với Vu tộc ta, đó là điều tốt nhất, đương nhiên, ta cũng cần phải làm những chuẩn bị khác!" Chúc Dung nói.

"Không sai, lần này Vu Mãng đã mang về một tin tức tốt, U Minh Huyết Hải, Minh Hà lão tổ và tộc A Tu La, nguyện ý liên thủ với Vu tộc ta!" Đế Giang nói.

"Nhưng ta hiện tại khó tìm được những minh hữu khác!" Thiên Ngô có chút bất đắc dĩ nói.

"Nhân tộc hiện tại vô cùng cường đại, tuy chỉ mới hai ngàn năm, nhưng Nhân tộc đã xuất hiện tồn tại cấp độ Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng không ít, số lượng Nhân tộc càng đột phá một trăm ức!" Chỉ nghe Huyền Minh lúc này nói: "Nếu chúng ta có thể tranh thủ Nhân tộc liên hợp với chúng ta, phỏng chừng có thể kháng hành với Yêu tộc!" "Nhưng hiện tại Nhân tộc không có ý định liên hợp với chúng ta, Cửu Phượng đã đi tranh thủ Nhân tộc, nhưng thủ lĩnh Nhân tộc Hiên Viên Hoàng Đế đã không đồng ý với chúng ta!

Ta thấy Nhân tộc cũng là họa lớn của chúng ta, chi bằng chúng ta trừ khử bọn chúng đi!" Cộng Công lớn tiếng hô: "Thực lực Nhân tộc hiện tại tuy không mạnh, nhưng cũng không yếu, nếu cứ để phát triển

tiếp, nhất định sẽ uy hiếp Vu tộc ta!" "Không thể, hiện tại thực lực Nhân tộc không yếu, nếu chúng ta ra tay với họ, chỉ khiến Nhân tộc liên hợp với Yêu tộc mà thôi, hiện tại kẻ địch ưu tiên nhất của chúng ta, là Yêu tộc!" Đế Giang lắc đầu nói.

Các Tổ Vu thương lượng không ra kết quả, lúc đó, Vu Mãng đột nhiên nói: "Các vị Tổ Vu, Vu tộc ta hiện tại không tìm được minh hữu!

Nếu đã như vậy, ta hà cớ gì không đổi một phương thức?" "Đổi một phương thức?

Ngươi có ý gì?" Câu Mang hỏi.

"Nếu chúng ta không chiêu mộ được những Yêu tộc đó, vậy chúng ta cũng không cần chiêu mộ nữa!" Vu Mãng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Xa Bỉ Thi sáng lên, nói: "Ý của ngươi là, chúng ta đi trừ khử bọn chúng?" "Không sai!" Vu Mãng gật đầu nói, "Những Yêu tộc mà chúng ta chiêu mộ không được, ta sẽ ra tay trừ khử chúng đi, nếu Yêu tộc hiện tại không khai chiến với chúng ta, ta chỉ cần giết chết tất cả minh quân của những Yêu tộc đó, thì chúng sẽ không thể giúp được Yêu tộc nữa!" Mười một vị Tổ Vu nghe lời Vu Mãng nói, thần sắc đều thay đổi, nhìn Vu Mãng không chỉ là một mãng phu bình thường, mà là một mãng phu có trí tuệ!

Chỉ nghe Đế Giang tiếp tục nói: "Vu Mãng nói không sai!

Những Yêu tộc đó thực lực cường đại, nhưng hiện tại đều là những Yêu tộc đã suy tàn, ta điều tra, Thiên Đình của Yêu tộc đã tìm Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc ra tay!" "Ba đại chủng tộc từng là bá chủ thiên địa, hiện tại Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân đều không còn, nhưng thực lực vẫn cường đại, hiện tại đi giúp Thiên Đình Yêu tộc, đó là họa lớn của chúng ta!" "Chúng ta trước tiên phải tìm cách trừ khử ba đại Yêu tộc này!

Ba đại Yêu tộc hiện tại trừ tộc trưởng ra, thực lực của những người khác đều không mạnh mẽ, nhưng tộc trưởng của họ ít nhất cũng có thực lực Thất Chuyển Chuẩn Thánh, thậm chí có Bát Chuyển Chuẩn Thánh!" "Chúng ta tốt nhất là tìm cách ra tay bất ngờ!

Tốt nhất là tiêu diệt một tộc trong số đó trước!" Các Tổ Vu nghe xong, cũng đồng ý với lời Đế Giang, sau khi thương lượng, cuối cùng quyết định tiêu diệt Kỳ Lân nhất tộc trước!

Kỳ Lân nhất tộc có năng lực sinh sản tương đối thấp, tộc nhân cũng không nhiều, sau khi Thủy Kỳ Lân mất tích, Kỳ Lân nhất tộc liền bắt đầu suy tàn, hiện tại tộc trưởng Kỳ Lân nhất tộc, Lân Phong là một Bát Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực cũng không yếu.

Những Kỳ Lân nhất tộc này hiện tại đều ở trong Kỳ Lân Cốc, nếu bây giờ tiêu diệt Kỳ Lân nhất tộc, cũng có thể trấn nhiếp một số Yêu tộc đang dao động không yên!

"Được, nếu đã như vậy, ta liền quyết định rồi, ta lập tức đi triệu tập Kỳ Vu tộc, chỉ cần ba ngàn Vu tộc, liền có thể tiêu diệt Kỳ Lân nhất tộc!" Cộng Công nói.

Những người lần này đi đến Kỳ Lân Cốc đã được quyết định, ngoài Cộng Công ra, còn có Vu Mãng, cùng với năm Đại Vu khác, và ba ngàn tộc nhân Vu tộc!

"Từ chỗ chúng ta đến Kỳ Lân Cốc cần hơn một năm thời gian, nhưng ta có cách có thể đưa các vị đến trong vòng mười ngày!" Vu Mãng nói.

"Vu Mãng, ngươi có cách sao?" Cộng Công vừa nghe, lập tức vui mừng nói.

"Các vị đứng lại gần nhau!" Vu Mãng vừa dứt lời, chỉ thấy y phất tay một cái, tay áo lướt qua mọi người, đại phiến Vu tộc trước mặt

liền biến mất.

Cộng Công nhìn thấy, kinh hãi lớn hỏi: "Vu Mãng, … Tụ Lý Càn Khôn?

Chẳng phải là đạo thuật của Trấn Nguyên Tử sao?

Ngươi lại biết sử dụng loại pháp thuật này?" "Cộng Công, ta đi đây!" Vu Mãng không giải thích, phất tay áo một cái, cũng đem Cộng Công thu vào trong tay áo của mình.

Vu Mãng vẫn luôn biết loại chiêu số này, nhưng trước đây không có lý do cần thi triển, bây giờ Vu Mãng đã định tiến vào Kỳ Lân Cốc, cùng với ba ngàn tộc nhân Vu tộc cùng nhau tiến vào, Vu Mãng tự nhiên cần phải thể hiện năng lực của mình.

Vu Mãng sử dụng Vu Thần Huyết Dực, tốc độ của y bây giờ nhanh đến kinh người, nhanh hơn tốc độ chạy của tộc nhân Vu tộc gấp mấy chục lần, bây giờ Vu Mãng tương đương với việc có thể đưa những tộc nhân Vu tộc này cùng nhau đi đến Kỳ Lân Cốc.

Mười ngày sau, Vu Mãng đã đến bên ngoài Kỳ Lân Cốc.

Kỳ Lân Cốc là một nơi linh khí hội tụ, bên trong Kỳ Lân Cốc, ngoài hơn trăm đầu Kỳ Lân ra, còn có một số chủng tộc á Kỳ Lân, Bạch Trạch trong đó cũng là hậu duệ của Kỳ Lân nhất tộc, nhưng so với Kỳ Lân chân chính, thiên phú và tiềm lực đều có không ít chênh lệch.

Là tộc trưởng của Kỳ Lân nhất tộc, Lân Phong có thiên phú và thực lực vô cùng cường đại, là một mạch Thánh Kỳ Lân trong Kỳ Lân nhất tộc!

Mạch Thánh Kỳ Lân sở hữu lực khôi phục mạnh mẽ, một giọt tiên huyết của họ, có thể trị liệu bất kỳ vết thương nào, người nguyên thần bị tổn thương, hay nhục thân trọng thương, đều có thể trị liệu.

Mạch Thánh Kỳ Lân có thực lực cũng vô cùng cường đại, hiện tại Lân Phong xuất hiện trong Kỳ Lân Động trong cốc.

Bên trong Kỳ Lân Động này, có một thủy đàm màu vàng, trong thủy đàm đó, có một quả trứng xuất hiện, quả trứng toàn thân tuyết trắng, trên đó có từng đạo văn lộ huyền diệu.

Chương 121

Trong thủy trì đó, dũng xuất từng trận uy thế ngút trời.

"Thủy Kỳ Lân, những thiên tài địa bảo mà Yêu tộc đã tặng, cùng với những bảo vật ta đã thu thập, ta đã lấy hết, và toàn bộ huyết dịch của tộc Kỳ Lân ta đều đã nhỏ vào đây, không quá ba ngày, y liền có thể hoàn toàn khôi phục, tỉnh lại!" Trong mắt Lân Phong tràn đầy vẻ kích động.

"Đợi Thủy Kỳ Lân ta một lần nữa xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang này, ta nhất định có thể thành Thánh, lúc đó tộc Kỳ Lân ta, liền sẽ trở lại bá chủ Hồng Hoang!" Thanh âm của Thủy Kỳ Lân truyền ra, mang theo một cỗ bá đạo khí tức không thể diễn tả.

"Vâng, Thủy Kỳ Lân, ta tin ngài có thể làm được!" Lân Phong lập tức đáp lại.

"Tộc trưởng, tộc trưởng, đại sự không ổn rồi!" Bên ngoài truyền đến một tiếng nói.

"Đại sự bất hảo?" Lân Phong sắc mặt trầm xuống, rồi bước ra ngoài.

Khi Lân Phong bước ra khỏi Kỳ Lân Động, y thấy trước mặt có một đầu Kỳ Lân trắng đang đợi.

"Lân Siêu, đã xảy ra chuyện gì?

Không phải ta đã nói, khi ta ở trong Kỳ Lân Động, không có việc gì quan trọng thì đừng quấy rầy ta sao!" Lân Phong bất mãn nói.

"Không phải vậy đâu tộc trưởng, có đại sự xảy ra, bên ngoài Kỳ Lân Cốc, có mấy ngàn Vu tộc xuất hiện!" Lân Siêu vội vàng đáp.

"Cái gì?!" Lân Phong sắc mặt đại biến.

Bên ngoài Kỳ Lân Cốc, khi mấy ngàn Vu tộc xuất hiện, Cộng Công liếc nhìn Vu Mãng một cái, hỏi: "Vu Mãng, giờ ta phải làm sao?" "Bên ngoài Kỳ Lân Cốc có một đại trận, nếu không phá được đại trận này, thì không có cách nào đối phó được tộc nhân Kỳ Lân!" Một nữ Vu tộc ở bên cạnh hai người nói.

Vu tộc này chính là Cửu Phượng!

Bởi vì lần này bên trong chỉ có Cộng Công và Vu Mãng hai vị Tổ Vu, nên Đế Giang và những người khác không yên tâm, đặc biệt phái Cửu Phượng đến!

Cửu Phượng sau hai ngàn năm vẫn chưa đột phá vào Chuẩn Thánh, nhưng Cửu Phượng đã không còn xa cảnh giới Chuẩn Thánh nữa, với thiên phú và tư chất của nàng, hẳn là có cơ hội trở thành Chuẩn Thánh.

Cửu Phượng không chỉ có thiên phú không tồi, mà còn có trí mưu xuất sắc.

Vu Mãng và Cộng Công đều là hai vị Tổ Vu lỗ mãng, xung động, chính cần Cửu Phượng phối hợp.

"Thế nào, chỉ cần phá vỡ đại trận này là ta có thể tiến vào sao?" Cộng Công hỏi.

"Đúng vậy, nhưng đại trận này không dễ phá, đây là Thủ Hộ Đại Trận với lực phòng ngự cực mạnh, ước chừng có thể chống đỡ Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, nếu muốn phá trận, nhất định sẽ kinh động người bên trong Kỳ Lân Cốc, ta chỉ có thể phá trận trong thời gian ngắn!" Cửu Phượng tiếp tục nói: "Kỳ Lân Cốc có quan hệ với Yêu tộc Thiên Đình, nếu bọn họ mời người của Yêu tộc Thiên Đình ra tay, thì chỉ dựa vào những người trong này, ta không thể đối phó được!" "Được, mục tiêu hiện tại của chúng ta là phá vỡ trận pháp này trong thời gian ngắn!" Cộng Công nói.

“Trận pháp do Kỳ Lân Cốc bố trí có lực phòng ngự mạnh mẽ, ta khó lòng phá vỡ, ta... ta...

Vu Mãng Tổ Vu!!!” Cửu Phượng vốn định cùng Vu Mãng và Cộng Công bàn bạc việc phá trận.

Nhưng lúc này, Vu Mãng đã một mình xông ra ngoài.

“Cửu Phượng, chỉ cần phá vỡ trận pháp này là được, vậy để ta làm đi!” Vu Mãng nói xong, thân thể đột nhiên trương lớn mười vạn trượng.

Hiện tại Vu Mãng đã là Tổ Vu, thân thể của Vu Mãng, là thân thể của Tổ Vu, cao mười vạn trượng, Vu Mãng đột nhiên xuất hiện trước Kỳ Lân Cốc.

Sự xuất hiện của Vu Mãng lập tức khiến tộc Kỳ Lân bên trong đại kinh, chú ý tới Vu Mãng, một gã cự nhân không phải tồn tại bình thường, phía sau Vu Mãng còn có một lượng lớn tộc nhân Vu tộc.

“Địch tập!” Tộc Kỳ Lân nhao nhao hô lớn.

Tuy nói như vậy, nhưng một số tộc Kỳ Lân không hề lo lắng, dù sao bên ngoài Kỳ Lân Cốc, còn có một đại trận, đại trận này có lực phòng ngự cực kỳ khủng bố, chỉ cần không phải bốn vị Chuẩn Thánh Cửu Chuyển liên thủ, cũng không thể phá vỡ Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận này.

Khi tộc Kỳ Lân đang tự tin như vậy, Vu Mãng giơ phủ đầu lên cao.

Từ phủ đầu của Vu Mãng, đột nhiên xuất hiện một loại năng lượng ba động cực kỳ mạnh mẽ.

Pháp tắc chi lực!

Tứ bội Bàn Cổ chi lực!

Trảm!

Nhiều tộc Kỳ Lân chỉ thấy gã cự nhân đó một rìu chém xuống, một rìu đó khiến tầng mây tách ra làm hai nửa, khi một rìu chém xuống, mang theo kình lực cuồng bạo, chém thẳng lên Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận.

Chương 122

Trên Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận xuất hiện mấy vạn đạo tinh thần quang mang, những tinh thần quang mang này muốn chống đỡ một rìu của Vu Mãng, nhưng ngay giây tiếp theo, tinh quang của Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận bị chém nát.

Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận vỡ vụn, sức mạnh một rìu cứng rắn chém gần nửa Kỳ Lân Cốc thành hai nửa, có vài tộc Kỳ Lân bị chém thành hai nửa.

Trong Kỳ Lân Cốc xuất hiện một rãnh sâu không thấy đáy, nhìn cảnh này, Cửu Phượng và Cộng Công đều ngoài ý muốn, Vu tộc phía sau hai người càng kinh ngạc.

Vu Mãng thật sự đã làm được!

Một rìu chém nát Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận, thực lực như vậy sao?

"Cơ hội tốt, những súc sinh này liên thủ với những súc sinh của Yêu tộc Thiên Đình, là kẻ thù của Vu tộc ta, mọi người xông lên, giết sạch tất cả những súc sinh này!" Cộng Công hô lớn, chỉ thấy sau lưng Cộng Công đột nhiên tuôn ra vạn trượng cự lãng, cuộn trào về phía Kỳ Lân Cốc phía trước.

Nước ngập Kỳ Lân Cốc, lập tức khiến tộc Kỳ Lân trong Kỳ Lân Cốc kinh hãi, trong cự lãng đó còn mang theo Pháp tắc Thủy chi lực, một đợt xung kích, thậm chí có thể đánh giết tộc nhân Kỳ Lân.

Tộc nhân Kỳ Lân bên trong chỉ có hơn một trăm vị, hiện tại Vu Mãng và Cộng Công vừa ra tay, lập tức chém giết mười vị tộc nhân Kỳ Lân trong đó.

Hiện tại tộc nhân Vu tộc càng thêm xông lên, giao chiến với tộc Kỳ Lân bên trong, lần này có năm vị Đại Vu, những người còn lại đều là Vu tộc cấp Kim Tiên.

May mắn thay, tộc Kỳ Lân chỉ có hơn một trăm tộc nhân, trong đó phần lớn đều là tồn tại cấp Kim Tiên, mười tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, nhưng những người có thực lực cấp Chuẩn Thánh thì lại có sáu vị.

Nhưng Vu Mãng sẽ không để ý đến số lượng đối phương, đã chém nát Kỳ Lân Tinh Thần Đại Trận, tự nhiên là người đầu tiên xông ra ngoài.

"Đứng lại!" Trước mặt Vu Mãng, xuất hiện một thân ảnh, một tồn tại trông giống một nam tử trung niên xuất hiện trước mặt Vu Mãng.

"Ta là tộc trưởng Kỳ Lân tộc..." Lân Phong còn chưa nói dứt lời, Vu Mãng đã một rìu chém về phía y.

Lân Phong sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm nghĩ, một Vu tộc nhân thật là vô lễ!

Trên cổ tay Lân Phong xuất hiện một đạo quang mang, chỉ thấy trên cổ tay xuất hiện một ngọc trạc, ngọc trạc đó vừa vung ra, hóa thành một kim hoàn, bay về phía Vu Mãng.

Một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kim quang trên thủ trạc đại thịnh, tựa như một vầng liệt nhật, trong nháy mắt dường như muốn phần hủy tất cả.

Nhưng Vu Mãng lại giơ phủ đầu lên, chém thẳng về phía trước, dường như thủ trạc đó căn bản không phải Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là một ngọc trạc bình thường.

"Mãng phu!" Lân Phong nhìn cảnh này, trong lòng thầm mắng.

Liệt Dương Vô Thường Trạc, tuy là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực so với một số Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không hề yếu chút nào, hiện tại một kích này, có thể trọng thương Chuẩn Thánh thất bát chuyển.

Một Vu tộc nhân với phủ đầu bình thường trên tay, làm sao có thể đối phó được Liệt Dương Vô Thường Trạc?

"Rắc!" Chỉ nghe một tiếng giòn tan truyền đến, trong ánh mắt kinh hãi của Lân Phong, Vu Mãng một rìu chém ngọc trạc của y thành hai nửa.

Lân Phong chưa bao giờ nghĩ rằng, Tiên Thiên Linh Bảo lại dễ dàng bị chém nát như vậy.

Một Vu tộc nhân, không chỉ đơn giản là một tên mãng phu!

Lân Phong lúc này trong lòng tràn đầy kinh hãi, thân thể y đột nhiên trở nên khổng lồ, cũng cao mười vạn trượng, Kỳ Lân tộc Thánh Kỳ Lân, cũng là mạch mạnh nhất của Kỳ Lân tộc!

Sau khi thân thể Lân Phong trở nên khổng lồ, hai mắt y bùng phát kim quang, đồng thời vỗ về phía Vu Mãng.

Vu Mãng đâu có sợ hãi, cũng một rìu chém ra, với uy lực của Ám Huyết Phủ, Chuẩn Thánh Cửu Chuyển cũng có thể bị chém bị thương, thậm chí có thể chém giết đối phương.

Hiện tại cũng không ngoại lệ!

Vu Mãng một rìu chém xuống, chém đứt một chi trước của Thánh Kỳ Lân phía trước, nhưng ngực Vu Mãng cũng trúng một móng vuốt.

"Ầm!" Vu Mãng và Thánh Kỳ Lân đồng thời lùi lại, máu tươi đầm đìa trên ngực Vu Mãng, uy lực của một móng vuốt đó, có thể làm Vu Mãng bị thương, nhưng Thánh Kỳ Lân mất một chi trước, bị thương nặng hơn Vu Mãng.

“Ta sẽ không thua, ta là Thánh Kỳ Lân, hôm nay Vu tộc xông vào Kỳ Lân Cốc của ta, tất cả đều phải chết!” Thánh Kỳ Lân bị chém đứt chi trước, bắt đầu mọc lại.

Cộng Công và Cửu Phượng vốn cũng muốn ra tay, nhưng xung quanh thân thể họ, xuất hiện năm đạo thân ảnh khổng lồ.

“Tổ Vu Cộng Công và Đại Vu Cửu Phượng?

Ta chính là vì đối phó các ngươi!” Một đầu Kỳ Lân đỏ rực trong đó mắt bùng lửa nhìn chằm chằm hai người nói.

“Năm đầu Kỳ Lân cấp Chuẩn Thánh?

Chương 123

Chỉ dựa vào các ngươi?" Cộng Công lạnh lùng cười một tiếng.

"Ta không cần giết các ngươi, chỉ cần kéo dài các ngươi là được!" Một đầu Kỳ Lân màu xanh lam nói.

"Ý gì?" Cộng Công cau mày, không hiểu.

"Là muốn kéo dài chúng ta, rồi đợi người của Yêu tộc Thiên Đình đến chi viện sao?" Cửu Phượng phản ứng cực nhanh, nói.

"Đúng vậy, nhưng dù biết thì sao?

Các ngươi vẫn không thể thoát khỏi trận pháp của ta!" Kỳ Lân xanh lục nói.

"Động thủ đi, ta muốn bố trí Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, Cộng Công, các ngươi không chết, cũng không thể thoát ra khỏi đây!" Kỳ Lân vàng nói.

"Cái gì?

Ngũ Hành Kỳ Lân Trận?" Cửu Phượng sắc mặt đại biến.

"Ngũ Hành Kỳ Lân Trận?" Cộng Công hỏi.

"Kỳ Lân tộc có nhiều huyết mạch khác nhau, nhưng Ngũ Hành Kỳ Lân Trận do Ngũ Hành Kỳ Lân bố trí, uy lực có thể sánh ngang với Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, uy lực của nó có thể xếp vào top mười trong các trận pháp Hồng Hoang!" Cửu Phượng nói xong, biết không thể thoát ra khỏi đây.

Ngũ Hành Kỳ Lân Trận có thể bố trí trận pháp bằng Ngũ Hành chi lực, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại Cửu Phượng và Cộng Công bị mắc kẹt trong trận pháp,

những tộc nhân Vu tộc khác lập tức rơi vào khổ chiến, Cửu Phượng cũng không ngờ tới.

Chi trước của Thánh Kỳ Lân trước mặt Vu Mãng có thể khôi phục lại, loại lực khôi phục này thật sự kinh người, nhưng Vu Mãng nhìn xong, lại dường như không thấy gì.

Vu Mãng lại một rìu chém xuống.

"Vô dụng thôi, công kích của ngươi căn bản không thể làm ta bị thương, ta có thể không ngừng khôi phục tái sinh, bất kể thương thế nào, ta đều có thể khôi phục!" Thánh Kỳ Lân Lân Phong nói xong, hai mắt bùng phát hai đạo kim quang.

Hai đạo kim quang oanh kích về phía Vu Mãng, Lân Phong phát hiện Vu Mãng không tránh không né, cứng rắn đón một kích!

"Tìm chết!" Giọng nói của Lân Phong còn chưa dứt, liền phát hiện trên đỉnh đầu Vu Mãng xuất hiện một đạo xích hồng sắc quang mang.

Một đóa hoa sen đỏ rực trong nháy mắt xuất hiện phía trên đỉnh đầu Vu Mãng, công kích của Lân Phong hoàn toàn vô hiệu.

"Không thể nào, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên?

Sao lại xuất hiện trên người ngươi?

Tuyệt đối không thể nào!" Lân Phong kinh hô một tiếng.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chỉ cần là người trong Hồng Hoang thế giới đều biết, đó là Tiên Thiên Chí Bảo của Minh Hà Lão Tổ, loại Tiên Thiên Linh Bảo này có lực phòng ngự, dưới Thánh nhân bình thường không thể phá vỡ!

Nhưng loại pháp bảo này, sao lại rơi vào tay Vu Mãng?

Vu Mãng là một Tổ Vu, tộc nhân Vu tộc, không có Nguyên Thần, không thể khống chế pháp bảo, hiện tại Hồng Liên không chỉ xuất

hiện trên người Vu Mãng, mà còn có thể phát huy ra loại lực phòng ngự mạnh mẽ đó.

Nếu Vu Mãng sở hữu một kiện pháp bảo như vậy, Vu Mãng sẽ đứng ở thế bất bại, với thực lực của Lân Phong, không thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Giây tiếp theo, hai chi trước của Lân Phong đều bị chém đứt, Lân Phong giận dữ nói: "Ta tuy không thể phá vỡ phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhưng ngươi, cũng không thể thắng ta!" Đúng lúc này, Lân Phong đột nhiên phát hiện có chút không đúng, sau khi Vu Mãng chém đứt tứ chi của y, lại tiếp tục chém nát thân thể y hơn nữa.

Lân Phong tuy là Chuẩn Thánh Bát Chuyển, nhưng lực khôi phục mạnh mẽ của y, không phải lực phòng ngự, công kích của Thánh Kỳ Lân đối với Vu Mãng có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, không có chút tác dụng nào.

"Đã chém không có tác dụng, vậy ta sẽ chém ngươi thành phấn toái!" Vu Mãng nói xong, cự phủ trên tay chém ra vô số nhát.

Thân thể Lân Phong bị chém tan tành, nhưng muốn khôi phục, huyết nhục của Lân Phong đều đang ngưng tụ lại một chỗ.

Vu Mãng thấy vậy, trong tay áo y đột nhiên xuất hiện một cái hồ lô.

Nếu Lân Phong nhìn thấy cái hồ lô đó, nhất định sẽ càng kinh hãi hơn, đó chính là Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô!

Trong hồ lô tuôn ra một lượng lớn Hồng Vân Thần Sa, những Thần Sa này lập tức cuộn vào huyết nhục của Lân Phong.

"Cái gì?

Chương 124

Không!" Lân Phong chỉ cảm thấy pháp lực và sinh mệnh lực của y đang tiêu tán, căn bản không có cách nào khôi phục.

Điều này khiến Lân Phong kinh hãi, trong lòng y đại hãi, cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

"Hồng Vân Thần Sa?

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô sao lại ở trên tay ngươi?

Ta..." Giọng nói của Lân Phong dần dần biến mất, căn bản không có cơ hội sống sót.

Một vị tộc trưởng Kỳ Lân tộc, sở hữu lực khôi phục hiếm có, vậy mà chết trong tay Vu Mãng!

Vu Mãng không thu lại Hồng Vân Thần Sa, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô đó, đang không ngừng phun ra Hồng Vân Thần Sa.

Số lượng Thần Sa này có liên quan đến pháp lực của Vu Mãng, pháp lực của Vu Mãng càng nhiều, số lượng Hồng Vân Thần Sa càng nhiều!

Hiện tại Hồng Vân Thần Sa không ngừng phun ra, những nơi nó đi qua, cuộn lấy những tộc nhân Kỳ Lân đó, một khi dính phải Hồng Vân Thần Sa, tộc nhân Kỳ Lân bên trong lập tức mất hết pháp lực, bị Vu tộc dễ dàng chém giết.

Vu Mãng thì hướng về phía Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, biết rằng năm đầu Kỳ Lân cấp Chuẩn Thánh đó dường như đã nhốt Cộng Công và Cửu Phượng trong đó, hiện tại họ đang gặp nguy hiểm!

"Tộc trưởng đã chết?

Tên Vu tộc mãng phu đó, ta không thể buông tha!" "Đúng vậy, ta sẽ nhốt hắn vào Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, rồi giết hắn!" "Sẽ không lâu nữa, viện quân của Yêu tộc Thiên Đình sẽ đến, ta muốn những Vu tộc này chôn cùng tộc trưởng của chúng ta!" Ngũ Hành Kỳ Lân là Kim Kỳ Lân, Mộc Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân, Thổ Kỳ Lân!

Mỗi loại Kỳ Lân đều có thể dễ dàng hấp thu Ngũ Hành chi lực chuyển hóa thành pháp lực, yêu lực của bản thân!

Ngũ Hành Kỳ Lân Trận do năm loại Kỳ Lân bố trí, uy lực có thể sánh ngang với Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, loại Tiên Thiên Ngũ Hành Trận này, về uy lực trong các trận pháp Hồng Hoang, có thể xếp vào top mười!

Ngũ Hành Kỳ Lân Trận có uy lực như vậy, năm đầu Kỳ Lân tự nhiên sẽ rất tự tin, ngay cả tộc trưởng Lân Phong của chúng có tiến vào trận pháp, cũng căn bản không có cách nào phá vỡ được đại trận này.

Hiện tại Vu Mãng tuy có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, nhưng chúng không cho rằng Vu Mãng có thể làm được gì, trận pháp này chỉ cần nhốt Vu Mãng lại, thì những tộc nhân Kỳ Lân còn lại nhất định có thể đồ sát những Vu tộc này!

Vu Mãng vừa đến gần, liền bị nhốt vào trong trận pháp, trong trận pháp Cộng Công và Cửu Phượng cùng với không ít tộc nhân Vu tộc đều bị nhốt trong đó.

Cộng Công sử dụng Pháp tắc Thủy chi lực để bảo vệ mọi người, nhưng trận pháp này thực sự lợi hại, Pháp tắc Thủy chi lực của Cộng Công, cũng không thể chống đỡ được bao lâu, Ngũ Hành chi lực hình thành từng đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống, mỗi đạo quang trụ đều có uy lực không hề tầm thường.

Cộng Công Pháp tắc Thủy chi lực hình thành một màn nước, bảo

vệ những người xung quanh, hiện tại đang hứng chịu Ngũ Sắc quang trụ giáng xuống, màn nước đó ngày càng mỏng manh, đến bờ vực vỡ tan.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều sẽ bị Ngũ Hành chi lực oanh sát, chúng ta phải tìm cách xông ra ngoài!" Cửu Phượng thần sắc lo lắng nói.

"Cửu Phượng, có cách nào không?" Cộng Công hỏi.

"Có thể thử một lần!" Cửu Phượng nói, "Trong Ngũ Hành Kỳ Lân Trận có Hỏa Kỳ Lân, Cộng Công Tổ Vu nắm giữ Pháp tắc Thủy chi lực, có lẽ có thể thử công phá từ phía Hỏa Kỳ Lân, Thủy khắc Hỏa, chỉ cần có thể thành công, có thể đánh ra một khe hở!" Lời Cửu Phượng vừa dứt, lại khiến Cộng Công phản ứng, Cộng Công lập tức nói: "Được!" Cộng Công cầm Thủy Thần Kích trên tay đâm về phía trước, chỉ thấy trên Thủy Thần Kích xuất hiện từng đạo Pháp tắc Thủy chi lực, oanh kích về một hướng.

"Oanh!" Chỉ thấy hướng đó xuất hiện một đạo xích hồng sắc quang mang, đó chính là vị trí của Hỏa Kỳ Lân, trong tình huống uy lực ngang nhau, Thủy quả thực có thể khắc Hỏa.

Các Vu tộc nhân thậm chí có thể thấy một khe hở xuất hiện ở vị trí đó.

Thành công rồi!

Các Vu tộc nhân còn chưa kịp vui mừng, liền thấy đạo xích hồng sắc quang mang đó chuyển biến thành màu lam, Hỏa Kỳ Lân có thể biến thành Thủy Kỳ Lân!

Trong Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, Ngũ Hành Kỳ Lân có thể tùy ý hoán đổi vị trí!

Nếu vậy, kế hoạch của Cửu Phượng vô dụng, bất kể Cộng Công

công kích hướng nào, Ngũ Hành Kỳ Lân đều có thể hoán đổi vị trí, như vậy, chỉ cần để Thủy Kỳ Lân đối mặt với Pháp tắc Thủy chi lực, công thế của Cộng Công sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Như vậy, muốn phá trận, gần như không thể!

Ngũ Hành chi lực xung quanh không ngừng oanh kích, màn nước của Cộng Công cuối cùng không thể chống đỡ, sụp đổ xuống.

Chỉ thấy uy lực của Ngũ Hành chi lực quả thực khủng bố, Cộng Công phải bảo vệ các Vu tộc phía sau, hứng chịu mười đạo công kích của Ngũ Hành chi lực, trên người y có nhiều xương cốt bị đánh nát, thương thế trên người Cộng Công rất nghiêm trọng.

Lại một đạo Ngũ Hành chi lực giáng xuống, Ngũ Hành chi lực lần này trực chỉ Cộng Công, nếu trúng phải, Cộng Công không chết, cũng không còn sức chiến đấu!

Lúc này, một đóa Hồng Liên đột nhiên xuất hiện trước mặt Cộng Công, cứng rắn chống đỡ Ngũ Hành chi lực.

Nhìn đóa Hồng Liên đó, trong mắt Cộng Công lộ ra vẻ kinh hãi: "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên?" Cửu Phượng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vu Mãng xuất hiện ở đó, vui mừng nói: "Vu Mãng Tổ Vu!" "Vu Mãng, ngươi đã vào được?

Chương 125

Tộc trưởng Kỳ Lân tộc không giao chiến với ngươi sao?" Cộng Công kinh ngạc hỏi.

"Bị ta chém giết rồi!" Vu Mãng đáp.

"Cái gì?!" Các Vu tộc nhân nghe lời Vu Mãng, đều cảm thấy kinh hãi, Vu Mãng có thể chém giết tộc trưởng Kỳ Lân tộc sao?

Thực lực như vậy?

"Để ta phá vỡ trận pháp này đi!" Vu Mãng không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, thân thể khổng lồ, tay cầm cự phủ, có vài phần bóng dáng của Bàn Cổ Đại Thần.

"Vu Mãng, cẩn thận, Ngũ Hành chi lực vô cùng bá đạo!" Cộng Công nói.

Cộng Công vừa rồi phải bảo vệ các Vu tộc, không có cách nào toàn lực ra tay, uy lực của trận pháp quả thực mạnh mẽ, Cộng Công sẽ có phần kiêng dè.

Nhưng Vu Mãng thì khác, Vu Mãng nắm giữ chính là Pháp tắc Lực chi lực, chỉ thấy Vu Mãng một rìu chém ra.

Vu Mãng sẽ không lãng phí thời gian trên trận pháp này, nên một rìu của Vu Mãng ẩn chứa Pháp tắc Lực chi lực, sử dụng song bội Bàn Cổ chi lực.

Ngũ Hành chi lực phía trước trong nháy mắt bị chém nát, trên trận pháp cũng xuất hiện một tiếng vỡ tan như ngọc.

Trận pháp xung quanh trong nháy mắt sụp đổ, Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, bị Vu Mãng một rìu chém nát!

Ngũ Hành Kỳ Lân hoàn toàn không ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, tất cả đều bị chấn bay ra ngoài, năm đầu Kỳ Lân đều khí tức suy yếu, cách phá trận của Vu Mãng, khiến tất cả đều trọng thương!

Năm đầu Kỳ Lân đều là cấp Chuẩn Thánh tứ ngũ chuyển, Chuẩn Thánh cấp bậc này, ngay cả một rìu của Vu Mãng cũng không thể chống đỡ được, hiện tại Vu Mãng sử dụng song bội Bàn Cổ chi lực, tự nhiên cũng không thể chống đỡ được.

"Cho ta chết đi!" Vu Mãng sẽ không cho năm đầu Kỳ Lân cơ hội nói nhảm và phản kháng, một rìu chém một đầu Mộc Kỳ Lân thành hai nửa.

Những Kỳ Lân còn lại trong lòng đại hãi, Ngũ Hành Kỳ Lân Trận do chúng liên hợp bày ra cũng không phải đối thủ của Vu Mãng, hiện tại càng không thể là đối thủ của Vu Mãng.

"Ta sẽ không chết như vậy, người của Yêu tộc Thiên Đình sắp đến rồi, lúc đó các ngươi tất sẽ chết!" Hỏa Kỳ Lân hô lớn.

"A?" Thủy Kỳ Lân bên cạnh đột nhiên kêu lên.

Kim Kỳ Lân, Thổ Kỳ Lân và Thủy Kỳ Lân dưới chân đều bốc ra một luồng sa đỏ kỳ lạ, quấn chặt lấy chân chúng, ngay lập tức bị quấn lấy, chúng chỉ cảm thấy yêu lực, pháp lực trong cơ thể biến mất.

Vu Mãng mỗi rìu một con, chém đứt đầu ba đầu Kỳ Lân.

"Hồng Vân Thần Sa?

Ngươi có thể sở hữu Hồng Vân Thần Sa?

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô sao lại ở trên tay ngươi?" Hỏa Kỳ Lân không dám tin là thật, kinh hô.

"Con cuối cùng!" Vu Mãng giơ phủ đầu chỉ vào Hỏa Kỳ Lân nói.

Nếu Hỏa Kỳ Lân lúc này không sợ hãi, thì đó là điều không thể,

Hỏa Kỳ Lân lúc này vô cùng sợ hãi, lần này là tai nạn của Kỳ Lân tộc, nhưng lúc này Hỏa Kỳ Lân ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có.

Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo quang mang xuất hiện trong Kỳ Lân Cốc, một đạo quang mang thẳng tắp xung lên trời, nhìn cảnh này, Hỏa Kỳ Lân đại hỉ: "Những Vu tộc này xong đời rồi, Yêu tộc Thiên Đình đã phái người đến!" Đối với những gì Vu Mãng vừa làm, Vu tộc đều đại kinh, không ngờ Vu Mãng lại mạnh mẽ đến vậy, một rìu chém phá Ngũ Hành Kỳ Lân Trận cũng thôi đi, Vu Mãng còn có thể dễ dàng giết chết Ngũ Hành Kỳ Lân bên trong.

Về thực lực, Vu Mãng mạnh hơn Cộng Công quá nhiều!

Ngũ Hành Kỳ Lân chỉ còn lại Hỏa Kỳ Lân, và không ít tộc Kỳ Lân khác bị Vu Mãng giết chết, có thể nói thắng bại lần này vốn đã được phân định.

Nhưng hiện tại một đạo quang trụ xuất hiện, khiến nhiều Vu tộc trong lòng đại kinh.

Yêu tộc Thiên Đình phái người đến!

"Trong Kỳ Lân Cốc, có Đại Na Di Trận, truyền tống người của Yêu tộc Thiên Đình vào có thể nhanh chóng!

Lần này Yêu tộc Thiên Đình phái người, nhất định có thể tiêu diệt những Vu nhân này!" Trong mắt Hỏa Kỳ Lân tràn đầy sát cơ nồng đậm.

"Nếu Yêu tộc Thiên Đình đến, chúng ta phải rút lui càng sớm càng tốt, nếu không, chúng ta sẽ bị những Yêu tộc Thiên Đình này vây giết!" Cửu Phượng nói.

"Không có gì phải sợ hãi, Yêu tộc Thiên Đình đến sao?

Vậy thì giết sạch chúng!" Trong mắt Vu Mãng sát cơ dũng động.

Chương 126

Yêu tộc Thiên Đình đến sao?

Vậy thì giết sạch chúng!

Một câu nói của Vu Mãng, khiến các Vu tộc xung quanh nhìn nhau, vị Tổ Vu này quả nhiên giống như trong lời đồn, một kẻ mãng phu!

Hỏa Kỳ Lân nghe xong, vừa la hét vừa bỏ chạy: "Tên điên, đúng là tên điên!" Hướng Hỏa Kỳ Lân bỏ chạy, chính là hướng của Thiên Đình Yêu tộc.

"Hồng Vân Thần Sa?

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên?

Vu Mãng Tổ Vu, không lẽ đã đi cướp bóc Minh Hà Lão Tổ sao?" Cửu Phượng nhìn pháp bảo trên người Vu Mãng, trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh dị.

Có lời đồn rằng, Minh Hà Lão Tổ đã có Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, Vu Mãng không chỉ có thứ đó, mà còn có cả Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Ngoại trừ chí bảo sát phạt của Minh Hà Lão Tổ, Vu Mãng dường như đã đoạt hết bảo vật trên người Minh Hà Lão Tổ, như vậy, thật sự giống như đã cướp bóc Minh Hà Lão Tổ vậy!

Điều càng khiến Cửu Phượng kinh hãi hơn là, Vu Mãng lại có Nguyên Thần!

Vu Mãng có Nguyên Thần, mới có thể khống chế pháp bảo, nhưng Vu tộc, không có Nguyên Thần!

Các tộc nhân Kỳ Lân xung quanh, bị Hồng Vân Thần Sa đồ sát hơn

ba mươi đầu, những con còn lại, cũng bị Vu tộc giải quyết, Vu tộc tuy cũng có tử thương, nhưng một trận thắng lợi như vậy, đối với Vu tộc, có rất nhiều lợi ích!

Đặc biệt là máu Kỳ Lân, đối với Vu tộc cũng là vật đại bổ, có thể khiến Vu tộc trở nên mạnh mẽ hơn!

Xương cốt của Kỳ Lân tộc, cũng là dược liệu tốt để rèn đúc vũ khí, có loại dược liệu này làm dược liệu vũ khí, có thể rèn đúc ra vũ khí cấp Hậu Thiên Chí Bảo.

Hơn một trăm đầu thi thể Kỳ Lân, ít nhất có thể tạo ra hai trăm kiện vũ khí cấp Hậu Thiên Linh Bảo trở lên, có thể tạo ra hơn một ngàn kiện cực phẩm Tiên khí.

Những thứ này đều là dược liệu quý giá, chưa kể huyết nhục của Kỳ Lân tộc nếu phục dụng, có thể tăng cường thể chất của Vu tộc.

Nhưng hiện tại Thiên Đình Yêu tộc, có thể sẽ tiêu diệt hết Vu tộc trong này, khi trong lòng các Vu tộc nhân nảy sinh một tia sợ hãi, chỉ nghe một giọng nói truyền đến: "Tất cả Vu tộc nghe lệnh của ta, xông lên, đi đồ sát những Thiên Đình Yêu tộc này!" Đồ sát Thiên Đình Yêu tộc?

Vu tộc nhìn thấy Yêu tộc xuất hiện trước mặt có đến vạn người, thực lực cũng không yếu, Vu tộc chỉ còn lại hơn hai ngàn người, trong tình huống như vậy, Vu Mãng muốn xông lên sao?

Cửu Phượng sắc mặt biến đổi, nói: "Không được, Cộng Công Tổ Vu, hiện tại chúng ta tốt nhất nên rút lui trước, đại chiến với những Yêu tộc này, uy hiếp đối với chúng ta quá lớn!" Lời Cửu Phượng vừa dứt, Cộng Công liền theo sau lưng Vu Mãng, hô lớn: "Xông lên, giết chết đại quân súc sinh này, có Vu Mãng Tổ Vu ở đây, Vu tộc chiến vô bất thắng!" "..." Cửu Phượng nhìn Cộng Công và Vu Mãng xông ra ngoài, day trán bất đắc dĩ nói: "Hai kẻ này, đúng là mãng phu!" Nhưng

Cửu Phượng lập tức thấy, các Vu tộc nhân khác dường như cũng chịu ảnh hưởng của hai vị Tổ Vu, cũng xông ra ngoài.

Trên người các Vu tộc nhân này, tuôn ra một luồng huyết khí.

"...

Huyết khí Bàn Cổ?

Sao có thể?" Cửu Phượng đại kinh.

Chưa từng có Tổ Vu nào có thể dẫn động huyết khí Bàn Cổ của Vu tộc, hôm nay Vu Mãng lại làm được!

Hồng Hoang thế giới lưu truyền một truyền thuyết, Vu tộc do Bàn Cổ hóa thành, nên có tiềm lực nghịch thiên, nếu có thể phát huy tiềm lực đó, thực lực của Vu tộc có thể tăng lên gấp mười!

Loại tiềm lực đó, chính là Huyết khí Bàn Cổ!

Một Vu tộc cấp Kim Tiên nhất trọng, nếu trên người sở hữu Huyết khí Bàn Cổ, thực lực có thể tăng lên gấp mười, thậm chí có thể giao chiến với đối thủ Kim Tiên ngũ trọng!

Có Huyết khí Bàn Cổ, có thể chống đỡ công kích của kẻ địch!

Hiện tại Vu tộc càng cảm thấy thân thể trở nên cường tráng hơn, chỉ cần theo Vu Mãng chiến đấu, liền dường như vô địch vậy!

Vu Mãng xông lên phía trước nhất, Thiên Đình Yêu tộc vừa nhìn, lập tức có không ít người nhận ra Vu Mãng.

"Không phải tên mãng phu của Vu tộc đó sao?

Sao lại ở đây?" "Chúng ta đến đây để giúp Kỳ Lân tộc, không ngờ lại tập kích thủ lĩnh của Vu tộc ở đây, chúng ta xong đời rồi!" "Mau chạy đi, tên mãng phu số một của Vu tộc không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được!

Đông Hoàng Thái Nhất Yêu Đế và Đế Tuấn Yêu Đế không có ở đây, chúng ta chắc chắn không đối phó được!" Thiên Đình Yêu tộc vừa đến, vừa nhìn thấy Vu Mãng, lập tức bỏ chạy, uy danh của Vu Mãng, trong Yêu tộc lưu truyền rộng rãi, một số Thiên Đình Yêu tộc mới gia nhập, cũng từng nghe tên Vu Mãng.

Trong Yêu tộc lưu truyền một câu nói, đó là danh hiệu mãng phu của Vu tộc, có thể khiến những đứa trẻ Yêu tộc đang khóc cũng phải sợ hãi mà nín!

Chương 127

Những Yêu tộc này hiện tại vừa thấy Tổ Vu ở đây chính là Vu Mãng, đâu dám giao chiến với Vu Mãng?

Lúc này, một đầu cự khuyển ba đầu xuất hiện trước mặt Vu Mãng, gầm lên: "Ta là một trong những Yêu Thần mới, Tam Thủ Chân Viêm Khuyển, hôm nay để ta giết chết tên mãng phu này..." Lời của cự khuyển còn chưa dứt, thân thể nó đã bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Chuẩn Thánh thất chuyển, Tam Thủ Chân Viêm Khuyển, chết!

Yêu Thần này là Đông Hoàng Thái Nhất đặc biệt đi mời, nên mới trở thành một thành viên của Thiên Đình Yêu Thần, nhưng y cũng không ngờ, một Vu Mãng cấp Chuẩn Thánh tứ chuyển trước mặt, lại có thực lực như vậy, lập tức bị chém giết!

Những Yêu tộc khác nhìn cảnh này, càng thêm khủng bố, thậm chí ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không còn!

Hàng vạn Yêu tộc, hiện tại bị hơn hai ngàn Vu tộc nhân truy sát.

Những thi cốt Yêu tộc này cũng phải thu thập, mang về tộc địa của Vu tộc, chúng cũng được dùng làm vũ khí và dược liệu tốt!

Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí, cũng bắt đầu đồ sát những Yêu tộc trong đó.

Cộng Công cũng vô cùng vui vẻ, cười lớn: "Ha ha ha...

Vu Mãng Tổ Vu, trận chiến này, sảng khoái, quá sảng khoái!" Cộng Công tuy bị thương, nhưng không hề để ý, Cộng Công và Vu Mãng gần như giống nhau, đều là những người lỗ mãng, bị thương, cũng sẽ không để ý.

Hiện tại Cộng Công đã chém giết mấy trăm Yêu tộc, tự nhiên cảm thấy sảng khoái.

Viện quân của Yêu tộc Thiên Đình cũng không ngờ, ban đầu là đến cứu viện, hiện tại lại bị người khác đồ sát, kẻ đồ sát chính là Vu Mãng!

Cả đại quân Yêu tộc, hiện tại đều bắt đầu hỗn loạn, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, Yêu tộc bị đồ sát gần hết, chỉ còn hơn trăm Yêu tộc đang cố gắng chống đỡ.

Nhưng có thể thấy, Đại Na Di Trận đã mất hiệu quả, cũng sẽ không còn Yêu tộc nào đến nữa.

Vu Mãng và những người khác đang cướp bóc bảo vật bên trong Kỳ Lân Cốc, Kỳ Lân Cốc bản thân đã là một vùng linh khí nồng đậm, lại là nơi Kỳ Lân cư trú, Kỳ Lân là linh vật của Hồng Hoang thiên địa, nên khi chúng nghỉ ngơi ở đó, sẽ khiến một số linh dược kỳ lạ xuất hiện.

Những thứ này đối với Vu tộc, cũng là dược liệu không tồi, ngoài ra, Kỳ Lân tộc cũng đã luyện chế một số pháp bảo hoặc cất giấu bảo vật, đều có thể đoạt lấy toàn bộ.

Vu Mãng nhìn cuộc chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc phía trước, không can thiệp.

Bởi vì Cửu Phượng đã nói với Vu Mãng, những Yêu tộc cấp Kim Tiên này, để lại cho các Vu nhân khác rèn luyện, Vu tộc bẩm sinh cần chiến đấu, như vậy mới có thể khiến Vu tộc trưởng thành.

Hiện tại những tồn tại cấp Kim Tiên này làm đối thủ, là thích hợp nhất.

Vu Mãng thì đi dạo trong Kỳ Lân Cốc, có lẽ có thể tìm kiếm bảo vật bên trong.

Lúc này, Cộng Công tiến vào một hang núi, Cộng Công vừa bước vào, liền cảm nhận được linh khí bên trong vô cùng nồng đậm.

Trong hang núi đó, dường như có vật bất thường, không chừng sẽ có bảo vật quý giá!

Vừa vào, Cộng Công liền vô cùng kích động, Cộng Công vừa tiến vào trong đó, liền nghe bên trong truyền ra một giọng nói bá đạo: "Vu tộc to gan, dám diệt Kỳ Lân tộc của ta sao?" Trong nháy mắt, một luồng khí thế cực kỳ khủng bố đột nhiên xuất hiện, Cộng Công vừa nhìn, trong một hàn đàm phía trước, một chi thú trảo màu trắng vươn ra, ngay sau đó, một đầu Kỳ Lân hiện ra, đầu Kỳ Lân đó có hai sừng, hai tai có râu, toàn thân trắng như ngọc.

Đầu Kỳ Lân đó không giống với những Kỳ Lân mà Cộng Công đã thấy trước đây, bất kể vẻ ngoài hay khí thế, đều vượt xa những Kỳ Lân trước đó.

"Ngươi là...?" Cộng Công sắc mặt biến đổi, hỏi.

"Ngô danh, Thủy Kỳ Lân!" Kỳ Lân phía trước lạnh lùng nói.

Thủy Kỳ Lân?

Trong Thượng Cổ Tam Tộc, thủ lĩnh của Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân?

"Sao có thể, Thủy Kỳ Lân không phải đã chết rồi sao?

Sao Thủy Kỳ Lân lại xuất hiện ở đây?

Giả dối sao?" Cộng Công hỏi.

"Hống!" Thủy Kỳ Lân phát ra một tiếng gào thét, trong nháy mắt, Cộng Công bị chấn động lùi lại hơn mười bước.

"Kêu la gì mà kêu la?

Thủy Kỳ Lân, cũng chỉ là một đầu súc sinh mà thôi, hôm nay ta Tổ

Vu Cộng Công, muốn đồ sát đầu Thủy Kỳ Lân này!" Cộng Công hô lớn, Thủy Thần Kích trên tay đâm ra.

Chương 128

Thủy Kỳ Lân tuy sinh ra trước Cộng Công, nhưng khi Thủy Kỳ Lân toàn thịnh, cũng chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân, vậy thì y cũng chỉ nên là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, cùng là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, Cộng Công tự nhiên sẽ không sợ Thủy Kỳ Lân.

Thủy Thần Kích đâm ra, mang theo Pháp tắc Thủy chi lực, đâm về phía Thủy Kỳ Lân, trong mắt Thủy Kỳ Lân lộ ra vẻ khinh thường.

Thủy Kỳ Lân sau Long Hán Lượng Kiếp, thực ra đã thân vẫn, nhưng được tộc nhân mang thi thể về, sử dụng thượng cổ bí thuật, khiến thân thể Thủy Kỳ Lân chuyển hóa thành trứng Kỳ Lân, như vậy, Thủy Kỳ Lân có thể trọng sinh.

Trải qua vạn năm thời gian, Kỳ Lân tộc không biết đã thu thập bao nhiêu thiên tài địa bảo, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, mới có thể khiến Thủy Kỳ Lân sống lại.

Thủy Kỳ Lân vừa sống lại, tộc Kỳ Lân liền gặp phải kiếp nạn như vậy!

"Vu tộc nhỏ bé, cũng dám xướng cuồng trước mặt ta sao?

Cút!" Trên người Thủy Kỳ Lân tản mát ra một luồng cương kình khủng bố, trong nháy mắt, Cộng Công chỉ cảm thấy toàn thân hứng chịu hàng ngàn nhát dao kiếm công kích.

Những công kích này khiến Cộng Công không thể không chuyển từ công sang thủ, chống đỡ công kích của Thủy Kỳ Lân.

Đinh đinh đinh...

Cộng Công chống đỡ những công kích này, trên người vẫn xuất hiện thương thế, nhục thân Vu tộc cường hãn, nhưng dưới công kích

của Thủy Kỳ Lân, Cộng Công cũng không thể tránh khỏi bị thương.

Cộng Công thần sắc đại biến, nhìn chằm chằm Thủy Kỳ Lân phía trước, chỉ thấy trên người Thủy Kỳ Lân đang bốc ra từng trận kim quang.

Kỳ Lân Thánh Quang!

Loại chiêu số này chưa từng có một tộc nhân Kỳ Lân nào có thể lĩnh ngộ được, loại chiêu số này chỉ xuất hiện trên người Thủy Kỳ Lân, Kỳ Lân Thánh Quang có khả năng công thủ nhất thể, hiện tại Cộng Công cũng lần đầu tiên gặp phải.

"Oanh!" Bên trong phát ra một tiếng nổ lớn.

Vu Mãng và Cửu Phượng nghe thấy tiếng động, đều có chút kinh ngạc, hai người nhìn nhau, đồng thời hướng về phía Kỳ Lân Động.

Lúc này, chỉ thấy một Vu tộc nhân cao mười vạn trượng xuất hiện, người này tay cầm Thủy Thần Kích, trên người có không ít vết thương, không phải Cộng Công thì là ai?

Trước mặt Cộng Công xuất hiện một cự thú, cao hai mươi vạn trượng, toàn thân như ngọc trắng, một đầu Kỳ Lân mà Vu Mãng và những người khác chưa từng thấy.

Đầu Kỳ Lân này sở hữu thực lực Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, thậm chí vô hạn tiếp cận cảnh giới Thánh Nhân, trên người nó có uy thế khủng bố, có thể khiến vạn yêu thần phục.

"Thủy Kỳ Lân!" Trong mắt Cửu Phượng lộ ra vẻ không thể tin nổi: "Thủy Kỳ Lân vốn dĩ phải chết từ lâu, sao lại xuất hiện ở đây?" "Thủy Kỳ Lân?

Nếu vậy, vậy thì giết nó!" Vu Mãng nghe xong, lập tức nói.

"Chờ đã, Vu Mãng Tổ Vu, Thủy Kỳ Lân đó là một tồn tại gần

Thánh Nhân, chúng ta không thể là đối thủ của nó!" Cửu Phượng kéo Vu Mãng lại nói.

"Oanh!" Lúc này, trên người Cộng Công lại một lần nữa phát ra một tiếng nổ lớn, thân thể y nổ tung.

Trên ngực Cộng Công xuất hiện một vết thương nghiêm trọng, dường như bị một thanh kiếm xuyên thủng lồng ngực.

Nhìn cảnh này, Vu Mãng nói: "Cửu Phượng, ngươi đi chăm sóc Cộng Công, ta sẽ chém giết Thủy Kỳ Lân!" Vu Mãng không để ý đến Cửu Phượng nữa, sử dụng Tổ Vu chân thân, xông về phía Thủy Kỳ Lân.

Cộng Công căn bản không địch lại Thủy Kỳ Lân, hiện tại muốn chạy trốn, cũng không có bất kỳ khả năng nào, Vu Mãng cũng không phải là người sẽ chạy trốn!

Thủy Kỳ Lân xuất hiện thì sao?

Giết nó là được!

"Vu tộc không biết tự lượng sức, chết đi!" Thủy Kỳ Lân từng là bá chủ thiên địa, hôm nay một lần nữa quân lâm thiên hạ, há lại chịu bị Vu Mãng cản trở, hôm nay y muốn tru sát tất cả Vu tộc trong này, báo thù cho con cháu của mình!

Tổ Vu?

Thứ đó là cái thá gì!

Khi Thủy Kỳ Lân quân lâm thiên hạ, Vu tộc không biết ở đâu!

Hiện tại Thủy Kỳ Lân xuất hiện trở lại, há lại kiêng dè một Tổ Vu?

"Thủy Kỳ Lân tổ tông!" Lúc này, một đoàn hỏa diễm bốc ra, đó chính là Hỏa Kỳ Lân, vừa rồi Hỏa Kỳ Lân đã trốn thoát, hiện tại dám

chạy về.

Thủy Kỳ Lân nhìn thấy trong tộc nhân của mình có một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, vô cùng vui mừng.

Chương 129

"Thủy Kỳ Lân tổ tông, những Vu tộc này đã đồ sát tộc Kỳ Lân của chúng ta, nhất định không thể buông tha bất kỳ ai!" Trong mắt Hỏa Kỳ Lân tràn đầy vẻ cuồng hỉ.

Thủy Kỳ Lân xuất hiện, vậy thì báo thù còn khó khăn sao?

Thủy Kỳ Lân, là bá chủ của Kỳ Lân tộc, Kỳ Lân mạnh nhất giữa thiên địa, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân gặp phải, cũng không dám phóng tứ, muốn giết chết Vu Mãng và Cộng Công, không phải giống như đồ sát những con kiến này sao?

"Vu Mãng, cẩn thận, Thủy Kỳ Lân đó từng là bá chủ thiên địa!

Trên người nó có Kỳ Lân Thánh Quang, được mệnh danh là dưới Tiên Thiên Chí Bảo không vật nào có thể làm tổn thương!" Cửu Phượng lập tức nhắc nhở.

Cửu Phượng đi xem xét vết thương của Cộng Công, sai người lấy máu Thánh Kỳ Lân, vết thương của Cộng Công tuy nghiêm trọng, nhưng có máu Thánh Kỳ Lân, có thể giúp y khôi phục nhanh chóng.

Vết thương trên ngực Cộng Công đang khôi phục, y nói: "Con súc sinh đó, thật là lợi hại!" "Cộng Công Tổ Vu, vết thương trên người ngươi không nhẹ, may mắn ta có máu Thánh Kỳ Lân, nếu không, muốn trị liệu cần một chút thời gian!" Cửu Phượng nói.

"Ta không sao!" Cộng Công nhận máu Thánh Kỳ Lân do một Vu nhân đưa, uống cạn, ngẩng đầu, nhìn về phía Vu Mãng và Thủy Kỳ Lân.

Cộng Công đã giao thủ với Thủy Kỳ Lân, trên người Kỳ Lân có Kỳ Lân Thánh Quang, chiến lực vô cùng bất phàm, không biết Vu

Mãng rốt cuộc có thể đối phó được Thủy Kỳ Lân hay không!

Sát ý trên người Thủy Kỳ Lân ngút trời, có thể thấy, Thủy Kỳ Lân tuyệt đối sẽ không buông tha Vu tộc trong này, chỉ cần Vu Mãng thua, tất cả Vu tộc trong này đều sẽ bị Thủy Kỳ Lân giết chết!

"Vu tộc?

Trong Thập Nhị Tổ Vu, dường như không có ai sử dụng phủ đầu làm vũ khí!" Thủy Kỳ Lân nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt có vẻ kỳ lạ.

"Ta, Vu tộc Tổ Vu, Vu Mãng!" Vu Mãng một rìu chém về phía trước.

"Thực lực của ngươi mạnh, nên đã giết chết Lân Phong Vu tộc, ngươi!" Sát ý trong mắt Thủy Kỳ Lân càng trở nên nồng đậm.

Trên người Thủy Kỳ Lân lập tức tản mát ra Kỳ Lân Thánh Quang, chống đỡ phủ đầu của Vu Mãng.

Một rìu của Vu Mãng ẩn chứa Pháp tắc Lực chi lực, dưới một rìu đó, có thể dễ dàng chém giết những tồn tại cấp Chuẩn Thánh lục, thất chuyển, nhưng hiện tại Kỳ Lân Thánh Quang dường như một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có thể chống đỡ một rìu của Vu Mãng.

Thủy Kỳ Lân lạnh lùng cười một tiếng: "Công kích của ngươi làm sao có thể làm tổn thương ta, Kỳ Lân Thánh Quang của ta, há lại để ngươi phá vỡ?" Trên người Thủy Kỳ Lân xuất hiện một đạo quang mang, quang mang trong nháy mắt tập kích về phía Vu Mãng, Huyết khí Bàn Cổ trên người Vu Mãng chống đỡ những Thánh Quang đó, nhưng bị oanh thành phấn toái.

Trên người Vu Mãng cũng xuất hiện vài vết thương, Kỳ Lân Thánh Quang của Thủy Kỳ Lân không chỉ có thể dùng để phòng ngự, mà còn có thể dùng để công kích!

“Kỳ Lân Thánh Quang chẳng lẽ không có nhược điểm sao?” Cửu Phượng cau mày, nói: “Vạn vật Hồng Hoang đều có nhược điểm, Thủy Kỳ Lân, cũng nên có nhược điểm!” “Đầu Thủy Kỳ Lân này dường như vẫn luôn bảo vệ bụng dưới của mình, lẽ nào nhược điểm của nó ở bụng dưới?” Chỉ nghe Cộng Công nói.

“Cái gì?” Cửu Phượng quan sát, phát hiện khi Vu Mãng tấn công Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân có ý vô ý tránh né vị trí bụng dưới công kích của Vu Mãng, Cửu Phượng đại hỉ, vội nói: “Vu Mãng, Kỳ Lân Thánh Quang ở vị trí bụng dưới của nó, công kích vào đó có thể phá vỡ Kỳ Lân Thánh Quang!” Thủy Kỳ Lân nghe xong, trong mắt tràn đầy sát cơ, có vài đạo Kỳ Lân Thánh Quang trực tiếp bay về phía Cửu Phượng.

Cửu Phượng không kinh ngạc mà còn phản kích, Thủy Kỳ Lân ra tay trong cơn giận dữ, chứng tỏ lời nàng nói là chính xác!

Nhưng lúc này, Vu Mãng lại dường như không nghe thấy gì, Vu Mãng một lần nữa giơ phủ đầu lên, trên phủ đầu huyết quang cuộn trào.

Vị trí Vu Mãng chém, không phải bụng dưới của Thủy Kỳ Lân, mà là đầu của Thủy Kỳ Lân!

“Vu Mãng đang làm gì?

Trên đầu Thủy Kỳ Lân có Kỳ Lân Thánh Quang bảo hộ, công kích vào đầu nó căn bản không có tác dụng!” Cửu Phượng vội vàng nói.

Bát bội Bàn Cổ chi lực!

Ám Huyết Phủ ẩn chứa Pháp tắc Lực chi lực chém xuống, khi một rìu chém xuống, chỉ thấy một vùng đất lớn phía trước đều bị chém thành hai nửa, Kỳ Lân Thánh Quang trên đầu Thủy Kỳ Lân, cũng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

“Cái gì!” Thủy Kỳ Lân kinh hô một tiếng.

“Nếu bát bội Bàn Cổ chi lực không thể làm tổn thương ngươi, vậy thì thập lục bội!” Trong mắt Vu Mãng lộ ra vẻ điên cuồng.

Vu Mãng chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm nhược điểm của Kỳ Lân Thánh Quang, y chỉ muốn trực tiếp chém nát Kỳ Lân Thánh Quang!

Một tên mãng phu lại có công kích lực khủng bố đến vậy sao?

Thủy Kỳ Lân cũng biết Kỳ Lân Thánh Quang có một nhược điểm, nếu là Vu nhân, thì ở vị trí bụng dưới, nhưng nếu Vu Mãng thực sự muốn công kích nhược điểm kim quang Kỳ Lân ở vị trí này, Thủy Kỳ Lân có thể giữ lại những chiêu số khác.

Ở vị trí bụng dưới của Thủy Kỳ Lân, có thể bùng phát công kích Kỳ Lân Thánh Quang gấp mười lần, đó là tuyệt chiêu của Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân đã từng chiến bại một lần, sẽ không để thất bại lần nữa, cũng sẽ không để mình chủ quan!

Chương 130

Huống chi hiện tại Thủy Kỳ Lân đang đối mặt, là một vị Tổ Vu!

Chỉ là Thủy Kỳ Lân có cẩn thận đến mấy, cũng không ngờ, Vu Mãng lại lỗ mãng đến vậy!

Vu Mãng căn bản không quan tâm nhược điểm của Thủy Kỳ Lân ở đâu, Vu Mãng chỉ biết một điều, bất kể phòng ngự như thế nào cũng sẽ có một cực hạn, chỉ cần đột phá cực hạn đó, thì có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương!

Lực phòng ngự của Kỳ Lân Thánh Quang có yếu đến mấy, chỉ cần lực công kích của Vu Mãng đủ, cũng có thể hủy diệt Kỳ Lân Thánh Quang của Thủy Kỳ Lân!

Cách chiến đấu đơn giản nhất, nhưng từ trước đến nay lại chưa có ai làm như vậy, La Hầu và Hồng Quân, cũng sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng như vậy!

Nhưng Vu Mãng lại làm ra chuyện như vậy!

Thập lục bội Bàn Cổ chi lực!

Trên Ám Huyết Phủ dường như xuất hiện một đạo huyết quang, Vu Mãng một rìu chém xuống, trong khoảnh khắc có một luồng khí thế khai thiên phách địa, trên bầu trời xuất hiện một vết nứt, một rìu chém thẳng vào đầu Thủy Kỳ Lân.

Kỳ Lân kim quang trên người Thủy Kỳ Lân đại thịnh, thúc đẩy toàn bộ Kỳ Lân kim quang của mình đến cực hạn!

Khi cự phủ giáng xuống, kim quang đó chặn ngang lưỡi phủ, ngay sau đó, chỉ thấy kim quang đó xuất hiện vết nứt, vết nứt nhanh chóng mở rộng, sau đó toàn bộ kim quang đều vỡ vụn.

Một rìu lập tức chém đầu Thủy Kỳ Lân thành hai nửa, thân thể Thủy Kỳ Lân bị chém lùi lại, phát ra tiếng kinh hãi: "Không... không thể nào!

Kỳ Lân Thánh Quang của ta, không thể nào bị phá vỡ được!" "Quá đáng sợ rồi đi, rốt cuộc là quái vật gì?

Kỳ Lân Thánh Quang bị phá vỡ bằng cách lỗ mãng như vậy sao?" Trong mắt Cửu Phượng tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Ta vừa rồi căn bản không có cách nào phá vỡ Kỳ Lân Thánh Quang, Vu Mãng lại làm được, xem ra ta quả nhiên không bằng Vu Mãng a!" Cộng Công có chút buồn bực nói.

"Thủy Kỳ Lân tổ tông!" Trong lòng Hỏa Kỳ Lân lúc này vừa kinh vừa sợ.

Kỳ Lân Thánh Quang là đạo trạch đỉnh tiêm nhất của Kỳ Lân tộc, nhưng hiện tại, Kỳ Lân Thánh Quang lại bị Vu Mãng phá vỡ!

Ngay cả đầu Thủy Kỳ Lân cũng bị chém thành hai nửa!

"Thù hôm nay, ta nhất định sẽ báo!" Thủy Kỳ Lân giận dữ nói.

"Không có ngày đó, hôm nay, ngươi phải chết!" Vu Mãng lạnh lùng nói.

Ám Huyết Phủ không ngừng vung lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện từng đạo phủ ảnh huyết hồng sắc, Thủy Kỳ Lân không còn Kỳ Lân Thánh Quang sau đó, thân thể Thủy Kỳ Lân chỉ mạnh hơn Yêu tộc bình thường một chút mà thôi, căn bản không thể chống đỡ công kích của Vu Mãng.

Mỗi rìu của Vu Mãng, đều có thể chém thân thể Thủy Kỳ Lân thành nhiều mảnh, tồn tại cấp bậc như Thủy Kỳ Lân, dù bị chém thành thịt nát, cũng có cơ hội có thể khôi phục!

Nhưng lúc này, Vu Mãng cảm thấy trên Ám Huyết Phủ xuất hiện một xoáy nước huyết sắc, chỉ thấy huyết nhục của Thủy Kỳ Lân đang bị nuốt chửng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ám Huyết Phủ của Vu Mãng hiện tại đã thăng cấp thành Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năng lực nuốt chửng cũng đang tăng cường, đại năng như Thủy Kỳ Lân, đối với Ám Huyết Phủ, chính là vật bổ dưỡng cực kỳ tốt.

Thực lực của Thủy Kỳ Lân hiện tại, y chưa hoàn toàn khôi phục, nếu không, với thực lực gần Thánh Nhân, cũng không thể dễ dàng bị giết chết như vậy.

Thủy Kỳ Lân đã mất vạn năm thời gian mới có thể phục sinh, y cũng không ngờ, vừa xuất hiện liền gặp phải đại địch như vậy!

Nếu cho Thủy Kỳ Lân thêm ngàn năm, thậm chí chỉ trăm năm thời gian, y cũng có thể hoàn toàn khôi phục thực lực rồi!

Nhưng tất cả, đều đã thành hư vọng, hiện tại Thủy Kỳ Lân, bị Vu Mãng chém giết, dù không cam tâm đến mấy, cũng không có chút tác dụng nào, lần này Kỳ Lân Cốc cũng bị Vu Mãng tiêu diệt, cũng sẽ không còn tộc nhân Kỳ Lân nào có thể phục sinh y nữa!

Hỏa Kỳ Lân nhìn cảnh này, lập tức quay người bỏ chạy, đâu dám ở lại.

“Hỏa Kỳ Lân bỏ chạy?

Ta đi giết nó!” Cộng Công gầm lên.

“Không cần, để ta làm đi!” Giọng Vu Mãng truyền đến.

Cộng Công và Cửu Phượng đồng thời nhìn về phía Vu Mãng.

Lúc này, trên tay Vu Mãng đột nhiên xuất hiện một cây cung, trên tay Vu Mãng xuất hiện một mũi tên huyết hồng sắc, Vu Mãng hiện tại

là Chuẩn Thánh tứ chuyển, trong cơ thể y có thể dưỡng ra bốn mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn, hiện tại Vu Mãng giương cung đặt một mũi tên.

Chương 131

Vu Mãng dường như không cần nhắm chuẩn, một mũi tên trong nháy mắt đã bắn ra.

Một mũi tên hóa thành một đạo huyết quang, trong chớp mắt đã đến sau lưng Hỏa Kỳ Lân.

Trong mắt Hỏa Kỳ Lân tràn đầy vẻ kinh khủng, từ một mũi tên đó y cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Hỏa Kỳ Lân vừa quay đầu, một ngụm hỏa diễm phun ra, hỏa diễm đỏ rực che phủ bầu trời, dường như muốn thiêu rụi mọi thứ phía trước thành tro bụi!

Nhưng mũi huyết tiễn đó lại xuyên qua hỏa diễm, đâm trúng đầu Hỏa Kỳ Lân.

Đầu Hỏa Kỳ Lân tại chỗ nổ tung, Hỏa Kỳ Lân tại chỗ bị chém giết.

"Được rồi, thu thập tất cả mọi thứ trong này, sau hôm nay, Kỳ Lân Cốc không còn tồn tại nữa!" Vu Mãng tuyên bố.

Chuyện xảy ra ở Kỳ Lân Cốc, nhanh chóng truyền về Yêu tộc Thiên Đình, không chỉ Yêu tộc Thiên Đình, chỉ trong vòng một tháng, người trong Hồng Hoang thế giới đều biết một tin tức.

Kỳ Lân Cốc, là một vùng linh địa trong Hồng Hoang thế giới, trong Kỳ Lân Cốc, sinh sống Kỳ Lân tộc, là một trong Thượng Cổ Tam Tộc, Kỳ Lân tộc tuy đã suy tàn, nhưng vẫn có uy danh lớn, nhưng hôm nay Kỳ Lân tộc, lại bị diệt tộc, sao có thể không khiến người ta kinh hãi?

Điều càng đáng sợ hơn là, kẻ tiêu diệt Kỳ Lân tộc, chính là Tổ Vu Vu Mãng!

Phượng Vực không thuộc Ngô Đồng Lâm.

Một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi xuất hiện, thiếu nữ đó vác một cây cự liêm, cây cự liêm đó thậm chí còn cao hơn nàng.

Thiếu nữ một thân y phục đỏ rực, ngay cả đôi mắt nàng, cũng đỏ rực, chỉ có mái tóc nàng lại trắng xóa một mảng.

"Kẻ nào?

Đây là vùng đất Phượng Vực, không thuộc Ngô Đồng Lâm, kẻ nào dám xông vào, tất sẽ chết không nghi ngờ!" Một con phi cầm từ trên trời giáng xuống, con phi cầm đó toàn thân lông vũ đỏ rực, là một trong những hậu duệ của Phượng Hoàng, Xích Minh Điểu.

"Ta, Nguyệt Thần Vọng Thư, hôm nay cần dùng tộc Phượng Hoàng tế vũ khí của ta, Vọng Thư!" Trên mặt thiếu nữ hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, chỉ thấy nàng xoay tay, cây lưỡi hái đó chém về phía trước, một đầu Xích Minh Điểu cấp Đại La Kim Tiên bát trọng lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Máu tươi nhuộm đỏ lưỡi hái của Vọng Thư, mùi máu tanh bắt đầu lan tràn trong Bất Quy Ngô Đồng Lâm.

Yêu tộc Thiên Đình.

Không đầy hai tháng, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã nhận được hai tin tức cực kỳ xấu.

Một tháng rưỡi trước, Kỳ Lân Cốc bị tiêu diệt, ngay cả Thủy Kỳ Lân phục sinh cũng bị Vu Mãng chém giết, điều này khiến Yêu tộc Thiên Đình tổn thất một trợ thủ có thực lực mạnh mẽ.

Một tháng trước, ở Phượng tộc Bất Quy Lâm xuất hiện một thiếu nữ tên là Vọng Thư, trên tay có một cây cự liêm, dễ dàng chém giết chín thành tộc nhân Phượng tộc, Phượng Minh liều mạng mới có thể trọng thương đẩy lùi nàng.

Sau đó Vọng Thư liền biến mất không dấu vết, Vọng Thư từ đâu đến, vì sao lại làm như vậy, không ai biết.

Nhưng sau khi biết một tin tức, toàn thân Đế Tuấn run rẩy.

"Đại ca, Nguyệt Thần Vọng Thư, chẳng lẽ..." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, hỏi.

"Ta cũng không biết, nhưng một ngàn năm trước, Thường Hi đáng lẽ đã chết, còn về Vọng Thư...

đáng lẽ không nên được sinh ra, nếu sinh ra, cũng không sống được bao lâu, hiện tại có thể sống được ngàn năm, thực sự không thể tin nổi!" Toàn thân Đế Tuấn đều đang run rẩy, trong nỗi sợ hãi!

Đế Tuấn cũng không biết, mình lại kiêng dè đến mức này, Hà Đồ Lạc Thư tiên đoán, dường như đang ứng nghiệm, chẳng lẽ, mình thật sự sẽ bị Vọng Thư giết chết?

Không thể nào!

Trước khi Vọng Thư ra đời, Đế Tuấn đã hạ độc vào Thường Hi, loại độc đó có thể thông qua Thường Hi đi vào máu của Vọng Thư, thọ mệnh của Vọng Thư, vốn dĩ chỉ nên có chưa đến ngàn năm, thậm chí chỉ có mấy trăm năm mà thôi.

Nhưng hiện tại ngàn năm đã trôi qua, thực lực của Vọng Thư, có thể sánh ngang với tộc trưởng Phượng tộc Phượng Minh!

Cảnh giới của Vọng Thư, không phải Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, cũng không còn xa nữa!

"Bất kể thế nào, không thể nào giết được huynh trưởng!

Ta sẽ phái người đi điều tra tung tích của Vọng Thư, chỉ cần tìm thấy, tất sẽ chém giết!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nói.

"Được!" Trong mắt Đế Tuấn lộ ra hàn quang.

Chương 132

Đế Tuấn không phải là Yêu Đế mềm yếu, trước đây không giết chết Thường Hi, đã trở thành một sai lầm lớn, lần này nếu có thể tìm thấy Vọng Thư, thậm chí sẽ tự mình ra tay, giết chết Vọng Thư!

Sau chuyện Kỳ Lân Cốc, đã trôi qua ba tháng, lúc này Vu Mãng trên đường trở về Tổ Vu chi địa, đi qua Bất Chu Sơn.

Trên người Vu Mãng, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô xuất hiện một tia rung động kỳ lạ.

Vu Mãng hiểu rồi, hiện tại y có Nguyên Thần, cũng có thể thôi diễn thiên cơ, dưới Bất Chu Sơn, có một kiện dị bảo sắp xuất hiện.

Nếu là trước đây, Vu Mãng không quan tâm đến bảo vật, nhưng hiện tại thì khác, Vu Mãng có Nguyên Thần, có thể khống chế pháp bảo, quan trọng hơn, một kiện pháp bảo ở Bất Chu Sơn, dường như có liên quan đến Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô trên người y!

Giữa thiên địa từng có bảy cái Tiên Thiên Hồ Lô.

Hồ lô đỏ bị Hồng Vân lấy được, sau khi có được hồ lô đỏ, y luyện chế thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, có thể làm tan hồn phách của người khác.

Hồ lô vàng do Nữ Oa lấy được, sau khi có được hồ lô, được luyện chế thành Chiêu Yêu Hồ, chỉ cần yêu tinh để lại Nguyên Thần trên hồ lô, đều có thể bị hồ lô chiêu đến, là chí bảo của Yêu tộc.

Hồ lô xanh lục do Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy được, hồ lô được luyện vào Kỳ Lân tinh phách, có thể chấn nhiếp tâm thần người khác.

Hồ lô tím do Lão Tử lấy được, hồ lô tím được dùng để đựng đan dược, có thể thu người khác vào, chỉ cần bị đựng vào, sẽ hóa thành

dưỡng chất của hồ lô, tư dưỡng hồ lô, còn gọi là Tử Kim Hồ Lô.

Hồ lô vàng do Yêu Đế Đế Tuấn lấy được, hiện tại tác dụng chưa rõ!

Hồ lô xanh lam do Thông Thiên lấy được, hiện tại tác dụng chưa rõ!

Hồ lô xanh do Hồng Quân lấy được, hiện tại tác dụng chưa rõ!

Nhưng những hồ lô này đều là Tiên Thiên Hồ Lô, nếu trải qua luyện chế, thậm chí có cơ hội trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, vốn dĩ giữa thiên địa chỉ có bảy cái, hiện tại, ở đây xuất hiện cái hồ lô thứ tám!

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô của Hồng Vân tiên là ở trên tay Minh Hà, hiện tại lại rơi vào tay Vu Mãng.

Một kiện pháp bảo đơn độc, uy lực không mạnh mẽ, chỉ có thể là cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, nhưng nếu có thể lấy được thêm vài kiện linh bảo như vậy, Vu Mãng cũng sẽ không khách khí.

Lúc này có thể cảm ứng được trên Bất Chu Sơn có bảo vật xuất thế, không chỉ có Vu Mãng, mà còn có những đại năng khác của Hồng Hoang!

Ở đây, có một cây hồ lô đằng, hồ lô đằng vốn đã nuôi dưỡng bảy cái hồ lô, hiện tại lại một lần nữa đản sinh ra một cái hồ lô.

Cái hồ lô thứ tám!

Hồ lô này hai ngàn năm trước, hấp thu một lượng lớn máu tươi của hai tộc Vu và Yêu rồi sinh trưởng ra, hồ lô đằng tràn đầy hung sát chi khí, ở đây xuất hiện không ít đại năng, những đại năng này gần như đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, có đến bốn năm trăm vị.

Những người này đều là những khách Tử Tiêu Cung năm đó, ở đây, tự nhiên cũng vì cái hồ lô thứ tám.

"Hồ lô này ẩn chứa hung sát chi khí, nếu xuất hiện, e rằng sẽ là một kiện hung sát linh bảo!" "Đúng vậy, hồ lô đằng này sau khi nuôi dưỡng bảy cái hồ lô, đã biến mất, nhưng không ngờ hai ngàn năm trước, Vu tộc đại chiến ở đây, có thể khiến hồ lô đằng trọng sinh!" "Đúng vậy, đây là hồ lô hấp thu máu tươi của hai tộc Vu và Yêu mà sinh trưởng ra, nếu có thể luyện hóa nó, nhất định lại là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí có thể trở thành Tiên Thiên Chí Bảo!" Nhiều người nhìn về phía cái hồ lô thứ tám đó, ánh mắt đều trở nên nóng bỏng.

"Chư vị xin hãy quay về đi, một cái hồ lô, xuất thế trên Bất Chu Sơn của ta, vậy thì thuộc về Yêu tộc Thiên Đình của ta!" Lúc này, chỉ nghe một giọng nói truyền đến.

Giọng nói vừa dứt, lập tức khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, mọi người đồng thời nhìn lại, thấy hai người.

Trong đó một người mặc một thân hoàng bào, hai mắt đỏ rực, trên người tràn đầy bá khí, phía sau hoàng bào, có một đồ án giống như mặt trời, đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Người còn lại đội hoàng quan trên đầu, một thân trường sam trắng toát, mái tóc vàng óng, khí thế không hề kém Đông Hoàng Thái Nhất, đó chính là huynh trưởng của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn!

Song Thiên Đế của Yêu tộc, đều đã xuất hiện ở đây.

Mục đích của hai vị Yêu tộc Thiên Đế đến đây, tự nhiên là vì cái hồ lô thứ tám ở đây.

"Không ngờ hai vị Yêu Đế lại tự mình đến đây, không phải một cái hồ lô là Tiên Thiên Linh Bảo, người có duyên mới có thể có được

sao, hai vị làm như vậy, có phải quá đáng rồi không?" Chỉ thấy một đạo nhân tay cầm phất trần, trên mặt y nở nụ cười hiền lành.

"Trấn Nguyên Tử, không về Ngũ Trang Quán của ngươi, đến đây làm gì?

Chẳng lẽ quên người bạn tốt Hồng Vân Tử của ngươi sao?

Cũng muốn bước theo vết xe đổ của y sao?" Đông Hoàng Thái Nhất không hề khách khí nói.

Nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất, sắc mặt Trấn Nguyên Tử không khỏi biến đổi.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên biết ý của Đông Hoàng Thái Nhất, Hồng Vân lão hảo nhân, vì nhường chỗ ngồi mà chết, hiện tại lời của Đông Hoàng Thái Nhất, tràn đầy ý đe dọa.

Chương 133

"Đông Hoàng Thái Nhất, bần đạo đến đây, tự nhiên là muốn biết mình có duyên phận hay không, hy vọng Yêu Đế sẽ không để ý!" Trấn Nguyên Tử đành phải nói.

"Nếu ta để ý thì sao?" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng cười một tiếng nói.

"Trấn Nguyên Tử tuy không đối địch với Yêu Đế, nhưng nếu Yêu Đế muốn ức hiếp bần đạo, e rằng cũng không dễ dàng như vậy!" Trấn Nguyên Tử lại nói.

Trên tay Trấn Nguyên Tử sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Địa Thư, loại pháp bảo này có lực phòng ngự, mạnh hơn Đông Hoàng Chung vài phần, Đông Hoàng Thái Nhất muốn giết y, y cũng có tự tin tự vệ.

Ở đây không chỉ có Trấn Nguyên Tử, còn có những khách Tử Tiêu khác, nếu Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người muốn ra tay, cũng phải cân nhắc xem có kẻ cuồng vọng khác sẽ ra tay hay không!

"Ha ha ha..." Lúc này, chỉ nghe một tiếng cười xuất hiện, mọi người chỉ thấy một bóng người màu đỏ, khi bóng người màu đỏ xuất hiện, lập tức tuôn ra sát ý ngút trời.

Chỉ thấy một đạo nhân áo bào đỏ lưng đeo song kiếm xuất hiện, nhìn thấy đạo nhân này xuất hiện, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn xuất hiện vẻ kỳ lạ, một lão bất tử cũng đến rồi sao?

Đó chính là Minh Hà Lão Tổ!

"Minh Hà, ngươi cũng đến sao?" Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, hỏi.

"Ở đây đã có bảo vật xuất thế, vì sao ta Minh Hà lại không thể đến?

Đế Tuấn cũng muốn uy hiếp ta sao?!" Minh Hà lạnh lùng cười một tiếng nói: "Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, muốn đối phó ta và Trấn Nguyên đạo hữu sao?

Vậy thì bản tọa có chút chờ mong rồi!" Lời Minh Hà vừa dứt, lại khiến Trấn Nguyên Tử có chút buồn bực, muốn nói thì nói, muốn đánh thì đánh, vì sao lại kéo bần đạo vào?

Bần đạo chỉ đến đây để kiếm chút lợi lộc thôi!

Trấn Nguyên Tử không phải Hồng Vân, không phải lão hảo nhân, nhưng cũng không thích trêu chọc thị phi, hiện tại nếu muốn đắc tội Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, e rằng cũng sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng hiện tại Trấn Nguyên Tử cũng không thể tỏ ra yếu thế, nếu không thì thể diện đặt ở đâu?

"Hừ, bất kể thế nào, hồ lô hôm nay đều thuộc về Thiên Đình của ta, kẻ nào dám tranh đoạt, thì chính là kẻ thù của Yêu tộc Thiên Đình của ta!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất, các Tử Tiêu khách có mặt đều kinh hãi run rẩy, không ai muốn rời đi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về quả hồ lô kia, chỉ thấy một quả hồ lô màu đen, trên bề mặt hiển hiện những hoa văn kỳ dị.

Đây không phải hồ lô bình thường, bên trong hồ lô không biết sẽ thai nghén ra vật gì, nhưng có thể thấy, đây tuyệt đối là một kiện hung sát linh bảo!

Nếu có thể đạt được một kiện linh bảo, thực lực sẽ tăng lên không ít.

Vì vậy, những người có mặt đều đang chú ý đến quả hồ lô, chỉ thấy từng trận hung sát chi khí dâng lên xung quanh nó.

Hung sát chi khí quanh quả hồ lô đen này không tiêu tan, muốn đoạt lấy, e rằng cần tốn chút sức lực.

Nhưng hiện tại không ai ra tay, bởi vì bất kể ai ra tay trước, những người khác sẽ lập tức hành động, chém giết người đó ngay tại chỗ!

Sau khi chờ đợi ròng rã ba ngày, đột nhiên có một trận phong bạo màu đen nổi lên, lấy quả hồ lô làm trung tâm, đột nhiên cuốn lên.

Chỉ thấy quả hồ lô đen kia bay vút đi, lao về một hướng.

Quả hồ lô đen thông linh, không muốn bị người luyện hóa, muốn tự tu luyện, cuối cùng đắc đạo thành thánh!

Mọi người đều có thể nhìn ra mục đích của hồ lô, nhưng những người có mặt vì quả hồ lô đen này, há có thể để nó đào tẩu?

Chỉ thấy từng kiện pháp bảo bay vút ra, có đến hàng ngàn kiện pháp bảo, trong đó tiên thiên linh bảo cũng có hàng trăm kiện, tất cả pháp bảo này đều bay ra, hòng giữ lại quả hồ lô đen!

Hiện tại, họ thà làm tổn hại hồ lô đen chứ không muốn để nó trốn thoát.

Tuy nhiên, quả hồ lô đen lúc này đột nhiên phát ra một cỗ hấp lực, tất cả pháp bảo xung quanh đều bị hút vào trong.

Điều này khiến mọi người giật mình, họ vừa kinh vừa mừng, hồ lô đen chưa hề được luyện hóa mà đã có uy lực như vậy, có thể hút pháp bảo của người khác.

Quả hồ lô này, dường như còn lợi hại hơn tám quả tiên thiên hồ lô khác!

Lúc này, chỉ thấy một Phi cầm Yêu tôn đột nhiên xuất hiện bên cạnh hồ lô, tốc độ và thủ đoạn ẩn nấp của phi cầm này đều vô cùng xuất sắc, lại từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hiện tại đã sở hữu thực

lực Bát chuyển Chuẩn Thánh.

Sau khi đoạt được quả tiên thiên hồ lô thứ tám, Phi cầm Yêu tôn này lập tức quay người bỏ chạy, trong một hơi thở đã bay xa vạn dặm.

Chương 134

Phản ứng của các Chuẩn Thánh khác thì đã muộn, thủ đoạn của hồ lô khiến họ kinh ngạc, nhưng họ càng kinh ngạc hơn khi có người đột nhiên đoạt mất hồ lô vào lúc đó.

"Thiên hạ yêu tộc, đều nghe lệnh Thiên Đình của ta, ngươi hãy buông hồ lô này xuống, nhập Thiên Đình của ta, có thể bảo toàn tính mạng!" Lúc này, thân thể Phi cầm đột nhiên khựng lại, rồi một giọng nói truyền đến.

Yêu tôn kia ngẩng đầu lên, lập tức thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang ở đây, trong mắt y hiện lên vẻ kinh nộ.

Hai vị này là Đế Vương của Yêu tộc Thiên Đình, hiệu lệnh thiên hạ vạn tộc, nhưng những vị Tử Tiêu khách đắc đạo kia, há lại cam tâm làm kẻ dưới trướng người khác?

Vị Xích Dực Yêu tôn này, bản thể là một yêu cầm không rõ tên, nhưng y cũng không muốn gia nhập Thiên Đình, càng không muốn dâng quả hồ lô thứ tám ra!

Vì vậy, Xích Dực Yêu tôn lập tức quay người bỏ chạy.

"Nếu muốn tìm chết, vậy đừng trách ta!" Đông Hoàng Thái Nhất thần tình lạnh nhạt, Đông Hoàng Chung vang lên.

Đang!

Chỉ nghe một tiếng cự hưởng xuất hiện, toàn bộ thân thể Xích Dực Yêu tôn dường như bị vạn tòa núi đè xuống, thân thể y lập tức bị đánh văng xuống mặt đất.

Xích Dực Yêu tôn phun ra tiên huyết, thần tình suy yếu.

"Thủ đoạn hay, Đông Hoàng Thái Nhất, thật tàn nhẫn, ngay cả

người yêu tộc cũng không tha!" Hai bóng người xuất hiện, chính là Minh Hà lão tổ và Trấn Nguyên Tử.

"Hai người các ngươi cũng đuổi theo?

Chẳng lẽ thật sự muốn đối địch với Thiên Đình của ta?" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sát cơ.

"Chuyện này cần tính toán một phen!" Trấn Nguyên Tử đạm nhiên nói.

"Bản tọa nhìn Thiên Đình không vừa mắt, thì sao?" Minh Hà lão tổ bĩu môi nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì phân định cao thấp!" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, tế ra Đông Hoàng Chung.

Chỉ nghe một tiếng chuông vang lên, một cỗ sát khí khủng bố dũng mãnh ập đến Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.

Trấn Nguyên Tử thần tình hơi biến, lập tức tế ra Địa Thư, Địa Thư này là một kiện tiên thiên chí bảo có lực phòng ngự tương đối kinh người.

Địa Thư được hình thành từ tiên thiên bất diệt linh quang hòa lẫn thai mô thiên địa, không chỉ ghi chép sơn xuyên đại địa của Hồng Hoang vũ trụ, vô số địa mạch phân bố tường tận, mà còn sở hữu lực phòng ngự cường đại vô cùng, xét về lực phòng ngự, Địa Thư còn vượt trên một lá Ngũ Phương Kỳ đơn lẻ.

Thậm chí cả Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trên người Vu Mãng cũng không bằng!

Có bảo vật này, Đông Hoàng Chung cũng không thể uy hiếp được Trấn Nguyên Tử.

Minh Hà lão tổ thì lấy ra song kiếm, A Tỳ, Nguyên Đồ kiếm vừa

ra, lập tức khiến nơi đây dâng trào sát ý ngập trời.

Hai kiện sát phạt chí bảo xuất thủ, Minh Hà lão tổ không hề e ngại Đế Tuấn.

Bốn người ở đây, có thể nói là những Chuẩn Thánh mạnh nhất toàn bộ Hồng Hoang, chiến lực của họ tự nhiên vô cùng kinh người, trong một thời gian, những dãy núi và mặt đất xung quanh đều bị công kích của bốn người oanh thành phấn vụn.

Vị Xích Dực Yêu tôn kia nắm lấy cơ hội tốt, lập tức độn thổ bỏ chạy.

Nhưng xung quanh lại xuất hiện càng nhiều Chuẩn Thánh, những Tử Tiêu khách này tuy nhất thời không phản ứng kịp, nhưng hiện tại cũng đã đuổi theo.

Những Tử Tiêu khách này há có thể bỏ qua cơ hội tốt để đoạt lấy một kiện chí bảo, nhìn uy lực của quả hồ lô thứ tám, chắc chắn có thể luyện hóa thành tiên thiên chí bảo, mọi người há lại bỏ qua như vậy!

Vị Xích Dực Yêu tôn kia thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị các Tử Tiêu khách có mặt chém giết, quả hồ lô đen thoát khỏi tay Xích Dực Yêu tôn, lại một lần nữa bay đi.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên vươn ra, tóm lấy quả hồ lô đen, trong một thời gian, lại có hàng chục đạo công kích lao thẳng về phía chủ nhân của bàn tay đó.

Mọi người đều nghĩ rằng kẻ đột nhiên xuất hiện sẽ bị đánh nát, nhưng người này lại xuất hiện trước mặt họ mà không hề hấn gì, chỉ là đóa liên hoa màu đỏ trên đỉnh đầu y đã hơi ảm đạm.

Người này, chính là Vu Mãng!

Ánh mắt mọi người nhìn Vu Mãng đều tràn ngập vẻ kinh ngạc, nhìn bề ngoài, Vu Mãng hẳn là một Vu tộc, nhưng tại sao Vu Mãng lại

có thể khống chế pháp bảo?

Lại còn là pháp bảo có uy lực cự đại như vậy?

“Người nào?” Có người lớn tiếng hỏi.

Chương 135

“Vu tộc, Vu Mãng!

Quả hồ lô này từ bây giờ bắt đầu, thuộc về ta!” Vu Mãng đáp.

Hiện tại lao ra đoạt hồ lô, tương đương với việc đối địch với mọi người, quả thật là một hành động lỗ mãng, các Chuẩn Thánh có mặt đều hiểu điểm này, vì vậy không ai dám đứng ra đoạt hồ lô lúc này.

Nhưng Vu Mãng lại chẳng hề bận tâm, vô cùng kiêu ngạo tuyên bố một chuyện.

Các Chuẩn Thánh xung quanh nghe lời Vu Mãng, trong lòng không khỏi giật mình, ánh mắt họ nhìn Vu Mãng mang theo cảm xúc phức tạp: kinh ngạc, đố kỵ, hả hê...

Muốn họ từ bỏ quả hồ lô này, tuyệt đối không thể nào!

Vu Mãng nói những lời như vậy hôm nay, là đã đối địch với họ!

Những cường giả cấp Chuẩn Thánh này, phần lớn đều từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, thiên phú của họ có thể không bằng những đại năng Hồng Hoang nổi tiếng kia, nhưng cũng là cường giả một phương.

Hiện tại ở đây, vì quả hồ lô đen, há lại bỏ qua như vậy?

Sau trận chiến ở Kỳ Lân Cốc, danh tiếng của Vu Mãng có 20 vạn, cảnh giới của Vu Mãng cũng đã thăng cấp Ngũ chuyển Chuẩn Thánh.

Nhưng Ngũ chuyển Chuẩn Thánh trước mặt những đại năng này, căn bản không đáng kể, nếu đổi lại là một người khác, sớm đã bị đánh nát rồi.

Các đại năng ở đây hiện tại nhìn Vu Mãng, có chút kiêng dè,

nhưng cũng chỉ đến thế thôi!

“Mãng phu Vu tộc?

Nếu thức thời thì giao hồ lô đen ra, nếu không, ta đành phải giết ngươi, rồi đoạt hồ lô!” “Ngươi tưởng Tổ Vu sẽ bảo vệ ngươi sao?

Ta nói cho ngươi biết, Mười Hai Tổ Vu cũng không bảo vệ được ngươi!” “Không sai, hôm nay ta nhất định phải có quả hồ lô đen này, nó sẽ không thuộc về ngươi!” Các đại năng ở đây nhìn chằm chằm vào Vu Mãng, nhao nhao nói.

Vu Mãng đối mặt với những người này, Ám Huyết Phủ lại bùng phát ra một đạo huyết quang, Vu Mãng một phủ chém ra phía trước, chỉ thấy cây cự phủ mười vạn trượng chém xuống đám Chuẩn Thánh.

Đối mặt với những lời uy hiếp của các Chuẩn Thánh, Vu Mãng lại ra tay trước?

Oanh!

Một phủ dài mười vạn trượng, chém xuống mặt đất, lập tức có năm sáu vị Chuẩn Thánh xui xẻo né tránh không kịp, bị chém giết ngay tại chỗ.

Các cường giả Chuẩn Thánh xung quanh né tránh được đều trong lòng kịch chấn, những Chuẩn Thánh này cũng là cường giả một phương, hiện tại trước mặt Vu Mãng, lại chết gọn gàng như vậy!

“Không chịu cút, đều cho ta chết!” Vu Mãng lại một phủ chém ra, lại có thêm hai vị đại năng Chuẩn Thánh bị chém thành hai nửa ngay tại chỗ.

Các Chuẩn Thánh ở đây vừa kinh vừa nộ, rõ ràng là liên thủ đối phó Vu Mãng, muốn đoạt lấy hồ lô đen trong tay Vu Mãng, ở đây có hơn năm trăm Chuẩn Thánh, lẽ ra phải truy sát Vu Mãng mới đúng.

Nhưng hiện tại tình huống lại ngược lại, các Chuẩn Thánh ở đây bị một mình Vu Mãng truy sát!

Liên tiếp hơn ba mươi vị Chuẩn Thánh bị Vu Mãng giết chết, khiến các Chuẩn Thánh ở đây đều cảm thấy kinh hãi và kiêng dè, một mình Vu Mãng, quả thực là một kẻ điên!

Các Chuẩn Thánh này tự nhiên biết sự hiểm ác của Hồng Hoang, vì vậy vẫn luôn ẩn mình tu luyện, chỉ vì hôm nay gặp được bảo vật như vậy mới xuất hiện, không ngờ lại gặp phải kiếp nạn như vậy!

Một nam nhân trung niên mặc đạo bào màu trắng đột nhiên nhảy ra, chỉ thấy người này đầu đội tử phượng quan, tay cầm phất trần, đều là pháp bảo cấp tiên thiên linh bảo.

"Mọi người nghe đây, ta là Huyền Thiên đạo nhân, mọi người không cần sợ, một Tổ Vu có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một Vu tộc mà thôi, nhục thân tuy cường hoành, nhưng không có Nguyên thần, không thể khống chế pháp bảo, chúng ta không cần sợ!" "Mọi người phân tán ra, đồng thời sử dụng pháp bảo công kích, y tuyệt đối không thể sống sót dưới công kích của chúng ta!" Lời Huyền Thiên đạo nhân nói không sai, mọi người vừa nghe, lập tức nghe theo lời y, phân tán ra, từ bốn phương tám hướng công kích Vu Mãng.

Trong một thời gian, xung quanh thân thể Vu Mãng dày đặc pháp bảo, uy lực của những pháp bảo này đều không yếu, dù sao các Tử Tiêu khách ở đây đều là bá chủ một phương, lại sinh ra sớm, ở vùng thiên địa Hồng Hoang này đã đạt được không ít bảo vật quý giá hơn người khác.

Hiện tại tất cả pháp bảo này đều nhắm vào Vu Mãng, trong một thời gian, xung quanh thân thể Vu Mãng rực rỡ muôn màu, cực kỳ huyễn lệ, nhưng dưới vẻ huyễn lệ đó, lại ẩn chứa sát cơ vô tận.

"Vu Mãng cũng xuất hiện ở đây?

Xem ra không cần ta ra tay rồi, những Chuẩn Thánh này sẽ thay ta giải quyết y!" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng nói.

"Ngươi quản tốt bản thân đi, pháp bảo rơi vào tay Vu Mãng cũng tốt hơn là rơi vào tay ngươi!" Minh Hà lão tổ hừ lạnh một tiếng nói.

Trấn Nguyên Tử đầu treo Địa Thư, thần tình ngưng trọng nói: "Vu tộc này chính là Tổ Vu Vu Mãng?

Quả nhiên bản lĩnh bất phàm, nếu Vu tộc này không chết, ắt sẽ có thể siêu việt Mười Hai Tổ Vu!" "Đáng tiếc, y sẽ không có cơ hội đó, hôm nay y sẽ chết ở đây!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói.

Chương 136

Hôm nay Vu Mãng đã xuất hiện ở đây, bất kể Đông Hoàng Thái Nhất hay Đế Tuấn, đều sẽ không bỏ qua Vu Mãng.

Đương nhiên, hiện tại cũng không cần phải ra tay!

Với sức phá hoại của pháp bảo ở đây, Vu Mãng sẽ không thể nào chống đỡ được!

Ngay cả Tổ Vu cũng không được!

Nhưng lúc này, thân thể Vu Mãng đột nhiên xoay tròn, trên người y xuất hiện một cỗ huyết khí màu đỏ sậm nồng đậm.

Huyết khí Bàn Cổ!

Tất cả pháp bảo va chạm vào huyết khí Bàn Cổ, chỉ có thể khiến huyết khí Bàn Cổ suy yếu vài phần, khi Vu Mãng sử dụng chiêu Cuồng Phủ Phong Bạo, huyết khí Bàn Cổ xuất hiện trên người y, có khả năng chống đỡ tất cả pháp bảo.

Với thực lực Vu Mãng hiện tại, công kích của tiên thiên chí bảo cũng có thể chống đỡ vài chiêu, huống chi pháp bảo ở đây chỉ là tiên thiên linh bảo phẩm cấp thấp, những pháp bảo này có nhiều gấp đôi cũng không uy hiếp được Vu Mãng.

Nhưng các Chuẩn Thánh ở đây nhìn thấy cảnh tượng này, lại kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lúc này phong bạo xung quanh Vu Mãng càng lúc càng lớn, phạm vi vạn dặm xung quanh thân thể Vu Mãng, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, đã bị phong bạo bao phủ.

Phong bạo sở hữu hấp lực cường đại vô cùng, ngay cả đại năng cấp Chuẩn Thánh cũng không thể thoát thân.

Cỗ phong bạo này trực tiếp cuốn hơn hai trăm Chuẩn Thánh xung quanh vào trong, những cường giả Chuẩn Thánh này nào có lúc nào gặp phải tình huống như vậy, phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Có Chuẩn Thánh sử dụng pháp bảo bảo hộ thân thể, nhưng pháp bảo trên người lại bị dễ dàng nghiền nát, tiên thiên linh bảo phẩm cấp thấp không thể chống đỡ được trong một chốc lát, tiên thiên linh bảo phẩm cấp trung, cũng chỉ có thể chống đỡ được một hơi thở.

Những thân thể Chuẩn Thánh này sau khi bị cuốn vào trong phong bạo, liền hóa thành một vũng máu.

Uy lực của cỗ phong bạo này quá mạnh, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của các Chuẩn Thánh ở đây, ba trăm Chuẩn Thánh còn lại vừa mới thoát ra khỏi phong bạo của Vu Mãng, chưa kịp mừng rỡ, liền phát hiện Cuồng Phủ Phong Bạo đột nhiên khuếch đại!

Lại thêm một trăm tồn tại cấp Chuẩn Thánh bị cuốn vào trong, chết ngay tại chỗ!

Toàn bộ tầng mây trên bầu trời bị cuốn xuống, đại địa không ngừng sụp đổ, Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng khuếch đại mười vạn trượng, và vẫn đang tiếp tục khuếch đại.

Cuồng Phủ Phong Bạo hiện tại không phải là chiêu mạnh nhất của Vu Mãng, nhưng lại là chiêu quần công lợi hại nhất của Vu Mãng hiện tại, chỉ cần ở dưới cảnh giới Cửu chuyển Chuẩn Thánh, chỉ cần bị cuốn vào trong, liền chắc chắn phải chết!

Trừ phi đối phương sở hữu tiên thiên chí bảo, nếu không, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng chưa chắc đã có thể chống đỡ được công kích của Cuồng Phủ Phong Bạo.

Trong số năm trăm Chuẩn Thánh ở đây, những người có thể thoát ra khỏi phạm vi, không quá mười người, những Chuẩn Thánh này là

mười người phản ứng nhanh nhất, cũng tương đối âm hiểm, vẫn luôn ở bên ngoài, căn bản không hề tiếp cận Vu Mãng, nếu không, hiện tại cũng sẽ bị Vu Mãng giết chết.

Vị Huyền Thiên đạo nhân kia cũng là một trong số đó, những người này nhìn thấy Cuồng Phủ Phong Bạo biến mất, Vu Mãng lại một lần nữa xuất hiện ở đó.

Sắc mặt Huyền Thiên đạo nhân trở nên vô cùng khó coi, sao có thể biến thành như vậy, thật sự chỉ là một Ngũ chuyển Chuẩn Thánh sao?

Chiêu vừa rồi e rằng ngay cả Cửu chuyển Chuẩn Thánh cũng không thể thi triển ra, nhưng Vu Mãng lại có thể thi triển ra.

Huyền Thiên đạo nhân thậm chí đã nghiền nát một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo!

"Một kẻ cũng đừng hòng trốn thoát!" Lúc này, giọng nói của Vu Mãng truyền đến tai Huyền Thiên đạo nhân cùng mười vị Chuẩn Thánh khác.

Vu Mãng, không dừng tay sao?

Vu Mãng muốn giết hết sao?

Kẻ điên này!

"Mọi người mau bay đi, ta hiểu Ngự phong chi thuật, Tổ Vu cũng không đuổi kịp ta đâu!" Sắc mặt Huyền Thiên đạo nhân biến đổi, lập tức lớn tiếng nói.

Các Chuẩn Thánh vừa nghe, lập tức bay đi, nhưng lại phát hiện, sau lưng Vu Mãng xuất hiện một đôi cánh màu đỏ huyết, giây tiếp theo, Vu Mãng bay vút qua, hóa thành một đạo huyết quang, chỉ trong một thoáng, đầu của năm vị cường giả Chuẩn Thánh phía trước đã bị chém bay đi.

Ám Huyết Phủ chém giết những Chuẩn Thánh này, những Chuẩn Thánh này ngay cả Nguyên thần cũng không thể thoát thân được.

Nguyên thần câu diệt!

Huyền Thiên đạo nhân sau lưng chợt lạnh toát, có một cảm giác, Vu Mãng đã khóa chặt y, Huyền Thiên đạo nhân căn bản không thể trốn thoát được!

Giây tiếp theo, Huyền Thiên đạo nhân chỉ thấy một bóng người xuất hiện trước mặt, không phải Vu Mãng thì là ai?

Chương 137

"Huyền Thiên chính pháp, diệt!" Pháp bảo trên tay Huyền Thiên đạo nhân đã bị hủy, y chỉ có thể thi triển đạo pháp tự sáng tạo.

Chỉ thấy trước mặt Huyền Thiên đạo nhân, xuất hiện pháp lực cự đại, trong nháy mắt lao về phía Vu Mãng.

Nhưng Vu Mãng lại không hề có ý định né tránh, dùng nhục thân cứng rắn đỡ lấy công kích của Huyền Thiên đạo nhân, đồng thời một phủ chém về phía Huyền Thiên đạo nhân.

Lấy thương đổi thương!

Vu Mãng chưa bao giờ sợ bị thương, chỉ cần chiến đấu, liền không thể tránh khỏi bị thương, Vu Mãng chịu đựng công kích của Huyền Thiên đạo nhân xong, đồng thời, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng cũng chém về phía Huyền Thiên đạo nhân.

Đạo bào trên người Huyền Thiên đạo nhân hiện ra một đạo quang mang, đó là hậu thiên chí bảo y luyện chế thành, sở hữu lực phòng ngự vô cùng cường đại, nhưng chỉ một chiếc đạo bào, căn bản không hề có tác dụng gì!

Chiếc đạo bào đó bị chém thành hai nửa trong nháy mắt, bị chém thành hai nửa, không chỉ có đạo bào, mà còn có Huyền Thiên đạo nhân!

Nếu các Chuẩn Thánh ở đây không chạy thoát, liền sẽ bị Vu Mãng chém giết, trong số hơn năm trăm cường giả Chuẩn Thánh, chỉ có ba người có thể thoát thân, ba Chuẩn Thánh này, đã chạy xa mấy vạn dặm.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người nhìn nhau, cả hai

đều cảm thấy chấn kinh, chiêu số của Vu Mãng, uy lực mạnh hơn nhiều so với ngàn năm trước, thực lực của Vu Mãng này thăng tiến cũng quá nhanh rồi!

Tuyệt đối không thể để kẻ này tiếp tục sống sót!

Hai người nhìn nhau, đều đã hạ quyết tâm!

Sự tồn tại của Vu Mãng, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hai người, Vu Mãng này thực sự quá đáng sợ, để Vu Mãng trưởng thành, sẽ là uy hiếp lớn nhất đối với Yêu tộc!

Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói: "Trấn Nguyên Tử, ta sẽ không chiến đấu với ngươi nữa, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đối địch với Yêu tộc của ta?" Trấn Nguyên Tử nghe xong, nhíu mày nói: "Xem ra hôm nay quả hồ lô thứ tám, cùng ta cũng không có duyên phận!" Trấn Nguyên Tử lùi sang một bên, đồng thời, Minh Hà cũng vậy.

Đế Tuấn trừng mắt nhìn Minh Hà một cái, nói: "Minh Hà, chuyện hôm nay, ta sau này sẽ có một phen nhân quả!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất từ bỏ đối phó Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, hiện tại mục tiêu là Vu Mãng, chỉ cần giết chết Vu Mãng, từ bỏ quả tiên thiên hồ lô thứ tám, cũng đáng giá!

"Vu Mãng, thù của hai ngàn năm trước, hôm nay ta cũng nên báo rồi!" Đế Tuấn nói, trong mắt sát cơ nồng đậm.

"Lần trước có Mười Hai Tổ Vu và Đạo Tổ ra tay cứu ngươi, lần này thì sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Vừa dứt lời Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ thấy từng đóa kim liên từ trên trời giáng xuống, một đạo quang mang xuất hiện trên không trung.

Trong một thời gian, tường vân hạ xuống, chỉ thấy một đạo nhân từ xa đến, bên cạnh phạm âm không ngừng, thậm chí có tiên nữ phiêu

dật, dị tượng như vậy, tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh bình thường có thể sở hữu!

Vừa nhìn thấy đạo nhân này, trừ Vu Mãng ra, những người có mặt đều đại kinh.

Sở dĩ Vu Mãng không kinh ngạc, bởi vì Vu Mãng căn bản không biết đạo nhân này là ai, thần tình Minh Hà có chút khó coi, nói: "Tiếp Dẫn đạo nhân!" Đạo nhân này, chính là một trong hai Thánh nhân của Tây Phương giáo, Tiếp Dẫn!

Tiếp Dẫn đạo nhân hôm nay lại đến đây!

"Bần đạo từ Tây Phương ngàn dặm xa xôi đến đây, liền phát hiện vật này cùng Tây Phương giáo của ta có duyên, hy vọng các vị đạo hữu có thể cắt ái nhường lại!" Tiếp Dẫn trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

"Tiếp Dẫn, ngươi cùng Chuẩn Đề giống nhau vô sỉ, mấy câu nói liền lừa Hồng Vân nhường tọa, hiện tại lại muốn lừa bảo vật của ta?

Ngươi tưởng ta sẽ nhường cho ngươi như vậy sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nộ thanh nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vốn dĩ cho rằng hôm nay hồ lô đen đã nằm trong túi của mình, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Tiếp Dẫn!

Tiếp Dẫn này là một Thánh nhân, mạnh hơn thực lực Chuẩn Thánh quá nhiều rồi!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung trong tay, Đế Tuấn lại có Hà Đồ Lạc Thư, chỉ cần không phải Thánh nhân chân thân, cũng không sợ.

"Vật này thuộc về Thiên Đình của ta, Tiếp Dẫn, ngươi hãy trở về Tây Phương của ngươi đi!" Đế Tuấn cũng nói.

“Hai vị đạo hữu, lời này sai rồi, một kiện bảo vật nên thuộc về Tây Phương giáo của ta, bần đạo thôi diễn thiên cơ, vật này cùng Tây Phương giáo của ta có duyên, cho nên nên thuộc về Tây Phương giáo của ta, chư vị buông tay đi!” Tiếp Dẫn đạo nhân nào có chịu.

Tây Phương giáo vốn là đất cằn cỗi, hai vị tuy là Thánh nhân Tây Phương, nhưng tiên thiên chí bảo trong tay cũng tương đối ít, trong số bảy tiên thiên hồ lô, hai huynh đệ một cái cũng không có được, hiện tại nhìn thấy hồ lô thứ tám ở đây, há lại cam tâm buông tay?

“Nếu đã như vậy, xem ra ta cũng cần tính toán một phen!” Tiếp Dẫn đạo nhân đạm nhiên cười nói.

Nghe lời Tiếp Dẫn, hiển nhiên, Tiếp Dẫn đã định cùng họ chiến một trận.

Muốn chiến Tiếp Dẫn sao?

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người nhìn nhau, sắc mặt hai người đồng thời biến đổi.

Chương 138

Họ cũng tự nhiên không sợ Tiếp Dẫn, tuy Tiếp Dẫn đã thành thánh, nhưng hai người trong tay đều có tiên thiên chí bảo, hai người liên thủ, tự hỏi cũng có cách cùng Tiếp Dẫn chiến một trận.

Hai người nhìn nhau, đồng thời tế ra pháp bảo của mình, trên pháp bảo của hai người xuất hiện một đạo quang mang, chỉ thấy trên Đông Hoàng Chung xuất hiện một đạo gợn sóng, một tiếng chuông vang lên.

Một tiếng chuông vang, chỉ thấy trong không gian này xuất hiện một đạo gợn sóng, tiếng chuông Đông Hoàng Chung, uy lực cực kỳ khủng bố, tiếng chuông đầu tiên, cũng có thể dễ dàng chấn sát Cửu chuyển Chuẩn Thánh!

Trong không gian này trong nháy mắt bị chấn vỡ không ít, đạo tiếng chuông này chỉ nhắm vào Tiếp Dẫn, cho nên cũng không làm tổn thương người khác.

Đông Hoàng Chung tuy lực phòng ngự xuất sắc, nhưng công kích của nó càng xuất sắc hơn, chính vì như vậy, một kiện pháp bảo của Đông Hoàng Thái Nhất mới có danh tiếng như vậy.

Thánh nhân đối mặt với Đông Hoàng Chung, cũng sẽ có chút kiêng dè.

Hiện tại Tiếp Dẫn đạo nhân đối mặt với Đông Hoàng Chung, chỉ thấy y lập tức tế ra một lá cờ, lá cờ này màu xanh biếc, chính là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, lực phòng ngự tương đối cường đại, không kém gì Đông Hoàng Chung.

Nếu có thể dung hợp Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ làm một, lực phòng ngự của nó khẳng định có thể tăng gấp trăm lần!

Nhưng hiện tại chỉ một lá cờ, liền có thể chống đỡ một đạo công kích tiếng chuông của Đông Hoàng Chung.

"Quả nhiên không hổ là Thánh nhân, một vị Tiếp Dẫn đạo nhân sở hữu Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, lập cho mình địa vị bất bại!" Minh Hà lão tổ đi đến bên cạnh Vu Mãng, đạm nhiên nói.

"Đạo nhân này là Tiếp Dẫn đạo nhân?" Vu Mãng hỏi.

"Vu Mãng đạo hữu, sẽ không ngay cả Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không nhận ra chứ?

À phải rồi, ta quên mất ngươi cũng không đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, không nhận ra cũng bình thường, đạo nhân này chính là một trong Tây Phương Song Thánh, Tiếp Dẫn đạo nhân!" Minh Hà lão tổ nói.

"Hồng Hoang lưu truyền một câu nói, đó là Thánh nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ, hôm nay ta liền có thể chứng kiến thật giả!" Trấn Nguyên Tử nói.

Trấn Nguyên Tử đối với Vu Mãng không có ác ý, biết rằng hồ lô đen Vu Mãng không tranh, cũng không đoạt được, không bằng cùng Vu Mãng giao hảo.

"Thánh nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ?" Vu Mãng nghe lời Trấn Nguyên Tử, ngẩng đầu nhìn cuộc chiến trước mặt.

Thực lực Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tương đối không yếu, hai người trong tay đều có tiên thiên chí bảo, nhưng hiện tại khi công kích Tiếp Dẫn, lại tỏ ra vô lực như vậy.

Tiếp Dẫn chỉ cần tế ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, liền có thể đồng thời đối phó Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, hai vị Yêu Đế trước mặt Tiếp Dẫn, tỏ ra vô lực như vậy.

Thực lực của hai người kỳ thực tương đối khoa trương, nếu đối mặt với người khác, đối mặt với Cửu chuyển Chuẩn Thánh, cũng có

thể dễ dàng chém giết.

Nhưng hiện tại trong lòng hai người lại đang chấn hám sâu sắc, hai người tuy không toàn lực xuất thủ, nhưng cũng thi triển ra tám thành thực lực, đừng nói là thắng Tiếp Dẫn, ngay cả phá vỡ phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng không làm được.

"Đáng tiếc, hai vị đạo hữu, thực lực quá yếu, căn bản không có cách nào phát huy ra uy lực chân chính của hai kiện chí bảo, nếu không, bần đạo, cũng chưa chắc đã có thể thắng được hai vị!" "Bần đạo thôi diễn một lần, hai kiện bảo vật này cùng Tây Phương giáo của ta cũng có duyên phận, cho nên hai vị, xin đừng trách bần đạo không khách khí rồi!" Trên mặt Tiếp Dẫn hiện lên một nụ cười.

Tiếp Dẫn muốn đoạt chí bảo sao?

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đại kinh, hai người đồng thời toàn lực thôi động chí bảo chi lực, lúc này, chỉ thấy một cây Đãng Ma Xử bay ra, cây Đãng Ma Xử này chỉ là một kiện tiên thiên cực phẩm linh bảo, nhưng trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân, lại có thể phát huy ra uy lực cực kỳ cường đại.

Chỉ thấy cây Đãng Ma Xử kia bay ra, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Hai vị Yêu Đế trong tay đều có phòng ngự chí bảo, nhưng lúc này không chống đỡ được công kích của Đãng Ma Xử, pháp bảo của hai vị Yêu Đế bị tổn hại, chỉ thấy Đãng Ma Xử đánh trúng thân thể hai Yêu Đế.

Bất kể Đông Hoàng Thái Nhất hay Đế Tuấn, đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết.

Trong mắt hai Yêu Đế tràn ngập vẻ kinh hãi, uy Thánh nhân, đáng sợ như vậy sao?

“Thánh nhân?

Chỉ sử dụng tiên thiên cực phẩm linh bảo, liền có thể kích phá phòng ngự của tiên thiên chí bảo sao?” Minh Hà hít một hơi khí lạnh.

Thánh nhân xuất hiện, hoàn toàn phá vỡ tưởng tượng của mọi người!

Vu Mãng nhìn chằm chằm vào Tiếp Dẫn, như thể đang suy tư.

Vu Mãng đang ngầm tính toán, nếu y ra tay, sẽ có bao nhiêu phần trăm nắm chắc!

Không sai, đối mặt với Thánh nhân, Vu Mãng cũng không hề có ý định bỏ chạy, mà là muốn cùng Thánh nhân chiến một trận.

“Hai kiện bảo vật này, liền thuộc về bần đạo!” Tiếp Dẫn vừa nói, liền muốn thu Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung đi.

Chương 139

Nhưng lúc này, hai kiện bảo vật lơ lửng trên không, lại không bay về phía Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn nhíu mày, bóp nát, sắc mặt hơi biến.

"Nguyên sư muội!" Tiếp Dẫn ngẩng đầu.

Chỉ thấy một bóng người tuyệt sắc từ trên trời giáng xuống, cùng lúc đó với Tiếp Dẫn đạo nhân, trên người nữ nhân cũng có tường vân hạ xuống, Nữ Oa trên người sở hữu khí chất tương đối ung dung hoa quý, dường như một vị nữ vương vậy.

Nữ Oa ngẩng cao đầu, trong mắt mang theo vẻ đạm mạc, dường như trên thế gian, không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến y bận tâm.

"Tiếp Dẫn sư huynh, ngươi quá đáng rồi!" Nữ Oa đạm nhiên nói.

"Nữ Oa sư muội, ngươi cũng đến rồi sao?" Sắc mặt Tiếp Dẫn có chút ngượng nghịu, nói.

"Tiếp Dẫn sư huynh có thể đến, lẽ nào Nữ Oa không thể?" Nữ Oa bình tĩnh nói.

"Tự nhiên không, chỉ là sư muội đến cũng quá trùng hợp rồi!" Tiếp Dẫn nói.

"Thái Nhất và Đế Tuấn là hai vị Yêu Đế của Yêu tộc ta, sư huynh hôm nay làm như vậy, dường như có phần quá đáng rồi!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Nữ Oa sư muội, lời ngươi nói cũng đúng, nếu đã như vậy, hai kiện chí bảo bần đạo liền không cần nữa, bần đạo chỉ cần quả hồ lô đen kia, thế nào!" Tiếp Dẫn nghe lời Nữ Oa xong, đành phải nói.

Ánh mắt Tiếp Dẫn đảo một vòng, ánh mắt nhìn về phía Vu Mãng, Tiếp Dẫn biết Nữ Oa đã đến, liền không thể lại đối phó hai vị Yêu

Đế, cho nên lùi một bước cầu kỳ, muốn quả hồ lô đen trong tay Vu Mãng!

"Vật này thuộc về vật của Yêu tộc ta, sư huynh muốn đoạt đi, e rằng cần cùng sư muội ta tính toán một phen!" Nữ Oa không hề nể mặt Tiếp Dẫn, nói.

Tiếp Dẫn nghe xong, trên mặt không hề lay động, nhưng trong lòng lại đã có tính toán, cuối cùng nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo liền cùng sư muội so tài!" Tiếp Dẫn quả nhiên muốn ra tay, giao thủ cùng Nữ Oa!

Hai vị, đều là người đã thành thánh, vừa rồi Tiếp Dẫn chiến một trận, có thể chứng minh thực lực của y, Thánh nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ, hai vị Yêu Đế là Cửu chuyển Chuẩn Thánh, sở hữu tiên thiên chí bảo, nhưng vẫn không phải đối thủ của Thánh nhân!

Tiếp Dẫn muốn đối phó hai người, dễ dàng liền có thể làm được!

Chỉ là nửa bước khác biệt, cũng là vực sâu không đáy!

Vậy Thánh nhân cùng Thánh nhân chiến đấu thì sao?

Nữ Oa cùng Tiếp Dẫn chiến đấu, quả là chuyện hiếm thấy, cũng có thể nói là lần giao phong đầu tiên giữa các Thánh nhân!

Chỉ thấy lúc này trên đầu Nữ Oa treo một bức họa quyển, đó chính là tiên thiên chí bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bản đồ này bên trong có thiên địa, có thể giam cầm Thánh nhân, đồng thời cũng là một kiện phòng ngự chí bảo, lực phòng ngự có thể sánh ngang Địa Thư!

Trong tay Nữ Oa, có một quả Hồng Tú Cầu, chỉ thấy y ném quả Hồng Tú Cầu kia ra, Hồng Tú Cầu trong nháy mắt xé rách không gian, giáng xuống đầu Tiếp Dẫn, như một đạo lưu tinh vậy mà rơi xuống.

Đương nhiên, công kích được thi triển ra trong tay Thánh nhân, đáng sợ hơn lưu tinh rất nhiều.

Trong một thoáng ngắn ngủi, chỉ thấy phạm vi trăm vạn dặm xung quanh Tiếp Dẫn đạo nhân sụt lún xuống, xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy.

Thần sắc Tiếp Dẫn đạo nhân hơi biến, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ treo trên đầu không chịu nổi uy lực cự đại như vậy, xuất hiện vết nứt.

Lúc này mọi người đều cảm thấy khủng bố, tự hỏi nếu mình ở vị trí của Tiếp Dẫn, e rằng sẽ bị chém giết ngay tại chỗ, ngay cả Thánh nhân cũng vậy!

Lực một kích của Thánh nhân, căn bản không phải Chuẩn Thánh có thể chịu đựng được, chỉ tùy tiện một kích, cũng có thể dễ dàng hủy diệt trăm vạn dặm địa vực.

Nữ Oa dường như không có ý định bỏ qua Tiếp Dẫn đạo nhân, Hồng Tú Cầu lại một lần nữa đánh ra, lần này, Tiếp Dẫn đạo nhân chỉ có thể toàn lực thôi động Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hiện ra từng trận thanh sắc quang mang, có thể thấy, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã toàn lực phát tán uy năng phòng ngự.

Chỉ thấy Hồng Tú Cầu của Nữ Oa lại một lần nữa đánh xuống, uy năng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cùng Hồng Tú Cầu oanh vào nhau, vết nứt trên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ càng lúc càng lớn, cuối cùng không chịu nổi một kích, vết nứt trên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ càng lúc càng nhiều trước mặt mọi người.

"Không thể nào!" Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Trấn Nguyên Tử đại biến, "Tiên thiên chí bảo sao có thể bị nghiền nát?" "Chuyện này cũng không phải không thể, bần đạo từng thấy tiên thiên chí bảo bị nghiền nát!" Minh Hà lão tổ nói.

Ngay cả Cửu Ma Tháp loại pháp bảo đó cũng sẽ bị hủy diệt,

huống chi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

“Tuy là vậy, nhưng theo bần đạo thấy, một kiện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, e rằng cũng không phải tiên thiên chí bảo chân chính!” Trấn Nguyên Tử nói.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ý của ngươi là sao?” Minh Hà hỏi.

“Hai người bọn họ cũng không phải Thánh nhân chân chính, chỉ là Thánh nhân phân thân, linh bảo trên tay họ, chỉ là hình chiếu của tiên thiên chí bảo!” Trấn Nguyên Tử nhãn lực bất phàm, nói.

“Vậy, nếu ta muốn chém giết họ, có cơ hội không?” Vu Mãng đột nhiên hỏi.

Chương 140

"Nếu là Thánh nhân chân chính, với thực lực của ta, căn bản hoàn toàn không phải đối thủ của họ, đừng nói là bản tôn, e rằng Hồng Hoang cũng không thể chống đỡ thủ đoạn của họ, Đạo Tổ cũng sẽ không cho phép họ ra tay!" "Nhưng nếu chỉ là phân thân, tuy thực lực cũng lợi hại hơn ta, nhưng nếu sở hữu thực lực đủ cường đại, có cơ hội có thể phá hủy hình chiếu tiên thiên chí bảo trên người họ, có thể chém giết Thánh nhân phân thân!" "Nhưng chuyện như vậy, gần như không thể làm được, Thánh nhân phân thân, ta cũng không thắng được!" Trấn Nguyên Tử đáp.

Chém giết Thánh nhân phân thân sao?

Minh Hà nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy mắt Vu Mãng đang phát sáng, Vu Mãng dường như đang kích động.

Chẳng lẽ mãng phu này thật sự muốn làm như vậy sao?

Nhưng đó là hai vị Thánh nhân phân thân a!

Oanh!

Lúc này, chỉ nghe một tiếng cự hưởng, trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ phía trên đầu Nữ Oa cũng vết nứt càng lúc càng nhiều.

Vùng địa vực vạn dặm xung quanh hai vị Thánh nhân phân thân đều bị nghiền nát, có thể thấy, cuộc chiến của hai vị Thánh nhân tương đối kịch liệt, thực lực của hai vị Thánh nhân đều lợi hại như vậy, trách không được Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không phải đối thủ của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Hai người hiện tại thân bị trọng thương, may mắn Nữ Oa kịp thời đến, nếu không, hiện tại hai kiện tiên thiên chí bảo của hai người cũng

bị đoạt đi rồi.

Hiện tại, thương thế của hai người cũng quá nghiêm trọng rồi, khiến sắc mặt hai người trắng bệch vô cùng nhìn cuộc chiến ở đây.

Cuộc chiến giữa Nữ Oa và Tiếp Dẫn đạo nhân, lại khiến Nữ Oa chiếm thượng phong.

Quả thực như lời Trấn Nguyên Tử nói, hai vị Thánh nhân kỳ thực đều chỉ là phân thân, linh bảo trên tay cũng chỉ là hình chiếu, mặc dù vậy, uy lực được phát huy ra từ những hình chiếu đó trong tay họ, thậm chí còn mạnh hơn Đông Hoàng Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất!

Với thực lực của hai vị Thánh nhân phân thân, e rằng không bao lâu nữa, liền có thể phân định thắng bại.

"Tiếp Dẫn sư huynh, trận chiến này Nữ Oa thắng rồi!" Nữ Oa nói.

"Chưa phải cuối cùng, ai lại biết kết quả?" Tiếp Dẫn nói xong, liền muốn dùng Đãng Ma Xử lại một lần nữa ra tay.

Lúc này, hai vị Thánh nhân phân thân lại cảm thấy có chút không đúng, chỉ thấy một đạo gợn sóng đột nhiên từ trên không xé rách, chém về phía hai vị Thánh nhân.

Một đạo gợn sóng uy lực tương đối khủng bố, hình chiếu tiên thiên chí bảo trên thân hai vị Thánh nhân, Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đồng thời bị nghiền nát.

Hai vị Thánh nhân phân thân cũng chịu công kích, chỉ là trên người hai người có hộ thể cương kình, cứng rắn đỡ lấy một đạo công kích.

Trong lòng hai vị Thánh nhân vừa kinh vừa nộ, là ai, to gan như vậy, dám đối với Thánh nhân ra tay?

Nữ Oa quay đầu, nhìn về phía phương hướng vừa rồi một đạo

gợn sóng phát ra, người phát ra công kích, chính là Vu Mãng!

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người nhìn nhau, đồng thời nhìn ra vẻ chấn kinh trong mắt đối phương, một mình Vu Mãng, chẳng lẽ thật sự là kẻ điên sao?

Y đang làm gì?

Đối với Thánh nhân ra tay sao?

Kẻ này gan lớn tày trời đến mức nào?

Vu Mãng không chỉ muốn khiêu chiến một Thánh nhân, mà là hai!

"Quả nhiên là một mãng phu, hữu dũng vô mưu, kẻ này căn bản không làm nên đại sự!" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, lại một ngụm tiên huyết phun ra.

"Hai vị Thánh nhân thủ đoạn ngươi đã thấy, lỗ mãng như vậy, bất kể có thủ đoạn gì cũng vô dụng, tiên thiên chí bảo, cũng không thể làm bị thương Thánh nhân!" Đế Tuấn nói.

"Vu Mãng đang làm gì?

Hai vị đó chỉ là Thánh nhân phân thân, cũng không phải ta có thể đối phó được đâu!" Minh Hà lão tổ bất đắc dĩ nói.

Trấn Nguyên Tử lắc lắc đầu, không nói gì, nhưng cũng không xem trọng Vu Mãng.

Hai vị Thánh nhân phân thân, trong tay có hình chiếu tiên thiên chí bảo, thực lực của hai vị Thánh nhân, không phải Vu Mãng có thể ứng phó được!

"Vị đạo hữu này, dám đối với bần đạo ra tay, chẳng lẽ không biết, Thánh nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ sao?" Tiếp Dẫn nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn ngập hàn quang.

Hai kiện hình chiếu tiên thiên chí bảo trên người Tiếp Dẫn và Nữ

Oa vốn đã rách nát tả tơi, nhưng mặc dù vậy, lực phòng ngự của họ cũng tương đối kinh người!

Nhưng hiện tại lại bị Vu Mãng một phủ chém thành hai nửa, công kích vừa rồi của Vu Mãng, uy lực quả thực quá mạnh rồi!

Chương 141

Chiêu này, chính là Khai Thiên Đệ Nhị Thức!

Vu Mãng không hề sử dụng Khai Thiên Đệ Nhất Thức, bởi vì Vu Mãng biết, Khai Thiên Đệ Nhất Thức hoàn toàn không thể làm bị thương hai vị Thánh nhân phân thân, thậm chí ngay cả hình chiếu tiên thiên chí bảo cũng không làm bị thương được, chỉ có Khai Thiên Đệ Nhị Thức, mới có thể hủy diệt hình chiếu tiên thiên chí bảo!

Nhưng Vu Mãng cũng hiểu rõ, chỉ như vậy, cũng không thể uy hiếp hai vị Thánh nhân phân thân, y không chỉ vì chém nát hình chiếu tiên thiên chí bảo của hai người.

Mà là vì chém giết hai vị Thánh nhân!

Khai Thiên, Đệ Tam Thức!

"Lại dám, hừ, lần này, ta sẽ tự mình ra tay, giết ngươi!" Trong mắt phân thân Nữ Oa lộ ra sát cơ.

Tuy tự mình ra tay, sẽ bị người đời dị nghị, nhưng Nữ Oa hiện tại cũng không còn bận tâm nhiều như vậy nữa.

Giết chết Vu Mãng, đoạt lấy quả tiên thiên hồ lô thứ tám, đó là mục đích Nữ Oa phái khiển phân thân lần này!

Hai vị Thánh nhân vốn đang tranh đấu lẫn nhau, hiện tại sự chú ý đều chuyển dời lên thân Vu Mãng.

Minh Hà thở dài một hơi, Vu Mãng làm không tốt, cứ nhất định phải ra tay bây giờ, lẽ ra nên đợi hai vị Thánh nhân phân định thắng bại xong rồi ra tay, cũng đâu muộn, Vu Mãng vì sao lại cứ phải ra tay bây giờ, hiện tại Vu Mãng lại phải đối mặt với hai vị Thánh nhân!

Dù chỉ là phân thân, cũng quá cuồng vọng rồi!

Sau lưng Vu Mãng, đột nhiên xuất hiện một đạo cự nhân chi ảnh, cự nhân này chính là bóng dáng của Bàn Cổ!

"…Bàn Cổ đại thần?

Chẳng lẽ y muốn thi triển ra Khai Thiên?" Mắt Nữ Oa trừng lớn, nói.

"Trong truyền văn, Khai Thiên là chiêu số Bàn Cổ đại thần tự sáng tạo, uy lực vô cùng, thậm chí có thể chém nát hỗn độn linh bảo, khai thiên tích địa, nhưng chưa từng có Vu tộc nào có thể lĩnh ngộ được chiêu số như vậy, Mười Hai Tổ Vu cũng không được, chẳng lẽ y thật sự đã lĩnh ngộ được Khai Thiên?" Trong mắt Tiếp Dẫn lộ ra vẻ chấn kinh, tuy là Thánh nhân, nhưng Tiếp Dẫn cũng sẽ kinh ngạc.

Đặc biệt là chiêu số như vậy chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, Tiếp Dẫn sẽ không tin Vu Mãng có thể thi triển ra.

Hiện tại, Vu Mãng một phủ chém ngang, một chém, không gian trước mặt bị chém thành hai nửa!

Khai Thiên, Đệ Tam Thức!

Uy lực của một thức, so với Đệ Nhị Thức ít nhất cũng phải tăng gấp mười lần.

Cự phủ của Vu Mãng dường như đột nhiên trương lớn, biến thành một cây hoàng kim cự phủ dài đến trăm vạn trượng, một phủ, đồng thời chém về phía Nữ Oa và Tiếp Dẫn.

"Phóng túng!" Nữ Oa đại nộ, một mình Vu Mãng, cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, muốn đồng thời chiến hai người, chẳng lẽ Vu Mãng cho rằng, y thật sự có thể thắng hai vị Thánh nhân sao?

Khai Thiên Đệ Tam Thức, uy lực của một chiêu, Vu Mãng cũng không biết, nhưng Vu Mãng tin rằng, uy lực của Khai Thiên sẽ không yếu, một chiêu hiện tại, có một cảm giác muốn chém cả thiên địa

thành hai nửa.

Nữ Oa tuy thống hận Vu Mãng, nhưng lúc này, lại là cơ hội!

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa đột nhiên đánh ra, Tiếp Dẫn cũng không ngờ, Nữ Oa lại làm ra chuyện như vậy.

Nữ Oa này cũng tàn nhẫn, biết rằng trên thân phân thân của Tiếp Dẫn hiện tại không có hình chiếu tiên thiên chí bảo, hiện tại uy lực Khai Thiên Đệ Tam Thức của Vu Mãng đủ để uy hiếp Tiếp Dẫn!

Nhưng muốn chém nát phân thân của Tiếp Dẫn, thì có chút miễn cưỡng, cho nên Nữ Oa mới ra tay, không chỉ giúp Vu Mãng, mà còn giúp chính mình!

Trước tiên loại bỏ Tiếp Dẫn, sau đó đối phó Vu Mãng sẽ đơn giản hơn nhiều!

Tiếp Dẫn nào có nghĩ Nữ Oa lại độc ác như vậy, kinh nộ giao gia nói: "Nữ Oa, ngươi dám khi dễ ta?" Phân thân Tiếp Dẫn đồng thời bị hình chiếu Hồng Tú Cầu và Khai Thiên Đệ Tam Thức của Vu Mãng đánh trúng, lập tức tan xương nát thịt.

Thánh nhân phân thân, cũng không thể chịu đựng được công kích như vậy!

Phân thân Tiếp Dẫn, cứ như vậy bị chém nát.

Các Chuẩn Thánh ở đây đều cảm thấy vô cùng chấn kinh, Vu Mãng và Nữ Oa liên thủ, đã hủy diệt phân thân Tiếp Dẫn!

"Chiêu số thật lợi hại, nhưng loại công kích này, hẳn không thể thi triển ra nữa rồi!" Nữ Oa quay đầu, nhìn về phía Vu Mãng.

Mọi người cũng nhìn về phía Vu Mãng, phát hiện cánh tay phải của Vu Mãng, có tiên huyết chảy xuống.

Khai Thiên Đệ Tam Thức, đối với Vu Mãng hiện tại, có chút quá

miễn cưỡng rồi, chiêu số thương địch thương mình, nhưng uy lực của một chiêu, cũng không tệ.

Chương 142

Với uy lực của một thức, có thể uy hiếp được Thánh nhân phân thân, nhưng, cũng chỉ đến thế thôi!

Trước mặt Vu Mãng, còn có một vị Thánh nhân phân thân!

"Còn một kẻ nữa!" Vu Mãng nhìn chằm chằm vào Nữ Oa trước mặt, Ám Huyết Phủ giơ cao.

"Vu Mãng, ngươi sẽ không đối với ta ra tay chứ?

Ngươi hẳn phải biết, với thực lực của ta, ngươi không đối phó được đâu!" Nữ Oa ngọc chỉ mở ra, chỉ thấy Hồng Tú Cầu lơ lửng trong lòng bàn tay y.

Hiện tại trong mắt Nữ Oa, Vu Mãng hẳn phải cầu xin tha thứ mới đúng, Thánh nhân Yêu tộc, từng có một phân thân bị Vu Mãng chém nát, hiện tại y muốn Vu Mãng thần phục y!

Nhưng Vu Mãng lại dường như không nghe lời Nữ Oa vậy, sau lưng y lại một lần nữa hiện ra bóng dáng Bàn Cổ.

Lần này không chỉ là cánh tay phải của Vu Mãng, thân thể Vu Mãng dường như cũng đang chịu đựng áp lực cự đại.

Vu Mãng, quyết chiến một trận!

"Ngươi tưởng ta sẽ cho ngươi cơ hội sao?" Nữ Oa lạnh hừ một tiếng, Hồng Tú Cầu trong tay y đánh ra phía trước.

Hồng Tú Cầu trong nháy mắt hóa thành một đạo hồng sắc quang mang, bay đến trước mặt Vu Mãng.

Hồng Tú Cầu là tiên thiên chí bảo, hình chiếu, cũng có uy lực cực kỳ cường đại, đánh đến trước mặt Vu Mãng, với thân thể Vu Mãng

hiện tại, căn bản không thể nào chống đỡ được.

Trong mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra vẻ vui mừng, tiềm lực Vu Mãng bất phàm, đáng tiếc, phải chết rồi!

Một kích của Hồng Tú Cầu, há Vu Mãng có thể chống đỡ được?

Khi Hồng Tú Cầu đến trước mặt Vu Mãng, trên thân Vu Mãng đột nhiên xuất hiện một đạo xích hồng sắc quang mang, phía trên đầu Vu Mãng, lơ lửng một đóa hồng sắc liên hoa.

Tiên thiên chí bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Lực phòng ngự Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cực kỳ cường hoành, một kích Hồng Tú Cầu vốn uy lực cường đại, nhưng va chạm vào Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại bị chặn lại.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại ở trên người ngươi?

Ngươi có thể vận dụng pháp bảo?

Có Nguyên thần sao?" Nữ Oa liên tiếp ba câu hỏi, Thánh nhân, cũng không phải vô sở bất tri.

Vu Mãng là Tổ Vu, Vu tộc không có Nguyên thần, nhưng Vu Mãng trước mặt lại sở hữu Nguyên thần sao?

"Minh Hà đạo hữu, ngươi thấy sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Minh Hà, hỏi.

"Ta thua bởi tiên thiên chí bảo!" Minh Hà bất đắc dĩ nói, "Nhưng ta cũng không biết vì sao y lại sở hữu Nguyên thần!" Có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xuất hiện, quả thực có thể ngăn chặn được một phần uy năng của Hồng Tú Cầu, nhưng dù sao đây cũng là pháp bảo của Thánh nhân, dù chỉ là hình chiếu, cũng có thể làm bị thương Chuẩn Thánh.

Khoảng cách giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh, thực sự quá lớn

rồi, chính vì như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mới bại thảm hại như vậy!

Hai người là Yêu Đế, trong tay đều sở hữu tiên thiên chí bảo, nhưng mặc dù vậy, cũng không phải đối thủ của Tiếp Dẫn.

Vu Mãng có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng sẽ không hơn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn là bao.

Hiện tại Vu Mãng đang đối mặt với Nữ Oa, một đối thủ khó đối phó hơn Tiếp Dẫn!

Nữ Oa không chỉ thực lực cường đại hơn, mà còn âm hiểm hơn.

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa kích vào Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, quang mang của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên lập tức ảm đạm đi không ít, Vu Mãng thậm chí cảm thấy có một lực xung kích cự đại đánh vào thân thể.

Nhưng bóng dáng Bàn Cổ sau lưng Vu Mãng càng lúc càng ngưng thực, chỉ thấy trên phủ đầu cũng xuất hiện từng trận huyết hồng sắc quang mang, toàn thân Vu Mãng đều đang tỏa ra huyết khí, có thể thấy, Vu Mãng thi triển một chiêu này, tiêu hao huyết khí tương đối nặng.

Một chiêu này, chính là Khai Thiên, Đệ Tứ Thức!

Với nhục thân và thực lực của Vu Mãng, muốn thi triển ra Đệ Tam Thức Khai Thiên đã vô cùng miễn cưỡng, nếu muốn thi triển Đệ Tứ Thức, Vu Mãng cũng sẽ bị thương nghiêm trọng, nhưng Vu Mãng nhất định phải ra tay.

Nếu không chém giết phân thân Nữ Oa, Vu Mãng liền không có cơ hội sống sót!

Nữ Oa cảm thấy uy hiếp, hình chiếu Sơn Hà Xã Tắc Đồ của y bị nghiền nát, hiện tại không có hình chiếu phòng ngự chí bảo trong tay.

Chương 143

Không phòng ngự được, chỉ cần Nữ Oa có thể chém giết Vu Mãng, vậy cũng đủ rồi!

Nữ Oa tin rằng chỉ cần ra tay thêm hai lần nữa, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Vu Mãng liền sẽ bị tổn hại, không thể bảo hộ Vu Mãng nữa.

Hồng Tú Cầu lại một lần nữa kích ra, đánh về phía Vu Mãng, không gian xung quanh Vu Mãng đều bị nghiền nát, Vu Mãng cũng bị thương rồi, nhưng lúc này, Vu Mãng cuối cùng cũng có thể thi triển ra Đệ Tứ Thức Khai Thiên!

Khai Thiên Đệ Tứ Thức!

Một chém, chém không gian thành hai nửa, dường như một chém của không gian vậy!

Trước mặt phân thân Nữ Oa, vùng không gian này vặn vẹo, phân thân Nữ Oa, căn bản cũng không thể chống đỡ được, bị cứng rắn chém thành phấn vụn!

Thánh nhân phân thân, cứ như vậy bị nghiền nát!

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bốn người, hiện tại trên mặt đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Một mình Vu Mãng quả thực quá khủng bố rồi, ngay cả Thánh nhân phân thân cũng có thể chém giết?

Thực lực Thánh nhân phân thân có thể kém xa bản tôn, nhưng cũng kém xa những gì Chuẩn Thánh có thể sánh bằng!

Lại còn là Thánh nhân Nữ Oa!

“Không thể nào, không phải thật chứ?” Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập vẻ chấn kinh.

“Thực lực của Vu Mãng này sao lại đáng sợ như vậy?

Ta có nên nhân cơ hội này ra tay không?” Đế Tuấn nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong, nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy thân thể Vu Mãng hiện tại toàn thân tiên huyết, uy lực Khai Thiên Đệ Tứ Thức, thực sự quá mạnh rồi, lực phản phệ của nó cũng không yếu, nhục thân Vu Mãng tuy cường đại, nhưng lại có chút không chịu nổi!

Hiện tại thương thế trên người Vu Mãng không nhẹ, nhưng trong mắt Vu Mãng, vẫn mang theo chiến ý.

“Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn!

Đến lượt các ngươi rồi!” Vu Mãng giơ Ám Huyết Phủ, chỉ về phía hai vị Yêu Đế.

Hai vị Yêu Đế nhìn thấy xong, trong lòng đại kinh, trong mắt hai người đều mang theo vẻ kiêng dè, Đế Tuấn vốn muốn ra tay, hiện tại khi nhìn thấy nụ cười tranh nanh và ánh mắt điên cuồng của Vu Mãng, trong lòng Đế Tuấn cũng có một tia kiêng dè.

Vu Mãng này dường như quá đáng sợ rồi!

“Đi!” Đế Tuấn nói xong, hóa thành một đạo lưu quang bỏ chạy.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng vậy, hai vị Yêu Đế căn bản không dám cùng Vu Mãng chiến một trận.

Hai vị Yêu Đế bị Vu Mãng dọa chạy, khiến Trấn Nguyên Tử và Minh Hà mặt đối mặt, hai người nhìn ra được, Vu Mãng đã cường nỗ chi mạt, đừng nói là tái chiến một trận, tái sử dụng một lần Khai

Thiên, cũng không dễ dàng.

Nhưng mặc dù vậy, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người, cũng bị Vu Mãng dọa chạy rồi!

Nhưng với thực lực Vu Mãng vừa thể hiện ra, nếu Vu Mãng tái sử dụng một chiêu Khai Thiên, hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều đã trọng thương như vậy, có khả năng sẽ chết trong tay Vu Mãng.

Hai đạo bóng người từ trong y phục Vu Mãng bay ra, sau đó lăn ra ngủ say.

Vu Mãng sử dụng Khai Thiên Đệ Tứ Thức, thương địch thương mình, khiến y bị thương nghiêm trọng, Vu Mãng muốn truy sát Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cũng không thể làm được, chỉ có thể để Cộng Công và Cửu Phượng ra bảo hộ.

Cộng Công và Cửu Phượng xuất hiện bên cạnh Vu Mãng, nhìn môi trường xung quanh, đều giật mình.

"Minh Hà?

Trấn Nguyên Tử, sao lại ở đây?

Không đúng, đây là chỗ nào?" Cộng Công hỏi.

"Hai vị đạo hữu, không biết chỗ này đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Vu Mãng lại bị thương nặng như vậy?" Cửu Phượng hỏi.

"…Tụ Lý Càn Khôn chi thuật?

Chương 144

Có người ngoài bần đạo hiểu được chiêu này, quả thực là dị số!" Trấn Nguyên Tử nói.

Minh Hà nhìn Vu Mãng đang hôn mê trên mặt đất, trong mắt y lóe lên một tia sát cơ, nhưng rồi lại biến mất, Minh Hà cuối cùng từ bỏ ý định đối địch với Vu Mãng!

Từ thực lực Vu Mãng vừa thể hiện ra, thực lực Vu Mãng xa xa vượt qua y, kẻ này tiềm lực quá cao, không thể cùng Vu Mãng đối địch, nếu không, sẽ là họa của U Minh Huyết Hải!

Trấn Nguyên Tử liền kể lại chuyện vừa rồi một lượt.

Tây Phương, Tu Di Sơn.

Mắt Tiếp Dẫn đạo nhân mở ra, sắc mặt y có chút tái nhợt, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân hiện ra vẻ tranh nanh đáng sợ như vậy.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc đó, phát hiện sắc mặt sư huynh mình có chút kỳ lạ, lập tức hỏi: "Tiếp Dẫn sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy?" "Sư đệ, lần này sư huynh ta bị Nữ Oa ám hại rồi, nếu không phải vậy, ta đã đoạt được quả tiên thiên hồ lô thứ tám rồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

"Nữ Oa sao?" Chuẩn Đề đạo nhân kinh ngạc hỏi.

Tiếp Dẫn đạo nhân kể lại chuyện trước đó một lượt.

"Sư huynh, ý của ngươi là, mãng phu Vu tộc kia có thể ra tay chém giết phân thân của ngươi?

Chẳng lẽ không phải y sở hữu thực lực uy hiếp ta sao?" Chuẩn Đề kinh hô.

Chuẩn Thánh có thể uy hiếp Thánh nhân, là chuyện không thể nào, chưa từng có chuyện như vậy.

"Khai Thiên của Bàn Cổ đại thần e rằng là Đại Đạo Thánh Kỹ, loại chiêu số này, uy lực quá khủng bố rồi, nếu Vu Mãng có thể thành Thánh nhân, e rằng ta, cũng không phải đối thủ của y!" Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một hơi nói.

"Tiếp Dẫn sư huynh, cũng có thể là đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Bàn Cổ đại thần, sau khi sử dụng Cửu Thức Khai Thiên, cũng thân vẫn, Vu Mãng có thể hiểu được Khai Thiên, cũng không thể nào học hoàn toàn tất cả chín thức Khai Thiên!" Chuẩn Đề đạo nhân lại nói.

"Nếu thật sự hiểu được, chưa chắc đã không thể không vì Thánh mà có thể cùng Thánh nhân đối địch, dù sao Đạo Tổ, cũng không hiểu được Đại Đạo Thánh Kỹ, sức mạnh siêu thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

"Sư huynh, ngươi đã thất bại rồi, không biết lần này kết quả của quả tiên thiên hồ lô thứ tám sẽ như thế nào, nếu sư huynh cũng thất bại, vậy hiện tại quả hồ lô thứ tám có khả năng sẽ rơi vào tay Nữ Oa, Vu Mãng cũng hẳn sẽ bị Nữ Oa giết chết!" Chuẩn Đề đạo nhân nói.

"Để sư huynh ta thôi diễn thiên cơ!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói xong, nói.

Tiếp Dẫn cần tọa hạ kim liên của mình xuất hiện, đó chính là trấn giáo linh bảo, Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, dùng bảo vật này thôi diễn, thậm chí ngay cả một số chuyện của Thánh nhân cũng có thể thôi diễn ra một hai.

Một lát sau, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân lại một lần nữa biến đổi.

"Sư huynh, thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân hỏi.

"Nữ Oa cũng thất bại rồi, người đạt được quả tiên thiên hồ lô thứ

tám, là Vu Mãng, phân thân Nữ Oa, cũng bị chém nát!" Tiếp Dẫn đạo nhân đáp.

"Cái gì?" Chuẩn Đề đạo nhân kinh hô một tiếng nói.

Oa Hoàng Cung.

Đây là lần thứ hai!

Nữ Oa trong tay Vu Mãng lần thứ hai thất bại!

Nữ Oa chưa từng hận một người nào như vậy, Vu Mãng này lại một lần nữa chém nát phân thân của y!

Quả tiên thiên hồ lô thứ tám là đại hung chi vật, không chỉ có thể khắc chế Vu tộc và Yêu tộc, loại bảo vật này nếu rơi vào tay y, thậm chí có thể luyện chế thành bảo vật siêu việt những tiên thiên chí bảo khác.

Hiện tại, kiện bảo vật này rơi vào tay Vu Mãng.

"Đại Đạo Thánh Kỹ, Khai Thiên!

Chẳng lẽ loại chiêu số này thật sự đã bị Vu Mãng chưởng khống?

Trước đây khi gặp y, thực lực chưa mạnh như bây giờ, nhưng những gì nhìn thấy hôm nay, thực lực xa xa vượt qua tưởng tượng, Khai Thiên Đệ Tứ Thức, thậm chí có thể hình thành uy hiếp đối với ta!" "Nếu để kẻ này tiếp tục trưởng thành, ắt sẽ trở thành đại họa của Yêu tộc ta!

Kẻ này trong tay có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lập cho mình địa vị bất bại!" Nữ Oa suy tư xong, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý niệm, chỉ là kế hoạch này thực sự quá độc ác, không nên từ miệng y nói ra.

"Nữ Oa, gọi ta có việc gì?" Phục Hy trước mặt Nữ Oa, hỏi.

Chương 145

“Đại huynh, Nữ Oa có một chuyện cần ngươi giúp đỡ!” Nữ Oa đột nhiên nói.

“Nữ Oa, có chuyện muốn ta làm sao?

Cứ nói đi!” Phục Hy hỏi.

“Ta là Thánh nhân, cho nên không thể dễ dàng nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc và Vu tộc, nhưng ta thấy Vu tộc thế đại, cứ như vậy tiếp tục Yêu tộc có khả năng sẽ bị Vu tộc diệt vong, tuy ta là Thánh nhân, nhưng ta cũng là Yêu tộc, há có thể khoanh tay đứng nhìn?” Nữ Oa thở dài một hơi, một bộ dáng bi thiên mẫn nhân nói.

“Nữ Oa, ngươi muốn ra tay giúp đỡ Yêu tộc sao?” Phục Hy hỏi.

“Ta không thể trực tiếp ra tay, nhưng, ta có thể để ngươi đi nói với Thái Nhất và Đế Tuấn một tin tức!” Nữ Oa lại nói.

Sau khi Vu Mãng tỉnh lại, liền chấp nhận lời mời của Trấn Nguyên Tử, đi đến Ngũ Trang Quán.

Vu Mãng ngủ một giấc xong, tất cả thương thế trên người đều hoàn toàn khôi phục, khiến những người ở đây đều kinh ngạc.

Họ phát hiện, khi Vu Mãng tỉnh lại, cảnh giới cũng đã thăng cấp.

Hiệu quả Việt chiến việt dũng phát động, Vu Mãng chém giết hai vị Thánh nhân phân thân, khiến cảnh giới của y từ Ngũ chuyển Chuẩn Thánh thăng cấp Lục chuyển Chuẩn Thánh.

Hiệu quả huyết mạch Bàn Võ thì là để Vu Mãng tăng cường cường độ nhục thân, lần này Vu Mãng bị thương quả thực không nhẹ, nhưng sau khi khôi phục, cũng mang lại rất nhiều lợi ích.

Trừ cái đó ra, danh tiếng của Vu Mãng cũng thăng cấp 25 vạn!

Hiện tại danh vọng của Vu Mãng đã đạt 45 vạn, chỉ còn kém 5 vạn nữa là thăng cấp danh vọng rồi!

Trấn Nguyên Tử cũng tương đối hiếu khách, tiếp đãi Vu Mãng, Cộng Công, Cửu Phượng và Minh Hà bốn người, thiết đãi tiệc Nhân Sâm Quả, Nhân Sâm Quả là thiên địa linh vật, cần vạn năm mới có thể chín một lần, nếu người bình thường ngửi, liền có thể thành tiên nhân.

Đây là Nhân Sâm Quả nổi danh Hồng Hoang của Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, hiện tại phục dụng, có thể giúp mấy người tiết kiệm vài trăm năm khổ tu.

Đối với Vu tộc, cũng có thể cực đại tăng cường cường độ nhục thân.

"Vu Mãng đạo hữu, ta chưa từng thấy Vu tộc nào dũng mãnh như vậy, nhưng sau hôm nay, e rằng sẽ gặp phiền phức rồi!" Trấn Nguyên Tử thở dài một hơi, nói.

"Phiền phức?" Vu Mãng hỏi.

"Không sai, lần này ngươi không chỉ đắc tội Thánh nhân Tiếp Dẫn, còn đắc tội Nữ Oa nương nương, hai vị này đều là Thiên Đạo Thánh nhân, tuy Đạo Tổ không cho phép chân thân giáng lâm, nhưng chỉ phân thân, cũng có thể dễ dàng chém giết các Chuẩn Thánh như ta!" "Sở vị Thánh nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ, một câu nói không hề giả dối, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai vị Yêu Đế, sở hữu tiên thiên chí bảo, cũng không địch lại Thánh nhân Tiếp Dẫn!" "Bản lĩnh Vu Mãng đạo hữu quả thực bất phàm, bần đạo tin rằng đạo hữu sau này sẽ trở nên cường đại hơn, nhưng không thành Thánh nhân, cuối cùng cũng khó có thể so sánh với Thánh nhân, đạo hữu sau này nên cẩn thận thì hơn!" Trấn Nguyên Tử những lời này cũng là lời

từ tận đáy lòng, sau khi chứng kiến hảo hữu Hồng Vân thân vẫn, liền không còn quản chuyện thế giới Hồng Hoang nữa, nhưng y sớm đã nghe danh Vu Mãng.

Vu Mãng tính cách dũng mãnh, nay lại chém giết Thánh nhân phân thân, tiền đồ của kẻ này vô hạn, Trấn Nguyên Tử không đành lòng nhìn y vẫn lạc, cho nên mới có lời nhắc nhở này.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, lời ngươi nói Vu Mãng đã ghi tạc trong lòng, nhưng nếu có kẻ nào khi dễ ta, khi dễ Vu tộc của ta, Thiên Đạo Thánh nhân, Vu Mãng cũng sẽ chém giết!" Vu Mãng thản nhiên nói.

Lời của Vu Mãng, khiến Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đồng thời sững sờ, hai người từ trên thân Vu Mãng nhìn thấy một tia tính cách Vu, Yêu, Nhân tộc không tầm thường.

Vu Mãng dũng mãnh vô song, ra tay lại tâm ngoan thủ lạt, nhưng trong lòng Vu Mãng có Vu tộc, là một Vu tộc có tình có nghĩa, một Chuẩn Thánh hiếm thấy trong thế giới Hồng Hoang.

"Được rồi, đã Vu Mãng đạo hữu có quyết tâm, bần đạo cũng không nhiều lời nữa, mọi người nếm thử, tiên ẩm bần đạo mới ủ, không biết hương vị thế nào!" Trấn Nguyên Tử lại cười nói.

Yến hội của Vu Mãng và những người khác ở Ngũ Trang Quán kéo dài ba ngày, mọi người mới chia tay, Vu Mãng lại một lần nữa sử dụng Tụ Lý Càn Khôn thu Cộng Công và Cửu Phượng vào, sau đó trở về Tổ Vu chi địa.

Thiên Đình.

Phục Hy đến, khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có chút bất ngờ, Phục Hy đến đây, e rằng cũng vì Nữ Oa, hai người cũng biết Nữ Oa hẳn có chuyện muốn nói.

“Phục Hy Yêu tôn, không biết có việc gì?” Đế Tuấn tương đối khách khí hỏi.

“Hai vị Yêu Đế, hôm nay Phục Hy đến Thiên Đình, quả thực có vì một chuyện, Nữ Oa gọi Phục Hy truyền một câu nói cho hai vị!” Phục Hy nói.

“Lời nói sao?” Đông Hoàng Thái Nhất vừa nghe Nữ Oa truyền lời, lập tức hỏi.

Lời của Thánh nhân Nữ Oa tự nhiên vô cùng hữu dụng, hiện tại Nữ Oa khẳng định muốn nhắc nhở Yêu tộc Thiên Đình.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều nghiêm túc nhìn Phục Hy.Phục Hy nói: “Nữ Oa nói, dưới Bất Chu Sơn không chỉ có hồ lô!”.Khi nghe lời Phục Hy, Đế Tuấn nhíu mày.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm thấy kinh ngạc, lời này có ý gì? Đông Hoàng Thái Nhất hỏi: “Nữ Oa nương nương còn có lời nào kỳ lạ sao?”.Phục Hy lắc đầu nói: “Không còn, Nữ Oa chỉ có một câu muốn truyền cho các ngươi!”.Đế Tuấn cười nói: “Đa tạ Phục Hy yêu tôn đã đích thân tới, ta lập tức sai người thiết yến chiêu đãi Phục Hy yêu tôn!”.Phục Hy lắc đầu nói: “Không cần, ta chỉ truyền lời mà thôi, lời đã nói xong, ta liền rời đi!”.Đế Tuấn nói: “Nếu đã như vậy, ta liền phái người tiễn Phục Hy yêu tôn rời đi!”.Đợi Phục Hy rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất mới nói: “Đại ca, Nữ Oa có ý gì?”.Đế Tuấn nói: “Lời Thánh nhân nói tất có ý chỉ, ta hiện tại đi Bất Chu Sơn xem sao!”.Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu nói: “Tốt!”.Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đồng thời đến dưới Bất Chu Sơn, chỉ thấy nơi đó có một vùng rộng vạn dặm cây cỏ không sinh trưởng, không có bất kỳ thực vật và sinh linh nào, dường như là một vùng đất chết.Đó chính là nơi thai nghén ra cái hồ lô tiên thiên thứ tám!Cây hồ lô tiên thiên ở đó đã hấp thụ huyết dịch của Vu Yêu nhị tộc, sinh ra cực hung chi vật,

cái hồ lô tiên thiên thứ tám, cho nên tất cả sinh cơ ở đó đều bị tước đoạt.Hiện tại cái hồ lô thứ tám đã bị đoạt đi, nơi đây vẫn không có gì có thể mọc lên được.Có lẽ sau này cũng vậy, không biết nơi đây cần bao lâu mới có thể khôi phục, một lần nữa mọc lên thực vật.Đông Hoàng Thái Nhất dùng nguyên thần thăm dò xung quanh, nơi đây dường như cũng không có gì: "Đại ca, ta đã xem xét kỹ, nơi đây cũng không có gì, Nữ Oa có ý gì chứ!".Trên đầu Đế Tuấn xuất hiện Hà Đồ Lạc Thư, chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư phát ra một đạo quang mang, liền rơi xuống không xa.Đế Tuấn nhìn thấy, vui mừng nói: "Nhìn nơi đây!".Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phát hiện dưới đất có một cành hồ lô, cành hồ lô trên mặt đất đã khô héo một nửa, chỉ còn nửa dưới đất.Từ đó, có thể cảm nhận được, cành hồ lô cũng có nồng đậm hung sát chi khí.Khi nhìn thấy cành hồ lô này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lập tức hiểu ra, lời Nữ Oa nói là có ý gì!Đế Tuấn trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Nữ Oa nói chính là cành hồ lô này!".Đông Hoàng Thái Nhất cũng kích động nói: "Ta tuy không có được cái hồ lô thứ tám, nhưng ta cũng có thể có được cành hồ lô, trong cành hồ lô này có hung sát chi khí vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối có thể luyện chế thành hung binh!".Đế Tuấn mắt lóe hàn quang nói: "Nếu có hung binh, Yêu tộc ta liền không cần phải sợ Vu tộc nữa!

Không, chỉ một thanh kiếm thì không đủ!".Đông Hoàng Thái Nhất hỏi: "Đại ca, chúng ta phải làm gì?".Đế Tuấn nói: "Ta sẽ luyện chế ra một thanh kiếm, sau đó dùng huyết nhục Nhân tộc để tế, như vậy, dù không thể trở thành tiên thiên chí bảo, cũng có thể trở thành một kiện đại hung binh!".Đông Hoàng Thái Nhất đồng tình nói: "Đại ca nói không sai, Nhân tộc đã được Nữ Oa sáng tạo, ta đồ sát một số Nhân tộc, cũng không nên có vấn đề gì, Nữ Oa cũng sẽ không truy cứu!".Đế Tuấn nói: "Không sai, chính là như vậy, Nhân tộc có tiên thiên đạo thể, nếu dùng lượng lớn huyết nhục Nhân tộc để luyện chế pháp bảo, khẳng định có thể khiến thanh kiếm có uy lực vô cùng mạnh mẽ!".Từ

khoảnh khắc có được cành hồ lô, trong lòng hai vị Yêu Đế liền xuất hiện một kế hoạch độc ác.Lại qua một tháng, Vu Mãng cuối cùng đã dẫn chúng Vu tộc trở về Tổ Vu chi địa.Sau khi trở về, Vu Mãng lại từ miệng Đế Giang có được một tin tức ngoài ý muốn.Cộng Công kinh ngạc nói: "Phượng tộc cũng bị diệt rồi sao?".Đế Giang tiếp tục nói: "Không hoàn toàn bị diệt, nhưng không ít Phượng tộc nhân đều bị chém giết, kẻ sát hại những Phượng tộc đó là một thiếu nữ, tên là Vọng Thư!

Chương 146

Vu Mãng, ta nghe Thường Nga nói, ngươi đã từng cứu một Vọng Thư, không biết có phải là cùng một thiếu nữ mà ngươi đã cứu hay không!".Vu Mãng nói: "Nếu không phải Vọng Thư đó thì hẳn là nàng rồi!".Đế Giang lại nói: "Hy vọng nàng sẽ không đối địch với Vu tộc ta, Vu Mãng, lần này ngươi đã làm gì, hãy nói cho ta nghe đi!".Vu Mãng đã kể lại tất cả những gì đã xảy ra, sau đó lại nói về chuyện cái hồ lô tiên thiên thứ tám."...Cái hồ lô tiên thiên thứ tám?

Trên người ngươi có nhiều khí tức khủng bố như vậy, hung sát chi khí thật nồng liệt!".Chúc Dung vừa nhìn, kinh hô một tiếng.Cộng Công lập tức bắt đầu kể chuyện, Cộng Công kể chuyện thật sự rất đặc sắc, dường như lúc đó hắn cũng có mặt vậy.

"Không biết, cảnh tượng lúc đó hung hiểm đến mức nào, nơi đó xuất hiện hơn năm trăm vị Chuẩn Thánh, trong đó không ít kẻ đều đã từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Tử Tiêu Khách, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều vì cái hồ lô tiên thiên đó!".Chúc Cửu Âm kinh ngạc hỏi: "Nhiều người vì cái hồ lô tiên thiên như vậy sao?".Cộng Công nói: "Không sai, những phế vật đó muốn tranh đoạt hồ lô tiên thiên với Vu Mãng, thật sự là tìm chết, Vu Mãng một chiêu liền tiêu diệt, nhưng lúc đó, lại gặp Tiếp Dẫn...".Câu chuyện Cộng Công kể quả thực khiến người ta say mê, dường như khiến người ta có mặt ở hiện trường vậy, các Tổ Vu đều kinh ngạc, thực lực của Vu Mãng hiện tại dường như đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của họ.Cộng Công lại nói: "Hồ lô tiên thiên ngay cả Nữ Oa và Tiếp Dẫn cũng muốn tranh đoạt, nhưng phân thân của hai vị Thánh nhân lại bị Vu Mãng chém nát, Vu Mãng mới đoạt được hồ lô tiên thiên về!".Thiên Ngô nói: "Hai vị Thánh nhân, chỉ là phân thân, cũng

có thực lực tương đối mạnh mẽ, đều không phải đối thủ của Vu Mãng, Vu Mãng quá mạnh mẽ rồi!".Cường Lương hỏi: "Vu Mãng, cái hồ lô này ngươi định xử lý thế nào?".Vu Mãng hỏi: "Các vị Tổ Vu, có cách nào xử lý không?".Các Tổ Vu nhìn nhau, cuối cùng Đế Giang nói: "Chúng ta đều không tu nguyên thần, đối với đạo luyện khí cũng không có chút nghiên cứu nào, chúng ta chỉ biết rèn đúc vũ khí, muốn luyện khí thì chỉ có Hậu Thổ là có nghiên cứu!".Huyền Minh cũng gật đầu nói: "Không sai, nếu muốn luyện hóa cái hồ lô này thành pháp bảo, tốt nhất nên để Hậu Thổ ra tay, chỉ có Hậu Thổ mới có thể luyện hóa nó, chúng ta đều không thể làm được, cũng không thể vận dụng!".Sau khi các Tổ Vu bàn bạc, cuối cùng có một ý kiến thống nhất.Cái hồ lô tiên thiên thứ tám, không có cách nào luyện hóa, chỉ có để Hậu Thổ ra tay mới có thể luyện hóa thành công!Xem ra, Vu Mãng chỉ có thể đi tìm Hậu Thổ một chuyến!Hậu Thổ hiện tại đang ở nơi oan hồn tụ tập, Hậu Thổ đang tu đạo ở đó.Cái hồ lô tiên thiên thứ tám là hung sát chí bảo, Vu Mãng có chút lo lắng Hậu Thổ không thể luyện hóa thành công, nhưng hiện tại Vu tộc cũng không có ai khác có thể làm được, Vu Mãng chỉ có thể đi một chuyến đến nơi oan hồn tụ tập đó.Sau khi Vu Mãng rời đi, các Tổ Vu cũng bàn bạc.Chỉ nghe Đế Giang nói: "Vu Mãng tuy rằng chỉ là Lục Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại mạnh hơn chúng ta, có lẽ, ta có thể đẩy hắn lên làm Tổ Vu thứ nhất!

Không biết các ngươi có ý kiến gì không?".Thiên Ngô nói: "Có ý kiến gì ư?

Vu Mãng có thể đánh bại phân thân của Thánh nhân, nếu đổi lại là ta, đừng nói là đánh bại, ta có thể trốn thoát được hay không còn là vấn đề!".Chúc Dung nói: "Thực lực và tiềm lực của Vu Mãng quả thực rất xuất sắc, chỉ là tính tình lỗ mãng một chút, nếu có người có thể phụ trợ bên cạnh hắn thì tốt rồi!".Chỉ nghe Huyền Minh trên mặt

lộ ra vẻ khổ sở nói: “Có người phụ trợ bên cạnh hắn, nhưng không ai có thể làm được, Cửu Phượng theo ta, các Đại Vu khác cũng vậy, Vu Mãng sẽ không nghe lời họ, nếu có người có thể khiến Vu Mãng nghe lời thì cũng chỉ có một người mà thôi!”.Câu Mang hỏi: “Huyền Minh, ngươi nói ai?”.Huyền Minh nói: “Hậu Thổ, Vu Mãng dù sao cũng từ bộ lạc của Hậu Thổ mà ra, Hậu Thổ đối với hắn, càng giống người thân hơn!”.Đế Giang lại nói: “Nếu có Hậu Thổ phụ trợ Vu Mãng, đối với Vu tộc ta, quả thực là đại hỉ sự, nếu có thể kết hợp, không chừng có thể sinh ra hậu duệ càng xuất sắc hơn!”.Huyền Minh lắc đầu nói: “Chuyện này thuận theo tự nhiên đi!”.Một khối gỗ như Vu Mãng, e rằng sẽ không nhận ra tâm tư của Hậu Thổ.Nhục Thu nói: “Được rồi, chúng ta đừng bàn về chuyện này nữa, vì Vọng Thư ra tay, Phượng tộc lần đó cũng bị trọng thương, Kỳ Lân tộc bị Vu Mãng tiêu diệt, thậm chí ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng chết trong tay Vu Mãng, chúng ta tiếp theo, chỉ còn lại một mục tiêu!”.Cường Lương nói: “Long tộc!

Sau khi tiêu diệt những con trùng dài đó, liền tương đương với việc chặt đứt cánh của Yêu tộc, đối với Vu tộc ta, cũng là đại sự tốt lành!”.Đế Giang nói: “Ta cũng không thể giao phó tất cả những chuyện này cho Vu Mãng làm, nhưng thực lực Long tộc cũng không yếu, hiện tại đang sống ở Đông Hải, nếu muốn đi thì chỉ có Cộng Công và Huyền Minh đi sẽ tốt hơn, để đề phòng vạn nhất, Xa Bỉ Thi cũng đi cùng đi!”.Chúc Dung nói: “Lần trước khi ta đi Kỳ Lân Cốc, đã quá coi thường Kỳ Lân tộc, lần này ta đi Đông Hải, phải cẩn thận hơn mới được, ta đề nghị ít nhất cũng phải phái năm mươi vị Đại Vu đi!”.Xa Bỉ Thi phun ra năm chữ: “Không, phải một trăm vị!”.Cộng Công lập tức lớn tiếng nói: “Một trăm vị?

Xa Bỉ Thi, không phải ngươi quá nhát gan một chút sao?

Vu Mãng và ta dẫn mười vị Đại Vu có thể tiêu diệt Kỳ Lân Cốc!”.Xa Bỉ Thi liếc nhìn Cộng Công, phun ra sáu chữ, đả kích Cộng

Công nói: “Chuyện này, liên quan gì đến ngươi?”.Chúc Dung nắm lấy cơ hội trào phúng: “Không sai, Xa Bỉ Thi nói đúng, ta nghe Cửu Phượng nói, kẻ giết chết Thủy Kỳ Lân và tộc trưởng Kỳ Lân Lân Phong đều là Vu Mãng, ngươi về cơ bản chỉ có thể đồ sát một số Chuẩn Thánh bình thường, suýt chút nữa chết trong Ngũ Hành Kỳ Lân Trận, thật dám nói khoác!”.Cộng Công nghe xong, tức giận đến đỏ mặt, đập bàn, chỉ vào Chúc Dung gầm lên: “Chúc Dung, ngươi dám nói lại lần nữa, ta muốn đấu với ngươi!”.Chúc Dung bĩu môi nói: “Đấu thì đấu, lẽ nào ta sợ ngươi sao?

Ai sợ ai nào?”.Đế Giang ngăn cản hai người tiếp tục cãi vã, nhìn Huyền Minh hỏi: “Huyền Minh, ngươi nghĩ sao?”.Huyền Minh nói: “Theo lời Xa Bỉ Thi nói, một trăm vị Đại Vu đi cùng ta thảo phạt Long tộc, như vậy cũng tương đối thích hợp, như vậy, cũng có thể ứng phó một số tình huống đột ngột!”.Đế Giang lại hỏi: “Những người khác ý hạ thế nào?”.Đế Giang là vị mạnh nhất trong các Tổ Vu hiện tại, từ trước đến nay cũng do Đế Giang chủ trì, cho nên thông thường những chuyện cần chủ trì đều do Đế Giang.Nhưng Đế Giang không nhận mình là Tổ Vu thứ nhất, hắn biết thực lực tuy mạnh nhất, nhưng Tổ Vu không phân cao thấp, chỉ là người chủ sự mà thôi.Nếu Vu Mãng nguyện ý, Đế Giang có thể để Vu Mãng trở thành Tổ Vu thứ nhất, trở thành người chủ sự!Vu Mãng không hề biết những chuyện này, đã đến nơi oan hồn tụ tập, Vu Mãng vừa nhìn, thấy ở đó xuất hiện một khối bia đá khổng lồ, trên bia đá hiện lên hai chữ lớn “Phong Đô!”.Nơi đây lúc nào có tên rồi?Vu Mãng thấy có một nữ tử đang đợi ở ngoài Phong Đô, nữ tử trên mặt đeo mạng che mặt, thân hình vô cùng xuất sắc, một đôi mắt đẹp đẽ như tinh thần, chính là Hậu Thổ.Hậu Thổ gỡ mạng che mặt xuống, lộ ra một nụ cười với Vu Mãng: “Vu Mãng, ngươi đến rồi!”.Một nụ cười, có thể khiến chúng sinh điên đảo.Vu Mãng nhìn nụ cười của Hậu Thổ, cũng ngây người.Trên thế giới này, có thể khiến Vu Mãng thất thần vì một nữ nhân không nhiều, Hậu

Thổ có thể tạm thời là người duy nhất!Vu Mãng phản ứng lại, nói: "Hậu Thổ, ngươi biết ta sẽ đến tìm ngươi sao?".Hậu Thổ cười đáp: "Ừm, ta đã suy đoán hôm nay ngươi sẽ đến, cho nên hôm nay ở đây chờ đợi!".Vu Mãng nghe xong nói: "Xem ra nguyên thần của ngươi huyền diệu, ta vẫn chưa hoàn toàn thăm dò được!".Hậu Thổ lắc đầu nói: "Công pháp ta tu luyện không giống của ngươi, những huyền thuật suy đoán thiên cơ này, e rằng ngươi sẽ không học được, đi theo ta vào đi!".Vu Mãng theo sau Hậu Thổ đi vào Phong Đô, phát hiện nơi đây không có biến hóa quá lớn, nhưng phía trên Điện Luân Hồi ở đó, lại không ngừng hấp thu oan hồn xung quanh.Vu Mãng và Hậu Thổ cùng nhau đi vào Điện Luân Hồi.Bên trong dường như là một phương thế giới vậy, hoàn toàn khác với cảnh tượng khủng bố oan hồn khắp nơi bên ngoài.Ở đó có một con sông dài, hai bên bờ sông có hoa, trên sông có một cây cầu.Hậu Thổ hỏi: "Vu Mãng, ngươi muốn luyện hóa cái hồ lô này ở đây sao?".Vu Mãng lấy cái hồ lô ra, đưa cho Hậu Thổ: "Đúng vậy, cái hồ lô này dường như có hung sát chi khí rất mạnh, cũng không thể dễ dàng sử dụng, phải trải qua một phen luyện hóa mới có thể sử dụng!".Hồ lô lơ lửng giữa không trung, Hậu Thổ tỉ mỉ quan sát cái hồ lô.Trên hồ lô có không ít điêu khắc, đều vô cùng tinh vi, nhưng nếu phóng đại hồ lô vạn lần, có thể thấy rõ trên đó khắp nơi đều là Vu Yêu nhị tộc!Vu Yêu nhị tộc đã chiến đấu dưới Bất Chu Sơn hơn hai nghìn năm trước, máu tươi nhuộm đỏ cả ngọn Bất Chu Sơn, không biết bao nhiêu ức Vu Yêu nhị tộc đã chết đi, một số oan hồn của những kẻ đã chết đó đã trôi dạt vào Phong Đô, nhưng nhiều hơn lại bị cành hồ lô nuốt chửng.Ngay cả máu tươi và huyết nhục, cũng không ít bị cành hồ lô nuốt, cuối cùng biến thành cái hồ lô tiên thiên thứ tám!Không chỉ như vậy, trong hồ lô kỳ thực có hơn trăm kiện tiên thiên linh bảo, đó đều là những tiên thiên linh bảo mà các Tử Tiêu Khách trước đó đã phát ra, bị hồ lô tiên thiên nuốt chửng."Muốn luyện chế một cái hồ lô tiên thiên, e rằng cần không ít thời gian, dù sao hồ lô

tiên thiên này hung sát chi khí tương đối nồng đậm, thủ pháp luyện hóa thông thường đối với nó không có tác dụng!".Hậu Thổ nói.Vu Mãng lại hỏi: "Hậu Thổ, cần bao nhiêu thời gian?".Hậu Thổ suy nghĩ một chút, nói: "Có thể cần một nghìn năm!".Vu Mãng nói: "Được!

Vậy ta nghìn năm sau quay lại!".Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, cái tên Vu nhân này, vì hồ lô, lẽ nào ngay cả một ngày cũng không muốn nán lại sao?Nếu không phải Hậu Thổ tính cách ôn hòa, hiện tại đã ném hồ lô vào mặt Vu Mãng rồi.Vu Mãng vừa định quay người rời đi, nhưng lại hỏi: "Hậu Thổ, ngươi ở đây có tốt không?

Có muốn quay về Tổ Vu chi địa không?".Trong lòng Hậu Thổ vui mừng, lẽ nào một khối gỗ đột nhiên khai khiếu rồi?Vu Mãng lại nói: "Vu tộc ta bất cứ lúc nào cũng có khả năng khai chiến với Yêu tộc, có thể cần Hậu Thổ ra tay!".Nghe lời Vu Mãng nói, Hậu Thổ tức giận đến lồng ngực phập phồng, hít thở sâu, mới có thể bình tĩnh lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu thật sự khai chiến, ta tự nhiên sẽ quay về, nếu không có chuyện gì, thì mau quay về cho ta!".Vu Mãng nghe xong nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, ta đi về trước đây!".Vu Mãng vừa đi ra ngoài, lại quay lại, khi đến trước mặt Hậu Thổ, trên tay Vu Mãng xuất hiện một cây trâm cài tóc, cây trâm cài tóc đó là một kiện pháp bảo màu trắng."Hậu Thổ, khi ta chém giết Thủy Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, ta đã chặt sừng của nó, luyện chế thành một kiện pháp bảo, trâm cài tóc này dường như có tác dụng đối với việc chống lại sự xâm nhập của yêu tà, nhưng ta là lần đầu tiên luyện chế pháp bảo, chỉ có thể luyện chế thành hậu thiên chí bảo!"."Ta lần này muốn nhờ ngươi giúp ta luyện hóa một kiện pháp bảo, cũng là báo đáp ngươi vậy!".Vu Mãng có chút hổ thẹn nói.Vu Mãng vốn muốn tặng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho Hậu Thổ, nhưng Hậu Thổ không muốn nhận, nên Vu Mãng liền luyện chế lại một kiện

khác.Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói, trái tim đập thình thịch, dường như một thiếu nữ bình thường vậy, Hậu Thổ mặt hơi đỏ, hỏi: "...Tặng cho ta sao?".Vu Mãng nói, cảm thấy như vậy dường như có chút không có thành ý, nói: "Hậu Thổ, ta làm linh bảo quả thực không được, hay là thế này đi, ta đi cướp một kiện tiên thiên chí bảo cho ngươi!".Tiên thiên chí bảo?Hậu Thổ ngây người, nhưng lắc đầu nói: "Không cần, cây trâm cài tóc này ta thích, ngươi tặng cho ta là được rồi!".Hậu Thổ biết vận mệnh của mình, cho nên căn bản không cần linh bảo phòng ngự, nhưng cây trâm cài tóc lại do chính tay Vu Mãng tạo ra, đối với Hậu Thổ, cây trâm cài tóc này càng thêm trân quý một chút.Vu Mãng nghe xong cũng có chút vui vẻ nói: "Vậy sao?

Nếu ngươi thích, vậy tặng cho ngươi là được rồi!".Như vậy cũng đỡ tốn thời gian đi tìm linh bảo khác tặng cho Hậu Thổ.Hậu Thổ cười nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, gần đây ngươi dường như lại có chỗ lĩnh ngộ, hay là lại luận đạo với ta một trận thế nào?".Vu Mãng lập tức đáp ứng: "Được!".Hai người luận đạo, liền mất một năm thời gian, Hậu Thổ đối với đạo thuật lĩnh ngộ tương đối sâu, còn trên Vu Mãng, sau khi có được Hồng Mông Tử Khí thứ chín, Hậu Thổ cũng có một phen thể ngộ.Hiện tại cảnh giới của Vu Mãng thăng cấp nhanh chóng, Hậu Thổ có thể giúp Vu Mãng củng cố cảnh giới, khiến Vu Mãng có thể nhanh chóng đột phá.Hậu Thổ lúc đó đột nhiên dừng lại, bấm ngón tay tính toán một cái, sắc mặt hơi biến đổi.Vu Mãng hỏi: "Hậu Thổ, đã xảy ra chuyện gì rồi?".Hậu Thổ hỏi: "Vu Mãng, trước đó ngươi có nghe Huyền Minh đi Đông Hải chuyện không?".Vu Mãng lắc đầu nói: "Ta không nghe, Tổ Vu Đế Giang cũng không nói với ta!".Hậu Thổ thở dài nói: "Nếu đã như vậy, vậy lần này nguy hiểm rồi!".Vu Mãng hỏi: "Hậu Thổ, ngươi có ý gì?".Hậu Thổ đáp: "Huyền Minh, Xa Bỉ Thi, Cộng Công đi Đông Hải, dường như muốn tiêu diệt Long tộc!".Vu Mãng nói: "Với thực lực của ba vị Tổ Vu, Long tộc ở Đông Hải chắc không thể chống đỡ nổi!".Hậu Thổ lắc đầu, tiếp tục

nói: “Sai rồi, sau khi tiêu diệt Kỳ Lân tộc, Long tộc ở Đông Hải liền liên hệ với Yêu tộc Thiên Đình, Long tộc là tộc mạnh nhất trong thượng cổ tam tộc, trong đó có hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, Yêu tộc Thiên Đình lần này cũng đã chiêu mộ không ít Chuẩn Thánh mạnh mẽ!

Ở Long tộc Đông Hải đã bố trí đại trận, Vu tộc đi thảo phạt Long tộc, lần này nguy hiểm hơn thảo phạt Kỳ Lân tộc rất nhiều!”.Chỉ nghe Vu Mãng nói: “Vậy ta hiện tại lập tức đi một chuyến!”.Hậu Thổ nói: “Được!”.Vu Mãng hỏi: “Hậu Thổ cũng muốn đi Đông Hải với ta sao?”.Hậu Thổ mỉm cười nói: “Ta ở đây cũng đã lâu rồi, cũng muốn đi ra ngoài xem sao!”.Hậu Thổ đã có lĩnh ngộ của mình, nhưng hiện tại có thể rời khỏi Phong Đô, nếu thật sự có một ngày, mãi mãi ở lại đây, thì sẽ không phải là bây giờ!Vu Mãng nói: “Vậy chúng ta hiện tại khởi hành đi!”.Hậu Thổ nói với Vu Mãng: “Ta đưa ngươi đi là được rồi!”.Vu Mãng ngây người, Vu Mãng rất nhanh liền phát hiện, Điện Luân Hồi đột nhiên bay lên, với một tốc độ nhanh đến mức Vu Mãng không dám tin.Cả tòa Điện Luân Hồi dường như biến thành một đạo quang mang, bay về phía đông.Nếu là tốc độ của Vu Mãng, để bay đến Đông Hải cũng cần hơn một tháng, nhưng Điện Luân Hồi của Hậu Thổ chỉ cần một ngày là đến.Đông Hải.Huyền Minh, Cộng Công, Xa Bỉ Thi ba vị Tổ Vu thân chịu trọng thương, một trăm vị Đại Vu hiện tại đã tổn thất ba mươi vị, Vu tộc khác tổn thất vài vạn, lần này thảo phạt Long tộc không thành, ngược lại khiến Vu tộc thân chịu trọng thương, chạy trối chết.Sắc mặt Huyền Minh tái nhợt, trong ba vị Tổ Vu, cũng chỉ có Huyền Minh bị thương nhẹ nhất, nhưng cũng khó có thể tiếp tục chiến đấu.Cộng Công càng bị chém một chân, Xa Bỉ Thi bị thương cũng không nhẹ, nửa bên thân thể bị chém mất, chỉ còn nửa thân trên bò ra.Phía sau họ, xuất hiện mấy chục vạn Yêu tộc, ngoài ra, còn có hơn ba trăm Long tộc.Những Long tộc này quả nhiên thực lực đều tương đối mạnh mẽ, đều có thực lực cấp Đại La Kim Tiên, càng

có hai mươi vị có thực lực Chuẩn Thánh, kẻ cầm đầu chính là Ngao Hoành.Ngoài Ngao Hoành ra, Yêu tộc ở đó có hai vị Yêu Thần dẫn đầu, một Yêu Thần là Đại Bàng, một Yêu Thần khổng lồ là thuộc hạ của Côn Bằng lão tổ, hiện tại Côn Bằng lão tổ đã vẫn lạc, được Yêu tộc Thiên Đình chiêu mộ, cảnh giới của hắn là Thất Chuyển Chuẩn Thánh.Một Yêu Thần khác, thì là một con hồ ly, con hồ ly đó phía sau có chín cái đuôi, tên là Thanh Khâu, là con hồ ly đầu tiên hóa hình sinh ra trong Hồng Hoang, thực lực Bát Chuyển Chuẩn Thánh!Cộng Công vừa chạy vừa nói: "Ta quá sơ suất rồi, Huyền Minh, ta đã không nghe lời ngươi, ta sai rồi, nếu không phải ta quá hiếu chiến thì ta cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế này!".Huyền Minh nói: "Hiện tại nói cái đó cũng vô ích rồi, ta cũng không biết Yêu tộc lại bố trí Vạn Yêu Đại Trận, trận này trong Hồng Hoang, cũng có thể trở thành một trong Thập Đại Trận Pháp, có trận pháp này, Tổ Vu chúng ta rơi vào trong đó cũng cửu tử nhất sinh!".Xa Bỉ Thi nói: "Lên bờ, một trận quyết sinh tử!".Xa Bỉ Thi hiện tại bị thương tương đối nghiêm trọng, chỉ còn lại nửa cái thân thể, hai tay nắm hai thanh đoản đao, nếu không phải là Tổ Vu, đổi lại là Đại Vu khác, hiện tại Xa Bỉ Thi đã chết rồi.Lời của Xa Bỉ Thi, khiến sắc mặt của Huyền Minh và Cộng Công biến đổi.Nhưng hai người cũng không còn cách nào khác, trong lòng Huyền Minh càng thêm lo lắng, mười hai Tổ Vu, chỉ cần có một vị không có mặt, thì Vu tộc liền không thể kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không thể kết trận thì căn bản không thể đối phó được với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.Chỉ cần vẫn lạc ở đây, Yêu tộc ngày mai liền sẽ xuất quân tấn công bộ lạc Vu tộc, không có một ai trong bộ lạc Vu tộc có thể sống sót.Vận mệnh của Vu tộc, đều nằm trên người họ, tuyệt đối không thể chết!Mặc dù như vậy, nhưng rõ ràng, lần này nguy hiểm quá lớn rồi!Một tháng trước, những Yêu tộc này đã bố trí Vạn Yêu Đại Trận, xuất động hai mươi vạn Yêu tộc bố trí trận pháp như vậy, liền đã chém giết gần mười vạn Vu tộc,

ngay cả Đại Vu cũng bị chém giết hơn ba mươi vị.Ngay cả ba vị Tổ Vu, cũng thân chịu trọng thương.Nếu không phải lần đó Xa Bỉ Thi và Cộng Công, có Huyền Minh đồng thời vận dụng lực lượng của ba đại pháp tắc, phá hủy Vạn Yêu Đại Trận, hiện tại e rằng sẽ tổn thất lớn hơn.Nhưng hiện tại truy binh phía sau quá nhiều, thêm vào Long tộc vây tiễu, Vu tộc căn bản không có cách nào thoát thân.Hiện tại trong lòng chúng Vu tộc chỉ có một ý niệm, ở bờ biển Đông Hải quyết tử chiến với những Yêu tộc này!Trong biển, là địa bàn của Long tộc, nhưng trên lục địa, thực lực của Vu tộc lại sẽ thăng tiến không ít.Vu tộc lục tục lên lục địa, Long tộc và Yêu tộc phía sau đều đuổi theo, chỉ thấy Thanh Khâu và Đại Bàng, cùng Ngao Hoành đều xuất hiện trên không trung, Yêu tộc xung quanh vây quanh Vu tộc nhân.Đại Bàng cười lớn: "Cộng Công, Huyền Minh, Xa Bỉ Thi!

Không ngờ lần này ta lại có thu hoạch lớn như vậy, nếu có thể chém giết ba vị Tổ Vu, Vu tộc sẽ không thể kết lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận nữa!".Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu trên mặt lộ ra nụ cười âm lãnh: "Không sai, chỉ cần ba kẻ này chết, Vu tộc liền không có tư cách chiến đấu với Yêu tộc ta, hai vị Yêu Đế chúng ta muốn tiêu diệt Vu tộc, dễ như trở bàn tay!

Đừng trách ta, chỉ trách các ngươi quá không biết tự lượng sức mình, muốn tiêu diệt Long tộc, đã trúng cạm bẫy của ta!".Ngao Hoành đắc ý nói: "Muốn tiêu diệt Long tộc ta sao?

Lẽ nào các ngươi cho rằng ta sẽ không có phòng bị sao?

Tiêu diệt Kỳ Lân tộc, ta liền nâng cao cảnh giác, từ khi Vu tộc tiến vào phạm vi Đông Hải này, ta đã thu được tin tức!

Ta đã thông báo cho Yêu tộc, lần này Yêu tộc đã điều hai mươi vạn đại quân, chuẩn bị một Vạn Yêu Đại Trận, liền là để tiêu diệt những Vu tộc nhân này, không ngờ lần này lại có thu hoạch tốt như

vậy!".Thanh Khâu nói: "Ba vị Tổ Vu, chỉ cần giết chết, ta liền là đại công thần của Thiên Đình, Thái Nhất Yêu Đế và Đế Tuấn Yêu Đế sẽ ban thưởng cho ta!".Đại Bàng nói xong, Yêu tộc xung quanh bắt đầu phát động tấn công: "Được rồi, đừng nói lời vô ích nữa, trực tiếp động thủ đi!".Vu tộc dục huyết phấn chiến, biết có thể sẽ chết ở đây, những Vu tộc nhân này vẫn sẽ toàn lực ra tay, liều mạng với những Yêu tộc này.Thủy Thần Kích của Cộng Công vẽ ra từng đạo sóng nước, ẩn chứa lực lượng pháp tắc Thủy chi, Thủy Thần Kích vừa vung, liền có thể chém giết trăm tên cường giả Yêu tộc, Cộng Công hóa thành một người khổng lồ mười vạn trượng, nghênh chiến tộc trưởng Long tộc Ngao Hoành.Cùng một thời gian, Huyền Minh cũng giao thủ với Thanh Khâu, vũ khí của Huyền Minh là một thanh kiếm, trên thân kiếm có vài giọt nước, dường như nước mưa rơi xuống vậy, bao phủ lấy Thanh Khâu.Xa Bỉ Thi chỉ còn lại nửa cái thân thể, đối thủ của hắn lại là Đại Bàng, Xa Bỉ Thi phải nhờ vào pháp tắc khí tượng để đối phó Đại Bàng, chỉ thấy ở đó xuất hiện từng trận lôi bạo rơi xuống, nhưng Đại Bàng có thể né tránh những đòn tấn công lôi bạo đó.Tốc độ của Đại Bàng, thậm chí còn nhanh hơn cả tia chớp.Nếu là ba vị Tổ Vu Chuẩn Thánh không bị thương, hiện tại họ không hề sợ hãi ba vị Chuẩn Thánh ở đó, nhưng hiện tại tất cả đều bị thương, rơi vào thế hạ phong, đặc biệt là Xa Bỉ Thi, tuy rằng đối mặt với vị yếu nhất trong ba vị Chuẩn Thánh.Nhưng Đại Bàng lại vô cùng âm hiểm, không hề có ý định chiến đấu chính diện với Xa Bỉ Thi, nhờ vào tốc độ cực nhanh, không ngừng lóe lên xung quanh, sau đó dùng lông vũ phát ra tấn công, lông vũ đó vô cùng sắc bén, có thể xuyên thủng thân thể Xa Bỉ Thi.Thương thế của Xa Bỉ Thi ngày càng nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không có cơ hội sống sót!Đại Bàng lao về phía Xa Bỉ Thi, cánh của hắn dường như là lưỡi đao vậy, muốn chém Xa Bỉ Thi thành hai nửa: "Để xem ta là kẻ đầu tiên giết chết Tổ Vu trong Yêu tộc, chết đi, Tổ Vu Xa Bỉ Thi!".Xa Bỉ Thi tuyệt vọng rồi, loại tấn

công này, với trạng thái hiện tại của hắn, né tránh không kịp!Trong một khoảnh khắc, một cây búa khổng lồ đột nhiên chém xuống, Đại Bàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền bị chém thành hai nửa.Đại Bàng là Thất Chuyển Chuẩn Thánh, hiện tại vừa bay đến trước mặt Xa Bỉ Thi, lại bị một cây rìu chém thành hai nửa, không ai ngờ tới chuyện này.Cùng một thời gian, trước mặt Huyền Minh, Thanh Khâu khôi phục thành nguyên hình Cửu Vĩ Hồ, thân thể của nó cao tới mười ba vạn trượng, chín cái đuôi càng thêm cứng rắn vô cùng, Huyền Minh Kiếm của Huyền Minh căn bản không thể làm bị thương đuôi của nó.Nhưng Huyền Minh tuy bị thương, Cửu Vĩ Hồ muốn đánh bại hắn, e rằng cần một chút thời gian.Lúc này, trước mặt Huyền Minh xuất hiện một đạo quang mang màu vàng, dường như một bức tường từ dưới đất đột nhiên dâng lên, cứng rắn chống đỡ tấn công của Cửu Vĩ Hồ.Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu cảm thấy không thể tin nổi, tấn công của mình không thể phá hủy bức tường trước mặt sao?Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu liền phát hiện không đúng, quang mang màu vàng bao phủ lấy thân thể khổng lồ của nó.Cửu Vĩ Hồ ngẩng đầu, chỉ thấy một thân ảnh tuyệt sắc xuất hiện trước mặt nó, từng bước đi đến: “Ai vậy?”.Thân ảnh đó trên mặt có mạng che mặt, mỗi bước chân nàng bước ra, liền sinh ra một đóa sen vàng.Cửu Vĩ Hồ trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt, hỏi: “...Ngươi là ai?”.Nữ tử đó nói xong, tay bấm pháp quyết, pháp tắc đại địa hoàn toàn tuôn ra, quang mang màu vàng bao trùm lên Cửu Vĩ Hồ, thân thể mười ba vạn trượng của Cửu Vĩ Hồ thu nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.Cửu Vĩ Hồ muốn giãy giụa, nhưng không có chút tác dụng nào, thân thể của nó thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, Hậu Thổ thản nhiên nói: “Ngươi có thể chọn làm nô phó của ta, hoặc là chết!”.Thanh Khâu nghe xong, lập tức quỳ xuống trước mặt Hậu Thổ nói: “Ta nguyện ý làm nô phó của Hậu Thổ nương nương!”.Hậu Thổ nói xong, chỉ thấy một ấn ký màu vàng xuất hiện giữa trán Thanh

Khâu.Thanh Khâu biến thành hình dáng nữ nhân ban đầu, chỉ trên trán nàng, có một ấn ký hoa sen màu đỏ.Hậu Thổ lại nói: “Nếu ngươi phản bội ta, tất chết không nghi ngờ!”.Thanh Khâu đành nhận mệnh nói: “Vâng, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Hậu Thổ nương nương!”.Thanh Khâu tuy không muốn trở thành nô phó của Hậu Thổ, nhưng hiện tại không có lựa chọn nào khác, để có thể tu luyện đến cảnh giới như ngày nay, không biết đã tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết, làm sao lại cam tâm một sớm mất hết?Huyền Minh nhìn Hậu Thổ, trong mắt tràn ngập kinh ngạc: “Hậu Thổ, thực lực của ngươi đã thăng tiến nhiều như vậy sao?”.Hậu Thổ nói: “Đã có thêm một số lĩnh ngộ mà thôi, Huyền Minh, ngươi bị thương rồi!”.Trong lòng bàn tay Hậu Thổ xuất hiện một đạo quang mang màu vàng.Quang mang nhập vào thân thể Huyền Minh, Huyền Minh lập tức cảm thấy thương thế của mình khôi phục, loại đạo pháp thần kỳ này, trước đây Hậu Thổ tuyệt đối không hiểu, xem ra Hậu Thổ quả nhiên có nguyên thần, có thể tu luyện đạo pháp, thực lực cũng đã thăng tiến rồi!Huyền Minh nhìn Vu Mãng không xa, cuối cùng xác nhận suy đoán của mình: “Hậu Thổ đã đến, vậy Vu Mãng cũng hẳn đã đến rồi!”.Vu Mãng một búa chém ra, lớn tiếng gầm lên: “Tất cả Vu tộc nghe lệnh ta, giết, cho những Yêu tộc này biết sự lợi hại của Vu tộc ta!”.Một búa ẩn chứa pháp tắc lực chi, một chém xuống, trăm tên cường giả Yêu tộc trước mặt trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, Yêu tộc đã chết, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị một đòn tiêu diệt.Vu tộc nhân hô to: “Vu Mãng Tổ Vu, Tổ Vu Mãng Phu của chúng ta!

Mọi người đã thấy chưa?

Vu Mãng Tổ Vu, ta cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh!

Giết, hôm nay ta muốn dùng tim gan của những súc sinh này làm mồi nhậu, mọi người xông lên, tiêu diệt những súc sinh này!”.Tiếng gầm giận dữ của Vu Mãng, dường như một vị tướng quân phát ra lời

tuyên chiến, kích thích sĩ khí của chúng Vu tộc, huyết khí Bàn Cổ trên người những Vu tộc này tuôn ra.Vu tộc vốn bị thương, hiện tại thương thế trên người đang khôi phục, lực chiến đấu của họ bạo tăng, một chọi hai, Vu tộc cũng có thể chém giết đối thủ, một chọi ba, Vu tộc cũng chiếm ưu thế tuyệt đối.Hiện tại sĩ khí và thực lực của Vu tộc đại tăng, có Vu Mãng gia nhập, những Yêu tộc này lập tức ngã xuống từng mảng, Vu Mãng một mình gia nhập chiến đoàn, đã ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường.Yêu tộc ở đó cũng không nghĩ rằng, Vu Mãng sẽ giáng lâm ở đó, có thể trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc chiến tranh.Trong lòng Ngao Hoành hiện tại cũng đại kinh, lập tức hô to: "Bố trận, lập tức bố trí Vạn Yêu Đại Trận!".Hiện tại lần này, do Ngao Hoành chủ trì, Yêu tộc xung quanh lập tức kết hợp, vây khốn Vu Mãng và chúng Yêu tộc trong một trận pháp.Cộng Công vội vàng nói: "Vu Mãng, cẩn thận!

Ta trước đây đã ăn thiệt thòi trong trận pháp này, trận pháp có thể liên hợp mười vạn Yêu tộc, phát ra một đòn tấn công mạnh mẽ, ta là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cũng không chống đỡ nổi!".Vu Mãng nhìn xung quanh dường như xuất hiện vạn vạn Yêu tộc, đang ngưng tụ một đạo tấn công mạnh mẽ: "Vạn Yêu Đại Trận?".Huyền Minh cũng nhìn thấy Ngao Hoành bố trí đại trận đó, sắc mặt hắn biến đổi, nói: "Hậu Thổ, mau đi giúp Vu Mãng, uy lực của trận pháp này quá mạnh, Vu Mãng, cũng chưa chắc có thể chống đỡ nổi, nếu ngươi và Vu Mãng liên thủ, chắc có thể đối phó được!".Hậu Thổ lắc đầu nói: "Không cần ta ra tay, Vu Mãng sẽ không có chuyện gì, Vu tộc ta có tích trữ, chỉ cần hắn còn sống, Vu tộc ta sẽ không chiến bại!".Huyền Minh nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Hậu Thổ lại tin tưởng Vu Mãng đến mức này sao?Thậm chí Hậu Thổ tin tưởng Vu Mãng còn hơn cả mình!Ngao Hoành lớn tiếng hô: "Vu Mãng lại thế nào?

Vạn Yêu Đại Trận hôm nay, nhất định có thể tru sát ngươi!".Lời

của Ngao Hoành vừa dứt, tất cả sức mạnh của Yêu tộc đồng thời tập trung vào trong trận pháp, chỉ thấy trong trận pháp đó, trong nháy mắt giáng xuống một đạo thất thải quang hoa, oanh kích về phía Vu Mãng.Vu Mãng giơ rìu lên, phía sau Vu Mãng xuất hiện ảnh Bàn Cổ, rìu của Vu Mãng trong nháy mắt liền đạt đến vạn trượng, biến thành màu vàng, chém ngang về phía trước.Khai Thiên, Đệ Tam Thức!Vu Mãng không hề coi thường Vạn Yêu Đại Trận, cho nên Vu Mãng vừa ra tay, liền là toàn lực một kích của hắn, Khai Thiên Đệ Tam Thức! Sau khi Vu Mãng bị trọng thương khôi phục, nhục thân của Vu Mãng trở nên càng thêm mạnh mẽ, Khai Thiên Đệ Tam Thức tuy sẽ mang lại một chút gánh nặng cho Vu Mãng, nhưng cũng không nghiêm trọng, nằm trong phạm vi Vu Mãng có thể chịu đựng được.Nhưng một búa này, lại không phải phạm vi mà Yêu tộc ở đó có thể chịu đựng được.Quang hoa của Vạn Yêu Trận trong nháy mắt vỡ vụn, mười vạn Yêu tộc ở trong đó, bị một búa quét ngang, chém chết gần năm vạn.Khai Thiên Đệ Tam Thức, ngay cả phân thân của Thánh nhân cũng có thể chém nát, Yêu tộc trước mặt này, căn bản không thể chống đỡ nổi.Vu Mãng ra tay tuyệt đối không lưu tình, vẫn như cũ lỗ mãng và cuồng vọng, vừa ra tay, liền là toàn lực.Cộng Công và Xa Bỉ Thi nhìn cảnh tượng trước mắt, đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời.Vốn cho rằng Vu Mãng hiện tại là Tổ Vu thứ nhất, tuy rằng thực lực của Vu Mãng mạnh mẽ, nhưng họ cũng không yếu, nếu có khoảng cách so với Vu Mãng, thì cũng có giới hạn.Nhưng khi nhìn thấy một chiêu Khai Thiên, họ mới thật sự hiểu.Thực lực của Vu Mãng, thật sự quá đáng sợ rồi!Có người đồn rằng, Côn Bằng lão tổ, Minh Hà lão tổ, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn là người mạnh nhất dưới Thánh nhân, nhưng hiện tại Cộng Công và Xa Bỉ Thi nhìn thấy, Chuẩn Thánh thứ nhất thật sự, hẳn là Vu Mãng mới đúng!Uy lực chiêu số Khai Thiên của Vu Mãng khủng bố như vậy, có sức phá hoại cấp độ vượt xa Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!Vạn Yêu Trận có thể

được xưng là một trong Thập Đại Sát Trận của Hồng Hoang, với uy lực trận pháp như vậy, ba vị Tổ Vu cũng không chống đỡ nổi, nhưng một trận sát trận, lại bị Vu Mãng một chiêu phá vỡ!Từ đó có thể thấy được, thực lực của ba vị Tổ Vu cộng lại, cũng không bằng Vu Mãng! Trong lòng tộc trưởng Long tộc Ngao Hoành đại kinh, hoàn toàn không dám tin là thật, uy lực của Vạn Yêu Trận hắn tự nhiên biết, nhưng hiện tại Vạn Yêu Trận lại bị hủy diệt như vậy, làm sao có thể không kinh ngạc?Một búa của Vu Mãng, lại khiến sĩ khí của Vu tộc tiến thêm một bước, những Vu tộc này thậm chí có khí thế một mình chống trăm, lao về phía Yêu tộc trước mặt.Yêu tộc một phe chịu đả kích như vậy, sĩ khí thấp kém, thậm chí không còn ý chí chiến đấu, căn bản không thể đối phó được với những Vu tộc này.Ngao Hoành nhìn thấy vậy, biết rằng nếu còn ở lại, cũng không có cơ hội chiến thắng Vu Mãng, lập tức độn thổ chạy trốn.Ngao Hoành vừa vào nước, tốc độ lập tức thăng tiến, Vu Mãng làm sao có thể bỏ qua Ngao Hoành, cũng lập tức nhập hải, truy sát Ngao Hoành.“Vu Mãng!”.Cộng Công muốn hô Vu Mãng lại, nhưng cũng không thể hô được.Xa Bỉ Thi nói: “Ngao Hoành quỷ kế đa đoan, Vu Mãng lỗ mãng, sẽ trúng kế!”.Hậu Thổ nhìn Xa Bỉ Thi một cái nói: “Không cần lo lắng, hắn sẽ không có chuyện gì đâu, ngược lại, Xa Bỉ Thi, thương thế của ngươi nặng rồi, cần nghỉ ngơi!”.Xa Bỉ Thi hiện tại chỉ còn lại nửa thân thể, trên người còn có những vết thương khác, chỉ riêng loại vết thương này, e rằng cũng phải mất mấy chục năm mới có thể khôi phục được.Xa Bỉ Thi nói: “Ta không sao!”.Mặc dù như vậy, Hậu Thổ vẫn lấy ra một số đan dược đưa cho Xa Bỉ Thi dùng.Huyền Minh nói: “Ngao Hoành là tộc trưởng Long tộc, nhưng người này vô cùng âm hiểm, ta trước đây cũng đã mắc bẫy của hắn, lần này e rằng có mưu đồ khác, ta cần đi giúp Vu Mãng, không để hắn rơi vào cạm bẫy của Ngao Hoành mới được!”.Cộng Công nói: “Huyền Minh nói không sai, như vậy đi, Huyền Minh, ngươi ở lại, ta và Hậu Thổ đi giúp Vu

Mãng!".Huyền Minh nói: "Cộng Công, thương thế của ngươi nặng hơn ta rất nhiều, ngươi mới nên ở lại, ta và Hậu Thổ đi giúp Vu Mãng là được rồi!".Hậu Thổ cũng nói: "Huyền Minh nói không sai, Cộng Công, ngươi ở lại đi!".Hậu Thổ và Huyền Minh đều nói như vậy, Cộng Công cũng đành nghe lời hai người mà ở lại, hiện tại Cộng Công cũng quả thực bị thương nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi.Cộng Công ngồi bên cạnh Xa Bỉ Thi, thở dài nói: "Không ngờ hai lão già chúng ta đều bị Vu Mãng bỏ lại phía sau, ta vốn có chút không phục Vu Mãng làm Tổ Vu thứ nhất, hiện tại ta không còn lời nào để nói rồi!".Xa Bỉ Thi nói: "Tổ Vu thứ nhất, phục!".Vu Mãng một đường truy đuổi Ngao Hoành, sau khi Ngao Hoành xuống nước, trực tiếp biến thành bạch long mười vạn trượng, có thể khuấy động cả Đông Hải, nhưng Vu Mãng một búa chém xuống, nước biển trước mặt đều tách ra, trên đầu Ngao Hoành có một vương miện, vương miện đó bạo phát ra một đạo quang mang.Một đạo quang mang cứng rắn chống đỡ một búa của Vu Mãng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Hoành phát hiện trên vương miện xuất hiện vết nứt.Chỉ một đạo phủ quang của Vu Mãng, liền có thể làm tổn thương trung phẩm tiên thiên linh bảo trên người Ngao Hoành!Nếu thật sự bị Vu Mãng chém trúng, kiện tiên thiên linh bảo này có thể chống đỡ nổi sao?Trong mắt Ngao Hoành hàn quang lóe lên, chỉ thấy Ngao Hoành lập tức bơi về phía Long Cung.Ở Long Cung đó, có một đại trận, chuyên môn chuẩn bị để đối phó những Tổ Vu này.Vốn một đại trận căn bản không cần sử dụng, nhưng hiện tại, Ngao Hoành đã không còn lo được nhiều như vậy nữa, hy sinh cả Long tộc, cũng phải giết chết Vu Mãng!Chỉ có như vậy, mới có thể có được phần thưởng của Yêu tộc Thiên Đình, cách để Long Vương phục sinh, chỉ còn một bước nữa thôi!Lần này chém giết Tổ Vu, liền có thể khiến Long Vương phục sinh, lúc đó Yêu tộc Thiên Đình do ai quản lý, khó nói!Khi Ngao Hoành trở về Long Cung, Vu Mãng tự nhiên cũng theo vào, nhưng Vu Mãng vừa vào

Long Cung, liền phát hiện Long Cung đã biến thành một đại trận.Một tòa Long Cung nằm sâu trong Đông Hải, kéo dài mấy chục vạn dặm, hiện tại cả tòa Long Cung đều biến thành một đại trận.Đó là một trong Thập Đại Sát Trận của Hồng Hoang, Huyết Long Đại Trận.Uy lực của một đại trận này còn khủng bố hơn Vạn Yêu Đại Trận, nhưng một đại trận này muốn phát động, liền cần những điều kiện tương đối hà khắc.Với tình hình hiện tại của Long tộc, muốn phát động Huyết Long Đại Trận, chỉ có một cơ hội!Phần thưởng có được khi chém giết Vu Mãng, khẳng định sẽ nhiều hơn rất nhiều so với chém giết các Tổ Vu khác, vì Huyết Long Đại Trận chỉ có một cơ hội phát huy uy lực của nó, vậy thì dùng để chém giết Vu Mãng là được rồi!Khi Huyết Long Đại Trận phát động, chỉ thấy Long Cung trước mặt biến thành một màu đỏ thẫm.Nhưng Ngao Hoành nhìn thấy cảnh tượng này thì nhíu mày, cảm thấy Huyết Long Đại Trận sắp không thể duy trì được nữa, không được, phải dùng nhiều long huyết hơn mới được! Ngao Hoành vừa vung tay, bắt lấy tộc nhân bên cạnh, chỉ thấy bàn tay vừa siết, đầu của tộc nhân đó lập tức bị bẻ gãy, sau đó ném vào trong Huyết Long Đại Trận.Huyết Long Đại Trận, phải dùng long huyết làm dẫn, phát huy ra tấn công uy lực mạnh mẽ.Nhưng tiền đề của một đại trận này phải có đủ long huyết để kích phát.Một tộc nhân, khẳng định không đủ!Trong mắt Ngao Hoành tràn ngập vẻ hung tàn, lập tức ra tay bắt lấy những tộc nhân phía sau, từng tộc nhân một bị bẻ gãy đầu, ném vào trong Huyết Long Đại Trận.“Không, tộc trưởng, đừng giết ta, đừng!”.“Ta không muốn liên thủ với Yêu tộc Thiên Đình nữa, tộc trưởng, thả ta đi, ta không muốn chết!”.“Mau chạy, tộc trưởng điên rồi!”.Những Long tộc đó muốn chạy trốn, nhưng không có chút tác dụng nào, thực lực của Ngao Hoành mạnh hơn rất nhiều so với họ, làm sao có thể giãy giụa được?Ngao Hoành nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh mình không còn tộc nhân nào khác, chỉ còn lại con trai của hắn!Ngao Hoành trừng mắt nhìn đứa con trai nhỏ nhất, gào lên

điên cuồng: “Cuộc giãy giụa cuối cùng của Long tộc ta, ta nhất định phải tru sát Tổ Vu này!”.“Phụ vương, người muốn làm gì?”.Thái tử Long tộc đó nhìn phụ thân mình trừng mắt nhìn, trong mắt hắn tràn ngập vẻ sợ hãi.Thái tử Long tộc này đã tận mắt chứng kiến phụ thân mình giết chết huynh đệ, thúc phụ và các tộc nhân khác của mình, ném tất cả vào trong Huyết Long Đại Trận.Hiện tại ánh mắt của Ngao Hoành khóa chặt lên người hắn, lẽ nào Ngao Hoành muốn ra tay với hắn sao?Thái tử Long tộc không muốn chết, gào lên: “Phụ vương, đừng giết con, đừng giết con!”.Ngao Hoành ánh mắt vô cùng điên cuồng: “Chỉ còn thiếu một kẻ thôi, đừng trách ta, ta nhất định phải giết chết Tổ Vu này, chỉ có như vậy, ta mới có thể phục sinh Long Vương, khiến Long tộc một lần nữa khôi phục vinh quang năm xưa!”.Đây là cơ hội của Ngao Hoành, cũng là cơ hội của Long tộc, chỉ cần có thể giết chết Vu Mãng, tất cả hy sinh đều đáng giá!Hy sinh một thái tử Long tộc, cũng đáng giá!Ngao Hoành nắm lấy cổ họng của đứa con trai nhỏ nhất, nhấc hắn lên.“Phụ vương, đừng...

đừng...”.Đầu của thái tử Long tộc đó cũng bị Ngao Hoành bẻ gãy, chỉ thấy thi thể của thái tử Long tộc, bị Ngao Hoành ném vào trong Huyết Long Đại Trận.Trong một khoảnh khắc, quang mang màu đỏ máu dâng trào, chỉ thấy cả Đông Hải đều bị quang mang màu máu bao phủ.Huyền Minh và Hậu Thổ đang truy đuổi đồng thời kinh hãi, Hậu Thổ bấm ngón tay tính toán một cái, thần tình biến đổi nói: “Huyết Long Đại Trận!”.Huyền Minh kinh ngạc hỏi: “Huyết Long Đại Trận?”.Hậu Thổ đáp: “Sát trận của Long tộc, được xưng là có thể chém giết bất kỳ tồn tại nào dưới Thánh nhân!”.Huyền Minh nghe xong, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng: “Trận pháp có thể chém giết bất kỳ tồn tại nào dưới Thánh nhân sao?”.Hậu Thổ nhìn về phía Long Cung trước mặt: “Hiện tại đáy biển Đông Hải đều bị trận pháp bao phủ, Vu Mãng cũng không biết sẽ thế nào!”.Chỉ thấy Long Cung đó dường như biến thành một con Huyết Long sống vậy, con Huyết Long

đó có mấy trăm vạn trượng, liền muốn quấn lấy Vu Mãng, dường như muốn xé nát Vu Mãng vậy.Không gian xung quanh thân thể Vu Mãng bị không ngừng ép chặt, cảm giác dường như đang ở giữa một con Huyết Long.Huyết Long Đại Trận dường như có thể triệu hoán ra một con Huyết Long sống động, muốn đánh chết Vu Mãng.Một Huyết Long như vậy, Cửu Chuyển Chuẩn Thánh cũng không thể đối phó nổi, xung quanh dường như tổng cộng có chín tôn Huyết Long, liên thủ dưới, giống như có chín vị cao thủ Long tộc cấp Cửu Chuyển Chuẩn Thánh đồng thời tấn công Vu Mãng.Huyết khí Bàn Cổ trên người Vu Mãng dâng trào, Vu Mãng một búa chém ra phía trước!Tứ Bội Bàn Cổ Chi Lực!Huyết Long trước mặt trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, chỉ khoảnh khắc tiếp theo, Huyết Long lại một lần nữa phục sinh, có thể phát ra tấn công về phía Vu Mãng.Giọng của Ngao Hoành truyền đến: "Vô dụng thôi, Vu Mãng, Huyết Long Đại Trận của ta vô địch, bất kể ngươi mạnh đến đâu, hôm nay cũng phải chết ở đây!".Vu Mãng nhíu mày, Huyết Long được triệu hoán ra từ Huyết Long Đại Trận có thể khôi phục!Nhưng Vu Mãng cũng không tin không có cách nào phá giải một trận pháp!Chỉ thấy Vu Mãng vận dụng pháp tắc lực chi lên Ám Huyết Phủ.Rìu trên tay Vu Mãng chém ra phía trước.Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực!Vu Mãng sẽ không lãng phí thời gian thăm dò ở đây nữa, hắn muốn sử dụng một kích mạnh nhất, hủy diệt nơi này!Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực cộng thêm pháp tắc lực chi, uy lực không kém Khai Thiên Đệ Tam Thức!Quả nhiên, một chiêu không làm Vu Mãng thất vọng, Vu Mãng một búa chém ra, chỉ thấy Đông Hải lập tức chia đôi, bị chém thành hai nửa, không chỉ Đông Hải, mà cả cái Huyết Long Đại Trận đó.Huyết Long Đại Trận vốn có uy lực đủ mạnh, được xưng là trận pháp mạnh nhất của Long tộc, lại bị Vu Mãng một búa chém nát.Chín con Huyết Long đó căn bản không thể chống đỡ nổi một búa của Vu Mãng!Chín con Huyết Long đều bị hủy diệt, Huyết Long Đại Trận tự nhiên sụp đổ.Đại trận

trước mắt bị chém nát, trong mắt Ngao Hoành tràn ngập sự kinh hãi, khủng bố và không thể tin nổi, thực lực của Vu Mãng lại khoa trương đến mức này sao?Chỉ một búa, liền có thể chém cả Đông Hải thành hai nửa sao?

Ngay cả Huyết Long Đại Trận cũng không chống đỡ nổi một búa của Vu Mãng!Đơn giản là chuyện không thể!Ngao Hoành vì kích hoạt Huyết Long Đại Trận này, đã hiến tế máu tươi của toàn bộ tộc nhân Long tộc, uy lực của một Huyết Long Đại Trận, còn trên Vạn Yêu Đại Trận!Nhưng trước mặt Vu Mãng, vẫn chỉ là một búa, một búa liền chém hủy Huyết Long Đại Trận!Huyền Minh nhìn Huyết Long Đại Trận sụp đổ, và Long Cung Đông Hải bị hủy hoại, không khỏi thở dài: "Khó trách Vu Mãng có thể chém nát phân thân của Thánh nhân, với thực lực như vậy, dưới Chuẩn Thánh, có thể xưng là đệ nhất!".Hậu Thổ thản nhiên nói: "Vu Mãng xem ra là người có khả năng nhất trong Vu tộc ta có thể trở thành Thánh nhân, hắn đang 'Dĩ Lực Chứng Đạo'!

Có ba cách để thành Thánh, một là Công Đức Thành Thánh, đây là con đường dễ nhất, hai là Trảm Tam Thi Thành Thánh, ba là Dĩ Lực Chứng Đạo!"."Trong đó Dĩ Lực Chứng Đạo lại là loại khó nhất, phải dùng lực chém đứt nhân quả, không dựa vào công đức, cũng không cần trảm Tam Thi, lực đạt đến cực hạn, phương có thể thành đạo!

Vu Mãng đã chọn con đường này, hắn càng ngày càng gần thành Thánh rồi!".Cửu Chuyển Thành Thánh, ý là chỉ sau khi tu luyện đến Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, mới có thể chứng đắc đạo Thánh nhân, nhưng số lượng Cửu Chuyển Chuẩn Thánh vô cùng nhiều, có thể thành Thánh, lại chỉ có sáu vị trong số đó.Vu Mãng hiện tại còn cách Cửu Chuyển Chuẩn Thánh ba cảnh giới, cần phải đến Cửu Chuyển Chuẩn Thánh trước, mới có thể thử Dĩ Lực Chứng Đạo!Nhưng mặc dù như vậy, lực chiến đấu của Vu Mãng hiện tại, cũng có thể xếp

hạng trong top ba trong số các Chuẩn Thánh!Hậu Thổ nhìn vào trong Huyết Long Đại Trận, có một người đã thoát ra, người đó chính là Ngao Hoành, Ngao Hoành vừa quay người, liền muốn chạy trốn khỏi nơi này.Chỉ thấy phía sau hắn, một mũi tên máu sắc trong nháy mắt bay ra, một mũi tên bắn trúng đầu Ngao Hoành.Ngao Hoành căn bản không thể né tránh được, đầu của hắn trong nháy mắt vỡ vụn thành huyết vụ, thi thể không đầu rơi xuống đất.Ngao Hoành cũng không ngờ, mình lại chết như vậy!Là tộc trưởng Long tộc, lại chết ở đây? Long Vương, tại sao không ra tay cứu?Những vấn đề này, Ngao Hoành không thể hỏi ra được.Hậu Thổ và Huyền Minh ở đó nói: "Vu Mãng!".Vu Mãng nói: "Long tộc ở đây đều dùng để tế Huyết Long Đại Trận, ta hiện tại có thể tìm kiếm đồ vật trong Long Cung!".Huyền Minh nghe xong, vô cùng vui vẻ nói: "Nghe nói trong Long Cung có không ít bảo vật, ta có thể mang tất cả đi!".Nhưng thực tế lại không giống như Huyền Minh nghĩ.Trong Long Cung quả thực có một số bảo vật, nhưng số lượng tương đối ít, xem ra Long tộc cũng không phú dụ, thậm chí có chút nghèo nàn.Nhưng Vu tộc nhân lại không khách khí thu thập tất cả thi thể Yêu tộc và Long tộc, dùng xương cốt của những thi thể này làm vũ khí, uy lực tương đối lớn.Vu Mãng vốn cảm thấy trong Long Cung dường như có một tồn tại mạnh mẽ ẩn nấp, nhưng hiện tại, cường giả đó dường như đã biến mất không thấy tăm hơi.Vu Mãng cũng không tìm thấy tung tích của cường giả đó, nhưng tất cả của Long Cung, hiện tại tự nhiên cũng thuộc về Vu tộc.Đến đây xem ra, tam đại thượng cổ Yêu tộc giúp đỡ Thiên Đình, đều đã bị hủy diệt!Hậu Thổ nói: "Vu Mãng, hiện tại thực lực của ngươi mạnh mẽ như vậy, ta tin rằng Vu tộc ta cũng nên truyền thụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cho ngươi rồi!".Huyền Minh nghe xong, gật đầu nói: "Muốn truyền thụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cho Vu Mãng sao?

Hậu Thổ nói không sai, không bảo Vu Mãng, ngay cả Cửu Phượng

cũng vậy, không bao lâu nữa, liền có thể trở thành Chuẩn Thánh, lúc đó cũng có thể trở thành Tổ Vu thứ mười bốn của Vu tộc ta!".Hậu Thổ nói: "Đợi sau khi trở về Tổ Vu chi địa, ta liền truyền thụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cho Vu Mãng và Cửu Phượng, nhưng có thể nắm giữ được bao nhiêu, thì tùy vào các ngươi!".Yêu tộc Thiên Đình.Nơi đây có một đại na di trận pháp, trong một trận pháp đó, xuất hiện một bộ xương cốt khổng lồ, bộ xương đó cao tới vạn trượng, thân thể to lớn như vậy, có thể lờ mờ nhìn ra, là hài cốt của một Long tộc.Trước bộ hài cốt Long tộc khổng lồ đó, đứng một nam tử, Đông Hoàng Thái Nhất!Đông Hoàng Thái Nhất nhìn bộ hài cốt trước mặt, cũng tương đối bất ngờ, nói: "Không ngờ lời đồn lại là thật, Long Vương, không chết!".Bộ hài cốt Long tộc khổng lồ đó phát ra một tiếng nói: "Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất?".Đông Hoàng Thái Nhất ngưng thị Long Vương trước mặt, nói: "Đúng vậy, Long Vương!".Long Vương nói: "Long tộc ta bị Vu tộc tiêu diệt, ta là Long Vương, hôm nay ta nguyện ý trở thành Yêu Sư của Thiên Đình, giúp Yêu tộc tiêu diệt Vu tộc!".Đông Hoàng Thái Nhất cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin tiên cảm tạ Long Vương!".Chuyện Long Vương phục sinh, không ai biết, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ không để ai biết, đây là tin tức lớn nhất mà Ngao Hoành đã tiết lộ cho Đông Hoàng Thái Nhất.Đông Hoàng Thái Nhất lần đó đã thuyết phục Long Vương đến Thiên Đình, hứa hẹn sẽ giúp Long Vương phục sinh.Chỉ cần có Long Vương ra tay, thêm vào Tổ Phượng, muốn tiêu diệt Vu tộc, cũng không khó khăn!Vu tộc kéo Minh Hà vào thì sao?

Vu tộc có thêm một vị Tổ Vu thì sao?Yêu tộc, mới là bá chủ Hồng Hoang Thiên Địa này!Đương nhiên, ở đó, có một kế hoạch cần tiến hành, hiện tại cũng đã bắt đầu rồi!Vu Mãng và các Vu tộc khác đã trở về Tổ Vu chi địa, Hậu Thổ trở về, cũng khiến các Tổ Vu vui mừng.Xa Bỉ Thi bị thương nghiêm trọng, cho nên đi nghỉ dưỡng, những người khác nghe đề nghị của Hậu Thổ và Huyền Minh, cũng đồng ý.Chúc

Cửu Âm hỏi: “Muốn luyện tập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận thì e rằng cần phải khai mở Tổ Vu Giới mới được, nhưng hiện tại tình huống của Xa Bỉ Thi nghiêm trọng như vậy, ta lại để hắn ra tay thì có phải quá đáng không?”.Cường Lương nói: “Quả thực thương thế của Xa Bỉ Thi hiện tại quá nặng, ta nên để hắn nghỉ ngơi trước, muốn khai mở Tổ Vu Giới, cần mười hai vị Tổ Vu toàn lực ra tay mới được, thiếu một người cũng không được!”.Vu Mãng hỏi: “Tổ Vu Giới là nơi nào?”.Cửu Phượng cũng hỏi: “Ta cũng không biết!”.Huyền Minh mở miệng nói: “Về chuyện Tổ Vu Giới, các Vu tộc khác quả thực không rõ, nếu đã như vậy, vậy để ta giải thích đi!”.“Cái gọi là Tổ Vu Giới, kỳ thực là một không gian đặc biệt, không gian này là một phúc trạch chi địa mà Đại Thần Bàn Cổ để lại khi khai thiên, chúng ta liền từ nơi đó mà sinh ra, cho nên mười hai Tổ Vu chúng ta, kỳ thực tương đương với mười hai huynh muội!”.“Sau khi chúng ta ra khỏi đó, liền thành lập bộ lạc của mình, cũng xuất hiện Vu Trì, có thể khiến Vu tộc đại hưng, nhưng Tổ Vu Giới vẫn luôn tồn tại, chỉ là chúng ta không cần phải quay về nữa!”.“Nếu chúng ta quay về, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng nếu muốn để hai người các ngươi đi vào, thì cũng có thể trở thành nơi lịch luyện, thậm chí có thể khiến các ngươi lĩnh ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!”.Huyền Minh nhìn về phía Cửu Phượng và Vu Mãng, giải thích: “Cửu Phượng, nếu ngươi có thể tiến vào Tổ Vu Giới, không chừng có thể có chỗ đột phá, tấn cấp thành Chuẩn Thánh, lúc đó chúng ta liền không còn là mười hai Tổ Vu, mà là mười ba Tổ Vu!”.Chuyện này khiến Vu Mãng và Cửu Phượng đều tương đối bất ngờ.Cường Lương lại nói: “Nhưng ở trong Tổ Vu Giới đó, không chỉ có cơ duyên, còn có một số Vu thú tồn tại, những Vu thú này cũng là quái vật do Hỗn Độn sinh ra, tổng cộng có ba con, khi chúng ta sinh ra, liền từ trên thân ba con Vu thú đó mà lĩnh ngộ pháp tắc!”.Thiên Ngô nói: “Đúng vậy, ba con Vu thú đó cũng hiểu pháp tắc, cũng có thể từ trên thân chúng lĩnh ngộ lực lượng pháp

tắc, tuy rằng sinh cùng với chúng ta, nhưng lại là kẻ địch của chúng ta, vì chúng ta có thể từ trong Tổ Vu Giới đi ra, còn chúng thì không thể!".Chúc Dung cũng nói: "Không sai, thực lực của ba con Vu thú đó vô cùng mạnh mẽ, phải cẩn thận, chúng có sự hận ý đối với Tổ Vu chúng ta còn cao hơn trời!".Các Tổ Vu quả thực rất quan tâm đến Vu Mãng và Cửu Phượng, cũng ban phước lành.Vốn dựa vào thương thế của Xa Bỉ Thi, e rằng cần vài chục năm mới có thể khôi phục, Hậu Thổ nói, quyết định đi đến Bát Cảnh Cung, cầu Cửu Chuyển Kim Đan từ Thái Thượng Lão Quân.Cửu Chuyển Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân nổi tiếng khắp Hồng Hoang, nếu có loại đan dược này, dù không thể khiến Xa Bỉ Thi lập tức khôi phục, cũng nên có thể khôi phục tốt trong thời gian ngắn!Hậu Thổ nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, ngươi chưa từng gặp Thái Thượng Lão Quân phải không?

Nếu đã như vậy, chi bằng ta dẫn ngươi đi đi!

Thái Thượng Lão Quân là một trong Tam Thanh, cũng là Thánh nhân Hồng Hoang, đại đồ đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả Nữ Oa, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn!"."Nhưng người này vô cùng khiêm tốn, ít khi ra tay, nhưng theo ta thấy, hắn thành phủ cực sâu, đối phó với người này phải cẩn thận!".Vu Mãng nghe lời Hậu Thổ nói xong, hỏi: "Hậu Thổ, vậy ngươi nghĩ hắn sẽ tặng Cửu Chuyển Kim Đan cho ta sao?".Hậu Thổ lại nói: "Cửu Chuyển Kim Đan vô cùng khó luyện chế, nếu là người bình thường, muốn có được loại đan dược này từ tay Thánh nhân, là không thể, nhưng... nếu là ta, Thái Thượng Lão Quân hắn sẽ nể mặt một chút!".Trên người Hậu Thổ có một bí mật lớn, Điện Luân Hồi đang ở trên người Hậu Thổ, Hậu Thổ sau này sẽ thân hóa luân hồi, Thái Thượng Lão Quân không phải Chuẩn Thánh bình thường, là Thánh nhân, nhất định có thể nhận ra.Cho nên Thái Thượng Lão Quân, cũng không dám đắc tội, nếu giúp đỡ Hậu Thổ, không chừng có thể có

được một số công đức.

Việc Hậu Thổ giữ vững niềm tin, không dễ dàng đến Bát Cảnh Cung.

Bát Cảnh Cung nằm ở Thái Thanh Cảnh ngoài Tam Thập Tam Thiên, tại Đại La Sơn.

Chương 147

Nơi đây tương đương với một phiến không gian khác, người thường muốn tìm, cơ bản là bất khả thi!

Trong Bát Cảnh Cung có "chín kỳ cảnh" (Cửu Đại Kỳ Quan), nhưng vì "cửu" là số cực đại, không hợp với đạo "không dám tranh tiên hạ với thiên hạ" của Thái Thượng Lão Quân, nên Thái Thượng Lão Quân đã đặt tên đạo trường là "Bát Cảnh Cung".

Cảnh thứ nhất: Hãn Hải Thương Minh!

Cảnh thứ hai: Loan Thắng Côn Nhạc!

Cảnh thứ ba: Chung Hoa Thần Tú!

Cảnh thứ tư: Nguyệt Dương Diệu Huy!

Cảnh thứ năm: Dao Quang La Huyễn!

Cảnh thứ sáu: Thủy Lam Yên Hà!

Cảnh thứ bảy: Vân Nghê Hồng Uyên!

Cảnh thứ tám: Lạc Thế Tinh Hà!

Cảnh thứ chín: Hỗn Độn Hồng Mông!

Quan sát chín cảnh này, thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh Hồng Hoang.

Lúc này, hai người đã xuyên qua loạn lưu không gian, đến trước Đại La Sơn.

Ánh mắt Vu Mãng và Hậu Thổ nhìn tới, thấy một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi này vĩ đại, thậm chí không thua kém Bất Chu Sơn, bởi

Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, còn được gọi là Thiên Trụ, có thể trực tiếp chỉ thẳng lên thiên tế.

Đại La Sơn cũng không hề kém cạnh Bất Chu Sơn.

"Không hổ là đạo trường của Thánh nhân, nơi đây quả nhiên bất phàm!" Vu Mãng kinh thán.

"Thánh nhân có thể khai thiên tích địa, một phiến không gian này do Thái Thượng Lão Quân khai sáng, còn gọi là Đại Xích Thiên!" Hậu Thổ nói, "Ta đi, đi xem cảnh tượng Đại La Thiên, có lẽ cũng có thể khiến ngươi có chút cảm ngộ!" Đại La Sơn có chín cảnh, vốn Hậu Thổ có thể trực tiếp đến Bát Cảnh Cung, nhưng Hậu Thổ cố ý muốn bồi dưỡng Vu Mãng, nên bảo Vu Mãng đi quan sát chín cảnh.

Bởi vì trong truyền thuyết, người nào có thể xem chín cảnh này đều sẽ có cảm ngộ, thực lực liền có thể đề thăng.

Vu Mãng tuy là một Mãng phu, nhưng ngộ tính và thực lực của hắn đều vô cùng xuất sắc.

Chín cảnh tượng trên Đại La Sơn, khi Vu Mãng quan sát đều có sở lĩnh ngộ, đặc biệt ở cảnh thứ tám và cảnh thứ chín, Vu Mãng đã dừng lại rất lâu.

Ở cảnh thứ tám, Vu Mãng dừng lại một năm; ở cảnh thứ chín, Vu Mãng dừng lại năm năm.

Cảnh cuối cùng là Hỗn Độn Hồng Mông, khi quan sát cảnh này, dường như Vu Mãng đã nhìn thấy thế giới thời kỳ Hỗn Độn, khiến Vu Mãng cảm ngộ sâu sắc.

Vu Mãng cảm giác, dường như sắp xuất hiện pháp tắc thứ hai, nhưng lại không biết pháp tắc gì.

Việc nhìn thấy thế giới Hỗn Độn Hồng Mông chân thực tồn tại, khiến Vu Mãng lĩnh ngộ về Khai Thiên càng sâu hơn.

Cho đến nay, Vu Mãng vẫn chưa thể lĩnh ngộ hoàn toàn Khai Thiên.

Trong Bàn Cổ Bí Cảnh, Vu Mãng đã tiêu tốn ngàn năm, Vu Mãng đã tận mắt thấy Bàn Cổ khai thiên tích địa, chém giết Tam Thiên Thần Ma.

Vì vậy, Vu Mãng đã có lĩnh ngộ về Khai Thiên.

Hiện tại, Vu Mãng có thể thi triển tổng cộng bốn chiêu thức Khai Thiên, thức thứ tư có thể uy hiếp Thánh nhân.

Nếu Vu Mãng có thể lĩnh ngộ thức thứ năm, có lẽ có thể thật sự đối kháng Thánh nhân!

Tuy uy lực của chiêu thức Khai Thiên mạnh mẽ, nhưng để thật sự lĩnh ngộ, tuyệt đối không hề đơn giản.

Nếu nhục thân không đủ cường đại, thậm chí có thể bị phản phệ!

Đây là át chủ bài lớn nhất của Vu Mãng, Vu Mãng nhất định phải tiếp tục lĩnh ngộ các chiêu thức Khai Thiên.

Hiện tại Vu Mãng xuất hiện ở đây, nhìn kỳ cảnh Hỗn Độn Hồng Mông trước mặt, Vu Mãng đã rơi vào trạng thái đốn ngộ năm năm, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chương 148

"Vu Mãng, ngươi tỉnh rồi?" Hậu Thổ nhìn Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy, ta từ đốn ngộ tỉnh lại, hiện tại đã có lĩnh ngộ mới!" Vu Mãng mỉm cười nói.

"Nếu đã vậy, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Hậu Thổ nói.

"Được!" Vu Mãng đi theo Hậu Thổ tiếp tục tiến về phía trước, đi thêm nữa liền đến sơn môn Bát Cảnh Cung.

Hậu Thổ lớn tiếng nói: "Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Vu Mãng, đặc biệt bái phóng Thái Thanh Thánh nhân!" Chỉ thấy một tiểu đồng xuất hiện trước mặt hai người, hành lễ nói: "Bái kiến Hậu Thổ nương nương, bái kiến Vu Mãng Tổ Vu, đệ tử Bát Cảnh Cung Huyền Đô.

Sư tôn đã biết hai vị Tổ Vu sẽ đến, nên đặc biệt dặn đệ tử đợi ở đây!" "Tốt, dẫn đường đi!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói.

Tiểu đồng Huyền Đô lại hành lễ, rồi đi về phía đỉnh núi Bát Cảnh Cung.

Không lâu sau, Vu Mãng và Hậu Thổ đã bước vào đại điện Bát Cảnh Cung.

Trong điện có một lão giả đang chờ hai người, người này tay cầm một cây gậy, vẻ ngoài y như một lão giả bình thường, trên mặt nở nụ cười từ hòa nói: "Hai vị đạo hữu từ xa đến, Thái Thượng Lão Quân ta chiêu đãi không chu đáo a!" "Thái Thanh Thánh nhân, hai chúng ta không mời mà đến, ngược lại là thất lễ rồi!" Hậu Thổ lại cười nói.

Sau một hồi khách khí, Thái Thượng Lão Quân mới vào thẳng vấn đề: "Hai vị lần này đến, không biết có việc gì?" "Vì Thánh nhân đã hỏi, ta tự nhiên không dám giấu giếm, là thế này, ta muốn xin Thánh

nhân một viên Cửu Chuyển Kim Đan, Kim Đan đó có thể giúp một vị Tổ Vu trong tộc ta sớm ngày khôi phục!" Hậu Thổ nói.

"Cửu Chuyển Kim Đan?" Thái Thượng Lão Quân nghe xong, bóp ngón tay tính toán một chút, ánh mắt nhìn Hậu Thổ đã thay đổi.

Thái Thượng Lão Quân rõ ràng nhận ra, Hậu Thổ này có lẽ không giống Tổ Vu bình thường, sau lưng Hậu Thổ dường như có Công Đức Thánh quang.

Loại thứ này, chỉ có Nữ Oa mới từng xuất hiện trên người.

Chẳng lẽ Hậu Thổ sắp thành Thánh?

Thái Thượng Lão Quân trong lòng nghĩ, nhưng không hỏi thẳng ra, mỉm cười nói: "Một viên Cửu Chuyển Kim Đan ư, đương nhiên có thể, nhưng Hậu Thổ đạo hữu, Vu Mãng đạo hữu, Cửu Chuyển Kim Đan của ta hiện tại chỉ còn lại ba viên!" "Ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, nằm trong Đan phòng thứ bảy mươi sáu của Bát Cảnh Cung ta.

Thế này nhé, ta sẽ để Huyền Đô dẫn Vu Mãng đạo hữu đến lấy!

Nhưng ở đó, có một Hoàng Cân Lực Sĩ bị hư hại.

Hoàng Cân Lực Sĩ này thực ra đã hỏng từ lâu rồi, nhưng ta vẫn chưa có cơ hội sửa chữa!" "Có thể sẽ gây một chút phiền phức cho Vu Mãng Tổ Vu, nhưng ta tin Vu Mãng Tổ Vu có thể ứng phó được!" Lời của Thái Thượng Lão Quân, Vu Mãng không hiểu lắm, nhưng vì Thái Thượng Lão Quân đã nói vậy, Vu Mãng cũng sẽ không từ chối.

Vu Mãng đi theo Huyền Đô rời đi, trong điện chỉ còn lại Hậu Thổ và Thái Thượng Lão Quân.

Hậu Thổ nhàn nhạt nói: "Thái Thanh Thánh nhân, Bát Cảnh Cung cũng quá yên tĩnh rồi, ở đây, e rằng người không biết chuyện thế giới Hồng Hoang sao!" "Hậu Thổ đạo hữu nói vậy là sai rồi, ở đây, Bản tọa cũng có thể biết chuyện, ví dụ như Vu Yêu đại chiến!" Thái

Thượng Lão Quân đáp.

"Vậy không biết Thái Thanh Thánh nhân có hứng thú tham gia trận Vu Yêu đại chiến tiếp theo không?" Hậu Thổ nhìn Thái Thượng Lão Quân hỏi.

Thái Thượng Lão Quân nghe Hậu Thổ nói, khẽ giật mình, nhưng ngay lập tức khôi phục.

"Đây là vô lượng kiếp, Bản tọa ở ngoài kiếp này, không cần tham gia!" Thái Thượng Lão Quân lắc đầu nói.

"Kiếp này nếu không có Thánh nhân tham gia, vậy Thái Thanh Thánh nhân tự nhiên không cần tham gia, nhưng nếu các Thánh nhân khác ra tay thì sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Hậu Thổ đạo hữu, ý của ngươi là Nữ Oa đạo hữu sao?" Thái Thượng Lão Quân nghe câu này, sắc mặt hơi biến đổi.

"Không phải Nữ Oa, là các Thánh nhân khác!" Hậu Thổ nói.

"Nếu có các Thánh nhân khác ra tay, thì sẽ vi phạm quy định của sư phụ.

Nếu thật sự như vậy, thì kiếp này e rằng không chỉ liên quan đến Vu Yêu nhị tộc, mà còn liên quan đến Thánh nhân, kiếp này e rằng khó lường!" Thái Thượng Lão Quân nghe xong, nhíu mày nói.

Hậu Thổ nhìn Thái Thượng Lão Quân, cười mà không nói.

Thái Thượng Lão Quân đành nói: "Nếu thật sự như vậy, thì kiếp này, Bản tọa cũng sẽ ra tay, giúp Vu tộc ngăn chặn các Thánh nhân khác!" "Có Thái Thanh Thánh nhân câu nói này, Hậu Thổ liền yên tâm rồi!" Hậu Thổ lại nói.

"Hậu Thổ đạo hữu, đã thành Thánh chưa?" Thái Thượng Lão Quân đột nhiên hỏi.

“Vẫn chưa!” Hậu Thổ đáp.

“Đây là việc đại công đức, Hậu Thổ đạo hữu hãy sớm kết thúc đi!” Thái Thượng Lão Quân nói xong, liền nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Lúc Vu Mãng và Huyền Đô đến bên ngoài Đan phòng thứ bảy mươi sáu, Vu Mãng thấy nơi đó tuy là Đan phòng, nhưng thực ra cũng là một cung điện.

Chương 149

Trước cung điện có một người khổng lồ cao vạn trượng, vẻ ngoài có vài phần giống Vu tộc.

Người khổng lồ này thân thể vô cùng cường tráng, tay cầm một thanh cự kiếm, trên đầu buộc một dải khăn vàng, hiển nhiên, chính là Hoàng Cân Lực Sĩ mà Thái Thượng Lão Quân đã nói.

Chỉ là Hoàng Cân Lực Sĩ này cũng quá mạnh mẽ, Vu Mãng cảm nhận được khí tức cường đại trên người hắn, thực lực của một Hoàng Cân Lực Sĩ này, ước chừng có thực lực của Bát, Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

"Hoàng Cân Lực Sĩ?" Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy, Vu Mãng Tổ Vu, Hoàng Cân Lực Sĩ này là do sư tôn đặc biệt tạo ra, phỏng theo người Vu tộc mà tạo, sư tôn nói hắn có thực lực Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, thực ra sư tôn cố ý để ngươi thử thực lực!" "Sư tôn muốn biết ngươi giao đấu với Hoàng Cân Lực Sĩ, Hoàng Cân Lực Sĩ có thể chống đỡ bao nhiêu chiêu!" Huyền Đô chớp mắt, nói ra tất cả những gì hắn biết.

Chuyện này Huyền Đô muốn nói cho Vu Mãng, điều mà Thái Thượng Lão Quân muốn nói ra, Vu Mãng không có hứng thú muốn biết, chỉ có một vấn đề: "Ta chỉ cần đánh bại Hoàng Cân Lực Sĩ này, là sẽ cho ta ba viên Cửu Chuyển Kim Đan sao?" "Đúng là vậy không sai, nhưng Hoàng Cân Lực Sĩ quá lợi hại, Tổ Vu, e rằng cũng....." Huyền Đô chưa nói hết, Vu Mãng đã lao ra trước một bước.

Chỉ thấy Vu Mãng rút Ám Huyết Phủ ra, chém một phủ vào Hoàng Cân Lực Sĩ kia.

Thân thể Vu Mãng không biến hóa, nhưng Ám Huyết Phủ lại trong

nháy mắt biến thành vạn trượng, một phủ chém xuống, Hoàng Cân Lực Sĩ lập tức giơ cự kiếm trong tay lên đỡ, nhưng cự kiếm liền bị Vu Mãng chém thành hai mảnh.

Ngay sau đó, Hoàng Cân Lực Sĩ cũng giống như cự kiếm, bị chém làm đôi.

".....Không thể nào?" Huyền Đô trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy bất khả tư nghị.

Huyền Đô rõ ràng, Hoàng Cân Lực Sĩ này hoàn toàn không giống các Hoàng Cân Lực Sĩ khác, Hoàng Cân Lực Sĩ Vu tộc trước mặt này là do Thái Thượng Lão Quân đã tiêu tốn ngàn năm thời gian tạo thành, sức chiến đấu thật sự có thể địch lại Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Lực phòng ngự của Hoàng Cân Lực Sĩ cũng vô cùng mạnh, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo muốn phá vỡ phòng ngự trên người hắn, cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng bây giờ, Hoàng Cân Lực Sĩ lại không đỡ nổi một phủ của Vu Mãng!

Huyền Đô không dám tin đây là sự thật, nhưng Vu Mãng thì không để ý, Vu Mãng thúc giục nói: "Hoàng Cân Lực Sĩ ta đã đánh bại rồi, mau đưa Cửu Chuyển Kim Đan cho ta!" "Ta.....Được rồi, ta biết rồi, ta bây giờ sẽ vào!" Huyền Đô vội vàng nói.

Ở một bên khác, Thái Thượng Lão Quân và Hậu Thổ đang nhàn đàm, không lâu sau liền cảm nhận được Hoàng Cân Lực Sĩ do mình luyện chế đã bị Vu Mãng hủy diệt, trong lòng cũng có chút bất ngờ.

Một phủ chém Hoàng Cân Lực Sĩ mà mình đã tiêu tốn ngàn năm tâm huyết luyện chế thành hai mảnh, thực lực của Vu Mãng này, ước chừng vượt xa các Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác.

"Hậu Thổ đạo hữu, thấy Vu Mãng đạo hữu đã thuận lợi lấy được

Cửu Chuyển Kim Đan, Bản tọa liền để Huyền Đô tiễn ngươi ra cung nhé!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Huyền Đô và Vu Mãng quả nhiên đã trở về, Vu Mãng trong tay cầm ba bình ngọc, bên trong mỗi bình đều có một viên Kim Đan.

"Vu Mãng, ngươi trở về rồi, nếu đã vậy, chúng ta cũng đến lúc cáo từ Thái Thanh Thánh nhân rồi!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng gật đầu, cùng Hậu Thổ rời đi.

Trên đường Hậu Thổ hỏi Vu Mãng về chuyện Hoàng Cân Lực Sĩ vừa rồi.

Nghe Vu Mãng kể xong, Hậu Thổ có chút bất ngờ: "Xem ra Thái Thượng Lão Quân cũng có nghiên cứu về Vu tộc ta, muốn tạo ra khôi lỗi có thực lực giống như Tổ Vu chúng ta!" "Tốt nhất là đừng có bất lợi với Vu tộc ta, nếu không thì chính là kẻ địch của Vu tộc ta!" Vu Mãng nói.

"Tạm thời không phải kẻ địch của chúng ta, thậm chí có thể sẽ là đồng minh của chúng ta!" Hậu Thổ tiếp lời nói, "Nhưng trên thế giới này, không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn!" Hậu Thổ và Vu Mãng đã ra ngoài sáu năm, cuối cùng cũng đến lúc trở về Tổ Vu Chi Địa.

Thương thế của Xa Bỉ Thi thực sự rất nặng, nhưng sau khi phục dụng máu Kỳ Lân Thánh Thú, thương thế của hắn đã khôi phục không ít.

Khi hai người trở về, Xa Bỉ Thi đã hồi phục được bảy tám phần rồi.

Sau khi phục dụng thêm một viên Cửu Chuyển Kim Đan, thương thế của Xa Bỉ Thi đã hoàn toàn hồi phục, cũng có thể liên thủ với các Tổ Vu khác, cùng nhau mở Tổ Vu Giới!

“Vu Mãng, Cửu Phượng, hai người phải nhớ, sau khi tiến vào Tổ Vu Giới, có thể sẽ gặp ba con Vu Thú kia, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy tốt nhất nên tránh né!” Huyền Minh lại nói.

“Ta biết rồi!” Vu Mãng và Cửu Phượng đáp.

“Nếu đã vậy, vậy thì hãy mở Tổ Vu Giới đi!” Đế Giang nói.

Mười hai vị Tổ Vu đồng thời đứng xung quanh Tổ Vu Miếu, còn Vu Mãng và Cửu Phượng thì đứng bên trong Tổ Vu Miếu.

Cả Tổ Vu Miếu bắt đầu rung lắc không ngừng, ngay sau đó, hai người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi hai người phản ứng lại, phát hiện mình đang ở trong một hồ nước.

Ở gần đó, có một con cự thú đang nhìn chằm chằm vào Vu Mãng và Cửu Phượng.

Con cự thú này cao mấy chục vạn trượng, đầu có sừng đôi, trên người đầy gai nhọn, lông da màu vàng, trông hung tợn đáng sợ.

Đây chính là Vu Thú ư?

Chương 150

Con Vu Thú này trông có chút khác biệt so với các Yêu Thú khác, nhưng có thể thấy, chắc chắn nó là một tồn tại có sức mạnh vô cùng kinh người.

Bây giờ con Vu Thú đó đã nhìn chằm chằm vào Vu Mãng và Cửu Phượng, nước dãi chảy xuống: "Vu tộc?

Tổ Vu?

Tốt quá rồi, chỉ cần ăn thịt huyết nhục của ngươi, ta liền có thể tiến hóa, biến thành Vu Thần Thú!" ".....Sao đây?

Vu Mãng, con Vu Thú này là con Vu Thú mà Huyền Minh Tổ Vu đã nói sao?" Cửu Phượng có chút hoảng sợ nói, "Các Tổ Vu khác đã nói, nếu ta gặp phải con Vu Thú này, nhất định phải lập tức bỏ chạy, ta không phải đối thủ của nó!" "Vu Mãng, chúng ta mau chạy đi!" Bên ngoài Tổ Vu Miếu.

Đế Giang nói: "Hy vọng lần này Vu Mãng và Cửu Phượng có thể tu luyện ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!" "Phương thức tu luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận ta đã truyền thụ cho họ, nếu muốn tu luyện, tốt nhất nên ở trong Tổ Vu Giới, ở đó có Tổ Vu Trì, có thể giúp họ nhanh chóng khôi phục Vu lực!" Chúc Dung nói.

"Ta có một câu hỏi, nếu Vu Mãng thật sự gặp Vu Thú, hắn có chạy trốn không?" Huyền Minh đột nhiên hỏi.

"Nếu là Cửu Phượng thì tuyệt đối sẽ không ở lại, nhưng nếu Vu Mãng cũng ở đó, ta nghĩ, Vu Mãng sẽ không chạy trốn!" Cường Lương thần sắc có chút cổ quái.

"Với thực lực của Vu Mãng, chỉ cần không gặp phải con Vu Thú

Vương kia, thì hẳn sẽ không có vấn đề gì!" Hậu Thổ đáp.

Thế giới Nhân tộc.

Có truyền thuyết rằng Bất Chu Sơn là con đường duy nhất trong Nhân giới có thể lên Thiên giới, chỉ tiếc là Bất Chu Sơn quanh năm lạnh giá, tuyết rơi quanh năm, không phải phàm phu tục tử có thể đi bộ đến được.

Truyền thuyết kể rằng từng có phàm nhân vì muốn gặp thần tiên mà một mình lên núi, nhưng chưa từng thấy họ trở về quê hương.

Kể từ đó, mọi người đều rèn luyện thân thể, tôi luyện xương cốt, để có đủ thực lực leo lên Bất Chu Sơn.

Sau này, nhờ được Thánh nhân truyền thụ pháp quyết, vô số phàm nhân bắt đầu tu hành, để sớm ngày công đức viên mãn, không ít người bắt đầu cạnh tranh thách thức Bất Chu Sơn.

Chỉ cần có thể đặt chân lên Bất Chu Sơn, liền có thể trở thành Tiên nhân, liệt vào Tiên ban, không còn là phàm nhân, cũng không cần lo lắng sẽ gặp kiếp nạn.

Dưới sự khao khát đó, những người loài này bắt đầu leo lên Bất Chu Sơn.

Người Vu tộc chạy trên Bất Chu Sơn cũng cần chạy một năm thậm chí vài năm mới có thể đến đỉnh Bất Chu Sơn, chứ đừng nói đến những người loài này.

Lúc này, người cai trị thế giới loài người tên là Hiên Viên Hoàng Đế, bên cạnh có một thủ hạ tên là Viêm Đế, cả hai đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Vốn dĩ là thủ lĩnh Nhân tộc, nhưng bây giờ lại nghe chuyện Bất Chu Sơn, điều này khiến họ vừa kinh vừa giận.

Họ cũng hiểu rõ về Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, quả thật có con đường trực tiếp thông đến Thiên giới, trong Thiên giới có Thiên Đình, đó là người cai trị toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Nhưng Thiên Đình có cho phép loài người gia nhập hay không, điều đó thì không ai biết.

Nhưng tất cả Nhân tộc đều biết một chuyện, đó là những người loài người đã đến Thiên Đình, không một ai trở về.

Có truyền thuyết nói rằng họ đã trở thành Thiên Quan trong Thiên Đình, nhưng lại không ai có thể chứng thực.

Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế chuẩn bị đến Bất Chu Sơn xem xét, nói với tất cả Nhân tộc rằng, chỉ cần có thể trở thành Thiên Quan, nhất định sẽ trở về!

Ba năm sau, Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế cùng hàng chục cường giả Nhân tộc đã đến trước Thiên Cung của Yêu tộc Thiên Đình.

Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế đã hành lễ quỳ bái, cuối cùng cũng gặp được Thiên Quan của Thiên Đình.

Nhưng Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế lại ngầm phát hiện, những Thiên Quan này muốn ra tay sát hại, muốn dùng hồn phách của những Nhân tộc này để luyện chế một thanh kiếm.

Vận khí của hai người quả thật bất phàm, có thể thoát khỏi kiếp nạn này, trốn xuống khỏi Bất Chu Sơn, và công bố chuyện này ra cho thế giới!

"Yêu tộc muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, cần dùng linh hồn và huyết nhục của Nhân tộc ta để luyện hóa, căn bản không tồn tại Thiên Quan, tất cả chỉ là một âm mưu!" Khi chuyện này truyền ra, ban đầu

Nhân tộc không tin, nhưng theo thời gian trôi qua, những Yêu tộc kia cũng bắt đầu công khai đồ sát Nhân tộc.

Đế Tuấn biết một chuyện đã bại lộ, tự nhiên sẽ không còn nương tay nữa.

Bản thể của Đồ Vu Kiếm là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, một đoạn Tiên Thiên Hồ Lô Đằng mà Nữ Oa đã chỉ dẫn mới tìm được.

Sau khi được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất luyện hóa, cuối cùng đã trở thành một thanh kiếm đầy hung sát khí, thanh kiếm này được Đế Tuấn đặt tên là Đồ Vu Kiếm!

Để luyện chế thanh kiếm này thành hung binh tuyệt thế, đồ sát Vu tộc, thì cần một lượng lớn huyết nhục và linh hồn của loài người mới có thể luyện chế thành.

Chương 151

Đương nhiên, nếu có thể giết chết những tu sĩ Nhân tộc đã tu luyện thành công, thì sẽ càng tốt!

Khi chuyện này bại lộ, Yêu tộc lập tức bắt đầu ráo riết săn bắt loài người.

Số lượng loài người vô cùng khổng lồ, đã đột phá một trăm ức, chỉ cần thêm một thời gian nữa, số lượng Nhân tộc này có thể tăng gấp mấy lần.

Thế giới Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, hoàn toàn không giống Địa Cầu ở kiếp trước của Vu Mãng, lớn hơn hàng trăm lần, vì vậy một trăm ức người, cũng có thể dung nạp trong đó.

Những Nhân tộc này vốn là Thiên Mệnh Chi Tử, nhưng vì thời gian xuất sinh quá ngắn ngủi, những thủ lĩnh cường đại nhất, Hoàng Đế và Viêm Đế, trước mặt Yêu tộc, cũng chỉ như thức ăn và kiến mà thôi.

Có không ít Yêu tộc phát hiện huyết nhục của loài người có vị ngon không tệ, sau khi ăn thịt loài người, cũng có đại trợ giúp cho việc tu luyện, vì vậy những Yêu tộc này bắt đầu săn bắt loài người, lấy huyết nhục của loài người để tu luyện.

Thực lực của những Yêu tộc này cường đại, Nhân tộc hoàn toàn không phải đối thủ, nhưng vì Nữ Oa là người sáng tạo ra Nhân tộc, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn dường như cũng có chút cố kỵ, không phái toàn bộ Yêu tộc ra.

Vì vậy mỗi năm, Yêu tộc đều bắt giữ một lượng lớn Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, mỗi lần có thể là trăm vạn, có thể là ngàn vạn, nhưng lại sẽ để lại một số Nhân tộc làm đối tượng nuôi dưỡng.

Vu Mãng và Cửu Phượng hiện đã ở trong Tổ Vu Giới một trăm năm.

Một trăm năm trước, Vu Mãng và Cửu Phượng đã gặp Vu Thú, nhưng Vu Mãng đã không bỏ chạy, mà ra tay chém giết con Vu Thú đó.

Sau đó, Vu Mãng đã dành mười năm để chém giết hai con Vu Thú còn lại.

Như vậy hai người mới có thể an tâm tu luyện ở đó.

Cả hai người đều hiểu phương pháp tu luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nhưng hai người phát hiện, một khi sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, sẽ tiêu hao cực lớn thể lực.

Hai người liên thủ, chỉ có thể diễn hóa Tiểu Đô Thiên Thần Sát Trận, thậm chí còn chưa ngưng tụ ra Bàn Cổ Chi Ảnh.

Một khi hai người tiêu hao hết thể lực, liền sẽ tiến vào Tổ Vu Trì.

Tổ Vu Trì có thể thai nghén ra Tổ Vu, cũng có thể giúp hai người đạt được Vu lực.

Cửu Phượng sau trăm năm tu luyện, đã thật sự trở thành Chuẩn Thánh, trở thành một vị Tổ Vu.

Nhưng Vu Mãng trong trăm năm, cảnh giới không có tiến bộ quá lớn.

Tu luyện Đô Thiên Thần Sát Trận ở đây, đối với Vu Mãng, cũng sẽ có cảm ngộ, Vu Mãng mơ hồ cảm giác phương thức tu luyện không đúng, nên hắn quyết định một mình tu luyện.

Cửu Phượng thì cũng ở đó một mình tu luyện Đô Thiên Thần Sát Trận.

Ở phía Đông thế giới Hồng Hoang, có một cây đại thụ khổng lồ,

cây này cao ba ngàn vạn dặm, dọc theo cây này có thể leo lên trời, vì vậy còn gọi là Thông Thiên Thần Thụ.

Thần Thụ có linh lực đặc biệt, tu luyện ở đây, cũng sẽ khiến thực lực đề thăng nhanh hơn.

Lúc này, chỉ thấy một đạo kim quang từ trời giáng xuống, rơi xuống trên Phù Tang Thần Thụ kia.

Kim quang hiện ra nguyên hình, vốn là một chiếc Thái Dương Thần Xa, Thái Dương Thần Xa là công cụ di chuyển của Thiên Đế.

Trên Thái Dương Thần Xa, chính là Đế Tuấn và mười đứa trẻ.

Mười đứa trẻ đều là Kim Ô chi thân, tất cả đều có thiên phú tu luyện vô cùng cường đại.

Đế Tuấn cũng đặt kỳ vọng lớn vào những đứa trẻ này, chỉ là những đứa trẻ này vô cùng nghịch ngợm, thường xuyên gây rắc rối, vì vậy Đế Tuấn quyết định sẽ giam cầm chúng trên Phù Tang Thần Thụ.

"Từ nay về sau các ngươi hãy bế quan tu luyện ở đây, ai có thể đột phá trước, tiến vào Chuẩn Thánh, ta sẽ thả ra!" Đế Tuấn nghiêm mặt nói với mười Kim Ô.

"Phụ thân, người không thể đối xử với chúng con như vậy!" "A, phụ thân, con biết lỗi rồi, thả con về đi!" "Con không muốn ở lại đây, phụ thân!" "....." Mười đứa trẻ Kim Ô nhao nhao kêu lên.

"Không cần nói nữa, các ngươi nhất định phải ở lại đây, lời của ta là mệnh lệnh, tất cả hãy nghe cho kỹ, chỉ khi tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, ta mới thả các ngươi đi!" Đế Tuấn nhìn những đứa trẻ này, biết không thể mềm lòng, nên nói.

Mười đứa trẻ Kim Ô lập tức bàn tán.

"Đại ca, làm sao đây?

Phụ thân thật sự giam chúng ta ở đây rồi, chúng ta xong rồi!" "Đại ca muốn tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, chuyện này quá khó rồi, ta bây giờ chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, tu luyện ngàn trăm năm cũng không đến cảnh giới Chuẩn Thánh a!" "Mọi người không cần lo lắng, ta tin phụ thân chỉ nhất thời tức giận, giam chúng ta ở đây thôi, chỉ cần chúng ta đợi mấy trăm năm, phụ thân nhất định sẽ thả chúng ta đi!" Các Kim Ô có kết luận, đành phải ở lại đó.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn hung sát khí trên Đồ Vu Kiếm ngày càng thịnh, cũng vô cùng vui mừng, biết nếu cứ tiếp tục như vậy, Đồ Vu Kiếm thậm chí có thể trở thành Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoặc tiến thêm một bước nữa, trở thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Chương 152

Nhưng theo thời gian trôi qua, việc săn bắt loài người ngày càng ít đi, hai ngàn năm đã trôi qua.

Số lượng loài người bắt đầu giảm mạnh, Nhân tộc vốn có tốc độ sinh sản vô cùng nhanh, hai ngàn năm, thậm chí có thể từ một trăm ức sinh sôi thành hai ba trăm ức.

Nhưng bây giờ hai ngàn năm đã trôi qua, số lượng Nhân tộc này lại biến thành không đến ba ngàn vạn.

Yêu tộc sau khi săn bắt loài người, phát hiện ăn thịt Nhân tộc có trợ giúp cho việc tu luyện, liền bắt đầu đại tứ đồ sát Nhân tộc.

Có một số cường giả Chuẩn Thánh thậm chí cũng sẽ ngầm ra tay, dùng Nhân tộc luyện chế Linh Bảo.

Khiến số lượng Nhân tộc suy giảm, thủ lĩnh Nhân tộc Hoàng Đế và Viêm Đế hiện tại đều cảm thấy nguy cơ của Nhân tộc.

Hoàng Đế đặc biệt đến bên ngoài Oa Hoàng Cung, yêu cầu Nữ Oa cứu vớt Nhân tộc.

Nhưng Nữ Oa đã không tiếp kiến Hoàng Đế, Phục Hy nhìn thấy xong, trong lòng có chút không đành lòng nói: "Nữ Oa, Nhân tộc dù sao cũng là do muội sáng tạo, chẳng lẽ muội thật sự không quản sao?

Cứ tiếp tục như vậy, không cần trăm năm, Nhân tộc liền sẽ bị diệt tộc!" Nữ Oa nghe xong, thở dài nói: "Đại huynh, theo huynh thấy, muội nên làm thế nào?" "Nhân tộc là do muội sáng tạo, tôn muội làm Nhân tộc Thánh Mẫu, không che chở, cũng nên cấp cho họ một tuyến sinh cơ!" Phục Hy đáp.

"Vậy ý của đại huynh là muốn muội đối địch với Thiên Đình sao?"

Nữ Oa hỏi.

"Ta....." Phục Hy nghe xong, ngây người.

Nếu Nữ Oa thật sự đi cứu Nhân tộc, quả thật sẽ đối đầu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Như vậy, Yêu tộc e rằng sẽ nói xấu Nữ Oa sau lưng.

"Vậy Hiên Viên Hoàng Đế đang ở ngoài Oa Hoàng Cung, muội nên làm thế nào?" Phục Hy đành nói.

"Không cần để ý, nếu muốn quỳ, cứ để hắn quỳ xuống!" Nữ Oa bình tĩnh nói.

Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế quỳ bên ngoài Oa Hoàng Cung đã mười năm, Hoàng Đế biết Nữ Oa e rằng sẽ thật sự không quản chuyện Nhân tộc nữa, đành phải trở về tộc địa Nhân tộc.

Sau khi trở về, Hoàng Đế phát hiện trong Nhân tộc, chỉ còn lại không đến một ngàn vạn người, thỉnh thoảng vẫn có Yêu tộc ra tay săn bắt Nhân tộc.

"Hoàng Đế, chúng ta phải làm gì?" Viêm Đế hỏi.

"Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm; Thánh nhân bất nhân, coi Nhân tộc như chó rơm.

Ta bây giờ không có nơi nào khác để đi, chỉ có thể đi tìm Vu tộc!" Hoàng Đế hạ quyết tâm nói.

"Vu tộc?" Viêm Đế kinh ngạc hỏi.

"Không sai, vạn tộc Hồng Hoang đồ sát Nhân tộc ta, duy chỉ có Vu tộc không đồ sát tộc ta!" Chỉ nghe Hoàng Đế nói, "Vu tộc và Yêu tộc đối địch với nhau, nếu ta đi tìm Vu tộc, có lẽ Vu tộc sẽ ra tay!" "Nhưng như vậy, Vu tộc cũng chưa chắc đã nguyện ý che chở Nhân tộc ta!" Viêm Đế nói.

“Ta bây giờ không có lựa chọn nào khác, những Yêu tộc này lấn hiếp Nhân tộc ta quá đáng!” Hoàng Đế thở dài nói.

Ngày hôm đó, Hoàng Đế hạ lệnh, cho tất cả Nhân tộc di chuyển đến địa vực của Vu tộc.

Yêu tộc lập tức nhận được tin tức, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có chút kinh ngạc.

“Đại ca, ta hôm qua đi xem Đồ Vu Kiếm, Đồ Vu Kiếm sau khi hấp thụ một lượng lớn tiên huyết và linh hồn của Nhân tộc, đã trưởng thành đến trình độ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu hấp thụ thêm trăm vạn tiên huyết và linh hồn của Nhân tộc, liền có thể trưởng thành Tiên Thiên Chí Bảo!” Đông Hoàng Thái Nhất tiếp tục nói: “Bây giờ nếu Nhân tộc thật sự liên hợp với Vu tộc, Yêu tộc chúng ta cũng không thể dễ dàng đi săn bắt, Đại ca, chúng ta nhất định phải ra tay càng sớm càng tốt, bắt lấy Nhân tộc, cho dù khiến Nhân tộc diệt tộc, đắc tội Nữ Oa cũng không tiếc!” Đế Tuấn trầm ngâm, cuối cùng nói: “Ngươi nói không sai, ta đã tiêu tốn hai ngàn năm thời gian luyện chế Đồ Vu Kiếm, ta có cảm giác, đại chiến giữa ta và Vu tộc sắp đến rồi, Đồ Vu Kiếm, chính là một trong những thủ đoạn quan trọng nhất để ta giành chiến thắng!” “Đại ca, ta lập tức phái người đi săn bắt Nhân tộc!” Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Một ngàn vạn Nhân tộc lập tức bắt đầu di cư, tất cả đều chạy về lãnh địa Vu tộc, nhưng phía sau, những Yêu tộc kia lại truy đuổi.

Sắc mặt Hoàng Đế và Viêm Đế đại biến, một mặt thúc giục đông đảo Nhân tộc chạy nhanh, một mặt để lại một số Nhân tộc để chống đỡ những Yêu tộc kia.

Cuộc di tản lần này, e rằng nhất định phải hy sinh một bộ phận Nhân tộc, mới có thể đổi lấy một cơ hội chạy trốn.

Những Yêu tộc này thì không khách khí, chỉ cần dám ngăn cản, đều sẽ trực tiếp đồ sát!

Nhân tộc tuy là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng so với Yêu tộc đã sống không biết bao nhiêu năm, chênh lệch quá lớn.

Vì vậy hiện tại Nhân tộc chỉ là con mồi, chứ không phải thợ săn.

Nhân tộc bắt đầu cuộc đại đào vong hàng ức vạn dặm, do Hoàng Đế dẫn đầu.

Chương 153

Những Nhân tộc này cũng có luyện chế ra pháp bảo của riêng mình, nhưng những pháp bảo này uy lực quá yếu, so với Yêu tộc có nhục thân cường đại, quả thực là không thể so sánh được.

Chỉ thấy từng tôn cự thú vạn trượng xuất hiện ở đây, có một con cự khuyển trực tiếp một ngụm cắn chết loài người trước mặt, cắn đứt cả đầu người, rồi nuốt chửng vào bụng.

"Vị đạo không tệ!" Con cự khuyển đó nói.

Một con cự thú khác một trảo vỗ chết mấy chục Nhân tộc, vẩy đi thịt nát trên móng vuốt, nói: "Không cẩn thận dẫm chết!" Có một Yêu tộc khác thì lấy ra một viên viên hoàn, biến huyết vụ thành huyết vụ, hấp thu vào trong đó.

Có nhiều Nhân tộc hơn bị Yêu tộc dùng lồng sắt bắt đi.

Hoàng Đế và Viêm Đế dẫn dắt Nhân tộc đào vong ba tháng, cuối cùng còn cách lãnh địa Vu tộc ba mươi vạn dặm, với tốc độ của Nhân tộc ở đó, cần một ngày mới có thể đến nơi.

Nhưng số lượng Nhân tộc còn lại sau lần đó chỉ còn khoảng một trăm vạn.

Một trăm vạn Nhân tộc tuyệt vọng, trên người những Nhân tộc này, ít nhiều đều bị thương, lần này chỉ cần bị Yêu tộc đuổi kịp, chắc chắn phải chết!

Tại Tổ Vu Chi Địa.

Hậu Thổ sau khi tiễn Vu Mãng về, liền lại lần nữa trở về Phong Đô.

Không ai biết vì sao, chỉ Hậu Thổ biết, không thể rời Phong Đô

quá lâu, lần trước rời Phong Đô bảy năm, là quá lâu rồi.

Hiện tại mười một vị Tổ Vu đang bàn bạc ở đó.

“Chuyện Nhân tộc, chúng ta có nên quản không, mọi người có thể cùng nhau đưa ra quyết định!” Đế Giang nói.

“Nhân tộc đối địch với những Yêu tộc kia, kẻ địch của kẻ địch là bạn bè, chúng ta nên giúp đỡ Nhân tộc!” Cộng Công nói.

“Không, ta không tán thành, Nhân tộc chỉ trong vòng hơn bốn ngàn năm đã xuất hiện tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Nếu chúng ta tiếp nhận, sau này trưởng thành, chưa chắc đã là phúc của Vu tộc ta!” Chúc Dung lắc đầu nói.

“Nghe nói Nhân tộc khi thịnh vượng nhất, có số lượng một trăm ức, không kém gì số lượng Vu tộc ta.

Vu tộc ta sau mấy vạn năm mới có thể sinh sôi như vậy, Nhân tộc, chỉ cần hai ngàn năm.

Những Nhân tộc này, Tiên Thiên Đạo Thể, quả thật bất phàm!” Cú Mang cũng nói.

“Nhân tộc quả thật là chủng tộc có tiềm lực, ta trước đây cũng từng lựa chọn liên thủ với những Nhân tộc này, nhưng Nhân tộc không đồng ý, bây giờ chúng ta giúp đỡ ư?” Cường Lương bĩu môi nói.

“Cứu, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, là để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Cứu Nhân tộc, nếu vậy sẽ giúp Vu tộc!” Xa Bỉ Thi nói.

“Huyền Minh, ngươi thấy thế nào?” Đế Giang hỏi.

“Xa Bỉ Thi nói đúng, Yêu tộc hiện tại dùng Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, chúng ta cần ra tay giúp đỡ Nhân tộc, nếu không Đồ Vu Kiếm đại thành, sẽ là họa của Vu tộc ta!” Huyền Minh nói.

Mọi người nghe Huyền Minh nói, cũng gật đầu, lời Huyền Minh nói, quả thật có lý!

"Nhưng, chúng ta không thể vô duyên vô cớ giúp Nhân tộc.

Nhân tộc nhất định phải tế bái Tổ Vu của Vu tộc ta, như vậy chúng ta mới có thể ra tay che chở!" Huyền Minh lại nói.

Việc để Nhân tộc tế bái Tổ Vu, tương đương với việc nâng địa vị Tổ Vu lên ngang hàng với Nữ Oa.

Đề nghị này, khiến đông đảo Tổ Vu cũng đồng ý.

Nhân tộc rơi vào đại nguy cơ, Hoàng Đế và Viêm Đế vốn đã tuyệt vọng.

Xung quanh Nhân tộc lúc này, xuất hiện mấy ngàn con Yêu tộc, những Yêu tộc này con nào con nấy thể hình khổng lồ, cao ngàn trượng, Nhân tộc chỉ có hai vị Chuẩn Thánh, có năm sáu Đại La Kim Tiên cấp bậc loài người, nhưng ở đây, lại trở nên vô cùng nhỏ yếu.

"Chẳng lẽ trời diệt Nhân tộc ta sao?

Chúng ta cách Vu tộc chỉ vạn dặm, nếu có thể đến được đó, có lẽ Vu tộc sẽ ra tay che chở chúng ta!" Viêm Đế thở dài nói.

"Đều do Nhân tộc ta lúc đó không biết nhìn xa, từ chối đề nghị của Cửu Phượng Đại Vu, nếu không, Nhân tộc ta cũng sẽ không đến mức sa sút như vậy trong hai ngàn năm!" Hoàng Đế hối hận nói.

Chương 154

Hoàng Đế nhìn quanh bốn phía, lớn tiếng gầm lên: "Nhân tộc ta ở đây diệt vong, cũng phải quyết một trận sinh tử với những Yêu tộc này.

Hôm nay Nhân tộc ta nếu có thể tồn tại, sẽ không chết không ngừng với Yêu tộc!" "Hay cho một câu không chết không ngừng!" Lúc này, một bóng dáng khổng lồ đột nhiên giáng xuống, chỉ thấy một bóng dáng khổng lồ nửa người nửa rắn xuất hiện, giọng nói vang lên, "Ta là Tổ Vu Cộng Công, những Yêu tộc này, dám ở trên địa bàn Vu tộc ta mà càn rỡ sao?" "Cộng Công?" Những Yêu tộc xung quanh nghe danh Cộng Công, lập tức sợ hãi đến ngây người.

Lúc này, lại có từng đạo bóng dáng xuất hiện, đông đảo Yêu tộc vừa nhìn, không khỏi đại kinh thất sắc.

"Tổ Vu Đế Giang, đó không phải Tổ Vu Đế Giang sao?

Cũng đến rồi sao?" "Còn có người kia, Tổ Vu Huyền Minh, người kia là Tổ Vu Cường Lương!" "Những Tổ Vu này, tất cả đều đến sao?

Mau chạy!" "....." Sáu vị Tổ Vu xuất hiện, Yêu tộc ở đó nghe tin liền sợ mất mật, không dám chiến đấu.

Lúc này, xung quanh cũng xuất hiện một lượng lớn Vu tộc, Đại Vu Hậu Nghệ, Khoa Phụ và Thường Nga đều đã đến.

Hiện tại Vu tộc ai nấy đều có vũ khí, số lượng Yêu tộc bị Vu Mãng và đông đảo Vu tộc chém giết thật sự quá nhiều, xương cốt của những Yêu tộc này có thể chế tạo thành vũ khí, uy lực yếu nhất cũng là cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Thực lực của những Vu tộc này cũng đã đề thăng không ít, Hậu

Nghệ kia mơ hồ có dấu hiệu đột phá, e rằng không lâu nữa, liền có thể tấn cấp thành Chuẩn Thánh.

Ngay cả Khoa Phụ cũng đã đề thăng mấy tiểu cảnh giới, tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên ngũ trọng.

Những Đại Vu này ra tay, tự nhiên những Yêu tộc ở đó không thể ứng phó được.

Trong chốc lát, những Yêu tộc kia đã bị chém giết không ít, chỉ có một số ít có thể trốn thoát.

Nhìn những Tổ Vu này, Hoàng Đế và Viêm Đế lập tức hành lễ nói: "Hiên Viên Hoàng Đế thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc, bái kiến các vị Tổ Vu!" "Ngươi chính là Hiên Viên Hoàng Đế?

Nghe nói ngươi đã từ chối kế hoạch liên thủ với Vu tộc ta!" Cộng Công trừng mắt nhìn hai người nói.

".....Chuyện trước đây, Nhân tộc chúng ta không đúng, ta đại diện Nhân tộc xin lỗi các Tổ Vu.

Hôm nay Nhân tộc ta có thể bình an, nhờ rất nhiều vào Vu tộc, ta vô cùng cảm kích Vu tộc!" Hoàng Đế nói.

"Vu tộc ta không cần cảm kích, hôm nay cứu các ngươi, cũng là vì ghét những Yêu tộc này càn quét tận diệt thôi!" Cường Lương hừ lạnh một tiếng, nói.

"Được rồi, không cần nói nữa, vì chúng ta đã cứu Nhân tộc này, chúng ta cũng nên trở về rồi!" Huyền Minh mở lời nói.

Đông đảo người Vu tộc bắt đầu kéo thi thể Yêu tộc về lãnh địa Vu tộc, không lâu sau, Hoàng Đế và Viêm Đế nhìn nhau, Hoàng Đế lập tức kêu lên: "Sáu vị Tổ Vu, xin hãy dừng bước!" "Hoàng Đế Nhân tộc, có chuyện gì sao?" Cường Lương hỏi.

“Nhân tộc chúng ta vô nơi có thể đi, chỉ có thể cầu xin Vu tộc có thể che chở Nhân tộc chúng ta, hy vọng các vị Tổ Vu chấp thuận cho Nhân tộc chúng ta ở lại!” Hoàng Đế nói.

“Nhân tộc muốn Vu tộc chúng ta che chở sao?” Nghe Hoàng Đế nói, Cộng Công lập tức từ chối: “Không được, ta muốn kết minh với Nhân tộc, Nhân tộc không nguyện ý, bây giờ Nhân tộc gặp phải nguy cơ như vậy, lại muốn Vu tộc chúng ta che chở sao?

Coi Vu tộc chúng ta là gì?” “Cộng Công, không thể nói như vậy, Nhân tộc hiện tại gặp phải nguy cơ lớn như vậy, cũng là do Yêu tộc gây ra, Nhân tộc đáng thương như vậy, Vu tộc chúng ta nên thu nhận!” Lúc này, chỉ nghe Huyền Minh nói.

Đây chính là vở kịch mà Đế Giang và những người khác cố ý diễn ra, để Nhân tộc cam tâm tình nguyện trở thành đồng minh của Vu tộc.

“Thu nhận làm gì?

Dù đáng thương đến đâu, cũng không liên quan gì đến Vu tộc chúng ta, không có bất kỳ lợi ích nào cho Vu tộc chúng ta, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của Vu tộc chúng ta!” Cộng Công lại nói.

Những Nhân tộc xung quanh nghe lời Cộng Công nói, xấu hổ cúi đầu.

Trong mắt Hoàng Đế mang theo vẻ lo lắng, nếu Vu tộc thật sự không che chở họ, những Nhân tộc ở đây chỉ cần rời đi, nhất định sẽ bị Yêu tộc bắt giết.

“Nhân tộc nhất định sẽ hận Yêu tộc đến tận xương tủy, sau này nếu Vu tộc chúng ta lại đại chiến với Yêu tộc, tin rằng Nhân tộc cũng sẽ không ngồi yên nhìn, đúng không?” Huyền Minh nhìn Hoàng Đế.

“.....Đúng, nếu thật sự muốn khai chiến với Yêu tộc, Nhân tộc chúng ta nguyện ý xuất một nửa nhân khẩu ra chiến đấu!

Không, bảy phần nhân khẩu!" Hoàng Đế nghe lời Huyền Minh nói, lập tức đáp.

"Nhưng các ngươi tế bái Thánh nhân Nữ Oa của Yêu tộc, chứ không phải Tổ Vu của chúng ta.

Nếu muốn tiếp tục tế bái Nữ Oa, thì nhất định cũng phải tế bái Tổ Vu của chúng ta mới được!" Cộng Công lại nói.

Huyền Minh nhìn Hoàng Đế, trong mắt Hoàng Đế mang theo vẻ do dự.

"Nếu Nhân tộc không nguyện ý, chúng ta không cần nói nhiều nữa, trở về đi!" Chúc Dung nói.

Chương 155

“Không, chúng ta nguyện ý, Nhân tộc chúng ta nguyện ý tế bái Tổ Vu!” Hoàng Đế nói.

“Ngươi nghe thấy chưa?

Cộng Công, chúng ta bây giờ hãy thu nhận Nhân tộc, chuyện này ta cần bàn bạc!” Huyền Minh nói.

Những Tổ Vu này trong lòng vui mừng, kết quả lần này, chính là điều họ muốn.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Nhân tộc cư trú ở biên giới lãnh địa Vu tộc, do Vu tộc phái người tuần tra.

Trong số trăm vạn Nhân tộc, đã xây dựng chín tòa Tổ Vu Miếu, bên trong đều thờ cúng Tổ Vu!

Chuyện này, khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cả hai đều có chút bực bội.

Đã tiêu tốn thời gian lâu như vậy, vẫn chưa quét sạch những Nhân tộc kia, đã vậy Đồ Vu Kiếm lại sắp tấn cấp thành hàng ngũ Tiên Thiên Chí Bảo.

Một Tiên Thiên Linh Bảo bình thường không thể tấn cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo, bởi vì Tiên Thiên Chí Bảo, nhất định phải là linh bảo tự thân sinh ra từ trời đất, hoặc là linh bảo cộng sinh của một số đại năng.

Nhưng Đồ Vu Kiếm thì khác, thanh kiếm này được luyện chế từ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, lại hấp thụ một lượng lớn tiên huyết của Vu Yêu nhị tộc, có cả huyết nhục và linh hồn Tiên Thiên Nhân tộc trong đó.

Thanh kiếm này, có tiềm năng tiếp tục tiến hóa, hấp thụ trăm vạn huyết nhục và linh hồn Nhân tộc, liền có thể khiến nó trưởng thành cấp Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, hấp thụ một ngàn ức huyết nhục và linh hồn Nhân tộc, mới có thể khiến nó tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng hiện tại còn cách một ngàn ức Nhân tộc, mười vạn người!

Việc chém giết mười vạn Nhân tộc dưới tay Vu tộc, không hề dễ dàng.

"Đại ca, chi bằng chúng ta khai chiến với Vu tộc đi, đã gần năm ngàn năm kể từ lần đại chiến đầu tiên của chúng ta.

Ta bây giờ cũng có không ít cường giả giúp sức, ta lại lần nữa triệu tập Yêu Thần, lần này những tồn tại cấp Chuẩn Thánh của ta, đã có ba mươi vị rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nói: "Lại chiến một trận với những Vu tộc này, ta nhất định cũng có thể thắng, đừng nói ta trong tay còn có Đồ Vu Kiếm!" "Chuyện này ta nhất định phải tính toán kỹ lưỡng, tuyệt đối không được lỗ mãng, nếu không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay, ta nhất định phải khiến Vu tộc triệt để biến mất!" Đế Tuấn trên mặt lộ ra nụ cười âm trầm nói.

Vu Mãng đã ở lại trong Tổ Vu Giới suốt hai ngàn năm trăm năm, hai ngàn năm trăm năm trôi qua, cảnh giới của Vu Mãng đã đề thăng một giai.

Vu Mãng cảm thấy danh vọng của mình đã đề thăng không ít, danh vọng vốn là bốn mươi vạn, trong năm trăm năm gần đây, không ngừng đề thăng.

Cấp độ danh vọng của Vu Mãng thậm chí đã đề thăng một cấp.

Giao diện thuộc tính của Vu Mãng như sau: Chủ Thể: Vu Mãng Cảnh Giới: Thất Chuyển Chuẩn Thánh Danh Vọng: Danh Chấn Bát

Phương (190000/1000000) Năng Lực Sở Hữu: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn, Bàn Cổ Chi Lực, Cuồng Phủ Phong Bão, Vu Thần Huyết Dực, Bàn Võ Huyết Mạch, Vu Thần Hạ Phàm Sức Mạnh: Lưỡng Thiên Sơn Chi Lực Trong hai ngàn năm, khi Vu Mãng tu luyện trong Tổ Vu Trì, sức mạnh của Vu Mãng đề thăng vô cùng nhanh, hiện tại đã vượt xa sức mạnh của Thất Chuyển Chuẩn Thánh.

Sau khi Vu Mãng trở về từ Đông Hải, danh tiếng của hắn liền không ngừng đề thăng, đặc biệt trong năm trăm năm gần đây, Vu Mãng không biết đã xảy ra chuyện gì, danh tiếng của hắn đề thăng rất nhanh.

Vu Thần Hạ Phàm, một chiêu thức vô cùng đặc biệt, tập trung lực lượng tín ngưỡng của Vu tộc vào một thân, cực lớn đề thăng sức chiến đấu của hắn, đồng thời có thể kích phát Huyết Khí Bàn Võ trong cơ thể.

Có thể chống đỡ công kích cường lực, nếu có thể chém giết kẻ địch, Huyết Khí của kẻ địch có thể bổ sung tiêu hao của bản thân, có thể khiến thương thế nhanh chóng khôi phục.

Uy lực của chiêu này tạm thời không thể thử nghiệm, nhưng Vu Mãng cảm giác, nếu sử dụng chiêu này, thực lực có thể đề thăng càng nhiều.

Ngoài ra, trong hai ngàn năm trăm năm ở Tổ Vu Giới, Vu Mãng đã có lĩnh ngộ mới, không chỉ lĩnh ngộ Đô Thiên Thần Sát Trận, mà còn lĩnh ngộ Khai Thiên sâu sắc hơn.

Khi Vu Mãng xuất quan, thấy Cửu Phượng cũng đứng ở đó, dường như cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ Đô Thiên Thần Sát Trận.

Thấy Vu Mãng trở về, Cửu Phượng cũng vô cùng vui mừng, nói: “Vu Mãng, ta đã tu luyện thành công Đô Thiên Thần Sát Trận rồi,

ngươi thì sao?" "Ta cũng đã lĩnh ngộ tinh túy của Đô Thiên Thần Sát Trận, bây giờ chúng ta có thể rời khỏi đây rồi!" Vu Mãng nói.

"Tốt!" Cửu Phượng đáp, "Ta đã tu luyện hai ngàn năm trăm năm ở đây, không biết bên ngoài có bao nhiêu thay đổi!" "Vì không có ai gọi ta ra ngoài, chứng tỏ Vu tộc ta không gặp nguy cơ!" Vu Mãng đáp.

Vu Mãng và Cửu Phượng xuất hiện, các Tổ Vu khác lập tức nghênh đón.

"Vu Mãng, hai ngàn năm trăm năm rồi, cuối cùng ngươi cũng trở về!" Cộng Công ôm lấy Vu Mãng nói.

"Cửu Phượng, ngươi trở về cũng tốt quá rồi, xem ra đã lĩnh ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận rồi!" Huyền Minh cũng nói.

Các Tổ Vu nhìn Vu Mãng và Cửu Phượng trở về, đều vô cùng vui mừng, kể lại những chuyện đã xảy ra ở bên ngoài cho hai người nghe.

Nhân tộc vốn là đại hưng, bây giờ lại gần như diệt tộc, chuyện này, khiến Vu Mãng và Cửu Phượng đều vô cùng kinh ngạc.

Vu Mãng tuy không hiểu nhiều về chuyện Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang này cũng chưa chắc đã giống như những gì hắn biết ở kiếp trước, nhưng Vu Mãng biết một chuyện.

Đó chính là Nhân tộc sau này nhất định sẽ bá chủ thiên địa, còn về thân phận loài người ở kiếp trước của Vu Mãng, Vu Mãng đã gác lại, bây giờ hắn là một Vu tộc!

Chương 156

Nghe xong những chuyện mà Tổ Vu đã nói, Vu Mãng hiểu vì sao danh tiếng của mình lại đề thăng nhanh như vậy, nguyên nhân là vì Vu Mãng đã trở thành đối tượng tế bái của Nhân tộc.

Loại tế bái này, dường như sẽ chuyển hóa thành danh vọng của Vu Mãng!

Các Tổ Vu khác không biết những điểm huyền diệu này, nhưng Vu Mãng lại có thể cảm nhận được, hắn cũng vô cùng vui mừng về chuyện này.

Hơn nữa, ở Vu tộc, số lượng Vu tộc nhân cũng gần trăm ức.

Nếu trăm ức Vu tộc cũng tiến hành tế bái, có lẽ cũng có thể đề thăng danh tiếng của hắn.

Nhưng khi Vu Mãng đưa ra chuyện này, Huyền Minh lại nói cho Vu Mãng biết, trong toàn bộ lãnh địa Vu tộc, thực ra đã sớm có tượng Tổ Vu, Vu Mãng thậm chí còn có bộ lạc của riêng mình, điều này Vu Mãng không hề hay biết.

Lần này Huyền Minh đặc biệt dẫn Vu Mãng đến lãnh địa Mãnh Phu, ở đó, có một bộ lạc Tổ Vu Vu Mãng.

Bộ lạc này hiện tại chỉ có một trăm vạn Vu tộc, nhưng những Vu tộc này lại tế bái Vu Mãng!

Nguyên nhân danh tiếng của Vu Mãng đề thăng, không chỉ vì Nhân tộc ở đó, mà còn có Vu tộc tế bái!

Vu Mãng nhìn tượng thần đứng giữa một bộ lạc, trong lòng dường như có cảm ứng.

Lúc này, Phù Tang Thần Thụ ở phía Đông, mười con Kim Ô đã ở

trên Phù Tang Thần Thụ hơn hai ngàn năm trăm năm, nhưng trong số đó lại không có con nào có thể tấn cấp thành Chuẩn Thánh.

Theo lệnh của Đế Tuấn, nếu không bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thì không thể rời khỏi Phù Tang Thần Thụ.

Nhưng những Kim Ô này thật sự không muốn ở mãi ở đó.

Tuy chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Kim Ô Lão Đại đã có thực lực Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, thực lực của các Kim Ô khác cũng không yếu.

"Làm sao, Đại ca, chúng ta phải làm thế nào mới có thể rời khỏi đây?

Chẳng lẽ chúng ta phải tiếp tục bị giam cầm sao?" "Ở đây quá vô vị rồi, nếu ta cứ ở lại đây nữa, sẽ bị buồn chết mất!" "A, Đại ca, có cách nào không?" Các Kim Ô nhao nhao kêu lên, Kim Ô Lão Đại lập tức nói: "Tất cả im lặng, các ngươi nghĩ ta không muốn rời khỏi đây sao?

Ta đã bị giam ở đây hai ngàn năm trăm năm rồi, ai mà không muốn rời đi?

Ta có cách rồi!" "Mười anh em chúng ta đều là con trai của Yêu Đế Đế Tuấn, ta ở đây cũng đã tu luyện Kim Ô Đại Trận hơn ngàn năm, ta tin rằng trận pháp của ta chắc chắn có thể sánh với Thập Đại Sát Trận của Hồng Hoang.

Hay là chúng ta thử dùng Kim Ô Đại Trận để phá vỡ cấm chế ở đây đi!" Kim Ô Lão Tam nói.

"Kim Ô Đại Trận của chúng ta cũng có thể thử một lần, tốt, hôm nay chúng ta sẽ thử!" Kim Ô Lão Đại nói.

Các Kim Ô khác cũng lập tức liên thủ, mười con Kim Ô tạo thành Kim Ô Đại Trận, dường như mười mặt trời xuất hiện trên không

trung, hình thành một đạo Thái Dương Chân Hỏa, oanh kích về phía cấm chế trước mặt.

Cấm chế ở đó là do Đế Tuấn đặt xuống, cấm chế có thể chống đỡ công kích dưới Chuẩn Thánh, một là để bảo vệ, hai là để những Kim Ô này không thể rời khỏi đó.

Bây giờ Kim Ô Đại Trận công kích, oanh lên cấm chế, chỉ có thể khiến cấm chế xuất hiện một vết nứt, nhưng như vậy, cũng khiến các Kim Ô ở đó đại hỉ.

Đã bị giam ở đây hai ngàn năm trăm năm, bây giờ có cơ hội rời đi, sao lại không vui chứ?

Chỉ là những Kim Ô này chưa kịp vui mừng xong, liền phát hiện vết nứt đang dần dần khôi phục.

"Không thể nào?" Kim Ô Lão Tứ hỏi.

"Hiệu quả của Hà Đồ Lạc Thư, phụ thân quá cẩn thận rồi, để lại một tay, nếu chúng ta không thể một lần phá vỡ cấm chế, thì sẽ không thể thoát ra khỏi đây!" Kim Ô Lão Đại vừa kinh vừa sợ nói.

"Không ngờ phụ thân lại có thủ đoạn như vậy, vậy chúng ta không có cách nào rời khỏi đây sao?" Kim Ô Lão Ngũ nói.

Các Kim Ô đều bắt đầu tự ti, cũng biết, với thực lực hiện tại của mình, kết hợp với Kim Ô Đại Trận, cũng không có cách nào phá vỡ cấm chế đó để rời khỏi đây.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể rời khỏi đây sao?" Trong lúc những Kim Ô này thất vọng, chỉ thấy một lão nhân tay cầm gậy đi đến.

Lão nhân vừa đi vừa nói: "Di, ở đây lại có một Thần Thụ sao?

Tốt quá rồi, chẳng lẽ đây là Phù Tang Thần Thụ trong truyền

thuyết sao?" "Xem, ở đằng kia có một lão già, không biết người này là ai!" Kim Ô Lão Tam hỏi.

"Chúng ta hỏi liền biết!" Kim Ô Lão Tứ nói.

Kim Ô Lão Tứ chưa nói xong, liền bay lên đỉnh Phù Tang Thụ, chỉ thấy trong nháy mắt, nơi đó bùng phát vạn trượng kim quang, dường như một mặt trời rực lửa xuất hiện trên không trung vậy.

Chương 157

“.....?” Lão nhân kia đại kinh, hỏi.

“Ta là con trai của Yêu tộc Thiên Đế, Kim Ô Tứ Thái Tử, ngươi là ai?” Chỉ nghe Kim Ô Tứ Thái Tử hỏi.

“Vốn là con trai của Yêu Đế Đế Tuấn, ta là một đạo nhân vô danh du ngoạn bốn phương, có thể gọi ta là Bồ Đề Đạo Nhân.

Không ngờ lão đạo ta ở đây, lại gặp Kim Ô Tứ Thái Tử, không biết Tứ Thái Tử lại ở đây sao?” Lão nhân kia đáp.

“Ngươi ở đây tu luyện, xem ra thực lực cũng không yếu, hẳn cũng là Chuẩn Thánh của Hồng Hoang chứ?” Kim Ô Tứ Thái Tử hỏi.

“A a, bần đạo vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, lại để Tứ Thái Tử nhìn thấu rồi!” Lão nhân cười nói.

“Ngươi tên là Bồ Đề Đạo Nhân sao?

Hôm nay ta và ngươi có duyên, nếu có thể vượt qua khảo nghiệm của ta, ta sẽ ban thưởng cho ngươi!” Kim Ô Tứ Thái Tử nói.

“Ban thưởng?” Bồ Đề Đạo Nhân nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, “Không biết Kim Ô Tứ Thái Tử muốn ban cho bần đạo khảo nghiệm gì, lại muốn ban thưởng gì cho bần đạo?” “Ta ở đây đã bố trí một cấm chế, chỉ cần ngươi có thể giúp ta phá vỡ cấm chế này, ta sẽ ban cho ngươi một cây Kim Ô Chi Vũ.

Kim Ô Chi Vũ có một tia bản nguyên chi lực của ta, có thể triệu hoán ra Kim Ô Chi Hỏa, Chuẩn Thánh gặp phải, cũng sẽ kiêng dè!” Kim Ô Tứ Thái Tử lại nói.

“Kim Ô Chi Vũ?

Tốt quá rồi, nếu đã vậy, bần đạo liền thử xem sao!" Bồ Đề Đạo Nhân chưa nói xong, chỉ thấy miệng hắn lẩm bẩm niệm chú, chỉ thấy một đạo kim quang oanh kích về phía cấm chế trước mặt.

Nhưng đạo kim quang đó, không có chút tác dụng nào, chứ đừng nói đến việc phá vỡ cấm chế.

"Sao lại vô dụng?

Bản lĩnh của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" Kim Ô Tứ Thái Tử bất mãn nói.

"Bần đạo có thể thử lại một lần!" Chỉ nghe Bồ Đề Đạo Nhân lại nói.

Các Kim Ô khác trên Phù Tang Thần Thụ nhìn Bồ Đề Đạo Nhân kia, nhỏ giọng bàn tán.

"Bồ Đề Đạo Nhân này rốt cuộc có được không?

Ta cảm giác chẳng có tác dụng gì?" "Thật sự là Chuẩn Thánh sao?

Cũng quá vô dụng rồi!" "Chúng ta chỉ có thể hy vọng, hy vọng Lão Tứ có thể lừa hắn!" Các Kim Ô nhỏ giọng bàn tán, nhưng không nghĩ rằng Bồ Đề Đạo Nhân có thể nghe thấy.

Bồ Đề Đạo Nhân đã sử dụng mấy chiêu thức, lại tế ra hai kiện pháp bảo, nhưng dường như đều không có cách nào phá vỡ cấm chế ở đó.

Những Kim Ô đó đều thất vọng, cho rằng Bồ Đề Đạo Nhân này căn bản không có chút tác dụng nào, chứ đừng nói đến việc phá vỡ cấm chế đó.

Lúc này, Bồ Đề Đạo Nhân lấy ra một cây Thần Trượng, đánh về phía trước mặt.

Chỉ nghe một tiếng vang giòn tan xuất hiện, cấm chế trước mặt đã

bị phá vỡ.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi!

Tứ Thái Tử, ta thành công rồi!" Bồ Đề Đạo Nhân vui mừng nói.

Các Kim Ô vừa nhìn thấy, lập tức kích động bay ra.

Mười con Kim Ô đồng thời bay ra, nơi đó lập tức trở nên nóng rực.

"Tốt quá rồi, ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi, hai ngàn năm trăm năm rồi, ta cuối cùng cũng trốn thoát được rồi!" "Ta tự do rồi, cuối cùng cũng có thể ở thế giới Hồng Hoang này chơi đùa thỏa thích!" "Bây giờ ta nên đi đâu đây?" Các Kim Ô vô cùng ồn ào.

Thấy những Kim Ô này xuất hiện, Bồ Đề Đạo Nhân vô cùng kinh ngạc, nói: "Tứ Thái Tử, ở đây.....sao lại có nhiều Kim Ô như vậy?" "Ngươi căng thẳng sao?

Những người này đều là huynh đệ của ta, nhưng Bồ Đề Đạo Nhân, cây Thần Trượng trong tay ngươi, ta lại có chút hứng thú, không biết ngươi có thể cho ta mượn Thần Trượng xem không?" Kim Ô Tứ Thái Tử không giống các huynh đệ khác của mình, liếc mắt liền thấy cây Thần Trượng trong tay Bồ Đề Đạo Nhân không tầm thường, lập tức nói.

Bồ Đề Đạo Nhân nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Kim Ô Tứ Thái Tử, quên đi, ta chỉ là tiện đường thôi, phần thưởng của ngươi ta không cần nữa!

Bần đạo có việc, xin cáo lui trước!" "Không được, đã vượt qua khảo nghiệm của ta, ta không thể bạc đãi ngươi.

Nhưng ta hiện tại trên người không có bảo vật, đi theo ta về Thiên Đình, ta sẽ ban thưởng cho ngươi!" Kim Ô Tứ Thái Tử lại nói.

Chương 158

"Không cần nữa, Tứ Thái Tử, bần đạo có việc, xin cáo từ trước!" Chỉ nghe Bồ Đề Đạo Nhân nói xong, liền định bỏ chạy.

Chỉ là các Kim Ô Thái Tử xung quanh cũng phát hiện ra điều bất thường, bao vây Bồ Đề Đạo Nhân lại.

Bồ Đề Đạo Nhân nhìn những Kim Ô Thái Tử này, sắc mặt lại biến đổi: "Các vị Kim Ô Thái Tử, không biết có chuyện gì muốn tìm bần đạo sao?" "Bồ Đề Đạo Nhân, giao bảo vật trên người ra, ta liền thả ngươi đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Kim Ô Tứ Thái Tử lập tức nói.

"A a, các vị Kim Ô Thái Tử, bần đạo có việc, xin cáo từ trước!" Chỉ nghe Bồ Đạo Nhân nói xong, liền muốn bỏ chạy.

Các Kim Ô Thái Tử xung quanh lập tức ra tay, nhưng lại phát hiện, Bồ Đề Đạo Nhân trước mặt đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

"Để hắn chạy mất rồi!" Kim Ô Tứ Thái Tử tìm kiếm xung quanh rất lâu, cuối cùng mới nói.

"Quên đi Lão Tứ, một đạo nhân nhát gan như vậy, căn bản không có tác dụng gì!" Kim Ô Lão Đại nói.

"Vậy chúng ta tiếp theo nên đi đâu đây?" Kim Ô Tam Thái Tử hỏi, "Không bằng chúng ta đi bắt Nhân tộc đi?

Nghe nói những Nhân tộc đó có vị ngon không tệ, ta cũng muốn ăn một ít!" "Được, chúng ta đi bắt Nhân tộc đi!" Kim Ô Nhị Thái Tử nói.

Cách Phù Tang Thần Thụ về phía Tây, chỉ thấy một đạo nhân xuất hiện, chính là Bồ Đề Đạo Nhân kia.

Bồ Đề Đạo Nhân vừa lau mặt, khuôn mặt liền khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, đó chính là khuôn mặt của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trên mặt lộ ra một nụ cười nói: "Xem ra sắp đến lúc ứng kiếp rồi, lần này, có lẽ là cơ hội của Tây Phương Giáo ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đã bỏ tâm tư ra để thả mười con Kim Ô, bởi vì mười con Kim Ô này sẽ làm ra một số chuyện bất thường.

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân tự nhiên không tiện lấy thân phận bản tôn để làm chuyện này, vì vậy mới hóa thân thành Bồ Đề Đạo Nhân.

Mười con Kim Ô sau khi bay ra, trên người tản mát kim quang, nơi nào chúng đi qua, đất đai khô cằn.

Mười con Kim Ô từ miệng một số Yêu tộc biết được chuyện Nhân tộc, quần Kim Ô nghe xong, lập tức bay về tộc địa Nhân loại.

Nhân tộc từ khi đến lãnh địa Vu tộc, đã an cư lạc nghiệp hơn mười năm, hiện tại Nhân tộc đã có được sự nghỉ ngơi tạm thời.

Mỗi ngày Nhân tộc đều phải tiến vào Tổ Vu Miếu, tế bái Tổ Vu, đây cũng là một trong những điều kiện mà Vu tộc đặt ra cho Nhân tộc.

Đổi lại, Vu tộc sẽ mang lại an ninh cho Nhân tộc, nhưng vì Vu tộc và Yêu tộc thỉnh thoảng sẽ xảy ra xung đột, vì vậy Hoàng Đế và Viêm Đế cùng các đại năng Nhân tộc khác, cần phải ra tay.

Hiện tại họ đều đi đối phó Yêu tộc, ở tộc địa Nhân tộc, chỉ còn lại một số tồn tại cấp Đại La Kim Tiên.

Mỗi một tháng, đều sẽ có một vị Đại Vu đến tộc địa Nhân tộc tuần tra, mấy ngày nữa, sẽ đến lượt một vị Đại Vu tên là Khoa Phụ đến đó tuần tra.

Lúc này, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện mười mặt trời.

Mười mặt trời vừa xuất hiện, lập tức thiêu chết một bộ phận Nhân tộc.

"Mười mặt trời?

Sao ở đây lại có mười mặt trời?" "Không đúng, đó không phải mặt trời, là Kim Ô, mọi người cẩn thận!" "Mau chạy, những Kim Ô này sắp xuống rồi!" Nhân tộc đều sợ hãi kêu lớn.

Chỉ thấy trong số những Nhân tộc ở đó có không ít bị Kim Ô ăn thịt, có một số bị thiêu thành tro tàn, trong chốc lát, tộc địa Nhân tộc tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, không biết có bao nhiêu Nhân tộc bị thiêu cháy và ăn thịt, những Kim Ô này dường như cố ý muốn giết chết Nhân tộc ở đó.

"Tất cả dừng tay cho ta!" Lúc này, chỉ thấy một người khổng lồ xuất hiện, người khổng lồ đó chính là Khoa Phụ.

Khoa Phụ xuất hiện, lập tức khiến đông đảo loài người đều kích động.

"Khoa Phụ Đại Vu, tốt quá rồi, Khoa Phụ Đại Vu đã đến rồi, chúng ta được cứu rồi!" "Có Khoa Phụ Đại Vu ở đây, chúng ta nhất định sẽ không sao!" "Không sai, Khoa Phụ Đại Vu sẽ bảo vệ chúng ta!" Sự xuất hiện của Khoa Phụ khiến mười con Kim Ô có chút bất ngờ, nhưng chúng vẫn không ngừng chửi rủa.

"Đồ ngốc nghếch, muốn đối phó ta?

Thật không biết tự lượng sức mình!" "Đúng vậy, đồ ngốc nghếch, có bản lĩnh thì giết ta đi!" "Ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!

Vu tộc các ngươi dám che chở nhân tộc, thật không biết sống chết!" Khoa Phụ nghe vậy, đại nộ: "Lũ Kim Ô các ngươi dám gây rối trong lãnh địa Vu tộc ta, Khoa Phụ ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

Khoa Phụ vung Đào Mộc Trượng quét về phía Kim Ô, nhưng Kim Ô hành động cực kỳ linh hoạt, có thể bay lượn, căn bản không cho Khoa Phụ cơ hội.

Khoa Phụ muốn ra tay đối phó, nhưng về tốc độ lại hoàn toàn không theo kịp.

Mười con Kim Ô có thần giao cách cảm, phối hợp ăn ý không kẽ hở, một con Kim Ô né tránh, những con Kim Ô khác liền ra tay.

Chương 159

Thân thể Khoa Phụ bị cháy xém không ít chỗ, nhân tộc xung quanh thấy vậy, lập tức cảm thấy không ổn, liền phái người đi thông báo các bộ lạc Vu tộc khác.

Bộ lạc của Vu Mãng gần nhân tộc nhất, nên người Vu tộc liền tìm đến Đại Vu của bộ lạc Vu Mãng.

Thường Nga tự nguyện đến bộ lạc của Vu Mãng, tâm tư của nàng không ai có thể hiểu, nhưng sau khi đến đây, nàng luôn giúp Vu Mãng quản lý công việc bộ lạc.

Trong bộ lạc, ngoài Thường Nga ra còn có năm vị Đại Vu khác.

Hậu Nghệ vì theo đuổi Thường Nga mà thường xuyên lui tới bộ lạc để gặp nàng.

Hậu Nghệ là một thiên tài ưu tú, nếu không gặp Vu Mãng, Thường Nga có lẽ đã chấp nhận Hậu Nghệ, nhưng giờ đây nàng lại từ chối hắn.

Hậu Nghệ vẫn không ngừng tìm Thường Nga, nhưng nàng luôn tránh mặt.

Không lâu sau, Hậu Nghệ và một Vu nhân cùng đến, có chuyện quan trọng muốn nói với Thường Nga.

"Hậu Nghệ, có chuyện gì vậy?" Thường Nga đành phải tiếp kiến Hậu Nghệ, nói.

"Thường Nga, mười vị Kim Ô thái tử của Yêu tộc đã xâm nhập lãnh địa Vu tộc ta, ra tay với nhân tộc, ta nhất định phải đi giao chiến!" Hậu Nghệ nói.

"Chuyện này có thật không?" Thường Nga hỏi Vu nhân kia.

“Thật vậy, Thường Nga Thánh Nữ, Đại Vu Khoa Phụ đang kịch chiến với lũ Kim Ô đó, nhìn tình hình của Đại Vu Khoa Phụ, e rằng không mấy lạc quan!” Vu nhân đó nói.

“Ta lập tức đi đến tộc địa nhân tộc!” Thường Nga nhíu mày, nói.

Thường Nga rời đi, lại gọi một Vu nhân khác, nói: “Đi thông báo Tổ Vu Vu Mãng!” “Vâng!” Vu nhân của bộ lạc Vu Mãng lập tức đáp.

Vu Mãng lúc này đang tiếp kiến Cửu Phượng, không ngờ Kim Ô lại cả gan đến như vậy, dám gây rối trong lãnh địa Vu tộc, tàn sát nhân tộc!

“Lũ Kim Ô đó làm vậy, chẳng lẽ Yêu tộc muốn tuyên chiến với Vu tộc ta?” Cửu Phượng nhíu mày nói.

“Bất kể có hay không, ta nhất định phải đi xem!” Vu Mãng nói.

Vu Mãng nhất định phải nói cho lũ Yêu tộc kia biết, đây không phải địa bàn Yêu tộc, mà là địa bàn Vu tộc, Yêu tộc dám tới đây, vậy chỉ có đường chết!

Khoa Phụ chiến đấu với lũ Kim Ô, nếu không phải Đại Vu, đã sớm bị giết chết rồi.

Khoa Phụ bị thương rất nặng, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, tất cả đều bị cháy xém, trông cứ như một khối than đen, nhưng Khoa Phụ vẫn không ngừng truy đuổi lũ Kim Ô đó.

Kim Ô hành động cực kỳ nhanh nhẹn, không có con Kim Ô nào bị Khoa Phụ đánh trúng, chúng chỉ đang đùa giỡn Khoa Phụ mà thôi!

Thực lực của Khoa Phụ kém xa lũ Kim Ô đó, bây giờ Khoa Phụ lại trúng một đòn tấn công của Kim Ô Thần Hỏa, liền ngã gục xuống đất.

Đúng lúc đó, chỉ thấy một mũi tên đột nhiên bay vút đến, bắn về

phía con Kim Ô đang tấn công Khoa Phụ.

“Lập tức dừng tay, đây không phải địa bàn để các ngươi gây rối!” Hậu Nghệ lớn tiếng nói.

“Ai đó?” Kim Ô Lão Đại lớn tiếng hỏi.

“Đại Vu Hậu Nghệ!” Hậu Nghệ đáp.

“Ồ, lại có thêm một Đại Vu nữa, tốt lắm, đã như vậy, ta sẽ tàn sát thêm một Đại Vu nữa!” Kim Ô Lão Đại nói.

“Không biết tự lượng sức mình!” Hậu Nghệ lạnh lùng nói.

Chỉ thấy Hậu Nghệ giương cung, trên thân cung liên tục xuất hiện ba mũi tên, tất cả đều bay về phía con Kim Ô đó.

Thường Nga lập tức tiến lên kiểm tra vết thương của Khoa Phụ, toàn thân Khoa Phụ đều bị cháy xém, loại vết thương này vốn dĩ không có cơ hội sống sót, nhưng hiện tại trong tay Thường Nga có một viên Cửu Chuyển Kim Đan, do Vu Mãng ban tặng.

Thường Nga bây giờ là người của bộ lạc Vu Mãng, Vu Mãng có thể không ở trong bộ lạc bất cứ lúc nào, nên Vu Mãng đã đưa một viên Cửu Chuyển Kim Đan cho Thường Nga, viên còn lại nằm trong tay Hậu Thổ.

Sau khi Khoa Phụ uống Cửu Chuyển Kim Đan, khí tức cuối cùng cũng bình ổn một chút, xem ra đã giữ được một mạng.

Tiễn pháp của Hậu Nghệ quả thật không tệ, mười vị Kim Ô lúc này có chút luống cuống tay chân.

“Đại Vu này quá lợi hại rồi, ta nhất định phải kết trận mới có thể đối phó!” Kim Ô Tứ Thái Tử nói.

Chương 160

Hậu Nghệ sử dụng vũ khí cung tên, loại vũ khí này cực kỳ phù hợp để đối phó với những yêu cầm bay lượn như Kim Ô.

Hậu Nghệ là một tiễn thần, có thể nói là bách phát bách trúng.

Bây giờ nhìn lũ Kim Ô này, mũi tên cũng cực kỳ chính xác, nếu không phải lũ Kim Ô này bản thân thực lực bất phàm, thì đã sớm bị Hậu Nghệ bắn hạ rồi.

Nhưng Kim Ô lúc này đã lĩnh ngộ được Kim Ô Đại Trận, trận pháp do mười con Kim Ô bố trí, đến cả Chuẩn Thánh cũng có thể bị thiêu chết.

Một số nhân loại và Vu tộc đuổi theo ra ngoài, nhìn lũ Kim Ô trước mặt biến thành mười mặt trời, vây thành một vòng tròn, trong nháy mắt, Kim Ô Thần Hỏa giáng xuống, chỉ thấy phạm vi trăm dặm đều bị Kim Ô Thần Hỏa thiêu đốt, Hậu Nghệ đại kinh thất sắc.

Hậu Nghệ không ngờ Kim Ô lại có khả năng như vậy, thân thể hắn bị thiêu đốt trong Kim Ô Thần Hỏa, ngay cả cung của Hậu Nghệ cũng bị cháy đứt.

"Không!" Hậu Nghệ hoảng sợ kêu lên.

Hậu Nghệ không ngừng lăn lộn, nhưng ngọn lửa trên người hắn chỉ càng lúc càng dữ dội, căn bản không tắt được.

"Hậu Nghệ!" Thường Nga thấy vậy, đại kinh thất sắc.

Nhưng uy lực của Kim Ô Thần Hỏa quá khủng khiếp, Thường Nga căn bản không có cách nào tiếp cận Hậu Nghệ, trong tay nàng cũng không có Cửu Chuyển Kim Đan, cũng không thể cứu Hậu Nghệ.

"Thường Nga, cứu ta, cứu ta!" Hậu Nghệ nhìn về phía Thường

Nga.

“Hậu Nghệ, ta không thể cứu ngươi!” Thường Nga thở dài, cùng là Đại Vu, Thường Nga không muốn nhìn tộc nhân mình chết ở đây, nhưng cũng không có cách nào.

“Đã như vậy, cùng chết với ta đi!” Biểu cảm của Hậu Nghệ đột nhiên vặn vẹo.

Hậu Nghệ luôn yêu mến Thường Nga, ban đầu Thường Nga dường như cũng không ghét hắn, nhưng sau đó hắn dần phát hiện, Thường Nga dường như đã thích Vu Mãng, điều này khiến Hậu Nghệ không cam lòng!

Hậu Nghệ cũng không muốn nhìn Thường Nga và Vu Mãng ở bên nhau, chết thì cũng phải kéo Thường Nga theo!

Trong ánh mắt kinh hãi của Thường Nga, Hậu Nghệ lao về phía nàng, Kim Ô Thần Hỏa tuyệt đối không phải thứ Thường Nga có thể chịu đựng được, nhìn thấy Thường Nga sắp bị Hậu Nghệ ôm lấy, hai người sẽ cùng bị thiêu chết.

“Hậu Nghệ, nhân danh Tổ Vu Vu Mãng ta, ban cho ngươi một cái chết!” Một giọng nói lạnh băng truyền đến, một đạo phủ quang xuất hiện, đầu của Hậu Nghệ bị chém bay ra ngoài.

Lúc Hậu Nghệ chết, trong mắt hắn tràn đầy vẻ không thể tin được, đầu hắn bay lên không trung, máu tươi phun ra như suối.

Hậu Nghệ cũng không ngờ, mình sẽ chết dưới tay Vu Mãng.

“Vu Mãng,……” Cửu Phượng theo Vu Mãng cùng đi tới, sắc mặt nàng hơi biến.

Mặc dù Hậu Nghệ đã phạm sai lầm, nhưng Vu Mãng ra tay xử tử Hậu Nghệ, e rằng sẽ có những Vu tộc khác có dị nghị.

“Thường Nga là Vu tộc của bộ lạc Vu Mãng ta, Hậu Nghệ muốn làm hại Vu tộc của bộ lạc ta, đáng chết, có hậu quả gì, ta một mình gánh chịu!” Vu Mãng đáp.

Cửu Phượng nhìn Thường Nga một cái, cũng im lặng, vừa rồi nếu không phải Vu Mãng ra tay, thì Thường Nga lúc này cũng đã dính Kim Ô Thần Hỏa, e rằng cũng sẽ chết ở đây.

Thường Nga nhìn Vu Mãng, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói: “Tổ Vu Vu Mãng, cảm ơn ngươi đã cứu ta!” Vu Mãng xua tay, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Kim Ô trên bầu trời.

“Tổ Vu Vu Mãng là ai?

Nhìn dáng vẻ hắn, cũng không có mạnh lắm!” “Xem ta sử dụng Kim Ô Đại Trận, thiêu chết hắn đi!” “Tốt lắm, tốt lắm, nếu ta thiêu chết hắn, thì là đại công một kiện, giết chết một Tổ Vu, phụ thân cũng sẽ khen ngợi ta!” Giọng Kim Ô vừa dứt, lập tức bố trí Kim Ô Đại Trận.

“Không được, đối với Vu tộc ta, lũ Kim Ô này quá khó đối phó, nếu không có cung tên, ta căn bản không có cách nào đối phó!” Chỉ nghe Thường Nga nói.

“Tổ Vu Vu Mãng, Tổ Vu Cửu Phượng, đây là cây cung do Hoàng Đế và Viêm Đế của Nhân tộc chúng ta chế tạo, cây cung này được làm từ xương yêu thần, Hoàng Đế và Viêm Đế của chúng ta đã mất năm trăm năm mới tạo ra được!” “Ban đầu, cây cung này Hoàng Đế và Viêm Đế muốn dâng cho Vu tộc sử dụng, bởi vì chỉ có sức mạnh của Vu tộc mới có thể kéo nó ra, bây giờ cây cung này, xin dâng cho Tổ Vu Vu Mãng sử dụng!” Chỉ thấy một lão giả Nhân tộc tiến lên, đưa một cây cung lớn chừng năm trượng cho Vu Mãng.

Vu Mãng xem xong, có chút kinh ngạc, cây cung này dường như thấm đẫm máu của Hoàng Đế và Viêm Đế.

Nhân tộc là Tiên Thiên Đạo Thể, hai vị Long Quân (Hoàng Đế và Viêm Đế) là thủy tổ Nhân tộc, cũng là những người đầu tiên trở thành Chuẩn Thánh, máu của hai người họ thắng vạn người Nhân tộc.

Bây giờ máu tươi của hai người họ thấm vào, lại dùng xương yêu thần để chế tạo thành một cây cung, uy lực của cây cung này đủ để sánh ngang với Tiên Thiên Linh Bảo.

Thân cung đỏ rực như máu, dây cung kêu vang như tiếng rồng gầm, Vu Mãng tán thán: "Hảo cung!" "Cung có tốt đến mấy thì có tác dụng gì?

Ngươi sẽ chết!" Kim Ô Lão Đại phát ra giọng điệu khinh thường, "Kim Ô Đại Trận của ta, ngươi tuyệt đối không thể chịu đựng được!" Trên không trung mười mặt trời đồng thời giáng xuống Kim Ô Thần Hỏa, uy lực của Kim Ô Thần Hỏa cực kỳ bá đạo, không biết bao nhiêu nhân tộc ở đây đã bị tàn sát, ngay cả Đại Vu Hậu Nghệ cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng đối mặt với Kim Ô Thần Hỏa, Vu Mãng lại không né tránh, chỉ thấy trên bề mặt thân thể hắn, đột nhiên tuôn ra một cỗ huyết khí, Bàn Cổ Huyết Khí!

Chương 161

Có một cỗ huyết khí xuất hiện, Kim Ô Thần Hỏa căn bản không thể phá vỡ huyết khí của hắn, bị Vu Mãng chặn ở bên ngoài.

"Cái gì?

Không thể nào!" Kim Ô đại kinh thất sắc, hoàn toàn không dám tin đó là thật.

Hắn nhìn thấy gì?

Kim Ô Đại Trận đối với Vu Mãng lại không có tác dụng chút nào, một Tổ Vu, lại lợi hại đến vậy sao?

Vu Mãng giương cung, chỉ thấy trên dây cung xuất hiện một mũi tên, mũi tên đỏ rực, như thể được đúc bằng máu.

Đó là Bàn Cổ Huyết Tiễn, Vu Mãng vừa buông tay, trên thân cung vang lên một tiếng rồng gầm, mũi tên lập tức bắn ra, hóa thành một đạo huyết quang.

Tốc độ của mũi tên, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ mà mọi người có thể bắt kịp bằng mắt thường!

Mũi tên đó trong nháy mắt đã bắn trúng một con Kim Ô, thân thể con Kim Ô đó khổng lồ, cao vạn trượng, nhưng giờ đây một mũi tên đã lập tức làm nổ tung nửa bên thân thể nó thành mảnh vụn, xác Kim Ô rơi từ trên trời xuống, chết đi.

"Lão Thất!" Kim Ô Lão Đại gào lên.

"Tốt, quá tốt rồi, tiễn pháp của Tổ Vu Vu Mãng thật chính xác, một mũi tên uy lực lại lớn đến vậy sao?" "Cây cung này trong Nhân tộc chúng ta không ai có thể kéo ra được, Tổ Vu Vu Mãng lại có thể kéo, còn phát huy ra uy lực như vậy!" "Đã bắn rơi một con Kim Ô,

còn chín con nữa!" Nhân tộc nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy đều phấn khích.

Vu Mãng bây giờ có thể báo thù cho họ rồi!

Lũ Kim Ô này trước đó đã không ngừng tàn sát nhân tộc, ngay cả Khoa Phụ cũng suýt chết dưới tay chúng.

Bây giờ Vu Mãng ra tay, liền trừng trị lũ Kim Ô này!

Thực lực của Kim Ô chưa đạt cấp bậc Chuẩn Thánh, nếu không biết bay lượn, Đại Vu cũng có thể dễ dàng đối phó, bây giờ Vu Mãng có cung trong tay, muốn giết chúng chẳng khác nào giết gà!

Vu Mãng lại lần nữa kéo dây cung, chỉ thấy lại một mũi tên bắn ra, trên bầu trời lại có một con Kim Ô thân thể nổ tung, lũ Kim Ô này hoàn toàn không thể chống đỡ nổi một mũi tên của Vu Mãng.

Vu Mãng có tổng cộng chín mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn trên người, tức là Vu Mãng có thể bắn chết chín con Kim Ô ở đây, chỉ thấy Vu Mãng lại lần nữa đặt tên, lần này, ba mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn, Vu Mãng cùng lúc bắn ra ba mũi.

Oanh oanh oanh!

Ba con Kim Ô đồng thời nổ tung, rơi xuống mặt đất.

Kim Ô cuối cùng cũng nhận ra nguy cơ, một Tổ Vu, chúng tuyệt đối không thể đối phó được!

"Chạy, mau chạy!" Kim Ô Tứ Thái Tử lớn tiếng kêu lên, "Phụ thân, mau cứu con, con sắp chết rồi!" "Phụ thân, mau cứu con, phụ thân!" Năm con Kim Ô còn lại đồng thanh kêu gọi.

Vu Mãng lại lần nữa giương cung, lại ba mũi tên cùng lúc bắn ra, Kim Ô Tứ Thái Tử cùng ba con Kim Ô khác lại bị bắn chết.

Lúc này, chỉ còn lại hai Kim Ô thái tử sống sót, một là Kim Ô Lão

Đại, một là Kim Ô Thập Thái Tử.

Bàn Cổ Huyết Tiễn mà Vu Mãng bồi dưỡng trên người, chỉ còn lại một mũi tên, nếu có thể nhất tiễn song sát, có lẽ có thể giết chết cả hai Kim Ô thái tử cùng lúc.

"Kẻ nào dám làm bị thương con ta!" Chỉ thấy trên không trung xuất hiện một gợn sóng, chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư trong nháy mắt xuất hiện trên không trung, Kim Ô Lão Đại và Kim Ô Thập Thái Tử đồng thời bị kéo vào trong.

"Hà Đồ Lạc Thư, Yêu Đế Đế Tuấn đã ra tay đưa chúng đi rồi!" Hai con Kim Ô biến mất trên không trung như vậy, nhân tộc và Vu tộc tại chỗ đều cảm thấy có chút bất lực, cả hai con Kim Ô đều bị đưa đi rồi, xem ra không còn cơ hội chém giết chúng nữa.

Nhưng lúc đó, Vu Mãng vẫn giữ tư thế giương cung, không bỏ cuộc!

"Vu Mãng, lũ Kim Ô đó đã bị đưa đi rồi, ta không thể giết chết chúng nữa!" Cửu Phượng thở dài, nói.

"Điều đó chưa chắc!" Vu Mãng nói xong, ánh mắt ngưng lại, trên người Vu Mãng, phát ra một cỗ pháp tắc chi lực kỳ dị.

"Vu Mãng, dám làm bị thương con ta, ngày sau ta nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!" Trong không gian truyền đến giọng nói phẫn nộ của Đế Tuấn.

"Vu Mãng, Yêu tộc ta và ngươi không đội trời chung!" Kim Ô Lão Đại phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Hôm nay mười con Kim Ô chỉ có hai con có thể trốn thoát, tám con còn lại đều chết dưới tay Vu Mãng, Kim Ô Lão Đại lần này trở về, chắc chắn sẽ bị Đế Tuấn trừng phạt, đương nhiên, huynh đệ tử vong, sẽ khiến Kim Ô Lão Đại càng thêm đau lòng, có thể hận Vu Mãng đến

tận xương tủy.

Nếu không phải thực lực không bằng Vu Mãng, Kim Ô Lão Đại hôm nay đã chém giết Vu Mãng, báo thù cho huynh đệ của hắn!

Nhưng Kim Ô Lão Đại lúc này, chỉ có thể chạy trốn tháo chạy!

Chương 162

Nhân tộc và Vu tộc xung quanh nhìn thấy Kim Ô Lão Đại bị đưa đi, đều biết lần này, Vu Mãng chỉ có thể chém giết tám con Kim Ô, hai con còn lại, Vu Mãng cũng không thể giết được nữa.

"Vu Mãng,……" Cửu Phượng phát hiện trên người Vu Mãng đang phát ra pháp tắc chi lực, nàng muốn khuyên Vu Mãng, Vu Mãng dù có sử dụng Lực Chi Pháp Tắc lên mũi tên, cũng không thể giết được con Kim Ô kia nữa.

"Khoan đã, trên người hắn không phải Lực Chi Pháp Tắc!" Thường Nga đột nhiên nói.

"Cái gì?" Cửu Phượng nghe xong, sắc mặt nàng biến đổi.

Vừa rồi Cửu Phượng không chú ý đến điều này, nàng cứ nghĩ Vu Mãng chỉ có thể khống chế Lực Chi Pháp Tắc, nhưng không ngờ Vu Mãng lại có thể khống chế pháp tắc chi lực khác.

Nhưng lúc đó, trong mắt Vu Mãng lại tràn đầy sát cơ nồng đậm, nói: "Bất kể là ai, dám gây rối trong Vu tộc ta, giết người, ta sẽ không bỏ qua, hôm nay ai có thể cứu được bọn chúng?" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn buông dây cung, trong nháy mắt, mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn trên cung lập tức bay ra, hóa thành một đạo huyết quang.

Mọi người ở đây trơ mắt nhìn một mũi huyết tiễn bay ra, giây tiếp theo, huyết tiễn lại biến mất.

Huyết tiễn như thể bắn ra từ hư không, biến mất trước mắt mọi người.

Chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao huyết tiễn lại đột nhiên biến mất?

Trong mắt mọi người đều mang theo sự kinh ngạc và hoài nghi, Cửu Phượng cũng cảm thấy không thể tin được.

Yêu tộc Thiên Đình.

"Ngươi có biết mình đã làm gì không?

Đồ ngốc, ai đã cho phép ngươi đến lãnh địa Vu tộc đó?

Trong Vu tộc có rất nhiều cường giả, không thua kém gì Yêu tộc Thiên Đình ta, ngươi dám xông vào đó sao?" Đế Tuấn gầm lên giận dữ với hai Kim Ô thái tử trước mặt.

Hai Kim Ô thái tử cúi đầu, căn bản không dám nhìn vào mắt Đế Tuấn.

Đế Tuấn vốn định giáo huấn hai đứa con trai, nhưng trong nháy mắt, một mũi huyết tiễn đột nhiên xuất hiện từ hư không, lập tức bắn trúng yết hầu của Kim Ô Lão Đại.

Giây tiếp theo, thân thể của Kim Ô Lão Đại biến mất.

"Lão Đại!" Kim Ô Thập Thái Tử kinh hô một tiếng, nói.

"Không thể nào!" Đế Tuấn đại kinh thất sắc, lập tức tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, bảo vệ mình và Kim Ô Thập Thái Tử.

Nhưng Đế Tuấn phát hiện, chỉ có một mũi tên xuất hiện, đã giết chết Đại Thái Tử, trong mắt Đế Tuấn tràn đầy kinh hãi và phẫn nộ: "Vu Mãng, lại là ngươi!

Dám giết chín đứa con của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tuyệt đối không!" Hận ý của Đế Tuấn đối với Vu Mãng, như sông lớn biển sâu, Vu Mãng đã nhiều lần đắc tội, hận thù này há lại có thể xóa bỏ?

Hôm nay Vu Mãng đã chém giết chín vị thái tử, trong đó một vị, sau khi được cứu về, lại bị một mũi tên của Vu Mãng giết chết!

Trong mắt của những nhân tộc và Vu tộc đó, sau khi Vu Mãng bắn

ra một mũi tên, dừng lại một lúc, trên không trung đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, chỉ thấy ở chỗ yết hầu của thân ảnh đó, xuất hiện một mũi huyết tiễn.

Mọi người mới phản ứng lại, vừa rồi là một mũi tên của Vu Mãng!

Một mũi tên đó rốt cuộc là chuyện gì?

Vừa rồi Kim Ô thái tử rõ ràng đã chạy thoát, bây giờ hẳn là đã được đưa về Yêu tộc Thiên Đình, nhưng một mũi tên của Vu Mãng, lại có thể xuyên qua không gian, một mũi tên, bắn chết Kim Ô thái tử đó, còn đưa hắn về đây!

Một mũi tên như vậy, tất cả mọi người đều khó mà tưởng tượng được!

"…… Sẽ không phải là thật chứ?

Mũi tên vừa rồi, lẽ nào ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc?" Giọng Cửu Phượng có chút run rẩy nói.

"Không thể nào, từ trước đến nay chưa từng có Tổ Vu nào có thể khống chế hai loại pháp tắc, Tổ Vu Vu Mãng, cũng không thể làm được!" Thường Nga nói.

Nắm giữ hai loại pháp tắc?

Các Vu tộc tại chỗ nhìn nhau, đều có chút không dám tin đó là thật, nắm giữ hai loại pháp tắc sao?

Vu Mãng không hổ là Tổ Vu đầu tiên, có thể khống chế hai loại pháp tắc, điều mà các Tổ Vu khác đều không làm được.

Chương 163

Nếu đó là thật, thì thực lực của Vu Mãng chắc chắn vượt xa các Tổ Vu khác!

"Oanh!" Xác Kim Ô từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất.

Vu Mãng nhìn những xác Kim Ô đó, lẩm bẩm nói: "Đáng tiếc, ta chỉ có chín mũi tên!" Cảnh giới của Vu Mãng hiện tại là Thất Chuyển Chuẩn Thánh, nếu có thể đạt Bát Chuyển Chuẩn Thánh, không chừng trong cơ thể có thể ngưng tụ ra mười mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn, nhưng hiện tại, không có cách nào giết chết con Kim Ô cuối cùng.

Nhưng dù vậy, những việc Vu Mãng làm hôm nay, cũng khiến người ta chấn động.

Vu Mãng liên tục giết chín Kim Ô, đặc biệt là mũi tên bắn chết Kim Ô Lão Đại đó, có thể xuyên qua không gian, Kim Ô Lão Đại cũng không dám tin, sau khi trở về Thiên Đình, lại bị Vu Mãng bắn chết!

Không ngờ lần này, những con Kim Ô bị Vu Mãng bắn chết, Vu Mãng phát hiện cây cung trong tay, từ màu đỏ máu đã biến thành màu vàng kim.

Trên thân cung, xuất hiện ngọn lửa vàng kim, cây cung này, thật sự đã thăng cấp thành Tiên Thiên Linh Bảo!

"Tổ Vu Vu Mãng, cung tốt xứng anh hùng, cây cung này, sau này sẽ thuộc về ngài!" Một trưởng lão Nhân tộc tiến lên nói với Vu Mãng, "Cây cung này vốn không có tên, Tổ Vu Vu Mãng có thể đặt cho nó một cái tên!" "Đặt tên?" Vu Mãng nghe xong, nói, "Vì do Nhân tộc làm, hay là gọi là Nhân Cung đi!" "……" Nghe lời Vu Mãng, rất nhiều nhân tộc và Vu tộc đều ngớ người.

Quả nhiên lời đồn đều là thật, Vu Mãng, dường như thật sự là một "mãng phu", đầu óc hắn không lẽ toàn là cơ bắp sao?

May mắn thay có Cửu Phượng ở đây, nàng tiến lên nói: "Vu Mãng, hôm nay lũ Kim Ô đó đại diện cho mặt trời, ngươi đã bắn hạ chín con Kim Ô, chi bằng, gọi cây cung là Lạc Nhật Cung đi!" "Lạc Nhật Cung?

Tên hay!

Tổ Vu Vu Mãng, đã đặt một cái tên hay!" Vị trưởng lão Nhân tộc nghe lời Cửu Phượng, lập tức vỗ tay tán thưởng.

"A, a, tên hay, Lạc Nhật Cung thật sự là tên hay!" Các nhân tộc khác cũng nói.

Tên "Lạc Nhật Cung" tốt hơn tên "Nhân Cung" nhiều, đặt tên hay như vậy nhân tộc tự nhiên càng vui mừng, dù sao đây là cây cung do thủ lĩnh của họ tạo ra, không đặt một cái tên hay thì thật có lỗi với nó.

"Được rồi, Lạc Nhật Cung cũng không tệ!" Vu Mãng đành phải đồng ý nói.

"Nhưng ta cảm thấy tên Nhân Cung vẫn tốt hơn một chút!" Vu Mãng lẩm bẩm một mình.

Nhân tộc lần này thương vong gần mười vạn người, mười con Kim Ô hiện tại đã bị săn giết chín con, hồn phách của Kim Ô đều bị Lạc Nhật Cung nuốt chửng, khiến Lạc Nhật Cung trưởng thành đến cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng nếu Lạc Nhật Cung muốn tiến hóa thêm nữa, e rằng sẽ cực kỳ khó khăn.

Vu Mãng cũng không để ý, sở trường của hắn không chỉ có tiễn thuật, tiễn thuật chỉ có tác dụng lớn hơn khi đối phó với một số yêu tộc bay lượn mà thôi.

Chuyện Vu Mãng chém giết chín con Kim Ô, lại lần nữa truyền ra, lần này Đế Tuấn không thể nhịn được cục tức này, Đế Tuấn nói với đứa con trai nhỏ nhất của mình: "Lục Áp, nói rõ cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Không phải ta đã nói rồi sao?

Không đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, thì không được ra khỏi cây Phù Tang, sao bây giờ lại tự tiện chạy ra ngoài!" Lục Áp nghe lời phụ thân, thân thể hắn run rẩy, vội vàng nói: "Phụ thân, con bị giam cầm ở cây Phù Tang hai ngàn năm trăm năm rồi, con muốn ra ngoài thế giới xem thử, không ngờ lại biến thành như vậy!

Con vốn cũng không có cách nào ra ngoài, nhưng có một vị Bồ Đề Đạo Nhân, đã phá vỡ cấm chế mà phụ thân đã để lại, con mới có thể ra ngoài!" Đế Tuấn nghe xong, sắc mặt hơi biến: "Bồ Đề Đạo Nhân?" Đế Tuấn vốn muốn sử dụng Hà Đồ Lạc Thư, nhưng Đế Tuấn phát hiện, Hà Đồ Lạc Thư không thể suy ra Bồ Đề Đạo Nhân là ai.

Nhưng có thể khẳng định một điều, Bồ Đề Đạo Nhân tuyệt đối không phải là một Đại Năng Hồng Hoang bình thường, nếu không thì Hà Đồ Lạc Thư nhất định có thể suy ra thân phận lai lịch của hắn.

"Phu quân!" Chỉ thấy một mỹ nhân mặc kim sắc trường bào đi tới, trên mặt nàng có vết lệ, nói, "Chín đứa con của ta, đều chết rồi sao?" Người này chính là Hi Hòa, mẫu thân của mười vị Kim Ô, Hi Hòa cực kỳ cưng chiều con cái, nếu không phải Đế Tuấn cố chấp, cũng sẽ không để Đế Tuấn đưa mười đứa con đến cây Phù Tang đó.

Đế Tuấn thở dài, nói: "Đúng vậy!" "Ai đã giết con ta?" Hi Hòa hỏi.

"Tổ Vu Vu Mãng!" Đế Tuấn đáp.

"Con ta thật đáng thương a, phu quân, thiếp đã sớm nói rồi, không

nên đưa con đến cây Phù Tang, ngài không nghe, bây giờ mười đứa con chỉ còn lại một, chỉ còn lại một a!" Hi Hòa khóc ngất trên mặt đất nói.

Đế Tuấn im lặng, tiến lên đỡ Hi Hòa.

"Phu quân, nhất định phải báo thù cho con ta, nhất định phải!" Trong mắt Hi Hòa tràn đầy vẻ độc ác, trong mắt nàng, có hận ý ngút trời.

"Hi Hòa, yên tâm, ta nhất định sẽ không tha cho tên này!" Đế Tuấn nói.

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng đến, nhìn thấy chỉ có Lục Áp một mình ở đây, sắc mặt hắn không khỏi biến đổi, "Đại ca, …… lẽ nào thật sự?

Chín đứa cháu khác của ta, đều chết rồi sao?" "Đúng vậy!

Vu Mãng làm!" Đế Tuấn nói.

Chương 164

“Vu Mãng?

Lại là hắn!” Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên giận dữ, “Ta bây giờ sẽ đi giết hắn!” “Không được!

Thái Nhất, bình tĩnh lại!” Đế Tuấn nói.

“Bình tĩnh?

Đại ca, bây giờ chín đứa con của huynh đã chết, huynh có thể bình tĩnh được sao?” Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

“Ngươi nghĩ ta không hận Vu Mãng sao?

Nỗi hận của ta đối với Vu Mãng, sâu hơn Đông Hải, cao hơn Bất Chu Sơn, ý muốn giết Vu Mãng của ta, mạnh liệt hơn bất kỳ ai khác!” “Nhưng, ta đã chuẩn bị bao nhiêu năm nay, không thể vì một chuyện mà hành động bốc đồng lỗ mãng, con bài tẩy lớn nhất của ta, Đồ Vu Kiếm chỉ còn một chút nữa, chỉ một chút nữa là có thể thành công rồi, nhiều nhất không quá một năm, khi Đồ Vu Kiếm đại thành, chính là ngày Vu tộc diệt vong!” “Khi Đồ Vu Kiếm hấp thu một trăm tỷ huyết nhục và linh hồn nhân tộc, Yêu tộc ta sẽ toàn quân xuất kích, phát động trận chiến cuối cùng với Yêu tộc, ta đảm bảo, không chỉ Vu Mãng, mà cả mười hai vị Tổ Vu khác, ta đều muốn lấy đầu!” Đế Tuấn nói với hai người trước mặt.

Đông Hoàng Thái Nhất và Hi Hòa nghe xong, cũng không nói gì thêm.

Không lâu sau, Yêu tộc ở Bất Chu Sơn bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng xuất chiến, bây giờ giữa Vu Yêu lưỡng tộc, bắt đầu tranh đấu, ma sát không ngừng leo thang.

Mỗi ngày, dường như đều có hàng chục đến hàng trăm tộc nhân Vu Yêu lưỡng tộc chết đi.

Lúc đó Phượng tộc ở Ngô Đồng Lâm, Phượng Minh dẫn dắt Phượng tộc, đi đến Bất Chu Sơn.

Long tộc ở Đông Hải danh tồn thực vong, nhưng lúc này, dưới sự phù trì của Yêu tộc Thiên Đình, có một chi Cẩm Lý tộc đã đạt được Tiên Thiên Linh Bảo, Long Môn, trở thành Long tộc thế hệ mới!

Một nhóm Long tộc, đang trên đường đến Bất Chu Sơn.

Các Yêu tộc ở khắp Hồng Hoang, bây giờ đều bắt đầu đổ về Bất Chu Sơn.

Yêu tộc Thiên Đình ở Bất Chu Sơn, bắt đầu phát ra lệnh triệu tập cuối cùng, yêu tộc thiên hạ đều phải nghe lệnh.

Các Tổ Vu cũng đang thảo luận một chuyện trong Tổ Vu Miếu.

"Yêu tộc đã phát lệnh triệu tập yêu tộc, xem ra vì cái chết của Kim Ô, Yêu tộc đang nóng lòng muốn khai chiến với Vu tộc ta!" Đế Giang nói.

"Khai chiến thì khai chiến, lẽ nào Vu tộc ta lại sợ sao?" Chỉ nghe Cộng Công lập tức nói.

"Đúng vậy, lần trước Vu Mãng giết chết chín Kim Ô, giết rất tốt, nếu là ta, ta cũng sẽ ra tay giết chúng!" Chúc Dung cũng nói.

"Không ai nói Vu Mãng giết Kim Ô là sai, nhưng Vu Mãng, đã giết Hậu Nghệ!" Thiên Ngô trừng mắt nhìn Vu Mãng nói.

"Đúng vậy!" Vu Mãng nói, "Hậu Nghệ muốn giết Thường Nga, Thường Nga là người của bộ lạc ta, cho nên, ta ra tay giết chết Hậu Nghệ!" "Nhưng Hậu Nghệ là người của bộ lạc Thiên Ngô ta!" Thiên Ngô nói.

“Tổ Vu Thiên Ngô, ngươi muốn báo thù cho Hậu Nghệ sao?” Vu Mãng nhìn Thiên Ngô, hỏi.

Thiên Ngô nghe lời Vu Mãng, sắc mặt hắn hơi biến, Vu Mãng tuy chỉ là Thất Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng thực lực hiện tại đã siêu việt các Tổ Vu khác, Đế Giang và Chúc Cửu Âm, cũng không phải đối thủ của Vu Mãng, huống chi là hắn.

“Chuyện này Vu Mãng làm có phần lỗ mãng, nhưng tình huống lúc đó ta đã nghe Cửu Phượng nói rồi, chuyện đó, quả thật Hậu Nghệ quá phận, trên người hắn có Kim Ô Thần Hỏa, chắc chắn phải chết, nếu để hắn tiếp xúc Thường Nga, Thường Nga cũng sẽ chết!” Đế Giang nói.

Thiên Ngô không nói gì thêm, hắn biết những gì Đế Giang nói đều đúng.

“Được rồi, chuyện của Hậu Nghệ, cứ dừng ở đây, Thiên Ngô, ngươi cũng đừng để trong lòng nữa!” Huyền Minh nói, “Bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm!” “Yêu tộc muốn khai chiến với chúng ta, chúng ta nhất định phải tập hợp tất cả các Tổ Vu, Hậu Thổ hiện đang ở Phong Đô, Vu Mãng, ta muốn ngươi đi thỉnh Hậu Thổ trở về!” Đế Giang nói.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Vu Mãng hỏi.

“Các Tổ Vu chúng ta có thể sử dụng pháp tắc liên hệ, nhưng bây giờ, Thiên Ngô đã mất liên lạc với ta, Hậu Thổ cũng vậy!” Huyền Minh nói.

“Được, ta bây giờ sẽ đi!” Vu Mãng nói.

Thiên Ngô dù sao cũng là một trong các Tổ Vu, nếu hắn chết đi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận sẽ không thể hoàn toàn thi triển ra được, ngoài ra, Hậu Thổ là bạn của Vu Mãng, nếu Hậu Thổ xảy ra

chuyện, Vu Mãng cũng sẽ khó chịu.

Có một điểm, Vu Mãng cũng cần đi hỏi Hậu Thổ rốt cuộc đã luyện hóa Hồ Lô thành công chưa.

Vu Mãng lập tức khởi hành, đi đến Phong Đô.

Thời gian Vu Mãng đến Phong Đô, nhanh hơn Thiên Ngô, bởi vì Vu Mãng sơ bộ nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, có thể tiến hành Đại Na Di, nhưng loại thủ đoạn này, cũng không thể sử dụng liên tục, nếu không Vu Mãng đã có thể đến Phong Đô ngay lập tức.

Khi Vu Mãng đến trước tấm bia Phong Đô, hắn cảm thấy Phong Đô trước mặt quả thật có chút khác biệt.

Chương 165

Ban đầu trong Phong Đô thành oan hồn tụ tập, nhưng giờ thì khác, Phong Đô bây giờ u ám nặng nề, ở đây, dường như xuất hiện một số cảnh tượng đặc biệt.

Vu Mãng nhìn một cái, trước mắt một mảng tối đen, hoàn toàn không thấy được cảnh vật sâu bên trong Phong Đô, như thể mắt bị bịt bởi vải đen.

Điều này khiến trong lòng Vu Mãng kinh ngạc, khi Vu Mãng đến đây lần trước, không hề xuất hiện tình huống như vậy, nhưng bây giờ thì khác, nhìn Phong Đô trước mặt hoàn toàn khác biệt.

Bên trong Phong Đô, dường như có thêm một số cạm bẫy, nếu là người khác, có lẽ sẽ càng cẩn thận hơn một chút, nhưng Vu Mãng há lại để ý đến những thứ này?

Vu Mãng bước dài về phía trước, bất kể có cạm bẫy gì, hắn cũng không sợ!

Khi Vu Mãng bước về phía trước, hắn lại phát hiện xung quanh càng thêm tối đen, bóng tối này, như thể bao trùm lên thân thể Vu Mãng, trong mảnh không gian này như có một bàn tay khổng lồ, muốn bắt lấy Vu Mãng.

"Cút!" Vu Mãng nắm chặt Ám Huyết Phủ, chém một nhát về phía trước.

Một nhát chém, trong nháy mắt đã chém bóng tối trước mặt thành hai nửa, chỉ thấy ở đây như thật sự có một bàn tay khổng lồ xuất hiện, nhưng bây giờ, nó đã bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Bóng tối vô biên biến mất, trước mặt Vu Mãng, là một vùng rộng

lớn oan hồn, những oan hồn này đều gầy trơ xương, trông như những con ngạ quỷ.

Vu Mãng nhìn những oan hồn này, vừa đi về phía trước, vừa vung rìu, chiếc rìu đó ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, dễ dàng chém đôi những con ngạ quỷ trước mặt, nhưng càng lúc càng có nhiều ngạ quỷ xông đến.

Vu Mãng không hề sợ hãi, tiếp tục xông về phía trước, như một người khổng lồ vĩnh viễn không biết mệt mỏi, Vu Mãng cũng không biết đã đi được bao xa, nhưng hắn tin vào trực giác của mình, không đi sai hướng, chỉ cần đi thẳng về phía đó, chắc chắn sẽ tìm thấy Hậu Thổ.

Còn về Thiên Ngô, nếu có thể gặp được, Vu Mãng cũng sẽ tiện tay cứu hắn.

Trên một con đường, như thể toàn là ngạ quỷ, nếu là người khác, chắc hẳn đã sớm tuyệt vọng rồi, bởi vì Vu Mãng không biết đã chạy bao lâu trên con đường ngạ quỷ đó, tóm lại, tất cả ngạ quỷ ở đây đều bị Vu Mãng tàn sát sạch sẽ.

Đúng lúc đó, trước mặt Vu Mãng xuất hiện một con ngạ quỷ khổng lồ hơn, ngoại trừ cái bụng khổng lồ, thân thể vẫn gầy trơ xương, nhìn dáng vẻ của ngạ quỷ đó, hẳn là một ngạ quỷ mẫu.

"Dám giết con ta, ta muốn ngươi chết……" Lời của ngạ quỷ mẫu chưa dứt, thân thể nó đã bị chém thành hai nửa.

Ngạ quỷ mẫu ngay tại chỗ bị chém thành hai nửa, căn bản không thể chống đỡ nổi Vu Mãng dù chỉ một khắc.

Sau khi Vu Mãng chém giết ngạ quỷ mẫu, hắn thấy những oan hồn xung quanh lại xuất hiện biến hóa, nơi đây biến thành vô số súc sinh, mỗi con súc sinh này đều cao vạn trượng, thậm chí có con vài

vạn trượng.

Có lợn, dê, bò, chó…… các loại súc sinh đều tụ tập trước mặt Vu Mãng, Vu Mãng thấy những súc sinh này cản đường, đương nhiên cũng không khách khí, tiếp tục đi về phía trước, những súc sinh đó vừa phát hiện Vu Mãng, lập tức lộ ra vẻ hung tợn, lao về phía Vu Mãng.

Thực lực của những oan hồn súc sinh này mạnh hơn lũ ngạ quỷ vừa rồi không ít, đều có thực lực cấp Chuẩn Thánh, nhưng kết quả vẫn không khác gì vừa rồi, Vu Mãng muốn chém giết chúng, vẫn có thể dễ dàng làm được.

Những súc sinh đó lao về phía Vu Mãng, kẻ cuối cùng xông đến, lại là một con bò khổng lồ, thân thể con bò đó cực kỳ to lớn, cao mười vạn trượng, con bò đó cũng giống như ngạ quỷ mẫu vừa rồi, cũng biết nói.

"Đừng cản trở Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có như vậy, ta mới có thể luân hồi chuyển thế!

Nơi đây là Súc Sinh Đạo, không phải oan hồn, mau rời đi!" Con bò đó lớn tiếng gầm lên.

"Súc Sinh Đạo?" Vu Mãng nhíu mày, hỏi, "Ta không quan tâm đây là Súc Sinh Đạo hay con đường nào, ta chỉ biết Hậu Thổ ở đó!" "Hậu Thổ nương nương là Công Đức Thánh Nhân, sắp thân hóa Lục Đạo, bổ sung Thiên Đạo, ngươi không thể gặp được nàng, Thiên Đạo, Đạo Tổ cũng sẽ không cho ngươi gặp!" Con cự ngưu đó nói.

"Không cho ta gặp, thì ta không gặp sao?" Vu Mãng lạnh lùng nói, "Bất kể ai ngăn cản ta, cũng không thể ngăn cản ta gặp Hậu Thổ!" "Vì sao ngươi muốn gặp Hậu Thổ nương nương?" Con bò đó hỏi.

"Hậu Thổ quan trọng đối với ta!" Vu Mãng đáp, "Ta nhất định

phải đưa nàng trở về Vu tộc!" Vu Mãng không nói nhảm nữa với con bò đó, Ám Huyết Phủ giơ lên, Vu Mãng chém xuống.

Song Bội Bàn Cổ Chi Lực!

Một nhát chém, sức mạnh cực kỳ kinh người, trong nháy mắt đã chém đôi con cự ngưu trước mặt.

Súc Sinh Đạo, cũng biến mất.

Nhưng xung quanh Vu Mãng lại lần nữa biến thành bóng tối vô biên, trong bóng tối đó, dường như xuất hiện từng sợi xích liên, những sợi xích liên đen kịt này trói buộc thân thể Vu Mãng, như muốn xé đứt tay chân Vu Mãng.

Thân thể Vu Mãng to lớn như vậy, sức mạnh của hắn cũng trở nên cực kỳ khủng khiếp, những sợi xích liên xung quanh căn bản không thể trói buộc được Vu Mãng, bị Vu Mãng dễ dàng xé đứt.

Vu Mãng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt có một cây hòe, cây hòe đó phủ đầy những sợi xích liên màu đen, bây giờ bị xích liên quấn lấy, ngoài vô số oan hồn ra, còn có một Vu tộc, Thiên Ngô.

"Tổ Vu Thiên Ngô, ngươi lại ở đây?" Vu Mãng trừng mắt nhìn Thiên Ngô, lớn tiếng gầm lên.

Thiên Ngô vốn đang hôn mê, bây giờ bị Vu Mãng gầm lên, lập tức tỉnh dậy, thấy Vu Mãng ở đây, không khỏi đại kinh thất sắc: "Vu Mãng, ngươi cũng đến rồi sao?

Nơi đây là Luân Hồi Tuyệt Cảnh, mau trở về gọi các Tổ Vu khác!" "Luân Hồi Tuyệt Cảnh?" Vu Mãng hỏi.

Chương 166

"Đúng vậy, nơi đây dường như đang diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ sắp thân hóa luân hồi, nếu Hậu Thổ hóa thành luân hồi, thì sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh, vĩnh viễn biến thành Lục Đạo!" Thiên Ngô vội vàng nói.

Mặc dù Thiên Ngô và Vu Mãng vì chuyện của Hậu Nghệ có chút hiểu lầm nhỏ, nhưng Thiên Ngô cũng biết chuyện Vu Mãng giết Hậu Nghệ là bất đắc dĩ, cùng là Tổ Vu, họ là chiến lực mạnh nhất của Vu tộc, tuyệt đối không thể tổn thất bất kỳ ai.

Chỉ cần có một vị Tổ Vu chết đi, Vu Yêu chi chiến, sẽ khiến Vu tộc lâm vào nguy nan.

Hôm nay nhìn thấy Vu Mãng ở đây, Thiên Ngô tự nhiên muốn nhắc nhở Vu Mãng, không để Vu Mãng cũng bị bắt giữ.

"Ta vì cứu Hậu Thổ, đương nhiên, cũng sẽ cứu ngươi!" Vu Mãng nói xong, một phủ chém về phía cây hòe trước mặt.

Vỏ cây hòe cực kỳ cứng rắn, có thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng, chỉ thấy trên thân cây xuất hiện một vết nứt.

Cây hòe dường như cảm thấy Vu Mãng có thể uy hiếp được nó, chỉ thấy xung quanh xuất hiện từng sợi xích liên màu đen, những sợi xích liên này đều tấn công về phía Vu Mãng.

Trên đầu Vu Mãng đội một đóa sen đỏ rực, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bảo hộ, những sợi xích liên này hoàn toàn không thể uy hiếp được Vu Mãng.

Cây hòe rõ ràng có chút sợ hãi, bất kể nó tấn công Vu Mãng thế

nào, cũng không gây ra chút ảnh hưởng nào cho Vu Mãng, còn Vu Mãng muốn tấn công cây hòe, lại dễ dàng làm được.

Trên thân cây hòe xuất hiện một tầng ánh sáng, muốn chống đỡ công kích của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, chỉ tiếc là, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một phủ chém xuống, gần như chém đôi cây hòe.

Trên thân cây hòe, xuất hiện chất lỏng màu đỏ, tỏa ra mùi máu tanh.

Cây hòe đang run rẩy, nhưng sự phản kháng của nó không có tác dụng gì, Vu Mãng đã chém đổ nó xuống đất.

Vu Mãng cứu Thiên Ngô ra, nói: "Tổ Vu Thiên Ngô, ngươi không sao chứ?" "Vu Mãng, cảm ơn ngươi đã cứu ta!

Có, chuyện trước đây, ta nên xin lỗi ngươi!" Thiên Ngô yếu ớt nói, "Sau khi ta tiến vào đây, liền bị tấn công, ngay cả sức mạnh của ta, cũng không thể thoát khỏi tay cây hòe này!" "Cây hòe này quả thật có chút cổ quái, nhưng nơi đây càng cổ quái hơn!" Vu Mãng nói.

"Vu Mãng, ta bây giờ e rằng không có cách nào giúp ngươi, nhưng ngươi nhất định phải cứu Hậu Thổ ra, tuyệt đối không thể để nàng thân hóa luân hồi!

Một trong các Tổ Vu chúng ta, có thể bị bỏ lại ở đây!" Thiên Ngô nói với Vu Mãng.

"Hậu Thổ là bạn của ta, ta sẽ không để nàng bị bỏ lại ở đây!" Vu Mãng lại nói.

"Ngươi có biết Hậu Thổ bây giờ ở đâu không?" Thiên Ngô hỏi.

"Hẳn là ở phía trước!" Vu Mãng đáp.

"Ngươi biết sao?" "Trực giác của ta!" "……" Thiên Ngô có chút

không tin trực giác của Vu Mãng, nhưng bây giờ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo Vu Mãng về phía trước.

Thiên Ngô dường như đã bị cây hòe hấp thụ thể lực, nhưng may mắn là, đã giữ được một mạng!

Chỉ là sau đó, Thiên Ngô có lẽ không thể ra tay giúp đỡ Vu Mãng.

Đi được ba ngày, Vu Mãng cuối cùng cũng nhìn thấy Luân Hồi Điện trước mặt, Luân Hồi Điện Vu Mãng đương nhiên nhận ra, đó là Tiên Thiên Chí Bảo của Hậu Thổ.

Vì vậy vừa nhìn thấy Luân Hồi Điện, Vu Mãng liền cực kỳ vui mừng, biết Hậu Thổ chắc chắn ở bên trong.

"Hậu Thổ, Hậu Thổ, ta đến đón nàng về rồi!" Vu Mãng lớn tiếng kêu lên.

Hậu Thổ trong Luân Hồi Điện, thực ra có thể nhìn thấy tình hình của Vu Mãng và Thiên Ngô, nhưng lại không có cách nào nói cho hai người biết chuyện gì.

Hậu Thổ bị giam cầm trong Luân Hồi Điện, cho đến bây giờ, mới có thể nghe thấy giọng Vu Mãng.

"Vu Mãng!

Ta ở đây!" Hậu Thổ nói.

"Hậu Thổ thật sự ở đây!" Thiên Ngô có chút không tin đó là thật, Vu Mãng dựa vào trực giác đã tìm thấy Hậu Thổ sao?

"Hậu Thổ, nàng không bị nhốt ở đây sao?

Cái Luân Hồi Điện này không phải pháp bảo của nàng sao?" Vu Mãng hỏi.

"Thiên Đạo vì muốn thiết kế Vu tộc ta mà để lại chí bảo, vì muốn ta thân hóa luân hồi, bổ sung Thiên Đạo, dụng tâm thật độc ác!" Hậu

Thổ đáp.

Chương 167

"Thiên Đạo?" Vu Mãng nghe xong, nhíu mày.

"Vu Mãng, bây giờ muốn cứu Hậu Thổ ra, nhất định phải phá nát Luân Hồi Điện!" Thiên Ngô nói với Vu Mãng.

"Không được, bên ngoài Luân Hồi Điện có phòng ngự mạnh mẽ, có thể phản lại bất kỳ công kích nào, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dưới Thánh Nhân, không thể phá vỡ phòng ngự, sẽ bị chấn thương!" Hậu Thổ vội vàng nói.

"Không thử thì sao biết?" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy một phủ chém ra phía trước.

Ám Huyết Phủ lập tức xuất hiện một đạo huyết sắc quang mang, một phủ chém xuống, mang theo vạn trượng quang mang, chém xuống phía trước.

Luân Hồi Điện trong nháy mắt xuất hiện một đạo kim quang, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém lên trên, bị bật ra, trên hổ khẩu của Vu Mãng cũng không ngừng bắn ra máu tươi, Vu Mãng không hề để ý đến vết thương của mình, nhìn về phía Luân Hồi Điện.

Dưới loại cự lực đó, không thể làm tổn thương được Luân Hồi Điện một chút nào, như thể công kích vừa rồi, căn bản không có tác dụng gì vậy.

"Vô dụng thôi, Vu Mãng, đây là pháp bảo mà Đạo Tổ ban cho, ta, cũng không có cách nào đánh phá được!" Hậu Thổ thở dài nói, "Đây là số mệnh của ta, nhưng ta bây giờ không cần hóa thành luân hồi, chỉ tạm thời bị nhốn ở đây thôi, có lẽ, sau này có cơ hội rời khỏi đây!" Chuyện đã đến nước này, Hậu Thổ cũng không thể không thừa nhận, Luân Hồi Điện không dễ phá như vậy.

Thực lực của Vu Mãng quả thật lợi hại, nhưng muốn phá Luân Hồi Điện, cũng không thể làm được, dù sao đây là pháp bảo của Hồng Quân, lại bị Thiên Đạo tính kế, há lại dễ dàng phá vỡ được?

Vu Mãng không nói gì, Ám Huyết Phủ trong tay hắn ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, lại lần nữa chém về phía trước.

Bát Bội Bàn Cổ Chi Lực!

Trên người Vu Mãng tuôn ra Bàn Cổ Huyết Khí, trên đầu treo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Vu Mãng lớn tiếng gầm lên: "Hậu Thổ, ta nhất định sẽ cứu nàng ra!" Oanh!

Chỉ nghe Luân Hồi Điện trước mặt phát ra một tiếng nổ lớn, kim quang trên Luân Hồi Điện chịu công kích khủng khiếp như vậy của Vu Mãng, run rẩy dữ dội.

Sắc mặt Thiên Ngô ở đây hơi biến, ánh mắt nhìn về phía trước, ngoài Luân Hồi Điện ra, mặt đất ở đây hoàn toàn vỡ nát.

Sức phá hoại của Vu Mãng quá khủng khiếp rồi!

Uy lực của một nhát chém vừa rồi, nếu chém vào người hắn, e rằng hắn cũng không thể chịu đựng được.

May mắn trước đó không khiêu chiến Vu Mãng, nếu không, bây giờ không chết cũng phải lột một tầng da.

Nhưng dù vậy, Luân Hồi Điện vẫn không hề hấn gì!

Đúng lúc đó, cảnh vật xung quanh đang bắt đầu diễn hóa, chỉ thấy trên bầu trời không ngừng giáng xuống kim quang.

"Gay go rồi, Thiên Đạo có lẽ đã cảm ứng được ngươi đang uy hiếp Luân Hồi Điện, cho nên muốn đẩy nhanh thời gian diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi!

Chỉ cần Lục Đạo Luân Hồi hoàn toàn diễn hóa, Hậu Thổ sẽ hóa

thành một phần trong đó!" Thiên Ngô kinh hô một tiếng nói.

Vu Mãng nghe vậy, trong lòng sốt ruột, hắn không muốn để Hậu Thổ biến thành vật chết ở đó.

Lực Chi Pháp Tắc lại lần nữa ngưng tụ trên tay hắn, chỉ thấy Vu Mãng lại lần nữa chém ra phía trước.

Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực!

Trong nháy mắt, chỉ thấy bầu trời Phong Đô thành bị chém thành hai nửa, phạm vi trăm vạn dặm trước mặt Vu Mãng, bị một phủ chém thành hai nửa, kim quang trên Luân Hồi Điện xuất hiện vết nứt, Luân Hồi Điện, cũng không thể chịu đựng nổi công kích khủng khiếp như vậy của Vu Mãng.

"Hậu Thổ, bất kể ai cũng không thể hại nàng, ta, ta sẽ bảo vệ nàng, cái thứ số mệnh chó má đó, ta không tin!" Vu Mãng lớn tiếng gầm lên, Ám Huyết Phủ chém về phía Luân Hồi Điện.

Kim quang trên Luân Hồi Điện xuất hiện càng lúc càng nhiều vết nứt, công kích của Vu Mãng, đã có hiệu quả!

Công kích của Vu Mãng, Luân Hồi Điện cũng không chịu đựng nổi, nhìn thấy Luân Hồi Điện sắp bị Vu Mãng đánh phá, dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy trên bầu trời giáng xuống một giọng nói: "Vu Mãng, không được phóng tứ!" Giọng nói vừa dứt, khiến trong lòng Thiên Ngô chấn kinh không thôi, giọng nói uy nghiêm trang trọng như vậy, Thiên Ngô nghe xong, cũng cảm thấy trong lòng đang run rẩy.

"Kẻ nào?

Vì sao lại cản trở ta?" Vu Mãng ngẩng đầu nói.

"Vu Mãng, không được vô lễ, đó là Hồng Quân Đạo Tổ!" Hậu

Thổ vội vàng nói.

"Hồng Quân Đạo Tổ?" Vu Mãng ngẩng đầu, nhìn về phía kim quang trên bầu trời, "Thì ra là ngươi muốn cản trở ta!" Thiên Ngô nghe lời Vu Mãng nói, sắc mặt hắn có chút cổ quái, gọi là "người muốn cản trở ta"?

Chẳng lẽ Vu Mãng đối với Đạo Tổ không có chút kính ngưỡng nào sao?

Chương 168

Tổ Vu không tu Nguyên Thần, cũng từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, Đạo Tổ là vị Thánh Nhân thành thánh sớm nhất, bây giờ lại hợp với Thiên Đạo, Đạo Tổ tức Thiên Đạo, bây giờ thiên địa đều do Đạo Tổ chưởng quản.

Chẳng lẽ Vu Mãng muốn phản kháng Đạo Tổ Hồng Quân, phản kháng Thiên Đạo?

"Vu Mãng, Hậu Thổ thân hóa luân hồi đây là số mệnh của nàng, ngươi không được ngăn cản!" Giọng Hồng Quân lại lần nữa xuất hiện.

"Hậu Thổ, ta chỉ biết nàng là bạn ta, nếu nàng không thân hóa luân hồi, thì bất kể thế nào, ta cũng sẽ cứu nàng ra!" Vu Mãng kêu lên.

"Hậu Thổ, ngươi nếu vì hắn mà chống lại, thì phải biết, uy lực của Luân Hồi Điện, tuyệt không phải ai cũng có thể chịu đựng được, Ngô tuy không xuất thủ, nhưng Luân Hồi Điện, cũng đủ sức khiến hắn vẫn lạc!" Giọng Hồng Quân lại lần nữa truyền đến.

Uy lực của Luân Hồi Điện Hậu Thổ rõ ràng, đã nghiên cứu Luân Hồi Điện mấy ngàn năm, há lại không hiểu, uy lực của Luân Hồi Điện cực kỳ cường đại, nhưng lại không thể phát huy ra được.

Trừ phi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, nếu không, căn bản không thể hoàn toàn chưởng khống Luân Hồi Điện.

Nếu Luân Hồi Điện thật sự toàn lực ra tay đối phó Vu Mãng, e rằng Vu Mãng, cũng không thể chống đỡ nổi.

Chỉ là Hậu Thổ bây giờ quyết định, có thể sẽ để Luân Hồi Điện uy hiếp Vu Mãng.

“Hậu Thổ, không cần lo lắng, ta đến đón nàng về nhà, ai cũng không cản được ta!” Giọng Vu Mãng truyền đến.

Ta đến đón nàng về nhà, ai cũng không cản được ta!

Câu nói này, khiến trong lòng Hậu Thổ run rẩy, nàng cắn răng, nói: “Vu Mãng, xin cứu ta ra, ta không muốn ở lại đây, không muốn thân hóa luân hồi!” “Hậu Thổ!” Đạo Tổ Hồng Quân dường như đã nổi giận.

Nghe lời Hậu Thổ, Vu Mãng lại cười, Vu Mãng nói: “Ta biết rồi, Hậu Thổ, hôm nay bất kể là ai, cũng không thể ngăn cản ta đón nàng về nhà!” Lời nói của Vu Mãng, như thể nói cho Hồng Quân nghe, Hồng Quân nghe xong, tuy hợp đạo, nhưng cũng cảm thấy một tia bất mãn.

Hồng Quân sau khi hợp đạo, liền tương đương với chấp pháp giả của Thiên Đạo, Hồng Quân cũng đã mất đi cảm xúc, chỉ nghe theo lời Thiên Đạo, một Vu Mãng bây giờ lại đang cản trở việc chấp pháp.

Hồng Quân rất ít khi tự mình ra tay trừng trị Đại Năng Hồng Hoang, trừ phi đối phương thật sự đã phạm phải tội tày trời.

Bây giờ cũng vậy, Hồng Quân sẽ không tự mình ra tay, nhưng có thể kích phát uy lực của Luân Hồi Điện.

Chỉ thấy Luân Hồi Điện lại lần nữa bùng phát quang mang, xung quanh Luân Hồi Điện như xuất hiện từng trận khí đen, xung quanh Vu Mãng, như xuất hiện địa ngục vậy, Lục Đại Luân Hồi cảnh của Luân Hồi Điện, như thể toàn bộ đều giáng xuống thân Vu Mãng.

“Uy lực luân hồi này, được hóa thành từ nguyện lực của Lục Đạo chúng sinh, dưới Thánh Nhân khó có thể chống đỡ, Vu Mãng, cẩn thận!” Hậu Thổ kêu lên.

Vu Mãng cảm giác thân thể mình như muốn bị lực luân hồi xé nát,

Luân Hồi Điện lại có thể phát huy ra uy lực công kích như vậy!

Xem ra uy lực của Luân Hồi Điện, Hậu Thổ chưa hoàn toàn lĩnh ngộ!

Thiên Ngô nhìn Vu Mãng bị lực luân hồi vây khốn, có lòng muốn ra tay, nhưng thân thể hắn bị thương quá nặng, xông lên, cũng chỉ sẽ trở thành gánh nặng của Vu Mãng mà thôi.

Một trận chiến đấu, chỉ có thể do một mình Vu Mãng tiến hành!

Đối mặt với lực luân hồi của Luân Hồi Điện, Vu Mãng không hề hoảng sợ chút nào, hắn cũng biết, muốn chém nát Luân Hồi Điện, chỉ dựa vào sức mạnh mà hắn lĩnh ngộ, là không đủ, Khai Thiên, e rằng cũng khó mà phá hủy.

Nhưng bây giờ, Vu Mãng có năng lực mới!

Thân thể Vu Mãng đột nhiên bao phủ một tầng khí huyết hồng, thân thể Vu Mãng bạo trướng gấp đôi, Vu Mãng vốn khi thi triển Tổ Vu chân thân, cao mười vạn trượng, bây giờ đã đạt đến hai mươi vạn trượng.

Trong nháy mắt, khi Thiên Ngô nhìn Vu Mãng, có một cảm giác muốn quỳ bái trước Vu Mãng, đây là chuyện gì?

Vu Mãng rốt cuộc đã thi triển chiêu số gì?

Khi nhìn Vu Mãng, trên mặt Thiên Ngô tràn đầy vẻ không thể tin được, loại năng lực này, chỉ xuất hiện khi đối mặt với tượng Bàn Cổ.

Vì sao Vu Mãng lại có loại khí tức này?

Hiện tại toàn thân Vu Mãng đều bao quanh huyết khí, Vu Mãng tay cầm cự phủ, như thể Bàn Cổ hạ phàm vậy.

"Vu Thần Hạ Phàm", một chiêu này không chỉ ban cho Vu Mãng sức mạnh cực kỳ to lớn, mà còn nâng cao tất cả năng lực của Vu

Mãng.

Vu Mãng tay cầm Ám Huyết Phủ, cảm thấy Lực Chi Pháp Tắc mạnh hơn vừa rồi rất nhiều, một phủ chém xuống, trong nháy mắt đã chém đôi cả thiên địa.

Như Bàn Cổ trong truyền thuyết vậy, bây giờ một phủ của Vu Mãng, uy lực thực sự quá khủng khiếp rồi.

Một phủ chém nát luân hồi, Luân Hồi Điện trước mặt bùng phát ra một cỗ uy thế càng khủng khiếp hơn, nơi nó quét qua, tất cả oan hồn đều bị chấn nát, Luân Hồi Điện bùng phát ra uy lực cuối cùng, muốn chống lại Vu Mãng.

Chương 169

Đối mặt với công kích của Luân Hồi Điện, Vu Mãng như không nhìn thấy gì, Vu Mãng chém một phủ ra ngoài, chịu công kích của Luân Hồi Điện, đồng thời Ám Huyết Phủ của Vu Mãng cũng chém lên Luân Hồi Điện.

Trên người Vu Mãng chịu công kích của Luân Hồi Điện, khiến Bàn Cổ Huyết Khí trên người Vu Mãng bị chấn nát không ít, ngay cả ngực Vu Mãng cũng xuất hiện một vết thương sâu có thể nhìn thấy xương.

Rắc!

Trên Luân Hồi Điện xuất hiện một vết nứt, một vết nứt lan rộng ra xung quanh.

Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Điện, bị Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém thành hai nửa.

"Vu Mãng, ngươi hôm nay phá hoại Luân Hồi Điện, đây là nhân quả Thiên Đạo, hậu quả không phải ngươi có thể gánh chịu được!" Giọng Hồng Quân lại lần nữa truyền đến.

"Bất kể có hậu quả gì, ta đều có thể chấp nhận!

Nhưng bây giờ, cút đi cho ta!" Vu Mãng Ám Huyết Phủ chém lên trời.

Khai Thiên, Thức thứ nhất!

Trong trạng thái Vu Thần Hạ Phàm, bất kể là Lực Chi Pháp Tắc, hay chiêu số của Vu Mãng, uy lực đều có thể tăng lên gấp đôi trở lên, bây giờ Khai Thiên Thức thứ nhất, uy lực mạnh hơn rất nhiều.

Một phủ chém ra, trong nháy mắt đã chém đôi bầu trời, kim quang

của Hồng Quân, cũng lúc này biến mất.

Thiên Ngô nhìn Vu Mãng, ánh mắt như đang nhìn quái vật vậy.

Vu Mãng không chỉ đập nát Luân Hồi Điện, còn dám ra tay với Hồng Quân?

Một vị Tổ Vu, đúng là một tên mãng phu.

Vu Mãng ra tay không màng hậu quả, chẳng bận tâm đối phương mạnh yếu, chỉ cần muốn ra tay thì sẽ toàn lực xuất thủ.

Đối với Hồng Quân cũng vậy!

Trong thế giới Hồng Hoang, kẻ dám làm như vậy e rằng chẳng có một ai, ngay cả Thánh nhân cũng không dám hành động ngông cuồng đến mức ấy!

Thế mà hôm nay, Vu Mãng lại dám làm ra chuyện tày trời này, quả thực là cực kỳ ngông cuồng!

E rằng sau hôm nay, Hồng Quân sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vu Mãng.

Không phải Vu Mãng không sợ hãi, Vu Mãng không biết sự tồn tại của Hồng Quân, cũng chẳng biết Thiên Đạo sau lưng Hồng Quân lợi hại đến mức nào, nhưng hắn biết, hôm nay bất kể là ai, cũng không thể ngăn cản hắn cứu Hậu Thổ.

Luân Hồi Điện bị nứt toác, Hậu Thổ ở bên trong Luân Hồi Điện vận dụng Địa Thổ Pháp Tắc, liên kết cùng Vu Mãng công kích, cuối cùng đã hủy diệt được một tòa Luân Hồi Điện.

Sau khi Luân Hồi Điện tan nát, nó không biến mất mà quay trở về giữa mi tâm Hậu Thổ.

“Hậu Thổ, Luân Hồi Điện…” Vu Mãng thấy vậy, kinh hô một tiếng.

“Không sao đâu, bây giờ nó không uy hiếp được ta, Vu Mãng, cảm ơn ngươi, không ngờ lại vì ta mà dính vào nhân quả Lục Đạo Luân Hồi!” Hậu Thổ thở dài, có chút áy náy nói.

“Hậu Thổ, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi hóa Luân Hồi!” Vu Mãng đáp.

Nghe lời Vu Mãng nói, lòng Hậu Thổ có chút cảm động, vừa mở miệng, lại nghe Vu Mãng tiếp tục nói: “Nếu ngươi hóa Luân Hồi, Vu tộc chúng ta sẽ không còn ai biết luyện khí nữa!” “Chẳng lẽ trong mắt ngươi, ta chỉ là một luyện khí sư sao?” Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói, ánh mắt có chút phức tạp.

“Đương nhiên không phải!” Vu Mãng lại nói, Hậu Thổ nghe xong, mắt sáng lên, chỉ nghe Vu Mãng tiếp tục: “Vu tộc chúng ta không thể thiếu ngươi, nếu không thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận sẽ không thể bày ra được!” Sắc mặt Hậu Thổ khẽ biến, hít sâu một hơi, cuối cùng nói: “Thôi được rồi, ta trở về đây, Vu Yêu đại chiến sắp diễn ra, ta e rằng nhất định phải quay về thôi!” Hậu Thổ đi trước, rời khỏi Phong Đô, Vu Mãng và Thiên Ngô theo sát phía sau.

Ba người trở về lãnh địa Vu tộc.

Lúc bấy giờ, ma sát giữa Vu Yêu hai tộc càng lúc càng lớn, thậm chí có mấy khu vực đã bắt đầu giao tranh, có hàng chục vạn Vu Yêu tộc đã vẫn lạc trong một năm.

Sau trận đại chiến Vu tộc lần trước, chỉ sau khoảng năm ngàn năm dưỡng sức, số lượng Vu tộc hiện tại đại khái khoảng một trăm ức.

Nhân tộc gặp phải kiếp nạn như vậy, trải qua mấy trăm năm hồi phục, cũng đã khôi phục được một ngàn vạn số lượng.

Nhưng số lượng Yêu tộc, lại nhiều hơn Vu tộc mấy lần!

Dù sao Yêu tộc bao gồm vạn tộc trên thiên hạ, lần này Đông

Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn dường như cũng có thể lợi dụng tài nguyên Thiên Đình, chiêu mộ và bồi dưỡng không ít các tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Trận chiến lần này, hoàn toàn không giống với Vu Yêu đại chiến năm ngàn năm trước.

Chương 170

Năm ngàn năm trước, Yêu tộc quá xem thường Vu tộc, vì vậy đã mất đi cơ hội, thậm chí tổn thất nhiều Đại Yêu, nhưng lần này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không xem thường Vu tộc, muốn chiến thì sẽ triệt để tiêu diệt Vu tộc!

Đại chiến lần này, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, chỉ có một bên được tồn tại!

Đại quân Vu tộc xuất phát chiến đấu, Vu tộc lần này, vẫn sẽ như lần trước, tiến công Bất Chu Sơn!

Khu vực Bất Chu Sơn vô cùng rộng lớn, một Chân Tiên bình thường muốn vượt qua Bất Chu Sơn cũng cần không ít thời gian, muốn leo lên đỉnh Bất Chu Sơn thì không có mấy năm cũng khó mà đến được.

Vu tộc muốn đến Bất Chu Sơn, từ Vu địa Vu tộc đi đến Bất Chu Sơn cũng cần mười năm thời gian, hiện tại Vu tộc dốc toàn lực tiến về phía trước, ôm tâm tư một trận định sinh tử.

Hiện tại Vu tộc chia thành bốn chi quân đội tiến về Bất Chu Sơn, sau khi tiếp cận Bất Chu Sơn, sẽ tiếp tục phân tán, bắt đầu tiến công từ chân Bất Chu Sơn, cuối cùng sẽ công vào Thiên Cung trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đó cũng là phương thức tiến công của Vu tộc.

"Phương thức này ta đã sử dụng rồi, nếu bây giờ lại sử dụng một lần nữa, e rằng sẽ bị Yêu tộc mai phục!" Hậu Thổ nói.

"Ta cách Bất Chu Sơn thực sự quá xa rồi, ta đột kích Yêu tộc, có thể bất ngờ, nhưng Yêu tộc cũng sẽ đại ý, lần này ta muốn làm như

lần trước, thực sự quá khó khăn!" Huyền Minh cũng nói.

"Nhưng ta không có cách nào khác, không đi trực tiếp thì chẳng lẽ ta bay đi sao?" Cộng Công nói.

"Không, ta thực sự có thể bay đi!" Hậu Thổ đột nhiên nói.

"Cái gì?

Vu tộc ta đâu phải ai cũng hiểu ngự phong thuật, mà dù hiểu ngự phong thuật thì tốc độ cũng không bằng tốc độ ta chạy dưới đất, ta muốn bay đi chi bằng quá ngu xuẩn!" Chúc Dung nói.

"Không phải ta bay đi, mà là do người khác mang ta đi!" Hậu Thổ nói.

"Cái gì?

Do người khác mang ta đi?

Hậu Thổ, nói rõ một chút!" Đế Giang nói.

"Vu Mãng hiểu Tụ Lý Càn Khôn chi thuật, với thực lực hiện tại của Vu Mãng, muốn chứa một trăm ức Vu tộc thì quá khó khăn, nhưng nếu là một tỷ Vu tộc thì có thể làm được!" Hậu Thổ nói.

"Tụ Lý Càn Khôn?

Vu Mãng lại hiểu loại pháp thuật này sao?" Nghe lời Hậu Thổ nói, các Tổ Vu đều vô cùng kinh ngạc.

Chiêu Tụ Lý Càn Khôn này, đâu phải chiêu số bình thường, đó là pháp thuật độc môn của Trấn Nguyên Tử, loại chiêu số này, đừng nói là Tổ Vu, ngay cả các Đại Năng Hồng Hoang khác cũng không thể hiểu được.

"Chuyện này ta có thể làm chứng, quả thật là thật!" Cộng Công nói.

“Nếu là như vậy, ta muốn đến Bất Chu Sơn, sẽ đơn giản hơn, chỉ là nếu cứ mười lần qua lại Bất Chu Sơn mới có thể đưa toàn bộ Vu tộc chúng ta đến Bất Chu Sơn, thì cũng cần không ít thời gian!” Cửu Phượng nói.

“Chuyện này cứ giao cho ta đi!” Đế Giang lúc này nói.

“Đế Giang lĩnh ngộ không gian pháp tắc, muốn đưa Vu Mãng từ đó đến Bất Chu Sơn, chỉ cần một ngày là đủ, như vậy, một trăm ức Vu tộc chúng ta muốn đến Bất Chu Sơn, chỉ cần không đến mười ngày là có thể làm được!” Hậu Thổ lại nói.

Kế hoạch của Hậu Thổ khiến tất cả Tổ Vu đều có chút nằm ngoài dự liệu, nhưng nếu kế hoạch này muốn hoàn thành thì nhất định phải mượn năng lực của Vu Mãng và Đế Giang.

Nếu thành công, không thể đạt được hiệu quả đột kích lớn như lần trước, nhưng loại đột kích này, tuyệt đối sẽ đạt được thành quả không tồi.

Chính vì vậy, các Tổ Vu đều thông qua một đề nghị, để một trăm ức Vu tộc từ mười hướng tiến công Bất Chu Sơn!

Không ít đại quân Yêu tộc hiện tại đang tiến về tộc địa Vu tộc, nhưng lại không biết rằng, Vu tộc hiện tại đang chuẩn bị xuất hiện quanh Bất Chu Sơn.

Tụ Lý Càn Khôn chi thuật của Vu Mãng, có thể chứa một tỷ Vu tộc.

Hiện tại Vu Mãng có thể đưa một tỷ Vu tộc đến dưới chân Bất Chu Sơn trong một lần, chỉ trong mười ngày, toàn bộ Vu tộc đã ở dưới chân Bất Chu Sơn!

Toàn bộ Vu tộc, cùng một ngày phát động tiến công lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Yêu tộc Thiên Đình hoàn toàn không ngờ sẽ có chuyện này xảy ra, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vốn đã phái không ít cường giả Yêu tộc, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với Vu tộc tại tộc địa Vu tộc, nhưng hiện tại Vu tộc lại đến dưới chân Bất Chu Sơn sớm hơn mười năm.

Không ai biết Vu tộc đã làm gì, nhưng hiện tại Vu tộc đã xuất hiện dưới chân Bất Chu Sơn, Yêu tộc nhất định phải ứng phó thật tốt.

Chương 171

"Thái Nhất, lần này là trận chiến sinh tử giữa Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc chúng ta, Vu tộc dốc toàn lực xuất chiến, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường!" Chỉ nghe Đế Tuấn nói.

"Đại ca, chúng ta phải đối phó với Vu tộc này như thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Trước tiên phái ra đại lượng Yêu tộc xuất thủ, nếu các Tổ Vu này bị tách ra, ta có thể tìm cách từng bước đánh giết!" Ánh mắt Đế Tuấn tràn đầy sát cơ, "Với uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta, muốn đơn độc chém giết các Tổ Vu này, thực sự quá dễ dàng!" "Thì ra là vậy, tốt, nếu đã như vậy, vậy ta sẽ chém giết Tổ Vu trước, chỉ cần chém giết các Tổ Vu này, thì sẽ không thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, Yêu tộc ta nhất định có thể thắng lợi!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa nghe, lập tức nói.

"Ta đã phái mười ức Yêu tộc làm tiên phong, hiện tại Vu tộc cũng sẽ phải quay về, chỉ có thể cần mất mười ngày thời gian mới có thể quay về!" Đế Tuấn nói.

"Lúc đó Yêu tộc chúng ta ra tay, trước sau giáp công, Vu tộc này chắc chắn phải chết!" Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất tràn đầy vẻ hân hoan.

Lúc này, chỉ thấy có ba người bước vào, trong ba người đó, có một nam tử, hai người còn lại đều là nữ nhân tuyệt sắc.

Ba người này đều có lai lịch không tầm thường, nam tử chính là Long Vương, trong đó một nữ tử là Tổ Phượng, nữ tử còn lại là tộc trưởng Phượng tộc, Phượng Minh.

Mặc dù ba người đều là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng thực

lực lại có không ít chênh lệch.

Long Vương và Tổ Phượng đều là cường giả thời thượng cổ, tuy rằng cùng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại có thể dễ dàng chém giết các tồn tại Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác.

Phượng Minh tuy cùng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại kém xa hai người.

Hiện tại Phượng Minh không chỉ đi theo Tổ Phượng, mà còn là thủ hạ của Tổ Phượng.

Tình hình hiện tại của Tổ Phượng tốt hơn Long Vương không ít, Long tộc của Long Vương gần như bị diệt tộc, nếu có tàn dư thì cũng không nhiều, ngược lại Long Cung Đông Hải, lại bị một đám cá chép chiếm lĩnh.

Hiện tại Long Vương, tuy là Yêu Sư Thiên Đình, nhưng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

"Tổ Phượng, Long Vương,!" Thấy ba người, Đế Tuấn mỉm cười nói.

"Nghe nói Vu tộc bắt đầu tiến công Thiên Đình ta, ta đến nghe hai vị Yêu Đế sai khiến!" Tổ Phượng đáp lời.

"Tốt, hai vị nguyện ý xuất thủ, Yêu tộc ta trận chiến này tất thắng!" Đế Tuấn lại nói.

"Báo!" Lúc đó, có một Yêu tộc đột nhiên xông vào Đại Điện Thiên Cung, nói.

"Chuyện gì?" Chỉ nghe Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Hai vị Yêu Đế, có Vu tộc đã đột phá sườn núi Bất Chu Sơn rồi, e rằng không cần bao lâu nữa, sẽ có thể đến giữa núi!" Chỉ nghe tên Yêu tộc đó nói.

“Cái gì?

Sao có thể?

Vu tộc chẳng phải ba ngày trước mới phát động tiến công sao?

Sao lại nhanh như vậy mà đến giữa núi?” Đế Tuấn cũng đầy vẻ kinh ngạc, hỏi.

“Thủ lĩnh của một chi quân đội Vu tộc là Tổ Vu Vu Mãng, Vu tộc do hắn dẫn dắt vô cùng cường đại, thế như chẻ tre, đại quân của chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ!” Tên binh sĩ Yêu tộc đó nói.

“Vậy các Tổ Vu khác đâu?” Đế Tuấn lại hỏi.

“Các Tổ Vu khác tuy đang tiến công Bất Chu Sơn của ta, nhưng Bất Chu Sơn của ta có nhiều đại trận do các Yêu Thần bố trí, đã vây khốn các Tổ Vu này, bước tiến của họ chậm lại!” Tên binh sĩ Yêu tộc đó nói.

“Xem ra chỉ có một mình Tổ Vu Vu Mãng có thể đến giữa núi, đây cũng là đại họa của Yêu tộc ta, nhất định phải loại bỏ trước một bước!” Ánh mắt Đế Tuấn tràn đầy sát cơ.

“Đế Tuấn Yêu Đế, nếu đã như vậy, vậy cứ để ta đi đi!” Long Vương nói.

“Long Vương, ngươi có nắm chắc không?

Thủy Kỳ Lân đã chết trong tay Vu Mãng!” Đế Tuấn nhìn Long Vương, hỏi.

“Thực lực của Thủy Kỳ Lân quả thực lợi hại, nhưng hắn quá ngu xuẩn, chưa hoàn toàn hồi phục đã giao thủ với Vu Mãng, nên mới chết trong tay Vu Mãng, hắn tự đại, nhưng ta Long Vương hiện tại đã khôi phục trạng thái toàn thịnh, ta muốn giết Vu Mãng, dễ như trở bàn tay!” Long Vương đáp lời.

“Tốt, nếu đã như vậy, Long Vương, vậy cứ để ngươi đi giải quyết Vu Mãng, mang thủ cấp của Vu Mãng về đây cho ta!” Đế Tuấn nói.

“Tuân lệnh!” Long Vương nói xong liền quay người rời đi, bước ra ngoài.

“Nếu Long Vương đã xuất thủ, vậy ta không cần phải xuất thủ bây giờ, nếu hai vị Yêu Đế có chỗ nào cần dùng đến ta, xin hãy gọi lại cho ta!” Tổ Phượng nói xong, cũng rời khỏi đó.

Chương 172

"Đại ca, Long Vương có thể đối phó được với Vu Mãng không?" Chỉ nghe Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Long Vương tuy là đứng đầu Tam Tộc thời thượng cổ, nhưng hiện tại đâu còn là Hồng Hoang thượng cổ, trong tay cũng không có pháp bảo cường đại, luận nhục thân, cũng không sánh bằng Vu Mãng!" Đế Tuấn lắc đầu nói.

"Ý của Đại ca là, Long Vương chắc chắn sẽ bại sao?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Thực tế là, chắc chắn không thể thắng nổi!" "Vậy Đại ca vì sao lại để hắn xuất thủ?" "Để hắn đi thăm dò thực lực của Vu Mãng cũng tốt, nếu Vu Mãng thực sự không thể chống đỡ được, ta sẽ vây khốn hắn trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận của ta, sau đó để Long Vương và các Yêu tộc khác kéo dài thời gian, ta sẽ đi thu thập các Tổ Vu khác!" Đế Tuấn đáp lời.

Nghe lời Đế Tuấn nói, mắt Đông Hoàng Thái Nhất sáng lên: "Đại ca nói không sai, Vu Mãng tuy thực lực cường đại, nhưng bản tính lỗ mãng, nếu bị vây khốn trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, thì sẽ không thể tham gia vào trận Vu Yêu đại chiến này!" "Lúc đó ta chỉ cần thu thập các Tổ Vu khác, sau đó quay lại giải quyết Vu Mãng, thì sẽ dễ như trở bàn tay, kế sách của Đại ca thật khiến Thái Nhất bội phục!" Ánh mắt Đế Tuấn tràn đầy hận thù, nói: "Vu Mãng tuy thực lực cường đại, nhưng thù hận giữa hắn và Thiên Đình ta, còn cao hơn cả trời, ta nhất định sẽ tính sổ với hắn, nhưng, không phải bây giờ!" Đế Tuấn không thể quên chín đứa con trai đã chết trong tay Vu Mãng, mối thù này kiếp này nhất định phải báo, nhưng hiện tại quan trọng

hơn là phải đối phó với Vu tộc!

"Tốt, ta cũng nên đi ra ngoài xem sao!" Đế Tuấn nói xong, thân thể hóa thành một đạo quang mang liền rời khỏi Thiên Cung.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, không trực tiếp đi tìm Vu Mãng, mà đi gặp một người.

Người đó thấy Đế Tuấn, lập tức hướng Đế Tuấn hành lễ: "Tham kiến Yêu Đế!" "Phục Hy Yêu Tôn, ngươi có thể đến thực sự quá tốt rồi, ta vốn muốn mời cả Nữ Oa nương nương giúp đỡ ta, nhưng Nữ Oa nương nương là Thánh nhân, trận chiến này e rằng không thể tham gia, chỉ có một mình Phục Hy Yêu Tôn!" Đế Tuấn thở dài nói.

Phục Hy nghe lời Đế Tuấn nói, có chút áy náy nói: "Phục Hy tuy không phải người của Thiên Đình, nhưng cũng là Yêu tộc, hôm nay Vu Yêu đại chiến, Phục Hy ta cũng đương nhiên phải xuất chiến, còn về Nữ Oa, ta đã khuyên, nhưng nàng không chịu ra tay!" "Chỉ cần Nữ Oa, nếu Yêu tộc thực sự đến lúc sinh tử tồn vong, sẽ xuất thủ, bảo vệ một tia huyết mạch Yêu tộc!" Đế Tuấn mỉm cười nói: "Nữ Oa nương nương có lòng quan tâm, Đế Tuấn ta liền mãn nguyện rồi, lần này có Phục Hy Yêu Tôn xuất thủ, Yêu tộc ta nhất định có thể giành chiến thắng!" "Hy vọng là như vậy!" Phục Hy nói.

"Phục Hy Yêu Tôn, kỳ thực lần này ta có một chuyện cần ngươi xuất thủ!" Đế Tuấn lại nói.

"Yêu Đế có chuyện gì cần Phục Hy xuất thủ?" Phục Hy hỏi.

"Ta đã cho ngươi mượn Hà Đồ Lạc Thư, lại truyền thụ cho Phục Hy Yêu Tôn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tin rằng Phục Hy Yêu Tôn đã học được hết rồi!" Đế Tuấn nói.

"Ta đã nắm giữ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chỉ là một đại trận ta chưa từng sử dụng, không biết có thể vây khốn được ai!" Phục Hy

lại nói.

“Phục Hy Yêu Tôn, lần này ta nhờ cả vào ngươi, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được!” Đế Tuấn cười nói.

“Yêu Đế, ngươi muốn ta đi đối với ai sử dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận?” Phục Hy lại hỏi.

“Vu Mãng!” Đế Tuấn đáp lời.

Tổ Phượng và Phượng Minh rời khỏi Thiên Cung, chỉ nghe Phượng Minh nhỏ giọng hỏi: “Tổ Phượng, lần Vu Yêu đại chiến này đã bắt đầu, nhưng hiện tại cục diện không rõ ràng, nếu ta đi ra ngoài, có thể gặp nguy hiểm!” “Hãy nói tộc nhân đừng hỗn loạn, mọi chuyện nghe ta chỉ huy, một Tổ Vu Vu Mãng, không phải người bình thường, Phượng tộc ta hiện tại cũng không còn là bá chủ Hồng Hoang nữa, ta đã tốn mấy vạn năm thời gian mới có thể Niết Bàn Trọng Sinh, không thể dễ dàng lãng phí cơ hội lần này!” Tổ Phượng nói với Phượng Minh.

“Tổ Phượng nói đúng, ta tuy hiện tại đầu hàng Yêu tộc Thiên Đình, nghe Thiên Đình hiệu lệnh, nhưng Phượng tộc ta là linh tộc được trời đất sinh ra, thực lực thông thiên, há lại để mấy man tộc này có thể so sánh được?

Phượng tộc cao quý của ta, sớm muộn gì cũng sẽ lại trở thành chủ thiên địa!” Phượng Minh lập tức nói.

“Bây giờ nói chuyện đó còn quá sớm, lần Vu Yêu đại chiến này, Phượng tộc ta nhất định có thể đạt được lợi ích từ đó!” Tổ Phượng lại nói.

“Chỉ là lần này Yêu tộc có một vị Thánh nhân, Thánh nhân Yêu tộc sẽ không xuất thủ sao?” Phượng Minh lại hỏi.

“Hồng Quân hợp đạo, trời đất có pháp tắc, Thánh nhân không nên

can thiệp vào kiếp nạn này, nếu không thì Thánh nhân vị cũng sẽ gặp kiếp nạn, nhưng ta cứ tĩnh quan kỳ biến rồi hãy nói!" Tổ Phượng lại nói.

"Vâng, Tổ Phượng!" Phượng Minh nói.

Vu Mãng dẫn dắt Vu tộc, tiếp tục tiến lên, phàm là kẻ cản trở, đều bị Vu Mãng và Vu tộc của hắn chém giết.

Vu Mãng dũng mãnh vô cùng, dường như dẫn dắt Vu tộc của hắn cũng trở nên dũng mãnh tương tự.

Vu Mãng có thể dẫn động huyết khí Bàn Cổ của các Vu tộc thủ hạ, loại huyết khí Bàn Cổ này, thậm chí có thể khiến thủ hạ của hắn lấy một địch mười, thêm vào Ám Huyết Phủ của Vu Mãng có uy lực như vậy, chỉ cần đối phương trong tay không có Tiên Thiên Chí Bảo, thực lực không phải Thánh nhân, há lại có thể chống đỡ được Vu Mãng?

Hiện tại, bất kể trên không hay trong núi Bất Chu Sơn, đều có đại lượng Yêu tộc xuất hiện, các Yêu tộc này hiện tại không ngừng lao đến, nhưng nhìn các Yêu tộc này, Vu tộc không hề sợ hãi.

Các Yêu tộc ở trong đó chỉ cần dám đến, Vu tộc liền lập tức nghênh đón, bị thương, cũng không tiếc.

Không lâu sau đó, đại quân Vu tộc do Vu Mãng dẫn dắt phát hiện các Yêu tộc xung quanh không còn tấn công nữa, khiến Vu Mãng cảm thấy lạ.

Các Yêu tộc này trước đó vẫn luôn cản trở bước tiến, chẳng lẽ bây giờ các Yêu tộc này không còn ra tay nữa?

Đúng lúc đó, mặt đất đột nhiên vươn ra từng cánh tay, kéo không ít Vu tộc nhân xuống dưới, đó là Yêu tộc thuộc tính Thổ dưới lòng đất, có thể hành động tự do dưới lòng đất, hiện tại vừa kéo Vu tộc nhân

xuống, liền có thể cắt cổ họng Vu tộc nhân.

Các Yêu tộc này ẩn mình dưới đất phát động loại tấn công này, nhất thời, có mấy vạn Vu tộc nhân bị giết chết, nhưng những Vu tộc nhân bị kéo xuống đất có mấy chục vạn, trên người đều có huyết khí Bàn Cổ.

Hiện tại có những Vu tộc không bị giết chết trực tiếp, lập tức phản công trong bùn đất, các Vu tộc nhân này liều chết phản công, lập tức liền chém giết đại lượng Yêu tộc.

Thường Nga đi theo bên cạnh Vu Mãng, cũng rút vũ khí hình mặt trăng ra chém giết kẻ địch phía trước, chỉ thấy các Yêu tộc xung quanh đây, dường như chỉ muốn vây khốn Vu Mãng và những người khác, không còn xông vào cản trở bộ lạc Vu Mãng như trước nữa.

Chương 173

"Vu Mãng Tổ Vu, chỗ này e rằng có cạm bẫy, chúng ta phải làm sao?" Thường Nga hỏi.

Vu Mãng không mở miệng, chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện một cự ảnh cao trăm vạn trượng, cự ảnh đột nhiên xuất thủ, chỉ thấy một cái đuôi to lớn quật xuống, mấy chục vạn Vu tộc bị đập chết tại chỗ.

Vu Mãng trừng mắt nhìn đạo cự ảnh kia, trong mắt mang theo một tia ngạc nhiên: "Long tộc?

Ở đây lại có Long tộc?" "Con Long Yêu này cực kỳ to lớn, tuyệt đối không phải Long tộc bình thường, Vu Mãng Tổ Vu, nhìn xem, vảy rồng trên cơ thể nó có ngũ sắc, đó là Long Vương!

Sao Long Vương lại không phải đã bị giết chết trong thời kỳ Hồng Hoang thượng cổ sao?

Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?" Thường Nga chỉ vào con cự long kia, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Thủy Kỳ Lân còn sống lại, Long Vương, Tổ Phượng có tái xuất hiện, ta cũng không cảm thấy kỳ quái!" Vu Mãng đáp lời.

Long Vương lại phun ra một đạo kim sắc hỏa diễm, đạo hỏa diễm đó dường như là Hỏa Diễm Phần Thiên giáng xuống nhân gian, lại hơn mười vạn Vu tộc bị thiêu chết.

Thực lực của các Vu tộc này, trước mặt Long Vương lại hiện ra quá yếu ớt, dường như chỉ là loài kiến hôi vậy.

Vu tộc đi theo Vu Mãng có năm sáu ức, vốn Vu Mãng muốn đưa họ đến Thiên Cung Bất Chu Sơn, nhưng đã là chiến tranh, thì không

thể không có thương vong, Vu Mãng cũng không cho rằng các Vu tộc này có thể không chết một ai.

Chỉ là hiện tại, Long Vương dám tùy tiện tàn sát Vu tộc ở đây, Vu Mãng há lại có thể dung nhẫn?

"Vu Mãng?" Long Vương vươn cái đầu khổng lồ ra, cái đầu to mấy chục vạn trượng, hai con mắt to như mặt trời nhìn chằm chằm vào Vu Mãng.

Khí thế của Long Vương hách nhân như vậy, các Vu tộc ở đó, cũng bị dọa sợ hãi!

Nhưng Vu Mãng không đáp lời Long Vương, Vu Mãng một phủ chém xuống Long Vương.

Vu Mãng đâu có rảnh nói lời thừa thãi với Long Vương, Long Vương đã giết nhiều Vu tộc nhân như vậy, Vu Mãng tự nhiên không thể tha cho Long Vương, giết chết hắn, coi như báo thù cho thủ hạ của mình!

Lực chi Pháp Tắc xuất hiện, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, thậm chí có thể uy hiếp Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Long Vương rõ ràng không phải Cửu Chuyển Chuẩn Thánh bình thường, thời thượng cổ Hồng Hoang, Long Vương là một trong Hỗn Độn Tam Linh, tuy là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng lại có thể xưng là Chuẩn Thánh đệ nhất dưới Thánh nhân.

Hiện tại Long Vương đã khôi phục thực lực toàn thịnh, ở đây, Long Vương cũng tin rằng dưới Thánh nhân, thực lực của mình có thể xếp thứ nhất!

Long Vương vươn long trảo, trên long trảo xuất hiện kim sắc quang mang, một trảo vỗ xuống, đã cản được rìu của Vu Mãng.

Nhưng máu rồng màu vàng óng, lại bắn lên người Vu Mãng!

Thân hình Vu Mãng chỉ có mười vạn trượng, nhưng rìu cũng có mười vạn trượng, một phủ chém vào long trảo của Long Vương, cứng rắn làm Long Vương bị thương.

"Dám làm ta bị thương?

Ngươi phải chết!" Long Vương gầm lên một tiếng giận dữ, long trảo lại lần nữa phát tán kim quang, vỗ xuống Vu Mãng.

Công kích của Long Vương cực kỳ khủng bố, toàn lực xuất thủ, hàm chứa thiên địa chi thế, các Vu tộc ở đó chỉ cảm thấy đại họa lâm đầu.

Thường Nga hoa dung thất sắc, nhìn về phía Vu Mãng, nhưng Vu Mãng lại căn bản không biết lùi bước, chỉ biết xông lên một cách vô tiền khoáng hậu, hiện tại cũng vậy, Vu Mãng xông thẳng về phía kim sắc long trảo.

Ám Huyết Phủ lại lần nữa giơ lên, chém về phía Long Vương, lần này, trên rìu của Vu Mãng bùng nổ ra một cỗ cự lực.

Tứ Bội Bàn Cổ chi lực!

Chém!

"Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, trong mắt vô số Vu tộc và Yêu tộc, một trảo của Long Vương, đã bị chém đứt, một phủ thế đi cực kỳ khủng bố, chém vào cơ thể Long Vương.

Trên cơ thể Long Vương cũng xuất hiện một vết thương nghiêm trọng, mưa máu vàng óng không ngừng rơi xuống.

Tất cả Vu Yêu hai tộc đều kinh ngạc, Long Vương bị thương rồi, bị thương nghiêm trọng đến mức này sao?

"Không!" Long Vương rõ ràng không ngờ lại như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Ta đã đồ sát cả Long tộc, hôm nay ta sẽ đồ sát cả Long Vương!” Vu Mãng nói xong, sau lưng xuất hiện một đôi cánh, Vu Mãng trực tiếp bay ra ngoài, chỉ thấy rìu của Vu Mãng vung về phía Long Vương.

Nhục thân của Long Vương quả thực cường hãn, nhưng muốn cứng rắn chống đỡ công kích của Vu Mãng, căn bản là không thể!

Chương 174

Long Vương cũng hiểu rõ điều này, chỉ thấy Long Vương từ miệng phun ra một viên châu màu vàng, trong nháy mắt, viên châu đó bay thẳng về phía Vu Mãng, đó chính là nội đan của Long Vương, nội đan của Long Vương là nơi tinh hoa toàn thân của hắn hội tụ, uy lực thậm chí có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng Long Vương bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng, vì nội đan tuy uy lực cực lớn, nhưng nếu bị tổn thương, thực lực sẽ bị tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại Long Vương nhìn ra, Vu Mãng tuyệt đối không phải Tổ Vu bình thường, nhất định phải dùng toàn lực!

Nội đan của Long Vương phun ra, đó là một đòn toàn lực, một đòn đủ để trọng thương bất kỳ Chuẩn Thánh nào dưới Thánh nhân.

Nhưng đáng tiếc, người trước mặt Long Vương lại là Vu Mãng!

Ám Huyết Phủ nghiêng chỉ mặt đất, chỉ thấy một phủ chém ra, trong nháy mắt, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một đạo phủ quang chém ra, đạo phủ quang đó chém vào viên nội đan kia, nội đan hoàn toàn không chịu nổi một phủ của Vu Mãng, xuất hiện vết nứt.

"Không!" Long Vương đại kinh, lập tức thu hồi nội đan, nếu nội đan bị hủy diệt, dù còn sống, thực lực cũng sẽ hạ thấp.

Long Vương đâu có cam lòng chịu trọng thương như vậy!

Nhưng một phủ này, không chỉ làm bị thương nội đan của Long Vương, đạo phủ quang đó chém về phía không trung, trong phạm vi vạn dặm quanh Long Vương, tất cả Yêu tộc đều không tránh khỏi

một phủ đó, tại chỗ bị chém thành phấn vụn.

Một phủ này, không biết đã chém giết bao nhiêu chục vạn Yêu tộc, các Yêu tộc này thấy Long Vương xuất hiện, đều cho rằng Long Vương có thể chém giết Vu Mãng, nên mới tụ tập lại, vừa hay đã cho Vu Mãng cơ hội.

Long Vương trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được: "Không thể nào, rõ ràng ngươi chỉ là Thất Chuyển Chuẩn Thánh, sao có thể có thực lực cường đại đến vậy?

Vừa rồi chiêu đó, Khai Thiên?

Ngươi hiểu chiêu số Khai Thiên sao?" "Giết!" Vu Mãng vẫn không đáp lời Long Vương, trong mắt hắn tràn đầy sát cơ.

Phàm là kẻ cản trở bước tiến, bất kể là Long Vương hay Yêu tộc, Vu Mãng đều sẽ không tha!

"Không hổ là Vu Mãng Tổ Vu, thực lực quá đáng sợ, ngay cả Long Vương cũng không thể chống đỡ được rìu của Vu Mãng Tổ Vu!" "Long Vương là một trong Hỗn Độn Tam Linh, tổ tông Long tộc, từng là tồn tại cùng thời với Đạo Tổ Hồng Quân, hiện tại lại không phải đối thủ của Vu Mãng Tổ Vu!" "Nếu Vu Mãng Tổ Vu có thể trở thành Thánh nhân, e rằng các Thánh nhân khác, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn!" Nhiều Vu tộc đều kích động, các Vu tộc này nhìn Vu Mãng trong mắt cũng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Vu Mãng hiện tại trong mắt nhiều Vu tộc, đã siêu việt các Tổ Vu khác.

Ánh mắt Thường Nga cũng mang theo vẻ kính trọng và một tia ái mộ, Thường Nga cũng không thể không thừa nhận, một Tổ Vu như vậy, quả thực đã hấp dẫn nàng.

Long Vương bị Vu Mãng làm cho kinh hãi, nhưng Vu Mãng lại

không tha cho Long Vương, Vu Mãng lại lần nữa vung Ám Huyết Phủ, chém về phía Long Vương, hiện tại Long Vương đã bị thương, Vu Mãng có nắm chắc có thể chém giết Long Vương trong vòng mười phủ.

Long Vương trong lòng đại kinh, nhưng cũng không phải là rồng ngồi chờ chết, Long Vương thân thể chui vào tầng mây, chỉ có một nửa thân thể lộ ra ngoài, chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên giáng xuống từng đạo lôi đình.

Uy lực của các lôi đình này cực kỳ lớn, chỉ thấy lôi đình oanh kích lên người Vu Mãng, nhưng Vu Mãng không hề sợ hãi, ngược lại từng phủ chém về phía không trung.

Long Vương trên không trung bị công kích bằng rìu, vảy rồng trên người trong nháy mắt nổ tung, nếu cứ tiếp tục như vậy, Long Vương e rằng không sống được bao lâu nữa.

Lôi đình của Long Vương có thể nổ tung trên người Vu Mãng, khiến Vu Mãng bị thương, nhưng lại không thể ngăn cản công kích của Vu Mãng, Long Vương cảm thấy tuyệt vọng, một kẻ căn bản không phải Vu tộc, một tên điên!

Thà lấy thương đổi thương, cũng không chịu buông tha!

Đúng lúc đó, chỉ thấy trên không trung một đạo quang mang đột nhiên giáng xuống, bao phủ một khu vực rộng lớn ở đó, tất cả Vu tộc và Yêu tộc, đều bị một đạo quang mang bao trùm.

Khi đạo quang mang này xuất hiện, thực sự khiến người ta trở tay không kịp, không ai nghĩ rằng, đó lại là một kiện chí bảo, một kiện chí bảo, Hà Đồ Lạc Thư!

Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện, chỉ thấy quanh đó lập tức giáng xuống một trận pháp khổng lồ, chính là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Vu Mãng và các Vu tộc ở đó, nhất thời cũng không thể thoát ra được.

Hà Lạc Đại Trận đã chia cắt các Vu tộc ở đó, để các Yêu tộc ở đó bắt đầu tấn công Vu tộc.

Long Vương tuy bị vây khốn trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, nhưng cuối cùng cũng được thở dốc, có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Long Vương, ngươi không sao chứ?" Bên cạnh Long Vương, xuất hiện một nam tử.

Khi thấy nam tử đó, Long Vương đại kinh, hỏi: "Ngươi không phải Đế Tuấn?

Ngươi là ai?

Vì sao Hà Đồ Lạc Thư lại nằm trong tay ngươi?" "Ta là Phục Hy, đây đúng là Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, hắn đặc biệt cho ta mượn kiện linh bảo này, dùng để vây khốn Vu Mãng!

Đợi đến khi Vu Mãng rời khỏi đây, trận Vu Yêu chiến tranh này đã kết thúc rồi!" Phục Hy đáp lời.

Chương 175

"Thì ra là huynh trưởng của Thánh nhân Nữ Oa, Phục Hy, một Tổ Vu như Vu Mãng quả thực không tầm thường, nếu để hắn xuất thủ, có thể sẽ uy hiếp thắng bại của một trận chiến, vây khốn hắn ở đây cũng tốt!" Long Vương đối với Vu Mãng vẫn còn sợ hãi, thực lực của Vu Mãng quá mức khoa trương, hoàn toàn không phải thực lực một Tổ Vu có thể có được.

Nếu không phải giữa trời đất chỉ có sáu vị Thánh nhân, Long Vương thậm chí sẽ cho rằng Vu Mãng là vị Thánh nhân thứ bảy!

Khi nhìn Vu Mãng, Long Vương có một cảm giác mình đã già rồi, đối phó một vị Thất Chuyển Chuẩn Thánh mà còn không ứng phó nổi.

Nếu không phải Phục Hy, hiện tại Long Vương e rằng đã chết rồi!

"Một trận pháp có thể vây khốn hắn ở đây sao?" Long Vương lại hỏi.

Chỉ nghe Phục Hy giải thích: "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận có thể trong chớp mắt khiến các tồn tại dưới Thánh nhân tan thành tro bụi, nhưng Yêu Đế Đế Tuấn biết Vu Mãng có những chiêu số lợi hại có thể phá giải trận pháp, cho nên Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này, kỳ thực đã được cải tiến một phen!" "Chỉ cần vây khốn đối phương trong trận pháp, ở trong trận pháp trải qua một năm, ở thế giới bên ngoài, tắc sẽ trải qua mười năm thời gian, hiệu quả của trận pháp này, chính là muốn vây khốn Vu Mãng ở đây, không để hắn tham gia Vu Yêu đại chiến!" "Chỉ cần vây khốn hắn ở đây hơn một năm, tin rằng Vu Yêu đại chiến cũng đã kết thúc, Thiên Đình ta cũng có thể giành được thắng lợi, lúc đó Vu Mãng rời khỏi đây, cũng sẽ không có bất kỳ tác dụng nào!" Long Vương nghe xong, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Đế

Tuấn vì Vu Mãng, lại muốn sử dụng Hà Đồ Lạc Thư để thiết lập trận pháp lợi hại đến vậy sao?" "Thực lực của Vu Mãng tin rằng Long Vương cũng đã chứng kiến, với thực lực của hắn, quả thực có thể thay đổi toàn bộ chiến trường Vu Yêu!" Phục Hy đáp lời, "Chính vì vậy, để bố trí một trận pháp như vậy, cũng đáng giá, ở đây có mấy ức Vu tộc!" Hiện tại các Vu tộc này bị chia cắt, sẽ có Yêu tộc trong trận pháp đối phó các Vu tộc này, đương nhiên, Vu tộc hiện tại trên người có huyết khí Bàn Cổ, Yêu tộc muốn đối phó các Vu tộc này, e rằng cần phải trả giá không ít.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất, là vây khốn Vu Mãng.

Phục Hy hiện tại đang khống chế trận pháp, chỉ cần Vu Mãng không thể tìm thấy, thì sẽ không thể tìm thấy trận nhãn Hà Đồ Lạc Thư, càng không thể phá vỡ trận pháp.

Phục Hy chỉ cần kéo dài thêm một chút thời gian là đủ rồi!

Một bên khác, các Vu tộc khác bắt đầu phát động tiến công, mục tiêu chính là đỉnh Bất Chu Sơn.

Bao gồm Cửu Phượng cùng mười ba vị Tổ Vu, hiện tại đều đang leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong quá trình leo lên, gặp không ít Yêu tộc cản trở, lần này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cùng xuất hiện, mục tiêu của họ chính là chém giết một trong số các Tổ Vu trước một bước.

Cửu Phượng trở thành Tổ Vu, Vu tộc cố ý tạm thời không tiết lộ, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều không biết, Vu tộc có mười bốn vị Tổ Vu.

Hiện tại mục tiêu mà hai người họ tìm kiếm, là Cường Lương!

Cường Lương là một trong các Tổ Vu, trong tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng vuốt, khuỷu tay dài, khống chế lôi chi pháp tắc,

cho nên còn có người gọi là Lôi chi Tổ Vu.

Cường Lương dẫn theo hơn mười ức Vu tộc leo lên, trong một năm, đã chém giết mấy ngàn vạn Yêu tộc, đồng thời Vu tộc nhân cũng đã vẫn lạc mấy ngàn vạn.

Nhưng Cường Lương biết, mọi sự hy sinh đều đáng giá, chỉ cần có thể công chiếm Thiên Đình, những hy sinh này cũng không thể tránh khỏi.

Cường Lương không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều sẽ xuất hiện ở đây.

Cường Lương trừng mắt nhìn hai đạo nhân ảnh xuất hiện trên không trung, sắc mặt hắn đại biến: "Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, hai người các ngươi lại xuất hiện ở đây?

Xem ra ta không cần phải tiếp tục leo lên nữa, chỉ cần ở đây giết chết cả hai người các ngươi, thì trận chiến này cũng sẽ kết thúc!" "Ngươi nói không sai, chỉ cần có thể giết chết hai vị Yêu Đế chúng ta, trận Vu Yêu chiến tranh này có thể kết thúc, nhưng đáng tiếc, ngươi không làm được!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng nói.

"Ngươi không phải chỉ là một Tổ Vu thôi sao, nếu không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận do Thập Nhị Tổ Vu tạo thành, ngươi căn bản cũng chẳng là gì!" Đế Tuấn cũng nói.

"Ngươi nói gì?" Nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nói, Cường Lương nổi giận, trừng mắt hỏi hai người.

"Cái gì?

Chẳng lẽ ngươi nghe không rõ lời ta nói?

Ta nói ngươi là phế vật!" Đông Hoàng Thái Nhất lại nói.

Cường Lương nghe xong, không thể nhịn được nữa, xung động

xông thẳng về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy từ miệng hắn phun ra một đạo Kim Ô Chân Hỏa, nhất thời, nhiệt độ ở đó tăng vọt, Kim Ô Chân Hỏa bao vây Cường Lương.

Cường Lương trên người có lôi điện bao quanh, chỉ thấy lôi điện của hắn oanh kích lên Kim Ô Chân Hỏa kia, hai loại năng lượng lập tức nổ tung trên không trung.

Dù sao đó cũng là Lôi chi Pháp Tắc, cũng là một loại lực lượng Pháp Tắc, Kim Ô Chân Hỏa, cũng không có cách nào dễ dàng đánh phá.

"Ngươi cũng có chút bản lĩnh, xem ra không phải phế vật, nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi!" Đế Tuấn nói xong, chỉ thấy tay lật một cái, liền muốn xuất thủ lần nữa.

"Đại ca, ta không có nhiều thời gian đùa giỡn, cứ giao cho ta giải quyết đi, vạn nhất có Tổ Vu khác, ta còn cần phải ứng phó!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Đế Tuấn vừa nghe, lập tức phản ứng, nói: "Không sai, cũng may Thái Nhất nhắc nhở ta, tốt, vậy Cường Lương này cứ giao cho ngươi xử trí đi!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, chỉ thấy tế xuất Đông Hoàng Chung, nói với Cường Lương: "Nếu muốn để lại di ngôn, có thể nói rồi, nếu không thì Đông Hoàng Chung của ta vừa vang lên, ngươi chắc chắn phải chết!" "Kẻ phải chết là ngươi mới đúng!" Cường Lương trong lòng bàn tay xuất hiện từng quả cầu sấm sét, ném về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Các quả cầu sấm sét này có thể phát nổ, do Lôi chi Pháp Tắc của Cường Lương ngưng tụ thành, uy lực vô cùng khủng bố.

Cường Lương đối với thực lực của mình cũng vô cùng tự tin, Lôi

chi Pháp Tắc lĩnh ngộ sâu sắc, thậm chí có thể triệu hoán Thiên Lôi chi lực, không có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, Cường Lương cũng có nắm chắc có thể dễ dàng đánh bại các Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác!

Chương 176

Oanh oanh oanh… Khi các quả cầu sấm sét phát nổ, chúng còn tự động dẫn động Thiên Lôi, các tia sét trên không trung không ngừng giáng xuống, chỉ thấy uy lực của Thiên Lôi cực kỳ lớn, chỉ nhắm vào các Yêu tộc ở đó, Thiên Lôi được dẫn động không chỉ tấn công Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người, mà còn tấn công các Yêu tộc xung quanh.

Nhất thời, các Yêu tộc đang bay lượn trên không trung lần lượt rơi xuống, dường như từng con cá rơi xuống nước vậy.

Uy lực của các Thiên Lôi này quả thực cực lớn, nhất thời, có mấy chục vạn Yêu tộc chết dưới loại công kích này.

Đông Hoàng Thái Nhất lại tế xuất Đông Hoàng Chung, bảo vệ hắn và Đế Tuấn, các Thiên Lôi ở đó hoàn toàn không thể làm bị thương hai người.

Nhưng Cường Lương lúc đó lại đột nhiên hóa thành một đạo lôi điện, muốn trốn thoát!

Cường Lương dù tự tin đến mấy, cũng hiểu rõ, hắn không phải đối thủ của hai vị Yêu Đế, nếu hai vị Yêu Đế liên thủ, hắn chắc chắn phải chết, Cường Lương không sợ chết, nhưng sợ sau khi chết sẽ không có cách nào bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận nữa!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, là chiêu số mạnh nhất để đối phó Yêu tộc, cũng là chiêu số duy nhất có thể chống lại Đông Hoàng Chung và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính vì vậy, Cường Lương tuyệt đối không thể chết ở đây!

Cường Lương sử dụng Lôi chi Pháp Tắc, thông báo cho các Tổ Vu khác.

Các Tổ Vu sớm đã có tiếng nói chung, chỉ cần gặp Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, liền lập tức triệu tập những người khác, với Lực chi Pháp Tắc có thể liên hợp các Tổ Vu khác, không, Cường Lương nhất định phải trốn thoát được!

"Cường Lương, ngươi không thoát được đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng, chỉ thấy Đông Hoàng Chung mang theo hai người đuổi theo.

Có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, tốc độ của Đông Hoàng Thái Nhất còn nhanh hơn Cường Lương với Lôi chi Pháp Tắc!

Cường Lương trong lòng vừa kinh vừa vội, nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa sẽ bị Đông Hoàng Thái Nhất đuổi kịp!

Đúng lúc này, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một tầng mây đỏ rực, tầng mây đỏ rực đó phát ra từng trận sát khí.

Vừa nhìn thấy tầng mây đỏ rực, các Yêu tộc xung quanh và Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, đều bị kinh hãi, tầng Hồng Vân đó?

Sao lại có sát khí mạnh mẽ đến vậy?

"Dám hỏi vị Đạo hữu kia là ai?

Nơi này là Bất Chu Sơn của Yêu tộc, hôm nay là ngày Yêu tộc và Vu tộc đại chiến, không biết Đạo hữu đến đây, vì chuyện gì?" Đế Tuấn cao giọng hỏi.

"U Minh Huyết Hải, Minh Hà ta dẫn chúng A Tu La tộc!" Trên không trung, một giọng nói truyền đến.

Minh Hà?

A Tu La tộc?

Nghe lời nói đó, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có chút khó coi.

Minh Hà Lão Tổ là Giáo chủ Sát Giáo, lại xưng là Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử, người này vô cùng khó dây vào!

Quan trọng hơn nữa, Minh Hà Lão Tổ cũng từng nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung, thực lực cũng cực kỳ cường đại, người này lấy sát để chứng đạo, hôm nay ở đây, e rằng muốn giết Yêu tộc để chứng đạo!

"Minh Hà Đạo hữu, ngươi muốn quản chuyện nhàn rỗi hôm nay sao?

Nếu dính vào nhân quả này, ngươi có biết sẽ có hậu quả gì không?" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Bản tọa đã lấy sát để chứng đạo, sở hữu sát phạt chí bảo A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm, giết người không dính nhân quả, Bản tọa có gì phải sợ?

Bản tọa đã đáp ứng Vu Mãng Đạo hữu và Hậu Thổ Đạo hữu xuất thủ, hôm nay chắc chắn sẽ xuất thủ!" Minh Hà nói xong, chỉ thấy hắn vung tay, các A Tu La tộc nhân phía sau lập tức xông ra.

Bốn đại hộ pháp và bốn đại đệ tử của Minh Hà đều có một hạt giống Huyết Hải trên người, chỉ cần Minh Hà nguyện ý, dù thân thể vẫn lạc, cũng có thể sống lại trong Huyết Hải.

Hiện tại bốn đại hộ pháp, bốn đại đệ tử cùng Thiên Phi Ô Ma, đều có thực lực cấp bậc Chuẩn Thánh, các Đại Năng này vừa ra tay, lập tức đại khai sát giới.

Người trong Sát Giáo, đều lấy sát để chứng đạo, hiện tại các sinh linh này đều có thể chém giết, chỉ cần chém giết toàn bộ chúng đi, đối với thực lực của hắn cũng sẽ có sự đề thăng.

Chính vì vậy, Minh Hà mới đáp ứng giúp đỡ Vu Mãng và Hậu Thổ!

Đương nhiên, các A Tu La tộc của Sát Giáo này không chỉ chém

giết Yêu tộc, nếu có Vu tộc chắn trước mặt họ, cũng sẽ không khách khí, sẽ chém giết cả Vu tộc!

Nhưng các A Tu La tộc này chủ yếu là chém giết Yêu tộc, Chuẩn Thánh xuất thủ, liền có thể diệt đi mấy chục vạn Yêu tộc.

Điều đó khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều nổi giận, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau một cái, truyền âm nói: "Đại ca, ngươi đi giết chết Cường Lương, ta đối phó Minh Hà Lão Tổ!" "Thái Nhất, ngươi không có vấn đề gì chứ?

Chương 177

Hắn trong tay có sát phạt chí bảo, trên người thủ đoạn cũng không ít, người này lịch sử cũng không tầm thường, giống như ta, đều có tiềm lực và thực lực rất lớn!" Đế Tuấn nói.

"Yên tâm đi Đại ca, ta có Đông Hoàng Chung trong tay, muốn đối phó Minh Hà Lão Tổ có thể làm được, chỉ là Đại ca trong tay không có Hà Đồ Lạc Thư, có thể đối phó Cường Lương không?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Thực lực của Đại ca, đâu có đơn giản như vậy, Thái Nhất, ngươi có thể yên tâm, ta nhất định sẽ giết chết Cường Lương!" Đế Tuấn nói.

Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi giữa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai người cuối cùng cũng có quyết định.

"Minh Hà Lão Tổ, ngươi giúp ta?" Cường Lương hỏi.

"Ngươi là Tổ Vu Cường Lương phải không?

Yên tâm, lần này Bản tọa không phải kẻ địch của Vu tộc, mà là bằng hữu của Vu tộc!" Chỉ nghe trên mặt Minh Hà Lão Tổ lộ ra nụ cười mỉm.

"Xem ra tin tức Vu Mãng và Hậu Thổ mang về là thật!" Cường Lương nói.

"Thôi được rồi, mau đi tìm các Tổ Vu khác đi, nếu Yêu tộc thực sự đã bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ta e rằng chỉ có thể chạy trốn thôi!" Minh Hà Lão Tổ lập tức nói.

Minh Hà Lão Tổ, cũng biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là thứ gì, đó là một trong hai sát trận hàng đầu Hồng Hoang, uy lực có thể

sánh ngang Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, hai loại trận pháp này ai mạnh ai yếu, e rằng cần phải phân cao thấp thêm.

Nhưng ít nhất Minh Hà Lão Tổ có thể khẳng định, loại trận pháp này, hắn không thể chịu đựng được.

Cường Lương nghe xong, lập tức gật đầu nói: "Ta hiểu rồi, ân cứu mạng hôm nay của Minh Hà Lão Tổ, ta Cường Lương và Vu tộc, đều sẽ ghi nhớ!" Cường Lương nói xong, lập tức quay người bỏ chạy.

Đông Hoàng Thái Nhất trên đầu treo Đông Hoàng Chung, thản nhiên nói: "Minh Hà Lão Tổ, nếu đã đến đây hôm nay, vậy chúng ta một trận chiến là khó tránh khỏi!" "Không sai, sớm đã nghe Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất Đông Hoàng Chung uy lực vô song, hôm nay Bản tọa chính muốn được chiêm ngưỡng!" Minh Hà Lão Tổ song kiếm nắm trong tay, nhất thời, sát khí ngút trời dũng hiện.

Song kiếm của Minh Hà Lão Tổ đồng thời chém ra, trước mặt xuất hiện một đạo thập tự huyết quang, khi đạo huyết quang đó chém ra, Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện xung quanh đều biến thành thế giới tiên huyết.

Minh Hà Lão Tổ lấy sát để chứng đạo, toàn thân sát ý ngút trời, không chỉ vậy, công kích mà Minh Hà Lão Tổ phát ra, cũng mang sát ý, nếu người có thực lực kém hơn một chút đối mặt với loại sát ý này, cũng sẽ rụt rè sợ hãi, hoàn toàn không thể phát huy ra thực lực chân chính của mình.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất trước mặt Minh Hà Lão Tổ, Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung trong tay, căn bản không hề sợ hãi Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ hai tay mỗi tay cầm một kiếm, lần lượt là A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm, hai kiếm hợp bích, uy lực đạt đến hàng liệt

Tiên Thiên Chí Bảo.

Song kiếm có thể tiếp tục tiến hóa, tuy uy lực hiện tại không bằng Đông Hoàng Chung, nhưng cũng có thể chống lại Đông Hoàng Chung.

Đinh đinh đinh… Vô số đạo huyết hồng sắc sát phạt kiếm khí chém lên người Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng lại bị Đông Hoàng Chung chặn lại bên ngoài.

"Lực phòng ngự của Đông Hoàng Chung, quả nhiên lợi hại!" Ánh mắt Minh Hà Lão Tổ lộ ra vẻ kinh thán.

"Nếu không phải ta có Đông Hoàng Chung, e rằng hiện tại cũng đã bị ngươi giết, sát phạt chi đạo, cũng không tồi!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu giao thủ với Minh Hà, thực lực của Minh Hà, thực sự khiến hắn nằm ngoài dự liệu.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi!

"Bây giờ ta cũng nên xuất thủ rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, chỉ nghe một tiếng chuông vang lên, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ đại biến, chỉ thấy trên đầu hắn treo một đóa huyết liên, không dám chút nào đại ý.

Muốn chiến đấu với Đông Hoàng Thái Nhất, nhất định phải toàn lực mới được!

Cường Lương từ đó bỏ chạy, thân thể dường như hóa thành một tia chớp, nhưng sau lưng Cường Lương, có một người đang đuổi theo, người đó chính là Đế Tuấn.

"Đế Tuấn, một mình ngươi cũng dám đuổi giết ta?" Cường Lương tức giận hỏi.

"Không sai, chỉ bằng một mình ta, là có thể giết ngươi!" Đế Tuấn

khinh thường nói, "Thập Nhị Tổ Vu, nếu không có Đô Thiên Thần Sát Trận, căn bản cũng chẳng là gì!" "Đế Tuấn, ngươi cũng đâu chỉ dựa vào Hà Đồ Lạc Thư mà thôi, không có Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh, không có Hà Đồ Lạc Thư, ngươi có dám công bằng một trận chiến với ta không?" Cường Lương lớn tiếng gầm lên.

"Tốt, ta sẽ không dùng Hà Đồ Lạc Thư, ngươi cứ thử xem có thể chiến đấu với ta không!" Đế Tuấn cười lạnh nói.

Chỉ thấy xung quanh cơ thể Đế Tuấn bao quanh mấy ngàn Kim Ô, sau lưng xuất hiện một đôi vũ dực màu vàng, xung quanh Đế Tuấn, hỏa diễm không ngừng bốc cháy.

Đế Tuấn là một con Kim Ô, sở hữu Hà Đồ Lạc Thư bẩm sinh, các Đại Năng Hồng Hoang chỉ biết Đế Tuấn sở hữu Hà Đồ Lạc Thư, nhưng lại ít người biết, thực lực chân chính của Đế Tuấn mạnh đến mức nào!

Cường Lương cũng vậy, căn bản không biết thực lực bản thân Đế Tuấn mạnh đến mức nào, nhưng hắn cho rằng mình sẽ không thua kém Đế Tuấn.

Cường Lương trong tay xuất hiện một cây đại đao, đại đao đó được làm từ xương Lôi Tượng Hồng Hoang, đó cũng là một yêu thú cấp Chuẩn Thánh, ngoài xương Lôi Tượng ra, còn dùng không ít dược liệu quý giá để chế tạo thành.

Chính vì vậy, uy lực của đại đao, đại khái có thể sánh ngang Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 178

Nhưng trong tay Cường Lương, lại có thể phát ra uy lực càng cường đại hơn, Vu Lôi Đao Pháp do Cường Lương tự sáng tạo có uy lực cực lớn, hiện tại hắn đang sử dụng đao pháp đó để đại chiến với Đế Tuấn.

Mỗi một đao của Vu Lôi Đao Pháp chém ra, đều mang theo từng trận lôi đình, hiện tại trên Bất Chu Sơn, ở khắp mọi nơi đều có Vu Yêu hai tộc nhân, hiện tại trận đại chiến giữa Cường Lương và Đế Tuấn ở đó, có thể lập tức khiến trời đất biến sắc.

Sự va chạm giữa hai người, đã khiến lôi điện và hỏa diễm ở đó bắn tung tóe ra ngoài, các tộc nhân Vu Yêu xung quanh nhìn thấy, đều đại kinh.

Uy lực của Vu Lôi Đao Pháp của Cường Lương quả thực khoa trương, mỗi một đao đều có thể sử dụng Lôi chi Pháp Tắc công kích kẻ địch, nếu đổi lại là các Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác, e rằng đã bại.

Kim Ô Thần Hỏa của Đế Tuấn có uy lực vô cùng, có thể dễ dàng thiêu rụi tất cả, Kim sắc hỏa diễm đó chỉ cần dính vào người Yêu tộc hay Vu tộc khác, cũng không thể dập tắt được.

Cường Lương toàn thân huyết khí Bàn Cổ tuôn ra, mới có thể chống đỡ Kim Ô Thần Hỏa, tuy vậy, Cường Lương cũng bị thương không nhẹ, thương thế ngày càng nghiêm trọng.

Toàn thân Kim Ô của Đế Tuấn dường như có thể thay thế hắn chống đỡ thương hại, Đế Tuấn và Cường Lương đã chiến đấu ở đó năm ngày năm đêm, không hề có bất kỳ thương thế nào, ngược lại huyết khí Bàn Cổ trên người Cường Lương đã loãng đến mức sắp

tiêu tán.

Trên người Cường Lương có không ít chỗ bị cháy thành màu đen thui, Cường Lương thân cao mười vạn trượng, nhưng hiện tại có chín thành da thịt đã bị cháy thành màu đen thui.

Cường Lương đã đến cuối sức, e rằng không thể chống đỡ thêm nữa.

"Cường Lương, chỉ cần ta giết chết ngươi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận sẽ không có cơ hội bày ra nữa, Vu tộc chắc chắn sẽ diệt vong!" Giữa lời nói của Đế Tuấn, chỉ thấy các Kim Ô xung quanh thân thể hắn đồng loạt bay ra.

Các Kim Ô này tạo thành một vòng tròn trước mặt Đế Tuấn, các Kim Ô này biến thành một mặt trời.

Đế Tuấn chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu để chém giết Cường Lương, một Tổ Vu như Cường Lương, Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không để hắn sống sót.

Một vầng thái dương đập xuống Cường Lương, trong nháy mắt, chỉ thấy sơn thể Bất Chu Sơn xung quanh tan chảy, trong phạm vi ngàn dặm lấy Cường Lương làm trung tâm, đều lõm xuống.

Mặt đất ở đó đều biến mất.

Đế Tuấn muốn xem Cường Lương đã chết chưa.

Đúng lúc đó, một đạo quang liêm màu bạc trắng đột nhiên giáng xuống, một đạo quang liêm có tốc độ vô cùng nhanh, thậm chí ngay cả Đế Tuấn cũng không kịp phản ứng, một đạo quang liêm liền có thể chém hắn thành hai nửa.

Đế Tuấn đã chết?

Nhiều Vu tộc và Yêu tộc đồng thời nhìn về phía vị trí của Đế

Tuấn, chỉ thấy thân thể Đế Tuấn bị chém thành hai nửa, thân thể hắn quay đầu trở lại.

Một thiếu nữ tóc bạc, khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang đứng sau lưng Đế Tuấn, đi chân trần, những ngón chân trắng như ngà voi dẫm đạp trên không trung, dung mạo nàng tuyệt sắc, một đôi mắt lại lạnh lùng vô tình.

Trong tay thiếu nữ, cầm một cây cự liêm, cây cự liêm đó cao hơn thân thể nàng, chỉ thấy hiện tại trên cự liêm hiện ra quang mang màu bạc trắng, người vừa ra tay, chính là thiếu nữ đó.

Thiếu nữ đã chém giết Đế Tuấn sao?

"Kẻ nào?

Dám giết chết Yêu Đế Đế Tuấn của ta!" "Thực lực thật đáng sợ, dường như là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!" Các Yêu tộc nhìn về phía thiếu nữ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc và kiêng kỵ.

"Ta, Nguyệt Thần Vọng Thư, vì thí phụ!" Thiếu nữ tóc bạc trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng nhìn thi thể Đế Tuấn phía trước, thốt ra một câu nói.

Nguyệt Thần Vọng Thư, vì thí phụ?

Chẳng lẽ thiếu nữ tóc bạc này, là con gái của Đế Tuấn?

Thường Hi vốn là thê tử của Đế Tuấn, đã sinh cho Đế Tuấn mười hai mặt trăng.

Trước khi Thường Hi lâm tử, nàng đã trốn thoát, sinh ra một nữ nhi, mặt trăng thứ mười ba.

Trước khi Thường Hi lâm tử, liền đặt cho mặt trăng thứ mười ba một cái tên, Vọng Thư!

Hiện tại thiếu nữ tóc bạc xuất hiện ở đây, chính là Vọng Thư,

cũng là con gái của Thường Hi, mặt trăng thứ mười ba.

Chỉ thấy Đế Tuấn tuy bị chém thành hai nửa, nhưng thân thể hóa thành vô số Kim Ô, tụ họp lại thành một.

Đế Tuấn đã bị Vu Mãng chém giết năm ngàn năm trước, hắn đã tốn không ít tâm tư, cuối cùng đã nghiên cứu ra một loại chiêu số.

Chiêu số này, sẽ bảo vệ Đế Tuấn khi hắn chịu công kích trí mạng, khiến thân thể Đế Tuấn hóa thành vô số Kim Ô biến mất, sau đó tụ họp lại thành một.

Làm như vậy sẽ tổn hao thọ mệnh của Đế Tuấn, nhưng lại có thể bảo toàn tính mạng của Đế Tuấn.

Chương 179

Đế Tuấn vốn chuẩn bị sử dụng khi đối phó Vu Mãng, không ngờ, lại phải sử dụng ở đây.

"Vọng Thư?

Sẽ không sai được, mặt trăng thứ mười ba, Vọng Thư!" Đế Tuấn trừng mắt nhìn Vọng Thư, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ.

Nếu nói về Hà Đồ Lạc Thư, Đế Tuấn vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

"Mặt trăng thứ mười ba hiện thế, phàm gian vĩnh dạ, thần thí phụ, Nguyệt Thần Vọng Thư!" Đế Tuấn vốn định để Thường Hi đánh chết mặt trăng thứ mười ba, nhưng Thường Hi thà chết không theo, cuối cùng đã trốn thoát, chỉ là sau đó Thường Hi bặt vô âm tín.

Đế Tuấn cho rằng Thường Hi đã chết, mặt trăng thứ mười ba cũng không thể xuất hiện, nhưng Vọng Thư không chỉ xuất hiện, đã chém giết không ít Phượng tộc nhân, mà hôm nay lại xuất hiện ở đây!

Chỉ trong bốn ngàn năm ngắn ngủi, Vọng Thư có thể trở thành Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, Đế Tuấn cũng không thể hiểu được!

"Không sai, ta là Vọng Thư, Đế Tuấn, ngươi một lòng muốn giết ta, hôm nay ta xuất hiện ở đây, là để báo thù, báo thù cho ta, báo thù cho mẫu thân ta!" Vọng Thư trừng mắt nhìn Đế Tuấn, trong đôi mắt nàng có oán hận vô biên.

"Vọng Thư, ngươi không nên ra đời, nếu không thì Thường Hi cũng sẽ không chết!" Đế Tuấn lớn tiếng nói, "Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta?

Giết chết cha ruột của mình?" "Không sai, Đế Tuấn, hôm nay ta

nhất định phải giết ngươi, hận của ta đối với ngươi, sâu hơn biển Đông, dù hao hết tính mạng của ta, ta cũng nhất định phải giết ngươi!" Vọng Thư nói xong, tay nắm lưỡi hái, chém về phía Đế Tuấn.

"Ngươi làm được sao?" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng nói, "Nếu đã không biết điều, thì đừng trách ta không nghĩ đến tình phụ nữ!" Tuy Vọng Thư xuất hiện, khiến Đế Tuấn cảm thấy kinh ngạc, nhưng Đế Tuấn đâu có tha cho Vọng Thư, chỉ cần có một phần một hào khả năng khiến Vọng Thư giết chết hắn, Đế Tuấn cũng sẽ không tha cho Vọng Thư.

Đế Tuấn lập tức triệu hoán toàn thân Kim Ô Thần Hỏa, chỉ thấy các Kim Ô đó bay về phía Vọng Thư, các Kim Ô này có nhiệt độ cực cao, toàn bộ bay về phía Vọng Thư.

Nhưng lưỡi hái trong tay Vọng Thư chém ra, Kim Ô trước mặt liền tiêu tán không thấy nữa, lưỡi liêm của Vọng Thư dường như có tác dụng khắc chế cực lớn đối với Kim Ô.

Đế Tuấn trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, kinh hô nói: "Không thể nào!" Lưỡi hái của Vọng Thư lại lần nữa chém về phía Đế Tuấn, Đế Tuấn hiện tại lại có chút chật vật, chỉ thấy trên người Đế Tuấn xuất hiện từng vết thương, nếu cứ tiếp tục như vậy, Vọng Thư có thể thực sự chém giết Đế Tuấn.

Mỗi một lưỡi liêm của Vọng Thư chém ra, đều hàm chứa một loại sức mạnh kỳ dị, loại sức mạnh này Đế Tuấn đã từng chứng kiến từ Thường Hi, Thái Âm chi lực!

Thái Âm Tinh là do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, Thường Hi được Thái Âm Tinh thai nghén ra, chỉ là Thường Hi vẫn luôn chỉ là thê tử của Đế Tuấn, cho nên không cần chiến đấu, vẫn luôn áp chế sức mạnh của mình.

Vọng Thư không giống vậy, từ khi sinh ra cho đến nay bốn ngàn năm, Vọng Thư đã dùng hết mọi thủ đoạn để đề thăng thực lực, lấy việc săn giết Yêu tộc để đề thăng thực lực, lại dẫn dắt Thái Âm chi lực tu luyện.

Vọng Thư biết thời gian của mình không còn nhiều, muốn báo thù, chỉ có thể tiêu hao tiềm lực của mình để đề thăng thực lực, cho nên hôm nay mới có thể đề thăng cảnh giới của mình đến mức này.

"Đế Tuấn, hôm nay bất kể thế nào, ngươi cũng không thể thoát được!

Dù có chết, ta cũng sẽ kéo ngươi theo!" Vọng Thư nói xong, chỉ thấy giữa mi tâm nàng đột nhiên xuất hiện một con mắt, sau lưng Vọng Thư dường như xuất hiện một vầng trăng tròn.

Vọng Thư đã chuẩn bị đòn tấn công mạnh nhất!

Một chiêu này, muốn diệt tận mọi sinh cơ của Đế Tuấn!

Ngân sắc quang hoa trong nháy mắt xuất hiện, rải xuống Đế Tuấn.

Dường như một vầng trăng tròn từ trời giáng xuống, một đạo ngân sắc quang mang tập kích trước mặt Đế Tuấn.

Sau lưng Đế Tuấn, cũng xuất hiện một đạo nhân ảnh, chính là Cường Lương!

Đây là cơ hội tốt, công kích của Vọng Thư, khiến sự chú ý của Đế Tuấn đều tập trung vào Vọng Thư, Cường Lương lại nhân cơ hội này, dùng cây đao trong tay chém về phía sau lưng Đế Tuấn.

Trên lưỡi đao trong tay Cường Lương, lôi điện trong nháy mắt tràn ngập phạm vi trăm dặm, Cường Lương cũng đã chuẩn bị đòn tấn công mạnh nhất, trong cơ hội này, chém giết Đế Tuấn!

Thập Nhị Tổ Vu không thể thiếu Cường Lương, tương tự, Thiên

Đình cũng không thể thiếu một vị Yêu Đế.

Nếu có thể ở đây chém giết Đế Tuấn, thì đối với một trận chiến, cũng sẽ có ảnh hưởng lớn!

"Đáng tiếc, ngươi không giết được ta!" Đế Tuấn bình tĩnh nói.

Trên đầu Đế Tuấn, lúc này đột nhiên xuất hiện một bức họa quyển.

Bức họa quyển vừa xuất hiện trong nháy mắt, tất cả các công kích đều bị chặn lại bên ngoài cơ thể Đế Tuấn.

Các công kích này toàn bộ đều vô hiệu, vì trên đầu Đế Tuấn là một bức họa quyển, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Chương 180

Chẳng phải là Tiên Thiên Chí Bảo của Nữ Oa sao?" Khi nhìn thấy bức họa quyển kia, Cường Lương đại kinh.

Cường Lương cũng không ngờ, Đế Tuấn lại sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không phải hình chiếu, mà là Sơn Hà Xã Tắc Đồ thật sự!

Đế Tuấn quay đầu lại, lòng bàn tay thành trảo trạng oanh ra, trong nháy mắt liền xuyên thủng ngực Cường Lương.

Cường Lương cúi đầu, nhìn vết máu ở ngực, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Chẳng lẽ, mình sẽ chết ở đây sao?

"Ha ha ha… Tổ Vu Cường Lương, chết rồi!" Bàn tay Đế Tuấn tuôn ra Kim Ô Thần Hỏa, loại hỏa diễm này, ngay cả Tổ Vu cũng không thể chống đỡ được.

Hỏa diễm ở ngực Cường Lương tuôn ra ngoài, cơ thể Cường Lương đều bị Kim Ô Thần Hỏa thôn phệ.

"Cường Lương Tổ Vu!

Sao có thể như vậy, Cường Lương Tổ Vu lại chết?

Hắn là một trong Thập Nhị Tổ Vu mà!" "Thập Nhị Tổ Vu chết mất một người, thì không thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận nữa rồi, lần này Vu tộc chắc chắn sẽ thua!" "Không hổ là Yêu Đế Đế Tuấn của chúng ta, thực lực quả nhiên cường đại!

Giết Tổ Vu như giết gà, quá lợi hại rồi!" Các Vu Yêu tộc nhân

xung quanh nhao nhao bàn tán.

Ngọn lửa cuồn cuộn cháy trên thân Cường Lương, bản thân Cường Lương đã bị thương nghiêm trọng, toàn thân đầy vết bỏng, giờ đây lại chịu trọng thương như vậy ở ngực, Cường Lương không còn cách nào chống đỡ được nữa.

Trong lòng Cường Lương tràn đầy bất cam, không thể chết, nếu chết, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận làm sao có thể kết thành?

Nếu chết, Vu tộc sẽ chiến bại, Cường Lương, tội nhân của Vu tộc!

"Ta không thể chết!

Ta chết, cũng phải kéo theo một kẻ!" Cường Lương gào thét.

Thân thể Cường Lương đột nhiên bùng nổ một luồng lôi quang cực lớn, thân thể Cường Lương nổ tung ngay tại đó, nhất thời, chỉ thấy nửa ngọn Bất Chu Sơn đều bị lôi điện bao phủ, không biết kéo dài bao nhiêu ức vạn dặm mà giáng xuống lôi điện.

Cường Lương đã dùng tính mạng hóa thành lực lượng pháp tắc.

Đây là một chiêu mà tất cả Tổ Vu đều sẽ không thi triển, bởi vì thi triển chiêu này, bản thân Tổ Vu cũng sẽ thân vẫn.

Tổ Vu phải sống, không phải vì bản thân, mà vì toàn bộ Vu tộc!

Nhưng hiện tại Cường Lương không còn lựa chọn nào khác!

Cường Lương hiện tại là thế cục tất tử, điều duy nhất có thể làm là dùng tính mạng của mình để Đế Tuấn phải bồi táng.

Một pháp tắc không sai, trong phạm vi hơn mười ức yêu tộc, gần như toàn bộ đều bị pháp tắc lôi điện từ trời giáng xuống đánh chết.

Trên Bất Chu Sơn, trên bầu trời, đều có yêu tộc và Vu tộc đang kịch chiến, lúc đó, những yêu tộc này lại đột nhiên phát hiện bầu trời

mây đen đột nhiên dày đặc.

Giây tiếp theo, một đạo lôi điện đột nhiên giáng xuống thân thể yêu tộc trước mặt.

Yêu tộc cường giả đó lập tức bị đánh chết tại chỗ.

Vừa bắt đầu, một mảng lớn địa vực yêu tộc đều bị lôi điện công kích, chỉ cần bị trúng, liền bị đánh thành tro than tại chỗ.

Chỉ cần ở dưới Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, những yêu tộc cường giả đó chịu một kích lôi điện, liền sẽ bị đánh chết.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và Minh Hà đồng thời ngẩng đầu, trên người họ cũng có lôi điện giáng xuống, uy lực của pháp tắc lôi, thậm chí có thể đánh chết Đại Năng dưới Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

Dù sao đó không nhằm vào hai người họ, nên cả hai cũng có thể chống đỡ được, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất mơ hồ hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, cười lớn: "Nguyên lai là như vậy, xem ra Cường Lương đã vẫn lạc rồi, Minh Hà, ngươi còn muốn tiếp tục ngăn cản ta sao?" "Cái gì?" Minh Hà Lão Tổ vừa nghe, đại kinh hỏi.

"Ha ha ha…… Xem ra đại ca thật sự thành công rồi, tốt, ta liền không chơi nữa, Minh Hà, ta muốn đi cùng đại ca, diệt đi một Vu tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, liền hướng một phương hướng khác rời đi.

Các Tổ Vu bản thân vốn đã vội vã chạy đến vị trí của Cường Lương, nhưng hiện tại lại cảm nhận được, đồng thời ngẩng đầu, nhìn từng đạo lôi điện giáng xuống.

Huyền Minh hiện tại đi cùng Vu Mãng, sắc mặt đại biến: "Pháp tắc lôi, làm sao có thể có phạm vi công kích quảng khoát như vậy?" "Pháp tắc lôi có thể như vậy, chỉ có một khả năng, đó chính là Cường Lương sắp vẫn lạc!" Ánh mắt Hậu Thổ cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Chương 181

"Chúng ta nhanh chóng chạy tới!" Thiên Ngô nói.

Khi các Tổ Vu chạy đến, chỉ thấy trước mặt Đế Tuấn, Cường Lương đang ngẩng đầu, đứng trên mặt đất, trước thân thể khổng lồ của Cường Lương, chính là Đế Tuấn.

Ngực Cường Lương có một huyết động khổng lồ, có thể nhìn thấy cảnh vật từ phía sau lưng xuyên qua phía trước, Cường Lương tuy rằng đứng tại chỗ, nhưng trên thân lại không có chút sinh mệnh khí tức nào, hiển nhiên, Cường Lương đã chết!

Trừ Đế Tuấn ra, còn có một thiếu nữ tóc trắng bị thương.

Mười một vị Tổ Vu đều nhìn thi thể Cường Lương, ánh mắt họ đều vô cùng phức tạp.

Cường Lương đã chết, điều đó chứng tỏ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận không thể bố thành được nữa, nếu không có Đông Hoàng Thái Nhất, trận chiến đó còn có huyền niệm sao?

"Đế Giang, mười một vị Tổ Vu đều ở đây, đã như vậy, ta cũng nên phân định thắng thua rồi!" Đế Tuấn nói.

"Đế Tuấn, ngươi không ra tay giết chết Cường Lương, chẳng lẽ là vì sợ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc ta sao?" Cộng Công lớn tiếng gào thét.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận tuy lợi hại, nhưng không khiến ta phải sợ hãi đến mức đó, chỉ là giết chết một vị Tổ Vu trong số đó, như vậy sẽ khiến ta giành chiến thắng trong trận chiến này dễ dàng hơn nhiều!" Chỉ nghe Đế Tuấn cười nói.

Lời Đế Tuấn nói không giả, chỉ cần thiếu đi một vị Tổ Vu, yêu tộc

muốn giành chiến thắng liền đơn giản hơn nhiều.

“Nha đầu kia là ai?” Huyền Minh hỏi.

“Chắc là Thập Tam Nguyệt, Vọng Thư!” Hậu Thổ nói.

“Vọng Thư?

Đó không phải nữ nhi của Đế Tuấn sao?” Chúc Dung vừa nghe, hỏi.

“Ta tuy là nữ nhi của Đế Tuấn, nhưng mục đích của ta không phải giết chết người.

Ta không phải kẻ địch của người, có thể là minh hữu của người, Tổ Vu Vu Mãng, là ân nhân của ta!” Vọng Thư trả lời.

Hậu Thổ gật đầu nói: “Chuyện này ta cũng nghe Vu Mãng nhắc đến, quả thật có chuyện này!” “Nhưng dù sao cũng là nữ nhi của Đế Tuấn, chúng ta cẩn thận một chút thì hơn!” Thiên Ngô nói.

Lúc này, chỉ thấy một đạo nhân ảnh từ xa đến, đạo nhân ảnh đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất đến, liền có một người khác nữa.

“Minh Hà Lão Tổ, Đông Hoàng Thái Nhất!” Đế Giang nhìn hai người, sắc mặt lại biến đổi.

“Minh Hà là minh quân của ta, Đế Giang, không cần lo lắng!” Hậu Thổ nói.

“Đều ở đây?

Vậy thì thật tốt quá, ta hiện tại liền có thể ở đây so tài!” Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, “Không biết lần này Vu tộc có thể kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận không!” Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất đến, đã dẫn theo một lượng lớn cường giả, trong đó thậm chí có một số Yêu Thần cấp Chuẩn Thánh, và một lượng lớn Đại

Yêu.

Lần này, Đông Hoàng Thái Nhất lại lần nữa sử dụng Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận!

"Ta rút lui trước!" Sắc mặt Đế Giang biến đổi, nói.

"Rút lui?

Ngươi nghĩ ngươi có thể làm được sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, lớn tiếng nói, "Kết trận!" Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, có thể do ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, trong đó có ba mươi sáu vị Yêu Thần cấp Chuẩn Thánh, cấu thành.

Ngoài ra, còn có một vạn bốn ngàn tám trăm vị Kim Tiên Yêu Vương, một khi trận pháp được lập, Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận có thể ngưng tụ lực lượng tinh đấu chu thiên, dùng đó công kích kẻ địch.

Trong cuộc Vu Yêu chi chiến năm ngàn năm trước đã sử dụng một đại trận như vậy, nhưng hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất, không còn có thể so sánh với năm ngàn năm trước nữa!

Hiện tại đại trận này, uy lực cũng càng thêm cường đại.

"Đại ca, ta muốn ra tay trước!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Tốt!" Đế Tuấn nói.

Mặc dù hiện tại Đế Tuấn không có Hà Đồ Lạc Thư trên tay, nhưng Đế Tuấn cũng có thể là một thành viên của Chu Thiên Tinh Đẩu Trận, hiện tại, chỉ có thể do Đông Hoàng Thái Nhất chủ đạo!

Đông Hoàng Thái Nhất đem lực lượng tinh thần đó rót vào Đông Hoàng Chung.

Chương 182

Đông Hoàng Chung lập tức phát ra một đạo âm thanh.

Một đạo tiếng chuông vang vọng ra ngoài, lan truyền khắp cả ngọn Bất Chu Sơn, những người Vu tộc trên Bất Chu Sơn, bị một đạo tiếng chuông chấn chết hơn mười ức!

Nội tạng của những người Vu tộc đó đều bị chấn thành phấn vụn, hoàn toàn không thể chống đỡ được tiếng chuông.

Lực lượng của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận rót vào Đông Hoàng Chung, có thể phát huy ra uy lực khủng bố đến như vậy!

Toàn bộ Bất Chu Sơn, hiện tại dường như đều bị Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận bao phủ, không có một vị yêu tộc và Vu tộc nào có thể thoát ra khỏi đó.

Nhìn một màn này, các Tổ Vu, từng người đều lộ ra vẻ kinh hãi và hoảng sợ.

Ai ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất đã tu luyện đại trận đến mức này!

Đây mới là đệ nhất sát trận Hồng Hoang thực sự!

Một trận pháp vừa bắt đầu, liền có thể chấn chết hơn mười ức Vu tộc, nếu phát huy toàn bộ uy lực của nó, ước chừng có thể chém giết toàn bộ Vu tộc ở đó!

Sắc mặt các Tổ Vu hiện tại đều trở nên cực kỳ khó coi, hiện tại bắt buộc phải sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nếu không, căn bản không thể đối kháng với Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận.

Chỉ là hiện tại Cường Lương đã chết, Vu Mãng lại không có ở đây, muốn bố hạ một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, gần như là không thể!

Hậu Thổ cũng có chút sốt ruột nhìn lên bầu trời, Vu Mãng, ngươi đang ở đâu?

Vu Mãng bị nhốt trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận khoảng ba ngày, trong lòng hắn cũng bắt đầu sốt ruột, Vu Mãng vốn dẫn năm sáu ức Vu tộc, muốn tìm kiếm trận nhãn của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Nhưng Vu Mãng nhanh chóng phát hiện, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này dường như không giống với Hà Lạc Đại Trận mà Vu Mãng gặp phải năm ngàn năm trước.

"Tổ Vu Vu Mãng, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thường Nga ở bên cạnh hắn hỏi.

"Thời gian lưu tốc của đại trận này dường như có chút khác biệt, ta cảm giác ở đây một ngày, sẽ tương đương với mười ngày ở bên ngoài, ta đã ở đây ba ngày, bên ngoài e rằng đã qua một tháng rồi!" Vu Mãng sắc mặt ngưng trọng nói.

"Cái gì?

Lại có thể như vậy sao?" Thường Nga kinh hô một tiếng.

"Ta cũng không biết, có lẽ chúng muốn nhốt ta ở đây để giết ta!" Vu Mãng trả lời.

"Không, không phải như vậy!" Thường Nga suy nghĩ kỹ, lập tức nói, "Người bố trận không muốn Tổ Vu Vu Mãng tham gia vào một cuộc Vu Yêu đại chiến, cho nên mới nhốt người ở đây!" Vu Mãng vừa nghe, nhìn về phía Thường Nga.

Thường Nga tiếp tục nói: "Trận pháp này không thể làm tổn thương Tổ Vu Vu Mãng, thực lực của Tổ Vu Vu Mãng khiến Yêu tộc Thiên Đình kiêng kỵ, nếu người cùng mười hai Tổ Vu cùng ra tay, hai vị Yêu Đế Thiên Đình cũng sẽ kiêng kỵ!" "Cho nên lần này chúng

nhốt người ở đây, là muốn ra tay đối phó các Tổ Vu khác, hoặc có thể sẽ ra tay trước đối phó mười hai vị Tổ Vu khác, đợi khi người rời khỏi đây, mọi cuộc chiến đấu đều đã kết thúc rồi!" Vu Mãng nghe Thường Nga phân tích, cảm thấy Thường Nga nói có lý, gật đầu nói: "Ta hiểu rồi!

Ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây!" "Tuy là như vậy, nhưng làm sao ta có thể rời khỏi đây?

Ta ở đây khó mà tìm được trận nhãn của nó, có thể sẽ có người cầm Hà Đồ Lạc Thư đi lại trong trận pháp, ta căn bản không cách nào tìm được!" Thường Nga thở dài nói.

"Nếu tìm không thấy, ta liền hủy luôn phiến không gian này!" Vu Mãng trả lời.

"Cái gì?" Thường Nga ngây người, nhưng lúc đó, Vu Mãng đã giơ cao Ám Huyết Phủ.

Vu Mãng vốn không định sử dụng chiêu này, bởi vì làm vậy sẽ tiêu hao cực lớn thể lực của Vu Mãng, nhưng hiện tại nghe lời Thường Nga nói, Vu Mãng biết nếu còn trì hoãn, Hậu Thổ có thể sẽ gặp nguy hiểm!

Đã như vậy, vậy thì sử dụng chiêu đó đi!

Thân thể Vu Mãng đột nhiên trương lớn, biến thành cao mười vạn trượng, lúc này, chỉ thấy trên Ám Huyết Phủ xuất hiện kim sắc quang mang, khi một đạo kim quang xuất hiện, Vu Mãng vung Ám Huyết Phủ chém về phía trước.

Các Vu tộc xung quanh đều đại kinh, bởi vì thấy phía sau Vu Mãng xuất hiện một đạo thân ảnh khổng lồ, đó chính là Bàn Cổ chi ảnh!

Vu Mãng một phủ chém về phía hư không trước mặt, nơi phủ chém tới, không gian trước mặt từng mảng vỡ vụn, uy lực của Ám

Huyết Phủ có thể trực tiếp hủy diệt không gian.

Trong không gian trước mặt Vu Mãng, kỳ thực có một lượng lớn yêu tộc, những yêu tộc này dưới một phủ, bị chém chết mấy trăm vạn danh.

Trong số yêu tộc đó, chỉ thấy Long Vương và Phục Hy lộ diện, cả hai người đều ngây người.

Chiêu của Vu Mãng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Khai Thiên, thức thứ ba!

Chương 183

Uy lực của một thức, có thể cứng rắn phá vỡ một Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chém ra vết nứt trên đại trận.

Vu Mãng trừng mắt nhìn Phục Hy, nói: "Trên tay ngươi có Hà Đồ Lạc Thư?" "Không sai, Vu Mãng đạo hữu, ta là Yêu Tôn Phục Hy!" Phục Hy trả lời.

"Cái gì?

Phục Hy?" Thường Nga vừa nghe, đại kinh, "Là huynh trưởng của Nữ Oa nương nương, Phục Hy sao?" "Ngươi nói không sai!" Phục Hy trả lời, "Vu Mãng đạo hữu, xin hãy ở lại đây, ta…" Lời Phục Hy chưa nói xong, Vu Mãng đã một phủ chém tới, Phục Hy lập tức nuốt hết những lời định nói vào trong.

Vu Mãng không thèm để ý Phục Hy nói gì, chỉ biết một chuyện, chém giết Phục Hy, mới có thể rời khỏi đây!

Thần tình Phục Hy lại biến đổi, trên đỉnh đầu hắn treo Hà Đồ Lạc Thư, Hà Đồ Lạc Thư đó lập tức bùng phát một đạo quang mang.

Nhưng giây tiếp theo, Hà Đồ Lạc Thư lập tức bay lên, bị chém bay ra ngoài.

Phục Hy đại kinh, không ngờ công kích của Vu Mãng ngay cả Hà Đồ Lạc Thư cũng không chống đỡ nổi!

"Chúng ta liên thủ, ta không thể để ngươi thoát ra ngoài!" Long Vương nói.

"Tốt!" Phục Hy thấy vậy, cũng lập tức nói.

Phục Hy và Long Vương cuối cùng cũng bắt đầu liên thủ, chỉ thấy Phục Hy cầm đàn tấu nhạc.

Đàn của Phục Hy, là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng không đến mức có thể trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng uy lực lại tương đối không yếu.

Phục Hy vừa tấu đàn, chỉ thấy trong không khí dường như xuất hiện từng trận tiếng bạo phá.

Long Vương cũng lúc đó ra tay công kích Vu Mãng, tuy rằng Long Vương bị thương, cũng biết thực lực của Vu Mãng không yếu, nhưng hiện tại có Phục Hy ở đây, Long Vương có nắm chắc có thể giết chết Vu Mãng.

Vu Mãng không thèm để ý đối thủ trước mặt là ai, Thánh nhân cũng vậy, huống chi Phục Hy chỉ là huynh trưởng của Thánh nhân mà thôi.

Chỉ thấy Vu Mãng một phủ chém ra, Long Vương vốn bị Vu Mãng chém đứt long trảo, nhưng hiện tại cũng đã mọc lại, chỉ là Long Vương có chút kiêng kỵ Vu Mãng, khi long trảo vung về phía Vu Mãng, đã vận dụng toàn thân long lực hộ thể.

Oanh!

Long trảo và Ám Huyết Phủ va vào nhau, bùng phát tiếng nổ kinh thiên động địa, tuy có long lực hộ thể, nhưng Long Vương cũng không cảm thấy một chút an toàn nào.

Bởi vì long trảo lại lần nữa bị chém đến máu tươi chảy ròng, trong lòng Long Vương vừa kinh vừa nộ, một Vu Mãng rõ ràng thi triển chiêu số uy lực khủng bố như vậy, lại dũng mãnh đến thế sao?

Vu Mãng lại lần nữa một phủ chém về phía Long Vương, một phủ Vu Mãng chém về phía đầu Long Vương.

Nhưng lúc đó, Vu Mãng lại đột nhiên cảm giác phía sau có công kích giáng xuống, đó là công kích của đàn Phục Hy, phát ra những khí

nhận cường đại.

Trên thân Vu Mãng dũng xuất Bàn Cổ Huyết Giáp, cứng rắn chống đỡ công kích của đàn Phục Hy, nhưng Bàn Cổ Huyết Giáp cũng xuất hiện vết nứt, hiển nhiên không thể chống đỡ được bao lâu.

Nhưng Vu Mãng không hề để tâm, trong mắt hắn chỉ có Long Vương trước mặt!

Trong lòng Long Vương vừa kinh vừa sợ, hắn biết rõ người đàn ông trước mặt là một kẻ điên!

Loại người này tuyệt đối không thể đối kháng cứng rắn!

Toàn thân long lân của Long Vương bùng phát ngũ sắc quang mang, dùng ngũ sắc long lân chống đỡ công kích của Vu Mãng.

Chỉ thấy quang mang ngũ sắc đó trước mặt Vu Mãng, dường như chỉ là giấy hồ vậy, trong nháy mắt đã bị chém nát, một phủ chém xuống đầu Long Vương.

Vu Mãng sẽ không khách khí với Long Vương, hiện tại thời gian gấp gáp, các Tổ Vu có thể sẽ bị giết, Vu Mãng tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian trên người Long Vương nữa!

Bát Bội Bàn Cổ Chi Lực, trảm!

Ám Huyết Phủ chém xuống đầu Long Vương, Long Vương không có bất kỳ cách nào có thể chống đỡ, một chém, đầu bị chém thành hai nửa.

Trong ánh mắt kinh khủng của Long Vương, một phủ rơi xuống đầu hắn.

Nhất Lực Phá Vạn Pháp, Long Vương vận dụng toàn thân thực lực, cũng không cách nào chống lại Vu Mãng, một phủ, Long Vương lập tức bị chém giết tại chỗ.

Máu tươi của Long Vương bị Ám Huyết Phủ nuốt chửng, thi thể oanh nhiên đổ xuống.

Phía sau Vu Mãng, Bàn Cổ Huyết Giáp không chịu nổi công kích của Phục Hy, bị Phục Hy hủy diệt, phía sau Vu Mãng xuất hiện từng đạo vết máu, dường như bị lợi nhận gây thương.

Chương 184

Đàn của Phục Hy quả nhiên uy lực không yếu, nhưng không nằm trong phạm vi chịu đựng của Vu Mãng.

Vu Mãng không ở đó lãng phí uy năng của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hắn biết tiếp theo, sẽ có một trận đại chiến đang chờ, Vu Mãng xoay người, trừng mắt nhìn Phục Hy, một phủ ngang chém tới.

Thần tình Phục Hy biến đổi, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn treo một đạo kim sắc quang mang.

Một đạo kim quang, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không phải Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, mà là một kiện Công Đức Chí Bảo, Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng trộn lẫn với bùn đất, liền có thể tạo thành đợt nhân tộc đầu tiên, cho nên mới có tất cả lực lượng công đức vô thượng.

Tuy rằng nó chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng về mặt phòng ngự, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Một chém của Vu Mãng, đối với Phục Hy không có tác dụng quá lớn, bị Cửu Thiên Tức Nhưỡng chống đỡ một đạo công kích.

Phục Hy lại lần nữa tấu đàn, chỉ thấy âm đàn của Phục Hy đột biến, khiến người ta cảm giác dường như đang ở trong vạn kiếp chi địa, có một luồng lực lượng Nguyên Thần cực kỳ cường đại khóa chặt Vu Mãng, Phục Hy muốn khống chế tâm thần của Vu Mãng.

Chỉ lúc đó, Vu Mãng lại lớn tiếng hét lên: "Đàn đàn đàn!

Ồn ào chết đi được!" Cánh chim phía sau Vu Mãng vỗ một cái, cả

người lao về phía Phục Hy, Ám Huyết Phủ chém về phía Phục Hy.

Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực!

Vu Mãng ra tay từ trước đến nay không biết nương tay, chỉ cần có thể chém giết đối phương thì đó là chiêu số tốt!

Hiện tại Vu Mãng đã tiếp cận Phục Hy, tự nhiên sẽ không khách khí, một chém, đem phiến không gian đó triệt để chém thành phấn vụn, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bị hủy diệt, Hà Đồ Lạc Thư trực tiếp hóa thành một đạo quang mang biến mất không thấy nữa.

Xung quanh lại lần nữa khôi phục cảnh tượng của Bất Chu Sơn, toàn bộ Bất Chu Sơn, dường như đã biến thành vũ trụ vậy, nơi đâu cũng là quang mang tinh thần.

Ánh mắt mọi người càng tập trung vào thân Vu Mãng, quang mang của Cửu Thiên Tức Nhưỡng phía trên đầu Phục Hy đã tản đi.

Uy lực của một phủ, lại có thể có uy thế như vậy!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng hoàn toàn không chống đỡ nổi một phủ, bị tổn thương.

Vị trí Phục Hy đang đứng, bị một phủ chém thành vực sâu mấy vạn trượng, chỉ thấy cả người Phục Hy bay ngược ra sau, một ngụm máu tươi phun ra.

Trong mắt Phục Hy tràn đầy vẻ kinh hãi và không thể tin được, hắn không thể tin rằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng lại bị Vu Mãng một phủ phá vỡ!

Ngay cả Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác cũng không thể đáng sợ như vậy, một Vu Mãng, chẳng lẽ thật sự chỉ là Chuẩn Thánh thôi sao?

Phục Hy vừa nãy công kích Vu Mãng lâu như vậy, cũng không làm Vu Mãng bị trọng thương, Vu Mãng chỉ một kích phản công, liền

khiến hắn trọng thương, có thể thấy được, Phục Hy tuy cũng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng chênh lệch giữa hắn và Vu Mãng lớn đến mức nào.

Lúc này Phục Hy nhìn Vu Mãng bước tới, sát ý trên người hắn không hề giảm đi một chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm.

"Ngươi làm gì?

Vu Mãng, dừng tay, ta là huynh trưởng của Thánh nhân Nữ Oa, ngươi dám giết ta, Nữ Oa sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!" Phục Hy lớn tiếng hét lên.

Phục Hy là người có trí tuệ, tuy là Yêu Tôn, nhưng điều quan trọng hơn, là Nữ Oa đứng sau lưng hắn.

Thánh nhân Nữ Oa, sở hữu pháp lực vô thượng, loại pháp lực này tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh có thể sánh bằng, ngay cả Thánh nhân khác, khi đối mặt với Nữ Oa, cũng sẽ có chút kiêng kỵ.

Cho nên không có Đại Năng nào khác dám ra tay tàn nhẫn với Phục Hy, chuyện Vu Mãng làm hôm nay, làm Phục Hy bị thương, Nữ Oa có truy cứu hay không cũng là một ẩn số.

"Tổ Vu Vu Mãng, thôi đi, Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa nương nương, giết hắn, Nữ Oa nương nương nhất định sẽ truy cứu đến cùng!" Thường Nga lo lắng nói.

So với việc giết Phục Hy, Thường Nga càng lo lắng cho sự an nguy của Vu Mãng, Vu Mãng làm như vậy, có thể đắc tội Thánh nhân.

Xung quanh có mấy ức yêu tộc, chỉ cần Vu Mãng dám động thủ, những yêu tộc này nhất định sẽ thông báo cho Nữ Oa, chuyện này, tuyệt đối không thể giấu được!

"Vu Mãng, tha cho ta, ta sẽ không quản chuyện này nữa, ta bây giờ lập tức rời khỏi đây!" Phục Hy lập tức nói.

Tuy rằng Phục Hy cố ý giúp yêu tộc, nhưng điều hắn quý trọng hơn là tính mạng của mình, hắn không muốn chết ở đây, tu luyện mấy chục vạn năm, nếu hủy ở đây, vậy thì thật là một thất bại không đáng có.

"Huynh trưởng của Thánh nhân?

Thì sao chứ?

Chương 185

Phàm kẻ nào phạm ta Vu tộc, chém!" Vu Mãng nói xong, cự phủ trên tay chém xuống Phục Hy.

Đối phương là huynh trưởng của Thánh nhân, Vu Mãng lại muốn chém?

Sắc mặt Phục Hy đại biến, thân phận huynh trưởng của Thánh nhân, là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của Phục Hy, ngay cả Thánh nhân khác, cũng sẽ có chút kiêng kỵ, nhưng hiện tại, Vu Mãng không hề nương tay!

"Phóng tứ!" Lúc đó, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, âm thanh lập tức nổ tung, Vu tộc ở đó dường như bị một kích mạnh mẽ.

Có không ít Vu tộc bị chấn chết ngay lập tức, cũng có một số bị thương tại chỗ, Vu Mãng cũng cảm giác có một luồng cự lực giáng xuống thân mình, nhưng với nhục thân của Vu Mãng, loại công kích này không thể uy hiếp được hắn.

Đây không phải Thánh nhân tự mình ra tay, mà chỉ là một tia Nguyên Thần do Thánh nhân để lại trên pháp bảo mà thôi!

Một đạo lực lượng Nguyên Thần phụ trên Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Phục Hy cũng không biết, Nữ Oa vì muốn che chở Phục Hy nên đã để lại thủ đoạn cuối cùng này!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng xuất hiện một đạo kim tráo, bao phủ trên thân Phục Hy, chỉ một phủ, lập tức chấn tán kim quang của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, giây tiếp theo, chỉ thấy trên đàn của Phục Hy xuất hiện một đạo quang hoa, một đạo âm đàn xuất hiện.

Một luồng kình lực không thể tả xuất hiện, đánh về phía Vu Mãng.

Trên đỉnh đầu Vu Mãng xuất hiện một đóa huyết sắc liên hoa, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Đó là một kích của Thánh nhân, Vu Mãng, cũng không dám khinh suất!

Công kích mà Nữ Oa mượn đàn của Phục Hy phát ra, đã bị Vu Mãng chặn lại.

"Vu Mãng, ngươi dám ra tay với huynh trưởng của ta?" Giọng Nữ Oa lại lần nữa truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nói, đều hiểu người vừa ra tay, chính là Thánh nhân Nữ Oa!

Nữ Oa hiện tại không có tự mình đến, nhưng một sợi Nguyên Thần của nàng lại đến, muốn ngăn cản Vu Mãng chém giết Phục Hy.

Thánh nhân đã mở lời, ai dám không nghe?

Vu Mãng lại lần nữa giơ phủ đầu, chém về phía Phục Hy.

"Vu Mãng, nếu ngươi tha cho huynh trưởng của ta, ân oán giữa chúng ta, một bút xóa sạch!" Giọng Nữ Oa lại lần nữa truyền đến.

Vu Mãng nghe xong, động tác tạm thời dừng lại, nhìn về phía Cửu Thiên Tức Nhưỡng đang treo trên đầu Phục Hy.

Các yêu tộc thấy Vu Mãng dừng tay, cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Vu Mãng quả thật đã nghe lời Nữ Oa, cho nên mới dừng tay!

"Vu Mãng, ngươi đã hủy hai phân thân của ta, nếu không phải lão sư ngăn cản, ta hiện tại nhất định sẽ ra tay, nhưng bây giờ, ngươi tha cho Phục Hy, ta sẽ không tính toán chuyện trước đây nữa!" Nữ Oa nói.

Nữ Oa đã bỏ qua tư thái Thánh nhân, nàng biết rõ Vu Mãng không

phải Vu tộc bình thường, mà là một mãng phu, làm việc không cố kỵ bất kỳ hậu quả nào, ngay cả Thánh nhân, Vu Mãng cũng sẽ không kiêng kỵ.

Đó cũng là nguyên nhân Nữ Oa kiêng kỵ Vu Mãng nhất!

"Nếu ngươi thật sự giết Phục Hy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi và Vu tộc!" Nữ Oa lại nói.

"Ngươi nói nhảm xong chưa?" Giọng Vu Mãng truyền đến.

Tất cả Vu Yêu nghe lời Vu Mãng nói, mắt trừng lớn, đầy vẻ không thể tin được, nhìn Vu Mãng ánh mắt đều thay đổi.

Vu Mãng dám nói lời Thánh nhân Nữ Oa nói là nhảm nhí?

Đó là Thánh nhân Nữ Oa a!

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện với Nữ Oa như vậy, Vu Mãng e rằng là người đầu tiên!

"Ngươi…!" Nữ Oa nghe lời Vu Mãng nói, nhất thời không nói nên lời.

"Nếu còn nói, vậy thì cút!" Vu Mãng nói xong, Ám Huyết Phủ chém xuống Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng hoàn toàn bị hủy diệt, bị Ám Huyết Phủ cứng rắn nuốt chửng xuống, ngay cả một tia Nguyên Thần của Nữ Oa cũng bị Ám Huyết Phủ nuốt chửng.

Ám Huyết Phủ lập tức dũng xuất uy thế ngút trời, Vu Mãng có thể cảm giác được, Ám Huyết Phủ đang thuế biến, loại thuế biến này, có thể khiến một thanh Ám Huyết Phủ tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng hiện tại mục tiêu của Vu Mãng là Phục Hy, Vu Mãng xoay đầu nhìn về phía Phục Hy, Phục Hy vừa kinh vừa sợ, Vu Mãng dám

làm như vậy?

Chương 186

Muội muội của Phục Hy là Thánh nhân, Vu Mãng dám chém phân thân của Thánh nhân sao?

"Vu Mãng, vì sao ngươi muốn giết ta?

Ngươi không thể giết ta, nếu ngươi giết ta, Nữ Oa sẽ không bỏ qua cho ngươi và Vu tộc!" Phục Hy lớn tiếng hét lên.

"Từ khi ngươi nhúng tay vào cuộc chiến này, số mệnh của ngươi đã không còn thuộc về ngươi nữa!" Vu Mãng lạnh lùng nói.

Ám Huyết Phủ vừa chém ra, Vu Yêu hai tộc tại chỗ đều thấy đầu lâu Phục Hy bay ra ngoài.

Thân thể Phục Hy vô lực đổ xuống đất, Phục Hy, chết rồi!

"Không thể nào, Yêu Tôn Phục Hy lại chết rồi sao?

Đó là huynh trưởng của Thánh nhân Nữ Oa nương nương a, làm sao có thể chết như vậy?" "Tổ Vu này trong mắt không có Thánh nhân, không chỉ không coi Nữ Oa nương nương vào mắt, còn chém cả một tia Nguyên Thần của Nữ Oa nương nương!" "Mãng phu, Tổ Vu này, một mãng phu, làm việc hoàn toàn không cố kỵ hậu quả!" Các yêu tộc tại chỗ nhìn Vu Mãng, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi và hoảng sợ, một mãng phu thật sự quá đáng sợ, đắc tội Vu tộc như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng không bảo vệ được!

Oa Hoàng Cung.

Lúc này thiên lôi cuồn cuộn, nơi đó dường như đã biến thành địa ngục lôi điện vậy.

Đồng tử và nữ đồng trong Oa Hoàng Cung đều kinh khủng phủ phục trên mặt đất, ngay cả tọa kỵ Kim Ninh của Nữ Oa lúc này cũng

phủ phục trước mặt Nữ Oa, không dám ngẩng đầu.

Tất cả sinh linh trong Oa Hoàng Cung đều có thể cảm giác được Nữ Oa đã nổi giận.

Đó là cơn thịnh nộ của Thánh nhân!

Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc.

Rất lâu sau đó, Kim Ninh mới dám ngẩng đầu: "Nương nương, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Ai dám chọc Nương nương nổi giận?" "Đại huynh Phục Hy của ta chết trong tay Tổ Vu Vu Mãng, chuyện này, bản tọa sẽ không để yên!" Nữ Oa giận dữ nói.

Nữ Oa biết Phục Hy đi chuyến này sẽ gặp đại họa, nhưng, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng!

Nhưng hiện tại, Phục Hy đã chết!

Nữ Oa có chút không tin, lại suy tính mấy lần, muốn biết thân phận của Vu Mãng, nhưng lại không thể suy ra.

Nữ Oa cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, Vu Mãng là một người không thể diễn toán!

Sự tồn tại của Vu Mãng, ngay cả Thánh nhân cũng không thể nhớ được, Vu Mãng lại là một mãng phu, một người, là dị số!

Ai nói Thánh nhân không có tình cảm, hôm nay đại huynh của Nữ Oa chết ở đó, nàng không chỉ phẫn nộ, mà còn căm hận Vu Mãng!

Thánh nhân khác chỉ mất thể diện, nhưng nàng lại mất đi người thân duy nhất!

Nữ Oa lần này đã quyết định, mạo hiểm bị lão sư trừng phạt, cũng nhất định phải đi giết chết Vu Mãng!

Sau khi Vu Mãng chém giết Phục Hy, hắn không lãng phí thời gian ở đó, hắn cần phải đi tìm các Tổ Vu, Vu Mãng lo lắng những Tổ Vu đó đều chết trong tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng Vu tộc ở đây không cần phải đi theo Vu Mãng, chiến trường ở đây, cần phải có người.

"Ta lập tức muốn đi chém giết Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, chiến trường ở đây do ngươi tiếp quản, Thường Nga, dẫn dắt Vu tộc ở đây, chém giết yêu tộc ở đây!" Vu Mãng lớn tiếng hô.

"Vâng, Tổ Vu Vu Mãng!" Nghe lời Vu Mãng nói, Thường Nga lập tức nói.

Cảnh giới hiện tại của Thường Nga cũng chỉ là Đại La Kim Tiên Lục Trọng, tự nhiên biết rằng, thực lực của mình không thể can thiệp vào cuộc chiến giữa các Tổ Vu và Yêu tộc.

Nhưng dẫn dắt Vu tộc ở đây đối kháng yêu tộc, nàng có thể làm được.

"Ta đã biết, Tổ Vu Vu Mãng, người phải cẩn thận một chút!" Thường Nga nói với Vu Mãng.

Vu Mãng gật đầu, Vu Thần Huyết Dực phía sau dang ra, thân thể Vu Mãng hóa thành một đạo huyết quang, biến mất ở đó.

"Mọi người đều nghe lời Tổ Vu Vu Mãng nói rồi sao?

Vu tộc chúng ta tất thắng, giết!" Thường Nga tay cầm Viên Nguyệt Cự Liêm khổng lồ, một mình xông lên dẫn đầu.

Chương 187

Các Vu tộc khác thấy Thường Nga đều dũng mãnh như vậy, tự nhiên không muốn lạc hậu, cũng theo sau Thường Nga xông lên.

Cuộc chiến Vu Yêu ở đó lại lần nữa diễn ra.

Không ai chú ý, trên thi thể Phục Hy, một tia Nguyên Thần kia lại bay ra ngoài, biến mất ở đó.

Thái Thanh Cảnh, Đại La Sơn, Bát Cảnh Cung.

Một lão nhân trên tay xuất hiện một bức đồ quyển, người này chính là Thái Thanh Thánh nhân, Thái Thượng Lão Quân!

Trên tay Thái Thượng Lão Quân, là Thái Cực Đồ, Nguyên Thần của Phục Hy chính là bị Thái Cực Đồ thu vào trong.

"Phục Hy cũng gặp phải kiếp nạn như vậy, lại khiến ta bất ngờ!" Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói, "Nhưng Phục Hy là người có đại nghĩa, đáng tiếc đứng sai vị trí, không nên tham gia Vu Yêu chi chiến!" "Nhưng dù sao Phục Hy cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, sở hữu phúc trạch, không nên thân tử đạo tiêu như vậy, sau khi trận chiến này kết thúc, ta sẽ để hắn trở thành thủy tổ của Nhân tộc!

Chỉ hy vọng Nữ Oa sẽ không can thiệp vào cuộc chiến này, nếu không, nhân tộc trong số kiếp này, e rằng khó tránh kiếp nạn này!" Thái Thượng Lão Quân là Giáo chủ Nhân Giáo, vì Nhân Giáo mưu lợi, đối với ông cũng có lợi, chỉ là Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn tín ngưỡng vô vi, không đến giây phút cuối cùng, sẽ không dễ dàng ra tay.

Đối với Thái Thượng Lão Quân, không có chuyện gì quan trọng hơn việc chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo, đối với những chuyện khác, Thái Thượng Lão Quân cũng chỉ sẽ dùng "vô vi" để xử lý.

Bởi vì Đông Hoàng Thái Nhất đã liên hợp Đế Tuấn và các Yêu Thần, bố hạ một Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, trong vòng một tháng, có tới bảy thành Vu tộc đã bị chém giết.

Mười một vị Tổ Vu căn bản không có cách nào chiến đấu với Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, nếu không có Đô Thiên Thần Sát Trận, mười một vị Tổ Vu ra tay, hiển nhiên đều chỉ là đi chịu chết mà thôi, chỉ có thể tạm tránh phong mang.

Đông Hoàng Thái Nhất lại trong vòng một tháng, dùng tiếng chuông Đông Hoàng Chung chấn chết gần bảy mươi ức Vu tộc.

Đối với Vu tộc, đó là một tai nạn!

Thông qua Đông Hoàng Chung, giọng Đông Hoàng Thái Nhất truyền khắp Bất Chu Sơn.

"Ta là Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất, Tổ Vu Cường Lương đã chết, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận đã trở thành dĩ vãng, Vu tộc không thể nào đối chiến với Yêu tộc của ta nữa, nếu Vu tộc còn không đầu hàng, Vu tộc sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất truyền ra, khiến tất cả Vu tộc ở đó đều bắt đầu hoảng sợ, Cường Lương đã chết?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận không thể bố ra nữa sao?

Thật sao?

Trong lòng những Vu tộc còn sót lại đều lan tràn nỗi sợ hãi.

Mười một vị Tổ Vu liên hợp, biết rằng, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn không có ở đây, bởi vì Đế Tuấn đã để Phục Hy bố hạ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, nhốt Vu Mãng ở trong đó.

Vu Mãng không thể đến kịp, cho nên chỉ có thể tìm kiếm một người khác.

Cửu Phượng!

Chỉ có tìm kiếm Cửu Phượng, mới có khả năng bố hạ Đô Thiên Thần Sát Trận!

Cửu Phượng cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, hiểu rõ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, để Cửu Phượng đại diện cho Cường Lương, có thể có chút khó khăn, nhưng hiện tại các Tổ Vu không còn cách nào khác.

May mắn thay, Cửu Phượng biết chuyện xong, đã đến, nếu không phải trên đường có mấy vị Chuẩn Thánh ra tay ngăn cản, Cửu Phượng có thể đến nhanh hơn.

Cửu Phượng vừa thấy mười một Tổ Vu, vội vàng hỏi: "Các vị Tổ Vu, huynh trưởng Cường Lương của ta đã hi sinh rồi sao?" Các Tổ Vu nghe lời Cửu Phượng nói, đều cúi đầu buồn bã, Đế Giang nói: "Cửu Phượng, không sai, Cường Lương đã vẫn lạc rồi!" "Đại ca!" Cửu Phượng nghe xong, hai hàng lệ chảy dài trên má.

"Cửu Phượng, bây giờ không phải lúc chúng ta bi thương, chúng ta có chuyện cần làm!" Chỉ nghe Hậu Thổ nói.

"Cửu Phượng, kiên cường một chút, nếu ngươi muốn báo thù cho huynh trưởng, chúng ta có thể bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!" Huyền Minh nói.

"Ta bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận ư?" Cửu Phượng hỏi, "Ta có thể sao?" "Đương nhiên có thể, ngươi và Vu Mãng không phải đã tu luyện ở Vu tộc hai ngàn năm rồi sao?

Hiện tại Vu Mãng bị nhốt trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chúng ta chỉ có thể tìm ngươi!" Huyền Minh thở dài nói.

"Ta hiểu rồi, nếu đã như vậy, ta nguyện ý xuất chiến!" Cửu Phượng lập tức nói.

“Đã như vậy, vậy thì chúng ta bắt đầu đi!” Đế Giang nói.

Mười hai vị Tổ Vu lúc này liên hợp, chỉ thấy ở đó lập tức bùng phát từng trận uy thế, mười hai Tổ Vu ở đó, liên hợp, chỉ thấy dị biến đột sinh.

Một luồng khí thế trùng thiên xuất hiện, một luồng khí thế kinh người như vậy, khiến tất cả sinh linh trên Bất Chu Sơn đều có thể cảm giác được.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng nhìn thấy một màn này, Đế Tuấn lập tức nói: “Thái Nhất, Hà Đồ Lạc Thư của ta đã trở về, e rằng Phục Hy đã thất bại, chúng ta nhanh chóng ra tay hủy diệt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận này, nếu không, một khi trận pháp này được bố hạ, cộng thêm Vu Mãng, chúng ta sẽ khó mà thắng được!” “Ta hiểu rồi!” Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, chỉ thấy trên Đông Hoàng Chung xuất hiện một đạo huyền hoàng sắc quang mang, một đạo tiếng chuông vang vọng ra xa.

Chương 188

Hiện tại chính là thời điểm quan trọng để bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nếu bị công kích đó đánh trúng, e rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận sẽ hoàn toàn không thể kết thành.

Dù sao hiện tại kết trận, Cửu Phượng không phải Cường Lương.

Nhưng các Tổ Vu khác cũng chỉ có thể sốt ruột, căn bản không có cách nào ngăn cản đạo công kích đó.

Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy một màn này, nhưng không ra tay, hắn biết rõ, đó là một kích cường lực của Đông Hoàng Thái Nhất, nếu ra tay, huyết liên giả mạo trên người hắn sẽ không thể chống đỡ được công kích của Đông Hoàng Thái Nhất, ngược lại sẽ bị hủy diệt.

Lúc này, một đóa huyết liên lại đột nhiên xuất hiện, cứng rắn đỡ lấy công kích của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất biến đổi, hắn nhìn thấy một đạo nhân ảnh xuất hiện ở đó, đạo nhân ảnh đó, chính là Vu Mãng.

"Ngươi!" Đế Tuấn trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt dũng xuất sát ý ngút trời.

Mối thù giữa Đế Tuấn và Vu Mãng, cực kỳ sâu nặng, hai người chỉ có thể một sống một chết!

Vu Mãng nhìn thi thể Cường Lương ở xa, trong mắt lóe lên hàn quang, nhưng Vu Mãng không vì Cường Lương mà đau lòng, mà vì hắn kiêu ngạo, đây không phải quyết đấu, đây là chiến tranh, Vu Yêu chi chiến, bất kể Cường Lương hay Tổ Vu khác, hoặc Vu Mãng, đều có thể vẫn lạc.

Ở đây, chiến tử vì Vu tộc, là một vinh dự, Vu Mãng đã ra chiến

trường, liền ôm lòng quyết tử, chỉ là Vu Mãng biết, trận chiến này, chưa kết thúc, nếu muốn chiến tử, cũng nhất định phải chém giết hai vị Yêu Đế trước.

Hiện tại Cường Lương chết, không khiến Vu Mãng dao động, ngược lại càng khiến chiến ý của Vu Mãng trở nên nồng đậm hơn.

"Thái Nhất, giết hắn!" Đế Tuấn nói.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận do Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người chủ đạo, phát huy ra uy lực cực kỳ cường đại.

Hiện tại oán hận của Đế Tuấn cũng chính là oán hận của Đông Hoàng Thái Nhất, Tiên Thiên Chí Bảo trên người hai người lại lần nữa bùng phát quang mang, chỉ thấy trong Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện một chữ cổ xưa khổng lồ.

Chữ đó giáng xuống Vu Mãng, dường như cả một mảnh trời rơi xuống vậy.

Một chữ giáng xuống, dường như một đạo lưu tinh rơi xuống thân Vu Mãng vậy.

Vu Mãng không ra tay, chỉ thấy lúc này, một cự nhân liền vươn tay ra, một quyền đánh nát chữ cổ quái đó thành phấn vụn.

Chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ cao ức vạn trượng xuất hiện, một thân ảnh khổng lồ như vậy, sở hữu khí thế hủy thiên diệt địa, một thân ảnh, chính là Bàn Cổ Chân Thân!

Bàn Cổ Chân Thân này mạnh hơn nhiều so với Bàn Cổ Chân Thân mà Vu Mãng nhìn thấy năm ngàn năm trước.

Cường Lương không còn ở đây, thực lực của các Tổ Vu khác cũng đã tăng lên không ít, khiến Bàn Cổ Chân Thân triệu hoán ra lần này mạnh hơn nhiều.

Bàn Cổ Chân Thân!

Vu Mãng nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng đại kinh, Cường Lương đã vẫn lạc, hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, ai đã kết thành?

Cửu Phượng!

Vu Mãng phản ứng lại, trừ Cửu Phượng ra, không còn Tổ Vu nào khác có thể cùng với các Tổ Vu ở đây bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!

Hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận đã hoàn toàn kết thành, chìa khóa của cuộc chiến Vu tộc, chính là ở trận chiến này!

Vu Mãng lùi sang một bên, trận chiến này, phải giao cho các Tổ Vu ở đây mới được!

Nhìn thấy Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, Đông Hoàng Thái Nhất và các yêu tộc đều đại kinh, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nói: "Không cần lo lắng, có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân thì sao chứ?

Trận chiến này, Yêu tộc của ta, tất thắng!" Đông đảo yêu tộc nghe giọng Đông Hoàng Thái Nhất, vốn có chút hoảng sợ trong lòng đều an ổn trở lại.

Không sai, Tổ Vu xuất hiện thì sao chứ?

Cường Lương đã chết, một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận không hoàn chỉnh, có gì đáng sợ chứ?

Đông Hoàng Chung trên đầu Đông Hoàng Thái Nhất vang lên, Hà Đồ Lạc Thư cũng bùng phát quang mang ra, Đế Tuấn tạm thời chỉ có thể gác lại ân oán với Vu Mãng, hiện tại bắt buộc phải phá hủy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận mới được!

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đồng thời bùng phát quang mang cường liệt, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một mảng tinh quang.

Một trong những năng lực của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, tinh thần vẫn lạc!

Những tinh quang đó lập tức giáng xuống, lần này tinh thần có thể bao phủ toàn bộ phạm vi Bất Chu Sơn, chỉ cần cường giả bị tinh thần đó đánh trúng, bất kể là yêu tộc hay Vu tộc, đều nhất định sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Chương 189

Nhưng loại tinh thần vẫn lạc này đối với Vu Mãng, không có uy hiếp quá lớn.

"Ân công!" Vọng Thư bên cạnh Vu Mãng, hướng Vu Mãng hành lễ nói, "Vọng Thư vô năng, không thể chém giết Đế Tuấn!" "Vọng Thư?

Trưởng thành rồi sao?" Vu Mãng nhìn thiếu nữ tóc trắng trước mặt, cảm thấy bất ngờ.

Lần đầu tiên Vu Mãng nhìn thấy Vọng Thư, hoàn toàn không giống bây giờ.

Hiện tại Vọng Thư khoảng mười lăm mười sáu tuổi, một mái tóc trắng, để trần đôi chân, cự liêm trên tay thậm chí còn to hơn thân thể nàng, trên người nàng, tản ra khí thế cực kỳ cường đại.

Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Vu Mãng không ngờ thực lực của Vọng Thư lại cường đại đến mức này, tốc độ thăng cấp cảnh giới của Vọng Thư, nhanh hơn hắn không ít.

"Vọng Thư sở dĩ có thể sống sót, cũng nhờ ân công tương cứu, nhưng Vọng Thư đã lấy thọ mệnh làm cái giá để đề thăng cảnh giới, hôm nay dù Vọng Thư không chiến tử, cũng sẽ chết trong ba năm nữa!" Vọng Thư trả lời.

Vu Mãng càng thêm kinh ngạc, nhưng con đường mà Vọng Thư đã chọn, Vu Mãng cũng sẽ không bình luận nhiều, Vu Mãng gật đầu nói: "Thắng bại của trận chiến này, cần xem lần này hai đại sát trận đối kháng!" "Vu Mãng đạo hữu, không ngờ Cường Lương đạo hữu

thân vẫn, nhưng trong tình huống người không có ở đây, Vu tộc cũng có thể bố hạ sát trận như vậy!" Minh Hà Lão Tổ cũng nói.

"Minh Hà đạo hữu, ngươi cũng ở đây sao?" Vu Mãng hỏi.

"Vu Mãng đạo hữu, bản tọa đã đáp ứng muốn trở thành minh quân của Vu tộc, hôm nay tự nhiên sẽ đến!" Minh Hà Lão Tổ trả lời.

"Ta thấy tộc A Tu La của ngươi ngay cả Vu tộc cũng sẽ giết!" Chỉ nghe Vọng Thư nói.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, có chút lúng túng nói: "Đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!" Vu Mãng nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, Hậu Thổ từng nói với Vu Mãng, phải đề phòng Minh Hà Lão Tổ, tộc A Tu La có thể sát chứng đạo, chính vì vậy, cho nên những người mà Minh Hà Lão Tổ dẫn theo, sẽ lấy việc giết sạch hai tộc làm mục tiêu.

Nếu thật sự như vậy, Vu Mãng cũng không ngại diệt luôn Minh Hà Lão Tổ!

"Tổ Vu Vu Mãng!" Lúc này, chỉ thấy hai đạo nhân ảnh bay về phía hắn.

Hai đạo nhân ảnh thần tình hoảng sợ, trong mắt họ tràn đầy vẻ kinh khủng, hai người đó chính là Viêm Đế và Hoàng Đế.

"Hoàng Đế, Viêm Đế, các ngươi làm gì ở đây?" Vu Mãng hỏi.

"Tổ Vu Vu Mãng, chúng ta là nhân tộc viện trợ Vu tộc, không ngờ Phượng Minh đã dẫn theo một lượng lớn Phượng tộc, chúng ta biết Tổ Vu ở đây, cho nên đến đây thỉnh cầu viện trợ!" Hoàng Đế vội vàng nói.

Phượng tộc?

"Ta trước đây vì để đề thăng thực lực, cho nên đã đồ sát một lượng lớn Phượng tộc, nhưng ta cũng bị tộc trưởng Phượng tộc

Phượng Minh làm bị thương, ân công, ta có thể lại đi đối phó Phượng Minh đó!" Vọng Thư nói với Vu Mãng.

"Nếu đã vậy, Phượng Minh giao cho ngươi.

Vọng Thư, ngươi thay ta giết Phượng Minh, coi như trả hết ân tình của ta!" Vu Mãng nói với Vọng Thư xong, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Trên không trung xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, thân ảnh đó cao trăm vạn trượng, toàn thân đều là hỏa diễm đỏ rực, xinh đẹp thần thánh, là một con phượng hoàng khổng lồ.

"Tổ Phượng!" Minh Hà Lão Tổ kinh hô một tiếng.

Không sai, phượng hoàng đó, chính là Tổ Phượng!

Tổ Phượng đã trải qua mấy vạn năm thời gian, cuối cùng cũng niết bàn chuyển sinh, hiện tại Tổ Phượng, đã khôi phục lại thực lực toàn thịnh, thậm chí sau khi nhận được viện trợ của Yêu tộc Thiên Đình, thực lực còn có phần đề thăng.

"Tổ Vu Vu Mãng, hôm nay ta Tổ Phượng đến đây để giết ngươi, ngươi có di ngôn gì không?" Tổ Phượng trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy sát cơ.

"Ân công, ……" Vọng Thư nhìn về phía Vu Mãng.

"Không cần lo lắng, chỉ là một con chim lớn mà thôi, giao cho ta giải quyết là được!" Vu Mãng trả lời.

"Tốt!" Vọng Thư nghe lời Vu Mãng nói, gật đầu, nói với Hoàng Đế và Viêm Đế, "Hai vị, xin hãy dẫn đường, ta sẽ thay các ngươi giải quyết Phượng tộc ở đây!" Nghe lời Vọng Thư nói, Hoàng Đế và Viêm Đế có chút lo lắng nhìn nhau.

"Có thể tin nàng, với thực lực của nàng, đối phó những người

Phượng tộc đó chắc chắn có thể làm được!" Vu Mãng nói với hai người.

Vu Mãng nói xong, liền nhìn về phía Tổ Phượng trên bầu trời, Tổ Phượng không hề ngăn cản Vọng Thư, bởi vì mục tiêu của nàng là Vu Mãng.

Tổ Phượng đã chứng kiến uy lực của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, nàng cho rằng uy lực của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận tuyệt đối có thể thắng được Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cho nên quyết định sẽ đứng về phía Yêu tộc.

Như vậy, chỉ cần Yêu tộc có thể giành chiến thắng, thì Phượng tộc cũng có thể nhận được lợi ích to lớn!

Chương 190

Còn về Vọng Thư, lần trước tộc trưởng Phượng tộc Phượng Minh đã đánh bại Vọng Thư một lần, lần này Vọng Thư, cũng không phải là đối thủ của Phượng Minh.

Hiện tại chỉ cần nàng trì hoãn Vu Mãng, sau đó đợi Đông Hoàng Thái Nhất giết chết các Tổ Vu là được!

Minh Hà Lão Tổ đã hiểu, lùi sang một bên, không ra tay.

Minh Hà Lão Tổ hiện tại tuy tham chiến, nhưng vẫn luôn bảo tồn thực lực, không muốn bộc lộ quá nhiều, nhưng lại muốn tham gia vào một lần sát kiếp này.

Sát kiếp giữa thiên địa nhiều như vậy, nếu Minh Hà Lão Tổ có thể giết đủ số sinh linh, liền có thể thành Thánh!

Minh Hà Lão Tổ và Tổ Phượng đều không ngờ rằng, Vu Mãng sẽ trực tiếp ra tay trước.

Thân thể Vu Mãng vừa nhảy lên, một phủ chém về phía Tổ Phượng, Tổ Phượng tuy bất ngờ, nhưng phản ứng của nàng cũng nhanh, trong nháy mắt đã né tránh.

Khi Tổ Phượng vỗ cánh, tốc độ cực nhanh, có thể dễ dàng né tránh công kích của Vu Mãng, đồng thời cánh của nàng có thể liên tục vỗ ra hỏa diễm.

Phượng Hoàng Chân Hỏa, là chiêu số bản mệnh của Tổ Phượng, loại Phượng Hoàng Chân Hỏa này uy lực cực kỳ khủng bố, tất cả mọi thứ dưới Thánh nhân đều có thể bị thiêu thành tro tàn.

Hiện tại Phượng Hoàng Chân Hỏa phun thẳng vào Vu Mãng, nhưng Vu Mãng lại dùng nhục thân chống cự, đồng thời một phủ

chém ra.

Mắt Tổ Phượng trừng lớn, trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh hãi, người đàn ông này giản trực là một kẻ điên!

Vu Mãng đang dùng thương đổi thương!

Tổ Phượng không muốn bị Vu Mãng làm thương, chỉ thấy thân thể nàng cấp tốc lùi lại, toàn thân đều bị Phượng Hoàng Chân Hỏa bao bọc trong đó.

Đồng thời Tổ Phượng cũng đang vỗ cánh, vỗ ra hỏa diễm về phía trước, Vu Mãng một phủ chém xuống, linh hỏa hộ thân của Tổ Phượng trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, trên ngực Tổ Phượng còn xuất hiện một vết thương nghiêm trọng.

Nhưng thân thể Vu Mãng cũng bị thiêu thành màu đen cháy xém, nhưng Vu Mãng dường như không cảm giác gì vậy.

Vu Mãng lại lần nữa vung phủ đầu, hiện tại Ám Huyết Phủ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, với uy lực khổng lồ của Ám Huyết Phủ, phòng ngự trên người Long Vương và Tổ Phượng cũng không chống đỡ nổi.

Tổ Phượng không hề xem nhẹ Vu Mãng, chỉ thấy lông vũ trên bề mặt thân thể Tổ Phượng đột nhiên bay múa ra, hóa thành từng đạo hỏa diễm, những hỏa diễm đó cuộn lấy Vu Mãng, chỉ thấy lấy Vu Mãng làm trung tâm, xung quanh xuất hiện một luồng phong bạo hỏa diễm khổng lồ.

Nơi Vu Mãng đang đứng, dường như biến thành một mảnh lãnh địa hỏa diễm vậy.

Tổ Phượng không giống Long Vương, khi niết bàn, nàng đã đề thăng thực lực, đã có những lĩnh ngộ của riêng mình!

Hiện tại lãnh địa hỏa diễm vừa xuất hiện, dường như muốn thiêu

đốt Vu Mãng thành tro tàn vậy.

Vu Mãng nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, Bàn Cổ Huyết Khí trên người hắn không chống đỡ nổi hỏa diễm của Tổ Phượng nữa.

Tổ Phượng tương đối hài lòng, chiêu số của nàng xem ra đủ để uy hiếp được Vu Mãng.

Oanh!

Lúc đó, Bàn Cổ Chân Thân và Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận va chạm vào nhau.

Bàn Cổ Chân Thân lần này cao ức vạn trượng, xuất hiện ở đó, thậm chí có thể che trời lấp đất vậy, trong Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, do Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh chủ đạo, triệu hoán lực lượng tinh thần công kích Bàn Cổ Chân Thân trước mặt.

Bàn Cổ Chân Thân tay cầm cự phủ, một phủ chém về phía trước, trong nháy mắt, một đạo liên y lan ra xung quanh, nơi nó đi qua, chỉ thấy các yêu tộc một mảng lớn đổ xuống, một đạo công kích dường như không chỉ nhằm vào Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, mà còn công kích toàn bộ yêu tộc trên Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ Chân Thân một chém, có thể chém giết mấy ngàn vạn yêu tộc, khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đại nộ.

"Cường Lương đã chết, Thập Nhị Chu Thiên Thần Sát Trận không hoàn chỉnh, tuyệt đối không phải đối thủ của ta!" Đế Tuấn nói.

"Tốt, ta liền cứng đối cứng với ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, chỉ thấy trên Đông Hoàng Chung bùng phát kim quang, một đạo tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông có thể chấn vỡ các chủng tộc khác xung quanh, mục tiêu của nó là Bàn Cổ Chân Thân trước mặt, Bàn Cổ Chân Thân đối

mặt với một kích này, không hề sợ hãi, tiếp tục xông về phía trước.

Chỉ một đạo tiếng chuông, không thể uy hiếp Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân lại lần nữa chém ra, một chém, Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận lập tức xuất hiện một mảng tinh quang bảo vệ bản thân, nếu không, một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, liền sẽ chém các Đại Yêu và Yêu Thần trong Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận thành hai nửa.

Một bên khác, Vọng Thư cũng đã chiến đấu với Phượng Minh, nhưng hiện tại Vọng Thư không còn là Vọng Thư của mấy ngàn năm trước, hiện tại nàng, sở hữu thực lực áp đảo, có thể dễ dàng đánh bại Phượng Minh.

Tổ Phượng nhìn Vu Mãng đang giãy dụa trong Phượng Hoàng Chân Hỏa, đầy vẻ khinh thường nói: "Ta cứ tưởng ngươi lợi hại đến mức nào, hiện tại xem ra, cũng chỉ có vậy thôi!

Chương 191

Đã như vậy, hôm nay ta sẽ chém giết ngươi!" Tổ Phượng quyết định sử dụng toàn lực ra tay, trong ngọn lửa mà Tổ Phượng phun ra, đột nhiên bùng phát một luồng năng lượng ba động cực kỳ kỳ dị.

Vu Mãng lập tức có thể cảm giác được, Tổ Phượng đang nắm giữ Pháp tắc Hỏa!

Trừ Chúc Dung ra, Tổ Phượng cũng khống chế loại pháp tắc này!

Dưới sự vận dụng Pháp tắc Hỏa, uy lực của hỏa diễm của Tổ Phượng trở nên cực kỳ khủng bố, uy lực mạnh hơn gấp mười lần so với vừa nãy.

Vận dụng Pháp tắc Hỏa, uy lực của Phượng Hoàng Chân Hỏa có thể thiêu đốt Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Tổ Phượng muốn lĩnh ngộ Pháp tắc Hỏa vào thời Long Hán Lượng Kiếp, thậm chí có nắm chắc năm đó liền chém giết Thủy Kỳ Lân và Long Vương.

Đó cũng là lần đầu tiên Tổ Phượng toàn lực ra tay, muốn chém giết Vu Mãng ở đây.

Ngay khi Tổ Phượng cho rằng mình đã thắng chắc, đột nhiên cảm thấy nơi đó có gió.

Một trận gió bắt nguồn từ biển lửa Phượng Hoàng Chân Hỏa đó.

Tổ Phượng nhìn thấy Vu Mãng trong biển lửa đó bị một luồng phong bạo cuốn vào trong, phong bạo nhanh chóng khuếch đại, phong bạo biến thành màu đỏ rực, dường như đã nhuốm máu tươi vậy.

Trong mắt Tổ Phượng tràn đầy vẻ kinh hãi, nàng thậm chí có thể thấy phong bạo trước mặt bị cứng rắn xé Phượng Hoàng Chân Hỏa

thành phấn vụn!

Một chiêu, đó chính là Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng!

Hiện tại Vu Mãng thi triển ra, chính là để đối phó Pháp tắc Hỏa của Tổ Phượng.

Trong các pháp tắc, thời gian là vua, không gian là tôn, lực đạo là chí cao!

Chính vì vậy, cho nên mới có câu Nhất Lực Phá Vạn Pháp, hiện tại Pháp tắc Hỏa tuy uy lực cực lớn, nhưng trước Pháp tắc Lực, một trong ba ngàn pháp tắc đứng đầu, lại hiện ra vô lực, huống chi hiện tại Vu Mãng lại sử dụng Cuồng Phủ Phong Bão.

Thân thể Vu Mãng xoay tròn, phong bạo khủng bố triệu hoán ra Lôi Đình Tiên Thiên Thần Thai giáng xuống, với thực lực hiện tại của Vu Mãng mà thi triển ra Cuồng Phủ Phong Bạo, thậm chí có thể cuốn một nửa Bất Chu Sơn vào trong đó.

Bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, đều bị Cuồng Phủ Phong Bạo trực tiếp cuốn vào, chỉ cần bị cuốn vào, liền bị xé thành phấn vụn tại chỗ.

Vu tộc vừa thấy một chiêu của Vu Mãng, lập tức phản ứng.

"Cuồng Phủ Phong Bạo, mau chạy!

Nếu không chạy chúng ta đều sẽ chết ở đây!" "Tổ Vu Vu Mãng, chỉ cần cảm giác được Cuồng Phủ Phong Bạo, lập tức phải chạy trốn, nếu không người cũng không cứu được chúng ta!" "Thật đáng sợ quá, ta lần đầu tiên thấy, đây là thực lực chân chính của Tổ Vu Vu Mãng sao?" Vu tộc vừa chạy trốn, vừa quay đầu dùng ánh mắt chấn động nhìn về phía phong bạo đó.

Hiện tại sơn thể Bất Chu Sơn không ngừng chịu đựng công kích của Cuồng Phủ Phong Bạo, trên không toàn bộ Bất Chu Sơn đều có Lôi Đình Tiên Thiên Thần Thai giáng xuống.

Vu Mãng trong Cuồng Phủ Phong Bạo, lúc đó đột nhiên xuất hiện một đạo tiếng rồng ngâm, các Vu Yêu tộc xung quanh đều có thể thấy được, trong phong bạo, có một con kim long xuất hiện, ngay sau đó, trong phong bạo, dường như lại có một con kỳ lân đang ngửa mặt lên trời trường khiếu.

Cuồng Phủ Phong Bạo đang tiến hóa, điều này, ngay cả Vu Mãng cũng không ngờ.

Ám Huyết Phủ không chỉ chém giết Long Vương, chém giết Thủy Kỳ Lân, máu của Long Vương, máu của Thủy Kỳ Lân, đều bị Ám Huyết Phủ nuốt chửng.

Đó cũng là nguyên nhân Ám Huyết Phủ xuất hiện hai loại dị tượng, điều quan trọng hơn, sau khi hai loại dị tượng xuất hiện, lại lần nữa tăng cường uy lực của Cuồng Phủ Phong Bạo!

Phạm vi mà Cuồng Phủ Phong Bạo ảnh hưởng ban đầu là nửa ngọn Bất Chu Sơn, nhưng lực hút của Cuồng Phủ Phong Bạo lại chỉ trong phạm vi mấy triệu dặm xung quanh Vu Mãng, hiện tại trong phạm vi mấy chục triệu dặm xung quanh Vu Mãng, các Vu Yêu tộc nhân, đều bị kéo vào trong.

Phàm kẻ nào bị cuốn vào trong phong bạo, đều bị nghiền nát thành phấn vụn tại chỗ!

Loại công kích uy lực này, khiến Tổ Phượng đại kinh, Tổ Phượng lớn tiếng gào thét: "Yêu Đế bệ hạ, cứu ta!" Tổ Phượng cảm giác được sự lợi hại của phong bạo, thậm chí có thể cảm giác được, nếu nàng cũng bị cuốn vào trong đó, có thể sẽ vẫn lạc tại chỗ, hiện tại Tổ Phượng bay ra ngoài, trực tiếp xông vào trong Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, muốn nhận được sự che chở của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận vốn đang chiến đấu với Bàn Cổ

Chân Thân, hai bên khó phân thắng bại, hiện tại Tổ Phượng xông vào, bị Đông Hoàng Chung trực tiếp đánh bật ra.

Tổ Phượng mắt thấy phong bạo phía sau sắp cuốn tới, trong mắt nàng tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng hiển nhiên phát hiện Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng, cảm giác được lực lượng phá hoại khổng lồ trong phong bạo đó, nếu để phong bạo cuốn lấy, hai người họ, cũng sẽ có chút kiêng kỵ.

Chỉ thấy Đông Hoàng Chung vang lên, một đạo tiếng chuông xuất hiện, tiếng chuông khủng bố đó dũng mãnh về phía Vu Mãng.

Đó là công kích mà Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận phát ra bằng Đông Hoàng Chung, uy lực cấp bậc này, ngay cả Thánh nhân cũng sẽ vì thế mà động dung, trực tiếp tập kích Vu Mãng, Vu Mãng có thể chịu đựng được không?

Bàn Cổ Chân Thân và mười hai vị Tổ Vu hiện tại đều vô cùng lo lắng cho Vu Mãng, chỉ là hiện tại lực lượng của các Tổ Vu đều ngưng tụ trên Bàn Cổ Chân Thân, căn bản không thể phân thần ra bảo vệ Vu Mãng.

Chương 192

Vu Mãng trong Cuồng Phủ Phong Bạo có Bàn Cổ Huyết Khí cường đại bảo vệ, công kích uy lực cực lớn của Đông Hoàng Chung, chỉ có thể khiến Bàn Cổ Huyết Khí trên người Vu Mãng suy yếu đi mấy phần mà thôi!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đại kinh, thấy Cuồng Phủ Phong Bạo căn bản không hề suy yếu, thậm chí càng thêm cường đại, Cuồng Phủ Phong Bạo cuốn về phía hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận.

Lấy Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn làm trung tâm, xung quanh có ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, trong đó có ba mươi sáu vị Yêu Thần cấp Chuẩn Thánh, ngoài ra, còn có một vạn bốn ngàn tám trăm vị Kim Tiên Yêu Vương!

Nhiều cường giả như vậy đã hợp thành một Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, một đại trận huyền diệu, há lại có thể đơn giản như hiện tại?

Toàn bộ Bất Chu Sơn hiện tại đều bị bao phủ trong Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, không ai có thể thoát ra khỏi đó, nơi đó dường như đã biến thành một mảnh tinh không ngoài vực vậy.

Hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, chính là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn!

Ngoài hai người họ ra, chính là những Yêu Thần, Đại Yêu và yêu tộc cấp Kim Tiên.

Hiện tại Cuồng Phủ Phong Bạo mà Vu Mãng thi triển ra đã cuốn tới, công kích khủng bố như vậy, yêu tộc trong đại trận cũng sẽ kinh hãi.

“Mọi người đừng lo lắng, dù có mạnh đến mấy, hắn cũng không phải đối thủ của ta, Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận của ta là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, há lại có thể sợ hãi?

Hôm nay ta sẽ cho tên mãng phu Tổ Vu này biết uy lực của đệ nhất sát trận Hồng Hoang, giết!” Giọng Đông Hoàng Thái Nhất truyền ra, các yêu tộc xung quanh nghe xong, lập tức ngưng tụ ra pháp lực, trên đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Chung liên tục xuất hiện ba đạo tiếng chuông.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Bất Chu Sơn xung quanh dường như biến mất, ở đó, toàn bộ từng mảng tinh vực, nơi đâu cũng là tinh thần, lúc này, lực lượng tinh thần bùng phát từ Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, xé nát từng mảng tinh vực, mục tiêu trực chỉ Vu Mãng.

Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng khuếch đại đến cực hạn, Tổ Phượng không thể tiến vào trong Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, thân thể nàng bị phủ cương mà Cuồng Phủ Phong Bạo phát ra dễ dàng xé thành phấn vụn!

“Không…” Nguyên Thần của Tổ Phượng muốn chạy trốn ra ngoài, chỉ cần Nguyên Thần có thể trốn thoát, liền có thể lần nữa niết bàn tái sinh, lần nữa xuất hiện trên thế giới này.

Chỉ lúc này khắc này, lực hút khủng bố kia lại ngay cả Tổ Phượng cũng không buông tha, cuốn luôn Nguyên Thần của Tổ Phượng vào trong.

Ám Huyết Phủ đang kịch liệt chấn động, Vu Mãng có thể cảm giác được, Ám Huyết Phủ đang vui sướng, cuối cùng cũng tiến hóa rồi!

Ám Huyết Phủ đã nuốt chửng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đi theo Vu Mãng đã lâu, những thứ nuốt chửng cực kỳ nhiều, thậm chí ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Cửu Ma Tháp cũng bị Ám Huyết Phủ nuốt chửng,

Ám Huyết Phủ từ một cây cốt phủ bình thường, biến thành một cây Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sở hữu năng lực tiến hóa vô hạn.

Nhưng muốn từ Tiên Thiên Linh Bảo tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, lại cực kỳ khó khăn, cần đủ cơ duyên.

Hiện tại, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng đã thôn phệ đủ tiên huyết, có cả Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo!

Nay lại thôn phệ Tổ Phượng Phượng Huyết, sau cùng, Ám Huyết Phủ đã thành công tiến hóa, hiện tại Ám Huyết Phủ đã trở thành một Tiên Thiên Chí Bảo!

Huyết của Thượng Cổ Tam Linh, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo, vô số mảnh vỡ Tiên Thiên Linh Bảo đều bị Ám Huyết Phủ thôn phệ.

Tất cả những thứ đó hiện đã hóa thành dưỡng chất cho Ám Huyết Phủ, Ám Huyết Phủ cuối cùng đã tiến hóa!

Ám Huyết Phủ cùng Vu Mãng huyết mạch tương liên, nay có thể tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, Vu Mãng tự nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Hiện tại Vu Mãng vẫn đang thi triển Cuồng Phủ Phong Bão, do Ám Huyết Phủ tiến hóa, trong Cuồng Phủ Phong Bão chém ra càng nhiều Khí Cương càng mạnh mẽ, nơi nó đi qua, ngay cả tinh vực cũng bị chém thành phấn toái.

Lốc xoáy màu máu trực tiếp cuốn lên trời, va chạm vào hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Bàn Cổ Chân Thân đứng đó quan sát, không dám ra tay, nếu bây giờ Bàn Cổ Chân Thân xuất thủ, e rằng cũng sẽ bị cuốn vào.

Một trận chiến vốn là sự va chạm giữa Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng hiện giờ các Tổ Vu lại bị buộc phải đứng ngoài quan chiến.Cộng Công lớn tiếng hỏi: “Vu

Mãng đang làm gì vậy?

Chẳng phải quá lỗ mãng rồi sao, lẽ nào muốn dùng sức một mình đối kháng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?"Huyền Minh cười khổ nói: "Nếu Vu Mãng không lỗ mãng, đó sẽ không phải là hắn!

Chỉ có hắn mới có gan lớn đến thế, lực địch Hồng Hoang sát trận thứ hai, cũng chỉ có hắn mới dám làm vậy!"Trong mắt các Tổ Vu, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dù lợi hại đến mấy cũng chỉ có thể xếp thứ hai, chỉ có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do các Tổ Vu bố trí mới có thể là Hồng Hoang đệ nhất sát trận!Hậu Thổ hỏi: "Vu Mãng làm vậy, có sao không?"Cửu Phượng nói: "Nếu Vu Mãng thật sự không địch lại, ta sẽ ra tay!"Các Tổ Vu đều đồng ý với lời Cửu Phượng, dù sao thì, phải đợi Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng kết thúc, Bàn Cổ Chân Thân mới có thể xuất thủ.Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số đạo tinh thần quang mang lập tức bùng phát, đó là những pháp bảo mà Yêu tộc luyện chế.

Trong số đó, hai pháp bảo rực rỡ nhất chính là hai Tiên Thiên Chí Bảo: Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư!

Cả hai đều là Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vô cùng, hiện tại cũng là hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Muốn đối kháng với Vu Mãng, nhất định phải phát huy uy năng của hai Tiên Thiên Chí Bảo này đến cực hạn!

Lúc này là cuộc va chạm giữa các Tiên Thiên Chí Bảo, uy năng mà Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, sau khi trưởng thành đạt cấp Tiên Thiên Chí Bảo, phát ra, đã va chạm cùng hai Tiên Thiên Chí Bảo kia.

Tinh vực xung quanh toàn bộ đều vỡ nát, ngay cả những pháp bảo trên tay Yêu tộc cũng tan thành tinh trần, hiện tại trong hạch tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hai pháp bảo kia đang va chạm với Ám Huyết Phủ.

Ám Huyết Phủ lấy một địch hai, đã áp chế được Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư.Chuyện này khiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều cảm thấy không thể tin nổi.

Chương 193

Làm sao có thể?

Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu tiên thấy Đông Hoàng Chung bị áp chế, lại còn liên thủ với Hà Đồ Lạc Thư mà cũng bị áp chế!Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng gầm thét: "Không được, đại ca, pháp bảo trên tay Vu Mãng không biết là thứ gì, có thể áp chế Đông Hoàng Chung, tuyệt đối không thể nào!"Sắc mặt Đế Tuấn cũng thay đổi: "Ta cũng không biết tại sao, nhưng nếu cứ thế này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta khó mà chống đỡ được, các Yêu tộc xung quanh cũng không chịu nổi!"Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng hỏi: "Đại ca, có cách nào không?"Đế Tuấn cắn răng: "E rằng chỉ có thể như vậy!" Y tế ra một bức họa quyển.

Bức họa quyển vừa triển khai, chỉ thấy trên đó lập tức xuất hiện từng trận quang mang, trong chốc lát, hoàn cảnh xung quanh Vu Mãng xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Vu Mãng thậm chí còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, cả người đã bị hút vào trong bức họa quyển đó.

Một bức họa quyển, Tiên Thiên Chí Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ!Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một kiện phòng ngự linh bảo, đồng thời, nó có thể phong ấn cả Thánh nhân vào trong đó!

Hiện tại, nếu Vu Mãng còn ở đây, đối với trận đại chiến Vu Yêu sẽ vô cùng bất lợi, Đế Tuấn không thể không dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để đối phó Vu Mãng.

Vốn Đế Tuấn định nếu không thể giết chết một Tổ Vu nào đó, thì sẽ dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để giam giữ họ, nhưng sau đó đã giết chết Cường Lương, kế hoạch này tự nhiên không cần làm nữa.

Chỉ là Đế Tuấn không ngờ, Cửu Phượng cũng có thể trở thành Tổ Vu, rồi lại để các Tổ Vu ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân, sau đó lại xuất hiện thêm một Vu Mãng.

Uy hiếp của Vu Mãng này lớn đến mức còn đáng sợ hơn cả Bàn Cổ Chân Thân.

Đế Tuấn không thể không dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để đối phó với Vu Mãng!

Chỉ là Sơn Hà Xã Tắc Đồ không phải của Đế Tuấn sở hữu, mà là do Nữ Oa cho mượn, cho nên có thể giam giữ Vu Mãng bao lâu, Đế Tuấn cũng không biết.Đông Hoàng Thái Nhất vừa kinh vừa mừng hỏi: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

Đại ca đã mượn bảo vật như vậy từ Nữ Oa Nương Nương sao?"Đế Tuấn nói: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng không biết có thể giam giữ hắn bao lâu, ta trước hết sẽ tiêu diệt các Tổ Vu này!"Mặc dù kế hoạch có chút thay đổi, nhưng mục đích thì vẫn như cũ, chỉ cần giết chết toàn bộ Tổ Vu trước mắt, trận chiến Vu Yêu này nhất định sẽ thắng lợi!

Mười hai vị Tổ Vu cũng hiểu rằng Vu Mãng đã bị giam giữ, Cuồng Phủ Phong Bão tự nhiên không còn uy hiếp được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nữa, nhưng bây giờ là lúc ra tay.Bàn Cổ Chân Thân vung một phủ về phía trước, va chạm với tinh thần của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Oanh!

Một phủ của Bàn Cổ Chân Thân có thể chém ra một vết nứt trên tinh thần, có thể thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chắc chắn sẽ bị hủy diệt.Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên hét lên: "Ngưng tụ Tinh Thần Cự Nhân!"Tinh Thần Cự Nhân?

Mười hai Tổ Vu nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất nói đều cảm thấy vô cùng chấn kinh, lúc này, chỉ thấy những Yêu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dường như biến thành từng ngôi sao thật sự, giữa các tinh thần này có một luồng quang mang liên kết với nhau.

Cuối cùng biến thành một Tôn Cự Nhân, vị trí đôi mắt của Cự Nhân đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Tinh Thần Cự Nhân, chính là trận pháp mạnh nhất mà Đông Hoàng Thái Nhất nghiên cứu ra, cũng là trận pháp thích hợp nhất hiện tại.

Tinh Thần Cự Nhân cao đến vạn ức trượng, trên tay nó có một thanh cự kiếm đen tuyền cao bằng thân thể.

Trên thanh cự kiếm màu đen đó, từng trận uy thế khủng bố tuôn ra, đặc biệt đối với Vu tộc, chỉ cần nhìn một cái là sẽ bị chấn nhiếp.Thanh kiếm đó, không phải pháp bảo bình thường, mà là một Tiên Thiên Chí Bảo, Đồ Vu Kiếm!

Thanh Đồ Vu Kiếm này được luyện hóa từ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng vì hấp thu một lượng lớn huyết của Vu Yêu, nên có khí hung sát cực mạnh.

Sau đó lại được Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn dùng oan hồn và huyết nhục của hàng tỷ Nhân tộc luyện hóa vào trong, uy lực của Đồ Vu Kiếm trở nên cực kỳ đáng sợ, đặc biệt khi đối phó với Vu tộc, uy lực của nó càng rõ rệt!

Hiện tại, Đồ Vu Kiếm vừa xuất hiện, liền khiến Vu tộc kinh sợ, ngay cả các Tổ Vu đang bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cũng cảm thấy tâm thần chấn động.Cộng Công chấn kinh nói: “Sao lại thế này?

Ta cảm thấy kinh hãi, chuyện gì vậy?”Hậu Thổ đáp: “Đó là Đồ Vu

Kiếm, Tiên Thiên Chí Bảo do Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn luyện hóa dưới sự chỉ dẫn của Nữ Oa!

Thanh kiếm đó được luyện hóa bằng huyết nhục của hàng tỷ Nhân tộc, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt đối với Vu tộc chúng ta, có tác dụng khắc chế cực lớn!"Chúc Dung hỏi: "Chúng ta có thể đối phó được Đồ Vu Kiếm không?"Đế Giang đáp: "Thử là biết ngay, nếu chúng ta chiến bại, Vu tộc sẽ chiến bại, sự tồn vong của Vu tộc nằm ở trận chiến này!"Các Tổ Vu nghe vậy, đồng thời chú nhập Tổ Vu chi lực vào Bàn Cổ Chân Thân.

Trận chiến này, chính là trận chiến sinh tử tồn vong của Vu tộc, tuyệt đối không thể chiến bại!

Bàn Cổ Chân Thân lại lần nữa lớn thêm, cây cự phủ trên tay chém về phía trước.Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên: "Vu tộc hôm nay, tất bại không nghi ngờ gì nữa!"Tinh Thần Cự Nhân giương Đồ Vu Kiếm, chém vào cự phủ của Bàn Cổ Chân Thân, trong chốc lát, chỉ thấy vô số gợn sóng hướng ra ngoài, như thể đá rơi xuống mặt nước tĩnh lặng, bỗng chốc xuất hiện ngàn lớp sóng.

Những cường giả trên khắp Bất Chu Sơn, căn bản không thể chịu nổi dư ba do hai cự nhân va chạm phát ra.

Những cường giả cấp Chuẩn Thánh, cũng sẽ bị chấn thành phấn toái tại chỗ.

Trong mắt hai tộc Vu Yêu đều tràn ngập kinh sợ và chấn động, Tinh Thần Cự Nhân và Bàn Cổ Chân Thân đều là tồn tại có thể địch lại Thánh nhân, hai cự nhân chiến đấu ở đây, khiến thân núi Bất Chu Sơn xuất hiện vết nứt.

Vu tộc vốn chỉ còn hơn hai mươi ức cường giả, hiện tại lại càng bắt đầu giảm sút, số lượng Yêu tộc tuy nhiều hơn Vu tộc rất nhiều, nhưng hiện tại bị dư ba của hai cự nhân oanh trúng, cũng bị oanh sát

không ít.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng cũng không ngừng run rẩy, vốn Minh Hà Lão Tổ cho rằng thực lực của mình là vô địch dưới Thánh nhân trong Hồng Hoang, nhưng sau khi gặp Vu Mãng, Minh Hà Lão Tổ mới hiểu, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Thực lực của Vu Mãng mạnh hơn Minh Hà rất nhiều thì thôi đi, vốn Minh Hà Lão Tổ định lấy sát chứng đạo ở đây, chém giết đủ cường giả Vu Yêu hai tộc, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Tinh Thần Cự Nhân và Bàn Cổ Chân Thân, bất kể là ai cũng có thể dễ dàng chém giết lão.

Chương 194

Ngay cả khi ở trong Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ cũng cảm thấy vô lực, căn bản không thể can thiệp vào trận chiến này!

Lúc này Vọng Thư, Viêm Đế và Hoàng Đế cũng đã giải quyết xong tộc nhân Phượng tộc, chỉ là lúc này ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy hai cự nhân kia đang kịch chiến phía trên Bất Chu Sơn.

Nhưng cũng không dám lại gần, dù sao thì trận chiến của hai cự nhân vượt xa phạm vi mà Chuẩn Thánh có thể chịu đựng, đi tới đó cũng chỉ là tự tìm cái chết.

Thường Nga lúc này trong lòng cũng vô cùng lo lắng, trận chiến cấp độ này, không biết Vu Mãng trong đó có gặp nguy hiểm không! Lực chiến đấu của hai cự nhân dường như bất phân thắng bại, nhưng sau một tháng chiến đấu liên tục, Bàn Cổ Chân Thân cuối cùng đã xuất hiện dấu hiệu thất bại.

Việc Cường Lương chết, không hề mang lại chút thay đổi nào!

Cảnh giới của Cửu Phượng thực sự quá thấp, hiện tại, mới tu luyện tới cảnh giới Nhị Chuyển Chuẩn Thánh, chênh lệch thực lực với các Tổ Vu khác quá lớn.

Một tháng chiến đấu, gần như đã đạt đến giới hạn của Cửu Phượng!

Bàn Cổ Chân Thân cần lực chống đỡ của mười hai Tổ Vu cùng lúc, mỗi một vị Tổ Vu đều phải chịu áp lực cực kỳ lớn, nếu một người trong số đó không chịu nổi, Bàn Cổ Chân Thân sẽ sụp đổ.

Còn Tinh Thần Cự Nhân thì do Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai người chống đỡ, bản thân hai người này thiên phú đã xuất

sắc, pháp lực cũng cực kỳ kinh người, những Yêu tộc khác chỉ là phụ trợ mà thôi.

Hiện tại Tinh Thần Cự Nhân vẫn giữ được toàn thịnh chiến lực, còn Bàn Cổ Chân Thân lại gần kề sụp đổ, loại chiến đấu này có thể tưởng tượng được.

Ba ngày sau đó, Bàn Cổ Chân Thân cuối cùng không chịu nổi, chỉ thấy Tinh Thần Cự Nhân vung Đồ Vu Kiếm, một kiếm chém trúng lưng Bàn Cổ Chân Thân.

Một kiếm chém ngang lưng Bàn Cổ Chân Thân thành hai nửa.

Đồ Vu Kiếm có lực phá hoại khổng lồ, khả năng khắc chế Vu tộc vô cùng lợi hại, Tổ Vu cũng không ngoại lệ.

Sau khi Bàn Cổ Chân Thân vỡ nát, mười hai vị Tổ Vu đồng thời bay ngược ra, đều bị trọng thương.Đông Hoàng Thái Nhất kích động cười lớn: "Ha ha ha…!

Đế Giang, ngươi thấy chưa?

Cuộc thắng bại này, Yêu tộc ta, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do mười hai Tổ Vu bố trí, không có cách nào thắng được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta!"Đế Tuấn cũng nói: "Đừng lo lắng, sau khi ta chém giết các Tổ Vu này, sẽ lại tiễn các ngươi lên đường!"Tâm tình của mười hai vị Tổ Vu lúc này suy sụp, trong mắt tràn ngập vẻ kinh nộ, nếu không phải Cường Lương đã thân vẫn ở đây, thắng bại của trận chiến này là một ẩn số!

Cửu Phượng cúi đầu, cảm thấy mình là tội nhân của cả Vu tộc, nếu có thực lực như các huynh trưởng khác, trận chiến này chắc chắn sẽ không thua!Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, liền giơ Đồ Vu Kiếm lên: "Trước khi tiễn các ngươi lên đường, ta muốn tặng một đại lễ!"Hậu Thổ lớn tiếng hỏi: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi muốn

làm gì?"Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất hiện lên nụ cười dữ tợn: "Đương nhiên là diệt toàn bộ tộc nhân Vu tộc!

Ngươi cũng nên biết thanh kiếm này chứ?

Không sai, chính là Đồ Vu Kiếm!

Thanh kiếm chuyên dùng để đồ sát Vu tộc!"Trong ánh mắt chấn kinh của các Tổ Vu, chỉ thấy Tinh Thần Cự Nhân vung Đồ Vu Kiếm về phía trước, một luồng gợn sóng chém ra.

Trong khoảnh khắc, hàng vạn Vu tộc trên khắp Bất Chu Sơn đều bị chém thành huyết vụ, những huyết vụ này toàn bộ đều dũng mãnh chảy vào Đồ Vu Kiếm.Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng cười lớn: "Ha ha ha…!

Có bao nhiêu Vu tộc, ta sẽ giết bấy nhiêu!"Tinh Thần Cự Nhân vung Đồ Vu Kiếm xung quanh, mỗi lần vung Đồ Vu Kiếm, đều có thể chém giết một lượng lớn Vu tộc, huyết nhục của các Vu tộc này toàn bộ đều hội tụ vào thanh Đồ Vu Kiếm.Đông Hoàng Thái Nhất lúc này vô cùng kích động và vui sướng, năm ngàn năm, chờ đợi, đã chờ đợi năm ngàn năm!

Năm ngàn năm trước, vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thiếu Yêu tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên và Kim Tiên, nên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể bố trí thành công, làm giảm uy thế của nó.

Nhưng hôm nay, Đông Hoàng Thái Nhất có thể dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đại phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, rửa sạch mối nhục trước kia.Âm thanh của Đông Hoàng Thái Nhất truyền khắp bốn phương: "Hôm nay ta sẽ chính danh cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc Thiên Đình ta, mới là Hồng Hoang đệ nhất sát trận!"Trong lòng các Tổ Vu tuy không cam, nhưng không có chút cách nào, hôm nay quả thật đã bại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tinh Thần Cự Nhân và thanh Đồ Vu

Kiếm đồ sát Vu tộc.Hậu Thổ ngẩng đầu, nhìn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ vẫn còn lơ lửng trên không trung, một kiện chí bảo nằm trong tay Thánh nhân Nữ Oa, Nữ Oa cuối cùng đã ra tay giúp Yêu tộc!

Có Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở đó, Vu Mãng bị giam cầm trong đó, liệu có cơ hội thoát ra không?

Ngay cả khi Vu Mãng thật sự thoát ra, kết quả của trận chiến này, e rằng Vu Mãng cũng không thể thay đổi được, Vu tộc, thật sự sắp chiến bại rồi!Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.Ở bên trong, Vu Mãng phát hiện hoàn cảnh xung quanh đang không ngừng biến hóa, nơi này giống như một không gian khác vậy, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo quả thật có thể tạo ra không gian riêng để giam giữ địch nhân.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể giam cầm cả Thánh nhân, huống chi là Vu Mãng một Thất Chuyển Chuẩn Thánh, không, hiện tại Vu Mãng vì vừa chém giết một lượng lớn cường giả Yêu tộc, nên đã là Bát Chuyển Chuẩn Thánh!

Muốn thoát ra khỏi đây, chỉ có chủ nhân linh bảo mới có thể làm được, một cách khác, là xé rách một mảnh không gian để thoát ra.

Nhưng muốn làm được việc này, với thực lực của cường giả Chuẩn Thánh bình thường, căn bản là không thể!

Vu Mãng vốn muốn dùng Lực Chi Pháp Tắc để phá vỡ một mảnh không gian, nhưng Vu Mãng đã thử không ít lần, lại bị không gian đó phản kích, trên thân Vu Mãng đầy vết thương, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Vu Mãng chưa phá được Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã bị sức mạnh phản kích của không gian làm trọng thương.E rằng chỉ có thể dùng đến loại sức mạnh này!

Trên thân Vu Mãng đột nhiên tuôn ra một cỗ pháp tắc chi lực cường đại, không phải lần đầu, cũng không phải Lực Chi Pháp Tắc, mà là một loại pháp tắc chi lực khác!

Vu Mãng vung Ám Huyết Phủ về phía trước chém xuống, trong khoảnh khắc, mảnh không gian này xuất hiện một vết nứt, không gian do Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngưng tụ ra, đã xuất hiện vết nứt!

Không chỉ vậy, vẫn chưa đủ!

Vu Mãng lại lần nữa chém về phía trước, phủ thứ hai, phủ thứ ba… Mỗi lần Vu Mãng chém ra một phủ, trên thân đều xuất hiện một vết thương, một loại pháp tắc mà Vu Mãng mới sơ bộ nắm giữ, hiện tại muốn vận dụng cũng không dễ dàng, huống chi là dùng nó để chém mở không gian của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chương 195

Sức mạnh phản kích của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng vô cùng đáng sợ, nếu là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển bình thường, sớm đã biến thành một đống thi thể.

Chỉ có nhục thân và Bàn Cổ huyết khí cường đại của Vu Mãng mới có thể cứng rắn chịu đựng sức mạnh phản kích của không gian này, Vu Mãng đã chém trong không gian đó suốt một tháng, cuối cùng, không gian của Sơn Hà Xã Tắc Đồ này đã bị chém thành hai nửa.

Trước mặt Tinh Thần Cự Nhân, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đột nhiên bùng phát ra một luồng quang mang, chỉ thấy trong quang mang của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một bóng người xuất hiện, ngay sau đó, quang mang của Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã tối đi không ít.Kiện Tiên Thiên Chí Bảo này đã bị thương, không thể tiếp tục giam cầm Vu Mãng trong đó được nữa.Đế Tuấn kinh hãi nói: “Không thể nào, Vu Mãng đã thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ!”Đông Hoàng Thái Nhất sát khí hừng hực nói: “Thoát ra thì sao?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận đã bị ta phá, Vu Mãng dù lợi hại đến mấy cũng không thể chiến với ta, hắn thoát ra đúng lúc, đại ca, ta muốn báo thù cho chín đứa cháu của ta!”Vu Mãng dù là Tổ Vu, cũng sẽ bị Đồ Vu Kiếm khắc chế, thanh kiếm đó quả thực có uy lực áp chế Vu tộc!

Các vết thương trên thân Vu Mãng đang dần hồi phục, lực hồi phục mạnh hơn trước rất nhiều, đối mặt với nhát chém của Đồ Vu Kiếm.Đế Giang lớn tiếng gầm thét: “Vu Mãng, cẩn thận!

Thanh Đồ Vu Kiếm trên tay hắn, chuyên dùng để đồ sát Vu tộc ta!”Đế Giang và tất cả các Tổ Vu khác hiện đều bị trọng thương, Vu

Mãng là hy vọng cuối cùng của Vu tộc lúc này, mặc dù các Tổ Vu không cho rằng Vu Mãng có thể thắng Tinh Thần Cự Nhân.

Đối mặt với công kích của Đồ Vu Kiếm, Vu Mãng không hề có ý lùi bước, chém về phía trước, trên lưỡi phủ của Vu Mãng đột nhiên tuôn ra một cỗ pháp tắc chi lực cường đại.

Vu Mãng vốn xuất hiện trước Đồ Vu Kiếm, nhưng giây tiếp theo, lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tinh Thần Cự Nhân, một phủ chém vào lưng Tinh Thần Cự Nhân.

Một phủ đó, dường như có sức mạnh phá vỡ không gian, thân thể Tinh Thần Cự Nhân cũng tối đi không ít.Cửu Phượng kinh hô một tiếng: "Vu Mãng sao lại đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tinh Thần Cự Nhân?"Đế Giang lúc này vừa kinh vừa mừng nói: "Không Gian Pháp Tắc, tên tiểu tử này đã làm được gì?

Không Gian Pháp Tắc, hắn đã lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, Song Pháp Tắc Tổ Vu, Vu tộc ta từ trước đến nay chưa từng xuất hiện!"Hậu Thổ đáp: "Trong Tổ Vu Giới, Vu Mãng chém giết ba đầu Vu Thú và lĩnh ngộ được mảnh vỡ pháp tắc, không phải ta, ta cũng không biết Vu Mãng đã lĩnh ngộ pháp tắc gì!

Hắn đã lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc!"Huyền Minh đột nhiên nói: "Nếu đã như vậy, ta có lẽ có thể đặt tất cả lên thân hắn, nếu Vu Mãng chết, ta cũng sẽ chết, nếu Vu Mãng thắng, Vu tộc ta sẽ đại hưng!"Sắc mặt Cộng Công đại biến, hỏi: "Huyền Minh, ngươi muốn làm gì?"Huyền Minh nói: "Không sai, ta sẽ hóa thân thành trận kỳ, giúp Vu Mãng lần nữa bố trí Đô Thiên Thần Sát Trận!"Thiên Ngô hỏi: "Nhưng nếu làm vậy, tất cả Tổ Vu chúng ta, có thể vĩnh viễn không thể hồi phục, có ai muốn rút lui không?"Ánh mắt mười hai vị Tổ Vu đều tràn ngập vẻ quyết tuyệt, thấy vậy, Đế Giang nói: "Được, nếu đã vậy, ta sẽ đặt vị trí của Vu tộc, tất cả đều đặt lên Vu Mãng!

Vu Mãng hưng, Vu tộc hưng, Vu Mãng vong, Vu tộc vong!"Các Tổ Vu đồng thanh hô: "Vu Mãng hưng, Vu tộc hưng, Vu Mãng vong, Vu tộc vong!"Giữa các Tổ Vu này, một bầu không khí bi quan lan tỏa, tất cả Tổ Vu đều biết, bất kể thắng bại của trận chiến này thế nào, mười hai Tổ Vu, đều có khả năng sẽ vẫn lạc tại đây.Dù vậy, họ vẫn nguyện ý cùng Vu Mãng đi nốt chặng đường cuối, giúp Vu Mãng đại chiến một trận với hai vị Yêu Đế của Yêu tộc.Oanh!Lúc đó, thân thể Vu Mãng bị đánh rơi xuống đất, thân thể hắn đập xuống đất tạo thành một hố sâu khổng lồ.

Vu Mãng đã nắm giữ Song Pháp Tắc chi lực, nhưng muốn dùng sức mạnh đó để chiến đấu với Tinh Thần Cự Nhân cũng căn bản là không thể.

Vu Mãng cũng hiểu rõ điều này, nên Vu Mãng quyết định sử dụng tuyệt chiêu của mình.Vào lúc đó, bên cạnh Vu Mãng đột nhiên xuất hiện mười hai đạo quang mang, mười hai đạo quang mang đó, chính là mười hai vị Tổ Vu!Vu Mãng hỏi: "Các vị Tổ Vu, các ngươi muốn làm gì?"Đế Giang cười nói: "Vu Mãng, ta thật vinh hạnh, có thể chứng kiến sự trưởng thành của ngươi, sau này Vu tộc, có lẽ sẽ do ngươi dẫn dắt!"Cú Mang cười nói: "Có ngươi ở đây, là phúc của Vu tộc ta!"Chúc Dung nói: "Trận đại chiến này, ta chỉ có thể dựa vào ngươi thôi, Vu Mãng, hãy để Yêu tộc kia thấy, Đô Thiên Thần Sát Trận chân chính!"Cộng Công cười lớn nói: "Ta thích phong cách chiến đấu của ngươi, Vu Mãng, cứ mãng tiếp đi!"Các vị Tổ Vu đều để lại lời nhắn cho Vu Mãng, khiến Vu Mãng cảm thấy khó hiểu, nói: "Các vị, ý các ngươi là sao?"Đế Giang nói: "Chúng ta muốn bố trí Đô Thiên Thần Sát Trận chân chính, nếu ngươi chết, chúng ta sẽ vong, hy vọng cuối cùng của Vu tộc ta, nằm trên thân ngươi, hy vọng ngươi có thể thắng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn!"Vu Mãng nghe xong, kinh hãi: "Gì cơ?"Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng gầm thét: "Không

chết sao?

Không sao cả, ta bây giờ sẽ tiễn ngươi đi gặp các Vu tộc khác!"Tinh Thần Cự Nhân vung một kiếm về phía Vu Mãng, Đồ Vu Kiếm tuôn ra từng trận uy thế, muốn chém Vu Mãng thành hai nửa.Vào lúc đó, chỉ thấy mười hai vị Tổ Vu hóa thành từng lá cờ, xuất hiện xung quanh Vu Mãng.

Trong chốc lát, Tổ Vu chi lực khổng lồ dũng mãnh tràn vào thể nội Vu Mãng, thân thể Vu Mãng trong nháy mắt trương đại, cao đến vạn ức trượng, thân thể Vu Mãng trực tiếp hóa thành Bàn Cổ Chân Thân!

Một Đô Thiên Thần Sát Trận, lại lần nữa xuất hiện, lúc này lực trận pháp, toàn bộ đều hội tụ trên thân Vu Mãng.

Loại cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, nhưng Vu Mãng có cảm giác cảnh giới của mình đã đạt đến Thánh nhân.Đế Tuấn kinh hô một tiếng hỏi: "Gì cơ?

Bàn Cổ Chân Thân?"Minh Hà cũng đầy vẻ không thể tin nổi: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận?

Chẳng phải trận pháp này đã bị phá rồi sao?

Sao bây giờ lại xuất hiện nữa?"Hoàng Đế cũng nói: "Mười hai Tổ Vu đã hóa thân thành Tổ Vu Kỳ, có thể lần nữa ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân, các Tổ Vu này định đặt tất cả hy vọng lên thân Vu Mãng Tổ Vu sao?"Viêm Đế nói: "Nếu Vu tộc chiến bại, Nhân tộc chúng ta cũng không thể tránh khỏi việc bị Yêu tộc tiêu diệt, trận chiến này, tất cả hy vọng đều đặt lên Vu Mãng Tổ Vu rồi!"Vu tộc có mặt ở đó cũng có thể nhìn ra, hiện tại hy vọng của Vu tộc đều đặt lên thân Vu Mãng, cho nên muốn thắng, chỉ có thể kỳ vọng Vu Mãng có thể thắng trận chiến này.Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng nói: "Lần nữa ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân thì sao?

Ta đã có thể diệt được một lần, thì có thể diệt được lần thứ hai, đại ca, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta, mới là Hồng Hoang đệ nhất sát trận!"Đế Tuấn gật đầu nói: "Thái Nhất, ngươi nói đúng, hiện tại các Tổ Vu không còn, chỉ còn lại một mình Vu Mãng, chỉ cần chém giết hắn, thiên địa Hồng Hoang, sẽ là thiên hạ của Yêu tộc ta!

Yêu tộc Thiên Đình ta, mới là chủ của chúng sinh!"Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên: "Ra tay!"Đông Hoàng Chung bùng phát ra một tiếng vang trời kinh thiên, chỉ thấy Tinh Thần Cự Nhân vung thanh Đồ Vu Kiếm đó, chém về phía Vu Mãng.Vu Mãng đã hiểu ý của các Tổ Vu, các Tổ Vu muốn ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận trên thân Vu Mãng, trận chiến này sẽ do Vu Mãng và hai vị Yêu Đế phân định thắng bại!Trong mắt Vu Mãng lộ ra vẻ quyết ý: "Các vị Tổ Vu, dù Vu Mãng ta có thân vẫn, cũng nhất định phải hủy diệt Yêu tộc Thiên Đình!"Ám Huyết Phủ dường như hiểu ý chủ nhân, trên thân phủ, hiện ra hoa văn ba đầu cự thú: Long, Phượng, Kỳ Lân.

Khắc họa của Hỗn Độn Tam Linh đều hiện ra, trong khoảnh khắc, Ám Huyết Phủ tuôn ra sát ý ngút trời, một phủ chém ra, trong chốc lát, kích động thiên đạo gợn sóng.

Mỗi một đạo gợn sóng này đi qua, đều có hàng ngàn vạn Yêu tộc vẫn lạc, huyết nhục của các Yêu tộc này hóa thành huyết vụ, bị Ám Huyết Phủ thôn phệ vào trong.

Ám Huyết Phủ có uy thế không hề kém cạnh Đồ Vu Kiếm!"Đinh!" Phủ và kiếm tiếp xúc, lập tức bùng phát ra tiếng vang trời kinh thiên, chỉ thấy vết nứt trên Bất Chu Sơn càng thêm lớn.

Toàn bộ Vu Yêu hai tộc trên Bất Chu Sơn đều cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị chấn vỡ.

Tinh Thần Cự Nhân và Vu Mãng đồng thời vung vũ khí, mỗi một đạo công kích, đều khiến bầu trời và mặt đất đều bị chấn ra vết nứt,

nhưng Yêu tộc phát hiện, lúc này Tinh Thần Cự Nhân đang bị Vu Mãng ép lùi liên tục.

Bất kể là Vu Mãng hay Tinh Thần Cự Nhân, đều do trận pháp trên thân ngưng tụ ra, nhưng hiện tại mọi người đều có thể nhìn thấy, Vu Mãng đã có thể áp chế được Tinh Thần Cự Nhân.Thần tình Đế Tuấn đại biến: "Vũ khí trên tay hắn!

Vũ khí gì vậy?"Khi Ám Huyết Phủ hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, nó liền có khả năng áp chế Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lực phòng ngự và công kích đều không mạnh, mà giỏi hơn về suy đoán và diễn hóa.

Còn về Đông Hoàng Chung, uy lực của kiện pháp bảo này kỳ thực không hề kém Ám Huyết Phủ, nhưng trên Ám Huyết Phủ có một bí mật, đó chính là đã dung hợp Bàn Cổ Phủ Ảnh!

Đông Hoàng Chung nguyên tên là Hỗn Độn Chung, vốn là một trong ba kiện chí bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, nếu Bàn Cổ Phủ Ảnh thuộc về phân thân của Bàn Cổ Phủ, thì Đông Hoàng Chung chỉ có thể coi là đứa con của Bàn Cổ Phủ.

Vì Bàn Cổ Phủ Ảnh thuộc Ám Huyết Phủ, nên nó có khả năng tiên thiên áp chế Đông Hoàng Chung, đây chính là lý do Ám Huyết Phủ có thể đồng thời áp chế hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Chương 196

Sát khí trên Đồ Vu Kiếm tuy cường đại, nhưng không thể nhiều hơn Ám Huyết Phủ, trong Ám Huyết Phủ, có hàng ức Yêu tộc bị Vu Mãng chém giết, lại thôn phệ Cửu Ma Tháp và các Tiên Thiên Chí Bảo khác, rồi còn thôn phệ cả Hỗn Độn Tam Linh.

Xét về nội hàm, Ám Huyết Phủ sâu dày hơn Đồ Vu Kiếm rất nhiều!

Hiện tại Ám Huyết Phủ va chạm với Đồ Vu Kiếm, thậm chí cũng đã áp chế được Đồ Vu Kiếm.Đông Hoàng Thái Nhất không thể chấp nhận việc bị Vu Mãng áp chế, liền chú nhập tất cả tinh thần chi lực vào Đông Hoàng Chung: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta không thể thua được, tuyệt đối không thể nào!"Trong khoảnh khắc, Đông Hoàng Chung bùng phát ra uy thế kinh thiên, chỉ thấy Đông Hoàng Chung phát ra một đạo chuông vang, một đạo chuông vang chấn động Vu Mãng, có thể khiến Vu Mãng tâm thần lay động.

Đông Hoàng Chung, lại lần nữa xuất hiện đạo chuông thứ hai, đạo chuông thứ ba… Uy lực của Đông Hoàng Chung quả thực cực kỳ khủng bố, những chuông vang này ngay cả Bàn Cổ Chân Thân mà Vu Mãng đang hóa thành cũng có chút không chống đỡ nổi.Nhưng vào lúc đó, Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng lại chĩa xiên xuống mặt đất, khi Đông Hoàng Chung bùng phát ra đạo chuông thứ tư, chỉ thấy Bàn Cổ Phủ chém về phía trước.

Khai Thiên, Đệ Nhất Thức!Năm ngàn năm trước, mười hai Tổ Vu bố trí Đô Thiên Thần Sát Trận ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, dùng Khai Thiên Đệ Nhất Thức, hủy diệt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Năm ngàn năm sau, Vu Mãng hóa thân thành Bàn Cổ Chân Thân,

cũng thi triển Khai Thiên Đệ Nhất Thức!

Khai Thiên Đệ Nhất Thức do Bàn Cổ Chân Thân hiện tại thi triển ra, không thể nào sánh được với Khai Thiên Đệ Nhất Thức do bản thể Vu Mãng thi triển.

Uy lực của thức này, thậm chí còn vượt xa công kích mà Bàn Cổ Chân Thân năm ngàn năm trước phát ra.Oanh!

Công kích của Khai Thiên Đệ Nhất Thức, va chạm với chuông vang của Đông Hoàng Chung trước mặt, trong chốc lát, Bất Chu Sơn cuối cùng không chịu nổi cự lực này, tại chỗ liền bị phá thành hai nửa.

Bất Chu Sơn sụp đổ, chỉ thấy không ít Vu, Yêu tộc đều bị Bất Chu Sơn đè trúng, không chết cũng trọng thương.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, Vu Mãng không hề có ý định dừng tay, một trận chiến, nhất định phải phân định thắng bại!

Vu Mãng lại lần nữa giơ phủ đầu lên, Khai Thiên, Đệ Nhị Thức! Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng nói: "Ta sẽ không thua ngươi, Vu Mãng, cho dù có mười hai Tổ Vu, hôm nay ta cũng muốn tất cả các ngươi chết ở đây!" Đông Hoàng Chung xuất hiện đạo chuông thứ bảy.Trong khoảnh khắc, Minh Hà Lão Tổ cũng cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, một ngụm tiên huyết phun ra.

Minh Hà Lão Tổ cậy mình thực lực cường đại, lại có bất tử chi thân, cũng là người gần chiến trường nhất, nhưng hiện tại, chuông vang không nhắm vào lão, cũng có thể chấn Minh Hà Lão Tổ trọng thương.

Trong phạm vi hàng triệu dặm quanh Tinh Thần Cự Nhân, nhục thân của Vu Yêu tộc tại chỗ nổ tung, biến thành từng đám huyết vụ.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất không phân biệt địch ta, chỉ muốn

chém giết Vu Mãng!Chỉ cần giết chết Vu Mãng, thắng lợi của trận chiến đó, sẽ thuộc về ta, thuộc về Yêu tộc!

Vu Mãng như không có giác quan vậy, trên thân tuôn ra Bàn Cổ huyết khí, cứng rắn đỡ lấy đạo chuông thứ bảy của Đông Hoàng Chung.

Trên lưỡi phủ của Vu Mãng, ngưng tụ ra quang mang màu vàng kim, Vu Mãng muốn dùng một phủ để phân định thắng bại của trận chiến này!Sắc mặt Đế Tuấn lại biến đổi: "Thái Nhất!"Đông Hoàng Thái Nhất cắn đầu lưỡi, một ngụm tiên huyết phun lên Đông Hoàng Chung: "Đông Hoàng Chung, ta sẽ không thua đâu!"Toàn bộ Tinh Thần Cự Nhân trong nháy mắt sụp đổ, Đông Hoàng Thái Nhất muốn lần này phát huy toàn bộ uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!"Leng keng!" Đạo chuông thứ tám của Đông Hoàng Chung xuất hiện, một đạo chuông vang dũng mãnh ập về phía Vu Mãng, chỉ thấy toàn bộ tinh vực lúc này đều vỡ nát, đạo chuông thứ tám của Đông Hoàng Chung, uy lực khủng bố đến mức ngay cả không gian cũng bị chấn thành phấn toái.Lúc này Vu Mãng đồng thời giơ phủ đầu lên, một nhát chém ngang về phía trước, trên phủ đầu tràn ngập quang mang màu vàng kim, Khai Thiên, Đệ Tam Thức!

Đạo chuông thứ tám của Đông Hoàng Chung hoàn toàn không chống đỡ nổi Khai Thiên Đệ Tam Thức, lưỡi phủ đó càng chém nát không gian, chém xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia.Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn: "Vu Mãng, ngươi trúng kế rồi!"Một đạo tinh thần từ trên trời giáng xuống, đập vào thân Vu Mãng, công kích này Vu Mãng không thể né tránh được, nếu Vu Mãng muốn công kích Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng nhất định sẽ bị đạo tinh thần này tập trung.

Chỉ cần Vu Mãng có chút dao động, Đông Hoàng Thái Nhất nhất định có thể diệt sát Vu Mãng.Nhưng vào lúc đó, trên mặt Vu Mãng

không hề có chút biểu cảm thay đổi, Vu Mãng dường như không nhìn thấy đạo tinh thần đó vậy, một phủ chém vào giữa một mảnh tinh thần phía trước.

Nơi đó chính là hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ cần hủy diệt nơi này, ba trăm sáu mươi lăm vị Đại Yêu, Yêu Thần và một vạn bốn ngàn tám trăm vị Kim Tiên Yêu Vương đều sẽ bị chém giết.

Vu Mãng căn bản không biết lùi bước, bởi vì hắn là một Mãng Phu!

Không biết tiến thoái, chỉ biết dũng mãnh tiến lên!

Mới có thể thắng?

Chỉ cần hủy diệt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước mắt, chỉ cần chém giết hai vị Yêu Đế, vậy thì, sẽ thắng!

Cho nên, không cần lùi bước, không cần phòng ngự!

Chém!

Phủ đầu màu vàng kim chém xuống, Khai Thiên Đệ Tam Thức chém xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.Đế Tuấn vừa kinh vừa giận nói: “Mãng Phu!

Đúng là một Mãng Phu!”Đạo tinh thần kia ẩn chứa một kích mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu Mãng không lùi không tránh, dùng thân thể cứng rắn đỡ lấy, khi Vu Mãng chịu đựng công kích của đạo tinh thần đó.

Cùng một thời gian, phủ thứ ba của Khai Thiên cũng chém vào bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.Oanh!

Oanh!

Hai tiếng động trời kinh thiên xuất hiện, Bất Chu Sơn, đã sụp đổ!

Bất Chu Sơn không chịu nổi uy lực của Khai Thiên Đệ Tam Thức, bị chém ngang lưng thành hai nửa.

Đồng dạng bị chém thành hai nửa, có ba trăm sáu mươi lăm vị Đại Yêu, Yêu Thần, một vạn bốn ngàn tám trăm vị Kim Tiên Yêu Vương.

Những cường giả Yêu tộc này cũng không ngoại lệ, Vu Mãng có thể một kích chém giết tất cả!Nhưng cùng một thời gian, Vu Mãng cũng bị đánh văng xuống sâu trong Hồng Hoang đại địa, uy lực của đạo tinh thần rơi xuống đó, đủ để Thánh nhân cũng bị thương, dù sao đó cũng là sát trận có thể tranh giành vị trí thứ nhất trong Hồng Hoang, một kích mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn toàn thân đều là tiên huyết, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bên trong, chỉ có hai người bọn họ là có thể sống sót, còn các Yêu Thần, Đại Yêu, Yêu Vương khác, toàn bộ đều bị Vu Mãng một phủ chém thành hai nửa.Đông Hoàng Thái Nhất phát ra tiếng cười điên cuồng: “Ta, ta thắng rồi!

Chương 197

Ha ha ha… ha ha…!

Vu Mãng, ngươi dù lợi hại đến mấy thì sao?

Hôm nay người thắng cuộc trong đại chiến Vu Yêu chỉ có một, là Yêu tộc ta!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Tổ Vu dù cường đại đến mấy thì sao?

Hôm nay không phải cũng bại dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta sao!

Ta, Đông Hoàng Thái Nhất, mới là chúa tể của thiên địa Hồng Hoang này, ha ha ha…!" Cười rồi cười, Đông Hoàng Thái Nhất liền phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng vẫn không dừng lại tiếng cười điên cuồng đó.Đế Tuấn nhìn cái hố sâu kia, cũng vô cùng vui mừng, nói: "Các con của ta, ta cuối cùng cũng đã báo thù cho các con!"Chỉ là lời Đế Tuấn vừa dứt, liền cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên lớn tiếng hét lên: "Thái Nhất, cẩn thận!"Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không phản ứng, chỉ thấy Đông Hoàng Chung đang lơ lửng phía trên đầu phát ra một tiếng bi minh, ngay sau đó, Đông Hoàng Chung bị chấn bay ra.

Một đạo phủ quang màu máu lóe lên sau lưng Đông Hoàng Thái Nhất, đầu của Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên bay lên, quay tròn không ngừng trên không trung.

Sau đó rơi xuống mặt đất, Đông Hoàng Thái Nhất không dám tin đó là sự thật, khi đầu đang bay lượn trên không trung, nhìn thấy phía sau, xuất hiện một bóng hình khổng lồ.

Không phải Vu Mãng thì là ai?“Chết!” Trên thân Vu Mãng đột nhiên xuất hiện một hồ lô màu đen, Vu Mãng trực tiếp hút thân thể và nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất vào trong hồ lô đó.

Đã có kinh nghiệm Đế Tuấn chết rồi phục sinh, Vu Mãng đương nhiên sẽ không cho Đông Hoàng Thái Nhất cơ hội tương tự.Đông Hoàng Thái Nhất lần này, tuyệt đối không thể sống sót!

Đế Tuấn nhìn thân thể khổng lồ của Vu Mãng ở đó, thân thể y run rẩy, không sai, y đang sợ hãi!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị hủy, Đông Hoàng Thái Nhất bị giết, Đông Hoàng Chung bị tổn thương, rơi vào tay Vu Mãng, nhưng Vu Mãng trước mặt, không chết!

Thậm chí, Bàn Cổ Chân Thân của hắn không hề biến mất!!!

Huống chi Vu Mãng sở hữu Bàn Cổ Chân Thân, Vu Mãng không có Bàn Cổ Chân Thân thì cũng không thể thắng được!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận đều phụ trợ trên thân Vu Mãng, hiện tại Vu Mãng sở hữu Bàn Cổ Chân Thân, với thực lực hiện tại của Đế Tuấn, căn bản không thể thắng được Vu Mãng!Đế Tuấn vừa quay người liền muốn bỏ chạy, lúc này Vu Mãng một phủ chém về phía trước.

Trong chốc lát, những gợn sóng đó chém ra xung quanh, các Yêu tộc kia, bị những gợn sóng do Vu Mãng chém ra không ngừng chém giết, Yêu tộc ở đây vốn còn lại mấy chục ức, nhưng hiện tại theo Ám Huyết Phủ không ngừng chém ra của Vu Mãng, các Yêu tộc này không ngừng bị chém giết.Đế Tuấn lớn tiếng gầm thét: “Ma đầu, một ma đầu, dám chém giết mấy chục ức Yêu tộc của ta, tên ma đầu này!”Vu Mãng lạnh lùng nói: “Ma đầu?

Cái xưng hào này cũng không tệ, các ngươi chém giết Vu tộc ta, ta

liền muốn chém giết Yêu tộc các ngươi, hôm nay không chỉ là các ngươi, Yêu tộc ta cũng muốn đồ tận!"Ở đây là chiến tranh, căn bản không cần nhân từ và đồng tình, chỉ có vô tận sát lục, khi một bên không còn sức phản kháng nữa, một trận chiến mới kết thúc!

Các Yêu tộc kia không nhân từ trước, Vu Mãng tự nhiên sẽ không tha cho các Yêu tộc đó!Yêu tộc ở đây bị đồ sát sạch sẽ, nhìn thấy cảnh này, Đế Tuấn quỳ trên mặt đất, lớn tiếng hét lên: "Nữ Oa Nương Nương, Người thấy chưa?

Yêu tộc của ta bị đồ sát!

Nếu Người không ra tay nữa, lẽ nào Người muốn nhìn Yêu tộc của ta bị đồ tận sao?"Minh Hà Lão Tổ lúc này nhảy ra, lớn tiếng hét: "Đế Tuấn, ngươi thật vô sỉ, muốn để Thánh nhân can thiệp vào chuyện này sao?"Hiện tại thắng bại đã phân, Minh Hà Lão Tổ tự nhiên biết nên đứng về phe nào!

Lúc đó, ngoài Minh Hà Lão Tổ ra, còn có Vọng Thư, Hoàng Đế và Viêm Đế.

Mọi người nhìn thấy khắp nơi đều là hoang tàn, đều cảm thấy vô cùng chấn kinh, không nhìn ra được, hiện tại trận chiến này, Vu Mãng đã thắng!Vọng Thư nhìn thấy Đế Tuấn thảm hại như vậy, trong lòng tuôn ra sát cơ.Đế Tuấn lại lần nữa nói: "Nữ Oa Nương Nương là người của Yêu tộc ta, Nữ Oa Nương Nương ra tay, cũng là điều đương nhiên!

Nữ Oa Nương Nương, nếu Người không ra tay nữa, Yêu tộc của ta sẽ bị diệt vong mất!"Vu Mãng một phủ chém về phía Đế Tuấn: "Chém!"Một nhát chém, chém về phía Đế Tuấn, sắc mặt Đế Tuấn đại biến, chỉ thấy thân thể Đế Tuấn hóa thành vô số kim ô, muốn bỏ chạy.

Nhưng một phủ do Vu Mãng hiện tại trong Bàn Cổ Chân Thân thi triển ra, trong khoảnh khắc, gần như toàn bộ kim ô trước mặt đều bị

chém tận, nhưng vẫn có một con kim ô thoát ra được, con kim ô đó khôi phục lại thành hình dạng Đế Tuấn, nhưng Đế Tuấn lúc này hiển nhiên bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Trong mắt Đế Tuấn tràn ngập kinh sợ và không cam lòng, y hét: "Nữ Oa Nương Nương!"Vu Mãng lại lần nữa nói: "Hôm nay ai cũng không cứu được ngươi!"Vu Mãng phủ đầu lại lần nữa giơ lên, một phủ chém về phía Đế Tuấn, Yêu tộc đã bị đồ tận, hiện tại chỉ còn lại Đế Tuấn.

Đế Tuấn than: "Mệnh ta thế là hết!"Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Đế Tuấn sắp bị giết, chỉ thấy trên không trung giáng xuống một đạo kim quang, đạo kim quang đó bao phủ lên thân Đế Tuấn, đỡ được một phủ của Vu Mãng.Vọng Thư vừa kinh vừa giận: "Ai?

Là ai!"Minh Hà thở dài: "Có thể dễ dàng đỡ được một đạo công kích như vậy, chỉ có Thánh nhân mới có thể làm được!"Vị Thánh nhân đó, quả nhiên đã ra tay!Viêm Đế ngẩng đầu, nhìn về phía người nữ tử xinh đẹp kia: "Nữ Oa Nương Nương!"Nữ tử đó mặc trường quần, ung dung hoa quý, dung mạo phi phàm, trên thân nàng có một loại khí chất mà nữ tử Nhân tộc, Vu tộc, Yêu tộc đều không thể sánh bằng.

Xung quanh nàng, tường vân giáng xuống, tiên tử vây quanh, trong chốc lát, ở đây xuất hiện từng trận tiên nhạc, dưới chân nữ tử, có một con phi cầm tỏa ra kim quang.

Nữ tử xuất hiện ở đây, lập tức khiến Đế Tuấn đại hỉ, Đế Tuấn quỳ xuống trước Nữ Oa, vừa dập đầu vừa nói: "Kính mong Nữ Oa Nương Nương nhân từ, cứu Yêu tộc của thần!"Lần này giáng lâm ở đây chính là Nữ Oa, lần này giáng lâm, không phải phân thân, mà là chân thân!

Thánh nhân chân thân giáng lâm Bất Chu Sơn, lẽ nào Nữ Oa muốn can thiệp vào trận chiến Vu Yêu này?Nữ Oa thần tình lạnh lùng liếc Vu Mãng một cái, nói: "Vu tộc các ngươi thật to gan, dám diệt Yêu tộc của ta sao?"Lưng Minh Hà Lão Tổ toát ra một trận lạnh lẽo, Nữ Oa, trực tiếp đứng về phe Yêu tộc ra tay, Nữ Oa đó căn bản không quan tâm Vu tộc thế nào, vừa mở miệng, liền muốn xử trí Vu tộc!

Xong rồi!

Lần này Minh Hà Lão Tổ đã đứng về phe Vu tộc, tiếp theo Nữ Oa chắc chắn sẽ truy cứu Vu tộc, lúc đó lão cũng khó mà thoát được!

Nếu Nữ Oa chưa thành Thánh, Minh Hà Lão Tổ cũng sẽ không hoảng sợ, nhưng hiện tại Nữ Oa là Thánh nhân, Thánh nhân và cảnh giới Cửu Chuyển Chuẩn Thánh chỉ cách nhau một sợi, nhưng thực lực lại là trời vực khác biệt!

Thánh nhân tùy tiện ra tay, liền có thể chém giết Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, Minh Hà Lão Tổ có bất tử chi thân, cũng vẫn vậy!Đế Tuấn lớn tiếng hét: "Nương Nương, cứu Yêu tộc của thần, Yêu tộc của thần đều bị một Vu Mãng diệt, hắn không phải Tổ Vu, là Vu Ma, một Tôn Ma Đầu!

Chương 198

Kính xin Nương Nương giết hắn, báo thù cho đệ đệ Đông Hoàng Thái Nhất của thần và vô số Yêu tộc!”Nữ Oa nhìn chằm chằm Vu Mãng, hỏi: “Vu Mãng, ngươi có lời gì muốn nói không?”Vu Mãng không hề mở miệng nói chuyện, trực tiếp một phủ chém về phía Nữ Oa.

Đế Tuấn, Minh Hà, Vọng Thư, Hoàng Đế Viêm Đế, và những người còn sống sót ở đây, đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn thấy gì vậy?

Vu Mãng ra tay, ra tay với Nữ Oa!

Lẽ nào Vu Mãng không biết, Nữ Oa đó là Thánh nhân sao?

Một Bát Chuyển Chuẩn Thánh, dám ra tay với Nữ Oa?

Vu Mãng đang làm gì?

Sự thật là, hiện tại Vu Mãng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ biết một điều, Nữ Oa, là địch nhân của hắn!

Chỉ cần là địch nhân, chém đi là được!

Vì vậy, Vu Mãng mới ra tay với Nữ Oa.Nữ Oa giận dữ nói: “Phóng túng!” Một Chuẩn Thánh, Bát Chuyển Chuẩn Thánh, trong mắt Nữ Oa, cũng vẫn là kiến hôi, một tồn tại cấp bậc đó, dám ra tay với mình sao?

Nếu để các Thánh nhân khác biết được, chẳng phải mất hết thể diện sao?Chỉ thấy trên lòng bàn tay Nữ Oa xuất hiện một đạo quang mang, một đạo quang mang đỏ rực nện về phía Vu Mãng.

Đó là Hồng Tú Cầu, Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Nữ Oa!

Hiện tại Nữ Oa ra tay, Bàn Cổ Chân Thân căn bản không thể chống đỡ nổi, Bàn Cổ Chân Thân trong nháy mắt tan rã, xung quanh thân thể Vu Mãng, mười một vị Tổ Vu rơi xuống.

Những Tổ Vu này đã hoàn thành di nguyện cuối cùng của mình, không thể kiên trì được nữa, không thể để Vu Mãng tiếp tục duy trì hình dạng Bàn Cổ Chân Thân!

Ngoại trừ Hậu Thổ có Luân Hồi Điện bảo hộ trên thân, có thể bảo toàn một mạng, thì Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Cộng Công, Huyền Minh, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi, Cửu Phượng đều thân vẫn tại đây.

Vu Mãng mất đi sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân, thân thể hắn lập tức co nhỏ lại mười vạn trượng, trên ngực Vu Mãng cũng xuất hiện một lỗ máu, tiên huyết không ngừng chảy ra ngoài.

Một kích của Thánh nhân, Vu Mãng cũng khó mà chống đỡ được, ngay cả Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ từ lực của mười hai Tổ Vu, cũng không phải đối thủ của Nữ Oa.

May mắn là, Vu Mãng không bị Nữ Oa giết chết.Hậu Thổ sắc mặt trắng bệch đáng sợ, ngăn Vu Mãng lại: “Vu Mãng, đừng xung động!

Khụ khụ…” Trên thân Hậu Thổ có Luân Hồi Điện, Luân Hồi Điện tuy bị Vu Mãng chém thành hai nửa, nhưng hiện tại vẫn đang che chở cho Hậu Thổ.

Vu Mãng thấy Hậu Thổ như vậy, liền vội vàng đỡ lấy Hậu Thổ.Hậu Thổ trừng mắt nhìn Nữ Oa, hỏi: “Thánh nhân Nữ Oa, Người muốn ra tay với Vu tộc ta sao?”Nữ Oa lạnh lùng nói: “Ta là Thánh nhân của Yêu tộc, vốn không nên tham gia vào trận chiến ngày hôm nay, nhưng Vu tộc các ngươi ức hiếp Yêu tộc quá đáng!”Hậu Thổ đứng thẳng người, nói: “Vu tộc ta ức hiếp người quá đáng?

Vậy ta lại có mấy vấn đề muốn hỏi Nữ Oa Nương Nương!”Nữ Oa cau mày: “Có vấn đề gì!”Hậu Thổ nói: “Thứ nhất, năm ngàn năm trước, Yêu tộc tàn hại vạn tộc, thấy Vu tộc ta thế lớn, muốn diệt Vu tộc ta, không biết Nữ Oa Nương Nương có từng cho rằng, Yêu tộc ức hiếp Vu tộc ta quá đáng không?

Thứ hai, năm ngàn năm trước, Nhân tộc do Nữ Oa Nương Nương sáng tạo, tôn Người làm Thánh Mẫu, nhưng Nữ Oa Nương Nương từ trước đến nay không thèm đoái hoài, hai ngàn năm trước, Yêu tộc dùng oan hồn và huyết nhục của hàng tỷ Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, khi Nhân tộc quỳ cầu, không biết Người có cảm thấy Yêu tộc ức hiếp người quá đáng không?

Thứ ba, không lâu trước đây, hai vị Yêu Đế của Yêu tộc bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đồ sát mấy chục ức tộc nhân Vu tộc ta, không biết Người có lại cảm thấy Yêu tộc ức hiếp Vu tộc ta quá đáng không?”Ba câu hỏi của Hậu Thổ, khiến ánh mắt Nữ Oa càng thêm băng lạnh, nhưng lại không thể phản bác.

Nữ Oa vốn không muốn để ý đến chuyện ngày hôm nay, càng không muốn ra tay, nhưng Phục Hy chết, Yêu tộc bị đồ tận, hôm nay nhất định phải ra tay, vì báo thù cho Phục Hy, cũng phải tru sát Vu Mãng!Hậu Thổ phẫn nộ bất bình nói: “Trận chiến Vu Yêu ngày hôm nay, vốn dĩ chỉ có một bên có thể tồn tại, nếu Vu tộc ta hôm nay thân vẫn tại đây, cũng là mệnh của Vu tộc ta, nhưng Thiên Đạo Thánh nhân, lại ra tay can dự, muốn diệt Vu tộc ta?

Ta lại muốn hỏi, chuyện này, có hợp lẽ không?”Hoàng Đế và Viêm Đế cúi đầu, Nhân tộc quả thật do Nữ Oa sáng tạo, coi Nữ Oa là mẫu thân, chỉ là Nữ Oa từ trước đến nay chưa từng yêu thương Nhân tộc này, trong lòng Nữ Oa, chỉ có Đại Đạo.

Chỉ là như vậy, hai người cũng không dám nói nửa lời bất kính

với Nữ Oa, chỉ là trong lòng có oán hận Nữ Oa, hai người cũng không thể trả lời.Nữ Oa kiêu ngạo nói: “Ta là Thiên Đạo Thánh nhân, hà cớ gì phải giải thích với ngươi?

Hôm nay ta can dự vào lượng kiếp này, có hậu quả gì, ta Nữ Oa nguyện ý gánh chịu tất cả, Vu Mãng đã giết huynh trưởng Phục Hy của ta, mối thù này, Nữ Oa không thể không báo!”Lời Nữ Oa vừa nói ra, hiển nhiên, đã không còn bận tâm đến điều gì khác, hôm nay nhất định phải lấy mạng Vu Mãng!

Vu Mãng không chỉ hai lần hủy diệt phân thân của nàng, thậm chí còn giết chết Phục Hy.

Hôm nay lại đồ tận Yêu tộc, nếu một Vu Mãng như vậy còn sống, cũng là một tai họa!

Hậu Thổ không ngờ Nữ Oa lại ngang ngược như vậy, nhưng đối phương quả thật là Thánh nhân!

Thánh nhân tuy xưng là không dính nhân quả, nhưng trận đại chiến Vu Yêu này là một lượng kiếp, Thánh nhân, cũng không dám dễ dàng can thiệp, nếu không, khi vô lượng kiếp giáng lâm, Thánh nhân, cũng có cơ hội vẫn lạc!Vào lúc đó, chỉ thấy trên không trung lại xuất hiện một đạo kim quang giáng xuống, chỉ thấy xung quanh không ngừng có tường vân, ở đây xuất hiện Phạm Âm, có vô số Tiên nhân xung quanh thổi đại pháp loa, đánh đại pháp cổ.

Chỉ thấy hai vị đạo nhân giáng lâm, thanh thế của hai vị đạo nhân không hề kém cạnh Nữ Oa vừa giáng lâm, không khó để tưởng tượng được, hai vị đạo nhân này, cũng là hai vị Thánh nhân.Nữ Oa cau mày hỏi: “Chuẩn Đề Sư Huynh, Tiếp Dẫn Sư Huynh, nơi đây có việc gì?”Hai người đó chính là hai trong sáu vị Thánh nhân giữa thiên địa, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương Giáo! Chuẩn Đề mỉm cười nói: “Nữ Oa Sư Muội, hai chúng ta đến đây, phát

hiện một vị Tổ Vu Vu Mãng có duyên với Tây Phương Giáo của ta, cho nên hai chúng ta đặc biệt đến đây mời Vu Mãng Tổ Vu gia nhập Tây Phương Giáo của ta!"Nữ Oa vừa nghe, lông mày nhướng lên, nói: "Gì cơ?" Hôm nay Nữ Oa muốn giết Vu Mãng, nhưng hai người này, lại muốn đưa Vu Mãng đi?

Nếu để Vu Mãng đi theo bọn họ, vậy làm sao giết Vu Mãng được? Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại nói: "Nữ Oa Sư Muội, đây là Vu Yêu chi kiếp, không nên tham dự vào kiếp này mới phải, nếu không, Lão Sư có thể sẽ trừng phạt!"Nữ Oa lạnh lùng nói: "Chuyện này không phiền hai vị Sư Huynh lo lắng, đây là chuyện của Yêu tộc, chuyện của Nữ Oa!

Hôm nay ta nhất định phải giết chết Vu Mãng!"Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Vu Mãng Tổ Vu có duyên với Tây Phương Giáo của ta, ta sẽ dẫn hắn về Tây Phương, hy vọng Nữ Oa Sư Muội có thể nể mặt hai chúng ta!"Nữ Oa nói: "Hai vị Sư Huynh, xin thứ Sư Muội vô lễ, hôm nay Nữ Oa tuyệt đối không thể tha cho Tổ Vu này!"Trên mặt Chuẩn Đề lộ ra nụ cười mỉm: "Nếu đã như vậy, Nữ Oa Sư Muội định cùng hai vị Sư Huynh ta đánh một trận sao?" Mặc dù có hai vị Thánh nhân, nhưng hôm nay đưa Vu Mãng đi, không tiếc đắc tội Nữ Oa!

Chỉ cần có thể độ hóa Vu Mãng, một lần đắc tội Nữ Oa cũng đáng!

Chương 199

Dù sao trên thân Vu Mãng không chỉ có bảo vật, thực lực của Vu Mãng sâu không lường được, nếu có thể khiến Vu Mãng trở thành thủ lĩnh của các Phật tử Tây Phương Giáo, hà cớ gì Tây Phương Giáo không hưng thịnh?Chỉ nghe Nữ Oa nói xong, tế ra Hồng Tú Cầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì Sư Muội sẽ vô lễ vậy!" Trong khoảnh khắc, Hồng Tú Cầu văng về phía Chuẩn Đề trước mặt, nơi Hồng Tú Cầu đi qua, không gian trong nháy mắt vỡ nát.

Một kích của Thánh nhân, trong nháy mắt đã đánh nát mảnh không gian đó!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám lơ là, hai người tuy đều là Thánh nhân, nhưng Tây Phương Giáo dù sao cũng nghèo, cho nên linh bảo trên tay hai vị Thánh nhân ít hơn Nữ Oa rất nhiều.

Nhưng trên thân hai người có phòng ngự chí bảo, Hồng Tú Cầu bay về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chỉ thấy trên thân Tiếp Dẫn Đạo Nhân xuất hiện một lá cờ màu xanh.

Một lá cờ đó chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo có lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, hiện tại nằm trong tay Thánh nhân Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cho nên Hồng Tú Cầu đập vào Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, sau khi bùng phát ra một tiếng vang lớn, không gian xung quanh Tiếp Dẫn đều từng trận vỡ nát.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bùng phát ra đầy trời quang mang màu xanh, một đạo công kích của Hồng Tú Cầu, không hề gây ra chút ảnh hưởng nào cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Tất cả các Đại Năng có mặt ở đó đều có thể cảm nhận được, một

đạo công kích đó khủng bố đến nhường nào, nếu là họ, e rằng sớm đã bị giết chết.Trận chiến giữa các Thánh nhân, quả nhiên không thể can thiệp!

Chuẩn Đề đứng ngoài quan sát, thần tình đạm nhiên, trên mặt mang theo nụ cười mỉm, nhưng toan tính trong lòng y, không ai có thể biết được.Hậu Thổ thấy Tiếp Dẫn và Nữ Oa đang chiến đấu ở đó, lập tức truyền âm cho Vu Mãng: "Vu Mãng, tìm cơ hội rời khỏi đây, chỉ cần ngươi không chết, Vu tộc ta sẽ có cơ hội đại hưng!

Hãy mang thi thể của các Tổ Vu đi, luyện hóa thành Tổ Vu Kỳ, sau này có lẽ có thể khiến ngươi ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân lần nữa!"Đó cũng là cử chỉ bất đắc dĩ của Hậu Thổ, Nữ Oa không màng thân phận ra tay, ai cũng không ngờ.

Vì Thánh nhân đã ra tay, cách duy nhất Vu tộc có thể ứng phó, chỉ có sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, ngoài ra, không còn cách nào khác!

Nhưng hiện tại mười một vị Tổ Vu đã thân vẫn, muốn bố trí trận này lần nữa, chỉ có thể sử dụng Tổ Vu Kỳ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.Vu Mãng lắc đầu, nói: "Họ đã thân vẫn, ta không thể dùng thi thể của họ làm vậy!"Hậu Thổ hỏi: "Vì sao?"Vu Mãng đáp một câu, ngẩng đầu, nhìn về phía hai vị Thánh nhân kia, nói: "Họ là chiến hữu của ta!

Trận chiến này, chưa kết thúc!"Trận chiến này, chưa kết thúc?

Lẽ nào Vu Mãng muốn tiếp tục chiến đấu?

Nhưng, ở đây có ba vị Thánh nhân!

Vu Mãng định làm gì?Chuẩn Đề Đạo Nhân lại xuất hiện trước mặt Vu Mãng, nói với Vu Mãng: "Vu Mãng Đạo Hữu, bần đạo Chuẩn Đề Đạo Nhân, muốn mời ngươi cùng ta đến Tây Phương Tu Di Sơn

một chuyến, ngươi có duyên với Tây Phương Giáo của ta, nếu nguyện ý, có thể trở thành thủ lĩnh của các Phật tử Tây Phương Giáo của ta!"Nữ Oa lạnh lùng nói: "Chuẩn Đề, ta đã nói rồi, người này, ta nhất định phải giết!"Chỉ thấy Hồng Tú Cầu trên tay Nữ Oa văng về phía Vu Mãng, Nữ Oa đối với Vu Mãng đã động sát tâm, Hồng Tú Cầu đó bùng phát ra uy thế kinh thiên.

Tú cầu này tên là Hồng Tú Cầu, Công Đức Thánh Khí, lập thiên địa nhân tam hôn, có thể chủ trì hôn nhân tam giới, hữu tình nhân chung thành quyến thuộc, tự nhiên có công đức nguyên nguyên không ngừng.

Nhưng hiện tại không phải lúc uy lực cường thịnh nhất của nó, nếu không, chỉ riêng phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, căn bản không chống đỡ nổi công kích của nó.

Hiện tại Hồng Tú Cầu đang đập về phía Vu Mãng, nếu để nó đánh trúng Vu Mãng, sinh tử của Vu Mãng khó lường.Chỉ thấy trên tay Chuẩn Đề, xuất hiện một cây cây thất sắc.

Chỉ thấy cây đó quét về phía trước, Hồng Tú Cầu bị đánh bay trở lại.

Pháp bảo đó tên là Thất Bảo Diệu Thụ, Chuẩn Đề dùng bản thể của mình là Tây Phương Canh Kim Bồ Đề, kết hợp với bảy báu vật như vàng, bạc, lưu ly… luyện chế thành, là pháp khí chứng đạo của Chuẩn Đề Đạo Nhân, xưng là không vật nào không quét được, toàn xưng là Thất Bảo Diệu Quét Thụ!

Đó cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, không chỉ lực phòng ngự mạnh mẽ, lực công kích cũng khá phi phàm.

Có một kiện pháp bảo trong tay, Chuẩn Đạo Nhân có thể đứng ở thế bất bại, tranh đấu với Thánh nhân, cũng chiếm ưu thế lớn.Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Nữ Oa Sư Muội, Vu Mãng nhập Tây Phương

Giáo của ta, liền là người của Tây Phương Giáo ta, mong Sư Muội giơ cao đánh khẽ!"Nữ Oa lạnh lùng nói: "Muốn Vu Mãng gia nhập Tây Phương Giáo, thì phải do hắn nguyện ý mới được, các ngươi đã hỏi hắn chưa?"Chuẩn Đề khuyên nhủ: "Vu Mãng, ngươi thấy rồi đó, Nữ Oa Sư Muội muốn giết ngươi, nàng ta là Thiên Đạo Thánh nhân, nếu không có Thánh nhân ra tay, ngươi tất tử không nghi ngờ, chi bằng gia nhập Tây Phương Giáo của ta, giáo ta có thể bảo toàn bình an cho ngươi!"Minh Hà, Hậu Thổ, Nữ Oa đều nhìn Vu Mãng, không biết Vu Mãng sẽ làm thế nào.

Hiện tại Thánh nhân muốn đối phó Vu Mãng, Vu Mãng gần như là cục diện tất tử, Thánh nhân ra tay, làm sao có Chuẩn Thánh nào có thể ứng phó được?

Vu Mãng chỉ có hai con đường, một là tìm cái chết, hai là nương tựa vào Thánh nhân Tây Phương, tìm được sự che chở của họ!

Bất kể là loại nào, đều là lựa chọn đau khổ!

Nữ Oa nhìn chằm chằm Vu Mãng, cũng biết Vu Mãng sẽ chọn thế nào!Lúc này, chỉ thấy xung quanh lại xuất hiện từng trận tường vân, trên không trung xuất hiện một con Thanh Ngưu, trên lưng con Thanh Ngưu đó, có một lão nhân, lão nhân đó thân mặc y phục mộc mạc, tay cầm một cây phất trần, thần tình đạm nhiên.

Phía sau lão nhân, từng trận mây tía lượn lờ, một lão nhân xuất hiện so với ba vị Thánh nhân kia, thanh thế không hề lớn đến vậy, nhưng thấy ông xuất hiện, ba vị Thánh nhân ở đây đều thần tình nghiêm túc.

Người đó, chính là Giáo Chủ Nhân Giáo, Thái Thanh Thánh Nhân, Thái Thượng Lão Quân!

Thực lực của Thái Thượng Lão Quân sâu không lường được, Nữ Oa tuy thành Thánh sớm nhất, nhưng lại không thể nhìn thấu thực lực

của Thái Thượng Lão Quân thế nào!

Nhưng có thể khẳng định một điều, thực lực của vị Thái Thượng Lão Quân này, vô cùng đáng sợ!Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Thái Thượng Lão Quân, hỏi: "Đại Sư Huynh, lời này là sao?"Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân nói: "Đây là Bất Chu Sơn, Tây Phương Giáo các ngươi đến đây, lại muốn độ Tổ Vu về Tây Phương, Bản Tọa cho rằng quá phận rồi, nên lập tức thu tay, quay về Tây Phương mới phải!"Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Nếu bần đạo không nguyện ý thì sao?" Thu phục Vu Mãng, có lợi ích to lớn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân trước khi đến đây, liền đã dùng pháp lực vô thượng thôi diễn thiên cơ, phát hiện, Vu Mãng là một dị số.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể thôi diễn được vị trí của Vu Mãng, nhưng nếu Vu Mãng có thể gia nhập Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo sẽ đại hưng!

Từ đó mà xem, Vu Mãng có thể liên kết với khí vận của giáo phái!

Hai vị Thánh nhân không thể từ chối được sự cám dỗ này, ngoài ra, trên thân Vu Mãng có ít nhất ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ cần Vu Mãng quy y Tây Phương Giáo, Tiên Thiên Chí Bảo trên thân hắn chẳng phải cũng thuộc về hai vị Thánh nhân sao?

Chương 200

Vì vậy, bất kể hôm nay là ai, cũng không nguyện ý từ bỏ Vu Mãng!Thái Thượng Lão Quân kiêu ngạo nói: "Vậy Bản Tọa đành phải cùng hai vị làm một trận rồi!"Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Được, ta cũng muốn lĩnh giáo thực lực của Đại Sư Huynh!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đối mặt với Thái Thượng Lão Quân cũng không sợ hãi, nhưng muốn thắng Thái Thượng Lão Quân, e rằng cần tốn chút công phu.Thái Thượng Lão Quân nói xong, chỉ thấy cây Thái Ất Phất Trần trên tay vung ra về phía trước, trong cây phất trần đó ẩn chứa một đạo kình lực vô thượng, quét về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nơi cây phất trần đó đi qua, lập tức thiên địa biến sắc, mảnh không gian đó xuất hiện từng đạo vết nứt.

Quả là lực lượng khủng bố của Thánh nhân!Cùng một thời gian, Nữ Oa cũng giao thủ với Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Bốn vị Thánh nhân ở đây, bắt đầu một trận hỗn chiến.Hậu Thổ lập tức nói: "Không có Thái Thanh Thánh nhân giúp đỡ nữa, chúng ta mau rút lui!" Vu Mãng đem tất cả thi thể Tổ Vu thu vào trong tay áo, ngẩng đầu, quan sát trận chiến của bốn vị Thánh nhân.

Uy năng Thánh nhân!

Tứ vị Thánh nhân chân thân giáng lâm, mỗi một chiêu đều khiến không gian vỡ nát, thiên địa biến sắc, quả thật là uy năng của Thánh nhân!

Vu Mãng cảm giác, ngay cả Bàn Cổ chân thân như trước đây, cũng không thể đại chiến với các Thánh nhân này, thực lực của Thánh nhân quá cường đại!

Chẳng trách dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Chớ nói Chuẩn Thánh tầm thường, ngay cả Vu Mãng bây giờ, nhìn Hồng Hoang đại địa bị bốn vị Thánh nhân đánh nát, cũng cảm thấy chấn kinh tột độ.

Minh Hà lão tổ nhãn trung tràn ngập vẻ kinh ngạc: "Thái Thanh Thánh nhân sẽ ra tay sao?

Ngài ấy cũng sẽ quản chuyện này sao?" Hậu Thổ đương nhiên biết vì sao Thái Thượng Lão Quân lại ra tay, chỉ là Nữ Oa thật sự sẽ đích thân xuất thủ sao!

Đế Tuấn nhìn bốn vị Thánh nhân giáng thế, lúc này cũng chấn kinh, liền vội vàng nói: "Nữ Oa Nương Nương, hiện tại Vu Mãng không có Bàn Cổ chân thân, ta có thể ra tay chém giết Vu Mãng trước, chỉ cần giết hắn, giết chết Vu Tộc bên trong, vậy các Thánh nhân khác cũng sẽ không tranh đấu nữa!" Lời Đế Tuấn nói không sai, chỉ là phải làm thế nào, thì chỉ có thể nhìn Nữ Oa.

"Câm miệng!" Vu Mãng vung một phủ về phía Đế Tuấn, "Đế Tuấn, ta trước hết muốn mạng ngươi!" Đế Tuấn còn sống, Yêu Tộc Thiên Đình sẽ không bị hủy diệt, hiện tại Đế Tuấn dám mở miệng nói ra những lời ác độc như vậy, Vu Mãng há lại sẽ tha cho hắn.

Đế Tuấn hiện tại thân chịu trọng thương, vừa nhìn phủ quang của Vu Mãng chém tới, lập tức tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, nhưng Hà Đồ Lạc Thư hiện tại đã bị tổn hại không nhẹ, căn bản không thể nào chống đỡ nổi uy lực một phủ này nữa.

Đế Tuấn lần nữa bị chém bay ra ngoài, chỉ thấy thân thể Đế Tuấn hóa thành một đạo quang mang muốn chạy trốn.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, chính là Vọng Thư.

"Ân công, chuyện chém giết Đế Tuấn, liền để ta làm đi!" Vọng

Thư nói xong, cự liêm chém ra, đối mặt với sinh phụ Đế Tuấn, Vọng Thư không hề có ý định lưu tình.

Đế Tuấn vừa kinh vừa nộ: "Vọng Thư, ngươi dám giết ta?

Ta là phụ thân ngươi!" "Hại chết mẫu thân ta, lại còn muốn giết ta, ngươi không xứng làm phụ thân của ta, hôm nay, ta nhất định sẽ chém ngươi!" Vọng Thư không hề để ý tới lời Đế Tuấn.

Vu Mãng nhìn ra, Vọng Thư muốn chém giết Đế Tuấn không phải chuyện khó, cũng không ngăn cản nữa.

Lúc này, Hậu Thổ đột nhiên kêu lên: "Vu Mãng, cẩn thận!" Vu Mãng vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một cự đỉnh, cự đỉnh đó đón gió lớn dần, đủ lớn đến mấy trăm triệu vạn dặm, giây tiếp theo, chỉ thấy cự đỉnh đó đột nhiên xuất hiện một lực hút cực lớn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy mấy chục tỉ Vu Tộc bị cự đỉnh trực tiếp nuốt xuống.

Thân thể Vu Mãng dường như cắm chặt trên mặt đất, cứng rắn chống đỡ lực hút của Càn Khôn Đỉnh.

"Nữ Oa, ngươi quá phận rồi!" Hậu Thổ vừa kinh vừa nộ nói.

Nguyên nhân vừa rồi Nữ Oa đang giao thủ với Tiếp Dẫn, lại thả ra một cự đỉnh!

"Nếu Yêu Tộc ta bị hủy diệt, vậy Vu Tộc cũng không nên tồn tại!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Càn Khôn Đỉnh?

Lão sư quả nhiên thiên vị, ban cho ngươi bảo vật như thế!" Tiếp Dẫn nhìn chiếc đỉnh, vừa kinh vừa nộ.

Càn Khôn Đỉnh là do Hỗn Độn Thanh Liên Liên Bồng biến hóa mà

thành, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, bảo vật như thế này, muốn luyện hóa mấy chục tỉ Vu Tộc, cũng có thể dễ dàng làm được.

Hiện tại do Thánh nhân sử dụng, uy lực càng vô cùng, với thực lực của Thánh nhân, phàm là Vu Tộc bị hút vào Càn Khôn Đỉnh, căn bản không thể thoát ra.

Nữ Oa vì muốn giết Vu Mãng, lại sử dụng pháp bảo như thế này!

"Nữ Oa, dừng tay!" Tiếp Dẫn quát.

Tiếp Dẫn đạo nhân sao có thể để Vu Mãng chết ở đây, tế xuất Đăng Ma Xử đó, quét về phía Nữ Oa, Nữ Oa lại không hề sợ hãi, tế xuất Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên tay Nữ Oa lại lần nữa tỏa sáng, hoàn toàn khác biệt so với khi ở trong tay Đế Tuấn.

Chương 201

Chỉ dựa vào cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Đăng Ma Xử muốn hủy diệt Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đơn giản là không thể!

Tiếp Dẫn vừa kinh vừa nộ, lại lần nữa tế xuất một bảo vật, Tiếp Dẫn Bảo Tràng.

Chỉ thấy Bảo Tràng đó trong nháy mắt lớn dần, bùng phát ra từng trận kim quang, va chạm với uy năng của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lập tức bùng nổ ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Uy năng do hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo bùng phát ra, có thể chấn nát tất cả không gian xung quanh.

Vu Mãng cảm nhận được lực hút cực lớn, muốn bị hút vào Càn Khôn Đỉnh, nhưng nếu bị hút vào sẽ bị luyện hóa, Càn Khôn Đỉnh có thể luyện hóa thiên địa vạn vật!

Trên đầu Vu Mãng lập tức hiện ra một đóa xích hồng liên đài, chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Cũng thuộc cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên không hề sợ Càn Khôn Đỉnh, đáng tiếc là nằm trong tay Vu Mãng, so với Càn Khôn Đỉnh trong tay Thánh nhân, chênh lệch cực lớn.

Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, e rằng Vu Mãng sẽ bị Càn Khôn Đỉnh hút vào, có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng vô dụng!

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn thấy như vậy, vừa kinh vừa nộ, không còn lưu tình, Tiếp Dẫn Bảo Tràng bùng phát ra kim quang kinh thiên, dường như có từng vị Tiên Phật hiện ra sau lưng Tiếp Dẫn, kim

quang đó chiếu thẳng vào Nữ Oa, thần sắc Nữ Oa hơi biến, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên thân lập tức ảm đạm đi không ít.

"Tiếp Dẫn thất phu, ngươi lại lần nữa ngăn cản Bản tọa, chẳng lẽ ngươi cho rằng Bản tọa thật sự không làm gì được ngươi sao?" Nữ Oa suýt chút nữa bị Tiếp Dẫn đạo nhân làm bị thương, trong cơn đại nộ, chỉ thấy Hồng Tú Cầu lại lần nữa hóa thành một đạo xích sắc quang mang.

Oanh!

Ca!

Chỉ thấy phiến thiên địa đó vỡ nát, một thế giới Hồng Hoang, lập tức xuất hiện vết nứt.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trên người Tiếp Dẫn quang mang ảm đạm, một Hồng Tú Cầu đánh trúng ngực Tiếp Dẫn, trên đầu Tiếp Dẫn hiện ra một đạo kim quang, một Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài!

Chỉ là Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn xuất hiện quá muộn, Tiếp Dẫn vẫn bị cả người đập xuống đất.

Mặt đất phía dưới bị đánh cho tan nát, giây tiếp theo, cả thân thể Tiếp Dẫn đạo nhân bị một bức họa cuốn vào trong đó.

Hiệu quả của Sơn Hà Xã Tắc Đồ không hề đơn giản, ngay cả Thánh nhân cũng có thể phong ấn vào trong, chỉ là thực lực của Đế Tuấn không đủ, nếu không, Vu Mãng bị phong ấn vào trong, há lại có thể thoát ra được?

Nữ Oa trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt nàng tràn ngập sát ý, Nữ Oa thật sự đã động sát tâm!

Phân thân bị diệt, đệ đệ Phục Hy tử, Yêu Tộc bị đồ tận, ba chuyện này, đều do Vu Mãng gây ra!

Tất cả tội lỗi, đều là của Vu Mãng!

Không giết Vu Mãng, làm sao có thể tiêu mối hận trong lòng?

Thánh nhân cũng không phải vô bi vô hỉ, Nữ Oa của ngày hôm nay, nhất định phải giết Vu Mãng.

"Vu Mãng Tổ Vu, hiện tại ngươi không quy y Tây Phương Giáo của ta sao?

Chẳng lẽ ngươi nhất định phải đợi Nữ Oa ra tay giết ngươi?" Tiếng Chuẩn Đề truyền đến.

"Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm, Thánh nhân bất nhân, lấy Vu Tộc ta làm chó rơm!" Hậu Thổ nhìn quang mang của Thập Nhị Phẩm Hồng Liên Đài trên đầu Vu Mãng dần ảm đạm, thở dài một tiếng, "Vu Mãng, lựa chọn của ngươi thế nào, ta đều sẽ ủng hộ!" Hiện tại trước mặt Vu Mãng, chỉ có một con đường sống, quy y Tây Phương Giáo!

"Thánh nhân bất nhân, lấy Vu Tộc ta làm chó rơm, Nữ Oa bất nhân, đồ sát Vu Tộc ta mấy chục tỉ sinh linh, mối thù này, mối hận này, do Vu Mãng ta báo!

Cứt chó Tây Phương Giáo, cút đi!

Lựa chọn của ta chỉ có một chữ, giết!" Sau lưng Vu Mãng xuất hiện một đôi cánh màu máu, thân thể Vu Mãng đột nhiên bạo trướng to lớn mấy trăm vạn trượng, xung quanh thân thể Vu Mãng, xuất hiện một tầng huyết vụ.

Đó là tuyệt chiêu cuối cùng của Vu Mãng, Vu Thần Hạ Phàm!

Chiêu số này có thể cực đại đề thăng tất cả năng lực của Vu Mãng, có thể hấp thu huyết khí, khôi phục thương thế của bản thân.

Vu Mãng không chọn đầu hàng Tây Phương Giáo, cũng không

muốn thân vẫn ở đây, vì vậy, Vu Mãng chọn muốn cùng Nữ Oa một trận chiến.

Trảm sát Nữ Oa, hoặc là thân vẫn!

Vu Mãng chỉ cảm thấy Bàn Cổ huyết khí toàn thân cực kỳ nồng đậm, Ám Huyết Phủ vung lên trời chém xuống, Càn Khôn Đỉnh xuất hiện một đạo kim quang, cứng rắn chống đỡ một phủ của Vu Mãng.

"Cút ngay!" Vu Mãng gầm lên, Ám Huyết Phủ lần nữa chém ra.

Chương 202

Song bội Bàn Cổ Chi Lực!

Oanh!

Một tiếng vang lớn xuất hiện, Càn Khôn Đỉnh đó không chịu nổi một phủ của Vu Mãng, bị chém bay trong nháy mắt.

Lực chi Pháp Tắc, có bốn giai đoạn, lần lượt là Nhập Môn, Thông Thạo, Đại Thành, Viên Mãn.

Hiện tại lực chi Pháp Tắc của Vu Mãng đã tu luyện đến giai đoạn Đại Thành, mỗi một phủ của Vu Mãng, đều ẩn chứa lực chi Pháp Tắc, có thể phá tận vạn pháp, song bội Bàn Cổ Chi Lực, có thể khiến uy lực lực chi Pháp Tắc đề thăng gấp đôi!

Càn Khôn Đỉnh, cũng bị một phủ của Vu Mãng chém bay!

Chỉ là Càn Khôn Đỉnh không bị tổn hại, chỉ là không thể hút Vu Mãng vào trong nữa.

Nữ Oa nhìn Vu Mãng, thần tình hơi biến, vốn cho rằng có thể dễ dàng bóp chết một con kiến hôi, giờ lại trưởng thành thành một con mãng xà.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ khiến nàng cảm thấy ghê tởm mà thôi!

"Vu Mãng, ngươi muốn khiêu chiến Bản tọa?

Chẳng lẽ ngươi không hiểu?

Bản tọa chính là Thiên Đạo Thánh nhân, ngươi không chỉ là kiến hôi!

Ngươi phản kháng ta?

Ngươi có biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không?" Nữ Oa trên

thân phát ra khí thế Thánh nhân, muốn Vu Mãng biết khó mà lui.

Chỉ là Nữ Oa thất vọng rồi, không hề thấy trong mắt Vu Mãng có chút sợ hãi nào, nhìn thấy của nàng, chỉ là một nhát phủ chém tới.

Trên một phủ đó có tất cả huyết khí cực kỳ khủng bố và lực chi Pháp Tắc, Vu Mãng không hề đáp lời Nữ Oa, dùng phủ đầu đáp lại Nữ Oa.

"……Làm như vậy quá lỗ mãng rồi!

Đó là Thiên Đạo Thánh nhân, dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, không có bất kỳ Chuẩn Thánh nào có thể vượt cấp khiêu chiến Thánh nhân, chưa từng có, làm như vậy, tự tìm đường chết!" Minh Hà thở dài nói.

"Hắn vẫn luôn như vậy, chưa từng thay đổi, đối mặt với Thánh nhân, cũng như vậy!" Sắc mặt Hậu Thổ càng thêm trắng bệch, chỉ cảm thấy trán mình đang phát lạnh.

Vu Tộc vì công kích của Càn Khôn Đỉnh vừa rồi, còn lại không nhiều nữa, nếu Vu Mãng vẫn lạc, Vu Tộc thật sự sẽ triệt để tiêu vong, nhưng, cục diện ngày hôm nay, không có cách nào phá giải, trừ phi Vu Mãng có thể thắng!

Nhưng, có thể sao?

Thập lục bội Bàn Cổ Chi Lực!

Vu Mãng chưa từng coi thường Nữ Oa, vì vậy Vu Mãng không cần thăm dò, Vu Mãng vừa ra tay, liền toàn lực một kích!

Thập lục bội Bàn Cổ Chi Lực, hiện tại là một kích mạnh nhất Vu Mãng có thể thi triển!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ hiện tại đang giam cầm Tiếp Dẫn, hiện tại trên đầu Nữ Oa treo Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đỉnh ngoài việc có thể

luyện hóa thành vật ra, còn là một kiện cực phẩm phòng ngự chí bảo.

Một phủ của Vu Mãng chém ra, trên Càn Khôn Đỉnh xuất hiện một đạo kim quang, chặn lại một phủ của Vu Mãng.

"Vô dụng thôi, ngươi không chỉ là kiến hôi, há lại có thể làm tổn thương Bản tọa?" Nữ Oa nói xong, ngọc thủ vung lên.

Chỉ thấy Hồng Tú Cầu đánh về phía Vu Mãng, trên đỉnh đầu Vu Mãng, Hồng Liên xuất hiện một đạo hồng quang, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Hồng Liên chịu đựng công kích của Hồng Tú Cầu, quang mang màu đỏ trong nháy mắt vỡ nát, lực phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên quả thật lợi hại, nhưng đáng tiếc là thực lực của Vu Mãng còn xa mới đạt đến cảnh giới Thánh nhân, tự nhiên không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tán đi, căn bản không chống đỡ được một kích của Hồng Tú Cầu, ngay sau đó, Vu Mãng nhìn thấy trước mặt xuất hiện mấy chục đạo thần lôi đánh tới.

Vu Mãng lập tức giơ Ám Huyết Phủ lên, những thần lôi này oanh kích vào Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, lập tức bị hấp thu đi.

May mắn Nữ Oa phát ra Tiên Thiên Thần Thai Lôi, trên Ám Huyết Phủ lại có một viên Tiên Thiên Thần Thai Lôi Châu, nếu không, Vu Mãng căn bản không thể chống đỡ nổi.

"Vũ khí của ngươi quả nhiên kỳ lạ, nhưng, vẫn sẽ không phải đối thủ của ta!" Nữ Oa dường như phát hiện Vu Mãng có thể chống đỡ được công kích của Tiên Thiên Thần Thai Lôi, vì vậy Nữ Oa quyết định sử dụng một loại pháp thuật khác, Tiên Thiên Thần Thai Hỏa!

Nữ Oa Tiên Thiên Thần Thai Hỏa vung về phía Vu Mãng, Vu Mãng căn bản không có cách nào chống đỡ nổi, một đạo thần hỏa vung về phía Vu Mãng, rơi vào ngực Vu Mãng.

Chương 203

Thân thể Vu Mãng đương trường nổ tung, tại ngực Vu Mãng, dường như ngay cả trái tim hắn cũng bị nổ nát.

Thủ đoạn Nữ Oa thi triển ra, không cần Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể uy hiếp được Vu Mãng, Vu Mãng không có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, Bàn Cổ huyết khí cũng không thể bảo hộ được.

"Vu Mãng!" Hậu Thổ kinh hô một tiếng.

Minh Hà sắc mặt đại biến, thực lực của Thánh nhân, quá mạnh rồi, nếu Vu Mãng chết, hậu quả e rằng cũng không tốt đẹp gì.

Lúc đó Vọng Thư đã đánh Đế Tuấn ngã xuống đất, một chân giẫm lên ngực Đế Tuấn.

"Ân công!" Vọng Thư có chút lo lắng nhìn về phía Vu Mãng.

"Ngươi chết chắc rồi, Nữ Oa Nương Nương sẽ không tha cho ngươi đâu, tuyệt đối không!" Đế Tuấn trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn.

"Câm miệng!" Lưỡi hái trên tay Vọng Thư giơ cao.

"Không, đừng giết ta, đừng giết ta!" Đế Tuấn lớn tiếng kêu lên, "Ta là phụ thân ngươi!

Ta là....." Lời của Đế Tuấn, không hề lay chuyển Vọng Thư một chút nào, chỉ thấy Vọng Thư dùng lưỡi hái quét qua, chém bay đầu Đế Tuấn.

Đầu Đế Tuấn bị chém bay ra ngoài, từ cổ hắn phun ra lượng lớn tiên huyết.

Nguyên thần Đế Tuấn muốn bay về phía Hà Đồ Lạc Thư, nhưng

Vọng Thư dường như sớm đã biết Đế Tuấn sẽ làm như vậy, chỉ thấy nàng mở miệng, một ngụm liền nuốt chửng nguyên thần Đế Tuấn.

"A!" Đế Tuấn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, không cách nào phục sinh nữa.

Đế Tuấn đã chết, Vọng Thư không còn một chút hối tiếc nào, nhìn về phía Vu Mãng, nói: "Ân công, Vọng Thư thời nhật không còn nhiều, lần này nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngài!" Nữ Oa nhìn thấy trái tim ở ngực Vu Mãng đều bị nổ tung, nhưng Vu Mãng không hề có ý định ngã xuống, lúc đó, Vu Mãng lại lần nữa xông về phía Nữ Oa, dường như không có chuyện gì vậy.

"Cái gì!" Nữ Oa cảm thấy không thể tin được, Vu Mãng không chết sao?

Không những không chết, hai tay Vu Mãng nắm chặt phủ đầu, không ngừng chém ra, trong nháy mắt, chém ra mấy vạn phủ, trong ánh mắt kinh ngạc của Nữ Oa, quang tráo phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh vỡ nát.

"Không thể nào!" Nữ Oa lại lần nữa bị kinh hãi.

Lực phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh đáng lẽ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng phòng ngự dù mạnh đến đâu cũng có cực hạn, vũ khí trên tay Vu Mãng cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Vu Mãng vung ra nhiều công kích như vậy, Càn Khôn Đỉnh cũng không chịu nổi, chỉ là Nữ Oa nhất thời có chút không thể chấp nhận được, vì sao Vu Mãng không chết, lại còn phá hủy phòng ngự của nàng!

Vu Mãng đâu có để ý đến sự kinh ngạc của Nữ Oa, trước mặt đông đảo Đại Năng, Vu Mãng một phủ chém về phía mặt Nữ Oa.

Nữ Oa là Thánh nhân, nhưng Vu Mãng không hề có chút kính sợ

nào.

Nếu là người khác, nhất định sẽ kính sợ Nữ Oa, dù sao Nữ Oa đã sáng tạo ra Nhân Tộc, lại còn là Thánh nhân.

Nhưng Nữ Oa bất nhân, căn bản không hề đặt Nhân Tộc vào mắt, Nhân Tộc trong mắt nàng, không chỉ là công cụ để chứng đạo, ngày hôm nay, Nữ Oa thậm chí không màng thân phận, chém giết mấy chục tỉ Vu Tộc, trong mắt Vu Mãng, sớm đã không còn chút kính sợ nào đối với Nữ Oa nữa.

Nữ Oa, là kẻ địch của Vu Mãng!

Chỉ cần là kẻ địch, thì không có phân biệt nam nữ, chỉ có phân biệt sống chết, vì vậy mục đích duy nhất của Vu Mãng, là giết chết Nữ Oa!

Ở đây có lẽ còn có Vu Tộc khác sống sót, chỉ có chém giết Nữ Oa, mới có thể bảo vệ những Vu Tộc còn lại!

Chỉ là một phủ của Vu Mãng ra tay, khiến Nữ Oa vô cùng phẫn nộ, vì một phủ mà Vu Mãng chém ra, lại chém thẳng vào mặt Nữ Oa.

Nữ Oa là nữ tính, chỉ cần là nữ tính, đều sẽ rất để ý đến dung mạo của mình, Nữ Oa cũng như vậy, tuyệt đối không cho phép có ai làm tổn thương mặt nàng!

"Cút ngay cho Bản tọa!" Nữ Oa cực kỳ tức giận, lại lần nữa tế xuất Hồng Tú Cầu đó, vung về phía Vu Mãng.

Một đạo công kích đó, là một kích chứa đầy hận ý của Nữ Oa, ngay cả Thánh nhân gặp phải một kích này, e rằng cũng sẽ trọng thương.

Nhưng Vu Mãng căn bản không biết lùi bước, đánh đổi bằng thương tổn, dùng nhục thân chịu đựng một kích của Nữ Oa, phủ đầu, lại chém về phía Nữ Oa.

“Xong rồi, Vu Mãng muốn dùng nhục thân chịu đựng một kích của Hồng Tú Cầu sao?

Hắn sẽ chết mất!” Minh Hà sắc mặt đại biến.

“Ngài nhìn, vết thương của ân công, đã khôi phục rồi!” Vọng Thư đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chương 204

Chúng Đại Năng nhìn về phía Vu Mãng, phát hiện, trái tim và lồng ngực Vu Mãng vừa bị Tiên Thiên Thần Thai Hỏa làm nổ tung, đều đã khôi phục như cũ, dường như không hề bị thương vậy.

Chỉ là lúc đó, ngực Vu Mãng lại lần nữa bị nổ tung, lần này Hồng Tú Cầu, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực Vu Mãng, một mảng lớn đất đai phía sau Vu Mãng, cũng bị vỡ nát.

Cùng một thời gian, Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng cũng chém vào mặt Nữ Oa, chém đầu Nữ Oa thành hai nửa, cùng một thời gian bị chém thành hai nửa, còn có không gian phía sau Nữ Oa.

Thân thể Nữ Oa bị chém bay ra ngoài, đồng thời Vu Mãng cũng chịu trọng thương!

Cả hai đều bị thương!

"Nữ Oa Nương Nương bị… làm sao có thể?" Hoàng Đế trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Không chỉ Hoàng Đế, những người khác cũng không thể tưởng tượng được chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Hiện tại Nữ Oa cả cái đầu đều bị chém thành hai nửa, hoàn toàn khác biệt so với Nữ Oa Nương Nương tao nhã hoa quý kia.

"Phóng túng!" Thân thể Nữ Oa xuất hiện một đạo kim quang, thân thể nàng lại lần nữa khôi phục.

Nhưng Nữ Oa phát hiện, vết thương trên người Vu Mãng cũng đang khôi phục.

Thân thể Vu Mãng to lớn mấy trăm vạn trượng, vốn dĩ ngực hắn có một vết máu lớn mấy chục vạn trượng, thậm chí có thể nhìn xuyên

từ trước ngực ra sau lưng Vu Mãng, nhưng hiện tại, vết thương trong nháy mắt đã khôi phục.

Mắt Nữ Oa trợn tròn, uy lực Hồng Tú Cầu lớn như vậy, không thể chém giết Vu Mãng sao?

Lực khôi phục của Vu Mãng, thậm chí có thể vượt qua nàng!

Nữ Oa là Thánh nhân công đức thành thánh, có thể lợi dụng công đức Thánh quang để khôi phục bản thân, nhưng Vu Mãng thì sao?

Vu Mãng sẽ không cho Nữ Oa thời gian phản ứng, Vu Mãng phủ đầu chỉ xuống mặt đất, sau lưng Vu Mãng, xuất hiện một bóng dáng khổng lồ, bóng dáng Bàn Cổ.

"Kẻ điên, một kẻ điên!

Ngươi đang làm gì?

Vu Mãng, ngươi lại sử dụng Khai Thiên?" Nữ Oa giận dữ nói, "Ta sẽ không cho ngươi cơ hội đâu!" "Trảm!" Vu Mãng lớn tiếng quát.

Một phủ chém ra phía trước, Khai Thiên, Đệ Nhất Thức!

Trạng thái Vu Thần Hạ Phàm có thể khiến lực khôi phục của Vu Mãng đạt đến cực hạn, Vu Mãng căn bản không sợ bị thương, nhưng chỉ như vậy, không thể chém giết Nữ Oa, muốn chém giết Nữ Oa, chỉ có thể sử dụng chiêu số đó.

Nữ Oa nhìn thấy một đạo phủ quang chém tới trước mặt, Nữ Oa lại lần nữa tế xuất Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng lúc này, trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng xuất hiện một đạo quang mang.

Tiếp Dẫn đạo nhân, dường như đang bắt đầu giãy giụa, thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân tạm thời chưa thể thoát ra, hiện tại Nữ Oa, chỉ có thể dùng Càn Khôn Đỉnh để bảo hộ!

Phủ quang vừa chém vào Càn Khôn Đỉnh, quang mang của Càn Khôn Đỉnh chặn lại Khai Thiên Đệ Nhất Thức, nhưng ngay lập tức, Nữ Oa nhìn thấy Đệ Nhị Thức Khai Thiên lại lần nữa chém tới.

Quang mang của Càn Khôn Đỉnh ảm đạm nhanh chóng đến mức sắp tiêu tán, nhưng Đệ Nhị Thức Khai Thiên, cũng đã bị chặn lại.

Nữ Oa vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy một đạo kim sắc quang mang xuất hiện, một đạo kim sắc quang mang chém vào trước mặt nàng.

Một cái cự phủ màu vàng!

Nữ Oa vừa nhìn liền nhận ra, Khai Thiên, Đệ Tam Thức!

Cái tên điên này, lại tiếp tục!

Càn Khôn Đỉnh không chịu nổi công kích của đạo Khai Thiên thứ ba!

Ba ngàn năm trước, Khai Thiên Đệ Tam Thức của Vu Mãng, chỉ có thể uy hiếp một phân thân Thánh nhân, nhưng ba ngàn năm sau, Vu Mãng lại có thể sử dụng Đệ Tam Thức Khai Thiên để chém một vị Thánh nhân chân thân!

Một vị Thánh nhân, Nữ Oa!

"Rắc!" Trên bề mặt Càn Khôn Đỉnh, xuất hiện một vết nứt.

Chương 205

Đệ Tam Thức Khai Thiên, chém ra vết nứt trên Càn Khôn Đỉnh, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không chịu nổi công kích của Vu Mãng!

Trong lòng Nữ Oa xuất hiện một tia ý niệm không tốt, nếu là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển khác, e rằng hiện tại đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, Chuẩn Thánh Cửu Chuyển khác, cũng không thể nào phá hủy phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh, thậm chí làm tổn thương Càn Khôn Đỉnh!

Cái mãng phu này, tên điên này, tuyệt đối sẽ không như vậy đâu!

Trong mắt Nữ Oa lộ ra sát cơ nồng đậm, đã như vậy, liền trước hết chém giết Vu Mãng!

Hồng Tú Cầu trong nháy mắt bùng phát ra hà quang kinh thiên, Nữ Oa chuẩn bị dùng Hồng Tú Cầu toàn lực xuất thủ.

Không gian bên cạnh Nữ Oa từng trận vỡ nát, Hồng Tú Cầu lúc này bùng phát ra một đạo hồng quang cực lớn, đập xuống từ trên đầu Vu Mãng.

Vu Mãng giơ phủ đầu lên, dường như không nhìn thấy vậy, không gian xung quanh thân thể Vu Mãng cũng đang vặn vẹo.

Chỉ thấy bóng dáng Bàn Cổ phía sau Vu Mãng theo động tác của Vu Mãng mà động tay, vung ra cự phủ, Khai Thiên, Đệ Tứ Thức!

Khi Vu Mãng một phủ chém ra phía trước, bầu trời phía trước cũng vỡ nát, Hồng Tú Cầu đó, va chạm với Khai Thiên Đệ Tứ Thức phía trước, bất phân thắng bại.

Dù sao Hồng Tú Cầu là một kiện công kích chí bảo trên tay Nữ

Oa, lực công kích của nàng tự nhiên phi thường khủng bố.

Khai Thiên Đệ Tứ Thức của Vu Mãng, chỉ có thể kháng hành với nó, chứ không thể đánh bại nó.

Nhưng, Vu Mãng đâu chỉ hiểu Đệ Tứ Thức Khai Thiên!

Vu Mãng phủ đầu giơ cao, bóng dáng Bàn Cổ phía sau Vu Mãng cũng đồng thời giơ phủ đầu, phủ đầu đó dường như muốn chém xuống, một luồng lực chi Pháp Tắc cực kỳ khủng bố xuất hiện.

Khai Thiên, Đệ Ngũ Thức!

Cơ bắp toàn thân Vu Mãng dường như nổ tung, trên bề mặt thân thể Vu Mãng, không ngừng phun ra tiên huyết, nếu dùng thân thể Tổ Vu bình thường để thi triển ra một chiêu này, e rằng Vu Mãng sẽ chết ngay tại chỗ.

"Vu Mãng, ngươi không thể thi triển tiếp nữa, nếu không sẽ chết đó!" Hậu Thổ lo lắng nhìn Vu Mãng.

"Khai Thiên Đệ Ngũ Thức?

Uy lực một chiêu này dường như phi thường khủng bố, nếu thi triển ra, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng có thể đánh bại!" Minh Hà lập tức nói.

"Không sai, Đệ Ngũ Thức Khai Thiên Phủ có thể đánh bại Thánh nhân, nhưng đó là chiêu số mà Thánh nhân mới có thể thi triển ra, vì ngươi chưa tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân, căn bản không thể thi triển ra, dù có thi triển ra, cũng không thể chịu đựng được dư uy của Khai Thiên, ngươi sẽ chết!" Hậu Thổ giải thích.

"Cái gì?

Vậy Vu Mãng đạo hữu....." Minh Hà nhìn về phía Vu Mãng, quả nhiên, thân thể Vu Mãng đang không ngừng chảy ra tiên huyết.

Vu Mãng dường như lúc đó đã biến thành người máu vậy.

Đệ Ngũ Thức Khai Thiên, đối với Vu Mãng hiện tại, là chiêu số thương địch thương kỷ!

"Vu Mãng, ngươi có thể đối kháng với Bản tọa đến trình độ này, không tệ rồi, chỉ là thực lực của Bản tọa, há lại có thể so với ngươi?" Thân thể Nữ Oa xuất hiện một đạo kim quang, chỉ thấy hai chân nàng hóa thành đuôi rắn.

Nữ Oa hiện ra pháp thân, Nữ Oa chưa từng, để đối phó một Chuẩn Thánh, lại cần hiện ra pháp tướng, cần toàn lực xuất thủ!

Pháp lực vô tận dũng mãnh tràn vào Hồng Tú Cầu, quang mang màu đỏ của Hồng Tú Cầu càng thịnh, muốn áp chế lực chi Pháp Tắc của Vu Mãng.

Chỉ là lúc này, phủ đầu Vu Mãng từ trên xuống dưới chém ra.

Khai Thiên, Đệ Ngũ Thức!

Tiên huyết trên bề mặt thân thể Vu Mãng tuôn ra, chỉ là Vu Mãng dường như không cảm thấy đau đớn vậy, một phủ chém xuống, nhục thân Vu Mãng đang sụp đổ, nhưng lại đang nhanh chóng khôi phục.

Cơn đau như vậy, có thể mạnh hơn gấp mấy lần so với tưởng tượng của người khác, nhưng trừ Vu Mãng ra, không có ai khác có thể biết!

Trong nháy mắt, Nữ Oa chỉ cảm thấy không gian bốn phía toàn bộ đều vỡ nát, thậm chí ngay cả Hồng Tú Cầu tế xuất trước mặt cũng hoàn toàn không chống đỡ nổi một đạo công kích của Vu Mãng.

Khai Thiên Đệ Ngũ Thức, chém bay Hồng Tú Cầu, lần này, cũng chém thân thể Nữ Oa thành phấn toái.

Trong mắt Minh Hà và những người khác, khi Vu Mãng Khai

Thiên Đệ Ngũ Thức chém xuống, không gian trước mặt đều vỡ nát, một phiến Hồng Hoang, dường như bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Nữ Oa Nương Nương Thánh nhân đó, hiện tại chịu đựng Khai Thiên Đệ Ngũ Thức của Vu Mãng, bộ y phục xinh đẹp và thân thể đều bị chém thành phấn toái.

Chương 206

Một phủ, ngay cả Thánh nhân cũng không chịu nổi, bị Vu Mãng một phủ chém giết sao?

Trong không gian hỗn độn đó, chỉ thấy một bóng người lại lần nữa ngưng tụ ra, không phải Nữ Oa thì là ai?

Nhưng hiện tại sắc mặt Nữ Oa trở nên cực kỳ trắng bệch, Nữ Oa hoàn toàn không dám tin thật sự, Thiên Đạo Thánh nhân, hiện tại lại bị Vu Mãng uy hiếp?

Thua rồi sao?

"Không, Bản tọa sẽ không thua ngươi!" Nữ Oa tuyệt đối không chấp nhận thua Vu Mãng.

Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi, vì vậy dưới Thánh nhân, căn bản không có Chuẩn Thánh nào có thể thắng được Thánh nhân, thậm chí ngay cả uy hiếp Thánh nhân cũng không thể làm được.

Nhưng hiện tại người trước mặt Nữ Oa, không những đánh bại nàng, thậm chí suýt chút nữa giết chết nàng.

Thái Thượng Lão Quân và Chuẩn Đề đạo nhân hai người vốn dĩ cũng chỉ là diễn một màn, cũng sẽ không sử dụng toàn lực, càng không đến mức sinh tử chi chiến!

Trận chiến quyết định thực sự, đáng lẽ là Nữ Oa và Tiếp Dẫn đạo nhân mới đúng, nhưng hiện tại, Tiếp Dẫn đạo nhân bị giam cầm, Nữ Oa lại bị chém hai lần!

Nữ Oa cảm thấy không những mất mặt trước những người khác, còn bị thương nữa.

Kể từ khi thành Thánh, Nữ Oa chưa từng bị thương, chuyện xảy

ra lần này, khiến nàng phẫn nộ đồng thời, cũng có chút kiêng dè.

Nữ Oa liếc mắt một cái liền nhìn ra, huyết nhục toàn thân Vu Mãng dường như đều đã vỡ nát, Nữ Oa không khó để nhận ra, uy lực của Khai Thiên Đệ Ngũ Thức khủng bố như vậy, khẳng định không phải chiêu số mà cảnh giới hiện tại của Vu Mãng có thể phát huy ra.

Vu Mãng muốn thi triển ra một chiêu này, khẳng định sẽ gặp phải phản phệ, phi thường nghiêm trọng!

Nếu là Tổ Vu bình thường, e rằng sớm đã chết rồi, nhưng Vu Mãng hiện tại lại sống ở đây, thân thể Vu Mãng đang nhanh chóng khôi phục.

Cái mãng phu này, tên điên này, chẳng lẽ muốn cùng nàng đồng quy vu tận?

Khi Nữ Oa đang nghĩ như vậy trong lòng, lại phát hiện Vu Mãng không hề dừng tay.

Toàn thân huyết khí của Vu Mãng đang tuôn ra, Ám Huyết Phủ lại lần nữa giơ lên.

"Vu Mãng, ngươi làm gì?

Vừa rồi Khai Thiên Đệ Ngũ Thức, đã là giới hạn ngươi có thể chịu đựng, ngươi muốn chiến đấu với ta nữa sao?" Nữ Oa có chút không dám tin nhìn về phía Vu Mãng.

"Vu Mãng đạo hữu, ngươi làm gì?

Chi bằng hôm nay kết thúc tại đây đi!" Chỉ nghe lúc đó Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên nói, "Nếu ngươi cùng ta về Tây Phương Giáo, ta có thể làm chủ, ngươi sẽ trở thành Tam Giáo Chủ của giáo ta!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn về phía ánh mắt Vu Mãng đều đã thay đổi, ánh mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng, nếu nguyên bản Chuẩn Đề đạo nhân cho rằng Vu Mãng chỉ có giá trị lợi dụng, đưa về thống lĩnh Tây Phương Giáo,

thì đó sẽ là thủ hạ của hắn.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, Chuẩn Đề đạo nhân đã coi Vu Mãng là một tồn tại cùng cấp độ với mình.

Với thực lực mà Vu Mãng đã thể hiện, đủ để khiến Chuẩn Đề đạo nhân động dung rồi, nhìn từ đó, Vu Mãng sau này dù không thành Thánh, cũng có thể uy hiếp được Thánh nhân, quả thật có tư cách để Chuẩn Đề đạo nhân trọng thị!

Thái Thượng Lão Quân cũng nói: "Vu Mãng đạo hữu, chi bằng chuyện hôm nay cứ dừng tại đây, để Nữ Oa sư muội xin lỗi đạo hữu, thế nào?" "Đại sư huynh, ngươi muốn ta xin lỗi hắn?

Tuyệt đối không thể nào!" Nữ Oa vừa nghe, lông mày nhíu lại.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, coi trọng thể diện nhất, hôm nay nếu Nữ Oa thật sự xin lỗi Vu Mãng, vậy làm sao có thể đứng vững ở Hồng Hoang này nữa?

Đúng lúc đó, trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện một đạo quang mang, Tiếp Dẫn cuối cùng cũng thoát ra, nói: "Vu Mãng đạo hữu, lời sư đệ vừa nói, ta đồng ý rồi, chỉ cần ngươi nguyện ý, Tam Giáo Chủ của Tây Phương Giáo ta, liền thuộc về ngươi!" Vu Mãng trên mặt nổi lên một nụ cười điên cuồng, chỉ thấy phủ đầu giơ cao, trong nháy mắt, trên người Vu Mãng dũng xuất một luồng khí tức càng thêm khủng bố.

Vu Mãng không muốn dừng tay, muốn ra tay nữa sao?

Lực chi Pháp Tắc lại lần nữa xuất hiện, lần này, Vu Mãng chưa thi triển ra một chiêu, cả thế giới Hồng Hoang đã bắt đầu vỡ nát.

Vu Mãng một chiêu, Đệ Lục Thức Khai Thiên!

"Vu Mãng, đừng ra tay nữa, ngươi sẽ chết mất!" Hậu Thổ kêu lên trong lòng.

Hậu Thổ vô cùng lo lắng cho Vu Mãng, Đệ Ngũ Thức Khai Thiên đã khủng bố như vậy, gánh nặng đối với thân thể Vu Mãng cũng tương đối lớn, nếu Vu Mãng lại lần nữa ra tay, thì đó chỉ có thể là Đệ Lục Thức.

Nếu Vu Mãng như vậy không chết, cũng khẳng định sẽ bị thương cực kỳ nghiêm trọng!

Hậu Thổ không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó, chỉ là Hậu Thổ cũng biết, không nên ngăn cản Vu Mãng, tất cả quyết định, nên do Vu Mãng tự làm!

Chương 207

“Ngươi muốn làm gì?

Vu Mãng lẽ nào muốn tiếp tục ra tay?

Với thân thể của hắn, e rằng không thể chịu đựng được công kích của Khai Thiên nữa rồi!” Minh Hà kinh hô một tiếng.

“Vu Mãng đạo hữu, đừng xung động, thân thể ngươi bị thương nặng như vậy, không thích hợp để thi triển Khai Thiên nữa!” Chuẩn Đề cũng có chút sợ hãi, liền vội vàng nói.

“Đại Đạo Thánh Kỹ Khai Thiên?

Vu Mãng đạo hữu, ngươi muốn làm gì?” Tiếp Dẫn đạo nhân hỏi.

“Nếu Vu Mãng đạo hữu muốn ra tay nữa, cái Hồng Hoang này sẽ bị đánh nát mất!” Thái Thượng Lão Quân cũng nói.

“Dù ta tan xương nát thịt, dù hủy diệt cái Hồng Hoang này, dù Yêu Tộc Thánh nhân muốn chắn trước mặt ta, thắng lợi của một trận chiến, cũng thuộc về Vu Tộc ta, Nữ Oa, ta muốn mạng ngươi!!” Tiên huyết toàn thân Vu Mãng tuôn ra, chỉ thấy không gian xung quanh thân thể Vu Mãng đang không ngừng vỡ nát.

“Được, ta muốn xem ngươi giết ta thế nào!” Nữ Oa quật cường nói.

Nữ Oa có sự tự tin của mình, Thiên Đạo Thánh nhân, há lại sẽ bị Vu Mãng giết chết?

Chỉ thấy Nữ Oa trên tay tế xuất một kiện pháp bảo, một kiện pháp bảo cũng là một kiện cấm kỵ pháp bảo, có kiện pháp bảo này trong tay, Nữ Oa mới có thể không sợ bất kỳ một vị Thánh nhân nào!

Trên tay Nữ Oa, có một ngọn đèn, ngọn đèn đó vừa xuất hiện, lập tức liền có thể chiếu sáng phiến thiên địa hỗn độn Hồng Hoang.

Phiến thiên địa này vì Vu Mãng Khai Thiên Đệ Ngũ Thức, bị chém nát, biến thành một trạng thái hỗn độn, hiện tại vì một ngọn đèn xuất hiện, giữa phiến hỗn độn này có quang minh.

"Chẳng lẽ Hỗn Độn Linh Bảo, Bảo Liên Đăng?" Nhìn thấy một kiện pháp bảo đó, Minh Hà đại kinh thất sắc.

"Bảo Liên Đăng là Hỗn Độn Linh Bảo, đứng đầu tứ đại linh đăng, có thần lực chấn hám thiên địa, nghịch chuyển càn khôn!" Sắc mặt Hậu Thổ không khỏi biến đổi, nói: "Trong truyền thuyết, khi Hồng Mông chưa khai mở, thanh trọc bất phân, thiên địa chưa khai, vạn vật hỗn độn, cả thế giới phiêu đãng trong sự lạnh lẽo và mờ mịt vô tận." "Có một ngày, thiên hỏa giáng lâm, chiếu sáng vũ trụ, sau khi khai thiên tích địa, thiên hỏa khai phóng thế giới đó, tinh hoa mặt trời mặt trăng biến thành một ngọn Bảo Liên Đăng pháp lực vô biên." "Uy lực của một kiện Linh Bảo trên Tiên Thiên Chí Bảo, lại do Hỗn Độn sinh ra, giống như Tịnh Thế Thanh Liên, là Hỗn Độn Linh Bảo!

Nữ Oa lại có Linh Bảo như vậy, ..." Minh Hà sắc mặt cũng ngưng trọng nói: "Bảo Liên Đăng là thủ đoạn cuối cùng của Nữ Oa, các Thánh nhân khác, cũng chưa chắc có thể ép nàng sử dụng kiện pháp bảo này, hiện tại nàng sử dụng ra, đủ để thấy nàng coi trọng Vu Mãng đến mức nào!" Nữ Oa không phải không sớm hơn một chút sử dụng một kiện pháp bảo này, nhưng Bảo Liên Đăng vì là cấm kỵ Linh Bảo, sau khi sử dụng sẽ có hậu quả nghiêm trọng, nếu không phải hôm nay Vu Mãng quá mức khiêu khích, há lại nàng sẽ nguyện ý sử dụng kiện Hỗn Độn Linh Bảo này ra?

Nhưng đã tế xuất Hỗn Độn Linh Bảo, Nữ Oa liền ôm ý muốn tru sát Vu Mãng.

Vu Mãng một chiêu chưa thi triển ra, nhưng lực chi Pháp Tắc của Vu Mãng liền phát huy ra uy lực của nó, chỉ riêng lực chi Pháp Tắc mà Vu Mãng cộng hưởng ra, liền có thể chém nát phiến không gian Hồng Hoang đó.

Vu Mãng chỉ cảm thấy xương cốt, nội tạng toàn thân đều đang vỡ nát!

Phản phệ của Đệ Lục Thức đang tiếp diễn, nếu không phải hiện tại Vu Mãng đang thi triển Vu Thần Hạ Phàm, thậm chí ngay cả một thức cũng không thể thi triển ra.

Đây cũng là chiêu số mạnh nhất Vu Mãng có thể thi triển, Khai Thiên, Đệ Lục Thức!

Vu Mãng tin rằng, nếu thức này được thi triển ra, Thánh nhân, cũng có thể chém giết!

Khai Thiên, Đại Đạo Thánh Kỹ mà Bàn Cổ Đại Thần đã lĩnh ngộ ra, có thể tru sát ba ngàn Ma Thần đó!

Vu Mãng trong Bàn Cổ bí cảnh đã từng chứng kiến ba ngàn Ma Thần đó, mỗi vị đều có thực lực Thánh nhân, nhưng trước chín phủ Khai Thiên, những Thánh nhân đó như kiến hôi vậy, bị Bàn Cổ chém giết!

Đại Đạo Thánh Kỹ, ngay cả Thánh nhân cũng không thể nắm giữ được chiêu số!

Hiện tại Khai Thiên mà Vu Mãng thi triển ra tuy chỉ là Đệ Lục Thức, nhưng lại có thực lực chém giết Thánh nhân!

Chỉ là phản phệ của một chiêu này, cũng tương đối khủng bố, nhưng Vu Mãng lại dường như không cảm giác được vậy, một phủ, muốn chém đứt tất cả ân oán!

Khai Thiên, Đệ Lục Thức!

Chém!

Trong nháy mắt, sau lưng Vu Mãng, bóng dáng Bàn Cổ đồng thời chém ra, một phủ, khiến cả phiến Hồng Hoang vỡ nát, bất kể trời đất, đều toàn bộ chìm vào một phiến hỗn độn.

Bàn Cổ dùng chiêu số Khai Thiên để khai thiên tích địa, nhưng Vu Mãng lại dùng chiêu số Khai Thiên để chém nát Hồng Hoang.

Chém giết Thánh nhân trước mặt!

Nữ Oa hai tay đẩy ra, từ Bảo Liên Đăng bùng phát ra một đạo quang mang cường liệt, nơi Bảo Liên Đăng chiếu đến, quang mang đó chiếu rọi cả Hồng Hoang đại địa.

Hai luồng năng lượng không tầm thường va chạm!

Chương 208

"Phiến Hồng Hoang thế giới này đang sụp đổ, uy lực như vậy sao?

Chúng ta toàn lực xuất thủ, cũng không được như vậy!" Sắc mặt Chuẩn Đề đạo nhân hơi khó coi.

"Sau một chiêu, e rằng Vu Mãng đạo hữu cũng sẽ thân vẫn ở đây, Khai Thiên tuy uy lực cực lớn, nhưng là Thánh kỹ không lành, Bàn Cổ Đại Thần sau khi thi triển chín thức cũng sẽ thân vẫn, Vu Mãng đạo hữu cưỡng ép thi triển Đệ Lục Thức, kết quả e rằng cũng như vậy!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng nói.

"Tất cả đều là lựa chọn của hắn, ta không thể can thiệp, chỉ có thể thuận theo tự nhiên!" Thái Thượng Lão Quân lắc đầu nói.

Sắc mặt Nữ Oa trở nên càng thêm ngưng trọng, nàng cảm thấy quang mang Bảo Liên Đăng đang tiêu dung, cảm giác này khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an.

Nữ Oa chưa từng, một mãng phu lại khủng bố như vậy, nào giống một Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh nhân thực sự, cũng sẽ không liều mạng như Vu Mãng!

Thánh nhân yêu thể diện, nhưng cũng yêu tính mạng của mình!

Nhưng Vu Mãng lại khác, hoàn toàn không cần mạng!

Trong nháy mắt, trong lòng Nữ Oa có chút hối hận, không nên đắc tội một kẻ điên!

Nữ Oa nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy hai tay và cánh tay Vu Mãng huyết nhục bị xé nát, sức mạnh phản phệ của Khai Thiên Đệ Lục Thức, phá hủy nhục thân Vu Mãng, nhưng uy lực một chiêu của

Vu Mãng không hề giảm bớt, đang tiếp tục đề thăng.

Cả thế giới Hồng Hoang đang sụp đổ, hai luồng sức mạnh đó, hoàn toàn không phải là phạm vi mà thế giới này có thể chịu đựng được!

Nữ Oa trong lòng vừa cấp vừa nộ, cảm thấy trên Bảo Liên Đăng xuất hiện vết nứt, không xong rồi!

"Nữ Oa, mạng của mấy chục tỉ Vu Tộc ta, hiện tại ngươi phải trả!" Vu Mãng gầm lên giận dữ.

Huyết nhục trên thân Vu Mãng đang tiêu biến, Ám Huyết Phủ đang bi minh, dường như cảm thấy trạng thái chủ nhân quá tệ, có nguy hiểm đến tính mạng.

Ám Huyết Phủ là do tiên huyết của Vu Mãng, liên kết huyết mạch với Vu Mãng, có linh tính, nếu Vu Mãng thân vẫn, nhất định sẽ có cảm ứng, hiện tại tình huống của Vu Mãng không khả quan, Ám Huyết Phủ tự nhiên sẽ có cảm ứng.

Nhưng Vu Mãng cố chấp như vậy, há lại sẽ dừng tay?

Ngọn lửa Bảo Liên Đăng cũng lúc đó tuôn ra, Nữ Oa đâu có cam tâm thua Vu Mãng, Nữ Oa chỉ cần phát huy toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, khẳng định có thể tru sát Vu Mãng!

Ngọn lửa vô biên của Bảo Liên Đăng tuôn ra, cả thế giới Hồng Hoang đều bị ngọn lửa nuốt chửng, Nữ Oa đã hạ quyết tâm muốn chém giết Vu Mãng ở đây.

Vu Mãng cũng tương tự, ôm theo cái chết, dù thân vẫn ở đây, cũng phải chém giết Nữ Oa!

Mối thù diệt tộc, không đội trời chung, nếu không báo, cũng không xứng với danh hiệu Tổ Vu!

“Giết!” Huyết nhục toàn thân Vu Mãng tan biến, thân thể hắn dường như biến thành một bộ xương khô chống trời lập đất, tại hai mắt Vu Mãng, hai đoàn xích hồng hỏa diễm đang cháy, tại ngực Vu Mãng, trái tim đang đập.

Cảnh tượng thê thảm như vậy, chúng Thánh nhân, Chuẩn Thánh lần đầu tiên nhìn thấy, Vu Mãng có thể lấy mạng ra mà liều!

Quả nhiên là một tên mãng tràng điên cuồng, một mãng phu!

Chúng Đại Năng trong lòng đều có một đánh giá về Vu Mãng.

Trên người Vu Mãng sát ý ngút trời, huyết nhục tiêu thất, Vu Mãng cũng không lùi bước, uy lực của Đệ Lục Thức Khai Thiên hoàn toàn bùng phát ra, Bảo Liên Đăng không chống đỡ nổi, chịu trọng thương, bị một phủ chém bay ra ngoài.

Trong hai mắt Nữ Oa tràn ngập vẻ chấn kinh và khủng cụ, Bảo Liên Đăng cũng bị trọng thương rồi!

Phủ đó chém vào trước mặt Nữ Oa!

Trong nháy mắt, cả thân thể Nữ Oa phấn toái, thân thể nàng lập tức lại lần nữa tái sinh, nhưng lại lần nữa bị xé nát.

Phủ thứ sáu của Vu Mãng, không chỉ chém nát Nữ Oa, mà còn chém nát cả Hồng Hoang đại địa.

Hồng Hoang đại địa lần này triệt để vỡ nát, Thái Thượng Lão Quân, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ba người nhìn Nữ Oa thân thể đang không ngừng sụp đổ và tái sinh, trong lòng đều đang chấn động.

Sau khi thành Thánh, các Thánh nhân này vẫn luôn cho rằng Thánh nhân bất diệt, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, đối mặt với Thánh nhân, cũng không có cơ hội chém giết đối phương, càng đừng nói hiện tại Vu Mãng chỉ là một Chuẩn Thánh!

Cửu Chuyển thành Thánh, chỉ có tu luyện Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, mới có tư cách vấn đạo Thánh nhân, Vu Mãng chỉ là Chuẩn Thánh Bát Chuyển, lại có chiêu số như vậy.

Mục tiêu của Khai Thiên Đệ Lục Thức là Nữ Oa, vì vậy khi thức này ra tay, Nữ Oa không chết, thì sẽ không ngừng!

Nữ Oa sắp phát điên rồi, dường như đang không ngừng trải qua luân hồi, Thánh nhân chi khu có thể giúp nàng lĩnh ngộ bất tử chi thân, dù mất mặt, cũng sẽ không chết đi, nhưng Khai Thiên Đệ Lục Thức hiện tại, có thể không ngừng chém nát thân thể nàng.

Chương 209

Một phủ, uy lực quá khủng bố!

Đây là kiếp luân hồi của Nữ Oa, hận ý của Nữ Oa đối với Vu Mãng càng ngày càng nồng liệt, nhưng Nữ Oa phát hiện, thân thể nàng có chút không cách nào trùng tố được.

Điều đó có nghĩa là một chuyện, thân thể nàng thật sự đã bắt đầu sụp đổ!

Sau khi Thánh nhân chi thân sụp đổ sẽ xảy ra chuyện gì, có bị rớt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh hay không, không ai biết, vì chưa từng có chuyện như vậy!

"Bất kể kết quả hôm nay thế nào, e rằng danh tiếng của mãng phu, đều sẽ vang danh Tam Giới!" Thái Thượng Lão Quân nhìn Vu Mãng, cảm thán nói.

Chỉ đáng tiếc, Vu Mãng không phải Nhân Tộc, nếu không, Nhân Giáo hà sầu không hưng thịnh?

"Khai Thiên Đệ Lục Thức đã khủng bố như vậy, nếu là Đệ Cửu Thức, lại sẽ thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt mang theo vẻ khủng bố.

"Đệ Cửu Thức Khai Thiên, là Thánh kỹ vẫn lạc, chỉ cần thi triển ra, thì chắc chắn sẽ chết!" Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu nói, "Đệ Lục Thức, hiện tại Vu Mãng cũng thân vẫn!" Ba vị Thánh nhân cùng nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy thân thể khổng lồ của Vu Mãng sau đó giữ nguyên động tác vung Ám Huyết Phủ, Vu Mãng dường như đã vẫn lạc.

Chỉ là dù vậy, thân thể Nữ Oa vẫn đang không ngừng phấn toái và

trùng tố.

“Vu Mãng!” Hậu Thổ nhìn thân thể khổng lồ của Vu Mãng, cắn răng một cái, chỉ thấy nàng bay về phía Vu Mãng.

Cùng một thời gian, Vọng Thư cũng nhảy lên, sau lưng Vọng Thư có một đôi cánh màu bạc, phía sau nàng, là một vầng trăng tròn.

“Hậu Thổ Nương Nương, ân công đã cứu ta, hôm nay ta liền báo đáp!” Vọng Thư nói.

“Ngươi muốn làm gì?” Hậu Thổ hỏi.

Vọng Thư không trả lời Hậu Thổ, chỉ thấy cả người Vọng Thư hóa thành một vầng trăng tròn, một đạo viên nguyệt liền muốn bao phủ lấy thân thể Vu Mãng.

Lúc này, một đạo kim quang xuất hiện, chỉ thấy một vị đạo nhân đột nhiên xuất hiện trên không trung, vị đạo nhân này bề ngoài bình thường không có gì đặc biệt, thậm chí trên thân cũng không có một chút khí tức đặc thù nào, chỉ là vừa xuất hiện, ba vị Thánh nhân ở đây đồng thời hành lễ.

Ba vị Thánh nhân đồng thanh nói: “Lão sư!” Không những vậy, ngay cả Minh Hà lão tổ cũng hành lễ nói: “Lão sư!” Lão sư?

Hậu Thổ vừa nhìn, quả nhiên người này chính là Đạo Tổ Hồng Quân, chuyện ở đây hôm nay, ngay cả Hồng Quân cũng đã kinh động!

Không phải trận chiến này ngay cả Thánh nhân cũng suýt nữa vẫn lạc, cả Hồng Hoang đều sắp bị đánh nát, Hồng Quân nếu không xuất hiện nữa, e rằng Thiên Đạo cũng không thể nhìn nổi nữa rồi.

“Lão sư…… cứu…… ta……” Giọng Nữ Oa đứt quãng truyền đến, thân thể nàng đang không ngừng sụp đổ và trùng tố.

Hồng Quân thở dài một tiếng, chỉ thấy bàn tay vung lên, một đạo

kim quang rơi vào người Nữ Oa, thân thể Nữ Oa cuối cùng cũng có thể ngưng thực lại được, Nữ Oa mới thở phào nhẹ nhõm, loại đau đớn luân hồi này, nàng đã trải qua đủ rồi.

Nữ Oa quay đầu trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt nàng tràn ngập sát cơ.

Thân thể Vu Mãng chỉ còn lại xương cốt, chỉ là hai mắt vẫn đang bốc cháy hỏa diễm, nhìn thấy Nữ Oa sống sót, Vu Mãng dường như lại lần nữa siết chặt Ám Huyết Phủ.

Biến thành dáng vẻ như vậy, Vu Mãng vẫn còn muốn chiến!

Muốn giết Nữ Oa!

"Đủ rồi, Vu Mãng!" Giọng Hồng Quân truyền đến, "Hôm nay đã có ta ở đây, chuyện này liền do ta phán quyết!" "Mọi việc nghe theo lão sư phân phó!" Nữ Oa hành lễ nói.

Động tác của Vọng Thư cũng dừng lại, vì nàng căn bản không thể động đậy, Hồng Quân xuất hiện, ngăn cản nàng tự tận để khôi phục nhục thân cho Vu Mãng!

"Lão sư, xin hãy cho Vu Tộc ta một công đạo!" Hậu Thổ nói với Hồng Quân.

"Kiếp này là kiếp của Vu Yêu, Vu Yêu nhị tộc, đều là người ứng kiếp, đây là thiên số, không ai có thể làm trái!" Hồng Quân mở miệng nói.

Oanh!

Một tiếng vang lớn xuất hiện, cự phủ của Vu Mãng chém vào phía sau Hồng Quân.

Thái Thượng Lão Quân hô lên: "Vu Mãng đạo hữu, không được vô lễ!" Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân hai người nhìn

nhau, có thể thấy rõ sự chấn kinh trong mắt đối phương, Vu Mãng này lại dám ra tay với Hồng Quân sao?

"Đại đảm Vu Mãng, ngươi dám ra tay với lão sư?" Nữ Oa đại nộ, lửa giận trong lòng không kìm nén được nữa.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, thật sự khiến Nữ Oa không cách nào chấp nhận, làm sao có thể tha thứ cho Vu Mãng?

Vu Mãng không những khiến nàng chịu đựng nỗi đau chưa từng chịu đựng, lại còn khiến nàng mất mặt, sau này Ngũ Thánh sẽ nhìn nàng thế nào?

Chương 210

Sau này Hồng Hoang sinh linh sẽ đối xử với nàng ra sao?

Nữ Oa thậm chí muốn lại lần nữa ra tay với Vu Mãng, dù sao hiện tại Vu Mãng, lại muốn chém Hồng Quân.

Vừa rồi Vu Mãng quả thật muốn chém Hồng Quân, nhưng phủ đầu đó không thể làm tổn thương Hồng Quân, chưa chém vào người Hồng Quân, liền bị chấn bay, rơi xuống bên cạnh Hồng Quân.

Kẻ dám động thủ với Hồng Quân, sau Ma Tổ La Hầu, không còn ai nữa, nhưng Vu Mãng cũng là một trong số những người gần đây nhất!

Hồng Quân nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, Vu Tộc hiện tại có hàng vạn người, chẳng lẽ ngươi chỉ lo cho Vu Tộc đã chết, không để ý đến những Vu Tộc còn sống kia sao?" Vu Mãng nghe xong, hai mắt bốc cháy hỏa diễm.

"Vu Tộc gặp phải kiếp nạn như vậy, không thích hợp ở lại thế giới Hồng Hoang này nữa, về phần nơi đi sau này, Hậu Thổ, ta tin ngươi sẽ biết!" Hồng Quân nói.

Sắc mặt Hậu Thổ lại biến đổi, nói: "Thì ra là vậy, tất cả đều có định số!" Hậu Thổ thở dài, chỉ thấy tại mi tâm nàng, Luân Hồi Điện lại lần nữa hiện ra.

Hậu Thổ nói: "Nếu Hồng Hoang không dung nạp Vu Tộc, vậy Vu Tộc liền theo ta tiến vào Địa Phủ đi!" Vu Mãng lại lần nữa giơ phủ đầu lên, dường như lại muốn chém về phía Hồng Quân, Hồng Quân nói: "Vu Mãng, không cần động thủ, ta biết ngươi muốn gì, có thể trước tiên nghe ta nói hết!" Vu Mãng phủ đầu treo trên đầu Hồng Quân, không hề chém xuống, Vu Mãng đang nghe Hồng Quân nói tiếp.

“Vu Tộc sau này sẽ trở thành một tộc của Địa Phủ, rời khỏi phiến thế giới Hồng Hoang này, đồng thời, Tổ Vu tuy đã thân vẫn, nhưng ta sẽ ban cho cơ hội trọng sinh, đương nhiên, những Tổ Vu đó có thể trọng sinh hay không, thì phải dựa vào ngươi!” “Địa Phủ sơ thành, cần khai tịch Thập Bát Tầng Địa Ngục, dưới Địa Phủ, là Ma Giới, trong Ma Giới, có một Ma Tổ La Hầu, hắn từng tranh đoạt cơ hội thành Thánh với ta, sau đó bị ta đánh bại, muốn khai tịch Địa Phủ, thì nhất định phải đánh bại Ma Tổ!” “Trên người ngươi có thi thể của mười hai vị Tổ Vu đã chết, ngươi mỗi khi có thể đánh thông một tầng Địa Ngục, ta sẽ thay ngươi phục sinh một vị Tổ Vu, ngươi thấy thế nào?” Hồng Quân nhìn Vu Mãng, nhàn nhạt nói.

“Lão sư không thể!” Nghe lời Hồng Quân, sắc mặt Nữ Oa biến đổi.

Nếu thật sự như Hồng Quân nói, vậy mười hai Tổ Vu chẳng phải đều có thể phục sinh sao?

“Hậu Thổ không thể thân hóa luân hồi!” Giọng Vu Mãng truyền từ bốn phía.

“Thiện!

Hậu Thổ tuy thân hóa luân hồi, nhưng ta sẽ để Luân Hồi Điện hóa thành Địa Phủ, Hậu Thổ sau này sẽ được phong là Bình Tâm Nương Nương, sẽ là chúa tể Địa Phủ, trừ việc không thể rời khỏi Địa Phủ ra, mọi việc như thường!” Hồng Quân nói.

“Hậu Thổ, ngươi thấy thế nào?” Vu Mãng quay đầu nhìn về phía Hậu Thổ.

“Có thể, chỉ cần có thể bảo vệ Vu Tộc ta một mạch, Hậu Thổ nguyện ý tiếp nhận điều kiện của lão sư!” Hậu Thổ nói.

“Nữ Oa, hôm nay thiên địa Hồng Hoang vì ngươi mà hủy hoại,

phiến thiên địa này ngươi phải tu bổ!

Bất Chu Sơn này có thể giúp ngươi!" Hồng Quân lại nói.

Nữ Oa nghe xong, trong lòng có bất cam, nhưng cũng không thể làm gì được.

Lúc đó, Hồng Quân phất tay, chỉ thấy từ miệng Vọng Thư đột nhiên phun ra một đạo nguyên thần.

Vọng Thư sắc mặt trắng bệch nhìn Hồng Quân, đó là nguyên thần Đế Tuấn, Nữ Oa nhìn thấy sau đó, sắc mặt hơi biến, Hồng Quân nói với Vọng Thư: "Đế Tuấn là Thiên Đế, đại thù của ngươi đã được báo, nguyên thần này có công dụng về sau!

Ân oán giữa ngươi và Đế Tuấn đã chấm dứt, sau này ngươi muốn làm gì, thì làm như vậy!" "Vâng!" Vọng Thư không có cách nào, chỉ có thể đồng ý.

"Vu Mãng, ta phán quyết như vậy, ngươi có dị nghị gì không?" Hồng Quân nói.

Vu Mãng thu hồi Ám Huyết Phủ, thân thể hắn thu nhỏ lại, ngã về phía sau.

"Vu Mãng!" Hậu Thổ sắc mặt đại biến.

"Thái Thượng Lão Quân!" Hồng Quân lại nói.

Thái Thượng Lão Quân tế xuất Thái Cực Đồ, chỉ thấy có một đạo nguyên thần xuất hiện, trên tay Hồng Quân xuất hiện một đạo kim quang, chỉ thấy một nam tử xuất hiện trước mặt mọi người, chính là Phục Hy.

"Đại huynh!" Nữ Oa có chút kích động nói.

Phục Hy quỳ trước mặt Hồng Quân, khấu đầu nói: "Cảm tạ lão sư ân cứu mạng!" "Phục Hy, sau này không còn là yêu, là một trong Tam

Hoàng Nhân Tộc, Hà Đồ Lạc Thư thuộc về ngươi!" Hồng Quân nói.

"Vâng, lão sư!" Phục Hy nói xong, lại hành lễ với Nữ Oa nói: "Nữ Oa, tình huynh muội của chúng ta đã tận!" Nữ Oa nghe xong, sắc mặt hơi biến, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận kết quả này.

"Chuyện này kết thúc tại đây, tất cả đều tan đi!" Hồng Quân nói xong, phất tay, chỉ thấy chúng Đại Năng toàn bộ đều biến mất.

Ở nơi này, chỉ còn lại Nữ Oa một mình.

"Cảm ơn lão sư ân cứu mạng!" Nữ Oa lại lần nữa bái tạ Hồng Quân, vừa ngẩng đầu, Hồng Quân đã không thấy đâu.

Nữ Oa lẩm bẩm nói: "Chuyện ngày hôm nay, ta há lại có thể quên?

Chương 211

Vu Mãng, mối thù giữa Nữ Oa ta và ngươi, tuyệt không thể không báo!" Nhưng Nữ Oa tuy trong lòng có oán hận, nàng phải luyện hóa Bất Chu Sơn đó, chỉ là Nữ Oa lại phát hiện, Bất Chu Sơn bị Vu Mãng chém đứt nửa đoạn không thấy đâu!

Bất Chu Sơn là trụ chống trời, lại do Bàn Cổ xương sống hóa thành, nếu luyện hóa thích đáng, thậm chí có thể trở thành Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Đại Năng bình thường nào lại có thể chém đứt Bất Chu Sơn?

Hôm nay Bất Chu Sơn, ai đã đoạt đi?

Nữ Oa trong lòng uất ức, cũng chỉ có thể đem nửa đoạn Bất Chu Sơn còn lại thu đi luyện hóa.

Chỉ là Nữ Oa phát hiện, bên trong Bất Chu Sơn, ẩn chứa một luồng sức mạnh cường đại.

Huyết nhục của tộc nhân Vu Yêu hai tộc đều thấm vào trong núi, hiện tại cả khối núi đều đỏ rực một màu máu.

Nữ Oa tốn trăm năm thời gian luyện hóa Bất Chu Sơn thành đá vá trời, vá lại vết nứt trên bầu trời, sau đó Nữ Oa phát hiện, bốn linh chống trời ban đầu cũng không thấy đâu.

Nữ Oa suy luận ra, phát hiện Thiên Địa Tứ Linh cũng bị Vu Mãng chém giết, oán khí đối với Vu Mãng càng thịnh.

Không thể không lại đi Đông Hải tìm một vị Yêu Thần, một con cự ngao, chém xuống tứ chi của nó, làm trụ trời.

Khi làm xong mọi việc, Nữ Oa lại phát hiện, một khối đá vá trời trên người nàng rơi vào trong Đông Hải.

Đá vá trời không những dính tiên huyết của Vu Mãng, khi Nữ Oa bị Vu Mãng chém nát nhục thân, lại dính tiên huyết của Nữ Oa, hiện tại lại trải qua Nữ Oa luyện hóa, rơi vào Đông Hải, dường như có linh tính.

Nhưng Nữ Oa không hề để ý đến những chuyện đó, quay về Oa Hoàng Cung, lần này nàng bị thương không nhẹ, nhất định phải nhanh chóng khôi phục thương thế của mình!

Lần này Nữ Oa tuy bảo toàn được tính mạng, nhưng vì giao thủ với Vu Mãng, không những khiến nàng bị thương, còn khiến linh bảo trên người nàng bị tổn hại, có lẽ cần luyện chế ngàn năm vạn năm mới có thể khôi phục.

Trước khi Nữ Oa quay về, nàng đã đi đến Tử Tiêu Cung một chuyến, thế giới này bị đánh cho tan nát, cần Hồng Quân trọng tân rèn đúc lại mới được!

Nữ Oa đến trước Tử Tiêu Cung, nhìn thấy một tiểu đồng đang ngủ gật ở đó.

Nữ Oa phất phất tay, một đạo kình lực bay đến chạm vào tiểu đồng đó, Nữ Oa nghe tiểu đồng đó đang nói mơ: "Lớn mật, ai dám quấy rầy Bản Đế nghỉ ngơi?" Tiểu đồng đó tỉnh dậy, nhìn thấy Nữ Oa, không khỏi sững sờ, liền vội vàng hành lễ nói: "Bái kiến Nữ Oa Nương Nương!" Nữ Oa trong lòng đã có tính toán, hỏi: "Ngươi tên là gì?" "Tiểu đồng Hạo Thiên!" Tiểu đồng đó nói.

Nữ Oữ gật đầu, nói: "Đưa ta đi gặp lão sư đi!" "Vâng!" Tiểu đồng đó nói.

Không lâu sau, Nữ Oa gặp xong Hồng Quân liền rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhìn Nữ Oa rời đi, tiểu đồng đó nói với một nữ đồng bên cạnh:

“Dao Trì, Nữ Oa Nương Nương thật sự lợi hại, một trong Lục Thánh Hồng Hoang, thật uy phong!” “Uy phong thì sao, có lợi hại đến mấy, chẳng phải cũng bại trong tay Vu Mãng sao, theo ta thấy, Vu Mãng của Vu Tộc đó mới thật sự uy phong, nghe nói hắn chưa thành Thánh, liền có thể đánh bại Thánh nhân Nữ Oa!” Nữ đồng tên Dao Trì phấn nộn phấn nộn, thắt hai bím tóc, khi nhắc đến Vu Mãng, ánh mắt nàng phát sáng.

“Vu Mãng đó có lợi hại đến vậy sao!” Nghe lời Dao Trì, Hạo Thiên có chút khinh thường nói.

“Đương nhiên lợi hại rồi, Vu Mãng đó bản thân chỉ là một Vu Tộc bình thường, trong trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, hắn chém đầu Đế Tuấn, sau đó trở thành Đại Vu, sau đó lại chém giết Côn Bằng lão tổ, rồi sau đó, lại đánh bại vô số Tử Tiêu Khách!” “Thậm chí ngay cả Minh Hà lão tổ cũng bị đánh bại, sau khi trở thành Tổ Vu, hắn đánh bại phân thân Thánh nhân, từ trong tay hai vị Thánh nhân phân thân đoạt được cái hồ lô Tiên Thiên thứ tám!” “Một trận Vu Yêu đại chiến, Vu Mãng lập hạ chiến công hiển hách, không những chém giết Yêu Tôn Phục Hy, đại phá Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, sau đó lại một mình ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, phá tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” “Cuối cùng Vu Mãng vì mạng sống của mấy chục tỉ Vu Tộc, đại chiến với Thánh nhân Nữ Oa, lấy tính mạng của mình làm cái giá, thi triển ra Khai Thiên Đệ Lục Thức, nếu không phải Đạo Tổ lúc đó ra tay cứu giúp, Thánh nhân Nữ Oa lúc này đã thân vẫn!” “Người như vậy, có tình có nghĩa, có dũng có… tóm lại là có đảm lượng, Đại Năng như vậy, mới đáng được tôn kính và bội phục!” Vừa nhắc đến chuyện Vu Mãng, Dao Trì liền thao thao bất tuyệt, mắt nàng dường như cũng biến thành hình trái tim vậy.

“Đủ rồi đủ rồi, Bản Đế không nghe lời vô nghĩa!” Lời Hạo Thiên có chút chua chát.

“Ngươi đang nằm mơ làm Thiên Đế đó!” Dao Trì bĩu môi nói.

“Dao Trì, Hạo Thiên, vào đi!” Lúc đó, giọng Hồng Quân đột nhiên truyền đến.

“Vâng, lão sư!” Hai tiểu đồng đồng thời nói.

“Sau này ta liền muốn quy ẩn, nếu không có việc gì, ta sẽ không xuất hiện, hai ngươi hiện tại chấp ý chỉ của ta, kế thừa Thiên Đình, trở thành Thiên Đình chi chủ!” Hồng Quân nói.

“Cái gì……?

Lão sư, thật sao?” Hạo Thiên vừa nghe, đại hỉ nói.

Hai vị tiểu đồng tuy bề ngoài là tiểu đồng, nhưng cả hai trên thực tế đều đã sống mấy vạn năm, cả hai sớm đã tâm trí thành thục, nghe lời Hồng Quân, tự nhiên hiểu được ý nghĩa.

Trở thành Thiên Đình chi chủ, có thể trở thành Tam Giới chi chủ!

Đó không phải chuyện nhỏ, chuyện đại sự liên quan đến Tam Giới.

“Lão sư, chuyện này thật sự muốn giao cho chúng con sao?” Dao Trì hỏi.

“Không sai, đi đi!” Hồng Quân nói xong, liền ẩn đi thân ảnh.

“…… Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Chương 212

Dao Trì, véo ta xem nào!" Hạo Thiên liền vội vàng nói.

Hạo Thiên vừa quay mặt, chỉ thấy một bàn tay nhỏ vỗ vào mặt hắn.

Hạo Thiên cả người bay ngược ra ngoài, trên mặt đầy tiên huyết, Dao Trì xoa eo hỏi: "Thế nào, đau không?" "Đau!

Đau!

Tốt quá rồi, thật sự, thật sự!" Hạo Thiên mặt đầy tiên huyết, kích động nói.

"Ta đã muốn đi Thiên Đình, vậy nên phải có xưng hiệu, sau này ta liền gọi là Vương Mẫu, ý nghĩa là mẫu của Tam Giới!" Dao Trì nói, nói xong.

"Đã như vậy, vậy ta gọi là Ngọc Đế đi!

Dao Trì, ngươi có muốn cùng ta kết làm phu thê không?" Hạo Thiên liền vội vàng hỏi.

"Cút!" Dao Trì nói xong, lại tặng cho Hạo Thiên một cước, nói, "Trong lòng ta chỉ có Vu Mãng Tổ Vu, đợi có một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đi gặp Vu Mãng Tổ Vu!" "Ngay cả gặp cũng chưa gặp, mà đã thích rồi sao?

Dáng vẻ của mười hai Tổ Vu, trừ Huyền Minh Tổ Vu và Hậu Thổ Tổ Vu ra, các Tổ Vu nam tính khác đều có dáng vẻ đó sao?

Vu Mãng Tổ Vu, e rằng cũng không tốt đẹp gì!" Hạo Thiên bĩu môi nói.

"Hừ!" Dao Trì lạnh lùng hừ một tiếng, liền bay ra ngoài.

Từ hôm nay trở đi, Yêu Tộc Thiên Đình không còn, nhưng lại xuất hiện một Thiên Đình chi chủ mới.

Bất Chu Sơn không còn, Thiên Cung từ đây ở trên trời, vĩnh viễn cách biệt với mặt đất!

Nhân Tộc vì có Phục Hy, Hoàng Đế, Viêm Đế Tam Hoàng trị thế, bắt đầu dần dần phồn vinh, đến lúc đó, Thái Thượng Lão Quân có thể ẩn ẩn cảm nhận được, Nhân Tộc mới sẽ trở thành bá chủ mới của thiên địa, bất kể Yêu Tộc Vu Tộc, đều sẽ trở thành quá khứ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lần này đi về phương Đông, cũng không thu được gì, quả thật khiến Đại Thất Vọng, nhưng cũng đã chứng kiến trận chiến giữa Vu Mãng và Nữ Oa.

Một mãng phu quả nhiên đáng sợ, cả Hồng Hoang này, cũng không tìm ra được kẻ nào dũng mãnh lỗ mãng như vậy nữa.

Hai người quyết định bế quan tu luyện, cảm thấy thực lực hiện tại, không đủ, ngay cả Nữ Oa cũng suýt chết trong kiếp lượng này, càng đừng nói hai người bọn họ.

Hậu Thổ quay về Phong Đô sau đó, liền lấy Luân Hồi Điện làm dẫn, thân hóa luân hồi, kiến lập Địa Phủ, từ đó, Địa Phủ có thêm Lục Đạo Luân Hồi.

Tất cả oan hồn đều có nơi quy về, nơi này, tên là Địa Phủ!

Lối vào Địa Phủ nằm dưới Phong Đô, một trăm tỉ tộc nhân Vu Tộc, vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Nữ Oa ra tay, khiến những tộc nhân đó chỉ còn lại mười triệu, số lượng mười triệu tộc nhân Vu Tộc, hiện tại đều trở thành một thành viên của Địa Phủ.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, bổ toàn Thiên Đạo, vì vậy đây là chuyện đại công đức, sau đó, vô số công đức Thánh quang giáng xuống, Hậu Thổ lập địa thành Thánh, nhìn thấy cảnh tượng này, tất

cả tộc nhân Vu Tộc đều kích động, có tộc nhân thậm chí khóc lóc.

Vu Tộc, cuối cùng cũng có Thánh nhân của mình!

Nếu Vu Tộc trước đây có Thánh nhân, Nữ Oa há lại dám làm như vậy?

Mấy chục tỉ Vu Tộc, bị Nữ Oa luyện hóa!

Nhưng chuyện như vậy, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, vì Vu Tộc, cũng có Thánh nhân!

Hậu Thổ sau khi thành Thánh, lại chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Địa Phủ, sau này liền lấy tên là Bình Tâm Nương Nương.

Khi Hậu Thổ thành Thánh, Hồng Quân Đạo Tổ đã ban cho một cuốn sách, Tiên Thiên Chí Bảo, Minh Thư Sinh Tử Bạc!

Nhưng Hậu Thổ không quan tâm đến những thứ đó, tiến vào Bình Tâm Điện Địa Phủ, trong đó có một chiếc ngọc sàng, trên sàng, chính là Vu Mãng.

"Vu Mãng, ta đã thành thánh, nhưng nếu có thể khiến ngươi tỉnh lại ngay bây giờ, ta nguyện ý không thành thánh!" Hậu Thổ thở dài nói, "Khi nào ngươi mới tỉnh lại đây?" Trận chiến một trăm năm trước, Vu Mãng đã phải trả cái giá không nhỏ mới có thể thi triển Khai Thiên Thức thứ sáu!

Thức thứ sáu Khai Thiên, ngay cả Thánh nhân cũng có thể chém giết, quả thực uy lực mạnh mẽ, nhưng cũng gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến Vu Mãng.

Một trăm năm trôi qua, nhục thân Vu Mãng hoàn toàn khôi phục, nhưng y vẫn chưa tỉnh lại.

Hậu Thổ cũng không biết Vu Mãng khi nào mới có thể tỉnh, chỉ biết hiện tại Vu Mãng là Tổ Vu duy nhất còn sống trừ nàng ra, các Tổ

Vu khác muốn sống lại đều phải do Vu Mãng hành động.

Để các Tổ Vu sống lại, Vu Mãng ắt phải công phá Mười Tám Tầng Địa Ngục, tại tầng thứ mười tám của Địa Ngục, có một tồn tại cường đại, đó chính là Ma Tổ La Hầu, kẻ từng chiến đấu với Đạo Tổ Hồng Quân nhưng thất bại dưới tay Hồng Quân.

Chương 213

Chẳng ai biết thực lực của Ma Tổ La Hầu ra sao, nhưng vì từng ở địa vị ngang hàng với Hồng Quân, thực lực của y ắt sẽ không yếu kém chút nào.

Hậu Thổ giờ đã thành Thánh, cũng không dám khinh suất tiến vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Tất cả hãy đợi Vu Mãng tỉnh lại!

Hậu Thổ đã nói vậy với chúng Vu tộc nhân.

Ngoài việc tu hành mỗi ngày, Hậu Thổ đều đến thăm Vu Mãng.

Hậu Thổ đã kiểm tra cho Vu Mãng, thân thể Vu Mãng hoàn toàn khôi phục, không một vết thương nào.

Chỉ là không hiểu vì sao, Vu Mãng vẫn chậm chạp không tỉnh lại.

Công việc Địa Phủ, Hậu Thổ giao cho Thường Nga và Khoa Phụ xử lý, Khoa Phụ tạm thời đảm nhiệm chức trách Diêm La Vương.

Hậu Thổ mỗi lần chờ đợi đều dài đằng đẵng như vậy, một lần chờ là năm ngàn năm.

Vu Mãng đã ngủ say trọn năm ngàn năm!

Năm ngàn năm trôi qua, Vu tộc tuy có thể sinh sôi nảy nở ở Địa Phủ, nhưng không có Vu Trì, tốc độ sinh sản của Vu tộc tương đối chậm, may mắn thay, thọ mệnh Vu tộc cũng dài, nên nhân khẩu Vu tộc vẫn đang tăng trưởng.

Hậu Thổ ngủ gục bên giường, chỉ ở đây nàng mới có thể ngủ được, năm ngàn năm chờ đợi, Hậu Thổ vẫn luôn như vậy.

Đến một lúc, Hậu Thổ cảm thấy có người đang đẩy, nàng mở mắt

ra, phát hiện Vu Mãng đã ngồi dậy.

“Vu Mãng, ngươi tỉnh rồi sao?” Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

“Hậu Thổ, ta hình như ngủ đã lâu!” Vu Mãng hỏi.

“Đúng là ngủ lâu rồi, năm ngàn năm đấy!” Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

“Năm ngàn năm rồi ư?” Vu Mãng kinh ngạc hỏi.

“Không sai, Vu Mãng, ngươi đã ngủ trọn năm ngàn năm, có cảm thấy dị thường gì không?” Hậu Thổ hỏi.

Vu Mãng lắc đầu, nói: “Không có gì khác biệt, Hậu Thổ, nhưng...” “Ta đã thân hóa Luân Hồi, và bởi vì có Điện Luân Hồi, ta chỉ bị hạn chế hành động trong Địa Phủ, chứ không mất đi ý thức.

Mà còn có một tin tốt, đó là ta đã thành Thánh nhân!” Hậu Thổ nói.

“Thành Thánh?

Tốt quá rồi!” Vu Mãng nghe xong, vui mừng nói.

Hậu Thổ có thể thành Thánh, đó là chuyện đại sự tốt đẹp đối với Vu tộc, Vu Mãng tự nhiên vui mừng.

“Ngươi ngủ năm ngàn năm, mọi chuyện cũng chẳng hay biết, đi theo ta ra ngoài đi!” Hậu Thổ nói.

“Được, nhưng ta cần trước hết cảm nhận sự biến hóa của thân thể!” Vu Mãng nói.

Vu Mãng nói xong, nhắm mắt lại, giao diện thuộc tính của y lập tức hiện ra. [Chủ nhân: Vu Mãng] [Cảnh giới: Cửu chuyển Chuẩn Thánh] [Danh vọng: Danh Động Tam Giới (172140/2000000)] [Sở hữu năng lực: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn, Bàn Cổ Chi Lực, Cuồng Phủ Phong Bạo,

Vu Thần Huyết Dực, Bàn Võ Huyết Mạch, Vu Thần Hạ Phàm, Vu Lực Thiết Cát] [Sức mạnh pháp tắc cảnh giới: Đại Thành] [Không gian pháp tắc cảnh giới: Tinh Thông] Sau trận chiến năm ngàn năm, danh tiếng Vu Mãng đại chấn, nhờ hiệu quả của Việt Chiến Việt Dũng, cảnh giới của y cũng thăng lên cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Danh tiếng ban đầu của Vu Mãng là 19 vạn, khi đó cấp độ danh vọng là Danh Chấn Bát Phương, cần 100 vạn danh tiếng mới có thể thăng cấp!

Hiện tại cấp độ danh vọng đạt Danh Động Tam Giới, cũng có nghĩa là trong năm ngàn năm qua, danh tiếng Vu Mãng đã tăng thêm 100 vạn!

Vu Mãng cũng có thêm một kỹ năng cường lực mới, Vu Lực Thiết Cát!

Có thể vận dụng Bàn Cổ chi lực lên Ám Huyết Phủ, khiến Ám Huyết Phủ có khả năng cắt đứt mọi pháp bảo của đối phương!

Năng lực này quả thực không tệ, nếu Vu Mãng tấn công đủ số lần, thậm chí ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể chém hủy.

Vu Mãng cảm thấy nhục thân của mình cường đại hơn nhiều so với trước, Bàn Võ Huyết Mạch dựa trên sự khôi phục vết thương của Vu Mãng để nâng cao thể chất nhục thân.

Năm ngàn năm trước, Vu Mãng đã suýt chết, cần nghỉ dưỡng trọn năm ngàn năm.

Chương 214

Tốn ngần ấy thời gian Vu Mãng mới có thể khôi phục, y cảm thấy nhục thân mình cường hãn hơn gấp mấy lần so với năm ngàn năm trước.

Nếu vậy, Vu Mãng nếu bây giờ lại thi triển Khai Thiên Phủ, hoặc có lẽ là thức thứ năm, cũng có thể chịu đựng được!

"Vu Mãng, ngươi xong chưa?" Hậu Thổ hỏi.

"Ta không sao, ta có thể ra ngoài rồi!" Vu Mãng đáp.

Vu Mãng đeo Ám Huyết Phủ lên lưng, cùng Hậu Thổ vai kề vai bước đi.

Hai người vừa đi ra, liền thấy một Vu tộc nhân đang chạy tới.

"Bình Tâm nương nương, Minh Hà lão tổ đến bái kiến, đây là lần thứ ba trong tháng này rồi!" Vu tộc nhân kia vừa nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vu Mãng, sắc mặt liền đại biến.

Giọng Vu tộc nhân kia run rẩy, chỉ vào Vu Mãng nói: "...Vu Mãng Tổ Vu?

Vu Mãng Tổ Vu!

Tốt quá rồi, Vu Mãng Tổ Vu đã tỉnh lại!!!" Vu tộc nhân kia thất thố trước mặt Hậu Thổ, mãi lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Bình Tâm nương nương, ta lập tức đi thông báo các Vu tộc khác, họ biết tin nhất định sẽ vô cùng vui mừng!" "Đi đi!" Hậu Thổ thản nhiên nói.

"Chuyện gì vậy?" Vu Mãng hỏi.

"Vu Mãng, ngươi không biết đấy, năm ngàn năm qua, ngươi đã trở

thành chiến thần của Vu tộc ta, được Vu tộc sùng bái nhất, tượng của ngươi hiện ở trung tâm Địa Phủ!

Năm ngàn năm trước, ngươi đã dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hủy diệt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rửa sạch danh dự cho Vu tộc ta, chứng minh Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của ta có thể thắng được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Sau đó lại một mình đánh bại Nữ Oa, muốn báo thù cho hàng tỉ Vu tộc nhân, chuyện này, Vu tộc sẽ mãi ghi nhớ.

Thấy ngươi tỉnh lại, tự nhiên sẽ kích động!" Hậu Thổ mỉm cười nói với Vu Mãng.

"Thì ra là vậy, chỉ là ta vẫn không giết được Nữ Oa!" Vu Mãng thở dài nói.

"Nữ Oa dù sao cũng là Thánh nhân, sao có thể dễ dàng bị giết?

Nhưng lần ra tay đó của ngươi, ngay cả nàng ta cũng phải sợ hãi!

E rằng sau này các Thánh nhân khác cũng không dám khinh thường Vu tộc ta!" Hậu Thổ cười nói.

"Hậu Thổ, sao bây giờ ở Địa Phủ, nàng lại được gọi là Bình Tâm nương nương?" Vu Mãng hỏi.

"Ta thành Thánh sau đó, liền đổi tên thành Bình Tâm nương nương.

Thôi được rồi, Vu Mãng, ta đi gặp Minh Hà đây, tin rằng y cũng đã chờ quá lâu rồi!" Hậu Thổ nói.

"Minh Hà?" Vu Mãng nghe Hậu Thổ nói, có chút thắc mắc.

"Vu Mãng, từ khi Địa Phủ xuất hiện, ngay cả Huyết Hải cũng bị bao phủ, Huyết Hải cũng trở thành một phần của Địa Phủ ta, nên hiện tại Minh Hà, thực ra cũng có thể coi là thuộc hạ của ta!" Hậu Thổ nói.

“Y tìm ta, vì cái gì?” Vu Mãng hỏi.

“Địa Phủ ta kiến lập sau đó, Ma Tổ La Hầu liền phát hiện ra, ở gần Huyết Hải, có một lối vào, có thể từ đó tiến vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Không chỉ ta có thể tiến vào Mười Tám Tám Tầng Địa Ngục, mà các Ma tộc bên trong Mười Tám Tầng Địa Ngục cũng có thể thoát ra ngoài!

Sự xuất hiện của Địa Phủ dường như đã mở ra một kẽ hở trong Ma Giới, các Ma tộc bên trong không ngừng tràn ra, những Ma tộc này không sợ huyết khí của Huyết Hải, nên có thể dễ dàng thoát ra.

Ma tộc dường như đang cần một lượng lớn tiên huyết sinh linh, không ngừng hấp thụ huyết dịch của tộc A Tu La!

Tuy A Tu La tộc thực lực không yếu, nhưng hiện tại gặp phải Ma tộc, hoàn toàn không phải đối thủ.

Thậm chí ngay cả Minh Hà lão tổ cũng bị đuổi khỏi Huyết Hải, không dám quay về.

Lần này, y muốn thỉnh Vu tộc ta ra tay giúp đỡ!” Hậu Thổ giải thích với Vu Mãng.

“Minh Hà lão tổ cũng không phải đối thủ của những Ma tộc đó sao?” Vu Mãng kinh ngạc hỏi.

“Sự thật là lần trước ra tay, chỉ là một Ma Soái trong số Ma tộc, thực lực cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Chương 215

Minh Hà lão tổ cũng chỉ có thể trở thành kẻ bại trận dưới tay y!" Hậu Thổ giải thích.

Vu Mãng theo Hậu Thổ đến Đại Điện Luân Hồi của Địa Phủ.

Trong Đại Điện Luân Hồi, đang ngồi một nam nhân, không ai khác chính là Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ hiện tại nóng như lửa đốt, Huyết Hải của y đã thất thủ, những Ma tộc kia thực lực quá cường đại, cũng quá hung tàn!

Tộc A Tu La đã bị đồ sát gần hết, nhưng chỉ cần Huyết Hải có thể đoạt lại, Minh Hà lão tổ liền có thể tái tạo lại tộc nhân A Tu La!

Nhưng hiện tại Huyết Hải đáng sợ như vậy, Minh Hà lão tổ cũng không thể tiến vào đó, trong lúc vô vọng, y mới đến đây tìm Hậu Thổ và Vu tộc giúp đỡ.

Vừa thấy Hậu Thổ, Minh Hà lão tổ liền nói: "Bình Tâm nương nương, lần này thỉnh nhất định phải ra tay giúp ta, ta không về được Huyết Hải.

Ma tộc kia đã cắt đứt liên hệ giữa ta và Huyết Hải, ngay cả bốn đại hộ pháp và đệ tử của ta cũng bị tổn thương, nhất định phải giúp ta a!" Minh Hà lão tổ không cần thể diện, ở đó cầu xin Hậu Thổ, điều này khiến Vu Mãng bất ngờ.

Lúc này Minh Hà lão tổ cũng phát hiện ra Vu Mãng, ngẩn người, sau đó mới nói: "...Vu Mãng đạo hữu?" "Minh Hà lão tổ, đã lâu không gặp!" Vu Mãng thản nhiên nói.

"Tỉnh rồi, tốt quá rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi!" Vừa thấy Vu Mãng, Minh Hà lập tức nắm lấy tay y.

Trong mắt Minh Hà lão tổ tràn đầy cuồng hỉ, những việc Vu Mãng làm năm ngàn năm trước khiến Minh Hà lão tổ giờ không thể quên.

Hôm nay Vu Mãng tỉnh, điều đó có nghĩa là Vu Mãng sắp thực sự công phá Mười Tám Tầng Địa Ngục!

Dù sao thì khi đó Đạo Tổ đã nói, Vu Mãng mỗi khi công phá một tầng Địa Ngục, liền có thể phục sinh một vị Tổ Vu.

Với tính cách của Vu Mãng, y nhất định sẽ phục sinh tất cả các Tổ Vu.

Hiện tại Minh Hà lão tổ tự nhiên rất vui mừng, chỉ cần Vu Mãng ra tay, nhất định có thể đoạt lại Huyết Hải!

"Minh Hà đạo hữu, bình tĩnh một chút, ngươi chưa kể cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Hậu Thổ mỉm cười nói.

Vu Mãng ngồi xuống, không có ý định mở miệng.

Vu Mãng chắc chắn sẽ ra tay, nhưng Hậu Thổ sẽ vì Vu Mãng và Vu tộc tranh thủ lợi ích lớn nhất!

Minh Hà lão tổ năm xưa từng sát hại Vu tộc nhân, lấy sát chứng đạo, hôm nay Hậu Thổ tự nhiên cần khiến Minh Hà lão tổ phải trả một cái giá nào đó!

"Ma tộc đã mở một kẽ hở ở sâu trong Huyết Hải, hiện tại Ma tộc có thể thoát ra từ Huyết Hải.

Trong số các Ma tộc này, có một Ma Soái, sở hữu thực lực Cửu chuyển Chuẩn Thánh, tên là Vạn Độc Đằng Xà!

Một tháng trước, Vạn Độc Đằng Xà đã phóng độc trong Huyết Hải, ta chỉ cần hít phải nước biển trong Huyết Hải cũng sẽ trúng độc, nên ta không thể lấy sức mạnh từ Huyết Hải nữa!

Tộc A Tu La của ta chỉ cần dính độc cũng sẽ lập tức phát độc mà

chết, ta cũng không thể tái sinh từ Huyết Hải nữa!

Hiện tại bên cạnh ta, chỉ còn lại Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thấp Bà, Thiên Phi Ô Ma và Thất Thập Nhị công chúa, ba mươi vạn tộc nhân A Tu La!

Các tộc nhân khác của ta, hiện tại đều đã vẫn lạc rồi!" Minh Hà thở dài, giải thích.

"Minh Hà đạo hữu, ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi cần phải trả một cái giá nào đó!" Hậu Thổ thản nhiên nói.

"Cái gì?" Minh Hà lão tổ biến sắc, nói.

"Ta cần ngươi giao ra Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp!" Hậu Thổ đáp, "Đó là một bộ viễn độn đại pháp do Minh Hà lão tổ tự sáng tạo, trong truyền thuyết chỉ cần thi triển sau đó, có thể tăng tốc độ lên gấp trăm lần!" "Được!" Minh Hà lão tổ không còn lựa chọn nào khác, đành phải nói.

Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp là độn pháp do Minh Hà lão tổ tự sáng tạo, thi triển bằng huyết khí bản thân, tốc độ cực kỳ kinh người.

Minh Hà lão tổ truyền thụ độn pháp cho Hậu Thổ và Vu Mãng xong, lại nói: "Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp tuy tốc độ kinh người, nhưng không thể khinh suất sử dụng, nếu không sẽ tiêu hao một lượng lớn huyết khí..." Minh Hà lão tổ chưa nói hết lời, liền thấy Vu Mãng hóa thành một đạo huyết quang, trong nháy mắt đã độn đi xa, dường như ba nhịp thở sau, Vu Mãng liền quay lại, trên tay y xuất hiện mấy chục cái đầu lâu.

Vu Mãng ném những cái đầu lâu đó xuống đất, Hậu Thổ nhìn thấy, phát hiện những cái đầu lâu đó đều vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

"Ma tộc? ...Vừa rồi ở Huyết Hải sao?" Đôi mắt Minh Hà lão tổ hiện giờ tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp tốc độ cũng không tệ!” Vu Mãng vô cùng vui vẻ nói.

Chương 216

Minh Hà lão tổ sắc mặt cực kỳ cổ quái, y muốn thi triển Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp một lần, cũng cần nghỉ dưỡng mấy năm thậm chí hơn mười năm.

Nhưng Vu Mãng thi triển một chiêu, lại dường như không hề tổn hao huyết khí.

Nhục thân và huyết khí của Vu Mãng rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Vu Mãng không chỉ dễ dàng học được Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp, mà còn có thể dùng nó để chạy đường.

Đại Điện Luân Hồi cách Huyết Hải có mấy trăm triệu dặm, Vu Mãng chỉ trong vài hơi thở đã quay lại, chém giết mấy chục Ma tướng!

"Vu Mãng, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Hay có cần thêm thời gian để nghỉ ngơi không?" Hậu Thổ hỏi.

"Không cần nữa, ta muốn nhanh chóng phục sinh Đế Giang!" Vu Mãng nói.

"Nếu đã vậy, thì tốt.

Nhưng cẩn thận một chút, tuy Ma Tổ La Hầu chưa xuất hiện, nhưng đại quân Ma tộc kia cũng không thể xem thường!" Hậu Thổ lại dặn dò.

Vu Mãng gật đầu, lập tức theo Minh Hà lão tổ rời đi.

Những người cùng đi lần này có Khoa Phụ, Khoa Phụ sau năm ngàn năm tu luyện, cảnh giới đã đạt đến Đại La Kim Tiên Cửu Trọng.

Hiện tại Khoa Phụ và mười vạn Vu tộc nhân theo Vu Mãng, Minh Hà lão tổ cùng tiến về Huyết Hải.

Lúc đó bên cạnh Minh Hà lão tổ có đệ tử Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thấp Bà, ngoài ra còn có thê tử của Tự Tại Thiên Ba Tuần là Ô Ma và con gái y là Thất Thập Nhị công chúa.

Ngoài ra, còn có La Sát công chúa cũng ở đó.

Có thể thấy, những người này hiện tại cảm xúc khá suy sụp.

Vừa thấy Minh Hà lão tổ quay về, những tộc nhân A Tu La kia lập tức kích động.

"Lão tổ, người về rồi, người đã thỉnh Vu tộc viện binh sao?" "Tốt quá rồi, có Vu tộc giúp đỡ, tộc A Tu La ta có cứu rồi!" "Một vị...

Vu Mãng Tổ Vu!" Có tộc nhân A Tu La nhận ra Vu Mãng, trong chốc lát, các tộc nhân A Tu La xung quanh đều kinh ngạc.

Danh tiếng của Vu Mãng đã vang khắp Tam Giới, hiện tại e rằng không có tiên nhân nào không biết tên y.

"Thật là Vu Mãng Tổ Vu!" Thất Thập Nhị công chúa mắt sáng rỡ, nói: "Vu Mãng Tổ Vu, nghe nói người chưa có thê thiếp, không biết người cảm thấy ta thế nào?" Lời Thất Thập Nhị công chúa nói, nếu ở tộc khác thì là phóng đãng, nhưng trong tộc A Tu La thì lại là điều bình thường.

Tộc A Tu La chỉ cần nhìn trúng là có thể giao hợp, thậm chí không cần hôn nhân, chuyện này, các tộc khác không thể chấp nhận được.

"Không hứng thú!" Vu Mãng lạnh lùng liếc nhìn Thất Thập Nhị, nói.

Thất Thập Nhị công chúa nghe lời Vu Mãng nói, vô cùng bất đắc dĩ.

Vu Mãng không phải người thường, trong lòng tuy tức giận cũng không dám nói lời mạo phạm y.

"Thôi được rồi, Thất Thập Nhị, đừng nói bậy!" Ô Ma vội vàng nói: "Vu Mãng Tổ Vu, vô cùng xin lỗi, vừa rồi Thất Thập Nhị nói, chỉ là một câu nói đùa thôi!" "Những Ma tộc đó ở đâu?" Vu Mãng hỏi.

"Ở trong Huyết Hải, Vu Mãng Tổ Vu... xin chờ..." Tự Tại Thiên Ba Tuần chưa nói hết lời, liền phát hiện Vu Mãng lao thẳng vào Huyết Hải, trên bề mặt thân thể y có một tầng huyết quang, Huyết Hà Viễn Độn Đại Pháp trong tay Vu Mãng, dường như đã biến thành một phép thuật chạy đường.

"Ta cũng đi theo, Ô Ma, truyền thụ cho Vu tộc pháp quyết tránh huyết khí!" Minh Hà lão tổ có chút buồn bực nói.

Vu Mãng quả thực quá lỗ mãng, phía trước kia là Ma Soái cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh, Vạn Độc Đằng Xà.

Thực lực của Vạn Độc Đằng Xà, y còn không đối phó nổi, Vu Mãng không chuẩn bị kỹ mà đi, có thể sẽ xảy ra chuyện, trừ khi Vu Mãng muốn sử dụng Khai Thiên!

Vu Mãng vừa tiến vào Huyết Hải, liền lập tức phát hiện xung quanh đều là Ma tộc, những Ma tộc này căn bản không thèm hỏi, liền ra tay với Vu Mãng.

Ma tộc nhận được mệnh lệnh là thu thập huyết khí của tất cả sinh linh, mang về Mười Tám Tầng Địa Ngục, bất kể đối thủ là ai, chỉ cần giết là được!

Các Ma tộc ở đó còn chưa kịp phản ứng, liền thấy nam nhân trước mặt chém ra một phủ, nơi phủ quang đi qua, tất cả Ma tộc đều bị chém thành hai nửa.

Chương 217

Mấy ngàn Ma tộc trước mặt, dưới một nhát phủ đã bị chém giết sạch.

"Ta lại có thể tiếp tục chiến đấu!" Vu Mãng cười nói, không có chuyện gì khiến y phấn khích hơn là gặp phải cường địch!

Vu Mãng xông ra đầu tiên, các Ma tộc, Ma tướng trước mặt đều không thể chống đỡ một nhát phủ của Vu Mãng.

Vu Mãng nhanh chóng thấy một tòa cung điện xuất hiện trước mặt, lớn tiếng hô: "Ma tộc bên trong nghe đây, các ngươi đã bị ta bao vây rồi, lập tức cút ra ngoài cho ta!" Một tòa cung điện tuy ở sâu trong Huyết Hải, nhưng cũng là một kiện pháp bảo.

Trong cung điện, có một thanh niên nam tử, trên người y có một chiếc phi phong màu đen, trên phi phong có hoa văn đằng xà.

Thanh niên nam tử nhíu mày nói: "Những tộc nhân A Tu La kia lại đến à?

Không có ai thông báo sao?" "Cửu Ma Soái, các hộ vệ Ma tộc bên ngoài của ta đều bị giết rồi!" Một Ma tướng bẩm báo.

"Những tộc nhân A Tu La kia, hay Vu tộc nhân?

Ta không đi tìm phiền phức của Vu tộc, chẳng lẽ những Vu tộc này dám đến?" Cửu Ma Soái có chút bất ngờ hỏi.

"Không, Cửu Ma Soái đại nhân, bên ngoài chỉ có một người!" Ma tướng kia sắc mặt có chút cổ quái nói.

"Gì?

Một người?" Nghe lời Ma tướng nói, Cửu Ma Soái nhíu mày nói:

“Không phải ta bị bao vây sao?

Chẳng lẽ, một người bao vây hàng triệu Ma tộc của ta?” Cửu Ma Soái cảm thấy khó tin, từ trong cung điện đó bước ra.

Sau lưng Cửu Ma Soái, có mấy chục Ma tướng, số lượng Ma tộc kia càng nhiều như lông trâu, đông đủ trăm vạn tộc, bố trí khắp Huyết Hải lân cận.

Cửu Ma Soái phát hiện, trước mặt y quả thật chỉ có một mình Vu Mãng!

“Vừa rồi ngươi bao vây ta?” Cửu Ma Soái trừng mắt nhìn Vu Mãng hỏi.

“Không sai!” Vu Mãng đáp.

“Người của ngươi ở đâu?” Cửu Ma Soái lại hỏi.

“Ta một mình bao vây ngươi!” Vu Mãng nghiêm túc nói.

“Ha ha ha...!” Những Ma tộc đó cười lớn, nhìn Vu Mãng bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

Không ai tin lời Vu Mãng, một mình Vu Mãng bao vây ư?

Thật đúng là chuyện cười!

“...Ngươi đang đùa giỡn ta?

Ngươi có biết, ta là ai không?

Ta là một trong Cửu Ma Soái dưới trướng Ma Tổ La Hầu, Vạn Độc Đằng Xà!” Trên mặt Cửu Ma Soái lộ vẻ giận dữ.

“Ta cũng không có đùa giỡn, ta nói lại một lần nữa!” Vu Mãng vung phủ trong tay chém ra phía trước, trong chớp mắt, một đạo phủ quang hóa thành một gợn sóng, chém về phía Ma tộc trước mặt.

Những Ma tộc đó thậm chí không kịp kêu thảm, bị chém giết cứng

nhắc mấy chục vạn.

Oanh oanh oanh...

Thân thể những Ma tộc đó trực tiếp bạo tạc, biến thành từng đám huyết vụ, trông cực kỳ khủng bố.

Những Ma tộc đó, bị Vu Mãng một chiêu chém giết!

Khai Thiên, thức thứ nhất!

Với nhục thân của Vu Mãng hiện tại, việc thi triển một chiêu này thực sự quá dễ dàng, uy lực của Khai Thiên Thức thứ nhất bây giờ đáng sợ hơn nhiều so với năm ngàn năm trước.

"Các ngươi Ma tộc đã bị ta bao vây!" Giọng Vu Mãng truyền khắp bốn phía.

Tất cả Ma tộc lúc này đều kinh ngạc, lần này những Ma tộc đó không còn cười cợt Vu Mãng nữa, lời Vu Mãng vừa nói khiến sau lưng họ lạnh toát.

Chương 218

Bị ta bao vây rồi!

Hàng triệu Ma tộc ở đây, bị một mình Vu Mãng bao vây ư?

Chỉ một đòn vừa rồi, thực sự khiến các Ma tộc ở đây cảm thấy kinh sợ.

Một mình Vu Mãng, một nhát phủ chém giết mấy chục vạn Ma tộc?

Đó không phải là việc mà một Cửu chuyển Chuẩn Thánh bình thường có thể làm!

Nam tử trước mặt rốt cuộc là ai?

Cửu Ma Soái Vạn Độc Đằng Xà trừng mắt nhìn Vu Mãng, đôi mắt tràn ngập vẻ ác độc, trong mắt lộ ra hàn quang nói: "Rốt cuộc là ai?" "Vu tộc Tổ Vu, Vu Mãng!" Vu Mãng đáp.

"Vu Mãng?

Là vị Vu tộc Tổ Vu Vu Mãng từng khiêu chiến Thánh nhân Nữ Oa đó sao?" Nghe tên Vu Mãng, Vạn Độc Đằng Xà dường như biết Vu Mãng, có chút kinh ngạc hỏi.

"Không sai!" Vu Mãng đáp.

"Một mình ngươi ở đây?

Muốn tiêu diệt ta?" Vạn Độc Đằng Xà trừng mắt nhìn Vu Mãng, lại nói.

"Những người khác đang trên đường đến, dù sao các ngươi cũng sẽ bị người của ta bao vây!" Vu Mãng bình tĩnh nói.

"Thì ra là vậy, quả nhiên giống như Ma Tổ đã nói, một kẻ mãng

phu!

Dám một mình xông vào địa bàn Ma tộc ta, ngươi nghĩ có thể xông thẳng vào được sao?

Nghe nói sau khi giao thủ với Nữ Oa, ngươi vẫn luôn ngủ say mấy ngàn năm, xem ra cũng chẳng đến mức đó!

Căn bản không thắng được Nữ Oa, những lời đồn đại của thế nhân, không hoàn toàn hư vọng!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, sự lỗ mãng của ngươi sẽ mang lại hậu quả gì, bày trận!" Vạn Độc Đằng Xà phất tay một cái, chỉ thấy các Ma tộc xung quanh lập tức lấy ra từng cây trận kỳ.

Có hàng ngàn Ma tộc, tất cả đều cầm một cây trận kỳ.

Những trận kỳ này hình thành một trận pháp khổng lồ, bao trùm lấy Vu Mãng, xung quanh Vu Mãng tỏa ra từng trận độc khí.

"Đây chính là một trong Thập Đại Ma Trận của Ma tộc ta, Ma trận do Vạn Độc Đằng Xà ta sáng tạo, Vạn Độc Quỷ Trận!

Bất kể là ai, chỉ cần thân hãm trong đó, đều sẽ bị độc sát.

Trừ phi Thánh nhân, nếu không cũng không thể ngăn cản được trận pháp của ta!

Hôm nay ta sẽ đồ sát một Tổ Vu, cũng là một công lớn!

Ha ha ha..." Vạn Độc Đằng Xà đắc ý vô cùng, dường như đã thấy cảnh Vu Mãng bị giết chết!

Độc khí từ các trận kỳ trong tay Ma tộc xung quanh bốc lên hình thành một trận pháp, trận pháp này có thể dễ dàng độc sát cường giả bên trong.

Những hộ pháp và đệ tử của Minh Hà lão tổ thuộc tộc A Tu La cũng đã chết như vậy.

“Hỏng rồi, ta đến muộn rồi!” Minh Hà lão tổ và các tộc nhân A Tu La chạy đến, thấy Vu Mãng bị nhốt trong Vạn Độc Quỷ Trận đó, Minh Hà lão tổ kinh hãi.

“Vạn Độc Quỷ Trận!

Xong rồi, trận pháp này không phải người thường có thể chịu đựng được, phụ thân ta trước kia cũng từng chịu thiệt trong trận pháp này!” La Sát công chúa kinh hô một tiếng.

“Không sai, uy lực của trận pháp này, thậm chí có thể so sánh với Hồng Hoang Thập Đại Sát Trận, ước chừng có thể lọt vào hàng ngũ năm vị trí đầu!” Sắc mặt Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng có chút khó coi.

“Vu Mãng bị khốn trong một trận pháp, ta có nên ra tay giúp không?” Thất Thập Nhị công chúa hỏi.

“Giúp?

Ngươi làm được sao?” Vạn Độc Đằng Xà trên mặt hiện ra nụ cười khinh miệt nói: “Minh Hà lão tổ, lần trước ta để ngươi và người của ngươi chạy thoát, dám tìm người giúp đỡ quay lại sao?

Chương 219

Ngươi nghĩ làm vậy sẽ có tác dụng ư?

Hôm nay đã trở lại lần nữa, vậy thì đừng hòng đi nữa!" Lời Vạn Độc Đằng Xà nói, khiến sắc mặt Minh Hà lão tổ càng thêm khó coi, Minh Hà lão tổ há lại không hiểu, thực lực của Vạn Độc Đằng Xà còn trên cả y.

Pháp bảo Vạn Độc Đằng Xà nắm giữ tuy chỉ là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng do có Ma Tổ ma khí gia trì, sẽ khiến Vạn Độc Xà Trượng của Vạn Độc Đằng Xà có được ma khí ăn mòn.

Ma khí này có thể ăn mòn bất kỳ Linh Bảo nào, Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể ăn mòn.

Nếu không thì, Minh Hà lão tổ với A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm của mình, chưa chắc đã thua Vạn Độc Đằng Xà!

"Phụ thân, bây giờ chúng ta phải làm sao?" La Sát công chúa vội vàng hỏi.

"Bất kể thế nào, ta nhất định phải cứu Vu Mãng đạo hữu ra!" Minh Hà lão tổ nói.

Minh Hà lão tổ không còn lựa chọn nào khác, nếu không cứu Vu Mãng, Hậu Thổ e rằng cũng sẽ không bỏ qua, khi đó chỉ còn đường chết.

"Đợi đã, giáo chủ, nhìn kìa!" Thất Thập Nhị công chúa đột nhiên nói.

Mọi người nghe lời Thất Thập Nhị công chúa nói, đồng thời nhìn về phía trận pháp đó.

Lúc này, Vạn Độc Đằng Xà cũng phát hiện, trong trận pháp trước mặt đột nhiên bùng phát ra một đạo quang mang, một cây phủ đầu khổng lồ hiện ra trong trận pháp đó.

Phủ đầu từ trái sang phải ngang chém tới, dưới một nhát phủ ngang chém, trận pháp bị chém nát, hàng trăm Ma tộc và những kẻ khác đều bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Những Ma tộc còn lại tay cầm trận kỳ, nhưng chỉ có thể lùi lại.

Các Ma tộc khác nhìn Vu Mãng xuất hiện trở lại trong trận pháp, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi và sợ hãi.

Trận pháp vô cùng cường đại trong mắt Ma tộc, hiện tại đã bị Vu Mãng dễ dàng phá vỡ.

"Vu Mãng đạo hữu, người có thể thoát ra khỏi trận pháp thật tốt quá, người không sao chứ?" Minh Hà lão tổ vội vàng hỏi.

"Ta không sao, vừa hay, ta sẽ giải quyết con rắn quái đó, những Ma tộc khác giao cho các ngươi!" Vu Mãng nói với Minh Hà lão tổ.

"Đợi đã, Vu Mãng đạo hữu, Vu tộc của người không thể xuống Huyết Hải, dựa vào ba mươi vạn tộc A Tu La của ta e rằng..." Minh Hà lão tổ chưa nói hết lời, liền phát hiện Vu Mãng đã xông ra ngoài.

Một mình Vu Mãng quả thực quá lỗ mãng, căn bản không nghe lời người khác!

Minh Hà lão tổ nghiến răng, hiện tại cũng không có cách nào lùi bước, chỉ có thể theo Vu Mãng ra tay.

"Động thủ!" Minh Hà lão tổ ra lệnh.

Lời Minh Hà lão tổ vừa nói ra, tộc nhân A Tu La chỉ có thể ra tay.

Trong Huyết Hải, tộc nhân A Tu La khá cường đại, nhưng những Ma tộc này trời sinh nhục thân cường hãn, hành động tự do trong

Huyết Hải, thực lực lại mạnh mẽ, có thể áp chế được tộc nhân A Tu La.

May mắn thay Minh Hà lão tổ ở đó, Minh Hà lão tổ xuất A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm, chỉ cần không gặp phải tồn tại cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh, Minh Hà lão tổ đều có thể dễ dàng chém giết.

Nhưng Minh Hà lão tổ biết, mấu chốt của một trận chiến tranh nằm ở trên người Vu Mãng!

Nếu Vu Mãng chiến bại, với Vạn Độc Đằng Xà ở đó, trận chiến cuối cùng sẽ kết thúc bằng sự thất bại của tộc A Tu La!

Nhưng lúc đó, Vu Mãng vung Ám Huyết Phủ mạnh mẽ về phía Vạn Độc Đằng Xà, Vạn Độc Đằng Xà lật tay một cái, một cây xà trượng xuất hiện trên tay.

Trong mắt Vạn Độc Đằng Xà lóe lên một vẻ âm độc, xà trượng của y có khả năng ăn mòn mọi pháp bảo khác.

Nếu Vu Mãng dùng vũ khí để đối kháng, xà trượng có thể sẽ ăn mòn phủ đầu của Vu Mãng!

Vạn Độc Đằng Xà có ý niệm như vậy trong lòng, chỉ thấy xà trượng trong tay y vung ra phía trước, trên xà trượng đó xuất hiện ánh sáng màu đen, chém về phía Ám Huyết Phủ của Vu Mãng.

"Vu Mãng đạo hữu, cẩn thận, vũ khí của y có ma khí ăn mòn, có thể uy hiếp Tiên Thiên Chí Bảo!" Chỉ nghe Minh Hà lão tổ lớn tiếng hô.

"Bây giờ ngươi biết cũng đã muộn rồi!" Vạn Độc Đằng Xà vung xà trượng trong tay ra phía trước, mỗi lần xà trượng tấn công, dường như đều có ma khí bùng phát.

Nhưng Vu Mãng dường như không nghe lời Minh Hà lão tổ, Ám Huyết Phủ của y đã tiếp xúc với xà trượng ba lần.

Chương 220

Vạn Độc Đằng Xà biết, ma khí kia đã xâm nhập vào Ám Huyết Phủ, chỉ cần tiếp xúc Ám Huyết Phủ thêm vài lần nữa, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chắc chắn sẽ bị tổn hại!

Khi đó Vạn Độc Đằng Xà đối phó Vu Mãng, sẽ càng dễ dàng hơn!

Nhưng Vạn Độc Đằng Xà không ngờ, chuyện xảy ra tiếp theo, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y!

Cây xà trượng cấp Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, đã tan nát dưới đòn tấn công thứ tư của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng.

"Không thể nào!" Vạn Độc Đằng Xà hoàn toàn không dám tin đó là thật.

Kiện pháp bảo này đã bầu bạn với y mấy vạn năm, tốn vô vàn tâm huyết mới luyện chế thành.

Uy lực của một kiện pháp bảo như vậy tự nhiên không yếu, nhưng tại sao nó lại dễ dàng bị Vu Mãng đánh nát như vậy?

Chỉ có Vu Mãng mới hiểu vì sao, bởi vì hiện tại y có thể chú nhập Bàn Cổ chi lực vào vũ khí, như vậy, một kiện Ám Huyết Phủ có khả năng cắt đứt pháp bảo của đối phương.

Loại hiệu quả này gần giống với ma khí trong xà trượng!

Nhưng Vu Mãng càng trực tiếp, và cũng càng thô bạo!

Vu Mãng chỉ cần bốn cú đánh mạnh, liền có thể hủy hoại xà trượng của Vạn Độc Đằng Xà.

Vu Mãng một phủ chém xuống Vạn Độc Đằng Xà, Vạn Độc Đằng Xà vừa kinh vừa giận, đã mất pháp bảo, y sẽ không dùng thân thể loài

người để chiến đấu với Vu Mãng nữa!

Chỉ thấy thân thể Vạn Độc Đằng Xà đột nhiên trương lớn, phun ra một ngụm độc khí về phía Vu Mãng.

Vạn Độc Đằng Xà cao mười vạn trượng, thân thể to lớn như vậy, độc mà y phun ra ngay cả Minh Hà lão tổ cũng không thể chống đỡ nổi.

Toàn bộ Huyết Hải từ màu huyết sắc biến thành màu đen, Minh Hà lão tổ lớn tiếng hô: "Mau tránh đi, độc này ta không chống đỡ nổi!

Vu Mãng đạo hữu, ngươi mau rời khỏi Huyết Hải, quyết đấu trên mặt biển!" Trong lòng Minh Hà lão tổ buồn bực, nếu là chiến đấu với người khác, y chỉ mong ở trong Huyết Hải.

Trong Huyết Hải, Minh Hà lão tổ có thể có được sức mạnh vô tận, nhưng hiện tại, Huyết Hải đã bị ô nhiễm, Minh Hà lão tổ căn bản không có cách nào có được sức mạnh từ đó!

Không chỉ vậy, nếu Minh Hà lão tổ cưỡng ép hấp thu sức mạnh, thậm chí sẽ bị phản phệ.

Đó không phải điều Minh Hà lão tổ mong muốn!

Minh Hà lão tổ khi nhìn xuống dưới, chỉ phát hiện Vu Mãng đã lao vào trong độc thủy đó.

Minh Hà lão tổ sắc mặt đại biến, độc mà Vạn Độc Đằng Xà phun ra, Vu Mãng có thể chống đỡ được sao?

Nhiều tộc nhân A Tu La lập tức trốn lên khỏi mặt nước, nhìn xuống dưới, chỉ thấy những Ma tộc kia đều đã đuổi theo ra ngoài.

Chỉ có Vu Mãng và con Vạn Độc Đằng Xà kia lại không xuất hiện, ánh mắt Minh Hà lão tổ quét qua Huyết Hải, lúc đó, Minh Hà lão tổ thấy Huyết Hải tách ra, một cái đầu rắn khổng lồ từ mặt nước trồi

lên.

Chính là đầu Đằng Xà!

Những Ma tộc đó lập tức hoan hô, Đằng Xà đã xuất hiện, điều đó có nghĩa là Vu Mãng đã chết dưới tay Đằng Xà!

"Không thể nào, Vu Mãng Tổ Vu chết rồi sao?

Làm sao có thể?" Tự Tại Thiên Ba Tuần nói.

"Vu Mãng Tổ Vu, cũng không chống đỡ được loại kịch độc này sao?" La Sát công chúa thở dài.

"Nếu đã như vậy, ta, cũng vô năng vi lực!" Minh Hà lão tổ vô cùng bất đắc dĩ nói.

Vào lúc này, mọi người lại thấy dưới con Vạn Độc Đằng Xà đó, có một người khổng lồ bay ra, người khổng lồ này chính là Vu Mãng!

Thì ra, Vu Mãng đã giương thi thể Vạn Độc Đằng Xà lên!

Loại Ma Soái cấp độ này, căn bản không thể là đối thủ của Vu Mãng, đã bị Vu Mãng chém đầu!

Tổ Vu lỗ mãng vô cùng đó, đã chém đầu con Vạn Độc Đằng Xà đó!

Chương 221

Chiến lực của Vạn Độc Đằng Xà khá khủng khiếp, bản thể của y lại là thân thú Đằng Xà hung ác, thực lực cũng là Cửu chuyển Chuẩn Thánh, nhưng hiện tại lại không phải đối thủ của Vu Mãng, thực sự không thể tin được!

Vu Mãng lớn tiếng gầm: "Ta đã chém giết Đằng Xà, đây chính là kết cục của các ngươi!" Vu Mãng nói xong, căn bản không có ý định chiêu hàng những Ma tộc này, y lại lần nữa lao vào các Ma tộc trước mặt, rõ ràng, Vu Mãng muốn đuổi tận giết tuyệt những Ma tộc này!

Ma tộc vừa kinh vừa sợ, hiện tại ngay cả Đằng Xà cũng bị giết chết, liệu họ có thể chống đỡ được Vu Mãng không?

Đương nhiên là không thể!

Nhưng những Ma tộc này hiện tại lại liều chết xông lên, biết rõ là cục diện tất tử, những Ma tộc này vẫn hung tàn như vậy, không, thậm chí còn hung tàn hơn.

Tộc nhân A Tu La ở đó cũng ra tay, mấy chục vạn tồn tại Ma tộc, hiện tại đều ở đó liều mạng rồi!

Tộc nhân A Tu La chỉ có ba mươi vạn, may mắn có Minh Hà lão tổ và Tự Tại Thiên Ba Tuần ở đó.

Tự Tại Thiên Ba Tuần là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, đồ sát Ma tộc ở đó tương đối đơn giản.

Thêm vào việc Vu Mãng ở đó đại tứ sát lục, những Ma tộc này không lâu sau, liền bị đồ sát sạch sẽ!

"Vu Mãng đạo hữu, kịch độc trên người Vạn Độc Đằng Xà ta cũng không chống đỡ nổi, ngươi đã dùng cách nào để loại bỏ độc đó?"

Minh Hà lão tổ hỏi.

"Độc?

Độc gì?" Vu Mãng ngẩn ra, hỏi: "Vừa rồi có độc sao?

Chẳng lẽ không phải phun mực đen?" Lời Vu Mãng nói, khiến Minh Hà lão tổ và các tộc nhân A Tu La đều nhìn nhau, mực đen ư?

Chẳng lẽ...

Vu Mãng căn bản không biết Vạn Độc Đằng Xà có thể phun ra kịch độc?

Trừ phi là Thánh nhân, nếu không, chỉ cần dính phải loại độc này, đều sẽ bị độc sát.

Nhưng Vu Mãng lại không có bất kỳ cảm giác nào!

Nhục thân của Vu Mãng, e rằng có thể bỏ qua độc của Vạn Độc Đằng Xà, là thân thể vạn độc bất xâm!

Minh Hà lão tổ nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

Tận mắt chứng kiến Vu Mãng có thực lực chém giết Thánh nhân sau đó, y cảm thấy mọi chuyện trên người Vu Mãng đều có thể xảy ra.

Hiện tại có thân thể vạn độc bất xâm, có gì mà kỳ quái đâu?

"Vùng Huyết Hải này chính là lối vào của Mười Tám Tầng Địa Ngục sao?" Vu Mãng hỏi.

"Không sai, xem ra mục đích của Ma Soái Thao Thiết ở đó trước kia, chính là muốn đả thông con đường dẫn đến Địa Ngục.

Chỉ là y chưa làm được, ngược lại sau khi nơi đây trở thành Địa Phủ, lại đả thông được Địa Ngục!" Sắc mặt Minh Hà trở nên cực kỳ khó coi.

"Minh Hà lão tổ, tiếp theo ngươi phải làm gì?" Vu Mãng lại hỏi.

“Huyết Hải hiện tại toàn là kịch độc, ta không thể tạo ra tộc A Tu La trong Huyết Hải nữa.

Hiện tại những tộc nhân A Tu La này, e rằng sẽ là tộc nhân cuối cùng của ta!

Ta hy vọng Địa Phủ có thể tiếp nhận ta, ta nguyện ý trở thành một thành viên của Địa Phủ!” Minh Hà lão tổ đáp.

“Chuyện này, ngươi đi và Hậu Thổ thương lượng.

Tiếp theo, ta muốn tiến vào tầng Địa Ngục thứ nhất!” Vu Mãng nói.

“Gì?

Vu Mãng đạo hữu, ngươi muốn tiến vào tầng Địa Ngục thứ nhất?

Ta đối với Địa Ngục không biết gì cả, bây giờ liền tiến vào?

Chương 222

Có thể sẽ bị Ma tộc mai phục!" Minh Hà lão tổ vừa nghe, lập tức muốn ngăn cản.

"Không sao, lần này ta một mình tiến vào là được rồi!

Ngươi đi kể lại chuyện xảy ra ở đây cho Hậu Thổ!" Vu Mãng nói xong, liền cắm đầu chui vào trong Huyết Hải.

Minh Hà lão tổ ngẩn người nhìn cảnh tượng đó, cười khổ, đã năm ngàn năm rồi, Vu Mãng dường như không có chút thay đổi nào!

Vẫn lỗ mãng như vậy!

Minh Hà lão tổ nhìn những tộc nhân A Tu La phía sau, và cả thi thể của Vạn Độc Đằng Xà.

Y biết, Huyết Hải này e rằng sẽ không còn như xưa nữa!

Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, loại địa phương này, phàm nhân, thần tiên đều không thể tiến vào.

Hiện tại, Huyết Hải lại bị độc của Vạn Độc Đằng Xà nhiễm phải.

Hoặc giả nếu Thánh nhân ra tay thì có thể giải loại độc này, nhưng Ma tộc kia không ngừng tràn ra từ sâu trong Huyết Hải.

Với thực lực của Minh Hà lão tổ, căn bản không thể chống đỡ được những Ma tộc này, bảo vệ tộc A Tu La.

Minh Hà lão tổ đã hạ một quyết định, y biết, nhất định phải đi đầu quân cho Hậu Thổ!

Không chỉ vì y, mà còn vì cả tộc A Tu La!

Vu Mãng có thể tỉnh lại, Hậu Thổ tự nhiên vô cùng vui mừng.

Hậu Thổ đứng trong Điện Luân Hồi, có thể ở nơi đây diễn giải Thiên Cơ.

Điện Luân Hồi là Tiên Thiên Chí Bảo, trong năm ngàn năm, vô số oan hồn nhờ Điện Luân Hồi dẫn dắt, có thể Luân Hồi tái sinh.

Mỗi khi một oan hồn chuyển thế, Điện Luân Hồi liền có thể nhận được một phần Công Đức chi lực.

Chính vì vậy, Điện Luân Hồi cũng đang có sự biến hóa, trong năm ngàn năm, Điện Luân Hồi đã trở thành Công Đức Chí Bảo, thậm chí có thể sánh ngang cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Với điều này để suy diễn Thiên Cơ, sẽ càng thêm chuẩn xác.

Hậu Thổ dừng lại trong Điện Luân Hồi mười ngày, tự lẩm bẩm: "Lại một lần lượng kiếp sắp đến sao?

Lượng kiếp lần này, dường như cũng sẽ liên quan đến các giáo phái nhân gian!

Hiện tại trong các giáo phái nhân gian, mạnh nhất chính là Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Nếu thật sự có lượng kiếp, thì khả năng lớn nhất là sẽ giáng xuống hai giáo này!" Hậu Thổ muốn tiếp tục suy diễn, nhưng lại phát hiện không thể suy diễn ra bất cứ điều gì nữa.

Hậu Thổ biến sắc: "Thiên Đạo đã che lấp Thiên Cơ, khiến ta không thể suy diễn ra Thiên Cơ nữa.

Đáng tiếc, ta là Vu tộc, vốn không nên có nguyên thần, sự xuất hiện của ta cũng nằm ngoài dự liệu của Thiên Đạo, ta có thể phát hiện một số bí mật!" Hậu Thổ gọi Thường Nga, sau đó Thường Nga lại lệnh cho hai Vu tộc hóa thành quỷ tốt, đi đến nhân gian.

Ở một ngọn núi vô danh ngoài nhân gian, có một thanh niên, tên là

Khương Thượng, tự Tử Nha, không cha không mẹ, làm ăn thất bại, sau đó vợ bỏ đi, một ngày nọ, y chết không bệnh trong nhà.

Sau khi hồn phách Khương Thượng rời khỏi thể xác, y thấy hai nam tử thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện, muốn đưa y đi.

“Người?

Quỷ sai?

Đừng đưa ta đi!” Khương Thượng vừa kinh vừa sợ, hô lên.

“Thọ mệnh đã hết, ngươi phải theo ta đi!” Một trong số đó nói.

Khương Thượng không ngờ, mình sẽ bị câu hồn xuống Địa Phủ, mà khi Khương Thượng chết, Diêm La Vương còn đích thân tiếp kiến.

Vị Diêm La Vương đó chính là Khoa Phụ, Khoa Phụ nhìn Khương Thượng, lập tức quát: “Khương Thượng, ngươi có biết tội không?” “Biết...

Chương 223

biết tội?

Diêm La Vương, ta đã phạm tội gì?" Khương Thượng mặt đầy sợ hãi nói.

Khoa Phụ đã làm Diêm La Vương năm ngàn năm, trên người sớm đã tích lũy đủ uy thế.

Hiện tại Khương Thượng chưa tu đạo, tự nhiên không thể nào bình tĩnh dưới uy thế của Khoa Phụ.

Khoa Phụ chỉ cần hống vài tiếng, Khương Thượng liền khai rõ ràng, trong lòng sợ hãi không thôi.

"Khương Thượng, tội hành của ngươi rất nhiều, nhưng hôm nay Bản Diêm La Vương động sát Thiên Cơ, vì ngươi tranh một tuyến sinh cơ!" Khoa Phụ lại nói.

"Thật sao?

Cảm ơn Diêm La Vương, cảm ơn Diêm La Vương!" Khương Thượng cảm kích đến mức khóc sướt mướt.

"Hiện tại ngươi cần ở lại Địa Phủ, đợi một vị đại năng, còn kết quả ra sao, thì xem tạo hóa của ngươi!" Khoa Phụ lại tiếp tục nói.

Khương Thượng tạ ơn Khoa Phụ ba lần rồi mới rời đi.

Sau khi Khương Thượng bị đưa đi, phía sau Khoa Phụ lại xuất hiện một đạo nhân ảnh.

"Hậu Thổ nương nương, một Khương Thượng trông bình thường vô kỳ, vì sao phải đặc biệt đưa y đến Địa Phủ?" Khoa Phụ hỏi.

"Người này tuy trông phàm phàm, nhưng lại sẽ trở thành một nhân

vật có danh tiếng.

Hơn nữa, người này có thể được Địa Phủ ta sử dụng!" Hậu Thổ mỉm cười nói.

"Khoa Phụ không hiểu!" Khoa Phụ đáp.

"Sau này ngươi sẽ biết, hiện tại chỉ đợi Vu Mãng về!" Hậu Thổ nói.

Nếu muốn Vu Mãng thành Thánh, đó không phải là chuyện dễ dàng.

Hiện tại cơ duyên thành Thánh giữa trời đất đều đã bị cướp đi, hầu như không còn cơ hội nào khác để thành Thánh!

Vu Mãng lại là Tổ Vu tu luyện Lực chi Pháp Tắc, con đường thành Thánh của y chỉ có một loại, đó là lấy lực chứng đạo.

Cơ duyên mà Vu Mãng cần, sẽ nhiều hơn Hậu Thổ và các Thánh nhân khác.

Lượng kiếp lần này, cũng là cơ hội thành Thánh của Vu Mãng, Hậu Thổ ắt phải vì Vu Mãng mà mưu lược một phen!

Lúc đó, Vu Mãng tiến vào tầng Địa Ngục thứ nhất.

Địa Ngục phân thành mười tám tầng, mỗi một tầng Địa Ngục, lại sẽ có một Ma Soái thủ hộ.

Một mình Vu Mãng xông vào đó, ánh mắt y quét qua, chỉ thấy bên trong toàn là Ma tộc!

Nếu là người khác nhìn thấy, e rằng sẽ ẩn giấu thân phận của mình.

Nhưng Vu Mãng tự nhiên sẽ không làm vậy, Vu Mãng xông thẳng vào những Ma tộc đó, khôi phục Tổ Vu Chân Thân.

Người khổng lồ cao hơn hai mươi vạn trượng xuất hiện trong tầng Địa Ngục thứ nhất, lập tức thu hút sự chú ý của các Ma tộc bên trong.

Không một Ma tộc nào hiểu rõ Vu Mãng, dù sao thì từ trước đến nay chưa từng có chuyện này!

Sau khi Ma Tổ La Hầu bị phong ấn ở một nơi, nơi đó liền được gọi là Ma Giới.

Trong gần mười vạn năm ở Ma Giới, cũng chưa từng có chủng tộc nào khác tồn tại, Vu Mãng, là người đầu tiên!

Những Ma tộc đó còn chưa tỉnh khỏi kinh ngạc, liền phát hiện Vu Mãng bắt đầu đồ sát Ma tộc bên trong!

"Sát!

Sát!

Chương 224

Sát!" Trên người Vu Mãng bùng lên sát ý ngút trời.

Những Ma tộc này đã bắt đầu tiến công Địa Phủ, vậy thì chính là kẻ địch của Vu tộc!

Kẻ địch của Vu tộc, cũng là kẻ địch của Vu Mãng!

Đối phó kẻ địch, chỉ có một cách duy nhất!

Giết!

Giết sạch mọi kẻ địch, Vu tộc liền sẽ bình an!

Oanh!

Oanh!

Oanh! .....

Nơi Vu Mãng đi qua, cây cự phủ không ngừng chém ra, mỗi một phủ, đều có thể chém giết mấy ngàn vạn Ma tộc!

Ma tộc sinh sôi nảy nở trong mười vạn năm, số lượng quá nhiều rồi!

Chỉ riêng tầng Địa Ngục thứ nhất, số lượng Ma tộc này đã lên tới hàng chục tỉ!

Nếu là các Tổ Vu khác, e rằng bây giờ không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng nhục thân của Vu Mãng hiện tại cường đại hơn gấp mấy lần so với năm ngàn năm trước, hiện tại y đồ sát những Ma tộc này, vô cùng dễ dàng!

Nếu không có tồn tại cường đại nào xuất hiện nữa, Ma tộc ở đây

không quá ba ngày, liền sẽ bị Vu Mãng đồ sát sạch!

"Dừng tay!" Lúc này, chỉ thấy một đầu cự thú đột nhiên xuất hiện, trên người cự thú đó tràn ngập ma khí.

Đa phần Ma tộc đều do Ma Tổ La Hầu truyền đạo, tu luyện ma đạo.

Phàm là kẻ nhập ma đạo, đều sẽ sản sinh hiệu quả ma hóa, đó chính là Ma tộc.

Hiện tại xuất hiện trước mặt Vu Mãng là một đầu cự thú, thân thể cự thú đó cao ba mươi vạn trượng.

Thân nó giống dê, mặt người, mắt ở dưới nách, răng hổ móng người, tiếng kêu như trẻ con.

Một đầu hung thú, tên là Bào Hống, trên người không ngừng bốc ra hắc khí.

Một đầu cự thú cảnh giới Bát chuyển Chuẩn Thánh, sự xuất hiện của nó lập tức khiến các Ma tộc xung quanh kích động.

"Thập Nhị Ma Soái Bào Hống, tốt quá rồi, vị Ma Soái này chỉ cần ra tay, tên người khổng lồ đó chết chắc rồi!" "Bất kể ai, dám xông vào Ma Giới của ta, đều tất tử vô nghi!" "Ma tộc ta có mười tám vị Ma Soái, Thập Đại Ma Soái hiện tại không có ở đây, nhưng Bào Hống cũng có thể dễ dàng chém giết những tồn tại dưới Thánh nhân!" Những Ma tộc này tuy chưa từng thấy sinh linh nào khác, nhưng từng nghe nói ở Ma Tổ Cung, sớm đã hiểu rõ sự phân chia thực lực của Hồng Hoang.

Thực lực Bát chuyển Chuẩn Thánh và Cửu chuyển Chuẩn Thánh có sự khác biệt lớn, nhưng trong mắt những Ma tộc này, Bào Hống tuy chỉ là Bát chuyển Chuẩn Thánh, nhưng đã có tư cách để sánh ngang với Cửu chuyển Chuẩn Thánh!

Đầu Bào Hống vừa há miệng, lập tức bùng nổ ra một tiếng vang lớn.

Bào Hống trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ dữ tợn: "...Vu tộc?" Bào Hống vốn cho rằng Vu Mãng sẽ giao đàm vài câu, nhưng Bào Hống đã lầm.

Vu Mãng căn bản không có ý định giao đàm chút nào với Bào Hống, trong mắt Vu Mãng, Bào Hống là kẻ đã chết, Vu Mãng đâu cần phải phí lời với y?

Vu Mãng trước mặt tất cả Ma tộc, một phủ chém về phía Bào Hống trước mặt.

Một phủ chứa đựng Lực chi Pháp Tắc, với thực lực của Vu Mãng hiện tại, đối mặt với Cửu chuyển Chuẩn Thánh bình thường, Vu Mãng cũng có thể một phủ chém giết.

Lực chi Pháp Tắc Đại Thành, Cửu chuyển Chuẩn Thánh không có Tiên Thiên Chí Bảo, có thể chịu được một phủ của Vu Mãng đã là không tệ rồi!

Nhưng Bào Hống lại không biết điều này, y há miệng ra, một ngụm liền cắn về phía Vu Mãng.

Răng nanh của Bào Hống trải qua một phen luyện hóa, vô cùng cứng rắn, thậm chí có thể cắn nát Trung Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 225

Ma tộc nhìn cảnh này cũng vô cùng vui mừng, nếu Bào Hống một ngụm cắn trúng Vu Mãng, Vu Mãng không chết cũng phải trọng thương rồi!

Nhưng Vu Mãng không hề có ý định lùi lại, một phủ vẫn chém thẳng vào đầu Bào Hống, chém vào miệng Bào Hống.

Bào Hống một ngụm cắn chặt phủ đầu của Vu Mãng, trong mắt y tràn ngập vẻ châm biếm: "Răng nanh của ta đã được ta luyện hóa, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ta cũng có thể cắn nát, xem ta cắn nát vũ khí của ngươi!" Bào Hống vừa cắn chặt phủ đầu của Vu Mãng, nhưng lại đột nhiên phát hiện, phủ đầu của Vu Mãng không hề dừng lại, mà vẫn tiếp tục chém tới.

Thân thể khổng lồ của Bào Hống bị phủ đầu của Vu Mãng trực tiếp chém bay, mắt Bào Hống trợn trừng.

Y vốn muốn cắn nát phủ đầu, nhưng lại cảm thấy rằng, Vu Mãng căn bản không hề để y vào mắt.

Một phủ, thế không gì ngăn cản!

Trong mắt các Ma tộc, phủ đầu của Vu Mãng đã chém xuống đầu Bào Hống, đầu Bào Hống bị chém thành hai nửa.

Bào Hống chết cũng không hiểu, tại sao lại chết!

Các Ma tộc khác lại thấy đầu Bào Hống bị chém mất một nửa.

Một phủ!

Vu Mãng chỉ một phủ liền chém giết một tồn tại cấp Bát chuyển Chuẩn Thánh, một vị Ma Soái.

Ngay sau đó, Vu Mãng không hề dừng tay, tiếp tục đồ sát Ma tộc bên trong.

Vu Mãng đồ sát ở đó ba ngày ba đêm, những Ma tộc kia máu chảy thành sông.

Vu Mãng không biết đồ sát bao nhiêu Ma tộc, nhưng ít nhất cũng là hàng tỉ!

Ma tộc ở tầng thứ nhất không bị Vu Mãng giết chết, liền trốn sang tầng Địa Ngục thứ hai.

Tên của Tổ Vu Vu Mãng, cũng đã truyền khắp Ma tộc trong Địa Ngục.

Danh tiếng của Vu Mãng từ 17 vạn biến thành 31 vạn, nhưng cảnh giới của Vu Mãng lại không thăng cấp, dù sao Vu Mãng đã là Cửu chuyển Chuẩn Thánh rồi, muốn cảnh giới của y thăng cấp nữa, thì chính là Thánh nhân.

Vu Mãng tuy thực lực cường đại, nhưng vẫn còn một chút khoảng cách so với Thánh nhân thật sự.

Vu Mãng muốn tiến vào cảnh giới Thánh nhân, ắt phải có những lĩnh ngộ riêng của mình mới được!

Nhưng Vu Mãng cảm thấy uy lực của Ám Huyết Phủ trở nên càng cường đại hơn.

Xem ra đồ sát Ma tộc, cũng có lợi ích cho y.

Vu Mãng đã đồ sát sạch tầng Địa Ngục thứ nhất, nên y tính toán tiến vào tầng Địa Ngục thứ hai.

Vu Mãng vừa tiến vào tầng Địa Ngục thứ hai, liền lập tức phát hiện trước mặt xuất hiện ba tồn tại cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh.

Ngoài ra, nơi ánh mắt Vu Mãng quét qua, đều là Ma tộc.

“Ta biết ngươi là ai rồi, Tổ Vu Vu Mãng phải không?

Ba Ma Soái chúng ta đặc biệt ở đây đợi ngươi.

Ta là Bát Dực Thiên Long, hai vị này là Huyền Thủy Quỳ Ngưu và Âm Phong Thiên Cẩu, là ba trong Thập Đại Ma Soái dưới trướng Ma Tổ của ta!” Chỉ thấy một nam tử mặc hồng bào trong số đó nói.

Thập Đại Ma Soái?

Vu Mãng đã chém một vị Thập Đại Ma Soái, Vạn Độc Đằng Xà.

Nhìn ba người trước mặt, họ cũng là ba vị Ma Soái trong số đó.

Thập Đại Ma Soái, dường như mỗi vị đều là tồn tại cấp Cửu chuyển Chuẩn Thánh, tu luyện đều là Ma Đạo, chiến lực hẳn phải cường đại hơn không ít so với Cửu chuyển Chuẩn Thánh khác.

“Ma Tổ của ta cảm thấy ngươi có tiềm lực, nên quyết định giữ lại một mạng cho ngươi, để ngươi đi theo Ma Tổ của ta làm một sự nghiệp lớn!” Nam tử mặc hắc bào kia nói.

“Không sai, Ma Tổ của ta pháp lực vô biên, Hồng Quân lão bất tử kia cũng không phải đối thủ của Ma Tổ ta.

Chương 226

Nếu ngươi trở thành một thành viên của Ma tộc ta, không chừng Ma Tổ có thể giúp ngươi thành Thánh!" Kẻ mặc y phục màu lam hẳn là Huyền Thủy Quỳ Ngưu, cũng nói.

"Ta không hứng thú gia nhập Ma tộc, mục đích lần này của ta, là đồ sát sạch Ma tộc!" Vu Mãng đáp.

"Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không có cách nào đối phó ngươi sao?

Ngươi đã chém giết Vạn Độc Đằng Xà và Bào Hống, thực lực không tầm thường, nhưng ta là ba trong Thập Đại Ma Soái.

Mỗi Ma Soái trong Thập Đại Ma Soái của ta đều là tồn tại vượt qua thực lực Cửu chuyển Chuẩn Thánh!" Âm Phong Thiên Cẩu trừng mắt nhìn Vu Mãng, chiếc đấu bồng màu đen sau lưng y bay phấp phới không ngừng, trên người bùng lên sát cơ ngút trời.

"Tuy Ma Tổ coi trọng ngươi, nhưng vì ngươi không muốn gia nhập Ma tộc ta, ta liền không cần giữ lại ngươi, cũng không cần khách khí với ngươi, giết chết là được!" Huyền Thủy Quỳ Ngưu cũng nói.

"Được, nếu đã như vậy, thì ta sẽ thi triển Tam Ma Sát Hồn Trận!" Bát Dực Thiên Long tán thành lời của hai đồng bạn, y chưa từng xem thường Vu Mãng, một mình Vu Mãng có thể đồ sát Tổ Vu đồng bạn, một mình y, trong ba ngày ba đêm đã đồ sát gần hàng tỉ Ma tộc!

Tổ Vu này dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, chiến lực cũng khủng bố như vậy, một người tuyệt đối không thể xem thường!

Ở sâu trong Địa Ngục, nơi đây có ba nam tử đang ngồi, vẻ ngoài ba nam tử giống hệt nhau, chỉ có một vị có thần sắc băng lãnh, trên

mặt y hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nam tử bên trái thân mặc đạo bào màu trắng, sắc mặt từ bi.

Nam tử bên phải mặc một thân khôi giáp màu đen, trên mặt y treo một nụ cười, nụ cười đó cực kỳ tà ác, khiến người nhìn thấy liền cảm thấy lạnh gáy.

"Không phải ta vừa mở lối ra, liền bị Vu tộc phát hiện rồi sao?

Vu tộc có Tổ Vu tiến vào rồi, vậy ta nên làm gì?" Nam tử băng lãnh ở giữa thần tình lãnh đạm nói.

Đạo nhân áo trắng kia mỉm cười nói: "Bản tôn, không phải người đã quyết định muốn thu phục y làm thuộc hạ rồi sao?

Theo suy đoán của ta, vị Tổ Vu này là dị số, Thiên Đạo e rằng cũng không thể chi phối và trừng phạt y!" "Thu phục làm thuộc hạ không bằng giết chết, một mất một còn, loại Tổ Vu này, khẳng định sẽ không thành tâm thành ý quy thuận chúng ta!" Nam tử áo đen nói.

"Đã lĩnh ngộ Khai Thiên, không chừng sau này có thể thi triển ra Khai Thiên thật sự.

Nếu vậy, đối với việc ta thảo phạt Hồng Quân, y là một quân cờ tốt nhất.

Nếu có thể thu phục, giá trị lớn hơn nhiều so với giết chết!" Đạo nhân áo trắng nói.

"A a, thiện, vẫn ngây thơ như vậy, vị Tổ Vu đó đã đồ sát hàng tỉ Ma tộc của ta, ta nên làm gì?

Dựa theo tin tức ta biết, hiện tại toàn bộ Địa Phủ đều là của Vu tộc!

Ta muốn khống chế Địa Phủ, ắt phải giết sạch Vu tộc!" Nam tử áo đen nói.

“Bản tôn, tất cả đều tùy theo phân phó!” Đạo nhân áo trắng không còn tranh luận với nam tử áo đen nữa, nói với nam tử băng lãnh.

Nam tử băng lãnh trong mắt lóe hàn quang, cây trường thương màu đen bên cạnh y bùng phát ra sát khí kinh thiên: “Kẻ thuận ta thì sống, kẻ nghịch ta... thì chết!” Tam Ma Sát Hồn Trận do ba vị Ma Soái thi triển, cần nhờ vào tám mươi mốt Ma tướng, tám vạn tám ngàn Ma tộc cường đại liên thủ mới có thể bố trí.

Trận pháp này trong số các trận pháp của Ma tộc, có thể xếp vào năm vị trí đầu!

“Tam Ma Sát Hồn Trận do ba Ma Soái chúng ta bố trí, nhất định có thể chém giết ngươi.

Trận pháp này, có thể sánh ngang với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc!” Giọng Âm Phong Thiên Cẩu truyền đến.

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc?

Không chỉ ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân thôi sao?

Cái mà ta ngưng tụ ra, chính là Thiên Ma Chân Thân, uy lực mạnh hơn Đô Thiên Thần Sát Trận nhiều!” Huyền Thủy Quỳ Ngưu nói.

“Vu Mãng, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu không đầu hàng, thì đừng trách ta không khách khí nữa!” Bát Dực Thiên Long nói.

Chỉ thấy trong số những Ma tộc đó, xuất hiện một Thiên Ma khổng lồ, đó chính là Thiên Ma Chân Thân mà ba đầu Ma Soái đã triệu hồi!

Thiên Ma Chân Thân cao mấy tỉ trượng, trên người bùng lên uy thế cực lớn.

Chương 227

Vu Mãng nhìn Thiên Ma khổng lồ này, trong lòng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chiến lực của Thiên Ma, e rằng quả thực không yếu, nhưng so với Bàn Cổ Chân Thân, vẫn còn một đoạn khoảng cách!

Ngoài ra, Vu Mãng còn thấy xung quanh xuất hiện từng tôn Thiên Ma khổng lồ, mô phỏng trận pháp do Tam Ma Sát Hồn Trận bố trí.

Ma tộc ở đó cũng có hơn hàng tỉ, có thể chiến đấu đơn độc không bằng Vu Mãng, nhưng chỉ cần có thể liên thủ, ngưng tụ ra từng Thiên Ma Chân Thân, Vu Mãng cũng không thể đối phó nổi.

Số lượng Ma tộc ở đó thực sự quá khổng lồ, lần này có ba vị Ma Soái dẫn dắt, Ma tộc ở đây có tổ chức.

Những Ma tộc này đã không kịp đợi để báo thù cho đồng bạn của mình rồi!

Thiên Ma Chân Thân do số lượng Ma tộc như vậy ngưng tụ, Vu Mãng e rằng cũng có chút không chống đỡ nổi.

Nếu đã vậy, thì cứ hủy diệt hết ở đây là được rồi!

Vào lúc đó, các Ma tộc xung quanh đột nhiên cảm thấy có gió.

"Ở đây sao lại có gió?

Trong Địa Ngục không có gió xuất hiện, gió này từ đâu đến?" "Nhìn kìa, vị Tổ Vu kia đang xoay chuyển!

Y đang làm gì?" "Bất kể y làm gì, lần này y cũng chết chắc rồi!" Nhiều Ma tộc thấy Vu Mãng bắt đầu xoay tròn, tốc độ xoay tròn đang tăng lên.

“Động thủ, oanh sát y!” Bát Dực Thiên Long dường như cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức lớn tiếng nói.

Từng tôn Thiên Ma Chân Thân xuất hiện xung quanh, thân thể những Thiên Ma Chân Thân này có thể chỉ cao trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, nhưng số lượng của chúng khá nhiều.

Khi chúng lao về phía Vu Mãng, quyền của Thiên Ma oanh thẳng vào Vu Mãng.

Chỉ thấy lúc đó Vu Mãng Cuồng Phủ Phong Bạo đã cuốn lên, trong chốc lát, trong phong bạo bùng phát ra từng trận quang mang lôi đình.

Uy lực lôi của Tiên Thiên Thần Thai đã dung nhập vào Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng!

Oanh oanh oanh...

Các Thiên Ma Chân Thân xung quanh lần lượt bạo tạc, các Ma tộc bên trong Thiên Ma Chân Thân đó lập tức bị nghiền nát, cảnh tượng này khiến tất cả Ma tộc đều kinh hãi.

Những Ma tộc đó hoàn toàn không dám tin đó là thật.

Vu Mãng hóa thành một đạo lốc xoáy, không ngừng khuếch đại, chớp mắt đã đạt vạn dặm.

Phàm là Ma tộc bị cuốn vào trong đó, đều lập tức hóa thành huyết vụ.

Ba vị Ma Soái nhìn cơn bão đó, đều cảm thấy không thể tin được, nhưng tự nhiên sẽ không lùi bước như vậy.

Thiên Ma Chân Thân do ba vị Ma Soái hóa thành vung ra một quyền.

Chỉ thấy nơi quyền đầu của Thiên Ma Chân Thân đi qua, không gian ầm ầm sụp đổ.

Chiến lực của Thiên Ma Chân Thân quả thực khủng bố, uy lực của một quyền đó, có thể cứng rắn chống đỡ Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng.

Nhưng đòn tấn công của Vu Mãng, tự nhiên sẽ không kết thúc ở đây.

Mười sáu lần Bàn Cổ chi lực!

Thập lục bội Bàn Cổ chi lực dũng mãnh nhập Cuồng Phủ Phong Bạo, chỉ thấy Cuồng Phủ Phong Bạo lập tức khuếch đại gấp mười sáu lần!

Những cương kình kia trong nháy mắt tăng vọt gấp mười sáu lần, Ma tộc bị cuốn vào Cuồng Phủ Phong Bạo tự nhiên trong chớp mắt tan chảy, hiện tại ngay cả Ma tộc ở bên ngoài phong bạo cũng bị cương kình cuồng bạo kia xé thành phấn toái!

Ma tộc trong đó không giống như Vu Mãng nghĩ trước đây, đều là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Chỉ có Ma Tướng mới là cấp bậc Đại La Kim Tiên, còn Ma tộc trong đó, thậm chí có Kim Tiên, thậm chí dưới Kim Tiên!

Hiện tại cương kình của Vu Mãng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể dễ dàng chém thành hai nửa, cho nên phàm nơi nó đi qua, Ma tộc trong đó căn bản không chống đỡ nổi, chỉ có Tam Ma Sát Hồn Trận do ba vị Ma Soái kia tạo thành mới có thể chống đỡ được!

Chương 228

Thiên Ma Chân Thân do ba vị Ma Soái ngưng tụ lần nữa oanh ra một quyền, nhưng lần này không như trước kia, không thể chống đỡ nổi Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng.

Thiên Ma Chân Thân kia trong chớp mắt bị xé thành phấn toái, Tam Ma Sát Hồn Trận dễ dàng bị phá!

Hiển nhiên, sau khi vận dụng mười sáu bội Bàn Cổ chi lực vào Cuồng Phủ Phong Bạo, uy lực của Cuồng Phủ Phong Bạo đã thăng lên một cảnh giới đáng sợ.

Thiên Ma Chân Thân do Tam Ma Sát Hồn Trận ngưng tụ ban đầu có thể so sánh uy lực với Cuồng Phủ Phong Bạo.

Nhưng hiện tại, do uy lực Cuồng Phủ Phong Bạo tăng lên, Thiên Ma Chân Thân căn bản không còn cách nào chống cự được nữa!

Ba vị Ma Soái đồng thời khôi phục hình dáng hung thú, một con Long tộc khổng lồ tám cánh xuất hiện trước mặt Vu Mãng, phía sau Bát Dực Thiên Long kia, là một con Quỳ Ngưu toàn thân màu lam, và một con Cự Khuyển đen kịt khổng lồ.

Ba vị Ma Soái hiển lộ Chân Thân, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, một Tổ Vu lại dễ dàng phá tan Tam Ma Sát Hồn Trận như vậy?

Đơn giản là không thể tin nổi!

Chỉ là hiện tại Vu Mãng không thèm để ý đến sự kinh ngạc của ba vị Ma Soái, hắn sẽ không quên việc phải làm!

Chém giết những Ma Soái này!

Cuồng Phủ Phong Bạo vẫn tiếp tục, ba vị Ma Soái trước mặt muốn trốn cũng không kịp.

Âm Phong Thiên Cẩu trong miệng phun ra một đạo lốc xoáy đen kịt, ý đồ dùng công kích mạnh nhất để chống đỡ Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng, đồng thời, trên đầu Âm Phong Thiên Cẩu xuất hiện một vầng Thái Dương đen, đó là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Âm Phong Thiên Cẩu luyện chế.

Cái sừng trên đầu Huyền Thủy Quỳ Ngưu đột nhiên bạo phát lam quang, cũng là Pháp Bảo do Huyền Thủy Quỳ Ngưu luyện chế, khi đó lam quang bạo phát, trong nháy mắt hóa thành mấy vạn đạo lam quang, bay về phía Vu Mãng.

Bốn đôi cánh sau lưng Bát Dực Thiên Long đồng thời bạo phát kim quang, những cánh đó cũng là Pháp Bảo do Bát Dực Thiên Long luyện chế.

Công kích của ba vị Ma Soái đồng thời tập kích Vu Mãng, các Pháp Bảo do ba vị Ma Soái luyện chế đều là cấp bậc Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cũng không yếu.

Nhưng trước Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng, Pháp Bảo và công kích của ba vị Ma Soái đều không có chút tác dụng nào.

Pháp Bảo bay ra bị Vu Mãng dễ dàng xé thành phấn toái, ngay sau đó, ba vị Ma Soái cũng bị xé thành phấn toái!

Những Ma Soái uy danh lừng lẫy trong Ma tộc, hiện giờ đều ra nông nỗi này trong tay Vu Mãng.

Đám Ma tộc kia càng thêm khủng bố, chúng không thể ngờ Vu Mãng lại cường đại như vậy, ba vị Ma Soái vây công Vu Mãng, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, ngược lại bị Vu Mãng chém giết.

Hiện tại những Ma tộc kia đâu còn dám tiếp tục chiến đấu với Vu Mãng?

Ma tộc lập tức bỏ chạy, Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng lại

không ngừng đuổi theo đám Ma tộc kia, số lượng Ma tộc chết trong tay Vu Mãng lại tăng thêm mấy ức.

Khi Vu Mãng dừng lại, hắn nhìn lên đỉnh đầu.

Vu Mãng thấy một Đạo Nhân áo trắng xuất hiện phía trên, Đạo Nhân áo trắng này Vu Mãng chưa từng gặp, nhưng từ khí tức trên người Đạo Nhân áo trắng mà xem, Đạo Nhân áo trắng e rằng là một tồn tại cấp bậc Thánh Nhân!

Từ khí tức trên người Đạo Nhân áo trắng mà xem, tuyệt đối không đơn giản là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Đạo Nhân áo trắng trên mặt đeo mặt nạ, che đi dung mạo của mình.

Trong Hồng Hoang Lục Thánh, Vu Mãng đã gặp bốn vị, còn lại hai vị là Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị trước mặt này là ai?

"Là ai?" Vu Mãng hỏi.

"Ngươi có thể gọi ta là Bạch Đạo Nhân!" Đạo Nhân kia cố gắng dùng giọng khách khí nói với Vu Mãng.

"Bạch Đạo Nhân?

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn hoặc Thông Thiên Giáo Chủ?" Vu Mãng nhìn Đạo Nhân trước mặt, hỏi.

"Không phải, hai vị Giáo Chủ sẽ không xuất hiện ở đây, dù sao đây là nơi ô uế, Địa Ngục trong Địa Phủ!" Bạch Đạo Nhân lại nói, "Đạo hữu, sát lục của ngươi quá nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đạo của ngươi sẽ bị ảnh hưởng đó!" "Sát lục quá nhiều sẽ sinh ra tâm ma, đến lúc đó muốn vấn Đạo Thánh Nhân, e rằng sẽ khó khăn hơn các Thánh Nhân khác!

Ta tin rằng mục tiêu của ngươi không phải trở thành Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, mà nên là trở thành Thánh Nhân mới đúng!" Vu Mãng đáp: "Ta biết Đạo của ta phải đi như thế nào, ngươi không cần lo lắng, ngươi hiểu ý ta chứ!" Vu Mãng tuy không biết đối phương là ai, nhưng đã là Thánh Nhân thì tự nhiên có mục đích.

Nếu không phải vì khí tức trên người người này tuy cường thịnh nhưng không có khí tức của Ma tộc, Vu Mãng thậm chí sẽ nghi ngờ Bạch Đạo Nhân là Ma Tổ La Hầu!

Chương 229

"Ý của ta rất đơn giản, Ma Tổ La Hầu sắp tự mình ra tay, nếu ngươi bị bắt thì chắc chắn sẽ chết!

Tranh thủ trước khi việc đó xảy ra, hãy rời khỏi đây đi!" Bạch Đạo Nhân đáp.

"Thánh Nhân, ta từ đây bỏ chạy, hắn cũng sẽ đuổi đến Địa Phủ thôi!" Vu Mãng nói.

"Hậu Thổ Đạo hữu không phải đã thành Thánh rồi sao?

Trên người nàng cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, nếu hai người liên thủ, Ma Tổ La Hầu cũng không dám ra tay với Địa Phủ! " Bạch Đạo Nhân đáp, "Nhưng nếu ngươi một mình ở lại, Ma Tổ La Hầu chắc chắn có thể giết ngươi!" Lời Bạch Đạo Nhân nói không phải không có lý, nhưng Vu Mãng lại há là kẻ cam chịu lùi bước?

"Nếu là Ma Tổ La Hầu, vậy thì tốt nhất, ta có thể giết hắn, sau đó trực tiếp công chiếm Thập Bát Tầng Địa Ngục!" Vu Mãng lớn tiếng nói.

Bạch Đạo Nhân nghe lời Vu Mãng, trong lòng hơi kinh ngạc, có thể thấy Vu Mãng không nói đùa, hắn thực sự nghĩ như vậy!

Một Vu Mãng, thực sự muốn đối phó La Hầu ngay bây giờ?

Chẳng lẽ hắn không biết La Hầu là Thánh Nhân sao?

Không, Vu Mãng chắc chắn biết!

Nhưng Vu Mãng từng suýt nữa chém cả Thánh Nhân Nữ Oa, với thực lực của hắn, tự nhiên có tư cách một trận chiến với La Hầu!

"Ngươi quả thực cường đại, đáng tiếc, không phải đối thủ của La

Hầu, ít nhất là hiện tại chưa phải.

Nếu thực sự muốn giết La Hầu, thì hãy đi tìm Hồng Quân đi, ngài ấy sẽ nói cho ngươi cách!" Bạch Đạo Nhân nói.

"Tìm Hồng Quân?" Vu Mãng lộ vẻ khác thường trong mắt, nhìn Bạch Đạo Nhân kia, "Ngươi là ai?

Vì sao muốn giúp ta?" Vu Mãng nghe ra, Bạch Đạo Nhân muốn đối phó La Hầu, dường như cần có phương pháp đặc biệt.

Nhưng, Vu Mãng vì sao phải tin Bạch Đạo Nhân trước mặt này?

"Tránh ra, nếu không, ta sẽ giết cả ngươi!" Vu Mãng dùng rìu chỉ vào Bạch Đạo Nhân.

Sau mặt nạ của Bạch Đạo Nhân, khóe miệng hiển nhiên co giật.

Quả nhiên đúng như lời đồn, một Tổ Vu, một Mãng Phu!

Chỉ là đột nhiên xuất hiện đã muốn Vu Mãng tin tưởng, Vu Mãng không tin cũng là lẽ thường.

Bạch Đạo Nhân đành nói: "Nếu đã như vậy, bần đạo sẽ không cản trở Đạo hữu nữa, chỉ mong Đạo hữu tự mình liệu lấy, e rằng La Hầu sẽ sớm tìm đến!" Bạch Đạo Nhân nói xong, xoay người liền rời khỏi đó.

Vu Mãng tuy không biết Bạch Đạo Nhân là ai, nhưng hắn cũng không bận tâm, liền tiến vào Tầng thứ ba Địa Ngục!

Chỉ cần có thể thông qua một tầng Địa Ngục, thì Hồng Quân sẽ phục sinh một vị Tổ Vu.

Hiện tại Vu Mãng đã quét sạch hai tầng Địa Ngục trong đó, nếu có thể chém giết Ma Tổ La Hầu, thì việc quét sạch Ma tộc ở đây cũng sẽ rất dễ dàng.

Vu Mãng tiến vào Tầng thứ ba Địa Ngục, chỉ thấy ở đó, có một

nam tử đang chờ đợi hắn.

Người này tay cầm một cây trường thương, trên người toát ra sát ý cường đại, nam tử mặc một thân hắc sắc khôi giáp, trên mặt treo một nụ cười tà ác.

Người nam nhân này dường như chuyên môn chờ đợi Vu Mãng ở đó, thấy Vu Mãng tiến vào, liền cười lạnh một tiếng nói: "Tổ Vu Vu Mãng?

Lần đầu gặp mặt, ta tin rằng đây cũng là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, ngươi có thể gọi ta là...

Ma Tổ La Hầu!" Ma Tổ La Hầu?

Nghe danh tự, ánh mắt Vu Mãng ngưng lại, Đạo Nhân hắc giáp trước mặt này, chính là Ma Tổ La Hầu?

Trong mắt Vu Mãng bừng lên ngọn lửa hưng phấn, Đạo Nhân hắc giáp này, tuyệt đối là một tồn tại cấp bậc Thánh Nhân!

Trong lòng Vu Mãng hiện tại, chỉ có một phương pháp là truy cầu Đại Đạo.

Chương 230

Trước đó, Vu Mãng nhất định phải có thể thành Thánh.

Khác với các Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác, Vu Mãng muốn thành Thánh, nhất định phải đánh bại những cường giả càng mạnh hơn, như vậy mới có thể Dĩ Lực Chứng Đạo!

Cho nên thấy Ma Tổ La Hầu, Vu Mãng tự nhiên càng thêm hưng phấn!

Hắn từng là tồn tại có thể một trận chiến với Hồng Quân, thực lực cá nhân, phỏng chừng còn mạnh hơn Hồng Hoang Lục Thánh!

Một trận chiến với một tồn tại cấp bậc như vậy, đối với Vu Mãng, có lẽ là một chuyện tốt!

"Quá tốt rồi, chỉ cần chém giết ngươi, ta liền có thể dễ dàng quét sạch Ma tộc còn lại!" Vu Mãng nói.

"Chém giết ta?

Hahaha...

Thật là một trò cười lớn!" Nghe lời Vu Mãng, Đạo Nhân hắc giáp kia cười lớn, nói, "Ngươi dựa vào cái gì?

Một Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cũng dám đòi giết ta?" Việc dùng thực lực cấp bậc Chuẩn Thánh chém giết Thánh Nhân, loại chuyện này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Năm nghìn năm trước, Vu Mãng suýt nữa làm được, nhưng như vậy, cũng đủ để chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Chỉ là Đạo Nhân hắc giáp trước mặt này, lại mạnh hơn Nữ Oa năm đó!

Đạo Nhân hắc giáp có nhiều át chủ bài, nội tình, không phải Nữ Oa có thể so sánh được, dù sao Ma Tổ La Hầu, khi đó từng suýt nữa chém giết Đạo Tổ Hồng Quân!

Dù chiến bại trong tay Hồng Quân, cuối cùng Ma Tổ La Hầu vẫn trở thành Thánh Nhân!

Hiện tại một hậu bối trẻ tuổi, chỉ là tồn tại cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, lại dám vô lễ như vậy với hắn, nói ra những lời to gan ngút trời như thế, sao có thể không khiến Đạo Nhân hắc giáp cảm thấy buồn cười.

Phía sau Đạo Nhân hắc giáp, lúc này cũng dần dần xuất hiện từng đạo thân ảnh, chỉ thấy ở đó có sáu vị Đại Năng xuất hiện, mỗi vị Đại Năng đều có thực lực cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

Sáu Đại Ma Soái dưới trướng Ma Tổ La Hầu!

Ma Tổ La Hầu dưới trướng ban đầu vốn có mười tám vị Ma Soái, trong đó có mười vị sở hữu thực lực cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, mười người đó được gọi là Thập Đại Ma Soái.

Hiện tại có bốn vị đã chết trong tay Vu Mãng, cho nên còn lại sáu Đại Ma Soái.

"Vu Mãng này sao lại cuồng vọng đến thế, căn bản không biết La Hầu Đạo Tổ mạnh đến mức nào.

Nếu biết, sẽ không nói ra những lời ngu xuẩn như vậy!" "Ma Tổ La Hầu của ta, chính là tồn tại có thực lực sánh ngang với Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân năm đó dùng thủ đoạn gian trá, thì hôm nay người ở trong Tử Tiêu Cung, chính là Ma Tổ của ta!" "Mọi người không cần ra tay, cứ xem là được.

Một khi La Hầu Ma Tổ đã ra tay, về sau muốn xem nữa cũng chưa chắc đã có cơ hội!" Các Ma Soái ở đó không cho rằng Vu Mãng có thể

một trận chiến với La Hầu, lần này Vu Mãng khiêu chiến La Hầu, chẳng phải chỉ là tìm cái chết sao!

Đạo Nhân hắc giáp kia rút cây trường thương sau lưng ra, chỉ vào Vu Mãng nói: "Vu Mãng, tuy rằng trong mắt ta, giết ngươi là lựa chọn tốt nhất, nhưng có người nhờ ta hỏi một câu, ngươi có nguyện ý đầu hàng không?" "Nếu nguyện ý quỳ xuống cầu xin tha thứ, gia nhập Ma Đạo của ta, sau này lấy việc bảo vệ Ma Đạo của ta làm nhiệm vụ của mình, cam nguyện trở thành người của Ma tộc ta, thì hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng, không tru sát ngươi!" "Nhưng nếu ngươi nhất quyết tìm cái chết, vậy ta cũng không cản trở, hôm nay bần đạo sẽ chém giết ngươi..." Đạo Nhân hắc giáp kia vô cùng đắc ý, trong mắt hắn, Vu Mãng đã là con cừu non mặc sức xẻ thịt!

Nhưng Đạo Nhân hắc giáp không ngờ rằng, Vu Mãng trước mặt đột nhiên ra tay, trên đầu rìu của Vu Mãng ẩn chứa một luồng sức mạnh khổng lồ.

Tám bội Bàn Cổ chi lực!

Dưới một nhát rìu, chỉ thấy bầu trời và đại địa của tầng Địa Ngục này lập tức bị xé thành hai nửa, Vu Mãng vừa lên đã dùng một nhát rìu công kích cường lực, hoàn toàn không có ý thăm dò.

Sắc mặt các Ma Soái xung quanh cũng trở nên kỳ quái, cái gì?

Một Vu Mãng lại lỗ mãng đến thế sao?

Vừa ra tay đã toàn lực nhất kích?

Trong mắt sáu vị Ma Soái, chiêu này của Vu Mãng uy lực cường đại như vậy, e rằng đã là đòn mạnh nhất của hắn.

Đạo Nhân hắc giáp kia đã là Ma Tổ La Hầu, tự nhiên vô cùng kiêu ngạo, hiện tại Vu Mãng dám ra tay với hắn, hoàn toàn không coi hắn ra gì!

Đạo Nhân hắc giáp hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh có thể khiến những cường giả Ma Soái xung quanh chấn động đến sắc mặt tái nhợt, nhưng đối với Vu Mãng, lại không có chút tác dụng nào.

Chương 231

Đạo Nhân hắc giáp một thương đâm ra, trong nháy mắt, ma khí ngút trời tuôn trào, cây thương này tên là Thí Thần Thương!

Một cây Thí Thần Thương là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, lai lịch cực lớn.

Trong truyền thuyết, khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, bởi vì năng lượng khổng lồ bạo phát khi khai thiên đã đập tan Hỗn Độn, hủy diệt Hỗn Độn Thanh Liên kia.

Trong Hỗn Độn Thanh Liên, một gốc rễ đại biểu cho sát phạt chi khí đã biến thành một thanh thần binh, thanh thần binh đó, chính là vũ khí trong tay người này trước mặt, Thí Thần Thương!

Một kiện vũ khí như vậy, trong số Hỗn Độn Linh Bảo, năng lực công kích có thể xếp hạng thứ nhất!

Thí Thần Thương bạo phát khí thế kinh người như vậy, nếu tìm Pháp Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo va chạm, phỏng chừng cũng sẽ bị tổn thương, nhưng Vu Mãng lại vung Ám Huyết Phủ chém ra.

Tám bội Bàn Cổ chi lực chém ra, Đạo Nhân hắc giáp kia hiện tại cũng cảm thấy áp lực cực lớn!

Nhưng Thí Thần Thương và Ám Huyết Phủ va chạm, trong chốc lát, hai kiện chí bảo va vào nhau, tầng Địa Ngục này bắt đầu xuất hiện vết nứt, không ngừng sụp đổ.

Một rìu tám bội Bàn Cổ chi lực đối với Đạo Nhân hắc giáp vô hiệu!

Tuy một rìu không gây ra tổn thương cho Đạo Nhân hắc giáp, nhưng đầu rìu của Vu Mãng lại lần nữa vung ra.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, Vu Mãng chém ra mấy nghìn rìu, mỗi một rìu đều ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, cho nên không gian xung quanh Đạo Nhân hắc giáp liên tục vỡ vụn.

Nụ cười trên mặt sáu Đại Ma Soái đông cứng lại, bọn họ nhận ra, công kích của Tổ Vu trước mặt này thực sự quá khủng bố!

Nếu muốn giao thủ với Vu Mãng, e rằng cũng sẽ bị Vu Mãng dễ dàng chém giết, Lực Chi Pháp Tắc muốn chém giết, dễ dàng như đồ gà vậy!

Đạo Nhân hắc giáp lạnh lùng nói: "Vu Mãng, loại công kích này có ý nghĩa gì?

Không thành Thánh Nhân, đều là lũ sâu kiến.

Huống hồ trong tay ta, không phải Pháp Bảo tầm thường, ngươi hẳn phải biết chứ?

Một cây trường thương, Hỗn Độn Linh Bảo, Thí Thần Thương!" Đạo Nhân hắc giáp trường thương đâm ra, lập tức bạo phát từng trận sát khí, Đạo Nhân hắc giáp phát huy ra thực lực Thánh Nhân.

Mỗi một thương, chỉ cần đâm vào người Vu Mãng, đều có thể để lại một vết thương trên người hắn, nhưng Đạo Nhân hắc giáp lại phát hiện, Vu Mãng căn bản không hề để ý đến việc bị thương.

Vu Mãng lấy thương đổi thương, Ám Huyết Phủ chém vào người Đạo Nhân hắc giáp.

Hắc sắc khôi giáp trên người Đạo Nhân hắc giáp cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng hiện tại bị Ám Huyết Phủ chém trúng, hắc giáp trên người Đạo Nhân hắc giáp xuất hiện vết nứt.

Sau khi chịu một nghìn nhát rìu đầu tiên của Vu Mãng, kiện hắc giáp kia mất đi lực phòng ngự, lập tức biến mất trong thể nội Đạo

Nhân hắc giáp.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo bị đầu rìu của Vu Mãng trọng thương, cần phải luyện chế lại, tu phục mới được!

Đúng lúc đó, Đạo Nhân hắc giáp thấy Vu Mãng lại một rìu chém xuống sau lưng mình.

Ban đầu Đạo Nhân hắc giáp thấy Vu Mãng ở trước mặt mình, nhưng một rìu của Vu Mãng, không biết vì sao, đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn!

Cự phủ màu vàng dài tới trăm vạn trượng, một rìu chém xuống, Đạo Nhân hắc giáp không có hắc giáp bảo hộ trong nháy mắt bị chém xuống mặt đất.

Một mảng đất đều vỡ vụn, Khai Thiên, thức thứ ba!

Khi một rìu rơi xuống, trong chốc lát, trên mặt đất xuất hiện từng trận gợn sóng, công kích uy lực khủng bố như vậy, Ma Tổ La Hầu cũng khẳng định sẽ bị tổn thương!

Khi Đạo Nhân hắc giáp đứng dậy từ mặt đất, hắn đại nộ, mấy vạn năm qua, khi nào hắn từng bị thương?

Nhưng hôm nay Vu Mãng, lại làm hắn bị thương!

"Không Gian Pháp Tắc?

Đồng thời nắm giữ Lực Chi Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc?" Đạo Nhân hắc giáp nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ giận dữ.

Áo trên của Đạo Nhân hắc giáp bị chém nát, khóe miệng hắn tràn ra một vệt tiên huyết.

Ma Tổ La Hầu, dù chịu một đạo công kích cũng không thể không tổn hao gì.

Chương 232

Khai Thiên, chiêu thức ngay cả Thánh Nhân cũng có thể chém giết, uy lực thức thứ ba đủ để làm hắn bị thương!

Vừa rồi khi Vu Mãng thi triển thức thứ ba, hắn đã sử dụng Không Gian Pháp Tắc, khiến một đạo công kích xuất hiện sau lưng Đạo Nhân hắc giáp.

Thủ đoạn như vậy, tự nhiên chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng nếu có thể làm Đạo Nhân hắc giáp bị thương, thì đã thành công rồi!

Ma Tổ La Hầu bị thương!

Điều này khiến các Ma Soái và những Ma tộc xuất hiện xung quanh đều kinh hãi.

Ma Tổ là Thánh Nhân, cũng bị Vu Mãng làm bị thương sao?

Chẳng lẽ một vị Tổ Vu là Thánh Nhân?

Đối mặt với lời của Đạo Nhân hắc giáp, Vu Mãng lại không có chút ý định để ý nào, trên Ám Huyết Phủ lại lần nữa xuất hiện một đạo gợn sóng.

Khai Thiên thức thứ ba chỉ có thể làm Đạo Nhân hắc giáp bị thương, dù sao hắn cũng là một tồn tại cấp bậc Thánh Nhân, muốn giết chết, chỉ như vậy là không đủ!

Khai Thiên, thức thứ tư!

Trên đầu rìu của Vu Mãng, lại lần nữa xuất hiện một đạo gợn sóng.

Hiện tại khí thế bạo phát từ trên người Vu Mãng, khiến Ma tộc ở đó tâm thần chấn động, uy lực của một rìu, dường như còn khủng bố

hơn trước.

"Thiên Đạo Thánh Kỹ, Ma Luân Hồi!" Sắc mặt Đạo Nhân hắc giáp ngưng trọng, ẩn ẩn có một loại cảm giác, chiêu số Vu Mãng hiện tại muốn thi triển ra, uy lực e rằng còn mạnh hơn lúc nãy rất nhiều.

Với uy lực của chiêu số như vậy, hắn cũng có khả năng sẽ bị trọng thương!

Đương nhiên, chỉ là bị trọng thương thôi!

Nhưng Ma Tổ La Hầu, há lại có thể thua một Chuẩn Thánh?

"Ta muốn giết ngươi, rồi luyện hóa cả huyết nhục của ngươi vào Thí Thần Thương, ta sẽ cho ngươi biết nỗi khổ luân hồi!" Đạo Nhân hắc giáp nổi giận, trên mặt hiện lên nụ cười độc địa.

Trên trường thương trong tay Đạo Nhân hắc giáp xuất hiện từng trận ma khí, chỉ nghe một đạo âm thanh tựa như từ thời viễn cổ xuất hiện, cơ thể Vu Mãng xung quanh dường như xuất hiện trong một huyễn cảnh.

Huyễn cảnh này trong chớp mắt bắt đầu từng trận vỡ vụn, cơ thể Vu Mãng dường như muốn cùng huyễn cảnh tan biến, chiêu này uy lực cực kỳ khủng bố, chính là chiêu số Ma Tổ La Hầu dùng để đối phó Thánh Nhân!

Ngay cả Thánh Nhân đồng cấp cũng không thể chống đỡ nổi một chiêu này.

Nhưng đúng lúc đó, trên đầu Vu Mãng đột nhiên lơ lửng một đóa sen đỏ máu, uy lực của chiêu này có thể khiến Vu Mãng coi trọng, cho nên Vu Mãng sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên để chống đỡ đạo công kích kia.

Không gian xung quanh Vu Mãng không ngừng sụp đổ, nhưng Vu Mãng lại có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bảo hộ, tuyệt

chiêu do Đạo Nhân hắc giáp thi triển ra, cũng bị Vu Mãng chống đỡ được.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên?

Kiện chí bảo này lại ở trong tay ngươi?

Quá tốt rồi!" Thấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xuất hiện trên đầu Vu Mãng, Đạo Nhân hắc giáp không kinh mà mừng.

Khai Thiên, thức thứ tư!

Vu Mãng không để ý đến lời Đạo Nhân hắc giáp, công kích của hắn cũng đã ra tay.

Thức thứ tư Khai Thiên vừa ra tay, uy lực không biết mạnh hơn năm nghìn năm trước bao nhiêu, một rìu chém ra, trước mặt xuất hiện một đạo phủ quang.

Phủ quang nhắm vào Đạo Nhân hắc giáp, nhưng dư uy lại có thể chém vạn Ma tộc thành hai nửa.

Trong số sáu vị Ma Soái, có ba vị nằm trong phạm vi dư uy, tại chỗ thân chịu trọng thương, một ngụm tiên huyết phun ra.

Trong mắt sáu vị Ma Soái tràn đầy vẻ kinh hãi và khủng bố, may mà lần này không ra tay đối phó Vu Mãng, nếu không, đã là sáu cỗ thi thể rồi.

Nhưng với tư cách là mục tiêu của Khai Thiên, Đạo Nhân hắc giáp lại cười lạnh một tiếng nói: "Khai Thiên thì sao?

Ngươi tưởng loại chiêu số này có thể làm bị thương ta ư?" Trên đầu Đạo Nhân hắc giáp cũng lơ lửng một đóa sen, chỉ là đóa sen này, màu đen.

Chương 233

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Hỗn Độn Thanh Liên có một hạt sen trưởng thành, hóa thành Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, nhưng ba hạt sen chưa trưởng thành khác, thì lần lượt hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo này lần lượt nằm trong tay Vu Mãng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Ma Tổ La Hầu.

Trong ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, Thập Nhị Phẩm Kim Liên có lực phòng ngự mạnh nhất, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có lực công kích mạnh nhất, còn Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì nằm giữa hai loại này.

Đây cũng là nguyên nhân Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hiện tại bị tổn thương, sau khi chịu chiêu Ma Luân Hồi kia, liền bị tổn thương, căn bản không thể bảo vệ Vu Mãng được nữa.

Diệt Thế Hắc Liên trong tay Đạo Nhân hắc giáp trước mặt, cũng bạo phát lực phòng ngự cường đại.

Hiện tại sau khi chịu Khai Thiên thức thứ tư của Vu Mãng, hắc sắc quang mang trên Hắc Liên kia lập tức biến mất.

Hắc Liên dù sao không phải Tiên Thiên Chí Bảo chuyên về phòng ngự, hiện tại bị Khai Thiên thức thứ tư của Vu Mãng chém trúng, lập tức bị tổn thương nghiêm trọng.

Trong mắt Đạo Nhân hắc giáp mang vẻ chấn kinh, đúng lúc này, chỉ thấy Vu Mãng lại lần nữa phát ra một rìu, một rìu từ trên xuống dưới bổ xuống.

Trong lòng Đạo Nhân hắc giáp đột nhiên nảy sinh ý niệm chẳng lành, chỉ thấy Thí Thần Thương trong nháy mắt hóa thành vạn trượng khổng lồ, trong chớp mắt dường như có thể xuyên thủng trời xanh vậy.

"Ma La Thương, thức thứ năm!" Đạo Nhân hắc giáp đã bỏ ra mấy vạn năm thời gian mới sáng tạo ra Ma La Thương Pháp, tổng cộng có mười hai thức, mỗi một thức uy lực đều vô cùng khủng bố.

Ma La Thương do Thí Thần Thương thi triển ra, ngay cả Thánh Nhân cũng không chống đỡ nổi!

Dưới khí thế khủng bố, Thí Thần Thương đâm về phía Vu Mãng, đồng thời, cự phủ giáng xuống!

Một lần va chạm, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, thấy sát ý ngút trời tuôn ra từ trên Thí Thần Thương, trong chớp mắt liền vỡ vụn.

Không có bất kỳ ai, bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản một rìu của Vu Mãng!

Những người khác chỉ cảm thấy một rìu của Vu Mãng dường như muốn chém nát Địa Ngục, nhưng chỉ có Đạo Nhân hắc giáp mới hiểu được sự khủng bố của một rìu của Vu Mãng.

Bởi vì Đạo Nhân hắc giáp thấy Thí Thần Thương phát ra tiếng kêu bi minh, Thí Thần Thương, bị tổn thương rồi!

Không thể nào!

Đạo Nhân hắc giáp hoàn toàn không dám tin là thật, Thí Thần Thương là Hỗn Độn Linh Bảo, một kiện Pháp Bảo có lực công kích có thể xếp hạng thứ nhất trong số Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng hiện tại, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng lại làm Thí Thần Thương bị thương.

Đạo Nhân hắc giáp đột nhiên hiểu ra, kiện Ma La Chiến Giáp kia,

và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đều bị đầu rìu của Vu Mãng chém bị thương.

Một cái đầu rìu, tuyệt đối không phải Tiên Thiên Chí Bảo tầm thường!

Đạo Nhân hắc giáp tuyệt đối không thể ngờ rằng, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng có năng lực cắt xé Pháp Bảo khác.

Hỗn Độn Chí Bảo, hiện tại chịu mấy nghìn lần công kích của Ám Huyết Phủ, cũng sẽ bị tổn thương.

Vừa rồi đầu rìu của Vu Mãng đã va chạm với Thí Thần Thương mấy nghìn lần, tự nhiên sẽ bị Ám Huyết Phủ làm bị thương!

Ma khí toàn thân Đạo Nhân hắc giáp hoàn toàn không thể bảo vệ được, cơ thể hắn bị một rìu chém thành hai nửa!

"Ma Tổ!" Các Ma Soái kinh hô.

Đạo Nhân hắc giáp thua rồi?

Uy lực của Khai Thiên thức thứ năm của Vu Mãng quá cường đại, ngay cả cơ thể Thánh Nhân cũng không thể chống đỡ.

Chỉ là dù sao cũng là Thánh Nhân, có lực khôi phục cường đại, hiện tại Đạo Nhân hắc giáp lần nữa khôi phục.

Vu Mãng có thể thấy, chỉ riêng Khai Thiên thức thứ năm muốn chém giết Thánh Nhân là không thể làm được, thực sự muốn chém giết Thánh Nhân, ít nhất cần Khai Thiên thức thứ sáu!

May mắn là, hiện tại khi Vu Mãng thi triển thức thứ năm, nhục thân tuy có gánh nặng lớn, nhưng sẽ không sụp đổ, chỉ là nếu thi triển thức thứ sáu, e rằng cần phải sử dụng Vu Thần Hạ Phàm rồi!

Đúng lúc Vu Mãng chuẩn bị ra tay, chỉ thấy một đạo quang hoa màu tím rơi xuống trước mặt hắn, Vu Mãng nhíu mày, ngẩng đầu lên,

chỉ thấy một nữ tử phong hoa tuyệt đại xuất hiện.

Nữ tử kia không phải Hậu Thổ thì là ai?

Chương 234

“Hậu Thổ, ngươi đến rồi?” Vu Mãng hỏi.

“Vu Mãng, ngươi không phải đối thủ của Ma Tổ La Hầu, nếu dốc toàn lực đối phó, sẽ gặp nguy hiểm!” Hậu Thổ lập tức nói.

“Ai nói ta không phải Ma Tổ La Hầu?” Đạo Nhân hắc giáp kia đã khôi phục hình dáng ban đầu, chỉ là khí tức suy yếu đi một chút, nhưng trên người không có vết thương nào.

Thánh Nhân chi khu quả nhiên lợi hại, lực khôi phục như vậy, đáng nể.

“Hậu Thổ, ngươi có ý gì?” Vu Mãng sắc mặt hơi biến, hỏi.

“Chúng ta về trước rồi nói!” Hậu Thổ nói xong, liền muốn đưa Vu Mãng đi.

Đúng lúc đó, chỉ thấy trên không trung của tầng Địa Ngục này, đột nhiên xuất hiện mấy chục đóa Hắc Liên, những Hắc Liên này trong nháy mắt bao phủ xung quanh Vu Mãng và Hậu Thổ.

Vu Mãng có thể cảm nhận được, mỗi một đóa Hắc Liên trong đó, đều sở hữu khí tức hủy diệt, uy lực của Hắc Liên thực sự quá khủng bố, Vu Mãng cảm thấy, uy lực của mỗi đóa Hắc Liên ở đây, đều có uy lực của Khai Thiên thức thứ năm.

Tổng cộng có tám mươi mốt đóa Hắc Liên ở đây!

Hậu Thổ ngọc thủ vung lên, trên lòng bàn tay nàng, xuất hiện từng đóa hoa lan màu vàng, những đóa hoa lan kia hút các Hắc Liên xung quanh vào trong, sau đó bay về phía đám Ma tộc kia.

Ma tộc thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện những đóa hoa lan màu vàng kia nổ tung, biến thành từng mảnh Hỏa Liên đen kịt.

Công kích của Hắc Liên, đốt cháy mấy chục ức Ma tộc tại chỗ.

Lúc này, không trung lại lần nữa xuất hiện một đạo gợn sóng, chỉ thấy một cây trường thương màu đen đột nhiên từ không gian kia xuất hiện, một thương, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vu Mãng.

Hậu Thổ kết ra một thủ ấn, tại vị trí mi tâm Hậu Thổ đột nhiên xuất hiện một ấn ký, ngay sau đó, một mảnh kim quang lóe lên, cây trường thương kia dường như gặp lửa gặp tuyết, trong nháy mắt tan biến.

Đạo công kích từ hư không kia không dừng lại, chỉ thấy không gian xung quanh Vu Mãng và Hậu Thổ đều bị một biển lửa đen kịt bao phủ.

Không gian bị đốt hủy, từ uy lực của ngọn lửa đen này mà xem, một tầng Địa Ngục bị thiêu cháy khô cạn cũng không kỳ lạ.

"Hậu Thổ!" Vu Mãng trên tay vung ra một cái chuông nhỏ.

Hậu Thổ nhìn một cái, mắt sáng rực, tế xuất chuông nhỏ kia, chỉ thấy chuông nhỏ màu huyền hoàng kia đón gió lớn lên, trong chốc lát liền biến thành trăm trượng khổng lồ, bao phủ cả hai người vào trong.

Những ngọn lửa kia bị cản ở bên ngoài, căn bản không thể tiến vào thân thể Vu Mãng và Hậu Thổ.

"Hỗn Độn Chung!" Vừa thấy kiện Pháp Bảo kia, sắc mặt Đạo Nhân hắc giáp đại biến, "Kiện Linh Bảo này sao lại ở trong tay ngươi?" Hỗn Độn Chung ban đầu vốn phải ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng sau khi Đông Hoàng Thái Nhất chết trong tay Vu Mãng, tự nhiên đã bị Vu Mãng thu đi.

Chỉ là trong thời gian Vu Mãng chìm vào giấc ngủ, Hậu Thổ đã thay Vu Mãng tu phục Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm thân vẫn, Đông Hoàng Chung đã

trở thành vật vô chủ, hiện tại tự nhiên thuộc về Vu Mãng.

Hiện tại sau khi Đông Hoàng Chung ở trong tay Hậu Thổ, lập tức phát huy ra uy lực cường đại.

Chỉ thấy tiếng Đông Hoàng Chung vang lên, một đạo gợn sóng tuôn ra xung quanh, một đạo gợn sóng xuyên phá không gian, oanh xuống dưới Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Trong Thập Bát Tầng Địa Ngục là một mảng tối đen, dường như không có gì, nhưng trong bóng tối, lại có một người đang ngồi.

Chỉ thấy người đó duỗi ra một ngón tay, đỡ lấy đạo gợn sóng kia.

Hậu Thổ nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, chúng ta đi!" "Muốn đi sao?

Ngươi đã hỏi ta chưa?" Đạo Nhân hắc giáp nói xong, lập tức muốn lần nữa ra tay.

Thí Thần Thương trong tay tuy bị tổn thương, nhưng uy lực vẫn còn đó.

Chỉ là lúc đó, Đông Hoàng Chung liên tục phát ra ba đạo tiếng chuông.

Đạo Nhân hắc giáp chỉ cảm thấy trong tiếng Đông Hoàng Chung kia có khí tức túc sát mãnh liệt, là công kích uy lực của loại Tiên Thiên Chí Bảo uy lực.

Nếu không có Pháp Bảo cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, thì Đạo Nhân hắc giáp dù là Thánh Nhân, muốn chịu đựng loại công kích này, cũng sẽ bị thương!

Đạo Nhân hắc giáp không thể không lùi lại, Đạo Nhân hắc giáp lần nữa nhìn về phía Hậu Thổ, nhưng lại phát hiện Hậu Thổ và Vu Mãng đều đã rời khỏi đó.

Chương 235

Sắc mặt Đạo Nhân hắc giáp âm trầm, lần này hắn chịu một thiệt thòi không nhỏ, sau khi bị Vu Mãng chém, lại bị Hậu Thổ đánh lui, lần này quả thật đã làm mất mặt danh tiếng Ma Tổ La Hầu!

Đúng lúc đó, Đạo Nhân hắc giáp dường như nghe thấy có người truyền âm nói: "Hắc Giáp, về đi!" Đạo Nhân hắc giáp nói với Ma tộc xung quanh: "Truyền lệnh xuống, không có sự cho phép của ta, tất cả Ma tộc không được phép rời khỏi tầng ba Địa Ngục trở lên!" "Tuân lệnh, Ma Tổ!" Các Ma tộc lập tức nói.

Sau khi Đạo Nhân hắc giáp rời khỏi đó, liền quay về Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Trong một tầng Địa Ngục, là bóng tối vô biên, nhưng Đạo Nhân hắc giáp hiển nhiên dễ dàng tìm thấy một tòa cung điện.

Trong cung điện đó, chính là nam tử thần sắc lạnh lùng kia, ngoài nam tử đó ra, còn có Đạo Nhân áo trắng đeo mặt nạ kia.

"Hắc Giáp, tự ý ra ngoài, có thu hoạch gì không?" Bạch Đạo Nhân vừa nói, vừa tháo mặt nạ xuống.

Diện mạo của Bạch Đạo Nhân, với vẻ ngoài của Đạo Nhân hắc giáp khá giống nhau.

"Thu hoạch đương nhiên có, chỉ là ta nhất thời chủ quan, không ngờ một Vu Mãng lại có thực lực cường đại đến thế.

Ta thừa nhận, lần này ta đã thất bại!" Đạo Nhân hắc giáp đáp.

"Diệt Thế Hắc Liên, Ma Tổ Giáp, Thí Thần Thương, lần này ngươi đã làm hư hại ba kiện chí bảo, ngay cả Thí Thần Thương cũng có thể bị tổn thương, ta cũng không ngờ!" Nam tử lạnh lùng nói.

“Bản tôn, ta cũng không biết vì sao lại như vậy, vũ khí của Vu Mãng, cái đầu rìu kia, dường như có chút bất thường!” Đạo Nhân hắc giáp đáp.

“Nếu không phải Hậu Thổ đến kịp thời, ta cũng có thể trọng thương Vu Mãng.

Lúc đó muốn bắt giữ Vu Mãng sẽ dễ dàng làm được, muốn giết chết hay thu phục, đều không khó khăn!” Nam tử lạnh lùng nói.

“Bản tôn, Hậu Thổ đã thành Thánh, chỉ cần thành Thánh, sẽ có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta.

Hợp lực ba người chúng ta, muốn chém giết nàng cũng không thể, ta cứ tưởng chúng ta có thể hòa bình ở chung với Địa Phủ!” Bạch Đạo Nhân nói.

“Thiện?

Ngươi chưa điên sao?

Ta là Ma tộc, một trong Tam Thi của Ma Tổ La Hầu.

Toàn bộ Hồng Hoang vốn thuộc về ta, ngươi muốn ta hòa bình ở chung với Địa Phủ sao?” Đạo Nhân hắc giáp cười lạnh một tiếng nói.

“Được rồi, trước khi ta có thể đối phó Hậu Thổ, đừng để Ma tộc xuất hiện trước mặt Địa Phủ.

Còn nữa, thay ta tu phục ba kiện chí bảo kia trước đi.

Có Hỗn Nguyên Ma Đỉnh trong tay, muốn tu phục, hẳn sẽ không tốn quá nhiều thời gian!” Nam tử lạnh lùng ngắt lời hai người, nói.

Sau khi Hậu Thổ đưa Vu Mãng rời đi, liền quay về Luân Hồi Điện của Địa Phủ.

“Hậu Thổ, vừa rồi những công kích kia từ đâu đến, người đó không phải Ma Tổ La Hầu, vậy là vì nguyên nhân gì?” Vu Mãng vừa

về, lập tức hỏi.

Hậu Thổ cưỡng ép đưa Vu Mãng trở về, Vu Mãng cũng đành tạm thời từ bỏ việc chém giết Đạo Nhân hắc giáp kia.

“Vu Mãng, ngươi có biết pháp thành Thánh có ba loại không?” Hậu Thổ hỏi.

“Ba loại nào?

Ta chỉ biết Công Đức Thành Thánh và Dĩ Lực Chứng Đạo!” Vu Mãng thật thà đáp.

Hậu Thổ lắc đầu, mỉm cười nói: “Thành Thánh có ba phương pháp.

Thứ nhất, chính là Dĩ Lực Chứng Đạo, dựa vào thực lực bản thân áp chế thậm chí thay thế Thiên Đạo hoặc Đại Đạo.

Nếu thành công, thực lực sẽ vượt trội hơn Thiên Đạo của hai loại thành Thánh khác, pháp này cũng là thượng thượng chi tuyển!

Thứ hai, đó chính là Trảm Tam Thi Thành Thánh, mượn Tiên Thiên Chí Bảo, ký thác Tam Thi, chém bỏ Thiện Thi, Ác Thi và Tự Ngã Thi, mới có thể thành Thánh, đây là trung tuyển!

Còn về hạ tuyển, chính là Công Đức Thành Thánh.

Chương 236

Hiện tại sáu vị Thánh Nhân Hồng Hoang, cộng thêm ta, kỳ thực đều chỉ dùng phương thức này mà thành Thánh!" Vu Mãng gật đầu, lắng nghe Hậu Thổ tiếp tục.

"Nếu ta không nhầm, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng vậy!" Chỉ nghe Hậu Thổ nói, "Ngài ấy cũng Dĩ Công Đức Thành Thánh, nhưng lại Hợp Đạo.

Từ khi Hợp Đạo, ngài ấy đã là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo, lại không phải là ngài ấy!" "Thiên Đạo không phải ngài ấy sao?" Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy, chỉ có thể coi là nô bộc của Thiên Đạo mà thôi!" Hậu Thổ gật đầu, nói.

Dừng một chút, Hậu Thổ lại nói: "Nhưng, theo những gì ta vừa thấy, vị Ma Tổ La Hầu mặc hắc giáp kia, dường như không sử dụng Công Đức Thành Thánh!

Hắn đã sử dụng phương thức thành Thánh thứ hai, Trảm Tam Thi Thành Thánh!" "Trảm Tam Thi Thành Thánh?

Tức là chém bỏ Thiện Thi, Ác Thi và Tự Ngã Thi, sau đó thành Thánh sao?" Vu Mãng kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, pháp thành Thánh này vô cùng khó khăn, nhưng hôm nay ta đã thấy Thiện Thi, Ác Thi, và sau đó là Tự Ngã Thi mà ta gặp phải ra tay!

Hắn đã Trảm Tam Thi Thành Thánh thành công!" Hậu Thổ nói.

"Có nghĩa là, tuy là một người, nhưng lại có thể tương đương với ba vị Thánh Nhân?" Vu Mãng hỏi.

“Đúng vậy, chính vì vậy, chỉ cần hắn thành Thánh, pháp lực của hắn sẽ mạnh hơn ta rất nhiều!” Hậu Thổ đáp.

“Nhưng theo những gì ta vừa thấy, thực lực của hắn không mạnh hơn Nữ Oa là bao.

Nếu ta sử dụng Khai Thiên thức thứ sáu, ta có nắm chắc có thể chém giết hắn!” Vu Mãng đáp.

“Đó là vì hắn chỉ là một trong Tam Thi mà thôi.

Ma Tổ La Hầu chí ít còn có một Thiện Thân, một Tự Tại Thân nữa!

Đó mới là Ma Tổ La Hầu chân chính.

Nếu ta vừa rồi đến muộn một bước, e rằng Tam Thi của Ma Tổ La Hầu sẽ cùng ra tay, lúc đó dù có Đông Hoàng Chung bảo vệ, cũng khó lòng chống đỡ!” Hậu Thổ lại nói.

“Thì ra là vậy, xem ra Bạch Đạo Nhân mà ta gặp trước đây, chính là Thiện Thân của Ma Tổ La Hầu.

Nếu đã như vậy, ta cần phải giết chết toàn bộ chúng, mới có thể giết chết hắn chân chính!” Vu Mãng cúi đầu, nói.

Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng, sắc mặt hiển lộ vẻ kỳ quái.

Người khác nghe Ma Tổ La Hầu có ba phân thân, đều sẽ cảm thấy e ngại, nhưng Vu Mãng lại nói muốn chém giết cả ba phân thân của Ma Tổ La Hầu!

“Tam Thi đã chém ra, bước tiếp theo, chỉ cần để Tam Thi hợp nhất, như vậy liền có thể chứng đắc Đại Đạo, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!” Hậu Thổ đáp.

“Thế nào là Đại Đạo Thánh Nhân?” Vu Mãng hỏi.

“Đại Đạo Thánh Nhân, là tồn tại siêu việt Thiên Đạo.

Theo ta được biết, người có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, cũng chỉ có một mình Bàn Cổ Đại Thần!" Hậu Thổ đáp.

"Ý của ngươi là, Đại Đạo Thánh Nhân ở trên Thiên Đạo Thánh Nhân?

Hiện tại Ma Tổ La Hầu chỉ cần hợp nhất Tam Thi, liền có thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân?" Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy, chính là như thế!

Cho nên muốn đối phó Ma Tổ La Hầu, chỉ riêng ta là không đủ.

Nếu Ma Tổ La Hầu xuất thế, đó sẽ là kiếp nạn của cả thế giới Hồng Hoang, cho nên Vu Mãng, ta muốn đến Tử Tiêu Cung một chuyến!" Hậu Thổ nói.

"Hậu Thổ, ngươi muốn ta đi gặp Hồng Quân?" Vu Mãng lại hỏi.

"Đúng vậy, Vu Mãng, ta thôi diễn thiên cơ, tiếp theo, Thiên Đạo sẽ có kiếp số, có thể liên quan đến Xiển Giáo và Tiệt Giáo!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

"Phong Thần Bảng?" Vu Mãng vừa nghe, lập tức hỏi.

Chương 237

Vu Mãng dù sao cũng là người xuyên việt, chuyện đời trước đối với hắn tuy rất mơ hồ, nhưng về Phong Thần Bảng, hắn có một chút ký ức.

"Vu Mãng, ngươi biết Phong Thần Bảng sao?" Hậu Thổ kinh ngạc hỏi.

Hậu Thổ sau khi thôi diễn việc này, mới biết sự việc này do Thiên Đình gây ra, còn về danh tự Phong Thần Bảng, nàng không biết.

"Ta chỉ đoán thôi, Hậu Thổ, tiếp tục đi!" Vu Mãng hỏi.

"Đây là cơ hội của kiếp này, Vu Mãng, nếu ngươi có thể tham dự kiếp này, chưa chắc đã không có cơ hội thành Thánh!" Hậu Thổ lại nói.

"Nhưng nếu kiếp này thực sự xuất hiện, cũng là tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, có liên quan gì đến ta?" Vu Mãng hỏi.

"Điều đó chưa chắc!" Hậu Thổ mỉm cười nói, "Ta sẽ mời nhân vật chính của lượng kiếp này, việc này có một phần nhân quả phải tính toán, nhưng không thể cố kỵ nhiều như vậy được nữa!" "Nhân vật chính của lượng kiếp?" Vu Mãng nghe xong, hơi bất ngờ.

"Tên là Khương Tử Nha, ta đã bảo Khoa Phụ đi thỉnh hắn.

Ngươi chỉ cần thu hắn làm đồ đệ, như vậy, ta liền có thể tham dự lượng kiếp này.

Còn về kết quả của lượng kiếp này ra sao, ta cũng sẽ không biết!" Hậu Thổ nói.

"Khương Tử Nha?" Vu Mãng vừa nghe, phản ứng, Khương Tử Nha không phải chính là người chấp hành Phong Thần Bảng sao?

Nhanh chóng, Khoa Phụ liền dẫn Khương Tử Nha đến, chỉ thấy Khương Tử Nha quỳ trước mặt Vu Mãng và Hậu Thổ, nói: "Tiểu nhân Khương Thượng, bái kiến Hậu Thổ nương nương, Vu Mãng Đại Thần!" Vu Mãng lần đầu tiên nghe người khác xưng hô như vậy, hỏi: "Khương Tử Nha?" "Đúng vậy, tiểu nhân chính là Khương Thượng, Khương Tử Nha!" Khương Tử Nha đáp.

Hậu Thổ chớp mắt với Vu Mãng, truyền âm nói: "Vu Mãng, lừa hắn đi, để hắn làm đệ tử của ngươi!" Vu Mãng suy nghĩ một lát, rồi nói: "Hồn phi phách tán, làm đồ đệ của ta?" "..." Hậu Thổ và Khoa Phụ hai người đồng thời ngây người.

Lời Vu Mãng nói, là dụ dỗ hay uy hiếp?

Khương Tử Nha vừa nghe, càng sợ đến hồn vía lên mây, suýt chút nữa thì bị dọa đến hồn phi phách tán.

Hậu Thổ đành mở miệng nói: "Ta thôi diễn ra ngươi có duyên với Vu Mãng, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của Vu Mãng không?" "Cái gì?

Vu Mãng Đại Thần muốn thu ta làm đồ đệ?

Thật sao?" Vừa nghe lời Hậu Thổ, Khương Tử Nha đại hỉ.

Khương Tử Nha là Nhân tộc.

Nhân tộc, ngoài việc tế bái Thánh Mẫu Nữ Oa ra, còn tế bái một vị Đại Thần, đó chính là Vu Mãng!

Bởi vì Nhân tộc gần như được Vu Mãng cứu, cho nên Nhân tộc có một ngày lễ, gọi là Mãng Phu Tiết!

Ngày lễ này là để kỷ niệm ngày sinh của Mãng Phu đầu tiên của Vu tộc, Vu Mãng.

Cho nên danh tiếng của Vu Mãng, trong Nhân tộc, vô cùng vang

dội, gần như không ai không biết!

Một Hồng Hoang Đại Thần như vậy hiện tại nguyện ý thu Khương Tử Nha làm đồ đệ, tự nhiên hắn sẽ nguyện ý rồi!

"Khương Tử Nha, ngươi phải hiểu rõ, đã muốn trở thành đệ tử của Vu Mãng, thì nhất định phải hiểu rõ, nếu phản bội, trong Tam Giới, sẽ không có chỗ dung thân!" Hậu Thổ lại nói.

"Đệ tử minh bạch, đệ tử nguyện ý!" Khương Tử Nha sợ Vu Mãng sẽ đổi ý, cho nên quỳ xuống trước Vu Mãng khấu ba cái dập đầu vang dội.

"Đã bái ta làm sư, vậy ta thu ngươi làm đệ tử là được rồi.

Chỉ là trong tay ta cũng không có Pháp Bảo nào để tặng, ở đây có một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy tặng cho ngươi đi!" Vu Mãng tùy tay lấy ra một cây xà trượng, liền muốn tặng cho Khương Tử Nha.

Vu Mãng phát hiện xà trượng từ thi thể của Vạn Độc Đằng Xà kia, chỉ là xà trượng đã bị chém thành hai nửa, trên người Vu Mãng cũng không còn Pháp Bảo nào khác để tặng người.

Hậu Thổ liền vội ngăn cản, nói: "Vu Mãng, vật này trên đó có kịch độc, Khương Tử Nha hiện tại pháp lực thấp kém, kiện Pháp Bảo này đối với hắn quá trân quý, sẽ bị những Tu Đạo chi nhân khác cướp đi!" Hậu Thổ lấy ra một viên châu, nói: "Đây là Hỗn Thổ Châu, đeo trên người có thể khiến người ta tâm thần an tĩnh, đối với việc tu đạo có trợ giúp lớn.

Ta sẽ tặng ngươi một bộ công pháp, hy vọng ngươi tu luyện tốt, sau này có thể thành đại khí!" Khương Tử Nha nhận Hỗn Thổ Châu, lập tức kích động, quỳ lạy Vu Mãng và Hậu Thổ: "Tạ ơn Sư Tôn, tạ ơn Sư Mẫu!" Hậu Thổ nghe lời Khương Tử Nha, mặt nàng đỏ bừng

một trận nói: “Nói bậy!

Sư Mẫu?” “Hậu Thổ nương nương, ở nhân gian chúng con đồn rằng, ngài và Vu Mãng Đại Thần là một đôi phu thê, chẳng lẽ không phải sao?” Khương Tử Nha ngẩn ra, hỏi.

“Không phải!” Vu Mãng thật thà đáp.

Chương 238

"Thì ra là vậy, tiểu nhân vừa rồi mạo phạm rồi, xin Hậu Thổ nương nương thứ tội!" Khương Tử Nha vội vàng nói.

Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói thẳng thừng như vậy, không biết vì sao, trong lòng có chút oán khí nhàn nhạt, nhưng lại không biết oán khí từ đâu mà có, đành thôi.

Khi Khương Tử Nha rời đi, Hậu Thổ nói: "Khương Tử Nha, nếu có người muốn thu ngươi làm đệ tử, thì cứ đi.

Nhưng hãy nhớ kỹ, đệ tử của Vu Mãng, khi làm đệ tử của người khác, cũng chỉ là đi làm gián điệp mà thôi!" "Tử Nha cẩn ký nương nương giáo huấn!" Khương Tử Nha hành lễ nói.

Sau khi Khương Tử Nha trở lại nhân gian, Hậu Thổ mới nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, chuyến này đi Tử Tiêu Cung, ngươi phải nhớ kỹ giao đàm với Đạo Tổ.

Ta có thể ra tay đối phó La Hầu, nhưng ta cũng cần sự giúp đỡ của người khác.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Địa Phủ của ta cũng thiếu nhân tài, cần có người chi viện!" "Ta hiểu rồi, ta muốn cùng Thiên Đình giành người!" Vu Mãng đáp.

Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng, trong lòng có chút lo lắng, nhưng đáng tiếc là nàng không có cách nào rời khỏi Địa Phủ.

Hậu Thổ nghĩ rồi, nói: "Vu Mãng, không bằng ngươi mang Thường Nga đi cùng đi!" "Thường Nga?

Ta mang nàng đi làm gì?" Vu Mãng đáp.

"Ngươi không biết làm thế nào để đến Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, nơi đó địa vực vô cùng rộng lớn, Thường Nga hẳn là biết đường đi!

Để ta giải thích cho ngươi!" Hậu Thổ nói.

"Được thôi, nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đi cùng Thường Nga vậy!" Vu Mãng đành đồng ý.

Cảnh giới của Thường Nga hiện tại cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên Cửu Trọng cảnh giới.

Bởi vì Hậu Thổ bồi dưỡng, cho nên thực lực của Thường Nga cũng trưởng thành đến một cảnh giới khá tốt.

Với thực lực của Thường Nga, muốn đến Tử Tiêu Cung hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi Vu Mãng và Thường Nga rời đi, Hậu Thổ nghĩ rồi, tế xuất Hỗn Độn Chung, chỉ thấy trên tay Hậu Thổ xuất hiện một đạo quang mang, một đạo quang mang đó chìm vào trong Hỗn Độn Chung.

Trong chớp mắt, Hỗn Độn Chung bạo phát ra một tiếng vang trời động đất, sau một lúc lâu, tiếng chuông đó mới biến mất.

Hậu Thổ lẩm bẩm: "Lần này thiên cơ hỗn loạn, phỏng chừng bất kể là ai, cũng không thể thôi diễn ra được nữa!" Vu Mãng và Thường Nga cùng nhau đi về phía Tử Tiêu Cung.

Từ đây đến Tử Tiêu Cung, cần phải xuyên việt không gian trước.

Vu Mãng hiện tại đã lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, tự nhiên có thể rời khỏi Hồng Hoang Đại Địa.

Thường Nga chỉ dẫn đường cho Vu Mãng, Vu Mãng phát hiện trước mặt là một mảnh tinh vực, đó là thế giới bên ngoài Hồng Hoang.

"Vu Mãng Tổ Vu, Hậu Thổ nương nương, đoạn đường tiếp theo

là nguy hiểm nhất.

Ở đây sẽ có một đoạn Hồng Hoang Loạn Lưu, chỉ cần bị Loạn Lưu cuốn vào, không ai biết sẽ bị cuốn đi đâu!

Thậm chí có thể sẽ vẫn lạc ở đó!" "Cho nên chỉ cần tiến vào đó, nhất định phải vạn sự cẩn thận.

Nếu thực sự không may để ta gặp Hồng Hoang Loạn Lưu, ta nhất định phải tránh đi.

Loại Loạn Lưu này, ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ bị uy hiếp!" "..." Thường Nga ở bên cạnh Vu Mãng lẩm bẩm một số điều Hậu Thổ dặn dò.

Lúc đó Thường Nga phát hiện, Vu Mãng không tiếp tục phi hành, khiến Thường Nga ngạc nhiên, Thường Nga hỏi: "Vu Mãng Tổ Vu, sao vậy?" "Cái gọi là Hồng Hoang Loạn Lưu, không phải những thứ này sao?" Vu Mãng chỉ vào xa xa, một đạo phong bạo màu bạc cuộn sóng về phía bên cạnh.

Phong bạo có thể kéo dài ức vạn dặm, căn bản không thể tránh né được.

"Sao lại thế?

Vu Mãng Tổ Vu, chúng ta mau quay về!

Nếu thực sự bị Hồng Hoang Loạn Lưu cuốn vào, ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm!" Thường Nga mặt cười tái nhợt, nói.

Chương 239

“Quay về?

Ngươi có thể quay về sao?

Có Hồng Hoang Loạn Lưu thì sao chứ, cứ bổ nó ra là được!” Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn tay cầm cự phủ, xông ra ngoài.

Thường Nga ngây người, đó là Hồng Hoang Loạn Lưu a, Hậu Thổ nương nương đã dặn dò đi dặn dò lại ba lần, một khi gặp phải, nhất định phải lập tức lùi lại, nếu không bị cuốn vào, có thể cửu tử nhất sinh.

Nhưng Vu Mãng lại trực tiếp xông ra ngoài.

Thường Nga ở phía sau trân trân nhìn Vu Mãng xông lên, cắn chặt răng, đi theo sau Vu Mãng.

Phong bạo màu bạc trước mặt cuộn sóng về phía bên cạnh, nơi nó đi qua, mảnh tinh vực này lập tức bạo tạc và bị xé nát.

Uy lực của Hồng Hoang Loạn Lưu, thậm chí còn mạnh hơn một đòn của Thánh Nhân!

Nhưng Vu Mãng lại giơ Ám Huyết Phủ lên, chém một nhát về phía trước, mười sáu bội Bàn Cổ chi lực!

Đã ra tay, thì nhất định phải toàn lực nhất kích.

Vu Mãng căn bản không giữ lại chút sức lực nào, dưới một rìu, Hồng Hoang Loạn Lưu trước mặt kia dường như có thể hủy diệt thế giới, bị Vu Mãng chém thành hai nửa, lướt qua bên cạnh Vu Mãng.

Thường Nga thân thể run rẩy, nhắm mắt lại, tưởng rằng chắc chắn phải chết.

Vu Mãng đẩy nàng rồi mới nói: “Thường Nga, đi mau, đừng ở đó ngây người nữa!” “Vừa rồi... vừa rồi Hồng Hoang Loạn Lưu đâu rồi?” Trên mặt Thường Nga tràn đầy vẻ chấn kinh, thấy Hồng Hoang Loạn Lưu đã đi qua, nàng và Vu Mãng đều không hề hấn gì.

“Ta đã bổ nó ra rồi, đi mau.

Không cần bao lâu, ta liền có thể đến Tử Tiêu Cung!” Vu Mãng nói xong, liền bay về phía trước.

Bổ ra rồi?

Sắc mặt Thường Nga cực kỳ kỳ quái.

Hậu Thổ nương nương không phải nói, trừ phi là Thánh Nhân, nếu không bất kể ai rơi vào Hồng Hoang Loạn Lưu, đều sẽ bị cuốn đi, có thể sẽ vẫn lạc sao?

Nhưng Thường Nga không tìm ra lời giải thích, chỉ biết rằng, Hồng Hoang Loạn Lưu kia dường như cũng không thể làm gì được vị Tổ Vu trước mặt này!

Ba ngày sau, khi Vu Mãng nhìn thấy Tử Tiêu Cung trước mặt, hắn có thể cảm nhận được Tử Tiêu Cung dường như có Thiên Đạo Pháp Tắc.

Loại Pháp Tắc này tương tự với Pháp Tắc mà Vu Mãng lĩnh ngộ, nhưng lại dường như không giống.

“Cuối cùng cũng đến rồi.

Vu Mãng Tổ Vu, đây chính là Tử Tiêu Cung sao?” Thường Nga hỏi.

“Trông đúng là như vậy!” Vu Mãng gật đầu, nói, “Ta vào gặp vị Đạo Tổ kia thôi!” Vu Mãng đối với Đạo Tổ không có chút kính ý nào, thậm chí còn cảm thấy Đạo Tổ nợ hắn gì đó.

Dù sao năm nghìn năm trước, nếu không phải Hồng Quân, Nữ Oa đã bị Vu Mãng chém rồi.

Cho nên Vu Mãng căn bản sẽ không e ngại Hồng Quân, nhưng Thường Nga thì khác.

Thường Nga từ khi sinh ra đã biết Hồng Quân, biết rằng Hồng Quân là tồn tại đại diện cho Thiên Đạo, lại là lão sư của Hồng Hoang Lục Thánh, thậm chí Hậu Thổ cũng phải gọi một tiếng lão sư.

"Hồng Quân, ngươi có ở đây không?" Vu Mãng lớn tiếng hô.

Hồng Quân, ngươi có ở đây không?!

Hồng Quân, ngươi có ở đây không?!!

Hồng Quân, ngươi có ở đây không?!!!

Âm thanh vang vọng mấy lần, tình hình bên trong Tử Tiêu Cung Thường Nga không biết, nhưng hiện tại Thường Nga gần như muốn phát điên rồi, nghe xem?

Chương 240

Vu Mãng trực tiếp hô danh tự Hồng Quân Đạo Tổ, hỏi người ta có ở đó không?

Cũng quá là không khách khí rồi, không, thái độ của Vu Mãng đơn giản là đáng ghét!

Ai lại có thể không khách khí như vậy mà đến thăm người khác, quá kiêu ngạo rồi!

Một vị Hồng Quân Đạo Tổ danh chấn Tam Giới, ngay cả Thánh Nhân cũng phải xưng lão sư a!

Tam Giới đạo thuật, đều do ngài truyền đạo, Thường Nga thực sự sợ Hồng Quân sẽ đột nhiên ra tay giáng Thiên Phạt giết chết Vu Mãng!

"Ta ở đây, các ngươi vào đi!" Tiếng Hồng Quân truyền ra, âm thanh không vui không giận, vô cùng bình đạm, dường như không hề tức giận vì sự vô lễ vừa rồi của Vu Mãng.

Thường Nga nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: "Vu Mãng Tổ Vu, ngươi có thể khách khí một chút không?

Đó là Đạo Tổ a!

Ngài ấy Hợp Đạo, hiện tại chính là Thiên Đạo!" "Hợp Đạo, đã như vậy, thì không vui không buồn, nhiều nhất cũng chỉ là một người công cụ thôi!" Vu Mãng nói xong, liền đi về phía Tử Tiêu Cung.

"Người công cụ?

Ý gì?" Thường Nga lẩm bẩm một câu, liền theo Vu Mãng đi vào.

Đại điện bên trong Tử Tiêu Cung trông không lớn, nhưng năm đó

lại có thể dung nạp hơn ba nghìn Tử Tiêu Khách, có thể biết thực tế bên trong lớn hơn rất nhiều so với mắt thường thấy!

Sau khi Vu Mãng và Thường Nga tiến vào Tử Tiêu Cung, liền phát hiện một vị Đạo Nhân đang ngồi ở trung tâm Tử Tiêu Cung, người này chính là Hồng Quân Đạo Nhân mà Vu Mãng đã thấy.

Hồng Quân thần sắc đạm nhiên nói: "Vu Mãng, ngươi lần này đến Tử Tiêu Cung của ta, có việc gì quan trọng sao?" Hồng Quân nhìn Vu Mãng, chỉ là trong lòng Hồng Quân cũng có chút lạ lùng.

Theo lý thì chuyện trong thiên hạ, ngài đều có thể thôi diễn ra, nhưng duy chỉ có chuyện của Tổ Vu trước mặt này, Hồng Quân lại căn bản không thể thôi diễn ra.

Thật là một chuyện kỳ lạ!

"Hồng Quân, ngươi nhớ rõ chuyện để Vu tộc của ta tiến vào Địa Phủ rồi chứ?" Vu Mãng hỏi.

"Tự nhiên nhớ rõ!" Hồng Quân đáp.

"Vậy ngươi cũng nên biết chuyện Ma Tổ La Hầu chứ?" Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy!" Hồng Quân đáp.

"Vậy việc Ma Tổ Trảm Tam Thi Thành Thánh, ngươi có biết không?" Vu Mãng lại hỏi.

"Chuyện này ta đã hơi đoán được, không nằm ngoài dự liệu của ta!" "Một câu 'nằm ngoài dự liệu' là xong sao?

Ma Tổ La Hầu Trảm Tam Thi Thành Thánh, Thánh Nhân bình thường cũng căn bản không ứng phó nổi.

Ngươi muốn Vu tộc của ta đi đối phó loại Ma Tổ như vậy, chuyện này, ngươi phải cho ta một lời giải thích!" Lời của Vu Mãng,

khiến trong lòng Thường Nga giật thót, lén lút nhìn về phía Hồng Quân, Hồng Quân lại không hề lộ ra vẻ giận dữ.

Nhìn dáng vẻ của Hồng Quân, dường như Hồng Quân thực sự không có cảm xúc vậy.

Hồng Quân sẽ không vì có người vũ nhục, bất kính mà tức giận, giống như một người không có cảm xúc vậy!

Nếu không như vậy, Vu Mãng cũng quá là to gan rồi, dám nói chuyện như thế với Hồng Quân, phỏng chừng trên Hồng Hoang Đại Địa không có mấy người dám đâu!

"Việc này quả thật là sai sót của ta.

Nếu La Hầu Trảm Tam Thi Thành Thánh, thì chỉ dựa vào một vị Thánh Nhân, cũng không có cách nào có thể chém giết hắn!

Việc này, cần có Thánh Nhân khác ra tay!" Hồng Quân nói.

"Hồng Quân, ngươi là kẻ thù của Ma Tổ La Hầu phải không?

Nếu hắn thoát ra, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào ngươi cũng biết rồi.

Đã như vậy, ngươi không nên cho Vu tộc của ta một chút lợi lộc sao?" Vu Mãng hỏi.

Chương 241

Vu Mãng đến đây lần này, ngoài vì Phong Thần, còn vì Ma Tổ La Hầu!

Vu Mãng không hiểu vì sao La Hầu lại ở trong Địa Ngục.

Với thực lực của hắn, nếu giáng lâm Hồng Hoang, thì trừ Hồng Quân ra, e rằng không ai có thể một trận chiến với hắn.

"Ma Tổ La Hầu tuy thực lực cường đại, nhưng trong Địa Ngục có cấm chế do Thiên Đạo lưu lại, Ma Tổ La Hầu căn bản không thể thoát ra khỏi đó.

Còn về việc Vu tộc hiện tại xuất hiện ở Huyết Trì, nếu đã như vậy, ta liền ban cho ngươi Linh Mạch Trận!" "Trận pháp này không có bất kỳ hiệu quả công kích phòng ngự nào, nhưng có thể khiến những Vu tộc sinh ra trong Vu Huyết Trì có thiên phú hơn người!" Hồng Quân nói với Vu Mãng.

Vu Mãng nghe xong, đại hỉ, lập tức nhận lấy ba trăm sáu mươi lá Linh Mạch Trận Kỳ kia.

Đúng lúc đó, chỉ nghe bên ngoài Tử Tiêu Cung, đột nhiên xuất hiện hai giọng nói: "Đệ tử Hạo Thiên (Dao Trì), đặc ý đến bái kiến lão sư!" "Người Thiên Đình đến rồi, Ngọc Đế và Vương Mẫu!" Thường Nga kinh ngạc nói.

Năm nghìn năm thời gian, chuyện Thiên Đình đổi chủ đã sớm truyền khắp Tam Giới, không ai không biết, đồng tử dưới trướng Hồng Quân sẽ kế thừa vị trí chủ Thiên Đình.

Nhưng năm nghìn năm trôi qua, tuy Hạo Thiên đã trở thành Ngọc Đế, nhưng lại không có được quyền thế như ý muốn, bởi vì dưới

trướng Hạo Thiên căn bản không có tồn tại cường đại nào.

Thiên Đình như vậy, chẳng khác nào một cái vỏ rỗng, còn có tác dụng gì chứ?

Lần này Hạo Thiên đến là vì điều này, cần có người hỗ trợ!

Hạo Thiên hiện tại lại có hùng tâm tráng chí, muốn trở thành Tam Giới Chi Chủ, một Tam Giới Chi Chủ danh xứng với thực, chứ không phải cái danh hiệu hữu danh vô thực hiện tại!

"Các ngươi vào đi!" Hồng Quân đạm đạm nói.

Vu Mãng và Thường Nga thấy một đôi nam nữ đi vào, chỉ thấy nam tử kia lớn lên vô cùng anh tuấn, chỉ là anh tuấn đến mức hơi quá đáng, da dẻ mịn màng trắng nõn, thậm chí còn giống phụ nữ hơn, nếu để tóc dài, có lẽ thực sự sẽ bị người ta nhầm thành phụ nữ.

Nữ tử kia thì có khuôn mặt búp bê, để hai bím tóc, mặc một bộ trường quần màu vàng, trường quần thậm chí còn kéo lê trên đất, trông đẹp đẽ cao quý.

Hai vị đó chính là Thiên Đình Chi Chủ, Hạo Thiên Ngọc Đế và Dao Trì Vương Mẫu!

Dao Trì Vương Mẫu thần tình lạnh lùng, khi đi, ánh mắt quét qua mặt Vu Mãng.

Chỉ một cái liếc mắt, Dao Trì Vương Mẫu toàn thân không khỏi run lên.

Mắt Dao Trì Vương Mẫu trợn lớn, trong mắt nàng lộ ra hai đạo dị dạng chi sắc.

"Dao Trì, nàng sao vậy?" Hạo Thiên nhíu mày hỏi.

Dao Trì không để ý đến Hạo Thiên, chỉ thấy nàng đi về phía Vu Mãng, dường như có chút kích động, ngay cả giọng nói cũng hơi run

rẩy, nói: “Bản cung là Thiên Đình Dao Trì Vương Mẫu, không biết danh húy của Đạo hữu là gì!” “Tổ Vu Vu Mãng!” Vu Mãng đáp.

“...

Ngươi thực sự là Vu Mãng Tổ Vu?

Quá tốt rồi...

Khụ, Vu Mãng Tổ Vu, ngươi đến đây vì việc gì?” Dao Trì nhìn Vu Mãng, trong lòng vô cùng mừng rỡ, che giấu sự ngượng ngùng của mình, nói.

Năm nghìn năm thời gian, Dao Trì từ đồng tử của Hồng Quân đã trở thành chủ Thiên Đình.

Thiên Đình vốn là một nơi thánh địa tu luyện, Dao Trì được Hồng Quân truyền thụ công pháp và có được công đức, khiến cảnh giới của nàng đột phi mãnh tiến.

Hiện tại bất kể Hạo Thiên hay Dao Trì, đều đã đạt đến cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, dù sao nếu không có thực lực, cũng không ngồi vững được vị trí đó.

Chỉ là Dao Trì lại biết, ma căn của nàng đã cắm rễ sâu, đời này e rằng khó lòng thoát khỏi tâm ma!

Danh tự Vu Mãng không ngừng xuất hiện trong đầu Dao Trì, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng Dao Trì đối với vị Tổ Vu anh dũng vô song này lại ngưỡng mộ từ lâu!

Muốn hóa giải ma chủng, chỉ có hai phương pháp: một là để Vu Mãng trở thành Đạo Lữ của Dao Trì, hai là giết chết Vu Mãng!

Dao Trì không muốn chọn phương pháp thứ hai, chỉ là phương pháp thứ nhất cũng không dễ dàng.

Quan trọng nhất là, Dao Trì đã năm nghìn năm không nghe tin tức

của Vu Mãng, hôm nay ở đây thấy Vu Mãng, Dao Trì tự nhiên vô cùng cao hứng.

Chương 242

Thái độ của Dao Trì đối với Vu Mãng lại khiến Hạo Thiên trong lòng ghen tị và phẫn nộ.

Hạo Thiên và Dao Trì cùng nhau lớn lên, nhưng hắn chưa từng thấy Dao Trì có thái độ tốt như vậy.

Hạo Thiên cũng biết Dao Trì dường như vẫn luôn thích Vu Mãng, tự nhiên đối với Vu Mãng cũng không có hảo cảm.

Vì vậy, hiện tại Hạo Thiên trong lòng tràn ngập ghen tị, trong miệng nói: "Nguyên Vu Mãng Tổ Vu, chính là vị Tổ Vu năm xưa suýt chết trong tay Nữ Oa nương nương đó sao?" Vu Mãng không nói gì, Thường Nga liền bất mãn nói: "Hạo Thiên Ngọc Đế, ý ngươi là gì?

Ngươi biết mình đang mạo phạm Vu Mãng Tổ Vu không?" "Ta chỉ nói thật thôi!" Hạo Thiên cười lạnh nói, "Chẳng lẽ ta nói có sai sao?

Năm ngàn năm trước đại chiến Vu Yêu, Vu tộc Tổ Vu hầu như diệt vong, đều là vì một vị Vu Mãng Tổ Vu đắc tội Nữ Oa nương nương!" "Đủ rồi, Hạo Thiên!" Dao Trì cau mày nói.

"Ta nào có sai, Vu Mãng Tổ Vu, ngươi thấy sao?

Nếu không phải ngươi, Vu tộc cũng sẽ không trở nên thảm hại như vậy!" Hạo Thiên nhìn chằm chằm Vu Mãng rồi lại cười nói, "Cũng không trách ngươi, Vu Mãng Tổ Vu, dù sao ngươi cũng chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi, làm sao có thể so với Thánh nhân?" "Hiện tại Vu tộc chỉ có thể chui rúc trong Địa Phủ, đúng rồi, Vu Mãng Tổ Vu, ta nên nói cho ngươi một chuyện, Địa Phủ kỳ thực cũng nên thuộc quyền quản lý của Thiên Đình ta, cho nên ngươi cũng có thể gọi ta là..." Hạo Thiên kia tuy trông tuấn tú, nhưng khuôn mặt lại vô cùng

xấu xí.

Hạo Thiên vốn đã chuẩn bị tốt cho một trận đánh, thực lực Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, hắn sẽ không sợ Vu Mãng, hơn nữa ở đây có Hồng Quân, Hạo Thiên vẫn luôn cho rằng Hồng Quân là người của mình, chỉ cần Hồng Quân ở đây, nhất định sẽ bảo vệ mình.

Ngay lúc đó, Hạo Thiên đột nhiên phát hiện một nắm đấm bay thẳng vào mặt mình.

Nắm đấm kia trong nháy mắt phóng đại, đánh trúng mặt Hạo Thiên.

Khuôn mặt tuấn tú, đẹp trai của Hạo Thiên lập tức lõm xuống, cả người bay ngược ra sau, đâm sầm vào tường Tử Tiêu Cung.

Thường Nga và Dao Trì đều ngớ người, không dám tin có người dám động thủ ở đây.

Đây là nơi nào?

Đây chính là Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Hồng Quân Đạo Tổ, động thủ ở loại nơi này, chẳng lẽ không muốn mạng sao?

Các Tam Thiên Tử Tiêu Khách năm xưa, cũng không có một vị nào dám làm ra loại chuyện này ở đây, những đại năng Hồng Hoang kia không dám làm, bây giờ Vu Mãng lại dám làm!

Vu Mãng nào có nương tay, một quyền đánh ra xong, Vu Mãng rút phủ đầu sau lưng ra, Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực và Lực Chi Pháp Tắc cùng lúc xuất thủ, một phủ này mà chém trúng Hạo Thiên, Hạo Thiên chắc chắn phải chết.

"Không, lão sư, cứu ta!" Hạo Thiên la lớn.

Chỉ thấy sau lưng Hồng Quân xuất hiện một đạo Pháp Luân, Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Được rồi, Vu Mãng, ngươi đã dạy dỗ hắn rồi,

vậy tha cho hắn đi!" Pháp Luân của Hồng Quân vừa xuất hiện, Vu Mãng cảm thấy không thể động đậy, trong lòng Vu Mãng vô cùng kinh ngạc, Pháp Luân của Hồng Quân không phải Tiên Thiên Chí Bảo bình thường đơn giản như vậy.

Mà là Thiên Đạo Pháp Luân, có thể ngăn cản Vu Mãng ra tay chém giết Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn Ám Huyết Phủ chỉ cách mình chưa đầy một xích, thậm chí có thể nhìn rõ những hoa văn điêu khắc trên Ám Huyết Phủ và mùi máu tanh trên hoa văn.

Sau lưng Hạo Thiên toát đầy mồ hôi lạnh, chưa từng cảm thấy cái chết gần đến như vậy!

Cái tên Vu Mãng này thật sự dám giết mình!

Trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ, cái tên Tổ Vu này dám vô pháp vô thiên như vậy sao?

Hạo Thiên mặt đầy máu tươi, vừa tức giận vừa sợ hãi, vừa mở miệng, liền thấy Ám Huyết Phủ của Vu Mãng lại lần nữa chém xuống, phủ đầu kia đột phá sự ràng buộc của Thiên Đạo Pháp Luân, chém thẳng vào người Hạo Thiên.

Trên người Hạo Thiên lập tức bùng nổ một đạo kim quang, đó là bản mệnh pháp bảo của Hạo Thiên, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hạo Thiên Tháp!

Hạo Thiên Tháp có tác dụng phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, nhưng bây giờ ở trước mặt Hạo Thiên, lại là Ám Huyết Phủ.

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Hạo Thiên bị chém bay ra ngoài, lồng ngực hắn nổ tung, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim đang đập ở đó.

Hiện tại Hạo Thiên toàn thân đầy máu tươi, ngay cả Hạo Thiên Tháp cũng suýt bị chém thành hai nửa, nội tâm Hạo Thiên giờ đây tràn ngập sợ hãi, đôi mắt nhìn chằm chằm Vu Mãng.

"Hạo Thiên, hãy xin lỗi Vu Mãng!" Hồng Quân đột nhiên mở miệng nói.

Hồng Quân tuy tiếp xúc với Vu Mãng không nhiều, nhưng hiểu tính khí của Vu Mãng, nếu không ngăn cản, Vu Mãng sẽ tiếp tục ra tay, một kẻ mãng phu đích thực, làm việc không màng bất cứ hậu quả nào, chỉ cần đạt được mục đích, sẽ không tiếc bất cứ giá nào!

Nữ Oa chính là tấm gương!

Chương 243

Hạo Thiên hiện tại bị Vu Mãng trọng thương, trong lòng bất luận có ý gì, hiện tại cũng phải xin lỗi Vu Mãng.

"Vu Mãng Tổ Vu, ta xin lỗi vì những lời ta vừa nói, xin ngươi tha thứ!" Hạo Thiên trong lòng vô cùng uất ức, nhưng không có cách nào.

"Vu Mãng Tổ Vu, quả nhiên như lời đồn, thật lợi hại!" Dao Trì nhìn Vu Mãng, mắt sáng lên.

Quả nhiên Vu Mãng như lời đồn, ra tay liền không nương tình, Hạo Thiên trước mặt Vu Mãng, đơn giản như một phế vật!

Người dũng mãnh vô song như vậy mới là nam nhân đích thực!

Trong lòng Dao Trì nghĩ như vậy.

Bộ dạng của Dao Trì, khiến Thường Nga cảm thấy kỳ lạ, ánh mắt Dao Trì nhìn Vu Mãng, có chút giống ánh mắt ái mộ?

Giống với ánh mắt của những thiếu nữ Vu tộc nhìn Vu Mãng quá rồi!

"Hạo Thiên, Dao Trì, mục đích của nhữ đẳng, ngô đã rõ, chuyện này ngô sẽ có sắp xếp!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Nghe lời Hồng Quân, Hạo Thiên lập tức quỳ trên mặt đất, trên mặt hắn đầy máu tươi, nhưng Hạo Thiên không hề bận tâm, vừa dập đầu với Hồng Quân, vừa nước mắt chảy ròng nói: "Lão sư, Thiên Đình của ta thảm quá a!" Thường Nga và Dao Trì nhìn Hạo Thiên, sắc mặt hai người đều trở nên cổ quái.

Dao Trì càng cảm thấy mất mặt, Hạo Thiên quá mất mặt rồi, đường đường là chủ Thiên Đình!

Thường Nga thì chưa từng thấy ai như vậy, ngay cả những đại năng Hồng Hoang chết đi cũng không đến mức như Hạo Thiên.

Vu Mãng nhìn Hạo Thiên, thần tình không đổi.

Hạo Thiên lại như không nhìn thấy biểu tình của người khác, tiếp tục diễn, chỉ thấy Hạo Thiên la lớn: "Lão sư a ~ Thiên Đình của ta thật không cha không mẹ, không huynh không đệ, Thiên Đình của ta rõ ràng là chủ Tam Giới, nhưng lại không có ai nghe lời của ta cả!" "Lão sư a ~ Thiên Đình của ta thật sự chỉ có một cái Thiên Đình rỗng tuếch, trong tay ta căn bản không có người tài, cũng không có ai có thể giúp ta quản lý Thiên Đình này, ta thậm chí ngay cả năng lực quản lý nhân gian cũng không có a!" "Lão sư a ~ những Thánh nhân kia căn bản không để Thiên Đình của ta vào mắt, chỉ cần bọn họ xuất ngôn can thiệp, Thiên Đình của ta liền vĩnh viễn không thể trở thành chủ Tam Giới, vĩnh viễn không thể quản lý nhân gian a, xin lão sư minh xét!" "..." Hạo Thiên quỳ trước mặt Hồng Quân, cứ như một đứa trẻ lăn lộn ăn vạ, mặt đầy máu tươi và nước mũi, cộng thêm biểu cảm vô cùng khoa trương.

Hồng Quân nghe xong, nhàn nhạt nói: "Vậy nhữ dục như hà?" Lời của Hồng Quân, vừa đúng ý Hạo Thiên, mục đích của hắn ở đây chính là muốn Hồng Quân một chuyện, hiện tại vừa nghe lời Hồng Quân, lập tức kêu lên: "Lão sư, Hạo Thiên muốn thỉnh lão sư giúp đỡ tìm kiếm đại năng chi nhân, phụ trợ Hạo Thiên quản lý Thiên Đình!" "Ngô đã minh bạch ý của nhữ, ngô đã chuẩn bị Phong Thần Bảng, đây chính là lượng kiếp, người ứng kiếp đều lên Phong Thần Bảng, để nhữ sử dụng!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

"Lão sư thật sao?" Hạo Thiên nghe lời này, vừa kinh vừa mừng, Hạo Thiên lập tức quỳ xuống, lại dập đầu với Hồng Quân nói: "Lão sư, ta biết lão sư nhất định sẽ không bạc đãi Thiên Đình của ta, ta đã nói rồi, Dao Trì, ta nói có đúng không?" "Ta đã nói lão sư nhân nghĩa

vô song, đối xử với ta cực tốt, lần này lão sư nhất định sẽ che chở cho ta, có lão sư ở đây, Thiên Đình của ta sau này lo gì không hưng thịnh?" "Nhưng lão sư, làm sao để những đại năng kia nhập Thiên Đình của ta?" Thần tình Hồng Quân vẫn bình tĩnh, nói: "Ngày sau sẽ rõ!" "Kể từ khi lão sư quyết định, chắc sẽ không quá tệ, nhưng nếu có thể, ta hy vọng có thể có tất cả các tồn tại cấp Chuẩn Thánh nhập Thiên Đình của ta!" Hạo Thiên lập tức mở miệng sư tử, nói.

Dao Trì nghe Hồng Quân đáp ứng một chuyện, cũng vô cùng cao hứng, là một trong những chủ nhân Thiên Đình, nếu Thiên Đình có thể hưng thịnh, sao lại không vui?

Nhưng lúc đó, Vu Mãng lại đột nhiên nói: "Hồng Quân, ta cũng có một việc cần ngươi ra tay!" Vu Mãng vừa mở miệng, lại không giống Hạo Thiên, Hạo Thiên cầu xin Hồng Quân, Vu Mãng trực tiếp yêu cầu Hồng Quân, Hạo Thiên trong lòng phẫn nộ, vừa định mở miệng quát mắng: "Lớn mật, ..." nhưng ánh mắt của Vu Mãng, lập tức khiến Hạo Thiên nuốt ngược tất cả những lời phía sau vào bụng.

Hạo Thiên lập tức run rẩy, vừa rồi hắn thảm hại như vậy, không dám nói bất cứ lời nào bất kính với Vu Mãng nữa.

"Việc gì?" Hồng Quân không vui không buồn, hỏi.

"Địa Phủ của ta cũng cần người tài quản lý, đã ban Phong Thần Bảng cho Thiên Đình, vậy Địa Phủ của ta cũng cần một bảng, vì ta có quan hệ với Ma tộc, vậy gọi là Phong Ma Bảng đi!

Lượng kiếp lần này, ta cũng cần người tài gia nhập Địa Phủ!" Vu Mãng đáp.

"?" Hạo Thiên nghe lời Vu Mãng, sắc mặt hơi biến, "Địa Phủ rõ ràng có nhiều Vu tộc như vậy, Địa Phủ chẳng lẽ không thuộc quyền quản lý của Thiên Đình ta sao?" Cái tên Vu Mãng này hình như hơi quá đáng rồi, Thiên Đình thiếu người tài là chuyện tốt, dù sao Thiên

Đình vốn thuộc về Yêu tộc, hiện tại Thiên Đình tuy thuộc về Hạo Thiên, nhưng Yêu tộc bên trong đã rời đi hết, Hạo Thiên tương đương với một chỉ huy trọc đầu.

Còn Địa Phủ thì sao?

Vu tộc vốn dĩ cùng với Vu Mãng và Cửu Phượng, có mười bốn vị Tổ Vu, hiện tại lại có Thánh nhân Hậu Thổ, Vu Mãng Địa Phủ lại thiếu người tài sao?

Rõ ràng là vì muốn tranh giành tiên nhân với Thiên Đình mà đề xuất, quá đáng, thật sự quá đáng rồi!

Hạo Thiên hiện tại có chút tức giận đến mức phát điên, nhưng lại có cách nào?

Dù sao Vu Mãng này không phải người bình thường, người này là Tổ Vu, sau trận giao phong ngắn ngủi với Vu Mãng, Hạo Thiên liền hiểu rõ khoảng cách thực lực giữa mình và Vu Mãng lớn đến mức nào.

Cái tên Vu Mãng này là một kẻ điên, căn bản không quan tâm hậu quả, trước mặt Hồng Quân, Vu Mãng cũng dám ra tay, suýt nữa đã chém chết hắn!

Cái tên Tổ Vu này, tạm thời Hạo Thiên không thể chọc vào!

"Địa Phủ từ trước đến nay chưa bao giờ thuộc quyền quản lý của Thiên Đình, Hồng Quân, ta trước nay chưa từng có điều ước đó!" Vu Mãng nhìn chằm chằm Hồng Quân nói.

"Đúng là không có, nhưng Địa Phủ cũng cần người tài sao?" Hồng Quân hỏi.

"Đương nhiên cần, nếu không ai sẽ thay ta đối kháng Ma tộc?

Chương 244

Hồng Quân, chẳng lẽ Vu tộc ta một mình chống lại toàn bộ Ma tộc, như vậy chẳng phải muốn Vu tộc ta diệt vong sao!" Vu Mãng nói.

Hồng Quân nghe xong, trầm ngâm một lát, nói: "Chuyện này ngô cần suy nghĩ, sau này sẽ trả lời nhữ!" Vu Mãng nghe xong, cũng không dây dưa thêm nữa, Vu Mãng liền coi như Hồng Quân đã đồng ý.

Hạo Thiên trong lòng bất mãn, nhưng lại không có cách nào, Hồng Quân nói: "Chuyện này đến đây thôi, Hạo Thiên, Dao Trì, nhữ đẳng có thể về trước!" "Vâng, lão sư!" Hạo Thiên và Dao Trì đồng thời nói.

Sau khi hai người rời đi, Hồng Quân mới đối với Vu Mãng nói: "Vu Mãng, về chuyện La Hầu, ngô sẽ thỉnh một vị Thánh nhân ra tay trợ nhữ!

Với nhữ, Hậu Thổ và Thánh nhân này cùng nhau, ba vị Thánh nhân chi lực, hẳn là có thể tiêu diệt Ma tộc này!" "Hồng Quân, ngươi muốn thỉnh vị Thánh nhân nào?" Vu Mãng hỏi.

"Nữ Oa!" Hồng Quân đáp.

"Nữ Oa?" Vu Mãng nghe cái tên này, lông mày nhướng lên, Nữ Oa chính là đối thủ của Vu tộc, nếu không phải hiện tại Vu Mãng chưa thành Thánh, Vu Mãng thậm chí sẽ đi tìm Nữ Oa báo thù.

Nữ Oa năm ngàn năm trước đã chém giết hàng chục tỷ người Vu tộc, mối thù này đủ để lấp đầy Đông Hải!

"Nữ Oa trước đây can thiệp vào Vu Yêu chi chiến, nhữ ra tay trừng trị, nhưng nàng dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh nhân, nhữ khó có thể giết nàng, Thiên Đạo cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, sao không hóa giải mối thù này?" Hồng Quân hỏi.

“Hồng Quân, mối thù này không thể hóa giải, xin thỉnh Thánh nhân khác ra tay đi!” Vu Mãng đáp.

“Chuyện này e rằng không có người nào khác phù hợp!” Hồng Quân lại nói, “Nhữ về trước đi, ngô tự có chừng mực!” Vu Mãng nghe Hồng Quân trả lời xong, cũng không ở lại nữa, bước ra khỏi Tử Tiêu Cung.

“Vu Mãng Tổ Vu, ngươi biết ta vừa rồi sợ đến mức nào không?

Ngươi có thể nói chuyện như vậy với Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Người là Thánh nhân hợp đạo, thân hóa Thiên Đạo rồi, vạn nhất chọc người tức giận, thì sẽ không biết ra sao!” Thường Nga cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, nói.

“Đã hợp đạo, liền sẽ không tức giận, ta cứ nói thẳng điều ta nghĩ là thích hợp nhất!” Vu Mãng nhàn nhạt nói.

Vu Mãng và Thường Nga đi ra khỏi Tử Tiêu Cung xong, Vu Mãng liền phát hiện Dao Trì Vương Mẫu đang đợi phía trước.

“Vu Mãng Tổ Vu, không biết thiếp thân có thể nói riêng vài lời không?” Dao Trì nói với Vu Mãng.

“Không được!” Thường Nga vội vàng nói, “Thiên Đình và Địa Phủ của ta bất hòa, ai biết cô muốn làm gì Vu Mãng Tổ Vu?” Thường Nga không biết vì sao, cũng không muốn để Vu Mãng ở riêng với Dao Trì, cho nên tìm một cái cớ.

“Thiếp thân có thể làm gì Vu Mãng Tổ Vu được chứ?

Với thực lực của Vu Mãng Tổ Vu, chẳng lẽ lại sợ thiếp thân một nữ tử yếu đuối sao?” Dao Trì mỉm cười nói.

Nữ tử yếu đuối?

Thường Nga đánh giá Dao Trì một lượt, nữ tử này ngoại trừ một

khuôn mặt giống thiếu nữ ra, khí chất trên người, và thực lực, làm sao có thể gắn với nữ tử yếu đuối?

Chỉ là Vu Mãng thực lực cường đại, chỉ cần không gặp Thánh nhân cũng không bị uy hiếp, Thường Nga chỉ là Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, ở bên cạnh Vu Mãng, không thể bảo vệ Vu Mãng, nàng chỉ làm vướng víu Vu Mãng mà thôi.

Dao Trì rõ ràng không muốn Thường Nga ở lại đây, Thường Nga đành phải đi sang một bên.

Dao Trì đặc biệt bố trí cấm chế, cách biệt âm thanh bên trong.

"Dao Trì, vì sao chỉ có một mình ngươi?

Hạo Thiên ở đâu?" Vu Mãng hỏi.

"Hạo Thiên đã chạy trốn rồi, hắn sợ ngươi sẽ tiếp tục ra tay với hắn, ở đây là bên ngoài Tử Tiêu Cung, lão sư có lẽ sẽ không kịp ra tay!" Dao Trì che miệng cười nhẹ nói.

"Vậy có chuyện gì?" Vu Mãng hỏi.

Vu Mãng đối với Dao Trì không có tình cảm, không chán ghét, nhưng cũng không thích, Dao Trì đối với Vu Mãng, chỉ là một người xa lạ mà thôi!

"Thiếp thân cả gan, muốn hỏi Vu Mãng Tổ Vu một vấn đề!" Dao Trì nói với Vu Mãng.

"Vấn đề?" Vu Mãng hỏi.

"Không biết Vu Mãng Tổ Vu có nguyện ý đảm nhiệm chức chủ Thiên Đình không?" Dao Trì trong mắt tràn ngập vẻ hy vọng nói.

Chương 245

“Lời này là sao?

Hiện tại chủ Thiên Đình là Ngọc Đế Hạo Thiên!” Vu Mãng hỏi.

“Không sai, nhưng Hạo Thiên nhát gan hèn yếu cuồng vọng, không xứng trở thành chủ Thiên Đình, nếu là Vu Mãng Tổ Vu thì là thích hợp nhất, từ khi thiếp thân tu luyện bắt đầu, liền vẫn luôn nghe chuyện của Vu Mãng Tổ Vu!” “Vu Mãng Tổ Vu từng lấy thực lực Đại La Kim Tiên chém giết Cửu Chuyển Chuẩn Thánh Đế Tuấn, giành được thắng lợi trong lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên!

Sau đó lại trong lần đại chiến Vu Yêu thứ hai phá tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” “Thậm chí ngay cả Thánh nhân Nữ Oa cũng bại dưới tay ngươi, Vu Mãng Tổ Vu, sự tích của ngươi nói ba ngày ba đêm cũng không thể nói hết, thiếp thân... thiếp thân vẫn luôn đối với ngươi...

đối với ngươi đều có hảo cảm, nếu Vu Mãng Tổ Vu nguyện ý, thiếp thân nguyện ý cùng Vu Mãng Tổ Vu kết thành liền lí!” Dao Trì sắc mặt đỏ bừng, đây là lần cả gan nhất trong đời nàng, nàng đang thổ lộ tâm tư với Vu Mãng.

Dao Trì thẹn thùng cúi đầu, không dám đối mặt với Vu Mãng.

Vu Mãng dù có ngu ngơ đến mấy, cũng hiểu ý Dao Trì, Dao Trì thích mình sao?

Vu Mãng rõ ràng không ngờ lại như vậy, ngây người một lúc, mới nói: “Dao Trì, ta một lòng truy cầu Đại Đạo, không có tâm tư đặt vào tình duyên nam nữ!” Dao Trì nghe lời Vu Mãng, trong lòng đau nhói, cố gắng nhịn nước mắt, hỏi: “Vậy Hậu Thổ nương nương thì sao?

Ngươi và Hậu Thổ nương nương là đạo lữ sao?" "Hậu Thổ là bạn của ta, ngươi hỏi cái gì vậy?" Vu Mãng hỏi.

"Thì ra là như vậy, đã như vậy, vậy Dao Trì xin cáo lui trước!" Dao Trì nói xong, liền lấy tay áo che mặt, hóa thành một đạo kim quang biến mất.

Vu Mãng gãi gãi sau gáy, cảm thấy hơi khó hiểu về Dao Trì, nhưng Vu Mãng cũng lười quản chuyện này, cần phải trở về Địa Phủ một chuyến.

Chuyện mưu kế này, cứ giao cho Hậu Thổ xử lý đi!

Hồng Quân niết chỉ tính toán, lắc đầu, lai lịch của Vu Mãng vô cùng thần bí, dường như không chỉ đơn giản là Tổ Vu, nhưng với thực lực của mình, cũng không thể biết rõ vị trí của Vu Mãng.

Nhưng khi tính toán về Dao Trì, lại phát hiện số mệnh của Dao Trì dường như có chút dây dưa với Vu Mãng, đó là một kiếp của Dao Trì.

"Chuyện này xem tạo hóa vậy!" Hồng Quân lại nói, "Xem ra chuyện này cần phải để cho bọn họ bàn bạc trước!" Oa Hoàng Cung.

Trên tay Nữ Oa xuất hiện một cái hồ lô, hồ lô màu vàng.

Nữ Oa nhàn nhạt nói: "Đã mất nghìn năm thời gian ta mới luyện hóa thành công, hồ lô này tên là Trảm Tiên Hồ Lô!" "Trảm Tiên Hồ Lô?

Nương nương, bảo vật này uy lực đến mức nào?" Bên cạnh Nữ Oa, một nữ tử hỏi.

Nữ tử này bản thể là Huyền Thiên Hỏa Phượng, là tọa kỵ của Nữ Oa, cũng có thể coi là thị nữ của Nữ Oa, tên là Kim Ninh.

"Dùng để đánh lén, có thể sánh ngang Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Nữ Oa đáp, "Hồ lô này vốn là Tiên Thiên Hồ Lô, hiện tại ta đã

dung hợp nguyên thần của Đế Tuấn vào đó, mới có thể luyện hóa thành mức độ như vậy!" "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Hồ lô này uy lực lợi hại đến thế sao?" Kim Ninh kinh ngạc hỏi, "Nương nương có được bảo vật này, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh!" "Bảo vật này không phải vật của ta, đối với ta cũng không có tác dụng lớn!" Nữ Oa lắc đầu, chỉ thấy ngọc thủ của Nữ Oa nhẹ nhàng đẩy một cái, liền thấy hồ lô kia trong nháy mắt hóa thành một đạo hoàng sắc quang mang, biến mất trong Oa Hoàng Cung.

"Nương nương, bảo vật này dùng để tặng người sao?" Kim Ninh hỏi.

"Không sai, hy vọng bảo vật này có thể dùng để bảo toàn tính mạng, như vậy ta và Đế Tuấn quen biết nhau một trận cũng không uổng phí!" Nữ Oa vừa nói xong, liền thấy một đạo kim quang xuất hiện trước mặt Nữ Oa, Nữ Oa kinh ngạc, Hồng Quân có truyền tín?

"Đệ tử minh bạch!" Nữ Oa đáp một câu, liền nói với Kim Ninh: "Kim Ninh, ta phải đi Tử Tiêu Cung một chuyến!" Nữ Oa nói xong, liền hóa thành một đạo quang mang biến mất trong Oa Hoàng Cung.

Ở phàm gian, một vị đạo nhân tiếp lấy cái hồ lô màu vàng kia, vừa kinh vừa mừng, nhưng ngay lập tức, nước mắt chảy ròng, quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái về phía không trung: "Lục Áp cảm tạ nương nương ban bảo!" Ở một bên khác, năm vị Thánh nhân còn lại cũng dường như nhận được ý chỉ của Hồng Quân, không thể không đến Tử Tiêu Cung.

Nửa ngày sau, chỉ thấy từng đạo kim quang rơi xuống trước Tử Tiêu Cung, tổng cộng sáu đạo, sáu đạo kim quang kia lại hóa thành từng đạo nhân ảnh.

Sáu đạo kim quang chính là Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp

Dẫn đạo nhân, Nữ Oa.

"Các vị đạo hữu hữu lễ!" Chuẩn Đề đạo nhân trên mặt lộ ra nụ cười nói, "Không biết các vị đạo hữu có biết hôm nay lão sư gọi ta, là vì chuyện gì không?" "Ở đây thương lượng sao?

Vào trong là biết!" Thông Thiên Giáo Chủ dẫn đầu, đi về phía cửa lớn Tử Tiêu Cung.

Lúc này Tam Thanh phân gia, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân đã sớm không còn tình cảm đồng khí liên chi nữa, ngược lại có chút mùi thuốc súng.

"Chuẩn Đề đạo hữu không biết, bọn ta tự nhiên cũng không biết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt cũng mang theo nụ cười, nụ cười mang lại cho người ta một cảm giác xuân phong phất diện, chỉ là chúng Thánh nhân đều hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng còn thâm sâu hơn cả Chuẩn Đề.

"Được rồi, đã đến đây, thì không cần đoán nữa, vào trong thôi!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

Chương 246

"Đúng rồi, Nữ Oa đạo hữu, bần đạo gần đây nghe nói Vu Mãng trọng tân tô tỉnh, xem ra kiếp nạn năm ngàn năm trước, Vu Mãng đã độ qua rồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên nói.

Nữ Oa nghe lời Tiếp Dẫn đạo nhân, hung hăng trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân một cái, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân nhìn nhau một cái, trong mắt mang theo ý cười, xem ra Nữ Oa đối với chuyện năm ngàn năm trước, vẫn còn ôm hận trong lòng!

Lục Thánh tiến vào đại điện Tử Tiêu Cung, chỉ thấy trong đại điện có một cái bàn, trên bàn bày vài thứ.

Phong Thần Bảng sách, Đả Thần Tiên, một cây bút, và một kiện quyển trục màu đen.

Hồng Quân xuất hiện ở đó, nhàn nhạt nói: "Thiên địa gian tự có pháp tắc tồn tại, vì đệ tử môn hạ Thánh nhân sát phạt không ngừng, phạm phải sát kiếp như vậy, cho nên có lượng kiếp ứng vận mà sinh, ngoài ra, chức thần Thiên Đình khuyết thiếu, cho nên hôm nay ngô gọi nhữ đẳng, chính là vì kiếp này!" Chúng Thánh nhân nhìn nhau, không ngờ Hồng Quân lại như vậy.

"Nhữ đẳng có thể viết tên đệ tử của mình vào Phong Thần Bảng này, khi lượng kiếp xuất hiện, liền sẽ tự động trở thành một thành viên Thiên Đình!" Hồng Quân lại tiếp tục nói.

"Lão sư, đệ tử không có đạo thống!" Nữ Oa tiến lên nói.

"Đệ tử cũng chỉ có một vị đệ tử, kiếp này e rằng vô duyên với ta!" Thái Thượng Lão Quân cũng mở miệng nói.

Còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân bốn người, sắc mặt không tốt.

Nếu kiếp này do đệ tử gánh vác, e rằng phải xem xét kỹ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn Xiển Giáo, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân Tây Phương Giáo đều có rất nhiều đệ tử.

Người có số lượng đệ tử nhiều nhất, tự nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ khi giảng đạo không hề phân biệt xuất thân, chỉ cần đối phương nguyện ý nhập Tiệt Giáo, đều là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng khiến đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng đông đảo, thậm chí có danh có tính cũng có hàng vạn!

Chúng Thánh nhìn trên bảng có ba trăm sáu mươi lăm vị trí chính thần, rõ ràng, lần này cần ít nhất ba trăm sáu mươi lăm người ứng kiếp!

Hồng Quân nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Lão sư, đệ tử môn hạ của ta đều là người có phúc duyên sâu dày, không nên ứng kiếp!" Hồng Quân lại nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người.

Chỉ thấy Chuẩn Đề lập tức bái lạy trên mặt đất, thống khổ nước mắt chảy ròng nói: "Lão sư, Tây Phương Giáo của ta tài nguyên nghèo nàn, môn hạ đệ tử hiếm hoi, đệ tử đều thuận ứng Thiên Hòa, đều không nên nhập Phong Thần Bảng này a, vọng lão sư rủ lòng thương, đừng làm khó Tây Phương Giáo của ta!" Chuẩn Đề mặt đầy nước mắt nước mũi, bộ dạng này giống hệt Hạo Thiên, có thể thấy được, Hạo Thiên e rằng lúc đó đã nghiên cứu bộ dạng Chuẩn Đề cầu xin Hồng Quân, bây giờ nhìn lại, Hạo Thiên đã mô phỏng giống đến chín phần!

Xem ra, Hồng Quân đành phải lại chuyển ánh mắt sang Thông Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng nói: "Lão sư, kiếp này không nên rơi vào ta, tuy đệ tử của ta đông đảo, nhưng môn hạ đệ tử đều là người an phận thủ thường!" "Kể từ khi như vậy, ngô cũng không muốn cưỡng ép nhữ đẳng, chuyện này sau này tự có phân giải!" Hồng Quân thấy không có một ai nguyện ý ký tên vào Phong Thần Bảng, nhàn nhạt nói.

"Lão sư, sách này tên là Phong Thần Bảng, vậy sách kia thì sao?" Nữ Oa hỏi.

"Đây là Phong Ma Sách, do Địa Phủ Vu Mãng thỉnh cầu, trên đó có tám mươi mốt vị trí chính thần!" Chỉ nghe Hồng Quân giải thích.

"?" Sáu vị Thánh nhân hiện tại đều kinh ngạc, Thiên Đình quản lý Tam Giới, cần có người đảm nhiệm chức chính thần, thì thôi đi, vì sao Địa Phủ cũng muốn nhúng tay vào?

Địa Phủ cũng cần 81 vị chính thần, quá đáng, thật sự quá đáng rồi!

Nữ Oa là người đầu tiên không đồng ý, nói: "Lão sư, Địa Phủ đức hạnh gì mà lại muốn đệ tử Huyền Môn của ta nhập Địa Phủ?

Địa Phủ chẳng qua là một đám dã man nhân, đặc biệt là tên Vu Mãng kia, hữu dũng vô mưu, đúng là một tên mãng phu, Địa Phủ này sao xứng với đệ tử Huyền Môn của ta?" Nữ Oa đối với Vu tộc rõ ràng có oán hận vô cùng lớn, đương nhiên, hoàn toàn là do oán hận với Vu Mãng!

Nữ Oa sau khi thành Thánh, chưa từng chịu thiệt thòi, nhưng chỉ có trong tay Vu Mãng, khiến nàng mất hết thể diện, thậm chí Vu Mãng còn khiến Nữ Oa phải chịu luân hồi chi khổ, chuyện này, Nữ Oa tự nhiên không thể nào quên!

"Đây là Phong Ma Bảng do Thiên Đạo ban xuống, nhữ đẳng nếu

không muốn tuân theo, vậy có thể rút lui, chuyện này tự có nhân quả định số!" Hồng Quân đáp.

Nữ Oa sắc mặt hiển lộ có chút khó coi, nhưng chuyện này do Hồng Quân quyết định, cũng không có cách nào có thể thay đổi.

Chúng Thánh tự nhiên không nguyện ý viết tên đệ tử của mình lên Phong Thần Bảng và Phong Ma Bảng!

Tên lên Phong Thần Bảng, liền sẽ trở thành thuộc hạ của Thiên Đình, từ đó về sau không còn là đệ tử của mình nữa, tên lên Phong Ma Bảng, thì sẽ trở thành một thành viên Địa Phủ, cũng tương tự như Thiên Đình!

Chúng Thánh không vui mà giải tán, Hồng Quân lại nói với Nữ Oa: "Nữ Oa, ngươi ở lại, ngô có một chuyện cần bàn bạc với nhữ!" Nữ Oa cảm thấy, không đơn độc ở lại nữa rồi.

Chúng Thánh bước ra ngoài Tử Tiêu Cung, chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Sư đệ, Phong Thần Bảng và Phong Ma Bảng này, do ngươi điền vào thì tốt hơn một chút, đệ tử của ngươi đông đảo, tốt xấu lẫn lộn, có những đệ tử phẩm hạnh thấp kém, nên trục xuất khỏi môn phái trước mới phải!" "Chuyện này không phiền Nguyên Thủy bận tâm, ngươi hãy tự quản lý tốt bản thân đi!" Thông Thiên Giáo Chủ không vui nói, thân thể hóa thành một đạo kim quang liền biến mất.

Mấy vị Thánh nhân còn lại cũng không nói gì, lần lượt rời đi.

Nữ Oa thì đối với Hồng Quân nói: "Lão sư, đệ tử môn hạ không có đạo thống, Phong Thần Bảng và Phong Ma Bảng, chẳng lẽ muốn ta điền vào?" "Không phải, chuyện ngô muốn bàn bạc với nhữ, có liên quan đến Ma Tổ La Hầu!" Hồng Quân nói.

Chương 247

“La Hầu?

Chẳng phải bị lão sư giết rồi sao?” Nữ Oa kinh ngạc hỏi.

“Không phải, năm xưa ngô và La Hầu một trận chiến, chỉ là trọng thương phong ấn hắn ở Minh Giới, nhưng La Hầu có thể trảm Tam Thi thành Thánh, hiện tại Địa Phủ đã mở ra, Ma Tổ La Hầu bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột phá phong ấn!” “Nếu La Hầu trọng hiện nhân gian, Hồng Hoang thế giới cũng sẽ chìm đắm, lúc đó Tam Giới vẫn sẽ gặp kiếp nạn, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng không chịu nổi!” Hồng Quân nói với Nữ Oa.

“?” Nữ Oa đại cật một kinh, nói.

“Cho nên lần này nhữ nhất định phải đến Địa Phủ, cùng Vu Mãng, Hậu Thổ cùng ra tay, diệt trừ La Hầu!” Hồng Quân lại nói.

“?

Lão sư, ngươi muốn ta cùng tên mãng phu đó liên thủ sao?” Nữ Oa vừa nghe, nhịn không được kinh hô.

Nữ Oa không chán ghét Hậu Thổ, ngược lại, Hậu Thổ chính là Tổ Vu mà Nữ Oa vẫn luôn ngưỡng mộ nhất, bản thể Hậu Thổ cũng tương cận với Nữ Oa, vốn dĩ Nữ Oa và Hậu Thổ, có lẽ có thể trở thành bạn bè, nhưng lập trường hai người không giống nhau, chuyện này tự nhiên đành phải bỏ qua.

Nhưng Vu Mãng thì lại không giống vậy, trong mắt Nữ Oa, Vu Mãng là một tên mãng phu!

Nữ Oa không thèm cùng loại mãng phu này đồng hành!

“Vi sư cho rằng, nhữ là người thích hợp nhất, Hỗn Độn Linh Bảo

Bảo Liên Đăng của nhữ đối với Ma tộc, có tác dụng khắc chế vô cùng lớn, nếu nhữ có thể ra tay, thì đây là đại công đức!" Hồng Quân lại nói.

Công đức lớn như vậy, có thể giúp Nữ Oa đột phá!

Nữ Oa hiện tại đối với khát vọng thực lực vô cùng lớn, thậm chí còn lớn hơn cả oán hận đối với Vu Mãng!

Cho nên Nữ Oa lần này, quyết định đồng ý đề nghị của Hồng Quân!

"Lão sư, đệ tử nguyện ý!" Nữ Oa nói với Hồng Quân.

Nữ Oa đã đồng ý, Hồng Quân gật gật đầu, nói: "Được, chuyện này cứ vậy định đoạt, Ma Tổ La Hầu bản tính tàn bạo, nhữ phải cẩn thận!" "Đệ tử minh bạch!" Nữ Oa đáp.

"Nhữ đi đi!" Hồng Quân nói xong, thân thể liền biến mất.

Ân oán giữa Nữ Oa và Vu Mãng, cùng với công đức giết chết La Hầu, trong lòng nàng trở nên có chút phức tạp.

Nữ Oa bị kẹt ở cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân Cửu Trọng Cửu, muốn tiến thêm một bước, cũng vô cùng khó khăn.

Nếu không phải khi vá trời được ban rất nhiều công đức, hiện tại Nữ Oa không thể tu luyện đến cảnh giới như vậy.

Lần này nếu trừ khử La Hầu, nhất định có thể lại lần nữa đột phá!

Xem ra phải đến Địa Phủ một chuyến!

Vu Mãng và Thường Nga trở về Địa Phủ.

Vu Mãng kể lại chuyện Tử Tiêu Cung cho Hậu Thổ một lượt.

Hậu Thổ nghe xong, nói: "Thiên Đình cần tìm kiếm chức nghiệp chính thần sao?

Xem ra Hồng Quân Đạo Tổ đã đồng ý, đã lập cả Phong Ma Bảng ra rồi!

Nhưng không biết sẽ để vị Thánh nhân nào đến!" "Chỉ cần có một vị Thánh nhân đến, ta sẽ ra tay triệt để diệt trừ Ma tộc!" Vu Mãng nói.

"Vu Mãng, đừng chủ quan, ba vị Thánh nhân cùng ra tay, muốn giết Ma Tổ La Hầu cũng là chuyện vô cùng khó khăn, Vu tộc ta cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy!" Hậu Thổ lắc đầu nói.

"Vậy Hậu Thổ, ngươi cho rằng ta nên làm thế nào?" Vu Mãng hỏi.

"Huyết Hải hiện tại đã bị độc nhiễm, Minh Hà Lão Tổ hiện tại không nguyện ý trở thành phụ thuộc tộc của Vu tộc ta, ta chỉ có thể chờ đợi thôi!" Hậu Thổ lại nói.

"Được!" Vu Mãng không tiếp tục hỏi Hậu Thổ, đối với Vu Mãng, chỉ có chiến đấu mới có thể thu hút sự chú ý của hắn.

Vu Mãng hiện tại cần tiếp tục tu luyện, ở trong Địa Phủ, không giống nhân gian, nơi đây chính là Minh Giới nguyên thủy, cho nên nếu Vu Mãng tu luyện ở đây, giống như tu luyện trong thế giới Hồng Hoang thượng cổ, hiệu suất tu luyện ở đây càng cao hơn.

Lúc này ở nhân gian, có một vị tiên nhân hạ phàm, đưa Khương Tử Nha đi, đến Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân ở Đại La Thiên.

Chương 248

Trước mặt Khương Tử Nha là một nam tử trung niên, chính là Ngọc Thanh Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Khương Thượng, hôm nay ta nhận ngươi làm đồ đệ, chính là đệ tử Xiển Giáo của ta!

Mong ngươi tu luyện tốt, làm rạng rỡ Xiển Giáo của ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Vâng, sư tôn!" Khương Tử Nha đáp.

Khương Tử Nha vốn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vô cùng cảm kích, cũng có chút áy náy, vì hắn từng bái Vu Mãng làm sư phụ, hiện tại gia nhập Xiển Giáo, chẳng phải là một nội gián sao?

Nhưng dần dần Khương Tử Nha phát hiện, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn sai Nhiên Đăng đạo nhân dạy dỗ, nhưng công pháp truyền thụ cho hắn, lại không phải pháp thuật cao thâm, mà là một pháp thuật vô cùng hời hợt, nếu Khương Tử Nha không tu luyện pháp thuật do Hậu Thổ truyền thụ thì không thể nhìn ra được.

Nhưng Khương Tử Nha hiện tại sau khi có được pháp thuật do Hậu Thổ truyền thụ, dễ dàng có thể nhìn ra được, pháp thuật mà Nhiên Đăng đạo nhân truyền thụ cho hắn, thậm chí còn không cho hắn cơ hội tu luyện thành tiên.

Tu luyện đạo thuật do Nhiên Đăng đạo nhân truyền thụ, chỉ sẽ khiến Khương Tử Nha trở thành một luyện khí sĩ bình thường mà thôi!

Khương Tử Nha thậm chí có thể nghe lén được lời Nhiên Đăng đạo nhân nói với Thái Ất Chân Nhân.

“Khương Tử Nha tư chất thấp kém, sư tôn không có cơ duyên tu tiên, tuyệt đối không thể truyền thụ trường sinh chi pháp cho hắn!” Từ đó Khương Tử Nha liền ghi nhớ trong lòng, biết rằng, tu luyện pháp thuật Xiển Giáo căn bản không thể giúp hắn thành tiên, thậm chí hắn chỉ là một quân cờ của Xiển Giáo mà thôi!

Khương Tử Nha đối với Vu Mãng và Hậu Thổ càng thêm kính sợ!

Vu Mãng và Hậu Thổ chờ đợi mười năm, khoảng thời gian này Vu Mãng vẫn luôn trong quá trình tu luyện, Hậu Thổ cũng ít xuất hiện trước mặt các Vu tộc khác, đều đang đợi vị Thánh nhân mà Hồng Quân đã nói.

Khoảng thời gian này, thảm nhất chính là Minh Hà Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ dẫn dắt ba mươi vạn A Tu La tộc vốn định nương tựa Hậu Thổ, nhưng yêu cầu của Hậu Thổ là A Tu La tộc phải trở thành phụ thuộc tộc của Vu tộc, loại chuyện này, Minh Hà Lão Tổ sao lại nguyện ý tiếp nhận?

Minh Hà Lão Tổ và người A Tu La tộc tuy không thể quay về Huyết Hải, nhưng có thể tu luyện gần Huyết Hải, mười năm thời gian, Minh Hà Lão Tổ phát hiện có thể tịnh hóa một phần Huyết Hải, cứ như vậy tiếp tục, chỉ cần một trăm năm thời gian, liền có thể thanh trừ toàn bộ kịch độc trong Huyết Hải.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ phát hiện, trong Huyết Hải xuất hiện từng đạo thân ảnh.

Những thân ảnh này mười năm trước Minh Hà Lão Tổ đã thấy, cho nên lúc này sắc mặt đại biến: “Ma tộc, Ma tộc, tất cả mọi người nghe đây, Ma tộc tấn công!” Ma tộc?

Nghe lời Minh Hà Lão Tổ, tất cả người A Tu La tộc đều đại kinh thất sắc, những người A Tu La tộc này lập tức bắt đầu tổ chức.

A Tu La tộc vốn là người thiện chiến, nhưng khi gặp Ma tộc, người A Tu La tộc lại trở thành con mồi, hiện tại ba mươi vạn người A Tu La tộc biết những Ma tộc này xuất hiện, trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng những người A Tu La tộc này cầm vũ khí, bắt đầu đại chiến một trận với những Ma tộc kia.

Minh Hà Lão Tổ la lớn: "Mọi người không cần lo lắng, Địa Ngục có cấm chế do Hồng Quân Đạo Tổ bố trí, Ma Thần La Hầu không thể từ trong đó đi ra được, cho nên chúng ta chỉ cần đối phó với Ma tộc ở đây là được rồi!

Mọi người ghi nhớ, phải vừa chiến đấu vừa rút lui về phía Vu tộc!" Minh Hà Lão Tổ không muốn trở thành phòng tuyến đầu tiên cản những Ma tộc này, đã Vu tộc không nguyện ý thu lưu, vậy thì cứ dẫn những Ma tộc này đi, dù sao Vu tộc và những Ma tộc này một trận chiến, khẳng định là không thể tránh khỏi!

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ căn bản sẽ không có bất kỳ sự chần chừ và áy náy nào.

Minh Hà Lão Tổ dẫn những người A Tu La tộc kia rút lui, nhưng lại phát hiện, số lượng những Ma tộc kia vô cùng khủng bố, hàng triệu Ma tộc truy đuổi, có không ít người A Tu La tộc đều bị giết chết.

Thậm chí ngay cả Thiên Phi Ô Ma cũng vì bảo vệ Thất Thập Nhị Công Chúa mà chết, Minh Hà Lão Tổ không nguyện ý bỏ lại tộc nhân của mình, bảo vệ tộc nhân vẫn luôn đến trước lãnh địa Vu tộc.

Chỉ lúc đó, một thân thể khổng lồ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Minh Hà Lão Tổ.

Một thân ảnh to lớn đến hai mươi vạn trượng, toàn thân đỏ rực, giống như một con vượn khổng lồ, trên đầu hắn, có một cái sừng

nhọn, đây chính là một trong ba Ma Soái đứng đầu trong Thập Đại Ma Soái, Xích Chu Yếm!

"Minh Hà Lão Tổ?

Xem ra ngươi cũng chẳng ra gì!" Xích Chu Yếm trong miệng phát ra một tiếng khinh miệt, chỉ thấy nắm đấm của hắn hung hăng đập xuống Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ đại kinh thất sắc, chỉ thấy lập tức sử dụng A Tỳ, Nguyên Đồ Kiếm chém ra, hai đạo huyết sắc kiếm khí chém về phía cánh tay Xích Chu Yếm.

A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm uy lực vô cùng, uy lực song kiếm có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, song kiếm xuất thủ, hung thú như vậy, cũng nên có thể chiến một trận.

Nhưng hiện tại Chu Yếm lại vô cùng khủng bố, chỉ thấy cái sừng nhọn trên đầu đột nhiên bùng nổ ra huyết sắc quang mang, một cái sừng nhọn đã bị Chu Yếm luyện hóa, có uy lực của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Hồng quang trên người Chu Yếm dùng để bảo vệ, nhưng không có cách nào hoàn toàn bảo vệ được thân thể hắn.

Một cánh tay của Chu Yếm bị chém đứt, nhưng bàn tay kia lại vỗ trúng Minh Hà Lão Tổ.

Chương 249

Lấy thương đổi thương!

Sức mạnh của Chu Yếm vô cùng khủng bố, chỉ một chưởng, liền làm mặt đất vỡ nát ngay tại chỗ, thân thể Minh Hà Lão Tổ cũng trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt!

Một chưởng sức mạnh lớn đến như vậy, vượt quá phạm vi nhục thân Minh Hà Lão Tổ có thể chịu đựng!

Trên người Minh Hà Lão Tổ, chí bảo phòng ngự mạnh nhất là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã bị Vu Mãng đoạt đi, hiện tại căn bản không có pháp bảo nào có thể chống đỡ Chu Yếm!

Không có sức mạnh của U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ tuy có thể hồi phục, nhưng số lần hồi phục là có hạn!

Mỗi lần thân thể Minh Hà Lão Tổ hồi phục, đều sẽ tiêu hao Huyết Hải Chi Lực trong cơ thể, với thực lực hiện tại của Minh Hà Lão Tổ, nhiều nhất chỉ có thể hồi phục ba lần!

Minh Hà Lão Tổ vừa hồi phục thân thể, lập tức bay về phía Vu tộc.

Nhưng Chu Yếm đâu sẽ cho cơ hội?

Chu Yếm há miệng, một đạo hủy thiên diệt địa huyết sắc quang trụ oanh thẳng vào người Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ ngay tại chỗ bị đánh chết lần thứ hai, biến thành mưa máu khắp trời.

"Giáo chủ!" Rất nhiều người A Tu La tộc đều đại kinh thất sắc, đồng thời kinh hô.

“Mau chạy, Giáo chủ sẽ không chết đâu!” Tự Tại Thiên Ba Tuần la lớn.

La Sát Công Chúa và Thất Thập Nhị Công Chúa nhìn những người A Tu La tộc đã chết, trong mắt tràn ngập vẻ không đành lòng, nhưng không có chút cách nào.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không địch lại vị Ma Soái kia, huống chi là bọn họ!

Huống hồ những Ma tộc ở đây số lượng đông đảo, ngay cả Ma Tướng cũng có mấy trăm, chỉ riêng những Ma Tướng và Ma Binh này, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ A Tu La tộc ở đây!

A Tu La tộc chỉ có thể cầu Vu tộc ra tay cứu giúp!

Thân thể Minh Hà Lão Tổ lại lần nữa ngưng tụ, nhưng giây tiếp theo, chỉ thấy toàn bộ thân thể hóa thành mưa máu khắp trời, bay về phía Ma tộc phía trước.

Ma tộc chỉ cần dính vào mưa máu, thân thể lập tức bị ăn mòn, những Ma tộc này căn bản không thể chống đỡ công kích của Minh Hà Lão Tổ.

Trong một chốc, hàng chục vạn Ma tộc bị Minh Hà Lão Tổ một chiêu tiêu diệt!

“Không hổ là Giáo chủ, thật lợi hại, đây là thực lực chân chính của Giáo chủ sao?” “Giáo chủ là người đứng đầu dưới Thánh nhân, nếu toàn lực xuất thủ, trừ phi có Thánh nhân ở đây, nếu không, căn bản không thể chống đỡ công kích của Giáo chủ!” “Chỉ cần Giáo chủ còn ở đây, A Tu La tộc của chúng ta sẽ không suy vong!” Người A Tu La tộc ai nấy đều kích động, nhìn Minh Hà Lão Tổ ra tay, những người A Tu La tộc này cuối cùng cũng có được niềm tin.

Nhưng lúc đó, chỉ thấy trong đám Ma tộc kia, một trận pháp được

bày ra.

Chỉ thấy một tôn Ma Ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện, một quyền liền đánh trúng thân thể Minh Hà Lão Tổ.

Oanh!

Minh Hà Lão Tổ cả người bay ngược ra sau, trong miệng lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Minh Hà Lão Tổ hiện tại sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hoàn toàn khác với bộ dạng đỏ rực tràn đầy huyết sắc ban đầu.

"Người đứng đầu dưới Thánh nhân, cũng chỉ đến vậy thôi!" Xích Chu Yếm miệng nứt ra, lộ ra vẻ khinh thường, "Ngay cả Tam Ma Sát Hồn Trận cấp độ này cũng không chống đỡ nổi!" Vị Thiên Ma Chi Ảnh vừa rồi, là do ba vị Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Ma Tướng bố trí Tam Ma Sát Hồn Trận triệu hoán ra.

Chỉ là loại công kích này, uy lực cũng có thể trọng thương Minh Hà Lão Tổ hiện tại, Minh Hà Lão Tổ thật sự quá vô dụng!

"Không lãng phí thời gian trên người ngươi nữa, bây giờ ngươi đi chết đi!" Bàn tay Xích Chu Yếm biến thành màu đỏ rực, một quyền oanh xuống Minh Hà Lão Tổ.

Oanh!

Trong nháy mắt, mặt đất biến thành một vùng nham thạch đỏ rực, Xích Chu Yếm không hề khách khí, lại một quyền, hai quyền, ba quyền...

Thân thể Minh Hà Lão Tổ bị oanh xuống mặt đất, không bị đánh nát, nhưng mỗi một quyền, đều có thể oanh cho thân thể hắn lõm xuống.

Trong miệng Minh Hà Lão Tổ máu tươi không ngừng phun ra.

“Phụ thân!” La Sát Công Chúa nhìn Minh Hà Lão Tổ, trong mắt không ngừng chảy ra nước mắt.

Chương 250

Tự Tại Thiên Ba Tuần hiện tại sắc mặt cũng vô cùng khó coi, Thất Thập Nhị Công Chúa cúi đầu, không đành lòng nhìn tiếp.

Minh Hà Lão Tổ hiện tại đang bị Chu Yếm ngược đãi đến chết, nhưng không có một ai có thể ngăn cản Chu Yếm.

"Ai cứu cứu ta!" La Sát Công Chúa quỳ trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi từ hai bên má.

Ngay lúc đó, chỉ thấy một người khổng lồ đột nhiên xuất hiện, người khổng lồ kia nắm lấy sừng của Chu Yếm, quăng hắn bay ra ngoài, thân thể hai mươi vạn trượng của Chu Yếm, trước mặt một người khổng lồ, giống như một cọng lông vũ, bị dễ dàng quăng bay.

Khi nhìn rõ bộ dạng của người khổng lồ, tất cả người A Tu La tộc đều ngây người, trong mắt tràn ngập vẻ kính sợ.

Người khổng lồ kia, chính là Vu tộc Tổ Vu Vu Mãng!

Vu Mãng quay đầu, nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ, chỉ một cái nhìn liền có thể thấy được, Minh Hà Lão Tổ đã đến bước đường dầu hết đèn tắt, Minh Hà Lão Tổ rời khỏi Huyết Hải quá lâu, vốn dĩ đã suy yếu, lần này Ma tộc xuất hiện, khiến Huyết Hải nhiễm thêm nhiều kịch độc.

Minh Hà Lão Tổ căn bản không thể quay về Huyết Hải bổ sung nguyên khí của mình!

Hiện tại Ma tộc lại lần nữa xuất hiện, hủy hoại thân thể hắn mấy lần, đặc biệt là công kích cuối cùng của Xích Chu Yếm, đã hủy hoại cả bản nguyên chi khí của hắn.

Minh Hà Lão Tổ căn bản không có cơ hội sống sót nữa!

Thấy Minh Hà Lão Tổ sắp chết, Vu Mãng không có ý định cứu hắn, nhưng trên người Minh Hà Lão Tổ, lại có hai kiện bảo vật mà Vu Mãng cũng động lòng.

Vu Mãng cúi đầu, liền nhặt lấy A Tỳ, Nguyên Đồ Kiếm, sau đó nói: "Minh Hà, an tâm đi đi!" Vu Mãng nói xong, liền xoay người muốn rời đi.

Những người A Tu La tộc xung quanh nhìn thấy, tâm tình vô cùng phức tạp, cái tên Vu Mãng này rõ ràng là đến cứu, sao lại như cường đạo vậy?

Vu Mãng cướp đi hai chí bảo của Minh Hà Lão Tổ rồi muốn rời đi sao?

"Đợi...

đợi!" Minh Hà Lão Tổ phun ra một ngụm máu tươi, nói.

"Có chuyện gì?" Vu Mãng hỏi.

"...

Ngươi... có thể chăm sóc La Sát giúp ta không?

Hai kiện chí bảo này, liền coi như là báo thù cho ta!" Minh Hà Lão Tổ nhìn Vu Mãng hỏi.

Minh Hà Lão Tổ không còn cách nào khác, hai kiện chí bảo giao cho Tự Tại Thiên Ba Tuần, cũng không thể bảo vệ được, hiện tại bị Vu Mãng lấy đi, cũng sẽ không ngăn cản, nhưng điều Minh Hà Lão Tổ lo lắng nhất, là con gái của mình.

"Ta..." Vu Mãng vừa định từ chối, nhưng một giọng nói vang lên.

"Ta chấp nhận điều kiện của ngươi!" Giọng nói của Hậu Thổ.

Đối với Vu Mãng, thu lưu La Sát Công Chúa chẳng khác nào thu lưu một gánh nặng, Vu Mãng tự nhiên không nguyện ý, Vu Mãng lần

này, là đặc biệt vì song kiếm Minh Hà, A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm chính là hai kiện sát phạt chí bảo.

Nếu có thể có một kiện chí bảo nằm trong tay Vu Mãng, đối với Vu Mãng, là vô cùng có lợi.

Sát nghiệp trên người Vu Mãng quá thịnh, Vu Mãng hiện tại không bận tâm, nhưng sát kiếp sau này, chắc chắn đều sẽ có liên quan đến hắn!

Nhưng có sát phạt chí bảo trong tay, Vu Mãng sau này giết người liền có thể không dính nhân quả!

Chính vì như vậy, có được một kiện pháp bảo đối với Vu Mãng có không ít lợi ích, Vu Mãng thậm chí vẫn luôn muốn đoạt lấy, chỉ là pháp bảo ở trong tay Minh Hà Lão Tổ, Vu Mãng trước đây cũng tạm thời từ bỏ ý niệm cường đoạt.

Nhưng hiện tại Minh Hà Lão Tổ thân vẫn, Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí!

Hai kiện bảo vật này để lại cho những người A Tu La tộc kia, cũng chỉ khiến Ma tộc cường đoạt, không bằng mình đoạt lấy!

Chỉ là không ngờ Minh Hà lại nói ra lời như vậy.

Vu Mãng dường như đã hiểu ý Hậu Thổ, Vu Mãng muốn đoạt chí bảo của Minh Hà Lão Tổ, nhưng sẽ dính vào nhân quả với Minh Hà Lão Tổ, phải giúp đỡ Minh Hà Lão Tổ chăm sóc con gái, mới có thể hóa giải được một phần.

Chương 251

“Được...

được...” Minh Hà Lão Tổ nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười, thân thể hắn hóa thành một vũng máu.

“Phụ thân!” La Sát Công Chúa quỳ xuống trước vũng máu mà Minh Hà Lão Tổ hóa thành, thống khổ khóc lóc.

Vu Mãng nhìn lướt qua những người A Tu La tộc xung quanh, la lớn: “Trừ La Sát Công Chúa ra, tất cả những người A Tu La tộc nguyện ý trở thành phụ thuộc của Vu tộc ta, có thể tiến vào lãnh địa Vu tộc, nếu không nguyện ý, có thể tự mình rời đi!” “Nếu không nguyện ý trở thành phụ thuộc tộc, lại dám xông vào lãnh địa Vu tộc của ta, giết!” Một câu nói của Vu Mãng, khiến những người A Tu La tộc kia trong lòng vô cùng bất lực và uất ức, nhưng cũng không có cách nào khác, nếu thật sự không thể có được sự che chở của Vu tộc, những người A Tu La tộc này chỉ có thể vẫn lạc!

“Chúng ta nguyện ý quy thuận Vu tộc!” Chỉ nghe Tự Tại Thiên Ba Tuần cúi đầu nói với Vu Mãng.

“Chúng ta nguyện ý quy thuận Vu tộc!” Những người A Tu La tộc còn lại cũng đồng thanh nói.

Những người A Tu La tộc này còn lại hơn mười vạn, cũng là những tộc nhân cuối cùng của A Tu La tộc rồi.

“Kẻ nào?” Xích Chu Yếm nhìn chằm chằm Vu Mãng, la lớn hỏi.

Vu Mãng dường như không nghe thấy lời Xích Chu Yếm nói, tế ra A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm, giây tiếp theo, Vu Mãng một phủ chém xuống hai thanh kiếm.

Thập Lục Bội Bàn Cổ Chi Lực!

Sức mạnh khổng lồ chém xuống hai thanh kiếm, hai thanh kiếm hoàn toàn không thể chịu đựng được công kích uy lực khổng lồ như vậy, bị chém thành hai nửa.

Ám Huyết Phủ có lực hút khổng lồ, trong nháy mắt liền nuốt chửng cả hai thanh kiếm vào trong!

Trong nháy mắt, Ám Huyết Phủ phát ra một tiếng long ngâm, ngay sau đó, một đạo phượng minh chi âm, rồi vạn thú chi vương gào thét.

Xung quanh Ám Huyết Phủ, xuất hiện rồng, phượng, kỳ lân ba đầu dị thú.

Ám Huyết Phủ đã chém giết hàng chục tỷ Yêu tộc, lại đồ sát Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân Hỗn Độn Tam Linh, vẫn còn dính máu của Thánh nhân Nữ Oa, trên thân Ám Huyết Phủ có sát ý vô cùng cường đại, hiện tại Ám Huyết Phủ lại thôn phệ hai kiện sát phạt chí bảo, A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm!

Hiện tại Ám Huyết Phủ lại lần nữa tiến hóa, trong Ám Huyết Phủ, bùng phát ra từng trận sát ý, một kiện Ám Huyết Phủ đã đại thế A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm, biến thành một kiện sát phạt chí bảo!

Tuy không khiến Ám Huyết Phủ lại lần nữa tiến hóa, nhưng uy lực của Ám Huyết Phủ sẽ trở nên càng khủng bố, hiện tại dùng Ám Huyết Phủ chém giết sinh linh khác, cũng sẽ không dính nhân quả!

Vẻ ngoài của Ám Huyết Phủ xuất hiện biến hóa to lớn, những hoa văn trên đó càng thêm rõ ràng, ba linh rồng phượng kỳ lân sống động như thật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành thực thể.

Lưỡi phủ một màu đỏ sẫm, sát phạt chi khí trên Ám Huyết Phủ còn khủng bố hơn A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm rất nhiều.

"Thằng nhóc kia, ta đang hỏi, ngươi là ai!" Xích Chu Yếm la lớn,

một quyền oanh về phía Vu Mãng.

Một quyền trong nháy mắt liền oanh vào mặt Vu Mãng, lưỡi phủ của Ám Huyết Phủ xoay một cái, liền chém về phía Xích Chu Yếm, cánh tay Xích Chu Yếm và thân thể hắn đồng thời bị chém thành hai nửa, một phủ này ngay tại chỗ chém giết Xích Chu Yếm, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào có thể phục sinh.

Uy lực của Ám Huyết Phủ, vượt quá Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, kẻ địch bị nó chém giết, không ai có cơ hội phục sinh!

Xích Chu Yếm bị ngay tại chỗ chém giết, khiến chúng Ma tộc đều đại kinh thất sắc, nhận ra.

"Tổ Vu Vu Mãng, mọi người mau rút lui, chúng ta không phải đối thủ của hắn!" "Mau đi thỉnh Ma Tổ đại nhân ra tay, nếu không, chúng ta căn bản không thắng nổi!" "Ngay cả Xích Chu Yếm Ma Soái cũng bị một phủ chém giết, cái tên Vu Mãng này quá đáng sợ rồi!" Sự hoảng loạn bắt đầu lan rộng trong Ma tộc, chúng Ma tộc đều sinh lòng sợ hãi, Ma tộc rút lui về phía Huyết Hải.

Lúc đó, chỉ thấy hàng trăm vạn đại quân Vu tộc xông ra, trên Huyết Hải có huyết khí lan tràn, cần phải tu luyện huyết khí pháp quyết mới có thể tiến vào Huyết Hải, nhưng hiện tại toàn bộ Vu tộc đều đã học được pháp quyết này.

Vu tộc vốn là một tộc sinh ra để chiến đấu, năm ngàn năm hòa bình đối với Vu tộc, chỉ là thời gian dưỡng sức, nhưng dục vọng chiến đấu chưa bao giờ biến mất trong huyết dịch của Vu tộc, hiện tại có cơ hội chiến đấu, những Vu tộc này vô cùng kích động.

Những Vu tộc này, thậm chí cảm thấy huyết dịch của mình đều muốn sôi trào!

Vu tộc dũng mãnh xông lên, đối kháng với những Ma tộc kia, có

thể thấy được, Vu tộc hiện tại đang chiếm ưu thế.

"Xem, Vu tộc của chúng ta cần chiến tranh mới có thể được rèn luyện và tiến bộ!" "Khoảng thời gian này Tổ Vu không ở đây, thật khổ cho Vu Mãng Tổ Vu và Hậu Thổ nương nương!" Lúc đó, bên cạnh Vu Mãng lại xuất hiện hai vị Vu tộc, nhìn hai vị Vu tộc, Vu Mãng đại hỉ, la lớn: "Đế Giang, Cửu Phượng, cuối cùng cũng phục sinh rồi!" Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Hồng Quân, muốn Vu Mãng đưa Tổ Vu vào Tổ Vu Miếu, mười năm trôi qua, Tổ Vu Miếu không có biến hóa, Vu Mãng nghi ngờ Hồng Quân lừa dối.

Hiện tại thấy Đế Giang và Cửu Phượng cuối cùng cũng phục sinh, mới tin lời Hồng Quân, xem ra Hồng Quân không hề lừa dối!

Vu Mãng đã thông qua tầng thứ hai Địa Ngục, cho nên Hồng Quân đã giúp Vu Mãng phục sinh hai vị Tổ Vu.

"Không sai, ta đã phục sinh, lần này cần phải đa tạ Đạo Tổ!" Đế Giang nói.

"Ta nên cảm tạ Vu Mãng Tổ Vu mới phải!" Cửu Phượng nói.

Chương 252

"Đúng là như vậy, Vu Mãng, cảm ơn đã cứu ta, cũng cứu Vu tộc!" Đế Giang nói với Vu Mãng.

"Chúng ta đều là Tổ Vu, không cần khách sáo cảm ơn, chúng ta tiếp theo có chuyện quan trọng hơn cần làm!" Vu Mãng nói.

"Ta biết tình hình hiện tại của Vu tộc chúng ta, chúng ta cần đối phó Ma tộc và Ma Tổ La Hầu, chỉ có đả thông Địa Phủ, Hồng Quân Đạo Tổ mới giúp chúng ta phục sinh những Tổ Vu còn lại, những chuyện này, Hậu Thổ đã nói với ta rồi!" Cửu Phượng nói.

"Nhưng tạm thời ta có thể yên tâm, Ma Tổ La Hầu cũng không thể từ dưới Địa Ngục đi ra, hiện tại A Tu La tộc nương tựa chúng ta, ta có thể thanh trừ Huyết Hải trước!" Vu Mãng lại nói.

Những Ma tộc ở đây hoàn toàn không phải đối thủ của Vu tộc, Ma tộc có không ít đều lấy thú làm chủ, trước mặt Vu tộc, Yêu tộc, cũng hoàn toàn không phải đối thủ!

Yêu tộc Hồng Hoang thượng cổ nhục thân cũng không bằng Vu tộc, những Ma tộc này tự nhiên cũng không bằng.

Vu Mãng và ba vị Tổ Vu không hề ra tay, chỉ bằng những Vu tộc ở đây, có thể thanh trừ Ma tộc.

Những Ma tộc còn lại rút lui vào Huyết Hải, Vu tộc đứng ở bên bờ Huyết Hải, không hề tiến vào, vì Huyết Hải đối với Vu tộc có sự khắc chế vô cùng lớn.

Nhìn Huyết Hải trước mặt, Đế Giang nói: "Những Ma tộc này tiến vào Huyết Hải, chúng ta phải xử lý thế nào?" "Cứ để ta xử lý đi!" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn tháo hồ lô trên eo xuống, cái hồ lô đó

toàn thân đen kịt, Vu Mãng tế hồ lô ra, chỉ thấy cái hồ lô màu đen đó trong nháy mắt liền xuất hiện lực hút khổng lồ.

Toàn bộ Huyết Hải bị hồ lô màu đen hút vào trong, trong đó hàng tỷ dặm Huyết Hải, trước mặt mọi người, đang thu nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một tháng sau, toàn bộ Huyết Hải hoàn toàn trống rỗng, trong đó ngay cả một giọt nước biển Huyết Hải cũng không còn lại.

La Sát Công Chúa nhìn Huyết Hải trống rỗng, trong lòng thở dài, La Sát Công Chúa cũng hiểu, Huyết Hải này nếu không trừ bỏ đi, Vu tộc liền không thể tiến vào Địa Ngục, huống chi là tiêu diệt những Ma tộc kia!

Chỉ là nhìn thấy Huyết Hải đã thai nghén mình như vậy biến mất, La Sát Công Chúa cảm thấy vô cùng đau buồn.

Nhưng lúc đó, không ai sẽ để ý đến lời nói của La Sát Công Chúa, mọi người nhìn vào lối vào Địa Ngục, nơi đó một mảnh đen kịt.

Lúc này, một thân ảnh huyết hồng sắc đột nhiên bỏ chạy ra ngoài, thân ảnh vô cùng nhanh, nhưng Vu Mãng còn nhanh hơn thân ảnh kia, Vu Mãng xuất hiện trước mặt thân ảnh kia, một phủ chém xuống thân ảnh đó.

Thân ảnh kia phát ra một tiếng gầm giận dữ, đó là một đạo nhân mặc huyết sắc đạo bào!

Đạo nhân kia trên người không có pháp bảo, nhưng từ trong miệng phun ra hàng chục đạo huyết tiễn, mỗi một đạo huyết tiễn này đều có thể uy hiếp Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Nếu Chuẩn Thánh khác gặp phải, nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng Vu Mãng gặp phải, lại dường như không cảm giác gì, Vu Mãng một phủ tiếp tục chém xuống huyết bào đạo nhân.

Thân thể Vu Mãng chịu đựng công kích của huyết tiễn, chỉ có thể trên làn da thân thể Vu Mãng đâm ra từng đạo hồng ngân, hoàn toàn không uy hiếp được nhục thân Vu Mãng!

Vu Mãng một phủ chém xuống, một phủ chém đứt hai cánh tay của huyết bào đạo nhân.

"Huyết Văn Đạo Nhân, chẳng phải đã sớm rời khỏi Huyết Hải rồi sao?

Sao lại ở đây?" Tự Tại Thiên Ba Tuần đại kinh thất sắc, hỏi.

"Huyết Văn Đạo Nhân?" Đế Giang hỏi.

"Huyết Văn Đạo Nhân có thể thôn phệ pháp bảo thiên hạ, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể uy hiếp, Giáo chủ của ta gặp phải, suýt nữa đã chịu thiệt, sau đó Giáo chủ đánh lui hắn, hắn liền bỏ chạy, không ngờ hiện tại lại ở trong Huyết Hải!" Tự Tại Thiên Ba Tuần giải thích.

"Có thể thôn phệ pháp bảo thiên hạ?" Vu Mãng nghe xong, nói, "Nếu vậy thì sau này có lẽ sẽ hữu dụng với ta!" Vu Mãng nói xong, tế ra cái hồ lô màu đen, nuốt luôn Huyết Văn Đạo Nhân vào trong hồ lô màu đen.

Huyết Văn Đạo Nhân bị hút vào trong hồ lô màu đen xong, sẽ bị nhốt trong một không gian đặc biệt, tự nhiên không thể nào thôn phệ một cái hồ lô màu đen.

Sau khi Huyết Hải biến mất, có thể thấy ở dưới đáy Huyết Hải là một cánh cửa lớn đen kịt.

"Ta đi vào trước!" Vu Mãng dẫn đầu, tiên phong tiến vào Địa Ngục.

Đế Giang và Cửu Phượng nhìn thấy, cũng lập tức đi theo Vu Mãng tiến vào Địa Ngục.

Tầng thứ nhất Địa Ngục không có Ma tộc, Vu Mãng để Vu tộc xây dựng doanh địa ở tầng thứ nhất, tiếp theo, e rằng phải tiến hành một cuộc chiến tranh lâu dài.

Chiến tranh giữa Vu tộc và Ma tộc!

Số lượng Ma tộc vô cùng khổng lồ, ước chừng có hàng nghìn tỷ, nhiều hơn cả khi Vu tộc cường thịnh, với sức lực của Vu tộc một tộc, muốn đối phó với Ma tộc khổng lồ như vậy, hầu như là không thể.

Huống hồ trong Ma tộc còn có La Hầu, La Hầu có thể trảm Tam Thi thành Thánh, thực lực có thể địch lại ba vị Thánh nhân!

Chương 253

Vu Mãng tiến vào, e rằng cũng sẽ gặp phải nguy hiểm vô cùng lớn, Vu Mãng hiện tại đang ở đây, đang đợi Hậu Thổ.

Sau khi doanh địa ở đây được dựng xong, quả nhiên thấy Hậu Thổ đến.

Hậu Thổ đạp không, bước đi vô cùng chậm rãi, nhưng mỗi bước đi, đều có thể ngang qua hàng vạn dặm, mỗi bước đi, trên mặt đất đều sẽ xuất hiện thanh sắc liên hoa.

Hậu Thổ đến, chúng Vu tộc lập tức quỳ bái: "Cung nghênh Hậu Thổ nương nương!" Đế Giang, Cửu Phượng cũng hành lễ với Hậu Thổ, dù sao hiện tại Hậu Thổ đã thành Thánh, tuy Hậu Thổ không thể rời khỏi Địa Phủ, nhưng thân phận Thánh nhân sẽ không thay đổi.

Chỉ cần Hậu Thổ là Thánh nhân, thì toàn bộ Vu tộc đều phải cung kính với nàng, giống như khi Yêu tộc Thiên Đình hoành hành, hai vị Yêu Đế nhìn thấy Nữ Oa, cũng phải hành lễ.

Nhưng có một người sẽ không thay đổi, Vu Mãng nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, ngươi đến đúng lúc lắm, chúng ta lúc nào thì tiến công Ma tộc?" Thái độ của Vu Mãng đối với Hậu Thổ không có chút thay đổi nào, trong mắt Vu Mãng, Hậu Thổ vẫn là Hậu Thổ quen thuộc năm xưa, là bạn bè và đồng bạn của hắn, một trong những Tổ Vu.

Hậu Thổ cũng không để ý thái độ của Vu Mãng, thậm chí, thái độ của Vu Mãng như vậy, lại càng cao hứng, nói: "Ta cần đợi vị Thánh nhân kia, nếu không, chúng ta sẽ không xuất phát!" Tiếp theo là phải đại chiến với Ma tộc, đối với Vu tộc và Vu Mãng cùng những người khác, đều là khảo nghiệm cực lớn, phải đợi vị Thánh nhân kia mới có

thể xuất chiến, để tránh cho Vu tộc lâm vào khốn cảnh.

Trong Địa Ngục, linh khí cũng vô cùng sung mãn, nơi đây so với linh khí của Hồng Hoang đại địa từng bị phá nát ở nhân gian còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Tu luyện ở đây, đối với Vu tộc cũng có lợi.

Vu Mãng cũng không vội, kể chuyện Huyết Văn Đạo Nhân cho Hậu Thổ nghe.

Hậu Thổ nghe xong, cũng vô cùng kinh ngạc, nói: “Nếu vậy thì, ta có thể luyện hóa Huyết Văn Đạo Nhân thành một kiện pháp bảo, luyện cùng Hắc Sát Hồ Lô của ngươi, có lẽ có thể khiến uy lực tăng vọt!” “Vậy làm phiền Hậu Thổ!” Vu Mãng nói.

Hậu Thổ nhận lấy quả hồ lô màu đen, khẽ gật đầu nói: "Nếu ta luyện hóa bây giờ, quả hồ lô này không quá trăm năm liền có thể luyện hóa thành công!" Hậu Thổ rốt cuộc đã thành Thánh, thực lực đại tăng, khả năng luyện khí cũng trở nên xuất sắc hơn nhiều.

Có Hậu Thổ luyện hóa chí bảo này, Vu Mãng tự nhiên yên tâm.Lần này ở lại chỉ một tháng, liền phát hiện có một vị Thánh nhân, khi vị Thánh nhân đó giáng lâm thì tường vân phiêu diêu, cưỡi Hỏa Phượng.

Là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng khi người Vu tộc nhìn thấy nàng, sắc mặt đều không tốt, thậm chí mang theo vẻ phẫn nộ.

Chính là Thánh nhân Nữ Oa!

Nữ Oa là vị Thánh nhân đầu tiên sau Hồng Quân, cũng là Thánh nhân sáng tạo Nhân tộc.

Năm ngàn năm về trước, Nữ Oa đã can thiệp vào cuộc chiến Vu Yêu, giết chết mấy chục ức người Vu tộc.

Chuyện này, bất cứ người Vu tộc nào cũng đều biết.

Bởi vậy đối với người Vu tộc, Nữ Oa chính là kẻ thù lớn nhất!

Dù Nữ Oa là Thánh nhân, Vu tộc dù căm hận đến mấy, cũng không ai có thể giết chết Nữ Oa!

Nhưng điều đó không ngăn cản họ căm ghét Nữ Oa!

Nữ Oa đương nhiên biết được cách nghĩ của Vu tộc, nhưng trong mắt Nữ Oa, những người Vu tộc này chỉ là lũ kiến hôi, tự nhiên sẽ không để ý."Nữ Oa, làm gì?" Vu Mãng tay nắm Ám Huyết Phủ, chỉ vào Nữ Oa.

Năm ngàn năm về trước, Vu Mãng suýt chút nữa đã chém giết Nữ Oa.

Năm ngàn năm sau, Vu Mãng vẫn như cũ không sợ Nữ Oa!

Có điều, Nữ Oa bây giờ không phải Nữ Oa của năm ngàn năm trước.

Năm ngàn năm qua, Vu Mãng vẫn luôn ngủ say, còn Nữ Oa thì vẫn luôn tu luyện, bởi vậy thực lực của Nữ Oa đã tiến bộ đáng kể.

Nữ Oa hiện tại, thậm chí có thể nắm chắc cơ hội dễ dàng giết chết Vu Mãng.

Đương nhiên, bây giờ thì không thể nào!

Hiện tại ở đây không chỉ có Vu Mãng là đối thủ khó nhằn, ngoài Vu Mãng ra, còn có một tồn tại thực lực cường đại khác, Hậu Thổ!

Thực lực của Hậu Thổ ra sao, không ai biết, ngay cả Nữ Oa cũng không biết.

Nhưng Nữ Oa có thể suy đoán, đã là Thánh nhân Hậu Thổ, thực lực sẽ không tệ.

Với mối quan hệ giữa Hậu Thổ và Vu Mãng, nếu hai người cùng ra tay, Nữ Oa sẽ khó lòng ứng phó.

Sau khi suy đi tính lại, Nữ Oa từ bỏ ý định ra tay với Vu Mãng.

Chương 254

Dù sao lần này, là vì thảo phạt Ma tộc!"Ngươi nghĩ Bản tọa muốn đến sao?

Nếu không phải lão sư có lệnh, bảo Bản tọa đến giúp Vu tộc thảo phạt Ma tộc, Bản tọa sẽ không nguyện ý đến!" Nữ Oa lạnh lùng nói."Nữ Oa, vậy vì sao mười năm sau mới đến?" Hậu Thổ hỏi."Bản tọa cần luyện chế pháp bảo, cho nên không có thời gian thì không được sao?" Nữ Oa lại nói."Ta không có ý đó.

Nữ Oa, nếu đã như vậy, ta cần lập ước pháp tam chương!" Hậu Thổ nói."Bình Tâm, muốn thế nào?" Nữ Oa hỏi."Thứ nhất, Nữ Oa không thể coi Vu tộc ta là lũ kiến hôi, tùy ý hủy diệt hay vứt bỏ Vu tộc ta!""Được!""Thứ hai, nếu thực sự gặp Ma Tổ La Hầu, hy vọng Nữ Oa không giấu diếm tư tâm, có thể giúp ta chém giết La Hầu, không lợi dụng La Hầu để đối phó ta hoặc Vu Mãng!""Được!""Thứ ba, Ma Tổ La Hầu thực lực cường đại, chúng ta nên tạm gác lại thù hận, tương trợ lẫn nhau, lấy việc chém giết La Hầu làm mục tiêu hàng đầu!""Những điều ngươi nói, ta đều đồng ý.

Nhưng Bản tọa cũng có hai điều kiện, nếu không chấp nhận, lần này Bản tọa sẽ không ra tay!""Nữ Oa, xin mời!""Thứ nhất, ta có thể ra tay, nhưng sẽ không đối phó Ma tộc phổ thông, ta chỉ ra tay đối phó La Hầu!""Đáng lẽ phải như vậy!""Thứ hai, nếu giết chết Ma Tổ La Hầu, ta cần lấy được một kiện pháp bảo trên người hắn!""Kiện pháp bảo nào?""Đến lúc đó sẽ biết!""Được, chuyện này ta cũng có thể đồng ý, nhưng Nữ Oa phải ra tay ba lần trong cuộc chiến chinh phạt Ma tộc!""Một lần!""Vậy thì hai lần, bằng không, ngươi sẽ không lấy được một kiện pháp bảo nào trên người Ma Tổ La Hầu!""Được, ta đồng ý!" Hậu Thổ và Nữ Oa cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận hợp

tác.

Nữ Oa sẽ ra tay hai lần trên đường tiến vào Địa Phủ.Nữ Oa một mình cưỡi trên lưng Huyền Thiên Hỏa Phượng, còn những người Vu tộc khác thì không dám đến gần Nữ Oa.

Hậu Thổ quyết định để Vu tộc tiến vào tầng thứ hai của Địa Ngục.

Ma tộc ở tầng Địa Ngục thứ hai kỳ thực không nhiều, bởi vậy các Vu tộc có thể trực tiếp tiến vào tầng Địa Ngục thứ ba.

Nhưng sau tầng thứ ba, Vu Mãng lại phát hiện ở đó vẫn không có Ma tộc.

Tiếp đó, Vu Mãng cùng những người khác vẫn luôn tiến về phía trước.

Ở tầng Địa Ngục thứ mười, cuối cùng đã phát hiện ra một số lượng lớn Ma tộc.

Nữ Oa cũng lần đầu nhìn thấy Ma tộc.

Những Ma tộc này tu luyện Ma Đạo, ngoại hình không giống với Yêu tộc khác, nhưng thực lực càng cường đại hơn, vẻ ngoài cũng dữ tợn hơn."Số lượng Ma tộc ở đây khổng lồ, e rằng có đến trăm ức.

Có vẻ như Ma tộc này biết chúng ta sẽ tấn công nên cố ý bỏ qua mười tầng Địa Ngục phía trước, quyết chiến với chúng ta ở những tầng phía sau!" Hậu Thổ phân tích."Phân tích có lý đấy, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

Nữ Oa tuy nói vậy, nhưng nàng biết không thể can thiệp vào việc chỉ huy ở đây.

Cuộc chiến ở đây sẽ do Hậu Thổ chỉ huy."Ta nên..." Hậu Thổ chưa nói dứt lời, đã nghe có người bẩm báo: "Bình Tâm nương

nương, Vu Mãng Tổ Vu đã ra tay rồi!""Hả?" Nữ Oa nghe vậy, cau mày."Thôi được, đã có Thánh nhân, có Tổ Vu ở đây, có trăm ức Ma tộc, chúng ta cũng có thể chiến một trận!" Hậu Thổ nói xong."Bình Tâm, sao lại để cái tên mãng phu đó làm loạn thế?" Nữ Oa nghe xong, thần sắc phức tạp nhìn Hậu Thổ nói."Đã là mãng phu, ta, cũng không thể ngăn cản!" Hậu Thổ đáp.

Nữ Oa không ngờ Hậu Thổ lại che chở Vu Mãng đến vậy, nhưng chuyện này, cũng không liên quan đến nàng.

Lúc này, bên ngoài doanh trướng vang lên từng trận tiếng động lớn, hiển nhiên, Vu Mãng đã động thủ rồi.Vu Mãng hóa thân thành cự Tổ Vu cao hai mươi vạn trượng, tay cầm Ám Huyết Phủ chỉ cần chém ra, tất sẽ kéo theo một đạo liên y, mấy trăm vạn Ma tộc gần như sẽ bị một búa chém giết.

Phía sau Vu Mãng, có Đế Giang, Cửu Phượng và một đại quân Vu tộc.

Không biết vì sao, khi đi theo Vu Mãng, trên người những Vu tộc này đều toát ra Bàn Cổ huyết khí, những Bàn Cổ huyết khí này có thể giúp chiến lực của Vu tộc tăng lên.

Những người Vu tộc này, gần như đều từng là Vu tộc thuộc bộ lạc của Vu Mãng, thực lực phổ biến đều khá cường đại.

Trong mấy trăm vạn Vu tộc, có một nửa là Vu tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Hiện tại có Bàn Cổ huyết khí hộ thân, những Ma tộc này vốn nhục thân đã không bằng Vu tộc, bây giờ càng hoàn toàn không phải đối thủ của người Vu tộc.

Nhưng Ma tộc số lượng đông đảo, bản tính hung tàn, cho dù chết, cũng sẽ nối gót nhau xông lên.

Cứ tiếp tục như vậy, Vu tộc dù nhục thân cường hãn cũng sẽ sớm bị hao mòn mà chết.Đúng lúc này, chỉ thấy một bóng người mặc váy dài màu vàng, chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ bước đi liên hoa nở rộ, nơi nàng đến, xung quanh không ngừng nổi lên những đóa sen.

Sau khi sen xuất hiện, liền hóa thành màu vàng, rơi xuống người Vu tộc bị thương, vết thương của Vu tộc đó lập tức khôi phục.

Ngón tay ngọc của Hậu Thổ khẽ nhấc, chỉ thấy trong đại quân Ma tộc, lập tức giáng xuống vô số cự thạch bay khắp trời, tựa như từng khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Những thiên thạch này có thể hình thành vụ nổ, phàm nơi thiên thạch rơi xuống, Ma tộc lập tức tan thành mây khói, ngay cả cơ hội Nguyên Thần chạy thoát cũng không có!

Uy lực của Thánh nhân, thật đáng sợ đến nhường này!

Nữ Oa cũng nhìn Hậu Thổ ra tay, cũng vô cùng kinh ngạc.

Cảnh giới của Hậu Thổ, ước chừng không phải vừa mới bước vào Thiên Đạo Thánh nhân nhất trọng cảnh giới, e rằng ít nhất cũng có thực lực ngũ trọng!

Hậu Thổ thành Thánh muộn hơn các Thánh nhân khác, nhưng hiện tại, cảnh giới của Hậu Thổ lại cao đến thế, thật sự khiến Nữ Oa chấn kinh.

Hậu Thổ đã lĩnh ngộ Đại Địa Pháp tắc!

Chương 255

Trong Hồng Hoang Lục Thánh, không có một vị nào có thể lĩnh ngộ Pháp tắc, cũng không ai biết uy lực khi Thánh nhân thi triển Pháp tắc sẽ mạnh đến mức nào!

Có vẻ Thánh nhân này sau này cần phải chú ý rồi!

Nữ Oa trong lòng càng thêm kiêng kỵ Hậu Thổ.

Vu Mãng nhìn Hậu Thổ ra tay, cũng kinh ngạc.

Năm ngàn năm sau, Vu Mãng tỉnh lại cũng là lần đầu nhìn thấy Hậu Thổ ra tay, không ngờ lại chấn động đến thế.

Nơi ánh mắt Vu Mãng nhìn tới, khắp nơi là cảnh hoang tàn, khu vực này như thể bị vô số thiên thạch đập vào vậy.

Vốn có trăm ức Ma tộc, giờ chỉ còn lại mấy chục triệu!

Hiện tại đã sớm không thành quân đội nữa rồi!

Vu Mãng tự nhiên không khách khí, dẫn dắt Vu tộc xông lên.

Vu Mãng lớn tiếng nói: "Giết!

Giết!

Giết!

Giết sạch lũ Ma tộc này, chiếm lĩnh cái Địa Ngục này!" "Giết sạch Ma tộc, chiếm lĩnh Địa Ngục!" Các Vu tộc đồng thanh gầm lên.

Hậu Thổ nghe Vu Mãng nói những lời mang tính xâm lược như vậy, cũng không biết nên biểu hiện ra vẻ mặt thế nào.

Nhưng những gì Vu Mãng nói lúc này, đích thực chính là việc Vu tộc cần làm tiếp theo!

Vu Mãng làm như vậy, cũng không có vấn đề gì!

Ma tộc bị Vu Mãng và các Vu tộc khác truy đuổi không ngừng.Ở tầng Địa Ngục thứ mười một, Vu tộc gặp phải số lượng Ma tộc tương tự.

Lần này cũng không có Ma Soái nào xuất hiện, chỉ có một lượng lớn Ma tộc, tựa như những Ma tộc này bị vứt bỏ vậy.

Khi Vu Mãng dọn dẹp xong Ma tộc ở tầng Địa Ngục thứ mười hai, Hậu Thổ và Vu Mãng chuẩn bị quay về Tổ Vu Miếu.

Theo như ước định với Hồng Quân trước đó, Vu Mãng muốn phục sinh tất cả Tổ Vu thì phải đạt đến tầng Địa Ngục thứ mười hai.

Hiện tại Vu Mãng đã hoàn thành, vậy Hồng Quân cũng nên giúp Vu Mãng phục sinh tất cả Tổ Vu.

Vu Mãng và Hậu Thổ vừa quay về Địa Phủ, chỉ thấy ở Tổ Vu Miếu của Vu tộc xuất hiện một đạo quang trụ.

Theo lời những người Vu tộc khác, quang trụ ở Tổ Vu Miếu đã kéo dài mấy tháng rồi.

Từ khi Vu Mãng và những người khác bắt đầu tấn công Địa Ngục, quang trụ của Tổ Vu Miếu đã xuất hiện, những Vu tộc khác đều không thể tiến vào trong Tổ Vu Miếu.

Vu Mãng và Hậu Thổ nhìn nhau, cả hai cùng tiến vào Tổ Vu Miếu.Hai người vừa bước vào Tổ Vu Miếu, bên trong có bày mười hai chiếc quan tài đá.

Hai trong số đó không có người nằm, còn mười chiếc quan tài khác, mỗi chiếc đều nằm một vị Tổ Vu.

Sau khi Vu Mãng và Hậu Thổ tiến vào, phát hiện các Tổ Vu trong mười chiếc quan tài lần lượt mở mắt."Ta... ta không chết sao?"

Cường Lương vẻ mặt kinh ngạc hỏi."Ta nhớ ta cũng đã chết rồi, ta còn có thể sống lại sao?" Chúc Dung cũng nói."Không sai, ta đáng lẽ đã chết trong cuộc chiến Vu Yêu rồi.

Vu Mãng, Hậu Thổ, cũng ở đây sao?" Cộng Công hỏi."Tốt quá rồi, mọi người đều sống lại rồi!" Vu Mãng nhìn những Tổ Vu trước mặt, vui vẻ nói.

Hậu Thổ giải thích cho các Tổ Vu về đại chiến Vu Yêu trước đây, rồi tình hình Vu tộc hiện tại.

Nghe xong, các Tổ Vu đều im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Cuối cùng, Cường Lương quỳ xuống trước Vu Mãng nói: "Vu Mãng, cảm tạ đã cứu ta!" Các Tổ Vu khác cũng quỳ trước mặt Vu Mãng, đồng thanh nói: "Vu Mãng, cảm tạ!" "Mọi người đứng dậy đi, ta cũng là Tổ Vu, ta không thể nhìn các ngươi chết mà không làm gì được.

Bây giờ mọi chuyện đã xong rồi!" Vu Mãng nói.

Chương 256

"Việc chúng ta tiến vào Địa Phủ lần này, chưa hẳn đã là chuyện xấu.

Hồng Hoang đại địa hiện tại lẽ ra nên do Nhân tộc làm chủ, nhưng đối với Vu tộc ta, Hồng Hoang đại địa thực sự quá nhỏ.

Nếu chúng ta cứ ở lại Hồng Hoang đại địa, cũng sẽ không mang lại sự phồn vinh cho Vu tộc ta!" Hậu Thổ lại nói: "Vu tộc ta gánh vác sát kiếp, chỉ cần Thiên Đạo còn tồn tại, sát kiếp của Vu tộc ta sẽ không ngừng nghỉ.

Nếu cứ ở lại Hồng Hoang đại địa, Vu tộc ta sau này cũng chỉ sẽ diệt vong trong giết chóc mà thôi!" Huyền Minh có chút hâm mộ nhìn Hậu Thổ nói: "Hậu Thổ, không, bây giờ ta nên gọi là Hậu Thổ nương nương mới phải.

Đã thành Thánh nhân, sau này Vu tộc ta sẽ do ngươi bảo hộ rồi!" "Ta thành Thánh nhân, cũng không chỉ chịu Thiên Đạo câu thúc, mà còn không cách nào rời khỏi Địa Phủ này nữa!" Hậu Thổ thở dài nói."Được rồi, mọi người đã sống lại, ta cũng nên một lần nữa tiến vào Địa Ngục.

Chỉ cần tiến vào Địa Ngục giới bên trong, chinh phục thế giới này, thế giới này liền thuộc về Vu tộc ta!" Vu Mãng nói."Địa Ngục giới?" Huyền Minh hỏi."Địa Ngục giới là chuyện gì?

Vì sao lại có mười tám tầng?" Cộng Công hỏi.

Nhìn mười vị Tổ Vu vẻ mặt mờ mịt, Hậu Thổ đành giải thích."Địa Ngục giới kỳ thực là thế giới do Ma Tổ La Hầu khai tịch ra.

Bên trong Địa Ngục giới này có mười tám tầng, có trăm ức Ma

tộc, những Ma tộc này đều là tín đồ của Ma Tổ La Hầu.

Thế giới này ban đầu gọi là Minh Giới, nhưng sau khi Luân Hồi Điện hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, nơi đây liền biến thành Địa Phủ!""Còn Minh Giới nằm dưới Luân Hồi Điện đó, thì được gọi là Địa Ngục.

Mười tám tầng Địa Ngục, địa vực không hề nhỏ hơn Hồng Hoang đại địa, đủ để Vu tộc ta trưởng thành rồi!" Nghe lời Hậu Thổ, mười vị Tổ Vu mới hiểu ra, Thiên Ngô nói: "Nếu đã vậy, chúng ta đích xác nên trừ bỏ tất cả Ma tộc ở Địa Ngục, như vậy cũng sẽ không để chúng uy hiếp Vu tộc ta!""Không sai, ta bây giờ cũng nên quay về rồi!" Vu Mãng nói, "Có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận do mười hai Tổ Vu tạo thành, nhất định có thể dễ dàng diệt trừ Ma tộc!""Được, chúng ta đi!" Các Tổ Vu nói.Các Tổ Vu ở đây thực lực đều không yếu.

Hiện tại Hậu Thổ không còn là Tổ Vu, vị trí của Hậu Thổ được Cửu Phượng thay thế, vẫn có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Cứ như vậy, Đô Thiên Thần Sát Trận liền có thể một lần nữa được bày ra!

Với uy lực của một Đô Thiên Thần Sát Trận, thậm chí có thể chống lại Thánh nhân!

Có mười hai Tổ Vu ra tay, muốn tiêu diệt toàn bộ Ma tộc cũng không khó khăn.

Ở nơi sâu nhất của Địa Ngục, Ma Tổ La Hầu cùng Thiện Thi và Ác Thi đều ở đây."Bản tôn, vì sao lại phải như vậy?" Bạch Đạo nhân vẻ mặt có chút bất mãn hỏi."Thiện, ngươi có ý gì?

Ta không hiểu!" Băng Lãnh Nam Tử nhàn nhạt nói."Vì sao phải hy sinh nhiều Ma tộc như vậy?

Có kế sách gì?" Bạch Đạo nhân hỏi."Thiện, ngươi hỏi nhiều làm gì?

Bản tôn làm như vậy, khẳng định có đạo lý và kế sách riêng!" Hắc Giáp Đạo nhân cười lạnh một tiếng."Thiện, chẳng lẽ ngươi không muốn rời khỏi đây sao?" Băng Lãnh Nam Tử nói.

Lời nói của Băng Lãnh Nam Tử khiến Bạch Đạo nhân cảm thấy có ý, liền hỏi: "Làm ra chuyện như vậy, có liên quan đến việc ta rời khỏi đây sao?

Nơi đây là thế giới bị Thiên Đạo phong ấn, ta dù thực lực có mạnh đến mấy, cũng không thể phá vỡ phong ấn để rời đi, trừ phi, có thể siêu việt cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân!""Muốn siêu việt cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân, tự nhiên không phải chuyện đơn giản.

Ta, cũng không thể dễ dàng làm được.

Nhưng muốn phá phong ấn, đi tìm Hồng Quân báo thù, lại không phải là không thể làm được!" Chỉ nghe Băng Lãnh Nam Tử nói."Kế hoạch là gì?" Bạch Đạo nhân lại hỏi."Kế hoạch này ngươi không cần biết, chỉ cần nghe theo lời ta làm, ta liền có thể rời khỏi đây, trở về Hồng Hoang đại lục!" Băng Lãnh Nam Tử nói.

Bạch Đạo nhân tuy không hiểu, nhưng biết mình không có lựa chọn khác, lời của Ma Tổ La Hầu bản tôn, cũng không thể không nghe.Mười hai Tổ Vu sống lại, khiến tâm trạng Nữ Oa có chút phức tạp.

Ân oán giữa Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc, vốn dĩ không liên quan đến Nữ Oa.

Nữ Oa đối với mười hai Tổ Vu cũng không có hận ý.

Nữ Oa thực sự hận, cũng chỉ có một mình Vu Mãng mà thôi!

Mười hai Tổ Vu cũng biết những gì Nữ Oa đã làm sau đó, bởi vậy

đối với Nữ Oa cũng không có sắc mặt tốt.

Sau khi mười hai Tổ Vu xuất hiện, cuộc chinh phạt Địa Ngục liền trở nên dễ dàng hơn.

Mười hai Tổ Vu thậm chí không cần thi triển Đô Thiên Thần Sát Trận, với thực lực của họ, liền có thể dễ dàng chém giết mấy chục triệu Ma tộc.

Thêm vào đó có Vu Mãng, Hậu Thổ, và Nữ Oa ở đây, dọc đường tiến quân vô cùng thuận lợi.

Nhưng sau đó Hậu Thổ lại phát hiện, sau khi những Ma tộc đó chết đi, thi thể của chúng biến mất, khiến Hậu Thổ cảm thấy vô cùng nghi hoặc và kinh ngạc.

Nhưng Hậu Thổ không hiểu vì sao lại như vậy, cũng không biết thi thể của những Ma tộc này đã đi đâu, đành phải tiếp tục tiến về phía trước.Khi tiến đến tầng thứ mười bảy, ở đây đã xuất hiện mười hai vị Ma Soái.

Chương 257

Trong Ma tộc, tổng cộng có mười tám Ma Soái, trong đó có sáu vị đã bị Vu Mãng giết chết.

Hiện tại mười hai Ma Soái cùng mấy trăm ức Ma tộc xuất hiện ở đây, hiển nhiên đã chuẩn bị tiến hành cuộc chiến cuối cùng với Vu tộc.

Nhưng khi ánh mắt Vu Mãng quét qua những Ma tộc này, lại phát hiện ở đây không có một tồn tại cấp bậc Thánh nhân nào.

Vu Mãng lạnh lùng nói: "Chỉ có nhiêu đó?

La Hầu ở đâu?" "Muốn gặp Ma Tổ, trước tiên phải thắng được ta!" Chỉ thấy một trong các Ma Soái hét lên.

Một Ma Soái tên là Liệt Thiên Hủy, vốn là một Yêu tộc thượng cổ, chiến lực phi thường cường đại, cũng là thủ lĩnh của các Ma Soái.

Liệt Thiên Hủy cũng là Ma Soái được Ma Tổ La Hầu coi trọng nhất, bởi vậy La Hầu đã truyền thụ cho hắn Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận, đó là trận pháp đứng đầu Ma tộc.

Theo lời Ma Tổ La Hầu, một Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận, thậm chí có thể sánh ngang với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!"Muốn đánh bại ngươi thì có gì khó, chẳng lẽ La Hầu lại coi thường ta đến vậy, để ngươi ở đây cản đường ta sao?" Nữ Oa lạnh lùng nói.

Ở tầng Địa Ngục thứ mười bảy này đã mất ba năm, trong lòng Nữ Oa cũng có chút mất kiên nhẫn."Nếu Thánh nhân Nữ Oa không màng thân phận mà ra tay với ta, ta tự nhiên không có lời nào để nói.

Dù sao Thánh nhân Nữ Oa làm ra chuyện như vậy, cũng không phải lần đầu!" Liệt Thiên Hủy châm chọc."Ngươi nói cái gì?" Nữ Oa

nghe vậy, lạnh nhạt nói."Ta nghe Ma Tổ nói, năm ngàn năm về trước, Nữ Oa nương nương đã lấy thân phận Thánh nhân ra tay với một vị Tổ Vu, ra tay chém giết mấy chục ức Vu tộc.

Chuyện này quả là có phong phạm hành sự của Ma tộc ta!" Liệt Thiên Hủy lại lần nữa nói.

Nữ Oa càng thêm phẫn nộ, trừng mắt nhìn Liệt Thiên Hủy, thậm chí muốn không màng thân phận mà ra tay.

Nhưng đúng lúc đó, Hậu Thổ đưa tay ngăn Nữ Oa lại, nói: "Đối phó Ma tộc này, không cần ta ra tay, chỉ cần...""Để ta ra tay là được rồi!" Vu Mãng trực tiếp hiện ra Tổ Vu chân thân, một búa liền chém về phía những Ma tộc đó.

Nói là làm, Vu Mãng hành động vô cùng nhanh chóng!

Uy lực của một búa cũng không yếu, liền có thể chém giết mấy trăm vạn Ma tộc.

Nếu Liệt Thiên Hủy không né tránh đủ nhanh, bây giờ cũng đã bị chém thành hai nửa rồi."Ngươi!" Liệt Thiên Hủy trừng mắt nhìn Vu Mãng, kinh ngạc nói."Ta không phải Thánh nhân, có chiêu gì thì cứ dùng hết đi!" Vu Mãng nói xong, liền một lần nữa chém một búa ra.

Liệt Thiên Hủy lập tức lớn tiếng hô: "Kết Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận!" Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận, có thể do mười hai Ma Soái, ba mươi sáu Ma Tướng, và ba trăm sáu mươi vạn Ma tộc bố trí thành một đại trận pháp khổng lồ.

Trận pháp này có thể ngưng tụ ra Thiên Ma chân thân, uy lực không biết mạnh hơn Tam Ma Hồn Sát Trận bao nhiêu lần.

Tam Ma Hồn Sát Trận tương đương với phiên bản đơn giản hóa của Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận, chỉ cần ba Ma Tướng là có thể bày ra, uy lực tự nhiên kém xa Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận.

Hiện tại Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận vừa xuất hiện, lập tức hiện ra một Thiên Ma khổng lồ cao ức vạn trượng."Vu Mãng, không bằng để ta đi!" Đế Giang nói, "Ta cũng đã lâu không động thủ rồi!""Không sai, Vu Mãng, lần này ta sẽ không để ngươi cướp mất phong đầu của ta, giao cho ta đi!" Cộng Công cũng nói."Hãy để ta xem xem, uy lực của Thập Nhị Thiên Ma Đại Trận lớn đến mức nào.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của chúng ta còn lợi hại hơn một chút!" Chúc Dung cũng nói."Vu Mãng, lát nữa ngươi cần ứng phó những người khác, giao cho ta đi!" Huyền Minh nói.

Các Tổ Vu này lo lắng Vu Mãng chiến đấu với Thiên Ma chân thân sẽ tiêu hao quá nhiều thể lực của Vu Mãng, bởi vậy bây giờ họ muốn đối phó với đại trận này.

Vu Mãng không đồng ý, mười hai vị Tổ Vu liền ngưng tụ ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Do Hậu Thổ thay thế vị trí Cửu Phượng, chỉ thấy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận được bày ra.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một Bàn Cổ khổng lồ cao ức vạn trượng xuất hiện trước mặt mọi người.Bàn Cổ vừa xuất hiện, khí thế liền áp chế hoàn toàn Thiên Ma chân thân kia.

Hai chân thân khổng lồ đều là những tồn tại cực kỳ cường hãn, Chuẩn Thánh Cửu Chuyển bình thường căn bản không thể đỡ nổi một quyền.

Hiện tại hai cự nhân xuất hiện ở đây, đối với Vu tộc và Ma tộc đều có lực chấn nhiếp cực lớn.

Không ít người Vu tộc lệ chảy đầy mặt, quá kích động, năm ngàn năm!

Trọn vẹn năm ngàn năm!

Chiến lực mạnh nhất của Vu tộc, Bàn Cổ chân thân, năm ngàn năm rồi chưa từng xuất hiện!

Hiện tại Bàn Cổ chân thân một lần nữa xuất hiện, liền có nghĩa là cả Vu tộc sẽ một lần nữa phục hưng!"Tổ Vu là thủ lĩnh của Vu tộc ta!

Hôm nay, thủ lĩnh Vu tộc ta trở về, hôm nay ta sẽ nói cho lũ Ma tộc này biết, Vu tộc ta, đã trở lại!" Vu Mãng lớn tiếng gầm lên."Vu tộc ta, trở lại!!!" Các Vu tộc đồng thanh gầm lên."Giết!" Vu Mãng cùng các Vu tộc xông ra ngoài, đối mặt với mấy trăm ức Ma tộc.

Mấy trăm vạn Vu tộc không sợ chết mà xông lên, những Vu tộc này như thể đều đã được Vu Mãng truyền thừa, đều có khí thế lấy một địch vạn.

Chương 258

Lúc này, Bàn Cổ khí huyết trên người mấy triệu Vu tộc trở nên cực kỳ cường thịnh.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, chỉ thấy thân thể những Vu tộc này đều bành trướng gấp mười lần!

Cảnh giới Thường Nga trực tiếp tăng lên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng.

Khoa Phụ và các Vu tộc Đại La Kim Tiên Cửu Trọng khác, lúc này đột phá, thăng cấp Chuẩn Thánh.

Hậu Thổ và Nữ Oa đều vô cùng kinh ngạc, nhìn những tồn tại trước mặt, cảm thấy không thể tin nổi.

Trong huyết mạch Vu tộc có một hạn chế, loại hạn chế đó khiến họ không thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bởi vậy Vu tộc dù thiên phú có mạnh đến mấy, nhục thân có cường hãn đến đâu, cũng khó có thể đột phá, thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Những tồn tại như Cửu Phượng và Vu Mãng, vốn là những người hiếm thấy mấy vạn năm mới có một.

Từ khi Vu tộc ra đời đến nay, cũng chỉ có hai người Vu Mãng và Cửu Phượng mà thôi.

Cửu Phượng và Cường Lương là huynh muội cùng một mẹ, thiên phú trời sinh đã khác biệt so với Vu tộc phổ thông, có thể thăng cấp đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Các Tổ Vu khác sẽ không kinh ngạc, nhưng Vu Mãng, lại là một dị số!

Nhưng hôm nay Nữ Oa chứng kiến, Vu Mãng không chỉ là dị số, mà là dị số trong dị số!

Vu Mãng, có thể dẫn phát Bàn Cổ huyết khí trong cơ thể những Vu tộc này, dẫn động sự đột phá!

Mấy triệu Vu tộc, hiện tại ít nhất đã xuất hiện hàng trăm tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Nếu năm ngàn năm về trước, Vu Mãng có thể làm được chuyện như vậy, ước chừng không cần Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, chỉ cần dựa vào những Chuẩn Thánh này, liền có thể tiêu diệt nửa Thiên Đình!

Mà đây chỉ mới là khởi đầu, ai biết Vu tộc này sau này sẽ có những biến hóa gì?

Vu tộc vốn chỉ là tồn tại nhục thân cường hãn, nhưng hiện tại trở thành một thành viên của Địa Phủ, nhận được vô số oan hồn bổ sung cho bản thân, thậm chí có Vu tộc bắt đầu có được Nguyên Thần.

Vu tộc sau này, có thể sẽ càng thêm cường hãn!

Vu Mãng dẫn dắt các Vu tộc xông lên, nơi nào đi qua, Ma tộc đều bị đánh tan.

Vu tộc vốn là chủng tộc sinh ra để chiến đấu, Vu tộc lấy chiến dưỡng chiến, chỉ có giết chết địch nhân càng nhiều, Vu tộc mới có thể càng mạnh!

Vu Mãng có thể dẫn phát huyết khí Vu tộc, khiến họ đột phá.

Khi Vu Mãng dẫn dắt Vu tộc xung kích, chỉ thấy Bàn Cổ chân thân và Thiên Ma chân thân đã giao chiến.

Thiên Ma chân thân tay cầm một cây trường thương, nguyên hình của Thiên Ma chân thân càng giống Ma Tổ La Hầu.

Bàn Cổ chân thân do mười hai Tổ Vu ngưng tụ ra thì tay cầm Bàn Cổ Phủ.

Hai cự ảnh đồng thời oanh kích vào nhau.

Trong khoảnh khắc, hai cự ảnh bùng nổ tạo ra sóng lớn kinh thiên.

Khí lãng đáng sợ trong nháy mắt hất bay tất cả cường giả trong phạm vi mấy triệu dặm xung quanh hai cự ảnh.

Uy lực của hai cự ảnh thật kinh khủng đến thế.

Có thể thấy, bất kể là Thiên Ma chân thân hay Bàn Cổ chân thân, đều sở hữu thực lực cực kỳ cường đại."Uy lực của Bàn Cổ chân thân dường như mạnh hơn năm ngàn năm trước.

Xem ra năm ngàn năm qua, ngươi không chỉ ngủ say!" Nữ Oa nhàn nhạt nói."Tất cả mọi người đều tiến bộ, ta cũng vậy, không phải sao, Nữ Oa!" Hậu Thổ cùng Nữ Oa sóng vai đi, nhàn nhạt nói."Xem ra Thiên Đạo, cũng không cách nào ngăn cản Vu tộc trở nên mạnh mẽ!" Nữ Oa nhàn nhạt nói, ánh mắt rơi trên người Vu Mãng, "Vu Yêu suy tàn, vốn là số trời, nhưng lại vì một người mà thay đổi!

Vu tộc, vì người mà hưng thịnh!""Đích xác, Vu tộc ta có thể tồn tại đến bây giờ, đều là vì hắn.

Nếu không có hắn, Vu tộc ta năm ngàn năm trước đã bị diệt vong rồi!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói, như có điều chỉ."Hậu Thổ, vốn dĩ ta và ngươi có thể trở thành bằng hữu...""Nhưng sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Từ khoảnh khắc ngươi động thủ với Vu tộc, với Vu Mãng, ngươi liền là kẻ thù của ta!""Ngươi là Thánh nhân, lại để ý đến lũ kiến hôi đó sao?""Ngươi cũng là Thánh nhân, lại để ý đến Phục Hy, để ý đến Yêu tộc sao?""..." Nữ Oa im lặng, không nói thêm gì nữa.

Chương 259

Trận chiến ở đây vẫn tiếp tục, Bàn Cổ chân thân và Thiên Ma chân thân chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Bên trong Thiên Ma chân thân, sức mạnh khổng lồ do ba trăm sáu mươi vạn Ma tộc ngưng tụ thành, bị Bàn Cổ chân thân do mười hai vị Tổ Vu ngưng tụ ra áp chế hoàn toàn.

Mỗi một búa của Bàn Cổ Phủ từ Bàn Cổ chân thân, đều có thể chém lui Thiên Ma chân thân.

Lực lượng kinh khủng không ngừng chém ra, Thiên Ma chân thân bị chém trúng, lập tức trở nên ảm đạm đi không ít.

Các Tổ Vu hiển nhiên không còn lãng phí thời gian trên Thiên Ma chân thân nữa, chỉ thấy Bàn Cổ chân thân Bàn Cổ Phủ nghiêng chỉ xuống đất, một búa chém về phía trước.

Khai Thiên, Thức thứ nhất!

Uy lực của Khai Thiên Thức thứ nhất do Bàn Cổ chân thân thi triển ra không mạnh bằng Khai Thiên Thức thứ nhất do Vu Mãng thi triển khi Vu Thần hạ phàm, nhưng cũng vô cùng đáng sợ rồi.

Ít nhất, Thiên Ma chân thân trước mặt căn bản không có cơ hội đỡ được.

Thiên Ma chân thân vung cây trường thương trong tay đâm ra, hóa thành một đạo quang ảnh bá đạo, nhưng cây trường thương đó trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, thân thể Thiên Ma chân thân cũng bị chém bay ra ngoài.

Đúng lúc này, Bàn Cổ chân thân một lần nữa chém một búa ra.

Khai Thiên, Thức thứ hai!

Trong mười hai Tổ Vu, không có vị Tổ Vu nào hiểu được chiêu thức Khai Thiên, nhưng Bàn Cổ chân thân do họ ngưng tụ ra, lại có thể thi triển chiêu thức Khai Thiên!

Hiện tại Khai Thiên Thức thứ hai chém ra, trong nháy mắt liền kéo theo uy thế đáng sợ.

Một búa chém ra, Thiên Ma chân thân hoàn toàn không thể chống đỡ, bị chém thành hai nửa.

Oanh!

Sau khi Thiên Ma chân thân tan nát, mười hai vị Ma Soái liền bị chém giết một nửa, một nửa Ma Soái còn lại thân chịu trọng thương, từng người rơi xuống đất, máu tươi từ miệng không ngừng phun ra.

Ba trăm sáu mươi vạn Ma tộc kia, toàn bộ đều bị một búa chém giết.

Chiêu thức Khai Thiên của Bàn Cổ chân thân, uy lực cũng kinh khủng đến thế!Ma tộc số lượng tuy khổng lồ, nhưng trước mặt Bàn Cổ chân thân, lại yếu ớt đến thế.

Bàn Cổ chân thân dù không thi triển chiêu thức Khai Thiên, cũng có thể dễ dàng chém giết những Ma tộc này, mỗi một búa đều có thể chém giết hàng triệu Ma tộc.

Mấy trăm ức Ma tộc ở đây, đang không ngừng giảm bớt!

Thi thể Ma tộc rơi xuống đất, lại nhanh chóng biến mất, điều này khiến Hậu Thổ chú ý."Nữ Oa, có thể tra ra thi thể những Ma tộc này đã đi đâu không?" Hậu Thổ hỏi.

Nữ Oa nghe xong, bấm ngón tay tính toán, rồi lắc đầu nói: "Ta không cách nào tra ra được!" "Xem ra Ma Tổ La Hầu đã sớm biết ta sẽ đến đây, nhưng vẫn luôn không ra tay.

Thậm chí Ma tộc ở đây bị chém giết mấy ngàn ức cũng không ra tay, chắc chắn có âm mưu gì đó!""Bất kể có âm mưu gì, chỉ cần giết chết Ma Tổ La Hầu, tất cả liền kết thúc!" Hậu Thổ đáp.

Vì câu nói đó, Nữ Oa nhìn Hậu Thổ hồi lâu.

Hậu Thổ hỏi: "Ngươi nhìn ta làm gì?""Hậu Thổ, ngươi càng ngày càng giống cái tên mãng phu kia!" Nữ Oa đáp, "Lời ngươi nói, đều rất giống hắn!" Mặt Hậu Thổ hơi đỏ, nói: "Hồ đồ!" Nữ Oa không để ý đến Hậu Thổ, chỉ nhìn chiến trường trước mặt.

Trong chiến trường đó, ngoài Bàn Cổ chân thân ra, kẻ nổi bật nhất chính là Vu Mãng kia.

Vu Mãng bây giờ toàn thân đỏ như máu, máu tươi nhuộm đỏ y phục và thân thể.

Vu Mãng lúc này trông dữ tợn dị thường, một chút cũng không ưu nhã!

Đúng là mãng phu!

Rõ ràng có đầy đủ bản lĩnh, nhưng lại cứ thích nhúng tay vào loại hỗn chiến này.

Dù có thực lực mạnh đến đâu, vẫn chỉ là một mãng phu!

Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng.

Vu Mãng sẽ không để ý Nữ Oa nghĩ gì.

Chương 260

Chỉ cần chiếm lĩnh Địa Ngục này, chém giết Ma Tổ La Hầu, chỉ có như vậy, mới có thể để Vu tộc có chỗ đứng, khiến Vu tộc trở nên cường đại hơn!

Số lượng Ma tộc trước mặt quá khổng lồ, Vu Mãng muốn chém giết hết chúng, ước chừng cũng cần tốn mấy ngày mấy đêm thời gian! Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo hắc ảnh đột nhiên xuất hiện, chính là Hắc Giáp Đạo nhân.

Chỉ thấy Hắc Giáp Đạo nhân trên đầu treo một đóa hắc liên, lớn tiếng hét: "Tổ Vu Vu Mãng, dám tàn sát Ma tộc của ta, hôm nay ta liền hủy diệt ngươi!" Hắc Giáp Đạo nhân nói xong, chỉ thấy đóa hắc liên trên đầu hắn trong nháy mắt bay ra, trong khoảnh khắc, chỉ thấy xung quanh thân thể Vu Mãng lập tức bốc cháy những ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa trực tiếp bao phủ Vu Mãng bên trong, đó chính là Diệt Thế Chi Hỏa do Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sinh ra.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, vốn là Tiên Thiên Chí Bảo, lại càng là Tiên Thiên Chí Bảo thiện chiến về tấn công.

Diệt Thế Chi Hỏa do nó phóng ra, có thể dễ dàng đốt cháy bất kỳ tồn tại nào dưới Thánh nhân.

Hiện tại Diệt Thế Chi Hỏa cuốn về phía Vu Mãng, uy lực của ngọn lửa này mạnh đến mức, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Vu Mãng.

Trên đầu Vu Mãng trong nháy mắt hiện ra Đông Hoàng Chung, nhưng không phải để bảo vệ mình, mà là để bảo vệ những Vu tộc khác bên cạnh Vu Mãng.

Những Vu tộc này tuyệt đối không thể chịu đựng được loại Diệt Thế Chi Hỏa này, nhưng Vu Mãng thì có thể!

Vu Mãng liền lao về phía trước, ngọn lửa đó trong nháy mắt đã nuốt chửng Vu Mãng.

Ngọn Diệt Thế Chi Hỏa tràn ngập trời trực tiếp hóa thành một khối lửa cao vạn trượng.

Trên mặt Hắc Giáp Đạo nhân lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Không biết tự lượng sức mình, ngươi nghĩ loại Diệt Thế Chi Hỏa này có thể chịu đựng được sao?..." Hắc Giáp Đạo nhân chưa nói xong, chỉ thấy một cự nhân cao đến năm mươi vạn trượng xuất hiện.

Cự nhân lưng có một đôi cánh đỏ rực, tay cầm cự phủ màu máu.

Ngọn Diệt Thế Chi Hỏa uy lực cực kỳ đáng sợ kia, bị một cước giẫm nát.

Vu Thần Hạ Phàm!

Lần này đối mặt với Hắc Giáp Đạo nhân, Vu Mãng tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội chạy thoát!"Ma Tổ La Hầu, Ma Tổ, lần này Ma Tổ nhất định có thể chém giết Tổ Vu!""Ma Tổ La Hầu là vạn ma chi tổ, cũng là một vị Thánh nhân.

Thực lực Ma tộc, tuyệt đối không phải một Chuẩn Thánh có thể sánh bằng!""Mọi người cùng phản kích, chém giết Vu tộc này, chúng ta liền có thể trở về thế giới Hồng Hoang!" Ma tộc thấy La Hầu xuất hiện, lập tức đều đại hỉ.

La Hầu chính là Ma Tổ, là tồn tại mà tất cả Ma tộc ở đây đều tín ngưỡng.

Chỉ cần Ma Tổ La Hầu xuất hiện, trong mắt những Ma tộc này, liền tương đương với thắng lợi rồi!

Nữ Oa thấy La Hầu xuất hiện, thần tình hơi đổi: "La Hầu, ta có cần ra tay không?""Không, không cần ta ra tay!" Hậu Thổ lắc đầu nói."Hả?

Đó chính là La Hầu, ta có thể cảm nhận được khí tức trên người hắn, là một vị Thánh nhân!" Nữ Oa nói."Ta chưa từng nói hắn không phải Thánh nhân, chỉ là, hắn không phải La Hầu chân chính!" Hậu Thổ đáp, "Một La Hầu thì để Vu Mãng đối phó là đủ rồi, còn có hai vị nữa, cần ta và ngươi ra tay!""Còn có hai vị?

Ý ngươi là gì?

Chẳng lẽ..." Mắt Nữ Oa trợn tròn, đột nhiên nghĩ đến một điều.

Trảm Tam Thi thành Thánh!

Nếu La Hầu có thể trảm ra Thiện Thi, Ác Thi và Tự Ngã Thi, vậy thì La Hầu không chỉ có một vị, mà là ba vị!

Ba Ma Tổ La Hầu, vượt xa Thánh nhân bình thường.

Thậm chí, ba vị La Hầu nếu liên thủ, có thể tru sát Thánh nhân bình thường!

Nữ Oa cuối cùng cũng hiểu vì sao Hồng Quân lại muốn nàng đến đây giúp Vu tộc.

Nếu thật sự là như vậy, một Ma Tổ La Hầu, có thể là vị mạnh nhất trong tất cả Thánh nhân hiện tại.

Nếu đơn đấu, Hồng Quân, cũng chưa chắc là đối thủ của Ma Tổ La Hầu!

Nữ Oa tâm đầu kịch chấn, một lần nữa nhìn về phía Vu Mãng đang chiến đấu, nói: "Ngươi không sợ Vu Mãng chết trong tay La Hầu sao?""Không!" Hậu Thổ đáp.

Niềm tin của Hậu Thổ đối với Vu Mãng, mạnh hơn Nữ Oa tưởng

tượng.Nữ Oa nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy Vu Mãng giẫm nát khối lửa màu đen kia.

Loại Diệt Thế Chi Hỏa uy lực đáng sợ đó trước mặt Vu Mãng, tựa như một đốm lửa nhỏ, giẫm nát liền giẫm nát.

Chương 261

Sắc mặt Hắc Giáp Đạo nhân có chút khó coi, một Vu Mãng lại dám khinh thường hắn và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đến thế sao?

Vu Mãng bổ một búa xuống Hắc Giáp Đạo nhân.

Hắc Giáp Đạo nhân tay khẽ vung, một cây trường thương xuất hiện trong tay hắn.

Cây trường thương này không phải Thí Thần Thương nguyên bản, mà là một đạo hình chiếu của Thí Thần Thương.

Dù chỉ là hình chiếu của Hỗn Độn Linh Bảo Thí Thần Thương, cũng có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo!

Hiện tại hình chiếu Thí Thần Thương xuất hiện, một thương đâm về phía Ám Huyết Phủ.

Trong khoảnh khắc, ở đây bùng nổ một tiếng vang lớn.

Oanh!

Chỉ thấy tiếng vang lớn kinh thiên xuất hiện.

Trong phạm vi mấy triệu dặm xung quanh hai người, lập tức xuất hiện vô số đạo khí lãng.

Những tồn tại dưới Đại La Kim Tiên, ít nhất cũng bị chấn trọng thương, thậm chí sẽ trực tiếp bị chấn thành huyết vụ.

Vu Mãng bị chấn lùi ba bước, khiến sắc mặt Hắc Giáp Đạo nhân đại biến.

So với mười năm trước, Vu Mãng hiện tại lại tiến bộ rồi!

Một búa của Vu Mãng chém xuống, lại có uy thế kinh thiên như

vậy, thậm chí gần như có thể sánh với uy lực một thương!

Một Vu Mãng, lại chưa thành Thánh a!

Ám Huyết Phủ trên đó huyết vụ nồng đậm, lại một búa chém ra.

Lần này, lại không giống như vừa nãy.

Một búa chém xuống, trong khoảnh khắc thiên địa Địa Ngục nứt ra.

Sức mạnh một búa của Vu Mãng mạnh hơn vừa nãy không ít.

Mười sáu lần Bàn Cổ chi lực!

Giống như lần trước, Vu Mãng vừa ra tay liền ra một chiêu hiểm ác.

Hiện tại Vu Mãng, đang ở trạng thái Vu Thần Hạ Phàm.

Chỉ riêng trạng thái này đã mạnh hơn Vu Mãng bình thường gấp mười lần trở lên!

Hiện tại một búa chém xuống, đủ để so sánh với uy lực Khai Thiên Thức thứ tư!

Trảm!

Trong khoảnh khắc, Hắc Giáp Đạo nhân chỉ cảm thấy một cỗ uy hiếp tử vong xuất hiện.

Lớp hắc giáp toàn thân đột nhiên xuất hiện từng đạo quang mang màu đen, trên đỉnh đầu treo một vòng xoáy.

Muốn dùng chiêu này để đỡ một búa của Vu Mãng, vòng xoáy kia không ngừng bùng phát ra ma uy.

Chỉ thấy Vu Mãng một búa chém vào vòng xoáy đó, trong nháy mắt bùng phát ra vô số ngọn lửa màu đen.

Bên trong vòng xoáy đó, dường như có một đóa liên hoa xuất hiện,

Ma La Thương Thức thứ sáu, Liên Hoa Luân Hồi!

Đóa liên hoa đó không ngừng xoay chuyển.

Nhưng đúng lúc này, Vu Mãng một búa chém xuống, lại chém đóa liên hoa đó thành phấn toái.

Lớp hắc giáp trên người Hắc Giáp Đạo nhân một lần nữa bị tổn thương, xuất hiện một vết nứt.

Chương 262

Hắc Giáp Đạo nhân cả người lùi ra sau, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong lòng Nữ Oa kinh hãi, vốn dĩ cho rằng Vu Mãng năm ngàn năm qua sẽ không có tiến bộ, nhưng hiện tại mới phát hiện mình đã sai.

Sự tiến bộ của Vu Mãng, lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

Vu Mãng hiện tại, mạnh hơn năm ngàn năm trước rất nhiều!

Hắc Giáp Đạo nhân ít nhất cũng có thực lực Thiên Đạo Thánh nhân ngũ trọng, nhưng hiện tại lại bị Vu Mãng dễ dàng áp chế.

Vu Mãng, lại chưa đạt cảnh giới Thánh nhân, chỉ là một Chuẩn Thánh Cửu Chuyển mà thôi!

Chuyện như vậy lại có thể xảy ra trên người Vu Mãng sao?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Nữ Oa cũng sẽ không tin là thật!

Hắc Giáp Đạo nhân nhìn cảnh này, trong lòng cũng chấn kinh.

Vu Mãng này quả thực là một tên điên, vừa động thủ liền toàn lực một kích.

Một chiêu, đến hắn cũng có chút không chịu nổi.

Tâm trạng vui mừng của những Ma tộc khác xung quanh lúc này lại biến mất.

Chúng không ngờ, Vu Mãng này lại đáng sợ đến thế!

Một Chuẩn Thánh có thể đánh lui Thánh nhân, chuyện đáng sợ đến mức nào?

Lời đồn đãi ban đầu là thật!

Ma Tổ La Hầu, thật sự đã chịu thiệt trong tay Vu Mãng!"Ta vừa ra tay, thừa lúc hai thi khác của Ma Tổ La Hầu chưa kịp phản ứng, lấy thế lôi đình chém giết hắn!" Hậu Thổ nói.

Nữ Oa nghe xong, sắc mặt hơi đổi, nói: "Làm như vậy chẳng phải là làm mất thân phận Thánh nhân sao?" Hậu Thổ nghe lời Nữ Oa, ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc, nói: "Trong chiến tranh, mỗi khoảnh khắc đều có tộc nhân bỏ mạng.

Ngươi, ta đối mặt với Ma Tổ La Hầu, từng là kẻ địch của Đạo Tổ Thánh nhân, ngươi muốn ta và hắn công bình quyết chiến sao?""Nếu ngươi cố kỵ thân phận Thánh nhân, vì sao năm đó lại ra tay với Vu tộc ta?

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy làm như vậy sẽ không mất mặt sao?" Lời của Hậu Thổ khiến Nữ Oa sững sờ, mặt Nữ Oa hơi đỏ, đành nói: "Được, ta sẽ động thủ!" Với thân phận Thánh nhân mà ra tay với Vu tộc, đích xác là mất thân phận.

Nhưng Nữ Oa đã làm chuyện như vậy một lần, làm thêm một lần nữa, cũng không khác biệt!

Ý của Hậu Thổ, Nữ Oa nghe xong, tự nhiên có chút tự trách.

Hiện tại Ma Tổ La Hầu không phải người bình thường, mà là đối thủ cũ của Hồng Quân, lại trảm tam thi thành Thánh.

Đối phó với tồn tại cấp bậc như vậy, chỉ cần một chút sơ sẩy, đều có thể khiến mình lâm vào tuyệt cảnh.

Nữ Oa hiểu, tự nhiên sẽ đồng ý!

Trên lòng bàn tay Hậu Thổ xuất hiện một ấn ký.

Chỉ thấy nàng vươn ngọc chưởng về phía Hắc Giáp Đạo nhân.

Ấn ký lòng bàn tay đó trong nháy mắt bay ra, bao phủ thân thể Hắc Giáp Đạo nhân.

Cùng lúc đó, một đạo quang mang đỏ rực từ phía sau Hắc Giáp Đạo nhân đánh tới.

Vu Mãng như thể có linh cảm thần giao cách cảm với hai vị Thánh nhân, Vu Mãng thi triển Khai Thiên Thức thứ ba chém ra.

Cây búa vàng chém về phía người Hắc Giáp Đạo nhân.

Ba đạo công kích đồng thời oanh kích lên người Hắc Giáp Đạo nhân.

Hắc Giáp Đạo nhân vừa kinh vừa nộ nói: "Nếu còn không ra tay, ta sẽ chết ở đây mất!" "Thánh nhân, lén lút tấn công ta!

Thật không biết xấu hổ!" Hắc Giáp Đạo nhân tức giận đến cực điểm.

Chương 263

Vu Mãng một mình ra tay thì thôi đi, Hậu Thổ và Nữ Oa lại không màng thân phận Thánh nhân mà đồng thời ra tay.

Ấn ký do Hậu Thổ phát ra, có thể khiến Hắc Giáp Đạo nhân không thể nhúc nhích.

Ấn ký Đại Địa Pháp tắc, có uy lực như vậy, thậm chí có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa lại có lực tấn công cực kỳ cường đại.

Lớp hắc giáp trên người Hắc Giáp Đạo nhân, cũng không cách nào chống đỡ được.

Thêm vào đó là Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém xuống, Hắc Giáp Đạo nhân nếu đón đỡ ba đạo công kích này, e rằng đến chết cũng không biết!"Ba vị đạo hữu, chẳng phải có chút quá đáng rồi sao!" Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo bạch sắc thân ảnh xuất hiện.

Thân ảnh đó xuất hiện phía trên đầu Hắc Giáp Đạo nhân, vươn một chưởng, một chưởng oanh lên ấn ký màu vàng kia.

Oanh!

Ấn ký màu vàng đó bị lay động, lùi lại.

Đúng lúc này, Thập Nhị Phẩm Hắc Liên kia bùng phát ra quang mang màu đen, đẩy lùi Hồng Tú Cầu.

Bên cạnh Hắc Giáp Đạo nhân, xuất hiện một vị Bạch Bào Đạo nhân đeo mặt nạ trên mặt, và một vị Thanh Bào Đạo nhân thân mặc đồ xanh, sắc mặt băng lãnh.

Hắc Giáp Đạo nhân thấy hai người xuất hiện, mới thở phào một

hơi nói: "Nếu chậm một chút nữa, e rằng sẽ không gặp được ta nữa rồi!" Vu Mãng ánh mắt quét qua ba người.

Hắc Giáp Đạo nhân và Thanh Bào Đạo nhân sắc mặt băng lãnh có dung mạo giống nhau.

Còn Bạch Đạo nhân kia, xem ra đích xác là cùng một người.

Ma Tổ La Hầu Tam Thi!

Ba vị Ma Tổ La Hầu xuất hiện, lập tức khiến chiến trường Vu tộc và Ma tộc xung quanh tách ra.

Bàn Cổ chân thân do mười hai Tổ Vu ngưng tụ thành có uy thế khổng lồ.

Trước Bàn Cổ chân thân, Vu Mãng, Hậu Thổ, Nữ Oa đối đầu với ba vị Ma Tổ La Hầu trước mặt."Ma Tổ La Hầu, cuối cùng cũng xuất hiện rồi!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói."Xem ra Hồng Quân cố ý tìm đệ tử của mình đến đây, chính là để đối phó với ta!" Băng Lãnh Nam Tử nói."Không sai, trận chiến này, ngươi nhất định phải chết!" Nữ Oa nói."Ha ha ha...

Hồng Quân đích thân ra tay, cũng không lấy được mạng ta.

Dựa vào các ngươi, có thể làm được sao?" Hắc Giáp Đạo nhân cười lớn."Có thể hay không, chúng ta chiến một trận liền biết!" Hậu Thổ nói xong, chỉ thấy tay nàng khẽ niết pháp quyết.

Trong nháy mắt, chỉ thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo."Hả?" Nữ Oa kinh ngạc hỏi."Đại Địa Pháp tắc, phân cắt địa vực.

Như vậy sẽ không ảnh hưởng đến Vu tộc khác.

Vu Mãng, ta sẽ bảo vệ ngươi!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

Nữ Oa nghe xong, trong lòng có chút bất mãn.

Chẳng lẽ nàng không cần được bảo vệ sao?

Trên người Vu Mãng ít nhất có Đông Hoàng Chung và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo này có lực phòng ngự đều phi phàm.

Còn nàng là một nữ tử!

Nữ Oa tuy nghĩ vậy, nhưng sẽ không vì chuyện này mà mở miệng.

Nữ Oa tế xuất Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tay nâng Hồng Tú Cầu, sốt ruột nói: "Động thủ!" Đại Địa Pháp tắc trong tay Hậu Thổ đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn, có những bí mật không ai biết.

Nữ Oa cũng không dám xem thường Hậu Thổ.

Nữ Oa có thể cảm nhận được, khu vực không gian xung quanh hiện tại, hoàn toàn không còn ở Địa Ngục, mà như thể Hậu Thổ đã khai tịch ra một không gian khác vậy.

Loại năng lực này, Nữ Oa cũng không làm được!

Oa Hoàng Cung tuy ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, nhưng khu vực không gian đó, không phải do Nữ Oa sáng tạo.

Chương 264

Xem ra lực lượng Pháp tắc của Hậu Thổ, có lẽ có thể sáng tạo ra một khu vực không gian riêng.

Ở một khu vực không gian như vậy, tất cả chiêu thức tấn công, đều không thể khuếch tán ra ngoài, càng không thể uy hiếp những Ma tộc và Vu tộc kia.

Nếu đã vậy, Nữ Oa liền không cần phải che giấu thực lực nữa!

Chỉ thấy Hồng Tú Cầu trên tay Nữ Oa bùng phát ra hồng quang kinh thiên, trong nháy mắt bay về phía Băng Lãnh Nam Tử trước mặt.

Tốc độ Hồng Tú Cầu cực nhanh, nhưng phản ứng của Băng Lãnh Nam Tử còn nhanh hơn.

Chỉ thấy trên người hắn xuất hiện một chiếc kính màu đen tuyền.

Chiếc kính này tên là Tam Thi Thần Kính, thuộc hàng Tiên Thiên Chí Bảo.

Chiếc kính này là do một phần thân thể của La Hầu phân ly ra khi hắn Trảm Tam Thi chứng đạo mà luyện hóa thành, hòa hợp với tâm ý của La Hầu, uy lực vô cùng, không kém gì Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hiện tại Băng Lãnh Nam Tử tế xuất Tam Thi Thần Kính, chỉ thấy trên thần kính đó lập tức bùng phát ra một đạo hắc quang, quấn lấy Hồng Tú Cầu.

Với lực tấn công của Hồng Tú Cầu, không cách nào phá hủy Tam Thi Thần Kính.

Cùng lúc đó, Vu Mãng cũng ra tay.

Vu Mãng lấy tư thái Vu Thần Hạ Phàm ra tay, Ám Huyết Phủ không chút do dự, chém về phía Hắc Giáp Đạo nhân, cũng chính là Ma Tổ La Hầu Ác Thi.

Ma Tổ La Hầu Ác Thi vừa nhìn thấy, lập tức tế xuất Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên đầu.

Đồng thời hình chiếu Thí Thần Thương trong tay lại một lần nữa đâm ra.

Hắc Giáp Đạo nhân hiển nhiên biết Tổ Vu trước mặt này là một mãng phu, không hề dám xem thường Vu Mãng, thi triển tất cả thủ đoạn trên người ra.

Trên đầu Hậu Thổ treo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trong tay Hậu Thổ tế xuất một kiện pháp bảo, kiện pháp bảo đó là một cái chuông màu vàng huyền ảo, chính là Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung một mặt bảo vệ Vu Mãng, một mặt tấn công Bạch Đạo nhân.

Bên ngoài, Vu tộc và Ma tộc đều phát hiện Tam Thi của Ma Tổ La Hầu biến mất, Vu Mãng, Hậu Thổ, Nữ Oa cũng biến mất.

Ở chiến trường Vu tộc và Ma tộc bên ngoài không có Thánh nhân tồn tại, nhưng một cuộc chiến, lại cần phải tiếp tục!"Trảm!" Đúng lúc này, chỉ thấy Bàn Cổ chân thân một búa chém ra, lại có thêm triệu Ma tộc bị chém giết."Vu tộc ta có Tổ Vu tồn tại, Vu tộc ta tất thắng!""Giết sạch lũ Ma tộc này, Địa Ngục này liền thuộc về ta!""Ta có Thánh nhân Bình Tâm nương nương và Tổ Vu Vu Mãng đứng sau, trận chiến này ta tất thắng!""Vu Mãng Tổ Vu!

Vu Mãng Tổ Vu!" Vu tộc gầm lên.

Vu Mãng tuy không ở đây, nhưng những người Vu tộc này chỉ cần hô tên Vu Mãng, liền có thể có được sức mạnh, Bàn Cổ huyết khí trên

người không ngừng cuộn trào!

Vu Mãng đã ban cho họ dũng khí.

Chỉ cần Vu Mãng còn ở đó, Vu Mãng không cần phải trở thành thủ lĩnh Tổ Vu, tất cả Vu tộc, vẫn nguyện ý đi theo Vu Mãng!

Kẻ tụng chân danh ta, chiến vô bất thắng!

Những Vu tộc này từng người dũng mãnh vô song.

Vũ khí của họ đều được chế tạo từ xương Yêu tộc cấp Chuẩn Thánh, uy lực vốn dĩ đã cực kỳ lớn.

Một số Hậu Thiên Chí Bảo, thậm chí cả Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo gặp phải, cũng có khả năng bị đánh nát.

Hiện tại có Bàn Cổ huyết khí trên người, những Vu tộc ở đây cảm thấy sức mạnh của mình đã tăng lên gấp mười lần!

Khoa Phụ hiện tại thân cao mười vạn trượng, đối mặt với một Ma Soái cấp Chuẩn Thánh.

Ma Soái đó vốn dĩ đã bị thương, hiện tại nhìn Khoa Phụ, không hề lùi bước, liền giao chiến với Khoa Phụ.

Nhưng Ma Soái kia phát hiện Khoa Phụ không hề sợ chết, lấy thương đổi thương.

Điều đáng sợ nhất, trên bề mặt thân thể Khoa Phụ, Bàn Cổ huyết khí có lực phòng ngự cực mạnh!

Ma Soái có thể phá hủy Bàn Cổ huyết khí của Khoa Phụ, làm Khoa Phụ bị thương, nhưng vết thương của Khoa Phụ lại hồi phục cực nhanh!"Ta là Khoa Phụ của bộ lạc Tổ Vu Vu Mãng, mãng phu đứng đầu bộ lạc Vu Mãng!

Chương 265

Ai dám cùng ta một trận!" Khoa Phụ lớn tiếng gầm lên.

Khoa Phụ xông về phía những Ma tộc đó, có một cảm giác lấy một địch vạn.

Số lượng Vu tộc vốn dĩ kém xa Ma tộc.

Ban đầu không có Thánh nhân ra tay, dù có Tổ Vu ở đây, Vu tộc ở đây cũng ở thế hạ phong.

Nhưng hiện tại Vu tộc tụng danh Vu Mãng, có thể sở hữu năng lực lấy một địch vạn!

Thêm vào đó là Bàn Cổ chân thân của mười hai Tổ Vu ra tay, Ma tộc ở đây có chút run sợ.

Một cuộc chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nhưng hai chữ "Vu Mãng", dường như đã trở thành từ ngữ đáng sợ nhất đối với Ma tộc.

Nếu Ma Tổ La Hầu kia còn không ra tay, e rằng Ma tộc ở đây cũng sẽ bại dưới tay Vu tộc.

Rốt cuộc Vu tộc ở đây thật sự quá đáng sợ rồi!Trong không gian do Hậu Thổ khai tịch ra, Vu Mãng, Hậu Thổ và Nữ Oa cùng ba vị Ma Tổ chiến đấu bất phân thắng bại.

Băng Lãnh Nam Tử kia hẳn là Tự Ngã Thi trong ba vị Ma Tổ, cũng có thể là bản tôn của Ma Tổ La Hầu, thực lực mạnh nhất.

Nhưng vị Thánh nhân đối mặt hắn, lại là Nữ Oa!

Nữ Oa lại có Bảo Liên Đăng trong tay, trên người có rất nhiều pháp bảo, căn bản không sợ Ma Tổ La Hầu.

Có điều Nữ Oa có tâm tư riêng, không đến phút cuối cùng, cũng

không muốn toàn lực ra tay!

Trên người Hậu Thổ có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bảo vệ, Bạch Đạo nhân dường như cũng không có ý định làm nàng bị thương.

Hai vị Thánh nhân vẫn chưa phân định thắng bại.

Ngược lại, cuộc chiến giữa Vu Mãng và Hắc Giáp Đạo nhân là kịch liệt nhất.

Vu Mãng mang trong lòng ý định chém giết Hắc Giáp Đạo nhân mà ra tay, mỗi chiêu đều dốc toàn lực.Trên người Hắc Giáp Đạo nhân có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bảo hộ, nhưng lại không hề có cảm giác an toàn.

Vu Mãng này thực sự quá mãng, cái tên mãng phu này căn bản không thèm để ý đến công kích của hắn, lấy thương đổi thương mà ra tay với hắn.

Hắc Giáp Đạo nhân tuy là Ác Thi của Ma Tổ La Hầu, nhưng hắn không muốn bị Vu Mãng tiêu diệt.

Hắc Giáp Đạo nhân là một vị Thánh nhân, nhưng hiện tại trước mặt Vu Mãng, lại như thể mới chỉ là Chuẩn Thánh vậy.

Điều này khiến Hắc Giáp Đạo nhân vô cùng uất ức, càng thêm phẫn nộ.

Hắn không cam lòng thua Vu Mãng như vậy!

Vu Mãng một lần nữa thi triển Khai Thiên, một cỗ khí thế khổng lồ xuất hiện.

Sau lưng Vu Mãng ngưng tụ ra Bàn Cổ chi ảnh, Vu Mãng một búa chém về phía Hắc Giáp Đạo nhân.

Khai Thiên, Thức thứ tư!

Hắc Giáp Đạo nhân vừa kinh vừa nộ, Vu Mãng này lại muốn chém!"Thiện, mau giúp ta!" Hắc Giáp Đạo nhân lớn tiếng hét.

Bạch Đạo nhân đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ đó dường như cũng là một kiện pháp bảo uy lực không kém.

Bạch Đạo nhân vung một cây phất trần trong tay về phía Vu Mãng.

Trên cây phất trần đó trong nháy mắt xuất hiện một cỗ ma uy đáng sợ.

Trong khoảnh khắc, như thể có sóng ma cao vạn trượng cuốn về phía Vu Mãng vậy.

Khai Thiên Thức thứ tư của Vu Mãng, bị một phất trần ngăn lại.

Sóng ma đó thậm chí còn cuộn về phía Vu Mãng.

Vu Mãng có chút bất ngờ, không ngờ pháp lực của Bạch Đạo nhân lại cao thâm đến thế, thậm chí dường như còn mạnh hơn Hắc Giáp Đạo nhân kia!"Vu Mãng, hắn là Thiên Đạo Thánh nhân Cửu Trọng!" Hậu Thổ kinh ngạc nói."Hậu Thổ, phân chia chiến trường ra, ta muốn độc đấu với hắn!" Vu Mãng dùng Ám Huyết Phủ chỉ vào Hắc Giáp Đạo nhân.

Chương 266

Thực lực của Hắc Giáp Đạo nhân có thể là yếu nhất trong ba vị Ma Tổ La Hầu, cũng là kẻ mà Vu Mãng có khả năng chém giết nhất.

Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng, do dự.

Không nghe lời Vu Mãng, chỉ thấy Hậu Thổ ném Hỗn Độn Chung cho Vu Mãng.

Trên người nàng đột nhiên dâng lên một đạo liên y, sau khi đạo liên y đó dâng trào ra, mọi người lập tức cảm thấy xung quanh mình, biến thành một vòng tròn.

Vòng tròn này như thể do bùn đất tạo thành, phân chia chiến trường của sáu người ra.

Đây là ba tiểu không gian do Hậu Thổ vận dụng Đại Địa Pháp tắc chi lực mà phân cách thành.

Muốn phá vỡ không gian này, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Bạch Đạo nhân trước mặt Hậu Thổ, hiển nhiên sững sờ, nói: "Hậu Thổ, ta không muốn đối địch với ngươi.

Ba thi của ta vốn là một thể!

Tuyệt đối không thể mất đi bất kỳ thi nào.

Hôm nay ta nhất định phải bại!""Vậy thì cứ ra tay thử xem, cũng để ta kiến thức thực lực chân chính của Ma Tổ La Hầu!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói."Được!" Bạch Đạo nhân tháo bỏ mặt nạ trên mặt.

Trong nháy mắt, khí thế trên người Bạch Đạo nhân đột nhiên bùng lên.

Trong đôi mắt Hậu Thổ tràn đầy vẻ chấn kinh: "Thiên Đạo Thánh nhân Thập Nhị Trọng?

Tu luyện đến cảnh giới như vậy sao?""Không sai, ta là Thiện Thi của La Hầu, cũng là một trong ba thi công đức của La Hầu.

Trong Tam Thi, pháp lực của ta cao nhất!" Bạch Đạo nhân bình tĩnh nói.

Cảnh giới hiện tại của Hậu Thổ là Thiên Đạo Thánh nhân bát trọng, còn Bạch Đạo nhân trước mặt, lại là Thiên Đạo Thánh nhân thập nhị trọng.

Sự chênh lệch giữa hai người thật sự khá lớn.

May mắn là, trên người Hậu Thổ có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại có Đại Địa Pháp tắc.

Hậu Thổ tuy không có nắm chắc thắng lợi.

Nhưng hiện tại để vây khốn Bạch Đạo nhân, nàng có mấy phần nắm chắc!

Chỉ là Bạch Đạo nhân đã lợi hại như vậy, không biết thực lực của hai vị Ma Tổ La Hầu còn lại thì sao!

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa cũng đã va chạm với Tam Thi Thần Kính của Băng Lãnh Nam Tử nhiều lần, nhưng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo bất phân thắng bại.

Đối mặt với tình huống như vậy, Nữ Oa cảm thấy có chút phiền lòng, không thể tiếp tục như thế này nữa."Ma Tổ La Hầu, ta sẽ cho ngươi kiến thức thủ đoạn chân chính của ta!" Chỉ thấy Nữ Oa trong tay tế xuất một ngọn đèn.

Đã mất hai ngàn năm, Nữ Oa cuối cùng cũng sửa chữa lại ngọn Bảo Liên Đăng này.

Lần này, Nữ Oa sẽ không dám sơ suất nữa.

Đối thủ mà nàng đối mặt, là Ma Tổ La Hầu đến cả Hồng Quân cũng phải kiêng kỵ!

Trên ngọn Bảo Liên Đăng đó nhanh chóng bùng phát ra một đạo hỏa diễm, cuộn về phía Băng Lãnh Nam Tử.

Hỏa diễm đó có sức mạnh thiêu rụi Hồng Hoang.

Băng Lãnh Nam Tử thấy Bảo Liên Đăng xuất hiện, thần tình cũng hơi đổi."Thì ra là vậy, đây chính là Bảo Liên Đăng, đứng đầu Tứ Đại Thần Đăng.

Bảo vật như vậy, đích xác không dễ đối phó.

Có điều ta cũng có một bảo vật, ngược lại có thể sánh với Bảo Liên Đăng!" Trên lòng bàn tay Băng Lãnh Nam Tử xuất hiện một cây trường thương!

Trường thương đó vừa xuất hiện, lập tức bùng phát ra sát ý kinh thiên.

Cây trường thương đó, chính là Hỗn Độn Linh Bảo Thí Thần Thương!

Chương 267

Với uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo này, đủ để sánh ngang với Bảo Liên Đăng.

Trận chiến này ai thắng ai thua, khó mà lường trước được."Thì ra là vậy, vậy để ta xem xem, ai thực lực mạnh hơn một chút!" Nữ Oa nói xong, hỏa diễm của Bảo Liên Đăng liền bao phủ Băng Lãnh Nam Tử bên trong.

Nhưng bên trong ngọn lửa đó, lại không ngừng bùng phát ra những khí lãng cường đại.

Lực tấn công của hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo cực kỳ đáng sợ, không gian xung quanh cũng bắt đầu sụp đổ và tự phục hồi.

Khu vực không gian này do Đại Địa Pháp tắc của Hậu Thổ bố trí thành, nếu không như vậy, đã sớm bị phá hủy rồi.

Nhưng hiện tại hai Thánh nhân dùng Hỗn Độn Linh Bảo va chạm, Pháp tắc sụp đổ, chỉ là vấn đề thời gian.

Vu Mãng vốn dĩ định nhanh chóng đánh giết Hắc Giáp Đạo nhân trước mặt, rồi đi giúp Hậu Thổ, sau đó cùng Nữ Oa, chém giết ba vị Ma Tổ La Hầu.

Chỉ là sau khi Hậu Thổ phân chia chiến trường, Vu Mãng liền phát hiện, thực lực của Hắc Giáp Đạo nhân trước mặt dường như đã bùng lên không ít.

Vu Mãng muốn đối phó Hắc Giáp Đạo nhân, dường như cũng càng thêm khó khăn rồi."Ngươi nghĩ ta thật sự sẽ thua ngươi sao?

Vu Mãng, ta là Ác Thi của Ma Tổ La Hầu, bởi vậy, ta bao hàm tất cả ác niệm của La Hầu.

Đồng thời, ta cũng đã nhận được truyền thừa của La Hầu!

Ta sẽ cho ngươi biết, ai mới là ma thật sự!" Hắc Giáp Đạo nhân nói xong, thân thể hắn xuất hiện biến đổi kịch liệt.

Vu Mãng nhìn Hắc Giáp Đạo nhân trước mặt đột nhiên bành trướng, biến thành cự nhân cao trăm vạn trượng.

Sau khi thân thể Hắc Giáp Đạo nhân trở nên khổng lồ, vẻ ngoài của hắn cũng có biến hóa.

Chỉ thấy Hắc Giáp Đạo nhân biến thành một Hắc Giáp Cự nhân, trên bề mặt thân thể có một lớp chiến giáp màu đen, trên người mọc ra chín cái đầu lâu, có mười tám cánh tay.

Trên đầu Hắc Giáp Cự nhân, còn treo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hắc Giáp Cự nhân khí thế đại trướng, mang lại cho người ta một loại lực chấn nhiếp khổng lồ.

Đây chính là Ma Tổ La Hầu Ác Thi Pháp thân!

Thân thể Vu Mãng hiện tại chỉ cao năm mươi vạn trượng, kém thân thể Ma Tổ La Hầu khoảng một nửa.

Có thể thấy, hiện tại pháp lực của Ma Tổ La Hầu đã tăng vọt, mạnh hơn Vu Mãng không ít.

Ma tổ La Hầu thi triển pháp thân, lần này y phải liều mạng!

Chỉ thấy Ma tổ La Hầu mười tám cánh tay đều cầm một kiện vũ khí, các loại đao thương kiếm kích hiện ra trong tay y.

Toàn bộ pháp bảo này đều là cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Ác thi pháp tướng lần này đã dốc hết cả vốn liếng! "Vu Mãng, ngươi chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi, lại có thể bức ta đến nông nỗi này, cũng đủ để kiêu ngạo rồi, nhưng, hôm nay ngươi phải

chết!

Vu Mãng, ngươi nghĩ rằng để Hậu Thổ vây khốn ta ở đây thì ngươi có thể thắng ta ư?" "Ta nói cho ngươi biết, ngươi đã đưa ra quyết định sai lầm nhất rồi, ta chỉ là một Ác thi, nhưng cũng là Ma tổ La Hầu!

Ngươi căn bản không biết thực lực của ta mạnh đến mức nào, ngươi nghĩ rằng ta sẽ đơn giản như những Thánh nhân khác ư?" "Ta sẽ cho ngươi thấy, bản thể Ma tổ La Hầu của ta đáng sợ đến nhường nào!" Ác thi pháp tướng của Ma tổ La Hầu cười lớn, lập tức vung các kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, các Tiên Thiên Linh Bảo trên người y không ngừng chém về phía Vu Mãng, uy lực cực kỳ khủng bố, mỗi một kiện Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể bạo phát lực công kích cường đại.

Lại thêm trên những Tiên Thiên Linh Bảo này còn phủ ma đạo khí tức của Ma tổ La Hầu, có thể tạo ra lực phá hoại vô song!

Chỉ thấy thân thể Vu Mãng lập tức bị chém ra mấy chục đạo vết thương, máu tươi chảy ra, thậm chí cả huyết nhục của Vu Mãng cũng bị cắt đi không ít.

Nhìn Vu Mãng toàn thân đầy vết thương, La Hầu càng thêm hưng phấn, cứ như thể phần thắng đã nằm chắc trong tay. "Vu Mãng, giờ ngươi còn dám chiến với ta ư?

Ngươi nên suy nghĩ kỹ, liệu ngươi có chết trong tay ta không?

À phải rồi, ta nên nói cho ngươi biết một chuyện, đó là ta có thể phủ ma khí của ta lên vũ khí, có thể bỏ qua lớp huyết khí bảo hộ của ngươi!" "Chỉ cần bị vũ khí của ta đánh trúng, dù trên người có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ cũng không thể chống đỡ được!

Không sai, ma khí của ta mạnh mẽ đến thế đấy, ngươi thấy thế

nào hả?

Chương 268

Không, nếu bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi, để ngươi trở thành thủ hạ của ta!" La Hầu cười lớn, nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt tràn đầy sự ác độc.

Dù Vu Mãng có cầu xin, y cũng sẽ không tha cho Vu Mãng, làm vậy chỉ để xem Vu Mãng lộ ra vẻ mặt sợ hãi mà thôi.

Nhưng tiếng cười của La Hầu nhanh chóng biến mất, bởi vì y thấy các vết thương trên người Vu Mãng đang nhanh chóng khôi phục.

Vu Mãng vốn dĩ nên bị thương rất nặng, giờ lại đang nhanh chóng lành lại.

Vết thương của Vu Mãng đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

Nơi Vu Mãng bị thương chỉ còn lại những vết sẹo mờ nhạt, như thể vết thương vừa rồi chưa từng tồn tại.

Sao có thể?

Ác thi La Hầu hoàn toàn không dám tin vào sự thật này, nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi.

Sức khôi phục thế này ư? "Không thể nào, dưới sự công kích của ma khí ta, Thánh nhân cũng không thể dễ dàng khôi phục, huống chi ngươi căn bản không phải Thánh nhân!" Ác thi La Hầu nhìn chằm chằm Vu Mãng, lớn tiếng hỏi.

Nhưng Vu Mãng lúc này không hề có ý đáp lại Ác thi La Hầu.

Vu Mãng vung một phủ chém về phía Ác thi La Hầu.

Dưới Lực chi Pháp tắc, mỗi một phủ của Vu Mãng đều có uy lực đáng kinh ngạc.

Nhưng Ác thi La Hầu hiện đã khôi phục Ác thi pháp thân, nào lại sợ Vu Mãng?

Ác thi La Hầu dùng hai cánh tay cầm hình chiếu Thí Thần Thương, đâm một thương về phía Vu Mãng, các vũ khí còn lại cũng đồng loạt đánh tới thân thể Vu Mãng.

Vu Mãng lại không hề có ý tránh né, một phủ chém tới Ác thi La Hầu, chém đứt một cánh tay của y.

Nhưng cùng lúc đó, Vu Mãng cũng trúng một thương.

Trên ngực Vu Mãng xuất hiện một lỗ máu, trên vai cũng có hai vết thương sâu đến tận xương.

Vu Mãng toàn thân nhuộm máu tươi, ngoại trừ máu của Ác thi La Hầu, còn có máu của chính Vu Mãng.

Ác thi La Hầu nhìn qua, lại phát hiện vết thương của Vu Mãng đã khép lại lần nữa!

Sức khôi phục thế này?

Ác thi La Hầu cắn nát đầu lưỡi, một ngụm máu tươi phun lên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Muốn triệt để giết chết Vu Mãng, y cần phải mượn uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo này!

Sau khi máu tươi của Ác thi La Hầu phun lên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, chỉ thấy Diệt Thế Hắc Liên lập tức bạo phát ngọn lửa đen vô tận.

Ngọn lửa đen ấy trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể Vu Mãng.

Uy lực của ngọn lửa này thật khủng bố, một mảnh không gian bắt đầu bị hòa tan.

Vu Mãng cũng bị Diệt Thế Liên Hỏa bao phủ bên trong.

Dưới loại hỏa diễm này, dù sức khôi phục của Vu Mãng có mạnh đến mấy, cũng không thể nào khôi phục được nữa.

Ác thi La Hầu trong mắt tràn đầy nụ cười dữ tợn, muốn xem Vu Mãng có cách nào hóa giải Diệt Thế Liên Hỏa này không.

Nếu không, Diệt Thế Liên Hỏa sẽ có thể nuốt chửng Vu Mãng.

Đúng lúc này, một đạo huyết hồng quang mang đột nhiên bay về phía bên trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tốc độ của đạo huyết sắc quang mang này cực nhanh, ngay cả Ác thi La Hầu cũng không ngờ tới.

Giây tiếp theo, Ác thi La Hầu liền phát hiện trên Diệt Thế Hắc Liên, mười hai cánh hoa vốn có đã thiếu mất ba cánh.

Chương 269

"Cái gì?" Ác thi La Hầu hoàn toàn không dám tin đó là sự thật.

Đến giây tiếp theo, trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên còn lại chín cánh hoa lại thiếu mất ba cánh nữa!

Lần này Ác thi La Hầu nhìn rõ ràng, trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có một con muỗi màu huyết hồng!

Con muỗi đó đã hút đi sáu phẩm của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, chỉ còn lại sáu phẩm mà thôi!

Ác thi La Hầu cực kỳ đau lòng, lập tức thu hồi Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Diệt Thế Liên Hỏa xung quanh cũng lập tức biến mất.

La Hầu còn chưa kịp đau lòng vì Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chỉ còn lại sáu phẩm, đã phát hiện một bóng người xuất hiện trên đầu y.

Không phải Vu Mãng thì còn ai?

La Hầu cả kinh, Vu Mãng nhanh đến mức đó, một phủ này uy lực siêu cường.

Trên tay Vu Mãng, Ám Huyết Phủ đột nhiên bạo phát huyết quang kinh thiên, một phủ mang theo Bàn Cổ huyết khí cực kỳ khủng bố, mạnh hơn không ít so với mười sáu bội Bàn Cổ chi lực mà La Hầu đã thấy trước đó.

Một phủ này không phải là một kích của mười sáu bội Bàn Cổ chi lực, mà là... ba mươi hai bội Bàn Cổ chi lực!

Chém!

Một phủ chém xuống, chỉ thấy không gian trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Uy lực một phủ này lớn đến mức đó, ngay cả Ác thi pháp thân của La Hầu cũng không thể chống đỡ được, bị một phủ chém thành hai nửa.

Một phủ này, có thể chém khai thiên địa.

Nếu ở Hồng Hoang Đại Địa, chỉ một phủ này cũng có thể khiến thiên địa tách rời.

Ngay cả Thánh nhân, chịu một chém này cũng không thể dễ dàng khôi phục.

Uy lực của một chém này tiếp cận Khai Thiên Đệ Ngũ Thức!

Nhưng Vu Mãng cũng biết, chỉ một chém này, muốn hoàn toàn chém giết Ác thi La Hầu là gần như không thể, vì y là Thánh nhân!

Dù chỉ là một trong Tam thi của Ma tổ La Hầu, y cũng là Thánh nhân!

Muốn chém giết một vị Thánh nhân, chỉ uy lực của ba mươi hai bội công kích là có vẻ không đủ.

Vì vậy Vu Mãng không hề dừng tay, chỉ thấy trên lưỡi phủ của Vu Mãng lại xuất hiện một tầng huyết khí, trên bề mặt cơ bắp của Vu Mãng bắt đầu rỉ máu tươi ra.

Nhưng Vu Mãng không hề dừng tay, bởi vì Vu Mãng biết, chỉ có Khai Thiên Đệ Lục Thức, mới có thể thật sự chém giết Ác thi La Hầu!

Trong mắt Vu Mãng tràn đầy chiến ý và sát ý nồng đậm!

Thân thể Ác thi La Hầu quả nhiên lại khôi phục, mặc dù khôi phục rất chậm, nhưng thân thể bị chém thành hai nửa quả thực đang liền

lại! "Vu Mãng, ta muốn ngươi chết, nhất định phải cho ngươi chết!" Ác thi La Hầu gầm lên giận dữ.

Ác thi La Hầu lúc này vô cùng phẫn nộ, bị Vu Mãng chém rồi, nếu không phải Vu Mãng chưa tu luyện đến Thánh nhân cảnh giới, e rằng y đã bị Vu Mãng chém giết rồi!

Một Vu Mãng nhỏ bé dám mạo phạm, mạo phạm một vị Thánh nhân!

Đáng chết!

Đáng chết!!

Trong nháy mắt, sát ý vô tận dâng trào trong lòng Ác thi La Hầu.

Chỉ thấy trên hình chiếu Thí Thần Thương bắt đầu xuất hiện một đoàn hắc vụ.

Ác thi La Hầu biết thân thể Vu Mãng có thể khôi phục, tốc độ khôi phục rất nhanh!

Chương 270

Pháp bảo thông thường, dù có phủ ma khí công kích, cũng căn bản không thể chém giết Vu Mãng!

Cho nên bây giờ Ác thi La Hầu đã quyết định, phải thi triển một kích mạnh nhất để chém giết Vu Mãng!

Lần này dù sức khôi phục của Vu Mãng có mạnh đến mấy, cũng không thể khôi phục được nữa!

Ác thi La Hầu nhìn chằm chằm Vu Mãng, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn: "Vu Mãng, ngươi rốt cuộc không phải Thánh nhân, dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi, dù mạnh đến mấy, cũng không thể thoát khỏi một quy tắc!" Hắc vụ trên Thí Thần Thương của Ác thi La Hầu càng lúc càng nồng đậm, y chỉ Thí Thần Thương về phía Vu Mãng, nói: "Thiên Đạo Thánh Kỹ do La Hầu ta sáng tạo, Ma La Thương, tổng cộng có mười hai thức.

Lần này để đối phó ngươi, ta sẽ thi triển thức mạnh nhất, Lục Đạo Luân Hồi!" "Ngươi, cần phải cảm kích Hậu Thổ của Vu tộc.

Nếu không phải ngươi hóa thân Luân Hồi, ta há có thể sáng tạo ra thức này?

Thức này, coi như là dùng để báo đáp ngươi, vậy thì cứ dùng nó để tiễn ngươi lên đường!" Cuộc chiến giữa Vu Mãng và Ác thi La Hầu đã kinh động đến Hậu Thổ.

Hậu Thổ muốn biết ở hướng của Vu Mãng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không chỉ không gian nơi Vu Mãng và Ác thi La Hầu đang chiến đấu, ngay cả không gian của Nữ Oa và Băng lãnh nam tử cũng bắt đầu

sụp đổ.

Chỉ là hiện tại Bạch đạo nhân và Hậu Thổ chưa toàn lực ra tay, cho nên mảnh không gian này vẫn chưa sụp đổ.

Bạch đạo nhân nhìn không gian xung quanh dần trở nên bất ổn, chậm rãi nói: "Xem ra mảnh không gian này cũng đã đạt đến cực hạn rồi, Hậu Thổ nương nương, La Hầu Ác thi dù sao cũng là Thánh nhân, mảnh không gian này không thể giam giữ y quá lâu được đâu!" "Cuộc chiến giữa bản tôn ta và Nữ Oa đủ sức hủy diệt một mảnh không gian rồi!

Ngươi không giải trừ mảnh không gian này sao?" Hậu Thổ nói: "Trận chiến này then chốt không ở ta, cho nên ta chỉ cần vây khốn ngươi ở đây là đủ rồi!" Nghe lời của Hậu Thổ, sắc mặt Bạch đạo nhân hơi biến đổi, dường như cảm thấy Ác thi La Hầu sắp gặp vấn đề.

Bạch đạo nhân nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách bần đạo vô lễ!" Bạch đạo nhân tuy nói vậy, nhưng không ra tay với Hậu Thổ, mà vung một chưởng đánh vào không gian bên cạnh.

Hậu Thổ nhìn thấy, trong lòng cả kinh.

Một chưởng của Bạch đạo nhân, cứng rắn chấn ra những vết nứt trong không gian này.

Thực lực của Thập Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh nhân lại khủng bố đến thế sao, ngay cả Đại Địa Pháp tắc của nàng cũng không thể ngăn cản được?

Bạch đạo nhân thấy một chưởng của mình không chấn nứt được không gian, cũng cảm thấy hơi ngoài ý muốn, liền tiếp tục vung chưởng thứ hai.

Những vết nứt trên không gian nhanh chóng lan rộng, sau khi chịu

chưởng thứ ba của Bạch đạo nhân, mảnh không gian cuối cùng cũng bị đánh nát.

Chỉ thấy phía sau không gian, chính là Vu Mãng và Ác thi pháp thân của La Hầu.

Lúc này Vu Mãng và Ác thi La Hầu đều đã ra tay. "Lục Đạo Luân Hồi?" Bạch đạo nhân cả kinh.

Uy lực của chiêu này, ngay cả y cũng không dám cứng rắn đón đỡ.

Vu Mãng lần này, e rằng phải chết chắc rồi!

Khi Bạch đạo nhân nghĩ như vậy, Hậu Thổ cũng đã thấy Vu Mãng ra tay rồi.

Khai Thiên, Đệ Lục Thức!

Lần trước khi Vu Mãng thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, lúc muốn chém Nữ Oa, Hậu Thổ nhớ rằng thân thể Nữ Oa lúc đó đã tan nát, căn bản không thể khôi phục.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, Nữ Oa lúc đó có lẽ đã vẫn lạc.

Nhưng lúc đó sau khi Vu Mãng thi triển chiêu này, thân thể của hắn cũng nát bươm, huyết nhục đều biến mất.

Bây giờ Vu Mãng ra tay, kết quả sẽ như thế nào?

Nhưng lúc này Vu Mãng đã ra tay, Hậu Thổ cũng không thể ngăn cản được nữa.

Khai Thiên Đệ Lục Thức đấu với Ma La Thương Đệ Thập Nhị Thức!

Cả hai chiêu đều là những chiêu số cực kỳ cường đại.

Một chiêu do Bàn Cổ Đại Thần sáng tạo, nhưng chỉ là Đệ Lục

Thức.

Chương 271

Chiêu còn lại, lại là thức mạnh nhất trong Ma La Thương do Ma tổ La Hầu sáng tạo!

Chỉ thấy hai đạo công kích va chạm vào nhau, trong chốc lát, không gian ở đó hoàn toàn tan nát, ngay cả mảnh không gian nơi Nữ Oa và Băng lãnh nam tử đang ở cũng tan vỡ.

Trong chiến trường Vu Ma, đột nhiên xuất hiện hai tôn cự ảnh.

Vu tộc và Ma tộc xung quanh hai tôn cự ảnh trong nháy mắt bị dư uy của một chiêu công kích xé nát thành phấn vụn.

Loại chiêu số có uy lực khủng bố như vậy, chỉ dư uy cũng có thể xé nát tất cả. "Cái gì?

Vu Mãng và Ma tổ La Hầu? ...

Rốt cuộc ai sẽ thắng?" Đế Giang kinh hô một tiếng. "Chiêu số thật khủng bố, một chiêu này, hình như là Khai Thiên, e rằng thân thể Vu Mãng cũng không thể chịu đựng được một chiêu này đâu!" Huyền Minh lo lắng nói. "Nếu Vu Mãng bại, ta nhất định phải rút lui, Ma tổ La Hầu quá mạnh rồi!" Chúc Dung nói. "Hừ!

Vu Mãng sẽ không thua!" Cộng Công gầm lên.

Ánh sáng Bảo Liên Đăng trong tay Nữ Oa dần trở nên ảm đạm, nàng nhíu mày nhìn về phía Vu Mãng, nói: "Lại là chiêu đó?" Cùng lúc đó, trong mắt Băng lãnh nam tử cũng lóe lên một tia ngoài ý muốn: "Lục Đạo Luân Hồi?

Xem ra Vu Mãng chết chắc rồi!" Chiêu Lục Đạo Luân Hồi là một chiêu số thương địch hại mình.

Chỉ cần thi triển chiêu này, tuy có thể khiến đối phương nhập vào

luân hồi, nhưng bản thân cũng sẽ bị thương nặng, e rằng cần nghỉ ngơi mấy trăm đến ngàn năm mới có thể khôi phục.

Băng lãnh nam tử chính là bản tôn của Ma tổ La Hầu, tự nhiên có thể hiểu rõ điểm này.

Trong mắt y, Lục Đạo Luân Hồi đừng nói là chém giết loại Chuẩn Thánh như Vu Mãng, ngay cả chém giết Thánh nhân cũng có thể dễ dàng làm được, tuyệt đối không thể xảy ra ngoài ý muốn.

Tên Vu Mãng này, chết chắc không nghi ngờ gì!

Nữ Oa lại biết, Vu Mãng đã từng sử dụng chiêu này cách đây năm ngàn năm, chiêu đó suýt chút nữa đã giết chết nàng!

Chỉ là đã năm ngàn năm trôi qua, Nữ Oa cũng không biết Vu Mãng rốt cuộc đã tiến bộ bao nhiêu.

Chiêu số mà Ác thi La Hầu thi triển cũng không tầm thường, đây không phải là dùng Thí Thần Thương thật sự để thi triển chiêu này.

Nhưng chỉ dựa vào uy lực của hình chiếu Thí Thần Thương, cũng đủ sức sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo thông thường.

Đối mặt với loại công kích này, Vu Mãng có thể ứng phó được không?

Đương nhiên, Nữ Oa sẽ không quan tâm đến sống chết của Vu Mãng.

Trong mắt Nữ Oa, Vu Mãng chết đi càng khiến nàng hả giận hơn.

Lúc này, chiêu số của hai người va chạm vào nhau.

Chỉ thấy trước mặt Vu Mãng xuất hiện từng đạo huyễn ảnh.

Xung quanh Vu Mãng, dường như xuất hiện sáu cánh cửa, mỗi cánh cửa đều có những hoa văn cổ xưa thần bí, sáu cánh cửa đồng thời hút về phía Vu Mãng.

Trong chốc lát, thân thể Vu Mãng dường như bị sáu cánh cửa này kéo đi, thực sự bị kéo vào.

Nhưng không phải đơn giản là tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, mà là bị xé nát trực tiếp thành phấn vụn, ngay cả Nguyên thần cũng không thể thoát thân.

Một chiêu này là chiêu số cực kỳ cường đại, chính vì thế mà ba vị Ma tổ La Hầu đều cho rằng Vu Mãng chết chắc không nghi ngờ!

Nhưng Vu Mãng dường như không hề cảm thấy gì, hắn vung phủ chém xuống.

Chương 272

Một phủ này dường như bình thường không có gì đặc biệt, nhưng chỉ có Ác thi La Hầu mới có thể cảm nhận được uy áp khủng khiếp đó.

Những cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi xung quanh Vu Mãng phát ra từng tiếng nổ, ngay sau đó, hình chiếu Thí Thần Thương trong tay Ác thi La Hầu tan nát.

Lục Đạo Luân Hồi, bị Vu Mãng chém nát!

Thân thể của Ác thi La Hầu lúc này bất động tại chỗ, giây tiếp theo, lại tan nát thành vô số điểm sáng, tiêu tán đi.

Ác thi La Hầu, cứ thế bị giết chết sao?

Các Ma tộc và Vu tộc ở đó, kể cả Nữ Oa, hai vị La Hầu còn lại, đều có cảm giác khó tin.

Nữ Oa cảm xúc sâu sắc nhất, nàng cũng không ngờ, sau năm ngàn năm, uy lực của Khai Thiên Đệ Lục Thức của Vu Mãng lại mạnh hơn trước rất nhiều.

Nếu một phủ đó mà chém vào người nàng, trong tình huống không có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, Nữ Oa e rằng cũng sẽ bị chém giết.

Vu Mãng tuy chưa bước vào Thánh nhân cảnh giới, nhưng tiến bộ của hắn lại lớn đến thế!

Băng lãnh nam tử nhìn chằm chằm Vu Mãng, trong mắt tràn đầy cừu hận vô tận, gầm lên giận dữ: "Ngươi dám giết Ác thi của ta?" Ma tổ La Hầu nổi giận rồi, tất cả kế hoạch của y đều đang tiến hành, nhưng lại mất đi một Ác thi.

Bây giờ Ác thi bị Vu Mãng giết chết, y sao có thể không phẫn nộ?

Thí Thần Thương trong tay Băng lãnh nam tử bạo phát sát ý ngút trời, chỉ thấy y đâm một thương về phía Vu Mãng.

Trên mũi thương xuất hiện một đạo huyết hồng quang mang, một thương này, trong nháy mắt đã đâm tới trước mặt Vu Mãng. "Vu Mãng cẩn thận!" Hậu Thổ kinh hô một tiếng, tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Khi Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay về phía Vu Mãng, bạo phát một đạo xích hồng quang mang.

Đạo quang mang này chặn đứng mũi thương của Thí Thần Thương, nhưng giây tiếp theo, trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xuất hiện một vết nứt.

Dù sao Thí Thần Thương là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo có uy lực cường đại.

Lịch sử của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuy phi phàm, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, chênh lệch giữa hai thứ là rất lớn.

Một thương đó của Thí Thần Thương, lại còn sử dụng Ma La Thương Đệ Thập Thức, đương nhiên không phải Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể chống đỡ được.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị tổn hại, một thương này làm sao đây?

Trong lòng Hậu Thổ vô cùng lo lắng, sau khi Vu Mãng thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, dù không bị trọng thương, cũng chắc chắn sẽ hư thoát.

Bây giờ Vu Mãng đối phó với Băng lãnh nam tử bằng cách nào?

Đúng lúc này, Vu Mãng lại vung một phủ ngang quét về phía Băng lãnh nam tử.

Một phủ này, ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Tuy vậy, Vu Mãng vẫn bị đánh lui, cánh tay Vu Mãng bị chấn nứt, máu tươi chảy thẳng ra, nhưng may mắn là Vu Mãng đã chống đỡ được một kích này.

Phía trên đầu Vu Mãng, Hỗn Độn Chung cũng bạo phát quang mang.

Có Hỗn Độn Chung và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự, đã chặn đứng được công kích của Băng lãnh nam tử.

Nếu không, Vu Mãng không chỉ đơn giản là bị thương đâu!

Ánh mắt Nữ Oa nhìn về phía Vu Mãng đã thay đổi, Vu Mãng không chỉ có khả năng hành động, mà còn có thể phản kích?

Năm ngàn năm trước, khi Vu Mãng thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, thân thể không chống đỡ nổi, cận kề cái chết.

Bây giờ, sau khi Vu Mãng thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, lại có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhục thân của Vu Mãng, rốt cuộc đã tăng cường lên bao nhiêu lần? "Nữ Oa, ngươi đang làm gì?

Chương 273

Ngươi quên ước định của ta rồi sao?" Hậu Thổ lập tức nói.

Cảnh giới của Hậu Thổ không đủ để đối phó với Băng lãnh nam tử, nhưng Nữ Oa thì có thể.

Dù sao pháp bảo trên người Nữ Oa quá nhiều, thực lực cũng cường đại.

Với thực lực của Nữ Oa, hẳn là có thể địch lại Băng lãnh nam tử.

Trong lòng Nữ Oa rất mong Băng lãnh nam tử vừa rồi ra tay chém giết Vu Mãng, nhưng đáng tiếc, lại khiến Nữ Oa thất vọng.

Đã như vậy, Nữ Oa liền phải ra tay. "Tốt!

La Hầu, ngươi đã mất Ác thi rồi, bây giờ đến lượt bản tôn ngươi!" Nữ Oa lạnh lùng cười nói.

Trong Bảo Liên Đăng lại trào ra một đạo hỏa diễm, cuốn về phía thân thể La Hầu. "Nữ Oa, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nếu còn cản trở ta, đừng trách ta liều mạng với ngươi!" Băng lãnh nam tử nổi giận, Thí Thần Thương đâm ra, từng đạo ma khí đánh tan hỏa diễm trong Bảo Liên Đăng.

Trước mặt Băng lãnh nam tử, Nữ Oa đã ra tay.

Chỉ nghe Nữ Oa nói: "Nếu ngươi muốn liều mạng với ta, thì cứ thử xem, ngươi nghĩ bản tọa sẽ sợ ư?" "Được!" Băng lãnh nam tử nghe lời Nữ Oa nói, giận dữ.

Chỉ thấy y đâm Thí Thần Thương xuống đất, trong nháy mắt, toàn bộ Thập Thất Tầng Địa Ngục đều biến thành một màu đỏ rực.

Cảnh tượng này, khiến tất cả những người có mặt đều kinh ngạc.

Sắc mặt Hậu Thổ cũng không khỏi đại biến, nàng có một cảm giác rằng, Ma tổ La Hầu sắp lộ ra âm mưu rồi, chỉ là âm mưu của Ma tổ La Hầu rốt cuộc là gì?

Vu Mãng nhìn chằm chằm Bạch đạo nhân và Băng lãnh nam tử.

Sau khi chém giết Ác thi La Hầu, thân thể hắn bị phản phệ nghiêm trọng, muốn ra tay nữa thì quá khó khăn rồi.

Trận chiến tiếp theo, hắn không thể nhúng tay vào!

Thực lực của Nữ Oa có lẽ không yếu, nhưng đối thủ lại càng cường đại hơn.

Trong Tam thi của La Hầu, Ác thi là yếu nhất, xét về cảnh giới, Thiện thi là cao nhất, nhưng thực lực chân chính, lại là Băng lãnh nam tử mạnh nhất!

Bây giờ nếu Băng lãnh nam tử toàn lực ra tay, ai thắng ai thua là một ẩn số.

Vu tộc xung quanh thấy Vu Mãng đã chém giết Ác thi La Hầu, vốn dĩ đều rất vui mừng, nhưng ngay lập tức lại phát hiện, một trận chiến vẫn chưa kết thúc!

Cuộc chiến ở đây bởi vì có Tổ Vu nhúng tay vào, thêm vào sự dũng mãnh của Vu tộc, dần dần đánh bại Ma tộc.

Số lượng Ma tộc tuy đông đảo, nhưng nhìn tình hình hiện tại, bị tiêu diệt hoàn toàn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng hai vị Ma tổ La Hầu còn lại, cũng khiến sĩ khí của Ma tộc tăng lên không ít.

Các Ma tộc này càng thêm dũng mãnh.

Đúng lúc Ma tổ La Hầu sắp đại chiến một trận với Nữ Oa, mọi người lại thấy một đạo xích hồng quang mang đột nhiên từ dưới đất

bay lên.

Đạo xích hồng quang mang này cực kỳ cường thịnh, nhưng không làm bị thương bất kỳ ai.

Chỉ thấy đạo xích hồng quang mang này xuyên thẳng Địa ngục, trực tiếp thông đến Địa phủ, thậm chí thông tới Hồng Hoang Đại Địa! "La Hầu, ngươi rốt cuộc đã làm gì?" Hậu Thổ nhìn chằm chằm Ma tổ La Hầu, hỏi. "Vu tộc Vu Mãng, Vu tộc Thánh nhân Bình Tâm, Yêu tộc Thánh nhân Nữ Oa, chuyện ngày hôm nay, La Hầu ta nhất định sẽ ghi nhớ.

Về sau nhất định sẽ phụng trả gấp mười!

Mà bản tọa cũng cần phải cảm ơn các ngươi, nếu không, ta cũng không biết khi nào mới có thể phá vỡ phong ấn này!" Trên mặt Ma tổ La Hầu lộ ra một nụ cười, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Chương 274

Ma tổ La Hầu đã chờ đợi ngày hôm nay, quá lâu rồi!

Sắc mặt Nữ Oa biến đổi, nói: "Ngươi muốn đột phá phong ấn đó?" "Đạo Tổ nói, Ma tổ La Hầu không thể rời khỏi đây được mà?" Hậu Thổ kinh ngạc hỏi. "Với thực lực và tâm tư của Ma tổ La Hầu, há lại không có cách thoát khỏi khốn cảnh?

Chỉ là cần phải trả một cái giá kha khá mà thôi.

Lợi dụng máu tươi và nguyên thần của các Ma tộc này, một lần phá vỡ phong ấn, thủ đoạn tốt thật!" Nữ Oa đáp.

Hậu Thổ cũng nhìn ra, quả thật như Nữ Oa nói.

Ma tổ La Hầu đã dùng huyết nhục và nguyên thần của hàng tỷ Ma tộc làm cái giá, thi triển một loại chiêu số mà Hậu Thổ chưa từng thấy.

Đây là phương pháp mà Ma tổ La Hầu đã tốn vạn năm thời gian để nghĩ ra.

Loại phương pháp này cần phải dùng huyết nhục của hàng tỷ Ma tộc để bố trí, tác dụng của nó chỉ có một, đó là phá vỡ phong ấn! "Rời đi sao?

Ta cuối cùng cũng có thể rời đi rồi sao?

Tốt quá rồi, ta bị giam cầm trong Địa ngục lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể rời khỏi đây!" "Ma tổ quả nhiên lợi hại, chỉ cần ta có thể rời khỏi đây, thì Hồng Hoang thế giới sẽ thuộc về ta!" "Với thực lực của Ma tộc ta, những phế vật ở Hồng Hoang thế giới căn bản không phải đối thủ của ta!" Các Ma tộc đều kích động, có thể rời khỏi đây, là nguyện vọng lớn nhất của chúng! "Chưa đủ sao?" Băng lãnh nam tử

dường như cảm giác được, sắc mặt y biến đổi, nói: "Được thôi, nếu đã vậy, thì đành phải như thế!" Chỉ thấy mắt Băng lãnh nam tử đột nhiên bạo phát ra quang mang màu đen.

Những Ma tộc xung quanh Băng lãnh nam tử, từng mảng từng mảng đều bị ngọn lửa đen thiêu đốt.

Các Ma tộc này ngã xuống đất, hóa thành một phần của quang mang đỏ rực.

Ma tộc bắt đầu kêu thảm thiết, phát hiện thân mình không tự chủ được bị ngọn lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa đen này có thể dễ dàng thiêu chết Ma tộc, mà Ma tộc lại không thể phản kháng.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, không biết có bao nhiêu tỷ Ma tộc bị giết chết, chỉ còn lại một triệu Ma tộc.

Ma tổ La Hầu cười lớn nói: "Được rồi, thành công rồi!

Ta đã đả thông con đường từ Địa ngục thông tới Hồng Hoang thế giới!" Các Ma tộc vừa kính vừa sợ đối với La Hầu, lập tức quỳ xuống trước mặt La Hầu, nói: "Cầu xin Ma tổ dẫn chúng ta rời đi!" "Tốt, tốt, ta sẽ không bỏ lại các ngươi.

Chỉ cần các ngươi nguyện ý đi theo ta, ta sẽ luôn dẫn dắt các ngươi!" Chỉ thấy Ma tổ La Hầu tế ra Tam Thi Thần Kính, thu toàn bộ một triệu Ma tộc trước mặt vào trong.

Ma tổ La Hầu quay đầu lại, nói với Vu Mãng cùng những người khác: "Mảnh Địa ngục này tuy là do ta khai mở, nhưng cứ tặng cho các ngươi vậy.

Đương nhiên, tiền đề là các ngươi phải có phúc mà hưởng!" Bạch đạo nhân dường như cũng hướng về Hồng Hoang thế giới, nhanh chóng theo Ma tổ La Hầu rời đi. "Khốn kiếp!" Nữ Oa muốn ngăn cản,

nhưng không có chút tác dụng nào, Ma tổ La Hầu trong nháy mắt đã biến mất.

Ở tầng Địa ngục này, khắp nơi đều phun ra ngọn lửa đen, có Vu tộc bị thiêu đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Vu Mãng thấy vậy, cũng cả kinh, nói: "Tất cả mọi người lập tức lại gần ta, nhanh lên, chúng ta phải rời khỏi đây!" Các Vu tộc lúc này kính Vu Mãng như thần minh, lời Vu Mãng nói, tựa như Thiên Đạo Pháp tắc vậy, tự nhiên sẽ tuân theo!

Các Vu tộc ở trước mặt Vu Mãng, Vu Mãng lập tức sử dụng Tụ Lý Càn Khôn thu họ vào trong, sau đó nói với Hậu Thổ và các Tổ Vu: "Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, một nơi sắp bị hủy diệt rồi!" "Được!" Hậu Thổ cũng cảm thấy nơi đây đã biến thành một Địa ngục lửa.

Uy lực của ngọn lửa này tuy không uy hiếp được Hậu Thổ, nhưng đối với các Vu tộc khác thì có thể dễ dàng giết chết.

Nếu không có Vu Mãng ở đây, hàng triệu Vu tộc nhân e rằng ít nhất cũng phải chết thương một nửa. "Vừa rồi đó là bản tôn của Ma tổ La Hầu sao?

Ta chưa từng gặp nhân vật như vậy!

Đó là một nhân vật từng cùng thời đại với Hồng Quân Đạo Tổ!" Cú Mang kinh thán nói. "Ma tổ La Hầu một mình lại có thể giáo hóa ra một Ma tộc khổng lồ đến thế, thật sự quá ghê người.

Chương 275

Nếu những Ma tộc đó hoàn toàn thoát ra ngoài, thì Hồng Hoang thế giới hiện tại căn bản không thể dung nạp nổi!" Huyền Minh cũng nói. "Ta lần này cũng đã làm một việc tốt, lẽ nào không có công đức giáng xuống sao?" Chúc Dung nói.

Lời của Chúc Dung vừa dứt, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một đạo Công Đức Thánh Quang.

Khi đạo Công Đức Thánh Quang giáng xuống, Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ, Vu Mãng, Nữ Oa đều ở trong Công Đức Thánh Quang.

Trong đó, Công Đức Thánh Quang trên người Vu Mãng là rực rỡ nhất.

Những Vu tộc vốn ở trong tay áo Vu Mãng, bây giờ cũng đều xuất hiện, đắm mình trong Công Đức Thánh Quang.

Thực lực của các Vu tộc này đều tăng lên không ít, thậm chí có người còn có thể đột phá.

Vu Mãng thấy cảnh giới của Thường Nga chính thức bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh, Khoa Phụ thì đạt đến Tam Chuyển Chuẩn Thánh.

Vu Mãng không có ý định Công Đức Thành Thánh, cho nên hắn giơ Ám Huyết Phủ lên tế ra, Ám Huyết Phủ đang hấp thu Công Đức Thánh Quang.

Công Đức Thánh Quang có thể dùng để luyện hóa Công Đức Chí Bảo.

Nếu pháp bảo bản thân đã có uy lực cường đại, thậm chí có thể hấp thu Công Đức Thánh Quang.

Công Đức Thánh Quang ngoài việc có thể nâng cao uy lực của pháp bảo, còn có thể khiến pháp bảo biến thành Công Đức Linh Bảo.

Công Đức Linh Bảo khi sát sinh cũng sẽ không dính nhân quả, là một pháp bảo tốt để giết người.

Đương nhiên, Ám Huyết Phủ hiện tại bản thân đã là Sát Phạt Chí Bảo, giết người cũng sẽ không dính nhân quả, nhưng bây giờ có được Công Đức Thánh Quang, có thể nâng cao uy lực của Ám Huyết Phủ, chỉ riêng điều này cũng đủ khiến Vu Mãng động lòng.

Những người khác đều đang hấp thu Công Đức Thánh Quang để đột phá, chỉ có Vu Mãng là để vũ khí của mình hấp thu Công Đức Thánh Quang.

Hậu Thổ cảm thấy nếu có thể luyện hóa Công Đức Thánh Quang, nàng có hy vọng có thể đột phá lần nữa.

Nữ Oa cũng vậy, nhưng Nữ Oa thấy Vu Mãng để pháp bảo hấp thu Công Đức Thánh Quang, một trận đau lòng.

Một Vu Mãng này quả thực là bạo điễn thiên vật (phí phạm của trời), Công Đức Thánh Quang khổng lồ đến vậy, nếu Vu Mãng hấp thu, thậm chí có cơ hội Công Đức Thành Thánh, trở thành Thánh nhân!

Nhưng Vu Mãng lại để pháp bảo hấp thu Công Đức Thánh Quang!

Lãng phí, thật sự quá lãng phí!

Nữ Oa tuy trong lòng gào thét như vậy, nhưng trên miệng lại không nói nhiều, nàng nói: "Vì Ma tổ La Hầu đã trốn thoát, chuyện này cũng xem như kết thúc một đoạn, bản tọa xin cáo từ trước!" Nữ Oa nói xong, cưỡi Huyền Thiên Hỏa Phượng rời đi.

Kim Ninh trên đường hỏi: "Nương nương, chúng ta không đi tìm Vu Mãng báo thù sao?

Ta thấy hắn bây giờ đang bị trọng thương, đây là cơ hội tốt để ra tay!" "Chẳng lẽ ngươi nghĩ bản tọa cần phải thừa lúc hắn bị thương mà ra tay ư?" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

Kim Ninh nghe vậy, vội vàng nói: "Nương nương, Kim Ninh không có ý đó!" "Vu Mãng tuy bị thương, nhưng có Hậu Thổ ở đó, trên người Vu Mãng lại có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo, ta có lòng muốn giết, cũng không làm được!" Nữ Oa lại nói, "Ta vừa rồi trong bóng tối thôi diễn thiên cơ, lần này Hồng Hoang e rằng sẽ xuất hiện một đại kiếp!" "Đại kiếp?" Kim Ninh hỏi. "Không sai, đại kiếp này, có lẽ cần một người giải quyết, người đó, có lẽ là Vu Mãng!" Nữ Oa lại nói, "Nhưng Vu Mãng nếu không thể thành Thánh, căn bản không có ý nghĩa.

Bỏ qua con đường Công Đức Thành Thánh, chuyện này, khiến ta bội phục!" "Bỏ qua con đường Công Đức Thành Thánh, chẳng lẽ hắn muốn đi hai con đường thành Thánh gian nan hơn sao?

Trảm Tam Thi Thành Thánh, Dĩ Lực Chứng Đạo?" Kim Ninh hỏi. "Bất kể loại nào cũng không dễ dàng, nhưng một khi thành công, thực lực sẽ vượt trên cả những Thánh nhân như ta!" Nữ Oa lại nói. "Nương nương, Kim Ninh ta không tin hắn có thể thành công!" Kim Ninh nói. "Chuyện này cần về sau mới rõ được, đi thôi, ta trước tiên đến Tử Tiêu Cung, ta cần bẩm báo chuyện này với lão sư!" Nữ Oa nói. "Vâng, Nương nương!" Kim Ninh đáp.

Đúng lúc đó, chỉ thấy hai bóng người bay về hướng Tử Tiêu Cung, hai bóng người đó chính là Bạch đạo nhân và Băng lãnh nam tử. "Bản tôn, ngươi có thể trả lời ta một chuyện không?" Bạch đạo nhân hỏi.

Chương 276

"Chuyện gì?" Băng lãnh nam tử hỏi. "Hắc Giáp đạo hữu thật sự đã chết rồi sao?" Bạch đạo nhân dừng lại, hỏi Băng lãnh nam tử. "Hừ, bản nguyên chi lực đều đã trở về thể nội ta.

Ta có một cảm giác, ta sắp có thể chứng đắc Đại Đạo rồi.

Đến lúc đó ta là Đại Đạo Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể cản ta!" Băng lãnh nam tử nói. "Thì ra là vậy, xem ra mục tiêu tiếp theo của bản tôn là ta rồi!" Bạch đạo nhân nhàn nhạt nói. "Thiện, nếu có lựa chọn khác, ta cũng không muốn làm vậy, nhưng bây giờ làm vậy, là lựa chọn tốt nhất!

Ta cần khôi phục thực lực toàn thịnh, như vậy ta mới có thể chiến một trận với Hồng Quân!" Băng lãnh nam tử nhìn Bạch đạo nhân, nói. "Bản tôn nói cũng không sai, nhưng bản tôn cho rằng, ta sẽ chịu khuất phục ư?" Bạch đạo nhân lại nói. "Ngươi đã tự do mấy vạn năm rồi, bây giờ cũng nên trở về thôi!" Băng lãnh nam tử nói. "Chính vì đã tự do mấy vạn năm, nên ta mới không muốn hợp làm một với bản tôn nữa!" Bạch đạo nhân nói. "Như vậy, không cần nói nhiều, Thiện, động thủ đi!" Băng lãnh nam tử nói. "Trên tay bản tôn có Hỗn Độn Linh Bảo Thí Thần Thương, lại sở hữu Chinh Đạo Chí Bảo Tam Thi Thần Kính, ta tự nhiên không phải đối thủ của bản tôn.

Nhưng nếu luận về đạo thuật..." Bóng người Bạch đạo nhân lại dần dần biến mất.

Bạch đạo nhân nhân lúc Băng lãnh nam tử không chú ý, đã trốn thoát rồi! "Thiện, ngươi trốn không thoát đâu!" Băng lãnh nam tử nói xong, Tam Thi Thần Kính đột nhiên chiếu rọi một phương hướng.

Tốc độ của Băng lãnh nam tử nhanh đến kinh người, chớp mắt đã

đến trước mặt Bạch đạo nhân. "Bản tôn, hà tất làm khó ta?" Bạch đạo nhân nói. "Bởi vì ngươi và ta là một thể, cho nên hôm nay, ngươi nhất định phải trở về thể nội ta.

Ta sẽ xóa đi ý thức của ngươi, như vậy ngươi sẽ không thể trốn thoát nữa!" Trong lúc Băng lãnh nam tử nói chuyện, Thí Thần Thương đâm về phía Bạch đạo nhân.

Trên tay Bạch đạo nhân không có pháp bảo, nhưng pháp lực lại đáng kinh ngạc.

Vì đồng dạng là Ma tổ, Bạch đạo nhân tự nhiên cũng hiểu đạo thuật.

Những đạo thuật này đều có uy lực đáng sợ, dùng những đạo thuật này phát ra công kích, ngay cả những Thánh nhân khác cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Nhưng chỉ dựa vào pháp lực, không thể giúp Bạch đạo nhân giành chiến thắng, bởi vì Băng lãnh nam tử và y là một người.

Đạo thuật mà Bạch đạo nhân hiểu, Băng lãnh nam tử tự nhiên cũng hiểu.

Sau ba ngày ba đêm, Bạch đạo nhân cuối cùng không địch lại, trên người xuất hiện hơn một trăm lỗ máu, Bạch đạo nhân dầu cạn đèn tắt! "Bản tôn, xem ra ta chỉ có thể dừng lại ở đây.

May mắn thay, ta đã được nhìn thấy một thế giới tươi đẹp!" Trên mặt Bạch đạo nhân lộ ra một nụ cười nhạt. "Hẹn gặp lại, không, lúc đó sẽ không còn là ngươi nữa, Thiện thi của ta!" Băng lãnh nam tử vừa há miệng, Bạch đạo nhân hóa thành một đạo quang mang, bị Băng lãnh nam tử nuốt chửng.

Thân thể Băng lãnh nam tử lập tức xuất hiện biến hóa.

Trên người Băng lãnh nam tử xuất hiện một kiện đạo bào màu

trắng, trên đầu lại đội một vương miện vàng, sắc mặt y vẫn lạnh lẽo, nhưng ánh mắt bây giờ lại vô cùng sâu thẳm.

Một người, chính là chân thân của Ma tổ La Hầu.

Sau khi nuốt chửng bản nguyên chi lực của Hắc Giáp đạo nhân và Bạch đạo nhân, Băng lãnh nam tử cuối cùng đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của Ma tổ La Hầu.

Chương 277

Ma tổ La Hầu có thể cảm nhận được pháp lực vô song trong cơ thể, Thiên Đạo Thánh nhân Thập Nhị Trọng!

Ma tổ La Hầu bây giờ chỉ còn một bước nữa là đột phá Thiên Đạo.

Cơ duyên, chính là ở Tử Tiêu Cung!

Ma tổ La Hầu lập tức đi tới Tử Tiêu Cung.

Ở Tử Tiêu Cung, có một lão bằng hữu mà y đã không gặp bao lâu rồi.

Ma tổ La Hầu không để ý đến Hồng Hoang loạn lưu, trực tiếp xé toạc Hồng Hoang loạn lưu, không lâu sau đã đến Tử Tiêu Cung.

Ma tổ La Hầu xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung, trên mặt y lộ ra một nụ cười lạnh, vừa đi vừa nói: "Đây chính là Tử Tiêu Cung, quả nhiên hùng vĩ phi phàm, chỉ là nơi này, vốn dĩ phải thuộc về ta!" Ma tổ La Hầu hiện tại đã dung hợp Tam thi vào thể nội, chỉ còn một bước nữa là đột phá Thiên Đạo Thánh nhân!

Ma tổ La Hầu không đi tìm phiền phức của Vu Mãng, Hậu Thổ và Nữ Oa.

Dù sao đối với y, ba người đó căn bản không phải đối thủ.

Đối thủ chân chính của Ma tổ La Hầu, chỉ có một người, là Hồng Quân! "Ngươi nợ ta, hôm nay nhất định phải trả rồi, Hồng Quân!" Ma tổ La Hầu chắp tay sau lưng, bước về phía trước.

Bước chân của La Hầu không nhanh, nhưng mỗi một bước, đều có thể đi được vạn dặm.

Toàn bộ Tử Tiêu Cung, dường như đã được La Hầu đi hết trong trăm bước.

Ma tổ La Hầu cuối cùng dừng lại trước đại điện Tử Tiêu Cung, âm thanh của y vang vọng bốn phía: "Ma tổ La Hầu, đặc biệt đến bái phỏng lão bằng hữu!" "Ma tổ La Hầu, đặc biệt đến bái phỏng lão bằng hữu!" "Ma tổ La Hầu, đặc biệt đến bái phỏng lão bằng hữu!!" "Ma tổ La Hầu, đặc biệt đến bái phỏng lão bằng hữu!!!" Một câu nói, không ngừng vang vọng xung quanh, mãi không dứt.

Không lâu sau, chỉ thấy một đạo nhân xuất hiện trước Tử Tiêu Cung.

Đạo nhân đó không phải Đạo Tổ Hồng Quân thì là ai?

Hồng Quân nhìn Ma tổ La Hầu, trên mặt hiếm khi lộ ra một tia ngoài ý muốn: "Không ngờ Ma tổ La Hầu có thể thoát khỏi phong ấn của Thiên Đạo, hôm nay lại xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung." "Hồng Quân, bây giờ ngươi nên là Đạo Tổ Hồng Quân mới phải, không biết ngươi có nhớ, năm đó ngươi đã mượn máu của Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân để đánh bại ta.

Không biết hôm nay ngươi có thể lại đánh bại ta nữa không?" Ma tổ La Hầu nhìn Hồng Quân, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh. "La Hầu, ngươi không thuộc về Tam Giới, bây giờ Hồng Hoang thế giới cũng không còn quan hệ gì với ngươi nữa, ngươi hà tất phải cố chấp như vậy?" Đạo Tổ nhìn Ma tổ La Hầu, nhàn nhạt nói.

Biểu cảm trên mặt Ma tổ La Hầu đều trở nên vặn vẹo. "Cố chấp?

Hồng Quân, ngươi ở đó cao cao tại thượng, được chúng sinh Hồng Hoang kính ngưỡng, nhưng ngươi có biết ta đã sống như thế nào không?

Ta đã luôn bị ngươi và Thiên Đạo phong ấn trong Địa ngục!"

"Trong Địa ngục cũng không có gì cả, tất cả đều phải do ta khai mở ra.

May mắn thay, ta đã mang theo những bộ hạ của ta cùng tiến vào Địa ngục.

Bây giờ ta từ Địa ngục trở về, sở hữu một đại phê Ma tộc!" "Nhưng, Hồng Quân, mối thù giữa ta và ngươi, ta chưa từng quên một khắc nào!

Chưa từng quên!

Ngươi là Đạo Tổ cao cao tại thượng, còn ta, thì phải ở lại trong Địa ngục tuyệt vọng đó sao?" "May mắn thay, ta hôm nay đào thoát, Hồng Quân, ta sẽ cho ngươi biết, ai mới là Thiên Đạo Đệ Nhất Thánh nhân chân chính!

Năm đó ngươi có thể thắng ta, chỉ là nhất thời may mắn mà thôi.

Hôm nay, ta sẽ trả lại tất cả cho ngươi!" "Những sỉ nhục ngươi ban cho ta, những thống khổ ngươi gây ra cho ta, hôm nay, ta sẽ trả lại gấp mười lần!" Chỉ thấy trên người Ma tổ La Hầu tỏa ra khí thế kinh thiên, mỗi luồng khí thế đó, đều chấn động cả một vùng thiên địa!

Tử Tiêu Cung nằm ngoài Ba Mươi Ba Thiên, cũng là một không gian độc lập, nhưng bây giờ mảnh không gian này, vì khí thế của Ma tổ La Hầu mà không ngừng chấn động.

Ma tổ La Hầu sau khi dung hợp Tam thi, đạt đến Thiên Đạo Thánh nhân Thập Nhị Trọng, chỉ còn nửa bước nữa là chứng đắc Đại Đạo.

Thực lực của Ma tổ La Hầu tự nhiên sẽ là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Hôm nay Ma tổ La Hầu dám đến đây, là có nắm chắc có thể chém giết Hồng Quân.

Chương 278

Hồng Quân không buồn không vui, nhàn nhạt nói: "Ngô đã rõ, nếu như muốn chiến, vậy ngô sẽ phụng bồi!" Phía sau Hồng Quân xuất hiện một viên pháp luân.

Viên pháp luân đó là Thiên Đạo Pháp Luân.

Thiên Đạo Pháp Luân là do Thiên Đạo ban tặng, tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng khi phát huy thực lực, lại không chỉ đơn giản là Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ có người Hợp Đạo, mới có thể chưởng khống Thiên Đạo Pháp Luân.

Thiên Đạo Pháp Luân có thể mượn lực của Thiên Đạo, cho nên Hồng Quân căn bản sẽ không sợ Ma tổ La Hầu. "Nếu đã như vậy, vậy thì chiến đi!" Ma tổ La Hầu nói xong, Thí Thần Thương trong tay đâm về phía Hồng Quân.

Lúc này Ma tổ La Hầu mới là lúc cường đại nhất, pháp lực Thiên Đạo Thánh nhân Thập Nhị Trọng, cộng thêm uy lực toàn thịnh của Thí Thần Thương, nếu bây giờ y lại chiến với Nữ Oa, y có nắm chắc có thể đánh bại Nữ Oa trong vòng một trăm chiêu.

Dù sao lần này đối thủ của Ma tổ La Hầu, là Đạo Tổ Hồng Quân, y tự nhiên không dám xem thường Hồng Quân!

Ma tổ La Hầu vừa ra tay, liền là một thức Ma La Thương.

Xung quanh thân thể Đạo Tổ Hồng Quân, xuất hiện từng trận kim quang, dùng kim quang đó chống đỡ công kích của Ma tổ La Hầu.

Ngay sau đó, Thiên Đạo Pháp Luân phía sau Đạo Tổ Hồng Quân bay lên không trung.

Đạo Tổ Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Ma tổ La Hầu, ngô đã Hợp Đạo, cho nên ngô có thể điều động Thiên Đạo Quy tắc, ví như Thiên Kiếp này!" Lời của Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt, chỉ thấy bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại.

Chỉ thấy trong tầng mây, từng đạo Hỗn Độn Thần Lôi giáng xuống!

Uy lực của Hỗn Độn Thần Lôi, hà chỉ mạnh gấp trăm lần so với Tiên Thiên Thần Thai Lôi!

Những Hỗn Độn Thần Lôi này, là chuyên dùng để đối phó Thánh nhân, thứ để ma luyện Thánh nhân.

Với uy lực của Hỗn Độn Thần Lôi, Thánh nhân cũng khó mà chống đỡ được!

Ma tổ La Hầu có thể cảm nhận được, uy lực của Hỗn Độn Thần Lôi thật khủng bố, kinh hãi nói: "Không hổ là chó săn của Thiên Đạo, Hồng Quân!

Để đánh bại ta, ngươi đã mượn máu của Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Lần này lại muốn mượn lực Thiên Đạo để đối phó ta!" "Nhưng ngươi nghĩ ta sẽ không có chuẩn bị sao?" Trên đầu Ma tổ La Hầu treo Tam Thi Thần Kính.

Ầm ầm!

Chỉ thấy một tiếng động lớn xuất hiện, Hỗn Độn Thần Lôi trên trời giáng xuống.

Khi Hỗn Độn Thần Lôi oanh kích lên phía trên đầu Vu Mãng, chỉ thấy Tam Thi Thần Kính chiếu lên trời, Hỗn Độn Thần Lôi bị Tam Thi Thần Kính nuốt xuống.

Giây tiếp theo, bên trong Tam Thi Thần Kính bạo phát một đạo Hỗn Độn Thần Lôi công kích, oanh về phía Hồng Quân.

Thiên Đạo Pháp Luân phía sau Hồng Quân xuất hiện một đạo kim quang, Hỗn Độn Thần Lôi trước mặt liền tiêu tán. "Hồng Quân, đây chính là thực lực của Đạo Tổ ư?

Chỉ có như vậy thôi sao?" Ma tổ La Hầu nói xong, chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay y đâm ra, bạo phát một trận phong bạo màu đen.

Ma tổ La Hầu thi triển Ma La Thương Đệ Tam Thức.

Thức này tuy chỉ là Đệ Tam Thức, nhưng lại khủng bố hơn Ma La Thương Đệ Thập Nhị Thức, Lục Đạo Luân Hồi mà Ác thi La Hầu đã thi triển!

Dù sao đây là Ma La Thương do bản tôn Ma tổ La Hầu thi triển.

Nếu là Thánh nhân bình thường, e rằng sẽ bị Ma tổ La Hầu chém giết trong nháy mắt!

Thiên Đạo Pháp Luân phía sau Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện từng đạo kim quang, chống đỡ phong bạo mà Ma tổ La Hầu bạo phát ra.

Uy lực của Thí Thần Thương, đã bị Thiên Đạo Pháp Luân chống đỡ!

Nhưng La Hầu cũng hiểu, muốn giết chết Hồng Quân không phải là chuyện dễ dàng.

Chương 279

Ma tổ La Hầu tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy!

Khi Ma tổ La Hầu đại chiến với Đạo Tổ Hồng Quân, Nữ Oa cũng chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng Nữ Oa phát hiện, không thể tìm thấy vị trí Tử Tiêu Cung trong tinh vực này.

Sao có thể?

Nữ Oa đi loanh quanh trong tinh vực này mấy tháng, nhưng vẫn không tìm thấy Tử Tiêu Cung, điều này càng khiến Nữ Oa bối rối.

Nữ Oa ban đầu nghĩ mình đã tìm sai hướng, nhưng sau mấy tháng, Nữ Oa liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Nữ Oa bóp nát thiên cơ, hoàn toàn không thể trắc ra vị trí Tử Tiêu Cung. "Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao chúng ta không thể thấy Tử Tiêu Cung?

Không lẽ chúng ta đi sai hướng rồi?" Kim Ninh hỏi. "Không, ta nghĩ ta không sai!" Chỉ nghe Nữ Oa lắc đầu, nói, "Chuyện này, là do lão sư làm!" "Nương nương, ý của người là sao?

Là do Hồng Quân Đạo Tổ làm sao?" Kim Ninh hỏi. "Ta cũng không biết, nhưng ta có thể thôi diễn ra, lão sư đã phong tỏa Tử Tiêu Cung, khiến ta không thể tiến vào trong!

Càng không có cách nào bái phỏng lão sư!" Nữ Oa nói. "Nữ Oa nương nương, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Kim Ninh hỏi.

Đúng lúc đó, chỉ nghe một âm thanh truyền khắp bốn phía. "Ngô là Hồng Quân, hôm nay có ý chỉ truyền cho chúng Thánh!" "Lão sư!" Nữ

Oa vừa nghe, lập tức nói, "Lão sư có ý chỉ gì?" "Từ nay về sau Thánh nhân không được phép bước vào Tử Tiêu Cung nữa!

Nhữ hãy trở về đi!" Âm thanh của Hồng Quân lại truyền đến. "Lão sư, không phải đã xảy ra chuyện gì sao?

Có cần Nữ Oa ra tay không?

Có phải La Hầu đang gây phiền phức không?" Nữ Oa lập tức hỏi. "Chuyện này không liên quan gì đến nhữ, là kiếp số của ngô.

Ngô đã phong ấn Tử Tiêu Cung, Ma tổ La Hầu không thể rời khỏi đây!" Hồng Quân lại nói. "Lão sư, lão sư!" Nữ Oa gọi hai tiếng, nhưng Hồng Quân không có hồi đáp.

Điều này khiến sắc mặt Nữ Oa càng thêm khó coi.

Nữ Oa cảm thấy Hồng Quân hiện tại đang gặp bất trắc, nhưng hiện tại Nữ Oa cũng không có cách nào gặp Hồng Quân, nàng suy nghĩ rồi nói: "Kim Ninh, chúng ta về Oa Hoàng Cung trước đi!" "Nương nương, chúng ta bây giờ về sao?" Kim Ninh hỏi, "Chẳng lẽ chúng ta không tìm kiếm Đạo Tổ nữa sao?" "Nếu lão sư thật sự chiến đấu với Ma tổ La Hầu, ta muốn nhúng tay vào cũng không thể làm được, chúng ta về trước đi!" Nữ Oa nói. "Vâng, Nương nương!" Kim Ninh đáp.

Nữ Oa tuy cảm thấy nơi đó sẽ xảy ra chuyện, nhưng hiện tại đã không thể nhúng tay vào, Nữ Oa tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian ở đó nữa.

Tử Tiêu Cung.

Ma tổ La Hầu và Hồng Quân lúc này đã đại chiến mấy tháng.

Cả hai đều có vết thương trên người, nhưng hai vị này hiện là hai tồn tại mạnh nhất dưới Thiên Đạo, tự nhiên sẽ không dễ dàng khuất phục.

Bất kể là Ma tổ La Hầu hay Đạo Tổ Hồng Quân, cả hai đều sở hữu thực lực cực mạnh.

Ma tổ La Hầu lúc này nhìn Hồng Quân, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Chương 280

"Thì ra là vậy, xem ra ngươi cũng đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân Thập Nhị Trọng rồi!

Xem ra Thiên Đạo đã ban cho ngươi không ít lợi ích!" La Hầu nhìn chằm chằm Hồng Quân nói.

Hồng Quân lại tế ra Thiên Đạo Pháp Luân.

Thiên Đạo Pháp Luân lao xuống phía trước, trong nháy mắt oanh kích lên người Ma tổ La Hầu.

Tam Thi Thần Kính trên người Ma tổ La Hầu bạo phát uy lực cường đại.

Hồng Quân không đáp lại ý của Ma tổ La Hầu, mà dùng hành động để nói cho La Hầu biết.

Oanh!

Một tiếng động lớn, chỉ thấy Tử Tiêu Cung xuất hiện những vết nứt. "Đệ tử Nữ Oa của ngươi vừa rồi đó?

Sao không thả nàng vào?

Để nàng nhìn rõ ta sẽ giết chết ngươi, để nàng ngồi vào vị trí Đại Thế ư?" Ma tổ La Hầu chặn được công kích của Hồng Quân xong, lại nói. "La Hầu, chuyện này là chuyện của hai ta, không liên quan gì đến người khác.

Ngô sẽ không kéo Nữ Oa vào!" Hồng Quân đáp. "Phải không?

Nữ Oa đã ra tay với ta, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hôm nay dù nàng không tiến vào, ta cũng sẽ không bỏ qua!" La Hầu lạnh lùng cười nói.

Nếu không cần mượn Vu Ma chi chiến, khiến thêm nhiều Vu Ma lưỡng tộc tộc nhân chết đi, dùng huyết khí của họ đột phá Địa ngục, Ma tổ La Hầu thậm chí sẽ có cách Tam thi hợp nhất.

Lúc đó Nữ Oa và Hậu Thổ liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của y.

Nhưng Ác thi và Thiện thi của La Hầu đều đã có ý thức của riêng mình, sẽ không nguyện ý hợp làm một với y.

Chỉ sau khi Ác thi chết đi, La Hầu mới có thể Tam thi hợp nhất!

Tam thi hợp nhất, sẽ có thể giúp La Hầu khôi phục thực lực mạnh nhất.

Hiện tại Ma tổ La Hầu muốn giết chết cả Vu Mãng và Nữ Oa, nhưng rõ ràng Hồng Quân sẽ không cho y cơ hội. "Ngô đã phong ấn không gian này, dù nhữ có thể giết ngô, cũng không thể rời đi!" Hồng Quân bình tĩnh nói. "Ta bây giờ không cần rời khỏi đây, ta chỉ cần giết chết ngươi là được rồi!" Ma tổ La Hầu lạnh lùng cười nói, "Chỉ cần giết chết ngươi, ta muốn rời khỏi đây, còn có gì khó khăn sao?" "Vậy thì xem nhữ có làm được không!" Hồng Quân nói xong, Thiên Đạo Pháp Luân lại tế ra.

Ma tổ La Hầu không hề lùi bước, hai vị cường giả lại chiến đấu với nhau.

Công Đức Thánh Quang cần một lượng lớn thời gian mới có thể tiêu hóa.

Vu Mãng không chỉ có được Công Đức Thánh Quang, mà còn có được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Đây không phải là một pháp bảo bình thường, mà là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khá đặc biệt.

Uy lực của kiện Tiên Thiên Chí Bảo này vốn cực kỳ khủng bố,

Chuẩn Thánh bình thường, thậm chí Thánh nhân cũng không thể dễ dàng hủy diệt nó.

Nhưng đáng tiếc, nó lại gặp phải Huyết Văn đạo nhân!

Huyết Văn đạo nhân là một dị chủng của Hồng Hoang, sở hữu năng lực đặc biệt thôn phệ pháp bảo.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, nó cũng có thể thôn phệ.

Vì vậy Hậu Thổ đã tốn mười năm thời gian để luyện hóa nó vào trong hồ lô đen của Vu Mãng, ngược lại đã giúp Vu Mãng một việc lớn.

Chương 281

Vu Mãng đã lợi dụng Huyết Văn đạo nhân cứng rắn thôn phệ một nửa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đây cũng là một trong những nguyên nhân Vu Mãng có thể giết chết Ác thi La Hầu!

Nếu Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên còn đó, Vu Mãng muốn giết Ác thi La Hầu sẽ càng khó khăn hơn, thậm chí không thể làm được!

Nhưng sự xuất hiện của Huyết Văn đạo nhân, lại khiến Vu Mãng có được Diệt Thế Hắc Liên.

Vu Mãng hiện tại còn phát hiện ra một biến hóa càng ngoài ý muốn hơn.

Trên tay Vu Mãng vốn đã sở hữu Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bây giờ, Vu Mãng lại có được Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Khi Vu Mãng tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hai đóa liên hoa bắt đầu dung hợp vào nhau.

Vu Mãng chợt hiểu ra, lại tế ra hồ lô màu đen.

Hồ lô này Vu Mãng đặt tên là Hắc Sát Hồ Lô.

Bên trong Hắc Sát Hồ Lô, chính là con muỗi màu huyết sắc kia.

Hiện tại con muỗi đó có thể phun ra sáu cánh hoa liên hoa màu đen.

Quả nhiên như Vu Mãng đã nghĩ, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo này vốn đồng nguyên, cho nên có thể dung hợp vào nhau. "Tốt quá rồi, xem ra Thập Nhị Phẩm Liên Đài quả nhiên có thể hợp làm một.

Nếu đã như vậy, về sau ta có thể nghĩ cách đoạt lại Thập Nhị

Phẩm Kim Liên Đài nữa!" Mắt Hậu Thổ sáng lên, nói. "Được, ta sẽ nghĩ cách đoạt lại!" Vu Mãng nghe vậy, nói. "Vu Mãng, đừng xúc động.

Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài đang ở trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân.

Y là một Thánh nhân, muốn cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo từ tay Thánh nhân, quá khó khăn rồi!" Hậu Thổ nghe vậy, vội vàng ngăn Vu Mãng lại nói. "Hả?

Vậy lần sau gặp Tiếp Dẫn, ta sẽ hỏi xin y!" Vu Mãng lại nói.

Hỏi xin?

Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói, sắc mặt trở nên hơi cổ quái.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo, Vu Mãng lại muốn hỏi xin Thánh nhân sao?

Thánh nhân sẽ cho ư?

Hậu Thổ không để ý đến Vu Mãng, tuy biết Vu Mãng sẽ làm vậy, về sau Vu Mãng gặp Tiếp Dẫn, e rằng thật sự sẽ hỏi xin Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài.

Nhưng Hậu Thổ muốn biết, nếu Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dung hợp làm một, không biết sẽ có uy lực như thế nào!

Việc Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dung hợp, là chuyện chưa từng có trước đây.

Hai kiện pháp bảo dung hợp, lại cần có ngoại lực giúp đỡ.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay Hậu Thổ xuất hiện một đạo kim quang, Hậu Thổ nói: "Vu Mãng, giúp ta!" Vu Mãng gật đầu, cũng rót pháp lực của mình vào bên trong liên đài đang dung hợp đó.

Lần luyện hóa này, đã mất gần bốn mươi năm thời gian, hai liên đài cuối cùng cũng dung hợp thành một.

Một đóa liên hoa biến thành một đóa liên hoa có hai mươi bốn cánh hoa, một Nhị Thập Tứ Phẩm Liên Đài, song sắc, một hồng một đen, một Nhị Thập Tứ Phẩm Liên Đài với hai loại màu sắc! "Đóa liên hoa này không chỉ có lực công kích, mà lực phòng ngự cũng sẽ vô cùng xuất sắc.

Về sau cứ gọi nó là Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên đi!" Hậu Thổ cười nói. "Tốt, có kiện pháp bảo này ở đây, gặp Hỗn Độn Linh Bảo, cũng có thể thất địch!" Vu Mãng hớn hở nói.

Chương 282

Vu Mãng tuy có Ám Huyết Phủ, nhưng trong tình huống gặp đối phương sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo, Vu Mãng sẽ cảm thấy hơi phiền phức, hiện tại Vu Mãng có liên đài này, thực lực cũng đã tăng lên không ít. "Vu Mãng, ngươi không sử dụng Huyết Văn đạo nhân nữa sao?" Chỉ nghe Hậu Thổ hỏi.

Vu Mãng gật đầu, nói: "Hậu Thổ nương nương, có vấn đề gì sao?" "Huyết Văn đạo nhân là một dị chủng đặc biệt, Huyết Hải Ma Văn, loại ma văn này trên thế giới cũng chỉ có một mà thôi.

Khi sử dụng, cần phải cẩn thận một chút!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng đáp: "Ta đã hiểu!" "Ngoài chuyện đó ra, Vu Mãng, thực ra còn một chuyện ta chưa nói cho ngươi biết!" Hậu Thổ nói. "Chuyện gì?" Vu Mãng hỏi. "Đi theo ta!" Hậu Thổ đáp, xoay người dẫn Vu Mãng đến một nơi khác.

Vu Mãng và Hậu Thổ đến một căn phòng đặc biệt.

Chỉ thấy trong phòng có một cỗ thạch quan, bên trong thạch quan có một thiếu nữ.

Bên cạnh thiếu nữ, đặt một cây cự liêm, đó chính là pháp bảo của thiếu nữ.

Thiếu nữ có vẻ ngoài non nớt, nhưng lại có mái tóc bạc trắng.

Nàng đang nằm yên tĩnh ở đó, dường như đã thật sự chết đi. "Vọng Thư?

Nàng sao vậy?" Vu Mãng hỏi. "Thực ra sau khi chìm vào giấc ngủ, Vọng Thư cũng cận kề cái chết.

Trên người nàng, có Hồng Hoang Cự Độc do Đế Tuấn lưu lại.

Loại độc này, chỉ có Kim Ô Chi Hỏa mới có thể giải được!" Hậu Thổ đáp. "Đế Tuấn đã hạ độc trước khi Thường Hi rời Thiên Đình, cho nên Vọng Thư khi sinh ra đã trúng độc?" Vu Mãng hỏi. "Không sai, quả đúng là như vậy.

Đế Tuấn dường như dùng loại độc này để khống chế Vọng Thư.

Nhưng Vọng Thư đã không màng sống chết muốn giết y!" Hậu Thổ đáp. "Vậy Vọng Thư đã chết rồi sao?" Vu Mãng hỏi.

Vu Mãng đối với Vọng Thư không có tình cảm gì, nhưng cũng có chút đồng tình với số phận của Vọng Thư!

Đế Tuấn một lòng muốn giết Vọng Thư, thậm chí không tiếc hy sinh thê tử Thường Hi.

Kết quả Thường Hi vì bảo vệ nữ nhi Vọng Thư, đã trốn khỏi Thiên Đình!

Mẫu thân của Vọng Thư vì bảo vệ Vọng Thư mà chết dưới tay đại yêu truy sát của Thiên Đình.

Vọng Thư bản dĩ tưởng rằng có thể sống sót, nhưng lại phát hiện, trên người mình có loại kịch độc như vậy.

Loại độc này, Vọng Thư không cách nào giải được, chỉ có thể vẫn lạc!

May mắn thay, Vọng Thư trước khi vẫn lạc đã giết chết Đế Tuấn, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện. "Tuy độc đã phát, nhưng ta đã dùng Đại Địa Pháp tắc để áp chế độc lại.

Nếu không phóng thích nàng ra, nghìn năm vạn năm nàng cũng sẽ không chết, nhưng ta có thể làm được, cũng chỉ đến vậy thôi!" Hậu Thổ nói. "Nếu đã như vậy, không bằng để nàng chết đi.

Ta tin Vọng Thư cũng không muốn sống như thế này!" Vu Mãng

nhìn Vọng Thư, nói.

Chương 283

Lời của Vu Mãng tuy lạnh nhạt, nhưng cũng là sự thật.

Vọng Thư dù sao cũng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, bây giờ cứ nằm mãi ở đây, vạn năm sau, thì sẽ ra sao? "Vu Mãng, Vọng Thư có thể cứu được, chỉ cần tìm được Kim Ô Chi Hỏa, là có thể trừ bỏ kịch độc trên người Vọng Thư.

Chỉ là bây giờ Kim Ô đều đã bị giết chết, nhưng trong hậu duệ Kim Ô, lại có một người còn sống, đó chính là Kim Ô Thập Thái Tử, Lục Áp!" Hậu Thổ nói. "Thì ra là vậy.

Nếu có thể gặp Lục Áp, ta sẽ đoạt lại Kim Ô Chi Hỏa trên người y!" Vu Mãng nghe xong, nói.

Hậu Thổ gật đầu, nói: "Vu Mãng, ta trước đây đi Luân Hồi Điện thôi diễn thiên cơ, ta đã nhận được truyền âm của Đạo Tổ!" "Truyền âm?" "Từ nay về sau Thánh nhân không được phép bước vào Tử Tiêu Cung!" "Vì sao?" "Ta cũng không rõ, nhưng có lẽ có liên quan đến Ma tổ La Hầu.

Bây giờ La Hầu không xuất hiện, Địa ngục sẽ do ta quản lý.

Những Địa ngục hỏa diễm ở Thập Thất Tầng và Thập Bát Tầng Địa ngục, e rằng ngươi cần phải đi thu lấy, sau đó ta sẽ có thể trùng kiến lại Địa ngục!" "Được!" "À phải rồi, Vu Mãng, có một chuyện ta cần nói cho ngươi biết!" "Chuyện gì?" "Khương Tử Nha đã hạ Côn Luân Sơn ba năm trước.

Khương Tử Nha là một trong những nhân vật chính của Lượng Kiếp lần này.

Nếu ta không nhầm, e rằng Vô Lượng Kiếp sắp xuất hiện rồi!"

"Thì ra là vậy, Phong Thần Chi Chiến sắp bắt đầu rồi sao?" Mắt Vu Mãng sáng lên.

Hắn đối với Phong Thần Chi Chiến cũng có chút hiểu biết, nhưng hiểu biết không nhiều.

Hắn chưa từng có cơ hội tận mắt chứng kiến Phong Thần Chi Chiến! "Phong Thần Chi Chiến?

Cuộc chiến do Phong Thần Bảng dẫn đầu?

Nhưng, vì sao?" Hậu Thổ không hiểu hỏi. "Chuyện này về sau sẽ rõ.

Ta bây giờ trước tiên đi Địa ngục thu phục Địa ngục chi hỏa!" Vu Mãng nói.

Địa ngục chi hỏa đã thiêu đốt suốt bốn mươi năm tại tầng thứ mười bảy, mười tám của Địa ngục.

May mà sau khi Hậu Thổ rời đi, đã thi triển Đại Địa Pháp Tắc, cách ly hai tầng Địa ngục đó, nếu không địa ngục chi hỏa sẽ tiếp tục lan lên trên mà thiêu đốt.

Ma Tổ La Hầu sau khi rời đi, đã để lại cho Vu tộc một phiền phức không nhỏ.

Phiền phức này ngay cả Vu Mãng và Hậu Thổ cũng khó lòng giải quyết, bởi lẽ ngọn lửa này vốn có thể thiêu hủy toàn bộ Địa Phủ, là hậu chiêu mà La Hầu đã tốn vạn năm để bố trí bằng Hắc Liên.

Khi La Hầu rời đi, tất nhiên đã dẫn phát toàn bộ Địa ngục Hỏa Thạch Diễm, uy lực của loại hỏa diễm này, trừ phi sử dụng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nếu không cũng không thể hủy diệt được.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã bị hủy, trong mắt La Hầu, dù Vu Mãng và Hậu Thổ có thể cách ly Địa ngục Hỏa Thạch Diễm,

cũng không thể nào loại bỏ ngọn lửa đó.

Nhưng La Hầu tuyệt đối không ngờ, Vu Mãng lại có thể sử dụng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dung hợp với Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Vu Mãng một lần nữa giáng lâm tầng Địa ngục thứ mười hai, chỉ thấy bên trong toàn là hỏa diễm, đã thiêu đốt ròng rã bốn mươi năm, một tầng Địa ngục căn bản không hề thay đổi, vẫn ở trong ngọn lửa khắp nơi!

"Vu Mãng, động thủ thôi!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng gật đầu, chỉ thấy y tế xuất Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên, lập tức ngọn lửa xung quanh bắt đầu bị Vu Mãng thôn phệ, hỏa diễm khủng bố cứ thế bị một đóa Diệt Thế Hồng Liên nuốt vào.

Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên hấp thu ngọn lửa này với tốc độ kinh người, chỉ trong ba ngày ba đêm, Địa ngục Hỏa Thạch Diễm ở hai tầng đã bị hấp thu hoàn toàn cạn sạch.

Nhìn tầng Địa ngục thứ mười tám đã không còn hỏa diễm, Hậu Thổ nói: "Giờ đây Địa Phủ có thể thật sự hoàn chỉnh rồi, sau này Địa Phủ sẽ có Lục Đạo Luân Hồi và Thập Bát Tầng Địa ngục, chuyên quản tất cả linh hồn chúng sinh phàm gian!" Thân Hậu Thổ phát ra từng trận kim quang, bắt đầu cải tạo Địa ngục.

Bên trong Địa ngục, mỗi tầng đều có chức trách riêng, không thể hỗn loạn được.

Bấy giờ, Trụ Vương vào miếu Nữ Oa.

Trụ Vương đăng cơ, trong triều có Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ cùng các văn võ trọng thần, bốn phương lại có Tứ Đại Chư Hầu trấn giữ, thêm vào đó, tài văn võ của Tử Thụ Đức (tức Trụ Vương) quả thực

hiếm thấy trong thiên hạ.

Chương 284

Trong một thời gian, Đại Thương Vương Triều được xưng tụng là quốc thái dân an, bách tính an bình.

Nhưng mấy năm sau, Bắc Hải bỗng nổi dậy Viên Phúc Thông cùng Thất Thập Nhị Lộ Chư Hầu.

Thái Sư Văn Trọng nghe tin, thân chinh thống lĩnh đại quân cản đến Bắc Hải, đi dẹp loạn.

Văn Trọng vừa đi, không ai hay, Đại Thương Vương Triều từ đó đi vào con đường xuống dốc, mở ra sự diệt vong đã định, triều Ân Thương sắp sửa nghênh đón một trận hạo kiếp.

Một ngày kia, Trụ Vương ngự triều, chỉ thấy văn võ bá quan phân thành hai bên.

Trụ Vương hỏi quan đương triều: "Có việc thì tấu, vô sự thì bãi triều." Lời vừa dứt, chỉ thấy một người trong hàng văn thần bước ra, phủ phục trên kim giai, hô to, chính là Thừa Tướng Thương Dung.

Y tiến lên bái nói.

"Thần Thương Dung có việc tấu, ngày mai mười lăm tháng ba là ngày đản thần của Thánh Mẫu Nhân Tộc Nữ Oa Nương Nương.

Thần xin bệ hạ giá lâm miếu Nữ Oa, vì Nữ Oa Nương Nương tiến hương cầu phúc, ngoài ra, còn cần phải đến Tổ Vu Miếu, tế bái Vu Mãng đại thần!" Trụ Vương hỏi: "Không biết Nữ Oa Nương Nương và Vu Mãng đại thần có công đức gì, mà Trẫm là vạn thừa chi tôn, cũng phải ngự giá đến để cầu phúc?" Thương Dung đáp: "Nữ Oa Nương Nương là Nhân Tộc Thánh Mẫu của chúng ta, đã dùng tinh huyết của mình tạo ra Nhân tộc, khiến Nhân tộc đều là tử tôn của

Nương Nương!

Sau khi Bất Chu Sơn bị chặt đứt, trời nghiêng về phía tây bắc, đất lún về phía đông nam; Nữ Oa Nương Nương đã dùng đá ngũ sắc luyện đá vá trời, cứu vớt thế nhân!" "Vu Mãng đại thần là Tổ Vu, từng che chở một mạch Nhân tộc chúng ta, Nhân tộc chúng ta có thể tồn tại là nhờ sự che chở của Vu Mãng đại thần, Vu Mãng đại thần là một vị đại thần thần dũng vô cùng, nếu có thể được y che chở, triều đại của chúng ta ắt sẽ vạn thế đỉnh thịnh!" "Nay Triều Ca tự hai phúc thần này, thì bốn mùa khang thái, quốc vận lâu dài, mưa thuận gió hòa, tai họa tiêu tan.

Đây là chính thần phúc quốc an dân, bệ hạ đương nên đến hành hương!" Trụ Vương nghe vậy nói: "Nếu hai vị đều có công tích như vậy, vậy chuẩn tấu của khanh." Ngày hôm sau, Trụ Vương ngự tọa xa liễn đế vương, suất lĩnh văn võ bá quan đến cung Nữ Oa tiến hương.

Đoàn Trụ Vương đến trước miếu Nữ Oa, chỉ thấy trước điện hoa lệ, ngũ sắc kim trang.

Kim đồng từng đôi chấp phiên tràng, ngọc nữ song song phủng như ý.

Móc ngọc treo nghiêng, nửa vầng trăng non lơ lửng, bảo trướng Bà Sa, vạn đôi loan phượng chầu đấu.

Bên màn Bích Lạc, hạc vũ loan tường đều tụ hội.

Trầm hương bảo tọa, chạm rồng bay phượng múa, kim lô khói thơm, nến bạc huy hoàng.

Thấy miếu Nữ Oa được xây lộng lẫy đến vậy, Trụ Vương biết Nữ Oa Nương Nương được Nhân tộc sùng bái đến mức nào, trong lòng càng thêm hiếu kỳ với Nữ Oa Nương Nương.

Trụ Vương dưới sự hộ tống của Thương Dung và những người khác, đến giữa điện, dưới sự dẫn dắt của lễ quan, đã bái lạy Nữ Oa Nương Nương xong.

Vừa đứng dậy, đột nhiên không biết từ đâu thổi tới một trận gió lạ, cuốn rèm trướng lên, lộ ra thánh tượng Nữ Oa, dung mạo đoan trang, rực rỡ khí lành, quốc sắc thiên hương, hệt như người sống.

Trụ Vương đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, trong mơ mơ màng màng, nảy sinh ý nghĩ khác lạ, thầm nghĩ: Trẫm thân là Thiên tử, phú có bốn bể, dẫu có lục viện tam cung, cũng không có vẻ diễm lệ như thế này.

Ngay lập tức, y hạ lệnh người đi lấy văn phòng tứ bảo.

Nội thị vội vàng bưng văn phòng tứ bảo lên, dâng cho Trụ Vương.

Trụ Vương cầm tử hào, múc nghiên mực đậm, đề bút lên vách tường miếu Nữ Oa làm thơ: "Bảo trướng Loan Phượng cảnh phi thường, tô vẽ kim xảo tuyệt sắc trang.

Khúc khúc viễn sơn sắc phỉ thúy; phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm; Thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, rước về Trường Lạc thị quân vương." Thương Dung đứng một bên thấy vậy đại kinh thất sắc, lập tức tiến lên nói: "Nữ Oa Nương Nương là Nhân Tộc Thánh Mẫu, có đại công đức với thiên hạ chúng sinh, lão thần thỉnh bệ hạ tiến hương, cầu phúc đức, khiến vạn dân lạc nghiệp, mưa thuận gió hòa, binh hỏa yên bình." "Nay bệ hạ tác thi tiết độc Thánh Minh, không chút thành kính, nếu vì thế mà đắc tội Thánh Nhân, đó không phải là lễ nghi Thiên tử tuần hành cầu khấn.

Nguyện bệ hạ cho người dùng nước rửa sạch bài thơ dâm tục này, bằng không nếu bị người khác thấy, há chẳng phải là bệ hạ vô đức

sao?" Trụ Vương vốn đang thanh tỉnh, ý thức được điều không ổn, nhưng bị Thương Dung nói như vậy, vốn có chút hối hận, lúc này bị Thương Dung huấn trách, không vui hỏi: "Trẫm thấy dung nhan Nương Nương có tư chất tuyệt thế, bèn làm thơ để tán mỹ, há có ý gì xấu?

Khanh đừng nói nhiều.

Huống hồ Trẫm là vạn thừa chi tôn, cứ để lại cho vạn tính xem, có thể thấy Nương Nương mỹ mạo tuyệt thế, cũng là thấy nét bút của Trẫm mà thôi." Trụ Vương nói xong, liền muốn rời đi.

Thương Dung vội vàng nói: "Bệ hạ, chúng ta còn cần phải đến tế bái Vu Mãng đại thần!" "Trẫm xem việc của Vu Mãng đại thần này, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ mãng phu mà thôi, há đáng để Trẫm tế bái sao?" Trụ Vương lạnh lùng nói.

"Bệ hạ không thể!

Nhân gian có truyền văn, Nhân tộc có thể không tế bái Nữ Oa Thánh Mẫu, nhưng nhất định phải tế bái Vu Mãng đại thần, kẻ nào không kính Vu Mãng đại thần, gia quốc ắt vong!" Thương Dung lại nói.

"Thương Dung, ngươi dám nguyền rủa Trẫm?

Chương 285

Tin Trẫm sẽ trị tội ngươi không?" Trụ Vương nghe vậy, nổi giận quát.

"Thần Thương Dung không dám!" Thương Dung vội vàng quỳ xuống đất.

"Hừ, không kính Vu Mãng gia quốc ắt vong ư?

Ân Thương của Trẫm là thiên mệnh sở quy, Trẫm là Thiên tử, há lại phải để tâm đến một kẻ mãng phu?

Hồi cung!" Trụ Vương lạnh lùng nói xong, liền bỏ đi.

Nhưng Trụ Vương lại không chú ý, lúc đó, trên mặt Thương Dung phía sau y lại thoáng hiện một nụ cười lạnh.

Đi ra khỏi miếu Nữ Oa, Thương Dung mới thở phào nhẹ nhõm: "Trụ Vương ơi là Trụ Vương, không ngờ ta chỉ thi triển chút tiểu kế, liền có thể khiến ngươi trúng kế.

Xem ra khí số của Ân Thương đã tận rồi, lần này lại dám vũ nhục Thánh Nhân.

Thánh Nhân nổi giận, há một quân vương phàm gian có thể chống đỡ được?" "Cứ mơ đi, thực ra ta là đệ tử Xiển Giáo Thương Dung, lần này ta phụng mệnh Thánh Nhân của giáo ta, để Ân Thương ứng kiếp!

Chỉ... ta cũng sẽ kính Vu Mãng đại thần, một nhân vật ngay cả Thánh Nhân cũng có thể đánh bại được!" Lời này của Thương Dung không ai có thể nghe thấy, nếu không, nhất định sẽ hiểu ra, Trụ Vương dù có vô đức đến đâu, cũng không đến mức to gan như vậy, dám vô lễ với Thánh Nhân.

Đương nhiên, hiện tại tuy quốc vận Ân Thương đang suy yếu, nhưng Trụ Vương vẫn là Nhân Hoàng, Thương Dung không thể ra tay với y, nếu không thì nhân quả lần này sẽ không gánh chịu nổi!

"Tức chết ta rồi!" Nữ Oa sau khi biết chuyện, thất khiếu bốc khói, thân thể run rẩy.

Trụ Vương hoang đường đến mức này, dám đề xuống bài thơ dâm tục như vậy trong miếu, chuyện này, e rằng không lâu nữa sẽ khiến các Thánh Nhân khác biết được.

Thánh Nhân vốn xem trọng thể diện nhất, nay Nữ Oa chịu nhục như vậy, há có thể bỏ qua?

"Tử Thụ Đức hôn quân, nếu ta không cho ngươi một báo ứng, há chẳng phải uổng công làm Thánh Nhân!" Nữ Oa vỗ mạnh xuống mặt bàn, chiếc bàn lập tức vỡ vụn.

Trên phàm gian, cả thành Triều Ca đều thiên hôn địa ám, trên bầu trời, càng ngưng kết ra đại phiến ô vân, điện chớp sấm rền, không chỉ cả Triều Ca, thậm chí cả vương quốc cũng vậy, tựa như tận thế vậy.

Chuyện Trụ Vương làm ở cung Nữ Oa đã truyền khắp thành Triều Ca, những người có kiến thức ở đó ai mà không biết chuyện gì đang xảy ra, nhất định là bài thơ dâm tục Trụ Vương viết đã bị Nữ Oa Nương Nương nhìn thấy, khiến Nữ Oa Nương Nương chấn nộ.

Trụ Vương không biết Nữ Oa là ai, nhưng những người khác thì biết chứ, Nữ Oa là Thánh Nhân mà, trong một mảnh thiên địa, cũng chỉ có sáu vị Thánh Nhân thôi, Nữ Oa không chỉ đơn giản là Thánh Nhân, Nữ Oa còn là Nhân Tộc Thánh Mẫu.

Nhân tộc cũng do Nữ Oa tạo ra, một vị Thánh Mẫu công đức như vậy, há lại để một phàm nhân vũ nhục?

Hôm nay Trụ Vương làm ra chuyện hoang đường như vậy, đó

tương đương với tự tìm đường diệt vong.

Sau này bất kể Ân Thương thế nào, đều là do hành vi của Trụ Vương đã chọc giận Nữ Oa mà ra, e rằng khí vận Ân Thương đã tận!

Nữ Oa suy tư kỹ lưỡng, hiện tại khí vận Ân Thương chưa đại suy, chỉ mới bắt đầu suy tàn, muốn diệt Ân Thương, báo phục Trụ Vương, cần một chút thời gian.

Trên tay Nữ Oa xuất hiện một Kim Hồ Lô, từ trong Kim Hồ Lô đó phun ra một mặt phiên.

Lá cờ này là chủng tộc chí bảo của Yêu tộc, tượng trưng cho chủ nhân Yêu tộc, là vật có thể triệu hoán ức vạn yêu chúng Tam Giới, chỉ cần lay động một cái, phàm là tử dân Yêu Giáo, đều phải đến.

Kim Hồ Lô vừa lay động, chỉ thấy ba con yêu tộc xuất hiện, quỳ trước mặt Nữ Oa.

"Bái kiến Nữ Oa Nương Nương!" Ba yêu đồng thanh nói.

Ba yêu, một là Cửu Vĩ Hồ Ly, một là Cửu Đầu Trĩ Kê, một là Ngọc Thạch Tỳ Bà, giờ đều phủ phục trước mặt Nữ Oa.

Gặp Yêu tộc Thánh Nhân, ba yêu há có thể có chút nào bất kính?

Đây chính là Tam Yêu Phần Hiên Viên!

"Bản tọa có một việc cần ba người các ngươi đi làm!" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

"Nương Nương có gì phân phó, chúng ta nhất định sẽ làm theo!" Con Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh nói.

"Bản tọa cảm thấy Ân Thương không hợp Thiên Đạo, nghịch thiên hành sự, nay Bản tọa lệnh các ngươi đến Ân Thương, mê hoặc Trụ Vương, để trợ Võ Vương phạt Trụ.

Chương 286

Nếu thành công, các ngươi sẽ là công thần lớn, Bản tọa sẽ không bạc đãi, sẽ ban cho các ngươi chí bảo, để các ngươi nhập môn hạ của ta!" Nữ Ooa nói với ba con yêu tộc trước mặt.

Ba yêu nghe vậy, trong lòng đều đại hỉ, có thể đầu nhập môn hạ Thánh Nhân, đây là chuyện không dám nghĩ đến, lập tức nói: "Chúng ta nguyện ý nghe theo phân phó của Nương Nương!" "Nương Nương, nếu chúng ta mê hoặc Trụ Vương, vạn nhất làm ra chuyện gây hại phàm nhân, chúng ta cũng sẽ dính nhân quả, hậu quả sẽ vô cùng thê thảm!" Cửu Đầu Trĩ Kê nói.

"Không cần lo lắng, đã có Bản tọa ra mặt, Bản tọa tự sẽ bảo vệ các ngươi!" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

"Vâng!" Ba yêu nghe vậy, lập tức vui mừng nói.

Ba yêu sau khi thương lượng, liền quyết định do Đát Kỷ hóa thành hình người, trước tiên tiến vào vương cung Trụ Vương, sau đó hai người kia sẽ tiến vào theo.

Không lâu sau, Tây Bá Hầu Cơ Xương khởi nghĩa, phong Khương Thượng, tức Khương Tử Nha, làm Thừa Tướng, chuẩn bị binh mã tiến công Triều Ca!

Lúc này, Vu Mãng đang ở trong Địa Phủ, nhìn Địa ngục trước mặt đã thành hình.

Tầng thứ nhất: Phàm những kẻ lúc còn sống, ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, lời lẽ xảo trá, lừa dối người khác.

Sau khi chết bị đày vào Cắt Lưỡi Địa ngục, tiểu quỷ banh miệng người ra, dùng kìm sắt kẹp lấy lưỡi, sống sờ sờ rút ra, không chỉ rút

ra, còn kéo dài ra nữa...

Tầng thứ hai: Kéo Cắt Địa ngục.

Ở dương gian, nếu phụ nữ không may chồng mất sớm, thủ tiết làm góa phụ, nhưng lại xúi giục tái giá, hoặc làm bà mai dắt mối, thì sau khi chết sẽ bị đày vào Kéo Cắt Địa ngục, bị cắt đứt mười ngón tay!

Tầng thứ ba: Cây Sắt Địa ngục.

Phàm những kẻ lúc còn sống ly gián cốt nhục, xúi giục cha con, anh em, vợ chồng bất hòa, sau khi chết sẽ vào Cây Sắt Địa ngục.

Trên cây toàn là lưỡi dao sắc bén, từ sau lưng người mà đâm vào, treo trên cây sắt.

Sau đó, còn phải vào Nghiệt Kính Địa ngục, Lồng Hấp Địa ngục.

Tầng thứ tư: Nghiệt Kính Địa ngục.

Tầng thứ năm: Lồng Hấp Địa ngục.

Tầng thứ sáu: Cột Đồng Địa ngục. ...

Tổng cộng Thập Bát Tầng Địa ngục, sau khi xây dựng thành công, đã mất vài năm thời gian.

Chỉ là lần này, lại không có công đức thánh quang giáng xuống.

Hậu Thổ cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Lần này Địa ngục xây dựng thành công, vì sao không có công đức thánh quang giáng xuống?" "Thiết lập Địa ngục là công đức lớn, có thể vì oan hồn nhân gian mà chính pháp, không thể nào không có công đức giáng xuống!" Vu Mãng cũng nói.

"Thiên Đạo tuy bất công, nhưng cũng sẽ không cướp đoạt công đức thánh quang của ta, dù sao ta đã là Thánh Nhân rồi.

Hiện tại Thiên Đạo nếu không giáng công đức thánh quang, e rằng Thiên Đạo đã gặp nguy hiểm rồi!" Hậu Thổ nói.

"Hậu Thổ, ý ngươi là sao?" Vu Mãng hỏi.

"Ma Tổ La Hầu đã hơn bốn mươi năm không xuất hiện, trước đây ta tuy có chém giết ác thi của y, nhưng với tính cách của y, không thể nào nhẫn nhịn không xuất hiện, e rằng La Hầu này đã đi tìm Đạo Tổ rồi!" Hậu Thổ đáp.

"Ý ngươi là Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu đã đại chiến một trận, hiện tại ngay cả Thiên Đạo cũng bị đánh nát, hoặc giả Thiên Đạo đã xảy ra chuyện?" Vu Mãng lại nói.

"Quả thật có khả năng như vậy, nhưng chuyện này liên lụy quá lớn, tạm thời không liên quan đến Địa Phủ của ta.

Nếu Hồng Quân thật sự xảy ra chuyện, các Thánh Nhân khác sẽ còn khẩn trương hơn ta!" Hậu Thổ cười nói.

Từ trong Địa ngục đi ra, Hậu Thổ và Vu Mãng tiếp nhận lời bẩm báo từ một Vu tộc nhân.

"Bình Tâm Nương Nương, Tổ Vu Vu Mãng, Khương Tử Nha nhờ người bẩm báo, Phong Thần Chi Chiến sắp sửa bắt đầu, hỏi chúng ta cần phải làm gì." Một Vu tộc nhân nói.

"Mời vào!" Hậu Thổ nói.

Hậu Thổ đã truyền thụ cho Khương Tử Nha bí pháp Nguyên Thần xuất khiếu, Khương Tử Nha vô cùng cẩn thận, chưa từng sử dụng, dù sao trong bốn mươi năm trước đó, Khương Tử Nha đều ở Côn Luân Sơn tu luyện, nếu thật sự sử dụng Nguyên Thần xuất khiếu, Thánh Nhân chắc chắn sẽ cảm ứng được.

Chương 287

Sau khi đi giúp Tây Bá Hầu Cơ Xương, cũng đã vài năm Khương Tử Nha không thi triển thuật Nguyên Thần xuất khiếu.

Nhưng giờ Khương Tử Nha Nguyên Thần đến, tất định có chuyện!

Khương Tử Nha vừa vào, lập tức quỳ xuống trước Vu Mãng, hành tam khấu thủ đại lễ, hô: "Đệ tử Khương Tử Nha, bái kiến Sư Tôn!

Bình Tâm Nương Nương!" "Miễn lễ!" Vu Mãng nhàn nhạt nói, "Khương Tử Nha, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?" "Khương Tử Nha vẫn khỏe, Tử Nha từng đến Xiển Giáo Ngọc Hư Cung, tu luyện trong cung điện của Ngọc Thanh Thánh Nhân, cho nên không thể đến thỉnh an Sư Tôn!" Khương Tử Nha lại nói.

"Việc của ngươi ta đều biết, chuyện này không trách!" Vu Mãng xua tay nói.

"Khương Tử Nha, lần này ngươi đến, có việc gì quan trọng?" Hậu Thổ hỏi.

Khương Tử Nha vội vàng giải thích: "Bẩm Bình Tâm Nương Nương, đệ tử đến đây có việc muốn bẩm báo Nương Nương và Sư Tôn, đệ tử và Tây Bá Hầu Cơ Xương sắp sửa đi thảo phạt Trụ Vương kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đệ tử thiết lập Phong Thần Đài, trên Phong Thần Đài này có Phong Thần Bảng, sẽ hấp thu nguyên thần của những người tử vong vào trong đó!" "Sau đó, nguyên thần của người được hấp thu sẽ hiện tên trên Phong Thần Bảng, nếu có tên trên Phong Thần Bảng, sau này sau khi phong thần, sẽ quy nhập Thiên Đình, trở thành thủ hạ của Ngọc Đế Hạo Thiên!" "Đệ tử lần này đến,

chính là muốn hỏi Sư Tôn và Bình Tâm Nương Nương, rốt cuộc lần này đệ tử cần phải làm gì?" Nghe Khương Tử Nha nói xong, Vu Mãng nhàn nhạt nói: "Nếu muốn xây, thì cứ xây, chỉ là xây Phong Thần Đài không thành vấn đề, đương nhiên cũng phải xây Phong Ma Đài của ta!" "Phong Ma Đài?" Khương Tử Nha ngẩn ra, hỏi.

"Không sai, Phong Ma Đài!

Phong Ma Đài này, phải xây hoành vĩ hơn, khổng lồ hơn Phong Thần Đài.

Không như Phong Thần Đài, Phong Ma Đài của ta chỉ thu nhận những nhân vật cấp bậc Đại La Kim Tiên trở lên, nếu là dưới Đại La Kim Tiên, không xứng trở thành một thành viên của Địa Phủ ta!" Hậu Thổ nói.

"Thì ra là vậy, Tử Nha đã hiểu!" Khương Tử Nha nói.

"Khương Tử Nha, bên cạnh ngươi có lẽ không có người đáng tin cậy.

Nếu đã như vậy, ta sẽ phái một người đi bảo hộ ngươi!" Hậu Thổ nói.

"Bình Tâm Nương Nương, Tử Nha hiện tại cũng có chút lực tự vệ, nhưng nếu thật sự đối mặt với những tồn tại thực lực cường đại kia, e rằng Tử Nha cũng không ứng phó nổi, nếu Sư Tôn và Bình Tâm Nương Nương có thể ban cho Tử Nha một vị tiên nhân che chở, thì tự nhiên là tốt nhất!" Khương Tử Nha cũng không khách khí, lập tức nói.

"Tử Nha, trận chiến này có thể sẽ có nguy hiểm, Hồng Vân Hồ Lô có thể bảo hộ ngươi chu toàn, ngươi hãy mang theo trước.

Nếu gặp phải kẻ địch không thể chống lại, liền có thể tế xuất!" Vu Mãng lại nói.

"Hồng Vân Hồ Lô?" Khương Tử Nha nghe xong, trên mặt lộ vẻ

kinh hãi.

Hồng Vân Hồ Lô thì Khương Tử Nha từng nghe nói, Hồng Vân Hồ Lô là do Hồng Hoang Đại Năng Hồng Vân sở hữu.

Hồ lô này có năng lực vô cùng lợi hại, bởi bên trong chứa Hồng Vân Thần Sa, có thể dùng để phòng ngự và công kích.

Đó là một pháp bảo cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, với uy lực của pháp bảo này, trừ phi gặp phải Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không cũng không thể làm thương tổn Khương Tử Nha!

Khương Tử Nha tự nhiên vô cùng vui mừng, vội vàng quỳ xuống đất, nói với Vu Mãng: "Tạ ơn Sư Tôn, tạ ơn Sư Tôn!" Khi Khương Tử Nha từ Côn Luân Sơn xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoài việc ban cho Đả Thần Tiên, căn bản không hề tặng pháp bảo nào khác.

Còn về Phong Thần Bảng, lại dùng để xây dựng Phong Thần Đài.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng Khương Tử Nha cũng chỉ là một công cụ mà thôi!

Nhưng giờ Vu Mãng lại tặng Khương Tử Nha một bảo vật.

Khương Tử Nha tự nhiên sẽ dốc lòng theo Vu Mãng, Khương Tử Nha biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không truyền thụ thuật trường sinh bất tử cho mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu đến cuối, chỉ muốn lợi dụng y mà thôi!

"Được rồi, Tử Nha, ngươi có thể về trước, ta sẽ phái Khoa Phụ đi giúp ngươi tác chiến!" Vu Mãng lại nói.

"Khoa Phụ?" Nghe lời Vu Mãng, Khương Tử Nha đại hỉ, lập tức nói: "Tạ ơn Sư Tôn!" Khoa Phụ, chẳng phải là Tổ Vu trong truyền thuyết sao?

Nếu một Tổ Vu cấp bậc như vậy ra tay, tuyệt đối không ai có thể

làm thương tổn Khương Tử Nha nữa!

Sau khi Khương Tử Nha rời đi, Hậu Thổ mới nói: "Có Khoa Phụ ở đó, tin rằng Khương Tử Nha cũng không dám làm ra chuyện gây họa cho Vu tộc ta!" "Nếu Khương Tử Nha có lòng với Vu tộc ta, sau này ta ngược lại có thể để y trở thành một thành viên của Địa Phủ ta.

Nếu có ý phản bội Vu tộc ta, vậy thì, ta nhất định sẽ khiến y hối hận!" Vu Mãng lạnh lùng nói.

"Vu Mãng, nguyên nhân ta tham dự vào trận hạo kiếp này, chỉ vì muốn thành Thánh.

Chỉ cần có thể thành Thánh, Phong Thần Bảng, Phong Ma Bảng, lại liên quan gì đến ta?" Hậu Thổ mỉm cười nói.

"Nếu ta muốn dĩ lực chứng đạo, nhất định phải tu luyện Lực Chi Pháp Tắc mà ta đang nắm giữ đến cảnh giới viên mãn.

Chương 288

Sau một trận chiến với La Hầu, ta có chút lĩnh ngộ, vừa hay, nhân cơ hội này, ta có thể lĩnh ngộ!" Vu Mãng nói.

"Vu Mãng, ngươi muốn lĩnh ngộ ở đâu?" Hậu Thổ hỏi.

"Tổ Vu Giới!" Vu Mãng nói.

Vì Vu Mãng muốn tiến vào Tổ Vu Giới để tu luyện, nên ngày hôm sau, xung quanh Tổ Vu Miếu, các Tổ Vu đều tề tựu tại đây.

Nhưng khi nhìn thấy các Tổ Vu này xuất hiện, Vu Mãng lại có chút thắc mắc: "Vì sao các ngươi đều ở đây?" "Ta nghe ngươi muốn tiến vào Tổ Vu Giới, nên đặc biệt đến giúp mở Tổ Vu Giới!" Đế Giang nói.

"Không cần đâu, một mình ta có thể mở Tổ Vu Giới!" Vu Mãng mỉm cười nói.

"Hả?

Một mình ngươi có thể sao?" Huyền Minh kinh ngạc hỏi.

"Sao có thể?

Ta cần mười hai vị Tổ Vu liên thủ mới có thể mở Tổ Vu Giới, một mình ngươi mở ư?" Cộng Công cũng hỏi.

Vu Mãng nhàn nhạt cười, chỉ thấy trước mặt y xuất hiện một đạo quang mang, quang mang đó nứt ra sau, tựa như biến thành một cánh cửa lớn.

Chỉ thấy cánh cửa đó mở ra, liền là một lối vào.

Vu Mãng bước vào, liền biến mất trước mặt các Tổ Vu.

"Không thể nào!" Đế Giang đại kinh nói.

“Đế Giang, chuyện gì vậy?

Vì sao Vu Mãng một mình có thể tiến vào Tổ Vu Giới?” Chúc Dung hỏi.

“Không Gian Pháp Tắc!

Vu Mãng đã nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, đại thành Không Gian Pháp Tắc.

Ngay cả ta, hiện tại cũng chỉ là Không Gian Pháp Tắc đại thành mà thôi, mức độ khống chế Không Gian Pháp Tắc của ta, e rằng cũng không bằng Vu Mãng!” “Vu Mãng có thể đồng thời nắm giữ hai loại pháp tắc, cả hai loại pháp tắc này đều đại thành, quả nhiên không hổ là thiên tài xuất sắc nhất trong lịch sử Vu tộc ta!” Đế Giang cảm thán nói.

“So với Vu Mãng ư?

Y còn có thể chém giết Thánh Nhân!” Cú Mang bất đắc dĩ nói.

Mọi người nghe vậy, cũng quả thật là như thế.

Vu Mãng tiến vào Tổ Vu Giới sau, liền bắt đầu vung búa.

Nếu có người ở đó, nhất định sẽ vô cùng kinh hãi, bởi vì mỗi nhát búa của Vu Mãng, đều có thể chém nát một phương không gian.

Lực Chi Pháp Tắc của Vu Mãng, sắp sửa đạt đến cảnh giới viên mãn rồi!

Bên ngoài Tây Kỳ, bắt đầu dựng xây Phong Thần Đài và Phong Ma Đài.

Điều khiến người ta kinh ngạc, là Phong Ma Đài lại to lớn hơn Phong Thần Đài.

Thiên Đình.

Ngọc Đế Hạo Thiên vốn đã vô cùng bất mãn với Vu Mãng, đặc biệt sau khi Vu Mãng đề xuất Phong Ma Bảng, điều đó càng khiến Hạo Thiên phẫn nộ hơn.

Thêm vào đó, Dao Trì lại nửa vời với Hạo Thiên, nhưng lại có vẻ cực kỳ thưởng thức Vu Mãng, điều này khiến Hạo Thiên coi Vu Mãng là cái gai trong mắt!

Sau khi kế hoạch Phong Thần Bảng được đưa ra, Hạo Thiên vốn nghĩ Thiên Đình có thể đè đầu Địa Phủ một phen.

Nhưng Hạo Thiên nhanh chóng phát hiện, sự tình dường như không phải vậy!

Hạo Thiên phái Thiên Binh xuống phàm trần dò la, Phong Ma Bảng và Phong Thần Bảng không giống nhau.

Chương 289

Phong Thần Bảng cần 365 vị chính thần, Phong Ma Bảng thì cần 81 vị chính thần.

Phong Ma Bảng cần ít tiên nhân hơn, nhưng Phong Ma Đài lại hùng vĩ tráng lệ hơn, nhìn qua cao quý hơn Phong Thần Đài rất nhiều.

Điều đó càng khiến Hạo Thiên bất mãn, Hạo Thiên triệu Dao Trì, cùng Dao Trì thương lượng một chuyện.

"Dao Trì, ngươi cũng nên biết chuyện Phong Ma Bảng chứ, không ngờ Lão Sư thật sự nghe theo Vu Mãng, làm ra chuyện như vậy!" Hạo Thiên nói.

"Lão Tổ nghe lời Tổ Vu Vu Mãng thì sao chứ?

Phong Ma Bảng và Phong Thần Bảng của chúng ta, vốn không xung đột.

Đây là Vô Lượng Kiếp, người ứng kiếp nhiều như vậy, ngươi còn lo lắng không đủ số sao?" Dao Trì bình đạm nói.

Tuy Hạo Thiên và Dao Trì trở thành Thiên Đình chi chủ, nhưng Dao Trì chưa từng có tình cảm gì với Hạo Thiên, hai người họ không chỉ không có chung mục đích mà thôi!

Khi Dao Trì hỏi Vu Mãng lúc đó, thực ra nàng thật sự muốn cùng Vu Mãng phế bỏ Hạo Thiên!

Tuy là lần đầu gặp Vu Mãng, nhưng Vu Mãng lại là một tâm ma, luôn xuất hiện trong lòng Dao Trì.

Chính vì vậy, Dao Trì rất muốn cùng Vu Mãng kết thành đạo lữ.

Chỉ là Vu Mãng cự tuyệt, khiến Dao Trì quả thực có chút thương

tâm.

Dao Trì hiểu rằng Vu Mãng không muốn trở thành Thiên Đình chi chủ, cũng không muốn ở bên nàng.

Trong lòng Dao Trì liền xuất hiện một ý nghĩ khác.

Nếu không thể trở thành đạo lữ của Vu Mãng, vậy thì hãy chứng đạo!

Không thể có được Vu Mãng, vậy thì hãy có được Tam Giới, trở thành Tam Giới chi chủ!

Đối với Dao Trì, địa vị Tam Giới chi chủ là đỉnh phong của quyền lực.

Dao Trì chỉ còn cách vị trí đó một bước, trước mặt nàng, chỉ còn một chướng ngại mà thôi!

"Dao Trì, ngươi biết ý của ta mà!

Địa Phủ vốn đã có đủ Vu tộc, sẽ không thiếu thủ hạ, Thiên Đình ta thì không như vậy!

Ta hiện tại ở Thiên Đình căn bản không có thủ hạ, ta cũng không có người có thể sai khiến!" "Đừng so với các Thánh Nhân kia, đệ tử Thánh Nhân của ta cũng không bằng.

Ngươi xem các đệ tử Thánh Nhân kia, địa vị đều cao quý hơn ta rất nhiều.

Địa Phủ cố ý làm khó ta!" "Phong Ma Bảng vừa xuất hiện, liền muốn chia sẻ danh sách Phong Thần Bảng lần này của ta.

Chuyện này, tuyệt đối không thể để yên được!" Hạo Thiên đập bàn nói.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Dao Trì lạnh nhạt hỏi.

“Ta là Thiên Đế, muốn thế nào thì thế đó.

Lần này ta định giáng lôi kiếp, hủy bỏ Phong Ma Đài kia!” Hạo Thiên nói.

Dao Trì nghe xong, trong lòng cười lạnh không ngớt, Hạo Thiên chỉ có trí tuệ như vậy thôi sao?

Phong Ma Bảng là do Vu Mãng đề xuất, Phong Ma Đài, tự nhiên cũng vì Địa Phủ mà tạo ra.

Nếu hủy bỏ Phong Ma Đài, thì tiếp theo sẽ thế nào còn cần phải nói sao?

Địa Phủ nhất định sẽ phẫn nộ, không chừng sẽ ra tay!

Nhưng Dao Trì không cần nhắc nhở Ngọc Đế, trong mắt Dao Trì, nàng và Hạo Thiên chưa bao giờ là cùng một loại người!

Thấy Dao Trì không nói lời nào, Ngọc Đế nói: “Dao Trì, ngươi có ý kiến gì về việc ta làm như vậy không?” “Không có, muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó, ta có việc, xin cáo từ trước!” Dao Trì nói xong, đứng dậy, xoay người rời đi.

Chương 290

Thấy Dao Trì lạnh nhạt như vậy, sắc mặt Hạo Thiên càng khó coi, tự lẩm bẩm: "Dao Trì, tiện nhân này, ta sớm muộn gì cũng sẽ khiến ngươi hối hận!" "Còn có Vu Mãng, cũng vậy, ta sẽ không bỏ qua.

Hôm nay ta muốn hủy diệt Phong Ma Đài kia, tin rằng ngươi cũng không dám làm gì, dù sao ta cũng là đệ tử của Lão Sư, nếu dám làm ta bị thương, Lão Sư sẽ không bỏ qua đâu!" Nhưng không hiểu vì sao, Hạo Thiên lại luôn nhớ đến chuyện Vu Mãng đã làm trước đây, lúc đó ở Tử Tiêu Cung bị Vu Mãng đánh cho một trận, khiến Hạo Thiên khắc sâu trong ký ức.

Nhưng cuối cùng Hạo Thiên vẫn quyết định ra tay, dù sao nếu thật sự ra tay, cũng sẽ không có ai có thể chứng minh là y làm!

Trong lòng Hạo Thiên, ác niệm càng sinh sôi.

Phong Thần Đài và Phong Ma Đài đã mất một năm mới xây xong.

Lúc đó, quân Tây Kỳ và Ân Thương đều bắt đầu chuẩn bị tác chiến.

Vốn là đệ tử Xiển Giáo Thân Công Báo bất mãn khi Vu Mãng trở thành người phong thần, nên đã phản bội Xiển Giáo, đi mời không ít dị nhân đầu quân cho Ân Thương.

Nhưng điều khiến quân Tây Kỳ hiện tại kinh hãi nhất, là phía trên Phong Ma Đài kia, lúc này đang ngưng tụ một phiến ô vân.

Đám ô vân đó vô cùng kỳ lạ, chỉ xuất hiện phía trên Phong Ma Đài.

Từng đám ô vân dường như đang xông thẳng vào Phong Ma Đài.

Lúc đó, chỉ thấy bên trong xuất hiện từng trận tiếng sấm rền, một cỗ thiên uy xuất hiện, đè ép về phía Phong Ma Đài kia.

“Chuyện gì xảy ra vậy?

Sẽ có lôi kiếp xuất hiện sao?” “Đám lôi kiếp đó dường như đang nhắm vào Phong Ma Đài, chẳng lẽ thượng thiên muốn diệt Phong Ma Đài?” Sắc mặt Khương Tử Nha cũng đại biến, không thể nào như vậy được, Phong Ma Đài xây dựng không dễ, hiện tại lại có thiên lôi giáng xuống, rõ ràng là muốn hủy diệt Phong Ma Đài kia!

Phong Ma Đài là do Địa Phủ thiết lập, chính vì vậy, một Phong Ma Đài có thể đại diện cho Địa Phủ.

Hiện tại thiên lôi muốn hủy diệt Phong Ma Đài, là muốn làm mất mặt Địa Phủ!

Xung quanh Phong Ma Đài, kỳ thực có cấm chế phòng ngự.

Trên Phong Ma Đài, có Phong Ma Bảng.

Một đạo lôi đình oanh thiên động địa xuất hiện, chỉ thấy điện chớp từ trời giáng xuống, trực tiếp oanh kích lên Phong Ma Đài.

Cấm chế trên Phong Ma Đài lập tức khởi động, nhưng lại không có tác dụng, uy lực của đạo thiên lôi này quá cường đại, một đạo thiên lôi oanh xuống, căn bản Phong Ma Đài không thể chống đỡ nổi.

Phong Ma Đài kia trong nháy mắt liền tan nát, chỉ thấy Phong Ma Đài lơ lửng giữa không trung, sắc mặt Khương Tử Nha đại biến, y lập tức ra tay, tiếp lấy Phong Ma Đài kia.

Khương Tử Nha ngẩng đầu, có thể lờ mờ cảm giác được, đạo thiên lôi vừa rồi, dường như là do một vị đại năng ẩn giấu trong tầng mây phát ra.

Chỉ là người này rốt cuộc là ai, Khương Tử Nha thì không biết.

Nhưng người này vì sao lại làm như vậy?

Phía sau Khương Tử Nha, có một người trực tiếp vọt lên không,

bay về phía tầng mây.

Khương Tử Nha nhìn, chính là người Hậu Thổ phái đến bảo vệ Khương Tử Nha, Khoa Phụ!

Khoa Phụ đã hấp thu công đức thánh quang, đạt cấp bậc Tam Chuyển Chuẩn Thánh.

Vũ khí trên tay y là Đào Mộc Trượng cũng đã được Hậu Thổ luyện hóa lại, có uy lực của Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Khoa Phụ cư trú ở Địa Phủ đã lâu, được Luân Hồi Điện trợ giúp, không ít Vu tộc đều đã có được nguyên thần, Khoa Phụ cũng là một trong số đó.

Hiện tại thấy có người dám ra tay với Phong Ma Đài, người này khẳng định là kẻ địch của Địa Phủ!

Khoa Phụ sao có thể nhịn được?

Chỉ thấy Khoa Phụ tuy không có đôi cánh, nhưng lại từ mặt đất phi thẳng lên không trung, đuổi theo người kia.

"Người này là ai?" Tây Bá Hầu Cơ Xương kinh hô một tiếng: "Trông thật thần dũng!" "Người này là người Tây Kỳ theo thần, tên là Khoa Phụ!" Khương Tử Nha đặt cho Khoa Phụ một cái tên để ứng phó với người khác.

Khoa Phụ thấy có một bóng người ở phía trước, Khoa Phụ muốn tăng tốc, nhưng không có nguyên thần, tốc độ của Khoa Phụ không đuổi kịp người này.

Chương 291

Lúc này, trong Tổ Vu Miếu của Địa Phủ, có một người bước ra từ bên trong.

Hậu Thổ dường như đã sớm có cảm ứng, xuất hiện trước Tổ Vu Miếu kia.

Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Vu Mãng từ trong Tổ Vu Miếu đi ra, không ngờ chỉ trong vỏn vẹn một năm, Vu Mãng đã ra rồi sao?

"Vu Mãng, chỉ tốn một năm, ngươi đã rời khỏi Tổ Vu Giới, tu luyện Lực Chi Pháp Tắc đến cảnh giới viên mãn rồi sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Không, không phải vậy, chỉ là ta có chút đánh giá cao sự kiên cố của Tổ Vu Giới rồi.

Ta không cẩn thận, đã hủy diệt Tổ Vu Giới!" Vu Mãng vẻ mặt có chút cổ quái nói.

"Cái gì?!" Sắc mặt Hậu Thổ biến đổi, y bấm ngón tay tính toán, quả nhiên, Hậu Thổ phát hiện Tổ Vu Giới quả nhiên đã tan nát.

Vu Mãng đã hủy diệt Tổ Vu Giới!

Tổ Vu Giới có thể cho phép Tổ Vu tiến vào trong đó, lĩnh ngộ lực pháp tắc.

Hiện tại Vu Mãng đã hủy diệt Tổ Vu Giới, sau này Vu tộc muốn lĩnh ngộ pháp tắc sẽ càng khó khăn hơn.

Nhưng ai có thể ngờ, Vu Mãng lại có thể hủy diệt Tổ Vu Giới?

Ngay cả Hậu Thổ, muốn hủy diệt Tổ Vu Giới, cũng cần phải tốn không ít khí lực, dù sao Tổ Vu Giới tương đương với một không gian

đặc thù được ngưng tụ từ huyết khí của Bàn Cổ trước khi lâm tử.

Trong toàn bộ Vu tộc, chỉ có Tổ Vu mới là chính thống, ẩn chứa khí huyết mạnh mẽ nhất và huyết mạch bạo liệt nhất của Bàn Cổ.

Thánh Nhân bình thường căn bản không thể hủy diệt Tổ Vu Giới, nhưng hiện tại, nó lại bị Vu Mãng chém nát.

Có thể thấy, Lực Chi Pháp Tắc của Vu Mãng tuy chưa đạt cảnh giới viên mãn, nhưng cũng đã không còn xa nữa!

"Nếu đã hủy Tổ Vu Giới, thì thôi vậy.

Nhưng có một chuyện ta cần nói cho ngươi biết!" Hậu Thổ hỏi.

"Chuyện gì?" Vu Mãng hỏi.

"Khương Tử Nha đã xây xong Phong Thần Đài và Phong Ma Đài, nhưng khi Phong Ma Đài kia vừa xây xong, Ngọc Đế Hạo Thiên đã giáng thiên lôi, hủy diệt Phong Ma Đài!" "Cái gì?!

Thiên Đình to gan đến vậy sao?" Phong Ma Đài được xây dựng vì Địa Phủ, ai dám hủy Phong Ma Đài, liền là kẻ địch của Địa Phủ.

Hiện tại Thiên Đình dường như đang khiêu khích Địa Phủ!

"Thiên Đình chắc là vì ta đã phá hỏng kế hoạch của chúng, nên ôm hận trong lòng, muốn xả một hơi.

Hừ, Thiên Đình dường như đã xem thường Địa Phủ ta rồi.

Lần này, mười hai Tổ Vu sẽ cùng đi Thiên Đình!" Hậu Thổ nói.

"Mười hai Tổ Vu đi Thiên Đình?

Thiên Đình nếu không có Thánh Nhân thì không thể ngăn cản được mười hai Tổ Vu này!" Vu Mãng nói.

"Thánh Nhân?" Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Hậu Thổ bấm ngón tay tính toán, đột nhiên nói: "Vu Mãng, e rằng ngươi phải đến Thiên Đình một chuyến rồi!" "Hả?" Vu Mãng ngẩn ra, hỏi.

"Có khả năng sẽ có Thánh Nhân giáng lâm Thiên Đình, nếu là như vậy, bằng mười hai Tổ Vu, căn bản không thể ứng phó được!" Hậu Thổ nói.

"Là vị Thánh Nhân nào?" Vu Mãng hỏi.

"Ta cũng không biết!" Hậu Thổ tuy là Thánh Nhân của Vu tộc, nhưng Hậu Thổ lại căn bản không có cách nào rời khỏi Địa Phủ.

Hiện tại nếu mười hai Tổ Vu thật sự gặp Thánh Nhân, e rằng Hậu Thổ cũng không thể ra tay giúp đỡ, tất cả, chỉ có thể trông cậy vào Vu Mãng.

"Ta đã hiểu rồi, ta hiện tại liền đi Thiên Đình!" Vu Mãng nói.

Chương 292

Lúc này ở Nam Thiên Môn Thiên Đình, Khoa Phụ đang đuổi theo, nhưng lại bị vây khốn.

"Rốt cuộc là kẻ nào, dám hủy Phong Ma Đài của ta?

Có gan thì cút ra đây cho ta!" Khoa Phụ lớn tiếng mắng.

"Khoa Phụ to gan, đây là địa giới Thiên Đình của ta, vào Nam Thiên Môn của ta, dám phóng tứ sao?" Chỉ nghe một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

Khoa Phụ nhìn, một người đàn ông đội hoàng quan đi ra.

Người đàn ông đó trông vô cùng uy phong, trên đầu y lơ lửng một tòa bảo tháp, chưa khai chiến, người này đã chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự.

Người đó, chính là Ngọc Đế Hạo Thiên!

"Kẻ nào?

Vừa rồi là ngươi ra tay?" Khoa Phụ gầm lên.

"Ta là Ngọc Đế Hạo Thiên, chủ Thiên Đình này, cũng là chủ Tam Giới.

Thấy ta, liền như thấy chủ nhân, sao không quỳ xuống?" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

"Ta quản ngươi là ai, hôm nay ngươi phải trả giá!" Khoa Phụ nói xong, tay nắm Đào Mộc Trượng quét về phía Hạo Thiên.

"Vô tri, bằng ngươi, cũng dám đối phó ta sao?

Không biết sống chết!" Tòa bảo tháp trên đầu Hạo Thiên kia đột nhiên bộc phát ra một đạo quang mang, đánh bay Đào Mộc Trượng

của Khoa Phụ.

Hạo Thiên Tháp, là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là pháp bảo Hồng Quân đặc ý tạo ra cho Hạo Thiên.

Trên tay Hạo Thiên, tổng cộng có ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều do Hồng Quân ban tặng, lần lượt là Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Kính và Hạo Thiên Kiếm.

Ba kiện pháp bảo này là một bộ, thậm chí có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo.

Hồng Quân ban tặng Hạo Thiên những pháp bảo này để trấn áp khí vận Thiên Đình.

Tuy ba kiện pháp bảo này không bằng Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng chỉ cần không gặp phải tồn tại cấp bậc Thánh Nhân, Hạo Thiên hoàn toàn có lực tự vệ.

Hiện tại Hạo Thiên chính là như vậy.

Hạo Thiên chỉ cần sử dụng Hạo Thiên Tháp, liền có thể chấn bay Đào Mộc Trượng của Khoa Phụ.

Tuy Khoa Phụ là Tam Chuyển Chuẩn Thánh, nhưng trong mắt Hạo Thiên, vẫn chỉ là một con kiến mà thôi!

Hạo Thiên muốn giết Khoa Phụ, dễ như trở bàn tay!

Hiện tại Hạo Thiên ác niệm nổi lên, chỉ thấy trên đầu y xuất hiện một mặt kính, mặt kính đó có hai mặt đen trắng, một mặt sinh, một mặt tử!

Mặt kính màu đen kia chiếu về phía Khoa Phụ một cái, chỉ thấy thân thể Khoa Phụ lập tức nổ tung, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Nếu không phải Khoa Phụ là người Vu tộc, nhục thân đủ cường đại, thì hiện tại Khoa Phụ đã chết ở đây rồi.

Dù vậy, hiện tại Khoa Phụ cũng bị trọng thương, không còn lực chiến đấu.

“Một con kiến hôi, cũng dám ở Thiên Đình của ta giương oai sao?

Hôm nay Bản Ngọc Đế sẽ ban ngươi một cái chết!” Hạo Thiên lạnh lùng cười nói.

Hạo Thiên nói xong, chỉ thấy mặt kính lại bộc phát ra một đạo quang mang màu đen.

Một đạo quang mang màu đen bao trùm về phía Khoa Phụ, nếu đạo quang mang màu đen này có thể đánh trúng Khoa Phụ, Khoa Phụ e rằng chắc chắn phải chết.

“Dừng tay!” Lúc này, một đạo lôi đình đột nhiên xuất hiện, hắc quang bị lôi đình cứng rắn chặn lại bên ngoài, một đạo công kích do Hạo Thiên phát ra, đã bị nó chặn đứng.

Lôi Đình Pháp Tắc!

Chương 293

"Ai?!" Hạo Thiên vừa kinh vừa nộ, lớn tiếng quát.

"Ta, Tổ Vu Cường Lương!" Một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

"Cường Lương?" Hạo Thiên trừng mắt nhìn Cường Lương, vừa kinh vừa nộ nói: "Ngươi chưa chết sao?

Năm ngàn năm trước, trong Vu Yêu Chi Chiến, mười hai Tổ Vu đều đáng lẽ đã chết rồi!" "Vậy ngươi đã lầm rồi, ta chưa chết!" Lại một người nữa xuất hiện, chỉ nghe người này nói: "Ta, Đế Giang, cũng đến bái phỏng Thiên Đình!" "Có ta, Cộng Công!

Hạo Thiên tiểu nhi, dám ra tay với Vu tộc nhân của ta, hôm nay ta Cộng Công sẽ cho ngươi một bài học!" Cộng Công cũng gầm lên.

Ở đó đã có chín vị Tổ Vu, Hạo Thiên nhìn một cái, mười hai Tổ Vu đều tụ tập ở đó, đại kinh thất sắc.

Hạo Thiên lập tức hô: "Các ngươi muốn làm gì?

Nơi đây là Thiên Đình, ta phụng mệnh Lão Sư quản lý Thiên Đình này, chẳng lẽ các ngươi muốn gây rối ở đây?

Chuyện này nếu để Lão Sư Hồng Quân biết được, chắc chắn sẽ trị tội!" "Trị tội chúng ta ư?

Hạo Thiên, ngươi dám hủy diệt Phong Ma Đài, tức là khiêu khích Địa Phủ của ta, ngươi nghĩ Địa Phủ của ta sẽ bỏ qua sao?" Chúc Dung lạnh lùng cười nói.

"Xem ra cuộc đối kháng giữa Vu tộc và Yêu tộc của chúng ta, đã biến thành cuộc đối kháng giữa Địa Phủ của ta và Thiên Đình!

Hạo Thiên, ngươi dám khiêu khích Địa Phủ của ta, hôm nay ta sẽ đòi lại một công đạo!" Cú Mang cũng nói.

Mười hai vị Tổ Vu, trong đó trừ Cửu Phượng ra, đều là cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

Nếu đối phó một trong số đó, Hạo Thiên có phần nắm chắc, nhưng nếu đồng thời đối phó ba người, Hạo Thiên căn bản không có chút nắm chắc nào!

Huống chi trước mặt lại có mười hai vị Tổ Vu!

Những Tổ Vu này thực lực quá cường đại rồi!

Không cần dùng pháp bảo, chỉ bằng thực lực nhục thân, liền có thể chống lại Hạo Thiên rồi.

Hiện tại Hạo Thiên tự nhiên không dám sơ ý, sắc mặt y đại biến, nói: "Các ngươi dám như vậy sao?

Phong Ma Đài kia, có chứng cứ là ta hủy không?

Các ngươi đến đây liền hưng sư vấn tội Bản Ngọc Đế, Bản Ngọc Đế ngược lại cũng muốn hỏi, rốt cuộc các ngươi có ý đồ gì?" "Chẳng lẽ các ngươi bất mãn Lão Sư?

Dám ra tay với Bản Đế, người có ý chỉ của Lão Sư.

Những Vu tộc các ngươi, căn bản không coi Lão Sư ra gì!

Chuyện này, Bản Đế nhất định sẽ đi bẩm báo Lão Sư!" Lời của Hạo Thiên, ngược lại khiến các Tổ Vu đều có chút kiêng kỵ.

Không sợ Hạo Thiên, nhưng lại sợ Hồng Quân Lão Tổ.

Đây là vị Thánh Nhân đầu tiên sau Bàn Cổ đại thần, hợp đạo, lại giáo hóa ra Lục Thánh, thực lực và địa vị đều phi thường.

Hạo Thiên là đồng tử của Hồng Quân Lão Tổ, lại thụ ý chỉ của

Hồng Quân Lão Tổ mà trở thành Ngọc Đế ở đây.

Nếu thật sự ra tay với Ngọc Đế, đó có thể sẽ đắc tội Hồng Quân Lão Tổ!

"Không cần quản, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ tự lo không xong, sẽ không có thời gian để ý đến.

Ta hiện tại liền cho ngươi một trận giáo huấn!" Đế Giang nói.

Đế Giang nghe lời Hậu Thổ nói, tất cả Thánh Nhân hiện tại đều không thể đặt chân vào Tử Tiêu Cung, rõ ràng là La Hầu có thể đã giao chiến với Hồng Quân.

Một trận chiến như vậy, ai thắng ai thua đều khó nói.

Vạn nhất La Hầu chết rồi, Hồng Quân có thể quay về, nhưng vạn nhất Hồng Quân chết rồi thì sao?

Từ tình hình hiện tại mà xem, Đế Giang càng cho rằng Hồng Quân không phải đối thủ của La Hầu!

Chương 294

Mười hai Tổ Vu hiện tại trừng mắt nhìn Hạo Thiên, sau lưng Hạo Thiên lập tức lạnh toát mồ hôi.

Nếu những Tổ Vu này thật sự ra tay với y, lần này không chết thì cũng trọng thương, Hạo Thiên không muốn chết dưới tay những Tổ Vu này.

"Động thủ!" Đế Giang nói.

Các Tổ Vu đồng thời ra tay, chỉ thấy các Tổ Vu này đồng thời xông về phía Hạo Thiên.

Lúc đó, chỉ thấy một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Hạo Thiên, người này tiên phong đạo cốt, tóc bạc trắng, không hề có khí tức nào trên người, nhưng lại tản mát ra khí tức vô cùng khủng bố.

"Thái Thượng Lão Quân!" Vừa thấy người này xuất hiện, Huyền Minh đại kinh thất sắc.

"Thái Thượng Lão Quân, ngài muốn làm gì?" Trừng mắt nhìn lão giả trước mặt, sắc mặt Đế Giang hơi biến đổi.

"Các vị Tổ Vu, nơi đây là Thiên Đình, xin mời trở về!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

"Lão Quân cứu ta!

Các Tổ Vu này khi người quá đáng, khi người quá đáng, giản đơn là không coi ai ra gì!

Không có ta một vị Thiên Đình chi chủ, ta quý là Tam Giới chi chủ, lại bị những kẻ man di này ức hiếp!

Thật sự là Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo bất công a!" Hạo Thiên

quỳ trước mặt Thái Thượng Lão Quân, nước mắt và nước mũi đều chảy ra, trông vô cùng ghê tởm.

Thái Thượng Lão Quân nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên, lập tức nghĩ đến Chuẩn Đề, thật đúng là một kẻ không biết xấu hổ!

Chỉ là Thái Thượng Lão Quân cũng không có cách nào không ra tay, dù sao y cũng nhận mệnh của Hồng Quân, cần giúp Hồng Quân trông coi Thiên Đình.

Hiện tại mười hai Tổ Vu ở đây, tự nhiên cần phải ra tay xem xét, ít nhất cũng không thể để Thiên Đình bị phá hoại.

"Thái Thượng Lão Quân, Hạo Thiên đã hủy Phong Ma Đài của ta, chuyện này há có thể bỏ qua được sao?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thể diện Địa Phủ của ta để đâu?" Chúc Dung nói.

"Nếu các ngươi không muốn lui, vậy Bản tọa cũng chỉ đành buộc các ngươi rời đi!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

"Thánh Nhân tuy lợi hại, nhưng Vu tộc của ta, cũng sẽ không sợ hãi!" Đế Giang nói: "Kết trận!" Kết trận?

Mười hai vị Tổ Vu ở đây, tự nhiên là muốn kết ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận rồi.

Uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cực kỳ cường đại, nhưng có thể so sánh với Thánh Nhân sao?

Mười hai vị Tổ Vu kết xuất trận pháp, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố cường đại xuất hiện.

Trong trận pháp, Bàn Cổ Chân Thân lập tức hiện ra, một cự nhân cao ức vạn trượng xuất hiện.

Vừa nhìn thấy cự nhân đó, Hạo Thiên lập tức sợ đến hai chân

mềm nhũn, đây chẳng phải là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận danh chấn càn khôn sao?

Đông Hoàng Thái Nhất Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng không phải đối thủ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!

Có thể thấy, uy lực của trận pháp này khủng bố đến mức nào!

Mười hai Tổ Vu hiện tại triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, rõ ràng là muốn liều mạng với Thái Thượng Lão Quân ở đây.

Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói: "Bàn Cổ Chân Thân?

Vừa hay, Bản tọa cũng muốn kiến thức, xem uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cường đại đến mức nào!" Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân nói xong, phất trần Thái Ất quét về phía trước một cái, trong một thoáng, xuất hiện mấy nghìn đạo cương kình.

Thiên Đạo Cương Kình trong nháy mắt liền đâm về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân một búa chém về phía Thái Thượng Lão Quân trước mặt, những đạo cương kình kia bị quét sạch quá nửa, nhưng phần còn lại, lại đâm trúng thân thể Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân lập tức ảm đạm đi không ít.

Mười hai Tổ Vu rõ ràng cảm thấy có chút không đúng, thực lực của Thái Thượng Lão Quân quả thực quá cường đại!

Chương 295

Ngay cả Bàn Cổ Chân Thân cũng có chút không chống đỡ nổi sao?

Mười hai Tổ Vu đồng thời khống chế Bàn Cổ Chân Thân, chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân cầm búa nghiêng chỉ xuống đất, lướt về phía trước một cái.

Khai Thiên, thức thứ nhất!

Thái Thượng Lão Quân dường như cũng biết uy lực cường đại của thức này, chỉ thấy trên tay y xuất hiện một bồ đoàn, đó chính là Phong Hỏa Bồ Đoàn dùng để đả tọa!

Phong Hỏa Bồ Đoàn thuộc cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể dùng để phòng ngự công kích của đối phương, đồng thời có thể thu lấy pháp bảo của đối phương.

Hiện tại mười hai Tổ Vu một chiêu Khai Thiên Phủ chém lên Phong Hỏa Bồ Đoàn, thức Khai Thiên thứ nhất lập tức biến mất, tựa như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không thể uy hiếp được Phong Hỏa Bồ Đoàn!

Làm sao có thể?

Mười hai Tổ Vu đều vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ đó là thực lực của Thánh Nhân?

Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa giơ búa lên, chỉ thấy nhát búa thứ hai chém ra.

Uy lực của nhát búa này mạnh gấp mấy lần nhát búa thứ nhất, dù sao đây cũng là uy lực cường đại được phát huy từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Với uy lực của trận pháp này, đã có thể so sánh với Thánh Nhân

rồi.

Chỉ là, chỉ có thể so sánh với Thiên Đạo Thánh Nhân nhất trọng mà thôi!

Thực lực của Thái Thượng Lão Quân thâm bất khả trắc, hoàn toàn không phải tồn tại Thánh Nhân nhất trọng có thể so sánh!

Thức thứ hai, nhát búa chém xuống trước Phong Hỏa Bồ Đoàn, lại bị Phong Hỏa Bồ Đoàn nuốt vào, không hề gây ra chút sóng gió nào!

Khai Thiên thức thứ hai, vẫn không thể phá khai Phong Hỏa Bồ Đoàn!

"Thi triển thức thứ ba!" Đế Giang gầm lên.

"Đế Giang, với thực lực hiện tại của chúng ta, sử dụng thức Khai Thiên Phủ thứ hai đã vô cùng miễn cưỡng, nếu thi triển thức thứ ba, e rằng chúng ta không thể duy trì Bàn Cổ Chân Thân nữa!" Huyền Minh nói.

"Hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, nếu không thể đánh bại Thái Thượng Lão Quân, trận chiến này của chúng ta sẽ vô ích!" Chỉ nghe Cộng Công nói.

Chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa giơ búa lên, lần này, trong Bàn Cổ Chân Thân tản mát ra khí thế cực kỳ khủng bố.

Uy lực của nhát búa này, thậm chí còn vượt xa hai thức vừa rồi!

Một nhát búa chính là Khai Thiên thức thứ ba!

Đây cũng là chiêu số mạnh nhất mà Bàn Cổ Chân Thân hiện tại có thể thi triển.

Hiện tại khí thế của nhát búa chém ra, sắc mặt Hạo Thiên cũng cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên cảm giác nếu ở trước mặt Bàn Cổ Chân Thân, ngay cả

một nhát búa cũng không chống đỡ nổi!

May mắn lần này có Thái Thượng Lão Quân xuất hiện, nếu không, căn bản không có cách nào đối phó được Bàn Cổ Chân Thân.

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân không hề có chút biến hóa thần sắc, lại một lần nữa tế Phong Hỏa Bồ Đoàn, thức Khai Thiên thứ ba, cũng giống như hai thức vừa rồi, căn bản không có cách nào làm Thái Thượng Lão Quân bị thương chút nào.

Lực phòng ngự của Phong Hỏa Bồ Đoàn khủng bố đến vậy sao?

Không, thực lực của Thái Thượng Lão Quân quá mạnh rồi!

Các Tổ Vu hiện tại trong lòng có chút tuyệt vọng, Thái Thượng Lão Quân được xưng là Thánh Nhân đứng đầu dưới Hồng Quân, xem ra không phải giả.

So với Nữ Oa, ước chừng cũng có không ít chênh lệch.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân chỉ cần sử dụng Phong Hỏa Bồ Đoàn, liền có thể ứng phó được Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận bày ra.

Thái Thượng Lão Quân muốn đối phó mười hai Tổ Vu, có thể dễ dàng làm được.

"Thực lực của mười hai Tổ Vu chỉ có vậy sao?

Chương 296

Xem ra cũng không hơn gì mấy!" Ngọc Đế Hạo Thiên lập tức trào phúng: "Tưởng mười hai Tổ Vu lợi hại lắm sao?

Trước mặt Thánh Nhân, Tổ Vu có tác dụng gì?" Mười hai Tổ Vu nghe lời Hạo Thiên nói, trong lòng càng thêm phẫn nộ, nhưng hiện tại cũng biết, không làm gì được Thái Thượng Lão Quân.

Lần này, căn bản không có cách nào đối phó được Thái Thượng Lão Quân, không giải quyết Thái Thượng Lão Quân, liền không đối phó được Hạo Thiên!

"Nếu đã ra tay, vậy Bản tọa cũng ra tay một chiêu!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân nói xong, phất trần Thái Ất quét một cái.

Một đạo kình lực cực kỳ khủng bố vung ra phía trước, Bàn Cổ Chân Thân bị đạo kình lực này đánh trúng, tại chỗ liền tan rã.

Mười hai vị Tổ Vu toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, trong miệng cũng thổ ra một ngụm tiên huyết.

"Uy Thánh Nhân, quả nhiên không tầm thường, mười hai Tổ Vu chúng ta nhận thua!" Đế Giang nói.

Mười hai Tổ Vu thi triển công kích cường lực như vậy cũng không thể uy hiếp được Thái Thượng Lão Quân, nhưng hiện tại, Thái Thượng Lão Quân chỉ phát ra một đạo công kích, liền có thể hủy diệt Bàn Cổ Chân Thân, khiến chúng ta bị thương.

Đó chính là Thánh Nhân!

Chẳng trách Thánh Nhân chi hạ, đều là kiến hôi.

Sử dụng Hồng Hoang đệ nhất sát trận, cũng không thể uy hiếp được Thánh Nhân sao?

Hạo Thiên đối với Thánh Nhân càng thêm hướng về!

Nhưng lúc đó, một đạo thân ảnh lại xuất hiện trước Nam Thiên Môn.

Người này vừa xuất hiện, trên người liền dũng xuất sát ý ngút trời.

"Thái Thượng Lão Quân, bản sự lớn thật, dám ức hiếp Vu tộc của ta sao?" Người này không hề có chút ý kính trọng Thánh Nhân nào, trừng mắt nhìn Thái Thượng Lão Quân, trong mắt lộ ra sát ý vô tận.

"Vu Mãng!" Vừa thấy Vu Mãng xuất hiện, các Tổ Vu đều kích động.

"Vu Mãng?

Ngươi dám đến Thiên Đình của ta sao?

Thái Thượng Lão Quân, người này đối với ngài bất kính như vậy, không thể bỏ qua được!" Hạo Thiên vừa nhìn thấy Vu Mãng, oán cũ lập tức dâng lên trong lòng.

Hạo Thiên năm đó từng bị Vu Mãng đánh cho một trận tơi bời, sớm đã mất hết thể diện.

Hôm nay thấy Vu Mãng xuất hiện ở đây, tự nhiên sẽ phẫn nộ, không chừng có thể mượn tay Thái Thượng Lão Quân để báo thù rửa hận!

Đó là cách nghĩ của Hạo Thiên.

Thái Thượng Lão Quân tự nhiên sẽ không bị Hạo Thiên khiêu khích, nhưng Thái Thượng Lão Quân cũng không xem thường Vu Mãng, nhàn nhạt nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, chuyện này thế nào?"

“Thế nào ư?

Hạo Thiên hủy Phong Ma Đài của ta, ta liền sẽ hủy diệt cái Thiên Đình này!” Vu Mãng ánh mắt lạnh băng quét về phía Hạo Thiên trước mặt.

Chỉ một ánh mắt, khiến Hạo Thiên trong lòng sinh ra sợ hãi.

Vu Mãng đã trở thành tâm ma của Hạo Thiên, nếu không giết Vu Mãng, e rằng cảnh giới của Hạo Thiên cũng không có cách nào đột phá nữa.

Chỉ là hiện tại có Thái Thượng Lão Quân ở đây, Hạo Thiên không nguyện ý chịu thua, nói: “Ngươi dám hủy Thiên Đình của ta sao?

Thiên Đình của ta là đỉnh cao của Tam Giới, do Lão Sư Hồng Quân ta ban tặng.

Hủy Thiên Đình của ta, là bất kính với Lão Sư, ngươi dám sao?” “Hỏi ta dám hay không?

Ta liền nói cho ngươi biết, ta dám hay không!” Vu Mãng nói xong, chỉ thấy một nhát búa chém xuống phía trước.

Một nhát búa, ẩn chứa sát ý ngút trời, uy thế cực kỳ khủng bố.

Một nhát búa chém xuống, tựa như xuất hiện một lưỡi búa dài mười vạn trượng, chém về phía trước.

Chương 297

"Vu Mãng, dừng tay!" Thái Thượng Lão Quân lập tức tế xuất Phong Hỏa Bồ Đoàn, liền muốn ngăn cản Vu Mãng.

Nhưng trên đầu Vu Mãng đột nhiên lơ lửng một đóa hỏa liên song sắc đỏ đen.

Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên!

Phong Hỏa Bồ Đoàn dù sao cũng chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, muốn so với Tiên Thiên Chí Bảo của Vu Mãng, chênh lệch quá lớn rồi!

Phong Hỏa Bồ Đoàn trên tay Thái Thượng Lão Quân, cũng không thể ngăn cản Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên của Vu Mãng.

Thái Thượng Lão Quân cũng động dung, có chút không ngờ, Vu Mãng lại có chí bảo như vậy, Vu Mãng lại to gan đến thế.

"Không!" Hạo Thiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng đã muộn rồi, một nhát búa, trong nháy mắt liền chém Nam Thiên Môn thành hai nửa, không chỉ Nam Thiên Môn, một nhát búa, thậm chí chém cả tòa Thiên Cung thành hai nửa.

Uy lực của một nhát búa, tựa như có thể hủy thiên diệt địa vậy.

Cả tòa Thiên Cung, thậm chí ngay cả một mảnh trời, đều bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Uy một nhát búa, khủng bố đến mức này!

"Lực Chi Pháp Tắc viên mãn?" Thái Thượng Lão Quân trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thái Thượng Lão Quân, cũng không ngờ Lực Chi Pháp Tắc của

Vu Mãng lại có thể tu luyện đến cảnh giới viên mãn!

Hậu Thổ tu luyện Đại Địa Pháp Tắc đến cảnh giới viên mãn, phối hợp với thực lực Thánh Nhân của nàng, dù trên tay không có Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể sánh ngang với Thánh Nhân địch thủ.

Còn Vu Mãng thì sao?

Năm ngàn năm trước, Lực Chi Pháp Tắc của Vu Mãng chỉ mới đại thành, liền có thể chém giết Thánh Nhân Nữ Oa.

Hiện tại Lực Chi Pháp Tắc của Vu Mãng viên mãn, thực lực so với năm ngàn năm trước, không biết cường đại hơn bao nhiêu!

Ít nhất năm ngàn năm trước, Vu Mãng không thể một búa chém Thiên Cung thành hai nửa!

"Không, Thiên Đình của ta, Thiên Đình của ta, không thể nào, ngươi dám làm như vậy sao?

Ngươi có thể làm như vậy sao?!" Hạo Thiên nhìn Thiên Đình trước mặt biến thành hai nửa, sắc mặt dữ tợn nói.

Thái Thượng Lão Quân im lặng, quả thực không ngờ Vu Mãng lại to gan đến vậy.

Xem ra năm ngàn năm thời gian, Vu Mãng không hề có chút thay đổi, vẫn cảm giác năm đó, vẫn là kẻ mãng phu năm đó!

Lúc đó, Vu Mãng vẫn không dừng lại, chỉ thấy Vu Mãng lại vung ra mấy chục nhát búa, chém Thiên Cung trước mặt thành tan nát.

"Dừng tay, dừng tay!" Hai mắt Hạo Thiên lồi ra, tựa như muốn nuốt sống Vu Mãng vậy.

Sự oán hận trong lòng Hạo Thiên, hận không thể hiện tại xé xác Vu Mãng thành vạn đoạn, nhưng y không làm được, không làm được!

Vu Mãng này quá đáng sợ rồi!

Hạo Thiên ngay cả dũng khí đối đầu với Vu Mãng cũng không có, thậm chí ngay cả mắng Vu Mãng một câu cũng không dám.

Vu Mãng này, thật sự dám giết!

"Hạo Thiên, ngươi tuy là Thiên Đình chi chủ, nhưng không ai có thể ban cho ngươi năng lực đối đầu với Địa Phủ của ta.

Hôm nay, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá!" Vu Mãng nói xong, một nhát búa chém về phía Hạo Thiên.

Vu Mãng muốn chém giết Hạo Thiên!

"Vu Mãng, đủ rồi!

Hạo Thiên là Thiên Đình chi chủ, Tam Giới chi chủ, không thể giết!" Thái Thượng Lão Quân lập tức quát.

Phong Hỏa Bồ Đoàn tế xuất, Thái Thượng Lão Quân muốn sử dụng thực lực Thánh Nhân, dùng Phong Hỏa Bồ Đoàn đối kháng với Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên của Vu Mãng.

Chương 298

"Vu Mãng cẩn thận, Thái Thượng Lão Quân này thực lực quá mạnh rồi, là Thánh Nhân cường đại nhất!" Đế Giang vội vàng nói.

Các Tổ Vu khác cũng hiểu, thực lực của Thái Thượng Lão Quân quả thực lợi hại, với thực lực cường đại của y, Bàn Cổ Chân Thân do mười hai Tổ Vu ngưng tụ cũng không ứng phó nổi.

Nếu người ở trước mặt Thái Thượng Lão Quân không phải Vu Mãng, mà là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác, có lẽ chiêu này của Thái Thượng Lão Quân hữu dụng, nhưng đáng tiếc, hiện tại ở đây, lại là Vu Mãng!

Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên trong một thoáng liền bạo phát ra một trận xích hắc sắc hỏa diễm, Phong Hỏa Bồ Đoàn trước một cỗ xích hắc sắc hỏa diễm, trong nháy mắt liền tiêu dung, một cỗ xích hắc sắc hỏa diễm thậm chí còn cuốn về phía thân Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân nhíu mày, chỉ thấy trên đầu y đột nhiên lơ lửng một tòa bảo tháp màu huyền hoàng.

Đó chính là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Đây là một trong những chí bảo có lực phòng ngự mạnh nhất trong tất cả pháp bảo, thậm chí còn vượt qua Hỗn Độn Chung và Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Kiện chí bảo này có thể chống đỡ bất kỳ công kích nào, chính vì vậy, mới được xưng là chí bảo phòng ngự đệ nhất!

Kiện chí bảo này vừa xuất hiện, lập tức có thể chống đỡ được

xích hắc sắc hỏa diễm của Vu Mãng.

"Vu Mãng, chẳng lẽ ngươi không coi Bản tọa ra gì sao?" Thái Thượng Lão Quân cũng có chút phẫn nộ.

Một Vu Mãng này quả thật quá phận!

Thái Thượng Lão Quân là Thái Thanh Thánh Nhân, địa vị là đệ tử đứng đầu Hồng Hoang, thực lực cũng là đứng đầu Lục Thánh Hồng Hoang, chưa từng có ai dám không nể mặt y, các Thánh Nhân khác cũng vậy.

Hôm nay Thái Thượng Lão Quân xuất hiện ở đây, Vu Mãng lại không nể mặt, há có thể khiến Thái Thượng Lão Quân không tức giận?

Sắc mặt của Thái Thượng Lão Quân, hiện tại cũng rõ ràng không hề tốt.

"Việc ta muốn làm, Thánh Nhân cũng không thể ngăn cản!" Vu Mãng đáp.

Vu Mãng giơ búa lên, chém về phía Thái Thượng Lão Quân trước mặt.

Một nhát búa sức mạnh cực kỳ khủng bố, chỉ một nhát búa, khiến Huyền Hoàng Bảo Tháp xuất hiện một đạo quang mang cường liệt.

Có thể thấy, lực phòng ngự của Huyền Hoàng Bảo Tháp quả thực cường đại, chỉ là trên Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, lại có năng lực cắt xén Vu Lực.

Một nhát búa có thể dễ dàng cắt xén pháp bảo của đối phương, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng vậy!

Vu Mãng căn bản không sợ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chỉ thấy trên tay Vu Mãng, chiếc búa không ngừng chém ra,

mỗi nhát búa đều có thể khiến Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện một đạo quang mang để chống đỡ.

Với lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, sao lại phải chịu uy hiếp đến thế này!

Thái Thượng Lão Quân dường như cũng cảm thấy có gì đó không ổn, một đòn tấn công mà Vu Mãng phát ra, lại có thể uy hiếp được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ư?Phất trần trên tay Thái Thượng Lão Quân vung về phía trước, chỉ thấy một luồng cương kình cực lớn quét thẳng về phía Vu Mãng.

Trên đầu Vu Mãng lơ lửng Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên, pháp bảo này hiện giờ có lực phòng ngự vô cùng cường đại.

Đòn phất trần của Thái Thượng Lão Quân quét về phía Vu Mãng, lập tức bị Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên trên đầu hắn hóa giải.

Thần tình Thái Thượng Lão Quân hơi đổi, chỉ thấy y lại tế xuất một bức đồ họa.

Bức đồ họa có hai màu, bên trong ẩn chứa khí tức cực kỳ khủng bố.

Nhìn từ khí thế, đây không phải Tiên Thiên Chí Bảo tầm thường.Thái Cực Đồ!

Thái Cực Đồ cùng Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, là ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Phủ hóa thành.

Thái Cực Đồ vừa xuất hiện, chỉ thấy một luồng khí tức hủy thiên diệt địa cuồn cuộn dũng mãnh lao về phía Vu Mãng, uy lực của đòn công kích này thật sự quá khủng bố.

Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên của Vu Mãng bị tổn hại, hắn cảm nhận được hào quang của Diệt Thế Hồng Liên đã ảm đạm đi

không ít.

Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thánh Nhân quả nhiên có uy lực khủng bố, ngay cả Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên cũng không thể chống đỡ!

Nhưng trên đầu Vu Mãng, lại có thêm một chiếc chuông khác lơ lửng, chính là Hỗn Độn Chung!

"Hỗn Độn Chung!" Nhìn thấy pháp bảo này, trong mắt Thái Thượng Lão Quân tràn đầy vẻ vui mừng.

Chương 299

Không ai rõ hơn y Hỗn Độn Chung có ý nghĩa gì, phải biết Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên vốn có thể hợp thành một thể!

Nhưng có một điểm mà người khác không biết, đó chính là ba kiện bảo vật này đều ẩn chứa một bí mật, chỉ là bí mật này tạm thời chưa ai hay.

Chỉ khi ba kiện chí bảo này tề tựu, mới có khả năng giải khai bí mật đó!

Hỗn Độn Chung vốn ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng bí mật của nó chưa từng được khám phá.

Tuy nhiên, qua vạn năm nghiên cứu, Thái Thượng Lão Quân cuối cùng đã phát hiện ra một vài manh mối!

Nhưng hiện tại muốn ba kiện chí bảo tề tựu lại không dễ dàng.

Nếu có thể đoạt được Hỗn Độn Chung từ tay Vu Mãng, rồi mượn Bàn Cổ Phiên, chưa chắc không thể giải khai bí mật!

Lúc này, trong lòng Thái Thượng Lão Quân xuất hiện một ý niệm không thể nào xóa bỏ!

"Vu Mãng, ngươi quá càn rỡ rồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là Thánh Nhân!" Thái Thượng Lão Quân giận dữ quát.

Chỉ thấy từ bên trong Thái Cực Đồ phun ra một đạo khí lãng, nhưng lúc này Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng cũng lập tức chém ra, một luồng uy thế cực lớn ẩn chứa bên trong.

Thập lục bội Bàn Cổ chi lực!

Trảm!

Ám Huyết Phủ chém thẳng vào luồng khí tức hỗn độn của Thái Cực Đồ, hai luồng sức mạnh khổng lồ va chạm dữ dội.

"Vu Mãng, ngươi nghĩ mình thật sự có thể sánh ngang với Thánh Nhân sao?" Thái Thượng Lão Quân lạnh lùng nói.

"Đáng tiếc, ngươi chỉ là một phân thân!

Nếu là bản tôn, có lẽ ta sẽ kiêng dè, nhưng, ngươi bây giờ, không phải đối thủ của ta!" Vu Mãng lạnh lùng đáp.

Những người có mặt nghe lời Vu Mãng đều lộ vẻ kinh ngạc, nghe thấy sao?

Vu Mãng nói Thái Thượng Lão Quân chỉ là một phân thân?

Chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân này không phải bản tôn?

Nhưng dù vậy, thực lực của Thái Thượng Lão Quân cũng đã khủng bố đến thế!

Các Tổ Vu vừa rồi thấy Thái Thượng Lão Quân chỉ một đòn phất trần đã có thể đánh nát Bàn Cổ Chân Thân của bọn họ, vậy mà Thái Thượng Lão Quân này chỉ là một phân thân?

Khí tức của Thái Cực Đồ bị Vu Mãng chém nát, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém thẳng vào Thái Cực Đồ, một búa chém trúng Thái Cực Đồ, hào quang của Thái Cực Đồ lập tức ảm đạm đi không ít.

Không chỉ Thái Thượng Lão Quân là một phân thân, ngay cả pháp bảo trong tay phân thân y, cũng chỉ là hình chiếu mà thôi!

Hình chiếu pháp bảo, phân thân được triệu hoán nhờ sức mạnh pháp bảo, loại phân thân này uy lực chỉ bằng năm thành, thậm chí chỉ ba thành so với pháp bảo nguyên bản.

Hiện tại, thực lực mà phân thân của Thái Thượng Lão Quân sở

hữu e rằng chỉ bằng ba thành của chân thân, nhưng dù vậy, lực chiến đấu của y vẫn vô cùng khủng bố.

Bàn Cổ Chân Thân cũng không thể chống đỡ một đòn của phân thân Thái Thượng Lão Quân, hiện tại Vu Mãng muốn giao chiến với Thái Thượng Lão Quân, e rằng cũng sẽ càng thêm khó khăn.

Thái Thượng Lão Quân hiện tại, mạnh hơn Nữ Oa của năm ngàn năm trước rất nhiều.

Vu Mãng muốn giết y, chỉ có thể dốc toàn lực.

"Vu Mãng, ngươi nghĩ ta chỉ là một phân thân bình thường sao?

Ta là Thái Thanh Thánh Nhân, Hồng Hoang Đệ Nhất Thánh Nhân, dù chỉ là một phân thân, cũng đủ để thắng ngươi!" Thái Thượng Lão Quân nói xong, chỉ thấy phất trần vung về phía Vu Mãng.

Phất trần này tên là Thái Ất Phất Trần, cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, bảo vật này vốn là chí bảo công kích.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân ra tay thật sự, phất trần vừa vung ra, lập tức hóa thành vô số mũi nhọn sắc bén, chém vào người Vu Mãng.

Hỗn Độn Chung bùng nổ hào quang, ngăn chặn một đạo Thái Ất Phất Trần, nhưng Vu Mãng phát hiện hào quang của Hỗn Độn Chung cũng ảm đạm đi không ít.

Chương 300

“Không được, chỉ là một phân thân Thánh Nhân thôi mà Vu Mãng đối phó cũng quá khó khăn rồi!” Đế Giang nói.

“Không sai, Thái Thượng Lão Quân e rằng là Thiên Đạo Thánh Nhân Thập Trọng trở lên, chỉ một phân thân cũng đủ sánh ngang với Thiên Đạo Thánh Nhân Ngũ Lục Trọng rồi!” Huyền Minh nói.

“Hậu Thổ không ở đây, ta căn bản không có cách nào ứng phó với loại tồn tại cấp bậc này, ta hiện tại phải làm sao?” Cửu Phượng hỏi.

Các Tổ Vu hiện giờ đều có chút sốt ruột, đều nhìn về trận chiến giữa Vu Mãng và Thái Thượng Lão Quân, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Ngọc Đế Hạo Thiên thì lại vô cùng kích động, dường như muốn thấy Vu Mãng chết ngay tại chỗ.

Vu Mãng có mạnh đến mấy cũng không phải đối thủ của Thánh Nhân, chỉ có Thánh Nhân mới là chủ tể chân chính của thiên địa này.

Ở một nơi xa xôi cách Nam Thiên Môn, một bóng người đang đứng dõi theo, chính là Dao Trì.

Dao Trì nắm chặt nắm đấm, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Trên lòng bàn tay nàng, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, móng tay nàng đã cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Vu Mãng, nếu ngươi chết trong tay Thái Thanh Thánh Nhân, bất kể thế nào, ta cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để báo thù cho ngươi.

Nếu ngươi không chết, ta sẽ bái nhập môn hạ của Thái Thanh Thánh Nhân, chỉ vì muốn giết ngươi!” Dao Trì lẩm bẩm tự nói.

Tâm ma này không trừ, Dao Trì sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để tiếp tục chinh đạo!

Lúc này, thân thể Vu Mãng đột nhiên trướng lớn đến năm mươi vạn trượng, trên người tràn ngập huyết vụ, Vu Thần Hạ Phàm!

Chỉ thấy Vu Mãng vung búa về phía trước, một búa bổ xuống, Khai Thiên, thức thứ nhất!

Một búa trước mặt Vu Mãng bổ thẳng vào Thái Thượng Lão Quân, một búa này dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ phía trước vậy.

"Oanh!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Thái Thượng Lão Quân lập tức xuất hiện vết nứt, không thể chịu nổi một búa của Vu Mãng!

Trên mặt Thái Thượng Lão Quân lộ ra vẻ không thể tin nổi, một búa của Vu Mãng, uy lực lại khủng bố đến vậy sao?

Ngay cả hình chiếu của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không thể chống đỡ được sao?

"Diệt!" Thái Thượng Lão Quân quát.

Từ trong Thái Cực Đồ lại bộc phát ra một đạo khí tức hỗn độn, trong nháy mắt oanh kích về phía Vu Mãng.

Hỗn Độn Chung trên người Vu Mãng bị chấn bay ra ngoài, với lực phòng ngự của Hỗn Độn Chung, cũng không thể chống đỡ nổi một đòn này.

Nếu Vu Mãng có thể bước vào cảnh giới Thánh Nhân, mới có thể phát huy chân chính uy lực của Hỗn Độn Chung và Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên.

Nhưng hiện tại, Vu Mãng dù sở hữu hai kiện chí bảo, cũng không

có cách nào phát huy hoàn toàn uy lực, chỉ có thể uy hiếp được phân thân Thánh Nhân mà thôi.

Trên người Vu Mãng chịu một đòn công kích của khí tức hỗn độn, thân thể hắn chịu một cú va đập mạnh, lập tức bị chấn lùi ra xa.

Với sức mạnh của Vu Thần Hạ Phàm hiện tại, Vu Mãng dù bị thương cũng có thể dễ dàng khôi phục.

Nhưng lần này, Vu Mãng sẽ không như vậy nữa!

Xung quanh thân thể Vu Mãng, xuất hiện một luồng huyết khí cực kỳ nồng đậm, thân thể Vu Mãng lại một lần nữa cường tráng hơn, biến thành trăm vạn trượng.

"Khí tức quen thuộc quá... không phải chứ?

Không thể nào!" Đế Giang lớn tiếng kêu lên.

"Đô Thiên Thần Sát Trận?

Thật sao?

Lại có Đô Thiên Thần Sát Trận?

Chương 301

Do một mình Vu Mãng bố trí trận pháp sao?" Huyền Minh cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

"Từ trước đến nay chưa từng xảy ra, thậm chí chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy, một vị Tổ Vu bố trí Đô Thiên Thần Sát Trận, đơn giản là không thể nào!

Tuy uy lực của Đô Thiên Thần Sát Trận hình như có giảm yếu, nhưng, nếu là thật, thì quá khoa trương rồi!" Chúc Dung đầy vẻ chấn kinh.

"Là thiên tài xuất sắc nhất trong lịch sử Vu Tộc!" Xa Bỉ Thi bình luận ngắn gọn.

Đô Thiên Thần Sát Trận, từ trước đến nay đều do mười hai vị Tổ Vu cùng nhau bố trí.

Nhưng hiện tại, Vu Mãng lại dùng sức mạnh một mình, bố trí Đô Thiên Thần Sát Trận, khiến Vu Mãng sở hữu Bàn Cổ Chân Thân!

Sở hữu Bàn Cổ Chân Thân, Vu Mãng lúc này vung búa chém về phía trước, đầu búa của Vu Mãng trong nháy mắt biến thành màu vàng kim, cao đến vạn trượng, một búa chém xuống, bổ thẳng vào Thái Thượng Lão Quân.

Đối mặt với Thánh Nhân, các Đại Năng Hồng Hoang cũng sẽ nảy sinh lòng kính sợ, nhưng đáng tiếc, Vu Mãng thì không!

Bất kể người trước mặt là ai, dù là bản tôn của Thái Thượng Lão Quân, một khi đã khai chiến, Vu Mãng sẽ không lùi bước.

Đây chính là trận chiến của một mãng phu, một khi đã ra tay, bất tử bất hưu!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong nháy mắt tan tành, một kiện chí bảo do Huyền Hoàng khí hóa thành, từng bảo hộ Bàn Cổ khai thiên, nên có được công đức vô thượng.

Lực phòng ngự của bảo vật này đương nhiên cực kỳ khủng bố, nhưng dù sao cũng chỉ là hình chiếu, làm sao có thể chống đỡ nổi một đòn uy lực như thế của Vu Mãng, một búa, Khai Thiên thức thứ ba!

Oanh!

Sau khi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bị chém nát trong nháy mắt, một búa chém thẳng vào người Thái Thượng Lão Quân.

Thân thể Thái Thượng Lão Quân bị chém bay ra ngoài, thân thể y ảm đạm đi không ít.

Thái Thượng Lão Quân vừa kinh vừa giận, y cũng không ngờ Vu Mãng lại có đòn công kích khủng bố đến vậy!

Thần tình Thái Thượng Lão Quân chợt ngưng trọng, chỉ thấy hình chiếu Thái Cực Đồ trên tay y lại tế xuất, Thái Cực Đồ trong nháy mắt trướng lớn, bao phủ về phía Vu Mãng.

Vu Mãng ngẩng đầu, một búa chém thẳng vào Thái Cực Đồ đó.

Khai Thiên, thức thứ tư!

Trảm!

Một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố bộc phát, trên người Vu Mãng vốn đã có thực lực cực kỳ cường đại, cộng thêm Bàn Cổ Chân Thân phụ thể, uy lực của một búa càng thêm khủng bố.

Thái Cực Đồ bộc phát ra khí tức hỗn độn khổng lồ, sau khi luồng khí tức hỗn độn này xuất hiện, lại như bị khô mục, luồng khí tức hỗn độn đó bị dễ dàng hủy diệt.

Vu Mãng một búa, thậm chí chém Thái Cực Đồ đó thành hai nửa.

Nhưng điều khiến Vu Mãng kinh ngạc đã xảy ra, Thái Cực Đồ sau khi hóa thành hai nửa, lại có thể hút Vu Mãng vào trong.

Chỉ thấy uy năng cuối cùng của hình chiếu Thái Cực Đồ phát huy ra, Vu Mãng biến mất, Thái Cực Đồ lơ lửng trong không gian, cao đến vạn trượng, bao phủ cả một vùng trời.

"Thái Thượng Lão Quân, Vu Mãng chết rồi sao?" Ngọc Đế Hạo Thiên hỏi.

"Không, hắn chỉ bị nhốt vào trong Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ có thể giết chết hắn hay không, đó mới là mấu chốt!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Các Tổ Vu nghe lời Thái Thượng Lão Quân đều lộ vẻ chấn kinh, Vu Mãng bị hút vào trong Thái Cực Đồ đó, không biết tình huống của Vu Mãng thế nào!

Chỉ là hình chiếu Thái Cực Đồ, ai biết bên trong sẽ nguy hiểm đến mức nào?

Vu Mãng bị hút vào trong Thái Cực Đồ, chỉ thấy trước mặt hắn có một cây cầu.

Khi nhìn cây cầu này, dường như thấy được Thiên Uy, bất kể là tồn tại nào, đều có thể cảm nhận được Thiên Đạo chi uy.

Nếu là kẻ yếu kém, càng bị Thiên Uy chấn nhiếp, không dám sinh lòng phản kháng.

Lúc này, trên cây cầu kia, lại ẩn chứa một luồng Thiên Đạo Pháp Tắc, tấn công về phía Vu Mãng.

Chương 302

“To gan cuồng vọng, trước mặt Thiên Đạo mà không quỳ phục?

Quỳ xuống!” Một giọng nói truyền đến, một luồng uy thế cực kỳ khủng bố đè ép lên người Vu Mãng.

Trên lưng Vu Mãng, dường như có vạn ngọn núi đè xuống vậy.

“Ngươi chỉ là một hình chiếu mà thôi, cũng dám mạo xưng Thiên Đạo Pháp Tắc?

Cút ngay!” Vu Mãng một búa chém về phía trước, một búa ẩn chứa bát bội Bàn Cổ chi lực, một búa chém xuống.

Thiên Đạo Chi Kiều trong nháy mắt bộc phát ra một luồng uy thế gợn sóng khổng lồ, va chạm với đầu búa của Vu Mãng, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Đạo Chi Kiều đó ầm ầm đổ sập.

Trước mặt mười hai Tổ Vu, Thái Thượng Lão Quân và Hạo Thiên, hình chiếu Thái Cực Đồ sau khi hút Vu Mãng vào trong chỉ vài nhịp thở, liền tan tành.

Vu Mãng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người!

“?” Trong mắt Thái Thượng Lão Quân lộ ra vẻ chấn kinh.

Thực lực của Vu Mãng này, thật sự nằm ngoài dự liệu của y.

Hình chiếu Thái Cực Đồ, uy lực của Thiên Đạo Chi Kiều bên trong vẫn cực kỳ khủng bố, nhưng hiện tại việc hủy diệt một cây Thiên Đạo Chi Kiều lại dễ dàng đến vậy.

Thái Cực Đồ không chỉ không uy hiếp được Vu Mãng, thậm chí ngay cả việc trì hoãn Vu Mãng trong chốc lát cũng không làm được!

Trên phất trần của Thái Thượng Lão Quân xuất hiện một luồng

hào quang màu bạc trắng, phất trần quét về phía Vu Mãng, một đòn tấn công mà hiện tại Thái Thượng Lão Quân có thể thi triển mạnh nhất.

Phía sau Thái Thượng Lão Quân, lại xuất hiện hai đạo nhân ảnh giống y hệt y, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể từ một hóa thành ba, ba đạo công kích đồng thời bộc phát ra, uy lực đương nhiên cực kỳ khủng bố.

"Thái Thanh Nguyên Khí!" Ba Thái Thượng Lão Quân đồng thời vung phất trần về phía Vu Mãng, một đòn tấn công khiến không gian trong nháy mắt tan vỡ.

Đòn tấn công mạnh nhất của phân thân Thái Thượng Lão Quân, với uy lực của một đòn này, thậm chí có cơ hội trọng thương, thậm chí giết chết Thiên Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng.

Vu Mãng đương nhiên cũng không khách khí, hiện tại thời gian Bàn Cổ Chân Thân có thể duy trì cũng không còn nhiều, Vu Mãng nhất định phải nhanh chóng giải quyết Thái Thượng Lão Quân.

Trên Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, xuất hiện từng đạo văn lộ rõ ràng, dường như do tiên huyết đúc thành.

Trên người Vu Mãng, dũng mãnh phun ra khí tức càng thêm cường thịnh.

Thân thể khổng lồ của Vu Mãng, vung Ám Huyết Phủ, chém về phía trước.

Khai Thiên, thức thứ năm!

Với thực lực của Vu Mãng hiện tại, thi triển Khai Thiên thức thứ năm, trong chốc lát, một mảnh không gian tan tành, không gian đó tan vỡ thành một quỹ tích, quỹ tích đó nhắm thẳng vào ba phân thân của Thái Thượng Lão Quân.

Ba phân thân sử dụng Thái Ất Phất Trần phát ra một đòn công kích cường đại, va chạm với Khai Thiên thức thứ năm của Vu Mãng.

Nhưng lần này, không có sự va chạm khổng lồ như mọi người dự liệu.

Chỉ thấy công kích của Thái Ất Phất Trần và hình chiếu Thái Ất Phất Trần trong nháy mắt tan vỡ, ngay sau đó, một búa xuyên qua không gian tan vỡ đó, hủy diệt luôn cả ba phân thân của Thái Thượng Lão Quân.

Vu Mãng một búa, chém giết phân thân của Thái Thanh Thánh Nhân!

"...

Tuyệt đối không thể nào!" Hạo Thiên quay người bỏ chạy, hóa thành một đạo quang mang, vừa chạy vừa cầu xin: "Vu Mãng Tổ Vu, đừng giết ta, đừng giết ta!" "Chạy thoát được sao?" Vu Mãng lạnh lùng nói.

Chỉ thấy Vu Mãng lại một búa chém xuống, một búa đó trong nháy mắt xuyên qua không gian.

Pháp tắc không gian của Vu Mãng đã tu luyện đến cảnh giới đại thành, một búa vừa chém xuống, Pháp tắc lực lượng trong nháy mắt dũng hiện, một búa chém tới trước thân thể Hạo Thiên.

Mắt Hạo Thiên trợn tròn, nằm mơ cũng không ngờ Vu Mãng lại ra tay chém giết y!

Chẳng lẽ, Vu Mãng không sợ Thiên Đạo phẫn nộ, Hồng Quân phẫn nộ sao?

Chương 303

Hạo Thiên, là người được Thiên Mệnh chọn, được Đạo Tổ Hồng Quân chỉ định trở thành Thiên Đình chi chủ, thống ngự Tam Giới!

Nhưng hiện tại, lại chết trong tay Vu Mãng?

Không cam tâm a!

Trước khi chết, Hạo Thiên dùng ánh mắt oán hận trừng trừng nhìn Vu Mãng!

Nhưng như vậy, cũng không có tác dụng gì, y chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết trong tay Vu Mãng.

Lúc này, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ đột nhiên từ trời giáng xuống, muốn mang Hạo Thiên đi!

Pháp tắc lực lượng từ Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém vào bàn tay khổng lồ kia, một bàn tay đã đỡ được một búa của Vu Mãng.

"Vu Mãng, dừng tay!" Một giọng nói từ trời truyền xuống.

"Thái Thanh Thánh Nhân, cứu ta, cầu xin ngài mau cứu ta!

Ta không thể chết!" Hạo Thiên vội vàng quỳ xuống, liên tục dập đầu về phía bầu trời.

"Thái Thượng Lão Quân, hôm nay dù là bản tôn ngươi, cũng không cứu được y!" Vu Mãng lạnh lùng nói.

Bàn tay đó, là do Thái Thượng Lão Quân dùng pháp thuật bố trí, rõ ràng Thái Thượng Lão Quân rất cẩn thận, rõ ràng đã phái phân thân, nhưng vẫn sẽ chú ý tình hình bên này, biết được phân thân của y bị Vu Mãng chém giết xong, liền là bản tôn ra tay.

Nhưng dù sao bản tôn Thái Thượng Lão Quân cũng không ở đây,

nên khi ra tay, cũng không thể toàn lực.

"Vu Mãng, ngươi làm gì?

Thái Thanh Thánh Nhân bản tôn, chẳng lẽ ngươi muốn ra tay với Thái Thanh Thánh Nhân sao?" Hạo Thiên thấy có một tia hy vọng sống, vội vàng kêu lên.

"Trảm!" Vu Mãng quát, Ám Huyết Phủ căn bản không thèm để ý đến bàn tay Thánh Nhân kia, một búa chém thẳng về phía Hạo Thiên.

Bàn tay Thánh Nhân kia vốn đã bị tổn thương, hiện tại lại chịu thêm một đòn, không thể nào kiên trì được nữa, bị đánh tan tành ngay tại chỗ.

Hạo Thiên nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ khủng cụ, lần này, không ai có thể cứu y được nữa.

Thân thể Hạo Thiên bị chém thành hai nửa, thân thể y vô lực rơi xuống mặt đất.

"Vu Mãng, ngươi dính phải nhân quả này, sau này trong Vô Lượng Kiếp, e rằng cũng sẽ phải ứng kiếp!" Giọng Thái Thượng Lão Quân truyền đến, không vui không giận, dường như đối với việc Vu Mãng chém giết một Hạo Thiên, căn bản không để ý vậy.

"Ứng kiếp thì ứng kiếp, ta không thèm!" Vu Mãng nói xong, lại một lần nữa giơ Ám Huyết Phủ trên tay lên.

Vu Mãng muốn làm gì?

Các Tổ Vu xung quanh đều đại kinh thất sắc, đối với việc Vu Mãng muốn làm, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vu Mãng không phải đã giết Hạo Thiên rồi sao?

Còn muốn làm gì?

Dao Trì ở đằng xa nhìn cảnh này, trong lòng cũng cảm thấy kinh

ngạc, Hạo Thiên đã chết, chết trong tay Vu Mãng!

Nếu đã như vậy, chẳng phải nàng có thể trở thành chủ nhân duy nhất của Thiên Đình sao?

Dao Trì thở phào nhẹ nhõm, Vu Mãng không chết đi, đúng là chưa chắc là chuyện xấu, nhưng cũng không phải chuyện tốt, chỉ là trong lòng Dao Trì, nàng không muốn nhìn thấy Vu Mãng chết đi.

Lúc này, Vu Mãng lại không hề dừng tay, Vu Mãng muốn tiếp tục ra tay sao?

Trong lòng Dao Trì rùng mình, lập tức rời khỏi Thiên Đình.

Dao Trì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vu Mãng đã chém tới một ngàn bảy trăm búa, một tòa Thiên Đình vốn hùng vĩ bao la trước đó, lúc này đã bị chém tan tành, không biết bao nhiêu vạn kiến trúc bên trong đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Vu Mãng đã dùng sức mạnh một mình, chém nát cả Thiên Đình!

Hạo Thiên hủy diệt Phong Ma Đài của Địa Phủ, Vu Mãng liền hủy diệt cả Thiên Đình?

Chương 304

Một người rốt cuộc có thể lỗ mãng đến mức nào?

Các Tổ Vu nhìn ánh mắt Vu Mãng đều tràn đầy vẻ phức tạp, Khoa Phụ còn gãi gãi sau gáy, hôm nay vốn chỉ muốn tìm kẻ hủy Phong Ma Đài ra giáo huấn một trận, nhưng không ngờ lại gây ra chuyện lớn đến vậy.

Vu Mãng hủy diệt Thiên Đình, sẽ đắc tội Thiên Đạo.

Đến lúc đó, nếu Thiên Đạo giáng xuống kiếp nạn, nhất định sẽ tìm Vu Mãng đầu tiên!

Dao Trì nhìn ánh mắt Vu Mãng cũng vô cùng phức tạp.

Vu Mãng vì Phong Ma Đài của Vu Tộc, dám xông lên Thiên Đình; vì báo thù cho tộc nhân, không tiếc đắc tội Thánh Nhân; vì đối phó Hạo Thiên, Vu Mãng không tiếc đối địch với Thiên Đạo.

Người này, có tình có nghĩa, dũng mãnh vô song!

Người như vậy, mới là nam nhân chân chính!

Mặc dù là cùng một sự việc, nhưng trong mắt Tổ Vu và Dao Trì, hình tượng Vu Mãng lại hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng sau sự việc lần này, Dao Trì nhất định phải trừ bỏ tâm ma này.

Dao Trì đi đến Đại La Thiên Bát Cảnh Cung, tìm Thái Thượng Lão Quân, quỳ trước mặt y nói: "Thái Thanh Thánh Nhân, xin thu Dao Trì làm đồ đệ!" "Dao Trì, ngươi và ta không có duyên sư đồ, chuyện này không thể!" Thái Thượng Lão Quân lắc đầu nói.

"Thái Thanh Thánh Nhân, ta nghe nói Thánh Nhân có được một bộ

công pháp, công pháp này uy lực phi phàm, nếu có thể tu luyện đại thành, thậm chí có thể sánh ngang với Đại Đạo Thánh Nhân, công pháp này tên là Thái Thanh Vong Tình Quyết!" Dao Trì nói.

"Dao Trì, ngươi nghe công pháp này từ đâu?" Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân hơi đổi, nói.

"Ta từ chỗ lão sư biết được, công pháp này Thái Thanh Thánh Nhân sẽ không tu luyện, không biết Thánh Nhân có thể truyền thụ công pháp này cho ta không?" Dao Trì hỏi.

"Dao Trì, công pháp này quả thật uy lực vô cùng, nhưng người tu luyện công pháp này phải trả giá cực lớn, đồng thời mất đi thất tình lục dục, nhất định phải đoạn tuyệt mọi tình cảm.

Nếu ngươi có thể làm được, công pháp này chắc chắn có thể giúp người tu luyện đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân!" Thái Thượng Lão Quân đáp.

"Dao Trì nguyện ý gánh chịu đại giới này!" Dao Trì nói.

"Ngươi có quyết tâm như vậy sao?" Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân lại hỏi.

"Vâng!" Dao Trì đáp.

"Nếu đã như vậy, ta liền thu ngươi làm ký danh đệ tử, nhưng không gia nhập Nhân Giáo của ta, ta sẽ truyền thụ Thái Thanh Vong Tình Quyết này cho ngươi!" Thái Thượng Lão Quân lại nói.

"Vâng, Sư tôn!" Dao Trì đáp.

"Lần này tuy Hạo Thiên thân vẫn, nhưng ta đã giữ lại một tia nguyên thần của y.

Sau lần này, e rằng cần phải trùng kiến Thiên Cung, nhưng Vu Mãng hẳn sẽ không làm gì nữa!" Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân

nói.

“Hạo Thiên không chết?” Dao Trì kinh ngạc hỏi.

“Hạo Thiên là Ngọc Đế, trừ phi có Vô Lượng Kiếp giáng xuống người y, nếu không, y sẽ không chết!

Vô Lượng Kiếp lần này, không liên quan đến y!” Thái Thượng Lão Quân đáp.

“Thì ra là vậy, nếu đã như vậy, Thiên Đình tạm thời sẽ do Hạo Thiên quản lý, ta cần thời gian bế quan tu luyện Thái Thanh Vong Tình Quyết!” Dao Trì nói.

Thái Thượng Lão Quân thấy Dao Trì đã quyết tâm, cũng không nói thêm gì nữa.

Thái Thượng Lão Quân vung tay, một đạo bạch quang chui vào trán Dao Trì.

Dao Trì lập tức ngồi xuống, trong đầu nàng hiện ra một bộ pháp quyết: “Vạn vật giai hữu tình, vạn vật diệc khả vô tình...” Vu Mãng đích thân giáng lâm Tây Kỳ, Phong Ma Đài ở đây, dưới sự chỉ đạo của đại quân Vu Tộc, dễ dàng được xây dựng.

Nhưng những việc Vu Mãng đã làm, lại khiến Tam Giới chấn kinh.

Thiên Đình là đỉnh cao của Tam Giới, Vu Mãng ra tay hủy diệt Thiên Đình, chém giết Ngọc Đế Hạo Thiên, chuyện này đủ để chấn động Tam Giới rồi.

Ngay cả những Thánh Nhân đó, cũng không ngờ Vu Mãng lại làm ra chuyện như vậy.

Chương 305

Vu Mãng lần này dính phải nhân quả lớn như vậy, e rằng sau này sẽ gặp phải Vô Lượng Kiếp.

Loại Vô Lượng Kiếp này, Thánh Nhân cũng không dám dễ dàng dính vào, nếu không, có thể sẽ vì thế mà vẫn lạc!

Thánh Nhân bất diệt, đó chỉ là trong truyền thuyết, trên thực tế, Thánh Nhân cũng có khả năng vẫn lạc!

Nhưng tính cách của Vu Mãng, sớm đã nổi danh khắp Tam Giới, ai mà không biết danh hiệu "mãng phu" của hắn?

Một vạn năm trước Vu Mãng, ngay cả Đế Tuấn cũng chém giết, lúc đó hắn mới chỉ là một Đại La Kim Tiên!

Năm ngàn năm trước, Vu Mãng dám giao chiến với Nữ Oa, suýt chút nữa khiến Nữ Oa vẫn lạc, lúc đó hắn mới chỉ là Bát Chuyển Chuẩn Thánh!

Hiện tại Vu Mãng là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, đối mặt với Thánh Nhân, cũng sẽ không có một chút sợ hãi nào!

Hủy diệt Thiên Đình?

Dù hắn có đi dạo một vòng đạo trường của Thánh Nhân, cũng sẽ không có ai bất ngờ.

Chỉ là Thiên Đình lần này có thể khôi phục được không, e rằng cũng không còn mặt mũi gì!

Sau ngày hôm nay, e rằng sẽ không ai dám chọc tới Địa Phủ và Vu Tộc!

Vu Mãng trở về Địa Phủ, Phong Thần Chi Chiến không cần hắn

nhúng tay, hắn càng cần trở về tu luyện, để Pháp Tắc Lực Lượng sớm ngày viên mãn!

Khi Dao Trì tu luyện pháp quyết này, Thái Thượng Lão Quân đã bố trí cấm chế ở đó, để Dao Trì tu luyện tại đây.

Y rời khỏi nơi này, đi đến di chỉ Thiên Đình cũ.

Thái Thượng Lão Quân tế xuất Thái Cực Đồ, chỉ thấy một đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt Thái Thượng Lão Quân.

Chính là Ngọc Đế Hạo Thiên!

Ngọc Đế Hạo Thiên lập tức quỳ trước mặt Thái Thượng Lão Quân, vội vàng nói: "Cảm tạ Thái Thượng Lão Quân đã ban ân cứu mạng!" "Hôm nay là kiếp nạn của ngươi, sau này làm việc, nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới hành động!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

"Vâng, vâng!" Hạo Thiên nào dám nói nhiều, vội vàng đáp.

Thái Thượng Lão Quân thở dài một hơi, chỉ thấy trên tay y xuất hiện một cái đỉnh khổng lồ, đó chính là Bát Quái Đỉnh.

Cái đỉnh này có thể dùng để luyện hóa vạn vật, hiện tại Thái Thượng Lão Quân đích thân ra tay, một lần nữa luyện chế Thiên Đình.

Nhưng quy mô Thiên Đình lần này, e rằng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Hạo Thiên cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ sau khi Phong Thần Chi Chiến kết thúc, rồi mới định đoạt.

Ở Địa Phủ, cũng cần có người đảm nhiệm chức Diêm Vương.

Vị trí này Khoa Phụ cũng không có hứng thú đảm nhiệm.

Trong Vu Tộc, có mười hai vị Tổ Vu, trong đó Cửu Phượng và Huyền Minh đều là nữ tử, hai người họ cũng không đảm nhiệm chức Diêm Vương!

Chính vì vậy, nên trong Địa Phủ xuất hiện mười vị Diêm Vương, còn được gọi là Thập Điện Diêm La!

Khương Tử Nha sau khi biết được danh tiếng của Vu Mãng, lập tức nói với Cơ Xương: "Đại vương, Tây Kỳ chúng ta sắp tiến công Triều Ca.

Vu Mãng Đại Thần Tổ Vu, là một vị Chiến Thần, trong truyền thuyết, Vu Mãng Đại Thần bách chiến bách thắng.

Nếu ta tế bái, nhất định có thể giành được thắng lợi!" "Vu Mãng Đại Thần này, thật sự lợi hại đến vậy sao?" Cơ Xương kinh ngạc hỏi.

"Không sai, Vu Mãng Đại Thần này, là dũng giả trời sinh.

Ta nhất định phải tế bái.

Nếu có thể được che chở, việc thảo phạt hôn quân Trụ Vương đó, chỉ là chuyện sớm muộn!" Khương Tử Nha nói.

"Tốt, có thừa tướng nói vậy, ta nhất định tuân theo!" Chỉ nghe Cơ Xương đáp.

Chương 306

"Vậy xin Đại vương trai giới tắm gội mười ngày, sau đó mới tiến hành tế bái.

Đây là lễ nghi tôn kính Thánh Nhân, không thể bỏ qua!" Khương Tử Nha nói.

"Thiện!" Cơ Xương nói.

Cơ Xương đối với chuyện này cũng vô cùng coi trọng, một chút cũng không dám bất kính với Vu Mãng.

Cơ Xương làm như vậy, khiến Tây Kỳ cũng tế bái Vu Mãng.

Vu Mãng cảm nhận được danh tiếng của mình lại tăng lên không ít.

Kể từ lần trước Vu Mãng đánh bại La Hầu, lại hủy diệt Thiên Cung xong, danh tiếng của Vu Mãng đã đạt hơn một trăm vạn.

Cách cấp danh vọng tiếp theo, còn kém không ít hơn một trăm vạn danh tiếng.

Mà số danh tiếng này, không dễ dàng đạt được.

Vu Mãng cũng không sốt ruột, dù sao hiện tại muốn đạt được danh tiếng, chỉ có đánh bại các Thánh Nhân khác mới làm được!

Chuyện Cơ Xương tế bái Vu Mãng, đã truyền đến Ngọc Hư Cung.

Trong Ngọc Hư Cung, Ngọc Thanh Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với chuyện này, cảm thấy có chút phẫn nộ.

"Sư tôn, việc làm này của Khương Thượng, rốt cuộc là sao?

Để Cơ Xương tế bái Vu Mãng chứ không phải Sư tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn vẫn luôn đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, liền xưng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân sớm đã là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực phi thường.

"Chuyện này ta cũng không rõ, chỉ là ta từng không truyền thụ Trường Sinh chi pháp cho Khương Tử Nha, nhưng nhìn bề ngoài của Khương Tử Nha, tuy đã trung niên, nhưng lại không hề già đi, e rằng hắn đã học được bí pháp khác!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Ý của Sư tôn là sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

"Hãy điều tra xem bên cạnh Khương Tử Nha có kẻ khả nghi nào không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Vâng, Sư tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lui xuống.

Nửa ngày sau, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại trở về: "Sư tôn, quả nhiên bên cạnh Khương Tử Nha có một nhân vật tương đối đặc thù!" "Ai?" "Khoa Phụ!" "Hay!

Hay!

Hay!

Khương Tử Nha, lại dám lén lút sau lưng Xiển Giáo ta, đầu nhập Địa Phủ, thảo nào, thảo nào a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn nộ, cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện xảy ra trên người Khương Tử Nha, vì sao lại đặc thù đến vậy.

Hóa ra sau lưng Khương Tử Nha, là Địa Phủ!

Địa Phủ trong vô tri vô giác, đã đào đi người của y!

"Địa Phủ?

Sư tôn, ý của ngài là, Khương Tử Nha hiện tại là người của Địa

Phủ rồi?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói.

"Chuyện này ngươi hãy đi điều tra rõ ràng.

Nhưng trước khi điều tra rõ ràng, không cần để đệ tử ra tay giúp đỡ Khương Tử Nha.

Ta muốn xem, người Địa Phủ rốt cuộc có ra tay hay không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Khương Tử Nha hiện tại bên cạnh không có nhiều người, chỉ có Lôi Chấn Tử, Na Tra, Dương Tiễn, và có cả Khoa Phụ.

Những người còn lại của Xiển Giáo đều không đến.

Chương 307

Điều này khiến Khương Tử Nha cảm thấy kinh ngạc.

Sau vài trận chiến, phe Tây Kỳ quân đều thất bại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng lần này Tây Kỳ quân sẽ bị người Tiệt Giáo phái đến tiêu diệt.

Sắc mặt Khương Tử Nha không tốt, ẩn ẩn cảm thấy đệ tử Tiệt Giáo dường như đã đến quá nhiều rồi!

Mười Thiên Quân kia không mời mà đến, Triệu Công Minh cũng đến ư?

Ngoài ra, Tứ Ma của Cửu Long Đảo cũng đến rồi!

Trận dung xa hoa như vậy, không phải là thứ Tây Kỳ quân hiện tại có thể ứng phó được!

"Thừa tướng, ta hiện tại phải làm gì?

Thành Thang lại có nhiều tiên nhân giúp đỡ đến vậy?

Chẳng lẽ khí vận của Thành Thang chưa tận sao?" Cơ Xương lo lắng nói.

Cơ Xương đã bói một quẻ, tiền đồ đáng lo!

Điều này khiến trong lòng Cơ Xương càng thêm bất lực, Cơ Xương cảm thấy Tây Kỳ có lẽ sẽ sớm bị Thành Thang diệt vong.

"Phía sau chuyện này nhất định sẽ có người ra tay, Đại vương đừng vội, Tử Nha có thể thỉnh đệ tử Xiển Giáo tương trợ!" Chỉ nghe Khương Tử Nha nói.

Khương Tử Nha treo miễn chiến bài, sau đó phóng ra một con hạc giấy.

Con hạc giấy đó là một bí thuật của Xiển Giáo, chỉ cần ba ngày, liền có thể bay đến Côn Luân Sơn.

Năm ngày trôi qua, chỉ thấy một con bạch hạc bay đến Tây Kỳ.

Nhìn thấy bạch hạc, Khương Tử Nha đại hỉ, nói: "Bạch Hạc Đồng Tử, xem viện quân của ta đây!" "Sư thúc, chỉ có một mình Bạch Hạc Đồng Tử!" Dương Tiễn lạnh nhạt nói.

"Vì sao Bạch Hạc Đồng Tử lại đến một mình?" Lôi Chấn Tử cũng nói.

"Hỏi một tiếng là biết ngay!" Khương Tử Nha cũng cảm thấy có chút bất ổn.

Nhìn những đệ tử Tiệt Giáo hiện tại, lần này nếu Xiển Giáo không phái mười hai Kim Tiên ra, thì cũng phải có vài vị Kim Tiên chứ, nếu không thì làm sao có thể sánh được với những tiên nhân Tiệt Giáo kia?

Cảnh giới của Dương Tiễn hiện tại là Kim Tiên Cửu Trọng, sau khi tu luyện Bát Cửu Huyền Công, thực lực của Dương Tiễn miễn cưỡng có thể sánh với Đại La Kim Tiên Nhất Trọng.

Cảnh giới của Na Tra là Kim Tiên Thất Trọng, sở hữu nhiều kiện pháp bảo, cũng có thể giao chiến với tiên nhân dưới Đại La Kim Tiên.

Còn về Lôi Chấn Tử, thực lực tương đối yếu kém, chỉ có Kim Tiên Ngũ Trọng.

Loại thực lực cảnh giới này, e rằng ngay cả Tứ Ma Cửu Long Đảo cũng không thể đánh bại.

Đối phương đã đến Mười Thiên Quân, Triệu Công Minh cùng các cao thủ khác.

Mười Thiên Quân đều là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, tuy cảnh giới đều không cao, chỉ là nhân vật dưới Đại La Kim Tiên Ngũ

Trọng.

Nhưng Mười Thiên Quân lại có những lĩnh ngộ riêng của mình, sở hữu "Thập Tuyệt Trận", trận pháp này tạm thời Tây Kỳ quân cũng không ai có thể phá được.

Huống hồ, trên đó còn có Triệu Công Minh, Triệu Công Minh là Ngũ Chuyển Chuẩn Thánh, trên người sở hữu chí bảo, thực lực cực kỳ cường đại.

Nếu lần này không có Đại Năng Xiển Giáo đến, Tây Kỳ quân tất bại!

Bạch Hạc Đồng Tử giáng xuống quân doanh Tây Kỳ, Khương Tử Nha lập tức tiến lên hỏi: "Bạch Hạc Đồng Tử, chỉ có một mình ngươi thôi sao?

Các sư huynh đâu?" "Sư thúc, lão sư lần này Xiển Giáo sẽ không phái đệ tử đến.

Nếu Sư thúc vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, lần Phạt Trụ này, sẽ để người khác đảm nhiệm!" Bạch Hạc hóa thành thân một đồng tử, hạ xuống trước mặt Khương Tử Nha.

"Bạch Hạc Đồng Tử, lời này rốt cuộc có ý gì?

Chương 308

Vì sao lão sư lại muốn như vậy?" Khương Tử Nha kinh ngạc hỏi.

Lão sư trong miệng Khương Tử Nha, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thường xuyên bế quan, nên mười hai Kim Tiên Xiển Giáo và Khương Tử Nha, trên thực tế phần lớn thời gian đều do Nhiên Đăng Đạo Nhân truyền thụ.

Cho nên gọi Nhiên Đăng Đạo Nhân là lão sư!

"Lão sư nói, Sư thúc đã đầu nhập Địa Phủ.

Nếu Sư thúc không rời khỏi Địa Phủ, Xiển Giáo sẽ không ra tay giúp đỡ nữa!" Bạch Hạc Đồng Tử lại nói.

Khương Tử Nha nghe vậy, nhíu mày nói: "Bạch Hạc Đồng Tử, xin ngươi trở về nhất định phải nói với lão sư rằng, Tử Nha tuyệt không có dị tâm.

Vị Khoa Phụ bên cạnh Tử Nha, không phải chỉ là người Địa Phủ phái đến bảo hộ Tử Nha mà thôi.

Dù sao Tử Nha lần này tiến hành Phạt Trụ, Địa Phủ không muốn Tử Nha có bất kỳ sai sót nào!" "Nếu Tử Nha có thương vong, đối với lần Phạt Trụ này cũng sẽ có ảnh hưởng lớn, không chừng sẽ ảnh hưởng đến đại kế của Xiển Giáo.

Cho nên lần này Tử Nha cũng đành phải đồng ý việc này, để Khoa Phụ ở lại!" Khương Tử Nha sớm đã chuẩn bị sẵn một bộ từ ngữ, cái lý do này, quả thật hoàn mỹ.

Bạch Hạc Đồng Tử nói: "Sư thúc, lần này ta đến, đặc biệt muốn thỉnh Sư thúc trở về Côn Luân Sơn một chuyến!" "Nếu đã như vậy,

thì được rồi!" Khương Tử Nha đành chịu, nói.

Sau khi Khương Tử Nha cáo biệt Cơ Xương, liền đi đến Côn Luân Sơn.

Vừa vào Ngọc Hư Cung, Khương Tử Nha liền nghe thấy một tiếng quát chói tai: "Khương Tử Nha, ngươi có biết tội không?" Khương Tử Nha vội vàng quỳ xuống, nói: "Lão sư, Tử Nha không biết đã phạm tội gì!" "Hừ, Khương Tử Nha, đầu nhập Địa Phủ, phản bội Xiển Giáo ta, chuyện này đã bại lộ, ngươi còn muốn che giấu sao?

Hôm nay Thánh Nhân giáo ta có lệnh, kẻ phản bội Xiển Giáo ta, nhất định phải xử lý theo giáo quy.

Khương Tử Nha, hôm nay ta sẽ phế tu vi của ngươi, rồi trục xuất ngươi khỏi môn hộ!" Giọng Nhiên Đăng Đạo Nhân truyền đến.

Lời Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa dứt, một bàn tay pháp lực vô hình khổng lồ chộp về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vừa nhìn, liền biết có giải thích thêm cũng không có tác dụng gì, lập tức hóa thành một đạo quang mang bỏ trốn.

"Khương Tử Nha, pháp thuật của ngươi là ta truyền thụ, ngươi nghĩ có thể trốn thoát khỏi đây sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Chỉ thấy một đạo quang mang bay về phía Khương Tử Nha, không phải Nhiên Đăng Đạo Nhân thì là ai?

Khương Tử Nha thấy người truy đuổi quả nhiên là Nhiên Đăng Đạo Nhân, vừa gấp vừa giận: "Nhiên Đăng, đừng khinh người quá đáng!" "Khương Tử Nha, uổng cho ta nhiều lần giáo đạo, ngươi lại dám sau lưng Xiển Giáo ta!" Nhiên Đăng Đạo Nhân giận dữ nói.

"Hừ, giáo đạo ta sao?

Ngươi nghĩ ta không biết sao?

Xiển Giáo căn bản chưa từng muốn truyền thụ cho ta chân chính pháp thuật, chỉ toàn truyền thụ pháp thuật hời hợt.

Những pháp thuật đó, khiến ta ngay cả Nhân Tiên cũng không đối phó nổi, dựa vào đó mà ta quy thuận Xiển Giáo sao?" Khương Tử Nha giận dữ nói.

"...

Chuyện này là ý của Sư tôn, Sư tôn nói ngươi không có phúc duyên thành tiên, nhưng sau này có thể hưởng hết phú quý nhân gian..." Lời Nhiên Đăng chưa dứt, liền bị Khương Tử Nha cắt ngang.

"Câm miệng, ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi sao?

Ta không có phúc duyên thành tiên?

Vậy Địa Phủ vì sao lại nguyện ý thu nhận ta?

Nhiên Đăng, hôm nay nếu ngươi để ta rời đi, ta sẽ không còn đối địch với Xiển Giáo.

Nhưng nếu nhất quyết muốn tru sát Khương Thượng ta, sau này Khương Thượng ta sẽ là tử địch của Xiển Giáo!" Khương Tử Nha giận dữ nói.

"Cứng đầu cố chấp, nếu đã như vậy, Khương Tử Nha, đừng trách ta!" Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân hàn quang lóe lên, nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải người mềm lòng, y khuyên Khương Tử Nha, chỉ là nhìn vào tình nghĩa sư huynh đệ bốn mươi năm đó mà thôi.

Chương 309

Trước sự hưng thịnh của Xiển Giáo, Khương Tử Nha chẳng qua chỉ là một người không đáng kể.

Chính vì vậy, hiện tại Nhiên Đăng Đạo Nhân đương nhiên sẽ không để ý đến sống chết của Khương Tử Nha.

Chỉ thấy trên tay Nhiên Đăng Đạo Nhân, đột nhiên bay ra một cây thước nhỏ, cây thước này là một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Càn Khôn Xích, uy lực tương đối phi phàm.

Hiện tại trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng đủ mạnh mẽ.

Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân, đối phó Khương Tử Nha là chuyện mười phần chắc chín.

Càn Khôn Xích hạ xuống, Khương Tử Nha không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

"Khương Tử Nha, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, lập tức đầu hàng.

Ta có thể nhìn vào tình nghĩa bốn mươi năm, thay ngươi cầu xin Sư tôn.

Nếu không, hôm nay chính là ngày chết của Khương Tử Nha ngươi!" Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân hàn quang lóe lên.

"Nhiên Đăng, ngươi thật sự nghĩ ta không có cách nào đối phó với ngươi sao?" Khương Tử Nha nói xong, chỉ thấy trên tay tế xuất một bảo vật, đó là một cái hồ lô màu đỏ rực.

Cái hồ lô này vừa xuất hiện, lập tức xuất hiện một luồng thần sa đỏ rực, thần sa đó cuồn cuộn bay về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

“?” Nhiên Đăng Đạo Nhân đại kinh thất sắc, hoàn toàn không ngờ Khương Tử Nha lại có pháp bảo như vậy.

Càn Khôn Xích bị thần sa đánh trúng, lập tức bị đánh bay.

Nhiên Đăng Đạo Nhân căn bản không kịp tế xuất pháp bảo khác, bị thần sa quấn lấy, lập tức cảm thấy pháp lực của mình mất hết.

“Pháp lực của ta! ...

Hồng Vân Hồ Lô?

Ngươi từ đâu mà có?” Nhiên Đăng Đạo Nhân đại nộ, nói.

“Ta từ đâu mà có, không cần nói cho ngươi biết!” Khương Tử Nha lạnh lùng nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân, nói: “Nhiên Đăng, hôm nay ta vốn có thể lấy mạng ngươi, nhưng nhìn vào tình nghĩa bốn mươi năm, ta liền tha cho ngươi một mạng.

Nhưng từ nay về sau, ta và Xiển Giáo không còn bất kỳ liên quan nào nữa!” “Ngươi!” Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngờ Khương Tử Nha lại nói ra những lời như vậy, lời đó chính là những gì y vừa nói.

Chỉ là hiện tại pháp lực trên người Nhiên Đăng Đạo Nhân đã mất hết, y cũng biết, không có cách nào đối phó Khương Tử Nha nữa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Tử Nha rời đi.

Chuyện này, nhất định phải trở về báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân trở về, liền kể lại chuyện này cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, sắc mặt hơi đổi: “Khương Tử Nha quả nhiên đã phản bội Xiển Giáo ta!” “Sư tôn, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

“Không cần để ý, hắn có lợi hại đến mấy, cũng không thể đối phó được những người Tiệt Giáo kia.

Hiện tại Thân Công Báo đã đi thỉnh đệ tử Tiệt Giáo đối phó Khương Tử Nha, cứ để hắn đi vậy!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Sư tôn, Địa Phủ có ra tay ngăn cản không?” Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

“Địa Phủ?

Nếu ra tay, liền sẽ dính phải Vô Lượng Kiếp.

Đến lúc đó, Địa Phủ há dám làm vậy?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói.

Sau khi Khương Tử Nha trở về Tây Kỳ, Na Tra, Dương Tiễn đều muốn từ biệt Khương Tử Nha.

“Sư thúc, hai chúng ta nhận lệnh của Sư tôn, bảo phải lập tức rút khỏi Tây Kỳ.

Chương 310

Trận chiến này hai chúng ta e rằng không thể tham dự được nữa!" Na Tra nói.

"Thôi vậy, sau này nếu gặp lại, e rằng chúng ta đã là địch nhân rồi!" Chỉ nghe Khương Tử Nha thở dài nói.

"Nếu sau này thật sự là địch, thì ai về phe nấy, Sư thúc cứ việc buông tay đại chiến, không cần cố kỵ tình nghĩa ngày hôm nay!" Dương Tiễn nói.

"Ta cũng vậy!" Khương Tử Nha đáp.

Khương Tử Nha nhìn về phía Lôi Chấn Tử, nói: "Lôi Chấn Tử, còn ngươi thì sao?" "Ta tuy là người của Xiển Giáo, nhưng phụ thân ta là Tây Bá Hầu Cơ Xương, ân phụ lớn hơn ân sư, ta liền ở lại!" Lôi Chấn Tử đáp.

"Tốt, xem ra bên cạnh ta cũng không phải không có một ai!" Khương Tử Nha cười nói.

"Nhưng Thừa tướng, chúng ta không có Xiển Giáo giúp đỡ, làm sao Phạt Trụ?" Lôi Chấn Tử hỏi.

"Ta quả thật cần thỉnh viện binh!" Khương Tử Nha cười nói: "Nhưng không phải hướng Xiển Giáo, mà là hướng Địa Phủ!" "Địa Phủ?" Lôi Chấn Tử kinh ngạc hỏi.

Khương Tử Nha hạ lệnh, tam quân mỗi ngày tế bái Bình Tâm Nương Nương và Vu Mãng Đại Thần, cùng với mười hai Tổ Vu.

Ba ngày sau, tự nhiên sẽ có Thiên binh tương trợ!

Vu Mãng và Hậu Thổ, cùng mười hai Tổ Vu lúc này đều đang bàn bạc chuyện này trong Tổ Vu Miếu.

“Chuyện của Khương Tử Nha đã bại lộ, xem ra hiện tại chính là lúc Vu Tộc ta nhúng tay vào chuyện này!” Hậu Thổ nói.

“Chúng ta nên phái ai đi giúp đỡ Khương Tử Nha đây?” Cộng Công hùng hổ muốn thử sức, hỏi: “Hay là để ta đi gặp gỡ những người Tiệt Giáo kia?” Các Tổ Vu nghe lời Cộng Công, đều khinh bỉ liếc mắt nhìn Cộng Công.

Cộng Công cũng là Đại Thần thượng cổ, giờ lại đi bắt nạt những đệ tử Tiệt Giáo kia, chẳng phải sẽ khiến người khác chê cười sao?

“Cộng Công, rốt cuộc ngươi có muốn mặt mũi nữa không?

Muốn người ta chê cười Vu Tộc ta sao?” Chúc Dung bĩu môi, trào phúng nói.

“Chúng ta là Tổ Vu, hiện tại cũng không phải lúc chúng ta ra tay.

Ta đương nhiên không thể ra tay, nhưng ta có thể để Vu Tộc nhân khác ra tay!” Huyền Minh nói.

“Huyền Minh, ngươi có tiến cử nhân tuyển nào không?” Đế Giang hỏi.

“Có, theo ta được biết, trong Vu Tộc ta, có một vị Đại Vu, cảnh giới của y hẳn là Đại La Kim Tiên Cửu Trọng.

Trong Vu Yêu Đại Chiến, y bị chém đầu, lấy vú làm mắt, rốn làm miệng, vung vũ khí chiến đấu không ngừng nghỉ!” Chỉ nghe Huyền Minh nói.

“Vu Tộc ta lại có người dũng mãnh như vậy sao?” Cộng Công kinh ngạc hỏi.

“Không sai, từng là Đại Vu của bộ lạc Vu Mãng.

Nhưng sau này vì muốn tìm đầu lâu, nên y lang thang khắp nơi, hiện tại thần trí không còn minh mẫn.

Ta cũng không biết hiện tại y rốt cuộc đang ở đâu!" Huyền Minh nói: "Tên của y là Hình Thiên!" "Hình Thiên?" Vu Mãng vừa nghe, trong lòng hơi kinh ngạc.

"Vu Mãng, ngươi biết Hình Thiên sao?" Huyền Minh hỏi.

"Có nghe qua, vậy chuyện tìm người này, cứ giao cho ta đi!" Vu Mãng nói.

"Ngoài ra, ta cần tìm thêm vài vị Đại Vu khác cùng đi phàm gian, hiệp trợ Khương Tử Nha trong Phong Thần Chi Chiến.

Ta thấy Thường Nga cũng khá thích hợp!" Hậu Thổ nói.

"Bình Tâm Nương Nương, chi bằng để ta cũng đi đi!" Cửu Phượng nói: "Ta hiện tại là Ngũ Chuyển Chuẩn Thánh, thực lực yếu hơn các vị Tổ Vu, nhưng nghe nói Triệu Công Minh kia không phải người bình thường, nếu muốn đối phó y, cần ta ra tay!" "Tốt, nếu đã như vậy, thì cứ quyết định vậy!

Cửu Phượng, ngươi hãy dẫn các Đại Vu của Vu Tộc ta đi đến Tây Kỳ, tham dự Phạt Trụ Chi Chiến!" Đế Giang nói.

"Vâng!" Cửu Phượng lập tức đáp.

Khi Cửu Phượng đi đến phàm gian, Hậu Thổ thì thôi diễn vị trí của Hình Thiên.

Chương 311

Hình Thiên năm ngàn năm trước, từng tham dự Vu Yêu Đại Chiến, nhưng hiện tại lại mất tích.

Hình Thiên hiện tại đang ở đâu?

Đất Ba Thục.

Nơi đây đã giáng lâm không ít tiên nhân, những tiên nhân này có cả Yêu Tộc, cũng có một số tiên nhân bình thường, đắc đạo thành tiên.

Nhưng hiện tại Thiên Đình chưa ổn định, giữa Tiên và Phàm không có quá nhiều khác biệt.

Không ít tiên nhân đều cư trú ở phàm gian, có một số tiên nhân có trí tuệ thì sẽ đi tìm đạo thủ của những lăng mộ cường giả, một là có thể đạt được một số pháp bảo quý giá, hai là nếu đào mộ Đại Vu, Đại Yêu, có thể dùng xương cốt của họ luyện hóa thành pháp bảo.

Bên trong đất Ba Thục cũng thường xuyên có cường giả vẫn lạc, đặc biệt gần đây, có tiên nhân nghe nói nơi đây xuất hiện một tồn tại cường đại, người đó không đầu, nhưng dũng mãnh vô song.

Nhưng vị Đại Năng này dường như đã chọc giận Thiên Đạo, trăm năm trước liền bị Thiên Lôi đánh chết!

Các tiên nhân ở đó đương nhiên muốn tìm kiếm tung tích của Đại Năng này, nếu có thể tìm được, chỉ cần tìm thấy thi thể của Đại Năng này, cũng có thể mang lại không ít lợi ích.

Một mảnh đất Ba Thục đã bị người ta đào ba tấc đất cũng không tìm thấy, lúc này, có người lại phát hiện ra một thi thể cự nhân.

Các tiên nhân ở đó có đến vài ngàn người, đa phần đều là nhân vật cấp bậc Địa Tiên, Thiên Tiên, tụ tập trong một cái hố lớn.

Cái hố lớn này do một nhân vật cấp bậc Thiên Tiên sử dụng pháp bảo đào ra, chỉ thấy cự nhân đó cao vài vạn trượng.

Thân thể cự nhân kiên ngạnh vô cùng, pháp bảo bình thường thậm chí tiên khí cũng không thể làm tổn thương được da thịt cự nhân.

"Nhìn xem, cự nhân này không đầu, lấy vú làm mắt, rốn làm miệng, là quái vật sao?" "Tay trái y cầm khiên, tay phải cầm búa, hai kiện này khẳng định cũng là chí bảo rồi!" "Loại cự nhân này, chỉ có Thượng Cổ Hồng Hoang mới tồn tại.

Nếu ta có thể lấy được xương cốt để luyện chế pháp bảo, nhất định cũng có thể luyện chế ra pháp bảo cấp bậc tiên khí!" Trong mắt các tiên nhân ở đó tràn đầy tham lam và dục vọng.

Trong mắt họ, một pho cự nhân này, đơn giản là một kho báu lớn, chỉ cần có thể đoạt được cự nhân, lần này sẽ phát tài rồi!

Có người nhịn không được ra tay, có người dẫn đầu, những người khác cũng lập tức ra tay.

Chỉ thấy vài ngàn kiện pháp bảo đồng thời tế xuất, chém về phía cự nhân đó.

Cự nhân vốn đang trong giấc ngủ say, lúc này, đôi mắt đó chợt mở ra, rốn y phát ra một tiếng gào thét: "Vì Vu Tộc, vì Tổ Vu Vu Mãng, giết!" Giết!

Trong chốc lát, xung quanh Hình Thiên bộc phát ra từng trận sát khí, luồng sát khí khủng bố đó, thậm chí chấn nát một số tiên nhân xung quanh thành phấn vụn.

Hình Thiên có thực lực Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, có lẽ cảnh giới của y không cao, nhưng thực lực, quả thật cường đại!

Các tiên nhân ở đó vừa thấy cự nhân đứng dậy trở lại, cảm thấy cực kỳ khủng cụ.

Công kích pháp bảo của họ không có chút tác dụng nào đối với cự nhân, cự nhân chỉ cần vung cự phủ, liền có thể chém giết mấy chục tiên nhân.

"Giết!

Giết!

Giết!" Cự nhân đó lớn tiếng rống lên.

Các tiên nhân ở đó từ vài ngàn người biến thành vài trăm, rồi lại biến thành vài chục, trong mắt họ tràn đầy vẻ khủng cụ.

Lúc này, chỉ thấy một đạo nhân ảnh lại xuất hiện trên không trung, người đó chính là Vu Mãng.

Ánh mắt Vu Mãng rơi xuống người cự nhân, thấy cự nhân quả thật giống như trong truyền thuyết, lấy vú làm mắt, rốn làm miệng, tay vung khiên búa!

Hình Thiên vốn đã chết, nhưng chiến ý không ngừng, tiềm lực của Hình Thiên, dường như cũng không chỉ đơn giản như vậy!

Thấy Vu Mãng xuất hiện, chúng tiên nhân lập tức quỳ xuống trước mặt Vu Mãng.

"Đại Tiên che chở, Đại Tiên che chở!" "Cầu Đại Tiên cứu mạng chúng ta!" "Cự nhân này sát nghiệt sâu nặng, Đại Tiên xin ra tay!" Những tiên nhân đó vừa dập đầu hướng Vu Mãng vừa kêu la.

Nhưng Vu Mãng không có ý định để tâm.

Chương 312

Những việc mà các tiên nhân này vừa làm, Vu Mãng đều biết rõ.

Vu Mãng cũng không phải người mềm lòng, sống chết của những người này, sao hắn lại để ý?

Vu Mãng càng thêm hiếu kỳ với Hình Thiên trước mặt!

Muốn chế phục Hình Thiên, đương nhiên có thể dễ dàng làm được.

Nhưng muốn Hình Thiên khôi phục thần trí, e rằng không dễ dàng.

Hình Thiên dường như cũng phát hiện ra Vu Mãng, chỉ thấy y ngây người nhìn chằm chằm Vu Mãng.

Sau một khắc, Hình Thiên đột nhiên quỳ một gối trước mặt Vu Mãng, hô lên: "Chiến Ma Hình Thiên, bái kiến Vu Mãng Tổ Vu!" Các tiên nhân ở đó đương nhiên nghe danh Tổ Vu Vu Mãng, không ngờ một nam tử có ngoại hình thanh niên trước mặt, lại chính là Tổ Vu Vu Mãng!

Cự nhân trước mặt, đã quỳ xuống trước Vu Mãng!

Cự nhân này rõ ràng không phải người bình thường, không chừng là Hồng Hoang Ma Thần, lại quỳ xuống trước Vu Mãng!

Trong mắt cự nhân tràn đầy vẻ tôn sùng, rõ ràng đối với thanh niên trước mặt tràn đầy sự kính trọng.

"Chiến Ma Hình Thiên?

Tốt, xem ra ngươi đã tỉnh táo rồi!" Vu Mãng mỉm cười nói.

"Đúng vậy, Vu Mãng Tổ Vu, ta vì Vu Tộc mà chiến, cũng vì Tổ Vu mà chiến, ta đã rõ mọi chuyện rồi!" Hình Thiên đáp.

“Ta có việc cần làm, xử lý xong chuyện ở đây, ta sẽ đi!” Vu Mãng nói.

“Vâng!” Hình Thiên đáp.

Giây tiếp theo, trong mắt Hình Thiên lộ ra sát ý nồng đậm, y lại vung búa về phía những tiên nhân kia.

Các tiên nhân ở đó, không một ai có thể sống sót.

Thực lực Hình Thiên có thể lại tiến bộ, đáng tiếc, dường như đã lãng phí năm ngàn năm thời gian, nếu không hiện tại thực lực đã vượt Khoa Phụ!

Vu Mãng giao nhiệm vụ cho Hình Thiên là đi hỗ trợ Khương Tử Nha, thảo phạt Trụ Vương, đương nhiên, đó là mục đích trên danh nghĩa!

Trên thực tế, Vu Mãng muốn Hình Thiên đồ sát sạch sẽ các đệ tử Tiệt Giáo!

Hình Thiên đi đến Tây Kỳ, hội hợp với Khoa Phụ, Cửu Phượng.

Ngoài ra, còn có mấy chục cường giả Vu Tộc đi cùng.

Tứ Ma Cửu Long Đảo hiện tại đã không còn kiên nhẫn.

Tứ Ma Cửu Long Đảo lần lượt là Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá.

Bốn người này trên tay đều sở hữu Hậu Thiên Linh Bảo, thực lực đều là cấp bậc Kim Tiên.

Bốn người này đã ở đây một tháng, chờ đợi lâu như vậy, cũng không thấy Khương Tử Nha xuất chiến, sớm đã không còn kiên nhẫn.

Hiện tại vừa thấy Khương Tử Nha và Lôi Chấn Tử, Dương Sâm lập tức rống lên: “Ta là Dương Sâm, một trong Tứ Thánh Cửu Long Đảo, ai dám giao chiến với ta!” Dưới háng Dương Sâm là một con cự

thú Toan Nghê, đây là dị thú Hồng Hoang, hiện tại trở thành tọa kỵ của Dương Sâm, có thể thấy được, thực lực không yếu.

"Ta!" Chỉ thấy lúc này, Lôi Chấn Tử tiến lên một bước, nói: "Ta là con trai thứ một trăm của Cơ Xương, Lôi Chấn Tử, hôm nay xem ta chém ngươi dưới ngựa!" Lôi Chấn Tử tay nắm một cây côn vàng, chỉ thấy khi vung cây côn đó, xuất hiện từng trận âm thanh phong lôi.

Pháp bảo của Lôi Chấn Tử tên là Phong Lôi Hoàng Kim Côn, cũng là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực phi phàm, thêm vào đó hắn còn sở hữu Phong Lôi Song Dực, có thể chiêu phong, dẫn lôi.

Lôi Chấn Tử vừa xuất trận, đã đại chiến một phen với Dương Sâm.

Thực lực hai người không chênh lệch là bao, nhưng Dương Sâm sở hữu một viên bảo châu, bảo châu đó tên là Khai Thiên Châu.

Khai Thiên Châu vừa vung ra, lập tức đánh trúng Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử cả người bay ngược ra ngoài.

Ngực lõm xuống, Lôi Chấn Tử thổ huyết, hôn mê bất tỉnh.

Chương 313

"Ha ha, Lôi Chấn Tử, xem ra ngươi cũng chỉ có thế thôi!" Chỉ nghe Dương Sâm cười lớn nói: "Còn ai dám giao chiến với ta?" Khương Tử Nha nhíu mày, sai người mang Lôi Chấn Tử đi, sau đó mới nói: "Không biết vị Đại Tiên nào, nguyện ý đi chém Dương Sâm kia dưới ngựa?" Cửu Phượng nhìn Vu nhân phía sau mình một cái, nhàn nhạt nói: "Vu Phong, ngươi đi đi!" Vu Phong là một Vu nhân Kim Tiên Cửu Trọng, thực lực trong số các Vu nhân ở đây không quá mạnh, nhưng cũng không yếu.

Cửu Phượng cũng không cần để người cấp bậc Đại La Kim Tiên ra tay, chỉ cần để Vu nhân cấp bậc Kim Tiên động thủ là đủ rồi.

"Vâng!" Vu Phong cũng không nói lời thừa, sải bước lớn đi về phía trước.

"Ngươi là ai?

Dương Sâm ta không giết kẻ vô danh, không muốn chết thì lập tức cút!" Dương Sâm lớn tiếng quát.

"Địa Phủ, Vu Phong!" Vu Phong đáp.

"Người Địa Phủ?

Quả nhiên Khương Tử Nha đã phản bội Xiển Giáo, thỉnh người Địa Phủ ra tay?

Tốt, ta muốn xem thực lực của Vu Tộc các ngươi!" Dương Sâm lạnh lùng cười một tiếng, chỉ thấy con Toan Nghê kia nhảy một cái, vồ về phía Vu Phong.

Vu Phong tay nắm búa, một búa bổ vào Dương Sâm.

"Mắc mưu rồi!" Dương Sâm cười lớn, Khai Thiên Châu trên tay

ném về phía Vu Phong.

Nhưng Dương Sâm lại phát hiện, Vu Phong hoàn toàn không có ý định phòng ngự.

Vu Phong lớn tiếng rống lên: "Vu Mãng Tổ Vu phù hộ ta!" Trên người Vu Phong, xuất hiện một luồng huyết khí.

Vu Phong dùng nhục thân cứng rắn chịu một viên Khai Thiên Châu của Dương Sâm, sau đó Vu Phong một búa chém về phía Dương Sâm.

Dương Sâm cảm thấy không ổn, lập tức bỏ lại Toan Nghê, thân thể đột nhiên bay vút lên không.

Thân thể con Toan Nghê đó bị chiếc búa kia chém thẳng thành hai nửa.

Dương Sâm nhìn về phía Vu Phong, phát hiện trên ngực Vu Phong có một lỗ máu, chính là vết thương do Khai Thiên Châu đánh trúng Vu Phong vừa rồi.

Nhưng Dương Sâm hiện tại lại không hề vui vẻ chút nào.

Dương Sâm nhìn vết thương trên người Vu Phong, nó đang khôi phục, khôi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lực khôi phục?

Nếu là người khác, dùng nhục thân chịu công kích của Khai Thiên Châu, há lại chỉ để lại một lỗ máu?

Vừa rồi Lôi Chấn Tử vai chịu một đòn, Khai Thiên Châu đã xuyên thủng thân thể y!

Hiện tại lại chỉ có thể gây ra vết thương nhẹ như vậy cho Vu Phong sao?

"Giết!" Vu Phong xông về phía Dương Sâm, một búa bổ vào y.

“Dừng tay!” Dương Sâm lớn tiếng kêu lên.

Giây tiếp theo, Dương Sâm từ đầu trở xuống, thân thể bị chém thành hai nửa.

Nguyên thần Dương Sâm trực tiếp bay đi, bay về Phong Thần Đài phía sau Tây Kỳ.

Chết rồi!

Dương Sâm chết, cứ như trò đùa vậy, điều này khiến ba người còn lại của Cửu Long Đảo nổi trận lôi đình.

Lúc này Khương Tử Nha cũng bị kinh ngạc: “Vu Phong là sao vậy?” “Kể từ khi danh tiếng của Vu Mãng lan rộng, Vu Tộc ta liền thịnh hành loại phong cách chiến đấu này, lấy thương đổi thương, có thể triệu hoán Bàn Cổ huyết khí ra, chỉ cần không phải Tiên Thiên Linh Bảo, đều khó có thể làm bị thương được!” Cửu Phượng có chút buồn bực nói.

Kiểu chiến đấu cứng rắn như hán tử này, thật sự khiến Cửu Phượng có chút đau đầu.

Rõ ràng Vu Phong lẽ ra có thể né tránh một đòn công kích, không bị thương.

Nhưng vì một câu nói mà Vu Mãng truyền ra, khiến Vu Tộc không còn cố kỵ việc bị thương nữa.

Chương 314

"Vết thương của nam nhân là huy chương!" May mắn là, chỉ cần Vu Tộc nhân hô tên Vu Mãng, liền có thể dẫn phát Bàn Cổ huyết khí, như vậy mới không đến nỗi khiến Vu Tộc tổn thất thảm trọng.

"Ta là Cao Hữu Càn của Cửu Long Đảo!" Một nam tử cười báo hoa nói.

"Ta là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo!" Nam tử cười con vật nanh vuốt lớn tiếng quát.

"Còn có ta, Vương Ma của Cửu Long Đảo, hôm nay muốn báo thù cho Dương Sâm đạo hữu!" Một nam nhân cười dị thú Bệ Ngạn tiến lên.

Ba người này, chính là ba ma còn lại của Cửu Long Đảo, đã ra tay.

"Cùng lên đi!" Vu Phong lớn tiếng nói.

Lời Vu Phong vừa dứt, liền trực tiếp xông ra ngoài.

Đối mặt với ba người, Vu Phong trực tiếp lao tới.

Tam Ma Cửu Long Đảo dường như cảm thấy bị khinh thường, lập tức tế xuất pháp bảo.

Chỉ thấy Vương Ma tay nắm một thanh bảo kiếm, chém về phía Vu Phong.

Cùng lúc đó, Lý Hưng Bá tế xuất một viên châu tử, ném về phía Vu Phong.

Viên châu tử này tên là Phách Địa Châu, cũng là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực tương đối cường đại.

Cao Hữu Càn đồng thời tế xuất một viên châu tử, viên châu này

tên là Hỗn Nguyên Châu, sức mạnh của châu tử cực kỳ cường đại, cũng ném về phía Vu Phong.

Nhưng Vu Phong dường như hoàn toàn không nhìn ba đạo công kích đó, trực tiếp xông lên, một búa chém về phía Vương Ma.

Kiểu chiến đấu thô bạo này, không chỉ Khương Tử Nha, ngay cả quân nhân Thành Thang cũng bị kinh ngạc.

Vu Phong này thật sự không sợ chết, trên người Vu Phong cứng rắn chịu ba đòn công kích của ba người, nhưng Vu Phong đồng thời cũng một búa chém về phía Vương Ma.

Vương Ma hoàn toàn không ngờ Vu Phong lại hung hãn đến vậy, kiếm của y chặn trước mặt, nhưng búa của Vu Phong, không phải vũ khí bình thường, được chế tạo từ xương cốt Yêu Thần, uy lực có thể sánh với Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Kiếm của Vương Ma, căn bản không thể chống đỡ nổi một búa của Vu Phong!

Thân thể Vu Phong có vài chỗ nổ tung, nhưng một búa đó, cũng chém Vương Ma thành hai nửa.

Vương Ma cũng không ngờ, lại bị người ta giải quyết bằng cách này!

Vương Ma, chết rồi!

Vương Ma vừa chết, nguyên thần lập tức bay đi.

Vương Ma là người thứ hai trong Tứ Ma Cửu Long Đảo chết, hai người còn lại đều có chút kiêng dè.

Pháp bảo của họ oanh kích lên người Vu Phong, tuy có thể khiến Vu Phong bị thương, nhưng Vu Phong lại có thể nhanh chóng khôi phục, không chỉ vậy.

Vu Phong càng chiến càng dũng mãnh, lại một lần nữa giơ búa chém về phía Cao Hữu Càn.

Cao Hữu Càn vừa kinh vừa giận, Hỗn Nguyên Bảo Châu trên tay y lại kích về phía Vu Phong.

Vu Phong nhìn Hỗn Nguyên Châu một cái, một búa chém tới, Hỗn Nguyên Bảo Châu lập tức bị chém thành hai nửa.

Đồng dạng bị chém thành hai nửa, có cả Cao Hữu Càn và tọa kỵ Hoa Ban Báo!

Hoa Ban Báo phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể bị chém thành đôi.

Người cuối cùng là Lý Hưng Bá, y thấy tình hình không ổn liền muốn đào tẩu, nhưng Vu Phong lập tức đuổi theo, không chút ý tứ buông tha Lý Hưng Bá.

Tuy rằng Lý Hưng Bá có tọa kỵ Tranh Nanh, cũng là một dị thú, nhưng giờ đây mọi người lại phát hiện, bốn chân của tọa kỵ Tranh Nanh không chạy nhanh bằng hai chân của Vu Phong.

"Chạy đi đâu?

Mau ở lại cho ta!" Vu Phong vung đại phủ, chém về phía Lý Hưng Bá.

Chương 315

Lý Hưng Bá bỏ tọa kỵ mà chạy, Tranh Nanh cũng bị Vu Phong một búa chém thành hai nửa, không kịp phát ra tiếng kêu thảm nào.

Lý Hưng Bá lập tức trốn về hướng quân đội Thành Thang, chỉ thấy Vu Phong phía sau tựa như một kẻ điên, vồ lấy Lý Hưng Bá.

"Cứu ta, Triệu sư huynh, cứu ta!" Lý Hưng Bá vội vàng kêu lên.

Triệu Công Minh biết Cửu Long Đảo Tứ Ma là người của Tiệt Giáo, thấy Lý Hưng Bá bị truy sát, tự nhiên phải ra tay.

Triệu Công Minh vừa tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Chỉ thấy những viên châu đó phóng ra hào quang ngũ sắc, đánh về phía Vu Phong.

"Triệu Công Minh, trận chiến này không nên do ngươi nhúng tay!" Khương Tử Nha nói, tế ra Hồng Vân Hồ Lô, chỉ thấy Hồng Vân Thần Sa lập tức cuồn cuộn đổ về phía hai mươi bốn viên châu.

Định Hải Châu có hai mươi bốn viên, nối liền thành một chuỗi, được Tiệt Giáo Thánh nhân Thông Thiên Giáo Chủ ban tặng cho Triệu Công Minh sử dụng, đây là bảo vật cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cấp bậc của Hồng Vân Hồ Lô cũng không hề kém cạnh, giờ đây Hồng Vân Hồ Lô và hai mươi bốn viên Định Hải Châu vừa tiếp xúc, lập tức bùng phát ra một đạo hồng quang.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu bị chặn lại, Vu Phong tự nhiên không khách khí, một búa, trước mặt Tiệt Giáo môn nhân, chém Lý Hưng Bá thành hai nửa.

Nguyên thần của Lý Hưng Bá cũng bay đi, trận chiến ngày hôm

nay, Cửu Long Đảo Tứ Ma đã bị một mình Vu Phong chém giết.

Vu Phong hô lớn: "Tạ tạ Vu Mãng Tổ Vu phù hộ ta!" Vu Mãng đã trở thành tín ngưỡng của Vu tộc, chỉ cần là người Vu tộc, đều sẽ sùng bái Vu Mãng!

Hiện tại Vu Phong cũng là một trong số đó, Cửu Phượng nhìn thấy, cũng gật gật đầu.

Thực lực của Vu Phong quả thật không tệ, chỉ là quá lỗ mãng một chút.

Nhưng Vu tộc hiện tại, e rằng tìm một người lý trí cũng không dễ dàng.

Quân Thành Thang lập tức thu binh, cũng phải chỉnh đốn lại.

Quân Thành Thang rút lui, Cửu Phượng cùng những người khác tự nhiên sẽ không ở lại.

Cửu Phượng cũng khá tò mò về Phong Thần Đài và Phong Ma Đài, vì vậy liền cùng Khương Tử Nha đi xem.

Khương Tử Nha chỉ vào một tế đàn cao khoảng mười trượng, nói: "Cửu Phượng sư thúc, đây chính là Phong Thần Đài!" "Phong Thần Đài xây dựng quả thật hùng vĩ!" Cửu Phượng nói, "Vậy còn cái thiên trụ bên cạnh kia là gì?" Cửu Phượng nhìn về phía cái đài không biết cao bao nhiêu trượng bên cạnh Phong Thần Đài.

Cái đài kia cao hơn Phong Thần Đài rất nhiều, Cửu Phượng nhìn một lượt, cũng không thấy đỉnh đài.

"Không phải thiên trụ, đó là Phong Ma Đài!" Khương Tử Nha đáp, "Sư tôn có lệnh, Phong Ma Đài phải cao gấp vạn lần Phong Thần Đài, cho nên Phong Ma Đài cao mười vạn trượng!" "……" Cửu Phượng nghe lời Khương Tử Nha, sắc mặt rõ ràng trở nên cổ quái.

Vu Mãng quả thực quá kiêu ngạo, nhưng lạ thay những việc Vu Mãng làm lại không có gì sai.

Cửu Phượng phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy trên tế đàn giữa không trung, hình như có bốn đạo quang mang xuất hiện.

"Đó chẳng phải Cửu Long Đảo Tứ Ma sao?

Nguyên thần lại ở đây?" Khương Tử Nha đầy thắc mắc.

Cửu Phượng cũng hiếu kỳ, hỏi: "Vì sao những nguyên thần này lại ở bên ngoài Phong Ma Đài?" "Ta cũng không biết, ta có thể hỏi!" Khương Tử Nha thành tâm thành ý hỏi: "Sư tôn ở trên, xin hỏi Cửu Long Đảo Tứ Ma vì sao không thể tiến vào Phong Ma Đài?" "Cửu Long Đảo Tứ Ma?

Không xứng nhập Phong Ma Bảng!" Không lâu sau, một giọng nói vang vọng khắp bốn phía.

Nguyên thần của Cửu Long Đảo Tứ Ma hiển nhiên cũng nghe thấy giọng nói đó, trong lòng vô cùng uất ức, không ngờ lại bị Địa Phủ ghét bỏ!

Nhưng, thân chết, nguyên thần cũng chỉ có thể tiến vào Phong Thần Bảng hoặc Phong Ma Bảng mà thôi!

Phong Thần Bảng hiện tại rõ ràng thua kém Phong Ma Bảng rất nhiều, chẳng phải Phong Thần Bảng chỉ cao mười trượng, Phong Ma Bảng lại cao mười vạn trượng sao?

Không chỉ như vậy, tin tức Thiên Đình bị một mình Vu Mãng diệt cũng đã truyền khắp Tam Giới.

Hạo Thiên, rõ ràng không có tiền đồ bằng Vu Mãng, dù sao Vu Mãng còn không sợ cả Thánh nhân.

Chỉ là hiện tại, Cửu Long Đảo Tứ Ma rõ ràng không còn cơ hội

gia nhập Địa Phủ nữa.

Chương 316

Chỉ có thể tiến vào Phong Thần Đài, chỉ thấy trên Phong Thần Đài, tên của bốn người lập tức xuất hiện trên Phong Thần Bảng.

Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá!

Từ nay về sau, bốn người này sẽ không còn tự do, sẽ trở thành một thành viên của Thiên Đình.

Trở thành thủ hạ của Hạo Thiên!

Một trận Phong Thần Chi Chiến, chỉ mới bắt đầu mà thôi!

Triệu Công Minh hiển nhiên không ngờ rằng Vu tộc Địa Phủ cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Thực lực của Vu tộc quá cường đại, trận chiến đầu tiên đã có thể diệt Cửu Long Đảo Tứ Ma!

Trong quân doanh Thành Thang.

"Vu tộc Địa Phủ quá kiêu ngạo, căn bản không để Tiệt Giáo ta vào mắt!" Triệu Công Minh giận dữ nói.

"Kể từ khi Vu tộc nhúng tay vào trận chiến này, thì cũng không phải sẽ không chết.

Phạm phải sát kiếp, ta vẫn có thể giết chết!" Một trong Thập Thiên Quân nói.

Thập Thiên Quân này, mỗi người đều sáng tạo một trận pháp, uy lực của trận pháp do họ sáng tạo vô cùng mạnh mẽ.

Nếu liên hợp lại, mười người có tự tin có thể bố trí ra trận pháp có thể sánh ngang với Thập Đại Sát Trận Hồng Hoang!

Vì vậy, một bộ trận pháp, tên là Thập Tuyệt Trận!

Trận pháp do mười trận pháp bố trí thành, uy lực vô cùng lớn, với uy lực của trận pháp này, quả thật phi phàm.

Người trước mặt này tên là Tần Hoàn Thiên Quân, y cũng là thủ lĩnh của Thập Thiên Quân, có thực lực Đại La Kim Tiên nhất trọng, thực lực của chín Thiên Quân còn lại cũng không kém là bao.

"Tần Hoàn Thiên Quân, ngươi thật sự có nắm chắc có thể đối phó Vu tộc này sao?" Triệu Công Minh hỏi.

"Triệu sư huynh yên tâm, ta nhất định làm được!" Tần Hoàn Thiên Quân nói.

Các Thiên Quân khác cũng lập tức đáp: "Chúng ta nhất định sẽ khiến những man nhân Địa Phủ đó hối hận!" Địa Phủ toàn là Vu tộc, những Vu tộc này trong mắt các Tiên nhân đều là chủng tộc không thể khai hóa, đặc biệt là đệ tử của Thánh nhân, tự cho mình là cao hơn một bậc, căn bản không để Vu tộc vào mắt.

Hiện tại Vu tộc dám nhúng tay vào trận chiến phạt Trụ này, các Tiên nhân Tiệt Giáo tự nhiên không có hảo cảm, nhưng đệ tử của Thánh nhân, là Đạo môn chính thống!

Hiện tại mười vị Thiên Quân ra tay, tự nhiên sẽ không khách khí.

Hiện tại trong quân Thành Thang, người chủ trì đại cục chính là Văn Trọng Thái Sư.

Văn Thái Sư có tọa kỵ Mặc Kỳ Lân, trên tay có Hậu Thiên Linh Bảo Thư Hùng Song Tiên, uy lực vô cùng, cũng là Thái Sư của Thành Thang, một trung thần đáng kính.

Đáng tiếc, hiện tại Trụ Vương vô đạo, sau khi Đát Kỷ nhập cung càng tệ hơn, dân oán tứ phía, Văn Trọng cũng lực bất tòng tâm.

Lần này Văn Trọng đích thân đến đây, là để thảo phạt Tây Kỳ, vừa hay gặp Triệu Công Minh cùng các đệ tử Tiệt Giáo giúp đỡ, tự nhiên

vô cùng vui mừng.

Đáng tiếc, trận chiến đầu tiên đã kết thúc với sự đại bại của Cửu Long Đảo Tứ Ma.

Hiện tại Thập Thiên Quân tự cáo phấn dũng, Văn Trọng tự nhiên sẽ vô cùng vui mừng.

Xem ra, Văn Trọng nói: "Nếu đã như vậy, thì xin nhờ Thập Thiên Quân!" Ngày thứ hai, Thập Thiên Quân đã bày ra mười trận pháp, chỉ nghe Tần Hoàn hô lớn: "Tây Kỳ nghe đây, ta là Tần Hoàn, một trong Thập Thiên Quân của Tiệt Giáo, hôm nay ta bày ra Thập Tuyệt Trận ở đây, bọn ngươi dám vào trận không?" "Thập Tuyệt Trận?" Khương Tử Nha nghe xong, sắc mặt hơi biến.

"Thừa tướng, Thập Tuyệt Trận lợi hại không?" Khoa Phụ hỏi.

"Thập Tuyệt Trận ta cũng chỉ lướt qua tai nghe, Thập Tuyệt Trận do Thập Thiên Quân bố trí, trong đó: Thiên Tuyệt Trận, người bố trí là Tần Hoàn.

Địa Liệt Trận, người bố trí là Triệu Giang.

Phong Hống Trận, người bố trí là Đổng Toàn.

Hàn Băng Trận, người bố trí là Viên Giác.

Chương 317

Kim Quang Trận, người bố trí là Kim Quang Thánh Mẫu.

Hóa Huyết Trận, người bố trí là Tôn Lương.

Liệt Diễm Trận, người bố trí là Bạch Lễ.

Lạc Phách Trận, người bố trí là Diêu Tân.

Hồng Sa Trận, người bố trí là Trương Thiệu.

Thập Thiên Quân mỗi người đều có thực lực Đại La Kim Tiên nhất trọng, trận pháp do họ bố trí uy lực cũng rất mạnh mẽ, nếu ta muốn phá trận, e rằng không dễ!" "Có gì khó khăn?

Để ta ra tay đi!" Chỉ thấy một người không đầu bước ra nói.

Thấy người này xuất hiện, những người xung quanh đều giật mình, chỉ thấy người này lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng, hai tay cầm khiên và rìu, tuy không đầu nhưng lại có thể nói và nhìn!

Người này, chính là Chiến Ma Hình Thiên!

Hình Thiên tuy chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lại có thực lực Đại La Kim Tiên cửu trọng, nhục thân kinh người.

Nếu không phải năm đó gặp Yêu Thần, căn bản không thể chém được đầu của y.

Đầu bị chém rồi, Hình Thiên cũng không sợ, ý chí chiến đấu không ngừng, vì vậy mới được gọi là Chiến Ma!

Hiện tại Hình Thiên bước ra, hô lớn: "Ta là Chiến Ma Hình Thiên của Vu tộc, Thập Tuyệt Trận, ở đâu?" "Vào trận!" Tần Hoàn lập tức nói.

Chỉ thấy không gian trước mặt bị bóp méo, một Thập Tuyệt Trận

do mười trận pháp bố trí thành, hiện tại mười trận pháp này lại liên hợp thành một Thập Tuyệt Trận, uy lực cực lớn!

Trong Thập Tuyệt Trận này, có bao gồm sát trận, huyễn trận, có trận pháp có thể thương tổn nguyên thần đối phương, có trận pháp có thể sát thương nhục thân đối phương!

Bất kể loại nào, đều có uy lực vô cùng mạnh mẽ, hiện tại mười trận pháp đều được bố trí ở một chỗ, uy lực không chỉ mạnh gấp mười lần đơn giản như vậy!

Nhưng Hình Thiên không sợ hãi gì xông thẳng vào, thấy vậy, Khoa Phụ nói: "Cửu Phượng Tổ Vu, Hình Thiên có sao không?" "Sẽ không sao, Thập Tuyệt Trận, không thể giam cầm hắn!" Chỉ nghe Cửu Phượng thản nhiên nói.

"Thật sao?" Khoa Phụ nhìn về phía Thập Tuyệt Trận.

Trong Thập Tuyệt Trận có uy lực vô cùng khủng bố, có thể thấy, Thập Tuyệt Trận không phải là trận pháp bình thường, bên trong bao gồm uy lực của băng, hỏa, phong, thổ… và các loại trận pháp khác, Đại La Kim Tiên tiến vào trong đó, phỏng chừng cũng không dễ chịu.

Hình Thiên tiến vào Thập Tuyệt Trận, nhìn thấy các loại công kích xuất hiện xung quanh, Hình Thiên giơ khiên, tấm khiên đó đột nhiên khuếch đại, biến thành một tấm khiên khổng lồ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hình Thiên một búa chém ra.

Một búa, mang theo uy thế vô cùng khủng bố, một búa chém về một hướng.

Trong hướng đó, đột nhiên xuất hiện một bóng người, bóng người đó chính là chủ nhân của Phong Hống Trận, Đổng Toàn!

Đổng Toàn đại kinh thất sắc, chỉ thấy vừa tế ra một kiện pháp bảo, pháp bảo đó lại căn bản không thể chống đỡ được một búa của

Hình Thiên, tại chỗ bị chém thành hai nửa.

Một búa đó thế không giảm, không chỉ chém hủy pháp bảo mà còn chém xuống Đổng Toàn.

"Không!" Đổng Toàn phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể bị người ta chém thành hai nửa từ đầu xuống dưới.

Vị Thiên Quân đầu tiên, vẫn lạc rồi!

Các trận pháp khác xung quanh lại lần nữa thúc giục trận pháp, các đòn công kích lại lần nữa giáng xuống thân Hình Thiên, chỉ thấy nhục thân của Hình Thiên chịu đựng những đòn công kích đó, trên thân Hình Thiên xuất hiện không ít vết thương, toàn thân đầy thương thế, nhưng lại tử chiến không ngừng.

"A!" Lại một Thiên Quân vẫn lạc.

Lúc này, Diêu Tân, người bố trí Lạc Phách Trận, nói: "Mọi người cố gắng kiên trì, ta lập tức có thể chú sát nguyên thần của Hình Thiên!" Trước mặt Diêu Tân bày một hình nhân bằng cỏ, trên hình nhân viết hai chữ "Hình Thiên", chỉ thấy trên đầu hình nhân đốt ba ngọn đèn, dưới chân đốt bảy ngọn đèn.

Diêu Tân tóc xõa, cầm kiếm, niệm chú, liên tục bái lạy hình nhân.

Diêu Tân mỗi khi bái vài cái, những ngọn đèn xung quanh hình nhân lại tắt đi một ngọn.

Nếu có thể khiến tất cả các ngọn đèn đều tắt, thì có thể đoạt lấy tam hồn thất phách của đối phương.

Chương 318

Trận pháp này, vô cùng ác độc!

Nhưng các Thiên Quân khác, lại liên tiếp tử trận dưới tay Hình Thiên.

Chiến Ma Hình Thiên này, căn bản không cảm giác được vết thương vậy, mỗi lần ra tay, đều có thể phá một trận, chém giết một vị Thiên Quân.

Thập Tuyệt Trận biến thành Cửu Tuyệt Trận, rồi lại biến thành Bát Tuyệt Trận...

Cuối cùng, Thập Tuyệt Trận biến mất, mọi người có thể nhìn thấy chỉ còn lại Diêu Tân đang bái đèn ở đó, hiện tại chỉ còn lại ngọn đèn cuối cùng.

"Thập Tuyệt Trận sắp bị phá rồi sao?" Sắc mặt Văn Trọng biến đổi, "Thương thế trên thân Hình Thiên nặng như vậy, có thể chiến đấu nữa không?" Lúc này, mọi người thấy Hình Thiên xông về phía Diêu Tân, rìu của Hình Thiên giơ cao.

"Chết!" Diêu Tân lại một lần nữa bái lạy, chỉ thấy ngọn đèn cuối cùng trên hình nhân cũng tắt ngấm, Diêu Tân cười lớn, "Tam hồn thất phách của hắn đã bị ta diệt, chết rồi!" Lời của Diêu Tân vừa dứt, đầu của y liền bị một búa của Hình Thiên chém bay đi.

Diêu Tân đến chết cũng không hiểu, vì sao tam hồn thất phách của Hình Thiên đều đã rời đi, mà y vẫn có thể ra tay với mình.

"Tán đi tam hồn thất phách?

Người này e rằng không biết Hình Thiên vừa trở về Vu tộc ta, chưa có nguyên thần sao, không có nguyên thần, tán đi tam hồn thất

phách có tác dụng gì?" Khoa Phụ cười lớn.

Sau khi Diêu Tân Thiên Quân chết, Thập Thiên Quân liền toàn bộ vẫn lạc, tề tề bay về Phong Thần Đài, dù sao Phong Ma Bảng cũng sẽ không cần những phế vật này!

"Có ai muốn chiến với ta?" Hình Thiên gầm lớn.

Hình Thiên toàn thân đầy máu tươi, nhưng vẫn đứng vững không đổ, tựa như một Chiến Thần.

Khí thế này, có thể khiến tất cả mọi người ở đó đều chấn động, thậm chí không dám nhìn thẳng vào Hình Thiên.

"Thật dũng mãnh!" Triệu Công Minh nhìn Hình Thiên trước mặt, kinh hô một tiếng.

"Tạm thời thu binh!" Văn Trọng nói.

Một trận chiến, đã để Hình Thiên lấy một địch mười, chém giết Thập Thiên Quân, có thể nói đại thắng.

Hiện tại Khương Tử Nha trong lòng vô cùng vui mừng, thấy những người Địa Phủ này, mạnh hơn Xiển Giáo nhiều, nói: "Có Vu tộc Địa Phủ ở đây, lần này phạt Trụ có gì khó khăn?" Lời của Khương Tử Nha liền truyền ra ngoài.

Một câu nói, thậm chí truyền đến tai Thân Công Báo.

Thân Công Báo lập tức có kế hoạch.

Thân Công Báo vốn bất mãn việc Khương Tử Nha được Phong Thần Bảng, được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng, vì vậy khắp nơi đối đầu với Khương Tử Nha.

Nhưng hiện tại Khương Tử Nha đã phản bội Xiển Giáo, tự nhiên không cần phải đối địch với Xiển Giáo nữa!

Thân Công Báo đi tìm một người, người này chính là Thái Ất Chân

Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!

"Đạo hữu, xin dừng bước!" Thân Công Báo cưỡi Hắc Điểm Hổ, đuổi kịp Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân nhíu mày, nói: "Thân Công Báo?

Sao ngươi lại ở đây?" "Thái Ất sư huynh, người muốn đi Ngọc Hư Cung sao?" Thân Công Báo hỏi.

Thái Ất Chân Nhân tự nhiên biết Thân Công Báo là ai, Thân Công Báo và y đều là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, chỉ là y không được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích vì tính cách xảo quyệt.

Thân Công Báo sau này vì chuyện của Khương Tử Nha mà phản bội Xiển Giáo, tự nhiên bị Thái Ất Chân Nhân khinh bỉ.

"Đừng gọi ta sư huynh, ngươi không phải môn nhân Xiển Giáo của ta!" Thái Ất Chân Nhân lạnh lùng nói.

"Được thôi, Thái Ất Chân Nhân, thực ra là như thế này, ta nghe Khương Tử Nha hình như đã phản bội Xiển Giáo!" Thân Công Báo cười mị mị nói.

"Thế thì sao?" Thái Ất Chân Nhân hỏi.

"Khương Tử Nha đã liên thủ với Địa Phủ, muốn thảo phạt Trụ Vương!" "Chuyện này ta đã sớm biết!" "Vậy Thái Ất Chân Nhân có biết, Khương Tử Nha nói 'Có Vu tộc Địa Phủ ở đây, lần này phạt Trụ có gì khó khăn?' câu này không!" "Thế thì sao?" "Ý của Khương Tử Nha, là Xiển Giáo thua xa Địa Phủ, tuy rằng Xiển Giáo ban đầu cũng định giúp Cơ Xương phạt Trụ, nhưng thực tế, hiện tại Xiển Giáo lại không bằng Địa Phủ!" "Ngông cuồng, Thân Công Báo, ngươi dám nói Xiển Giáo ta không bằng Địa Phủ?

Những Vu tộc Địa Phủ kia, chẳng qua chỉ là một lũ man nhân chưa khai hóa mà thôi, sao có thể so sánh với Đạo môn chính thống

Xiển Giáo ta?" "Lời này không phải của ta, là của Khương Tử Nha.

Chương 319

Nếu Thái Ất Chân Nhân không tin, có thể đi hỏi, nếu lời này có nửa câu giả dối, thì cứ để đầu Thân Công Báo ta rơi xuống đất!" "Hừ!" Thái Ất Chân Nhân không nói thêm lời vô nghĩa với Thân Công Báo nữa, xoay người rời đi.

Nơi Thái Ất Chân Nhân đi, chính là Ngọc Hư Cung.

Thấy vậy, trên mặt Thân Công Báo lộ ra một nụ cười quỷ dị, biết kế hoạch đã thành công.

Lần này Thái Ất Chân Nhân, nhất định sẽ đi nói chuyện này với các Đại La Kim Tiên Xiển Giáo khác.

Khương Tử Nha, sắp gặp xui xẻo rồi!

Thái Ất Chân Nhân đang đi đến Ngọc Hư Cung.

Lúc này Thập Nhị Kim Tiên đều tụ tập ở đó, cũng đã nghe về chuyện của Khương Tử Nha, cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

"Không ngờ Khương Tử Nha lại nói ra những lời như vậy, quả thực hoàn toàn không coi chúng ta ra gì!" Hoàng Long Chân Nhân nói.

"Không sai, Khương Tử Nha phản bội Xiển Giáo, liên thủ với Địa Phủ, thực sự quá đáng, hiện tại lại vũ nhục Xiển Giáo chúng ta, tội này không thể tha thứ!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói.

"Nếu đã như vậy, ta liền đi gặp những man tộc Địa Phủ này, xem bọn họ có gì lợi hại!" Quảng Thành Tử nói.

Thập Nhị Kim Tiên sau khi thương lượng, lập tức đi đến doanh trại Thành Thang.

Thập Nhị Kim Tiên là mười hai người có thực lực Đại La Kim

Tiên cửu trọng của Xiển Giáo, tuy chưa bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng thực lực cũng không yếu.

Thậm chí có thể đánh bại một Chuẩn Thánh nhất chuyển!

Hiện tại Thập Nhị Kim Tiên xuất hiện, khiến Văn Trọng vô cùng hoan hỉ, Văn Trọng lập tức nói: "Mười hai vị đạo huynh, có muốn giúp đỡ Thành Thang ta không?" "Lần này chúng ta không chỉ giáo huấn kẻ phản bội Xiển Giáo Khương Tử Nha, ta còn muốn cho ngươi xem, rốt cuộc kẻ phản đồ có gì lợi hại!" Quảng Thành Tử nói.

"Nếu là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, thì không cần ta ra tay nữa!" Chỉ nghe Triệu Công Minh nói.

Triệu Công Minh là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, lợi hại hơn Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo nhiều, trên tay có không ít pháp bảo lợi hại.

Hiện tại Triệu Công Minh thấy Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, tự nhiên không cần phải ra tay nữa.

"Triệu đạo hữu không cần ra tay, ta có thể đối phó Khương Tử Nha và Vu tộc!" Quảng Thành Tử nói.

Không lâu sau, liền thấy Dương Tiễn và Na Tra, hai người biết sư tôn của mình đều ở đó, vì vậy đặc biệt đến để quan chiến.

Ngày thứ hai, chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân xuất trận trước tiên, hô lớn: "Khương Tử Nha, ra tiếp lời!" "Thái Ất đạo hữu, có việc gì?" Khương Tử Nha tiến lên, hỏi.

"Khương Tử Nha, chẳng lẽ ngươi không nên gọi ta một tiếng Thái Ất sư huynh sao?" Thái Ất Chân Nhân quát.

"Khương Tử Nha đã không phải môn nhân Xiển Giáo, cùng Thái Ất đạo hữu cũng không phải đồng môn!" Khương Tử Nha đáp.

“Nhưng dù sao cũng từng chịu ơn của Xiển Giáo ta, hôm nay lại vũ nhục Xiển Giáo ta, có biết tội không?” Thái Ất Chân Nhân hỏi.

“Tử Nha không biết, Tử Nha chưa từng vũ nhục Xiển Giáo.

Ngoài ra, Xiển Giáo cũng không truyền đạo ơn huệ cho Tử Nha, Thái Ất đạo nhân, không cần lấy điều này uy hiếp!” Khương Tử Nha thản nhiên nói.

“Ngươi!” Thái Ất Chân Nhân nghe xong, sắc mặt hơi biến.

“Được rồi, Thái Ất sư đệ, không cần nói nhiều, chỉ cần cho kẻ phản đồ biết hậu quả của việc phản bội Xiển Giáo ta là được rồi!” Quảng Thành Tử nói.

“Vâng, sư huynh!” Nghe lời Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân nói, “Ta là Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, kẻ nào dám chiến với ta?” “Ta!” Hình Thiên có chút không kịp chờ đợi xông ra trận.

Đối phương đã không xuất động tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, vậy Khoa Phụ, Cửu Phượng cũng không cần ra tay.

Những vết thương trên thân Hình Thiên, trong một đêm đã khôi phục gần hết.

Người Vu tộc vốn có sức phục hồi vô cùng xuất sắc, huống chi Hình Thiên lại tín phụng Vu Mãng.

Chỉ cần tín phụng Vu Mãng, liền có thể khiến Bàn Cổ huyết khí trong cơ thể tuôn trào.

Có người phát hiện, đối với Vu Mãng, tín ngưỡng càng mãnh liệt, Bàn Cổ huyết khí trong cơ thể càng nồng đậm!

Chương 320

Hình Thiên vốn đã trải qua năm ngàn năm mất trí, nhưng khi nhìn thấy Vu Mãng, y đã tỉnh lại, có thể thấy tín ngưỡng của y đối với Vu Mãng sâu sắc đến nhường nào.

Trong mắt Hình Thiên, Vu Mãng chính là Chiến Thần, Chiến Thần chân chính, cũng là tín ngưỡng của Hình Thiên!

Tín ngưỡng của Hình Thiên đối với Vu Mãng sâu sắc như vậy, sức phục hồi tự nhiên cũng sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại Hình Thiên bước ra, trong mắt y tràn ngập sát cơ.

"Ta, Hình Thiên, muốn chiến với ngươi!" Hình Thiên hô lớn.

"Vu tộc chẳng phải đều là man tộc sao, cũng xứng sánh với Xiển Giáo ta?

Hôm nay ta Thái Ất Chân Nhân liền nói cho ngươi biết, thế nào là Đạo môn chính thống, Xiển Giáo ta, hoàn toàn không giống Vu tộc!" Thái Ất Chân Nhân vừa dứt lời, chỉ thấy tế ra Âm Dương Song Kiếm, đâm về phía Hình Thiên.

Âm Dương Song Kiếm này, là hai kiện pháp bảo cấp bậc hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu song kiếm hợp bích, thậm chí có thể so sánh với trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thái Ất Chân Nhân là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp bảo trên tay tự nhiên sẽ không ít, nhưng y đã tặng không ít Linh Bảo cho Na Tra, hiện tại Âm Dương Song Kiếm trong tay Thái Ất Chân Nhân cùng lúc tế ra.

Song kiếm đồng thời đâm về phía Hình Thiên, Hình Thiên dùng khiên trên tay đỡ song kiếm, nhưng trên khiên xuất hiện từng vết nứt.

Khiên đó được làm từ xương cốt của Yêu Thần, chỉ có uy lực của hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Muốn dùng khiên để chống đỡ công kích của Thái Ất Chân Nhân, gần như là điều không thể!

Hình Thiên biết mình gặp cường địch, không hề dám lơ là, nhưng đồng thời, cũng sẽ không lùi bước!

Hình Thiên giơ cự phủ, chém về phía Thái Ất Chân Nhân trước mặt.

Thái Ất Chân Nhân lạnh lùng nói: "Cố chấp không linh hoạt!" Thái Ất Chân Nhân vung tay, chỉ thấy một cái tráo màu đỏ rực đột nhiên bay ra, bay về phía Hình Thiên, cái tráo màu đỏ rực đó, là một kiện pháp bảo khác của Thái Ất Chân Nhân, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, pháp bảo này là một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao phủ xung quanh Hình Thiên, chỉ thấy xung quanh xuất hiện biển lửa ngập trời, trong khoảnh khắc, chín con Hỏa Long bay ra.

Chín con Hỏa Long đồng thời phun ra lửa, đó là Tam Muội Chân Hỏa, uy lực của lửa này phi phàm, Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể chống đỡ được.

Khương Tử Nha cùng những người khác đại kinh thất sắc, thủ đoạn của Thái Ất Chân Nhân quả thật quá mạnh mẽ, đặc biệt là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, uy lực như vậy, quả thực không phải Đại La Kim Tiên bình thường có thể ứng phó được!

"Cửu Phượng Tổ Vu, cái tráo này uy lực phi phàm, do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng chín con long hồn luyện hóa thành, ban cho Thái Ất Chân Nhân.

Pháp bảo uy lực phi thường mạnh mẽ, Hình Thiên Đại Vu e rằng

không ứng phó nổi!" Khương Tử Nha nói.

"Chưa chắc, thực lực của Hình Thiên, không chỉ đơn giản như vậy!" Cửu Phượng nói.

Hình Thiên năm đó uy danh không nhỏ, tuy là Đại Vu, nhưng lại có thể chém Yêu Thần cấp Chuẩn Thánh dưới ngựa, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến các Tổ Vu ghi nhớ sâu sắc về y.

Hôm nay Hình Thiên muốn chiến với Thái Ất Chân Nhân, nếu chỉ có thực lực như vậy, thì Vu Mãng tìm y về, chẳng phải quá phí sức sao!

Hình Thiên nhìn chín con Kim Long bay lượn xung quanh, phun Tam Muội Chân Hỏa lên thân, chỉ thấy hai mắt y biến thành màu huyết hồng, trên rìu của Hình Thiên, xuất hiện quang mang huyết hồng sắc, Hình Thiên một búa chém về phía Cửu Long Thần Hỏa Tráo trước mặt.

Một búa, dồn toàn bộ huyết khí trên thân Hình Thiên chém ra.

Trước mặt biến thành một đạo phủ quang huyết hồng sắc, chém trúng Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo tựa như đậu phụ, bị chém thành hai nửa.

Hình Thiên phá Thần Hỏa Tráo lao ra, lập tức vồ lấy Thái Ất Chân Nhân.

Chín con Hỏa Long phun Tam Muội Chân Hỏa thiêu Hình Thiên thành màu cháy đen, Hình Thiên bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Hình Thiên lại tựa như không cảm giác được gì, vẫn xông về phía Thái Ất Chân Nhân.

Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân hơi biến, chỉ thấy Âm Dương Song

Kiếm bay về phía Hình Thiên, đồng thời đâm về phía hai mắt Hình Thiên.

Hai mắt Hình Thiên ở trên ngực, mục tiêu của hai thanh kiếm quả thực vô cùng ác độc.

Nếu hiện tại buộc Hình Thiên phải lùi bước, với thương thế mà Hình Thiên đang chịu, Thái Ất Chân Nhân muốn thắng Hình Thiên, có thể dễ dàng làm được.

Chương 321

Nếu Hình Thiên không lùi, hai thanh kiếm sẽ đâm trúng hai mắt của Hình Thiên, Hình Thiên không nhìn thấy gì, cũng chỉ có một con đường chết.

Đòn đánh của Thái Ất Chân Nhân khá hay, nhưng lại xem thường sự gan dạ của Hình Thiên, Hình Thiên không hề có ý tránh né, Âm Dương Song Kiếm đâm trúng hai mắt Hình Thiên, hai mắt Hình Thiên lập tức bị xuyên thủng.

Hình Thiên một búa, cũng chém về phía Thái Ất Chân Nhân.

"Một mãng phu, cũng muốn thắng ta sao?" Đạo bào trên thân Thái Ất Chân Nhân bùng phát ra một đạo kim quang, là pháp bảo bảo mệnh của Thái Ất Chân Nhân, một kiện Hậu Thiên Chí Bảo.

Nhưng lúc này Hình Thiên lại lộ ra một nụ cười lạnh: "Ta là Chiến Ma Hình Thiên, thuộc bộ lạc Vu Mãng, không chiến tử không ngừng!

Giết!" Rìu trên tay Hình Thiên vung ra phía trước, một búa, mang toàn bộ huyết khí còn lại trên thân Hình Thiên, một búa hóa thành màu huyết hồng sắc, trong nháy mắt đã chém trúng Thái Ất Chân Nhân.

Kim quang đạo bào trên thân Thái Ất Chân Nhân trong nháy mắt vỡ nát, không chỉ như vậy, thân thể Thái Ất Chân Nhân cũng bị một búa chém thành hai nửa.

Hình Thiên đứng sừng sững tại chỗ, hai thanh kiếm cắm trên ngực y, vẫn đứng vững không đổ, máu tươi không ngừng chảy ra từ thân y.

Cách Hình Thiên không xa, thân thể Thái Ất Chân Nhân bị chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

Nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân trực tiếp bay về Phong Ma Đài.

Một tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên cửu trọng, quả thật có tư cách trở thành Phong Ma Đài, trở thành nô bộc của Địa Phủ!

"Thái Ất sư đệ!" "Thái Ất sư huynh!" "Sư phụ!" Trong quân Thành Thang, các đệ tử Xiển Giáo ai nấy sắc mặt đại biến.

Sao có thể như vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng nói, môn nhân Xiển Giáo phúc duyên cực sâu, tuyệt đối không thể nhập vào vô lượng kiếp, vậy mà hiện tại Thái Ất Chân Nhân lại chết dưới tay Hình Thiên?

Hình Thiên này cũng quá đáng sợ rồi, quả thực bất chấp mọi giá, cũng phải chém giết Thái Ất Chân Nhân.

Bất kể công kích của Cửu Long Thần Hỏa Tráo hay Âm Dương Song Kiếm, đều có thể giết chết Hình Thiên, nhưng Hình Thiên lại không sợ chết!

"Đáng ghét, man nhân, dám giết Thái Ất sư đệ của ta, nạp mạng!" Quảng Thành Tử đại nộ, chỉ thấy trên tay tế ra một bảo vật, một cái cự ấn, từ trên trời giáng xuống, muốn oanh kích Hình Thiên.

Hình Thiên hiện tại bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu lại bị pháp bảo này đánh lén, chắc chắn sẽ chết!

"Người Xiển Giáo, lại vô sỉ như vậy, không ngờ lại ra tay đánh lén sao?" Khoa Phụ lạnh lùng nói, Đào Mộc Trượng trên tay vung lên, cự ấn đó lập tức bị chấn bay lên trời, rơi xuống bên cạnh Hình Thiên.

"Xiển Giáo nếu còn muốn chiến, thì để ta ra trận!

Ta, Vu tộc, Khoa Phụ!" Chỉ nghe Khoa Phụ hô lớn.

Khoa Phụ vừa bước ra, khí thế trên thân vô cùng khủng bố, trong

khoảnh khắc, khiến mười một Kim Tiên Xiển Giáo khác tâm thần chấn động.

Khoa Phụ, là Đại Vu cấp Chuẩn Thánh!

Khoa Phụ tuy là Chuẩn Thánh tam chuyển, nhưng các Kim Tiên Xiển Giáo trước mặt lại không sợ hãi, bởi vì trên tay họ đều có một số pháp bảo uy lực mạnh mẽ.

Đào Mộc Trượng trên tay Khoa Phụ, không chỉ là một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi!

Khoa Phụ là cấp Chuẩn Thánh, nhưng cũng không phải người bình thường.

Với thực lực của Kim Tiên Xiển Giáo, cộng thêm pháp bảo trên tay, căn bản không sợ Khoa Phụ.

Quảng Thành Tử giận dữ nói: "Được, nếu đã như vậy, thì ta sẽ đi!" "Ta cũng vậy!" Chỉ thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân cùng lúc bước ra, "Chúng ta cũng muốn báo thù cho Thái Ất sư huynh (đệ)!" "Được, vậy thì cùng lên đi, để ta kiến thức thực lực của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo!" Khoa Phụ khinh thường nói.

"Bốn người chúng ta đối phó ngươi là đủ rồi!" Quảng Thành Tử nói.

Nếu mười một Kim Tiên cùng lúc ra tay đối phó Khoa Phụ, ngược lại sẽ bị người khác cười chê.

Quảng Thành Tử là thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên, pháp lực của y vô cùng xuất chúng, thậm chí có thể sánh ngang cấp bậc Chuẩn Thánh.

Người ta cho rằng thực lực của Quảng Thành Tử thậm chí không chỉ là Đại La Kim Tiên cửu trọng, nhưng không có ai có thể chứng

minh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân là sư phụ của Dương Tiễn, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, trên tay có một thanh trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Trảm Tiên Kiếm.

Chương 322

Bảo vật này một kiếm có thể chém ra mười tám đạo kiếm quang, uy lực kinh người.

Vị cuối cùng là Hoàng Long Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân không phải nhân tộc, là dị loại, nhưng Hoàng Long Chân Nhân cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, hình như trên tay y không có pháp bảo nào đáng kể.

Hiện tại bốn người liên thủ, tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, cũng không dám xem thường.

Bốn người họ đối mặt, lại chính là Khoa Phụ!

Trong Vu tộc, Khoa Phụ và Vu Mãng quen biết lâu nhất, cũng hiểu rõ nhất Vu Mãng là nhân vật như thế nào.

Vu Mãng ban đầu chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng sau đó Vu Mãng lại dần dần biến thành Đại Vu, thậm chí trở thành Tổ Vu!

Khoa Phụ đã được Vu Mãng cứu hai lần, cũng từ chỗ không phục Vu Mãng, trở nên bội phục, đặc biệt khi theo Vu Mãng xông pha, Khoa Phụ cảm thấy khí huyết sôi trào không ngừng.

Khoa Phụ, cũng là Đại Vu của Vu tộc, thủ hạ của Vu Mãng!

Trận chiến này, tuyệt đối không thể bại!

Phong cách chiến đấu của Khoa Phụ cũng vô cùng đơn giản, rất gần với phong cách chiến đấu của Hình Thiên, Vu Phong, nhưng mạnh mẽ hơn!

"Đưa Hình Thiên về!" Cửu Phượng nói.

Thương thế của Hình Thiên vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt là hai

thanh Âm Dương Song Kiếm vẫn còn cắm trên ngực y.

May mắn là Hình Thiên là Vu tộc, thể chất của y vô cùng kinh người.

Dù vậy, Hình Thiên nếu không nghỉ ngơi một tháng, cũng không thể khôi phục được.

May mắn là Hình Thiên không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không, Cửu Phượng cũng không biết giải thích với Tổ Vu ra sao.

"Cửu Phượng Tổ Vu, ta có cần đi giúp Khoa Phụ Đại Vu không?" Vu Phong hỏi.

"Không cần, Chuẩn Thánh tam chuyển, nếu ngay cả bốn Đại La Kim Tiên cũng không ứng phó nổi, thì đúng là làm mất mặt Vu tộc ta!" Cửu Phượng nói.

Tuy rằng Cửu Phượng cảm thấy đau đầu vì toàn bộ Vu tộc dần dần biến thành phong cách mãng phu của Vu Mãng, nhưng Cửu Phượng cũng hiểu rõ, Vu tộc hiện tại tuy không phải bá chủ của Hồng Hoang đại địa, nhưng vẫn sẽ là tộc mạnh nhất thế giới!

Khoa Phụ trận chiến này, tuyệt đối sẽ không bại!

Khoa Phụ đứng trước mặt bốn vị Kim Tiên, những người xung quanh đều đang chú ý đến trận chiến này.

Triệu Công Minh cũng nhìn Khoa Phụ, một mình Khoa Phụ quả thật thực lực phi phàm, đáng tiếc, không phải đối thủ của y!

Triệu Công Minh tự tin như vậy, không ngờ lần này, Xiển Giáo và Tiệt Giáo, e rằng phải liên hợp, để đối phó một Vu tộc!

Khoa Phụ một mình đối mặt bốn người, chỉ thấy hai chân đạp mạnh, lập tức vọt ra.

Khoa Phụ nhìn thấy trong số bốn vị Kim Tiên, người yếu nhất,

chính là Hoàng Long Chân Nhân.

Chính vì vậy, Khoa Phụ liền bay đến trước mặt Hoàng Long Chân Nhân.

Khoa Phụ định chém giết Hoàng Long Chân Nhân yếu nhất trước tiên.

Sắc mặt Hoàng Long Chân Nhân đại biến, bàn tay hóa thành long trảo, vồ về phía Khoa Phụ trước mặt.

Hoàng Long Chân Nhân trên tay không có pháp bảo nào đáng kể!

Nếu là người khác, có thể sẽ phải kiêng dè.

Nhưng đây là Khoa Phụ!

Khoa Phụ trực tiếp một côn quét ra, một côn, trực tiếp quét đứt bàn tay của Hoàng Long Chân Nhân, đánh bay Hoàng Long Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân tại chỗ thổ huyết, gần như hôn mê.

Những người quan chiến xung quanh đều đại kinh thất sắc, đây chính là thực lực của Thập Nhị Kim Tiên sao?

Chương 323

Các Kim Tiên khác nhìn Hoàng Long Chân Nhân, trong lòng cũng có chút uất ức, Hoàng Long Chân Nhân quả thật quá thảm, cứ vậy mà bị trọng thương!

May mắn thay, còn có ba vị sư huynh đáng tin cậy khác!

Chỉ thấy Linh Bảo Đại Pháp Sư tế ra một Long Hổ Ấn, đập vào đầu Khoa Phụ.

Uy lực của Long Hổ Ấn này vô cùng mạnh mẽ, người bình thường bị đập trúng, phỏng chừng cũng sẽ nát đầu.

Nhưng Khoa Phụ trực tiếp dùng đầu đỡ, Long Hổ Ấn cũng là một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không biết đã thay Linh Bảo Đại Pháp Sư đập chết bao nhiêu cường giả.

Hiện tại Khoa Phụ dùng đầu đập Long Hổ Ấn, quả thực là tìm chết!

Ngay khi Linh Bảo Đại Pháp Sư nghĩ như vậy, mọi người lại nghe thấy một tiếng kêu trong trẻo xuất hiện.

Long Hổ Ấn đó đập vào đầu Khoa Phụ xong, vỡ thành hai nửa!

"Cái gì?" Linh Bảo Đại Pháp Sư hoàn toàn không dám tin là thật, nhìn thấy sao?

Đó là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đập vào đầu Khoa Phụ, kiện Tiên Thiên Linh Bảo này lại bị chấn thành hai nửa?

Trên đầu Khoa Phụ cũng toàn máu tươi, nhưng y lại một trượng đánh trúng đầu Linh Bảo Đại Pháp Sư.

Đầu Linh Bảo Đại Pháp Sư tại chỗ vỡ nát, nguyên thần hóa thành

một đạo quang mang biến mất ở đó, Linh Bảo Đại Pháp Sư hoàn toàn không thể chống đỡ được một đòn của Khoa Phụ!

Một đòn của Chuẩn Thánh tam chuyển, uy lực vô cùng khủng bố.

Một đòn như vậy sao một Linh Bảo Đại Pháp Sư có thể chịu đựng được?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Quảng Thành Tử vốn muốn tìm cơ hội đối phó Khoa Phụ, nhưng hoàn toàn không ngờ, Khoa Phụ lại nhanh chóng giết chết hai vị Kim Tiên.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tay cầm Trảm Tiên Kiếm, một kiếm chém về phía Khoa Phụ, Quảng Thành Tử cũng tế ra một cái chuông, chỉ thấy cái chuông đó vừa vang lên, khiến động tác của Khoa Phụ chậm đi vài phần.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân một kiếm chém ra, chém vào cánh tay Khoa Phụ.

Một kiếm dễ dàng làm bị thương Khoa Phụ, cái chuông của Quảng Thành Tử tên là Lạc Hồn Chung, chỉ cần có tam hồn thất phách, một tiếng chấn động liền nát, có nguyên thần, cũng có thể chịu ảnh hưởng cực lớn.

Chính vì vậy, Lạc Hồn Chung ảnh hưởng cực lớn đến Khoa Phụ.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tự nhiên không dám xem thường Khoa Phụ, chỉ thấy lại một lần nữa chém ra một kiếm, lần này chém về phía cổ Khoa Phụ.

Khí huyết toàn thân Khoa Phụ đột nhiên bùng phát, hô lớn: "Vu Mãng Tổ Vu phù hộ ta!" Trong một khoảnh khắc, kiếm của Ngọc Đỉnh Chân Nhân chém vào cổ Khoa Phụ, nhưng cùng một khoảnh khắc, huyết khí đột nhiên tuôn ra, chặn lại một kiếm, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, thực lực vô

cùng mạnh mẽ.

Huyết khí tuy có thể chống đỡ một hai, nhưng một kiếm, lại chém vào cổ Khoa Phụ.

Yết hầu của Khoa Phụ bị cắt một nửa, nhưng không thể chém đứt đầu Khoa Phụ.

"Xong rồi!" Sắc mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân đại biến, một kiếm không thể chém giết Khoa Phụ, thì tiếp theo, chính là Khoa Phụ phản công!

Quả nhiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói, ngực y bị Đào Mộc Trượng đánh trúng, xuất hiện một lỗ máu.

Cửu Chuyển Nguyên Công có thể khiến nhục thân của Ngọc Đỉnh Chân Nhân trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù vậy, trước mặt tồn tại cấp Chuẩn Thánh, cũng không thể chống đỡ được.

Một trượng, không chết, cũng phải trọng thương!

Thân thể Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị đánh lùi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vung tay, một cái Bạch Ngọc Đỉnh bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Khoa Phụ.

Trong một khoảnh khắc, Khoa Phụ cảm thấy không thể động đậy.

"Sư huynh!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân kêu lên.

Quảng Thành Tử tự nhiên biết đây là một cơ hội, chỉ thấy Phiên Thiên Ấn vung ra, đập vào đầu Khoa Phụ.

Uy lực của Phiên Thiên Ấn thậm chí còn trên Long Hổ Ấn, là một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Với uy lực của Phiên Thiên Ấn, một khi ra tay chắc chắn có thể chém giết địch nhân, địch nhân cấp Chuẩn Thánh cũng vậy!

Chương 324

Quảng Thành Tử chú ý nhất là thời cơ ra tay, y vẫn luôn ở đó, chỉ chờ đợi một cơ hội, một cơ hội hoàn hảo.

Khoa Phụ dường như cũng hiểu rõ điều đó, không dám dùng nhục thân chống đỡ một đòn này, chỉ thấy y dùng trượng đánh về phía Phiên Thiên Ấn, trượng của Khoa Phụ lập tức bị gãy.

Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử lập tức đánh trúng ngực Khoa Phụ.

Cùng một lúc, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không còn sinh cơ, Bạch Ngọc Đỉnh đó rơi xuống đất.

Thân thể Khoa Phụ có thể động đậy rồi!

Khoa Phụ phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong mắt y lại tràn ngập vẻ điên cuồng, Khoa Phụ không thua!

Khoa Phụ tựa như một hung thú, liền vồ lấy Quảng Thành Tử.

Phiên Thiên Ấn không đập chết Khoa Phụ?

Sắc mặt Quảng Thành Tử đại biến, thân thể lập tức lùi lại, nhưng tốc độ của Quảng Thành Tử làm sao có thể sánh bằng Khoa Phụ?

Khoa Phụ căn bản không quan tâm đến thương thế của mình, một quyền oanh vào mặt Quảng Thành Tử.

Một quyền, đánh cho cả khuôn mặt Quảng Thành Tử lõm xuống, Quảng Thành Tử cả người bay ngược ra, không rõ sống chết.

Khoa Phụ định tiếp tục ra tay, nhưng các Kim Tiên Xiển Giáo khác lập tức chặn trước mặt Quảng Thành Tử.

Hoàng Long Chân Nhân hiện tại không rõ sống chết, Ngọc Đỉnh

Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư tại chỗ thân vẫn, nếu Quảng Thành Tử cũng chết, Kim Tiên Xiển Giáo sẽ quần long vô thủ!

Nhưng Khoa Phụ mắt đỏ ngầu, muốn xông lên.

"Đủ rồi, Khoa Phụ!" Cửu Phượng lập tức ra tay, ngăn Khoa Phụ, nói, "Trận chiến hôm nay, dừng lại tại đây!" Khoa Phụ giãy dụa, cuối cùng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của Cửu Phượng, mới tỉnh táo lại.

Khoa Phụ gật gật đầu, ngồi bệt xuống đất.

Thương thế của Khoa Phụ cũng không nhẹ, cần thời gian để hồi phục tốt!

Cửu Phượng cho người đưa Khoa Phụ đi, nhìn về phía quân Thành Thang, Cửu Phượng đã có quyết định.

Những trận chiến tiếp theo, chỉ sẽ càng thảm liệt hơn, những Tiên nhân yếu ớt đó, không còn tác dụng, xem ra cần phải quay về Địa Phủ tranh đấu một phen!

Về phần Hoàng Long Chân Nhân, Cửu Phượng cũng không khách khí, trên tay Cửu Phượng xuất hiện một thanh Băng Kiếm, trong nháy mắt chém đứt đầu Hoàng Long Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân lập tức biến thành một con Hoàng Xà, Cửu Phượng nhìn thấy xong, cười khẩy một tiếng.

Hoàng Long Chân Nhân, không chỉ là một con Hoàng Xà mà thôi!

Trong số Kim Tiên Xiển Giáo, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư, tổng cộng bốn Kim Tiên đều vẫn lạc rồi.

Bốn người này là bốn trong Thập Nhị Kim Tiên nổi tiếng của Xiển Giáo, mỗi người đều có thực lực phi thường mạnh mẽ, nếu không có gì, căn bản không thể nào lại vẫn lạc như vậy.

Hiện tại liên tiếp vẫn lạc bốn vị!

Đối với Xiển Giáo, đây là một chuyện lớn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cảm thấy có chút bất ổn.

Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đi giúp Thành Thang, chuyện này tuy nằm trong dự liệu, nhưng, môn nhân Xiển Giáo không nên gặp Phong Thần Kiếp mới phải.

Hiện tại Thập Nhị Kim Tiên có bốn người lên Phong Ma Bảng, quả thực quá khiến y bất ngờ.

Lần này Xiển Giáo và Tiệt Giáo liên hợp đối kháng Địa Phủ, qua mấy trận chiến có thể thấy, Địa Phủ quá mạnh, thậm chí ngay cả hai giáo liên hợp, cũng không đối phó nổi Vu tộc Địa Phủ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, một trận chiến phạt Trụ, có thể sẽ khiến hai giáo đều bị Địa Phủ đánh bại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ đi nghĩ lại, lựa chọn đến Bích Du Cung của Thông Thiên Giáo Chủ một chuyến.

Thông Thiên Giáo Chủ là một trong Lục Thánh Hồng Hoang, Thông Thiên Giáo Chủ vốn cùng Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hợp xưng Tam Thanh.

Chương 325

Sau này vì một số duyên cớ nên Tam Thanh chia gia, Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ và Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn nhiều qua lại.

Hôm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Bích Du Cung, chính là để gặp Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở ngoài Bích Du Cung, liền thấy hai vị đồng tử quỳ bái: "Bái kiến Thánh nhân lão gia, Thánh nhân nhà ta có lời mời!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, tiến vào Bích Du Cung.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã ngồi ở đó, thản nhiên nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, lần này đến, có việc gì?" "Thông Thiên, chúng ta cũng từng là huynh đệ đồng môn, ngươi gọi ta một tiếng sư huynh, không quá đáng chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười nói.

"Chúng ta đã sớm không phải huynh đệ đồng môn rồi, nói thẳng ý đi!" Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, cũng không tức giận.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn là loại tính cách như vậy, hiện tại lại như thế này, một chút cũng không kỳ quái.

"Được, nếu Thông Thiên đạo hữu đã nói như vậy, ta liền nói thẳng!

Lần này Khương Tử Nha không chỉ phản bội Xiển Giáo ta, cấu kết với người Địa Phủ, giết chết đệ tử hai giáo chúng ta, mối thù này chúng ta không thể không báo, ngươi nghĩ thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Nguyên Thủy, không thể trực tiếp hơn một chút sao?” Thông Thiên Giáo Chủ nhướng mày, dường như không có hứng thú nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lời vô nghĩa.

“Được, nếu đã như vậy, ta nói thẳng.

Thanh thế hai giáo chúng ta hiện tại đều lớn như vậy, tuyệt đối không thể thua Địa Phủ.

Ta kiến nghị, hai giáo chúng ta liên hợp!” Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Hai giáo liên hợp?” Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng động lòng, hỏi: “Ý của ngươi, muốn khiến Vu tộc Địa Phủ trở thành vật tế phẩm của vô lượng kiếp sao?” “Không sai, Thông Thiên, ngươi cũng nghe lời của Lão Sư, kiếp này tất định phải có người gánh chịu.

Môn nhân của giáo có sát nghiệp thâm trọng, có không ít kẻ lạm sát vô cô, nếu trận chiến này không tiến hành, giáo tất có không ít người gặp tai ương.

Nếu đã như vậy, chúng ta liên thủ, diệt trừ Vu tộc dư nghiệt Địa Phủ!” “Nếu đã như vậy, không chỉ hai giáo chúng ta có thể độ qua kiếp này, Vu tộc sát nghiệp sâu nặng như vậy, diệt Vu tộc, thậm chí có thể khiến Thiên Đạo giáng hạ công đức thánh quang!” Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút động lòng.

Thông Thiên Giáo Chủ hữu giáo vô loại, không quản đệ tử là ai, chỉ cần nguyện ý nghe đạo, đều là đệ tử Tiệt Giáo, cũng khiến số lượng đệ tử Tiệt Giáo đạt đến hàng vạn người.

Thậm chí còn có thêm các đệ tử ký danh, vượt quá mười vạn.

Những đệ tử này, gần như đều là người ứng kiếp, kiếp này, e

rằng không mấy ai có thể tránh khỏi!

Nếu đã như vậy, thì kiếp này tất phải có người gánh chịu.

Vu tộc có mấy ngàn vạn tộc nhân, lại đồng dạng là những người sát nghiệp sâu nặng, dùng điều này để bù đắp cho kiếp nạn mà đệ tử trong giáo phải chịu, cũng là thích hợp.

"Được, nếu đã như vậy, hai giáo chúng ta liền liên hợp, đối phó người Vu tộc!" Thông Thiên cuối cùng cũng đồng ý.

"Thiện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Cửu Phượng trở về Địa Phủ, tìm gặp Hậu Thổ và Vu Mãng.

"Trận chiến này ngay cả Khoa Phụ cũng bị thương, tiếp theo các Kim Tiên Xiển Giáo hoặc là không dám dễ dàng ra tay nữa, nhưng dưới trướng Xiển Giáo, có một Nhiên Đăng Đạo Nhân, là một trong Tam Thiên Tử Tiêu Khách, người này thực lực phi phàm, trên thân có nhiều kiện pháp bảo lợi hại, ta e rằng cũng không thể chiến với y!" Hậu Thổ có chút lo lắng nhìn Cửu Phượng nói.

"Có gì khó khăn, Cửu Phượng, ta cho mượn Hỗn Độn Chung và Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên, nếu gặp Nhiên Đăng, giết đi là được.

Ta đã tham dự Phong Thần Chi Chiến, liền không cần phải thủ hạ lưu tình nữa, y cũng sẽ không thủ hạ lưu tình với ta, cứ giết hết là được!" Vu Mãng nói, giao cả hai kiện chí bảo cho Cửu Phượng.

Cửu Phượng nghe xong, ngây người, có hai kiện chí bảo trong tay, trừ khi gặp Thánh nhân, nếu không, căn bản không ai có thể làm thương tổn nàng.

"Cửu Phượng, nghe tiếp đây, trận chiến phạt Trụ này, tuy là tranh đấu của phàm nhân, nhưng cũng là tranh đấu của Tiên nhân, chuyện chưa biết trước, không ai có thể dự đoán.

Nếu Thánh nhân không ra tay, chúng ta cũng không thể ra tay, Vu tộc chúng ta, e rằng phải dựa vào ngươi, ngàn vạn lần không thể xảy ra bất trắc!" Hậu Thổ nắm tay Cửu Phượng, ôn hòa nói.

"Bình Tâm Nương Nương, Cửu Phượng hiểu rõ!" Cửu Phượng gật đầu nói.

"Được rồi, đi đi!" Hậu Thổ nói.

Cửu Phượng lại hành lễ một lần nữa, mới rời đi.

Chương 326

Trong mắt Vu tộc, địa vị của Vu Mãng không kém Thánh nhân, dù sao Vu Mãng có khả năng chém giết Thánh nhân.

Hiện tại, chỉ cần không gặp Thánh nhân ra tay, Vu Mãng nếu ra tay, thì có chút ức hiếp đối phương.

Huống hồ, hiện tại có Thập Nhị Tổ Vu ở đó.

Đương nhiên, nếu Vu tộc thật sự chiến bại, Vu Mãng tất định sẽ ra tay.

Vu Mãng sẽ không quan tâm có ức hiếp đối phương hay không, trong thế giới Hồng Hoang này, chỉ có quyền đầu lớn, mới là quan trọng nhất!

"Kiếp này sự việc trọng đại, Vu Mãng, ngươi cũng đi tham gia đi.

Nếu thật sự gặp đối thủ Vu tộc ta không thể đối kháng, e rằng cần phải ra tay!" Hậu Thổ sợ Vu Mãng không hiểu rõ, vì vậy lại tiếp tục nói, "Kiếp này ngay cả Thánh nhân cũng khó thoát, ta sợ Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ra tay!" "Được, ta biết rồi!" Vu Mãng nói.

Vu Mãng cũng khao khát có thể gặp đối thủ mạnh mẽ, với thực lực của Vu Mãng, hiện tại muốn đột phá, tất phải chiến với Chuẩn Thánh cửu chuyển, thậm chí Thánh nhân mới được!

Nếu không, Pháp Tắc Chi Lực của Vu Mãng không thể đạt đến cảnh giới viên mãn, liền không thể dĩ lực chứng đạo.

Khương Tử Nha quan sát quân doanh Thành Thang, chỉ thấy trong quân doanh Thành Thang, có một đạo kim quang giáng xuống.

Sắc mặt Khương Tử Nha hơi biến, nói với Cửu Phượng: "Cửu

Phượng Tổ Vu, lần này e rằng Xiển Giáo sẽ phái Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay.

Nhiên Đăng Đạo Nhân pháp lực vô biên, lần trước khi ta đào thoát, y đã đánh lén ta, ta mới may mắn thoát được.

Nhưng nếu có sự chuẩn bị, ta có Hồng Vân Hồ Lô, y cũng không làm gì được!" "Nếu y ra tay, trận chiến này chỉ có thể do ta động thủ rồi!" Cửu Phượng nói.

Trong quân doanh Thành Thang.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đến, lập tức khiến sĩ khí ở đó đại chấn.

Quảng Thành Tử vội vàng tiến lên nói: "Lão sư, lần này các Kim Tiên Xiển Giáo của chúng ta bị Vu tộc giết, xin lão sư nhất định phải ra tay báo thù cho chúng ta!" "Chuyện này ta đã biết, Vu tộc đó kiêu căng ngạo mạn như vậy, lần này ta nhất định sẽ khiến chúng phải chịu thiệt!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, vừa hay, ta cũng muốn xuất chiến, ngày mai hai chúng ta ai xuất chiến trước?" Triệu Công Minh nói.

"Ngươi?

Chẳng phải ngươi đã ở đó lâu rồi sao?

Nếu muốn ra tay, hà tất phải đợi đến bây giờ?" Nhiên Đăng Đạo Nhân khinh thường liếc Triệu Công Minh một cái.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, lời này có ý gì?" Triệu Công Minh có chút tức giận hỏi.

"Rõ ràng là một Chuẩn Thánh, lại luôn đứng ngoài quan sát, chẳng lẽ sinh tử của các Kim Tiên Xiển Giáo, ngươi cũng chỉ đứng ngoài xem sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

"Sinh tử của Kim Tiên Xiển Giáo, có liên quan gì đến ta?" Triệu

Công Minh nói.

Triệu Công Minh không sợ Nhiên Đăng Đạo Nhân, pháp bảo trên tay y là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

"Ngươi!

Được, Triệu Công Minh, chuyện ngày hôm nay, ta Nhiên Đăng sẽ ghi nhớ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói, "Lần này ta đến, ngoài việc muốn báo thù cho các Kim Tiên Xiển Giáo của ta, còn muốn truyền đạt một chuyện.

Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ đã quyết định liên hợp, sau này chúng ta sẽ cùng nhau đối phó Địa Phủ!" Mọi người nghe xong, đều đại kinh thất sắc, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, cũng biết đây là chuyện nằm trong dự liệu.

Vu tộc Địa Phủ thế lớn, tất phải hai tộc liên thủ, mới có thể đối kháng.

Ngày thứ hai, Nhiên Đăng Đạo Nhân đứng trước trận, hô lớn: "Ta là Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo, kẻ nào dám chiến!" Cửu Phượng tiến lên, nói: "Ta là Tổ Vu Cửu Phượng của Vu tộc, hôm nay liền gặp ngươi!" "Ngươi là nữ tử, ta không chiến với ngươi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi.

"Ta tuy là nữ tử, nhưng cũng là Tổ Vu!" Cửu Phượng nói.

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa dứt lời, cũng không khách khí, chỉ thấy trên lòng bàn tay xuất hiện một đạo thần lôi, oanh về phía Cửu Phượng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn trước tiên thăm dò thực lực của Cửu Phượng.

Chỉ thấy Cửu Phượng không hề có ý thăm dò Nhiên Đăng Đạo

Nhân, chỉ thấy tế ra một cái chuông màu huyền hoàng, cái chuông đó vừa xuất hiện, lập tức xuất hiện một luồng uy áp cực lớn, khiến những người có mặt đều chấn kinh.

Chương 327

Giây tiếp theo, tiếng chuông vừa vang lên, chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân cả người bay ngược ra, phun ra một ngụm máu tươi.

"Hỗn Độn Chung!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn chằm chằm vào cái chuông đó, kinh hô một tiếng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên biết cái chuông đó, dù sao đó là Linh Bảo bẩm sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, có lẽ Hỗn Độn Chung đã thai nghén ra Đông Hoàng Thái Nhất.

Dưới tay Đông Hoàng Thái Nhất, uy danh của Hỗn Độn Chung cực kỳ thịnh!

Hiện tại Cửu Phượng trên tay lại có Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung vừa vang, liền là sát chiêu.

Tiếng chuông vang vọng ra, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân đại biến, chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân trên tay tế ra một ngọn linh đăng.

Linh đăng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Linh Cữu Đăng, đèn của minh giới.

Uy lực của đèn này vô cùng mạnh mẽ, trong đèn có u minh quỷ hỏa, dính vào sẽ hồn phi phách tán.

Đèn này là một kiện Linh Bảo tùy thân của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng có một chút tác dụng hộ thể.

Chỉ là hiện tại đây là Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung vừa vang, Linh Cữu Đăng cũng không thể chống đỡ được, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

"Triệu Công Minh, ngươi không ra tay sao?" Nhiên Đăng Đạo

Nhân hô lớn.

Triệu Công Minh lạnh lùng đứng ngoài quan sát, nhưng lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức hô lớn: "Nếu ngươi không ra tay, chuyện này ta nhất định sẽ bẩm báo sư tôn, nói ngươi coi thường tình giao giữa hai giáo, Thông Thiên Giáo Chủ bất nhân bất nghĩa!" "Câm miệng, sư tôn ta há lại có thể vũ nhục, ngươi chẳng qua chỉ là một Chuẩn Thánh ngũ chuyển, mà cũng không ứng phó nổi, đúng là phế vật!" Triệu Công Minh nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân vũ nhục Thông Thiên Giáo Chủ, giận dữ nói.

Chỉ thấy Triệu Công Minh tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, những viên Định Hải Châu đó lập tức bùng phát ra từng đạo quang mang.

Định Hải Châu bùng phát ra từng đạo quang mang trắng, đánh về phía Cửu Phượng, đáng tiếc, công kích của Định Hải Châu hoàn toàn không thể làm bị thương Cửu Phượng.

Trên tay Cửu Phượng có Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung có tác dụng bảo vệ cực kỳ mạnh mẽ, Định Hải Châu, cũng không thể làm bị thương Cửu Phượng.

Thấy cảnh tượng đó, thần tình của Triệu Công Minh lại biến đổi, hô lớn: "Nhiên Đăng, ta vừa ra tay, nhất định có thể phá vỡ Hỗn Độn Chung, chém giết người này!" "Được!" Ánh mắt Nhiên Đăng lóe lên, nói.

Chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân trên tay lại tế ra một cái thước nhỏ, đó chính là pháp bảo Càn Khôn Xích của y!

Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa xuất Càn Khôn Xích, liền đánh về phía Cửu Phượng, cùng một lúc, Triệu Công Minh toàn tâm toàn ý khống chế hai mươi bốn viên Định Hải Châu đó.

Chỉ là lúc này, Cửu Phượng lại một lần nữa thôi động Hỗn Độn Chung, tiếng chuông đó vang về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh hô: "Ra tay!" Lúc này, Triệu Công Minh đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, Triệu Công Minh vừa quay đầu, phát hiện Nhiên Đăng Đạo Nhân đã quay người bỏ chạy.

Triệu Công Minh vừa giận vừa tức, nhưng một phút mất tập trung, khiến Triệu Công Minh rơi vào tuyệt cảnh.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu hoàn toàn không thể chống đỡ công kích của Hỗn Độn Chung, bị chấn bay ra ngoài.

Hỗn Độn Chung chấn trúng ngực Triệu Công Minh, nội tạng Triệu Công Minh vỡ tung, không còn có thể chống đỡ công kích của Hỗn Độn Chung nữa.

Nguyên thần của Triệu Công Minh bay về Phong Ma Đài.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, ở lại cho ta!" Cửu Phượng lại sát phạt, tiếng chuông Hỗn Độn Chung vang ra, muốn vang về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, nhưng tiếng chuông phía sau vẫn vang vọng.

Linh Cữu Đăng trên thân Nhiên Đăng Đạo Nhân lại xuất hiện một đạo quang mang, liều mạng chống đỡ tiếng chuông.

Giây tiếp theo, Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm thấy Linh Cữu Đăng xuất hiện vết nứt, cũng bị chấn trúng, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại chịu trọng thương, nhưng mang thương mà chạy, khiến y sống sót.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không biết mình đã chạy đến nơi nào, phát hiện trước mặt có hai vị đạo nhân đang chơi cờ, hai vị đạo nhân đó nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân, đại kinh thất sắc, hỏi: "Đạo hữu, bị thương nghiêm trọng như vậy?

Mau nghỉ ngơi, hai chúng ta ở đây có một số đan dược, có thể giúp ngươi chữa trị thương thế!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi: "Hai vị đạo hữu, xin hỏi đây là nơi nào?" "Nơi đây là Vũ Di Sơn, hai chúng ta là tán tiên ở đây, ta tên là Tiêu Thăng, còn đây là hảo hữu của ta, Tào Bảo!" Chỉ nghe một người nói.

"Thì ra là vậy, ta là đệ tử Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, sư tôn của ta là Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đạo môn chính thống.

Lần này vốn là muốn tru sát yêu tà, diệt trừ Vu tộc và phản quân Tây Kỳ, không ngờ lại bị gian nhân hãm hại!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thở dài.

Chương 328

"Nếu đã như vậy, hai chúng ta cũng có thể giúp đỡ ngươi!" Tào Bảo cười nói, "Ta ở đây được một bảo vật, tên là Lạc Bảo Kim Tiền, bảo vật này có thể làm rớt chí bảo thiên hạ!" "Hai vị nếu nguyện ý giúp đỡ, trận chiến này ta chắc chắn thắng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe xong, lập tức vui mừng nói.

Lúc này, ở một bên khác, thi thể Triệu Công Minh được đưa về Tam Tiên Đảo.

Tam Tiên Đảo là nơi cư trú của Tam Tiêu Tiên Tử của Tiệt Giáo.

Tam Tiêu lần lượt là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Tam Tiêu này pháp lực cao thâm, đặc biệt là Vân Tiêu, thậm chí còn có thực lực Chuẩn Thánh cửu chuyển.

Tam Tiêu trên tay có hai kiện chí bảo, Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Kim Giao Tiễn là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tương truyền dùng hai đầu Kim Long luyện hóa thành, uy lực cực lớn.

Hỗn Nguyên Kim Đấu còn là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, phàm thần, tiên, nhân, thánh, chư hầu, thiên tử, bất luận sang hèn nghèo ngu thế nào, khi sinh ra đều phải từ Kim Đấu chuyển động.

Có hai bảo vật này, thực lực của Tam Tiêu vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần không gặp Thánh nhân, gần như bất bại!

Tam Tiêu và Triệu Công Minh có quan hệ huynh muội, hiện tại Tam Tiêu thấy Triệu Công Minh thảm tử, tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

"Vu tộc Địa Phủ này, ức hiếp người quá đáng!" Bích Tiêu nước mắt lưng tròng nói.

“Đại huynh của chúng ta chết thảm quá, đại tỷ, chúng ta nhất định phải báo thù!” Quỳnh Tiêu nói.

“Ai, sư tôn có lệnh, chúng ta không được rời đảo, nếu không, gặp phải kiếp nạn, cũng là do chúng ta tự tìm diệt vong!” Vân Tiêu trong mắt mang theo vẻ u sầu.

“Đại tỷ, chẳng lẽ chúng ta cứ vậy nhìn đại huynh chết đi mà không báo thù sao?” Bích Tiêu giận dữ nói.

Vân Tiêu trầm mặc.

Lúc này, chỉ thấy có ba người bước đến, người dẫn đầu chính là Hạm Chi Tiên.

Ngoài Hạm Chi Tiên, còn có Thải Vân Tiên Tử và một đạo nhân.

“Bần đạo Thân Công Báo, bái kiến ba vị nương nương!” Đạo nhân đó mỉm cười nói.

Hạm Chi Tiên và Thải Vân Tiên Tử cũng cư trú trên Tam Tiên Đảo, cũng là bằng hữu với Tam Tiêu.

Sau khi nhìn thi thể Triệu Công Minh, thở dài nói: “Ba vị nương nương, Triệu sư huynh hôm nay thân vẫn, chúng ta muốn đi Tây Kỳ, báo thù cho Triệu sư huynh, nếu mối thù này không báo, chúng ta khó lòng an tâm!” “Ba vị nương nương là em gái của Triệu sư huynh, người thân chết dưới tay Khương Tử Nha và những người khác như vậy, lẽ nào ba vị nương nương không nguyện ý ra tay?” Thân Công Báo hỏi.

“Chúng ta nhất định phải ra tay, đại tỷ!” Quỳnh Tiêu khóc hỏi.

“Đại tỷ, đại ca chết rồi, nếu người không đi, hai chúng ta sẽ đi.

Biết chắc sẽ chết, chúng ta cũng cam lòng!” Bích Tiêu nói.

Vân Tiêu nhìn hai vị muội muội như vậy, đành phải nói: “Được,

tất cả nghe ta hành sự, chúng ta đi Tây Kỳ!" Hôm nay chuyện này khó mà kết thúc, đã như vậy, cho dù thân tử đạo tiêu, chúng ta cũng phải vì đại huynh đòi lại một công đạo!

Vân Tiêu nói.Đúng!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lập tức hân hoan đáp.Trên mặt Thân Công Báo lộ ra nụ cười, lần này Tam Tiêu ra tay, xem có cơ hội giết chết Khương Tử Nha hay không.Tam Tiêu nương nương xuất thủ, khiến Văn Trọng kinh ngạc.

Danh tiếng Tam Tiêu lẫy lừng trong Tiệt giáo, không chỉ vì Tam Tiêu nương nương là tuyệt sắc mỹ nhân, mà thực lực của họ cũng cực kỳ cường đại.Tam Tiêu chính là đệ tử được Thông Thiên Giáo Chủ yêu mến, bằng không sẽ không truyền thụ những pháp bảo như vậy.Sự xuất hiện của Tam Tiêu nương nương thật sự khiến Văn Trọng mừng như điên, nói:Có Tam Tiêu nương nương tương trợ, trận này chúng ta ắt thắng!Lúc này, Nhiên Đăng đạo nhân cũng dẫn theo Tiêu Thăng, Tào Bảo đến, nói:Văn Trọng đạo hữu, ta cũng đã dẫn hai vị cao nhân đến!Nhiên Đăng đạo hữu, ngươi về được thật quá tốt, ta còn tưởng ngươi đã gặp bất trắc!

Văn Trọng vội vàng nói.Lúc này Tam Tiêu nhìn Nhiên Đăng với ánh mắt đầy địch ý, chỉ nghe Bích Tiêu nói:Bỏ đại huynh của ta mà một mình chạy trốn sao?

Nếu không phải vậy, đại huynh của ta cũng sẽ không chết tại đó! Bích Tiêu đạo hữu, chuyện này không thể trách bần đạo, Cửu Phượng Tổ Vu kia ức hiếp người quá đáng, nếu không phải vậy, ta cũng sẽ không như thế!

Nhiên Đăng đạo nhân vội vàng nói.Hừ, ngươi tưởng như vậy là có ích sao?

Nhiên Đăng, ta muốn cái mạng của ngươi!

Bích Tiêu vừa nói xong, trực tiếp tế ra Kim Giao Tiễn.

Kim Giao Tiễn vừa xuất hiện, tức khắc hóa thành hai kim long, bay về phía Nhiên Đăng đạo nhân.Tào Bảo vừa nhìn thấy, lập tức tế ra Lạc Bảo Kim Tiền, Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi Kim Giao Tiễn xuống.Hả?

Chương 329

Ba tỷ muội Vân Tiêu kinh ngạc, không ngờ kim tiền kia lại thần kỳ đến vậy.Vân Tiêu nhìn thấy, kim tiền kia có một đôi cánh, tản mát ra năng lượng kỳ dị.Vừa rồi Kim Giao Tiễn bị một cú đánh, lập tức rơi xuống đất, hoàn toàn mất đi uy năng.Pháp bảo sao?

Vân Tiêu hỏi.Để ba vị tiên tử chê cười rồi, đây chính là Lạc Bảo Kim Tiền!

Chỉ nghe Tào Bảo nói.Tào Bảo dùng hai tay dâng Kim Giao Tiễn lên.Bích Tiêu thu về, lại trừng mắt nhìn Nhiên Đăng đạo nhân một cái:Đại tỷ, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu đối phó hắn!Thôi được rồi, Bích Tiêu, chuyện này cứ thế mà thôi, kẻ thù của ta là Cửu Phượng Tổ Vu!

Vân Tiêu nói,Mọi chuyện chờ ngày mai ta bắt được Cửu Phượng rồi tính!Vậy thì tốt vậy!

Bích Tiêu hậm hực nói.Văn Trọng nhìn Tam Tiêu, Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên, Nhiên Đăng đạo nhân lại dẫn theo Tào Bảo, Tiêu Thăng đến, ngày mai trận chiến này, hẳn là có thể giành chiến thắng!Ngày hôm sau, chỉ thấy Tam Tiêu xuất hiện, bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Vân Tiêu nói:Khương Tử Nha, cùng Vu tộc địa phủ đã giết đại huynh Triệu Công Minh của ta, hôm nay ta Vân Tiêu cùng Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ắt lấy mạng các ngươi!Cửu Phượng nghe xong, lập tức nói:Triệu Công Minh là do ta giết, nếu muốn ra tay, thì...

đối phó với ta!Tốt, ngươi là Cửu Phượng Tổ Vu sao?

Hôm nay ta liền đưa ngươi vào trước!

Vân Tiêu vừa nói xong, chỉ thấy tế ra một bảo vật, bảo vật kia có lực hút cực kỳ cường đại, cưỡng ép hút Cửu Phượng vào trong đó.Không đợi Cửu Phượng phản ứng, Vân Tiêu đã ném Cửu Phượng vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.Đây chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vô cùng.Cửu Phượng Tổ Vu!

Các Vu tộc kia kinh hô một tiếng.Các ngươi cũng là man nhân Vu tộc, hôm nay ta sẽ cùng nhau trừ khử các ngươi!

Quỳnh Tiêu vừa nói xong, cũng khống chế Hỗn Nguyên Kim Đấu hút Khương Tử Nha và mọi người cùng vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.Ba vị nương nương, những Vu nhân này tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, liệu có bị giết chết?

Nhiên Đăng đạo nhân hỏi.Tạm thời sẽ không, Cửu Phượng kia có Hỗn Độn Chung, có thể che chở cho những Vu nhân này, nhưng một khi Hỗn Độn Chung mất hiệu quả, trận pháp sẽ tước đi kim quang trên đỉnh đầu, phế đi toàn bộ tu vi của bọn họ!

Vân Tiêu đáp.Nếu đã như vậy, ta nguyện ý tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, làm hao mòn năng lượng của Hỗn Độn Chung!

Nhiên Đăng đạo nhân nói.Nhiên Đăng đạo nhân còn nhớ mối thù Cửu Phượng suýt chút nữa giết chết mình trước đây, lần này, đã có cơ hội báo thù rồi!Vân Tiêu không nói gì, chỉ nghe Bích Tiêu nói:Được, ngươi vào đi!

Nhiên Đăng đạo nhân, Tào Bảo, Tiêu Thăng ba người lập tức tiến vào trận.Tiểu muội!

Vân Tiêu nhíu mày.Đại tỷ, Vu tộc này đáng ghét như vậy, ta nhất định phải giết chết bọn chúng, để tiêu tan mối thù trong lòng ta!

Bích Tiêu tùy hứng nói.Quỳnh Tiêu nói:Đại tỷ, những Vu nhân này giết đại huynh của chúng ta, mối thù này chúng ta ắt phải báo, cứ để

Nhiên Đăng vào trong đó mà giết đi!Vân Tiêu chỉ lo lắng, nếu những Vu tộc này chết đi, có thể sẽ dẫn đến những Tổ Vu cường đại kia, nhưng hiện tại dường như không còn cách nào ngăn cản được nữa.Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, khí lưu xung quanh không ngừng xuất hiện, dũng mãnh lao về phía Vu tộc nhân và Khương Tử Nha.

Nếu không có Hỗn Độn Chung bảo hộ, hiện tại bị khí lưu đánh trúng, tu vi trên thân cũng sẽ bị tước đi.Lúc này Nhiên Đăng đạo nhân và Tiêu Thăng, Tào Bảo.

Nhiên Đăng đạo nhân lập tức nói:Cửu Phượng, mối thù trước đây, hôm nay ta sẽ báo!Dám sao?

Chẳng lẽ không sợ Hỗn Độn Chung của ta sao?

Cửu Phượng lạnh lùng nói.Hỗn Độn Chung của ngươi cần bảo vệ những người trong đó, có thể ra tay tấn công sao?

Nhiên Đăng đạo nhân giận dữ nói.Chỉ thấy Nhiên Đăng đạo nhân tế ra Càn Khôn Xích, đánh về phía Cửu Phượng.Uy lực của Càn Khôn Xích tự nhiên kém xa Hỗn Độn Chung, chỉ là hiện tại Cửu Phượng duy trì Hỗn Độn Chung khá khó khăn, đừng nói là lại dùng để công kích.Càn Khôn Xích có thể làm hao mòn uy năng của Hỗn Độn Chung, khi uy năng của Hỗn Độn Chung cạn kiệt, trận pháp trong đó sẽ tước đi tu vi của Cửu Phượng và những người khác.Hỗn Độn Chung dù sao cũng không phải pháp bảo của Cửu Phượng, chỉ là Cửu Phượng mượn dùng.Uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cũng cực kỳ khủng khiếp, nếu không có Hỗn Độn Chung, căn bản không thể chống đỡ được, hiện tại Cửu Phượng và các Vu tộc đã lâm vào tuyệt cảnh, nếu không có người khác giúp đỡ, những Vu nhân này e rằng khó thoát khỏi cái chết.Vu Mãng và các Tổ Vu khi đến đó, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này.

Vu Mãng vừa định ra tay, liền bị Đế Giang ngăn lại.Vu Mãng, một trận pháp đã do đệ tử Tiệt giáo bày ra, vậy tự nhiên cũng do ta phá trừ, há Vu tộc Chiến Thần chúng ta lại để ngươi ra tay sao?

Đế Giang nói.Không sai, Vu Mãng, bây giờ cứ để ta ra tay đi!

Chúc Dung cũng nói.Hãy để những tiểu tử Tiệt giáo kia biết, ai mới là Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang!

Cộng Công gầm lên.Mười Một vị Tổ Vu xông ra, hô ứng với Cửu Phượng trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.Tam Tiêu vừa nhìn thấy, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Những Vu tộc nhân này, từ đâu mà xuất hiện?Trong đó chỉ có mười một người, mười một người, đều có khí thế cực kỳ cường thịnh, khí thế này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những Vu tộc nhân khác.Tổ Vu, Mười Một vị Tổ Vu!

Lúc này một người đột nhiên kinh hô một tiếng, chính là Quảng Thành Tử!Quảng Thành Tử không chết, chỉ bị trọng thương mà thôi, hiện tại Quảng Thành Tử vừa nhìn thấy những người trước mặt này, lập tức phản ứng lại, lớn tiếng hô lên.Mười Một Tổ Vu?

Mười Một vị Tổ Vu đều xuất hiện ở đây, lẽ nào...Ngăn bọn chúng vào trận!

Vân Tiêu vội vàng hô lên.Nhưng đã muộn, chỉ thấy mười một vị Tổ Vu xông vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.Lúc này Cửu Phượng cảm ứng được Tổ Vu xuất hiện, trên mặt nàng lộ ra vẻ vui mừng, nói:Tất cả mọi người ở lại trong Hỗn Độn Chung, các Tổ Vu khác!Các Tổ Vu khác đã đến rồi sao?Khương Tử Nha và những người khác vừa nghe thấy, đều cực kỳ kích động, Cửu Phượng lúc này lại xông ra, chỉ thấy từng đạo khí lãng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận quét về phía Cửu Phượng.Những người khác nhìn thấy đều có chút kinh hồn bạt vía, uy lực của một trận pháp vô cùng, ai biết những khí lãng này sẽ mạnh

đến mức nào?Nếu bị quét trúng, tu vi của Cửu Phượng sẽ hóa thành hư không!Khi một đạo khí lãng sắp quét về phía Cửu Phượng, chỉ thấy trên thân Cửu Phượng xuất hiện một đạo quang hoa, ngay sau đó, xung quanh cũng xuất hiện mười một đạo quang hoa.Những quang hoa này tụ hợp trên không trung, biến thành một tôn cự nhân.Cự nhân đó tay phải nắm một cây cự phủ, cao ức vạn trượng, dường như có thể chống trời đạp đất.Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vây khốn cự nhân trong đó, vô số khí lưu hoàng hà quét về phía cự nhân.Chỉ thấy cự nhân đó chịu đựng từng đạo cự lãng trong đó, những cự lãng vốn có thể tước đi tu vi của cường giả cấp Chuẩn Thánh, lại không hề gây ra chút tác dụng nào cho cự nhân.Sao lại thế này?

Đại tỷ, đó là gì?

Quỳnh Tiêu kinh hô một tiếng.Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, Bàn Cổ Chân Thân!

Vân Tiêu hiện tại sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, sao lại không biết?Điều Vân Tiêu sợ nhất đã xảy ra!

Chương 330

Chiêu mạnh nhất của Vu tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận! Dùng sức mạnh của Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân, dùng Bàn Cổ Chân Thân ra tay công kích kẻ địch, ngay cả pháp bảo cấp Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể dễ dàng làm tổn thương, một trận pháp, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc thượng cổ cũng không địch lại, được mệnh danh là Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang!Uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cũng cực kỳ lớn, nếu có thể phối hợp với Hỗn Nguyên Kim Đấu, e rằng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận thật sự có thể sánh ngang với Thập Đại Sát Trận Hồng Hoang.Nhưng không phải vậy, hiện tại trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, lại là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc!Phủ của Bàn Cổ Chân Thân chém ra một nhát về phía trước, những khí lưu hoàng hà phía trước đều bị đánh tan, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận không phải là một sát trận, mà là một cấm cố trận pháp, chỉ cần đại năng dưới Thánh nhân, chỉ cần bị cấm cố trong đó, liền sẽ chịu công kích của khí lưu hoàng hà.Chỉ cần bị khí lưu hoàng hà đánh trúng, liền sẽ bị tước đi kim hoa trên đỉnh đầu, ngũ khí trong lồng ngực, Chuẩn Thánh cũng sẽ trong chốc lát mất đi toàn bộ tu vi, biến thành phàm nhân.Uy lực của trận pháp này là ở đây, cho nên mới khủng khiếp đến vậy!Nhưng hiện tại Bàn Cổ Chân Thân lại có thể đối đầu trực diện với khí lưu hoàng hà, chỉ thấy khí lưu hoàng hà trong nháy mắt tan nát.Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Cổ Chân Thân lại vung phủ đầu, Khai Thiên Thức Thứ Hai!Một phủ, chém tan Cửu Khúc Hoàng Hà Trận một cách dễ dàng, ngay cả Tào Bảo, Tiêu Thăng cũng bị chém thành hai nửa.Khi hai người lâm tử, lại phát hiện Nhiên Đăng đạo nhân đã độn thổ bỏ trốn, sớm đã không thấy tung tích!Đối mặt với một kích này của Bàn Cổ Chân Thân, Tam Tiêu hiện tại thần sắc cũng cực kỳ

nghiêm túc, chỉ thấy Bích Tiêu tế ra Kim Giao Tiễn, trong một khoảnh khắc, Kim Giao Tiễn hóa thành hai kim long, lập tức bay về phía phủ kích kia.Điều khiến người ta kinh ngạc là, Kim Giao Tiễn bị chém thành hai nửa trước một phủ kích đó, thân thể Bích Tiêu bị chém bay ra ngoài, trên thân đầy máu tươi.Bích Tiêu!

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu hai người kinh hô một tiếng.Hai người nhìn thấy muội muội mình bị thương, vừa sốt ruột vừa giận dữ, chỉ thấy Vân Tiêu tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong nháy mắt cuốn về phía Bàn Cổ Chân Thân.Bàn Cổ Chân Thân lại lộ ra một cỗ sát ý kinh thiên, một phủ kia lại chém ra, chỉ thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu bạo phát ra một đạo kim quang, muốn hút Bàn Cổ Chân Thân vào trong đó, nhưng một phủ của Bàn Cổ Chân Thân chém vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, kim quang của Hỗn Nguyên Kim Đấu trong nháy mắt ảm đạm đi.Khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Nguyên Kim Đấu bị chấn bay ra.Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu thần sắc lại biến đổi, nhưng lúc này, Bàn Cổ Chân Thân lại không hề nương tay, chém giết hai vị tiên tử.Tam Tiêu trận vong ngay tại chỗ, hóa thành ba đạo quang mang, bay về phía Phong Thần Bảng.Với thực lực của Tam Tiêu, tiến vào Phong Thần Bảng, cũng có thể xếp hạng trong top mười vị trí!Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, không hề có ý tứ thương hương tiếc ngọc, chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân lại một phủ, chém về phía Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên, hai nữ nhân căn bản không có cơ hội chống đỡ được, hai nữ tiên cũng theo đó mà hồn phi phách tán.Cảnh tượng này, khiến các Kim Tiên Xiển giáo và Văn Trọng đều hết sức kinh ngạc, không ngờ Vu tộc lại có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân.Với chiến lực của Bàn Cổ Chân Thân, căn bản không thể ứng phó được! Nếu để Bàn Cổ Chân Thân ra tay đối phó họ, ắt chết không nghi ngờ! Ngay khi các Kim Tiên Xiển giáo và Văn Trọng trong đó đều đang sợ hãi, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang, sau đó chín kim long kéo một cỗ liễn xa.Chín kim long kia, mỗi con đều là

kim long năm trảo, khí tức trên thân dập dờn, uy vũ vô cùng!Xung quanh liễn xa đó, từng con thanh loan dị thú xuất hiện, tạo thành một dị tượng, kim vân trên bầu trời liên miên ngàn dặm, cảnh tượng này có thể nói là cái thế vô song.Đây chính là Cửu Long Trầm Hương Liễn, liễn xa vốn là phương tiện đi lại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một cỗ liễn xa như vậy, tức là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến.Một vị, không phải người bình thường, là Thánh nhân!Chỉ thấy tám vị Kim Tiên Xiển giáo lập tức quỳ bái trên mặt đất, đối với Cửu Long Trầm Hương Liễn hô lớn:Bái kiến Sư tôn!Văn Trọng cũng đại kinh, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thân tự giá lâm!Khương Tử Nha là khí đồ của Xiển giáo, hiện tại đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng cũng có một cảm giác sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi đối với Thánh nhân.Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi.

Thánh nhân nổi giận, phơi thây ngàn dặm!Một Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao có thể giết chết hắn?Trong đó, Khương Tử Nha trong lòng có một loại tuyệt vọng đang lan tràn, Hậu Thổ Thánh nhân không thể ra tay, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, e rằng Vu Mãng cũng không bảo vệ được!Vu Mãng tuy rằng từng có thể giao chiến với Thánh nhân, nhưng sau đó bị thương quá lâu, cần ngủ say năm nghìn năm mới tỉnh lại, Vu Mãng có thể đánh bại, chỉ là phân thân của Thánh nhân, cách biệt với Thánh nhân chân chính cực kỳ lớn.Lần này Bàn Cổ Chân Thân đã chém giết Tam Tiêu, Vu tộc đã chém giết bốn Kim Tiên Xiển giáo, đã động đến căn cơ của Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này tự thân giá lâm, chính là vì đối phó những Vu tộc này.Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này trong lòng căm hận biết bao! Những Kim Tiên Xiển giáo này, đều là đệ tử được bồi dưỡng bằng không ít tài nguyên, mỗi Kim Tiên Xiển giáo đều là nhân tài cực kỳ ưu tú.Nhưng hôm nay, mười hai vị Kim Tiên Xiển giáo, đã có bốn vị bị giết chết!Hiện tại Mười Hai Tổ Vu đang ở đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể không phẫn nộ?Chỉ thấy một nam tử trung niên bước

xuống từ Cửu Long Trầm Hương Liễn.Một nam tử trung niên đó không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn thì là ai?Nguyên Thủy Thiên Tôn bước xuống, các Kim Tiên Xiển giáo đều lộ ra vẻ kích động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, trong mắt những người này, Thánh nhân là vô sở bất năng!Bàn Cổ Chân Thân tuy lợi hại, Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang cũng cường đại, nhưng người trước mặt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, với thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyệt đối không phải Bàn Cổ Chân Thân có thể sánh bằng!Quảng Thành Tử là người đầu tiên bước lên, quỳ trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói:Sư tôn, đệ tử vô dụng!Quảng Thành Tử, nói đi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói.Vâng, Sư tôn!

Chỉ nghe Quảng Thành Tử nói.Quảng Thành Tử đứng dậy, nói:Sư tôn, các Kim Tiên Xiển giáo chúng ta, đều chết trong tay lũ man nhân Vu tộc này, Vu tộc này không tôn Thánh nhân, không kính Sư tôn, xin Sư tôn ra tay trừng phạt!Xin Sư tôn ra tay trừng phạt Vu tộc!

Các Kim Tiên Xiển giáo khác đồng thanh nói.Các Kim Tiên Xiển giáo trong đó đối với Vu tộc căm hận vô cùng, tuy rằng không địch lại Vu tộc, nhưng lại không cho rằng những Vu tộc này sẽ là đối thủ của Sư tôn!Hôm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây, có gì mà phải sợ? Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Bàn Cổ Chân Thân, lạnh lùng nói:Năm nghìn năm trước, Vu tộc bị đuổi vào Địa Phủ, không biết hối cải, lại đạp chân lên Hồng Hoang!

Đã như vậy, Bản tọa hôm nay liền để các ngươi ứng kiếp sát này! Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp hai tay sau lưng, bước về phía trước, một bước đạp ra, Bàn Cổ Chân Thân phía trước chịu một áp lực cực lớn.Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng cảnh giới không thấp, ít nhất không thấp hơn Hậu Thổ, thậm chí còn cao hơn!Nguyên Thủy Thiên Tôn tiềm tu đạo nhiều năm như vậy, pháp bảo trên tay cũng không ít,

thực lực sao lại yếu?Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay đến nơi này, chính là vì tiêu diệt Vu tộc trong đó!Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay, chỉ thấy một kiện Ngọc Như Ý bay ra, đánh về phía Bàn Cổ Chân Thân.Đó chính là một trong những Tiên Thiên Chí Bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tam Bảo Ngọc Như Ý!Tam Bảo Ngọc Như Ý là một trong Tiên Thiên Chí Bảo, trong truyền thuyết, nó được hóa thành từ những cánh sen của Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, có thể chuyên đánh vào thiên linh cái của người khác, khiến người mất đi pháp lực, uy lực cực lớn.Hiện tại dưới tay Thánh nhân, có thể phát huy uy lực kinh người của Tam Bảo Ngọc Như Ý, ngay cả Thánh nhân đối mặt cũng phải tránh né, nhưng Bàn Cổ Chân Thân lại chém ra một phủ.Phủ đầu của Bàn Cổ Chân Thân thực ra là ảnh của Bàn Cổ Phủ, đương nhiên uy lực không thể nào so sánh với Bàn Cổ Phủ thật, nhưng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không dễ dàng hủy diệt!Phủ đầu của Bàn Cổ Chân Thân chém vào Tam Bảo Ngọc Như Ý, lập tức bạo phát ra một đạo quang mang kinh người, ngay sau đó, mọi người thấy Tam Bảo Ngọc Như Ý bị bật lùi mấy trượng.Pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị Bàn Cổ Chân Thân chấn lui sao? Thực lực của Mười Hai Tổ Vu cũng đang không ngừng đề thăng, tuy rằng chưa đạp vào cảnh giới Thánh nhân, nhưng thực lực đề thăng, uy lực của Bàn Cổ Chân Thân cũng có thể đề thăng, không còn là Mười Hai Tổ Vu của năm nghìn năm trước!Nguyên Thủy Thiên Tôn:Ngươi tưởng như vậy là có ích sao?

Ta là Thánh nhân, trời đất đều thần phục ta!Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.Chỉ thấy Tam Bảo Ngọc Như Ý lại bạo phát ra một đạo quang mang, lần này quang mang mạnh mẽ hơn gấp mười lần so với vừa rồi, Tam Bảo Ngọc Như Ý lại đánh vào trán Bàn Cổ Chân Thân.Phủ của Bàn Cổ Chân Thân nghiêng xuống đất, phủ nhận chém ra một nhát về phía trước!

Khai Thiên Thức Thứ Nhất!Là Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang, Bàn Cổ Chân Thân này tự có chiêu số, uy lực cực kỳ cường đại, nếu có thể thi triển hết Khai Thiên Cửu Thức, Thánh nhân cũng có thể dễ dàng chém giết!Hiện tại Khai Thiên Thức Thứ Nhất, uy lực vô cùng, chém vào Tam Bảo Ngọc Như Ý, làm tán đi không ít bảo quang.Dù chỉ như vậy, Bàn Cổ Chân Thân vẫn bị chấn lùi mấy bước!Đáng tiếc, thực lực của Mười Hai Tổ Vu quá yếu, dường như vô pháp phát huy hoàn toàn uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nếu không, ta cũng cần nghiêm túc một chút, nhưng bây giờ, các ngươi không xứng là đối thủ của ta!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói.Lũ man nhân Vu tộc địa phủ này, sao có thể so sánh với Sư tôn!

Đạo Hạnh Thiên Tôn nói.Không sai, Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang, trước mặt Sư tôn cũng không đáng nhắc tới!

Phổ Hiền Chân Nhân cũng nói.Sư tôn không hổ là Thánh nhân, với thực lực Thánh nhân, muốn chém giết những Tổ Vu này không thành vấn đề!

Quảng Thành Tử cũng nói.Văn Trọng cũng cảm thán nói:Nếu Thành Thương ta có Thánh nhân tương trợ như vậy, há lại chiến bại?

Văn Trọng sau khi trở về Triều Ca, nhất định sẽ bảo bệ hạ tế bái Thánh nhân!Phía Tây Kỳ, thì hết sức lo lắng, Bàn Cổ Chân Thân là chiến lực mạnh nhất do Tổ Vu liên hợp, nếu ngay cả những Tổ Vu này cũng không đối phó được Thánh nhân, thì trận chiến này, căn bản không có cơ hội giành chiến thắng!Thánh nhân kia, e rằng căn bản không phải Tổ Vu có thể sánh bằng, trận chiến này, Tổ Vu ắt bại không nghi ngờ!Mười Hai Tổ Vu cũng biết mình đối mặt với ai, nhưng không thể nào chịu thua như vậy!Mười Hai Tổ Vu lại giơ phủ, một chiêu, Khai Thiên Thức Thứ Hai!Cây phủ khổng lồ kia lại chém

ra về phía trước, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trên đầu treo một lá cờ, đó chính là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ! Một trong Ngũ Phương Kỳ, Tiên Thiên Chí Bảo, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!Lá cờ này có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, pháp bảo dưới Tiên Thiên Chí Bảo, căn bản không thể nào làm tổn thương được lá cờ này!Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn có lá cờ này trong tay, đứng ở thế bất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không sợ Bàn Cổ Chân Thân phía trước.Khai Thiên Thức Thứ Hai, một phủ chém vào trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ thấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lập tức bạo phát ra một đạo hoàng sắc quang mang.Một đạo hoàng sắc quang mang chặn trước phủ quang, phủ quang như thể bị Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ nuốt chửng vào trong, biến mất không thấy tăm hơi.Khai Thiên Thức Thứ Hai của Bàn Cổ Chân Thân, vô hiệu!Vu Mãng nhìn thấy cảnh tượng này, biết mình nên ra tay rồi.

Mười Hai Tổ Vu đã dốc hết sức, một chiêu vừa rồi e rằng là chiêu mạnh nhất, nhưng Thánh nhân, sao có thể đối phó được?Nhưng trên thân Bàn Cổ Chân Thân lúc này đột nhiên bạo phát ra khí tức mạnh mẽ hơn.

Những Tổ Vu này, không hề nhận thua!Chỉ cần Bàn Cổ Chân Thân không nhận thua, Vu Mãng sẽ không thể ngăn cản, Vu Mãng dành sự kính trọng lớn nhất cho những Tổ Vu này!Tổ Vu hiện tại lại thi triển ra Khai Thiên, một thức mạnh mẽ hơn rất nhiều so với chiêu Khai Thiên vừa rồi.Trên cự phủ trong tay Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện một đạo kim sắc quang mang, như thể cả cây phủ đều biến thành vàng ròng, đây chính là Khai Thiên Thức Thứ Ba mà Bàn Cổ Chân Thân sắp thi triển ra!Với Khai Thiên Thức Thứ Ba do Bàn Cổ Chân Thân thi triển ra, uy lực tự nhiên sẽ càng lớn hơn rất nhiều, một phủ, thậm chí chém đôi cả bầu trời, một phủ, giáng xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng tại chỗ, Mậu Kỷ Hạnh

Hoàng Kỳ trên đầu lại bạo phát ra một đạo hoàng sắc quang mang, một chém này uy lực mạnh hơn nhiều so với vừa rồi, nhưng cũng không có nhiều tác dụng.Với thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đủ sức phát huy lực phòng ngự của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đến cực hạn, lúc này Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lại bạo phát ra lực phòng ngự cường đại.Một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, cũng không có cách nào phát huy được tác dụng.Xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi, Đệ Nhất Sát Trận Hồng Hoang, không phải như vậy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, chỉ thấy tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, chỉ thấy Ngọc Như Ý lập tức xuất hiện một đạo quang mang.Lần này bảo quang trên Ngọc Như Ý đại thịnh, lại đánh về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân dường như đã tiêu hao hết sức mạnh, bị đánh trúng, sau đó Bàn Cổ Chân Thân nổ tung, mười hai đạo nhân ảnh đồng thời bị oanh bay ra.Từng đạo thân ảnh, đều bị trọng thương.Với thân thể cường hãn của Tổ Vu, cũng không thể chống đỡ được một kích này.Những Tổ Vu này đều phun ra máu tươi.Có thể thấy, những Tổ Vu này bị thương không nhẹ.Văn Trọng nhìn thấy sau đó, mừng rỡ nói:Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân quả nhiên pháp lực vô biên, đáng tiếc Tam Tiêu nương nương không thấy, bằng không thì cũng sẽ không chết oan uổng!Tam Tiêu chết đối với Tiệt giáo mà nói là một tổn thất lớn.Cả Tiệt giáo cũng khó mà tìm ra nhân tài cấp Tam Tiêu như vậy, không ngờ hiện tại, đều bị Mười Hai Tổ Vu giết chết rồi.May mắn là lần này có Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, đánh bại Bàn Cổ Chân Thân.Đế Giang nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với ánh mắt đầy sợ hãi.Nguyên Thủy Thiên Tôn, trơ trẽn vô sỉ, nhúng tay vào cuộc chiến Phạt Trụ, uổng là Thánh nhân!

Lúc này, một giọng nói lớn tiếng hô lên.Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào một người, chỉ thấy người đó chính là Khương Tử

Nha.Khương Tử Nha, ngươi nói gì vậy?

Quảng Thành Tử đại nộ, nói,Một tên phản đồ Xiển giáo, dám nói lời đại bất kính như vậy sao?Quảng Thành Tử, ngươi cứ ra rả nói ta là phản đồ Xiển giáo, nhưng ngươi có biết ta từ trước đến nay chưa từng học được bất cứ thứ gì trong Xiển giáo sao?

Khương Tử Nha giận dữ nói.Khương Tử Nha dường như biết mình sắp chết, cho nên lấy hết dũng khí lớn tiếng nói:Nguyên Thủy Thiên Tôn từng không cho Nhiên Đăng đạo nhân dạy ta bất kỳ bí thuật trường sinh nào, thậm chí cả một chút đạo thuật cũng không truyền thụ cho ta, ta vào Xiển giáo, vốn dĩ chỉ là một quân cờ!Khi ta rời Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí còn phái Nhiên Đăng đạo nhân giết ta, nếu không phải lúc đó có Hồ Lô Hồng Vân của Sư tôn Vu Mãng trong tay, ta đã sớm bị Nhiên Đăng đạo nhân giết chết.

Ta tha cho Nhiên Đăng đạo nhân, coi như đã trả ơn Xiển giáo đã truyền cho ta chút đạo thuật lông gà vỏ tỏi đó!Ta và Xiển giáo, vốn dĩ không còn dây dưa gì nữa, cho nên cũng đừng gọi ta là phản đồ Xiển giáo nữa!

Hôm nay ta muốn nói, Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn thật vô sỉ, nhúng tay vào cuộc chiến giữa phàm nhân và tiên nhân của chúng ta!Hành vi này, chẳng phải là ỷ lớn hiếp nhỏ, ỷ mạnh lấn yếu sao?

Chẳng lẽ Thánh nhân là như vậy?

Hành vi này, có gì khác biệt so với đám lưu manh chợ búa?Một tràng lời nói của Khương Tử Nha cực kỳ táo bạo, Quảng Thành Tử căn bản không dám tiếp lời.Lúc này, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn dũng xuất sát ý.

Hắn là Thánh nhân, điều chú trọng nhất chính là thể diện, hiện tại Khương Tử Nha chỉ mặt mắng thẳng hắn, nếu chuyện này để các Thánh nhân khác biết, thì không biết sẽ ra sao!Đại đảm!

Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng hô lên.Trong nháy mắt, Khương Tử Nha cảm giác phía sau lưng mình như có vạn ngọn núi đè xuống, hai chân hắn trực tiếp bị áp gãy xương cốt.Khương Tử Nha đau đến rơi lệ, nhưng không hề phát ra một tiếng kêu thảm thiết nào, lớn tiếng mắng:Vô sỉ Nguyên Thủy, dùng thân Thánh nhân ức hiếp ta một phàm nhân, ha ha ha...Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, trong mắt tràn đầy hàn quang, áp lực đè lên Khương Tử Nha tăng mạnh, Khương Tử Nha toàn thân như bị ép ra máu tươi, miệng hắn cũng đang tràn ra máu tươi.Ta Khương Thượng một đời mắt không sáng, không nhận ra người tốt, nhưng điều đúng đắn nhất ta từng làm trong đời này, chính là bái Vu Mãng Tổ Vu làm sư phụ.

Vu Mãng Tổ Vu truyền thụ ta pháp trường sinh, dạy ta tu đạo!Câm miệng!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.Chỉ thấy xương cốt toàn thân Khương Tử Nha bắt đầu phát ra tiếng gãy nát, biến thành người máu, nhưng Khương Tử Nha không hề có ý định dừng lại.Ta Khương Thượng có thể bái nhập môn hạ Vu Mãng Tổ Vu, là phúc phận của ta Khương Thượng.

Chỉ hận Khương Thượng tư chất quá kém, không thể tu luyện thành tiên, không thể báo đáp ân dạy dỗ của sư tôn.

Khương Thượng cả đời này chỉ có một hối tiếc, không thể báo đáp ân tri ngộ của sư tôn, không thể hoàn thành chiến tranh Phong Thần!Xin sư tôn thứ tội, Khương Thượng vô năng!

Khương Tử Nha vái lạy về phía Phong Thần Đài, dưới trọng lực, đầu Khương Tử Nha trực tiếp đập xuống đất, đầu vỡ máu chảy.Nhưng Khương Tử Nha lại ngẩng đầu, lại vái xuống.Liên tục ba tiếng vang dội, đầu hắn đã đẫm máu.Những người xung quanh nhìn thấy sau đó, đều tâm sinh bất nhẫn, nhưng không có ai có thể

ngăn cản uy của Thánh nhân.Khương Tử Nha, đã nói xong, vậy thì chết đi.

Chương 331

Sau khi ngươi chết, ta sẽ san bằng Địa Phủ, để ngươi biết cái Địa Phủ mà ngươi sùng bái trong miệng, cái Vu Mãng mà ngươi kính ngưỡng, trong mắt Bản tọa, chỉ là kiến hôi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường nói.Mệnh ta xong rồi!

Lúc này, một đạo phủ quang kinh thiên đột nhiên chém ra, quang mang huyết sắc quét tới, chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.Nếu là một phủ bình thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản sẽ không để ý, nhưng phủ này, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm giác bị uy hiếp!Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ xuất hiện một đạo hoàng quang, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vốn là Tiên Thiên Chí Bảo, có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, chịu ba phủ Khai Thiên của Bàn Cổ Chân Thân công kích, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cũng không hề hấn gì, nhưng một phủ này, lại có thể lay động Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!Sao có thể?Trừ khi là công kích của Thánh nhân, bằng không, há lại có thể gây ra chút động chạm nào cho Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ?Hiện tại quang mang của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã ảm đạm đi không ít, nhưng chưa đến mức bị tổn hại, dù vậy, cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đại kinh.Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn về phía phủ quang, chỉ thấy một nam tử ngoại hình thanh niên xuất hiện, nam tử kia vác một cây cự phủ, cự phủ kia cao gần bằng thân hình hắn.Cự phủ đỏ sẫm một mảng, trên huyết sắc cự phủ, trông như dính máu tươi vậy, sự xuất hiện của nam tử kia, khiến ánh mắt của tất cả những người có mặt đều tập trung vào hắn.Vu Mãng, thật sự rất xin lỗi, ta không phải đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đế Giang thở dài nói.Quả nhiên Thánh nhân không phải thứ ta có thể ứng phó, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của ta cũng vậy!

Cộng Công có chút tự ti nói.Vu Mãng, ngươi có nắm chắc không?

Huyền Minh hỏi.Các Tổ Vu khác cũng nhìn về phía Vu Mãng, lần này Vu Mãng đối mặt không phải phân thân của Thánh nhân, mà là Thánh nhân chân chính, Nguyên Thủy Thiên Tôn!Chân thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, mạnh hơn phân thân không biết bao nhiêu lần, Vu Mãng trước đây đối phó phân thân Thái Thượng Lão Quân, đã khó khăn như vậy, hiện tại thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không yếu hơn Thái Thượng Lão Quân!Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn là sư đệ của Thái Thượng Lão Quân, quan hệ hai người cũng khá thân cận, hơn nhiều so với Thông Thiên Giáo Chủ.Vu Mãng đỡ Khương Tử Nha, uy áp trên thân Khương Tử Nha đã sớm tiêu tán trong đạo công kích vừa rồi của Vu Mãng, chỉ là trên thân Khương Tử Nha có không ít chỗ xương cốt đều bị thương.Vu Mãng nhìn thấy sau đó, sắc mặt hắn âm trầm xuống.Khương Tử Nha cũng là đệ tử của Vu Mãng, Vu Mãng từ trước đến nay đều không dễ trêu chọc, Vu Mãng cũng là một người rất che chở người của mình, hôm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn lại làm khó Khương Tử Nha như vậy, Vu Mãng há lại cam chịu?Cửu Phượng, thay ta chăm sóc Tử Nha!

Vu Mãng nói.Được, nhưng Vu Mãng Tổ Vu, ngươi muốn một mình đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Cửu Phượng đáp một tiếng, hỏi.Vu Mãng không trả lời Cửu Phượng, bước một bước về phía trước, chỉ thấy thân thể Vu Mãng đột nhiên lớn lên theo gió, mỗi khi Vu Mãng bước một bước về phía trước, những người có mặt đều có thể cảm giác khí thế của Vu Mãng hùng tráng hơn một phần.Vu Mãng trực tiếp khôi phục Tổ Vu chi thân, lại thi triển ra Vu Thần Hạ Phàm, người đứng trước mặt Vu Mãng, là Thánh nhân!Bất kể Vu Mãng thái độ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào, trong lòng Vu Mãng, thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cực kỳ cường đại, Vu Mãng nhất định phải dốc

toàn lực ứng phó!Ngươi chính là Vu Mãng Tổ Vu kia sao?

Nghe nói năm nghìn năm trước giao chiến với Nữ Oa, suýt chút nữa chém giết Nữ Oa, nhưng cũng suýt chút nữa vẫn lạc tại chỗ! Chẳng lẽ ngươi nghĩ thực lực của Bản tọa sẽ yếu hơn Nữ Oa năm đó sao?

Dám khiêu khích Bản tọa?

Mười Hai Tổ Vu trước mặt Bản tọa cũng không đáng nhắc tới, ngươi lại có thể làm gì được?Nhưng đã dám thu Khương Tử Nha làm đồ đệ, vậy ngươi là kẻ địch của Xiển giáo ta.

Hôm nay ta đã gặp, ta không có lý do gì để bỏ qua cho ngươi, cho nên, hôm nay ta sẽ trừ khử ngươi, để mọi người biết, ngươi và Vu tộc của ngươi trước mặt Xiển giáo ta, không chỉ là một đám man di mà thôi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp hai tay sau lưng, nhìn cự nhân cao trăm vạn trượng, không hề sợ hãi nói.Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, Vu Mãng đã chém phủ vào đầu hắn.Mãng phu!

Ngươi tưởng có thể làm ta bị thương sao?

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra vẻ khinh thường.Trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, tự nhiên không cần sợ Vu Mãng, Vu Mãng có lợi hại đến mấy cũng chỉ là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển mà thôi, há lại có thể uy hiếp được hắn?Thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ cường đại, có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tay, hoàn toàn không để Vu Mãng vào mắt.Chỉ là lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phát hiện, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng không ngừng huy vũ.Ám Huyết Phủ trong nháy mắt chém ra mấy trăm phủ, mỗi phủ sức mạnh đều khủng khiếp, mỗi phủ đều có thể mang theo một đạo gợn sóng huyết sắc, trong chốc lát, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bạo phát ra quang mang cực kỳ cường thịnh.Sau đó

mọi người liền nghe thấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ phát ra từng tiếng kêu giòn tan.Âm thanh đó khiến người ta cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, nhìn lại Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lại phát hiện quang mang của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô cùng, như thể sắp tiêu biến.Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng động dung rồi, hắn có thể cảm giác được, phòng ngự của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị phá vỡ, ngay cả Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cũng dường như bị tổn thương! Sao có thể?Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là Tiên Thiên Chí Bảo, vũ khí trên tay Vu Mãng nhiều nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo mà thôi, không thể nào hủy hoại Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ được, trừ phi, vũ khí của Vu Mãng có bí mật!Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm mơ cũng không ngờ, trong lúc đại ý, lại lâm vào tình cảnh này!Chỉ thấy quang mang của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tiêu tán, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị tổn hại, tạm thời mất uy năng, một phủ của Vu Mãng lại chém vào thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị một phủ của Vu Mãng chém thành hai nửa.Tĩnh lặng!Tất cả mọi người lúc này đều trừng lớn mắt, ánh mắt họ tràn đầy vẻ khó tin.Bị chém?

Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị Vu Mãng chém thành hai nửa sao?Đó là Thánh nhân!Một vị Thánh nhân cường đại như vậy, thậm chí có thể vô thị bất kỳ đại năng nào dưới Thánh nhân, dễ dàng miểu sát những Chuẩn Thánh cường giả kia!Hôm nay, những người có mặt đã thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Vu Mãng chém thành hai nửa, mà là chân thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải phân thân!Nếu không phải tận mắt chứng kiến, không có ai sẽ tin loại chuyện này xảy ra ở đây.Không... không thể nào?

Sư tôn, không phải thật!

Quảng Thành Tử sắc mặt đại biến.Vu Mãng này chẳng lẽ thật sự suýt chút nữa chém giết Nữ Oa nương nương sao?

Nếu không phải vậy, sao có thể uy hiếp được Sư tôn?

Phổ Hiền đạo nhân sắc mặt tái nhợt, nói.Không thể nào, Sư tôn cũng không thể vẫn lạc như vậy!

Trong mắt Cụ Lưu Tôn lúc này lộ ra vẻ sợ hãi.Khương Tử Nha đã hôn mê đi, nhưng những Vu tộc nhân khác thì có mặt, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng hết sức kích động.Thực lực của Vu Mãng dường như đã đề thăng không ít so với một năm trước, Vu Mãng từ giới Tổ Vu trở ra, xem ra lại có lĩnh ngộ, bằng không, thực lực của Vu Mãng không thể đề thăng nhiều như vậy!Mục tiêu của Vu Mãng là dùng sức mạnh chứng đạo, điều này sẽ khó khăn hơn rất nhiều so với các Thánh nhân khác, nhưng hiện tại Vu Mãng chắc đã tiến thêm một bước gần mục tiêu rồi!Đương nhiên, cho dù như vậy, Vu Mãng muốn thành Thánh, vẫn còn cách biệt không ít.Nhưng thực lực của Vu Mãng, đích xác mạnh hơn trước rất nhiều, ít nhất Vu Mãng ban đầu muốn một phủ chém Thánh nhân thành hai nửa, gần như không thể làm được.Nguyên Thủy Thiên Tôn đương nhiên không thể chết như vậy, dù sao đây là Thiên Đạo Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo Thánh nhân Bát Trọng, thực lực cực kỳ cường đại, thân Thánh nhân càng có khả năng khôi phục, thân thể bị chém thành phấn toái, cũng có thể không ngừng khôi phục.Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng bị chém thành hai nửa, nhưng lập tức lại một lần nữa hòa nhập thân thể lại.Chỉ là sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại vô cùng khó coi, hiện tại lại đang trước mặt đệ tử, bị Vu Mãng làm bị thương, tuy rằng loại thương tích này Nguyên Thủy Thiên Tôn không để tâm, nhưng trong mắt người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị Vu Mãng chém thành hai nửa!Điều đó khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mất hết thể diện!Thánh nhân hào xưng bất diệt bất tử, tuy rằng không thật sự bất diệt bất tử, nhưng ít nhất cũng lăng giá ở trên tất cả mọi tồn tại!Chính vì vậy, Thánh nhân càng thêm coi trọng điều mình có, đó

là thể diện của mình!Hôm nay Vu Mãng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mất hết thể diện, Nguyên Thủy Thiên Tôn há có thể dung nhẫn được?Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Vu Mãng, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nói:Ngươi dám làm ta bị thương? .....Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa nói hết, Vu Mãng đã chém một phủ về phía hắn.Tám lần Bàn Cổ chi lực!Vu Mãng căn bản không có ý định nói nhảm với Nguyên Thủy Thiên Tôn, một phủ chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, ẩn chứa Lực chi pháp tắc.Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa giận, trong lòng mắng:Mãng phu, đúng là mãng phu!Một phủ trong nháy mắt liền đến trước mặt hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tế ra Tam Bảo Ngọc Như Ý!Uy lực của Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng cực kỳ cường đại, nhưng Vu Mãng không hề sợ hãi, như thể không nhìn thấy, một phủ chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời, thân thể Vu Mãng cũng bị Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh trúng.Ngọc Như Ý không đánh trúng đầu Vu Mãng, nhưng lại đánh trúng vai trái của Vu Mãng, vai trái Vu Mãng lập tức phấn toái, biến thành một mảng thịt nát bươm, một phủ của Vu Mãng, cũng chém thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn thành hai nửa lần nữa!Lấy thương đổi thương!Bên Thành Thương nhìn cách Vu Mãng chiến đấu, trong lòng họ vừa kinh vừa sợ, một Vu Mãng như một kẻ điên vậy?Vu Mãng căn bản không sợ bị thương, vai trái bị thương nặng như vậy, nhưng trên mặt Vu Mãng không hề có vẻ đau đớn.Mọi người nhìn vai trái của Vu Mãng đang khôi phục, chỗ bị thương nặng như vậy, lại đang khôi phục bằng mắt thường!Tam Bảo Ngọc Như Ý, không thể oanh sát Vu Mãng, thậm chí chỉ có thể làm Vu Mãng bị thương, nhưng Vu Mãng lại có thể khôi phục, kẻ điên?Không thể nào?

Thân thể của hắn lại mạnh mẽ như vậy!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sắc mặt lại biến đổi.Nếu là người khác, chỉ cần chịu một kích của Tam Bảo Ngọc Như Ý, sẽ bị chém

giết ngay tại chỗ, nhưng thân thể của Vu Mãng đích xác cường đại, chịu được công kích của pháp bảo uy lực như vậy, có thể chống đỡ được, có thể nhanh chóng khôi phục!

Từ Hàng đạo nhân mắt tràn đầy kinh hãi.Nhưng Sư tôn lại một lần nữa bị chém thành hai nửa, thân Thánh nhân, cũng không thể khôi phục vô hạn chứ?

Xích Tinh Tử lộ ra vẻ lo lắng.Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn ít khi ra tay, một khi ra tay, cũng sẽ dễ dàng giải quyết kẻ địch, nhưng hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như có chút không thể ứng phó với Vu Mãng này!Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng có năng lực đặc thù, Vu lực thiết cát, chỉ cần Ám Huyết Phủ công kích pháp bảo, pháp bảo cấp thấp hơn Ám Huyết Phủ sẽ trong nháy mắt bị thiết cát thành phấn toái, nếu cùng cấp độ thậm chí cao hơn Ám Huyết Phủ, sau khi chịu nhiều lần thiết cát của Vu lực, cũng sẽ xuất hiện tổn thương!Khiến Ám Huyết Phủ của Vu Mãng có thể khắc chế đại bộ phận các phòng ngự chí bảo!Trên thân Vu Mãng, có Bàn Cổ huyết khí cực kỳ cường đại, dùng Bàn Cổ huyết khí hộ thể, lực phòng ngự trên thân Vu Mãng sẽ trở nên cực kỳ cường đại!Vu Mãng sau khi thi triển ra Vu Thần Hạ Phàm, năng lực khôi phục và các năng lực khác đều sẽ đề thăng rất nhiều!Những điều này, đều là điều kiện để Vu Mãng có thể kháng hành với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ cần thiếu một trong số đó, Vu Mãng sẽ khó giao chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn!Không chỉ dựa vào những điều này, muốn giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng gần như không thể!Điểm này Vu Mãng rất rõ ràng, Thánh nhân dù sao cũng không giống tồn tại cấp Chuẩn Thánh, Thánh nhân, càng thêm cường đại, cũng càng thêm khủng khiếp!Nhưng Vu Mãng không hề úy kỵ, chỉ thấy Ám Huyết Phủ của Vu Mãng biến thành một màu vàng kim, một phủ chém xuống, trong một khoảnh khắc xuất hiện một cỗ khí thế cực kỳ khủng khiếp.Không thể nào, hắn đã lĩnh ngộ Lực

chi pháp tắc, tu luyện Lực chi pháp tắc đến cảnh giới viên mãn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa khôi phục lại kinh hãi.Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng không hiểu pháp tắc chi lực, nhưng Tam Thanh được hóa thành từ Nguyên Thần Bàn Cổ, đối với Lực chi pháp tắc của Bàn Cổ Đại Thần cảm ngộ cực sâu, Lực chi pháp tắc trên thân Vu Mãng, thật sự khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn quá quen thuộc.Sẽ không cảm giác sai được, tuyệt đối là Lực chi pháp tắc!Trở thành Tổ Vu nhất định phải lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng từ trước đến nay chưa từng có Tổ Vu nào có thể lĩnh ngộ Lực chi pháp tắc, bởi vì Lực chi pháp tắc là pháp tắc mạnh nhất trong Ba Ngàn Pháp tắc, đừng nói là tu luyện pháp tắc đến cực hạn!Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám xem thường Vu Mãng nữa, hắn đã hiểu, Tổ Vu trước mặt này, có tư cách trở thành đối thủ của hắn!Có thể tu luyện Lực chi pháp tắc đến cảnh giới viên mãn, Vu Mãng đích xác có tư cách giao chiến với Thánh nhân, nhưng, hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn!Mãng phu Vu tộc, ngươi căn bản không biết ai mới là Thánh nhân chân chính!

Trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại xuất hiện một đóa thải vân.Trong khánh vân đó, thế giới Hồng Mông ẩn hiện kỳ trung, nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu kỳ gian, trong khánh vân, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.Ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân màn trời rơi xuống, như nước nhỏ trước hiên nhà không ngừng nghỉ, rơi mãi không dứt.Bảo vật này, chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Chư Thiên Khánh Vân!Một kiện pháp bảo phòng ngự chí bảo, Chư Thiên Khánh Vân một khi tế ra, hào xưng có thể chư tà tị dịch, vạn pháp bất triêm, thậm chí vô thị bất kỳ công kích của bảo vật kỳ binh nào, miễn dịch tất cả tổn hại của thần thông pháp thuật.Chư Thiên Khánh Vân được hóa thành từ một đạo Hạo Khí trong lòng Bàn

Cổ Đại Thần, nổi danh với lực phòng ngự.Có một kiện pháp bảo như vậy trong thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở thế bất bại.Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này, sẽ không còn xem thường Vu Mãng nữa, chỉ thấy trên tay hắn xuất hiện một mặt phiên, phiên đó tên là Bàn Cổ Phiên, được hóa thành từ phủ nhận của Bàn Cổ Phủ, có lợi khí vô thượng, nếu nói về công kích, Bàn Cổ Phiên có thể xếp trong top ba vị trí trong số Tiên Thiên Chí Bảo.Nguyên Thủy Thiên Tôn đối phó Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận do Mười Hai Tổ Vu kết thành, cũng không cần lấy ra bảo vật như vậy, nhưng hiện tại đối mặt với Vu Mãng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám có chút đại ý nào, uy hiếp từ Vu Mãng vượt xa Bàn Cổ Chân Thân!Tam Bảo Ngọc Như Ý tuy rằng có thể làm Vu Mãng bị thương, nhưng so với lực khôi phục của Vu Mãng, công kích của Tam Bảo Ngọc Như Ý căn bản không thể gây ra thương thế nghiêm trọng, đừng nói là giết chết Vu Mãng!Hiện tại muốn giết chết Vu Mãng, nhất định phải phá Bàn Cổ huyết khí của Vu Mãng trước, sau đó mới triệt để chém giết Vu Mãng, nếu không thể lập tức giết chết Vu Mãng, thì sẽ vô dụng, năng lực khôi phục thân thể của Vu Mãng hiện tại dường như quá mạnh!Bàn Cổ Phiên xuất hiện, khiến Vu Mãng có chút để tâm, một kiện pháp bảo có lực công kích cường đại như vậy, thân thể của hắn chưa chắc đã có thể chống đỡ được!Vu Mãng Tổ Vu!

Lúc này, Cửu Phượng đột nhiên nói.Một chiếc chuông nhỏ bay về phía Vu Mãng, Vu Mãng lập tức hiểu, đó là Hỗn Độn Chung!Hỗn Độn Chung này đồng dạng cũng được hóa thành từ Khai Thiên Phủ, đồng nguyên với Bàn Cổ Phiên, uy lực của nó tự nhiên cũng sẽ không dưới Bàn Cổ Phiên!Hiện tại Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên cùng lúc xuất hiện ở đây, thì kiện chí bảo nào mạnh hơn đây?Hỗn Độn Chung?

Tốt lắm, bảo vật này cũng không nên rơi vào tay ngươi, giao cho ta đi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nhìn thấy, lạnh lùng nói.Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng không biết bí mật của Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, nhưng uy lực của Hỗn Độn Chung không dưới Bàn Cổ Phiên, sau khi kiến thức uy lực của Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không bỏ qua Hỗn Độn Chung.Hiện tại Vu Mãng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đã là người chết rồi, Hỗn Độn Chung, tự nhiên cũng thuộc về hắn!Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tay nắm Bàn Cổ Phiên, vung về phía trước một cái, chỉ thấy trên Bàn Cổ Phiên lờ mờ xuất hiện một chữ, khi chữ này xuất hiện, không gian xung quanh Vu Mãng đột nhiên biến thành một cấm khu, tất cả pháp lực trong nháy mắt bị cấm cố.Mọi người nhìn rõ chữ đó, chỉ thấy trên Bàn Cổ Phiên hiển thị một chữ "Cấm".Một chữ vừa xuất hiện, có thể cấm cố pháp lực của Vu Mãng, cấm cố cả không gian này, uy lực của Bàn Cổ Phiên thật khủng khiếp!Nhưng lúc này, trên đỉnh đầu Vu Mãng, Hỗn Độn Chung cũng đột nhiên xuất hiện một tiếng chuông.Chỉ thấy tiếng chuông vừa xuất hiện, sự cấm cố không gian trong nháy mắt liền giải trừ, không chỉ vậy, tiếng chuông hóa thành một đạo gợn sóng, oanh kích về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.Nguyên Thủy Thiên Tôn như thể không hề cảm giác được, trên đỉnh đầu hắn Chư Thiên Khánh Vân lóe lên một đạo quang mang, đạo công kích này trong nháy mắt tiêu tán.Tiếng chuông đầu tiên của Hỗn Độn Chung, đối với Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có tác dụng!Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lay động, chỉ thấy trên Bàn Cổ Phiên lại xuất hiện một chữ, một chữ vừa bay lên, trong nháy mắt biến thành màu tím, trong Bàn Cổ Phiên xuất hiện từng đạo khí nhận màu tím.Những khí nhận màu tím này dường như có năng lực đặc thù, chỉ thấy phòng ngự của Hỗn Độn Chung của Vu Mãng không thể chống đỡ được công kích của khí nhận màu tím, khí nhận màu tím phát ra từ Bàn Cổ Phiên, có khả năng hoa phá phòng ngự của Hỗn Độn Chung!

Vu Mãng nhìn chữ hiển thị trên Bàn Cổ Phiên, chính là chữ "Phá"!

Bàn Cổ Phiên "Phá" tự quyết, có thể phá tận mọi pháp bảo phòng ngự, khó trách một kiện pháp bảo lại có thể trở thành chí bảo công kích, với khả năng này, thậm chí có thể dễ dàng chém giết những đại năng được pháp bảo phòng ngự bảo hộ!Những khí nhận Bàn Cổ màu tím này chém vào thân Vu Mãng, Bàn Cổ huyết khí trên thân Vu Mãng, cũng có chút không chống đỡ được.Trên thân Vu Mãng xuất hiện hàng trăm đạo thương khẩu, những thương khẩu này đang không ngừng chảy ra máu tươi.Nhưng những máu tươi này lại nhanh chóng khôi phục, Vu Mãng như thể không hề cảm giác được.Pháp lực của Vu Mãng dũng nhập vào Hỗn Độn Chung, chỉ thấy Hỗn Độn Chung lại xuất hiện một tiếng chuông, một tiếng chuông mạnh mẽ hơn gấp mười lần so với vừa rồi!Uy lực tiếng chuông dễ dàng đạt đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vẫn bị Chư Thiên Khánh Vân chống đỡ được, chỉ là lúc này, mọi người lại nghe thấy tiếng chuông Hỗn Độn Chung.Đạo thứ ba!

Chương 332

Rồi đạo thứ tư!Khi tiếng chuông Hỗn Độn Chung đạt đến đạo thứ năm, quang mang trên Chư Thiên Khánh Vân cuối cùng cũng bắt đầu ảm đạm đi.Tất cả những người có mặt đều có thể nhìn ra, Chư Thiên Khánh Vân không phải thật sự có thể vô thị bất kỳ công kích nào, chỉ là lực phòng ngự của nó đủ cường đại, có thể khiến Hỗn Độn Chung cũng vô pháp phá vỡ!Nhưng chỉ cần Hỗn Độn Chung tiếp tục vang lên, Chư Thiên Khánh Vân, có thể cũng sẽ bị kích phá!Đạo tiếng chuông thứ bảy lại vang lên!Pháp lực của Vu Mãng mạnh hơn rất nhiều so với Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, Nguyên Thần có được từ Hậu Thổ cũng cực kỳ cường đại, khống chế Hỗn Độn Chung căn bản không thành vấn đề, với thực lực hiện tại của Vu Mãng, không phải là không thể phát huy uy lực thật sự của Hỗn Độn Chung.Một đạo tiếng chuông oanh vào Chư Thiên Khánh Vân, Chư Thiên Khánh Vân cũng có chút không chống đỡ được, Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc, nói:Xem ra ta vẫn xem thường ngươi, Vu Mãng!

Ngươi không ngờ lại có thể chống đỡ một kích của ta sao?Trên Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn lại xuất hiện một chữ, một chữ, một chữ "Lập"!Một chữ vừa xuất hiện, toàn bộ không gian xung quanh Vu Mãng trong nháy mắt hóa thành hỗn độn, trong chốc lát, không gian này được trọng lập, phân âm dương, bên trong có ngũ hành, xung quanh xuất hiện vô tận phong hỏa thủy thổ, trong chốc lát, Vu Mãng cùng không gian này phấn toái!Những Vu tộc trong đó đều sững sờ, nhìn thấy tại vị trí của Vu Mãng, không có vết máu, cũng không có Vu Mãng, như thể Vu Mãng biến mất không khí vậy.Sao lại thế này?

Vu Mãng chẳng lẽ... chẳng lẽ thật sự chết rồi?

Trong mắt Huyền Minh tràn đầy vẻ khó tin.Không thể nào, Vu Mãng sao có thể chết?

Hắn là Đệ Nhất Nhân của Vu tộc chúng ta!

Thiên Ngô cũng nói.Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao cũng là Thánh nhân, Vu Mãng, cũng vô pháp sánh bằng!

Đế Giang thở dài, nói.Uy lực của Bàn Cổ Phiên khủng khiếp như vậy, tái lập một không gian, với loại công kích này, Vu Mãng há lại có thể chịu đựng được?Gặp phải loại công kích này, Vu Mãng, cũng không có cơ hội sống sót được!Thân thể Vu Mãng có thể rất cường đại, lực khôi phục cũng rất phi phàm, nhưng đối mặt với loại công kích này, lực khôi phục có mạnh đến đâu, thân thể có cường đại đến đâu cũng có tác dụng gì?Đó là chiêu số có thể phấn toái cả một không gian!Văn Trọng và các Kim Tiên nhìn thấy sau đó, đều đại hỉ.Lần này nếu có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, chém giết Vu Mãng, thì những Vu tộc còn lại cũng sẽ không khá hơn là bao nhiêu!Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không bỏ qua cho họ!Trận chiến này, Thành Thương ắt thắng!Sư tôn quả nhiên pháp lực vô biên, Vu Mãng kia căn bản không phải đối thủ của Sư tôn!

Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa mở miệng, định bước đi.Liền nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên quát:Không được!Hả?Đạo Hạnh Thiên Tôn thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy một tiếng chuông xuất hiện.Đông!Một tiếng chuông vừa xuất hiện, trong nháy mắt, một cỗ sát ý vô pháp ngôn dụ như có thực chất xuất hiện xung quanh, trong một khoảnh khắc, tại khu vực xung quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn biến thành một chiến trường sát lục, tại nơi đó, trong nháy mắt hóa thành phấn toái, như thể chịu vô số đạo khí nhận công kích.Thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn trong nháy mắt biến thành vô số mảnh thịt vụn, rơi xuống mặt đất, máu tươi đỏ thẫm vương vãi trên mặt đất, Đạo Hạnh Thiên Tôn trận vong ngay tại chỗ, Nguyên Thần

hóa thành một đạo quang mang bay về Phong Thần Đài!Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoàn toàn không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, vì sao Đạo Hạnh Thiên Tôn lại vẫn lạc như vậy?Ai đã ra tay?Lúc này, thân ảnh Vu Mãng lại xuất hiện ở vị trí cũ, không gian đó được trọng lập bằng phong hỏa thủy thổ, nhưng đối với Vu Mãng dường như không hề có chút tác dụng nào.Trên thân Vu Mãng không hề bị một chút thương tổn nào, công kích vừa rồi đối với Vu Mãng vô hiệu! Trên đầu Vu Mãng treo Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vừa rồi, chính là do Vu Mãng phát ra!Vu Mãng vừa rồi đã sử dụng Không Gian Pháp Tắc, tránh né đạo công kích kia, bằng không, Vu Mãng, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được một kích đó!Thực lực Thánh nhân, quả nhiên không tầm thường!Một đạo tiếng chuông đó không phải vì đối phó Đạo Hạnh Thiên Tôn, mục tiêu của tiếng chuông là Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là Đạo Hạnh Thiên Tôn vì tiếp cận Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên bị tiếng chuông tiêu diệt!Đối mặt với tiếng chuông đó, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại biến đổi, quang mang trên Chư Thiên Khánh Vân trên thân đã ảm đạm đi không ít, uy năng của nó tiếp cận mức tiêu hao cạn kiệt rồi!Tiếng chuông tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa chắc có thể chịu đựng được!Vu Mãng không sao, khiến những Vu tộc nhân khác đều đại hỉ, công kích lợi hại như vậy cũng có thể tránh được, không hổ là Tổ Vu có tư cách giao chiến với Thánh nhân!Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại, e rằng cũng chưa chắc là đối thủ của Vu Mãng, bắt đầu e ngại Vu Mãng.Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật không ngờ Vu Mãng lại lợi hại như vậy, ngay cả "Lập" tự quyết vừa rồi, cũng không đối phó được Vu Mãng, xem ra chỉ có thể phát huy uy lực thật sự của Bàn Cổ Phiên rồi.Vu Mãng, không ngờ ngay cả một chiêu đó cũng có thể tránh được, ta, cũng không thể không coi trọng, đã như vậy, ta sẽ cho ngươi kiến thức uy lực thật sự của Bàn Cổ Phiên!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói xong, Bàn Cổ Phiên lại xuất hiện

một đạo quang mang, một chữ đang hình thành trên đó.Ta, Vu Mãng, hôm nay chỉ vì chiến tử!

Giọng Vu Mãng vang vọng bốn phía.Ta, Vu Mãng, hôm nay chỉ vì chiến tử!

Ta, Vu Mãng, hôm nay chỉ vì chiến tử!

Ta, Vu Mãng, hôm nay chỉ vì chiến tử!Trong chốc lát, tất cả những người trong đó đều chấn kinh, Vu Mãng này quả nhiên là kẻ cuồng đồ đại đảm, nhưng không thể phủ nhận, cũng là một dũng sĩ vô song, giữa trời đất, không thể tìm ra một người thần dũng hơn hắn! Hoặc thắng, hoặc chiến tử!Không còn con đường thứ ba để lựa chọn! Hỗn Độn Chung lại bạo phát ra một tiếng chuông, tiếng chuông thứ chín.Trong chốc lát, tất cả mọi người trên đại địa đều nghe thấy một tiếng chuông, tiếng chuông đó như đến từ trời đất, lại như để phấn toái trời đất.Tiếng chuông thứ chín, Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa, cũng không có cách nào phát huy ra được.

Bởi vì tiếng chuông thứ chín cần pháp lực thật sự quá bàng bạc! Hiện tại Hỗn Độn Chung cuối cùng cũng bạo phát ra uy lực mạnh nhất, khí tức huyền hoàng trên Hỗn Độn Chung cực kỳ bàng bạc, nếu Hỗn Độn Chung có linh, lúc này cũng nên hướng về Vu Mãng mà nhận chủ rồi!Chỉ có Vu Mãng mới có thể phát huy hoàn toàn uy lực của nó!Một tiếng chuông vừa vang lên, chỉ thấy đạo tiếng chuông đó hóa thành đạo gợn sóng, oanh kích về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại biến đổi, trên Bàn Cổ Phiên cũng bạo phát ra uy lực mạnh nhất, chỉ thấy trên Bàn Cổ Phiên hiển thị một chữ mới: Diệt!Diệt, diệt tận tất cả!Trên Bàn Cổ Phiên bạo phát ra vô tận khí nhận Bàn Cổ, mỗi đạo đều có thể dễ dàng chém giết Thiên Đạo Thánh nhân Nhất Trọng, với uy lực khí nhận Bàn Cổ này, Vu Mãng căn bản không thể chịu đựng được!Những khí nhận Bàn Cổ đó và tiếng chuông Hỗn Độn Chung va chạm, trong một khoảnh khắc,

không gian xung quanh trận trận phấn toái, đạo công kích này, một không gian, cũng không thể chịu đựng được!Với thực lực của Vu Mãng, có thể khiến Hỗn Độn Chung phát ra công kích như vậy, thật sự quá ngoài dự liệu, hoàn toàn không có ai tưởng tượng được Vu Mãng có thể làm được đến mức này, nhưng có thể thấy, thực lực của Vu Mãng đích xác đáng sợ!Tiếng chuông thứ chín của Hỗn Độn Chung và khí nhận Bàn Cổ va chạm là điều nằm ngoài dự đoán của mọi người!Thực lực của Vu Mãng trong mắt mọi người, không nghi ngờ gì đã ngang Thánh nhân rồi!Hai kiện linh bảo lúc này, đều xuất hiện vết nứt, hai kiện pháp bảo vốn đồng nguyên, lại bạo phát ra uy lực mạnh nhất, hiện tại hai kiện linh bảo tự nhiên sẽ bị tổn hại.Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn đau nhói, một kiện pháp bảo theo hắn lâu như vậy, chưa từng bị tổn hại, không ngờ hôm nay ở đây, khi giao thủ với Vu Mãng, lại xuất hiện tổn thương!Nếu luyện hóa, không biết phải mất bao nhiêu trăm năm mới có thể tu phục Bàn Cổ Phiên!Tất cả đều tại Vu Mãng đó!Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt hắn lộ ra vẻ hận ý.Sát ý trong mắt Vu Mãng lại vẫn còn, lại càng cường thịnh hơn.Sư tôn, cẩn thận!

Quảng Thành Tử lớn tiếng hô lên.Hả?Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng cảm giác không ổn, vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo song sắc hỏa diễm dũng mãnh ập tới!Trên hỏa diễm đó, có một đóa đài sen hai mươi bốn cánh hoa, đài sen đó cực kỳ quỷ dị, có hai màu đen đỏ, trên đó dũng xuất từng trận sát cơ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tâm sinh e ngại.

Không phải Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng chẳng phải Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cảm thấy Chư Thiên Khánh Vân đã đạt đến cực hạn, uy năng tiêu hao sạch.

Chư Thiên Khánh Vân không thể tiếp tục chống đỡ công kích,

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi Chư Thiên Khánh Vân, thân thể lướt lên không trung, chỉ thấy toàn thân kim quang đại thịnh.

Trên tay Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện một ngọc bình, bình này gọi là Bát Bảo Lưu Ly Bình!

Không thể không nói, pháp bảo trên tay Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự quá nhiều, mỗi kiện đều là pháp bảo hi thế hãn kiến, nếu Chuẩn Thánh nào đó có thể có được một kiện, hẳn sẽ mừng rỡ như điên!

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, gia tài phong hậu là chuyện thường tình.

Danh tiếng của Bát Bảo Lưu Ly Bình không bằng các pháp bảo khác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Trọng điểm của bảo vật này không phải Bát Bảo Lưu Ly Bình bản thân, mà là ba loại thần thủy chứa bên trong.

Ba loại thần thủy này tên là Tam Quang Thần Thủy, mỗi loại đều sở hữu uy lực cực kỳ cường đại.

Nhật Quang Thần Thủy có thể tiêu ma huyết tinh cốt nhục, chuyên dùng để trị các đối thủ có nhục thân cường hãn!

Nguyệt Quang Thần Thủy có thể ăn mòn Nguyên Thần hồn phách, có hiệu quả đặc biệt khi dùng cho đối thủ có Nguyên Thần cường hãn!

Tinh Quang Thần Thủy có thể thôn giải Chân Linh thức niệm, hủy diệt Nguyên Thần Chân Linh, khiến địch nhân vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Ba loại thần thủy này thậm chí có thể uy hiếp cả Thánh Nhân, là

ba loại thần thủy vô cùng đặc biệt.

Nếu Tam Quang Thần Thủy có thể dung hợp lại để sử dụng, nó sẽ biến thành Tam Quang Thần Thủy, nhưng Tam Quang Thần Thủy này không phải là độc thủy, mà là một loại thần thủy cứu người, có thể cải tử hoàn sinh, hiệu quả kinh người.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm của Vu Mãng xuất hiện, buộc phải lấy thần thủy ra.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ Bát Bảo Lưu Ly Bình lên, từ trong bình lập tức phun ra một loại thần thủy như tinh thần hội tụ, đây chính là Tinh Quang Thần Thủy.

Tinh Quang Thần Thủy vừa ra, lập tức chảy về phía ngọn lửa hai màu.

Loại thần thủy này rõ ràng không phải đối thủ của ngọn lửa hai màu, thần thủy vừa chạm vào ngọn lửa lập tức tiêu tán.

Chương 333

Thấy vậy, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại biến đổi, lần nữa lắc Bát Bảo Lưu Ly Bình, từ trong bình phun ra hai loại thần thủy, loại thứ hai chính là Nhật Quang Thần Thủy.

Loại thần thủy này có màu vàng kim, hai loại thần thủy vừa chảy ra, có thể sánh ngang với Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm!

Công thế đột kích của Vu Mãng lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa giải.

Nhưng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy một bóng người lao tới, người này không phải Vu Mãng thì là ai?

Vu Mãng giơ phủ đầu bổ xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này thân cao của Vu Mãng đã đạt năm mươi vạn trượng, có thể thi triển Khai Thiên Đệ Tứ Thức!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ném Tam Bảo Ngọc Như Ý ra, đánh về phía Vu Mãng.

Nhưng một phủ của Vu Mãng há lại có thể bị Tam Bảo Ngọc Như Ý chống đỡ được?

Một phủ bổ xuống, Tam Bảo Ngọc Như Ý liền xuất hiện một vết nứt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lần nữa tế xuất một bảo vật, bảo vật đó toàn thân xanh biếc, là một hồ lô.

Một trong Tiên Thiên Hồ Lô, bên trong ẩn chứa tàn phách Băng Hỏa Kỳ Lân!

Chỉ thấy Tiên Thiên Hồ Lô của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa

được tế xuất, lập tức bị một hồ lô đen trên người Vu Mãng nuốt vào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa nộ, lúc này trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn bảo vật nào có thể bảo hộ, trong mắt sự kiêng dè càng thêm nồng đậm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng, trên lòng bàn tay xuất hiện một đạo lôi điện quang mang.

Đây là đạo pháp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Thanh Thần Lôi!

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn chia làm ba, ba đạo Ngọc Thanh Thần Lôi đánh về phía Vu Mãng.

Vu Mãng dường như không thấy, Khai Thiên Đệ Ngũ Thức bổ xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhất thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn và cả bầu trời, đại địa bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Nhưng Vu Mãng trong miệng cũng không ngừng phun ra tiên huyết, trên bề mặt thân thể Vu Mãng, xuất hiện vô số đạo lôi điện quang mang, uy lực của Ngọc Thanh Thần Lôi cũng vô cùng khủng bố.

Đặc biệt là khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, năng lực này có thể tăng uy lực công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn lên gấp ba lần!

Ba đạo Ngọc Thanh Thần Lôi oanh kích lên thân Vu Mãng, trên người Vu Mãng không biết xuất hiện bao nhiêu vết máu, nhưng Vu Mãng dường như không cảm giác được gì!

Một phủ vẫn chém xuống, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn lần nữa tan nát.

“Tên điên, Vu Mãng này quả thật là một tên điên!” Trên mặt Phổ Hiền Đạo Nhân tràn ngập vẻ kinh hãi, chưa từng thấy loại tên điên liều mạng như vậy!

Cần biết rằng, phàm là người đắc đạo, đều sẽ vô cùng quý trọng thân thể và tính mạng của mình.

Nhưng duy độc một nam nhân như tên điên này, căn bản không để ý đến sinh tử của mình, trong lòng hắn chỉ có một việc, đó là giết chết kẻ địch trước mặt!

Hy sinh tính mạng cũng không tiếc!

“Vu Mãng từng được xưng là Hồng Hoang đệ nhất Mãnh Phu, xem ra lời này không hư.

Một người lỗ mãng, cuồng vọng lại có thực lực cường đại như vậy, Mãnh Phu, quả thật là Mãnh Phu!” Trong mắt Từ Hàng Đạo Nhân lộ ra một tia kính nể.

Giết một người là tội, giết vạn người là dũng, tàn sát thiên hạ là bá chủ.

Vu Mãng này tuy là Mãnh Phu, nhưng có đại dũng, biết địch mạnh mà không sợ, gặp Thánh Nhân không lùi, quả là dũng sĩ!

“Không thể nào, Sư Tôn không thể thua một tên điên như vậy.

Nguyên Thủy Sư Tôn là Thánh Nhân, chưa bước vào Thánh Nhân cảnh giới thì chỉ là lũ sâu kiến, làm sao có thể thắng Sư Tôn?

Tuyệt đối không thể nào!” Quảng Thành Tử hai mắt đỏ ngầu, trạng thái như chó dại.

Chương 334

Quảng Thành Tử sùng bái Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, làm sao có thể chấp nhận việc Nguyên Thủy Thiên Tôn không địch lại Vu Mãng?

Không chỉ Quảng Thành Tử, trận chiến này đối với các Kim Tiên Xiển Giáo khác, cũng giống như một cái búa lớn, đánh thức bọn họ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, Vu Mãng chưa thành Thánh, nhưng dù vậy, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị Vu Mãng hoàn toàn áp chế, việc Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng Vu Mãng, gần như là điều không thể!

Các Kim Tiên Xiển Giáo vốn sùng bái Nguyên Thủy Thiên Tôn đến mức nào, giờ đây hình tượng vô địch của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng bọn họ dần dần sụp đổ, cũng khiến tín ngưỡng của các Kim Tiên Xiển Giáo đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu tiêu tán.

Nhưng tất cả những điều đó không liên quan gì đến Vu Mãng, trong lòng Vu Mãng lúc này chỉ có một việc, đó là giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hiện tại thực lực vẫn chưa đủ!

Thân thể Vu Mãng đột nhiên trương lớn, biến thành trăm vạn trượng, sát khí bùng lên xung quanh thân thể Vu Mãng, Đô Thiên Thần Sát Trận!

Đô Thiên Thần Sát Trận do Vu Mãng một mình bố trí!

Vu Mãng muốn dùng đạo công kích này để chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Khai Thiên, Đệ Lục Thức!

Sau khi thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn tan nát, vì là Thánh Nhân chi khu nên có thể phục hồi lại.

Nhưng lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thấy thân thể Vu Mãng trở nên càng thêm khổng lồ, ngay sau đó Vu Mãng lại một phủ chém xuống.

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn lần nữa tan nát!

Một phủ, Khai Thiên Đệ Lục Thức, thân Thánh Nhân cũng có thể liên tục tan nát!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy không ổn, chỉ thấy thân thể mình bị chém nát rồi lại không ngừng dung hợp lại, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng hợp lại, nhưng lại không ngừng tan nát.

Uy lực của một thức này đủ mạnh, thậm chí có thể chém giết Thánh Nhân!

Năm ngàn năm trước, Vu Mãng chỉ bằng một thức này mà suýt chút nữa đã chém giết Nữ Oa!

Năm ngàn năm sau, thực lực Vu Mãng đại trướng, đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn thi triển chiêu này!

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở trong vòng luân hồi phục hồi và tan nát không ngừng, không gian xung quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn đang không ngừng sụp đổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa nộ, sao lại có chuyện như vậy, một mảnh không gian đang không ngừng sụp đổ và phục hồi, giống như thân thể của mình, thân Thánh Nhân cũng không có cách nào phục hồi?

Không thể nào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại thậm chí không nói được một

câu, trên người không có bất kỳ phòng ngự chí bảo nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn phục hồi cũng căn bản không làm được!

Công kích gì mà lại khủng bố như vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa nộ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không chết cũng phải trọng thương!

Vào lúc này, thân thể Vu Mãng vẫn duy trì trạng thái Vu Thần Hạ Phàm và Bàn Cổ Chân Thân, trong tình huống hai trạng thái này thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, tuy có gánh nặng cho thân thể Vu Mãng, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng của Vu Mãng.

Vu Mãng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng phục hồi và tan nát, phủ đầu trên tay lại giơ lên, muốn bổ xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã ở vào thời khắc mấu chốt của sự sụp đổ, nếu lúc này lại chịu công kích của Vu Mãng, có lẽ sẽ thật sự vẫn lạc tại đây.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn ngập sự sợ hãi và chấn động, mắt thấy phủ đầu của Vu Mãng sắp chém lên thân thể vừa mới phục hồi, lúc này một tòa bảo tháp đột nhiên giáng xuống, một tòa bảo tháp che chắn trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo quang mang huyền hoàng sắc kiên cố chặn đứng Ám Huyết Phủ của Vu Mãng.

Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém lên đạo kim quang, lập tức bị bắn ra!

Ám Huyết Phủ không thể làm tổn thương được quang mang của tòa bảo tháp, Vu Mãng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Lão tử, lại nhúng tay vào sao?” Mọi người nghe lời Vu Mãng nói, sao lại không hiểu, người ra tay bảo hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là vị Thánh Nhân Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân còn có tên gọi

khác là Lão Tử, Lý Nhĩ!

Tòa bảo tháp đó, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Với lực phòng ngự của bảo tháp, quả thật có thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng!

Xung quanh xuất hiện từng trận tường vân, sau đó vô số dị thú xoay chuyển trên không trung, một con Thanh Ngưu chở một lão nhân từ xa đến, người có thể xuất hiện với uy thế như vậy, chỉ có Thánh Nhân!

Chương 335

Một vị Thánh Nhân, e rằng là vị có thực lực mạnh nhất trong Lục Thánh Hồng Hoang!

Sự xuất hiện của Thái Thượng Lão Quân, lập tức khiến tình thế đảo ngược!

Thái Thượng Lão Quân không chỉ đồng nguyên với Nguyên Thủy Thiên Tôn, quan hệ giữa hai người cũng khá tốt, chính vì lẽ đó, lần này Thái Thượng Lão Quân nhất định sẽ ra tay giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thoát khỏi một chiêu của Vu Mãng, vậy với thực lực của hai vị Thánh Nhân, Vu Mãng há lại có thể đối phó được?

"Thánh Nhân?

Lại đến một vị Thánh Nhân nữa sao?

Thái Thượng Lão Quân, lẽ nào cũng muốn ra tay với Vu Mãng?

Hai vị Thánh Nhân vây công một vị Tổ Vu còn chưa bước vào Thánh Nhân cảnh giới, lẽ nào không thấy mất mặt sao?" Đế Giang lập tức hô lớn.

Thái Thượng Lão Quân như không nghe thấy, nhàn nhạt nói: "Chuyện này cứ dừng tại đây thôi, Bần đạo đặc ý đến khuyên hai vị dừng tay!" Có Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bát Bảo Lưu Ly Bình lập tức xuất hiện một đạo quang mang, từ trong Bát Bảo Lưu Ly Bình chảy ra ba loại thần thủy, Tam Quang Thần Thủy đã dung hợp rơi xuống người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tình trạng thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng tan nát và phục hồi dần dần biến mất, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này hoàn toàn lành lặn, hiệu quả trị liệu của Tam Quang Thần Thủy quả là rõ ràng.

Chỉ thấy trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tràn ngập vẻ phẫn nộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Vu Mãng tràn ngập oán hận, tuyệt đối sẽ không buông tha Vu Mãng, tuyệt đối không!

Vu Mãng dám trước mặt bao nhiêu người mà khiến mình mất mặt, suýt chút nữa chém giết mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao có thể dung nhẫn chuyện này?

"Vu Mãng, vừa rồi ta quá sơ suất, lần này ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận Vu Mãng cực độ, nói, "Sư huynh, xin cho ta mượn Thái Ất Phất Trần!" "Sư đệ, ..." Thái Thượng Lão Quân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt hơi biến.

"Sư huynh, trận chiến này ta nhất định phải thắng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Thái Thượng Lão Quân thấy vậy, đành nói: "Nếu đã như vậy, vậy được thôi!" Thái Thượng Lão Quân cũng biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không nghe lời mình, nếu đã như vậy, chi bằng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn pháp bảo.

Xem ra Vu Mãng bây giờ, chưa chắc có thể thi triển lại chiêu vừa rồi!

Chỉ là Thái Thượng Lão Quân cũng không ngờ, Vu Mãng lại lợi hại đến vậy!

Hiện tại Vu Mãng, so với năm ngàn năm trước còn cường đại hơn mấy lần!

Cho dù Thái Ất Phất Trần mượn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn,

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa chắc có thể thắng!

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân nói: "Nếu đã như vậy, sư đệ, bảo vật này ngươi cũng lấy đi!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp treo trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có hai bảo vật này tương trợ, lòng báo thù của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm nặng, hắn không tin Vu Mãng có thể thắng được!

"Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao lại không biết xấu hổ?

Một người đánh không lại hai người sao?" Cộng Công gầm lên giận dữ, "Hai vị Thánh Nhân làm việc như vậy, khác gì với bọn lưu manh sao?" "Không sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thua Vu Mãng, nếu không có Thái Thượng Lão Quân, một Thánh Nhân, thậm chí sẽ chết trong tay Vu Mãng, lại còn mượn pháp bảo của Thánh Nhân khác để ra tay sao?

Ta chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy!" Câu Mang cũng lớn tiếng nói.

"Nếu ta là ngươi, đã sớm quỳ gối mà chạy trốn rồi, sao còn ở lại báo thù?

Lại mượn tay Thánh Nhân khác để báo thù, chi bằng hai người cùng ra tay luôn đi!

Thánh Nhân ư?

Ta thấy chỉ là một tên vô lại!" Chúc Dung cũng nói.

Các Tổ Vu đồng loạt mắng chửi Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật quá phân, rõ ràng đã thua lại không thừa nhận, muốn mượn bảo vật để đối phó Vu Mãng.

Pháp bảo mà Vu Mãng vừa sử dụng có thể cứng rắn đối đầu với pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với Khai Thiên Đệ Lục Thức cường đại đó, đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảnh tượng này có lẽ đã khiến tất cả mọi người phải chấn kinh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng đã bại trong tay Vu Mãng, nhưng giờ đây Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa muốn ra tay với Vu Mãng!

Lại mượn pháp bảo của Thái Thượng Lão Quân để đối phó Vu Mãng!

Chương 336

Trên tay Vu Mãng không còn pháp bảo nào khác, Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm cũng bị Tam Quang Thần Thủy khắc chế, không phát huy được uy lực chân chính của nó.

Sau khi được Tam Quang Thần Thủy phục hồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại đã khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Còn Vu Mãng lại thi triển Khai Thiên Đệ Lục Thức, khiến nhục thân hắn gánh chịu cực kỳ nặng nề, nếu tiếp tục chiến đấu, Vu Mãng thắng lại sẽ giảm đi mấy phần!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời các Tổ Vu nói, giận dữ nói: "Tất cả câm miệng cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao cũng là Thánh Nhân, khí thế cực kỳ kinh người, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng quát lớn, các Tổ Vu trong đó căn bản không dám nói nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này trừng mắt nhìn Vu Mãng, quát: "Vu Mãng, ngươi có dám tiếp tục chiến đấu với ta không?" "Có gì mà không dám?" Vu Mãng đáp.

Vào lúc này, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện phật quang vô biên, chỉ thấy lúc đó vị đạo nhân kia, xung quanh xuất hiện đầy trời thần phật kim thân, từng đóa tường vân giáng xuống, vô cùng uy phong.

Người này đến từ phương Tây, trên mặt mang theo nụ cười, người còn chưa đến, tiếng nói đã vang: "Thái Thanh sư huynh, phân bua đôi lời!" "Tiếp Dẫn Đạo Nhân?

Ngươi làm gì ở đây?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy người này, lông mày nhíu lại, hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã thành lập Tây

Phương Giáo, hiện tại thỉnh thoảng sẽ đến Hồng Hoang đại địa, nghe nói luôn chiêu dụ đại năng đến phương Tây, trở thành Phật của Tây Phương Giáo!

Tây Phương Giáo cũng đã đổi tên thành Phật Giáo, có thể nói là hoàn toàn khác biệt với Đạo Giáo, nói nghiêm khắc, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân là phản đồ, cũng không sai!

Hiện tại Tiếp Dẫn Đạo Nhân dám đến đây, tất không có ý tốt!

"Bần đạo đến đây, vì bần đạo nghĩ, nơi đây có người hữu duyên với bần đạo, cho nên đặc ý đến, không ngờ lại gặp chuyện này, Thái Thanh sư huynh, ngươi làm khó Vu Mãng đạo hữu như vậy, không phải quá đáng sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt lộ ra nụ cười.

Nếu người khác nhìn thấy hắn, sẽ có cảm giác như gió xuân thổi qua, Tiếp Dẫn Đạo Nhân toàn thân đều tỏa ra phật quang, phàm những người ý chí không đủ kiên định, đều sẽ bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân độ hóa, trở thành người của Tây Phương Giáo.

"Ở đây không có ai hữu duyên với ngươi, Tiếp Dẫn đạo hữu, ngươi về Tây Phương của ngươi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút khách khí nói.

"Sao?

Bần đạo thấy ở đây có một người hữu duyên với bần đạo!" Chỉ nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân ám chỉ.

"Nếu đạo hữu muốn luận đạo, vậy để bần đạo luận đạo cùng ngươi!" Vào lúc này, Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói.

Thái Thượng Lão Quân tiến lên một bước, đối đầu với Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Cả hai đều là Thánh Nhân, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân dường như không sợ Thái Thượng Lão Quân, nếu không phải muốn liều chết,

giữa các Thánh Nhân muốn phân thắng bại là rất khó khăn.

Dù sao trong Thánh Nhân, không có ai như Vu Mãng, có thể có tất cả những Đại Đạo Thánh Kỹ nghịch thiên đó!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân liếc nhìn sang bên cạnh, mỉm cười nói: "Thiện!" Để không cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân cản trở Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân quyết định sẽ chiến một trận với Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Nhưng hai vị Thánh Nhân tự nhiên sẽ không như Vu Mãng và Nguyên Thủy Thiên Tôn liều chết chém giết, hai người cũng chỉ tùy tiện tỷ thí mà thôi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lần này đến, thực ra không phải để giúp Vu Mãng, mà là Vu Mãng thắng thì cũng thuận tiện cho hành sự của hắn.

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lần nữa rơi xuống Vu Mãng, chỉ thấy Vu Mãng một phủ chém tới, vẫn lỗ mãng và cuồng vọng như vậy, dường như Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt Vu Mãng, căn bản không phải Thánh Nhân, mà chỉ là một khúc gỗ vậy.

Nhưng một chém ẩn chứa lực chi pháp tắc viên mãn, nếu không có pháp bảo bảo hộ, Thánh Nhân cũng có thể bị Vu Mãng chém thành hai nửa, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám có chút sơ suất nào với Vu Mãng, phất trần vung ra phía trước.

Một luồng khí lãng kinh thiên từ phất trần bay ra, lập tức oanh kích cùng Ám Huyết Phủ của Vu Mãng!

Trên đầu Vu Mãng treo Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm, giáng xuống một đạo quang mang đỏ sẫm, bảo hộ thân thể Vu Mãng.

Nhưng cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị chấn lui mấy bước, trên đạo bào của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện vết nứt, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu cũng tỏa ra

từng trận quang mang huyền hoàng sắc, bảo hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người lúc này lại càng chiến càng kịch liệt, các Tiên Thiên Chí Bảo trên người hai người chịu công kích uy lực như vậy, uy năng dần dần tiêu hao hết.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Ám Huyết Phủ và Thái Ất Phất Trần lần nữa va chạm.

Không gian xung quanh hai người lần nữa tan nát, Vu Mãng cả người lùi ra sau, phun ra một ngụm tiên huyết, trên vai trái Vu Mãng lõm xuống, xuất hiện một vết thương sâu đến xương.

Một kích của Thái Ất Phất Trần, trực tiếp làm thương Vu Mãng, Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm trên đầu Vu Mãng mất uy năng, bay trở lại thể nội Vu Mãng.

Nhưng một phủ của Vu Mãng cũng xuất hiện một đạo khí nhận, chém lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo bào của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện vết nứt.

Chương 337

Nếu Vu Mãng không có Vu Thần Hạ Phàm và Bàn Cổ Chân Thân, hiện tại Vu Mãng thậm chí không thể chịu đựng được một kích!

Nếu Vu Mãng không tu luyện lực chi pháp tắc đến cảnh giới viên mãn, hiện tại Vu Mãng cũng không thể làm thương Nguyên Thủy Thiên Tôn dù chỉ một chút!

Nhưng hiện tại, Vu Mãng đã bắt đầu một trận đại chiến!

Trận chiến này, cần phải phân thắng bại sinh tử!

Vu Mãng Ám Huyết Phủ chém ra phía trước, mỗi phủ, uy lực đều có thể để lại vết thương trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đồng thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn vung Thái Ất Phất Trần, cũng không ngừng đâm xuyên thân thể Vu Mãng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng có một ngày nào, lại lâm vào tình cảnh thảm hại như vậy, nhưng hôm nay không giết chết Vu Mãng, tuyệt đối không thể rửa sạch sỉ nhục, làm sao có thể dung nhẫn?

"Tam Thanh đồng nguyên, Bàn Cổ Nguyên Thần!" Vào lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng phải liều mạng!

Phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, một bàn tay cầm đại phủ, cũng là một Bàn Cổ chi ảnh!

Nhưng đây không phải Bàn Cổ Chân Thân, mà là Bàn Cổ Nguyên Thần!

Chiêu này, có chỗ tương đồng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, cho nên thấy Bàn Cổ Nguyên Thần xuất hiện, rất nhiều Tổ Vu đều kinh ngạc.

Bàn Cổ Nguyên Thần vừa xuất hiện, lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn!

Tam Thanh vốn là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, địa vị thực ra cao hơn Vu Tộc một chút, hiện tại Bàn Cổ Nguyên Thần xuất hiện, khiến các Tổ Vu cũng chịu một chút ảnh hưởng.

Bàn Cổ Nguyên Thần vừa ra, lập tức mang theo từng trận uy thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này thân thể đột nhiên trương lớn trăm vạn trượng, không hề nhỏ hơn thể hình hiện tại của Vu Mãng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này thi triển chiêu số ra, chính là muốn cùng Vu Mãng quyết chiến sinh tử!

Nhưng lúc này, chỉ thấy tiếng của Thái Thượng Lão Quân đột nhiên truyền đến: "Chuẩn Đề?

Ngươi làm gì ở đây?" "Sư Tôn, cứu ta!" Một tiếng nói đột nhiên truyền đến, mọi người nhìn lại, Nhiên Đăng Đạo Nhân từ dưới đất chui lên.

Bên cạnh Nhiên Đăng Đạo Nhân, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Vị Thánh Nhân phương Tây này, sao lại xuất hiện ở đây?

"Cái gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời nói đó, quay đầu lại, quả nhiên thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân ở đây, vừa kinh vừa nộ nói: "Chuẩn Đề, ngươi có ý gì?" "Nhiên Đăng Đạo Nhân hữu duyên với Phật Giáo của ta, bần đạo liền mang hắn về Phật Môn của ta, trở thành Cổ Phật của Phật Môn ta!" Trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân lộ ra một nụ cười, chỉ thấy trên trán Chuẩn Đề đột nhiên xuất hiện một trận phật quang, chiếu về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bản thân đã trọng thương, làm sao có thể phản kháng được?

Chỉ thấy sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân đại biến, trên mặt hắn

vốn có vẻ giãy giụa, nhưng chỉ trong chốc lát, liền biến thành một gương mặt từ tường, cười nói: "Nguyên lai là như vậy, tất cả đều là của bần đạo!

Từ hôm nay trở đi, bần đạo liền quy y Phật Môn, không còn quan hệ gì với Xiển Giáo nữa!" "Nhiên Đăng, ngươi bị sao vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này không còn tâm trạng chiến đấu với Vu Mãng nữa, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ không tầm thường, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng dáng vẻ Nhiên Đăng hiện tại, hoàn toàn không giống với những gì Nguyên Thủy Thiên Tôn từng thấy.

"Nguyên Thủy đạo hữu, đủ thứ, đều có nhân quả, duyên phận của ta và Xiển Giáo đã tận, sau này ta liền là người trong Phật Môn, tên là Nhiên Đăng Cổ Phật!" Chỉ nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Lão Sư, ngươi sao vậy?" Quảng Thành Tử nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói, sắc mặt đại biến.

"Bần đạo thấy mấy vị đạo hữu ở đây cũng hữu duyên với Phật Môn của ta, chi bằng cùng ta về Tây Phương Phật Môn, như thế nào?" Chỉ nghe Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Cái gì?

Ta mới không theo Phật Môn!" Vừa nghe lời Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, Cụ Lưu Tôn lập tức nhảy ra nói.

"Chuẩn Đề, ngươi đừng quá đáng!" Thái Thượng Lão Quân lúc này mới hiểu mục tiêu của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Hai người không phải giúp Vu Mãng, mà là đặt mục tiêu lên các Kim Tiên Xiển Giáo ở đây, muốn độ hóa các Kim Tiên Xiển Giáo này

nhập Phật Môn!

Vào lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân làm sao còn khách khí?

Chỉ thấy trên người Chuẩn Đề Đạo Nhân xuất hiện một đạo kim quang, phía sau Chuẩn Đề Đạo Nhân xuất hiện một tôn Kim Phật trăm vạn trượng, phật quang đó lập tức chiếu rọi về phía các Kim Tiên trong đó.

Chương 338

Lần này Chuẩn Đề Đạo Nhân phải nắm bắt cơ hội, độ hóa toàn bộ các Kim Tiên trong này!

Nhưng Quảng Thành Tử và những người khác phản ứng cực nhanh, trừ Cụ Lưu Tôn ra, những người khác đều tránh phật quang.

Cụ Lưu Tôn bị phật quang chiếu vào, toàn thân đều xuất hiện một sự thuế biến, cả thân thể đều biến thành màu vàng kim, chỉ thấy trên mặt hắn cũng lộ ra một nụ cười từ tường.

Cụ Lưu Tôn cũng bị độ hóa, mỉm cười nói: "Những chuyện quá khứ, hôm nay đã không còn liên quan gì đến ta, từ bây giờ trở đi, ta chính là Cụ Lưu Tôn Phật của Phật Môn!" Cảnh tượng này khiến các Kim Tiên Xiển Giáo khác đều kinh ngạc, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại lần nữa độ hóa một môn nhân Xiển Giáo!

Thái Thượng Lão Quân vốn dĩ là tu tiên thanh tịnh vô vi, nhưng thấy vậy cũng có chút tức giận, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân quả thật đang cướp đoạt môn đồ ở đây!

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng phẫn nộ hơn, căn bản không còn tâm tư chiến đấu với Vu Mãng, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vung Thái Ất Phất Trần, ép lui Vu Mãng xong, liền một phất trần đánh về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân: "Chuẩn Đề, vô sỉ!" Một đạo công kích phất trần của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân, nhưng trên tay Chuẩn Đề Đạo Nhân lại xuất hiện Thất Bảo Diệu Thụ, một cái quẹt xuống, công kích phất trần đó lập tức bị chặn lại.

"Nguyên Thủy đạo hữu, xem ra ngươi không hoan nghênh bần đạo, nếu đã như vậy, bần đạo xin đi trước!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói

xong, cuốn theo Cụ Lưu Tôn Phật và Nhiên Đăng Cổ Phật, hóa thành một đạo quang mang bay về phương Tây.

"Đứng lại cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đuổi theo, nhưng trước khi đuổi, hắn cũng dẫn theo các Kim Tiên Xiển Giáo ở đó.

Vu Mãng là một tên điên, ai biết hắn sẽ làm gì với các Kim Tiên Xiển Giáo?

Với tính cách của Vu Mãng, đoán chừng sẽ không buông tha các Kim Tiên Xiển Giáo ở đó!

Chuẩn Đề Đạo Nhân chạy trốn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự nhiên sẽ không ở lại nữa, cũng hóa thành một đạo kim quang biến mất tại chỗ.

Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân cũng đuổi theo, nhưng Thái Thượng Lão Quân đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, quay đầu lại, lại phát hiện trên tay Vu Mãng có thêm một kiện Linh Bảo, một trong Ngũ Phương Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Một kiện pháp bảo sao lại rơi vào tay Vu Mãng?

Nguyên lai khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chém thành tan nát, pháp bảo trên người hắn cũng rơi ra một kiện, một mặt Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã bị Vu Mãng đoạt mất.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chém giết Vu Mãng, mặt cờ đó tự nhiên cũng thuộc về Vu Mãng!

May mắn thay, Bàn Cổ Phiên không bị Vu Mãng đoạt được, nếu không, Thái Thượng Lão Quân lần này nhất định sẽ ở lại, cướp luôn Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên!

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân không định ra tay chiến đấu với Vu Mãng, một Tổ Vu lỗ mãng như vậy, một khi chiến đấu liền không còn đường lui, Thái Thượng Lão Quân thắng Vu Mãng, đoán chừng

cũng phải trả giá đắt.

Nếu đã như vậy, chi bằng trước tiên lấy Bàn Cổ Phiên về tay, như vậy, lần sau Thái Thượng Lão Quân gặp Vu Mãng, cũng sẽ có thêm nắm chắc để đối phó Vu Mãng!

Trận chiến này tạm thời kết thúc tại đây!

Sau khi Thái Thượng Lão Quân rời đi, một trận chiến cũng kết thúc, các Vu Tộc xung quanh lập tức hoan hô.

Nhưng lúc đó, ánh mắt Vu Mãng rơi vào quân Thành Thang trước mặt, lạnh lùng nói: "Giết hết tất cả đi!" Vu Mãng một phủ chém xuống, chỉ thấy quân Thành Thang lập tức tan thành mây khói!

Văn Trọng và những người khác cũng bị Vu Mãng một phủ chém giết, căn bản không có chút cơ hội nào để sống sót.

Văn Trọng cũng không ngờ, Vu Mãng lại có thực lực sánh ngang Thánh Nhân, sẽ ra tay với hắn!

Nhưng Vu Mãng sẽ không để ý đến những điều đó, đã Thánh Nhân còn ra tay với người Vu Tộc, sao mình lại không thể ra tay với Nhân Tộc?

Đáng tiếc, hôm nay không thể cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến hành cuộc tỷ thí cuối cùng, nếu không, Vu Mãng có nắm chắc có thể chém giết luôn Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Giết!" Đế Giang hô lớn.

Rất nhiều người Vu Tộc và quân Tây Kỳ chen lên, đây là cơ hội tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Khương Tử Nha bị thương không nhẹ, nhưng may mắn thay, vừa rồi Vu Mãng không chỉ lấy được Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, mà còn lấy được một Bát Bảo Lưu Ly Bình.

Hai kiện bảo vật rơi vào tay Vu Mãng, e rằng sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng đau lòng, chỉ là hiện tại Vu Mãng không có hứng thú để ý đến những điều đó!

Trong Bát Bảo Lưu Ly Bình có Tam Quang Thần Thủy, Vu Mãng đã thấy tác dụng thần kỳ của Tam Quang Thủy đó, loại Tam Quang Thủy này, thậm chí có thể phục hồi vết thương của Thánh Nhân!

Chữa trị Khương Tử Nha, tự nhiên không thành vấn đề!

Chỉ cần một giọt Tam Quang Thần Thủy, có thể khiến Khương Tử Nha nhanh chóng phục hồi, thậm chí tất cả vết thương trên người hắn cũng biến mất.

"Ta.....

Chương 339

ta không chết sao?

Sư Tôn!" Khương Tử Nha nhìn Vu Mãng bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, quỳ trên mặt đất, dập đầu trước Vu Mãng nói: "Sư Tôn, đệ tử vô dụng!" "Chuyện trước kia ta đều biết, chuyện này không thể trách ngươi!" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

"Nhưng vừa rồi vết thương trên người đệ tử?" Khương Tử Nha trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

"Khương Tử Nha, vừa rồi vết thương của ngươi đã được Vu Mãng Tổ Vu chữa lành!" Cửu Phượng nói.

"Cảm tạ Sư Tôn, cảm tạ Sư Tôn!" Khương Tử Nha lại dập đầu nói.

"Được rồi, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi rồi, cũng không cần cảm ơn ta, lần này ta để ngươi trải qua một lần sinh tử, ngươi có trách ta không?" Vu Mãng hỏi.

"Khương Tử Nha đời này kính trọng nhất chính là Sư Tôn, có thể bái Sư Tôn làm thầy, Tử Nha vinh hạnh!" Khương Tử Nha thành tâm thành ý nói.

"Được, đợi sau trận Phong Ma này, ta sẽ không bạc đãi ngươi!" Vu Mãng vỗ vỗ vai Khương Tử Nha, nói.

Con người khi đối mặt với sinh tử, là thành khẩn nhất, lúc đó Khương Tử Nha thậm chí không sợ chết, Vu Mãng cũng biết hắn thành tâm.

Đối với một người trung thành, Vu Mãng tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối xử với Khương Tử Nha như

vậy, Vu Mãng tự nhiên cũng sẽ không buông tha Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lần sau gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vu Mãng liền muốn chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trận chiến tiếp theo liền giao cho Khương Tử Nha, Vu Mãng nghĩ, Khương Tử Nha cũng là đệ tử của mình, nên tìm cho Khương Tử Nha một con tọa kỵ mới được!

Quân Thành Thang hiện tại đại bại, Văn Trọng dẫn theo những thủ hạ đó, có tiên nhân thì bỏ chạy.

Văn Trọng một đường chạy trốn, nhưng người Vu Tộc và quân Tây Kỳ thì vẫn truy đuổi, Văn Trọng chạy đến một nơi tên là Tuyệt Long Lĩnh.

Tại một nơi như vậy, Văn Trọng thấy trước mặt có một nam nhân xuất hiện, khi nhìn rõ nam nhân đó, sắc mặt Văn Trọng đại biến.

"Chẳng lẽ ngươi số một Vu Tộc, muốn tự mình ra tay chém giết ta sao?

Vậy ta Văn Trọng cũng có phúc khí!" Văn Trọng đột nhiên cười lớn, nói.

"Ta đã nhìn trúng con Mặc Kỳ Lân của ngươi, giao nó cho ta!" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

Một câu nói của Vu Mãng, khiến sắc mặt Văn Trọng biến đổi.

Con Mặc Kỳ Lân đó trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, trận chiến vừa rồi, Mặc Kỳ Lân tự nhiên cũng thấy rõ Vu Mãng ra tay, một con Mặc Kỳ Lân sao dám đối kháng với Vu Mãng.

"Mặc Kỳ Lân đi theo ngươi, ngươi sẽ tha cho ta sao?" Văn Trọng hỏi.

“Không, ngươi là địch nhân của ta, địch nhân của ta, nên chết!” Vu Mãng đáp.

“Ha ha ha.....

Được, Mặc Kỳ Lân, đi theo hắn đi!” Văn Trọng không đành lòng nhìn tọa kỵ của mình chết cùng, nói.

Mặc Kỳ Lân đi về phía Vu Mãng, Vu Mãng đưa ngón tay ra, điểm vào trán Mặc Kỳ Lân.

Mặc Kỳ Lân biết Vu Mãng đang làm gì, nhưng không có cách nào phản kháng.

Vu Mãng đang khống chế Mặc Kỳ Lân, khiến nó vĩnh viễn không thể phản bội.

“Ta là Thành Thang Thái Sư Văn Trọng, ta.....” Lời Văn Trọng chưa dứt, liền thấy một đoàn hỏa diễm hai màu đỏ đen thiêu cháy hắn.

“Ngươi nói nhảm quá nhiều!” Vu Mãng để lại một câu nói.

Văn Trọng, chết dưới Tuyệt Long Lĩnh.

Bất kể Văn Trọng ở Thành Thang phong quang thế nào, uy danh hiển hách ra sao, trong mắt Vu Mãng, vẫn chỉ là một con sâu kiến mà thôi!

Quân Thành Thang đại bại, chuyện này truyền về Triều Ca, Trụ Vương vừa kinh vừa nộ, không ngờ Văn Trọng lại chết ở đây!

Trụ Vương lập tức hạ lệnh trú Tam Sơn Quan trấn quan Tổng Binh Khổng Tuyên đi thảo phạt Tây Kỳ.

Chương 340

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng dường như đuổi theo Chuẩn Đề Đạo Nhân, nhưng thực tế chỉ là tìm một cái cớ để rút lui mà thôi.

Lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã rất mất mặt, nhưng cũng không hẳn, vì Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy Vu Mãng có thể uy hiếp đến tính mạng của mình!

Thánh Nhân bất tử, trong mắt Vu Mãng, dường như chỉ là một lời nói đùa.

Nếu không tranh thủ cơ hội chạy trốn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy có thể sẽ vẫn lạc.

Đương nhiên, nếu Thái Thượng Lão Quân nguyện ý ra tay, có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ có một tia sinh cơ!

Bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, có một người xuất hiện, người đó chính là Thái Thượng Lão Quân.

"Sư huynh, không ngờ Chuẩn Đề lão tặc chạy trốn nhanh như vậy, ngay cả ta cũng không đuổi kịp, nếu không có chuyện Nhiên Đăng và Cụ Lưu Tôn, ta sẽ không như vậy đâu!" Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân tự nhiên hiểu, nhưng Thái Thượng Lão Quân cũng sẽ không vạch trần.

Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói: "Sư đệ, chuyện này cần phải tính toán lâu dài, Phật Môn phương Tây đang trưởng thành, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không tầm thường, là Thánh Nhân, trên tay cũng có Chí Bảo!" "Ta hiểu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, "Lần này cảm ơn sư huynh đã ra tay, nếu không có sư

huynh, e rằng hôm nay ta cũng sẽ phải chịu một chút thiệt thòi!" "Sư đệ, thực ra hôm nay ta đến đây, có việc muốn tìm ngươi!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Sư huynh có việc gì, chỉ cần dùng đến Nguyên Thủy, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ không từ chối!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Thái Thượng Lão Quân chờ đúng câu nói này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Vi huynh quả thật có một thỉnh cầu bất kính, sư đệ, ta muốn mượn Bàn Cổ Phiên của ngươi một lần!" "Bàn Cổ Phiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng ngây người, nói, "Bàn Cổ Phiên này hiện tại đang bị tổn hại, sư đệ vốn định mang về luyện chế lại một phen!" "Nếu đã như vậy, chi bằng sư đệ cùng ta về Bát Cảnh Cung đi, trong Bát Cảnh Cung có Bát Quái Lô của ta, dùng Bát Quái Lô này để tu phục Linh Bảo, tốc độ có thể tăng lên gấp mười lần trở lên!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Mục đích của Thái Thượng Lão Quân tự nhiên là Bàn Cổ Phiên, mấy chục năm trước, sau khi Thái Thượng Lão Quân phát hiện bí mật trong Thái Cực Đồ, liền có ý định mượn Bàn Cổ Phiên, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi!

Hiện tại có cơ hội, Thái Thượng Lão Quân sẽ không lãng phí!

Chỉ cần có thể phát hiện một bí mật, Thái Thượng Lão Quân có khả năng vượt qua Hồng Quân!

Dù sao Hồng Quân hợp đạo, liền có nghĩa là Hồng Quân không thể tiến thêm một bước, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng hắn thì có cơ hội!

Nếu Thái Thượng Lão Quân thật sự có thể đột phá, vậy sẽ vượt qua Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ là đột phá thành công, thật sự quá khó khăn, thành Thánh vạn năm, nhưng cách đỉnh phong của Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, huống chi là vượt

qua Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng bí mật phát hiện trong Thái Cực Đồ, khiến trong lòng Thái Thượng Lão Quân cực kỳ kích động, Thái Thượng Lão Quân chỉ cần có thể thu thập bí mật trong ba kiện bảo vật, liền sẽ có cơ hội chứng đắc Đại Đạo!

Thái Thượng Lão Quân không định chia sẻ bí mật với Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ không đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn về Bát Cảnh Cung.

Trong Bát Cảnh Cung ở Đại La Thiên, Thái Thượng Lão Quân có thể khiến thời gian ở đó chậm hơn một trăm lần so với bên ngoài, một ngày ở bên ngoài, tương đương với một trăm ngày trong Bát Cảnh Cung!

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân sử dụng Bát Quái Lô ở đó, dễ dàng tu phục pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng uất ức, Tiên Thiên Chí Bảo Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Bát Bảo Lưu Ly Bình đều bị Vu Mãng đoạt mất, ngay cả Cửu Long Trầm Hương Liễn cũng để lại.

Lần này tổn thất của Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhỏ, nhưng dù vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có cách nào, thực lực Vu Mãng thể hiện lần này vượt quá dự liệu, nếu không sử dụng Bàn Cổ Nguyên Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí không có năng lực chiến đấu với Vu Mãng.

"Sư đệ, về Vu Mãng thì sao?" Thái Thượng Lão Quân hỏi.

"Sư huynh, vừa rồi ta quyết đấu với Vu Mãng huynh cũng đã thấy rồi chứ?

Vu Mãng đó quả thật là một Mãnh Phu!

Là một Mãnh Phu, nhưng nhục thân của hắn e rằng còn cường hãn

hơn các Vu Tộc khác, càng đáng sợ hơn là, lực phục hồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài nói.

"Vu Mãng này, quả thật không giống Tổ Vu bình thường, thậm chí ngay cả những đại năng sinh ra trong Hồng Hoang của ta, cũng không thể sánh bằng!" Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân đáp, "Trên tay hắn, có rất nhiều pháp bảo, những pháp bảo này mỗi kiện, đều cực kỳ cường đại!" "Không chỉ vậy, hắn còn có cây phủ đầu kia trên tay, phủ đầu đó có năng lực hủy diệt các pháp bảo khác, dưới Tiên Thiên Chí Bảo, không vật gì có thể cản được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói.

"Xem ra sau này ta nhất định phải cẩn thận đối phó Vu Mãng này!" Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân nói.

"Hiện tại Kim Giao Tiễn bị hủy, rơi vào tay Vu Mãng, với năng lực của Vu Tộc, muốn tu phục có lẽ cần không ít thời gian, nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Liên Đài 24 phẩm, Hỗn Độn Chung, Hắc Sát Hồ Lô, cùng với Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng, những pháp bảo này, đều là hi thế hãn kiến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài, tiếp tục nói: "Nếu là Chuẩn Thánh bình thường, có được một kiện đã là vô cùng khó, huống chi hiện tại, Vu Mãng sở hữu nhiều pháp bảo như vậy, các Thánh Nhân như chúng ta, Chí Bảo trên người cũng không bằng!" "Sư đệ, ý của ngươi là gì?" Thái Thượng Lão Quân hỏi.

"Sư huynh, chi bằng thế này, ta đi tìm Thông Thiên, với lực lượng Tam Thanh chúng ta, muốn đối phó Vu Mãng, cũng không phải việc khó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, nói: "Sư đệ, ngươi không biết tính cách của Thông Thiên sao, Vu Mãng nếu là Thánh Nhân thì có lẽ hắn sẽ cân nhắc đôi chút, nhưng Vu Mãng chỉ là một Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, với thực lực và tính cách của Thông Thiên, tuyệt đối

không thể liên thủ với ta, Tam Thanh đối địch sao!" ".....” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi biến, tự nhiên cũng biết lời Thái Thượng Lão Quân nói, không phải giả dối.

“Tam Thanh chúng ta liên thủ đối phó một Tổ Vu còn chưa phải Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng quả thật hơi quá đáng, nếu truyền ra ngoài, cũng sẽ khiến tất cả mọi người cười chê!” Thái Thượng Lão Quân nói.

“Sư huynh nói cũng đúng, nếu đã như vậy, ta xin về Ngọc Hư Cung phục hồi thương thế một phen!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tế lễ, cũng không kiên trì nữa.

Chương 341

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, Thái Thượng Lão Quân liền có chút nóng lòng bế quan!

Chỉ thấy trên hai tay Thái Thượng Lão Quân, mỗi tay có một kiện Linh Bảo.

Hai kiện Linh Bảo đó chính là Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân đã mất ròng rã ba năm, không biết thi triển bao nhiêu trọng thủ ấn, cuối cùng cũng từ trong hai kiện Linh Bảo dẫn ra hai đoàn vật thể màu đen.

Hai vật thể bay ra từ Linh Bảo vô cùng thần bí, dường như là hai mảnh vỡ, khiến Thái Thượng Lão Quân vô cùng kích động, muốn nhìn rõ hai mảnh vỡ đó, nhưng lại phát hiện trên hai mảnh vỡ đều có cấm chế thần bí.

Bất kể Thái Thượng Lão Quân làm thế nào, cũng không thể phá vỡ cấm chế trên đó.

Thái Thượng Lão Quân lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy, cấm chế có chút quá mạnh rồi!

"Xem ra nhất định phải lấy mảnh vỡ trong Hỗn Độn Chung ra nữa mới được!" Thái Thượng Lão Quân cúi đầu, suy nghĩ một lúc, mới nói.

Chỉ là Hỗn Độn Chung hiện tại đang ở trong tay Vu Mãng, muốn từ tay Vu Mãng mượn Hỗn Độn Chung sao?

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, cách này e rằng quá ngu xuẩn, nhưng một trận Phong Thần chi chiến vẫn chưa kết thúc, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào!

Ám ảnh đột phá của Thái Thượng Lão Quân trở nên vô cùng mãnh liệt, không giống với thanh tịnh vô vi trước kia, Thái Thượng Lão Quân có thể từ bỏ tất cả, nhưng đối với sự truy cầu thực lực, thì vẫn luôn không thể từ chối.

Hiện tại biết cách để trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, há lại có thể tiếp tục thanh tịnh vô vi?

Thái Thượng Lão Quân đang nghiên cứu hai mảnh vỡ thần bí, còn quân Tây Kỳ thì tiếp tục tiến lên.

Vu Mãng lần này trở về Địa Phủ, loại chiến đấu giữa phàm nhân này, đối với Vu Mãng không có quá nhiều giúp đỡ, không thể khiến Vu Mãng trở nên cường đại hơn.

Vu Mãng giao Kim Giao Tiễn và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Hỗn Độn Chung cho Hậu Thổ, hy vọng Hậu Thổ có thể giúp Vu Mãng tu phục chúng.

Hậu Thổ khi nhận ba kiện pháp bảo đó, đã nhìn Vu Mãng ròng rã nửa chén trà.

Hậu Thổ bắt đầu nghi ngờ, Vu Mãng có phải đang coi mình như một công cụ chỉ biết luyện chế và tu phục pháp bảo không!

Các pháp bảo khác của Vu Mãng thì không bị tổn hại quá nghiêm trọng, nhanh chóng có thể phục hồi lại.

Không lâu sau, quân Tây Kỳ lại đối đầu với quân Thành Thang.

Chỉ thấy trong quân Thành Thang, vị tướng lĩnh là một thanh niên nam tử, nam tử đó tướng mạo vô cùng anh tuấn bất phàm, trong mắt mang theo vẻ kiêu ngạo, dường như không đặt bất kỳ ai vào mắt.

"Ta là Khổng Tuyên, mẫu thân ta là Tổ Thần Điểu Phượng Hoàng của thượng cổ phi cầm, hiện tại ta đắc đạo thành Thánh, tuy chưa phải Thánh Nhân, nhưng ta là người số một dưới Thánh Nhân, ta nghe

nói Tổ Vu của Địa Phủ có một Vu Mãng, không biết có dám cùng ta Khổng Tuyên một trận không?" Người đó hô lớn, tiếng nói cuồn cuộn như lôi đình, trong quân đội có không ít người bị chấn chết, Khương Tử Nha và những người khác cũng sắc mặt tái nhợt.

Cửu Phượng lập tức nói: "Bằng ngươi, cũng muốn khiêu chiến Vu Mãng Tổ Vu của Vu Tộc chúng ta sao?" Khổng Tuyên một thân khí thế kinh người, chỉ riêng khí thế đó thôi, đã có thể áp chế không ít cường giả rồi.

"Ngươi coi thường ta sao?

Được, hôm nay ta liền khiêu chiến tất cả mọi người, ai dám cùng ta một trận?" Khổng Tuyên nghe lời Cửu Phượng nói, hô lớn.

Một câu nói của Khổng Tuyên cuồng vọng như vậy, các Vu Tộc và Khương Tử Nha nghe thấy, đều cảm thấy phẫn nộ.

Cộng Công là người đầu tiên không nhịn được, lao ra, gầm lên: "Ta là Tổ Vu Cộng Công, hôm nay liền khiêu chiến ngươi!" Cộng Công nói xong, chỉ thấy Tam Xoa Kích trên tay hắn đâm về phía Khổng Tuyên trước mặt.

Khổng Tuyên một đao bổ về phía trước, chặn đứng một kích của Cộng Công, cảnh tượng này, khiến các Tổ Vu đều có chút kinh ngạc.

Cộng Công là Tổ Vu, lại là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, càng đáng sợ hơn là, sức mạnh của Cộng Công vô cùng kinh người, sức mạnh như vậy, những cường giả bình thường xa xa không thể chịu đựng được!

Những tồn tại cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh khác cũng không có khả năng so sánh được với sức mạnh của Cộng Công.

Khổng Tuyên này trên người có một cỗ cự lực, không chỉ có thể dễ dàng chống đỡ công kích của Cộng Công, thậm chí còn có thể chấn

lui Cộng Công mấy bước.

"Cái gì!" Thấy cảnh tượng này, trong lòng Cộng Công đại kinh.

"Đây chính là thực lực của Tổ Vu sao?" Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, chỉ thấy một đao chém về phía Cộng Công, Cộng Công chặn đứng một đao, nhưng giây tiếp theo, ngực hắn liền trúng một cước của Khổng Tuyên.

Một cước của Khổng Tuyên, ẩn chứa sức mạnh cực lớn, lập tức đá bay Cộng Công ra xa mấy ngàn trượng, thậm chí đâm vào ngọn núi đó.

Cộng Công trên người tuy bị thương, nhưng lập tức lần nữa lao trở lại.

Chương 342

Cộng Công hô lớn: “Ta chưa thua!” Cửu Phượng thấy vậy, sắc mặt biến đổi, nói với Câu Mang bên cạnh: “Câu Mang Tổ Vu, e rằng ta thật sự cần phải quay về mời Vu Mãng Tổ Vu!” “Cái gì?

Thật sự phải mời Vu Mãng sao?” Câu Mang hỏi, “Khổng Tuyên này lợi hại đến vậy sao?” “Từ trận chiến vừa rồi, hắn thậm chí còn chưa sử dụng một nửa thực lực, người này ta không thể đối phó, trừ khi ta sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nếu không, cũng không thể chiến đấu với hắn!” Cửu Phượng nói.

“Sao?

Nếu đã như vậy, vậy ta lập tức đi ngay!” Câu Mang lập tức nói.

Khổng Tuyên thấy Cộng Công lại đến, có chút không kiên nhẫn, nói: “Không biết sống chết, ngươi không phải đối thủ của ta, cũng không có tư cách tiếp tục chiến đấu với ta!” Chỉ thấy phía sau Khổng Tuyên một đạo hoàng sắc quang mang lóe lên, Cộng Công trước mặt hoàn toàn không thể khống chế thân thể mình, lập tức bị hút vào trong đạo hoàng sắc quang mang đó.

“Cái gì?” Khương Tử Nha và những người có mặt đều kinh hô.

“Vừa rồi là cái gì?

Sao Cộng Công Tổ Vu lại bị hút vào?” Khương Tử Nha kinh hô một tiếng.

“Vị Khổng Tuyên này, nếu ta không nhầm, tuy là do Tổ Phượng thai nghén, nhưng lại không phải do Tổ Phượng sinh ra, mà là một đạo linh khí từ Hỗn Độn, vì có được huyết mạch Tổ Phượng, nên mới biến thành con Khổng Tước đầu tiên trong thiên địa!” Cửu

Phượng tiến lên phía trước, tiếp tục nói: “Hắn trời sinh sở hữu Ngũ Sắc Thần Quang, xưng là trong Ngũ Hành, không vật gì không thu!

Phải không?” Nghe lời Cửu Phượng nói, các Vu Tộc xung quanh cũng hiểu ra, vừa rồi Cộng Công, bị Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang thu mất rồi!

“Ngươi cũng có chút kiến thức, ngươi là ai?” Khổng Tuyên hỏi.

“Ta tên là Cửu Phượng, Tổ Vu của Vu Tộc!” Cửu Phượng đáp.

“Ngươi muốn cùng ta một trận?” Khổng Tuyên liếc nhìn Cửu Phượng, nói: “Ngươi về đi, ta không tỷ thí với nữ tử!” “Không, ngươi không dám sao?” Cửu Phượng hỏi.

“Chọc giận ta sao?

Được, ta liền cho ngươi biết hậu quả của việc làm đó!” Khổng Tuyên nói xong, đao trên tay chém về phía Cửu Phượng.

Cửu Phượng lập tức tế xuất một bảo vật, đó chính là một ngọc bình, chỉ thấy từ trong bình chảy ra thần thủy màu vàng kim, đó chính là Nhật Quang Thần Thủy, thần thủy đó vừa chạm vào đao của Khổng Tuyên, đao trên tay Khổng Tuyên lập tức hóa thành khói xanh tiêu tan.

Trong mắt Khổng Tuyên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đao trên tay Khổng Tuyên tuy không phải pháp bảo quý giá, nhưng cũng là một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dùng cũng khá thuận tay, giờ lại lập tức bị Cửu Phượng hóa đi rồi sao?

Vật gì trên tay Cửu Phượng mà lại lợi hại đến vậy?

Nhưng bất kể là gì, Khổng Tuyên cũng sẽ không khách khí nữa, phía sau xuất hiện một đạo hoàng sắc quang mang, trực tiếp thu đạo Nhật Quang Thần Thủy đó đi!

Phía sau Khổng Tuyên lại xuất hiện một đạo quang mang, lần này xuất hiện thanh sắc quang mang, một đạo quang mang liền muốn quét về phía Cửu Phượng.

Trên đầu Cửu Phượng lập tức tế xuất một đóa liên đài hai màu đỏ đen, liên đài đó hiện ra một đạo quang mang, chặn Ngũ Sắc Thần Quang ở bên ngoài!

Vào lúc này, một thanh niên lại đột nhiên xuất hiện phía sau Cửu Phượng, chỉ nghe hắn hô lớn: "Cửu Phượng!" Cửu Phượng vừa quay người, liền thấy một hồ lô màu đỏ xuất hiện phía sau mình, chỉ thấy hồ lô đó lúc này phóng ra bạch sắc hào quang.

Bạch sắc hào quang đó hiện ra một vật có mày có cánh có đầu có mắt, mắt bắn ra bạch quang có thể định trụ Ni Hoàn Cung của Cửu Phượng, phong tỏa Nguyên Thần pháp lực của nàng.

Nhất thời, Cửu Phượng cảm thấy toàn thân không thể động đậy, thậm chí pháp lực biên duyên cũng bị ngưng cố lại.

Vật gì đây?

Cửu Phượng trong lòng đại hãi, lúc này, thanh niên nam tử đó lại cúi mình về phía hồ lô, nói: "Xin bảo bối chuyển thân!" Từ trong hồ lô đột nhiên bay ra một thanh phi đao, chém về phía Cửu Phượng.

"Cửu Phượng, cẩn thận!" Các Tổ Vu đều đại kinh.

Liên đài 24 phẩm trên đầu Cửu Phượng lập tức xuất hiện một quang mang, chặn đứng đạo công kích đó ở bên ngoài.

Giây tiếp theo, thân thể Cửu Phượng nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể động đậy.

"Ngươi là ai?" Cửu Phượng trừng mắt nhìn người đó, hỏi.

"Ta là Kim Ô Thập Thái Tử Lục Áp, có thù không đội trời chung

với Vu Tộc!" Thanh niên lạnh lùng nói.

Lục Áp vốn định ra tay đối phó Cửu Phượng, chém giết Cửu Phượng, nhưng không ngờ bảo vật trên người Cửu Phượng lại lợi hại đến vậy, ngay cả Trảm Tiên Phi Đao cũng không thể làm tổn thương Cửu Phượng dù chỉ một chút!

Chương 343

"Lục Áp, không cần ngươi ra tay!" Khổng Tuyên có chút bất mãn nói.

"Ta không giúp ngươi, ta báo thù của ta, nhưng Cửu Phượng ta quả thật không thể đối phó, nếu đã như vậy, ta đi giết những người khác vậy!" Lục Áp nói xong, ánh mắt nhìn về phía các Tổ Vu.

"Dừng!" Cửu Phượng quát.

Ngay sau đó, trên tay Cửu Phượng lần nữa xuất hiện một kiện pháp bảo, một kiện pháp bảo, một Kim Đấu, chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Đấu này vừa ra, lập tức liền tế xuất về phía Lục Áp.

"Cái gì?

Hỗn Nguyên Kim Đấu?" Lục Áp vừa nhìn liền có thể nhận ra kiện pháp bảo này, vừa kinh vừa nộ, kiện Chí Bảo này sao lại rơi vào tay Cửu Phượng?

Lục Áp muốn chạy trốn, nhưng giây tiếp theo, thân thể hắn bị hút vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu đó.

Hỗn Nguyên Kim Đấu là Tiên Thiên Chí Bảo, vốn dĩ ở trong tay Tam Tiêu, có thể dễ dàng đối phó với bất kỳ đối thủ nào dưới Thánh Nhân.

Hiện tại cảnh giới của Cửu Phượng có lẽ không bằng Tam Tiêu, nhưng Cửu Phượng cũng là một Tổ Vu có tiềm lực không nhỏ, việc sử dụng pháp bảo cũng vô cùng thông thạo, chính vì lẽ đó, Vu Mãng mới giao những bảo vật này cho Cửu Phượng.

Trong tay Cửu Phượng, những bảo vật này có thể phát huy ra uy lực vô cùng cường đại!

Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Cửu Phượng dễ dàng bắt được Lục Áp như vậy, cũng khiến người ta bất ngờ.

Khổng Tuyên trước kia khi ở đây gặp Lục Áp, khi giao thủ với Lục Áp, cũng gặp chút phiền phức, nếu không có Ngũ Sắc Thần Quang, e rằng thật sự không phải đối thủ của Lục Áp!

Trảm Tiên Hồ Lô trên người Lục Áp thật sự uy lực cực lớn, pháp bảo như vậy, dưới Thánh Nhân thì ít có đối thủ!

Đáng tiếc, Lục Áp lại gặp Khổng Tuyên, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên có thể khắc chế tất cả pháp bảo dưới Tiên Thiên Chí Bảo!

Trảm Tiên Hồ Lô, cũng không thể chống đỡ Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tước!

Hiện tại Lục Áp lại gặp Cửu Phượng và Hỗn Nguyên Kim Đấu, tác dụng của Hỗn Nguyên Kim Đấu và Ngũ Sắc Thần Quang rất giống nhau, chính vì lẽ đó, Lục Áp mới gặp đại nạn!

Cửu Phượng ném Hỗn Nguyên Kim Đấu, Lục Áp bị ném ra trước mặt Vu Tộc.

Toàn bộ pháp lực trên người Lục Áp đều bị tán đi, Trảm Tiên Hồ Lô cũng rơi xuống trước mặt Vu Tộc.

Ánh mắt Cửu Phượng nhìn về phía Khổng Tuyên, Khổng Tuyên nói: "Nếu đã như vậy, vậy để ta kiến thức, Hỗn Nguyên Kim Đấu của ngươi lợi hại, hay Ngũ Sắc Thần Quang của ta bá đạo hơn!" Phía sau Khổng Tuyên đồng thời xuất hiện ba đạo quang mang, thanh, hoàng, xích ba loại quang mang đồng thời quét về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Sắc mặt Cửu Phượng đại biến, cảm thấy uy năng của Hỗn Nguyên Kim Đấu đang giảm mạnh!

Uy lực của pháp bảo này quả thật cực lớn, đáng tiếc, hiện tại Cửu Phượng không có cách nào phát huy ra uy lực chân chính của nó!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay, Cửu Phượng e rằng cũng sẽ bị Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên thu đi!

Khổng Tuyên là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, sở hữu thiên phú tuyệt thế, với thực lực của Khổng Tuyên, đối mặt với Thánh Nhân cũng có tư cách chiến đấu, Khổng Tuyên hiện tại tự nhiên sẽ không sợ Cửu Phượng.

Khổng Tuyên thấy ba đạo Ngũ Sắc Thần Quang không đối phó được Cửu Phượng, phía sau hắn lần nữa xuất hiện một đạo hắc sắc quang mang.

Bốn đạo Ngũ Sắc Thần Quang đồng loạt quét lên Liên Đài 24 phẩm, uy năng của Liên Đài đó lập tức giảm xuống dữ dội, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng có cảm giác lung lay sắp đổ.

Pháp lực trong thể nội Cửu Phượng đã tiêu hao tám phần, các Tổ Vu khác thấy vậy, sắc mặt cũng dần dần biến đổi.

"Khổng Tuyên này lai lịch bất phàm như vậy, Cửu Phượng e rằng không thể đối phó được rồi!" Chúc Dung có chút lo lắng nói.

"Cửu Phượng thua rồi!" Xa Bỉ Thi nói.

"Không được, ta không thể chỉ đứng nhìn ở đây!" Cường Lương nói.

"Nếu đã như vậy, ta cũng ra tay vậy!" Đế Giang nói.

Các Tổ Vu trong đó nhìn nhau, muốn ra tay.

Khổng Tuyên dường như đã sớm chú ý đến chuyện bên này, chỉ thấy Ngũ Sắc Thần Quang phía sau đại thịnh, một cái quét về phía

trước, Cường Lương, Cộng Công, Chúc Dung ba vị Tổ Vu vừa xông lên lập tức bị thu đi!

Chỉ trong nháy mắt ba vị Tổ Vu đều bị thu đi, như vậy ngay cả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận cũng không thể sử dụng nữa.

Chương 344

"Đừng!" Cửu Phượng vội vàng nói.

Không có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, không phải Thánh Nhân, căn bản không ai có thể chống đỡ được Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Ngũ Sắc Thần Quang một cái quét xuống, các Tổ Vu trong đó đều sẽ bị bắt đi!

Các Tổ Vu xung quanh đều lập tức lùi lại, không ai dám tiến lên vào lúc này.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên lần nữa quét lên Liên Đài 24 phẩm, Cửu Phượng cảm thấy uy năng của Liên Đài đã cạn, không thể bảo hộ được nữa.

Thần sắc Cửu Phượng lại biến, hiện tại chỉ có thể rút lui thôi!

"Cửu Phượng Tổ Vu, ta xin rút lui trước!" Khương Tử Nha cũng nói.

"Rút lui?

Có thể rút lui sao?" Khổng Tuyên được thế không buông tha, lần nữa dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét về phía Khương Tử Nha trước mặt.

Cửu Phượng tất bại, nhưng Khương Tử Nha thì nhất định phải bắt về, như vậy mới có thể giao nộp cho Trụ Vương!

Khương Tử Nha tế xuất Hồng Vân Hồ Lô, nhưng hồ lô đó lại không có cách nào chống đỡ được Ngũ Sắc Thần Quang đó, Ngũ Sắc Thần Quang lập tức thu Hồng Vân Hồ Lô đi, Ngũ Sắc Thần Quang lập tức đến trước mặt Khương Tử Nha.

Đúng lúc đó, một thanh cự phủ chém lên Ngũ Sắc Thần Quang.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Thần Quang bị chém nát, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào chủ nhân của thanh phủ đầu đó.

Cự phủ màu huyết sắc đó nổi danh khắp cả thế giới Hồng Hoang, tất cả mọi người đều biết, nó tên là Ám Huyết Phủ, chủ nhân của nó, chính là người số một Vu Tộc, Vu Mãng!

Sau khi Câu Mang đến Địa Phủ, Vu Mãng liền từ Địa Phủ cản đến.

Hậu Thổ cũng đã giải thích cho Vu Mãng về chuyện Khổng Tuyên, vừa nhìn liền có thể thấy Khổng Tuyên không phải người bình thường.

Ngũ Sắc Thần Quang trên người Khổng Tuyên, hẳn có thể coi là Thiên Đạo Thánh Kỹ, có thể vượt qua các đạo pháp chiêu số mà Chuẩn Thánh có thể sở hữu!

Chính vì lẽ đó, Khổng Tuyên mới tự tin xưng là Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân!

Ngay cả Chuẩn Thánh sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, cũng chưa chắc có thể sánh bằng Khổng Tuyên.

Đó cũng là lý do Khổng Tuyên kiêu ngạo như vậy, hiện tại Khổng Tuyên vừa thấy Vu Mãng xuất hiện ở đây, trong mắt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, tuy Khổng Tuyên lần đầu tiên thấy Vu Mãng, nhưng Khổng Tuyên có thể cảm nhận được, Vu Mãng trước mặt này, vô cùng mạnh!

Khổng Tuyên cũng là một kẻ cuồng võ, khá giống Vu Mãng, hướng về việc chiến đấu với cường giả, khi nghe nói Vu Mãng là người số một dưới Thánh Nhân, Khổng Tuyên vô cùng không phục.

Sau đó Khổng Tuyên kinh qua Triều Ca, phát hiện hữu duyên với

Trụ Vương, liền ra tay giúp đỡ Triều Ca.

Lần này phụng mệnh Trụ Vương đến đây, điều Khổng Tuyên quan tâm nhất, chính là chiến đấu với Vu Mãng, hôm nay vừa thấy Vu Mãng xuất hiện, Khổng Tuyên tự nhiên kích động.

“Vu Mãng, cẩn thận, Khổng Tuyên này vô cùng lợi hại, ngay cả Diệt Thế Hồng Liên 24 phẩm cũng có chút không thể chống đỡ công kích của hắn!” Cửu Phượng lập tức nói với Vu Mãng.

“Vu Mãng, vừa rồi Cộng Công, Chúc Dung và Cường Lương đều bị cuốn vào Ngũ Sắc Thần Quang, người cấp Chuẩn Thánh, e rằng khó có thể chống đỡ công kích của hắn!” Đế Giang cũng nhắc nhở.

“Sư Tôn, chi bằng đệ tử rút lui trước?” Khương Tử Nha nói.

Vu Mãng lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không sao, giao ở đây cho ta là được rồi!” Vu Mãng vác cự phủ, đi về phía trước, mỗi bước đi của Vu Mãng, đều có thể khiến những người ở đó cảm thấy áp lực cực lớn.

“Tổ Vu số một Vu Mãng sao?

Được, hôm nay ta đến đây, chính là để nói cho ngươi biết, Vu Mãng, ta mới là Chuẩn Thánh số một của Hồng Hoang!” Khổng Tuyên trừng mắt nhìn Vu Mãng, hô lớn.

“Chuẩn Thánh số một?” Vu Mãng nhìn Khổng Tuyên, ánh mắt toát ra vẻ lãnh đạm: "Chí hướng của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" "?" Khổng Tuyên nghe Vu Mãng nói, trong mắt hàn quang lóe lên, "Ta đánh bại ngươi, liền có thể trở thành Chuẩn Thánh đệ nhất!

Có gì không đúng?" "Nếu chỉ vì một cái danh đầu, ta nhường cho ngươi danh hiệu Chuẩn Thánh đệ nhất thì sao?" Vu Mãng lại nói. "?" Khổng Tuyên trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. "Mục tiêu của ta chưa bao giờ là Chuẩn Thánh!" Vu Mãng đáp,

"Muốn làm Chuẩn Thánh đệ nhất, liên quan gì tới ta?" "Mục tiêu của ngươi chưa bao giờ là Chuẩn Thánh?

Chương 345

Chẳng lẽ ngươi muốn thành Thánh Nhân?" Khổng Tuyên nghe xong, sắc mặt biến đổi, nói, "Vận khí của thế giới này sớm đã bị Hồng Hoang Lục Thánh đoạt hết, không còn ai có thể thành Thánh nữa, làm sao mà thành Thánh được?" "Hậu Thổ Thánh Nhân của Vu tộc, tuy cũng chiếm được tiên cơ lớn nhất, trở thành vị Thánh Nhân thứ bảy, nhưng cũng vĩnh viễn không thể rời khỏi Địa Phủ.

Hiện tại Thiên Đạo ở đây, liền không có cơ duyên thành Thánh.

Ta đã không thể thành Thánh, tự nhiên phải tranh đoạt Chuẩn Thánh đệ nhất!" Vu Mãng nghe xong, thản nhiên nói: "Thiên Đạo không cho thành Thánh, thì cả đời không thể thành Thánh sao?

Nếu đã vậy, ngươi cứ an tâm tiếp tục làm Chuẩn Thánh của ngươi đi!" "!

Thiên Đạo là quy tắc lớn nhất của thế giới này, Thánh Nhân cũng không thể đi ngược ý Thiên Đạo, nếu không cũng sẽ chiêu trí hủy diệt.

Vu Mãng, khẩu khí của ngươi chẳng phải quá lớn rồi sao!

Không coi Thiên Đạo ra gì?" Khổng Tuyên hỏi Vu Mãng. "Nếu cơ duyên thành Thánh do người khác ban tặng, vậy thành Thánh còn có ý nghĩa gì?

Bàn Cổ Đại Thần thành Thánh, đều dựa vào chính mình!

Ta muốn thành Thánh, không tôn Thiên Địa, không tôn Thánh Nhân, không tôn Thiên Đạo!" Vu Mãng đáp lời.

Lời Vu Mãng nói quá đỗi ngông cuồng, khiến trong lòng Khổng Tuyên đại chấn kinh, nhưng không biết vì sao, trong lòng Khổng Tuyên lại có chút bội phục Vu Mãng!

Ta muốn thành Thánh, không tôn Thiên Địa, không tôn Thánh Nhân, không tôn Thiên Đạo!

Lời lẽ cuồng vọng đến nhường nào, loại lời này, nếu truyền ra ngoài, e rằng cả Hồng Hoang sẽ vì đó mà chấn động. "Hừ, nói loại lời này thì có tác dụng gì?

Ta muốn xem ngươi có tư cách để nói loại lời này không!" Khổng Tuyên vừa nói xong, chỉ thấy sau lưng y một đạo Ngũ Sắc Thần Quang hướng về Vu Mãng mà quét tới.

Đối mặt với đối thủ cấp bậc như Vu Mãng, Khổng Tuyên không dám có chút sơ ý nào, vừa ra tay liền dùng tuyệt chiêu!

Ngũ Sắc Thần Quang nếu quét trúng thân Vu Mãng, Vu Mãng liền sẽ bị hút vào, chỉ cần tiến vào bên trong Ngũ Sắc Thần Quang, liền sẽ bị Khổng Tuyên khống chế, Thánh Nhân cũng sẽ mất đi toàn bộ pháp lực!

Đây chính là chỗ đáng sợ của Ngũ Sắc Thần Quang!

Cũng vì chiêu này, nên Khổng Tuyên mới kiêu ngạo cuồng vọng như vậy!

Hiện tại trên thân Vu Mãng cũng không có tiên thiên chí bảo khác bảo vệ, nhưng Vu Mãng không hề sợ hãi, một phủ chém thẳng ra phía trước, tám bội Bàn Cổ chi lực!

Một phủ lập tức chém nát Ngũ Sắc Thần Quang kia!

Giây tiếp theo, một cây búa khổng lồ cao mấy chục vạn trượng chém xuống Khổng Tuyên.

Khai Thiên, đệ tam thức!

Một phủ đơn giản thô bạo như vậy khiến Khổng Tuyên trong lòng vừa kinh vừa nộ, một Vu Mãng quả nhiên như lời đồn, đúng là một

tên mãng phu!

Không thể không nói, loại công kích này cũng không phải người bình thường có thể ứng phó!

Hiện tại khi Khổng Tuyên đối mặt với Vu Mãng, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác kiêng kị từ tận đáy lòng!

Nếu bị Vu Mãng một phủ bổ trúng, dù không chết, e rằng cũng phải trọng thương!

Ngũ Sắc Thần Quang trên người Khổng Tuyên hóa thành một đôi cánh, chắn trước một phủ kia.

Ngũ Sắc Thần Quang do năm màu xanh, đỏ, vàng, đen, trắng hợp thành, ẩn chứa ngũ hành pháp tắc!

Hiện tại Ngũ Sắc Thần Quang vừa ra, có thể công có thể thủ, Khai Thiên đệ tam thức cũng không thể làm bị thương Khổng Tuyên.

Các quân đội Thành Thang vừa thấy, đều lập tức lớn tiếng hoan hô.

Thực lực Khổng Tuyên thể hiện ra, khiến tất cả mọi người đều kính sợ.

Hôm nay Vu tộc đệ nhất nhân, cũng không có cách nào thắng được Khổng Tuyên, vậy thì tiếp theo, quân Tây Kỳ chắc chắn đại bại!

Chương 346

Ngũ Sắc Thần Quang có lực phòng ngự như vậy, cũng khiến Cửu Phượng ngoài ý muốn.

Không ngờ thực lực Khổng Tuyên tuy mạnh mẽ, nhưng liệu có thể so sánh với Vu Mãng không?

Đúng lúc đó, mọi người lại thấy Vu Mãng lần nữa một phủ chém xuống, Khai Thiên, đệ tứ thức!

Uy lực một phủ này so với đệ tam thức trước đó không biết mạnh hơn bao nhiêu, Khổng Tuyên cũng phát hiện ra một điểm, sắc mặt Khổng Tuyên đại biến, giận dữ nói: "Ta muốn xem ngươi mạnh đến mức nào!" Ngũ Sắc Thần Quang trên người Khổng Tuyên lần nữa quét ra, Ngũ Sắc Thần Quang Khổng Tuyên toàn lực thi triển, với uy lực Ngũ Sắc Thần Quang, Thánh Nhân cũng không thể chống đỡ được!

Vu Mãng không hề sợ hãi, một phủ chém tới, ánh phủ hóa thành một đạo gợn sóng, chém về phía Khổng Tuyên.

Nhưng giây tiếp theo, thân thể Vu Mãng cũng bị quét vào! "Oanh!" Thân thể Khổng Tuyên bị trực tiếp chém bay ra ngoài, trên ngực y xuất hiện một vết thương sâu hoắm, một vết thương cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng Khổng Tuyên lúc đó lại cười ha hả: "Ha ha ha...

Vu Mãng, ngươi bại dưới tay ta!

Chỉ cần vào Ngũ Sắc Thần Quang của ta, toàn bộ pháp lực của ngươi đều sẽ bị khống chế, không thể thoát ra được nữa!" Lời Khổng Tuyên nói, khiến các Tổ Vu xung quanh đều đại kinh.

Vu Mãng bị Ngũ Sắc Thần Quang quét vào rồi ư?

Ngũ Sắc Thần Quang lại mạnh đến mức này, Vu Mãng cũng không chống đỡ nổi sao?

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Khổng Tuyên, đúng lúc đó, tất cả mọi người đều thấy trong thân thể Khổng Tuyên đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang khổng lồ, thân thể Khổng Tuyên suýt chút nữa bị chém thành hai nửa.

Ngũ Sắc Thần Quang phía sau Khổng Tuyên, chỉ còn lại ba sắc thần quang. "A, ngươi phá Ngũ Sắc Thần Quang của ta?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Khổng Tuyên vừa kinh vừa nộ, nói.

Khổng Tuyên phát hiện không chỉ Vu Mãng thoát ra ngoài, ngay cả Cộng Công, Chúc Dung và Cường Lương ba người cũng từ bên trong thoát ra.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên lần này bị hoàn toàn phá hủy!

Điều Khổng Tuyên từ trước đến nay chưa từng gặp phải, Khổng Tuyên nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt tràn đầy sự chấn kinh sâu sắc và không thể tin nổi.

Một Vu Mãng lại là quái vật đến vậy?

Thánh Nhân bị nhốt trong Ngũ Sắc Thần Quang, cũng không thể thoát ra được mới phải, nhưng Vu Mãng lại có thể làm được!

Chẳng lẽ Vu Mãng còn mạnh hơn Thánh Nhân? "Không ngờ ta sẽ bại dưới tay ngươi, ngươi thắng rồi, tính mạng của ta, liền tặng cho ngươi!" Khổng Tuyên lớn tiếng nói.

Vu Mãng nghe lời Khổng Tuyên, gật đầu, nói: "Ngũ Sắc Thần

Quang của ngươi không tệ, nếu có thể tu luyện đại thành, hẳn có thể chiến một trận với Thánh Nhân.

Vậy thì thế này đi, thành tọa kỵ của ta, ta liền tha cho ngươi!" "Ngươi muốn ta làm tọa kỵ của ngươi?" Khổng Tuyên nghe xong, cau mày, hỏi. "?

Không nguyện ý?" Sát ý trong mắt Vu Mãng lần nữa dũng hiện.

Nếu hôm nay Khổng Tuyên không giết Vu tộc nhân, Vu Mãng hiện tại đã hạ sát thủ. "Ngươi muốn ta làm tọa kỵ, vậy ngươi nhất định phải khiến ta tâm phục khẩu phục!

Không biết Vu Mãng Tổ Vu mục tiêu của ngươi, rốt cuộc là cảnh giới nào?" Khổng Tuyên hỏi.

Khổng Tuyên là một người kiêu ngạo, nếu không sinh muộn vạn năm, ngôi vị Thiên Đế Yêu tộc cũng chưa chắc của ai, dù sao Ngũ Sắc Thần Quang tuy không phải thiên hạ vô địch, nhưng lại là chiêu thức ngay cả Thánh Nhân cũng có thể đối phó được.

Nếu thu phục được người như vậy, đối với vận khí Địa Phủ, cũng có không ít trợ giúp, đây cũng là điều Hậu Thổ mong muốn. "Đạo chi cực, chính là điều ta mong muốn!" Vu Mãng đáp.

Chương 347

Đạo chi cực, chính là điều ta mong muốn!

Một câu nói vừa thốt ra, khiến lòng Khổng Tuyên chấn động, Khổng Tuyên nhìn Vu Mãng, trong lòng y sóng to gió lớn cuộn trào.

Đạo chi cực, lời lẽ cuồng vọng đến nhường nào?

Từ trước đến nay chưa từng có ai có thể tu luyện đến cực hạn của Đạo, thậm chí ngay cả Hồng Quân, ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng không thể!

Hồng Quân chỉ truyền Đạo, truyền Thiên Đạo, liền là Đạo Tổ.

Nếu có thể tu luyện đến cực hạn của Đạo, vậy thì nhất định phải siêu việt Hồng Quân, siêu việt Bàn Cổ!

Hoành nguyện như vậy, Thánh Nhân cũng không dám nói ra, Vu Mãng lại dám nói loại lời này!

Từ ánh mắt Vu Mãng, Khổng Tuyên có thể biết, lời Vu Mãng nói, đều là lời từ tận đáy lòng. "Ta nguyện ý trở thành tọa kỵ của Vu Mãng Tổ Vu!" Khổng Tuyên quỳ trước mặt Vu Mãng, nói, "Vu Mãng Tổ Vu, ta Khổng Tuyên nguyện ý nhận ngươi làm chủ, tuyệt không phản bội, nếu vi phạm lời thề này, ta Khổng Tuyên tất sẽ để tâm ma cắn nuốt hồn phách, vĩnh viễn không siêu sinh!" Khổng Tuyên có duyên với Tổ Phượng, máu Tổ Phượng giúp Khổng Tuyên hóa hình thành công, cho nên Khổng Tuyên gọi Tổ Phượng là mẹ, nhưng trên thực tế, y không hề có tình cảm với Tổ Phượng, thậm chí chưa từng gặp Tổ Phượng.

Cho nên Tổ Phượng chết dưới tay Vu Mãng, y cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, huống chi là báo thù cho Tổ Phượng!

Hôm nay Khổng Tuyên sau khi gặp Vu Mãng, mới biết Vu Mãng lợi hại, chí hướng của Vu Mãng dường như không chỉ đơn giản là Chuẩn Thánh và Thánh Nhân!

Khổng Tuyên tự nhiên nguyện ý nhận Vu Mãng làm chủ! "Tốt, đã vậy, sau này ngươi chính là người của Địa Phủ ta, tọa kỵ của ta Vu Mãng!" Vu Mãng nói.

Những người trong quân Thành Thang đều đại kinh, không ngờ, lại có chuyện như vậy xảy ra.

Lý lẽ thường tình.

Đúng lúc đó, chỉ thấy trên không trung không ngừng giáng xuống kim quang, xung quanh xuất hiện từng đóa kim vân, có thần phật đầy trời xuất hiện, trong đó phạn âm không ngừng.

Chỉ thấy một đạo nhân từ phương Tây đến, đạo nhân này lại chính là Chuẩn Đề! "Vu Mãng đạo hữu, khoan đã!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này mở miệng nói.

Chuẩn Đề muốn làm gì?

Các Tổ Vu đều nhìn về phía Chuẩn Đề, có một cảm giác không lành.

Nhưng Chuẩn Đề cũng phải gọi Vu Mãng một tiếng "Đạo hữu", có thể thấy, Vu Mãng trong mắt Thánh Nhân, cũng không đơn giản chỉ là một Chuẩn Thánh bình thường nữa. "Chuẩn Đề đạo hữu, có chuyện gì?" Vu Mãng hỏi. "Vu Mãng đạo hữu, Khổng Tuyên này có duyên với Phật môn của ta, không biết có thể để y quy y Phật môn của ta được không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói với Vu Mãng. "Chuẩn Đề đạo hữu, Khổng Tuyên là người trong Địa Phủ của ta, lại sao có thể quy y Phật môn nữa?

Cho nên ngươi về đi!" Vu Mãng thản nhiên nói. "Vu Mãng đạo

hữu, Khổng Tuyên này là hậu duệ Tổ Phượng, ngươi muốn giữ y lại bên mình sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lại hỏi. "Chuẩn Đề Đạo Nhân, lời ngươi nói có ý gì?

Ta không nguyện ý đi Phật môn, bớt đi dây dưa với ta, ta quyết định muốn bái Vu Mãng Tổ Vu làm chủ nhân!" Khổng Tuyên lớn tiếng nói.

Lời Khổng Tuyên nói, khiến sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân hơi biến đổi, nhưng y là Thánh Nhân, lại có bao nhiêu người dám nói loại lời này trước mặt y? "Khổng Tuyên, ngươi với giáo ta có duyên lớn, chỉ cần theo ta đến Phật môn một chuyến, liền có thể biết!" Chuẩn Đề lại cười nói.

Lời Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa dứt, liền bị Vu Mãng chắn trước mặt, chỉ nghe Vu Mãng thản nhiên nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, có ý gì?

Muốn cướp tọa kỵ của ta sao?" Một câu của Vu Mãng, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân ngây người, Chuẩn Đề Đạo Nhân vốn muốn bày Thánh Nhân uy phong, nhưng nhanh chóng nhớ ra, không lâu trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chiến một trận với Vu Mãng, không chỉ tất cả pháp bảo đều bị hư hại, còn mất hết thể diện.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không bỏ chạy sau đó, một trận chiến với Vu Mãng, ai sẽ chết là chuyện khó lường, nhưng có thể biết, Vu Mãng có thực lực không kém Thánh Nhân là bao!

Chương 348

Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng không dám quá bất kính với Vu Mãng, Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe lời Vu Mãng, lập tức nói: "Vu Mãng đạo hữu, đây không phải ý của bần đạo, chỉ là chuyện này bần đạo cũng không có cách nào, cho nên mới làm như vậy, hy vọng Vu Mãng đạo hữu có thể lượng thứ!" "Chuẩn Đề, đừng nói nhảm nữa, muốn cướp tọa kỵ của ta, vậy thử xem!" Vu Mãng thản nhiên nói, Vu Mãng nện cây búa khổng lồ xuống mặt đất, nhất thời, mặt đất kịch liệt rung chuyển.

Một đạo cương kình khổng lồ theo mặt đất hướng về Chuẩn Đề Đạo Nhân dũng tới, trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn mang theo nụ cười, một vẻ mặt xuân phong phất diện, trong nụ cười đó, cương kình của Vu Mãng bị hóa giải. "Vu Mãng đạo hữu, nếu đã như vậy, ta liền đánh cược một ván thế nào?" Chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói. "Cược thế nào?" Vu Mãng hỏi. "Ta cược ba chiêu, chỉ cần Vu Mãng đạo hữu có thể phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài của bần đạo, bảo vật này liền tặng cho ngươi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói. "Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài?" Vu Mãng nhìn, quả nhiên thấy dưới thân Chuẩn Đề Đạo Nhân, có một đóa kim liên.

Trên kim liên đó kim quang lóe sáng, phảng phất có tiên khí vây quanh, khiến người ta nhìn xong, liền có một cảm giác muốn quỳ lạy, một đóa kim liên chính là Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài!

Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài là tiên thiên chí bảo, có lực phòng ngự vô cùng cường đại, lực phòng ngự của nó thậm chí còn mạnh hơn Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kia.

Đây là một kiện pháp bảo đối với Vu Mãng, lại là một kiện pháp bảo tương đối quan trọng, nếu Vu Mãng có thể có được một kiện linh bảo này, và dung hợp với một kiện pháp bảo khác trên người, Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên, e rằng có thể sản sinh chất biến!

Dù sao ba bảo vật đồng nguyên, nếu có thể dung hợp lại, uy lực nhất định có thể tăng lên không ít. "Nếu ta thua thì sao?" Vu Mãng hỏi. "Vậy thì mời Vu Mãng đạo hữu giao Khổng Tuyên cho ta, để ta mang về Tây Phương Phật môn!" Chỉ nghe Chuẩn Đề Đạo Nhân nói. "Được!" Vu Mãng không hề do dự, đáp lời.

Khổng Tuyên bên cạnh trong lòng có chút buồn bực, không ngờ vừa mới trở thành tọa kỵ của Vu Mãng, liền bị Vu Mãng đem ra làm vật đánh cược.

Vu Mãng tự nhiên sẽ không để ý trong lòng Khổng Tuyên nghĩ gì, trong mắt Vu Mãng, Khổng Tuyên chỉ là tọa kỵ của mình mà thôi, còn Cửu Long Trầm Hương Liễn, sau này có thể tặng cho Hậu Thổ sử dụng, dù sao Hậu Thổ vì luyện chế pháp bảo cũng tương đối không dễ dàng, Vu Mãng hẳn nên chuẩn bị một chút đền đáp cho Hậu Thổ.

Trong mắt Vu Mãng, Hậu Thổ tương đối thích hợp làm một nữ nhân luyện khí sư!

Dùng Khổng Tuyên đổi lấy Thập Nhị Phẩm Kim Liên, Vu Mãng cũng nguyện ý! "Đã như vậy, vậy thì mời Vu Mãng đạo hữu ra tay đi!" Chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân ngồi trên Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài kia.

Trên thân Chuẩn Đề Đạo Nhân không ngừng lóe ra Phật quang, dung hợp với kim quang của Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài.

Đây là Thiên Đạo Thánh Kỹ mà Chuẩn Đề Đạo Nhân lĩnh ngộ, uy lực chiêu này không mạnh, bởi vì đây là Thánh Kỹ phòng ngự!

Thánh Nhân cảm ngộ Thiên Đạo, có thể kết hợp thực lực lĩnh ngộ ra Thánh Kỹ thuộc về mình.

Hiện tại một chiêu của Chuẩn Đề Đạo Nhân, có thể khiến y biến thành Kim Phật cao ức vạn trượng!

Khi thân thể Chuẩn Đề Đạo Nhân khuếch đại, Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài cũng đồng thời khuếch đại.

Bề mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân kim quang lóe sáng, trên thân y tản ra từng trận kim quang, khiến người ta muốn hướng về y mà triều bái.

Quân đội Thành Thang xung quanh đều quỳ xuống, thành tâm quỳ lạy Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Đây không phải thuật che mắt, mà là có thể ảnh hưởng đến linh hồn con người, khiến người ta quy y Phật môn.

Loại thủ đoạn này Chuẩn Đề Đạo Nhân bình thường chỉ sử dụng trên các Đại Năng, khiến Đại Năng quy y Phật môn, sau đó lại để Đại Năng đi truyền bá Phật Giáo, đây là thủ đoạn của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Hai người này đều như vậy, cũng làm như vậy, cho nên hiện tại đang độ hóa những Đại Năng Hồng Hoang này đến Phật môn.

Hiện tại Chuẩn Đề Đạo Nhân có Phật môn Thánh Kỹ, thêm vào Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài mượn từ Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân có nắm chắc có thể chống đỡ công kích của các Thánh Nhân khác.

Lực công kích của Vu Mãng chỉ cần không thể vượt qua các Thánh Nhân khác, vậy thì không có cơ hội thắng được Chuẩn Đề!

Nhưng điều Chuẩn Đề Đạo Nhân không ngờ tới là, Vu Mãng đứng trước mặt y, chỉ thấy trên đầu búa của Vu Mãng dũng hiện ra khí thế cường đại, trên thân búa của Vu Mãng, ẩn chứa một cỗ pháp tắc chi

lực uy lực cực lớn.

Tuy Vu Mãng chưa ra tay, nhưng pháp tắc chi lực của Vu Mãng có thể khiến không gian rung chuyển, ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân ngưng đọng lại, đột nhiên cảm giác quyết định lần này của mình dường như có chút lỗ mãng!

Luận phòng ngự, Chuẩn Đề Đạo Nhân có nắm chắc có thể chống đỡ công kích của Bàn Cổ Phiên, với lực phòng ngự hiện tại, Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn lực ra tay, trong vòng ba chiêu cũng không thể phá vỡ phòng ngự của y.

Chương 349

Nhưng niềm tin lớn nhất của Chuẩn Đề Đạo Nhân, là Chuẩn Đề Đạo Nhân không ngờ tới, Vu Mãng lại có loại pháp tắc cường đại như vậy! "Mỗi một Tổ Vu đều có thể lĩnh ngộ một loại pháp tắc, còn ngươi?

Vu Mãng, pháp tắc của ngươi là gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi. "Lực Chi Pháp Tắc!" Vu Mãng vừa nói xong, xung quanh thân thể y, xuất hiện từng trận Bàn Cổ huyết khí, thân thể Vu Mãng đều bị huyết khí bao phủ, sau đó Vu Mãng đột nhiên trướng đại.

Thân thể Vu Mãng đạt đến năm mươi vạn trượng, nhưng trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân, lại vẫn nhỏ bé như lâu nghĩ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn xong, mỉm cười nói: "Tổ Vu chân thân sao?

Dường như là tuyệt chiêu của Tổ Vu!" Chuẩn Đề Đạo Nhân dường như hiểu về Vu tộc, nhưng đúng lúc đó, trên thân Vu Mãng lại dũng xuất từng trận huyết khí, thân thể Vu Mãng đột nhiên lần nữa trướng đại!

Thân cao trăm vạn trượng!

Phía sau Vu Mãng có một đôi cánh huyết sắc, xung quanh thân thể Vu Mãng, phảng phất đều mang theo mùi máu tanh. ".....

Chiêu thức gì?" Thần tình Chuẩn Đề Đạo Nhân lần nữa biến đổi, hỏi.

Lúc này, xung quanh thân thể Vu Mãng xuất hiện mười hai lá cờ, những lá cờ này Hậu Thổ đặc biệt luyện chế cho Vu Mãng, mỗi một lá cờ đều có huyết của Thập Nhị Tổ Vu.

Trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát do một mình Vu Mãng bố trí dù sao cũng kém xa uy lực so với trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát do mười hai vị Tổ Vu bố trí, cho nên Hậu Thổ để tránh lần sau Vu Mãng gặp Thánh Nhân bị thiệt thòi, đặc biệt luyện chế loại cờ trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát này.

Mỗi lần Vu Mãng thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, cờ trận tất sẽ vỡ nát, nhưng Vu Mãng cũng có thể phát huy ra ba thành uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!

Mười hai lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận xung quanh Vu Mãng vỡ vụn, chỉ thấy thân thể y trướng đại cao mấy trăm tỷ trượng, tuy thân thể và Chuẩn Đề hiện tại có khoảng cách khá lớn, nhưng thực lực Vu Mãng hiển nhiên đã tăng lên không ít.

Trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút bất an, chuyện gì vậy?

Vì sao trước đây Vu Mãng không sử dụng thủ đoạn này khi đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nếu Vu Mãng trước đây đã có loại thủ đoạn này, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đã sớm thua Vu Mãng!

Vậy mà hiện tại Vu Mãng mới sử dụng chiêu này! "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ do Bình Tâm Nương Nương luyện chế, Bình Tâm Nương Nương nói, loại cờ trận này không thể dễ dàng sử dụng sao?

Tác dụng của nó không ổn định!" Cửu Phượng nói. "Ngươi lần đầu tiên biết Vu Mãng sao?

Vu Mãng đâu có thèm cân nhắc hậu quả?" Đế Giang cười khổ nói. "Không biết thực lực Vu Mãng bây giờ sẽ như thế nào!" Cộng Công trừng mắt nhìn Vu Mãng, hỏi.

Đối thủ mà Vu Mãng hiện tại đối mặt, lại là một Thánh Nhân,

nhưng Khổng Tuyên bây giờ mới hiểu, thực lực Vu Mãng so với lúc nãy chiến đấu với y không biết mạnh hơn bao nhiêu!

Thì ra Vu Mãng khi chiến đấu với y, căn bản không sử dụng toàn lực!

Cây búa trên tay Vu Mãng giơ lên, ba động của Lực Chi Pháp Tắc lập tức dũng hiện, Vu Mãng một phủ chém xuống phía trước.

Đây là một phủ toàn lực của Vu Mãng, ba mươi hai bội Bàn Cổ chi lực!

Chiêu thức Khai Thiên, tuy uy lực cực lớn, nhưng muốn đối phó Thánh Nhân, phải sử dụng chiêu thức sau đệ lục thức, như vậy sẽ làm tổn hại Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài kia.

Bàn Cổ chi lực không giống, tuy cũng có thể làm hư hại Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, nhưng uy lực so với Khai Thiên đệ lục thức kém hơn không ít, chỉ là một thức hiện tại uy lực như thế nào, Vu Mãng cũng không biết.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cấp cho Vu Mãng ba cơ hội ra tay, chiêu thứ nhất!

Vu Mãng một phủ chém xuống, trong nháy mắt thiên băng địa liệt, một phủ chém trúng thân Chuẩn Đề Đạo Nhân, trên thân Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức xuất hiện từng đạo kim quang.

Các kim quang này hiện ra để chống đỡ một phủ của Vu Mãng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã vỡ nát, chỉ thấy kim thân Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng theo kim quang mà tan vụn, một phủ đó đã bổ y thành hai nửa.

Chương 350

Chuẩn Đề Đạo Nhân là Thánh Nhân, thi triển ra tất cả lực phòng ngự, vốn hôm nay y muốn chống đỡ ba chiêu công kích của Vu Mãng, nhưng nằm mơ cũng không ngờ, Vu Mãng chém nát phòng ngự và thân thể của y, chỉ cần một phủ!

Quái vật?

Những người khác xung quanh cũng lộ vẻ chấn kinh, nhìn về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân đang khôi phục và Vu Mãng, cũng không dám tin đó là sự thật.

Thánh Nhân, tự xưng bất tử bất diệt, đồng thời cũng đại biểu cho thực lực mạnh mẽ nhất toàn bộ Hồng Hoang, nhưng loại Thánh Nhân này thi triển ra lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy, lại bị Vu Mãng phá vỡ!

Ngay cả Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng bị Vu Mãng một phủ chém thành hai nửa!

Một mảnh trời cũng xuất hiện một vết tích sâu hoắm, mảnh không gian này đang tự phục hồi, nhưng sự chấn động do công kích vừa rồi gây ra, lại không ngừng dâng lên trong lòng mọi người.

Vu Mãng này quá mạnh rồi!

Trong mắt Khổng Tuyên tràn đầy sự kiêng kị sâu sắc, sợ hãi, lại có kính phục, thực lực của Vu Mãng quá xa vời so với tưởng tượng, nếu Vu Mãng vừa nãy thi triển một phủ, không, sử dụng một thành uy lực của một phủ, y cũng sẽ bị chém giết ngay tại chỗ!

Loại chiêu thức này, y căn bản không thể chịu đựng được!

Các Tổ Vu khác nhìn nhau, tuy biết thực lực Vu Mãng phi thường

khủng bố, nhưng cũng không ngờ Vu Mãng lại mạnh đến mức này!

Chuẩn Đề Đạo Nhân, bị Vu Mãng một phủ chém thành hai nửa!

Vu Mãng sẽ không khách khí với Chuẩn Đề Đạo Nhân, chỉ thấy Vu Mãng một thân ra tay, cướp lấy Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài dưới thân Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Đây là vật cược của trận chiến hai người, hiện tại Vu Mãng thắng, Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, Vu Mãng tự nhiên sẽ không buông tha.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ngưng tụ lại, biểu tình trên mặt y tương đối đặc sắc, vốn y cho rằng Vu Mãng có lợi hại đến mấy, cũng ít nhất cần ba chiêu mới có cơ hội đánh ra vết nứt trên phòng ngự!

Chuẩn Đề Đạo Nhân lần này đã bố trí ba trọng phòng ngự, trọng thứ nhất là Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, bảo vật này là tiên thiên chí bảo, lực phòng ngự cực kỳ cường đại, đủ để chống đỡ công kích của tiên thiên chí bảo!

Dưới tay Chuẩn Đề Đạo Nhân, có thể phát huy ra lực phòng ngự mạnh nhất, với lực phòng ngự này, chịu đựng hơn mười đạo công kích của tiên thiên chí bảo, Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài cũng có thể chống đỡ được.

Trọng phòng ngự thứ hai, chính là Kim Thân Chuẩn Đề của Phật môn, Thiên Đạo Thánh Kỹ của Chuẩn Đề Đạo Nhân, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, không kém Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài bao nhiêu!

Trọng phòng ngự cuối cùng, thì là thân thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Bản thể Chuẩn Đề Đạo Nhân là tiên thiên Bồ Đề Thụ, trải qua vài trăm vạn năm của Chuẩn Đề Đạo Nhân, cộng thêm sự luyện hóa của

cơ duyên thành Thánh, lực phòng ngự của bản thể Chuẩn Đề Đạo Nhân, thậm chí còn mạnh hơn tiên thiên chí bảo vài phần.

Ba trọng phòng ngự, là lá bài tẩy lớn nhất của Chuẩn Đề Đạo Nhân, đối mặt với các Thánh Nhân khác, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng có thể đứng vững ở thế bất bại!

Nhưng hiện tại, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại phát hiện Vu Mãng chỉ sử dụng một phủ, dường như không phải chiêu Khai Thiên, lại chém nát tất cả phòng ngự của y. "Ngươi lĩnh ngộ được pháp tắc gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lớn tiếng hỏi. "Lực Chi Pháp Tắc!" Vu Mãng đáp. "Lực Chi Pháp Tắc?

Pháp tắc tối cao trong ba ngàn pháp tắc, Lực Chi Pháp Tắc?

Chẳng phải pháp tắc mà Bàn Cổ Đại Thần lĩnh ngộ sao?

Ngươi đã lĩnh ngộ pháp tắc này đến cảnh giới viên mãn?" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa kinh vừa nộ.

Lực Chi Pháp Tắc mạnh mẽ đến nhường nào, đó có thể khai thiên tích địa!

Vu Mãng có pháp tắc như vậy, còn quan trọng hơn rất nhiều so với việc có được tiên thiên chí bảo!

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Vu Mãng, cuối cùng nói: "Ta biết rồi, ta thua!" Trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân tuy có bất cam, nhưng lại không thể nuốt lời, kim khẩu Thánh Nhân đã mở, há có thể nuốt lời?

Lời cược hôm nay do Chuẩn Đề Đạo Nhân đưa ra, có hậu quả, tự nhiên cũng chỉ có thể do Chuẩn Đề Đạo Nhân gánh chịu!

Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, e rằng không thể lấy lại, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không thể mang Khổng Tuyên đi!

Chuẩn Đề Đạo Nhân ủ rũ rời đi, quân đội Tây Kỳ xung quanh lập

tức hoan hô, Vu tộc cũng tương đối vui mừng, có thể tận mắt thấy Vu Mãng đánh lui Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chương 351

Rõ ràng đã ước định ba chiêu, nhưng Vu Mãng chỉ sử dụng một chiêu trong đó, liền có thể đánh bại Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Vu Mãng sau khi có được Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, liền lần nữa trở về Địa Phủ, Khương Tử Nha và những người khác tiếp tục tiến quân.

Quân Tây Kỳ lần này thế như chẻ tre, e rằng không quá ba năm, liền có thể tiến công Triều Ca!

Vu Mãng hiện tại có Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, ba loại liên đài vốn đồng nguyên, có thể dung hợp thành một!

Nếu có thể dung hợp lại, uy lực của nó khẳng định sẽ trở nên vô cùng khủng bố!

Hậu Thổ đứng bên cạnh Vu Mãng, ba kiện pháp bảo trên tay nàng, Kim Giao Tiễn, Hỗn Độn Chung và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đều đã phục hồi thành công.

Hậu Thổ thấy Vu Mãng trở về, trong lòng mừng rỡ, chỉ là Vu Mãng vừa mở miệng, sắc mặt Hậu Thổ liền trầm xuống. "Hậu Thổ, ta có được Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, mau giúp ta dung hợp vào Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên đi!" Vu Mãng vui vẻ nói.

Hậu Thổ trừng mắt nhìn Vu Mãng một cái, nói: "Trong mắt ngươi, ta chỉ là một luyện khí sư sao?" "Đương nhiên không phải, ngươi là bằng hữu của ta!" Vu Mãng lập tức nói, "Ta lần này thu phục được một con tọa kỵ, Cửu Long Trầm Hương Liễn đó giao cho ngươi sử dụng, thấy thế nào?" "Bằng hữu?" Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng, sắc mặt mới hòa hoãn một chút, nói, "Cửu Long Trầm Hương Liễn ta cần

làm gì?

Nếu ngươi có bản lĩnh, hãy cướp Huyền Thiên Hỏa Phượng kia làm tọa kỵ của ta!" Hậu Thổ nhớ rõ ân oán giữa Nữ Oa và Vu tộc, và giữa Nữ Oa và Vu Mãng. "Được, ta nhớ rồi, có cơ hội ta sẽ cướp tọa kỵ của Nữ Oa tặng ngươi!" Vu Mãng đáp. "Thôi đi, ta chỉ nói vậy thôi, tọa kỵ của Nữ Oa đó, có cướp cũng không thích hợp, ta không thể rời khỏi Địa Phủ, có được thứ đó cũng vô dụng!" Hậu Thổ thản nhiên nói: "Được rồi, ta sẽ luyện hóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài này vào đó!" Trong Luân Hồi Điện luyện hóa pháp bảo có thể giảm bớt không ít thời gian, dưới sự khống chế của Vu Mãng, Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên hiện lên.

Ngay sau đó, Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài cũng hiện lên, giữa các liên đài vốn có lực hấp dẫn cực lớn, có Vu Mãng và Hậu Thổ ở đây, có thể khiến chúng dung hợp nhanh hơn.

Chỉ thấy liên đài dần dần biến thành ba mươi sáu cánh hoa, có ba loại màu sắc, ba loại màu sắc của liên đài có chút kháng cự, nhưng lại không ngừng dung hợp.

Đúng lúc đó, liên đài bùng phát ra từng trận hỏa diễm màu xanh!

Bích Du Cung.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đồng thời quỳ trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ. "Các ngươi làm như vậy vì điều gì?" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ hơi biến đổi. "Sư tôn, Tam Tiêu sư muội, Triệu sư đệ của Tiệt Giáo chúng con đều chết dưới tay Vu tộc, hy vọng Sư tôn ra tay, báo thù cho đệ tử Tiệt Giáo chúng con!" Đa Bảo Đạo Nhân nói. "Kính xin Sư tôn ra tay, báo thù cho sư đệ sư muội Tiệt Giáo chúng con!" Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng đồng loạt bái lạy trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ. "Ta, có nên hạ sơn hay không, đây là vô

lượng kiếp, các ngươi là những người ứng kiếp, trong kiếp này sống chết khó lường, vì sao lại muốn hạ sơn?" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay áo, giận dữ nói. "Sư tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân đều đã ra tay, đối phó với Vu tộc Tổ Vu kia, nhưng tên man nhân đó quả thực lợi hại, Nguyên Thủy Thiên Tôn sư bá cũng đã bị đánh lui!" Đa Bảo Đạo Nhân lại nói. "Sư tôn, chúng con tuy là những người ứng kiếp, nhưng không thể trơ mắt nhìn các đệ tử trong môn chết đi mà không hỏi han!

Nếu đã như vậy, chẳng phải sẽ làm mất đi uy phong của Tiệt Giáo chúng ta sao?" Vô Đương Thánh Mẫu nói. "Sư tôn, tên man nhân Vu tộc này đã sát hại nhiều đồng môn của giáo ta, chẳng lẽ Sư tôn thật sự không nguyện ý ra tay?

Bên ngoài có người đồn đại, Sư tôn sợ Vu Mãng Tổ Vu kia, không dám xuất chiến!" Đa Bảo Đạo Nhân đảo mắt, cúi đầu nói. "?

Kẻ nào nói?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong, trong mắt toát ra hàn quang.

Thông Thiên Giáo Chủ ghét nhất bị người khác chọc giận, hiện tại lời Đa Bảo Đạo Nhân nói, tự nhiên sẽ khiến Thông Thiên Giáo Chủ phẫn nộ. "Đệ tử không biết, nhưng những người Vu tộc quả thực đã nói như vậy, Sư tôn, trận chiến này nếu ngươi không nguyện ý xuất chiến, các đệ tử chúng con nguyện ý ra tay!" Đa Bảo Đạo Nhân lập tức lại nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, giận dữ nói: "Kẻ nào nói ta không nguyện ý ra tay?

Những Vu tộc đó thật to gan, dám vũ nhục ta, ta tất sẽ khiến bọn chúng phải trả giá!" "Những Vu tộc đó có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, trận pháp này có thể ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, truyền văn có thể dùng Bàn Cổ chân thân này chiến một trận với Thánh Nhân!

Sư tôn, chúng ta phải đối phó thế nào?" Quy Linh Thánh Mẫu hỏi.

Chương 352

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận xưng là sát trận đệ nhất Hồng Hoang, ta vẫn luôn muốn so tài với nó, xem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận lợi hại, hay Tru Tiên Kiếm Trận của ta lợi hại, lần này, ta có thể phân ra thắng bại!" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Các ngươi theo ta xuất chiến!" "Vâng, Sư tôn!" Bốn đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ lập tức kích động nói.

Bốn vị này là tứ đại thủ tịch đệ tử của Tiệt Giáo, không lâu trước đó phát hiện các đệ tử Tiệt Giáo đều uể oải không thôi, hỏi ra liền biết lời đồn bên ngoài.

Các tiên nhân bên ngoài đã đem Tiệt Giáo và Địa Phủ ra so sánh.

Địa Phủ kia ngang ngược như vậy, nhưng lại dùng thực lực chứng minh có tư cách ngang ngược như vậy!

Xiển Giáo và Tiệt Giáo so với Vu tộc kia có sự chênh lệch cực lớn.

Ít nhất hiện tại Khương Tử Nha căn bản không cần dựa vào Xiển Giáo, liền có thể giúp Tây Kỳ tiến quân Giới Bài Quan!

Chỉ cần vượt qua Giới Bài Quan, liền có thể tiến vào, căn bản không cần phải có bất kỳ kiêng kị nào nữa.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo liên hợp đại chiến với Vu tộc Địa Phủ, nhưng vẫn đại bại, trong vài năm, người của hai giáo không ngừng tổn thất, so với Vu tộc Địa Phủ, kém không phải một chút.

Nếu không có cách nào vãn hồi danh tiếng của Tiệt Giáo, e rằng lần này uy danh của Tiệt Giáo liền sẽ xuống dốc không phanh!

Chính vì vậy, mới có cảnh bốn vị thủ tịch đệ tử vào cầu Thông

Thiên Giáo Chủ ra tay!

Một Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh Nhân, trên tay có nhiều pháp bảo, lợi hại nhất, tự nhiên chính là Tru Tiên Kiếm Trận kia!

Ngày đó Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng Tru Tiên Kiếm Trận, đã từng nói, trận này phi Tứ Thánh không thể phá!

Cũng vậy, nếu có Tru Tiên Kiếm Trận, trừ phi bốn vị Thánh Nhân ra tay, nếu không, đều không thể phá trận này!

Vu tộc Địa Phủ có Thánh Nhân, cũng chỉ có Hậu Thổ một người, nếu xem Vu Mãng là Thánh Nhân, cũng chỉ có hai người!

Với hai người này ra tay, muốn phá Tru Tiên Kiếm Trận, là chuyện gần như không thể!

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ thật sự bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, nhất định có thể phá được Vu tộc Địa Phủ!

Thông Thiên Giáo Chủ và đông đảo đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện tại Giới Bài Quan, chỉ thấy ở đó, xuất hiện bốn thanh cự kiếm, trên cự kiếm đó, một bức trận đồ khổng lồ, che kín cả một mảnh trời.

Bốn thanh kiếm mỗi thanh đều cao mấy trăm vạn trượng, trên bốn thanh cự kiếm đó, phảng phất có sát ý vô tận.

Chỉ từ xa nhìn lại, liền có thể cảm nhận được sát ý đó! "?" Khương Tử Nha kinh ngạc hỏi, "Sát ý mạnh mẽ quá!" "Sợ gì, trận pháp có mạnh đến mấy, có thể lợi hại bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của ta sao?" Cộng Công đại liệt liệt nói. "Uy lực của trận pháp này khủng bố như vậy, tuyệt đối không phải trận pháp bình thường, do bốn kiếm bố trí, trận pháp này, ta dường như có chút ấn tượng, nhưng đó hẳn là trận pháp mà Thánh Nhân mới bố trí được!" Sắc mặt Cửu Phượng hơi biến đổi, nói.

Đúng lúc này, chỉ nghe một giọng nói vang vọng khắp bốn phía,

giọng nói đó cuồn cuộn như sấm sét, nói: "Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ ở đây đợi đã lâu, hôm nay bản tọa ở đây đợi chư vị, nhưng để thế nhân biết được, Tiệt Giáo ta chính là Đạo môn chính thống, đệ tử dưới môn đều là đệ tử Huyền môn!" "Vu tộc Địa Phủ đã giết nhiều đệ tử Tiệt Giáo của ta, đã có nhân quả, hôm nay bản tọa liền vì nhân quả này mà đến.

Nơi đây đã bị bản tọa bố trí Tru Tiên Kiếm Trận!

Các ngươi một khi vào trận này, sống chết liền không do các ngươi, xin các ngươi ba lần suy nghĩ kỹ!" Sự xuất hiện của giọng nói đó, khiến tất cả Vu tộc Địa Phủ và Khương Tử Nha cùng những người khác đều đại kinh.

Lúc này sắc mặt Khương Tử Nha cũng trở nên khó coi, nói: "Không ngờ Thông Thiên Thánh Nhân sẽ đích thân đến, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận này!" "Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại sao?" Cộng Công hỏi, "So với Đô Thiên Thần Sát Trận của chúng ta thì thế nào?" "Tru Tiên Kiếm Trận xưng là phi Tứ Thánh không thể phá, đương nhiên, nếu lực công kích đủ mạnh, Tru Tiên Kiếm Trận cũng có thể bị phá hủy, Đô Thiên Thần Sát Trận của chúng ta chưa phát huy ra toàn bộ uy lực, nếu không, ta cũng có thể chiến một trận!" Cửu Phượng thở dài nói.

Nếu mười hai Tổ Vu đều có thực lực Thánh Nhân, thì Đô Thiên Thần Sát Trận bố trí ra mới thật sự vô địch, chỉ là hiện tại Đô Thiên Thần Sát Trận muốn phá Tru Tiên Kiếm Trận, gần như là chuyện không thể làm được. "Xem ra trận này ta cũng chỉ có thể đi mời Vu Mãng, với thực lực của ta, muốn phá một trận pháp, e rằng có chút khó khăn!" Đế Giang nói. "Không thử một lần thì sao?

Dù sao ta cũng là Thập Nhị Tổ Vu, Đô Thiên Thần Sát Trận của ta lại sao có thể thua Tru Tiên Kiếm Trận được?" Cộng Công lại nói. "Cộng Công Tổ Vu nói không sai, luận uy lực chân chính, Đô Thiên

Thần Sát Trận của chúng ta sẽ không kém cạnh Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí còn trên Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ là thực lực của chúng ta rốt cuộc vẫn chưa nhập Thánh Nhân cảnh giới!" "Với thực lực của chúng ta, so với Thông Thiên Giáo Chủ đã thành Thánh Nhân vạn năm, có không ít chênh lệch!

Tru Tiên Kiếm Trận và trận đồ nằm trong tay Thánh Nhân, muốn chém giết chúng ta, thật sự quá dễ dàng!" Cửu Phượng thở dài nói. "Cửu Phượng nói có lý, trừ phi ta có thể tăng cường thực lực, nếu không, Đô Thiên Thần Sát Trận của ta muốn so với Thánh Nhân cấp bậc này, chênh lệch cực lớn, xem ra trận này, chúng ta chỉ có thể đợi Vu Mãng phá thôi!" Huyền Minh thở dài nói.

Trước mặt Vu Mãng, ba mươi sáu phẩm liên đài bùng nổ ra hỏa diễm.

Chương 353

Chỉ là hiện tại những hỏa diễm này chuyển hóa thành hỏa diễm màu xám, liên đài này đã mất một năm thời gian, trong Luân Hồi Điện, có sự giúp đỡ của Hậu Thổ mới có thể luyện hóa thành công.

Vu Mãng nhìn ba sắc liên đài trước mặt, trên liên đài có thể tản ra hỏa diễm hỗn độn màu xám, lực phòng ngự của pháp bảo này, còn trên Hỗn Độn Chung. "Sau này gọi là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai đi!" Vu Mãng nói.

Một kiện linh bảo dường như đã siêu việt cấp bậc tiên thiên chí bảo, đạt đến cảnh giới Hỗn Độn Linh Bảo!

Uy lực của liên đài, không biết mạnh hơn trước đó bao nhiêu lần. "Ta ở đây luyện chế một năm thời gian một kiện linh bảo, Khương Tử Nha đã đến Giới Bài Quan!

Nhưng dường như gặp phải một chút phiền phức!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng. "Phiền phức?" Vu Mãng hỏi. "Thông Thiên Giáo Chủ đã bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở Giới Bài Quan, chặn lại đại quân Tây Kỳ!" Hậu Thổ đáp. "Tru Tiên Kiếm Trận này do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng, uy lực vô cùng, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, bốn đại sát lục chí bảo này hợp thành!" "Tru Tiên Kiếm Trận này có khí sát lục vô thượng, trong truyền thuyết, Bàn Cổ Đại Thần từng chém giết ba ngàn thần ma, vốn là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì, biến thành tiên thiên chí bảo!" "Nhưng dù vậy, uy lực của nó cũng cực kỳ khủng bố, vì Đạo Tổ Hồng Quân nói, kiếm trận này phi Tứ Thánh không thể phá, hiện tại kiếm trận đã bố trí, ta lại không thể ra tay, chỉ có một mình ngươi, ta lo lắng ngươi không thể phá trận này!" "Hay là Vu

Mãng đi mời Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đi, dù sao ngươi cũng không phải người của Xiển Giáo, Tiệt Giáo, lại là Thánh Nhân, nếu thỉnh cầu ra tay, chưa chắc không khả thi, còn vị Thánh Nhân cuối cùng, thì đi mời Nữ Oa ra tay!" "Nếu đã như vậy, với ngươi và ba người kia hợp lực, muốn phá Tru Tiên Kiếm Trận này, chưa chắc không thể!" Đề nghị của Hậu Thổ là phù hợp nhất hiện tại.

Dù Vu Mãng có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một mình mà thôi, Vu Mãng có thực lực địch lại Thánh Nhân, nhưng muốn một mình phá Tru Tiên Kiếm Trận, là không thể.

Nếu có ba vị Thánh Nhân khác giúp đỡ... khả năng Vu Mãng phá trận sẽ lớn hơn rất nhiều! "Không cần, ta chính là muốn kiến thức Tru Tiên Kiếm Trận!" Vu Mãng đáp. "Ngươi muốn một mình tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận?

Mãng, kiếm trận này không dễ phá đâu, nếu có bất trắc gì, có thể sẽ làm tổn hại đến tính mạng của ngươi, ..." Hậu Thổ nhìn Vu Mãng, nói. "Ta không tin phi Tứ Thánh không thể phá, Tru Tiên Kiếm Trận xếp sau Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta, liền có thể biết kiếm trận này không bằng Đô Thiên Thần Sát Trận của ta.

Ta có Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ do Hậu Thổ luyện chế cho ta, lại sao phải sợ?" Trên mặt Vu Mãng lộ ra một nụ cười, nói. "Nếu đã như vậy, nhưng kiếm trận này dù sao cũng không tầm thường, nếu ngươi đã kiên trì, vậy thì được rồi!" Hậu Thổ gật đầu, đành phải nói. "Đã vậy, ta liền đi đây, ngươi ở đây đợi, ta đi hội ngộ với Thông Thiên Giáo Chủ rồi sẽ quay về!" Vu Mãng nói xong, liền gọi Khổng Tuyên.

Chỉ thấy Khổng Tuyên lập tức khôi phục bản thể, một con khổng tước khổng lồ xuất hiện trước mặt Vu Mãng, thân thể Vu Mãng nhảy

vọt, đạp lên lưng Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên, đi!" Vu Mãng nói.

Khổng Tuyên vừa vỗ cánh, trong nháy mắt liền rời khỏi nơi này.

Hậu Thổ nhìn bóng lưng Vu Mãng và Khổng Tuyên rời đi, thở dài nói: "Vu Mãng, tuy ta sớm biết ngươi sẽ không nghe lời ta, nhưng cũng xin ngàn vạn lần phải cẩn thận!" Sự lỗ mãng của Vu Mãng không phải thói quen hình thành trong một hai ngày, nhưng Vu Mãng lỗ mãng, cũng có thực lực đủ mạnh, nếu đổi lại là người khác, e rằng đã sớm vẫn lạc rồi!

Vu Mãng và Khổng Tuyên nhanh chóng đã đến Giới Bài Quan, dù sao Khổng Tuyên là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, tốc độ của y nhanh đến mức người khác không thể tưởng tượng được.

Trước Giới Bài Quan, những Vu tộc nhân và binh sĩ Tây Kỳ đều đóng trại ở đây.

Đợi ở đây một tháng, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút không kiên nhẫn, Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác càng mấy lần ra khiêu chiến, nhưng có Cửu Phượng và đông đảo Tổ Vu ở đó, đệ tử Tiệt Giáo không chiếm được lợi lộc.

Hiện tại Đa Bảo Đạo Nhân lại lần nữa xuất hiện, nói: "Rốt cuộc có ai dám tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận không?

Chẳng lẽ Vu Mãng Tổ Vu kia sợ rồi, không dám tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận này?" "Hồ đồ!

Vu Mãng Tổ Vu của ta lại không dám tiến vào sao?

Chỉ là có một số việc bận trễ một chút thời gian thôi!" Cửu Phượng nghe lời Đa Bảo Đạo Nhân, lập tức lớn tiếng nói.

Cửu Phượng cũng như Khoa Phụ, đều chứng kiến sự quật khởi của Vu Mãng, Cửu Phượng cũng vô cùng ngưỡng mộ Vu Mãng, nên không cho phép bất kỳ ai vũ nhục Vu Mãng. "Hừ, nếu đã như vậy, vì

sao hiện tại không thấy?

Chương 354

Đã một tháng rồi, có việc gì cũng hẳn đã xử lý xong rồi, ta thấy là không dám thì có!" Đa Bảo Đạo Nhân lạnh lùng nói. "Đa Bảo Đạo Nhân, nếu ngươi còn nói như vậy, hôm nay ta phải tiếp tục làm một trận!" Cửu Phượng tay nắm Hỗn Nguyên Kim Đấu, nói.

Đa Bảo Đạo Nhân đã dám tự xưng Đa Bảo, thì trên người pháp bảo không ít, nhưng dù vậy, muốn so với Hỗn Nguyên Kim Đấu, có không ít chênh lệch, trên người Đa Bảo Đạo Nhân đã có hai kiện pháp bảo bị Hỗn Nguyên Kim Đấu của Cửu Phượng thu đi.

Muốn tái đấu với Cửu Phượng, thì phải hỏi Thông Thiên Giáo Chủ mượn vài kiện tiên thiên chí bảo mới được, y hừ một tiếng nói: "Vu Mãng Tổ Vu nếu còn không xuất hiện, ta sẽ truyền tin tức không dám này khắp Tam Giới!" "Kẻ nào nói chủ nhân của ta không dám?" Đúng lúc đó, trên không trung đột nhiên xuất hiện một con khổng tước khổng lồ, trên lưng khổng tước đó có một người, không phải Vu Mãng thì là ai?

Khổng Tuyên vừa nghe Đa Bảo Đạo Nhân dám nói như vậy, lập tức vỗ cánh, vỗ về phía Đa Bảo Đạo Nhân kia.

Đa Bảo Đạo Nhân đại kinh, Khổng Tuyên nhanh đến mức đó, khiến y có chút trở tay không kịp, Đa Bảo Đạo Nhân lập tức tế xuất một kiện pháp bảo, muốn bảo vệ thân thể của mình.

Nhưng giây tiếp theo, cả người y bị đánh bay ra ngoài, kiện pháp bảo kia cũng bị Khổng Tuyên trực tiếp đánh nát.

Khổng Tuyên tuy thực lực không bằng Vu Mãng, nhưng dám vấn đỉnh Chuẩn Thánh đệ nhất Hồng Hoang, chứng tỏ thực lực của y quả thực tương đối cường đại, một Đa Bảo Đạo Nhân, Khổng Tuyên căn

bản không thèm để mắt tới!

Vu Mãng từ lưng Khổng Tuyên rơi xuống mặt đất, Khổng Tuyên cũng hóa thành hình người, trừng mắt nhìn Đa Bảo Đạo Nhân kia, khinh thường cười nói: "Đệ tử thủ tịch Tiệt Giáo, ta thấy cũng không đến mức này thôi!" "Ngươi là ai?" Sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân hơi khó coi, trừng mắt nhìn Khổng Tuyên hỏi. "Ta là tọa kỵ Khổng Tuyên của Vu Mãng Tổ Vu!" Khổng Tuyên kiêu ngạo nói. "Khổng Tuyên?" Nghe lời của người trước mặt, sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân hơi biến đổi.

Danh tiếng Khổng Tuyên, sớm đã truyền khắp Tam Giới, Khổng Tuyên kia có bản mệnh thần thông, Ngũ Sắc Thần Quang, thần thông này tương đối xuất sắc, xưng là không vật gì không quét được.

Đa Bảo Đạo Nhân trên tay nếu không có tiên thiên chí bảo, căn bản không thể là đối thủ của Khổng Tuyên. "Ta không nói nhiều với ngươi, Vu Mãng Tổ Vu đâu?

Có dám tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận của sư tôn ta không?" Chỉ nghe Đa Bảo Đạo Nhân nhìn về phía Vu Mãng hỏi. "Có gì mà không dám?" Vu Mãng đáp.

Vu Mãng nói xong, liền sải bước đi tới. "Vu Mãng Tổ Vu, đợi đã, trong trận pháp kia không biết có thứ gì, Hỗn Nguyên Kim Đấu..." Cửu Phượng vừa định giao Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Vu Mãng, Vu Mãng liền đã tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận. "Không hổ là Vu Mãng, vẫn mãng như vậy!" Cộng Công nói.

Các Tổ Vu khác nghe lời Cộng Công, liếc mắt khinh bỉ, chẳng lẽ trong mắt Cộng Công, mãng là từ khen ngợi sao?

Vu Mãng trực tiếp tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, khiến Đa Bảo Đạo Nhân và các đệ tử Tiệt Giáo khác đều cảm thấy kinh ngạc, Vu Mãng này lỗ mãng đến vậy sao?

Lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ trong Tru Tiên Kiếm Trận, lớn tiếng nói: "Vu Mãng đạo hữu, bần đạo ở đây cung kính đợi đã lâu, mời vào trận!" Vu Mãng cũng không hàm hồ, trực tiếp liền vào trận, Vu Mãng vừa bước vào kiếm trận, trong nháy mắt, chỉ thấy sát ý ngút trời dũng tới, từng trận sát ý cực kỳ khủng bố, phảng phất từ bốn phương tám hướng dũng tới.

Bên ngoài trận pháp, các Tổ Vu và đệ tử Tiệt Giáo, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được một cỗ sát ý.

Loại sát ý này thậm chí có thể khiến huyết dịch của con người ngưng đọng lại.

Sát ý mạnh mẽ quá! "Không hổ là Tru Tiên Kiếm Trận, bên ngoài kiếm trận, cũng có thể cảm nhận được sát ý của nó!" Đế Giang kinh hô nói. "Nếu các Thánh Nhân khác xâm nhập vào trận pháp bên trong, cũng không thể không bị tiên kiếm trận tấn công, Vu Mãng thật sự có cách sao?" Huyền Minh lo lắng nói. "Trên người Vu Mãng có chí bảo bảo hộ, sẽ không bị thương!" Xa Bỉ Thi lại tiếp tục nói, "Nhưng chưa chắc có thể phá trận!" Trong trận pháp bên trong, nơi này khác bên ngoài, trong một trận pháp, không gian tương đối khổng lồ, loại sát trận cấp bậc này, dường như đều có thể tự thành không gian riêng, từ bên ngoài nhìn, một trận pháp nhiều nhất chỉ có vạn dặm, nhưng bên trong, lại có ức vạn dặm!

Ở cuối trận pháp bốn phương có bốn thanh cự kiếm ức vạn trượng, trên bốn thanh cự kiếm đó, lần lượt khắc một chữ, Tru, Lục, Hãm, Tuyệt!

Chính là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bốn thanh kiếm, bốn thanh kiếm mỗi thanh đều có uy lực cấp bậc tiên thiên chí bảo.

Phía trên đầu Vu Mãng, còn có một trận đồ bao phủ nơi này, chính

là Tru Tiên Trận Đồ!

Hợp thành một trận pháp hoàn chỉnh, có uy lực cực kỳ khủng bố.

Ánh mắt Vu Mãng nhìn tới, có thể thấy khắp nơi đều là sát khí, phảng phất nơi đây đã biến thành một nơi tuyệt thế hung địa!

Chương 355

Đó chính là Tru Tiên Kiếm Trận!

Thân thể Vu Mãng trong nháy mắt trướng đại, Tổ Vu chân thân, Vu Thần hạ phàm!

Xung quanh thân thể Vu Mãng, mười hai lá cờ trận đồng thời nổ tung, xung quanh thân thể Vu Mãng phảng phất xuất hiện một trận pháp khổng lồ.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!

Thân thể Vu Mãng trướng cao mấy trăm tỷ trượng, nếu không phải trận pháp bên trong tự thành không gian, hiện tại cũng không có cách nào có thể dung nạp Vu Mãng.

Vu Mãng ở trạng thái toàn thịnh, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy, cũng tương đối chấn kinh, khó trách Vu Mãng có thể đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể phá vỡ phòng ngự của Chuẩn Đề Đạo Nhân, với khí thế trên người Vu Mãng hiện tại, đủ để so sánh với Thánh Nhân rồi! "Thì ra là vậy, vừa rồi ngươi thi triển, chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận?

Hiện tại dung hợp Bàn Cổ chân thân vào thân thể sao?

Nếu đã như vậy, ta vừa hay muốn kiến thức, rốt cuộc Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc mạnh, hay Tru Tiên Kiếm Trận của ta mạnh hơn!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Tru Tiên Tứ Kiếm của ta, là sát phạt chí bảo, chém giết kẻ địch, cũng sẽ không dính líu nhân quả, hôm nay liền để ngươi kiến thức!" Trong Tru Tiên Tứ Kiếm đột nhiên bùng phát ra mấy ngàn vạn thanh kiếm, mỗi một thanh kiếm, đều có bốn chữ Tru, Lục, Hãm, Tuyệt.

Đây đều là kiếm ảnh của Tru Tiên Tứ Kiếm, hiện tại với lực công kích bùng phát ra từ những kiếm ảnh này, cũng cực kỳ khủng bố, số lượng kiếm ảnh như vậy chém về phía Vu Mãng, phảng phất muốn chém thân thể Vu Mãng thành vô số mảnh.

Nhưng Vu Mãng lúc đó không hề sợ hãi, Vu Mãng thậm chí phảng phất không nhìn kiếm ảnh trước mặt, chỉ thấy toàn thân đều có Bàn Cổ huyết khí bảo hộ, trực tiếp liền xông về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Ám Huyết Phủ trên tay quét ngang ra phía trước, Khai Thiên, đệ nhất thức!

Vô số kiếm ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm bị chém nát, sát khí dũng hiện trên thân Vu Mãng, không hề yếu hơn Tru Tiên Tứ Kiếm!

Chuyện gì vậy?

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra vẻ chấn kinh, trên thân Vu Mãng, lại có sát khí khủng bố đến vậy sao?

Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm một kiếm, một kiếm chém ra về phía Vu Mãng, một đạo kiếm ý kinh thiên xuất hiện, va chạm với cự phủ của Vu Mãng.

Kiếm ý kia bị Vu Mãng trong nháy mắt chém thành phấn toái, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức cấp tốc lui lại, chỉ thấy y vừa thu chiêu, kiếm ảnh Tru Tiên xung quanh lần nữa chém về phía Vu Mãng.

Vu Mãng trên thân chịu đựng công kích của kiếm ảnh Tru Tiên, nhưng phảng phất không có chút cảm giác nào, mặc cho những kiếm ảnh này công kích, để lại vết thương trên thân Vu Mãng, nhưng trong mắt Vu Mãng lại chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ một người!

Chỉ cần có thể chém giết Thông Thiên Giáo Chủ, một trận pháp liền sẽ tự phá mà không cần công phá, đây là suy nghĩ của Vu Mãng,

cho nên mục tiêu của Vu Mãng chỉ có một, chính là chém Thông Thiên Giáo Chủ! "Không thể nào, vũ khí của ngươi là gì?" Thông Thiên Giáo Chủ kinh hô một tiếng. "Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi không biết sao, sát phạt chí bảo, ta cũng có!" Vu Mãng lần nữa một phủ chém ra.

Mười sáu bội Bàn Cổ chi lực!

Thanh kiếm trên tay Thông Thiên Giáo Chủ chắn trước phủ của Vu Mãng, nhưng giây tiếp theo, thanh kiếm trên tay lập tức vỡ nát, loại cực phẩm tiên thiên linh bảo cấp bậc này, căn bản không thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng!

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ bị chém thành hai nửa, chỉ thấy hai nửa thân thể của Thông Thiên Giáo Chủ lập tức thối lui, ở nơi xa cách Vu Mãng lại lần nữa hợp lại.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trắng bệch vài phần, chỉ thấy một cây cự phủ vàng rực từ trời giáng xuống, lần nữa chém y thành hai nửa. "!" Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng phẫn nộ, thực lực của một Vu Mãng có thể uy hiếp y!

Với tất cả pháp bảo phòng ngự mà Thông Thiên Giáo Chủ có, e rằng không có thứ gì có thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng, nếu đã như vậy, thì chỉ có một cách, chính là lấy công kích thay thế phòng ngự!

Thông Thiên Giáo Chủ vừa khôi phục thân thể lập tức đem pháp lực chú nhập vào Tru Tiên Trận Đồ trên trời.

Chỉ thấy trong trận đồ bùng phát ra từng trận quang mang cường liệt.

Bốn thanh Tru Tiên Tứ Kiếm xung quanh lúc này dũng xuất kiếm ý cường liệt, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bốn thanh kiếm đồng thời bùng phát ra Tru Tiên Kiếm Ý,

Lục Tiên Kiếm Ý, Hãm Tiên Kiếm Ý và Tuyệt Tiên Kiếm Ý!

Vừa rồi kiếm ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm, dùng để đối phó với đối thủ bình thường trong trận, đặc biệt là kẻ địch số lượng lớn!

Nhưng gặp phải đối thủ thực sự cường đại, chỉ những kiếm ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm đó, căn bản không thể chống đỡ được.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên cũng không chỉ đơn giản như vậy, nếu không, há có thể trở thành sát trận đệ tam Hồng Hoang!

Chương 356

Hiện tại kiếm ý Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện, đồng thời chém về phía Vu Mãng.

Uy lực của những kiếm ý này cực kỳ khoa trương, chém nát cả không gian xung quanh, loại kiếm ý Tru Tiên này, nhục thân Vu Mãng cũng sẽ bị chém thành hai nửa.

Đúng lúc này, chỉ thấy trên đầu Vu Mãng xuất hiện một đạo quang mang, một liên đài xuất hiện, trên liên đài có ba loại màu sắc của cánh hoa.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai!

Một kiện pháp bảo, pháp bảo có thể so sánh với Hỗn Độn Linh Bảo!

Bốn đạo kiếm ý Tru Tiên uy lực cực lớn, nhưng chém trên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai kia, liền bị chặn lại ở bên ngoài.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai căn bản không hề có bất kỳ tổn thương nào, lực phòng ngự của một kiện pháp bảo, vượt xa tưởng tượng của Thông Thiên Giáo Chủ! "?

Đây là vật gì?" Thông Thiên Giáo Chủ đại kinh.

Khai Thiên, đệ tứ thức!

Vu Mãng đâu có thèm trả lời Thông Thiên Giáo Chủ, lại một phủ chém ra, lần này, không gian trước mặt lần nữa vỡ nát, một phủ muốn chém thẳng vào thân thể Thông Thiên Giáo Chủ, nếu có thể chém trúng Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không có cách nào chống đỡ được!

Thần tình Thông Thiên Giáo Chủ lần nữa biến đổi, thân y tiến vào

Tru Tiên Trận Đồ bên trong, tuy Thông Thiên Giáo Chủ không có quá nhiều chí bảo phòng ngự, nhưng dung hợp vào Tru Tiên Trận Đồ bên trong, liền né tránh được công kích của Vu Mãng.

Chỉ cần Vu Mãng không thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không thể giết được Thông Thiên Giáo Chủ!

Chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận xung quanh không ngừng bùng phát ra khí tức, nhưng vẫn không làm Vu Mãng bị thương chút nào.

Phải phá trận như thế nào?

Vu Mãng đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, trong mắt quang mang lóe sáng.

Nếu muốn phá trận, phải tìm thấy trận nhãn, nhưng Vu Mãng không hiểu về trận pháp, muốn tìm trận nhãn, là chuyện gần như không thể.

Cho nên Vu Mãng quyết định, phải dùng cách đơn giản thô bạo nhất để phá trận!

Vu Mãng trực tiếp xông về phía Tuyệt Tiên Kiếm, chỉ thấy Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém về phía Tuyệt Tiên Kiếm kia.

Trên Tuyệt Tiên Kiếm lập tức bùng phát ra một đạo kiếm khí cường liệt, chém về phía Vu Mãng, chỉ đáng tiếc hiện tại Vu Mãng có Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai bảo hộ, loại kiếm khí cấp bậc này, căn bản không thể làm bị thương Vu Mãng.

Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém trên Tuyệt Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm lập tức phát ra một tiếng bi minh.

Sau một phủ, Vu Mãng lại lần nữa chém ra một phủ, Tuyệt Tiên Kiếm chịu đựng công kích của Ám Huyết Phủ, đã bị tổn thương!

Đây chính là cách của Vu Mãng!

Tru Tiên Kiếm Trận, phải có Tru Tiên Tứ Kiếm mới có thể phát huy ra uy lực của nó, cũng vậy, Vu Mãng chỉ cần chém nát một trong số đó, liền có thể phá hủy Tru Tiên Kiếm Trận!

Loại thủ đoạn này, người khác không thể ngờ tới!

Pháp bảo cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, muốn hủy diệt tiên thiên chí bảo, cũng không cần tốn quá nhiều sức lực, chưa chắc có thể làm được!

Nhưng Vu Mãng không giống, có năng lực Vu Lực thiết cát, đối phương là pháp bảo cấp bậc tiên thiên chí bảo, Vu Mãng cũng có thể sử dụng Ám Huyết Phủ chém hủy nó!

Khi Tuyệt Tiên Kiếm phát ra tiếng bi minh, Thông Thiên Giáo Chủ đã tiến vào Tru Tiên Trận Đồ lập tức cảm nhận được, không dám tin đó là sự thật, chuyện gì vậy?

Vu Mãng có thể làm Tuyệt Tiên Kiếm bị tổn thương?

Ám Huyết Phủ của Vu Mãng đang không ngừng chém ra, mỗi một phủ đều hung hăng chém trên Tuyệt Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bùng phát ra một đạo quang mang!

Tuyệt Tiên Kiếm đang ra sức chống đỡ, ba thanh Tru Tiên Kiếm còn lại cũng không ngừng công kích Vu Mãng, chỉ là những kiếm khí Tru Tiên này vẫn không thể làm Vu Mãng bị thương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tuyệt Tiên Kiếm có thể sẽ thật sự bị Vu Mãng chém nát!

Chỉ cần Tuyệt Tiên Kiếm vỡ nát, Tru Tiên Kiếm Trận liền sẽ bị phá hủy!

Chương 357

Thông Thiên Giáo Chủ cũng biết chuyện này, hiện tại y xem ra chỉ có thể toàn lực ra tay, nếu không, Tuyệt Tiên Kiếm sẽ bị chém nát, đối với Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ là tổn thất cực lớn! "Vu Mãng, ngươi nghĩ Tru Tiên Kiếm Trận của ta chỉ có uy lực như vậy thôi sao?

Hôm nay ta hao phí ngàn năm tu vi, để ngươi kiến thức Tru Tiên Kiếm Trận chân chính!" Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Chỉ thấy trên Tru Tiên Tứ Kiếm, lập tức xuất hiện từng đạo quang mang, chỉ thấy trong bốn thanh kiếm đều toát ra một thân ảnh, bốn danh đồng tử xuất hiện.

Những đồng tử này đều phấn nộn trắng nõn, không biết là nam đồng hay nữ đồng, hiện tại đều ôm một thanh kiếm, chính là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm.

Bốn vị, chính là kiếm linh của Tru Tiên Tứ Kiếm!

Tru Tiên Kiếm Trận, lấy kiếm bố trận, đây là hạ phẩm, lấy kiếm linh bố trận, mới là thượng phẩm!

Thông Thiên Giáo Chủ đã nghiên cứu Tru Tiên Kiếm Trận vạn năm thời gian, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được tinh túy của Tru Tiên Kiếm Trận!

Bốn vị kiếm linh của Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện, nhất thời, sát khí trong đó trực tiếp xông thẳng lên trời.

Những người bên ngoài có thể nhìn thấy, trên không trung Tru Tiên Kiếm Trận, tất cả tầng mây đều bị sát khí xông tán, sát khí đó phảng phất có thực chất, chỉ cần người nào đến gần, đều sẽ bị sát khí

nhiễm vào, mất đi thần trí, biến thành công cụ chỉ biết sát lục.

Đây chính là uy lực chân chính của Tru Tiên Kiếm Trận sao?

Người của Vu tộc và Tiệt Giáo bên trong đều đại kinh, Đa Bảo Đạo Nhân, cũng là lần đầu tiên thấy uy lực toàn lực của Tru Tiên Kiếm Trận được phát huy.

Sát ý cuồn cuộn đủ để khiến người ta phải chấn động, chẳng lẽ Vu Mãng kia có thể bức Thông Thiên Giáo Chủ đến mức độ này?

Tru Tiên Kiếm Trận lần đầu tiên triển hiện uy lực chân chính trước mặt người khác, chỉ một luồng sát khí đã đủ trấn nhiếp mọi người trước mặt.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, không ai biết tình huống ra sao, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ truyền ra từ đó.

"Không hổ là Sư tôn, thực lực của Sư tôn cường đại như vậy, tuyệt đối không phải Vu Mãng có thể sánh bằng!" Đa Bảo Đạo Nhân nói.

"Không sai, Tru Tiên Kiếm Trận do Đạo Tổ ban cho, phi Tứ Thánh không thể phá.

Vu Mãng có cường đại đến mấy, cũng chỉ có thể sánh ngang với một vị Thánh nhân, tuyệt đối không phá được trận pháp này!" Vô Đương Thánh Mẫu nói.

"Chắc hẳn bây giờ Vu Mãng đã bị Sư tôn chém thành mấy khúc, Sư tôn sắp đem thi thể y ra rồi!" Quy Linh Thánh Mẫu cũng nói.

Đệ tử Tiệt Giáo bên ngoài hò reo vang dội, như thể cố ý cho người Vu tộc nghe thấy.

Người Vu tộc bên ngoài cũng vô cùng lo lắng cho Vu Mãng.

Nhưng hiện tại không ai biết tình huống bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này, Vu Mãng nhìn bốn thanh kiếm trước mặt, y cũng có chút bất ngờ.

Tru Tiên Tứ Kiếm lại có thể sinh ra kiếm linh như vậy sao?

"Vu Mãng, đây là lần đầu tiên ngươi thấy, cho nên không biết sao?

Chính là hình thái chân chính của Tru Tiên Kiếm Trận của ta, Tru Tiên Kiếm Linh!" Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng vô cùng đắc ý, muốn khoe khoang trước mặt Vu Mãng, nói: "Tru Tiên Kiếm Linh, mới là hình thái chân chính của kiếm trận, có thể phát huy uy lực gấp trăm lần Tru Tiên Kiếm Trận nguyên bản!" "Ngươi có thể bức ta đến mức độ này, buộc ta phải toàn lực thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, Vu Mãng, ngươi hẳn nên cảm thấy vinh hạnh!" Vu Mãng nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, thần sắc không hề thay đổi chút nào, ánh mắt khóa chặt một trong số Tru Tiên Kiếm Linh, chỉ thấy y đột nhiên nhảy vọt, chém xuống một kiếm linh Tru Tiên Kiếm.

Một búa chém tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tru Tiên Kiếm Linh!

Chỉ thấy thanh kiếm mà Kiếm Linh đó cầm đột nhiên bộc phát ra từng đạo kiếm khí càng kinh người hơn, những kiếm khí này có uy lực, thậm chí có thể làm tổn thương Tiên Thiên Chí Bảo!

Nếu Vu Mãng đang có Nhị Thập Tứ Phẩm Diệt Thế Hồng Liên trên đầu, thì dưới kiếm khí của bốn Tru Tiên Kiếm Linh hiện tại, cũng sẽ bị chém nát.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại trong tay Vu Mãng chính là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai!

Những công kích mà Tru Tiên Kiếm Linh bên trong phát ra, tuy

cường đại gấp trăm lần so với nguyên bản, cũng chỉ có thể uy hiếp được Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai mà thôi, chứ hoàn toàn không cách nào hủy hoại được đài sen.

Vu Mãng lúc này lại phát hiện ra Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm!

Tuyệt Tiên Kiếm vốn đã chịu một chút tổn thương sau công kích của Vu Mãng, hiện tại Vu Mãng muốn phá trận, đương nhiên phải hủy diệt Tuyệt Tiên Kiếm!

Chương 358

Cho nên mục tiêu của Vu Mãng chỉ có một!

Hủy diệt Tuyệt Tiên Kiếm!

Chỉ thấy Vu Mãng lại lần nữa vung cự phủ, chém về phía Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm!

Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm lông mày nhíu chặt, thứ y đang cầm chính là Tuyệt Tiên Kiếm!

Tuyệt Tiên Kiếm trong tay Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm bộc phát ra từng đợt kiếm khí về phía Vu Mãng, nhưng Vu Mãng như thể không nhìn thấy vậy.

Từ Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, đột nhiên bộc phát ra một luồng sát khí kinh khủng.

Hàng tỷ Yêu tộc chết dưới cây búa này, hàng trăm tỷ Ma tộc chết dưới cây búa này!

Thậm chí ngay cả Đồ Vu Kiếm kia, cũng bị Ám Huyết Phủ chém thành hai nửa, rồi nuốt chửng.

Hàng tỷ huyết nhục Nhân tộc, đều bị cây búa này nuốt chửng!

Yêu Đế cũng bị cây búa này giết, La Hầu, cũng bị chém phân thân!

Cây búa này còn nuốt chửng Sát Phạt Chí Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo!

Hiện tại sát khí mà Ám Huyết Phủ sở hữu, còn kinh khủng hơn cả Tru Tiên Kiếm!

Trong nháy mắt, luồng sát khí cuồng bạo đó tuôn ra, cả Tru Tiên Kiếm Trận đều bị sát khí bao trùm.

“Sát Phạt Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận, đã muốn giết ta, ta liền lấy sát diệt sát!” Giọng nói của Vu Mãng vang vọng bốn phía.

Từ trên người Vu Mãng, bộc phát ra sát ý ngút trời kia.

Ám Huyết Phủ có thể đồ sát nhiều sinh linh như vậy, đều là nhờ Vu Mãng, cho nên trong cuộc tàn sát này Vu Mãng cũng có tham gia, sát khí của y há lại yếu kém?

Sát khí mà Vu Mãng và Ám Huyết Phủ tuôn ra, như sóng lớn, nuốt chửng Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm.

Tuyệt Tiên Kiếm Linh cầm Tuyệt Tiên Kiếm, mặc dù không ngừng bộc phát kiếm khí, nhưng Vu Mãng như thể không cảm giác được gì!

Trong lòng Vu Mãng, chỉ có một ý niệm, chém nát Tuyệt Tiên Kiếm!

Vì mục tiêu đó, Vu Mãng không tiếc bất cứ giá nào!

Chém!

Ầm!

Ám Huyết Phủ chém vào Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm, trong khoảnh khắc bộc phát ra sát khí vô tận.

Hai kiện Sát Phạt Chí Bảo va chạm kịch liệt bên trong!

Uy lực của hai kiện Chí Bảo đều cực kỳ kinh khủng, nếu trong tình huống bình thường, hai kiện Chí Bảo cũng không thể phân thắng bại, bởi vì cả hai chỉ có thể lưỡng bại câu thương!

Nhưng dưới tình huống Vu Mực cắt xé của Vu Mãng, Tuyệt Tiên Kiếm lại như trở thành một Chí Bảo dễ vỡ, không ngừng bị Ám Huyết Phủ chém trúng.

Cuối cùng trên Tuyệt Tiên Kiếm, không chịu nổi những đợt công

kích đó, xuất hiện một vết nứt!

Quang mang trên Tuyệt Tiên Kiếm càng lúc càng cường thịnh, nhưng đã là nỏ mạnh hết đà!

Công kích của ba thanh Tru Tiên Kiếm khác cũng không ngừng giáng xuống người Vu Mãng, nhưng có Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai bảo vệ, Vu Mãng căn bản không hề sợ hãi những công kích đó.

Ngược lại, quang mang trên Tuyệt Tiên Kiếm bắt đầu trở nên ảm đạm, ngay lập tức vết nứt trên Tuyệt Tiên Kiếm sẽ mở rộng.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng sốt ruột, chỉ thấy trên Tru Tiên Trận Đồ, từng thanh cự kiếm rơi xuống, đồng thời đâm về phía Vu Mãng.

Nhưng những công kích này, giống như công kích mà bốn Tru Tiên Kiếm Linh phát ra, căn bản không có chút tác dụng nào!

Huyết quang trên Ám Huyết Phủ đại thịnh, chém xuống Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm trước mặt.

Chương 359

Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vết nứt trên Tuyệt Tiên Kiếm càng lúc càng lớn.

Ánh mắt Vu Mãng tràn ngập hàn quang, Ba mươi hai lần Bàn Cổ Chi Lực!

Chém!

Một búa, chứa đựng cự lực của Vu Mãng, chém xuống Tuyệt Tiên Kiếm trước mặt.

Tuyệt Tiên Kiếm lập tức bộc phát kiếm khí phản kháng cuối cùng, những kiếm khí này vừa tiếp xúc với cự phủ của Vu Mãng, lập tức tiêu tán.

Ám Huyết Phủ chém vào lưỡi Tuyệt Tiên Kiếm, chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, kinh hô: "Không thể nào!" Chỉ thấy thân thể Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm từng tấc từng tấc tan vỡ, ngoài Kiếm Linh Tuyệt Tiên Kiếm ra, thanh Tuyệt Tiên Kiếm kia cũng bị Ám Huyết Phủ chém thành hai nửa.

Tuyệt Tiên Kiếm, cứ vậy tan vỡ!

Nhưng sát khí của Ám Huyết Phủ lúc này không ngừng, luồng sát khí khổng lồ đó trực tiếp cuồn cuộn tràn ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Người bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, liền có thể cảm nhận vô số đạo kiếm khí cường đại từ trong trận bay ra.

Một số đệ tử Tiệt Giáo không kịp chạy thoát lập tức bị những kiếm khí này chém thành tro bụi!

Chuyện gì đã xảy ra?

Đệ tử Tiệt Giáo đều ngơ ngác, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng kiếm khí trong Tru Tiên Kiếm Trận vẫn không ngừng tiết ra ngoài.

Cả Tru Tiên Kiếm Trận, dường như đang rung chuyển chực đổ!

Sao có thể?

Chỉ có ba thanh Tru Tiên Kiếm thì muốn bày Tru Tiên Kiếm Trận, là điều hầu như không thể!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu rõ điểm này, hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận gần như sụp đổ, Thông Thiên Giáo Chủ không ngờ Vu Mãng lại có thực lực như vậy!

Hèn chi ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải đối thủ của Vu Mãng!

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ không hề thua!

Thông Thiên Giáo Chủ phun ra một ngụm tiên huyết, phun vào trong Tru Tiên Trận Đồ.

Đây chính là tinh huyết bản mệnh của Thông Thiên Giáo Chủ, loại tinh huyết này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cần mấy trăm năm mới có thể ngưng tụ ra một giọt.

Lần này Thông Thiên Giáo Chủ đã phải liều mạng ra tay rồi.

Nếu không phải Vu Mãng có thể bức Thông Thiên Giáo Chủ đến mức độ này, y sẽ không sử dụng chiêu này!

Quan trọng nhất trong Tru Tiên Kiếm Trận chính là Tru Tiên Trận Đồ, nếu không có trận đồ, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận ít nhất cũng sẽ giảm hơn một nửa!

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ liền muốn phát huy uy lực chân chính của Tru Tiên Trận Đồ ra!

Trong nháy mắt, từ trên trời đột nhiên giáng xuống vô số đạo kiếm khí mãnh liệt, uy lực của những kiếm khí này, còn cường đại hơn uy lực kiếm khí mà Tru Tiên Kiếm Linh vừa phát ra!

Thậm chí bên trong Tru Tiên Trận Đồ, xuất hiện bốn cái kiếm ảnh khổng lồ hơn nữa.

Đồng thời, Thông Thiên Giáo Chủ cũng nắm lấy Thanh Bình Kiếm, một kiếm đâm về phía Vu Mãng.

Tru Tiên Kiếm Trận và Thông Thiên Giáo Chủ đồng thời ra tay, uy lực của chiêu này, có thể nói là chiêu thức có uy lực mạnh nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, y nhất định phải đích thân ra tay!

Trong tất cả các Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ có thể nói là vị chú trọng tu luyện pháp lực của bản thân nhất, cho nên pháp lực của Thông Thiên Giáo Chủ là cao nhất.

Thanh Bình Kiếm trong tay y là Chí Bảo chứng đạo, cùng với Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý đều là Chí Bảo đồng nguyên với Tam Thanh.

Thanh Bình Kiếm chém về phía Vu Mãng, trong nháy mắt mang theo kiếm uy ngập trời, Vu Mãng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, không hề lùi bước, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng chém tới.

Khai Thiên, thức thứ năm!

Với trạng thái hiện tại của Vu Mãng, sử dụng chiêu này đối phó Thông Thiên Giáo Chủ, hẳn là có thể làm được!

Chương 360

Một búa chém vào bốn đạo kiếm ảnh khổng lồ, đồng thời cũng chém về phía Thông Thiên Giáo Chủ!

Chỉ thấy Thanh Bình Kiếm và Ám Huyết Phủ không ngừng va chạm, cả hai đều là Chí Bảo, Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ bộc phát ra kiếm khí uy lực cực lớn.

Nếu đối phó Thánh nhân khác, có lẽ có thể có sức phá hoại cực kỳ cường đại!

Nhưng đối với Vu Mãng hiện tại, căn bản không có tác dụng quá lớn.

Phía trên đầu Vu Mãng, lực phòng ngự của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai, hoàn toàn không phải hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ có thể phá vỡ, ngay cả Thánh nhân, cũng không cách nào dễ dàng phá vỡ lực phòng ngự của Hỗn Độn Linh Bảo!

Bốn đạo kiếm ảnh đồng thời bị Vu Mãng một búa chém nát, đồng thời Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí có thể cảm nhận được trên Tru Tiên Trận Đồ xuất hiện vết nứt.

Một đòn công kích của Vu Mãng, lại có thể uy hiếp đến Tru Tiên Trận Đồ sao?

Một búa của Vu Mãng không chỉ hủy diệt Tru Tiên Trận Đồ, thậm chí còn uy hiếp cả Thông Thiên Giáo Chủ.

Kiếm khí từ Thanh Bình Kiếm giáng xuống người Vu Mãng, hoàn toàn không có tác dụng gì, hai mắt Vu Mãng đỏ ngầu, chém búa về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Theo Ám Huyết Phủ của Vu Mãng không ngừng chém ra, dưới

tình huống Vu Lực cắt xé, trên Thanh Bình Kiếm xuất hiện từng đạo vết nứt.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ đại biến, vũ khí trong tay Vu Mãng hẳn chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng vì sao lại có khả năng hủy diệt cường đại đến vậy?

Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không cách nào chống đỡ nổi một búa của Ám Huyết Phủ, sẽ bị tổn hại dưới công kích của Vu Mãng!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nghe một tiếng giòn tan vang lên, Thanh Bình Kiếm cuối cùng không chịu nổi công kích không ngừng của Ám Huyết Phủ, trước Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, vỡ nát.

Thanh Bình Kiếm đích thực là Tiên Thiên Chí Bảo có uy lực cực lớn, đáng tiếc, dưới công kích của Ám Huyết Phủ, cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, bị Vu Mãng đánh nát.

Thông Thiên Giáo Chủ ngây người, kiện pháp bảo này đối với Thông Thiên Giáo Chủ, có ý nghĩa vô cùng lớn, không ngờ lại bị Vu Mãng chém nát!

Nhưng trận chiến bên trong không hề dừng lại, Vu Mãng lại lần nữa một búa chém về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa kinh vừa nộ, trong lòng nảy sinh ý thoái lui.

Từ tình huống hiện tại mà xem, tiếp tục giao chiến với Vu Mãng, cũng không có chút phần thắng nào.

Nhất định phải lui đi trước, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ có một kiện pháp bảo khắc địch chế thắng.

Đó là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, mặc dù sử dụng kiện pháp bảo đó có thể sẽ tiêu hao mấy ngàn năm tu vi, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ không còn lựa chọn nào khác.

Thông Thiên Giáo Chủ muốn bỏ chạy, Vu Mãng há lại chịu buông tha?

Chém!

Đạo bào trên người Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện một đạo quang mang, muốn bảo vệ thân thể, chỉ là pháp bảo cấp bậc đó trước Ám Huyết Phủ, căn bản không có chút tác dụng nào.

Đạo bào trong nháy mắt tan vỡ, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị Vu Mãng một búa chém thành hai nửa.

Thân thể Thánh nhân, khi không có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, cũng không cách nào chống đỡ nổi một búa của Ám Huyết Phủ.

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp hóa thành hai đạo quang mang, cuốn lấy ba thanh Tru Tiên Kiếm và mảnh vỡ của Tuyệt Tiên Kiếm, cùng Tru Tiên Trận Đồ cuốn đi.

Thân thể Thánh nhân có thể giúp Thánh nhân liên tục sống lại và tái sinh, cho nên hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ tuy bị chém thành hai nửa, nhưng lại không chết, lập tức độn thành một đạo huyết quang biến mất khỏi nơi đó.

Thông Thiên Giáo Chủ rút lui nhanh chóng như vậy, khiến tất cả đệ tử Tiệt Giáo ở đó đều kinh ngạc.

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ cứ vậy mà thua sao?

Mọi người chỉ thấy thân thể to lớn đỉnh thiên lập địa của Vu Mãng xuất hiện trước mặt, sát ý tuôn ra từ người Vu Mãng, thậm chí còn kinh khủng hơn sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận!

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng thua chạy, các đệ tử Tiệt Giáo đương nhiên không thể ở lại nữa, lập tức quay người bỏ chạy.

Lúc này Cửu Phượng hô lớn: “Thông Thiên Giáo Chủ đã thua Vu Mãng Tổ Vu của chúng ta, mọi người cùng ra tay, không thể để những đệ tử Tiệt Giáo này thoát!” “Vì Vu tộc, vì Vu Mãng Tổ Vu!

Giết!” Người Vu tộc lập tức xông ra.

Chương 361

Trên người người Vu tộc đều có một luồng Bàn Cổ huyết khí hiện lên, có luồng Bàn Cổ huyết khí này, lực chiến đấu của người Vu tộc lập tức tăng lên không ít.

Một số pháp bảo có uy lực yếu hơn, cũng có thể cứng rắn chống đỡ được.

Mười hai vị Tổ Vu ra tay, có thể dễ dàng chém giết không ít môn đồ Tiệt Giáo.

Thực lực của những môn đồ Tiệt Giáo này tuy không yếu, nhưng so với Vu tộc thượng cổ, lại có không ít chênh lệch.

Người Vu tộc ra tay, đương nhiên không thể chống đỡ được.

Vu Mãng vừa định ra tay, lại thấy một đạo kim quang giáng xuống, mây lành không ngừng vờn quanh, đó chính là Phật Môn Thánh nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa giáng xuống, lập tức nói: "Vu Mãng đạo hữu hữu lễ!" "Tiếp Dẫn Đạo Nhân, có việc gì?" Vu Mãng hỏi.

"Bần đạo thấy nơi đây có mấy người hữu duyên với Phật Môn ta, không biết Vu Mãng đạo hữu có thể giao lại cho bần đạo không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Nếu là người Tiệt Giáo, cứ tùy tiện mang đi!" Vu Mãng trả lời.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhiều lần ra tay, đều vì Phật Môn, nhưng những lần ra tay đó, ngoài chuyện Khổng Tuyên trước đây ra, những lúc khác, ra tay đều có lợi cho Vu Mãng.

Chỉ cần Phật Môn không làm địch với Vu Mãng, Vu Mãng cũng không cần phải quá làm khó họ, nhưng nếu Phật Môn muốn ra tay đối

phó Vu Mãng, Vu Mãng đương nhiên sẽ không buông tha!

Hôm nay những đệ tử Tiệt Giáo này là bại quân, Vu Mãng cũng không khách khí mà tặng Phật Môn một cái nhân tình!

"Đã như vậy, vậy bần đạo xin cảm tạ Vu Mãng đạo hữu trước vậy!" Tiếp Dẫn vừa nghe, đại hỉ.

Chỉ thấy trên người Tiếp Dẫn xuất hiện một đạo kim quang, chiếu về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo Đạo Nhân vừa kinh vừa nộ, muốn bỏ chạy, nhưng thân thể căn bản không thể di chuyển được, chỉ cần bị kim quang trên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân chiếu rọi, liền hóa thành một vị Phật, nói: "Đa tạ Thánh nhân điểm hóa!

Từ nay thế gian không còn Đa Bảo Đạo Nhân, chỉ có Thích Già Như!" "Tốt, tốt!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại chỉ vào một người, người đó có đôi tai dài, đó là một trong bảy thị giả dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên lúc này bái trước mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Vu Mãng, nói: "Định Quang Tiên nguyện ý quy y Phật Môn!" "Ồ?

Nguyện ý bái nhập Phật Môn của ta?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi.

Định Quang Tiên có một đôi tai dài, ánh mắt lóe lên nói: "Đúng vậy, ta hôm nay thấy Thông Thiên Giáo Chủ thua chạy, bỏ lại chúng ta, quả là vô tình vô nghĩa, kẻ này không xứng làm Sư tôn của ta!" "Địa Phủ cường thịnh, nếu có thể dung nạp ta Định Quang Tiên, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho Địa Phủ!" Định Quang Tiên thấy Vu Mãng thần dũng như vậy, đương nhiên trong lòng nảy sinh khát vọng muốn trở thành một thành viên của Địa Phủ!

Vu Mãng tuy chưa là Thánh nhân, nhưng nhiều loại năng lực trên người y, cộng thêm uy vũ của Tổ Vu, đều có thể sánh ngang với Thánh nhân, trong Địa Phủ, lại có một vị Thánh nhân Hậu Thổ!

Với Địa Phủ cường đại như vậy, là nơi tốt nhất cho Định Quang Tiên.

"Ta không cần loại phản đồ này!" Vu Mãng trực tiếp nói, "Giết đi!" Vu Mãng giơ cự phủ lên, chém xuống Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Định Quang Tiên vừa nhìn, sắc mặt đại biến, lập tức kêu lên: "Tiếp Dẫn Thánh nhân, cầu xin ngài cứu ta, ta không muốn chết!" "Vu Mãng đạo hữu, khoan đã!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đương nhiên không muốn để Định Quang Tiên chết ở đây, muốn độ hóa Định Quang Tiên!

Vu Mãng nghe xong, lông mày nhíu chặt, hỏi: "Độ hóa?" "Lần này tuy Vu Mãng đạo hữu đánh bại Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân ba người vốn đồng nguyên.

Trước đây đã đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần này đánh bại Thông Thiên Giáo Chủ, Tam Thanh e rằng sẽ liên hợp đối phó ngươi!" Chỉ nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Vu Mãng nghe xong, nhìn về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Phật Môn của ta và Địa Phủ, không phải kẻ địch, nếu Tam Thanh thật sự vô sỉ đến mức, dùng lực lượng ba vị Thánh nhân đối phó Vu Mãng đạo hữu và Địa Phủ, ta nguyện ý ra tay tương trợ.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên này, đối với chúng ta có ích, có thể trở về Tiệt Giáo tìm cơ hội giúp đỡ chúng ta!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại cười nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân quỷ kế đa đoan, trong trận Phong Thần chiến lần trước, cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân không hề đứng về phe nào, nhưng hai người lại thu hoạch không ít lợi ích trong trận chiến này.

Đương nhiên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân mượn cho Chuẩn Đề Đạo Nhân Mười Hai Kim Liên Đài, cuối cùng Kim Liên Đài lại bị Vu Mãng đoạt đi, cũng có nhân quả, nhưng không phải hiện tại cần giải quyết.

Tạm thời đối với Phật Môn, chỉ có thu nạp càng nhiều nhân tài, mới có thể tráng đại Phật Môn.

Chương 362

Phật Môn và Tam Thanh không có gì tốt để nói, cho nên lần này nhân tài của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, không hề khách khí mà thu về.

Những nhân tài này mang về Phật Môn, đó chính là thế đại hưng của Phật Môn!

Cho nên Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đương nhiên không để Địa Phủ bị Tam Thanh đánh sập, lần này, đương nhiên sẽ ra tay tương trợ.

"Muốn làm gì, không có quan hệ gì với ta, trận chiến này cứ vậy mà dừng lại đi!" Vu Mãng cũng không để ý Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhìn lướt qua chiến trường, nơi đó không có việc gì đáng để lưu lại nữa.

Vu Mãng quyết định trở về Địa Phủ.

Sau khi Vu Mãng rời đi, Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói mấy câu với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, liền để Trường Nhĩ Định Quang Tiên rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ trở về Bích Du Cung, không bao lâu, các đệ tử và bảy thị giả của y đều trở về.

Thông Thiên Giáo Chủ phát hiện Đa Bảo Đạo Nhân không có mặt, sắc mặt đại biến, hỏi: "Đa Bảo ở đâu?" "Sư tôn, sau khi người rời đi, Tiếp Dẫn Thánh nhân, đã độ hóa Đa Bảo sư huynh!" Quy Linh Thánh Mẫu quỳ rạp trên đất nói.

"Sư tôn, chúng ta tiếp theo phải làm gì?" Vô Đương Thánh Mẫu hỏi.

"Sư tôn, Tiệt Giáo chúng ta trận chiến này tổn thất thảm trọng, có hơn ngàn đệ tử bỏ mình!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói.

“Tây Phương Giáo ức hiếp người quá đáng, dám mang đi đệ tử Tiệt Giáo của ta?” Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói.

“Tây Phương Giáo không liên thủ với Địa Phủ sao?

Nếu như vậy, chúng ta có thể đối phó được họ không?” Vô Đương Thánh Mẫu hỏi.

“Lần này ta nhất định phải đi tìm Đại sư huynh và Nhị sư huynh tranh luận một phen!” Thông Thiên Giáo Chủ nói.

“Sư tôn, chúng ta có cần tiếp tục làm địch với Địa Phủ không?” Kim Linh Thánh Mẫu hỏi.

“Chuyện này há lại có thể cứ như vậy mà thôi?” Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Ngày thứ hai, Thông Thiên Giáo Chủ lấy ra một cây phiên, cây phiên này hình tam giác, phía dưới có sáu dải phiên vĩ nhẹ nhàng bay lượn.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đã viết sáu cái tên trên cây phiên này: Hậu Thổ, Vu Mãng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Cơ Phát, Khương Tử Nha!

“Sư tôn, đây là?” Trường Nhĩ Định Quang Tiên hỏi.

“Đây gọi là Lục Hồn Phiên, sớm tối dùng phù ấn, đợi đến ngày bái hoàn, liền lay động cây phiên này, sẽ hủy hoại tính mạng sáu người!” “Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ở lại nơi đây, đợi khi ta cần, liền lấy Lục Hồn Phiên này!” Thông Thiên Giáo Chủ nói với Định Quang Tiên.

“Vâng, Sư tôn!” Định Quang Tiên lập tức nói.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cúi đầu, ánh mắt lóe lên, y biết đây là cơ hội!

Thông Thiên Giáo Chủ thu thập xong, đi đến Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng Lão Quân nghiên cứu hai khối mảnh vỡ thần bí xong, càng lúc càng cảm thấy mảnh vỡ cực kỳ huyền diệu, chỉ là không thể có được Hỗn Độn Chung, muốn thu thập ba khối mảnh vỡ, hầu như không thể.

Không thể thu thập đủ ba khối mảnh vỡ, liền không cách nào hiểu rõ bí mật trong đó!

Nghĩ đến đây, Thái Thượng Lão Quân liền có chút bất đắc dĩ, xem ra nhất định phải tìm cơ hội đối phó Vu Mãng, đoạt lấy Hỗn Độn Chung!

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đến thăm Thái Thượng Lão Quân.

"Đại sư huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy Thái Thượng Lão Quân, liền nói, "Thông Thiên lần này chiến bại rồi!" "Thông Thiên chiến bại rồi sao?" Thái Thượng Lão Quân kinh ngạc hỏi.

"Không sai, y đã bày Tru Tiên Kiếm Trận ở Giới Bài Quan chờ Vu Mãng, nhưng không ngờ Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời.

"Tru Tiên Kiếm Trận bị phá rồi sao?

Sao có thể?!" Thái Thượng Lão Quân vừa nghe, đại kinh, "Lão sư không phải nói, kiếm trận này là một đại sát trận, phi Tứ Thánh không thể phá sao?

Vu Mãng làm sao phá trận?" "Một mình một ngựa xông trận, hủy diệt Tuyệt Tiên Kiếm, chém nát Tru Tiên Trận Đồ, cứng rắn phá vỡ trận pháp này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời.

"……" Thái Thượng Lão Quân nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, trong lòng không khỏi đại kinh.

Chương 363

Tru Tiên Kiếm Trận vốn nên là đại sát trận thứ ba của Hồng Hoang, uy lực của trận này vô cùng, Thánh nhân nhập vào trong đó, cũng sẽ bị thương, thậm chí bị chém giết.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại một trận pháp lại dường như đối với Vu Mãng không có tác dụng gì!

Trận pháp cứ vậy bị Vu Mãng phá vỡ, cũng vị tất có chút quá sức tưởng tượng rồi!

"Vu Mãng quả nhiên là một mãng phu, một mình xông vào Tru Tiên Kiếm Trận, có thể chém nát Tuyệt Tiên Kiếm, xem ra người này quả nhiên không thể coi thường!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Đại sư huynh, sắp tiến vào Triều Ca rồi, chuyện này nên làm thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Nếu đã như vậy, ta nhất định phải đi gặp Thông Thiên, không, xem ra ta không cần đi gặp Thông Thiên!" Thái Thượng Lão Quân đột nhiên mỉm cười nói.

"Sư huynh, vì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói xong, dường như cảm giác được, nói, "Thì ra là vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân chờ đợi ở cổng Bát Cảnh Cung, chỉ thấy trên không trung có mây lành giáng xuống, đó chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh!" Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt hai người, nhàn nhạt nói.

Sau khi Tam Thanh phân gia, đây là lần đầu tiên Thông Thiên gọi hai người là sư huynh, khiến cả hai đều có chút vui mừng, chỉ nghe

Thái Thượng Lão Quân nói: "Thông Thiên, chúng ta vào trong nói chuyện!" Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, ba người lại ra tay, lần này, lại vì một vị Chuẩn Thánh.

Không phải là một Chuẩn Thánh bình thường, mà là một nhân vật không tầm thường, đó là tồn tại có năng lực chém giết Thánh nhân!

"Thông Thiên sư đệ, ta nghe trận của ngươi bị phá, không biết vì sao?

Có thể nói cho huynh không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ đem chuyện trước đó nói lại một lượt.

"Vu Mãng kia có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận kỳ sao?

Có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân?

Trên người y, có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo?" Nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đại kinh, nói.

Những lời mà Thông Thiên Giáo Chủ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân đều không biết, những chuyện này trước đây cũng chưa từng xảy ra.

Khi Vu Mãng giao thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc đó, cũng không có năng lực như vậy!

Nhưng hiện tại dường như có chút không giống!

Thực lực của Vu Mãng lại tăng lên không ít, e rằng không dễ đối phó!

"Không chỉ như vậy, Địa Phủ này dường như cấu kết với Tây Phương Giáo, có Tây Phương Giáo ra tay tương trợ, chúng ta muốn đối phó Vu Mãng, cần phải tính toán kỹ lưỡng!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Sợ sao?

Tam Thanh chúng ta nếu lại lần nữa liên thủ, há lại sợ Địa Phủ và Tây Phương Giáo?

Thánh nhân Hậu Thổ của Địa Phủ không cách nào rời khỏi Địa Phủ, chúng ta nếu ra tay, thì Vu Mãng và Thánh nhân Tây Phương, căn bản không phải là địch thủ của chúng ta!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức nói.

"Đích xác là vậy, nhưng ta cần phải tính toán kỹ hơn.

Thực lực của Vu Mãng không tệ, tuy lỗ mãng cuồng vọng, nhưng thực lực bản thân cũng xuất sắc.

Trong tay y, có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, với Hỗn Độn Linh Bảo này hộ thể, chúng ta, cũng chưa chắc có thể làm bị thương y!" Thái Thượng Lão Quân lại nói.

"Đại sư huynh, có cách nào không?" Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Ta lần này nếu muốn ra tay, nhất định phải nhất kích tất sát, nếu có thể làm được, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Đại sư huynh, ý của người là?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Khi đó nếu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người không ra tay, ta liền toàn lực ra tay đối phó Vu Mãng, nếu hai người này xen vào, vậy do ta đối phó hai người này, ngươi hãy đi đối phó Vu Mãng!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Đại sư huynh, người muốn hai chúng ta liên thủ đối phó Vu Mãng sao?

Vu Mãng chẳng qua chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa nghe, nhíu mày nói.

Chương 364

"Thông Thiên, ngươi bây giờ còn cảm thấy Vu Mãng chỉ là một Chuẩn Thánh bình thường mà thôi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong, sắc mặt y biến đổi.

Không sai, với thực lực hiện tại của Vu Mãng, không thể đánh giá theo lẽ thường.

Chuẩn Thánh bình thường, Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, chỉ cần Thánh nhân ra tay, tất tử vô nghi!

Nhưng Vu Mãng hiện tại, lại có thể đánh bại, thậm chí giết chết Thánh nhân!

Một mình y, căn bản không phải Chuẩn Thánh Cửu Chuyển bình thường.

"Nếu đã như vậy, vậy ta liền nghe theo lời Đại sư huynh!" Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Được, ta đã hiểu!" Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ có hậu thủ, đó chính là Lục Hồn Phiên, chỉ cần Lục Hồn Phiên vừa lay động, thì Vu Mãng, Hậu Thổ, hai vị Thánh nhân Tây Phương, thậm chí cả Cơ Phát và Khương Tử Nha, đều sẽ hồn phi phách tán!

Đây có thể xem là thủ đoạn cuối cùng!

Chỉ cần Tam Thanh liên thủ, lần này khẳng định có thể giết chết Vu Mãng, tiêu diệt Địa Phủ!

Không ai ngờ, Tam Thanh vốn đã phân gia, vì đối phó Vu Mãng mà

liên thủ!

Lúc này, Hậu Thổ dường như cũng có cảm giác, muốn đi tìm Vu Mãng, nói cho Vu Mãng cảm giác trong lòng mình.

Nhưng lúc này, Hậu Thổ lại phát hiện một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên Địa Phủ.

Nơi kim quang giáng xuống, chính là vị trí của Vu Mãng.

Sau nhiều trận chiến đấu, thậm chí giao chiến với Thánh nhân, với Ma Tổ La Hầu, cấp bậc danh vọng của Vu Mãng cuối cùng lại một lần nữa thăng cấp!

Vu Mãng tổng cộng đã thu thập được 2 triệu điểm danh vọng, cấp bậc danh vọng của y mới có thể thăng cấp thành công.

Đáng tiếc, hiện tại Vu Mãng vẫn chưa thăng cấp cảnh giới Thánh nhân.

Vu Mãng có thể xem bảng thuộc tính của mình.

Cảnh giới: Cửu Chuyển Chuẩn Thánh.

Danh vọng: Danh Chấn Tam Giới (197560/5000000).

Các năng lực sở hữu: Thất Phu Chi Dũng, Bất Phôi Kim Thân, Việt Chiến Việt Dũng, Bàn Cổ Huyết Tiễn, Bàn Cổ Chi Lực, Cuồng Phủ Phong Bạo, Vu Thần Huyết Dực, Bàn Võ Huyết Mạch, Vu Thần Hạ Phàm, Vu Lực Thiết Cát, Chư Thánh Hoàng Hôn.

Cảnh giới pháp tắc sức mạnh: Viên Mãn.

Cảnh giới pháp tắc không gian: Đại Thành.

Vu Mãng có thể xem xét kỹ năng lực mới.

Chư Thánh Hoàng Hôn!

Chư Thánh Hoàng Hôn, khiến bản thân tiến vào trạng thái điên

cuồng, có thể vô thị mọi huyễn thuật, cấm cố pháp thuật, bất kỳ pháp bảo nào cũng không thể vây khốn, đồng thời đề thăng mọi năng lực!

Chiêu này dường như vô cùng thích hợp với Vu Mãng, chỉ là Vu Mãng có thể khống chế chiêu này hay không, lại là một ẩn số.

Nhưng chỉ cần sử dụng chiêu này, mọi pháp thuật khống chế, và pháp bảo, đều sẽ đối với Vu Mãng không có tác dụng gì!

Đồng thời có thể lại một lần nữa đề thăng năng lực của Vu Mãng!

Nếu phối hợp với Vu Thần Hạ Phàm và Bàn Cổ Chân Thân của Vu Mãng, thì đối với Vu Mãng, sẽ không có ai có thể ngăn cản được nữa.

Đáng tiếc, Vu Mãng tuy đã chém giết và đánh bại nhiều đối thủ như vậy, nhưng cảnh giới của y vẫn chưa đột phá thành công!

Lấy lực chứng đạo khó khăn, còn khó khăn hơn nhiều so với những gì Vu Mãng tưởng tượng!

Chương 365

Hậu Thổ ở đó nhìn Vu Mãng ba tháng, cảm thấy Vu Mãng dường như đang đột phá, nhưng lại không giống trở thành Thánh nhân, rốt cuộc là chuyện gì?

Vu Mãng mở mắt, thấy Hậu Thổ ở trước mặt, trên mặt y lộ ra nụ cười, nói: "Hậu Thổ, ngươi ở đây sao?" "Vu Mãng, ngươi không phải đang đột phá sao?

Nhưng lại không bước vào cảnh giới Thánh nhân!" Hậu Thổ hỏi.

"Có chút đột phá, nhưng không thể thành Thánh nhân!" Vu Mãng trả lời.

"Vu Mãng, ta cảm giác cơ duyên thành Thánh của ngươi sắp đến rồi, chỉ là cũng có thể sẽ gặp hung hiểm!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng, "Ta không muốn ngươi mạo hiểm, nhưng ta đoán ngươi sẽ không nghe lời ta nói!" Vu Mãng mỉm cười nói với Hậu Thổ: "Nếu thật sự có cơ hội thành Thánh, dù chết, ta cũng phải tranh giành.

Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi, ta chẳng qua chỉ là một con kiến hôi lớn hơn một chút mà thôi!" Hậu Thổ nghe lời Vu Mãng nói, sắc mặt có chút cổ quái.

Kiến hôi lớn hơn một chút sao?

Kiến hôi có thể suýt nữa chém giết Thánh nhân, thì phải lớn đến mức nào?

"Ngươi biết phải đi đâu không?" "Triều Ca, sao?" Vu Mãng hỏi.

"Cơ duyên thành Thánh của ngươi, hẳn là ở đó, nhưng cũng có thể không ở đó, tất cả chỉ có tự ngươi mới biết!

Kẻ địch ngươi đối mặt, cũng sẽ là đối thủ mạnh nhất ngươi từng

gặp!

Nếu có một chút sơ suất, có thể sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ, như vậy, ngươi cũng nguyện ý?" Vu Mãng gật đầu, nói: "Nếu không thành Thánh, ta thà chết!" Hậu Thổ có thể cảm nhận được, Vu Mãng đích xác mang theo tâm thế quyết tử.

Sau trận chiến này, Vu Mãng cũng hẳn nên thành Thánh, nếu không thể thành Thánh, e rằng liền chỉ có thể vẫn lạc!

Vu Mãng động thân, đi đến Triều Ca.

"Vu Mãng, đợi đã!" Lúc này, chỉ nghe Hậu Thổ đột nhiên kêu lên.

"Hậu Thổ, có việc gì sao?" Vu Mãng hỏi.

Hậu Thổ mắt đảo một vòng, nói: "Ta đã suy diễn ra một số nhân quả của Nữ Oa, tuy Thánh nhân không dính nhân quả, nhưng không phải là tuyệt đối.

Ta tin, đối với ngươi sẽ hữu dụng, chỉ cần……" Hậu Thổ đưa ra một kế hoạch, mặc dù Vu Mãng không biết vì sao Hậu Thổ muốn làm vậy, nhưng đã Hậu Thổ đã nói vậy, Vu Mãng cũng đương nhiên làm theo.

Lúc này Khương Tử Nha và đại quân Tây Kỳ, cũng đã đến ngoại ô Triều Ca.

Cơ Xương bệnh chết trên đường, cho nên hiện tại người thảo phạt Trụ Vương, liền biến thành Cơ Phát và Khương Tử Nha.

"Thừa tướng, chúng ta sắp đến Triều Ca rồi, chỉ cần có thể công nhập Triều Ca, liền có thể bắt được Trụ Vương kia, ta liền có thể phạt Trụ thành công rồi!" Chỉ nghe Cơ Phát nói.

"Không sai Đại Vương, hiện tại Thành Thang đã đổ, lại có tiên nhân Xiển Giáo và Tiệt Giáo xuất hiện, ta cũng không sợ, ta có Vu tộc

Địa Phủ giúp đỡ!" Chỉ nghe Khương Tử Nha nói.

"Không sai, lần này chúng ta công nhập Triều Ca, trận chiến này liền kết thúc!" Cơ Phát cảm thán.

"Báo!" Lúc này, Lôi Chấn Tử đột nhiên trở về, nói.

"Lôi Chấn Tử, phía trước có nguy hiểm không?" Khương Tử Nha hỏi.

"Thừa tướng, phía trước xuất hiện đại phê tiên nhân Tiệt Giáo, có mấy vạn!" Lôi Chấn Tử nói.

"Mấy vạn tiên nhân Tiệt Giáo?" Nghe lời Lôi Chấn Tử nói, những người có mặt đều đại kinh.

Những người này là tiên nhân, không giống với quân đội bình thường, một vạn tiên nhân Tiệt Giáo, liền có thể địch vạn vạn binh sĩ bình thường.

Huống chi ở đây có mấy vạn tiên nhân Tiệt Giáo, nếu những tiên nhân Tiệt Giáo này ra tay, thì quân Chu ở đây liền sẽ bị tiêu diệt.

"Sao?

Thừa tướng!" Cơ Phát vội vàng hỏi.

"Để ta đi hỏi cho rõ!" Lúc này, Khương Tử Nha nói.

"Để ta đi đi, Thừa tướng!" Cửu Phượng nói.

Chương 366

Khương Tử Nha gật đầu, nói: "Đã như vậy, Cửu Phượng Tổ Vu, vậy nhờ ngươi vậy!" Cửu Phượng đi về phía trước, chỉ thấy y hô lớn: "Người nào cản đường phía trước?

Không biết quân Chu ta đang tiến đến sao?

Dám ở đây cản đường?" "Ta là đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ, hôm nay do Giáo Chủ Tiệt Giáo của ta, Thánh nhân Thông Thiên, bày ra Vạn Tiên Đại Trận ở đây.

Các ngươi Vu tộc có dám tiến lên ứng chiến không?" Chỉ thấy một nữ tiên nói, nữ tiên đó chính là Vô Đương Thánh Mẫu.

"Vạn Tiên Đại Trận?" Cửu Phượng nhìn những môn nhân Tiệt Giáo kia, đích xác số lượng đông đảo, nhưng những tiên nhân Tiệt Giáo này không đồng đều, có thể lọt vào mắt xanh của Cửu Phượng, cũng chỉ có ba bốn ngàn người mà thôi.

Vạn Tiên Đại Trận này, e rằng sẽ mang theo không ít ngoại môn đệ tử, số lượng ngoại môn đệ tử này đích xác nhiều, nhưng tác dụng không lớn, chỉ dùng để đủ số mà thôi.

Dù sao tam thiên đệ tử, mỗi một đệ tử chỉ cần có năm sáu đệ tử dưới trướng, liền có thể khiến số lượng đạt đến mấy vạn!

Hiện tại uy lực của một đại trận này vừa nhìn không yếu, lại do Thông Thiên Giáo Chủ chủ trì, e rằng khó có thể phá vỡ, chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ lại dám đích thân ở đây?

"Thông Thiên Giáo Chủ, không phải đã bại dưới tay Vu Mãng Tổ Vu của Vu tộc chúng ta rồi sao?

Vì sao lại ở đây?" Cửu Phượng hô lớn.

“Hôm nay trận này, uy lực cường đại hơn cả Tru Tiên Kiếm Trận.

Mời Vu Mãng đạo hữu tiến lên một trận!” Giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ truyền đến.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện, Cửu Phượng không dám tiến thêm nữa, dù sao thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ, y không thể ứng phó được.

Hiện tại Vạn Tiên Đại Trận ở đó, nếu không phá, làm sao tiếp tục tiến quân?

Bên trong Triều Ca, Trụ Vương có chút hoảng loạn, bên cạnh y, chính là Đát Kỷ, chỉ nghe Trụ Vương nói: “Mỹ nhân, làm sao bây giờ?

Quân Chu sắp đến rồi, nếu ở lại đây, ta nhất định sẽ bị giết, làm sao bây giờ?

Quốc sư, Thân Công Báo đâu rồi?” Trụ Vương xoay một vòng trên đại điện, phát hiện người đi nhà trống, căn bản không tìm thấy ai ở đây.

Chỉ có phía sau Trụ Vương, có ba người, ba người đó chính là Tam Yêu ở Hiên Viên Phần do Nữ Oa triệu tập!

Hiện tại tên của ba người đó lần lượt là Tô Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị, Vương Quý Nhân!

Ba nữ nhân hiện tại dung mạo đều cực kỳ tuyệt sắc.

Hiện tại Trụ Vương không tìm thấy người khác, đương nhiên chỉ có thể tìm ba người này.

“Ba vị mỹ nhân, những người khác đều đi hết rồi, chỉ còn lại ba người các ngươi, ta chỉ còn lại ba người các ngươi!” Trụ Vương nhìn ba người, lập tức ôm lấy Đát Kỷ, nói.

Nhưng lúc này Trụ Vương ôm lấy, lại là một nữ nhân có thân hình

giống Đát Kỷ mấy phần, nhưng dung mạo lại khác xa một trời một vực.

"A!

Người nào?

Không phải mỹ nhân?

Vì sao lại mặc y phục của mỹ nhân?" Trụ Vương vừa kinh vừa nộ, hô lớn.

"Tỷ tỷ, hôn quân dường như tỉnh rồi!" Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Trụ Vương vừa nhìn, chỉ thấy trên hoàng vị, đang ngồi một nữ nhân mặc hồng y, bên trái, một cô gái mặc hoàng sắc y phục, thân hình nhỏ nhắn, bên phải, một mỹ nhân mặc lam sắc y phục.

Ba người đó, mới thật sự là Đát Kỷ, Vương Quý Nhân và Hồ Hỉ Mị.

"Các ngươi?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Trụ Vương chỉ vào ba nữ nhân trên hoàng vị, rồi nhìn về phía ba nữ nhân trước mặt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Hôn quân, sẽ không phải là ngươi nghĩ ta thật sự là hậu phi của ngươi chứ?

Chương 367

Người ngươi sủng ái, vẫn luôn là ba người chúng ta.

Chúng ta phụng mệnh Thánh nhân, diệt Thành Thang, ngay lập tức Cơ Phát sẽ tiến vào Triều Ca, tất sẽ tru sát ngươi!" Chỉ nghe Vương Quý Nhân lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Nghe lời Vương Quý Nhân nói, Trụ Vương vừa kinh vừa nộ, lập tức rút bảo kiếm trên người, một kiếm một người, chém đầu ba cái thế thân xuống, sau đó chỉ vào Đát Kỷ, nói: "Yêu nữ ngươi, ngươi hại ta, ngươi!" Trụ Vương chưa nói xong, liền vung kiếm chém về phía Đát Kỷ.

Nhưng Hồ Hỉ Mị chỉ một ngón, cả người Trụ Vương liền bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm tiên huyết.

"Trụ Vương, hãy ở đây an lành trải qua những ngày cuối cùng đi, chúng ta tuy là Yêu tộc, nhưng cũng là tiên nhân, ngươi tưởng có thể làm bị thương ta sao?" Đát Kỷ trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, nói.

"Không giết ngươi, là vì sự thành bại của Thành Thang không nên do chúng ta kết thúc, nhưng ngay lập tức, Cơ Phát sẽ giải quyết ngươi!" Hồ Hỉ Mị nói.

Ba yêu trong lòng vui sướng, suốt một thời gian, vẫn luôn ở trong triều, chính là để chờ đợi ngày hôm nay!

Chỉ cần Trụ Vương chết, liền công thành thân thối, khi đó Nữ Oa liền sẽ thực hiện lời hứa, để chúng ta trở thành đệ tử của Nữ Oa, người trong Oa Hoàng Cung.

Lúc này, một bên khác, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một đạo kim quang, trong kim quang đó xuất hiện chín con kim long, sau

chín con kim long đó, liền là một cỗ xe kiệu.

Cửu Long Trầm Hương Liễn!

Bên trong Vạn Tiên Trận, không chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ, lại có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân.

Đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều rất rõ ràng Cửu Long Trầm Hương Liễn là phương tiện đi lại chính của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại vì sao lại xuất hiện trong tay Vu Mãng?

Đặc biệt là đệ tử Tiệt Giáo, không ai biết chuyện này, đều dùng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vô Đương Thánh Mẫu càng hỏi: "Nhị sư bá, vì sao Cửu Long Trầm Hương Liễn của nhị sư bá lại ở trong tay Vu Mãng?" Kim Linh Thánh Mẫu vội vàng kéo Vô Đương Thánh Mẫu một cái, nói nhỏ: "Nhị sư bá trước đây thua Vu Mãng, cho nên mới để lại Cửu Long Trầm Hương Liễn, bị Vu Mãng đoạt được!" Lời của Kim Linh Thánh Mẫu không lớn, nhưng những người xung quanh đều là tiên nhân, đương nhiên có thể nghe rõ lời đó.

Lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó coi, nhưng lại không tiện trách mắng Kim Linh Thánh Mẫu lúc này.

Chỉ thấy lúc này, Cửu Long Trầm Hương Liễn lại rơi xuống trước trận pháp.

Vạn Tiên Đại Trận bên trong, khí thế cực kỳ kinh người, nhưng Vu Mãng lại như thể không cảm giác được gì, Vu Mãng từ trong Cửu Long Trầm Hương Liễn bước ra, trên mặt y lộ ra vẻ đạm nhiên.

"Thông Thiên Giáo Chủ, cung nghênh Vu Mãng đạo hữu!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung nghênh Vu Mãng đạo hữu!" "Thái Thượng Lão Quân, cung nghênh Vu Mãng đạo hữu!" Lời của Tam Thanh, trong nháy mắt truyền khắp bốn phía, tất cả những người có

mặt đều có thể nghe rõ ba câu nói đó.

Tam Thanh đều ở đây cung nghênh Vu Mãng sao?

Tam Thanh mỗi người đều là Thánh nhân, hiện tại Tam Thanh đều ở đây, vì Vu Mãng sao?

Tên Vu Mãng, những đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo ở đây đều biết, dù sao Vu Mãng đã từng ra tay đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Các đệ tử ở đây đương nhiên cũng biết người Vu Mãng rồi!

Hiện tại nghe lời Tam Thanh nói xung quanh, tuy kinh ngạc, nhưng lại dường như hợp tình hợp lý.

Thấy Vu Mãng, Khương Tử Nha lập tức tiến lên nói: "Bái kiến Sư tôn!" "Vu Mãng Tổ Vu, trong Vạn Tiên Đại Trận này có Tam Thanh, một mình ngươi đối phó được không?" Cửu Phượng vội vàng hỏi.

"Không sao, trận này, ta nhất định phải phá!" Vu Mãng trả lời.

Vu Mãng tuy cảnh giới chưa đột phá, nhưng có thể cảm nhận được thực lực đã tăng lên không ít.

Sự đề thăng này, đủ để đối kháng với Vạn Tiên Đại Trận ở đó.

Căn cứ theo lời Hậu Thổ, Vạn Tiên Đại Trận và Tam Thanh, dường như chính là cơ duyên đạp túc cảnh giới Thánh nhân của Vu Mãng!

Nếu thật sự là như vậy, bất kể sống chết, Vu Mãng đều nhất định phải xông Vạn Tiên Đại Trận một phen!

"Sư tôn, Tử Nha nguyện ý cùng người đi phá trận!" Khương Tử Nha nói.

"Không sai, Vu Mãng, ta cũng muốn cùng ngươi tiến vào Vạn Tiên

Đại Trận, ta chết, cũng là do ta lựa chọn!" Cộng Công hô lớn.

"Nếu ta không thể kiến thức đại trận này, chuyến này của ta coi như uổng phí!" Chúc Dung nói.

"Không sai, Vu Mãng, ngươi sẽ không từ chối ta chứ?" Huyền Minh cũng mỉm cười nói, "Ta sẽ không liên lụy ngươi!" Mười hai Tổ Vu ở cùng nhau, đích xác có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, chỉ là thực lực của mười hai Tổ Vu không đạt cảnh giới Thánh nhân, liền không cách nào phát huy uy lực chân chính của trận này.

Chương 368

Nhưng với thực lực của họ, cũng đủ để đối phó đại đa số cường giả của hai giáo!

Chỉ cần không gặp Thánh nhân, mười hai Tổ Vu hầu như là tồn tại vô địch!

Vu Mãng nhìn lướt qua các Tổ Vu và người Vu tộc xung quanh, đành phải nói: "Một khi nhập Vạn Tiên Trận, ta, cũng không thể chiếu cố các ngươi được, nếu rơi vào nguy cơ, chỉ có thể tự cứu!" Vu Mãng không thể mãi mãi che chở những người Vu tộc này, dù sao Vu tộc là chủng tộc chiến đấu bẩm sinh, không cần phải sống dưới sự che chở của người khác.

Ngay cả khi có Vu Mãng ở đây, Vu tộc cũng cần chiến đấu!

Tiên huyết và vết thương, là điều mà chủng tộc chiến đấu nhất định phải trải qua.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến một Vu tộc sinh ra hi vọng!

Vu Mãng đương nhiên sẽ không ngăn cản những người Vu tộc này chiến đấu.

Lần này người Vu tộc cũng có ba ngàn người, đều tụ tập sau lưng Vu Mãng.

Khi Vu Mãng và những người khác định tiến vào Vạn Tiên Đại Trận, lúc này có hai đạo quang hoa từ trên trời giáng xuống, thần Phật, dị thú, tiên tử vây quanh khắp trời, bên trong phạm âm không ngừng.

Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh hiện ra, hai đạo nhân ảnh đó, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo lúc này xuất hiện, xem ra, là

để giúp đỡ Vu Mãng!

Đối với người Tây Phương Giáo, Tổ Vu cũng không có chút thiện cảm nào, dù sao người Tây Phương Giáo tuy là đệ tử Đạo Tổ, nhưng lại tự lập Phật giáo, không ngừng từ phương Đông độ hóa nhân tài về phương Tây.

Loại chuyện này, bị các đại năng Hồng Hoang khinh bỉ, nhưng hiện tại Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại tương trợ Vu tộc.

Có hai vị Đạo nhân ở đó, cũng là hai vị Thánh nhân, cộng thêm Vu Mãng, thì vừa đủ để ngang sức với Tam Thanh!

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi thật sự muốn quản chuyện nhàn rỗi này sao?" Thông Thiên Giáo Chủ hô lớn, "Tây Phương Giáo và chuyện này không liên quan, cũng không liên quan đến Địa Phủ.

Nhưng nếu các ngươi muốn quản chuyện này, liền làm địch với Tam Thanh chúng ta!" "Thông Thiên đạo hữu, Tam Thanh là ba vị Thánh nhân.

Ba vị Thánh nhân muốn khiêu chiến Vu Mãng đạo hữu một vị Chuẩn Thánh, không phải quá đáng lắm sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Không sai, hai chúng ta thật sự không nhìn nổi nữa, cho nên hôm nay mới ra tay, hi vọng ba vị có thể giơ cao đánh khẽ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Chuẩn Đề, đừng nói nhảm nữa, chuyện ngày hôm nay, không thể làm gì khác!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Đã nói vậy rồi, vậy thì vào trận đi!" Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

Vu Mãng nhìn lướt qua Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo

Nhân, sải bước tiến vào Vạn Tiên Trận.

Vạn Tiên Trận, cũng có pháp trận không gian bên trong, trong một trận pháp có mấy vạn tiên nhân.

Lần này do Tam Thanh chủ trì, có thể khiến uy lực của trận pháp tăng lên không ít.

Vu Mãng vừa tiến vào trong đó, liền thấy không gian xung quanh xuất hiện biến hóa cực lớn.

Chỉ thấy xung quanh có không ít tiên nhân xuất hiện, những tiên nhân này liên hợp phát ra công kích về phía Vu Mãng.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm kiện pháp bảo và pháp thuật đồng thời oanh kích lên người Vu Mãng.

Vu Mãng thậm chí còn thấy Na Tra và Dương Tiễn ở trong đó.

Mặc dù hai người này là thiên tướng rất xuất sắc, sau này sẽ có tiền đồ vô hạn, nhưng thực lực của hai người ở thế giới Hồng Hoang hiện tại, cũng không tính là cường đại.

Nhưng Vu Mãng như thể không cảm giác được gì, những công kích đó giáng xuống người y, lại ngay cả làn da của y cũng không thể phá vỡ.

Lực phòng ngự của làn da Vu Mãng đều cực kỳ cường đại, dù sao Vu Mãng hiện tại, là đệ nhất nhân của Vu tộc.

Nếu nói về thân thể cường đại, Thánh nhân cũng không bằng!

Những công kích đó đối với Vu Mãng, không thể tạo thành thương hại!

Vu Mãng một búa chém ra phía trước, một búa, trong nháy mắt hóa thành một đạo gợn sóng, muốn quét khắp cả Vạn Tiên Trận.

Chương 369

Nhưng lúc này, chỉ thấy một đạo nhân ảnh xuất hiện, chặn lại công kích của Vu Mãng, đạo nhân ảnh đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đi đối phó những người Vu tộc khác!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Vâng, sư bá (Sư tôn)!" Đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo đồng thời hô.

Những đệ tử Tiệt Giáo này lập tức rời đi, ở đây, chỉ còn lại Vu Mãng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thái Thượng Lão Quân ở đâu?

Không gọi cả người đó, Tam Thanh làm sao giao chiến với ta?" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

"Vu Mãng, đừng quá kiêu ngạo!

Hôm nay chúng ta liên thủ đối phó ngươi, đó là vinh hạnh của ngươi!" Chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hô lớn.

"Vu Mãng, hôm nay ngươi phải chết!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng nói.

Lúc này, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người cũng gặp Thái Thượng Lão Quân, chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân đứng trước mặt hai người, nhàn nhạt nói: "Hai vị đạo hữu, xin hãy ở lại đây đi!" "Đại sư huynh, ngươi làm gì vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Bần đạo ở đây chờ đợi hai vị, hi vọng trước khi trận chiến này kết thúc, hai vị không nên rời khỏi nơi đây!" Thái Thượng Lão Quân

nhàn nhạt nói.

“Đại sư huynh, người muốn giam giữ ta ở đây sao?

Như vậy vị tất quá đáng!

Chẳng lẽ không có niềm tin có thể đối phó Vu Mãng sao?” Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi.

“Không cần nói nhảm, trận chiến hôm nay của ta, không thể tránh khỏi!” Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt nói.

“Đã như vậy, vậy hai chúng ta liền thỉnh giáo thực lực của Đại sư huynh!” Chuẩn Đề Đạo Nhân trả lời.

Ba người tế xuất pháp bảo, giao chiến ở đó.

Mười hai Tổ Vu và Khương Tử Nha cùng những người khác ở đó đều giao chiến với các tiên nhân trong Vạn Tiên Trận.

Thực lực của các tiên nhân ở đó đều không yếu, đáng tiếc đối thủ của họ lại là Vu tộc!

Mười hai Tổ Vu dù không ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, cũng sở hữu thực lực phi thường cường đại.

Với thực lực của các Tổ Vu và Đại Vu này, đối mặt với Vạn Tiên Đại Trận, cũng có sức chiến đấu!

Bên trong Vạn Tiên Đại Trận, thực lực của vạn vị tiên nhân ở đó đều sẽ bạo tăng, đáng tiếc, thực lực bạo tăng, cũng không phải đối thủ của Vu tộc.

“Vu Mãng Tổ Vu có chúng ta!” Đông đảo người Vu tộc hô lớn.

Trên người những người Vu tộc này, lập tức tuôn ra từng luồng Bàn Cổ huyết khí.

Có Bàn Cổ huyết khí, lực chiến đấu của họ cũng có thể tăng lên

không ít.

Từ đó mà xem, hiện tại Vu tộc ở đó chiếm ưu thế áp đảo!

Ở trung tâm Vạn Tiên Đại Trận, chỉ thấy Vu Mãng và hai vị Thánh nhân bắt đầu đại chiến.

Hai vị Thánh nhân nếu toàn lực ra tay, có thể hủy thiên diệt địa.

May mắn là ở trong không gian nội tại của Vạn Tiên Đại Trận, nếu không, hiện tại Hồng Hoang đã bị đánh nát lần nữa.

Hai vị Thánh nhân đồng thời tế xuất pháp bảo.

Tuyệt Tiên Kiếm mặc dù bị phá nát, nhưng đã được Thái Thượng Lão Quân tu phục, chỉ là uy lực e rằng sẽ giảm đi không ít.

Nhưng thanh kiếm này không chỉ để Thông Thiên Giáo Chủ thi triển Tru Tiên Kiếm Trận mà thôi, hiện tại có thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, với chiêu thức cường đại của hai vị Thánh nhân, đối phó Thánh nhân khác, e rằng kết cục cũng vô cùng thê thảm.

Vu Mãng đương nhiên sẽ không coi thường hai người.

Chương 370

Vu Mãng trực tiếp thi triển Vu Thần Hạ Phàm, lại để Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận kỳ xuất hiện xung quanh, ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân, Vu Mãng một chiêu Khai Thiên Đệ Tứ Thức chém về phía Thông Thiên.

Chiêu thức có uy lực mạnh nhất trên người Thông Thiên chính là Tru Tiên Kiếm Trận.

Hiện tại thấy Vu Mãng ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ liền triệu hoán Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, trong khoảnh khắc, kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Trận chém về phía Vu Mãng.

Đồng thời, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn bay về phía Vu Mãng, trên Ngọc Như Ý xuất hiện từng đạo kim quang, đánh xuống người Vu Mãng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả là độc ác, vừa ra tay liền muốn đập nát thiên linh cái của Vu Mãng, chỉ là lúc này trên đầu Vu Mãng lại hiện lên một đạo Hỗn Độn Liên Thai.

Lực phòng ngự của Hỗn Độn Liên Thai cường đại như vậy, bất kể Tru Tiên Kiếm Trận hay Tam Bảo Ngọc Như Ý, đều không cách nào làm tổn thương Vu Mãng.

Có thể thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ nhìn nhau một cái, cả hai đều hiểu rõ, chỉ chừng đó công kích, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự trên người Vu Mãng, càng đừng nói làm bị thương Vu Mãng.

Bởi vì như vậy, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đã chuẩn bị cho Vu Mãng một phần đại lễ, một phần đại lễ, nhất định có thể trọng thương Vu Mãng!

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực chỉ có vậy thôi sao?” Vu Mãng nhìn hai người, lạnh lùng nói, “Lần trước ta đã mệt mỏi, lần này, ta không thể mệt mỏi!” Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi, chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Vu Mãng, bớt nói khoác ở đây đi, hôm nay ta nhất định sẽ để ngươi vẫn lạc ở đây!” Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ tràn ngập hàn quang, nói: “Hôm nay Tam Thanh hợp nhất, thực lực sẽ cường đại hơn nhiều, Vu Mãng, ngươi tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của ta!” Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, chỉ thấy trong tay xuất hiện một cây phất trần, quét về phía Vu Mãng, đó chính là Thái Ất Phất Trần.

Xem ra Tam Thanh, thật sự đã liên hợp, vì để đối phó Vu Mãng!

Vì đối phó Vu Mãng, Thái Thượng Lão Quân đã mượn vũ khí của mình cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại hai người liên thủ, có thể gây ra uy hiếp lớn đối với Vu Mãng.

Vu Mãng cảm thấy trong một trận pháp, dường như pháp lực bị ảnh hưởng lớn.

Ảnh hưởng này sẽ khiến thực lực của Vu Mãng giảm xuống khoảng ba thành.

Trận pháp này, nhất định phải đánh phá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thực lực của Vu Mãng.

Trong lòng Vu Mãng, chỉ thấy ánh mắt y nhìn đi, nói: “Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có hai người ở đây?

Không thấy Thái Thượng Lão Quân xuất hiện?” “Để đảm bảo trận quyết đấu của chúng ta không bị quấy rầy, Đại sư huynh đã đi giao chiến với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Có y ở đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng sẽ không thể ngăn cản chúng ta!" Nguyên Thủy Tôn trả lời.

"Trận pháp này là dùng thực lực để bày ra?" Vu Mãng lại hỏi.

"Không sai, trận pháp này là thiết kế nhằm vào ngươi.

Mặc dù không có vạn tiên liên thủ công kích, nhưng lại có thể hạn chế thực lực của ngươi.

Vì đối phó ngươi, Vu Mãng, ta đã bỏ ra không ít tâm tư!" Thông Thiên Giáo Chủ nói.

"Vu Mãng, ngươi đã chuẩn bị chết ở đây rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Thì ra là vậy, vậy ta đã hiểu, hôm nay, ta liền phá Vạn Tiên Trận trước!" Vu Mãng trả lời.

"Phá Vạn Tiên Trận sao?

Ngươi tưởng mình làm được sao?" Chỉ nghe Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười nói, "Trận pháp này do ta bày ra, tập hợp lực lượng của tất cả đệ tử Tiệt Giáo chúng ta mà bày ra.

Với uy lực của trận pháp này, có thể làm suy yếu hai thành thực lực của ngươi." Vu Mãng giơ cự phủ lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cảm giác gió nổi lên bốn phía.

Lúc này, thân thể Vu Mãng xoay tròn, cảnh tượng đó khiến Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời ngây người.

Thân thể Vu Mãng nhanh chóng xoay tròn, xung quanh lập tức xuất hiện từng trận phong bạo.

Luồng phong bạo huyết sắc vừa quét qua, lập tức tuôn ra sát khí khổng lồ, trên trời không ngừng giáng xuống lôi điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều có thể cảm

nhận được.

Đó không phải lôi điện bình thường, mà là Tiên Thiên Thần Lôi!

Loại Tiên Thiên Thần Lôi này có uy lực, trừ phi là Thánh nhân, nếu không tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.

Chương 371

Vu Mãng xoay tròn, có thể dẫn động công kích kinh khủng.

Không chỉ phong bạo huyết khí đáng sợ như vậy, mà ngay cả Tiên Thiên Thần Lôi kia, cũng có uy lực cực kỳ kinh người!

"Sức phá hoại thật kinh khủng, một chiêu của Vu Mãng lại lợi hại đến vậy sao?

Chiêu này ta khó có thể chống đỡ được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Nhị sư huynh, nhìn kìa!" Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên hô lớn.

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một đạo lôi điện càng kinh khủng hơn.

Đạo lôi điện đó có uy lực kinh khủng như vậy, thân là Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sẽ trong lòng nảy sinh sợ hãi.

"Trong truyền thuyết, khi Hồng Hoang đại địa còn là một mảnh hỗn độn, liền có thần lôi tồn tại.

Uy lực của thần lôi này có thể tru sát Thánh nhân, lại sinh ra trong hỗn độn, cho nên xưng là Hỗn Độn Thần Lôi.

Uy lực của thần lôi này cường đại hơn xa so với Tiên Thiên Thần Lôi bình thường.

Chẳng lẽ là Hỗn Độn Thần Lôi trong truyền thuyết?" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hô một tiếng.

"Một công kích, trước tiên giết y rồi nói!" Thông Thiên Giáo Chủ

hô lớn, chỉ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng chém ra Tru Tiên Kiếm Khí từ Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, nhưng những Tru Tiên Kiếm Khí này lại không thể uy hiếp được Vu Mãng.

Trên bề mặt thân thể Vu Mãng có một tầng Bàn Cổ huyết khí, không có Hỗn Độn Liên Thai bảo hộ, hiện tại những Chí Bảo này cũng không thể uy hiếp Vu Mãng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm thấy không ổn, công kích của y đối với Vu Mãng không có chút tác dụng nào.

Xoáy phong huyết sắc trên người Vu Mãng càng lúc càng lớn, loại xoáy phong huyết sắc này trong nháy mắt liền cuốn về bốn phía, chỗ nó đi qua, không gian từng mảnh từng mảnh tan vỡ.

Đó chính là Cuồng Phủ Phong Bạo của Vu Mãng, Vu Mãng đã lâu không thi triển chiêu này, bởi vì uy lực của chiêu này đối với Thánh nhân không có tác dụng quá lớn.

Nhưng hiện tại không giống, bởi vì danh vọng lại một bước thăng cấp, uy lực của Cuồng Phủ Phong Bạo hiện tại cường đại hơn gấp trăm lần so với nguyên bản.

Thánh nhân bị cuốn vào trong Cuồng Phủ Phong Bạo, Vu Mãng cũng có tự tin có thể oanh sát y!

Phong bạo hiện tại không chỉ phá nát trận pháp bên trong, mà còn xé nát cả một vùng không gian, sức mạnh to lớn ngay lập tức hủy diệt mọi thứ bên trong.

"Không được, ta không thể cứng đối cứng với chiêu số này, rút lui trước!" Thông Thiên Giáo Chủ lớn tiếng nói.

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành một đạo lưu quang lập tức biến mất tại chỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám đến gần Vu Mãng, lập tức cấp tốc thối lui.

Cơn phong bão cuồng nộ vẫn không có ý định dừng lại, sau khi hủy diệt trận pháp, theo phạm vi của phong bão huyết sắc càng lúc càng khuếch đại, có môn nhân Tiệt Giáo cũng bị trực tiếp cuốn vào Cuồng Phủ Phong Bão.

Chỉ cần bị Cuồng Phủ Phong Bão cuốn vào trong, các đệ tử Tiệt Giáo lập tức bị xé thành phấn vụn.

Lúc đó, Cửu Phượng và những người khác dường như cũng phát hiện ra sự xuất hiện của phong bão, Cửu Phượng lập tức nói: "Vu Mãng Tổ Vu, mọi người mau theo ta trốn đi, nếu không, ta cũng sẽ bị Vu Mãng Tổ Vu sát hại!" Cửu Phượng đã từng chứng kiến chiêu Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, nó công kích không phân biệt địch ta!

Với uy lực hiện tại của Cuồng Phủ Phong Bão, nó có thể hủy diệt tất cả các tồn tại không phải Thánh Nhân.

Cửu Phượng tuyệt đối không dám ở lại, vạn nhất bị cuốn vào trong phong bão, dù có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể, Cửu Phượng cũng cảm thấy không có đường sống!

Cửu Phượng dẫn theo các tộc nhân của mình bỏ trốn, khiến các đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều hơi kinh ngạc, họ chưa từng thấy chiêu số như vậy từ Vu Mãng.

Chỉ thấy Quảng Thành Tử lúc này lại tế ra Phiên Thiên Ấn, muốn dùng ấn này đập chết Vu Mãng.

Hiện tại Vu Mãng đang ở minh, Quảng Thành Tử ở ám, việc tập kích Vu Mãng có thể dễ dàng thực hiện.

Nhưng Quảng Thành Tử không ngờ rằng, Phiên Thiên Ấn căn bản không thể uy hiếp Vu Mãng, khi Phiên Thiên Ấn đập vào người Vu Mãng, nó lập tức tan vỡ thành từng mảnh.

Trong mắt Quảng Thành Tử tràn ngập vẻ chấn kinh, pháp bảo mạnh nhất bị Vu Mãng dễ dàng hủy diệt, hắn làm sao dám ở lại?

Quảng Thành Tử lập tức muốn bỏ trốn, nhưng lúc đó, một lực hút khủng bố xuất hiện, Quảng Thành Tử căn bản không thể thoát, bị trực tiếp hút vào.

Một giây sau, Quảng Thành Tử biến thành một đoàn huyết vụ.

Chương 372

Cuồng Phủ Phong Bão thậm chí còn cuốn tới chiến trường của Thái Thượng Lão Quân, tại chiến trường giữa Thái Thượng Lão Quân và hai vị Thánh Nhân, đột nhiên nổi lên một cơn phong bão huyết sắc khổng lồ.

Cơn phong bão huyết sắc khổng lồ đó, trong nháy mắt đã đến trước mặt ba người Thái Thượng Lão Quân.

"Hỗn Độn Thần Lôi?" Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy, đại kinh thất sắc.

"Vu Mãng đạo hữu!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng kinh hô một tiếng, hiển nhiên đã phát hiện ra chính là Vu Mãng, đều kinh ngạc, dù sao cũng không ngờ Vu Mãng lại ra tay vào lúc này.

Vạn Tiên Đại Trận bị phá, tại đó, Thái Thượng Lão Quân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đều phát hiện vị trí mà Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng khuếch đại tới.

"Thái Thượng Lão Quân, thấy rồi chứ?

Vu Mãng đạo hữu tìm tới rồi!" Chỉ nghe Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức lớn tiếng hô.

Thần sắc Thái Thượng Lão Quân biến đổi, chỉ thấy ông tế ra đồ, pháp lực của Thái Thượng Lão Quân cao tuyệt, tế ra là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ mạnh mẽ, chỉ thấy bên trong Thái Cực Đồ có khí thế kỳ dị, khí thế đó vô cùng đáng sợ.

Nếu là người khác, đối mặt với Thái Cực Đồ của Thái Thượng Lão Quân, cũng sẽ có phần e ngại, nhưng Vu Mãng hiện tại không hề để ý tới Thái Thượng Lão Quân, phong bão cuốn thẳng về phía Thái

Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân chỉ cảm thấy uy thế vô thượng mà mình phát ra vừa áp lên người Vu Mãng liền tan biến, căn bản không có chút lực chống đỡ nào.

Tại sao?

Để chống lại chiêu số này?

Thái Thượng Lão Quân tự vấn pháp lực của mình không hề kém, nhưng lại không thể nhìn rõ uy lực một chiêu của Vu Mãng, thậm chí vượt qua uy lực Thiên Đạo Thánh Kỹ.

Ngay cả chiêu số do Thánh Nhân sáng tạo ra, cũng không đạt được uy lực một chiêu hiện tại của Vu Mãng.

Vu Mãng không hề để ý tới sự kinh ngạc của Thái Thượng Lão Quân, cuốn Thái Thượng Lão Quân vào trong Cuồng Phủ Phong Bão.

Trong chốc lát, Hỗn Độn Thần Lôi không ngừng giáng xuống, đập vào thân thể Thái Thượng Lão Quân, trên đầu Thái Thượng Lão Quân xuất hiện một tòa bảo tháp, đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Có bảo tháp này hộ thân, Tru Tiên Kiếm Khí cũng có thể chống đỡ được.

Nhưng hiện tại, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Quân chịu đựng công kích của Hỗn Độn Thần Lôi, bùng phát từng trận quang mang, dường như có cảm giác lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân đại biến, lần đầu tiên thấy Huyền Hoàng Bảo Tháp xuất hiện tình huống như vậy!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là một kiện phòng ngự chí bảo, lực phòng ngự đích xác cực kỳ kinh người, nhưng hiện

tại trong phong bão của Vu Mãng, nó cũng dường như sắp hoàn toàn tiêu hao uy năng!

May mắn là, Thái Thượng Lão Quân cảm thấy uy năng của Huyền Hoàng Bảo Tháp sắp tiêu hao hết thì phong bão của Vu Mãng dừng lại.

Thái Thượng Lão Quân nhìn chằm chằm vào Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ chấn kinh: "Vu Mãng, ngươi có thể phá Vạn Tiên Đại Trận?

Điều này nằm ngoài dự liệu của ta!" "Thái Thượng Lão Quân, ngươi chỉ để hai sư đệ của ngươi giao chiến với ta, dường như có chút bất công, hôm nay ta đã dám ra tay, vậy thì không cần ai giúp đỡ!" Vu Mãng lớn tiếng nói.

Thái Thượng Lão Quân nghe xong, mắt nheo lại, trong lòng có nộ ý, hỏi: "Vu Mãng, ý ngươi là gì?" "Cả ba người các ngươi cùng ra tay đi!" Vu Mãng thản nhiên nói.

"Vu Mãng đạo hữu, không thể!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nghe, lập tức nói, "Tam Thanh là do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, vốn sở hữu thiên phú và thực lực bẩm sinh hơn người, nếu liên thủ, ngay cả Lão Sư cũng chưa chắc có thể thắng được!" "Không sai, Vu Mãng đạo hữu, ta hôm nay tương trợ, cũng vì thấy Tam Thanh quá đáng, không chỉ ỷ lớn hiếp nhỏ, ỷ đông hiếp ít, ỷ mạnh hiếp yếu!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng lập tức nói.

"Ai yếu?" Vu Mãng nhíu mày, nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hỏi.

"Khụ, Vu Mãng đạo hữu, ta tự nhiên không cho rằng ngươi yếu, nhưng dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngươi chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân, giao chiến với họ, e rằng quá mạo hiểm!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân có chút ngượng ngùng nói.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hiện tại thấy lợi thế quá lớn, không muốn Vu Mãng mạo hiểm lấy một chọi ba, trong mắt hai người, Vu Mãng làm như vậy, e rằng quá ngốc.

Rõ ràng có thể lật ngược cục diện, lại cố chấp tự tìm đường chết, họ không muốn thấy cảnh đó.

Thái Thượng Lão Quân tu dưỡng cực tốt, nhưng lúc này, cũng lộ ra vẻ giận dữ.

Không chỉ Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đều xuất hiện tại đó, đối với những lời Vu Mãng vừa nói, thật sự phẫn nộ cực độ, căn bản không ngờ Vu Mãng lại dám nói ra những lời như vậy.

"Vu Mãng, ngươi nói lại lần nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ lớn tiếng quát.

"Ta, Vu Mãng, muốn một mình đấu Tam Thanh, khiêu chiến uy danh của Tam Thanh!" Vu Mãng ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng.

Chương 373

Khiêu chiến Tam Thanh?

Nghe lời Vu Mãng nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn nhau, Vu Mãng đích xác là một kẻ mãng phu, một mãng phu có thực lực phi thường cường đại, nhưng chỉ một mình hắn, thật sự quá cuồng vọng!

Vu Mãng muốn khiêu chiến Tam Thanh?

Tam Thanh liên thủ, hai người họ cũng phải thối lui ba bước, căn bản không thể đồng thời giao chiến với ba người này.

Dù sao Tam Thanh không chỉ đơn giản như bề ngoài, Tam Thanh liên thủ, có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ Nguyên Thần chân chính, thực lực của họ cường đại vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Vu Mãng làm vậy, thật sự quá lỗ mãng!

Lời nói của Vu Mãng, đối với Tam Thanh, đều là sỉ nhục, họ chưa từng gặp chuyện như vậy, Vu Mãng đã như thế, sao có thể dung nhẫn được?

"Thông Thiên, Nguyên Thủy, không đối phó được sao?" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Đại sư huynh, vừa rồi thực lực mà Vu Mãng phát huy ra, ở trên ta, ta không thể đối phó được một Vu Mãng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ nói.

"Nếu đã như vậy, xem ra lần này đích xác cần Tam Thanh liên thủ rồi!" Sát ý trong mắt Thái Thượng Lão Quân cuồn cuộn.

Trong tay Vu Mãng có Hỗn Độn Chung, nhất định phải ra tay đoạt lấy Hỗn Độn Chung, mới có thể giành được bảo tàng Đại Đạo, nếu

thành công, Thái Thượng Lão Quân sẽ có cơ hội trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, siêu việt Hồng Quân, ngang hàng với Bàn Cổ Đại Thần!

Vì một mục đích đó, dù phải xé toạc mặt mũi, Thái Thượng Lão Quân cũng nhất định phải làm!

"Đại sư huynh, chúng ta thật sự phải liên thủ đối phó Vu Mãng sao?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

"Tên này phi phàm, chúng ta đã đắc tội với hắn, nếu không thể giải quyết hắn, sau này khi thành Thánh, chúng ta cũng không phải đối thủ của hắn!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Được, nếu đã như vậy, ta hôm nay sẽ trừ khử hắn!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện lên vẻ hung ác, nói.

Đã hôm nay mất mặt, vậy thì trừ khử Vu Mãng!

Ở đó, có các Vu tộc nhân khác và đệ tử Tiệt Giáo, Xiển Giáo, hiện tại thấy Tam Thanh thật sự muốn giao chiến với Vu Mãng, đều kinh ngạc.

Tam Thanh giao chiến với Vu Mãng, e rằng sẽ trở thành đại sự vạn năm khó gặp!

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đồng thời ra tay.

Bàn Long Biên Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thái Ất Phất Trần đồng thời công kích Vu Mãng, uy lực của ba kiện bảo vật đều cực kỳ cường đại, nhưng Vu Mãng một mình đấu ba, vẫn dám phản kích.

Có Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai trên người, Vu Mãng thậm chí không cần phòng ngự, cũng sẽ không chịu bất kỳ công kích nào, chỉ thấy Vu Mãng một phủ chém tới.

Một phủ mang theo huyết sắc quang mang, mười sáu lần Bàn Cổ

chi lực, Vu Mãng một phủ chém về phía Thái Thượng Lão Quân.

Nhưng trên đầu Thái Thượng Lão Quân có Thiên Địa Linh Bảo Tháp bảo hộ, một phủ đó cũng không thể làm Thái Thượng Lão Quân bị thương.

Sau lưng Vu Mãng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã tới.

Bốn người rơi vào hỗn chiến.

"Tiếp Dẫn sư huynh, ta có nên ra tay không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

"Vì Vu Mãng đạo nhân không cần ta ra tay, ta tự nhiên không cần ra tay, nhưng nếu Vu Mãng đạo hữu gặp nguy hiểm, dù Vu Mãng đạo hữu không cho phép, ta cũng phải ra tay, ta và Địa Phủ, là minh hữu!" Trong mắt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lóe lên một tia quang mang, nói.

Chí ít, hiện tại là minh hữu!

Các đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo xung quanh đều đại kinh thất sắc, Vu Mãng một địch ba không hề rơi vào thế hạ phong.

Trong ba người, chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ không có hộ thân chí bảo, Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tru Tiên Kiếm Trận Đồ hộ thể.

Hiện tại Vu Mãng muốn đồng thời đối phó ba người, nhất định phải ra tay trước từ người yếu nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ chính là lựa chọn tốt nhất của Vu Mãng!

Vu Mãng chỉ vào Hỗn Độn Liên Thai, chỉ thấy bên trong Hỗn Độn Liên Thai lập tức phun ra một trận Hỗn Độn Chi Hỏa màu xám.

Chương 374

Hỗn Độn Liên Thai không chỉ là một kiện phòng ngự chí bảo, mà còn là một linh bảo công thủ nhất thể, Hỗn Độn Liên Thai sở hữu lực công kích cực kỳ cường đại, với lực công kích này, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng chưa chắc có thể chịu đựng được.

Hiện tại Hỗn Độn Chi Hỏa của Vu Mãng trong nháy mắt bùng lên, lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Mắt Thông Thiên Giáo Chủ trợn trừng, uy lực của loại Hỗn Độn Chi Hỏa này đích xác khủng bố, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không dám cứng đối cứng.

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức trốn vào Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bùng phát từng đạo kiếm khí công kích mạnh mẽ, lại bị Hỗn Độn Chi Hỏa trực tiếp đốt cháy, uy lực của Hỗn Độn Chi Hỏa đó vượt xa Tru Tiên Kiếm Khí.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy uy lực cực lớn, nhưng dù sao cũng chỉ là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai, lại là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, với uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo này, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể chống đỡ được!

Tru Tiên Kiếm Trận Đồ của Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện vết nứt, nếu không phải là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thì hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận Đồ đã bị hủy diệt rồi.

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ bị Hỗn Độn Hỏa Diễm đốt cháy, toàn bộ thân thể đều xuất hiện Hỏa Diễm màu xám.

"Đại sư huynh, nhị sư huynh, cứu ta!" Thông Thiên Giáo Chủ lớn

tiếng kêu.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy chấn kinh và sợ hãi, loại hỏa diễm này, dường như ngay cả Thánh Nhân chi khu cũng không thể chịu đựng được!

Hỏa diễm?

Thái Thượng Lão Quân nhíu mày, chỉ thấy Thái Cực Đồ của Thái Thượng Lão Quân đột nhiên cuốn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ nhanh chóng thoát ra từ trong Thái Cực Đồ.

Hỗn Độn Chi Hỏa trên người Thông Thiên Giáo Chủ bị dập tắt, nhưng trên bề mặt thân thể hắn, lại một trận đen kịt, có thể thấy được, thân thể hắn cũng không chịu thương thế quá nghiêm trọng, nhưng cũng vô cùng chật vật rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ cực kỳ phẫn nộ, lớn tiếng nói: "Đại sư huynh, ta không thể tiếp tục nương tay, một Vu Mãng như vậy quá đáng!" Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ tột cùng, làm sao có thể chịu đựng sỉ nhục như vậy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói: "Vu Mãng sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo, uy lực của kiện Hỗn Độn Linh Bảo này kinh người, ta có chút không thể ứng phó, đại sư huynh, đã đến lúc sử dụng trận pháp đó rồi!" "Được, nếu đã như vậy, vậy thì bố trí Tam Thanh Tru Thánh Trận!" Thái Thượng Lão Quân cuối cùng cũng nói.

Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân nói xong, ba vị Thánh Nhân đồng thời hóa thành ba đạo quang trụ, xuất hiện xung quanh Vu Mãng.

Ba người có thể bố trí trận pháp ở đó, uy lực của một trận pháp, dường như cũng không hề yếu.

Vu Mãng nhìn ba người trước mặt, thần sắc hơi biến đổi, một trận pháp, thật sự có thể Tru Sát Thánh Nhân sao?

“Sư huynh, xem trận pháp đó?” Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

“Huynh cũng không biết, dù sao trận pháp do Tam Thanh liên thủ bố trí, là lần đầu tiên, nhưng với thực lực của ba vị Thánh Nhân này, e rằng uy lực của trận pháp này kinh thiên động địa, thậm chí có thể sát hại Thánh Nhân!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân trả lời.

Tam Thanh ra tay, hiện tại uy lực một trận pháp tương đối lớn, hiện tại Tam Thanh vừa ra tay, liên hợp một trận pháp kết hợp lực lượng của Tam Thanh, chỉ thấy phía trên ba người hội tụ thành một đạo quang trụ, đạo quang trụ đó trong nháy mắt giáng xuống, đánh vào phía trên đầu Vu Mãng.

Trên đầu Vu Mãng xuất hiện quang mang của Hỗn Độn Liên Thai, Hỗn Độn Liên Thai đang bảo vệ Vu Mãng.

Giây tiếp theo, lại một đạo quang trụ giáng xuống, cũng giống như vừa rồi, cũng đánh vào người Vu Mãng, chỉ là một đạo quang mang đánh vào người Vu Mãng, nhưng không gây ảnh hưởng gì cho Vu Mãng.

Nhưng ngay sau đó, lại một đạo quang mang rơi xuống, một lần nữa đánh vào người Vu Mãng.

Lực công kích của lần này mạnh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Hỗn Độn Liên Thai, cũng chịu một chút ảnh hưởng rồi!

Quang mang của Hỗn Độn Liên Thai lập tức mờ đi rất nhiều.

Vu Mãng nhìn thấy quang mang của Hỗn Độn Liên Thai đang mờ đi, cũng có thể biết rằng, Hỗn Độn Liên Thai e rằng khó có thể chịu đựng được công kích liên thủ của Tam Thanh nữa!

Dù sao công kích liên thủ của Tam Thanh, ước chừng đạt đến uy lực một kích toàn lực của Thánh Nhân Thập Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân!

Lực phòng ngự và lực công kích của Hỗn Độn Liên Thai đều tương đối cường đại, tiếc là, cảnh giới của Vu Mãng không đủ, nên không thể phát huy ra lực phòng ngự chân chính của Hỗn Độn Liên Thai.

Nếu không như vậy, Hỗn Độn Liên Thai cũng sở hữu uy năng vốn có của nó, có thể chống đỡ phần lớn công kích.

Hiện tại, nó đang phát huy toàn lực lực phòng ngự, để bảo vệ Vu Mãng.

"Vu Mãng đạo hữu quả nhiên có đại khí vận, có thể giành được Tam Đại Liên Đài, dung hợp thành một!

Chương 375

Liên đài này, có thể là Hỗn Độn Linh Bảo!" Chỉ nghe Chuẩn Đề Đạo Nhân trả lời.

"Đích xác, Hỗn Độn Linh Liên có thể không giống Tiên Thiên Chí Bảo, vào thời Hồng Hoang Hỗn Độn chưa phân, linh bảo sinh ra từ trời đất, có thể hấp thụ Hỗn Độn Chi Khí để trưởng thành, mới có cơ hội trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, nếu có thể có được một kiện, khí vận đó không phải người bình thường có thể sánh bằng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng có chút hâm mộ nói.

"Chỉ là một trận chiến, e rằng không đơn giản như vậy!" Chỉ nghe Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, "Với lực lượng liên thủ của Tam Thanh, e rằng Vu Mãng đạo hữu lần này có phiền phức rồi!" "Tam Thanh Tru Thánh Trận, một trận pháp ta chưa từng nghe nói, nhưng có thể biết trận pháp đó tuyệt đối không yếu, Hỗn Độn Linh Bảo, có thể chống đỡ được bao nhiêu đạo công kích của trận pháp đó?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Khi Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nói xong như vậy, chỉ thấy quang mang của Hỗn Độn Liên Thai đã mờ dần sắp biến mất!

Quang mang của Hỗn Độn Liên Thai, không thể chịu đựng được công kích của Tam Thanh nữa rồi.

Từ khi Tam Thanh liên thủ đến nay, quang mang của Hỗn Độn Đài đã mờ đi, không chỉ là chuyện trong chốc lát.

Vu Mãng cảm thấy Hỗn Độn Liên Thai dường như đang rên rỉ, thần sắc không khỏi biến đổi, chỉ thấy Vu Mãng một phủ chém tới.

Vu Mãng một phủ đó là Khai Thiên Đệ Ngũ Thức, chém về phía Giáo Chủ.

Nhưng hiện tại Tam Thanh đồng nguyên, với lực lượng của Tam Thanh, đã chống đỡ được một thức đó.

Khai Thiên Đệ Ngũ Thức, vô công phản phệ!

Ngay sau đó, mọi người đều nghe thấy một âm thanh xuất hiện, âm thanh đó giống như âm thanh vũ khí bị gãy, một âm thanh đó, chính là âm thanh Hỗn Độn Liên Thai bị tổn thương!

Hỗn Độn Liên Thai thật sự không chịu nổi công kích của Tam Thanh Tru Thánh Trận rồi!

"Vu Mãng, ngươi cũng chỉ có thể đến đây mà thôi, chỉ cần ta công phá phòng ngự của Hỗn Độn Liên Thai, ngươi có thể chống đỡ được công kích của ta nữa sao?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy quang mang của Hỗn Độn Liên Thai sắp mờ đi biến mất, đều vô cùng vui mừng, có thể thấy được, Hỗn Độn Liên Thai sắp bị phá rồi, cơ hội Tru Sát Vu Mãng đã đến!

Vu Mãng hiển nhiên cũng cảm thấy có chút không ổn rồi, thực lực của Tam Thanh cực kỳ cường đại, mạnh hơn Vu Mãng tưởng tượng!

Không hổ là Tam Thanh, thực lực ba vị Thánh Nhân vốn phi thường cường đại, hiện tại liên hợp, giống như một cường giả cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân Thập Trọng đang không ngừng toàn lực ra tay đối với Vu Mãng!

Hỗn Độn Liên Thai, cũng không thể chống đỡ được loại công kích uy lực như vậy!

Cuối cùng, sau một đạo công kích tiếp theo của trận pháp, quang mang trên Hỗn Độn Liên Thai hoàn toàn biến mất, Hỗn Độn Liên Thai bị tổn thương, lập tức quay trở lại thể nội của Vu Mãng.

“Sẽ như vậy sao?

Hỗn Độn Liên Thai bị tổn thương rồi?” Cửu Phượng nhìn thấy cảnh tượng đó, kinh hô một tiếng.

“Ba vị Thánh Nhân liên thủ, Hỗn Độn Liên Thai cũng không thể chịu đựng được công kích của họ sao?” Sắc mặt Đế Giang cũng ngưng trọng.

“Làm sao đây?

Vu Mãng không có Hỗn Độn Liên Thai, vậy thì làm sao giao chiến với ba vị Thánh Nhân?” Cộng Công lo lắng nói.

Các Tổ Vu khác cũng vô cùng lo lắng cho Vu Mãng, nếu Vu Mãng không có Hỗn Độn Liên Thai, thật sự không thể chống đỡ được công kích của ba vị Thánh Nhân, với thực lực liên thủ của ba vị Thánh Nhân, e rằng Vu Mãng sẽ bị trực tiếp Tru Sát.

Đương nhiên, cũng là Vu Mãng có giao hảo tốt, Vu Mãng tính tình hào sảng, thực lực cường đại, tuy tính tình lỗ mãng, nhưng sự dũng mãnh của Vu Mãng, đã ảnh hưởng đến toàn bộ Vu tộc!

Một người như vậy nếu bị diệt vong, sẽ là tổn thất của toàn bộ Vu tộc!

Chỉ là hiện tại, không có ai có thể ngăn cản được chuyện này, mọi người đều có thể thấy Vu Mãng dường như không còn cứu vãn được nữa.

Nhìn Vu Mãng đã mất đầu, Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn: “Hắc hắc hắc hắc...

Vu Mãng, cuối cùng ngươi cũng chết rồi, khiêu khích Tam Thanh ta, căn bản không thể sống sót được!” “Dù ngươi có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một Chuẩn Thánh, dựa vào ngươi, căn bản không thể là đối thủ của ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói.

“Đợi đã, một trận chiến chưa kết thúc!” Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân đột nhiên nói.

“?” Mọi người nghe lời Thái Thượng Lão Quân nói, đồng thời nhìn về phía Vu Mãng, chỉ thấy thân thể Vu Mãng lúc đó lại lần nữa động đậy.

Chỉ thấy trên bề mặt thân thể Vu Mãng, xuất hiện một tầng kim quang, đầu của Vu Mãng vốn đã biến mất, hiện tại lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Dường như cái đầu vừa bị nghiền nát đó không phải của Vu Mãng vậy!

Chương 376

Vu Mãng có thể phục sinh sao?

Ngay cả đầu bị nghiền nát, cũng có thể khôi phục lại sao?

Đó là Thánh Nhân chi khu!

Vu Mãng chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân, lại sở hữu Thánh Nhân chi khu, thân thể bị nghiền nát, cũng có thể khôi phục sao?

Không thể nào!

Chưa từng có ai như vậy, số lượng Thánh Nhân chỉ có sáu vị, thêm Hậu Thổ, cũng chỉ có bảy vị!

Hiện tại bảy vị Thánh Nhân, mỗi Thánh Nhân đều có Thánh Nhân chi khu, nhưng chưa từng có ai chưa đạt đến Thánh Nhân mà đã sở hữu Thánh Nhân chi khu!

Hiện tại, Vu Mãng lại sở hữu lực lượng khôi phục như vậy!

Đương nhiên, không ai biết, đó không phải Thánh Nhân chi khu, mà là Vu Thần Hạ Phàm!

Lực lượng khôi phục cường đại của Vu Thần Hạ Phàm, khiến Vu Mãng gần như bất tử!

Bất kể chịu thương thế nào, đều có thể nhanh chóng khôi phục, đương nhiên, nếu đối phương công kích có thể làm tổn thương cả Nguyên Thần của Vu Mãng, thì Vu Mãng, cũng có thể sẽ vẫn lạc tại đó!

"Vu Mãng, ngươi có thể khôi phục, khiến ta bất ngờ, nhưng, đó không phải Thánh Nhân chi khu, ta muốn xem, rốt cuộc ngươi có thể khôi phục mấy lần!" Thái Thượng Lão Quân nhìn chằm chằm Vu

Mãng, lạnh lùng nói.

Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân đột nhiên thấy Vu Mãng ngẩng đầu, trên mặt Vu Mãng hiện lên một nụ cười điên cuồng.

Một nụ cười đó, khiến trong lòng Thái Thượng Lão Quân cảm thấy có chút không ổn, xung quanh thân thể Vu Mãng, những sợi xích đó từng sợi bắt đầu đứt gãy, trên bề mặt thân thể Vu Mãng, hiện lên từng đạo kim quang.

Chuyện gì vậy?

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Vu Mãng, chỉ nghe giọng nói của Vu Mãng vang vọng khắp nơi: "Giết ta, hoặc bị ta giết, nếu không, trận chiến này không ngừng nghỉ!" Vu Mãng nói xong, đôi mắt hắn biến thành màu vàng kim, cùng với thân thể hắn cũng biến thành màu vàng kim.

Tất cả những sợi xích xung quanh thân thể Vu Mãng đều đứt gãy, chỉ thấy Vu Mãng trực tiếp lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ đại kinh thất sắc, hai người kia cũng cảm thấy chấn kinh, lập tức lại ra tay, chỉ thấy trận pháp lại xuất hiện từng đạo kim quang, muốn một lần nữa trói buộc Vu Mãng.

Những kim quang đó giống như sợi tơ, cuốn lấy Vu Mãng, nhưng những kim quang này không thể ngăn cản Vu Mãng tiến lên dù chỉ một chút, thân thể Vu Mãng dễ dàng xé toạc những sợi trói buộc đó, Vu Mãng lại lần nữa lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Không có gì ngăn cản, Vu Mãng lập tức đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

"Cút ngay!" Thông Thiên Giáo Chủ lớn tiếng gầm lên.

Trên người Thông Thiên Giáo Chủ bùng phát từng trận kiếm minh chi âm, những kiếm minh chi âm này xuất hiện, trong nháy mắt đâm

về phía Vu Mãng trước mặt.

Thông Thiên Giáo Chủ biết Hỗn Độn Liên Thai trên người Vu Mãng bị tổn thương, hiện tại Vu Mãng tế ra Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Kiếm Khí cũng có thể làm tổn thương Vu Mãng, sau lưng Vu Mãng, có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Với công kích liên thủ của hai người, Hỗn Độn Chung, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được loại công kích này!

Thông Thiên Giáo Chủ vừa nói như vậy, lại phát hiện, Vu Mãng không hề có ý phòng ngự!

Trên thân thể Vu Mãng cắm đầy kiếm ảnh, phía sau Vu Mãng, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Bàn Long Biên Quải của Thái Thượng Lão Quân đánh tới Vu Mãng.

Thương thế trên người Vu Mãng nghiêm trọng như vậy, nếu là người khác, e rằng đã sớm bị giết chết rồi, Thánh Nhân sở hữu Thánh Nhân chi khu, cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Nhưng Vu Mãng dường như không cảm giác gì, đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Vu Mãng giơ phủ đầu lên, chém xuống về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đồ điên, một kẻ điên..." Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ chưa dứt, toàn bộ thân thể hắn đã bị chém thành hai nửa.

Oanh oanh oanh!

Thân thể Vu Mãng bị đánh ra từng lỗ máu, chỉ thấy thân thể Vu Mãng toàn thân đẫm máu tươi, tất cả những công kích đó đều đánh vào người Vu Mãng.

Vu Mãng bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng Vu Mãng lại kiên

cường đứng vững, lại lần nữa điên cuồng công kích về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 377

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ bị chém thành hai nửa, nhưng thân thể hắn vẫn có thể khôi phục, chỉ là hiện tại, trên phủ đầu của Vu Mãng lại ẩn chứa một uy lực cực kỳ khủng bố.

Dường như có thể hủy diệt thiên địa vậy, Vu Mãng phớt lờ tất cả các công kích, chỉ cần chém Thông Thiên Giáo Chủ, bất kể Thánh Nhân hay thứ gì khác!

Một chiêu, tên là Chư Thánh Hoàng Hôn!

Khả năng của một chiêu này là có thể bỏ qua tất cả các trói buộc, trận pháp, ảo thuật và các loại năng lực.

Tam Thanh Tru Thánh Trận, cũng không thể khốn trụ Vu Mãng, công kích của Vu Mãng, lại không ai có thể chống đỡ được!

Hiện tại trong mắt Vu Mãng chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ, nên tất cả các công kích đều dồn lên người Thông Thiên Giáo Chủ.

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ bị chém thành vô số đoạn, công kích khủng bố như vậy, có thể chém Thông Thiên Giáo Chủ thành vô số đoạn một lần nữa.

Cự phủ trong tay Vu Mãng chém xuống trước mặt, trong nháy mắt, thân thể Thông Thiên Giáo Chủ gần như hoàn toàn bị nghiền nát.

Khai Thiên, Đệ Lục Thức!

Sau khi Vu Mãng sử dụng khả năng Chư Thánh Hoàng Hôn, căn bản không có ai có thể ngăn cản được Vu Mãng ở đó.

Một thức này, lập tức lại chém nát thân thể Thông Thiên Giáo Chủ một lần nữa.

“Vu Mãng đạo hữu, quả nhiên không hổ là mãng phu, loại năng lực này, dường như có thể bỏ qua bất kỳ trận pháp nào!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

“Thấy Vu Mãng đạo hữu vẫn còn dư lực, chỉ là hiện tại Tam Thanh dường như cũng chưa dốc toàn lực!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Hai vị Thánh Nhân đứng ngoài quan sát tất cả, với thực lực của họ, tự nhiên có thể nhìn ra được, thực lực của Tam Thanh cực kỳ cường đại, Vu Mãng sở hữu lực lượng khôi phục mạnh mẽ, có khả năng bỏ qua trận pháp, với thực lực hiện tại của Vu Mãng, muốn giao chiến với Tam Thanh, cũng tương đối khó khăn.

Trừ phi, Vu Mãng có át chủ bài khác!

“Không được, thực lực của Vu Mãng này quá mạnh, chúng ta nếu giao chiến với hắn, nhất định phải toàn lực ra tay, Tam Thanh Tru Thánh Trận không thể giết được hắn!” Thái Thượng Lão Quân kinh hô một tiếng.

Với uy lực trận pháp như hiện tại, cũng không thể Tru Sát Vu Mãng!

Vu Mãng bất kể chịu công kích như thế nào, cũng có thể dễ dàng khôi phục như vậy, thật sự quá không thể tin được!

Thân thể Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại chịu công kích của Khai Thiên Đệ Lục Thức, không ngừng dao động giữa tan rã và hội tụ, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy xong cũng trong lòng đại vi chấn kinh, Khai Thiên Đệ Lục Thức của Vu Mãng, thật sự quá khủng bố!

Trong tay Thái Thượng Lão Quân xuất hiện một viên Kim Đan, hóa thành vô số phấn màu vàng kim rơi xuống người Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức lại khôi phục.

Thái Thượng Lão Quân quát: “Ngưng tụ Bàn Cổ Nguyên Thần!”

Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, chỉ thấy ba người hóa thành ba đạo quang mang, hội tụ lại một chỗ trên không trung.

Ba người trong nháy mắt biến thành một tôn thân ảnh khổng lồ hàng trăm vạn trượng, một thân ảnh đó, khủng bố hơn cả Bàn Cổ Chân Thân do mười hai vị Tổ Vu ngưng tụ ra, đó là Bàn Cổ Nguyên Thần do Tam Thanh ngưng tụ ra!

Bàn Cổ Nguyên Thần do Tam Thanh hóa thành, Tam Thanh hiện tại lại dung hợp, thì có thể biến thành Bàn Cổ Nguyên Thần chân chính.

Bàn Cổ Nguyên Thần xuất hiện, không giống Bàn Cổ Chân Thân, Bàn Cổ Nguyên Thần không sở hữu pháp tắc lực lượng, cũng không tu luyện sức mạnh đến cực hạn, nhưng lại có thể thi triển ra tất cả các pháp thuật mà Bàn Cổ Đại Thần sở hữu!

"Vu tộc, quỳ xuống!" Bàn Cổ Nguyên Thần vừa xuất hiện, tất cả Vu tộc ở đó đều không tự chủ được quỳ xuống đất!

Vu tộc là do Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, lệ khí của Bàn Cổ Đại Thần, chính vì như vậy, nên Vu tộc thuộc về chủng tộc chiến đấu.

Bất kể Vu tộc có thừa nhận hay không, máu huyết đang chảy trong họ, đều có liên quan đến Bàn Cổ Đại Thần, hôm nay nhìn thấy Bàn Cổ Nguyên Thần này, tự nhiên sẽ bị chế ngự.

Thậm chí Vu tộc ở đó nếu muốn chiến đấu, ngay cả năm thành lực chiến đấu cũng không thể phát huy ra.

"Vu Mãng to gan, lẽ nào ngươi dám đối địch với ta?

Ta là Bàn Cổ!" Bàn Cổ Nguyên Thần trước mặt gầm lên.

Vu Mãng chỉ cảm thấy thân thể mình chịu một áp lực khổng lồ, áp lực đó dường như muốn khốn trụ hắn tại chỗ, Bàn Cổ Nguyên Thần

trấn áp Vu Mãng.

Chỉ cần là Vu tộc, đều không thể chống đỡ, đều không thể động đậy.

“Vu Mãng, ngươi to gan làm thương Tam Thanh, tội này, ngươi đáng chết!” Bàn Cổ Nguyên Thần nói xong, chỉ thấy một đại thủ vung lên, đánh về phía Vu Mãng.

Chương 378

Cự chưởng vô biên đó từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã đập xuống người Vu Mãng.

Sức mạnh của một chưởng đó khủng bố như vậy, vừa rơi xuống người Vu Mãng, liền sở hữu uy thế khổng lồ, dường như muốn nghiền nát thân thể Vu Mãng thành phấn vụn vậy.

Mặt đất xung quanh Vu Mãng tan vỡ, nhìn cảnh tượng đó, mọi người đều cho rằng lần này Vu Mãng xong đời rồi!

Dù sao người Vu tộc, Tổ Vu, khi gặp Bàn Cổ Nguyên Thần, cũng không có chút năng lực phản kháng nào, Vu Mãng đối mặt với Bàn Cổ Nguyên Thần, làm sao có thể chống cự được?

Nếu như vậy, Vu Mãng lần này, e rằng sẽ bị Bàn Cổ Nguyên Thần giết chết!

Khi mọi người đang nói như vậy, chỉ thấy cự phủ trong tay Vu Mãng vung lên phía trên!

Một phủ, trong nháy mắt chém Bàn Cổ Nguyên Thần thủ chưởng thành hai nửa!

"?" Mọi người đều đại kinh thất sắc, hoàn toàn không hiểu Vu Mãng rốt cuộc đã làm gì!

Đặc biệt là Bàn Cổ Nguyên Thần do Tam Thanh hóa thành, cũng không hiểu, rõ ràng Bàn Cổ Nguyên Thần có lực áp bách khổng lồ đối với Vu tộc, tại sao lại vô hiệu với Vu Mãng!

Loại lực khống chế này, đối với các Vu tộc khác, đối với Vu Mãng, đều có hiệu quả, nhưng đáng tiếc là, hiện tại Vu Mãng đang ở trạng thái Chư Thánh Hoàng Hôn!

Với trạng thái hiện tại của Vu Mãng, bất kể năng lực gì, cũng không thể hạn chế được Vu Mãng.

Bàn Cổ Nguyên Thần cũng không được!

Vu Mãng trực tiếp nhảy lên, một phủ chém xuống Bàn Cổ Nguyên Thần đó, ngay cả Bàn Cổ đứng trước mặt Vu Mãng, Vu Mãng cũng sẽ chém, huống chi đối phương chỉ là Bàn Cổ Nguyên Thần do Tam Thanh hóa thành.

Ba mươi hai lần Bàn Cổ chi lực!

Trên người Vu Mãng có nhiều loại sức mạnh gia trì, đã sớm siêu việt Thánh Nhân Thiên Đạo ngũ trọng thông thường, với một phủ hiện tại của Vu Mãng, đủ để chém nát mảnh Hồng Hoang Đại Địa này thành phấn vụn.

Trước mặt Bàn Cổ Nguyên Thần xuất hiện một thủ ấn kinh thiên động địa, thủ ấn đó đánh về phía Vu Mãng, Bàn Cổ Nguyên Thần thi triển ra, không phải là chiêu số Khai Thiên, nhưng cũng là chiêu số cường đại của Bàn Cổ, với uy lực một chiêu đó, đối phó Thánh Nhân hoàn toàn có thể làm được!

Một phủ của Vu Mãng, sức mạnh cũng cực kỳ khủng bố, hai đạo công kích va chạm vào nhau, trong nháy mắt, chỉ thấy một mảnh Hồng Hoang Đại Địa lập tức nứt toạc, hiện tại Vu Mãng có thể đối kháng với Bàn Cổ Chân Thân và Bàn Cổ Nguyên Thần.

Trên Bàn Cổ Nguyên Thần, xuất hiện một vết nứt, Nguyên Thần do Tam Thanh hóa thành, cũng dường như không thể chịu đựng được uy lực như vậy, trên bề mặt thân thể Vu Mãng, cũng toàn thân đẫm máu tươi, trông dữ tợn đáng sợ!

Một đạo công kích, bất kể Bàn Cổ Nguyên Thần hay Vu Mãng, đều chịu trọng thương!

Trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều dâng lên một tia sợ hãi, một Vu Mãng chiến đấu thật sự quá khủng bố, đơn giản là một kẻ điên vậy!

Nếu không có nắm chắc phần thắng, hoặc không cần thiết, tốt nhất đừng đắc tội một Vu Mãng như vậy, người này quá đáng sợ!

Không chỉ hai người, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vậy, đều cảm thấy sợ hãi đối với một mãng phu như Vu Mãng!

Vu Mãng là một tồn tại như vậy, một kẻ điên, không tiếc lấy thương đổi thương, phớt lờ tất cả đau đớn!

Đặc biệt sau khi trên thân thể Vu Mãng xuất hiện kim quang đó, đơn giản giống như không chịu bất kỳ sự khống chế nào, chỉ cần bị Vu Mãng nhắm vào, thì chắc chắn sẽ bị Vu Mãng chém giết, cho đến chết mới thôi!

Giống như Vu Mãng đã nói trước đó, hoặc là giết Vu Mãng, hoặc là bị Vu Mãng giết!

Tam Thanh tự nhiên không thể bị Vu Mãng giết chết như vậy!

Tam Thanh vất vả lắm mới có cách để ngưng tụ thành Bàn Cổ Nguyên Thần, không phải để thua Vu Mãng!

Vu Mãng có lợi hại đến mấy, cũng không thể là đối thủ của họ!

Dù sao, đó là Bàn Cổ Nguyên Thần!

Trên Bàn Cổ Nguyên Thần xuất hiện một đạo quang mang cường liệt, chỉ thấy nó có thể ngưng tụ ra vô số thủ ấn, đánh về phía Vu Mãng.

Vu Mãng cầm Ám Huyết Phủ, chém ra phía trước, thủ ấn trước mặt uy lực cực lớn, mỗi lần Vu Mãng vung Ám Huyết Phủ, tuy có thể

chém nát những thủ ấn đó, nhưng Vu Mãng, cũng sẽ chịu thương thế tương đối nghiêm trọng.

Chỉ là như vậy, Vu Mãng không hề có chút lùi bước nào, dường như người bị thương không phải hắn vậy!

Thương thế trên người Vu Mãng tương đối nghiêm trọng, nhưng mỗi lần Vu Mãng nghiền nát một thủ ấn, liền tiến thêm một bước gần hơn đến Bàn Cổ Nguyên Thần!

Chương 379

Tam Thanh hiện tại cảm thấy có chút không ổn rồi, Vu Mãng này tuy nhìn bị thương rất nghiêm trọng, nhưng bất kể bị thương thế nào, đều có thể nhanh chóng khôi phục, Vu Mãng càng lúc càng gần Bàn Cổ Nguyên Thần!

Nếu Bàn Cổ Nguyên Thần chân chính và Bàn Cổ Chân Thân giao chiến, chỉ cần bị tiếp cận, thì Bàn Cổ Nguyên Thần chắc chắn sẽ bại!

Vu Mãng hiện tại nhục thân cường hãn như vậy, nếu cận chiến nhục bác với Vu Mãng, Bàn Cổ Nguyên Thần do Tam Thanh hóa thành tuy không phải là không thắng được, nhưng lại không có cơ hội lớn.

Chỉ là hiện tại Tam Thanh không muốn, cũng căn bản không có cách nào ngăn cản Vu Mãng tiếp tục tiến lên!

Không gian xung quanh Vu Mãng, vì các thủ ấn do Bàn Cổ Nguyên Thần đánh ra mà không ngừng tan vỡ.

Thân thể Vu Mãng cũng có một phần bị đánh nát, nhưng lại lập tức khôi phục, Vu Mãng đã đến trước mặt Bàn Cổ Nguyên Thần, Vu Mãng một phủ chém xuống Bàn Cổ Nguyên Thần đó.

Bàn Cổ Nguyên Thần lập tức ra tay chống đỡ, lại hàng chục thủ ấn đánh tới, nhưng những thủ ấn đó dưới một phủ của Vu Mãng, trong nháy mắt đã tan vỡ.

Thứ tan vỡ không chỉ là những thủ ấn đó, Bàn Cổ Nguyên Thần cũng bị một phủ của Vu Mãng đánh trúng!

Chỉ là trên đầu Bàn Cổ Nguyên Thần, lập tức xuất hiện một đám mây, đó chính là Chu Thiên Khánh Vân!

Tuy là Bàn Cổ Nguyên Thần, nhưng vẫn có thể sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo!

Chu Thiên Khánh Vân là lực phòng ngự cực kỳ cường đại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, công kích của Ám Huyết Phủ, trong chốc lát cũng không thể phá vỡ nó!

Nhưng Vu Mãng căn bản không hề có ý định dừng lại, chỉ thấy Vu Mãng Ám Huyết Phủ trong nháy mắt vung ra vạn phủ, mỗi phủ đều ẩn chứa pháp tắc lực lượng viên mãn.

Từng phủ chém xuống, Chu Thiên Khánh Vân cũng không chịu đựng nổi, tại chỗ liền nứt ra!

Bàn Cổ Nguyên Thần lại một chưởng đánh vào ngực Vu Mãng, một lực lượng khổng lồ, đánh lui Vu Mãng vài bước, lúc này, trên phủ của Vu Mãng lại một lần nữa xuất hiện một cỗ cự lực.

Một đạo sức mạnh khiến người ta không thể nói thành lời, nhưng uy lực của nó, lại tương đối khủng bố, chỉ thấy một phủ, khi chém ra phía trước, biến thành một hình thái chữ "Thập", một phủ đó, không phải là công kích bình thường, mà là Khai Thiên, Đệ Thất Thức!

Bàn Cổ Khai Thiên, tổng cộng thi triển chín thức, mỗi thức uy lực đều mạnh hơn thức trước rất nhiều!

Với uy lực của Bàn Cổ Đệ Lục Thức, đã có thể chém giết Thánh Nhân, trừ phi có Thánh Nhân khác ra tay, nếu không, chỉ cần Thánh Nhân nào trúng một thức của Vu Mãng, đều chắc chắn phải chết!

Đệ Thất Thức, Vu Mãng chưa từng thi triển, vì nhục thân vốn có của Vu Mãng, căn bản không thể chịu đựng được uy lực của thức đó!

Nhưng hiện tại, trên người Vu Mãng có nhiều loại sức mạnh gia trì, thân thể hắn trở nên cực kỳ cường đại, nếu không thì thân thể Vu Mãng đang không ngừng tan rã.

Khai Thiên Đệ Lục Thức, sẽ khiến nhục thân Vu Mãng chịu không ít áp lực.

Nhưng Vu Mãng hiện tại hoàn toàn có thể chịu đựng được Khai Thiên Đệ Lục Thức, chỉ là Khai Thiên Đệ Thất Thức, lại không giống Đệ Lục Thức!

Nó biểu hiện sức mạnh đến cực hạn thuần túy, một chiêu, không hề có bất kỳ ba động pháp lực nào, phát huy pháp tắc sức mạnh đến cực hạn, một phủ, có thể dễ dàng chém nát đại địa!

Một phủ mà Vu Mãng phát ra, lập tức chém về phía Bàn Cổ Nguyên Thần trước mặt, Bàn Cổ Nguyên Thần này lại kết ra một thủ ấn, một thủ ấn, tên là Khai Thiên Ấn, thủ ấn ngoài chiêu số Khai Thiên, cũng là chiêu số mạnh nhất mà Bàn Cổ Nguyên Thần có thể phát huy ra hiện tại!

Khai Thiên Thủ Ấn vừa xuất, trong nháy mắt đã đánh về phía Vu Mãng.

"Chạy, mau chạy!" Đế Giang lớn tiếng hô.

Chỉ thấy Đế Giang cuốn lấy mọi người, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Đế Giang sở hữu pháp tắc không gian, có thể dẫn người rời khỏi đó, nhưng số lượng không quá nhiều, may mắn là, hiện tại những người ở gần chiến trường cũng không nhiều, không có bao nhiêu người gan dạ dám ở lại đây quan chiến!

Những đội quân và đệ tử Tiệt Giáo, Xiển Giáo không kịp chạy trốn, sau khi chịu một đạo công kích đó, lập tức bị đánh chết tại chỗ, một đạo công kích tuy không nhắm vào họ, nhưng lại có thể lan đến!

Một đạo Khai Thiên Đệ Thất Thức, một chiêu số phi thường đơn giản, dường như mỗi người đều có thể thi triển ra, nhưng lại là chiêu

số phát huy pháp tắc lực lượng đến cực hạn!

Khai Thiên Ấn và Khai Thiên Đệ Thất Thức của Vu Mãng va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, trời đất sụp đổ, hai cỗ sức mạnh khổng lồ trong nháy mắt va chạm trên không trung, chỉ thấy Khai Thiên Ấn trong nháy mắt tan vỡ, Bàn Cổ Nguyên Thần đó lập tức xuất hiện một vết nứt hình chữ "Thập".

Cỗ sức mạnh khổng lồ đó, ngay cả Bàn Cổ Nguyên Thần cũng không có cách nào chống đỡ được.

Sau khi Bàn Cổ Nguyên Thần tan vỡ, có thể thấy được, một đạo công kích vẫn không ngừng lại, trực tiếp chém về phía toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Chương 380

Bàn Cổ Nguyên Thần tan vỡ, bên trong Bàn Cổ Nguyên Thần là Tam Thanh, vốn là những tồn tại tương đối cường đại, nhưng hiện tại, Bàn Cổ Nguyên Thần bị công kích của Vu Mãng trực tiếp hủy diệt.

Uy lực một chiêu này, quả thật quá mạnh!

Khai Thiên Đệ Thất Thức, ngay cả Bàn Cổ Nguyên Thần cũng có thể chém nát Thánh Kỹ!

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người đều cực kỳ chấn kinh, vốn cho rằng Vu Mãng chắc chắn sẽ bại, nhưng không ngờ, Vu Mãng lại sở hữu một chiêu như vậy!

Với Khai Thiên Đệ Thất Thức nghịch chuyển càn khôn, một lần hành động liền hủy diệt Bàn Cổ Nguyên Thần đó.

Bàn Cổ Nguyên Thần phân thành ba phần, rơi vào Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ ba người!

Tam Thanh vốn dung hợp làm một, trở thành Bàn Cổ Nguyên Thần đó, hiện tại lại bị một chiêu của Vu Mãng hủy diệt, lại biến trở lại thành ba người.

Nhưng hiện tại Tam Thanh đều thân thụ trọng thương, ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng không ngoại lệ!

Trên thân ba người, đều xuất hiện những vết thương nghiêm trọng, vết thương thậm chí có thể chạm tới xương cốt!

Uy lực một chiêu đó, khiến Thánh Nhân chi khu của Tam Thanh cũng không thể khôi phục!

Thánh Nhân chi khu có thể chữa lành tất cả thương thế, nhưng hiện tại vô dụng!

Thái Thượng Lão Quân thậm chí thử sử dụng Cửu Chuyển Kim Đan, cũng không thể khiến hắn khôi phục.

Uy lực của một chiêu vừa rồi, lại cường đại đến thế sao?

Lúc đó, không gian xung quanh không ngừng tan vỡ, tất cả các Đại Năng đều có thể phát hiện, một nơi trên Hồng Hoang Đại Địa bị triệt để đánh nát!

Một trận chiến đó, thậm chí kinh động đến Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung!

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung nhìn về phía Hồng Hoang Đại Địa, Nữ Oa có thể nhìn ra được, Hồng Hoang Đại Địa hiện tại đang tan nát, Khai Thiên Đệ Lục Thức của Vu Mãng, vốn đã phi thường khủng bố, dưới sự thi triển của Đệ Thất Thức, Vu Mãng chỉ cảm thấy toàn bộ sức mạnh trên người mình đều tan biến!

Pháp tắc lực lượng tạm thời biến mất rồi!

Nhưng dù vậy, Vu Mãng Vu Thần Hạ Phàm và Bàn Cổ Chân Thân, cùng trạng thái Chư Thánh Hoàng Hôn đang có, Vu Mãng sẽ không dừng tay như vậy!

Vu Mãng nhấc phủ đầu lên, đi về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều đại kinh thất sắc, một trận chiến này thật sự khiến người ta có chút bất ngờ, hai người nhìn nhau, lẽ nào hôm nay sẽ chứng kiến cảnh Thánh Nhân bị giết chết?

Lục Thánh Hồng Hoang đã vạn năm nay, vạn năm qua, chưa có một vị Thánh Nhân nào tử vong, lẽ nào hôm nay sẽ có ba vị Thánh Nhân chết đi?

Ba vị Thánh Nhân, mỗi vị đều cực kỳ cường đại, nhưng hiện tại, lại đối mặt với uy hiếp của Vu Mãng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân sẽ không ra tay giúp đỡ Tam Thanh, họ cũng muốn xem, Vu Mãng rốt cuộc có thể giết chết Tam Thanh hay không!

Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi, nhìn Vu Mãng nhấc phủ lên, một Vu Mãng như vậy không hề đùa giỡn, ra tay từ trước đến nay chưa từng nương tay, Thánh Nhân, Vu Mãng cũng sẽ chém giết đối phương!

Hôm nay Vu Mãng muốn giết Thông Thiên Giáo Chủ, ai có thể ngăn cản được?

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ tràn ngập vẻ kinh khủng, vội vàng kêu: "Đại sư huynh, nhị sư huynh, cứu ta, cứu ta!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa muốn bỏ trốn, vừa lớn tiếng kêu, nhưng bất kể Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Thái Thượng Lão Quân, hiện tại đều đã gần cạn kiệt đèn khô!

Làm sao có thể ra tay ngăn cản Vu Mãng, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn Vu Mãng đi về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ muốn lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ phát hiện, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ đã tan vỡ.

Ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng bị hủy diệt, Khai Thiên Đệ Thất Thức của Vu Mãng vừa rồi, uy lực khủng bố như vậy!

Các pháp bảo khác trên người Thông Thiên Giáo Chủ, cũng bị hủy diệt rồi, Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng, hiện tại không rút lui nữa, thì không kịp rồi!

Chỉ thấy thân thể Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành một đạo lưu

quang, trong nháy mắt đã trốn về phía xa, Thông Thiên Giáo Chủ biến mất nhanh chóng như vậy, nhất định đã sử dụng Huyền Diệu Đạo Pháp, với tốc độ của Thông Thiên Giáo Chủ, dưới Thánh Nhân, ước chừng không ai có thể đuổi kịp!

Nhưng lúc đó, Vu Mãng lại đột nhiên một phủ chém xuống phía trước, một phủ chém xuống, dường như chém vào không khí, nhưng mọi người lại phát hiện, một phủ vừa chém xuống, dưới phủ đầu đó, đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh!

Đó không phải Thông Thiên Giáo Chủ thì là ai?

Chương 381

Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng đã bỏ trốn rồi, tại sao lại đột nhiên quay lại?

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không hiểu tại sao lại như vậy, chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ không còn cơ hội hỏi nữa, vì phủ đầu trước mặt đã chém xuống cổ hắn.

Một phủ, lập tức chém đầu Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vu Mãng một phủ liền chém đầu Thông Thiên Giáo Chủ.

Đầu Thông Thiên Giáo Chủ lăn xuống đất, máu tươi từ cổ phun ra.

Thông Thiên Giáo Chủ, chết như vậy sao?

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều vô cùng chấn kinh, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Vu Mãng thật sự đã chém giết Thông Thiên Giáo Chủ sao?

Bằng cách nào?

Chỉ là vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Họ đều không hiểu, Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng đã bỏ trốn rồi, lại một lần nữa quay lại, rơi vào dưới phủ đầu của Vu Mãng!

Dường như Thông Thiên Giáo Chủ tự mình đưa tới cửa để Vu Mãng chém giết vậy!

Đơn giản là chuyện không thể tin được!

Nhưng chuyện này, lại thật sự xảy ra ở đó.

Trước mặt tất cả mọi người, Vu Mãng một phủ liền chém giết Thông Thiên Giáo Chủ!

Cảnh tượng này, trừ Vu Mãng ra, chỉ có Đế Giang mới hiểu, sắc mặt Đế Giang đại biến, nói: "Không thể nào, pháp tắc không gian viên mãn, ta, cũng không có cách nào tu luyện pháp tắc không gian đến mức viên mãn, Vu Mãng đã làm gì?" "Đế Giang Tổ Vu, cái gì?

Vu Mãng Tổ Vu sở hữu hai loại pháp tắc, đã tu luyện cả hai loại pháp tắc đến mức viên mãn sao?" Cửu Phượng nghe xong, đại kinh thất sắc hỏi.

"Đích xác, nếu là các Tổ Vu khác, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy, nhưng trên người Vu Mãng, chuyện này lại xảy ra!" Đế Giang nhìn Vu Mãng với ánh mắt như nhìn quái vật.

"Thiên phú của Vu Mãng, quả nhiên không tầm thường như Tổ Vu bình thường!" Huyền Minh cảm thán.

"Không sai, nếu là Tổ Vu bình thường, tu luyện một loại pháp tắc, muốn tu luyện pháp tắc đó đến mức viên mãn, cũng khó mà làm được, nhưng hiện tại Vu Mãng đồng thời tu luyện hai loại pháp tắc, đều viên mãn!

Không thể tin được, quá không thể tin được!" Chúc Dung nói.

"Không chỉ vậy, Vu Mãng đã chém Thông Thiên Giáo Chủ, chém giết Thánh Nhân, là một chuyện có một không hai trong cổ kim!" Cộng Công cũng nói, "Chém tốt lắm, ta sớm đã thấy Thông Thiên Giáo Chủ không thuận mắt rồi!" Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân đều đại vi chấn kinh, cùng nguồn gốc với Thông Thiên Giáo Chủ, mối quan hệ giữa họ, vượt xa sư huynh đệ thông thường, thậm chí giống như huynh đệ ruột vậy, Tam Thanh phân gia, nhưng mối quan hệ hiện tại vẫn tương đối tốt.

Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ chết ở đó, làm sao không khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân chấn kinh?

Thái Thượng Lão Quân nổi giận quát: "Vu Mãng, ngươi dám giết Thánh Nhân?

Dính vào nhân quả lớn như vậy, lẽ nào không sợ Vô Lượng Kiếp sao?" Lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói: "Không sai, Vu Mãng, chúng ta là Thiên Đạo Thánh Nhân, dám giết chúng ta sẽ dính vào nhân quả lớn, sau này nhất định phải ứng kiếp!" "Ứng kiếp?

Nếu hôm nay giết ta cần ứng kiếp, vạn kiếp bất phục, ta cũng phải chém giết các ngươi!" Trong mắt Vu Mãng tràn ngập vẻ điên cuồng, toàn thân vẫn còn kim quang lóe lên, tuy khắp nơi đều có vết máu, Vu Mãng bị thương không nhẹ, nhưng Vu Mãng vẫn không có ý định buông tha Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp theo đến lượt ngươi!" Vu Mãng nói xong, lập tức vung Ám Huyết Phủ, chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thấy hạ trường của Thông Thiên Giáo Chủ, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, hắn không muốn hạ trường của mình cũng giống như Thông Thiên Giáo Chủ!

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thân thụ trọng thương, chứng kiến cái chết của Thông Thiên Giáo Chủ vừa rồi, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể thoát khỏi một phủ của Vu Mãng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự vấn thực lực của mình không hề kém Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng dù vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có nắm chắc có thể thoát khỏi tay Vu Mãng.

Vu Mãng đã nắm giữ sức mạnh không gian, Nguyên Thủy Thiên

Tôn muốn bỏ trốn, làm sao có thể được?

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, bất kể thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không bị Vu Mãng giết chết như vậy, chết, cũng phải phản kích!

Trên Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện một chữ: "Phá!" Ngay sau đó, chữ thứ hai: "Lập!" Rồi chữ thứ ba: "Cấm!" Cuối cùng chữ cuối cùng cũng hiện lên: "Diệt!" Trên Bàn Cổ Phiên hiển thị bốn chữ áo nghĩa, đồng thời đánh vào Vu Mãng trước mặt, đó là công kích uy lực mạnh nhất của Bàn Cổ Phiên, Vu Mãng, cũng không thể chịu đựng được!

Chương 382

Bàn Cổ Phiên có thể trói buộc thân thể Vu Mãng, khiến Vu Mãng không thể động đậy!

Chỉ là những công kích đó đều đánh vào người Vu Mãng, Vu Mãng lại dường như không cảm giác gì, trên thân thể Vu Mãng xuất hiện từng lỗ máu.

Công kích của Bàn Cổ Phiên, đối với Vu Mãng hiện tại, có uy hiếp lực rất lớn, vết máu trên người Vu Mãng lại tăng thêm, nhưng không ảnh hưởng đến động tác của Vu Mãng.

Phủ đầu của Vu Mãng chém xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn, một phủ, ẩn chứa lực lượng pháp tắc không gian, không gian trước mặt tan vỡ, một phủ đó chém xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chu Thiên Khánh Vân trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn vỡ vụn, căn bản không thể bảo vệ nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có phòng ngự chí bảo, hiện tại làm sao có thể chịu đựng một kích?

Lúc đó, chỉ thấy một kiện pháp bảo đột nhiên bay tới, xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Một tòa bảo tháp dùng uy năng cuối cùng của nó để bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ thấy một cánh tay phải của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chém xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra một tiếng thảm thiết, thân thể không ngừng lùi lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại thậm chí cảm thấy pháp lực của mình đều đang tiêu tán, hiện tại muốn bỏ trốn, cũng không còn chút cơ hội nào.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, chết đi!” Vu Mãng lớn tiếng quát, chỉ thấy Vu Mãng lại giơ Ám Huyết Phủ lên, một phủ chém xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt.

Lần này, Thái Thượng Lão Quân cũng không có cách nào có thể bảo hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có sự bảo hộ, căn bản không có cơ hội nào có thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng.

Đầu và thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt đều bị chém thành hai nửa.

Lúc đó, chỉ thấy một bức Thái Cực Đồ xuất hiện, Thái Cực Đồ đó thu lấy thi thể của Thông Thiên Giáo Chủ vào trong.

Không chỉ vậy, Thái Cực Đồ còn muốn thu lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn!

“Thái Thượng Lão Quân, cút ngay!” Vu Mãng nổi giận quát, một phủ chém về phía Thái Thượng Lão Quân.

Thần sắc Thái Thượng Lão Quân biến đổi, Vu Mãng dám nói ra những lời như vậy với hắn, khiến trong lòng Thái Thượng Lão Quân vừa kinh vừa giận, nếu là người khác dám nói những lời như vậy, đã sớm ra tay chém giết đối phương rồi.

Chỉ là hiện tại Vu Mãng không hề sợ hãi!

Vu Mãng một phủ chém ra, hóa thành một đạo phủ quang chém về phía Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân giơ Bàn Long Biên Quải trên tay chắn trước mặt, nhưng Bàn Long Biên Quải vốn đã bị tổn thương không nhẹ, hiện tại lại chịu một kích của Vu Mãng, trong nháy mắt đã bị hủy diệt.

Nhưng trên đầu Thái Thượng Lão Quân, lại xuất hiện một lá cờ,

đó chính là Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của Thái Thượng Lão Quân!

Vu Mãng đã đến nước cuối cùng rồi, với thực lực mà Vu Mãng sở hữu hiện tại, Vu Mãng muốn phá vỡ phòng ngự của Ly Địa Diễm Quang Kỳ, gần như không thể, nhưng Thái Thượng Lão Quân cũng không hề khá hơn là bao!

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân muốn làm Vu Mãng bị thương nữa, cũng không thể được!

Tuy không thể giết chết Thái Thượng Lão Quân, nhưng hiện tại Vu Mãng lại có thể chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn một lần nữa dung hợp lại, nhưng Vu Mãng không hề cho hắn cơ hội đó!

Trên phủ đầu của Vu Mãng, đột nhiên bùng phát sát ý mênh mông, loại sát ý đó, thậm chí có thể xuyên phá bầu trời.

Chém lần nữa!

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa bị chém thành hai nửa, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện, thân thể mình bắt đầu tan rã, Thánh Nhân chi khu bị tổn thương rồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn chưa chết, nhưng Vu Mãng lại không hề dừng tay, lại lần nữa chém ra!

Ba chém!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không chết, phủ đầu của Vu Mãng sẽ không dừng lại, hôm nay không thể chém Thái Thượng Lão Quân, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhất định phải chết!

Phủ đầu của Vu Mãng lại lần nữa chém ra, bốn chém, năm chém...

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng đó, đều bị Vu

Mãng chấn động.

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng bị chém nát, tốc độ khôi phục càng lúc càng chậm, có thể thấy được, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng không phải là không có hiệu quả đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là Thánh Nhân chi khu còn đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn có thể tiếp tục khôi phục mà thôi.

Chương 383

Nhưng cứ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn phải chết!

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân ý niệm cấp tốc chuyển động, trong lòng hắn, cuối cùng cũng xuất hiện một cách độc ác, chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân Phong Hỏa Bồ Đoàn bay về phía Vu Mãng.

Uy lực của Phong Hỏa Bồ Đoàn cũng không tầm thường, tuy chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng có thể biết uy lực của nó không hề yếu, nếu bị cuốn vào, e rằng không chết, cũng phải lột một lớp da!

Chỉ là Phong Hỏa Bồ Đoàn muốn cuốn lấy người không phải ai khác mà chính là Vu Mãng, Vu Mãng đối mặt với sự tập kích của Phong Hỏa Bồ Đoàn, một phủ chém ra phía trước.

Phong Hỏa Bồ Đoàn trong nháy mắt bị Vu Mãng chém thành hai nửa.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo căn bản không thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng!

Nhưng vì Phong Hỏa Bồ Đoàn ra tay, đã cho Thái Thượng Lão Quân cơ hội, chỉ thấy Thái Cực Đồ của Thái Thượng Lão Quân trong nháy mắt hút Nguyên Thủy Thiên Tôn vào trong.

"Vu Mãng, trận chiến này ta thua, nhưng lần sau, ta sẽ không thua ngươi nữa!" Giọng nói của Thái Thượng Lão Quân truyền đến, mang theo Thái Cực Đồ bỏ chạy.

Thái Thượng Lão Quân, hiện tại cũng không dám ở lại giao chiến với Vu Mãng nữa!

Nhưng Thái Thượng Lão Quân có nắm chắc, sau trận chiến hôm

nay, sẽ không còn e ngại Vu Mãng nữa, thậm chí, có cơ hội có thể đột phá, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Một trận chiến tuy nguy hiểm, nhưng cũng là cơ hội của Thái Thượng Lão Quân!

Trong mắt Vu Mãng lộ ra sát cơ nồng nặc, trên tay Vu Mãng xuất hiện một cây trường cung, trên cung xuất hiện một mũi huyết tiễn.

Vu Mãng, không buông tha Thái Thượng Lão Quân!

Mắt Vu Mãng tràn ngập hàn quang, pháp tắc sức mạnh tạm thời biến mất, nhưng may mắn thay, còn có pháp tắc không gian, mà pháp tắc không gian của Vu Mãng cũng đã đạt tới cảnh giới viên mãn.

Thái Thượng Lão Quân hiện đang tháo chạy về Bát Cảnh Cung, muốn đối phó y lần nữa, Vu Mãng tất yếu phải bắn ra một mũi tên có thể xuyên qua không gian!

Sau khi bắn một mũi, Vu Mãng lại giương cung, bắn mũi thứ hai, rồi thứ ba...

Vu Mãng liên tục bắn ra chín mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn, tựa như chín ngôi sao liên tiếp nhau!

Cung pháp này khiến những người tại đó đều kinh hãi.

Chỉ là mọi người không hiểu, Vu Mãng rốt cuộc muốn làm gì?

Tuy chín mũi tên nhìn vô cùng huyền diệu, nhưng dường như chẳng có cách nào bắn trúng Thái Thượng Lão Quân cả!

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, mũi tên cuối cùng trong chín mũi tên đó chợt phát ra một tiếng nổ lớn.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mũi huyết tiễn đó, mũi huyết tiễn nổ tung, mũi huyết tiễn thứ chín, khi nó nổ tung, lập tức khiến tốc độ mũi tên phía trước đột nhiên tăng vọt!

Mũi tên thứ tám tức khắc đâm vào mũi tên thứ bảy.

Tương tự, mũi tên thứ tám cũng nổ tung!

Từ sau ra trước, mỗi mũi tên đều nổ tung ở đuôi mũi tên phía trước, khiến tốc độ của mũi tên phía trước tăng vọt!

Cuối cùng, chín mũi tên biến thành một mũi tên duy nhất!

Mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn đó, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của các mũi Bàn Cổ Huyết Tiễn, trong khoảnh khắc, xuyên qua không gian, biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân đã về đến cửa Bát Cảnh Cung, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Thái Thượng Lão Quân chỉ cảm thấy sau lưng xuất hiện một mũi tên, một mũi tên lao tới!

Tốc độ mũi tên này quá nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thái Thượng Lão Quân.

Mũi tên đó là gì?

Ai đã bắn nó?

Chương 384

Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Thái Thượng Lão Quân hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng mũi tên đã đến sau lưng y.

Nếu Thái Thượng Lão Quân ở trạng thái hoàn chỉnh, căn bản sẽ không sợ một mũi tên, nhưng giờ đây, y không thể né tránh!

Thái Thượng Lão Quân vì bảo hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, cộng thêm việc tháo chạy khỏi Vu Mãng, đã hao phí toàn bộ pháp lực, giờ đây, mũi tên đó đã đâm thẳng vào lưng Thái Thượng Lão Quân.

"A!" Một tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, tiếng thét đó thậm chí vọng lại đến vị trí của Vu Mãng và những người khác.

"Tiếng vừa rồi, hình như là tiếng của Thái Thượng Lão Quân, có chuyện gì vậy?

Tại sao tiếng lại vọng về?" Huyền Minh hỏi.

"Tiếng thét thảm thiết của Thái Thượng Lão Quân, hình như... vừa bị thương nặng!" Cửu Phượng nói.

"Mũi tên vừa rồi ẩn chứa sức mạnh của pháp tắc không gian, Vu Mãng e rằng đã bắn trúng Thái Thượng Lão Quân rồi, đáng tiếc là uy lực mũi tên không đủ, nếu không, chỉ một mũi tên đó cũng có thể giết chết Thái Thượng Lão Quân!" Đế Giang thở dài nói.

"Đáng tiếc, sư huynh, nếu Vu Mãng đã thành Thánh, mũi tên vừa rồi đã đủ để giết Thái Thượng Lão Quân rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân bất đắc dĩ nói.

“Vu Mãng chưa thành Thánh mà hôm nay đại chiến Tam Thanh, có thể đánh chết một vị, trọng thương Thái Thượng Lão Quân, đó là một kỳ tích, việc hôm nay, e rằng chỉ đến đây thôi!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói.

“Sư huynh, việc của ta vẫn chưa làm xong!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn về phía các đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo, nói.

“Không sai, hôm nay ta đến đây, tự nhiên không thể chạy không một chuyến, đi thôi!” Chỉ nghe Tiếp Dẫn Đẫn Đạo Nhân nói.

“Sư huynh, ta đi thôi!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Chỉ thấy hai người đồng loạt bay về phía trước, trên người cả hai đồng thời bùng phát kim quang, cả hai bắt đầu độ hóa đệ tử hai giáo ở đó.

“Sư tôn của các ngươi đã bị Vu Mãng giết chết, sau này sẽ không còn Xiển Giáo và Tiệt Giáo nữa, từ nay về sau hãy quy y Phật Giáo ta!” Trong lúc Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, chỉ thấy kim quang rải xuống người Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Ba người dù có giãy giụa, nhưng chẳng hề có tác dụng, dưới kim quang của Thánh Nhân, mọi sự giãy giụa đều vô ích.

Ba người lập tức trở thành người của Phật Môn.

Chỉ thấy kim quang trên người Chuẩn Đề Đạo Nhân chiếu về phía các đệ tử Tiệt Giáo.

“Những người của Tiệt Giáo này phẩm chất ngang ngược, không có tư cách trở thành người của giáo ta, vậy thì cứ để họ trở thành tọa kỵ của giáo ta đi!” Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nói xong, một đạo kim quang chiếu lên người Cầu Thủ Tiên.

Chỉ thấy Cầu Thủ Tiên lắc đầu hai cái, lăn lộn một hồi, biến thành

một con sư tử xanh lông mao, vô cùng hùng vĩ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thản nhiên nói: "Dẫn giao cho Văn Thù làm tọa kỵ đi!" Ngay sau đó, một đạo kim quang khác chiếu về phía trước, đó chính là Linh Nha Tiên, Linh Nha Tiên hiện nguyên hình, là một con bạch tượng đầu ngà, con bạch tượng này liền bị Phổ Hiền Đạo Nhân thu làm tọa kỵ.

Kim Quang Tiên vừa nhìn thấy, thà không trở thành người của Phật Môn, liền lập tức xoay người bỏ chạy.

Nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa tế xuất Đăng Ma Xử, liền đánh một cái vào Kim Quang Tiên.

Chỉ thấy Kim Quang Tiên hiện nguyên hình, vốn là một con Kim Mao Hống, Tiếp Dẫn Đạo Nhân liền dặn dò Kim Mao Hống giao cho Từ Hàng làm tọa kỵ.

Một số đệ tử khác của hai giáo cũng bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân độ hóa, các đệ tử của hai giáo hiện tại căn bản không có một chút cơ hội phản kháng.

Kim quang của hai vị Thánh Nhân, sao có thể chống đỡ nổi?

Lần này, Phật Giáo đã thu được không ít nhân tài, khiến hai vị Thánh Nhân vô cùng cao hứng, cảm thấy khí vận Phật Môn dường như sắp cường thịnh, những điều này, đều là nhờ Vu Mãng ban cho.

Đương nhiên, hai vị Thánh Nhân tuy bề ngoài tỏ vẻ cảm kích Vu Mãng, nhưng trong lòng nghĩ gì, thì chỉ có trời mới biết!

Lúc này, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đạo kim quang, một nữ tử tuyệt mỹ xuất hiện ở đó, dưới thân nữ tử có một con phượng hoàng, chính là Nữ Oa!

Nữ Oa xuất hiện ở đây khiến mọi người đều có chút bất ngờ.

“Nữ Oa đạo hữu, bần đạo xin ra mắt!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói.

Chương 385

"Nữ Oa, ngươi muốn đánh với ta sao?" Vu Mãng trừng mắt nhìn Nữ Oa, hỏi.

"Vu Mãng, trận chiến này đã đánh vỡ Hồng Hoang đại địa, tự nhiên có pháp tắc đối phó, hôm nay ta đến không chỉ để tái tạo đại lục này!" Nữ Oa nói xong, chỉ thấy trên tay nàng xuất hiện một bức họa quyển, đó chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Chỉ thấy sau khi pháp bảo đó xuất hiện, Hồng Hoang đại địa bị đánh vỡ lập tức bắt đầu khôi phục, chia thành Tứ Đại Châu.

Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Đó là công đức vô biên, công đức này giáng xuống người Nữ Oa, trong lòng Nữ Oa đại hỉ.

Nữ Oa được công đức lớn, thực lực liền có thể tiến thêm một bước, chỉ cần bế quan tu luyện một đoạn thời gian, thậm chí có thể trùng kích cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân thứ mười một!

"Nữ Oa nương nương, xin người cứu chúng con, cầu xin người!" Nhiều môn nhân Xiển Giáo và Tiệt Giáo lập tức kêu la.

Nữ Oa nghe những tiếng đó, chỉ lạnh lùng liếc nhìn những người đó một cái, rồi rời đi.

Đối với Nữ Oa, chỉ có việc chứng đạo đại đạo mới là mục tiêu duy nhất, tất cả những thứ khác đều có thể từ bỏ!

Chính vì lẽ đó, Nữ Oa căn bản sẽ không để ý đến sinh tử của bất kỳ ai, những đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo trước mặt này cũng vậy.

"Trận chiến này chưa kết thúc, tất cả mọi người theo ta lên, giết!"

Đế Giang lớn tiếng hô.

Đế Giang dẫn theo một nhóm lớn Vu nhân xông ra, sát kiếp chưa hoàn toàn kết thúc, trận chiến này, cần có người ứng kiếp!

Ở đó có không ít tiên nhân cường đại, chỉ cần giết chết, liền có thể khiến họ trở thành một thành viên của Phong Thần Bảng!

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ biến, nhưng hiện tại cũng sẽ không đối địch với Vu tộc, chỉ là cũng đang âm thầm thu nhận không ít nhân tài.

Vu Mãng không hề để ý đến những việc đó, nằm trên mặt đất, ngủ say sưa.

Trận chiến hôm nay, Vu Mãng tuy chiến thắng, nhưng toàn thân đầy thương tích!

Chín mũi tên vừa rồi, chính là chiêu cuối cùng Vu Mãng đã thi triển, sau khi bắn xong, Vu Mãng liền ngủ thiếp đi ở đó.

Một trận chiến này đã mang lại cho Vu Mãng một sự lĩnh ngộ lớn, Vu Mãng cảm thấy cơ duyên thành Thánh đã gần kề.

Chỉ là tất cả, đều phải đợi Vu Mãng tỉnh lại mới nói tiếp!

Một tháng sau, Vu Mãng cuối cùng cũng tỉnh lại, lúc đó quân Tây Kỳ đã tiến vào Triều Ca.

Trụ Vương tự thiêu mà chết, trước khi chết, đã để lại một câu nói.

"Không kính Nữ Oa còn có thể tha thứ, nhưng không kính Vu Mãng đại thần, thì gia quốc tất vong!" Tô Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân bị giam giữ, hiện đang ở pháp trường, Khương Tử Nha chuẩn bị hành hình.

Vu Mãng xuất hiện tại pháp trường, chỉ thấy Tô Đát Kỷ lập tức kêu lên: "Đừng giết ta, Khương Tử Nha, ta thật sự là do Nữ Oa

nương nương phái đến!

Nữ Oa nương nương đã ra lệnh ta tai họa Thành Thang, sao ngươi có thể giết ta?" "A, Khương Tử Nha, có Võ Vương, hãy tin ta!" Vương Quý Nhân cũng nói.

"Ta thật sự là người của Nữ Oa nương nương, Nữ Oa nương nương sẽ thu ta làm đệ tử!" Hồ Hỉ Mị cũng nói.

"Hừ, các ngươi nghĩ vậy thì ta sẽ tin sao?

Tô Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị, Vương Quý Nhân, họa quốc ương dân, tội ác tày trời, hôm nay ta Khương Tử Nha sẽ hành hình, xử tử các ngươi!" Khương Tử Nha lớn tiếng nói.

Lời Khương Tử Nha vừa dứt, ba nữ tử liền vô cùng lo lắng, lúc đó, một bóng người lại đột nhiên xuất hiện ở đó.

Thấy người đó, các Vu nhân xung quanh lập tức hành lễ: "Bái kiến Vu Mãng Tổ Vu!" Khương Tử Nha cũng hành lễ nói: "Bái kiến Sư tôn!" Vu Mãng phất tay, ý bảo miễn lễ, rồi mới nhìn về phía Tô Đát Kỷ, thản nhiên nói: "Sắc lệnh của Thánh Nhân Nữ Oa?" "Đúng vậy, Vu Mãng Tổ Vu!" Đát Kỷ lập tức nói, "Vu Mãng Tổ Vu, cầu xin người cứu ta, chỉ cần người có thể cứu ta, người muốn ta làm gì ta cũng nguyện ý!" Tô Đát Kỷ như túm được một cọng rơm cứu mạng, nhìn về phía Vu Mãng.

"Nữ Oa bảo ngươi tai họa Thành Thang sao?" Vu Mãng hỏi.

"Đúng vậy, Vu Mãng Tổ Vu!" Tô Đát Kỷ lập tức trả lời.

"Sư tôn, lời mà yêu nữ này nói, không thể tin được, chắc chắn là nói dối!" Khương Tử Nha nói, "Hãy chém đầu cô ta đi!" "Khương Tử Nha, ta không nói dối, đích xác là Thánh Nhân Nữ Oa nương nương đã ra lệnh ta làm như vậy!" Tô Đát Kỷ lập tức nói.

"Không, ta hỏi Nữ Oa là biết ngay!" Vu Mãng thản nhiên nói.

Chương 386

Hỏi Nữ Oa?

Những người ở đó đều sững sờ, không ai biết Vu Mãng đang nghĩ gì, muốn hỏi Nữ Oa, ai có thể làm được?

Lúc đó, Vu Mãng đột nhiên vung rìu chém về phía bầu trời.

Một rìu đó, trong khoảnh khắc xé toạc bầu trời, bay thẳng đến Thái Tố Thiên, Lật Quảng chi dã, Oa Hoàng Cung.

Ánh rìu đó trực tiếp chém bay một góc lầu các của Oa Hoàng Cung.

Phòng ngự xung quanh Oa Hoàng Cung hoàn toàn không phản ứng kịp, biết chuyện này Nữ Oa vừa kinh vừa nộ.

Một tên mãng phu dám làm vậy?

Khiêu khích sao?

Nhưng Oa Hoàng Cung của nàng, Vu Mãng dám dùng rìu chém?

Phân thân Nữ Oa lập tức giáng lâm Triều Ca, nhìn tình hình ở đó, Nữ Oa nhíu mày nói: "Vu Mãng, đây là ý gì?" "Nữ Oa, ta có việc hỏi ngươi!" Vu Mãng đáp.

Nữ Oa nghe lời Vu Mãng nói, trong lòng vừa kinh vừa nộ, tên Vu Mãng này dám?

Có việc muốn hỏi ta mà lại chém bay lầu các Oa Hoàng Cung của ta?

Nữ Oa tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng hiện tại cũng không dám gây sự quá cứng rắn với Vu Mãng!

Chuyện Tam Thanh, Nữ Oa sao lại không biết, thực lực của Vu

Mãng, dưới Thánh Nhân cũng sẽ là một uy hiếp lớn, Vu tộc cũng không phải là không có khả năng sinh Thánh Nhân!

Hôm nay Nữ Oa chỉ đành nuốt cục tức, nói: "Ngươi có chuyện gì muốn hỏi bản tọa?" "Nữ Oa nương nương, xin người cứu chúng con!" Vừa thấy Nữ Oa xuất hiện, Vương Quý Nhân lập tức vội vàng nói.

"Nương nương, người đã nói với chúng con, ra lệnh chúng con tai họa Thành Thang, để cơ nghiệp Thành Thang hủy hoại trong chốc lát!" Tô Đát Kỷ lập tức nói.

"A, nương nương, việc này không phải do con nói!

Người hãy giải thích cho y đi!" Hồ Hỉ Mị lập tức nói.

"Ngươi bảo Tô Đát Kỷ đến Triều Ca, không biết có chuyện này không?" Vu Mãng hỏi.

"Không có, bản tọa sao lại làm ra chuyện này?" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Nữ Oa nương nương, sao người có thể như vậy?" Vừa nghe lời Nữ Oa, Vương Quý Nhân lập tức kêu lên, "Rõ ràng là người muốn chúng con đến đây, con chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, con liền có thể trở thành đệ tử của người!" "Không sai, Nữ Oa nương nương, người đã bảo con đến đây, còn nói sẽ thu con, bây giờ người lại không nhận sao?" Hồ Hỉ Mị cũng nói.

"?" Nữ Oa vừa nghe, lạnh lùng nói: "Hai con yêu tộc nhỏ bé, dám nói lời bất kính với bản tọa?" Nữ Oa phất tay áo, chỉ thấy Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân cùng lúc bị kình lực của Nữ Oa đánh trúng, ngay tại chỗ liền hương tiêu ngọc vẫn.

"Muội muội!" Tô Đát Kỷ vừa nghe, cả kinh, nhìn về phía Nữ Oa, trên mặt nàng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Đến bây giờ, Đát Kỷ làm sao lại không hiểu, Nữ Oa căn bản sẽ không thừa nhận chuyện này!

Chuyện có thể ảnh hưởng đến danh tiếng của Nữ Oa, nàng không có tất yếu phải thừa nhận, cũng không có lý do thừa nhận, dù sao ba người bọn họ, trong mắt Nữ Oa, chẳng qua chỉ là ba con kiến hôi mà thôi!

Không ai sẽ để ý!

Đát Kỷ cười thê lương một tiếng, một nụ cười mang theo sự oan ức và bất lực vô tận.

"Ta biết rồi!" Vu Mãng đáp.

"Yêu nữ tai họa như vậy, thì đáng chết!" Nữ Oa nói xong, phất tay áo, chỉ thấy một luồng sức mạnh hủy diệt lao về phía Đát Kỷ.

Luồng sức mạnh đó cường đại đến mức có thể hủy diệt không gian, Nữ Oa dù chỉ là một phân thân, nhưng lực phá hoại cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Một đòn công kích như vậy, Đát Kỷ tuyệt đối không thể chịu đựng nổi!

Đát Kỷ nhắm mắt lại, trên gương mặt tuyệt mỹ, hai hàng nước mắt chảy dài.

Đát Kỷ biết, nàng sẽ có kết cục tương tự như hai tỷ muội kia, với tâm tư của Nữ Oa, nàng ta đã giết Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân, tiếp theo tự nhiên sẽ đến lượt Đát Kỷ.

Chương 387

Ba người Đát Kỷ, chẳng qua chỉ là công cụ Nữ Oa dùng để đối phó Trụ Vương, hiện tại Trụ Vương đã chết, Nữ Oa sao lại để ý đến sinh tử của nàng, thậm chí vì bảo toàn danh tiếng của mình, nàng ta sẽ ra tay giết chết ba người Đát Kỷ.

Nhưng Đát Kỷ không cảm thấy đau đớn, trong dự liệu của nàng, nàng đã chết, chỉ là Đát Kỷ mở mắt ra, lại phát hiện trước mặt xuất hiện một bóng người, người đó không phải Vu Mãng thì là ai?

Chuyện gì vừa xảy ra?

Đát Kỷ nhìn xung quanh, phát hiện ánh mắt những người xung quanh nhìn Vu Mãng đều tràn ngập vẻ kinh hãi, trong khoảnh khắc vừa rồi, Nữ Oa ra tay muốn diệt sát Đát Kỷ, nhưng Vu Mãng lại chắn trước mặt Đát Kỷ.

Y đã đỡ được đòn công kích của Nữ Oa vừa rồi!

"Vu Mãng, ngươi có ý gì?" Nữ Oa nhíu mày, hỏi, "Chẳng lẽ ngươi muốn bảo hộ một nữ tử họa quốc ương dân sao?" "Thì sao chứ?" Vu Mãng thản nhiên nói.

"Tại sao?" Nữ Oa hỏi.

"Vì Hậu Thổ bảo ta làm vậy!" Vu Mãng đáp.

Nữ Oa nghe xong, nhíu mày nói: "Hậu Thổ bảo ngươi làm vậy, ngươi nghe theo lời nàng sao?

Chẳng lẽ ngươi không sợ dính vào nhân quả này?" Nữ Oa tuy không biết Hậu Thổ có mục đích gì, nhưng cảm thấy nhân quả lần này, có thể sẽ liên lụy, nếu Nữ Oa hôm nay có thể giết chết Đát Kỷ, với công đức trên người, có thể tiêu trừ một ít nhân quả.

Nhưng Đát Kỷ không chết, về sau cũng có thể gây ảnh hưởng đến Nữ Oa, đặc biệt hiện tại kẻ tính toán Nữ Oa, lại là Hậu Thổ!

Trong số tất cả Thánh Nhân, chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ là nữ tính, tâm tư của Hậu Thổ luôn vô cùng cẩn trọng và kín kẽ, muốn Vu Mãng làm như vậy, tất phải có mưu đồ.

Trong số tất cả Thánh Nhân, Thái Thượng Lão Quân có thực lực mạnh nhất, nhưng người khiến Nữ Oa kiêng kỵ nhất, lại là Hậu Thổ!

Nữ Oa vốn muốn châm ngòi mối quan hệ giữa Vu Mãng và Hậu Thổ.

Nhưng lúc này, Vu Mãng lại đáp: "Ta tin tưởng Hậu Thổ!" Ta tin tưởng Hậu Thổ!

Lời Vu Mãng nói vô cùng đơn giản, nhưng Nữ Oa lại có thể nghe ra, trong lời nói của Vu Mãng, ẩn chứa sự tín nhiệm tuyệt đối.

Lời Hậu Thổ nói, Vu Mãng liền sẽ đi làm, bởi vì Vu Mãng tin Hậu Thổ sẽ không hại y, giống như Hậu Thổ cũng sẽ tuyệt đối tín nhiệm Vu Mãng vậy.

Mối quan hệ giữa hai người, Nữ Oa căn bản không thể ly gián!

"Vu Mãng, nhân quả lần này, về sau cũng sẽ có sự tính toán, ngươi không sợ sao?" Nữ Oa lại hỏi.

"Không sợ!" Vu Mãng đáp, "Hậu Thổ bảo ta cứu Đát Kỷ về, ta liền cứu!" "!" Nữ Oa nghe lời Vu Mãng nói, phát hiện căn bản không có cách nào nói thêm, bởi vì Vu Mãng chỉ sẽ đồng tình với lời Hậu Thổ, bất kể, Vu Mãng cũng sẽ không để ý, Vu Mãng chỉ làm một việc.

Đem Đát Kỷ về Địa Phủ, vì Hậu Thổ muốn Vu Mãng làm vậy!

Nữ Oa đành phải nói: "Được, đã như vậy, chuyện này bản tọa sẽ không quản nữa!" Nữ Oa muốn giết chết Đát Kỷ, nhưng biết rằng, có

Vu Mãng ở đó bảo hộ, Đát Kỷ không thể chết, chi bằng hiện tại liền rời khỏi đây!

Sau khi Nữ Oa rời đi, Đát Kỷ nhìn về phía bóng lưng Vu Mãng, không biết vì sao, Đát Kỷ nhìn Vu Mãng, trong lòng có một cảm giác an toàn, nói: "Vu Mãng Tổ Vu đã cứu Đát Kỷ, sau này Đát Kỷ sẽ làm nô tỳ báo đáp người!" "Theo ta về Địa Phủ đi!" Vu Mãng nói xong, liền dẫn Đát Kỷ rời khỏi đó.

Còn về chuyện vương triều ở đó, liền giao cho Khương Tử Nha xử lý.

Khương Tử Nha sau khi hưởng thụ vinh hoa phú quý ở đó rồi mới trở thành người Địa Phủ, từ bỏ thân phận phàm nhân để trở thành người Địa Phủ, Vu Mãng cũng không để ý, chuyện đó, giao cho Hậu Thổ và các tổ Vu khác xử lý là được.

Còn về Vu Mãng, y có việc cần làm!

Vu Mãng dẫn Đát Kỷ về Địa Phủ, Hậu Thổ cẩn thận đánh giá Vu Mãng, ôn nhu nói: "Vu Mãng, hoan nghênh trở về!" Hậu Thổ biết Vu Mãng đại chiến Tam Thanh, biết Vu Mãng trước đó bị thương rất nặng, nhưng có thể thấy Vu Mãng bình an trở về, nàng liền mãn nguyện.

"Ta về rồi, Hậu Thổ!" Vu Mãng nở một nụ cười rạng rỡ với Hậu Thổ.

"Đây là Đát Kỷ sao?

Ta sẽ an bài cho ngươi ở Địa Phủ, nếu ngươi nguyện ý, ta có thể thu ngươi làm đệ tử, nếu không nguyện ý, ta cũng có thể an bài cho ngươi ẩn danh mai danh, sẽ không bị Nữ Oa phát hiện!" Hậu Thổ nói với Đát Kỷ.

Đát Kỷ vừa nghe, lập tức quỳ trước mặt Hậu Thổ: "Bình Tâm

Nương Nương ở trên cao, đệ tử Đát Kỷ nguyện ý bái Nương Nương làm sư phụ!" "Được, được, sau này ngươi cứ ở đây, ta nếu có thời gian rảnh sẽ chỉ dạy cho ngươi!" Hậu Thổ mỉm cười với Đát Kỷ, nói.

"!" Đát Kỷ vội vàng nói.

Hậu Thổ dặn dò người an bài chỗ ở cho Đát Kỷ, nàng có thể cảm nhận được, Đát Kỷ dường như là xử nữ, con hồ ly tinh này có thiên phú đặc biệt, đối với đàn ông càng có sức hấp dẫn trí mạng.

Chương 388

Nếu vậy, thì có thể lợi dụng!

Tất cả, đều là để giúp đỡ Vu Mãng!

“Vu Mãng, ta thấy ngươi dường như sắp đột phá, có nắm chắc không?” Hậu Thổ hỏi.

“Còn thiếu một chút cơ duyên, ta cảm thấy ta có thể đột phá thành Thánh bất cứ lúc nào!” Vu Mãng đáp.

“Muốn thành Thánh, sao có thể dễ dàng, ngươi lại là lấy lực chứng đạo, so với chúng ta thành Thánh, còn khó hơn gấp trăm lần!” Hậu Thổ đáp.

“Hậu Thổ, ngươi thu Đát Kỷ làm đồ đệ, có dụng ý gì?” Vu Mãng hỏi.

“Trên người Đát Kỷ có một chút nhân quả, nhưng chỉ vậy thì không đủ để tính kế Nữ Oa, nhưng sau này có thể dùng được!

À, hình như ở Đại La Thiên có một số biến cố, nếu ta không lầm, Thiên Đạo, Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu đã đại chiến ở đó mấy chục năm rồi!” Hậu Thổ đáp.

“?” Vu Mãng vừa nghe, kinh ngạc hỏi.

“Vu Mãng, ở Đại La Thiên có cơ duyên hiếm thấy, nếu ngươi có thể có được, có lẽ có thể giúp ngươi thành Thánh!

Chỉ là quá nguy hiểm...” Hậu Thổ có chút do dự nhìn Vu Mãng.

“Không sao, nếu sợ nguy hiểm, ta sao có thể thành Thánh?” Vu Mãng đáp.

“Vậy ta sẽ giúp ngươi tu phục chí bảo trên người, rồi ngươi hãy

mang theo mà đi!" Hậu Thổ nói.

Tại Đại La Thiên, nơi không gian của Tử Tiêu Cung, lúc này Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân đã đại chiến mấy chục năm.

Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân, đều là Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhị trọng, cảnh giới của cả hai đều ở đỉnh phong Thánh Nhân!

Đạo Tổ Hồng Quân hiện tại hợp Đạo, sau lưng y chính là Thiên Đạo, nếu không phải như vậy, Đạo Tổ Hồng Quân đã sớm thất bại rồi!

Hồng Quân không ngờ, thực lực Ma Tổ La Hầu lại cường đại đến vậy, Tam Thi hợp nhất có thể bức cận cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân!

Hiện tại Ma Tổ La Hầu, thậm chí có thể uy hiếp được Hồng Quân, hai người ở đó kịch chiến mấy chục năm, không biết thân thể cả hai đã bị hủy diệt bao nhiêu lần.

Các bảo vật trên người cả hai cũng gần như đã bị hủy hoại hết, nhưng cả hai đều biết, đây là một trận chiến sinh tử.

Giữa hai người, chỉ có thể còn lại một!

Bất kể là Ma Tổ La Hầu hay Đạo Tổ Hồng Quân, đều không thể để đối phương sống sót!

"Hồng Quân, ngươi chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Nhìn xem, người chiến thắng cuối cùng của trận chiến này, chỉ có ta!" Ma Tổ La Hầu cuồng tiếu, nói, "Ta đã đợi ngày hôm nay, đã đợi mười vạn năm rồi, hôm nay ta nhất định phải chém giết ngươi, trở thành chủ nhân duy nhất của Hồng Hoang thế giới này!" "La Hầu, trận chiến hôm nay, chưa chắc đã biết ai sẽ thắng?" Đạo Tổ Hồng Quân thản nhiên nói.

Hồng Quân không để hỉ nộ hiện ra sắc mặt, bởi vì sau khi hợp Đạo, y đã không còn tình cảm, nhưng hôm nay La Hầu xuất hiện ở đây, Hồng Quân tự nhiên không thể chịu chết như vậy!

Hồng Quân nhìn La Hầu trước mặt, chỉ thấy Thiên Đạo Thánh Luân sau lưng y lại một lần nữa bùng phát quang mang.

Thí Thần Thương, Hỗn Độn Linh Bảo trên tay La Hầu cũng đang phát ra sát khí kinh thiên, y lạnh lùng nói: "Hồng Quân, Thiên Đạo Thánh Luân của ngươi có thể chịu được công kích của Thí Thần Thương của ta, cũng không tệ, chỉ là, cũng chỉ đến vậy thôi, trận chiến này chỉ dừng lại ở đây thôi!

Đợi ta hủy diệt Thiên Đạo Thánh Luân của ngươi xong, thì sẽ là ngày chết của ngươi!" La Hầu nói xong, trường thương trên tay đâm về phía trước một cái, trong khoảnh khắc, sát khí vô cùng cường đại tuôn ra.

Trường thương đó trong khoảnh khắc đã hủy diệt hàng triệu tinh thần, chiêu công kích này của Ma Tổ La Hầu, là một thương toàn lực, Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhất trọng ở đây, cũng sẽ bị Ma Tổ La Hầu chém giết!

Đạo Tổ Hồng Quân rõ ràng cảm nhận được uy lực chiêu này cường đại, y tất yếu phải toàn lực mới có thể chống đỡ nổi!

Trên Thiên Đạo Thánh Luân bùng phát ra từng trận kim quang, va chạm với Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu!

Trong một khoảnh khắc, chỉ thấy toàn bộ Đại La Thiên đều chịu một sự chấn động cực lớn.

Trên Thiên Đạo Thánh Luân, xuất hiện từng vết nứt.

Toàn bộ thân thể Đạo Tổ Hồng Quân đều bị nghiền nát, rồi lại một lần nữa tái tụ lại, nhưng có thể thấy, Đạo Tổ Hồng Quân không

còn như trước, công kích y phải chịu quá nghiêm trọng, thân thể tuy có thể khôi phục lại, nhưng thực lực cũng giảm sút đáng kể.

Chương 389

Thí Thần Thương không phải là vật đơn giản, trên Thí Thần Thương có Hỗn Độn nguyên lực, nếu dùng nó công kích, Thánh Nhân, cũng không thể tránh khỏi bị thương!

“Ngươi chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Hồng Quân!

Đã vậy, thì chết đi, lần này, ta xem ngươi làm sao sống lại!” Ma Tổ La Hầu nói xong, lại một lần nữa đâm thương về phía Hồng Quân.

Uy lực một thương này thậm chí còn mạnh hơn vừa rồi.

Một thương đâm thẳng vào đầu Hồng Quân, nếu đâm trúng, thậm chí có thể chém giết Hồng Quân.

Thiên Đạo Thánh Luân của Hồng Quân đã bị tổn hại, hiện tại căn bản không có cách nào chống đỡ nổi công kích của Ma Tổ La Hầu!

Hồng Quân không có động tác nào, không vui, không sợ, dường như một thương này không đâm về phía y, mà đâm về phía người khác vậy!

Lúc này, chỉ thấy từng trận kim quang giáng xuống, trước mặt Ma Tổ La Hầu, một đạo kim sắc quang hoa giáng xuống.

Một đạo kim sắc quang hoa xuất hiện, lập tức đã chặn được Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Thiên Đạo, cuối cùng cũng xuất hiện sao?” “La Hầu, ngươi muốn làm gì?” Một giọng nói trang nghiêm truyền ra.

“Ta muốn làm gì?

Mười vạn năm trước, ta bị Hồng Quân đánh bại, vì vậy đã ban cho thành Thánh, nhưng Thiên Đạo, cũng không rõ, ta có thể thành Thánh, Trảm Tam Thi thành Thánh sao?" La Hầu cười lớn, Thí Thần Thương trên tay chỉ thẳng lên bầu trời.

"Trảm Tam Thi thành Thánh, đích xác là thiên tài hiếm gặp trong Hồng Hoang, chỉ là năm đó ngươi bại dưới tay Hồng Quân, không trách được ta!" Tiếng Thiên Đạo lại truyền đến.

Trên mặt La Hầu lộ ra vẻ hung tợn, lớn tiếng gầm lên.

"Không trách được?

Pháp lực của Hồng Quân năm đó còn yếu hơn ta, pháp bảo trên người cũng không bằng ta, y chỉ vì có được máu của Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân chi huyết, mới có thể thắng ta nửa chiêu, nếu không thì căn bản không phải đối thủ của ta!

Thiên địa cần phải gặp kiếp nạn, vậy ta liền để tam tộc ứng kiếp, ta vốn không sai, nhưng, Thiên Đạo, ngươi đã tính kế ta, hứa hẹn với ta sẽ để ta trở thành Đạo Tổ!

Nhưng cuối cùng lại lựa chọn Hồng Quân, ngươi nghĩ ta sẽ cam tâm sao?

Hôm nay ta đến đây, không chỉ muốn thảo phạt Hồng Quân, mà còn muốn thảo phạt ngươi, Thiên Đạo!

Hủy diệt ngươi, ta liền có thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!" La Hầu điên cuồng cười lớn.

Nhìn cảnh này, Hồng Quân lắc đầu nói: "La Hầu, ngươi nghĩ có thể thắng được Thiên Đạo sao?

Sai rồi!" "Có thể hay không, lát nữa sẽ biết, ta La Hầu không cần Thiên Đạo thừa nhận, ta lấy thân hóa ma, lấy ma chứng đạo!

Hôm nay, ta liền đồ Đạo Tổ, đồ Thiên Đạo!" La Hầu gầm lên một tiếng, trên người tập trung ma khí khổng lồ, lao về phía trước.

"Hồng Quân, ta sẽ giúp ngươi!" Tiếng Thiên Đạo lại truyền đến.

Thương thế trên người Hồng Quân đang nhanh chóng khôi phục, vết nứt trên Thiên Đạo Thánh Luân xuất hiện ngày càng nhiều, chỉ thấy bên trong Thánh Luân, có một quang luân màu vàng nhỏ hơn.

Đó mới là chân thân của Thiên Đạo Thánh Luân, Hỗn Độn Linh Bảo, Thiên Đạo Thánh Luân!

"Thiên Đạo, cảnh giới của ngươi hẳn cũng chỉ thập nhị trọng, ngươi nghĩ có thể thắng được ta sao?" Ma Tổ La Hầu lạnh lùng nói.

Ma khí trên người Ma Tổ La Hầu ngút trời, cực kỳ khủng bố, có Thiên Đạo tương trợ, Hồng Quân cũng cảm thấy không ổn, có lẽ, hôm nay có Thiên Đạo ở đây, cũng chưa chắc đã thắng được La Hầu!

Đại La Thiên này vì Thiên Đạo, La Hầu, Hồng Quân ra tay, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Vết nứt không ngừng mở rộng, trên Đại La Thiên, dường như xuất hiện một không gian mới, trong không gian đó, có một bí tàng xuất hiện, một bí tàng mà dường như chưa từng có ai phát hiện.

Lúc này, cũng tại một phần Đại La Thiên, Thái Thượng Lão Quân đang phóng ra Thái Cực Đồ.

"Đại sư huynh, thả ta ra, ngươi muốn làm gì?" Tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra.

Chương 390

"Nguyên Thủy, ta đã thua, ta bại dưới tay Vu Mãng!" Thái Thượng Lão Quân mặt không biểu cảm nói.

"Không sai, đại sư huynh, ta đích xác đã thua, nhưng lần sau, ta nhất định sẽ không thua nữa!

Hiện tại hãy thả ta ra, ta có cơ hội đối phó y!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng nói.

"Không, Nguyên Thủy, sư huynh ta xin lỗi, đừng đối phó Vu Mãng, ta tất phải Tam Thanh hợp nhất, Tam Thanh chúng ta vốn đồng nguyên, hiện tại nếu tái dung hợp, liền có thể trở thành Bàn Cổ Nguyên Thần, đến lúc đó thực lực của ta sẽ tăng lên gấp trăm lần, rồi lại đối phó Vu Mãng, ta nhất định sẽ thành công!" Trong mắt Thái Thượng Lão Quân lộ ra vẻ âm hiểm.

Tam Thanh liên thủ mà bại dưới tay Vu Mãng, đối với Thái Thượng Lão Quân, là điều không thể chấp nhận được.

Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối không cam lòng thua Vu Mãng như vậy!

Y tất phải trở nên mạnh hơn!

Chấp niệm trong lòng Thái Thượng Lão Quân ngày càng mạnh mẽ, bên trong Thái Cực Đồ, có tất cả tài nguyên có thể khiến Thái Thượng Lão Quân trở nên mạnh mẽ hơn!

Thi thể Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hai người này vốn cùng nguồn gốc với Thái Thượng Lão Quân, chỉ cần có thể thôn phệ hai người này, thực lực Thái Thượng Lão Quân nhất định sẽ tăng lên không ít.

Thái Thượng Lão Quân muốn chính là như vậy, nên đã quyết định luyện hóa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ vào trong cơ thể y!

"Không, đại sư huynh, ngươi làm gì?

Đừng làm như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng kêu la.

"Nguyên Thủy, ta chỉ cần có thể hợp nhất lần nữa, nhất định có thể giết chết Vu Mãng, thay Thông Thiên báo thù, đây cũng là cách duy nhất rồi!" Thái Thượng Lão Quân nói, trong mắt tràn ngập nụ cười âm hiểm.

"Không, Lão Tử, dừng tay cho ta, ta sẽ không bị luyện hóa đâu, dừng tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bên trong Thái Cực Đồ điên cuồng gào thét.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không muốn bị Thái Thượng Lão Quân luyện hóa, vạn nhất bị Thái Thượng Lão Quân luyện hóa, vậy thì y sẽ không còn là y nữa, chỉ là một phân thân của Thái Thượng Lão Quân mà thôi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể cam tâm như vậy?

Chỉ là hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn vì bị Vu Mãng trọng thương, căn bản không có cách nào thoát ra khỏi Thái Cực Đồ.

Lúc đó, bên trong Thái Cực Đồ tái hiện phong hỏa thủy thổ, bên trong Thái Cực Đồ, dường như biến thành một thế giới mới vậy.

Một thế giới, đang cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn hủy diệt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã là nỏ mạnh hết đà, hiện tại thân thể bị Thái Cực Đồ công kích, lập tức không ngừng sụp đổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng phát ra tiếng thét thảm thiết đầy bất cam: "Không, không thể như vậy, Lão Tử, ngươi không thể giết ta!" "Nguyên Thủy, hãy trở thành một phần thân thể của ta đi, như vậy,

Tam Thanh chúng ta lại một lần nữa hợp nhất, ta sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân mạnh nhất, thậm chí, có khả năng sẽ trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!" Tiếng Thái Thượng Lão Quân truyền ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thế giới lần cuối, nhìn Thái Thượng Lão Quân xuất hiện trước mặt y, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị Thái Thượng Lão Quân thôn phệ.

Thái Thượng Lão Quân tiến vào bên trong Thái Cực Đồ, chỉ thấy thời gian bên trong Thái Cực Đồ trôi đi rất nhanh, thân thể Thái Thượng Lão Quân kim quang lấp lánh.

Rõ ràng, Thái Thượng Lão Quân hiện tại đang dung hợp Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ!

Thái Thượng Lão Quân có thể cảm nhận được, thực lực đang tăng lên, từ bát trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, y tấn cấp lên cửu trọng, rồi thập trọng, mãi cho đến cảnh giới thập nhị trọng Thiên Đạo Thánh Nhân!

"Thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi!" Trong lòng Thái Thượng Lão Quân gào thét.

Nhưng lúc đó Thái Thượng Lão Quân lại phát hiện, cảnh giới của y không thể tăng thêm nữa!

"Xem ra chỉ có thể đến đây thôi!" Thân thể Thái Thượng Lão Quân chấn động, chỉ thấy bên cạnh y xuất hiện hai người khác, chính là Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hai vị đạo hữu, xin ra mắt!" Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói.

"Thái Thanh Đạo Hữu, xin ra mắt!" Hai người đồng thanh nói.

Thái Thượng Lão Quân đã dung hợp Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, có thể nhất khí hóa Tam Thanh, hiện tại lấy y

làm chủ, hai người kia làm phụ tá, khiến thực lực phát huy đến cực hạn!

Thái Thượng Lão Quân búng tay một cái, bên trong Thái Cực Đồ, y đã dành ngàn năm để dung hợp, nhưng ở bên ngoài, chỉ mới một tháng mà thôi!

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân có thể dành thêm một chút thời gian, tu phục lại một số Linh Bảo đã bị tổn hại!

Chương 391

Thái Thượng Lão Quân lại dành thêm trăm năm thời gian, mới từ bên trong Thái Cực Đồ bước ra.

Nhưng khi Thái Thượng Lão Quân bước ra, y lại phát hiện Bát Cảnh Cung đã biến mất!

Không chỉ Bát Cảnh Cung, ngay cả một mảnh Đại La Thiên cũng đã bị nghiền nát.

"Sư tôn!" Lúc đó, một nữ tử thân hình yểu điệu, sắc mặt băng lãnh xuất hiện trước mặt Thái Thượng Lão Quân.

"Dao Trì?

Con đã xuất quan rồi sao?

Thời gian, con đã tu luyện Thái Thanh Vong Tình Quyết ba ngàn năm rồi!" Thái Thượng Lão Quân nhìn nữ tử trước mặt, hỏi.

Hiện tại Dao Trì không còn là vẻ ngoài của một cô bé nhỏ nữa, giờ đây Dao Trì đã biến thành một thiếu nữ đình đình ngọc lập, dung mạo tự nhiên vô cùng tú lệ, chỉ là ánh mắt lại cực kỳ lạnh nhạt.

"Sư tôn đã cho đệ tử tu luyện trong một cảnh của Bát Cảnh Sơn, khiến tốc độ thời gian trôi nhanh hơn mấy trăm lần, Dao Trì mới có thể tu luyện Thái Thanh Vong Tình Quyết thành công!" Dao Trì đáp.

"Được, được, Dao Trì, con không làm ta thất vọng, nhưng tại sao mảnh Đại La Thiên này lại bị nghiền nát?

Ngay cả Bát Cảnh Cung của ta cũng không thấy nữa?" Thái Thượng Lão Quân nhíu mày, hỏi.

"Sư tôn, Hồng Quân Lão Tổ và La Hầu Ma Tổ đã kịch chiến tại

Đại La Thiên, hiện tại toàn bộ Đại La Thiên đã bị đánh nát, trên Đại La Thiên, vốn có một trọng thiên, trọng thiên đó ẩn chứa khí tức Hỗn Độn khổng lồ, ở đó có một cánh cửa lớn xuất hiện, hiện tại ba vị Thánh Nhân đã đến đó rồi!" Dao Trì đáp.

"?Lão Sư và La Hầu đại chiến?

Khí tức Hỗn Độn?

Có một trọng thiên?" Thái Thượng Lão Quân nghe xong, cả kinh, phản ứng đầu tiên, hỏi: "Hiện tại Lão Sư và La Hầu đang ở đâu?" "Hiện tại không ai biết tung tích của Hồng Quân Lão Tổ và La Hầu Ma Tổ, nhưng Tử Tiêu Cung đã biến mất, Thiên Đạo cũng không hồi ứng lời kêu gọi của các Thánh Nhân, đệ tử đoán rằng, La Hầu Ma Tổ và Hồng Quân Lão Tổ có lẽ đã đồng quy vu tận rồi!" Dao Trì đáp.

"Đồng quy vu tận?

Nếu vậy thì không gì tốt hơn!" Thái Thượng Lão Quân nghe xong, mắt sáng lên.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy là sư phụ của Thái Thượng Lão Quân, nhưng y cũng là người luôn đè nặng trên đầu các Thánh, nếu Hồng Quân còn đó, thì các Thánh sẽ luôn cảm thấy áp lực.

Hiện tại nếu Hồng Quân Lão Tổ và La Hầu Ma Tổ đồng quy vu tận, đối với Thái Thượng Lão Quân hiện tại, đó là một tin tức tốt vô cùng lớn!

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân đã là Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhị trọng, trừ Hồng Quân và La Hầu ra, y không sợ bất kỳ ai!

"Được, đã vậy, ta liền đi tới trọng thiên đó xem rốt cuộc có gì!" Thái Thượng Lão Quân lại nói.

Vốn dĩ Tam Thập Tam Thiên là đỉnh cao nhất của Hồng Hoang thế giới này!

Trọng thiên này tên là Đại La Thiên!

Đại La Thiên, cũng là nơi Bát Cảnh Cung của Thái Thượng Lão Quân và Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Lão Tổ tọa lạc.

Trước đó, Thái Thượng Lão Quân cũng hoàn toàn không biết Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu đã chiến đấu ở đó, một trận chiến, liên quan đến Thiên Đạo.

Hiện tại bất kể Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ hay Ma Tổ La Hầu, đều đã biến mất ở đó.

Một trận chiến, không chỉ đánh nát một Đại La Thiên, mà còn dẫn động xuất hiện bí tàng bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, trên Đại La Thiên!

Bí tàng ẩn mật đến vậy, trước đó, căn bản không ai phát hiện, ngay cả Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu cũng không biết!

Bí tàng hiện tại xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ có một cánh cửa, trên cánh cửa có một vết lõm hình rìu, trên cánh cửa lớn, có một khí vị giống như từ thời hoang cổ.

Hiện tại trước cánh cửa lớn đó, xuất hiện ba vị Thánh Nhân, lần lượt là Nữ Oa, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ba vị Thánh Nhân này tuy đến sớm nhất, nhưng căn bản không có cách nào phát hiện bí mật của cánh cửa lớn đó.

Chỉ ba vị Thánh Nhân, muốn phá vỡ cánh cửa lớn đó, cũng căn bản không thể làm được.

Khi ba vị Thánh Nhân ra tay, công kích của họ đánh lên cánh cửa lớn, bị phản lại.

Nếu không phải ba vị Thánh Nhân này trên tay đều có chí bảo, hiện tại thậm chí đã bị phản đòn công kích trọng thương.

Chương 392

Ba vị Thánh Nhân hiện tại cũng không có cách nào đối phó với cánh cửa lớn đó.

"Rốt cuộc là bí tàng gì?

Ngay cả Thánh Nhân như chúng ta cũng không thể mở ra?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi, "Nữ Oa đạo hữu, ngươi có cách nào không?" Nữ Oa mặt không biểu cảm nói: "Ta có cách sao?

Chẳng phải Phật pháp vô biên sao?

Các ngươi ngược lại có thể thử xem có phá vỡ được cánh cửa lớn này không!" "Cánh cửa này ẩn chứa một luồng khí tức Hỗn Độn từ viễn cổ, e rằng chỉ có bí bảo thời Hỗn Độn mới xuất hiện!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đáp.

"Khí tức Hỗn Độn?

Chẳng lẽ..." Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nghe, kinh hô một tiếng.

"Không sai, chính là Bàn Cổ bí tàng!" Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Tiếng nói vừa dứt, những người có mặt đều cả kinh, căn bản không chú ý có người ở đó.

Trong số những người ở đó, Nữ Oa có cảnh giới cao nhất, Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhất trọng, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cố ý ẩn giấu thực lực, nhưng cả hai đều có khí vận Phật Môn vô cùng cường đại.

Dựa vào đó mà xem, thực lực của hai vị Thánh Nhân cũng không yếu!

Nhưng dù vậy, ba vị Thánh Nhân cũng không phát hiện có người khác.

Ba người nhìn lại, chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân xuất hiện sau lưng họ.

"Nguyên Đại Sư Huynh!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Đừng gọi ta là đại sư huynh nữa, hai ngươi đã sớm phản bội Đạo Giáo, trở thành một phần của Phật Giáo, không có tư cách gọi ta nữa!" Thái Thượng Lão Quân thản nhiên nói.

Thái Thượng Lão Quân xuất hiện, khiến ba vị Thánh Nhân đều cảm thấy, phát hiện Thái Thượng Lão Quân này dường như không giống trước đây.

Không chỉ thực lực của Thái Thượng Lão Quân trở nên thâm bất khả trắc, khí thế trên người Thái Thượng Lão Quân cũng hoàn toàn khác.

Thái Thượng Lão Quân này rốt cuộc đã làm sao?

"Thái Thượng Lão Quân, lời ngươi vừa nói là ý gì?

Bàn Cổ bí tàng?" Chỉ nghe Nữ Oa hỏi.

"Không sai, đây chính là Bàn Cổ bí tàng!" Thái Thượng Lão Quân đáp.

"Bàn Cổ rõ ràng đã vẫn lạc khi khai thiên tích địa, sao lại còn lưu lại bí tàng?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

"Bàn Cổ được sinh ra từ Thanh Liên sáng thế, đã tồn tại trong không gian Hỗn Độn bao lâu, ngươi sao có thể biết?

Y biết đại hạn sắp đến, nên lưu lại một bí tàng, có gì mà kỳ lạ?" Thái Thượng Lão Quân đáp.

Ba vị Thánh Nhân nghe xong, trong lòng không khỏi sững sờ.

Nếu lời Thái Thượng Lão Quân nói là thật, thì cũng chưa chắc là không thể!

Dù sao khi Bàn Cổ Đại Thần sinh ra, trời đất là một mảnh Hỗn Độn, không còn sinh linh nào khác, trong mảnh Hỗn Độn thiên địa đó, liệu có xuất hiện Hỗn Độn Linh Bảo nào khác không?

Nếu có, khẳng định cũng sẽ bị Bàn Cổ Đại Thần có được, chỉ là hiện tại số lượng Hỗn Độn Linh Bảo lưu truyền trên thế giới này lại vô cùng ít!

Chẳng lẽ thời Hỗn Độn, không có Linh Bảo nào khác xuất hiện?

Tự nhiên là không thể!

Nếu những Linh Bảo đó xuất hiện, vậy thì khẳng định sẽ bị Bàn Cổ Đại Thần có được, Bàn Cổ Đại Thần sẽ cất giữ chúng trong bí tàng, thật sự có khả năng!

"Vậy cái vết lõm hình rìu trên cánh cửa lớn đó là ý gì?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại hỏi.

"Đó chính là chìa khóa do Bàn Cổ Đại Thần để lại, ấn ký Bàn Cổ Phủ, chỉ cần có Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, liền có thể có được ấn ký Bàn Cổ Phủ, tự nhiên cũng có thể mở ra bí tàng này!" Thái Thượng Lão Quân thản nhiên nói.

Chương 393

"Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ?" Nghe lời Thái Thượng Lão Quân nói, trên mặt ba vị Thánh Nhân đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hiện tại Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, đều ở chỗ ta, nhưng Hỗn Độn Chung lại ở trên tay Vu Mãng Tổ Vu của Địa Phủ, nếu có thể đổi lấy, có lẽ có thể mở ra bí tàng này!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Được, đã như vậy, ta liền đi Địa Phủ!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

"Thái Thanh Đạo Hữu, ta tin ngươi sẽ không chỉ để một mình ta đi Địa Phủ chứ, chi bằng chúng ta cùng nhau đi Địa Phủ, thế nào?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Nên như vậy!" Thái Thượng Lão Quân đáp một câu, nhìn về phía Nữ Oa, hỏi: "Nữ Oa, ý ngươi thế nào?" "Ta cũng đi!" Nữ Oa đáp.

"Đi thôi!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Vu Mãng vốn đã quyết định rời khỏi đó, đi đến Đại La Thiên, nhưng lúc đó, Hậu Thổ đột nhiên cảm ứng được, búng tay một cái, nhíu mày, nói: "Sẽ như vậy sao?" "Hậu Thổ, có chuyện gì sao?" Vu Mãng hỏi.

"Có Thánh Nhân!

Không phải chỉ một!" Hậu Thổ đáp.

Có Thánh Nhân?

Không phải chỉ một?

Vu Mãng ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung mây lành phiêu lãng, kim quang không ngừng giáng xuống, trên bầu trời, có bốn đạo

thân ảnh xuất hiện.

"Phật Giáo Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đến bái kiến Địa Phủ!" "Oa Hoàng Cung Nữ Oa, đặc biệt đến!" "Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử!" Bốn đạo thân ảnh hiện ra chân thân, chính là bốn vị Thánh Nhân đó.

Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Nữ Oa!

Bốn vị Thánh Nhân sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Trong mắt người khác, Thông Thiên Giáo Chủ đã bị Vu Mãng giết chết, nên không thể xuất hiện ở đây nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù không chết, cũng bị Vu Mãng trọng thương, tương tự, cũng không có cơ hội.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nữ Oa, bốn vị Thánh Nhân này hiện tại là những Thánh Nhân có thực lực mạnh nhất, giờ đây đều cùng xuất hiện ở đây, vì sao?

Mười hai Tổ Vu lần đầu tiên xuất hiện ở đó, Hậu Thổ bước một bước về phía trước, thản nhiên nói: "Hậu Thổ không biết tứ Thánh đến, có thất lễ không đón tiếp!" "Hậu Thổ, mục đích của ta đến đây hôm nay, tin rằng ngươi đã biết!" Thái Thượng Lão Quân trước mặt thản nhiên nói.

"Hậu Thổ không biết!" Hậu Thổ bình tĩnh nói.

"Hậu Thổ, đã không biết, ta liền nói cho ngươi, ta hôm nay, muốn có Hỗn Độn Chung trên tay Vu Mãng!" Thái Thượng Lão Quân lại nói.

"Hỗn Độn Chung?

Đây là vật của Địa Phủ ta, hành động này là vì lẽ gì?" Hậu Thổ bình tĩnh nói.

Đối mặt với tứ Thánh, Hậu Thổ không hề có chút sợ hãi hay biến đổi thần sắc nào, dường như trước mặt nàng không phải bốn vị Thánh Nhân, mà chỉ là bốn người bình thường mà thôi.

Thánh Nhân trong mắt người khác, là tồn tại cao cao tại thượng, nhưng Hậu Thổ đồng là Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không có cảm giác đó!

Trước mặt có bốn vị Thánh Nhân, Hậu Thổ cũng không sợ!

"Hậu Thổ, ta hôm nay đến đây, là để có được Hỗn Độn Chung, còn về nguyên nhân, ta không tiện nói, ta muốn mượn bảo vật này từ Địa Phủ, không biết Hậu Thổ có tiện không?" Nữ Oa hỏi.

"Bảo vật không thuộc về ta, muốn mượn, phải hỏi chủ nhân của nó mới phải!" Hậu Thổ thản nhiên nói.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Vu Mãng, Vu Mãng một câu đã trực tiếp từ chối: "Không mượn!" Không mượn?

Hiện tại tứ Thánh đến Địa Phủ, chỉ vì Hỗn Độn Chung, nhưng Vu Mãng lại trực tiếp mở miệng từ chối?

Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống, nói: "Vu Mãng, nếu luận về nguồn gốc của Hỗn Độn Chung này, đó chính là chí bảo của Yêu tộc ta, hôm nay bản tọa chỉ muốn mượn bảo vật này, ngươi không nguyện ý mượn sao?" "Ta không nguyện ý, thì sao chứ?

Ngươi dám ra tay với ta không?" Vu Mãng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Nữ Oa, nói.

Trong mắt Vu Mãng lộ ra sát ý và chiến ý, chứng tỏ y đích xác không sợ Nữ Oa, thậm chí muốn ra tay với Nữ Oa!

Chương 394

Sắc mặt Nữ Oa càng thêm khó coi, tên Vu Mãng này, căn bản không thèm để nàng vào mắt, dám nói ra những lời như vậy.

Nữ Oa trừng mắt nhìn Vu Mãng, nói: "Vu Mãng, ngươi..." "Nữ Oa đạo hữu, Vu Mãng đạo hữu vốn không phải người tính tình ôn hòa, lần này thấy Vu Mãng đạo hữu không nguyện ý mượn Hỗn Độn Chung, có lẽ vì y không biết chúng ta muốn dùng Hỗn Độn Chung làm gì!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này mỉm cười nói.

"Các ngươi muốn Hỗn Độn Chung làm gì?" Đế Giang hỏi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân liếc nhìn ba người còn lại, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa không hề biến sắc, liền nói: "Là thế này, ta ở trên Đại La Thiên, phát hiện một trọng thiên, đó là cảnh giới ngoài Tam Thập Tam Thiên, lối vào của cảnh giới này là một cánh cửa lớn, cánh cửa đó muốn mở ra, tất phải có Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, hiện tại ta chỉ có hai kiện!

Chính vì lẽ đó, ta mới muốn mượn Hỗn Độn Chung trên tay Vu Mãng đạo hữu, Hỗn Độn Chung này, chúng ta dùng để khai mở lối vào đó, cho nên bốn chúng ta mới đến đây!" Chuẩn Đề Đạo Nhân không hề giấu giếm, giải thích.

Dù sao Chuẩn Đề cũng không lo Địa Phủ sẽ cùng đi đến Bàn Cổ bí tàng đó, với thực lực hiện tại của Địa Phủ, có thể tham gia hành động lần này, ước chừng cũng chỉ có Hậu Thổ và Vu Mãng.

Nếu Hậu Thổ không thể rời khỏi Địa Phủ, vậy thì chỉ có Vu Mãng mới có thể đi đến Bàn Cổ bí tàng, nhưng như vậy, Vu Mãng sao có thể so bì được với họ?

Trước Bàn Cổ bí tàng, chỉ có Thánh Nhân mới có khả năng có

được tất cả bên trong, Vu Mãng đã không thành Thánh, nói cho Vu Mãng tất cả, cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa nào, Vu Mãng căn bản không thể cùng họ tiến vào Bàn Cổ bí tàng đó tranh đoạt bảo vật bên trong!

"Bốn vị Thánh Nhân chúng ta, hà tất phải khách khí với Địa Phủ?

Vu Mãng, hôm nay nếu ngươi không giao ra Hỗn Độn Chung này, ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng rời khỏi đây sao?" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Nữ Oa, đây là Địa Phủ, không phải Oa Hoàng Cung của ngươi, đến Địa Phủ ta, ta tiếp đãi khách khí, nếu không thì, ngươi chính là ôn thần không mời mà đến!" Hậu Thổ lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"?" Nữ Oa vừa nghe, liền nổi giận, trừng mắt nhìn Hậu Thổ hỏi.

"Sao?

Chẳng lẽ ta sai sao?" Hậu Thổ nói.

"Hậu Thổ, ta và ngươi quen biết đã lâu như vậy, chưa từng giao thủ, hôm nay ta liền muốn thử tài, ngươi thấy thế nào?" Nữ Oa nhìn chằm chằm Hậu Thổ, nói.

"Được, ta cũng chính muốn kiến thức thực lực của Nữ Oa!" Hậu Thổ đáp.

Mọi người đều cả kinh, Hậu Thổ dám ứng chiến sao?

Nữ Oa và Hậu Thổ đều là những mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng khí chất của cả hai lại không giống nhau.

Nữ Oa thuộc về loại nữ tử như nữ vương, một lòng truy cầu đại đạo, trong mắt nàng, vạn vật đều có thể lợi dụng!

Hậu Thổ thì lại là một nữ nhân ôn nhu, dường như một hiền thê lương mẫu vậy, nhưng dù vậy, Hậu Thổ cũng sẽ có nghịch lân, Nữ Oa hôm nay, đã chạm vào nghịch lân của Hậu Thổ rồi.

Hậu Thổ ít khi ra tay trước mặt người khác, nên trong mắt các Thánh Nhân, thực lực của Hậu Thổ cũng khá thấp, không ai có thể thực sự thấy được thực lực nàng thi triển khi ra tay.

Hiện tại Hậu Thổ dám giao thủ với Nữ Oa, tự nhiên khiến người ta cảm thấy chấn kinh.

Nhưng không ai xem trọng Hậu Thổ, thực lực Hậu Thổ dù mạnh đến đâu, cũng không thể so bì với Nữ Oa.

Mọi người không hề quấy rầy hai vị Thánh Nhân nương nương ra tay, lập tức đứng sang một bên.

Hai vị Thánh Nhân này tuy chỉ là nữ tử, nhưng đều là Thánh Nhân, thực lực của hai vị Thánh Nhân vô cùng cường đại!

Hiện tại nếu hai người ra tay, khẳng định có thể dễ dàng hủy diệt mảnh không gian này.

Chính vì lẽ đó, Hậu Thổ đã dùng pháp tắc đại địa khai phá ra một không gian mới.

"Hậu Thổ, hôm nay ta liền để ngươi kiến thức thực lực của ta như thế nào!" Nữ Oa nói xong, chỉ thấy tố thủ khẽ vung, trong khoảnh khắc, chỉ thấy trước mặt xuất hiện từng trận kim quang, lao về phía Hậu Thổ.

Nữ Oa tùy tiện một kích, liền có uy lực hủy thiên diệt địa!

Thực lực nguyên bản của Nữ Oa đã vô cùng cường đại, sau đó vì Vạn Tiên Đại Trận, trận chiến giữa Vu Mãng và Tam Thanh, có thể khiến Hồng Hoang đại địa đều bị đánh nát.

Nữ Oa đã dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tu phục Hồng Hoang đại địa, khiến Hồng Hoang đại địa biến thành Tứ Đại Châu, khiến Nữ Oa thu được không ít công đức, những công đức này, khiến thực lực của Nữ Oa đại tăng.

Cảnh giới Nữ Oa, đạt Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhất trọng!

Nữ Oa ở cảnh giới như vậy, thực lực lại mạnh hơn trước không ít.

Chương 395

Nữ Oa lần này ra tay, không chỉ là thăm dò mà thôi!

Nhưng chiêu Nữ Oa vừa ra, lại chẳng hề có tác dụng nào!

Chỉ thấy Hậu Thổ vung tay lên, tất cả công kích trước mặt đều bị đỡ xuống.

"...ngươi cũng đột phá rồi sao?" Nữ Oa nhìn Hậu Thổ, kinh ngạc hỏi.

Cảnh giới Hậu Thổ hiện tại là Thiên Đạo Thánh Nhân thập trọng!

Với thực lực hiện tại của Hậu Thổ, đối đầu trực diện với Nữ Oa, nàng cũng không sợ.

Nữ Oa cũng phát hiện một điểm, Hậu Thổ tuy là Thánh Nhân của Vu tộc, nhưng pháp lực của Hậu Thổ không hề kém nàng chút nào!

Tuy giữa hai người có một chênh lệch cảnh giới, nhưng Hậu Thổ có thể sở hữu pháp lực như vậy, cũng nằm ngoài dự liệu của Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa đã quyết định ra tay, thì không thể như vậy được nữa!

Chỉ thấy Nữ Oa vung tay, một đạo hồng ảnh từ trên tay Nữ Oa bay ra.

Đó chính là Hồng Tú Cầu của Nữ Oa, Hồng Tú Cầu có lực phá hoại vô cùng cường đại, Thánh Nhân, chỉ cần chịu một đòn công kích, e rằng cũng sẽ bị thương rất nặng.

Nếu là người khác, muốn chống đỡ công kích của Hồng Tú Cầu, căn bản là không thể, nhưng Hậu Thổ thì khác.

Chỉ thấy trên đầu Hậu Thổ lơ lửng một đóa liên đài, trên liên đài

có Tam Thập Lục cánh hoa, trên liên đài có ba loại nhan sắc.

Chính là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai!

Liên đài vừa xuất hiện, lập tức xuất hiện một đạo quang mang, bắn Hồng Tú Cầu ra ngoài.

Lúc đó, chỉ thấy trên tay Hậu Thổ xuất hiện một cái hồ lô, cái hồ lô đó màu đen, bên trong hồ lô phun ra một đạo quang mang màu đen.

Hắc Sát Hồ Lô, bên trong cái hồ lô này, vốn có thể phun ra phong bạo màu đen, Hắc Sát Hồ Lô cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, với uy lực của pháp bảo này, Nữ Oa, cũng không thể dùng nhục thân ứng phó.

Nữ Oa vừa kinh vừa nộ, chỉ thấy trên đầu nàng lơ lửng một bức họa quyển, đó chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bức họa quyển vừa xuất hiện, xung quanh thân thể Nữ Oa lập tức bùng phát ra lực phòng ngự cường đại.

Đỡ phong bạo Hắc Sát ở bên ngoài.

Nhưng lúc đó, Hậu Thổ lại một lần nữa tế xuất một bảo vật, bảo vật này là một cái kim đấu.

Thấy cái đấu này, lông mày Thái Thượng Lão Quân khẽ nhướng.

Đó là Hỗn Nguyên Kim Đấu, với uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đấu, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chưa chắc không thể thu vào trong đó.

Hỗn Nguyên Kim Đấu vừa xuất hiện, sắc mặt Nữ Oa đại biến, nhìn thấy kim quang mãnh liệt xuất hiện trên Hỗn Nguyên Kim Đấu, cuốn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nữ Oa, cũng không thể ngờ được, chí bảo trên người Hậu Thổ lại nhiều đến vậy.

Những chí bảo này, hẳn là Vu Mãng có được, rồi tặng cho Hậu

Thổ, chỉ là hiện tại Nữ Oa đã ra tay với Hậu Thổ, Hậu Thổ tự nhiên phải thể hiện uy phong của mình.

Với các pháp bảo trên người Hậu Thổ, nàng đã sớm đứng ở thế bất bại, chí bảo trên người Nữ Oa, cũng không thể so sánh với Hậu Thổ!

Hiện tại Nữ Oa có cảm giác như cưỡi hổ khó xuống, kim quang trên Hỗn Nguyên Kim Đấu không ngừng chiếu rọi lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hiện tại dưới sự vây hãm của Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng bắt đầu trở nên ảm đạm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên tay Nữ Oa có thể sẽ bị Hỗn Nguyên Kim Đấu hấp thu vào trong.

Nữ Oa vừa kinh vừa nộ, chỉ thấy trên tay nàng xuất hiện một ngọn đèn, trên ngọn đèn đó ẩn chứa dao động năng lượng khổng lồ.

Chính là Hỗn Độn Linh Bảo Bảo Liên Đăng!

Bảo Liên Đăng vừa xuất hiện, lập tức mang đến cho mọi người một luồng khí tức cực kỳ khủng bố.

Chương 396

Chỉ một luồng khí thế, liền chấn nát toàn bộ không gian xung quanh!

Không gian ở đó do Hậu Thổ bố trí, nhưng mảnh không gian này hiện tại căn bản không thể chống đỡ nổi uy năng của Bảo Liên Đăng.

"Nữ Oa, ngươi muốn sử dụng loại bảo vật này để phân thắng bại với ta sao?" Ánh mắt Hậu Thổ ngưng lại, nói.

Bảo vật cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo nếu va chạm ở đây, có thể sẽ hủy diệt toàn bộ Địa Phủ, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang!

Hiện tại không chỉ Nữ Oa trên tay có Hỗn Độn Linh Bảo, mà trên tay Hậu Thổ cũng có!

Trên liên đài phía trên đầu Hậu Thổ xuất hiện từng trận hỏa diễm màu xám, liên đài đó dường như biến thành một đóa hỏa liên.

Uy lực của hai kiện chí bảo đều cường đại như vậy, nếu va chạm ở đây, tất định sẽ dẫn đến tai nạn.

"Được rồi, hai vị đạo hữu, xin dừng tay đi!" Lúc đó, chỉ nghe một giọng nói truyền đến.

Mọi người nhìn lại, người nói chuyện chính là Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân nếu lần này không ra tay ngăn cản, hiện tại hai vị Thánh Nhân lại chiến đấu, có thể sẽ thiên băng địa liệt!

Tranh đấu giữa phụ nữ, cũng không kém đàn ông!

Hiện tại Nữ Oa và Hậu Thổ, đều là Thánh Nhân, nhưng cũng là nữ tử!

“Không sai, Nữ Oa đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu, xin đừng ra tay nữa, nếu không thì, Địa Phủ, Hồng Hoang lại sẽ bị đánh nát mất!” Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức phụ họa nói.

“Hậu Thổ, ngươi muốn thế nào?” Nữ Oa hỏi.

Hậu Thổ liếc nhìn Vu Mãng một cái, nói: “Nếu ngươi dám ra tay với Vu Mãng, ta liều cả tính mạng, cũng sẽ không để ngươi yên!” Nữ Oa nhíu mày, Hậu Thổ dám uy hiếp nàng sao?

Nữ Oa chưa kịp nói gì nữa, liền nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: “Chi bằng thế này, bần đạo có một đề nghị, không biết chư vị có chấp nhận không?” “Sư huynh, ngươi có đề nghị gì?” Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng hỏi.

“Vì Hỗn Độn Chung đang ở trên tay Vu Mãng đạo hữu, mà chúng ta cũng tất yếu phải biết bí mật bên trong Hỗn Độn Chung, vậy thì, chi bằng ta mời Vu Mãng đạo hữu cùng đi đến Bàn Cổ bí tàng đó!

Không biết chư vị thấy thế nào?” Trên mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ ra nụ cười mỉm.

“Ta đồng ý đề nghị của sư huynh!” Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nghe, lập tức đồng ý.

“Ta không có ý kiến!” Thái Thượng Lão Quân cũng nói.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Nữ Oa, Nữ Oa đành phải nói: “Vậy thì cứ thế đi!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn về phía Vu Mãng, hỏi: “Vu Mãng đạo hữu, ý ngươi thế nào?” Hậu Thổ mở miệng nói: “Chuyện này ta cần phải thương lượng thêm.” Hậu Thổ kéo Vu Mãng sang một bên, rồi lại tạo ra một không gian khác, cách ly khả năng người khác nghe trộm.

Làm xong mọi việc, Hậu Thổ mới nói với Vu Mãng: “Vu Mãng, đây đích xác là cơ duyên của ngươi, nếu đi, cơ duyên thành Thánh liền

ở trước mặt, chỉ là tứ Thánh e rằng không có ý tốt, nếu thật sự tiến vào Bàn Cổ bí tàng đó, e rằng sẽ gặp nguy hiểm!" "Không sao, nếu sợ nguy hiểm, ta sao có thể thành Thánh?" Vu Mãng lắc đầu, nói, "Đã Hậu Thổ nói đây cũng là cơ duyên của ta, ta tin tưởng, lần này ta nhất định có thể thành Thánh!" Lần trước đại chiến Tam Thanh, tuy Vu Mãng vẫn chưa thể thành Thánh, nhưng cũng thu được không ít lợi ích.

Lần này, Vu Mãng chắc chắn sẽ có cơ hội thành Thánh, chỉ là nguy hiểm lần này dường như lớn hơn lần trước rất nhiều, Vu Mãng phải đối mặt với bốn vị Thánh nhân!

"Vậy ngươi cẩn thận một chút, nếu thật sự gặp nguy hiểm, hãy dùng ấn ký ta đã đưa!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

"Ta biết rồi!" Vu Mãng gật đầu đáp.

Vu Mãng bước về phía bốn Thánh, hờ hững nói: "Ta đi đây!" "Nếu Vu Mãng đạo hữu nguyện ý, ta tự nhiên hoan nghênh, nhưng Vu Mãng đạo hữu phải hiểu rõ, lần này chúng ta đến Bàn Cổ bí tàng sẽ vô cùng nguy hiểm!" Chuẩn Đề đạo nhân lại nói.

"Có nguy hiểm không phải càng tốt sao?

Ai cũng có thể vẫn lạc trong đó!" Vu Mãng liếc nhìn Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân là người của Phật giáo, tạm thời Địa Phủ và Phật giáo không phải mối quan hệ đối địch.

Nhưng Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân lại khác!

Vu Mãng không cho rằng hai người đó sẽ hòa bình tương xử với mình!

Bất kể Nữ Oa hay Thái Thượng Lão Quân, chỉ cần có cơ hội, đều sẽ ra tay đối phó Vu Mãng, đương nhiên, Vu Mãng cũng vậy!

“Vu Mãng nói không sai, quả thực ai cũng có thể vẫn lạc trong đó, nếu kẻ nào không tự lượng sức mà vẫn lạc trong ấy, thì không thể trách ai được!” Thái Thượng Lão Quân cười lạnh một tiếng.

Chương 397

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn nhau, trên mặt cả hai hiện lên nụ cười đầy thâm ý.

Bốn Thánh hóa thành bốn đạo quang mang biến mất tại đây, tiến về nơi Bàn Cổ bí tàng.

Ba ngày sau, bốn Thánh vừa đến Bàn Cổ bí tàng, nhưng khi đó, bốn Thánh lại phát hiện, có một người đến nhanh hơn cả bọn, bốn người nhìn lại, người đó chính là Vu Mãng!

"Bốn vị, đến có vẻ hơi muộn rồi!" Vu Mãng nói với bốn người.

"Vu Mãng, sao ngươi lại đến đây nhanh hơn ta?" Nữ Oa biến sắc mặt, hỏi.

"Pháp tắc không gian, Vu Mãng đồng thời nắm giữ Pháp tắc Lực và Pháp tắc Không Gian!" Thái Thượng Lão Quân thần tình đạm nhiên nói.

Khi Vu Mãng chém giết Thông Thiên giáo chủ, hắn đã lợi dụng pháp tắc không gian, sống chết kéo Thông Thiên giáo chủ về.

Bởi vậy Thái Thượng Lão Quân biết Vu Mãng đồng thời sở hữu hai loại pháp tắc!

Pháp tắc không gian có thể khiến Vu Mãng dễ dàng đến nơi này, thậm chí đến sớm hơn các Thánh nhân.

"Vu Mãng đạo hữu, đã đến đây, chắc hẳn ngươi cũng đã thấy ấn ký Bàn Cổ Phủ rồi chứ?

Chung Hỗn Độn của ngươi đâu?" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Vu Mãng tế ra một cái chuông nhỏ, khi đó, trên người Thái

Thượng Lão Quân cũng xuất hiện hai đạo quang mang.

Đó chính là Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Ba kiện chí bảo đồng thời xuất hiện ở đây, chỉ thấy quang mang của ba kiện chí bảo giao thoa trên không trung, ngay sau đó, từ bên trong ba kiện chí bảo đều bay ra một luồng sáng.

Đó chính là ấn ký mà ba kiện chí bảo phát ra!

Ấn ký của ba kiện chí bảo hợp làm một, dung hợp lại, biến thành một bóng búa khổng lồ!

Chính là ấn ký Bàn Cổ Phủ!

Vừa thấy ấn ký Bàn Cổ Phủ xuất hiện, bốn vị Thánh nhân tại trường đều cảm thấy sợ hãi, Bàn Cổ Phủ, một bảo vật cấp thấp sao?

Lại có uy thế khủng bố đến vậy?

Uy thế Bàn Cổ Phủ vừa xuất hiện, lập tức khiến các Thánh nhân tại trường cũng cảm thấy áp lực!

Thực sự có chút ngoài ý muốn, điều khiến mọi người càng bất ngờ hơn là, Vu Mãng lúc đó đột nhiên ra tay.

"Vu Mãng, ngươi dám?" Thái Thượng Lão Quân kinh hô một tiếng.

Các Thánh nhân nhìn lại, Vu Mãng lúc đó đang xông về phía ấn ký Bàn Cổ Phủ!

Vu Mãng muốn làm gì?

Vừa rồi trong nháy mắt, Ám Huyết Phủ trên người Vu Mãng đột nhiên rung động.

Ám Huyết Phủ đã dung hợp bóng Bàn Cổ Phủ, có duyên nguyên với Bàn Cổ Phủ, hiện tại ấn ký Bàn Cổ Phủ xuất hiện, khiến Ám

Huyết Phủ vô cùng kích động, Ám Huyết Phủ khát vọng trở nên mạnh mẽ hơn!

Chính vì thế, Ám Huyết Phủ muốn có ấn ký Bàn Cổ Phủ!

Vu Mãng tự nhiên không suy nghĩ nhiều, nếu ấn ký Bàn Cổ Phủ được ban cho Ám Huyết Phủ, biết đâu Ám Huyết Phủ có thể tiến thêm một bước, trở thành Hỗn Độn Linh Bảo!

Vu Mãng vừa xông ra, chiếc phủ đầu liền chém về phía ấn ký Bàn Cổ Phủ!

Chỉ thấy tốc độ của Vu Mãng cực nhanh, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của những người khác.

Các Thánh nhân tại trường cũng có chút bất ngờ, Thái Thượng Lão Quân phản ứng nhanh nhất, chỉ thấy một đạo Thái Thanh Thần Lôi trên tay ông ta oanh thẳng vào người Vu Mãng.

Vu Mãng cứng rắn chịu đựng một đòn tấn công, nhưng ấn ký Bàn Cổ Phủ cũng đã bị Vu Mãng đoạt lấy trong nháy mắt.

Ám Huyết Phủ trong nháy mắt khí thế đại trướng.

Chương 398

“Vu Mãng, ngươi đang làm gì?” Nữ Oa trừng mắt nhìn Vu Mãng, giận dữ nói.

“Vu Mãng đạo hữu, không phải hơi quá đáng rồi sao?

Ấn ký Bàn Cổ Phủ này là điều kiện để mở Bàn Cổ bí tàng, ngươi lại nuốt chửng nó sao?” Chuẩn Đề đạo nhân cũng nhíu mày nói.

Chuẩn Đề đạo nhân đã mong mỏi rất lâu mới có thể khiến Bàn Cổ bí tàng mở ra, hiện tại ông ta không muốn để Bàn Cổ bí tàng biến mất trước mắt mình.

Nếu Vu Mãng không giao ấn ký Bàn Cổ Phủ ra, Vu Mãng sẽ trở thành kẻ địch của tất cả Thánh nhân ở đây!

Vu Mãng, cũng không thể chịu đựng được bốn vị Thánh nhân đồng thời ra tay!

Bốn vị Thánh nhân mỗi người đều có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu liên thủ, chắc chắn Vu Mãng không thể chịu đựng được.

Thái Thượng Lão Quân thậm chí muốn ra tay, ngay tại chỗ chém giết Vu Mãng.

Khi đó, chỉ thấy Vu Mãng vung một phủ về phía cánh cửa lớn của Bàn Cổ bí tàng chém tới.

Trong nháy mắt, cánh cửa lớn của Bàn Cổ bí tàng bùng phát ra một đạo quang hoa kinh thiên động địa.

“Vu Mãng, ngươi tìm chết!

Cánh cửa lớn của Bàn Cổ bí tàng có thể phản lại bất kỳ công kích nào, công kích của ngươi căn bản không có tác dụng gì với cánh cửa

đó!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

Ngay khi Nữ Oa vừa dứt lời, chỉ thấy cánh cửa lớn của Bàn Cổ bí tàng trước mặt đột nhiên phát ra một tiếng vang lớn, rồi mở ra!

Chuyện gì thế này?

Bốn vị Thánh nhân tại trường đều kinh ngạc, ánh mắt nhìn Vu Mãng cũng thay đổi.

"Thì ra là vậy, xem ra cánh cửa đã mở rồi, nếu đã như vậy, vậy thì để bần đạo đi vào thăm dò trước!" Chuẩn Đề đạo nhân nói xong, chỉ thấy trên người ông ta xuất hiện một đạo quang mang, một đóa Phật liên hiện ra trên đỉnh đầu, thân thể Chuẩn Đề đạo nhân cũng hóa thành màu vàng kim.

Thân thể Chuẩn Đề đạo nhân tiến vào bên trong Bàn Cổ bí tàng.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy, lập tức cũng đi theo.

Nữ Oa cũng không muốn chậm trễ, lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra bảo vệ thân thể, tiến vào bên trong Bàn Cổ bí tàng.

Thái Thượng Lão Quân trừng mắt nhìn Vu Mãng, trong mắt lộ ra sát cơ sâu đậm, nếu bây giờ ra tay, ngược lại có cơ hội giết chết Vu Mãng, nhưng nếu không, bảo vật bên trong Bàn Cổ bí tàng có thể sẽ bị ba vị Thánh nhân kia đoạt trước!

Trong tình cảnh này, Thái Thượng Lão Quân cũng không dám tùy tiện ra tay, dù sao muốn giết chết Vu Mãng, phải cân nhắc bảo vật trên người Vu Mãng!

Trên người Vu Mãng có mấy kiện phòng ngự chí bảo, với pháp lực hiện tại của Thái Thượng Lão Quân, muốn đối phó Vu Mãng, gần như không thể làm được!

Thái Thượng Lão Quân cuối cùng quyết định tiến vào Bàn Cổ bí

tàng trước, hôm nay đã mất hai ấn ký, chịu một tổn thất, nhưng sẽ không như vậy đâu!

"Vu Mãng, hai cái ấn ký này ngươi cứ giữ đi, nhưng ở trong đó, ngươi sẽ chết!" Thái Thượng Lão Quân lạnh nhạt nói.

"Ai sẽ chết trong đó, khó nói lắm!" Vu Mãng hờ hững nói.

"Hừ!" Thái Thượng Lão Quân nói xong, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ thân thể, tiến vào bên trong Bàn Cổ bí tàng.

Vu Mãng cũng lúc đó tiến vào bên trong Bàn Cổ bí tàng, mục đích của hắn không phải để xem kịch, cũng không phải vì ấn ký Bàn Cổ Phủ kia!

Vu Mãng đoạt được ấn ký Bàn Cổ Phủ, khiến Ám Huyết Phủ có sự biến hóa về chất, Vu Mãng có thể cảm nhận được, Ám Huyết Phủ đang tiêu hóa ấn ký Bàn Cổ Phủ, nếu thành công, có thể sẽ thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng điều đó cần một chút thời gian!

Vu Mãng vừa tiến vào Bàn Cổ bí tàng, liền phát hiện bên trong Bàn Cổ bí tàng có một không gian đặc biệt, Vu Mãng vừa bước vào, liền thấy mình đang ở trong một vùng hỗn độn.

Trong không gian này, dường như không có gì cả, nhưng khi đó, chỉ thấy một người khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Chưa thấy người khổng lồ, Vu Mãng đã cảm nhận được một luồng uy thế của người khổng lồ!

Một luồng uy thế đó, suýt chút nữa khiến Vu Mãng quỳ sụp xuống!

Chương 399

Trong huyết mạch của Vu Mãng, dường như có sự sùng bái đối với người trước mặt này.

Tim Vu Mãng đập loạn xạ, chuyện gì thế này?

Người trước mặt này!

Bàn Cổ?

Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa?

Chẳng phải Bàn Cổ đại thần đã vẫn lạc, thân hóa Hồng Hoang đại địa rồi sao?

Sao lại xuất hiện lần nữa ở đây?

Vu Mãng nhìn Bàn Cổ đại thần trước mặt, lớn hơn Bàn Cổ chân thân mà Mười Hai Tổ Vu hóa thân thành cả trăm lần, thân thể khổng lồ đến mức Vu Mãng hoàn toàn không nhìn rõ mặt.

Vu Mãng suýt chút nữa phải dùng Chư Thánh Hoàng Hôn để giải trừ sự khống chế trên người!

Khi đó, Vu Mãng đột nhiên thấy một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện phía trên đầu hắn.

Một khuôn mặt khổng lồ đầy lông tóc, có thể nhìn ra đó là một nam tử cường tráng!

Người nam tử đó dường như cũng phát hiện ra Vu Mãng lúc đó, trên mặt ông ta lộ vẻ kinh ngạc: "Ồ?

Bên trong này ngoài ta ra, còn có sinh linh!

Là ai?

Sao ta lại cảm thấy có mối liên hệ thân thiết với ngươi?" "Bàn Cổ đại thần, tên ta là Vu Mãng, là người của Vu tộc!" Vu Mãng ngẩng đầu, nói.

"Vu tộc?

Đó là chủng tộc nào?" Bàn Cổ hỏi.

"Vu tộc, là một tộc được hóa thành từ tinh huyết của ngài, kế thừa nhục thân của ngài!" Vu Mãng đáp.

"Thì ra là vậy, xem ra Vu tộc cũng miễn cưỡng coi là hậu nhân của ta rồi, haha, ta hiểu rồi, ta không phải Bàn Cổ thật, chỉ là một sợi phân thân của Bàn Cổ thôi!" Chỉ nghe Bàn Cổ mỉm cười nói.

Vu Mãng gật đầu, nói: "Trông ngài quả đúng là vậy!" "Ngươi có muốn kế thừa tất cả của ta không?" Bàn Cổ nhìn Vu Mãng hỏi.

"Không, ta muốn siêu việt ngài!" Vu Mãng đáp.

Ánh mắt Vu Mãng tràn đầy kiên quyết, lời Vu Mãng vừa thốt ra, khiến Bàn Cổ sững sờ, sau đó Bàn Cổ cười ha hả.

"Ha ha ha...

Hay!

Hay!

Hay!" Bàn Cổ vỗ một chưởng lên vai Vu Mãng, cười lớn, "Tốt lắm, trong hậu nhân của ta có tồn tại như ngươi, vậy thì quá tốt rồi, nhưng thực lực của ngươi bây giờ vẫn còn quá yếu!" Một chưởng của Bàn Cổ, Vu Mãng lập tức bị vỗ xuống đất, lún sâu vào.

May mắn là, Vu Mãng không bị thương.

Một chưởng đó, Bàn Cổ không dùng lực, nhục thân của Vu Mãng cũng khá mạnh mẽ, một chưởng đó, cũng không thể làm Vu Mãng bị thương được.

“Ồ?

Nhục thân của ngươi quả thực mạnh mẽ, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta!” Khi nhìn Vu Mãng, Bàn Cổ khá kinh ngạc, nói, “Nhục thân Vu tộc đều như vậy sao?” “Ta là người đầu tiên của Vu tộc!” Vu Mãng đáp.

“Thì ra là vậy!

Nhưng đã tiến vào huyễn cảnh này, muốn có được truyền thừa của ta, thì ngươi phải vượt qua khảo nghiệm của ta!” Bàn Cổ mỉm cười nói.

“Bàn Cổ đại thần, khảo nghiệm của ngài là gì?” Vu Mãng hỏi.

Chương 400

“Đơn giản, giết chết ba ngàn Thần Ma, hoặc là, giết chết ta!” Bàn Cổ đáp.

“?” Nghe lời Bàn Cổ, trên mặt Vu Mãng lộ vẻ kinh ngạc, hỏi, “Bàn Cổ đại thần, ý ngài là sao?” “Gọi ta là Bàn Cổ là được rồi!” Bàn Cổ mỉm cười nói, “Người có thể vào đây, đều có tư cách tham gia khảo nghiệm, nhưng muốn vượt qua khảo nghiệm, thì phải có đủ thực lực, và có cơ duyên!” “Bàn Cổ, vừa rồi ngài nói, có hai cách để vượt qua khảo nghiệm, một là giết chết ngài, một là giết chết ba ngàn Thần Ma?” Vu Mãng hỏi.

“Không sai, nếu muốn giết ta, ngươi có thể ra tay thử ngay bây giờ, còn về việc giết chết ba ngàn Thần Ma, với thực lực hiện tại của ngươi, xa xa không làm được!” Bàn Cổ đáp, “Ít nhất, cũng phải đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, mới có tư cách giao chiến với ba ngàn Thần Ma!” “Bàn Cổ, lẽ nào ba ngàn Thần Ma kia...” Vu Mãng kinh ngạc hỏi.

“Không sai, ba ngàn Thần Ma, đều là tồn tại cấp độ Thiên Đạo Thánh Nhân!” Bàn Cổ nói.

Nghe lời Bàn Cổ, Vu Mãng cũng không bất ngờ, có thể trở thành đối thủ của Bàn Cổ, ít nhất cũng phải là cấp độ Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí là Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng ở đây, đây chỉ là một trường thí luyện, thực lực của Thần Ma chỉ còn một phần mười so với ban đầu, nếu ngươi có thể chém giết một trăm Thần Ma, ta sẽ ban cho ngươi Hỗn Độn Châu và khai thiên tâm đắc mà ta đã đoạt được!” Bàn Cổ nói.

“Khai thiên tâm đắc?” Vu Mãng nghe vậy, lập tức hỏi.

“Không sai, nếu ta không nhìn lầm, ngươi hẳn đã tu luyện Khai Thiên Cửu Thức của ta, nhưng Khai Thiên Cửu Thức là Thánh kỹ khiến người ta vẫn lạc, nếu ta thi triển ra, ta đều sẽ vẫn lạc, ta, xuất hiện ở đây, chính là do ta đã thi triển Khai Thiên Cửu Thức mà chết!” Bàn Cổ mỉm cười với Vu Mãng, tiếp tục nói: “Khai Thiên là chiêu thức ta lĩnh ngộ được khi quan sát hỗn độn, chiêu này không hề hoàn chỉnh, tuy chiêu thức này uy lực cực lớn, nhưng hậu quả cũng nghiêm trọng, ta, cũng không thể chịu đựng được!” Lời của Bàn Cổ, Vu Mãng tin tưởng, dù sao Bàn Cổ cũng vì thi triển Khai Thiên Cửu Thức mà chết!

Chiêu Khai Thiên, quả thực uy lực cực lớn, nhưng di chứng cũng vô cùng khủng bố, Bàn Cổ, cũng không chịu đựng nổi.

“Chiêu đó, chiêu thức do Bàn Cổ đại thần sáng tạo ra, quả thực uy lực vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng ta chưa học hoàn chỉnh!” Vu Mãng đáp.

“Không học hoàn chỉnh cũng tốt, như vậy sẽ không giống ta mà thân vẫn, nhưng ta tuy chỉ là phân thân của Bàn Cổ, nhưng cũng có thể cải biến chiêu Khai Thiên, thi triển ra Khai Thiên đệ cửu thức, cũng sẽ không vẫn lạc, nếu ngươi có thể vượt qua khảo nghiệm lần này, ta sẽ truyền thụ cho ngươi!” Bàn Cổ nói.

“Tốt, nhưng ta nên làm thế nào?” Vu Mãng hỏi.

“Ta lập tức sẽ phá khai một vùng hỗn độn, ba ngàn Thần Ma sẽ phụng mệnh Đại Đạo ngăn cản ta, việc ngươi cần làm, chính là ngăn cản ba ngàn Thần Ma!” Bàn Cổ nói.

“Được!” Vu Mãng đáp.

Dáng vẻ của ba ngàn Thần Ma, trước đây Vu Mãng từng nhìn thấy, nhưng lần này, dường như lại có chút khác biệt.

Vu Mãng chỉ xem những Thần Ma đó trong Bàn Cổ bí cảnh, nhưng đó chỉ là huyễn cảnh, chủ yếu Vu Mãng xem chiêu thức Khai Thiên mà Bàn Cổ thi triển ra.

Nhưng bây giờ thì khác, huyễn cảnh do Bàn Cổ tạo ra ở đây, ba ngàn Thần Ma trong đó thực lực vẫn giữ lại một thành so với ban đầu!

Mỗi một vị trong ba ngàn Thần Ma thực chất đều có thực lực sánh ngang với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vu Mãng ở phía sau Bàn Cổ, khi đó Bàn Cổ tay nắm một cây búa, chiếc búa này cũng tương tự như ấn ký Bàn Cổ Phủ vừa rồi, Vu Mãng tự nhiên biết, đó chính là Bàn Cổ Phủ!

Bàn Cổ cầm phủ đầu trên tay xiên chéo xuống đất, Vu Mãng biết rõ, đó chính là Khai Thiên đệ nhất thức!

Một phủ chém về phía trước, hỗn độn trước mặt trong nháy mắt bị chém thành hai nửa!

Uy lực của Khai Thiên đệ nhất thức, mạnh hơn vạn lần so với khi Vu Mãng thi triển ra!

Vu Mãng không thể tưởng tượng, uy lực của Khai Thiên đệ nhất thức lại khủng bố đến vậy!

Chỉ một thức, có thể dễ dàng chém giết Thiên Đạo Thánh Nhân!

Vu Mãng thậm chí cảm giác, nếu thức này được thi triển ra, có thể dễ dàng chém giết Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân.

Chỉ có một thành uy lực của Bàn Cổ bản tôn, Khai Thiên đệ nhất thức cũng khủng bố đến vậy!

Ngay sau đó, Bàn Cổ lại lần nữa thi triển một thức, Khai Thiên, đệ nhị thức!

Lại một phủ chém ra, hỗn độn vốn đã bị phá mở sau đó bắt đầu khôi phục, nhưng bây giờ, đệ nhị thức lại lần nữa chém ra, uy lực của Khai Thiên đệ nhị thức, lại mạnh hơn đệ nhất thức không ít.

Nhưng điều khiến Vu Mãng cảm thấy lạ, là ba ngàn Thần Ma, sao vẫn chưa xuất hiện?

Mãi cho đến khi Bàn Cổ thi triển Khai Thiên đệ tứ thức, trước mặt Vu Mãng mới xuất hiện một bóng dáng, đó chính là một tôn Thần Ma hiện ra!

Trên da thịt Thần Ma, toàn thân giáp trụ, trên giáp đen có những chiếc gai nhọn hoắt, móng tay của Thần Ma vô cùng sắc bén, đó chính là vũ khí của nó!

Thân thể Thần Ma cao ức vạn trượng, trực tiếp lao về phía Bàn Cổ!

Chương 401

Khi đó, Bàn Cổ dường như không để ý đến Thần Ma kia, dư uy của Khai Thiên đệ tứ thức, cũng có thể trực tiếp chấn nát Thần Ma đó.

Nhưng ngay sau đó, bên trong lại xuất hiện hai vị Thần Ma, những Thần Ma này cũng giống như vừa rồi, căn bản chưa thể đến gần Bàn Cổ đã bị giết chết rồi.

Nhưng khi Khai Thiên đệ tứ thức của Bàn Cổ thi triển xong, các Thần Ma xung quanh liền có cơ hội tiếp cận Bàn Cổ.

"Vu Mãng huynh đệ, giúp ta!" Bàn Cổ lớn tiếng nói.

Vu Mãng tuy biết Bàn Cổ bây giờ chỉ là một phân thân, nhưng nếu không thể giúp Bàn Cổ khai thiên, thì thí nghiệm sẽ dừng lại ở đây!

Nếu đã vậy, thì tự nhiên sẽ uổng công một chuyến!

Vu Mãng không muốn lãng phí thời gian vô ích, chỉ thấy Vu Mãng lập tức thi triển Vu Thần Hạ Phàm, sau đó lại lấy ra mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ.

Bàn Cổ nhìn mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ, kinh ngạc.

Nhưng sau khi mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ xuất hiện, thân thể Vu Mãng lập tức biến thành cao vài nghìn ức trượng.

Trên tay Vu Mãng, có một chiếc cự phủ cao gần bằng thân thể hắn!

Vu Mãng chém một phủ về phía trước, một vị Thần Ma trước mặt lập tức bị chém thành hai nửa.

Sau khi Thần Ma bị chém thành hai nửa, Vu Mãng cảm thấy sát

khí trên Ám Huyết Phủ lại nồng đậm thêm mấy phần.

Những Thần Ma này, xem ra không đơn giản chỉ là huyễn tượng!

Những Thần Ma xuất hiện ở đây, nếu là nguyên bản, e rằng sẽ không yếu ớt như vậy, dù sao mỗi một vị Thần Ma này đều sở hữu cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng hiện tại, chiến lực của những Thần Ma này, lại kém xa Vu Mãng!

Vu Mãng tuy chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cũng có thể dễ dàng chém mở thân thể những Thần Ma này.

Nếu là người khác, là Thánh nhân, sau khi chém mở thân thể những Thần Ma này, những Thần Ma đó cũng có thể khôi phục lại, nhưng lực phá hoại của Ám Huyết Phủ lại mạnh mẽ đến vậy, thậm chí có thể nuốt chửng Thần Ma trong đó.

Cũng khiến lực hồi phục của Thần Ma trở thành vô dụng!

Các Thần Ma ở đây căn bản không có cơ hội chống đỡ công kích của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, chỉ thấy những Thần Ma trước mặt này, bị Vu Mãng dễ dàng chém giết.

Nhưng trong số những Thần Ma này, lại xuất hiện Thần Ma màu đỏ hồng.

Vu Mãng đã chém giết chín mươi Thần Ma, có không ít Thần Ma khác lao về phía Bàn Cổ, nhưng Vu Mãng cũng không thể lo được nhiều như vậy.

Vu Mãng chỉ có thể chém giết những Thần Ma gần đó trước, nếu không bị vây hãm, Vu Mãng, cũng có thể sẽ vẫn lạc.

Nơi này tuy chỉ là huyễn cảnh, nhưng nếu chết ở đây, thì chính là chết thật ở đây, căn bản không có cơ hội phục sinh!

Nhưng Vu Mãng càng giết càng cảm thấy trên người những Thần Ma này có sức mạnh cường đại, chỉ cần Vu Mãng chém giết những Thần Ma này, Ám Huyết Phủ liền có thể dung hợp ấn ký Bàn Cổ Phủ nhanh hơn.

"Vu Mãng huynh đệ, chiếc phủ đầu của ngươi không tồi, xem ra cũng có duyên nguyên với Bàn Cổ Phủ của ta, nếu đã như vậy, thì hãy chém giết thêm những Thần Ma này, khí tức Hỗn Độn Thần Ma trên người chúng, có thể khiến phủ đầu của ngươi tiến hóa!" Bàn Cổ cười nói.

"Tốt!" Vu Mãng nghe vậy, lập tức lại lần nữa kích động lao tới.

Vu Mãng chém một phủ, trên Ám Huyết Phủ có huyết khí vờn quanh, Ám Huyết Phủ đang xuất hiện sự lột xác!

Tốc độ lột xác rất nhanh!

Đúng như Bàn Cổ đã nói, ba ngàn Thần Ma ở đây, đều sở hữu khí tức Hỗn Độn Thần Ma, có thể thúc đẩy Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng tiến hóa!

Nhưng xung quanh Vu Mãng, xuất hiện hơn mười Thần Ma, Vu Mãng lập tức thi triển Khai Thiên đệ nhất thức!

Dưới một phủ, mười Thần Ma ở đó lại lần nữa bị chém thành hai nửa!

Ám Huyết Phủ đang không ngừng tiến hóa, thậm chí trên đó còn tuôn ra một luồng khí thế cực kỳ khủng bố.

Ám Huyết Phủ, dường như sắp sửa tiến hóa rồi!

Chương 402

Nếu Ám Huyết Phủ lại lần nữa tiến hóa, thì nó sẽ không còn là Tiên Thiên Chí Bảo nữa, mà là Hỗn Độn Linh Bảo!

Uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, không phải Tiên Thiên Chí Bảo có thể sánh bằng.

Nhưng phải giết chóc nhiều Hỗn Độn Thần Ma hơn nữa, mới có thể hấp thu khí tức Hỗn Độn Thần Ma đó.

Lúc này, một tôn Hỗn Độn Thần Ma màu đỏ rực xuất hiện phía sau Vu Mãng, móng vuốt sắc nhọn trên tay nó cào mạnh vào lưng Vu Mãng.

Nhục thân của Vu Mãng vô cùng cường tráng, không hề bị chém thành mấy khúc, ngược lại còn khiến Vu Mãng bị oanh bay ra ngoài.

Chỉ thấy trên lưng Vu Mãng, xuất hiện từng vết thương, hiện tại trên vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra, trông khá đáng sợ.

Trên vết thương phía sau lưng Vu Mãng, hắc khí không ngừng bốc lên, Vu Mãng cũng có thể cảm nhận được cơn đau nhức dữ dội truyền đến từ lưng.

Loại cảm giác này, là có thật, và, hiện tại ở đây, có lẽ Vu Mãng sẽ gặp nguy hiểm cực lớn!

Nếu chết ở đây, thì cũng giống như chết ở thế giới bên ngoài.

Vu Mãng có Vu Thần Hạ Phàm, nhưng ước chừng cũng không chịu nổi mấy đòn công kích!

Trước mặt xuất hiện một tôn Thần Ma toàn thân đỏ rực, hung tợn hơn so với các Thần Ma khác nhiều.

Chỉ có một thành thực lực thời kỳ toàn thịnh, nhưng một tôn Thần Ma này lại gây áp lực cho Vu Mãng, thật khủng bố đến vậy!

Vu Mãng cảm thấy Thần Ma trước mặt, gây áp lực cho hắn, còn khủng bố hơn cả Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân mấy phần!

Vu Mãng lao về phía trước, chỉ thấy một phủ liền chém về phía Thần Ma trước mặt.

Một phủ này sử dụng tám lần lực Bàn Cổ!

Với uy lực một phủ hiện tại, nếu ở thế giới bên ngoài, có thể đánh nát cả Hồng Hoang thiên địa, nhưng hiện tại không gian ở đây lại kiên cố đến vậy, một phủ, cũng không cách nào phá mở không gian.

Thần Ma màu đỏ đó cũng không có ý định lùi lại chút nào, chỉ thấy móng vuốt của Thần Ma màu đỏ đâm về phía Vu Mãng, móng vuốt vừa tiếp xúc với Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, chỉ thấy móng vuốt của Thần Ma màu đỏ lập tức bị cắt đứt.

Chiến lực của Thần Ma màu đỏ tuy mạnh mẽ, móng vuốt cũng có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng hiện tại dù sao cũng chỉ là một huyễn tượng, tự nhiên không thể so với thời kỳ toàn thịnh, móng vuốt của Thần Ma hiện tại, hoàn toàn không chịu nổi một chém của Ám Huyết Phủ!

Ám Huyết Phủ sở hữu năng lực cắt xé bằng vu lực, uy lực tự nhiên cũng cực kỳ khủng bố, một phủ, huyễn tượng Thần Ma màu đỏ cũng không chống đỡ nổi!

Nhưng Thần Ma màu đỏ này rõ ràng khác biệt so với các Thần Ma khác.

Thân thể Thần Ma màu đỏ đột nhiên hóa thành một cơn lốc xoáy, cơn bão đó cuốn về phía Vu Mãng, phạm vi cơn bão ngày càng lớn, uy

lực cũng ngày càng khủng bố!

Cơn lốc xoáy sở hữu lực cắt xé cực kỳ khủng bố, nếu bị cuốn vào trong đó, e rằng sẽ bị xé thành phấn toái.

Trong mắt Vu Mãng lộ ra hàn quang, chỉ thấy thân thể hắn bắt đầu xoay tròn, không ngừng xoay tròn!

Trong chốc lát, xung quanh tuôn ra từng trận phong bão màu máu, Cuồng Phủ Phong Bão!

Cơn bão do Vu Mãng hình thành và cơn bão do Thần Ma màu đỏ phát ra va chạm vào nhau.

Hai luồng phong bão uy lực đều cực kỳ khủng bố, cho nên khi va chạm, cương kình không ngừng phát tán ra ngoài, chỉ cần Thần Ma nào bị cuốn vào trong đó, gần như đều bị xé nát.

Bất kể là cương kình của Vu Mãng hay cương kình do Thần Ma màu đỏ phát ra, các Thần Ma ở đây đều không thể chịu đựng được.

Nhưng mục tiêu của Vu Mãng chỉ là chém giết tôn Thần Ma trước mặt này!

Hai luồng phong bão uy lực mạnh mẽ như vậy va chạm vào nhau, Vu Mãng có thể cảm nhận được, uy lực phong bão của đối phương dường như mạnh hơn uy lực phong bão hiện tại của Vu Mãng.

Mười sáu lần lực Bàn Cổ!

Toàn bộ sức mạnh bùng phát trên người Vu Mãng đều được rót vào Cuồng Phủ Phong Bão.

Trong nháy mắt, uy lực của Cuồng Phủ Phong Bão đột nhiên đại trướng, hủy diệt cơn bão của Thần Ma màu đỏ.

Thân thể tôn Thần Ma màu đỏ đó, bị Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng cuốn vào trong, thân thể nó trong nháy mắt bị xé thành phấn

toái.

Chương 403

Thần Ma màu đỏ dường như khác biệt so với các Thần Ma khác!

Thần Ma màu đỏ có thể khôi phục lại, chỉ là sự khôi phục đó căn bản không có tác dụng gì, vì nó chưa kịp dung hợp lại, liền lại lần nữa bị nghiền nát thành phấn toái.

Lần này, thân thể Thần Ma màu đỏ bị Ám Huyết Phủ hút vào trong.

Vu Mãng có thể cảm nhận được, Ám Huyết Phủ đang lột xác!

Sắc máu trên Ám Huyết Phủ đại trướng, chỉ thấy sát ý ngập trời tuôn ra, uy lực của luồng sát ý đó mạnh đến mức, Vu Mãng cũng không thể tưởng tượng nổi.

Các hoa văn hình rồng, phượng, kỳ lân trên Ám Huyết Phủ trở nên rõ ràng hơn, phảng phất như sắp sửa nhảy vọt ra ngoài vậy.

Ám Huyết Phủ đã thăng cấp!

Từ một kiện Tiên Thiên Chí Bảo trực tiếp thăng cấp thành cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Trong chốc lát, chỉ thấy từ bên trong đột nhiên lan tỏa ra một luồng dao động cực kỳ khủng bố.

Ám Huyết Phủ thăng cấp Hỗn Độn Linh Bảo, uy lực tự nhiên có thể tăng lên không ít!

Vu Mãng có thể cảm nhận được, lực phá hoại hiện tại của Ám Huyết Phủ, mạnh hơn gấp mười lần so với trước đây không chỉ!

“Ha ha ha...

Chúc mừng, Vu Mãng tiểu huynh đệ, linh bảo của ngươi đã trở

thành Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng nó vẫn chưa trưởng thành, ta có thể cảm nhận được, nó có thể trở nên mạnh mẽ hơn nữa, thậm chí, có thể sánh ngang với Bàn Cổ Phủ của ta!" Bàn Cổ nhìn cảnh tượng này, cười nói.

Bàn Cổ tuy đang khai thiên, thi triển Khai Thiên đệ thất thức, một vùng thiên địa, bắt đầu trở nên quang đãng.

Hỗn độn ở đây đã bị phá mở gần hết rồi!

Bàn Cổ khai thiên, cũng đã bước vào giai đoạn cuối.

"Bàn Cổ, vì sao ba ngàn Thần Ma lại muốn ngăn cản ngài?" Vu Mãng hỏi.

"Chúng không chỉ là khôi lỗi của Đại Đạo, Đại Đạo sở dĩ lại làm vậy... tạm thời ngươi cũng không cần biết, đợi đến khi tấn cấp Đại Đạo Thánh Nhân, ngươi sẽ hiểu thôi, Vu Mãng huynh đệ, bây giờ, ta vì ngươi mà ý nghĩa, Khai Thiên, đệ bát thức!" Bàn Cổ nói xong, chỉ thấy chiếc phủ trên tay ông ta chém về phía trước.

Vu Mãng có thể cảm nhận được thiên địa trước mặt tách ra, chia thành một nửa trắng, một nửa đen.

Khai Thiên đệ bát thức, một phủ phân Âm Dương!

"Tiếp theo, thức cuối cùng!" Trên bề mặt thân thể Bàn Cổ, đầy máu tươi, nhưng trên mặt ông ta vẫn mang nụ cười hào sảng.

Khai thiên, là nguyện vọng của Bàn Cổ, sẽ không vì khó khăn mà từ bỏ.

"Vu Mãng huynh đệ, những người cùng đi với ngươi, e rằng sắp ra tay rồi, hy vọng ngươi có thể giúp ta, để ta thi triển ra thức cuối cùng!" Bàn Cổ lại nói.

Những người cùng đi với Vu Mãng?

Ai?

Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa? ...

Vu Mãng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt xuất hiện hai bóng người.

“Vu Mãng đạo hữu, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây!” Một trong số đó nói từ trên đầu.

Đó chính là Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân!

Hai vị Thánh nhân Phật giáo, lại xuất hiện ở đây!

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi làm gì ở đây?” Vu Mãng hỏi.

Chương 404

"Vu Mãng đạo hữu, bần đạo cảm thấy trong phân thân của vị Bàn Cổ đại thần kia, có đại đạo cơ duyên, không biết đạo hữu có tiện rời đi không, bần đạo muốn lấy đại đạo cơ duyên đó?" Chuẩn Đề đạo nhân mỉm cười nói.

"Đại đạo cơ duyên?" Vu Mãng nghe xong, cảm thấy khá bất ngờ, quay đầu nhìn về phía Bàn Cổ.

Chỉ thấy Bàn Cổ lúc đó vẫn đang ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị thi triển Khai Thiên đệ cửu thức!

Hiện tại nếu Bàn Cổ chịu công kích của hai vị Thánh nhân, phân thân của Bàn Cổ, cũng không thể chịu đựng được!

Hai vị Thánh nhân không chỉ có thực lực cường đại, trên tay đều cầm chí bảo, với thực lực của hai người, quả thực có tư cách có thể chém giết phân thân của Bàn Cổ, dù sao thực lực mà phân thân Bàn Cổ sở hữu, thậm chí còn không bằng một thành chiến lực của Bàn Cổ nguyên bản!

Hiện tại Bàn Cổ càng đã thi triển Khai Thiên bát thức, đã là mũi tên đã hết đà rồi, chỉ cần thi triển thêm đệ cửu thức, Bàn Cổ sẽ vẫn lạc!

Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để hai vị Thánh nhân ra tay!

Ở đây, không giống với Vu Mãng, bọn họ đứng ở một lập trường khác, đứng về phía Thần Ma!

Cũng là một điều kiện khác trong Bàn Cổ bí tàng, giết chết Bàn Cổ, có thể đoạt được đại đạo cơ duyên!

Chém giết nhiều Thần Ma, giúp Bàn Cổ khai thiên, cũng có thể

đoạt được đại đạo cơ duyên!

Nhưng chỉ có một bên có thể đoạt được đại đạo cơ duyên, hiện tại Vu Mãng quyết định giúp đỡ Bàn Cổ, còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thì lựa chọn giúp đỡ phe Thần Ma!

Còn về Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, hiện tại lại không biết ở đâu.

Nhưng rõ ràng, hai người này không có tư cách đoạt được cơ duyên, hoặc có thể là vì cơ duyên lần này không thuộc về họ!

Bất kể thế nào, hôm nay, cũng là cuộc tranh đấu giữa Vu Mãng và Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân.

Nếu hôm nay Vu Mãng không thể đánh bại hai người, ngăn cản bọn họ đối phó Bàn Cổ, thì lần này Bàn Cổ sẽ bị chém giết, hai người đó cũng sẽ đoạt được đại đạo cơ duyên.

Nếu Vu Mãng có thể đánh bại hai người, giúp Bàn Cổ chém giết ba ngàn Thần Ma, thì đại đạo cơ duyên, sẽ rơi vào tay Vu Mãng.

Như vậy, Vu Mãng và Nhị Thánh Tây Phương Giáo, tất sẽ có một trận chiến!

"Đại đạo cơ duyên thuộc về ta, ta phải bảo vệ Bàn Cổ đại thần, các ngươi, trở về đi!" Vu Mãng đáp.

"Vu Mãng đạo hữu, hôm nay bần đạo đến đây, chính là vì đại đạo cơ duyên, bần đạo há có thể quay về như vậy?" Chuẩn Đề mỉm cười nói.

"Vậy ý ngươi là, muốn cùng ta chiến một trận?" Vu Mãng hỏi.

Vu Mãng nhướng mày, trong mắt lộ ra một đạo sát cơ.

Tuy hai vị Thánh nhân phương Tây và Địa Phủ quan hệ không quá tệ, nhưng điều đó không có nghĩa là Vu Mãng sẽ nương tay.

Từ tình hình hiện tại mà xem, đại đạo cơ duyên chỉ có một, ai đoạt được, cuối cùng phải xem thủ đoạn của kẻ đó!

Nếu hai vị Thánh nhân phương Tây ra tay, sẽ là một trận đại chiến!

Nhưng Vu Mãng đã có quyết tâm đại chiến với hai vị Thánh nhân rồi!

Hai vị Thánh nhân nhìn nhau, hiện tại tự nhiên cũng không thể từ bỏ đại đạo cơ duyên như vậy.

Thực lực của hai người tuy không bằng Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân hiện tại, nhưng thực lực của cả hai cũng ở cấp độ Cửu Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hai người liên thủ, Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân, cũng không dám xem thường hai người.

Hiện tại, Vu Mãng muốn giao chiến với hai người?

Lẽ nào Vu Mãng không xem họ ra gì?

"Vu Mãng đạo hữu, bần đạo là Thánh nhân, là hai vị Thánh nhân!" Tiếp Dẫn đạo nhân mỉm cười nói, "Lẽ nào Vu Mãng đạo hữu cho rằng, chúng ta sẽ thua ngươi?" "Không sai, các ngươi sẽ thua ta!" Vu Mãng đáp.

Vu Mãng đáp lời khẳng định như vậy, khiến hai vị Thánh nhân đồng thời sững sờ, cũng không biết nên nói Vu Mãng tự tin, hay tự đại!

Một mình Vu Mãng, đơn giản là không xem hai người họ ra gì!

Chương 405

Chỉ là Vu Mãng trước đó từng đồng thời giao chiến với Tam Thanh, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân tuy đều là Thánh nhân, nhưng thực lực không có quá nhiều khác biệt với Tam Thanh.

Luận pháp bảo và thủ đoạn, thậm chí còn không bằng Tam Thanh.

Nếu đã như vậy, muốn thắng Vu Mãng, e rằng cũng không dễ dàng.

Nhưng không thể không đối phó Vu Mãng, chỉ nghe Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Sư huynh, huynh hãy kéo chân Vu Mãng, ta sẽ hủy diệt phân thân của Bàn Cổ!" "Được!" Tiếp Dẫn đạo nhân nghe vậy, lập tức nói.

Đại đạo cơ duyên chỉ có một, Thánh nhân phương Tây có hai người, nếu muốn chia đều, cũng không thể.

Nhưng tất cả, đều phải đợi sau khi đoạt được đại đạo cơ duyên rồi tính!

Hiện tại điều quan trọng nhất, chính là có thể hủy diệt phân thân của Bàn Cổ, đoạt được đại đạo cơ duyên ở đây!

Đại đạo cơ duyên hẳn là Bàn Cổ cố ý lưu lại, nếu đoạt được, sau này có thể sẽ giúp người ta trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Nhưng muốn đoạt được đại đạo cơ duyên, thì phải vượt qua một trường thí luyện.

Bàn Cổ vì sao lại lưu lại thí luyện như vậy, và vì sao lại lưu lại đại đạo cơ duyên, tất cả chỉ có Bàn Cổ mới biết.

Những người khác, sẽ không biết vì sao Bàn Cổ lại làm vậy!

Hiện tại Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân ở đây tự nhiên sẽ không quản những điều đó, phải đoạt được đại đạo cơ duyên!

Chỉ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Vu Mãng đạo hữu, đắc tội rồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói xong, chỉ thấy một chuỗi niệm châu bay ra, chuỗi niệm châu đó có thể dùng để khống chế kẻ địch, là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khá mạnh mẽ.

Chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vừa bùng phát ra một đạo quang mang, chiếu về phía Vu Mãng, thì thấy Vu Mãng đã chém ra một phủ.

Một phủ đó quét sạch toàn bộ quang mang do chuỗi niệm châu kia phát ra.

Một phủ, liền có thể chém nát toàn bộ chuỗi niệm châu.

Chuỗi niệm châu căn bản không thể chịu đựng được uy lực một phủ hiện tại!

Ám Huyết Phủ hiện tại đã thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo, uy lực đại tăng, đừng nói đến những cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác, Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể phá mở!

"Phủ!" Tiếp Dẫn đạo nhân kinh hãi, nói.

Vu Mãng lại một phủ chém về phía Tiếp Dẫn đạo nhân: "Đã muốn trở thành đối thủ của ta, vậy thì phải chịu đựng công kích của ta!" Vu Mãng chém một phủ ra, trong nháy mắt, có từng trận uy thế!

Uy lực Ám Huyết Phủ hiện tại, vượt quá tưởng tượng của Tiếp Dẫn đạo nhân, một cây phủ đầu, uy lực lại có thể lớn đến vậy?

Tiếp Dẫn đạo nhân, trong chốc lát cũng bất ngờ không kịp, bị chém bị thương.

May mắn là, Tiếp Dẫn đạo nhân dù sao cũng là một vị Thánh nhân,

cho nên không bị thương quá nghiêm trọng.

Nhưng như vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đã chịu một chút tổn thất.

Tiếp Dẫn đạo nhân hoàn toàn không ngờ, uy lực một phủ của Vu Mãng lại khủng bố đến vậy.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Xem ra bần đạo cần phải nghiêm túc hơn một chút!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói xong, thì thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một đạo quang mang, đó chính là một lá cờ.

Lá cờ đó màu xanh, sở hữu năng lực bảo hộ cực kỳ mạnh mẽ, lá cờ đó tên là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng là một trong Ngũ Phương Kỳ, sở hữu lực phòng ngự cực kỳ cường đại.

Nếu đối phương không có Hỗn Độn Linh Bảo, có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay, thì lập tức đứng ở thế bất bại!

Nhưng hiện tại Tiếp Dẫn đạo nhân lại không nghĩ như vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân cảm thấy Vu Mãng trước mặt, và Ám Huyết Phủ trên tay Vu Mãng, đều là những thứ cực kỳ nguy hiểm, thậm chí, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng chưa chắc đã có thể chống đỡ công kích của Vu Mãng.

Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Chuẩn Đề đạo nhân có thể nhanh chóng giải quyết Bàn Cổ!

Khi đó, xung quanh Bàn Cổ xuất hiện hai ngàn năm trăm Thần Ma, hai ngàn năm trăm Thần Ma và Chuẩn Đề đạo nhân vừa xuất hiện, đồng thời ra tay với Bàn Cổ!

"Tất cả cút hết cho ta!" Chỉ thấy trên tay Bàn Cổ, xuất hiện một vật nứt địa phủ, quét về phía trước, chỉ thấy hai ngàn năm trăm Thần Ma đó toàn bộ bị Bàn Cổ quét sạch.

Nhưng vật nứt địa phủ đó cũng đã dính khí tức Hỗn Độn Thần

Ma, bên trong bùng phát ra từng trận sát khí.

Chương 406

Vật nứt địa phủ không có được công đức khai thiên lại trở thành một kiện sát khí, sát khí đó, chính là bốn thanh Tru Tiên Kiếm và Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Chuyện về sau, hiện tại trên người Bàn Cổ đầy máu tươi, vừa rồi những Thần Ma đó trước khi chết đã phát động tổng công kích, khiến Bàn Cổ bị trọng thương.

Bàn Cổ hiện tại, cũng bắt đầu tiến hành thức khai thiên cuối cùng!

Chuẩn Đề đạo nhân vừa nhìn, vừa kinh vừa giận, chỉ thấy ông ta lập tức tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Bàn Cổ, trong nháy mắt, thân thể Bàn Cổ lập tức có nhiều chỗ bùng nổ.

Thất Bảo Diệu Thụ là chí bảo chứng đạo của Chuẩn Đề đạo nhân, thậm chí có cơ hội có thể thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo!

Lực phá hoại của Thất Bảo Diệu Thụ tự nhiên cũng cực kỳ mạnh mẽ!

Phân thân của Bàn Cổ chịu công kích của Thất Bảo Diệu Thụ, cũng sẽ bị thương, hiện tại Bàn Cổ lại càng đã là mũi tên đã hết đà, nếu lại chịu công kích của Chuẩn Đề đạo nhân, Bàn Cổ, cũng sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ.

Vừa rồi Bàn Cổ giết chết hai ngàn năm trăm Thần Ma, đã tiêu hao một nửa pháp lực, nếu lại thi triển Khai Thiên đệ cửu thức, hiện tại sẽ không thể ra tay nữa rồi.

Chuẩn Đề đạo nhân vừa nhìn, Thất Bảo Diệu Thụ lập tức lại lần nữa quét về phía Bàn Cổ.

Trên thân thể Bàn Cổ không ngừng bùng nổ, chỉ thấy từng lỗ máu xuất hiện trên người Bàn Cổ.

Cứ tiếp tục như vậy, Bàn Cổ căn bản không thể thi triển đệ cửu thức!

Chỉ cần Bàn Cổ vẫn lạc, thì thí luyện lần này, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ thắng, đại đạo cơ duyên cũng sẽ rơi vào tay hai người!

Trong lòng Chuẩn Đề đạo nhân đại hỉ, chỉ cần thêm một chút nữa, liền có thể hủy diệt phân thân của Bàn Cổ!

Chỉ khi đó, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên xuất hiện, Chuẩn Đề đạo nhân vừa nhìn, chỉ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân bị chém thành hai nửa.

Chuẩn Đề kinh hãi, chuyện gì thế này?

Vì sao một mình Vu Mãng, lại có thể dễ dàng đánh bại Tiếp Dẫn đạo nhân đến vậy?

Nhìn dáng vẻ Tiếp Dẫn đạo nhân hiện tại, có thể thấy bị tổn thương cực nặng.

"Sư huynh!" Chuẩn Đề đạo nhân lập tức nói.

"Giết!" Vu Mãng lớn tiếng quát, một phủ chém về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Một phủ, trong nháy mắt chém nát thân thể Tiếp Dẫn đạo nhân.

Thân thể Tiếp Dẫn đạo nhân không ngừng nát vụn, một thức đó, Khai Thiên đệ lục thức!

Uy lực của thức đó, vượt quá phạm vi Tiếp Dẫn đạo nhân có thể chịu đựng.

Tiếp Dẫn đạo nhân nằm mơ cũng không ngờ, thực lực của Vu

Mãng lại khủng bố đến vậy!

Tiếp Dẫn đạo nhân vừa rồi đã sử dụng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chỉ là một lá cờ đó ngay cả ba phủ của Vu Mãng cũng không chống đỡ nổi, liền nứt ra!

Sau khi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mất đi hiệu quả phòng ngự, Tiếp Dẫn đạo nhân hoàn toàn không phải đối thủ của Vu Mãng.

Pháp lực mênh mông của Thánh nhân, trước mặt Vu Mãng không có chút tác dụng nào.

Nhục thân Vu Mãng đủ cường hãn, trừ phi sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không, căn bản không cách nào làm tổn thương Vu Mãng dù chỉ một chút.

Trên người Tiếp Dẫn đạo nhân chỉ có một lá Tiếp Dẫn Thần Tràng.

Một lá Tiếp Dẫn Thần Tràng cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực cực kỳ lớn, thậm chí có thể làm tổn thương thân thể Vu Mãng.

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại phát hiện, Vu Mãng trước mặt đơn giản là một kẻ điên!

Vu Mãng căn bản không để ý đến công kích của đối phương!

Tiếp Dẫn Thần Tràng có thể bùng phát ra công kích mạnh mẽ, làm trọng thương thân thể Vu Mãng.

Nhưng thân thể Vu Mãng sẽ khôi phục cực nhanh, Vu Mãng lấy thương đổi thương, lực phá hoại của Ám Huyết Phủ sẽ lớn hơn uy lực của Tiếp Dẫn Thần Tràng của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Chương 407

Lấy thương đổi thương, Tiếp Dẫn và Vu Mãng đều có thể khôi phục, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại phát hiện, lực khôi phục của mình dường như bắt đầu chậm lại.

Ám Huyết Phủ sở hữu lực phá hoại cực kỳ khủng bố, có thể làm tổn thương thân thể Thánh nhân!

Hiện tại Khai Thiên đệ lục thức, uy lực càng lớn, thân thể Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không chịu nổi.

"Vu Mãng, ngươi muốn giết sư huynh ta?" Chuẩn Đề đạo nhân giận dữ nói.

"Bất kể ai muốn cản ta, đều phải chết!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

"Được, đã như vậy, Phật giáo ta sau ngày hôm nay liền là kẻ địch của Địa Phủ!" Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt lộ ra hàn quang.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân cùng nhau lập ra Phật giáo, Phật giáo không thể thiếu bất kỳ ai trong hai người, nếu không, Phật giáo căn bản không thể sánh với cường giả Hồng Hoang đại địa.

Nhưng hiện tại Tiếp Dẫn đạo nhân đã ký thác nguyên thần vào Tiếp Dẫn Thần Tràng, ngược lại giữ được một mạng!

Chỉ cần khôi phục, e rằng cần không ít thời gian.

Chuẩn Đề đạo nhân trừng mắt nhìn Vu Mãng, chỉ thấy Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Vu Mãng!

Vu Mãng lập tức giơ Ám Huyết Phủ, chém về phía Chuẩn Đề đạo nhân trước mặt.

Quang mang thất sắc của Thất Bảo Diệu Thụ và quang mang

huyết sắc của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng va chạm vào nhau.

Thất Bảo Diệu Thụ trong số Tiên Thiên Chí Bảo, cũng thuộc loại chí bảo khá mạnh mẽ, nhưng hiện tại, một công kích của Tiên Thiên Chí Bảo, lại bại dưới Ám Huyết Phủ của Vu Mãng.

Uy lực cực lớn bùng phát từ Ám Huyết Phủ, trong nháy mắt liền hủy diệt quang mang của Thất Bảo Diệu Thụ.

Trong nháy mắt, quang mang huyết sắc của Ám Huyết Phủ chém đến trước mặt Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân hóa thành Kim Thân Pháp Tướng, Kim Thân Phật môn mười tám tay hai mươi bốn đầu xuất hiện, trong nháy mắt, Chuẩn Đề đạo nhân lòng bàn tay không ngừng oanh ra, oanh vào quang mang huyết sắc của Ám Huyết Phủ.

Oanh oanh oanh!

Từng tiếng nổ vang lên, Kim Thân Phật môn của Chuẩn Đề đạo nhân, xuất hiện vết nứt.

Pháp tướng của Chuẩn Đề đạo nhân, là pháp tướng bản nguyên của ông ta, nếu pháp tướng bị tổn thương, Chuẩn Đề đạo nhân, cũng sẽ bị thương.

Hiện tại pháp tướng bị chém ra vết nứt, khiến Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng kinh hãi.

Uy lực phủ đầu trên tay Vu Mãng chẳng lẽ cũng quá mạnh, một cây phủ đầu, lẽ nào là cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo?

Chỉ có như thế, mới có thể đối kháng với Thất Bảo Diệu Thụ, thậm chí có thể áp chế Thất Bảo Diệu Thụ!

Vừa rồi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng đã mất đi hiệu quả, hiện tại Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã rơi vào tay Vu

Mãng.

Huống hồ hiện tại Vu Mãng chưa sử dụng toàn lực!

Trên người Vu Mãng có nhiều kiện bảo vật, hiện tại Vu Mãng chỉ sử dụng Ám Huyết Phủ, liền có thể đồng thời đối phó Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân!

Thực lực Vu Mãng hiện tại, mạnh hơn nhiều so với khi đối phó Tam Thanh trước đây!

Sự tiến bộ của Vu Mãng quả thực quá lớn!

"Sư đệ, ta rút lui trước, một mình Vu Mãng, ta tạm thời không ứng phó nổi!" Thanh âm Tiếp Dẫn đạo nhân truyền ra từ bên trong Tiếp Dẫn Thần Tràng.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn về phía Vu Mãng, có chút không cam lòng, nhưng đại đạo cơ duyên, nếu có thể đoạt được, có thể sẽ trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, hoàn toàn không phải một chuyện!

Đại Đạo Thánh Nhân thậm chí có thể bỏ qua pháp tắc Thiên Đạo, không giống như hiện tại phải chịu sự ràng buộc của pháp tắc Thiên Đạo!

Nhưng Vu Mãng xuất hiện ở đây, sở hữu thực lực như vậy, hai người, cũng bất ngờ không kịp, hiện tại thực lực của Vu Mãng mạnh mẽ đến vậy, quả thực không thể ứng phó nổi!

"Tất cả hãy ở lại cho ta!" Thanh âm Vu Mãng truyền ra, chỉ thấy hắn lại lần nữa một phủ chém về phía Chuẩn Đề đạo nhân trước mặt.

Chương 408

Ba mươi hai lần lực Bàn Cổ!

Uy lực một phủ đó mạnh đến mức, không gian của Bàn Cổ bí tàng này, cũng có chút không chịu nổi!

Một vùng không gian xuất hiện từng trận gợn sóng, phảng phất như sắp vỡ nát.

Chỉ thấy trên tay Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên bay ra một kiện chí bảo, đó là Gia Trì Thần Xử, một kiện pháp bảo miễn cưỡng cũng có thể đạt cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo.

Ban đầu Chuẩn Đề đạo nhân có chút không nỡ từ bỏ đại đạo cơ duyên, muốn lại cùng Vu Mãng kháng cự, nhưng khi Gia Trì Thần Xử đánh về phía Vu Mãng, nó đã bị Ám Huyết Phủ chém một cái.

Trong giây tiếp theo, Gia Trì Thần Xử lập tức bùng phát ra một trận bi minh, Chuẩn Đề đạo nhân chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, Gia Trì Thần Xử trong nháy mắt nát vụn, bị Ám Huyết Phủ của Vu Mãng trực tiếp nuốt vào.

Gia Trì Thần Xử ngay cả một kích của Vu Mãng cũng không chống đỡ nổi!

Vu Mãng chém một phủ về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

"Vu Mãng, ngươi lại ra tay tàn độc với ta như vậy?" Chuẩn Đề đạo nhân vừa kinh vừa giận.

"Đã là kẻ địch của ta, thì chính là kẻ địch của ta, đối phó kẻ địch chỉ có một cách, đó là giết không còn sức lực để chống trả!" Vu Mãng lạnh nhạt đáp.

Trong mắt Vu Mãng, chỉ có Vu tộc và Hậu Thổ, mới là những tồn

tại mà Vu Mãng quan tâm, Phật giáo tạm thời là minh hữu của Địa Phủ, chỉ cần là kẻ địch với Địa Phủ, với Vu tộc, thì đều là đối tượng có thể thanh trừ!

Cách nghĩ trong lòng Chuẩn Đề đạo nhân thực ra cũng không khác Vu Mãng là bao, chỉ là ông ta không ngờ, Vu Mãng lại tàn nhẫn đến vậy, căn bản không lưu lại chút tình cảm nào!

Thất Bảo Diệu Thụ quét ra một đạo thần quang, đỡ một phủ đó, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân cảm thấy Thất Bảo Diệu Thụ rung động từng trận.

Rõ ràng, một đòn công kích, Thất Bảo Diệu Thụ cũng không thể chống đỡ thêm nữa.

Chuẩn Đề đạo nhân cắn răng, chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây.

Chỉ thấy thân thể Chuẩn Đề đạo nhân hóa thành một đạo quang mang, mang theo Tiếp Dẫn Thần Tràng cùng rời khỏi đây.

Đại đạo cơ duyên, xem ra vô duyên với Phật giáo rồi!

Nếu Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân muốn giao chiến với Vu Mãng, Vu Mãng có nắm chắc có thể chém giết hai người, nhưng nếu hai người cố chấp muốn rời đi, Vu Mãng, cũng không có cơ hội giữ họ lại.

Khoảng cách cảnh giới của Vu Mãng, trừ phi Vu Mãng có thể bước vào cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu không, Vu Mãng muốn vây khốn và giết chết một vị Thánh nhân, cũng khá khó khăn!

Nhưng Chuẩn Đề đạo nhân đã bỏ trốn, lần này Vu Mãng cũng đã thành công!

Ánh mắt Vu Mãng lại lần nữa rơi xuống người Bàn Cổ.

Chỉ thấy Bàn Cổ lúc đó toàn thân đầy vết thương, nhưng trên mặt

Bàn Cổ vẫn mang nụ cười hào sảng: “Ha ha ha...

Vu Mãng huynh đệ, cảm ơn ngươi, đã giúp ta, lần này, ta liền có thể thành công khai thiên!

Nhìn cho kỹ, đây chính là Khai Thiên, đệ cửu thức thật sự!” Bàn Cổ nói xong, chỉ thấy ông ta chém một phủ về phía trước!

Trong nháy mắt, Vu Mãng phảng phất thấy các vì sao trước mặt vỡ nát, toàn bộ không gian bùng nổ, hỗn độn trước mặt tách ra, biến thành một vùng đại địa!

Khai Thiên đệ cửu thức, Toái Tinh Thần!

Một phủ đó, phảng phất chém mở cả vũ trụ, thậm chí chém nát cả không gian vậy.

Khai mở một phương thế giới từ một vùng không gian!

Một phủ đó, cũng đã hao tận toàn bộ sức mạnh của Bàn Cổ!

Thân thể Bàn Cổ ngay cả đứng thẳng cũng cực kỳ khó khăn, nhìn vùng đại địa trước mặt, cười nói: “Vu Mãng huynh đệ, nhìn xem, một vùng thiên địa này đẹp đến nhường nào!

Đáng tiếc, ta không thể bảo hộ vùng thiên địa này nữa!” Vu Mãng trầm mặc, biết Bàn Cổ trước mặt chỉ là một phân thân, một đạo huyễn ảnh, nhưng việc Bàn Cổ đã làm hiện tại, quả thực đủ để khiến người ta kính nể.

“Nhưng không sao, ta tin rằng sẽ có người kế thừa tất cả của ta, Vu Mãng huynh đệ, trên người ngươi, có phải có mười hai lá cờ vừa rồi không?” Bàn Cổ hỏi.

“Có!” Vu Mãng nói xong, trên tay lại xuất hiện mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ.

Chương 409

Mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ có thể khiến Mười Hai Tổ Vu thấm máu huyết vào trong, do Hậu Thổ luyện chế, khi Vu Mãng sử dụng, có thể bày ra Đô Thiên Thần Sát Trận, nhưng trận kỳ cũng sẽ không chịu nổi sức mạnh khổng lồ đó mà vỡ nát.

Vì vậy, Hậu Thổ đã luyện chế cho Vu Mãng không ít trận kỳ, điều này khiến Mười Hai Tổ Vu khá uất ức, vì đã cống hiến không ít tiên huyết.

Hiện tại trên người Vu Mãng, có năm bộ trận kỳ, mỗi bộ có mười hai lá, nhưng đều chỉ có thể sử dụng một lần.

"Trận pháp?" Bàn Cổ hỏi.

"Đô Thiên Thần Sát Trận, vì để ngưng tụ Bàn Cổ chân thân!" Vu Mãng đáp.

"Đô Thiên Thần Sát Trận?

Hay, hay!

Đã như vậy, ta liền thay ngươi hoàn thiện một bộ trận pháp!" Bàn Cổ nói xong, chỉ thấy ông ta đấm một quyền vào ngực, từ miệng Bàn Cổ phun ra một ngụm máu tươi.

Một ngụm máu tươi nhuộm đỏ mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ trước mặt.

Vu Mãng có thể nhìn ra, mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Trận Kỳ đang xuất hiện sự lột xác.

"Đã có mười hai giọt tâm huyết của ta, sau này liền có thể trở thành cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, còn về uy lực của chúng, là do ngươi quyết định, ngươi càng mạnh, trận pháp liền càng mạnh!" Bàn

Cổ cười nói.

“Cảm ơn!” Vu Mãng nhìn Bàn Cổ nói.

“Không cần cảm ơn ta, vùng thiên địa này sẽ có đại kiếp, ta không thể bảo hộ, vậy thì chỉ có thể nhờ ngươi giúp ta, bảo hộ vùng thiên địa này!” Bàn Cổ hào sảng mỉm cười, nói với Vu Mãng.

“Chỉ cần ta lực có thể, tất sẽ làm!” Vu Mãng đáp.

“Tốt, ta tin ngươi!

Vu Mãng huynh đệ, tuy ngươi là do tinh huyết của ta hóa thành, nhưng ta cảm thấy ngươi không chỉ đơn giản như vậy, tin rằng sau này thành tựu của ngươi có thể sẽ siêu việt ta!” Bàn Cổ lại nói.

Vu Mãng đáp: “Ta sẽ siêu việt ngài!” Bàn Cổ sững sờ, rõ ràng không ngờ Vu Mãng lại nói ra lời như vậy trước mặt mình.

Ngay sau đó, Bàn Cổ cười ha hả: “Ha ha...

Hay, Vu Mãng huynh đệ, đáng tiếc ta đã chết rồi, nếu không, ta nhất định sẽ kết giao tốt với ngươi!

Nhưng ta không còn nhiều thời gian nữa, ta trước khi chết đã lưu lại đại đạo cơ duyên, người hữu duyên sẽ đoạt được!” “Ta có duyên, xin hãy trao đại đạo cơ duyên cho ta!” Vu Mãng lại nói.

“Ngươi nói không sai, quả thực là người hữu duyên, đại đạo cơ duyên, liền tặng cho ngươi vậy!

Nhưng liệu có thể nhờ nó mà trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, cuối cùng phải xem chính ngươi!” Bàn Cổ nói xong, thân thể ông ta đổ xuống.

Một đoàn quang mang bay về phía Vu Mãng, chính là đại đạo cơ duyên!

Vu Mãng cũng không khách khí, hấp thu đại đạo cơ duyên vào

trong cơ thể, Vu Mãng ở bên trong Bàn Cổ bí tàng, bắt đầu đốn ngộ.

Vu Mãng có thể cảm nhận được, dường như sắp đột phá rồi!

Trải qua thời gian dài như vậy, Vu Mãng thậm chí có thể đánh bại, đánh giết Thánh nhân, hiệu quả "càng chiến càng dũng" trên người Vu Mãng có thể tăng cường cực lớn pháp lực và thực lực của Vu Mãng.

Nhưng cho dù vậy, Vu Mãng vẫn chưa đột phá!

Có thể tưởng tượng được, muốn thăng cấp thành Thánh nhân sẽ khó khăn đến mức nào.

Khi Vu Mãng đoạt được đại đạo cơ duyên, cùng một lúc, Thái Thượng Lão Quân xuất hiện ở một không gian khác trong Bàn Cổ bí tàng.

Trước mặt Thái Thượng Lão Quân, ông ta đoạt được một viên châu tử màu huyền hoàng, viên châu tử đó có thể cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tương hỗ hấp dẫn.

Thái Thượng Lão Quân vừa đoạt được viên châu tử đó, chỉ thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lập tức dung hợp với châu tử, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đang tiến hóa!

Nhưng Thái Thượng Lão Quân lại không tìm thấy đại đạo cơ duyên mà ông ta muốn, giây tiếp theo, liền bị đẩy ra khỏi Bàn Cổ bí tàng.

Cùng một lúc, Thái Thượng Lão Quân cũng thấy một người khác xuất hiện bên cạnh mình, đó chính là Nữ Oa.

Chương 410

"Nữ Oa đạo hữu, xem ra ngươi cũng giống ta, đều không có cách nào đoạt được đại đạo cơ duyên!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Nữ Oa sắc mặt trầm xuống, nói: "Ta còn không đoạt được đại đạo cơ duyên, lẽ nào đại đạo cơ duyên bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đoạt được rồi?" Nữ Oa tuy không đoạt được đại đạo cơ duyên, nhưng cũng đoạt được một viên Hồng Mông Châu, một viên châu tử có đại cơ duyên, Nữ Oa cảm thấy nếu lĩnh ngộ được bí mật bên trong Hồng Mông Châu, thực lực có thể tiến thêm một bước nữa.

Bởi vậy chỉ cần đại đạo cơ duyên không bị Vu Mãng đoạt được, Nữ Oa cũng có thể chấp nhận.

Trong lòng Nữ Oa, sự kiêng kỵ đối với Vu Mãng lớn hơn so với Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân, dù sao Vu Mãng chưa thành Thánh nhân, liền có thể chém Tam Thanh.

Hiện tại Tam Thanh chỉ còn một, nếu Vu Mãng thành Thánh, thì tuyệt đối sẽ là mối đe dọa cực lớn đối với tất cả mọi người!

Khi Nữ Oa đang nghĩ như vậy, lại thấy một bóng người từ bên trong Bàn Cổ bí tàng bay ra.

Vừa nhìn người đó, Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân đồng thời kinh ngạc, người đi ra chính là Chuẩn Đề đạo nhân.

"Chuẩn Đề, chỉ có một mình ngươi?

Tiếp Dẫn đâu?" Thái Thượng Lão Quân âm thầm chuẩn bị pháp bảo, nếu đại đạo cơ duyên ở đây rơi vào tay Chuẩn Đề đạo nhân, thì ông ta sẽ ra tay tranh đoạt.

"Sư huynh ta bị Vu Mãng làm bị thương, ta cũng không phải đối

thủ của Vu Mãng, hiện tại đại đạo cơ duyên đã rơi vào tay Vu Mãng!" Chuẩn Đề đạo nhân đáp.

"?" Nghe lời Chuẩn Đề đạo nhân, Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân đều kinh ngạc.

Nữ Oa có chút không tin nói: "Chuẩn Đề, ngươi nói gì?

Hai người các ngươi không phải đối thủ của Vu Mãng?

Sẽ không phải là các ngươi đã đoạt được đại đạo cơ duyên, muốn lấy cớ này để rời đi chứ?" "Nữ Oa đạo hữu, ngươi nói gì vậy?

Nếu bần đạo có thể đoạt được đại đạo cơ duyên, thì việc gì phải sợ hai người các ngươi?

Nếu không tin ta, có thể vào trong tìm Vu Mãng!

Bần đạo bị thương nặng, xin cáo từ trước!" Chuẩn Đề đạo nhân lạnh mặt nói.

Chịu thiệt trong tay Vu Mãng, khiến trong lòng Chuẩn Đề đạo nhân khá khó chịu, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân cũng biết, thực lực của Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân trước mặt đều mạnh hơn mình, nhưng hai người này cũng không thể ra tay với ông ta.

Dù sao hai người đó cũng không thể khẳng định Vu Mãng đã đoạt được đại đạo cơ duyên, nếu Chuẩn Đề đạo nhân thật sự đoạt được đại đạo cơ duyên, Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân ra tay cũng chưa chắc đã thắng được!

Chuẩn Đề đạo nhân trực tiếp độn đi, Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân quả nhiên không ngăn cản.

"Thái Thanh đạo hữu, ngài nghĩ lời của Chuẩn Đề đạo nhân này có thật không?" Nữ Oa hỏi.

"Hẳn là không giả, khí tức trên người Chuẩn Đề đạo nhân quả

thực đã yếu đi, bên trong Tiếp Dẫn Thần Tràng, cũng có khí tức của Tiếp Dẫn, lời ông ta nói, quả thực là thật!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Ta cũng cảm thấy như vậy, nếu đã như thế, thì đại đạo cơ duyên lần này, chúng ta không có phúc duyên, không thể đoạt được đại đạo cơ duyên!" Nữ Oa nói.

"Nếu đã như vậy, Nữ Oa đạo hữu sao không rời đi trước?" Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói.

"Bản tọa vừa rồi ở trong Bàn Cổ bí tàng đoạt được dị bảo, muốn luyện hóa một phen ở đây!" Nữ Oa đáp.

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân cười lạnh không ngớt, trên mặt lại lộ ra nụ cười nói: "Thì ra là vậy, bần đạo cũng vậy, bởi vậy bần đạo cũng ở đây luyện hóa chí bảo kia vậy!" Bất kể Thái Thượng Lão Quân hay Nữ Oa, đều sẽ không từ bỏ đại đạo cơ duyên, dù sao thực lực của hai người đều đã gần đạt đến Thập Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chỉ còn một bước là đến Đại Đạo, chỉ cần đoạt được cơ duyên, thậm chí có thể trực tiếp thăng cấp thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Chỉ cần có thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, thì Thiên Đạo cũng không thể ràng buộc được nữa, cũng sẽ không còn kiêng kỵ các Thánh nhân khác!

Đại đạo cơ duyên, e rằng chỉ có thể gặp một lần, bất kể Thái Thượng Lão Quân hay Nữ Oa, đều không thể từ bỏ, hai người hy vọng đối phương rời khỏi đây, tự nhiên không thể rời đi như vậy được!

Chỉ thấy Nữ Oa tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tiến vào trong đó.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể giám sát một vùng địa phương, bởi vậy

chỉ cần Vu Mãng từ Bàn Cổ bí tàng đi ra, liền có thể biết được.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Bàn Cổ bí tàng, cũng biết bí tàng có sức bài xích cực lớn, muốn tái nhập vào trong là điều bất khả thi.

Vì vậy, Thái Thượng Lão Quân tế Thái Cực Đồ, cũng ở trong đó luyện hóa Huyền Hoàng Châu kia.

Chương 411

Một năm trôi qua, mười năm trôi qua, một trăm năm trôi qua, hai người không gặp, cứ thế ngàn năm, Vu Mãng hoàn toàn không có ý định rời đi.

Thái Thượng Lão Quân dung hợp Huyền Hoàng Châu cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khiến uy lực pháp bảo tăng vọt!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, lực phòng ngự cũng đề thăng đến một cảnh giới đáng sợ!

Đúng lúc ấy, Nữ Oa cũng từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ thoát ra, cảnh giới của nàng cũng đã bước vào Thập Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân.Nữ Oa khẽ nói: "Thấy ta không có đại đạo cơ duyên, vậy thì chuyện này cứ bỏ qua đi!" Nữ Oa nói xong, liền rời khỏi nơi đó, trở về Oa Hoàng Cung.

Lần bế quan này, Nữ Oa thu được không ít lợi ích, bên trong Hồng Mông Châu, dường như có tất cả tư liệu liên quan đến Bảo Liên Đăng.

Lần này Nữ Oa tuy đột phá thành công, nhưng vẫn cần chút thời gian để luyện hóa Bảo Liên Đăng.

Hiện tại, cánh cửa Bàn Cổ bí tàng đã hiện rõ, nhưng không ai có thể tiến vào.

Có thể khẳng định rằng Vu Mãng quả thực đã đoạt được đại đạo cơ duyên ở sâu bên trong, chuyện này không thể ngăn cản.

Điều Nữ Oa có thể làm, chính là tăng cường thực lực của mình!

Thái Thượng Lão Quân thấy Nữ Oa rời đi, thần sắc cũng có chút

biến đổi, thầm nghĩ nếu Vu Mãng ngàn năm không ra, chẳng lẽ mình cũng phải ở đây đợi mãi?

Tâm niệm Thái Thượng Lão Quân vừa chuyển, cuối cùng quyết định trở về trước!

Khi Thái Thượng Lão Quân vừa đưa ra quyết định này, liền phát hiện Bàn Cổ bí tàng đột nhiên biến mất.

Thấy vậy, sắc mặt Thái Thượng Lão Quân khẽ biến, thấu hiểu rằng đại đạo cơ duyên quả nhiên không thể cưỡng đoạt!

Thái Thượng Lão Quân ở Đại La Thiên này tái lập một tòa cung điện, tòa cung điện ấy, danh viết Đâu Suất Cung!

Một ngàn năm trôi qua, Thiên Đình ngày càng cường thịnh, đáng tiếc là hiện tại Thiên Đình có thể quản lý Tứ Hải, có thể quản lý Thiên Địa, nhưng lại không thể quản lý Địa Phủ!

Đây chính là tâm kết lớn nhất trong lòng Ngọc Đế Thiên Đình!

Dao Trì sau khi từ Bát Cảnh Cung trở về, đã đạt tới Cửu Chuyển Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn nửa bước là tới cảnh giới Thánh Nhân, thậm chí nếu gặp một Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có cơ hội một trận chiến.

Công pháp mà Dao Trì tu luyện, Ngọc Đế cũng không hiểu rõ, nhưng hắn phát hiện hiện tại chỉ cần tiếp cận Dao Trì trong vòng ba thước, liền sẽ bị hàn khí vô tận xâm thực.

Cảm giác đó, phảng phảng như chỉ cần tiến thêm một bước, liền sẽ bị Dao Trì vạn kiếm xuyên tâm mà giết chết.

Điều này cũng khiến Ngọc Đế đoạn tuyệt tâm tư với Dao Trì.

Chưa đầy trăm năm trước, Địa Phủ lại phái một người tới, một người vì trong thể nội Thái Âm Châu xuất hiện vấn đề, tất yếu phải

tới Thái Âm Tinh tu luyện.

Đây cũng là lần giao dịch đầu tiên giữa Địa Phủ và Thiên Đình.

Nữ tử ấy, danh viết Thường Nga!

Ngọc Đế không phải lần đầu gặp Thường Nga, nhưng đối với Thường Nga vẫn ôm giữ vài phần tâm tư đặc biệt.

Thường Nga dung mạo tuyệt sắc, nếu có thể đoạt được Thường Nga, cũng là một chuyện tốt đẹp!

Ngọc Đế nghe nói, Thường Nga sẽ tới Thái Âm Tinh, bởi vì trong thể nội nàng có Thái Âm Châu.

Thái Âm Châu này vốn là một đôi, nếu thiếu một trong số đó, liền sẽ khiến Thái Âm Chi Khí trong thể nội Thường Nga phát tác, bất cứ lúc nào cũng có khả năng thân vẫn!

Nếu như vậy, có ba cách để cứu vãn.

Thứ nhất, đem một viên Thái Âm Châu khác ban cho Thường Nga, như vậy Thái Âm Chi Khí trong thể nội Thường Nga có thể hóa giải.

Thứ hai, liền là để Thường Nga kết hợp với nam tử, như vậy, có lẽ có cơ hội dùng dương khí của nam tử kết hợp với Thái Âm Chi Khí, lúc đó liền có thể hóa giải!

Còn về phương pháp thứ ba, đó chính là để Thường Nga lưu lại Thái Âm Tinh tu luyện, như vậy, Thái Âm Chi Khí trong thể nội sẽ càng lúc càng nặng, những Thái Âm Chi Khí này sẽ bạo phát khi nàng rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nhưng nếu không rời đi, những Thái Âm Chi Khí này lại chỉ sẽ tích trữ trong thể nội Thường Nga, sẽ không bạo phát.

Kể từ khi Dao Trì không muốn cùng hắn, Ngọc Đế Hạo Thiên liền đánh chủ ý lên Thường Nga.

Chương 412

Nếu có thể cùng Thường Nga ở bên nhau, đó cũng là một chuyện tốt đẹp!

Hạo Thiên nghĩ vậy, liền hướng về Thái Âm Tinh mà đi, với thân phận Thiên Đình Chi Chủ của Ngọc Đế, muốn có một nữ nhân, cũng tương đương dễ dàng.

Nhưng khi Hạo Thiên tới Thái Âm Tinh, lại ăn phải bế môn canh, Thường Nga hoàn toàn không có ý muốn cùng Hạo Thiên ở bên nhau.

Điều này khiến Hạo Thiên trong lòng phẫn nộ đồng thời cũng có chút khí phẫn.

Thường Nga chẳng lẽ quá không biết điều rồi!

Nhưng ngàn năm thời gian, đã khiến Hạo Thiên không còn là đạo đồng thuở trước, hiện tại, hắn đã trở thành một vị Thiên Đình Chi Chủ đạt chuẩn.

Bởi vậy, Hạo Thiên tuy ăn phải bế môn canh, nhưng lại không hề lộ ra bất cứ thần sắc biến hóa nào, chỉ là Hạo Thiên tuyệt sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy, Thường Nga không phải người thường, mà là Đại Vu của Vu tộc!

Thường Nga hiện tại cảnh giới là Chuẩn Thánh cấp bậc, nghe đồn nàng yêu thích Vu Mãng!

Ân oán giữa Hạo Thiên và Vu Mãng, há lại có thể buông bỏ như vậy?

Nhưng hiện tại Vu Mãng mất tích ngàn năm, ai cũng không biết hắn còn sống hay đã chết.

Hiện tại trong Địa Phủ tuy có các Tổ Vu khác, nhưng Hậu Thổ

không thể rời khỏi Địa Phủ, Hạo Thiên cũng sẽ không quá kiêng kỵ Địa Phủ.

Chỉ là đã là nữ nhân yêu thích Vu Mãng, lại là người Vu tộc, Hạo Thiên liền sẽ không bỏ qua!

Hạo Thiên chợt nghĩ ra một chuyện, trong tâm đầu lập tức xuất hiện một kế hoạch.

Đúng lúc này, trên Đông Thắng Thần Châu, có một khối đá, từ khối đá đó nhảy ra một con khỉ.

Con khỉ ấy sinh ra đã có một thân đồng bì thiết cốt, phảng phất như có Kim Cương Bất Hoại chi thân, phục trên mặt đất, vừa ngẩng đầu, liền lẩm bẩm tự nói.

"Ta... là ai?" Con khỉ ấy phát ra một tiếng kêu.

Địa Phủ, Luân Hồi Điện.

Hậu Thổ đang ở trong đó suy diễn thiên cơ, Hậu Thổ cau mày, sắc mặt cũng có chút khó coi.

"Vô Lượng Kiếp, dường như lại sắp xuất hiện, kể từ Vô Lượng Kiếp lần trước, chỉ có ngàn năm thời gian, lại nhanh như vậy sao?

Vô Lượng Kiếp lần này, dường như so với những Vô Lượng Kiếp trước đó còn to lớn hơn, ứng kiếp nhân lần này... ba vị?" "Sao lại như vậy?

Ba người?

Không thể nào!

Một Vô Lượng Kiếp, dường như không hề đơn giản như vậy, không, vì sao lại như vậy?" Hậu Thổ kinh ngạc, với năng lực của nàng cộng thêm Luân Hồi Điện, có thể diễn xuất ra nhân vật chính của Vô Lượng Kiếp lần này, nhưng những điều Hậu Thổ không biết lại

càng khiến nàng nghi hoặc.

"Chẳng phải trong nhân vật chính của Vô Lượng Kiếp này có Vu Mãng sao, ngàn năm thời gian, Vu Mãng nếu không chết, cũng nên trở thành Thánh Nhân, kiếp này liên lụy cả Thánh Nhân.

Vô Lượng Kiếp này, tất phải cẩn thận đề phòng mới được!" Hậu Thổ tự mình lẩm bẩm nói.

Hậu Thổ ngẩng đầu, ưu sầu thở dài, ngàn năm trôi qua, Vu Mãng vẫn không trở về Địa Phủ, hiện tại rốt cuộc ở nơi nào?

Có lời đồn xuất hiện, Vu Mãng đã chết!

Chỉ là Vu Mãng hiện tại có Nguyên Thần, nếu thật sự chết, cũng nên hồn quy Địa Phủ!

Hiện tại Vu Mãng không xuất hiện ở đây, Nguyên Thần cũng không trở về Địa Phủ, vậy có nghĩa là hắn vẫn còn sống.

Vu Mãng lần trước đi tới Bàn Cổ bí tàng, rốt cuộc là đoạt được cơ duyên, hay gặp nguy hiểm?

Hậu Thổ không thể nói ra, thậm chí không thể nói ra bất cứ điều gì liên quan đến Vu Mãng!

Chương 413

Nếu Hậu Thổ có thể rời khỏi Địa Phủ, nàng đã rời đi từ lâu rồi, đáng tiếc hiện tại không thể rời đi được.

Hoặc giả chỉ có chờ Hậu Thổ có thể tu luyện tới cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, mới có khả năng rời khỏi đây đi!

Lúc đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã chuẩn bị mấy trăm năm, lần này, muốn hoằng dương Phật giáo khắp thiên hạ.

"Lần này cũng là Vô Lượng Kiếp, ta đã suy diễn ra nhân vật chính trong Vô Lượng Kiếp lần này, hẳn là vị đệ tử kia, Kim Thiền Tử chuyển thế Giang Lưu Nhi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

"Sư huynh, hai chúng ta hiện tại thực lực đã đạt Thập Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu gặp lại Vu Mãng kia, tất định có thể đánh bại hắn!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

"Chuẩn Đề, có chuyện này sao?

Chuyện này qua rồi, ta không nên chấp trước vào chuyện này nữa!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đương nhiên sẽ không quên chuyện trước kia, nếu không phải Vu Mãng, hiện tại đã đoạt được đại đạo cơ duyên kia rồi!

Chỉ là hiện tại đại đạo cơ duyên tuy không thể đoạt được, hai người lại tìm thấy một cách khác để đề thăng Phật giáo khí vận.

Phật giáo khí vận có liên hệ cực lớn với hai vị Thánh Nhân, nếu có thể khiến Phật giáo khí vận trở nên sâu xa hơn, thì thực lực của hai vị Thánh Nhân cũng sẽ có chỗ đề thăng!

"Thôi được rồi, nhưng lần này ngoài Kim Thiền Tử ra, ta cần đi

tìm những người khác, ta đã chọn được hai người trong số đó, đó chính là Quyển Liêm Đại Tướng bên cạnh Ngọc Đế, và vị Thiên Bồng Nguyên Soái kia!" Chuẩn Đề Đạo Nhân trả lời.

"Nếu tìm thêm một người nữa, thì càng tốt hơn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

"Nếu vậy, vậy ta sẽ đi tìm thêm một vị nữa!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghĩ rồi nói.

Cuối cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn chằm chằm vào con khỉ từ khối đá nhảy ra trên Đông Thắng Thần Châu, Chuẩn Đề Đạo Nhân cảm giác được con khỉ này không hề tầm thường, có lẽ có thể lợi dụng!

Dưới sự sắp đặt của Chuẩn Đề Đạo Nhân, con khỉ kia cuối cùng đã bước lên con đường tu đạo, đi tới Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động học nghệ!

Sau khi học thành công, liền trở về Hoa Quả Sơn, làm Sơn Đại Vương!

Lúc đó, ngoài Ba Mươi Ba Thiên, trong Bàn Cổ bí tàng.

Vu Mãng đã tu luyện tròn ngàn năm thời gian trong Bàn Cổ bí tàng.

Vu Mãng đã liên tục tu luyện ở nơi này tròn ngàn năm thời gian, vẫn luôn lĩnh ngộ đại đạo cơ duyên!

Cuối cùng, Vu Mãng cảm giác được cơ duyên thành Thánh!

Vu Mãng chỉ cảm giác toàn thân đều đang thuế biến, cường độ nhục thân của Vu Mãng cũng đang đề thăng, Vu Mãng không chỉ nhục thân thành Thánh, Nguyên Thần cũng đang đề thăng!

Chỉ là lúc đó, Vu Mãng lại cảm thụ được thiên uy xuất hiện!

Thiên Đố!

Vu Mãng không phải là thành Thánh bằng công đức, cũng không phải chém Tam Thi thành Thánh, mà là Lực Chứng Đạo thành Thánh!

Từ khi Bàn Cổ khai thiên tới nay, người có thể Lực Chứng Đạo, cũng chỉ có Bàn Cổ một vị, hiện tại, Vu Mãng cũng có thể như vậy, Lực Chứng Đạo!

Vu Mãng từ trong lời Bàn Cổ đã hiểu, Lực Chứng Đạo không hề dễ dàng, Bàn Cổ nói, ba ngàn thần ma kia do Đại Đạo phái tới, vì muốn đối phó Bàn Cổ, trong đó những thứ liên quan, hiện tại Vu Mãng cũng không rõ.

Nhưng Vu Mãng hiện tại có thể biết một điều, đó chính là muốn Lực Chứng Đạo, không hề dễ dàng!

Bởi vì lúc đó, Vu Mãng nhìn thấy một tôn thần ma xuất hiện!

Một tôn thần ma không biết từ đâu tới, nhưng thực lực, lại không phải là huyễn tượng thần ma do Bàn Cổ bí tàng tạo ra mà Vu Mãng đã thấy ngàn năm trước!

Thần ma bên trong Bàn Cổ bí tàng đã bị suy yếu chín thành sau đó mới là huyễn ảnh, hiện tại xuất hiện trước mặt Vu Mãng, lại là chân chính Hỗn Độn Thần Ma!

Hỗn Độn Thần Ma vừa xuất hiện, không nói một lời vô nghĩa nào, trực tiếp liền ra tay với Vu Mãng.

Sức mạnh cực lớn bạo phát ra từ Hỗn Độn Thần Ma, trong nháy mắt xé rách không gian.

Vu Mãng không dám coi thường Hỗn Độn Thần Ma trước mặt, chỉ thấy phía trên đầu Vu Mãng xuất hiện một đóa Hỗn Độn Liên Thai.

Chương 414

Đó chính là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai!

Chỉ thấy sức mạnh cực lớn bạo phát ra từ Hỗn Độn Thần Ma, chấn nát một phần phòng ngự trên Hỗn Độn Liên Thai.

Hỗn Độn Liên Thai sắp không chống đỡ nổi công kích của Hỗn Độn Thần Ma!

Thấy cảnh này, Vu Mãng lại không hề lùi bước, ngược lại xông lên.

Trước mặt Hỗn Độn Thần Ma, lực phòng ngự của Hỗn Độn Liên Thai bị giảm giá đáng kể, nếu đã như vậy, thì Vu Mãng chỉ có thể dựa vào nhục thân của mình để đối phó Hỗn Độn Thần Ma!

Vu Mãng trực tiếp một phủ chém ra phía trước, móng vuốt của Hỗn Độn Thần Ma cũng đồng dạng vồ về phía Vu Mãng, Vu Mãng một phủ, chém Hỗn Độn Thần Ma trước mặt thành hai nửa, đồng thời lồng ngực Vu Mãng cũng chịu một trảo của Hỗn Độn Thần Ma!

Trái tim Vu Mãng đều bị một trảo chấn nát thành phấn toái, trên lồng ngực Vu Mãng xuất hiện một cái huyết động!

Lấy thương đổi thương!

Vu Mãng căn bản không hề có chút lùi bước hay e sợ nào!

Thần ma kia tự nhiên không thể cứ thế bị giết chết!

Thần ma trong khoảnh khắc tiếp theo liền tái tụ lại, thực lực thần ma, chính là cấp bậc Ngũ Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, lại có năng lực đặc thù, đó chính là có thể phá vỡ chí bảo phòng ngự của Vu Mãng!

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai, cũng không thể chống đỡ nổi công kích của Hỗn Độn Thần Ma!

Cùng một thời gian, Vu Mãng cảm thụ được trên đỉnh đầu xuất hiện từng trận kiếp vân!

Sắp giáng xuống kiếp thành Thánh!

Công kích của Hỗn Độn Thần Ma, cộng thêm kiếp thành Thánh, nếu vị Thánh Nhân nào trong lúc thành Thánh mà gặp phải, tất sẽ chết không nghi ngờ gì!

Nhưng lần này, người trải qua kiếp nạn ấy, lại là Vu Mãng!

Oanh long!

Chỉ nghe một tiếng cự hưởng xuất hiện, trên đỉnh đầu Vu Mãng, lập tức liền giáng xuống một đạo Hỗn Độn Thần Lôi.

Mỗi đạo Hỗn Độn Thần Lôi uy lực, đủ để hủy thiên diệt địa!

Vu Mãng thu Hỗn Độn Liên Thai, dùng nhục thân chống đỡ một đạo Hỗn Độn Thần Lôi.

Oanh!

Thân thể Vu Mãng bị oanh nát hơn nửa, nhưng thân thể của hắn đang ngưng tụ trở lại.

Sức phá hoại của Hỗn Độn Thần Lôi, quả thực khiến người ta chấn động, Thánh Nhân gặp phải, cũng không dám dùng nhục thân thừa thụ công kích như vậy.

Vu Mãng lại dường như không hề bận tâm chút nào, Vu Mãng muốn thành Thánh, tất phải trải qua khảo nghiệm của một đạo Hỗn Độn Thần Lôi và Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu Vu Mãng thất bại, sẽ vạn kiếp bất phục, hồn phi phách tán!

Nhưng nếu Vu Mãng có thể thành công, lần này liền có thể trở thành Thánh Nhân!

Vu Mãng chính là Lực Chứng Đạo, trong ba loại phương thức chứng đạo, là loại mạnh nhất, cũng là khó khăn nhất, lấy loại phương thức này chứng đạo, Vu Mãng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, thiên kiếp sẽ không dễ dàng để hắn chống đỡ.

Đúng lúc đó, lại một đạo Hỗn Độn Thần Lôi hướng về Vu Mãng oanh xuống.

Nhưng lần này thân thể Vu Mãng đột nhiên bạo trướng, Vu Thần Hạ Phàm, chi thân Tổ Vu!

Chỉ thấy thân thể Vu Mãng đột nhiên bạo trướng, Hỗn Độn Thần Lôi oanh lên thân thể Vu Mãng, chỉ có thể oanh ra một cái huyết động trên thân thể Vu Mãng!

Đương nhiên, những công kích này cũng không thể uy hiếp được Vu Mãng, với công kích của Hỗn Độn Thần Lôi hiện tại, không có cách nào có thể trọng thương Vu Mãng, nhưng Hỗn Độn Thần Ma kia lại không giống, Vu Mãng thừa thụ công kích của Hỗn Độn Thần Lôi, xông thẳng về phía Hỗn Độn Thần Ma!

Thân thể Vu Mãng hiện tại không ngừng bị thương, nhưng lại càng đánh càng dũng mãnh, Vu Mãng biết, nếu không giết chết Hỗn Độn Thần Ma đột nhiên xuất hiện, liền không thể tấn cấp thành Thánh Nhân!

Pháp lực toàn thân Vu Mãng hiện tại đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thiếu sót, chỉ là một cơ duyên thành Thánh mà thôi, hiện tại cơ duyên xuất hiện, Vu Mãng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Chương 415

Ba mươi hai bộ Bàn Cổ chi lực!

"Trảm!" Một phủ, hướng về phía trước chém ra, trong nháy mắt chém Hỗn Độn Thần Ma thành hai nửa, uy lực một phủ khủng bố, vượt xa năng lực mà thần ma có thể thừa thụ!

Nhưng dù vậy, thần ma cũng không bị giết chết, có thể tái khôi phục, pháp lực toàn thân thần ma thao thiên, có thực lực Ngũ Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, bởi vậy, thần ma có thể không ngừng khôi phục thân thể.

Chỉ là người hiện tại nó phải đối mặt, lại là Vu Mãng!

Vu Mãng một phủ chém về phía trước, Khai Thiên, thức thứ sáu!

Khai Thiên thức thứ sáu, có năng lực chém giết Thánh Nhân!

Hiện tại Vu Mãng một phủ chém ra, thân thể thần ma không ngừng băng hội.

Đồng thời trên thân thể Vu Mãng cũng không biết bị bao nhiêu đạo Hỗn Độn Thần Lôi oanh trúng, nhưng Vu Mãng mỗi lần khôi phục, lực phòng ngự đối với Hỗn Độn Thần Lôi liền sẽ cường đại vài phần!

Vu Mãng không biết đã thừa thụ bao nhiêu vạn đạo Hỗn Độn Thần Lôi công kích, nhưng hiện tại công kích của Hỗn Độn Thần Lôi, dường như đối với Vu Mãng cũng không còn một chút uy hiếp nào nữa.

Bởi vì thân thể Vu Mãng không ngừng khôi phục, Hỗn Độn Thần Lôi mỗi lần làm hại Vu Mãng, khiến thân thể Vu Mãng sau khi khôi phục, lực chống cự của thân thể Vu Mãng đối với Hỗn Độn Thần Lôi

liền trở nên cường đại vài phần.

Cuối cùng thân thể Vu Mãng thậm chí có thể hoàn toàn chống đỡ công kích của Hỗn Độn Thần Lôi, Hỗn Độn Thần Lôi liền ngay cả làn da Vu Mãng cũng không thể phá vỡ!

Vu Mãng có thể cảm thụ được, sức mạnh cực lớn từ trên thân thể dũng mãnh tuôn ra, lực chi pháp tắc của Vu Mãng, dường như lại một lần nữa đề thăng!

Bản năng lực chi pháp tắc viên mãn, hiện tại dường như pháp tắc lại tiến thêm một bước!

Pháp lực trong thể nội Vu Mãng, cường đại lên gấp trăm lần!

Ánh mắt Vu Mãng rơi xuống trên thân thể thần ma trước mặt, chỉ thấy thân thể thần ma không ngừng băng toái rồi lại tái khôi phục, chỉ là tốc độ khôi phục, lại căn bản không có cách nào so sánh với tốc độ băng toái!

Thân thể thần ma cuối cùng đều phấn toái tiêu thất.

Ám Huyết Phủ cứ thế nuốt chửng nó vào!

Sau khi thần ma bị thôn phệ, uy lực Ám Huyết Phủ dường như lại mạnh hơn một phần.

Đương nhiên, đối với Vu Mãng, điều quan trọng nhất là thực lực đã đề thăng không chỉ gấp mười lần!

Sau cảnh giới Thánh Nhân, Vu Mãng không cần sử dụng Vu Thần Hạ Phàm, cũng có thể dễ dàng khôi phục thân thể bị tổn thương.

Pháp lực Vu Mãng đề thăng nhiều như vậy, lực công kích của hắn cũng sẽ tương đối khủng bố, nếu hiện tại Vu Mãng tái ngộ Tam Thanh, hoặc giả Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai vị Thánh Nhân kia, Vu Mãng tin tưởng có thể dễ dàng giết chết hai

người!

Đương nhiên, thực lực hiện tại, cũng có khả năng không còn như trước kia có thể so sánh được!

Vu Mãng đang kiểm tra những biến hóa trên thân thể, những biến hóa trên thân thể Vu Mãng cũng không ít, Vu Mãng cảm giác được, Ám Huyết Phủ, cũng có thể phát huy ra uy lực càng thêm cường đại!

Điều này có quan hệ với cảnh giới của Vu Mãng, hiện tại Vu Mãng là Nhất Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh giới, Nhất Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân bằng Lực Chứng Đạo.

Vu Mãng cảm giác được, pháp lực trên thân mình hẳn là mạnh hơn không ít so với Thánh Nhân cùng cấp bậc khác!

Nhưng không có chiến đấu với Thánh Nhân khác, Vu Mãng cũng không biết.

Vu Mãng quyết định, trước tiên trở về gặp Hậu Thổ.

Ngàn năm không gặp, Vu Mãng đối với Hậu Thổ và các Tổ Vu khác cũng có nhớ nhung, hiện tại Vu Mãng cũng nên trở về rồi, nếu không, có thể sẽ cho rằng Vu Mãng đã chết ở trong đó.

Vu Mãng đưa tay ra, chỉ thấy một viên châu tử rơi xuống tay hắn, một viên châu tử tên là Hỗn Độn Châu, Vu Mãng dung hợp viên Hỗn Độn Châu này với Ám Huyết Phủ trong tay.

Sau khi Bàn Cổ Phủ đoạt được Hỗn Độn Châu, liền phát hiện Hỗn Độn Châu ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn, có lẽ có thể dung hợp với Ám Huyết Phủ.

Nhưng Ám Huyết Phủ đã dung hợp với nó ngàn năm thời gian, mới chỉ được một bước.

Còn về việc để hoàn toàn dung hợp, ước chừng cần nhiều thời

gian hơn nữa!

Vu Mãng rời khỏi Bàn Cổ bí tàng, ngay khoảnh khắc Vu Mãng bước ra khỏi Bàn Cổ bí tàng, Vu Mãng lập tức cảm giác Bàn Cổ bí tàng phía sau hoàn toàn băng tháp.

Chương 416

Bàn Cổ bí tàng hoàn toàn tiêu thất!

Bàn Cổ bí tàng dường như bị Đại Đạo chiếm lĩnh, nếu không, cũng sẽ không xuất hiện loại thần ma như vậy!

Nhưng may mắn là, Vu Mãng lần này độ kiếp thành công, cũng chân chính trở thành Thánh Nhân!

Vu Mãng không để ý tới Bàn Cổ bí tàng, trở về Địa Phủ.

Khi Vu Mãng rời đi, Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều cảm giác được cảnh này.

Chỉ thấy lúc đó, trong Tây Phương Tu Di Giới, xuất hiện hai đạo nhân ảnh, chính là Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân!

"Hai vị đạo hữu tới Phật giáo Tu Di Giới của ta, không biết là vì việc gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ta cũng không nói lời vô nghĩa với ngươi, mục đích của ta lần này, ngươi hẳn là cũng biết?

Chúng ta tới đây để liên thủ đối phó Vu Mãng!" Chỉ nghe Nữ Oa nói.

"Đối phó Vu Mãng đạo hữu?

Chúng ta vì sao phải đối phó Vu Mãng đạo hữu?" Nghe lời Nữ Oa, Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói.

"Thái Thanh đạo hữu nói, quả thực như vậy!" Chỉ nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân trả lời, "Nhưng chúng ta cũng không nhất thiết phải làm địch với Vu Mãng đạo hữu!" "Không nhất thiết phải làm địch với Vu Mãng?" Nữ Oa lạnh lùng cười một tiếng, "Ta lại nghe nói Phật giáo

sắp tiến hành một đại sự, chẳng lẽ thật sự cho rằng Địa Phủ sẽ khoanh tay đứng nhìn hay sao?" "Chuyện này không cần Nữ Oa đạo hữu phải hao tâm tốn sức, hai vị, mời trở về đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân trả lời.

"Hừm!" Nữ Oa cau mày.

Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân lại nói: "Nếu đã như vậy, hai chúng ta trước tiên xin cáo từ!" Thái Thượng Lão Quân nói xong, liền xoay người rời đi, Nữ Oa tự nhiên sẽ không lưu lại nữa, đi theo hắn rời đi.

Hai vị Thánh Nhân sau khi rời đi khỏi đó, hai người xuất hiện trên đám mây.

"Thái Thanh đạo hữu, vì sao chúng ta lại rời đi ngay bây giờ?" Nữ Oa hỏi.

"Hiện tại Phật giáo đại thịnh, nếu Địa Phủ không ra tay, sẽ không phải là chúng ta liên thủ đối phó Vu Mãng!" Chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân trả lời.

"Nếu vậy, vậy chúng ta chẳng phải không thể bố trí Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Nữ Oa cau mày, hỏi, "Ta đã tốn nhiều tâm huyết để phục hồi Tru Tiên Kiếm Trận đồ kia, cũng ngộ ra rằng trận đồ này có thể do Tứ Thánh bố trận, uy lực so với Tru Tiên Kiếm Trận do Tứ Kiếm Tru Tiên bố trí còn lớn hơn rất nhiều!" Thái Thượng Lão Quân trả lời: "Không sai, dùng Tứ Thánh bố trận, uy lực mạnh hơn gấp trăm lần so với trận đồ do Tứ Kiếm Tru Tiên bố trí, nếu dùng trận này chém giết Vu Mãng, tất định có thể làm được.

Hiện tại Hồng Hoang đại địa Thánh Nhân không nhiều, ta chỉ có thể tìm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!" Thái Thượng Lão Quân thở dài, lại nói: "Nhưng nếu họ không nguyện ý, ta tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng, nhưng, ta tin không lâu sau họ sẽ đồng ý!" Thái Thượng Lão

Quân nói xong, liền xoay người rời đi, Nữ Oa nhìn thấy sau đó, tâm đầu rùng mình.

Lời của Thái Thượng Lão Quân không nhiều, nhưng lại tiết lộ một chuyện!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như đã biến mất!

Nữ Oa tuy không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi đâu, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn được Thái Thượng Lão Quân mang đi, nay thực lực của Thái Thượng Lão Quân thâm bất khả trắc, thậm chí đã vượt qua nàng!

Tam Thanh lại chỉ còn lại một người, hiện tại thực lực của Thái Thượng Lão Quân, dường như cũng không còn là Thái Thượng Lão Quân thuở trước có thể so sánh được.

Trong lòng Nữ Oa có suy đoán, Tam Thanh vốn là nhất thể, đều do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, hiện tại chỉ còn lại Thái Thượng Lão Quân một người, thực lực đại tăng, hiển nhiên, Thái Thượng Lão Quân đã dung hợp Tam Thanh.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân, chính là trạng thái hoàn chỉnh của Bàn Cổ Nguyên Thần!

Nữ Oa muốn đối phó Vu Mãng, ngoài việc giữa Vu Mãng và nàng có ân oán ra, một nguyên nhân khác chính là Vu Mãng đoạt được đại đạo cơ duyên.

Nữ Oa hiện tại đã bước vào Thập Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh giới.

Trong mắt Nữ Oa, đại đạo cơ duyên khó kiếm như vậy, nàng cũng không nắm chắc có thể tu luyện tới cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không thể cứ thế từ bỏ!

Vu Mãng từ Bàn Cổ bí tàng xuất hiện, chính là cơ hội tốt của

nàng!

Đại đạo cơ duyên, Nữ Oa nhất định phải đoạt được, đắc tội Hậu Thổ Địa Phủ, cũng không tiếc!

Với tâm tư này, Nữ Oa trở về Oa Hoàng Cung, một chuyện, cần phải tính toán lâu dài lại.

"Sư huynh, hai vị Thánh Nhân kia có can thiệp vào chuyện của chúng ta không?

Mục đích chính của Tây Du lần này, là để hoằng dương Phật giáo của chúng ta, hai vị Thánh Nhân này, đệ tử của Hồng Quân, có thể sẽ uy hiếp chúng ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

Chương 417

"Không đâu, họ cũng không có hứng thú quản chuyện nhàn rỗi như vậy, trong mắt họ, chỉ sẽ quan tâm Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng đoạt được đại đạo cơ duyên, nếu thực lực của chúng ta hiện tại không bằng, thì không cần giúp đỡ, nếu không, đại đạo cơ duyên cũng chỉ sẽ bị hai người họ đoạt được!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trả lời.

"Nếu vậy, vậy ta sẽ về trước quản giáo con khỉ kia, nó chính là quân cờ quan trọng nhất của ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

"Tốt!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trả lời.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trở về Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động, lại gặp được con khỉ từ Đông Thắng Thần Châu kia.

Con khỉ ấy là một trong những khối đá Nữ Oa vá trời mà hóa thành, thiên phú dị bẩm, khác thường.

Con khỉ ấy, cũng là do Chuẩn Đề đã chọn, nhân vật chính của Vô Lượng Kiếp lần này!

Chuẩn Đề Đạo Nhân lại một lần nữa hóa thân thành một đạo nhân, tự xưng là Bồ Đề Lão Tổ.

Con khỉ kia bái Bồ Đề Lão Tổ làm sư phụ, ở dưới môn hạ Bồ Đề Lão Tổ bảy năm, Bồ Đề Lão Tổ mới truyền thụ pháp thuật.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Cân Đẩu Vân, Trường Sinh Bất Lão và các pháp thuật khác.

Bồ Đề Lão Tổ ban cho con khỉ ấy một cái tên, tên là Tôn Ngộ Không!

Nhưng Bồ Đề Lão Tổ lại nói với Tôn Ngộ Không, bảo Tôn Ngộ Không không được tiết lộ thân phận Bồ Đề Lão Tổ, cũng không được

nói với đệ tử bên ngoài!

Tôn Ngộ Không nghe lời Bồ Đề Lão Tổ, sau khi học nghệ thành công, liền rời khỏi Tam Tinh Động, lúc đó Tôn Ngộ Không, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài năm, đã tu luyện tới cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Thiên phú dị bẩm, khác phàm nhân, thành tựu sau này tự nhiên không thể hạn lượng!

Tôn Ngộ Không sau khi trở về Hoa Quả Sơn, liền phát hiện Hoa Quả Sơn bị một con yêu vương chiếm lĩnh, yêu vương kia tên là Hỗn Thế Ma Vương, Tôn Ngộ Không tự nhiên không cam lòng, cùng Hỗn Thế Ma Vương đại chiến một trận, liền đánh bại hắn.

Sau đó lại đi tới Đông Hải Long Cung, đoạt được thần trân Đông Hải!

Nhưng không lâu sau, có Hắc Bạch Vô Thường tới Hoa Quả Sơn, muốn câu hồn phách Tôn Ngộ Không đi!

Lúc đó Vu Mãng trở về Địa Phủ, phát hiện trong Địa Phủ xuất hiện một vầng trăng tròn!

Địa Phủ quanh năm đều đen kịt một mảnh, có vẻ âm u đáng sợ, trong Địa Phủ, vốn không có mặt trăng, hiện tại lại có một vầng trăng xuất hiện, thực sự khiến Vu Mãng bất ngờ.

Sự xuất hiện của Vu Mãng, khiến vầng trăng kia di chuyển, vầng trăng kia tới trước mặt Vu Mãng, hóa thành một thiếu nữ!

Thiếu nữ kia sau lưng có một cây cự liêm, thần sắc lạnh nhạt, khi nàng tới trước mặt Vu Mãng, Vu Mãng phát hiện trong mắt nàng lóe lên một tia hỉ sắc.

"Vọng Thư!" Vu Mãng nhìn thiếu nữ, cũng có chút bất ngờ, "Xem ra ngươi đã khôi phục rồi!" "Bình Tâm Nương Nương cho ta uống

máu Lục Áp Kim Ô, ta liền có thể khôi phục rồi!

Nhưng ta lại nợ ân tình của Địa Phủ!" Vọng Thư nói với Vu Mãng, "Sau này Vọng Thư sẽ trở thành thủ hộ giả của Địa Phủ, chỉ cần Bình Tâm Nương Nương và ân công Vu Mãng còn ở đây, Vọng Thư liền sẽ không rời khỏi Địa Phủ!" "Không cần như vậy, chúng ta có duyên phận, nếu muốn rời đi, thì cứ rời đi, nhưng nếu muốn lưu lại, ta cũng hoan nghênh!" Vu Mãng nói với Vọng Thư.

"Vâng, ân công!" Vọng Thư trả lời.

Vu Mãng lại hỏi: "Ngươi ở đây trở thành mặt trăng của Địa Phủ sao?" "Không sai, ta có thể cảm thụ tình cảm của nhân loại ở đây!" Chỉ nghe Vọng Thư trả lời.

"Nếu đã như vậy, thì tiếp tục ở đây đi, ta muốn trở về gặp Hậu Thổ!" Vu Mãng nói.

"Vâng, ân công!" Vọng Thư trả lời, "Bình Tâm Nương Nương đang đợi ở Hoàng Tuyền Hải!" "Hoàng Tuyền Hải?" Vu Mãng vốn tưởng Hậu Thổ sẽ ở Luân Hồi Điện hoặc nơi nào đó khác của Địa Phủ, nhưng Vu Mãng không ngờ Hậu Thổ lại ở bên Hoàng Tuyền Hải.

"Bình Tâm Nương Nương, ở Hoàng Tuyền Hải, liền có thể nhìn thấy nhân gian!" Vọng Thư trả lời.

Vu Mãng nghe lời Vọng Thư, tâm thần không khỏi xao động.

Hậu Thổ hóa thân luân hồi, vì muốn để chúng sinh có nơi an nghỉ, đồng dạng cũng để Vu tộc có nơi an cư, nhưng Hậu Thổ, cũng đồng dạng hướng về tự do, cũng muốn rời khỏi Địa Phủ, ra ngoài xem nhân gian.

Chỉ đáng tiếc, Hậu Thổ không thể làm được!

Hậu Thổ đứng bên bờ Hoàng Tuyền Hải, phiến Hoàng Tuyền Hải

này, là một kỳ cảnh của Địa Phủ, nghe nói bên kia biển, chính là nhân gian, chỉ là Hậu Thổ nhiều nhất cũng chỉ có thể đi dọc bờ Hoàng Tuyền Hải.

Hậu Thổ nhìn về phía xa, đứng đó mấy ngàn năm thời gian, lúc đó Hậu Thổ đột nhiên cảm giác được, nhìn thấy trên mặt Hoàng Tuyền Hải, xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Một đạo nhân ảnh vô cùng quen thuộc, không phải Vu Mãng thì còn ai?

Chương 418

"Vu Mãng, ngươi đã trở về?" Hậu Thổ trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

"Ta đã trở về, Hậu Thổ!" Vu Mãng trả lời.

"Trở về là tốt rồi, ngươi...

đã thành Thánh?" Hậu Thổ nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Vu Mãng đã từng tặng Hồng Mông Tử Khí cho Hậu Thổ, Vu Mãng cũng đoạt được không ít công đức chi lực, nhìn từ điểm này, Vu Mãng hẳn là đã sớm có tư cách thành Thánh, nhưng lại vẫn luôn không muốn!

Bởi vì Vu Mãng không nhờ công đức thành Thánh, điều Vu Mãng muốn làm, là Lực Chứng Đạo!

Hậu Thổ từng nói với Vu Mãng rằng hắn cần phải chiến một trận với Tam Thanh, mới có cơ hội thành Thánh, sau đó lại nói Vu Mãng chỉ có đi tới Bàn Cổ bí tàng, mới có thể thành Thánh.

Hiện tại nhìn xem, Vu Mãng cuối cùng đã thành công!

Trải qua ngàn năm thời gian, Vu Mãng trong Bàn Cổ bí tàng có lẽ sẽ gặp hung hiểm, nhưng Vu Mãng cuối cùng cũng thành công trở thành Thánh Nhân!

Vu Mãng thành Thánh, sẽ mang tới đại khí vận cho Địa Phủ, sau khi Vu Mãng thành Thánh, thực lực cũng đề thăng không ít, cũng không cần Hậu Thổ bảo hộ nữa.

"Ta đã thành Thánh!" Vu Mãng trả lời.

"Tốt, quá tốt rồi!" Hậu Thổ vui mừng nói, "Vu Mãng, ta đã suy

diễn ra, Vô Lượng Kiếp lần này xuất hiện, lần này có ba vị ứng kiếp chi nhân, trong đó một người chính là ngươi!" "Ta?

Vô Lượng Kiếp?

Ứng kiếp chi nhân?" Vu Mãng nghe xong, kinh ngạc hỏi.

"Không sai, chính là như vậy!

Trừ ngươi ra, còn có..." Hậu Thổ chưa nói xong, liền thấy có người đang chạy tới.

Đó chính là một vị Vu nhân!

"Bình Tâm Nương Nương!" Lúc đó, vị Vu nhân kia lập tức nói, "Đại sự không ổn, có một con khỉ đang quậy phá Địa Phủ của chúng ta!" "Khỉ sao?" Hậu Thổ nghe xong, sắc mặt khẽ biến.

"Một con khỉ, dám tới Địa Phủ của ta quậy phá?" Vu Mãng vừa nghe, lập tức quát lên.

"Vu Mãng, đợi đã, con khỉ kia có thể có duyên nguyên với ngươi, ta đi xem trước!" Hậu Thổ nói.

"Duyên nguyên?" Vu Mãng nghe xong, không khỏi sửng sốt, hỏi.

"Ta đi xem trước!" Hậu Thổ nói.

"Được!" Vu Mãng gật đầu, cùng Hậu Thổ đồng thời hóa thành hai đạo quang mang bay về phía xa.

Lúc này.

Trong Địa Phủ, chỉ thấy một con khỉ tay cầm một cây côn, vung về phía trước, côn tử của con khỉ kia tương đối lợi hại, là một kiện pháp bảo cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu ở bên ngoài, một kiện pháp bảo như vậy quả thực uy lực bất phàm, trong tay con khỉ kia, uy lực lại cực lớn.

Con khỉ ấy tương đối mãng chàng, không hề sợ hãi những người Vu tộc trước mặt, có không ít người Vu tộc đều bị đánh bị thương, nếu không phải Vu tộc nhân nhục thân quả thực cường đại, hiện tại những Vu tộc nhân này đã bị con khỉ kia đánh chết.

Nhưng dù vậy, những người Vu tộc trong đó cũng bị thương không nhẹ, đúng lúc đó, một nam nhân thân hình cao lớn đứng ra, nam nhân này tay cầm một cây đào mộc trượng, lớn tiếng nói: "Ta nãi Vu tộc Khoa Phụ!

Ngươi là ai?" "Yêm gọi là Tôn Ngộ Không!

Địa Phủ có mắt không tròng, muốn câu hồn yêm lão tôn, yêm lão tôn tu luyện Trường Sinh Bất Lão chi thuật, cùng thiên địa đồng thọ!" Con khỉ kia nói.

"Tôn Ngộ Không?

Tốt, nếu ngươi không nghe lời Địa Phủ của ta, vậy ta hôm nay sẽ giáo huấn ngươi!" Khoa Phụ nói xong, đào mộc trượng trong tay vung về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức giơ Kim Cô Bổng lên, trong mắt tràn đầy chiến ý, Kim Cô Bổng vung động, chỉ thấy quanh Khoa Phụ xuất hiện đầy trời bổng ảnh!

Chương 419

Cùng một thời gian, Khoa Phụ cũng vung động đào mộc trượng kia, đào mộc trượng hiện tại cũng đồng dạng là Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực tương đương với Kim Cô Bổng, hai kiện bảo vật không ngừng va chạm vào nhau.

Nhưng Khoa Phụ lại phát hiện, sức mạnh của mình không bằng một Tôn Ngộ Không trước mặt!

Con Tôn Ngộ Không này sức mạnh sao lại to lớn như vậy?

Sức mạnh của nó, ngay cả mình cũng không thể sánh bằng!

Cần biết Khoa Phụ là một Đại Vu cấp bậc Lục Chuyển Chuẩn Thánh, đáng tiếc hiện tại Khoa Phụ không có lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, không thể trở thành Tổ Vu!

Nhưng dù vậy, thực lực Khoa Phụ vẫn tương đối cường đại, Khoa Phụ là một vị cường giả cấp Chuẩn Thánh có nhục thân cực kỳ cường đại.

Với thực lực Khoa Phụ hiện tại, muốn đối phó một vị cường giả Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, hẳn là có thể dễ dàng làm được!

Nhưng Khoa Phụ hiện tại, lại phát hiện đối phó không được Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không đột nhiên nhổ một nắm lông trên thân, thổi về phía trước, trong nháy mắt, chỉ thấy đầy trời Tôn Ngộ Không xuất hiện, có đủ trăm tên, đồng thời vồ về phía Khoa Phụ.

Phân thân thuật của Tôn Ngộ Không cũng tương đối không tồi, hiện tại những phân thân này có một nửa lực công kích của Tôn Ngộ Không, đồng thời vồ tới Khoa Phụ, những Vu tộc nhân xung quanh

muốn xông lên, đúng lúc đó, Khoa Phụ lại lớn tiếng hô: "Không cần ra tay, ta và hắn đơn độc một trận chiến!" Khoa Phụ nói xong, đào mộc trượng trong tay lại vung ra, quét về phía phân thân Tôn Ngộ Không một lần nữa.

Phân thân Tôn Ngộ Không hoàn toàn không chống đỡ nổi sát thương của Khoa Phụ, đúng lúc đó, phía sau Khoa Phụ xuất hiện một đạo nhân ảnh, chính là Tôn Ngộ Không!

Chỉ thấy Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đập về phía Khoa Phụ, Khoa Phụ đâu có lùi bước?

Đồng dạng một trượng quét về phía Tôn Ngộ Không.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng cự hưởng xuất hiện, Khoa Phụ và Tôn Ngộ Không đồng thời bị công kích của đối phương đánh trúng, hai người đồng thời ngã bay ra ngoài.

Nhưng lúc đó, Khoa Phụ lại phát hiện, Tôn Ngộ Không vừa bị đánh lùi, lại một lần nữa xông tới, phảng phất căn bản không hề bị thương vậy.

Nhưng trong miệng Tôn Ngộ Không, lại một ngụm tiên huyết phun ra.

Tôn Ngộ Không không hề để ý, càng đánh càng dũng mãnh!

Nhục thân của Tôn Ngộ Không tương đối cường hoành, nếu không phải Khoa Phụ là Lục Chuyển Chuẩn Thánh, hiện tại thậm chí không thể làm tổn thương Tôn Ngộ Không chút nào.

Hiện tại, dưới sự áp chế sức mạnh của Khoa Phụ, Tôn Ngộ Không vẫn không lùi bước.

Trên bề mặt thân thể Tôn Ngộ Không, xuất hiện từng làn huyết

sắc vụ khí, cùng một thời gian, chiến đấu lực của hắn đột nhiên đại trướng.

Vu Mãng và Hậu Thổ tới nơi này, hai người nhìn Khoa Phụ và Tôn Ngộ Không chiến đấu.

Hiện tại nhìn thấy huyết sắc vụ khí trên thân Tôn Ngộ Không, Vu Mãng có một loại cảm giác quen thuộc.

Chẳng phải là Bàn Cổ huyết khí sao?

Loại thứ này hẳn là chỉ có trong Bàn Cổ nhất tộc mới xuất hiện, sao lại xuất hiện ở đây?

Xuất hiện trên một con khỉ?

"Vu Mãng, ngươi đã phát hiện ra sao?

Con khỉ này quả thực có duyên nguyên với ngươi!" Hậu Thổ mỉm cười nói.

"Hậu Thổ, chuyện gì vậy?" Vu Mãng hỏi, "Vì sao con khỉ này dường như có quan hệ lớn với ta?" "Vu Mãng, ngươi có nhớ, khi Vu Yêu đại chiến của chúng ta, chuyện Bất Chu Sơn bị chém thành hai nửa không?" Chỉ nghe Hậu Thổ hỏi.

"Tự nhiên nhớ!" Vu Mãng trả lời.

"Khi đó ngươi và Nữ Oa chiến đấu, đánh nát phiến Hồng Hoang thiên địa này, Hồng Quân lão tổ khiến Nữ Oa vá phiến thiên địa này, Nữ Oa liền dùng nửa đoạn Bất Chu Sơn kia vá trời, trong quá trình, Nữ Oa đã lưu lại một khối Bổ Thiên Thạch!" Hậu Thổ tiếp tục nói.

"Chuyện này có liên quan tới con khỉ sao?" Vu Mãng hỏi.

"Không sai, khi Nữ Oa vá trời, lưu lại một khối Bổ Thiên Thạch, khi ngươi chiến đấu với Nữ Oa, máu trên người ngươi đều nhiễm lên Bất Chu Sơn, khối Bổ Thiên Thạch kia hấp thu máu của ngươi và Nữ

Oa, bởi vậy đồng thời có năng lực của Vu tộc và Yêu tộc, đặc biệt là năng lực của ngươi!" Hậu Thổ thần sắc có chút cổ quái nhìn về phía Vu Mãng.

Chương 420

“Đồng thời có năng lực của Yêu tộc và Vu tộc?” Vu Mãng nghe lời Hậu Thổ, lại một lần nữa nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Lúc đó Tôn Ngộ Không trên thân có hiệu quả đặc thù, loại hiệu quả này Vu Mãng phi thường quen thuộc, Thất Phu Chi Dũng, năng lực đầu tiên của Vu Mãng!

Thất Phu Chi Dũng của Vu Mãng, có thể phát huy tác dụng cực lớn trong lúc đơn đấu, cực lớn đề thăng thực lực!

Loại Thất Phu Chi Dũng này có thể khiến Vu Mãng trong chiến đấu thu được không ít lợi ích, Vu Mãng không ngờ, Tôn Ngộ Không cũng sẽ có năng lực như vậy.

Có loại năng lực này, hiện tại Tôn Ngộ Không thậm chí có thể chiến đấu với Khoa Phụ!

Hiện tại tính khí của Tôn Ngộ Không cũng tương tự Vu Mãng, không hề biết lùi bước, chỉ biết không ngừng tiến công!

Bị thương, Tôn Ngộ Không cũng không tiếc, dường như biết một chuyện, đó chính là tất yếu phải đánh bại Khoa Phụ!

Khoa Phụ thừa thụ công kích của Tôn Ngộ Không, trên thân cũng bị thương, nhưng thương thế cũng không quá nghiêm trọng, căn bản hoàn toàn không thể so sánh với thương thế mà Tôn Ngộ Không phải chịu!

Nhưng dù vậy, Tôn Ngộ Không dường như không cảm thụ được đau đớn trên thân thể, tiếp tục ra tay với Khoa Phụ.

“Ta thua rồi!” Khoa Phụ nói.

“Không, yêm không thua, yêm Tôn Ngộ Không, sẽ thua ngươi

sao?" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy hai mắt hắn đột nhiên biến thành huyết hồng, hàm răng sắc nhọn lộ ra ngoài.

Thực lực Tôn Ngộ Không dường như đột nhiên bạo trướng không ít.

Chỉ thấy Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không không ngừng oanh về phía Khoa Phụ, Khoa Phụ càng đánh càng kinh hãi, cảm giác được, Tôn Ngộ Không đang đột phá!

Chuyện gì vậy?

Khoa Phụ đại cật một kinh, lúc này, Tôn Ngộ Không lại một côn quét về phía Khoa Phụ, lần này, Khoa Phụ bị Tôn Ngộ Không trực tiếp quét bay ra ngoài.

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không không ngừng vung động, mỗi lần oanh lên thân thể Khoa Phụ, đều có thể làm gãy mấy khúc xương trên thân thể Khoa Phụ.

Khoa Phụ không ngờ Tôn Ngộ Không lại có loại chiến đấu lực này.

Khoa Phụ vừa kinh vừa giận, hiện tại toàn thân Khoa Phụ đều là tiên huyết.

Những Vu tộc nhân xung quanh muốn ra tay giúp đỡ, nhưng bị Vu Mãng quát lớn ngăn lại.

"Làm gì?

Chẳng lẽ muốn người nhiều bắt nạt người ít?

Có cần mặt mũi không?

Muốn làm mất mặt Vu tộc ta sao?" Thanh âm Vu Mãng vừa xuất, những Vu tộc nhân xung quanh liền vội vàng lùi xuống.

Vu tộc là chủng tộc mạnh nhất, cảnh giới của Khoa Phụ mạnh

hơn Tôn Ngộ Không rất nhiều, nếu cứ thế cũng thua, thì chỉ có thể trách thực lực quá kém, bị đánh chết, cũng đáng đời!

Vu Mãng không nói, những người khác cũng hiểu một chuyện.

Khoa Phụ hiện tại bị thương không nhẹ, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không khá hơn là bao, hai người chiến đấu, ai thắng ai thua khó mà liệu!

Hai người lại một lần nữa kích chiến.

Chỉ thấy đầu Tôn Ngộ Không bị một trượng đánh trúng, thân thể bay ngược ra ngoài.

Cùng một thời gian, Khoa Phụ cũng bị trọng kích, lồng ngực xuất hiện một cái huyết động, hai người đồng thời ngã xuống đất, miệng không ngừng thổ huyết.

Có thể thấy được, hai người đều bị thương tương đối nghiêm trọng.

Đúng lúc đó, chỉ thấy Vu Mãng và Hậu Thổ đi tới, Hậu Thổ nhàn nhạt nói: "Khoa Phụ, Tôn Ngộ Không, trận chiến này cứ thế dừng lại ở đây đi!" "Ai vậy?" Tôn Ngộ Không nhìn về phía Hậu Thổ hỏi.

"Bình Tâm Nương Nương!" Khoa Phụ nhìn thấy Hậu Thổ, lập tức hô một tiếng, lại nhìn Vu Mãng, vội vàng nói, "Vu Mãng Tổ Vu!" Khi Tôn Ngộ Không nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt hắn đột nhiên lộ ra biểu tình kỳ quái, Tôn Ngộ Không liền ngây người tại chỗ.

"Tôn Ngộ Không, ta thừa nhận ta không thắng được ngươi, nhưng ngươi cũng vậy, cũng không thể thắng được ta!" Chỉ nghe Khoa Phụ nói.

Chương 421

"Tôn Ngộ Không, lần này Địa Phủ chúng ta đã làm sai một chuyện, chúng ta không biết ngươi đã tu luyện Trường Sinh Bất Lão chi thuật thành công rồi!" Hậu Thổ trả lời.

Nhưng Tôn Ngộ Không không hề để ý tới ý của Hậu Thổ, chỉ ngây người nhìn chằm chằm Vu Mãng, phảng phất như khúc gỗ.

Vu Mãng phát hiện ánh mắt Tôn Ngộ Không có chút không đúng, Vu Mãng tuy không hiểu nhiều về Hồng Hoang, nhưng cái tên Tôn Ngộ Không, kiếp trước hắn cũng đã nghe qua.

Nhưng Vu Mãng đối với Tôn Ngộ Không không có cảm giác gì lớn, trong mắt Vu Mãng, Tôn Ngộ Không chẳng qua chỉ là một kẻ thất bại, không thể phản kháng Thiên Đình, cuối cùng luân làm chó săn của Phật môn, bởi vậy Vu Mãng không hề có chút kính ý nào đối với hắn.

Hiện tại Tôn Ngộ Không, đối với Vu Mãng dường như có tình cảm dị thường.

Khi Vu Mãng có chút không kiên nhẫn, chỉ thấy Tôn Ngộ Không đột nhiên đi về phía Vu Mãng.

Những Vu tộc nhân xung quanh lập tức muốn xông lên ngăn cản, nhưng Vu Mãng vừa vung tay, những Vu tộc xung quanh lập tức tản ra.

Chỉ bằng thực lực của Tôn Ngộ Không, Vu Mãng không cho rằng hắn có thể uy hiếp được mình!

Nếu Tôn Ngộ Không thật sự không biết sống chết muốn ra tay với mình, thì cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi!

"Phốc thông" một tiếng quỳ xuống trước mặt Vu Mãng.

Một hành động, khiến mọi người đại xuất ý liệu, ngay sau đó, Tôn Ngộ Không quỳ xuống trước mặt Vu Mãng, nói: "Phụ thân ở trên, xin Ngộ Không nhận một lạy!" Không chỉ Vu Mãng, ngay cả Hậu Thổ và những người khác xung quanh, cũng đều sững sờ, đều nghe thấy sao?

Tôn Ngộ Không, đang gọi Vu Mãng là phụ thân?

Chẳng lẽ Vu Mãng có con riêng bên ngoài?

Mọi người đều nhìn về phía Hậu Thổ, khóe miệng Hậu Thổ khẽ nhếch lên, khuôn mặt tươi cười không khỏi đỏ bừng, tính cách ôn hòa như Hậu Thổ, hiện tại trong lòng cũng có chút phiền muộn.

Ánh mắt của những người này ý gì?

Tôn Ngộ Không gọi Vu Mãng là phụ thân, chẳng lẽ những người này cho rằng mình có thể cùng Vu Mãng sinh ra một con khỉ sao?

"Bình Tâm Nương Nương, con khỉ này, và..." Lời Khoa Phụ chưa nói xong, liền cả người lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

"Cút!" Hậu Thổ thốt ra một chữ.

Khoa Phụ vội vàng đi chữa trị thương thế, may mắn là người Vu tộc thể chất đều tương đối cường tráng, Khoa Phụ tuy bị thương, nhưng lực khôi phục cũng tương đối mạnh, loại thương thế này đối với hắn tự nhiên không là gì.

Hậu Thổ nhìn về phía Vu Mãng, muốn xem Vu Mãng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Vu Mãng nói với Tôn Ngộ Không: "Ngươi?

Gọi ta là phụ thân?" "Ngươi là phụ thân của ta, ta cảm giác trong thể nội ta có huyết mạch tương liên với ngươi, ta nghĩ ngươi chính là phụ thân của ta!" Tôn Ngộ Không nói với Vu Mãng.

Vu Mãng nghe lời Tôn Ngộ Không, vươn tay, xoa đầu Tôn Ngộ

Không.

Tôn Ngộ Không không hề phản kháng, nếu Vu Mãng có một chút tâm tư làm hại hắn, đầu hắn tất định sẽ bị nổ tung!

Vu Mãng muốn giết Tôn Ngộ Không, tương đương dễ dàng.

Đương nhiên, Tôn Ngộ Không tin tưởng Vu Mãng như vậy, cũng khiến Vu Mãng bất ngờ.

Tôn Ngộ Không phảng phất thật sự coi Vu Mãng như phụ thân của mình, tin tưởng Vu Mãng sẽ không làm hại hắn!

Vu Mãng không có ý làm hại Tôn Ngộ Không, lòng bàn tay tiếp xúc lên đầu Tôn Ngộ Không, cảm giác được trong thể nội Tôn Ngộ Không quả thực có huyết mạch của mình, phảng phất như hậu nhân!

Tình huống này, Vu Mãng không ngờ tới!

Vu Mãng đột nhiên nhớ lại lời Hậu Thổ nói, huyết dịch của mình dường như đã bị Bổ Thiên Thạch hấp thu, Tôn Ngộ Không cũng có thể là hài tử của mình.

"Phụ thân, tin rồi sao?

Con thật sự là hài tử của người, hài nhi cuối cùng đã tìm được người rồi!" Tôn Ngộ Không lệ rơi đầy mặt.

Tôn Ngộ Không mãn phúc ủy khuất, phảng phất lúc đó có một lỗ hổng để trút bỏ.

Chương 422

"Ta không có đứa con như vậy, trở về đi!" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

"Phụ thân, không nhận con làm nhi tử sao?" Tôn Ngộ Không nghe xong, sắc mặt biến đổi, nói.

"Vu Mãng!" Hậu Thổ nói.

Vu Mãng liếc nhìn Tôn Ngộ Không một cái, nói: "Chúng ta có một tràng duyên phận, ta liền ban cho ngươi ba cơ hội bảo mệnh, nếu có duyên, ta có thể tái kiến!" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy tay vừa vung, ba sợi lông khỉ rơi xuống đất lập tức bay ra ngoài, trở về trên thân thể Tôn Ngộ Không.

Ba sợi lông khỉ biến thành màu vàng kim, Tôn Ngộ Không có thể cảm giác được, trên ba sợi lông khỉ kia, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại.

"Tạ tạ phụ thân, tạ tạ phụ thân!" Tôn Ngộ Không lập tức hướng về Vu Mãng dập đầu nói.

Tôn Ngộ Không vốn vô phụ vô mẫu, tuy kiên cường, nhưng cũng khát vọng có phụ mẫu, lần này nhìn thấy Vu Mãng, mới có thể thất thố như vậy.

Khi Tôn Ngộ Không biết vị Tổ Vu trước mặt là phụ thân của mình, và ban cho mình những sợi lông khỉ kia, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ vô cùng cao hứng.

Tôn Ngộ Không đối với Vu Mãng lại bái ba cái, nói: "Phụ thân, con sau này có thể thường xuyên tới Địa Phủ thăm viếng không?" "Chỉ cần không hồ nháo, thì cứ tùy tiện!" Vu Mãng trả lời, "Nhưng ở

Địa Phủ, cũng chưa chắc có thể gặp được ta!" "Vâng, hài nhi biết rồi!" Tôn Ngộ Không vui vẻ làm mấy cái cân đẩu vân, sau đó mới rời khỏi Địa Phủ.

Tuy Vu Mãng không thừa nhận, nhưng Tôn Ngộ Không tự nhận là hài nhi của Vu Mãng.

Trong thể nội Tôn Ngộ Không, quả thực lưu giữ huyết mạch của Vu Mãng, sở hữu Thất Phu Chi Dũng và Kim Cương Bất Hoại năng lực của Vu Mãng.

Tiềm lực sau này của Tôn Ngộ Không quả thực vô hạn lượng, ít nhất cũng có thể trở thành cấp bậc Cửu Chuyển Chuẩn Thánh!

Một tràng chiến đấu, Tôn Ngộ Không đã thành công đột phá trong lúc quyết đấu với Khoa Phụ, khiến hắn bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Vu Mãng Tổ Vu, hắn thật sự là hài tử của ngươi sao?" Cửu Phượng nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt có chút khó hiểu hỏi.

"Vớ vẩn!" Vu Mãng trả lời.

"Vu Mãng, không nhìn ra khẩu vị của ngươi lại đặc biệt như vậy, thích khỉ cái, khó trách đối với muội muội ta không có hứng thú!" Cường Lương đối với Vu Mãng cười nói.

"Đại ca, huynh nói gì vậy?" Cửu Phượng vừa nghe, mặt lập tức đỏ bừng.

"Đúng vậy, ta cũng rất tò mò, Vu Mãng, trong Vu tộc chúng ta cũng có mấy vị tuyệt thế mỹ nữ, không kể Hậu Thổ, Huyền Minh, Cửu Phượng, thậm chí Thường Nga, Vu Mãng bất kể nhìn trúng ai, ta thấy đều có thể kết thành liên lý, nhưng lại nhìn trúng một con khỉ cái!

Thực sự khiến ta bất ngờ!" Đế Giang cũng cười nói.

Những người khác cũng cười, Huyền Minh, Hậu Thổ đỏ mặt, đồng loạt liếc Vu Mãng một cái.

Hài tử của Vu Mãng là một con khỉ, có thể suy đoán, mẫu thân con khỉ kia, cũng nên là một con khỉ cái mới đúng!

Đương nhiên, mọi người tuyệt sẽ không cho rằng Vu Mãng sẽ kết hợp với một con khỉ cái, mọi người ở đây náo loạn một hồi sau đó mới tản đi.

Nhưng tin tức Vu Mãng trở thành Thánh Nhân của Vu tộc, cũng đã truyền ra ngoài.

Địa Phủ Vu tộc, sẽ có hai vị Thánh Nhân, điều này có thể chấn kinh Tam Giới.

Tôn Ngộ Không sau khi rời khỏi Địa Phủ, liền trở về Hoa Quả Sơn, nhưng cũng không công bố tin tức Vu Mãng là phụ thân, Tôn Ngộ Không biết Vu Mãng không thích bị người khác quấy rầy, tiếp tục ở đó làm Sơn Đại Vương, nếu có cơ hội, lại đi gặp Vu Mãng.

Dù sao Tôn Ngộ Không cũng không còn là một con khỉ con, đã trưởng thành thành khỉ.

Lúc đó, Ngọc Đế Thiên Đình cũng nhận được một tin tức, Ngọc Đế quyết định muốn chiêu lãm Tôn Ngộ Không.

Đương nhiên, chiêu lãm Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình, không phải để trọng dụng Tôn Ngộ Không, mà là để làm mất mặt Tôn Ngộ Không.

Thế là Ngọc Đế phái Thái Bạch Kim Tinh hạ phàm, thuyết phục Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình, trở thành Bật Mã Ôn của Thiên Đình.

Lúc đó, Vu Mãng phát hiện trong Địa Phủ cũng xuất hiện một chuyện, Đế Giang và những người khác dường như vô cùng khó xử.

Vu Mãng vừa hỏi, liền biết nguyên lai Phật môn có một vị Bồ Tát thường trú ở Địa Phủ.

Vị Bồ Tát ấy tên là Địa Tạng Vương Bồ Tát, sở dĩ vị Bồ Tát này lại xuất hiện ở đây, là vì đã lập một hoành nguyện, hoành nguyện ấy chính là "Địa Ngục bất không, thệ bất thành Phật"!

Một hoành nguyện vốn nên tương đối vĩ đại, nhưng người Địa Phủ lại phát hiện, sở dĩ Địa Tạng Vương Bồ Tát làm như vậy, là vì muốn ở Địa Phủ độ hóa quỷ hồn của Địa Phủ đi về Tây Phương Cực Lạc thế giới!

Chương 423

Loại hành động nhằm tráng đại Phật giáo này, đã có đủ ba trăm năm, nhưng vẫn luôn không có ai quản, Hậu Thổ, cũng không thể dễ dàng ra tay quản lý.

"Vì sao Hậu Thổ không quản?" Vu Mãng hỏi.

"Bởi vì Tây Phương có hai vị Thánh Nhân, Phật giáo và Địa Phủ của chúng ta cũng có minh ước, bởi vậy Bình Tâm Nương Nương mới nhắm một mắt mở một mắt với Địa Tạng Vương Bồ Tát mà thôi!" Chỉ nghe Đế Giang trả lời.

"Nguyên lai là như vậy, nếu đã như vậy, thì kẻ ác này, cứ để ta làm vậy!" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

Ngàn năm thời gian trôi qua, Địa Phủ hoàn toàn được kiến lập, bên trong có Mười Tám Tầng Địa Ngục, mỗi tầng có chức trách riêng, ở lối vào của Mười Tám Tầng Địa Ngục, liền có một vị Bồ Tát.

Chỉ thấy một vị Bồ Tát ngăn cản một quỷ hồn trước mặt, nói: "Vị thí chủ, ngươi có duyên với Phật môn của ta, sao không quy y Phật của ta?" Quỷ hồn kia lúc sinh tiền là một cường giả Yêu tộc, hiện tại sau khi chết, bị đưa tới đây, vừa nghe xong, lập tức bĩu môi nói: "Phật?

Lão tử nãi Hỗn Thế Ma Vương, muốn ta quy y Phật giáo sao?

Không có cửa đâu!" Quỷ hồn chính là Hỗn Thế Ma Vương, bị Tôn Ngộ Không giết chết sau đại chiến trên Hoa Quả Sơn, Hỗn Thế Ma Vương cũng có thực lực cấp Đại La Kim Tiên, đáng tiếc sau khi chết, Nguyên Thần liền quy nhập Địa Phủ.

Nhưng dù vậy, vẫn là Hỗn Thế Ma Vương, tuyệt sẽ không nghe

lời nói nhảm của lũ hòa thượng Phật môn!

"Thí chủ, lệ khí trên thân quá nặng, xem ra phải để bản tọa giúp ngươi thanh trừ lệ khí đi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát nói xong, chỉ thấy phía sau lập tức xuất hiện từng trận Phật quang.

"Ngươi làm gì?

Độ hóa lão tử sao?

Ta nói cho ngươi biết!

Dừng lại, a..." Tuy lệ khí trên thân thể Hỗn Thế Ma Vương đã được hóa giải, nhưng thân thể hắn cũng đang thừa thụ sát thương cực lớn.

Kim quang độ hóa trên thân Địa Tạng Vương Bồ Tát, không chỉ có thể độ hóa bạo đồ, đồng dạng cũng sẽ tạo thành sát thương nghiêm trọng cho họ.

Hỗn Thế Ma Vương trước mặt cả thân thể đều bị bốc hơi như vậy.

Ở trong đó tiếng kêu thê lương, nhưng tiếng thảm kêu của Hỗn Thế Ma Vương lại bị tất cả âm thanh trong đó che lấp.

Cuối cùng, trải qua mấy ngày thời gian, Hỗn Thế Ma Vương cuối cùng cũng bị độ hóa, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười từ tường, nói: "Tạ tạ Địa Tạng Vương Bồ Tát điểm hóa, nguyên lai tất cả đều là ta đã làm sai!" "Không sao, thí chủ, buông dao đồ tể, lập địa thành Phật, chỉ cần nhập Phật môn của ta, liền có thể theo ta trở về Tây Phương Cực Lạc thế giới rồi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vui vẻ nói.

Lần này Địa Tạng Vương Bồ Tát lại độ hóa một tồn tại cường đại, chiêu mộ cho Phật giáo một cường giả.

Nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát chưa kịp cao hứng, liền nghe

thấy một thanh âm truyền đến.

"Địa Tạng Vương Bồ Tát, hiện tại lập tức cút khỏi Địa Phủ của ta, cút về Linh Sơn Phật giáo của ngươi, nếu không chết!" Thanh âm vừa xuất, lập tức liền khiến sắc mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát đại biến.

Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng nói: "Ai vậy?" Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa nhìn, liền phát hiện một đạo nhân ảnh đứng ở không xa, chính đang chậm rãi đi về phía mình.

Địa Tạng Vương Bồ Tát cau mày, người trước mặt này, mình chưa từng gặp, nhưng người trước mặt này, dường như không phải người thường, là một nam nhân thực lực phi thường cường đại!

"Ta, Vu tộc, Vu Mãng!" Vu Mãng trả lời.

"Vu tộc Vu Mãng?" Nghe lời Vu Mãng, trong lòng Địa Tạng Vương Bồ Tát đại cật một kinh.

Tuy Địa Tạng Vương Bồ Tát chưa từng gặp Vu Mãng, nhưng đại danh Vu Mãng, hắn đã từng nghe qua!

Một Vu Mãng, chính là người đứng đầu Vu tộc, hai vị Thánh Nhân Phật giáo, đều đối với Vu Mãng có chút kiêng kỵ, hiện tại Vu Mãng sẽ xuất hiện ở đây sao?

"Nguyên lai là Vu Mãng đại thần, chỉ là bản tọa ở đây, phụng mệnh Thánh Nhân của giáo ta, ở đây độ hóa những oan hồn trong đó!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng nói, "Thánh Nhân Địa Phủ Bình Tâm Nương Nương cũng đã đồng ý, bản tọa có thể lưu lại ở đây, chỉ cần không làm nhiễu loạn trật tự Địa Phủ, bản tọa ở đây bao lâu cũng được..." "Ta bảo ngươi cút!" Vu Mãng nhàn nhạt nói.

Lần này, Vu Mãng trên thân tản ra từng trận sát khí.

Mỗi cỗ sát khí, thậm chí có thể khiến Địa Tạng Vương Bồ Tát

chiến đấu.

Bên cạnh Địa Tạng Vương Bồ Tát, Hỗn Thế Ma Vương lúc đó tiến lên nói: "Vị thí chủ, vị này chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát, ngươi có thể đối xử vô lễ như vậy sao?..." Lời của Hỗn Thế Ma Vương chưa nói xong, ánh mắt Vu Mãng vừa quét qua Hỗn Thế Ma Vương, chỉ thấy trong nháy mắt hồn phi phách tán!

Vu Mãng hiện tại là Thánh Nhân, một ánh mắt, liền có thể dễ dàng tru sát loại Đại La Kim Tiên này.

Một Hỗn Thế Ma Vương tính là gì?

Chương 424

Há lại có thể so sánh với hắn?

Huống chi lại bất kính với Vu Mãng.

Vu Mãng tự nhiên sẽ không bỏ qua một người bất kính với mình.

"Vu Mãng đại thần, như vậy quá đáng rồi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa nhìn, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Địa Tạng Vương Bồ Tát khổ sở lắm mới ở đây tồn tại được một đại năng, thực lực của đại năng này cũng tương đối không yếu, mang về Tây Phương Phật giáo, cũng là một đại công.

Nhưng hiện tại Hỗn Thế Ma Vương lại bị Vu Mãng trong nháy mắt tru sát rồi!

Địa Tạng Vương Bồ Tát đâu có không tức giận?

Tuy Địa Tạng Vương Bồ Tát nghĩ như vậy, nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát lại không dám cùng Vu Mãng chống đối, Hỗn Thế Ma Vương chính là tiền xa chi giám, nếu Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng đắc tội Vu Mãng, Vu Mãng có thể sẽ tại chỗ chém giết hắn!

Danh tiếng Vu Mãng, tất cả cường giả Hồng Hoang đều có thể biết, người này, chính là mãng phu số một Hồng Hoang!

Một mãng phu làm việc, từ trước đến nay không cố kỵ bất cứ hậu quả nào!

"Quá đáng?" Vu Mãng lạnh lùng cười một tiếng, trừng mắt nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, miệng thốt ra một chữ, "Cút!" "Vu Mãng đại thần, chuyện ngày hôm nay, ta sẽ về bẩm báo Thánh Nhân của giáo ta!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa tức vừa vội, nói.

“Trở về nói với họ, đừng bao giờ phái người tới Địa Phủ nữa, Địa Phủ của ta và Phật giáo, từ nay liền không còn minh hữu!” Vu Mãng nhàn nhạt nói.

Lời Vu Mãng vừa xuất, khiến sắc mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát khẽ biến.

Nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát lại không dám nói nhiều hơn nữa, hóa thành một đạo quang mang liền tiêu thất tại chỗ.

Lúc đó, Hậu Thổ xuất hiện bên cạnh Vu Mãng, Hậu Thổ nhàn nhạt nói: “Vu Mãng, ngươi đã quyết định rồi sao?” “Không sai, Phật giáo dã tâm bừng bừng, đã sớm muốn ra tay với Địa Phủ của chúng ta, trước kia ta và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã đoạn tuyệt quan hệ, tin rằng hiện tại cũng sẽ không coi ta là minh hữu, nếu đã như vậy, không bằng hiện tại liền lập tức nói rõ một chuyện!” Vu Mãng trả lời.

“Nếu đã như vậy, vậy Địa Phủ của chúng ta tự nhiên không cần phải kết minh với Phật giáo nữa, nhưng ta lo lắng hai vị Thánh Nhân kia sẽ liên hợp Nữ Oa, Thái Thượng Lão Quân đối phó ngươi!” Hậu Thổ lại nói.

“Nếu thật sự như vậy, ta cũng không sợ!” Vu Mãng trả lời.

Khi Vu Mãng chưa thành Thánh, hắn đã không sợ những Thánh Nhân này, huống chi hiện tại hắn đã là Thánh Nhân!

“Địa Tạng Vương Bồ Tát quả thực khiến người ta chán ghét, cứ mãi độ hóa những oan hồn có thực lực nhất định, chỉ là việc đó không liên quan quá nhiều đến ta, nên ta cũng sẽ không quản!” “Nhưng dạo gần đây, Phật môn càng lúc càng ra tay đối với Vu tộc ta, nếu không phải nể mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ta đã ra tay rồi!” Hậu Thổ lại nói.

“Hậu Thổ, nếu ngươi ra tay, e là đã sớm diệt Phật môn rồi!” Vu

Mãng nhìn Hậu Thổ, nói.

Hậu Thổ nhìn về phía Vu Mãng, mỉm cười nói: "Bởi vì ngươi không ở đây, ta không dám khinh cử vọng động!" Trong mắt Hậu Thổ dâng lên vô tận nhu tình, vẻ ôn nhu đó chỉ dành riêng cho Vu Mãng, đáng tiếc là Vu Mãng lại không hề cảm nhận được.

"Ta hiểu rồi, về sau chuyện như vậy, cứ để ta làm đi!" Vu Mãng đáp.

Hậu Thổ nhìn Vu Mãng trực tiếp xoay người rời đi, vẻ mặt có chút kỳ quái, một Vu Mãng như thế, quả thật là một khúc gỗ!

Địa Tạng Vương Bồ Tát trở về Tây Phương Tu Di Sơn, đem sự việc thuật lại với hai vị Thánh nhân.

Hai vị Thánh nhân trong lòng cũng có chút phẫn nộ, nhưng cũng không biểu hiện ra, bởi vì đây là chuyện đã nằm trong dự liệu.

Kể từ khi Vu Mãng trở về, e là những ân oán giữa hai bên, không lâu nữa sẽ được giải quyết.

"Bây giờ trước tiên đừng để ý đến Địa Phủ và Vu Mãng, kế hoạch Tây Du của ta nhất định phải tiến hành trước!" Tiếp Dẫn nói như vậy.

Lúc này, Vu Mãng cũng nghe được chuyện của Thường Nga, Vu Mãng quyết định tiến đến Thái Âm Tinh, đem Thái Âm Châu trong cơ thể mình giao cho Thường Nga.

Ngọc Đế đã để mắt tới Thường Nga, tự nhiên sẽ không buông tha, lần này y đặc biệt đi tìm một loại mê hương.

Loại mê hương này được luyện hóa từ hương liệu trên mình một dị chủng Hồng Hoang là Mê Hương Trư, ngay cả tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh ngửi phải cũng sẽ thân mềm vô lực, pháp lực tiêu tán!

Sau khi Ngọc Đế nảy ra chủ ý, y liền tiến đến Thái Âm Tinh.

Thường Nga ở trên Thái Âm Tinh có một cung điện của riêng mình, nàng biết rằng đời này e là sẽ không thể rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nếu Vu Mãng ra tay, có lẽ sẽ có cơ hội, chỉ là Vu Mãng cũng không thể dễ dàng lấy Thái Âm Châu ra khỏi cơ thể, trừ khi Vu Mãng bằng lòng kết hợp với nàng, như vậy hai viên Thái Âm Châu mới có thể dung hợp thành một.

Chương 425

Thường Nga cười khổ, Vu Mãng e là đã quên mình, dù sao tuy nàng là Đại Vu, nhưng trong mắt Vu Mãng, nàng cũng chỉ là một người không đáng kể mà thôi.

Lúc Thường Nga đang nghĩ như vậy, liền nghe có người truyền tin, Ngọc Đế đến rồi!

Thường Nga nhíu mày, Ngọc Đế lại đến sao?

Một Ngọc Đế kể từ khi rời khỏi Thái Âm Tinh, liền liên tục muốn ra tay với nàng.

Ngọc Đế dường như đang theo đuổi nàng, thậm chí còn đề nghị kết thành đạo lữ với nàng!

Thường Nga tự nhiên sẽ không có chút hảo cảm nào với Ngọc Đế, Thường Nga dường như cảm nhận được, trong lòng Ngọc Đế có một loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt đối với nàng.

Cảm giác này khiến Thường Nga vô cùng chán ghét Ngọc Đế, lần này Ngọc Đế lại muốn làm gì?

Nhưng nơi đây dù sao cũng là địa bàn của Thiên Đình, Thường Nga không thể không nể mặt Ngọc Đế một chút.

Thường Nga cũng là một Đại Vu, nên nàng cũng không lo lắng Ngọc Đế dám làm gì nàng.

Ngoài Ngọc Đế ra, có một vị tiên quan Thiên Đình tên là Hạo Cương, còn có một vị Thiên Bồng Nguyên Soái, thường xuyên đến tìm Thường Nga, nhưng Thường Nga vẫn luôn bế quan không gặp.

Hiện tại Thường Nga gặp Ngọc Đế Hạo Thiên, Hạo Thiên và Thường Nga ngồi dưới gốc cây quế.

Chỉ thấy Hạo Thiên tay cầm một bình rượu, nói: "Thường Nga tiên tử, ta gần đây nhận được tiên tửu do Thiết Quải Lý thượng cống, ta thấy Thái Âm Tinh cũng khá vắng vẻ, có tiên tửu bầu bạn, cũng là một chuyện tốt đẹp!" "Xin lỗi, Hạo Thiên Ngọc Đế, ta đối với rượu không có hứng thú!" Thường Nga lắc đầu nói.

"...Thường Nga tiên tử, ta đã mang rượu đến rồi, chẳng lẽ ngươi không nể mặt một chút sao?" Hạo Thiên nói với Thường Nga.

Thường Nga nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Lúc này Hạo Thiên lại nói: "Hay là thế này đi, Thường Nga tiên tử, hãy uống cùng ta một chén rượu, thế nào?" Hạo Thiên rót đầy một chén rượu, đưa cho Thường Nga.

Thường Nga đành nói: "Nếu đã như vậy, thì thôi, Thường Nga xin bồi Ngọc Đế một chén!" Thường Nga uống cạn một chén rượu, liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Thường Nga vốn là Đại Vu, có thể chất của Đại Vu, bách độc bất xâm, nhưng hiện tại, nàng cảm thấy hơi chóng mặt.

"Thường Nga tiên tử, ngươi sao vậy?

Thường Nga tiên tử!" Ngọc Đế nhìn thấy, trong lòng đại hỉ, lập tức liền muốn chiếm đoạt Thường Nga.

Một Thường Nga không biết mình có phải là người của Vu Mãng hay không, nhưng chỉ cần có thể chiếm đoạt Thường Nga, liền báo được thù!

Đúng lúc đó, chỉ nghe bên ngoài có tiếng người truyền vào: "Thường Nga tiên tử, Thường Nga tiên tử, ta là Thiên Bồng Nguyên Soái đây!" Tiếng nói vừa ra, khiến Hạo Thiên đại kinh, Hạo Thiên cũng không ngờ, Thiên Bồng lại đến đúng lúc này!

Thiên Bồng Nguyên Soái cũng là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh,

thực lực không hề yếu, nếu vào đây, nhất định có thể nhìn ra y đã hạ mê dược vào rượu.

Thường Nga hiện tại đầu óc một trận choáng váng, toàn thân pháp lực đều biến mất, Thường Nga cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Rượu... có hạ dược?" "Không, không phải ta làm!" Ngọc Đế trong lòng đột nhiên nảy sinh ác niệm, lớn tiếng hô: "Thiên Bồng, ngươi dám làm ra chuyện như vậy!" Thiên Bồng Nguyên Soái vừa vào, nghe lời Ngọc Đế nói không khỏi biến sắc, hỏi: "Ngọc Đế, đã xảy ra chuyện gì?" "Thiên Bồng, ngươi còn giả vờ không biết?

Ta sớm đã nghe ngươi có ý đồ bất chính với Thường Nga tiên tử, hôm nay bị ta bắt gặp, làm ra chuyện hạ lưu như vậy?" Hạo Thiên lại hô.

"Gì?

Ngọc Đế, ta không làm gì cả, Thường Nga tiên tử, nàng sao vậy?" Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn về phía Thường Nga, lo lắng hỏi.

"Ngươi cho rằng làm như vậy có tác dụng sao?

Ngươi đã hạ dược vào rượu của ta, muốn ô nhục Thường Nga tiên tử, lại bị Bản Ngọc Đế bắt gặp, còn muốn giảo biện?

Người đâu, bắt Thiên Bồng Nguyên Soái lại, lấy tiên tỉnh thủy, ném Thiên Bồng Nguyên Soái vào súc sinh đạo, ta muốn ngươi vĩnh viễn làm súc sinh!" Ngọc Đế lớn tiếng hô.

"Ngọc Đế, oan uổng a!" Thiên Bồng Nguyên Soái không ngờ, mình lại trở thành vật tế của Ngọc Đế, đương nhiên, biết cũng vô dụng, chuyện này muốn phản kháng, cũng vô năng vi lực, Ngọc Đế sẽ không buông tha.

Chỉ thấy xung quanh xuất hiện đại phê Thiên Binh Thiên Tướng, muốn bắt Thiên Bồng Nguyên Soái lại.

Nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái không cam lòng bị bắt, rõ ràng mình không làm gì cả!

Chương 426

Chỉ là Thiên Bồng Nguyên Soái tuy pháp lực không thấp, nhưng không địch lại Ngọc Đế, Ngọc Đế tế xuất Hạo Thiên Tháp, trực tiếp liền trấn áp hắn.

Thiên Bồng Nguyên Soái thậm chí còn không có cơ hội phản kháng, liền bị Hạo Thiên ném vào súc sinh đạo của Địa Phủ.

Giữa Địa Phủ và Thiên Đình tuy không phải minh hữu, nhưng cũng chưa đến mức kẻ thù, quan hệ giữa hai thế lực vô cùng vi diệu.

Ngọc Đế tự mình đưa người đến, Địa Phủ sẽ nể mặt một chút, nên Thiên Bồng Nguyên Soái cứ như vậy bị ném vào súc sinh đạo.

Ngọc Đế lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người nghe đây, Thiên Bồng Nguyên Soái vô lễ với Thường Nga tiên tử, chuyện này không được trương dương, đợi lui xuống đi!" Ngọc Đế nói xong, liền định đỡ Thường Nga về nghỉ ngơi.

Thường Nga lại đứng dậy, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Hạo Thiên, ngươi đứng lại cho ta!" Tiếng nói không lớn, nhưng những người xung quanh đều nghe thấy lời của Thường Nga.

Những Thiên Binh Thiên Tướng đó đều đổ dồn ánh mắt về một bên.

"Thường Nga tiên tử, ngươi sao vậy?" Ngọc Đế vội vàng hỏi.

"Ngọc Đế, ngươi dám ra tay với ta?

Chẳng lẽ ngươi không biết ta là Đại Vu của Vu tộc sao?" Thường Nga tức giận nói.

"Thường Nga tiên tử, ta không hiểu ngươi đang nói gì!" Ngọc Đế mỉm cười nói.

“Hạo Thiên, ngươi định làm gì?

Đừng có lại gần!” Thường Nga lùi lại một bước, nhưng đứng cũng có chút không vững.

Hạo Thiên lập tức tiến lên, muốn đỡ Thường Nga, lúc này, Hạo Thiên cũng sẽ không khách khí nữa, cứ chiếm đoạt Thường Nga trước, rồi sau đó tính tiếp!

Đúng lúc đó, một giọng nói đột nhiên truyền đến: “Hạo Thiên, ngươi định làm gì?” Giọng nói vừa ra, Hạo Thiên Ngọc Đế lập tức cảm thấy áp lực cực lớn, cảm thấy cơ thể mình dường như bị đối phương trói buộc.

Hạo Thiên vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người xuất hiện trước mặt y.

Khi nhìn thấy người đó, sắc mặt Hạo Thiên đại biến, trong lòng y dâng lên vẻ sợ hãi.

Một người đàn ông sao lại xuất hiện ở đây?

Hắn không phải đã vẫn lạc rồi sao?

Hạo Thiên đã từng bị người đàn ông này đánh đập tàn tệ, nên y có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với người đàn ông trước mặt, hiện tại, hắn lại xuất hiện ở đây!

Người này chính là Vu Mãng!

Nếu Địa Phủ không có Vu Mãng, mười hai Tổ Vu, Hạo Thiên cũng không e ngại, Hậu Thổ không thể rời khỏi Địa Phủ, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với y!

Hạo Thiên cảm thấy cục diện Thiên Đình đang tốt đẹp thì Vu Mãng lại một lần nữa xuất hiện!

Khí thế trên người Vu Mãng, dường như còn cường đại hơn rất

nhiều!

Hiện tại Vu Mãng vừa xuất hiện, Hạo Thiên liền cảm nhận được áp lực cực lớn.

Áp lực này khiến Hạo Thiên vừa kinh vừa sợ.

Vu Mãng xuất hiện bên cạnh Thường Nga, đỡ lấy nàng.

"...Vu Mãng Tổ Vu!

Ngươi đã trở về sao?

Thật tốt quá!" Thường Nga nhìn Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, nói.

Vu Mãng nhìn Thường Nga một cái, nói: "Thường Nga, Thái Âm chi khí trên người ngươi dường như hơi quá mạnh!" "Ta... ta không khống chế được Thái Âm chi khí trong cơ thể nữa!" Thường Nga đáp.

"Bởi vì trên người ngươi thiếu một viên Thái Âm Châu, nếu đã như vậy, thì ta sẽ đưa viên của ta cho ngươi!" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn há miệng, phun ra một viên châu.

Chương 427

Thường Nga vừa nhìn, mặt liền đỏ bừng, chưa kịp phản ứng, viên châu đó đã nhập vào người nàng.

Mặt Thường Nga lập tức hồng nhuận, những người khác xung quanh nhìn Vu Mãng trước mặt mọi người, đem Thái Âm Châu trong cơ thể mình đưa vào miệng Thường Nga, đều ngây người.

Vu Mãng quả thật có chút quá táo bạo!

"Hãy dung hợp hai viên Thái Âm Châu thành một, như vậy có thể khiến Thái Âm chi khí trong cơ thể ngươi được khống chế!" Vu Mãng thản nhiên nói, "Chuyện ở đây, cứ để ta giải quyết đi!" Thường Nga tự nhiên tuyệt đối tin tưởng Vu Mãng, gật đầu nói: "Ta biết rồi!" Thường Nga ngồi xếp bằng ở đó, xung quanh cơ thể nàng đều là hàn khí, cơ thể nàng đang không ngừng khống chế những Thái Âm chi khí đó.

Lúc này, ánh mắt Vu Mãng rơi vào Hạo Thiên trước mặt.

"Vu Mãng, ngươi định làm gì?

Ta... ta là Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên Ngọc Đế, chẳng lẽ ngươi muốn ra tay với ta sao?" Hạo Thiên vội vàng hỏi.

"Hạo Thiên, lần thứ nhất có Hồng Quân bảo vệ, lần thứ hai, Thái Thượng Lão Quân ra tay, lần này, không biết lại có ai có thể bảo vệ ngươi đây?" Vu Mãng lạnh lùng nói.

"Vu Mãng, ngươi hiểu lầm rồi, chuyện này không liên quan gì đến ta, ta cũng không làm gì cả, chuyện làm ra là Thiên Bồng Nguyên Soái, ta đã giáng hắn vào súc sinh đạo, chuyện này tất cả mọi người đều biết!" Hạo Thiên lập tức nói.

Hạo Thiên hiện tại mới phát hiện, nỗi sợ hãi của mình đối với Vu Mãng vượt xa so với tưởng tượng.

Vu Mãng này thật sự quá mạnh rồi!

Vu Mãng vung một chưởng về phía Hạo Thiên.

Chỉ thấy Hạo Thiên cả người bay ngược ra ngoài, mặt đầy máu me chật vật bò dậy từ dưới đất.

"Vu Mãng!" Trong mắt Hạo Thiên tràn đầy vẻ kinh nộ.

Ở đây có không ít Thiên Binh Thiên Tướng, nhưng hiện tại không ai dám tiến lên ngăn cản Vu Mãng.

Hạo Thiên đường đường trước mặt đám thuộc hạ này, lại chịu sỉ nhục như vậy!

Nhưng Vu Mãng lúc này lại không nhìn về phía Hạo Thiên, Vu Mãng ngẩng đầu, nhìn về phía người ở trên trời.

Chỉ thấy một lão nhân và một thiếu nữ trẻ tuổi xuất hiện trước mặt Vu Mãng.

Nếu không phải lão nhân kia xuất hiện, Vu Mãng hiện tại đã giải quyết Hạo Thiên rồi.

"Vu Mãng, đã lâu không gặp!" Lão nhân kia nhìn về phía Vu Mãng, mỉm cười nói.

"Thái Thượng Lão Quân, một ngàn năm, quả thật đã lâu không gặp, ngươi hôm nay đến đây, muốn giao chiến với ta sao?" Vu Mãng nhìn người lão nhân trước mặt, hỏi.

Không sai, lão nhân kia không phải ai khác, chính là Thái Thượng Lão Quân.

Bên cạnh Thái Thượng Lão Quân, chính là Dao Trì Vương Mẫu!

Hiện tại Dao Trì Vương Mẫu nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt nàng tràn đầy vẻ lạnh nhạt, nhưng Dao Trì Vương Mẫu không biết vì sao, trong lòng lại càng thêm oán hận Thường Nga!

Thường Nga vừa rồi lại tiếp xúc với Vu Mãng, người phụ nữ này, đáng chết!

Đợi sau khi giết chết Thường Nga, liền lại giết chết Vu Mãng!

Nhưng Dao Trì Vương Mẫu cũng biết rõ, muốn giết chết Vu Mãng, thật sự không hề đơn giản như vậy!

"Một ngàn năm thời gian, ngươi quả nhiên đã đột phá thành công, hiện tại, ngươi đã là một vị Thánh nhân rồi!" Thái Thượng Lão Quân nhìn Vu Mãng, lại nói.

Ngọc Đế Hạo Thiên nghe lời Thái Thượng Lão Quân nói, đại kinh, nói: "Gì?

Thái Thượng Lão Quân, một Vu Mãng, thành Thánh?

Làm sao có thể?

Hắn không có Hồng Mông Tử Khí, làm sao có thể thành Thánh?" Trong mắt Dao Trì Vương Mẫu cũng lộ ra vẻ dị sắc.

Chương 428

Tình huống này, quả thực vượt ngoài dự liệu của Dao Trì, nếu Vu Mãng là Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, thì với thực lực hiện tại của Dao Trì Vương Mẫu, muốn đối phó Vu Mãng, thậm chí giết chết Vu Mãng, cũng có cơ hội có thể làm được!

Nhưng Vu Mãng thành Thánh, thì tuyệt đối không thể nào!

Khoảng cách giữa một vị Thánh nhân và Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, quả thật là một trời một vực!

Từ xưa đến nay, trừ Vu Mãng ra, căn bản không có một vị Chuẩn Thánh nào có thể uy hiếp được Thánh nhân, năm đó Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất trong thời kỳ đại chiến Vu Yêu cũng không thể so sánh với Thánh nhân!

Dao Trì tuy đối với thực lực hiện tại của mình tự tin, nhưng cũng không cho rằng mình có thể giao chiến với Thánh nhân!

Trước khi Vu Mãng thành Thánh, hắn đã có thực lực thất địch Thánh nhân, hiện tại Vu Mãng thành Thánh, e là Thánh nhân khác, cũng có thể dễ dàng chém giết!

Với thực lực như vậy, Dao Trì có lòng muốn giết Vu Mãng, cũng không có nắm chắc có thể thắng được Vu Mãng.

"Ai nói thành Thánh nhất định cần Hồng Mông Tử Khí?

Vu Mãng đạo hữu có thể dĩ lực chứng đạo, lại cần gì Hồng Mông Tử Khí?" Thái Thượng Lão Quân nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt lộ ra một tia kiêng dè.

Thái Thượng Lão Quân, cũng không dám coi thường Vu Mãng, dù sao Vu Mãng thật sự quá mạnh rồi!

Vu Mãng dĩ lực chứng đạo, sau này khi hắn thành công, thậm chí sẽ cường đại hơn các Thánh nhân khác rất nhiều!

Chỉ riêng điểm này, Vu Mãng hiện tại đã có thể khiến Thái Thượng Lão Quân phải coi trọng rồi!

Dĩ lực chứng đạo?

Nghe lời Thái Thượng Lão Quân nói, Hạo Thiên đối với Vu Mãng càng thêm kiêng dè.

Nếu Vu Mãng thật sự dĩ lực chứng đạo, thực lực sẽ còn khủng bố hơn cả các Thánh nhân khác!

Nhưng hiện tại Thái Thượng Lão Quân tuy kiêng dè Vu Mãng, nhưng lại không sợ Vu Mãng, bởi vì thực lực hiện tại của mình, đồng dạng cũng không yếu.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân là Thánh nhân Thiên Đạo mười hai trọng, y không cho rằng Vu Mãng có thể uy hiếp được mình.

"Vu Mãng, hôm nay không phải lúc ta khai chiến, Thường Nga ở đây, cũng cần thời gian tu luyện, chẳng lẽ ngươi muốn ta phá hủy nơi này, giết chết ngươi sao?" Thái Thượng Lão Quân nhìn về phía Vu Mãng, mỉm cười hỏi.

Vu Mãng nhìn Thường Nga một cái, thản nhiên nói: "Từ bây giờ trở đi, Ngọc Đế và những người khác của Thiên Đình không được phép tiếp cận Thái Âm Tinh, nếu có ai tiếp cận, thì sẽ không được chết tử tế!" Vu Mãng hiện tại là Thánh nhân, kim khẩu một lời, những lời nói ra, liền sẽ trở thành sự thật, trừ khi đối phương cũng là Thánh nhân, nếu không, tuyệt đối không thể nào làm trái lời Vu Mãng được.

Sắc mặt Ngọc Đế biến đổi, lúc này, Thái Thượng Lão Quân nói: "Chuyện này tự nhiên nên như vậy!" "Vậy thì mời các vị rời đi đi!" Vu Mãng không khách khí hạ lệnh đuổi khách, nói.

“Ta đi!” Thái Thượng Lão Quân đáp một tiếng, ống tay áo vung lên, Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình, cùng với Dao Trì, Hạo Thiên đều bị mang đi.

Vu Mãng nhìn Thường Nga đang ở lại đó, tế xuất một lá cờ ra.

Lá cờ đó chính là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Một trong Ngũ Phương Kỳ, lực phòng ngự vô cùng cường đại!

Có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ở đây, chắc hẳn có thể bảo vệ Thái Âm Tinh không bị tổn hại.

Thường Nga hiện tại đang luyện hóa Thái Âm Tinh, có lẽ cần vài năm thời gian, trong khoảng thời gian này, cứ để Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ở đây đi!

Vu Mãng để lại Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ xong, liền rời khỏi đó.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân dẫn Hạo Thiên và Dao Trì trở về Thiên Đình.

“Hạo Thiên, rốt cuộc ngươi đến Thái Âm Tinh làm gì?” Thái Thượng Lão Quân mặt lạnh như băng nói.

“Ta... ta không có làm gì cả, là Thiên Bồng Nguyên Soái kia, có ý đồ sắc tâm với Thường Nga, muốn...” Lời Hạo Thiên chưa nói xong, liền cảm thấy mặt đau nhói, mặt y lập tức sưng lên.

Hạo Thiên bị Dao Trì vung một chưởng vào mặt.

“Dao Trì, ngươi làm gì vậy?” Hạo Thiên tức giận nói.

Chương 429

"Ta hỏi ngươi làm gì mới phải!

Vì Thường Nga, suýt nữa đã rước thêm kẻ địch là Vu Mãng và Địa Phủ!

Ngươi cho rằng Thiên Đình ta hiện tại có tư cách so sánh với Địa Phủ sao?" Dao Trì lạnh mặt, chỉ vào Hạo Thiên tức giận nói: "Hôm nay nếu không phải lão sư ra tay, ngươi đã chết ở đó rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng Vu Mãng sẽ cố kỵ thân phận Thiên Đình chi chủ của ngươi sao?" Lời của Dao Trì, khiến Hạo Thiên vừa kinh vừa nộ, nhưng Hạo Thiên không dám phản bác, bởi vì lời Dao Trì nói, quả thực là sự thật.

Dựa vào thân phận Thiên Đình chi chủ, không thể áp chế được Vu Mãng!

"Thái Thượng Lão Quân, ta hiểu rồi, sau hôm nay, ta sẽ không dễ dàng chọc giận Vu Mãng nữa!" Hạo Thiên hiện tại trong lòng cũng có chút sợ hãi, nói.

Sau khi chuyện ở đó kết thúc, Tôn Ngộ Không liền làm phản Thiên Đình, tự lập làm "Tề Thiên Đại Thánh!" Tôn Ngộ Không không mượn danh tiếng Vu Mãng, mà dùng danh tiếng của mình vang dội Tam Giới!

Đối với chuyện của Tôn Ngộ Không, Vu Mãng không chú ý nhiều lắm, nhưng Hậu Thổ lại đặc biệt phân phó người đi tìm kiếm tin tức về Tôn Ngộ Không.

Chuyện của Tôn Ngộ Không, Hậu Thổ tự nhiên biết, nhưng không nói cho Vu Mãng.

“Hiện tại mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng đã đến Hoa Quả Sơn, muốn thảo phạt con khỉ đó!” Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

“Mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng?

Không phải đều là một đám phế vật sao, với thực lực của nó, chắc hẳn sẽ không chết dễ dàng như vậy!” Vu Mãng đáp.

“Chắc hẳn sẽ không chết dễ dàng như vậy, nhưng cũng có thể sẽ bị thương, bởi vì lần này Thiên Đình phái Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Na Tra ra tay, hai người đã tu luyện kinh ngàn năm, đều là Chuẩn Thánh!” Hậu Thổ lại nói.

“Với tư chất của nó, có tiềm lực!” Vu Mãng lại nói.

“Vậy, trận chiến này, ai sẽ thắng?” Hậu Thổ hỏi.

“Nếu là con của ta, thì nhất định sẽ thắng!” Vu Mãng đáp.

Hậu Thổ ngẩn ra, rồi mỉm cười: “Vu Mãng, hôm nay ta mới phát hiện, ngươi đúng là tự luyến!” “Không phải tự luyến, là tự tin!” Vu Mãng đáp.

Lời đáp của Vu Mãng, lại khiến Hậu Thổ bất ngờ, nhưng nàng cũng có chút hứng thú muốn xem kết quả của Tôn Ngộ Không sẽ như thế nào.

Chỉ thấy Hậu Thổ vung tay, một mặt kính bay ra, chỉ thấy mặt kính đó lớn dần, bên trong hiện ra hình ảnh Hoa Quả Sơn.

Ở Hoa Quả Sơn đó, có rất nhiều yêu tộc xuất hiện, người dẫn đầu, chính là Tôn Ngộ Không.

Ở phía trên Hoa Quả Sơn, lại là mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng.

Thậm chí ở phía trước đám Thiên Binh đó, có Na Tra, Lý Tĩnh, Dương Tiễn, nơi đó quả thật vô cùng náo nhiệt!

“Hắc, lũ người Thiên Đình này, dám đến địa bàn của Yêm lão Tôn sao?” Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng, nói.

“Tôn Ngộ Không, ngươi làm phản Thiên Đình, ta và đồng bọn phụng mệnh Ngọc Đế bắt ngươi về Thiên Đình chịu tội, ngươi nên biết tội!” Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương chỉ vào Tôn Ngộ Không, nói.

“Biết tội?

Yêm lão Tôn có tội gì?

Đây là địa bàn của yêm, yêm có tội sao?

Vậy yêm nói cho ngươi biết, ngươi mới có tội!

Lập tức cút đi cho yêm, nếu không, Kim Cô Bổng của lão Tôn sẽ không tha đâu!” Tôn Ngộ Không bĩu môi, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

“Tôn Ngộ Không, nếu ngươi hiện tại chịu thúc thủ chịu trói, thì có thể miễn chịu một chút khổ sở da thịt, nếu không, đừng trách ta bắt đầu trận đại chiến này!” Na Tra cũng nói.

Na Tra, Lý Tĩnh, Dương Tiễn, những tướng lĩnh nổi tiếng của Thiên Đình này đều ở đây, lần này, Thiên Đình xem ra thật sự đã nổi giận, muốn ra tay với Tôn Ngộ Không!

Hạo Thiên không dám chọc giận Vu Mãng, nhưng lại dám thảo phạt Tôn Ngộ Không, lần này Tôn Ngộ Không đã đối địch với Thiên Đình, Hạo Thiên một bụng lửa không có chỗ để phát tiết, phẫn nộ, chỉ có thể trút lên một con khỉ.

Lần này Hạo Thiên để Dương Tiễn và Na Tra cùng những người khác đến đây, chính là để đối phó Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không nhìn về phía Dương Tiễn, bĩu môi nói: “Thằng ba

mắt, muốn động thủ thì động thủ đi, bớt nói nhảm ở đó!" "Được, nếu đã như vậy, thì để ta hội kiến ngươi!" Dương Tiễn nói xong, chỉ thấy tay hắn nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đâm về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 430

Thực lực của Dương Tiễn vốn cũng không yếu, thiên phú của hắn xuất sắc hơn sư phụ mình, hiện tại mới có thể tu luyện đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Nhưng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trên tay hắn lại chỉ là một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, tuy có thể sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hiện tại trước mặt Kim Cô Bổng là một Tiên Thiên Linh Bảo chân chính, sẽ có chút yếu thế!

Khi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đâm về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không không hề e ngại, Tôn Ngộ Không có sức lực vô cùng, không chỉ kế thừa sức mạnh của Yêu tộc, còn có sức mạnh của Vu tộc!

Đặc biệt trong cơ thể Tôn Ngộ Không, có huyết mạch của Vu Mãng.

Trong tình huống này, sức mạnh của Vu Mãng thật sự khủng bố, Tôn Ngộ Không sau khi trải qua trận chiến với Đại Vu Khoa Phụ, thậm chí có thể đột phá, tấn cấp cấp bậc Chuẩn Thánh.

Hiện tại cảnh giới của Tôn Ngộ Không không hề thua kém Dương Tiễn, sức mạnh của hắn càng áp chế Dương Tiễn.

Pháp lực của Dương Tiễn cao thâm, chiến đấu lực tuy bất phàm, nhưng hiện tại lại luôn rơi vào thế hạ phong.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao và Kim Cô Bổng va chạm, lập tức bùng nổ từng trận kim quang.

Nhưng hổ khẩu của Dương Tiễn bị chấn nứt, lông mày hắn nhíu lại, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Pháp lực của Dương Tiễn quả thật xuất sắc, đáng tiếc là, hiện tại hắn không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, không quá một trăm hiệp, Dương Tiễn nhất định sẽ bại!

"Sao lại như vậy?

Nhị Lang Thần lại thảm đến thế sao?

Ta lần đầu tiên thấy Nhị Lang Thần bị áp chế!" "Không sai, con khỉ đó lại lợi hại đến thế sao?

Chẳng trách dám tự xưng là Tề Thiên Đại Thánh!" "Nếu nó thắng, nhất định sẽ càng thêm kiêu ngạo, chẳng lẽ Thiên Đình chúng ta không có ai có thể đối phó nó sao?" Chúng Thiên Binh Thiên Tướng nhìn trận chiến, trên mặt đều lộ ra vẻ lo lắng.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại càng chiến càng dũng, miệng hắn còn lớn tiếng khiêu khích: "Thằng ba mắt, ngươi chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Dựa vào ngươi, cũng dám khiêu chiến Yêm lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy Kim Cô Bổng đột nhiên nghênh phong trướng đại, trong nháy mắt đã đạt đến ngàn trượng, đập xuống Dương Tiễn.

Thần tình Dương Tiễn lại biến đổi, chỉ thấy con mắt thứ ba trên trán hắn đột nhiên bùng nổ ra một đạo quang mang, bắn về phía Kim Cô Bổng.

Tam Nhãn Thần Quang chiếu vào Kim Cô Bổng, chỉ thấy Kim Cô Bổng chịu một cỗ cự lực, nhưng một côn đó, lại giáng trúng Dương Tiễn.

Cả người Dương Tiễn bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra.

Dương Tiễn cứ như vậy bại trận sao?

Mọi người nhìn về phía Dương Tiễn, không ai tin rằng chiến thần của Thiên Đình, lại bại trận như vậy!

Một Dương Tiễn, từng là đệ tử đứng đầu của Thái Ất Chân Nhân, chiến đấu lực của hắn cũng vô cùng xuất sắc, trong Thiên Đình không ai không biết.

Nhưng hôm nay, hắn lại bại trong tay một con khỉ vô danh!

Chỉ là con khỉ đó, thực lực lại mạnh đến thế nào?

"Thằng ba mắt, trình độ của ngươi chỉ đến thế thôi sao?" Tôn Ngộ Không mỉa mai nói.

Lời của Tôn Ngộ Không, khiến Dương Tiễn trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng Dương Tiễn cũng biết, hiện tại mình không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không trước mặt.

Lúc này, chỉ thấy Na Tra đạp Phong Hỏa Luân bay ra: "Yêu hầu, để ta Na Tra hội kiến ngươi!" Na Tra hiện tại có ba đầu sáu tay, pháp bảo của hắn cũng đã được tu phục, hiện tại trên người hắn có nhiều kiện pháp bảo.

Na Tra hiện tại tay cầm Hỏa Tiêm Thương, đâm về phía Tôn Ngộ Không.

"Na Tra?

Ngươi là đứa nhỏ đó sao?" Tôn Ngộ Không nói xong, một côn quét ra.

Na Tra ra tay, Tôn Ngộ Không không hề lùi bước.

Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, phun ra hỏa diễm về phía trước.

Chương 431

Tôn Ngộ Không lại vô cùng hung hãn, căn bản không hề sợ hãi hỏa diễm của Na Tra, trên người Tôn Ngộ Không có một tầng huyết khí bao quanh.

Khi cỗ huyết khí đó xuất hiện, cơ thể Tôn Ngộ Không dường như có khả năng chống lại hỏa diễm!

Huyết khí Bàn Cổ!

Lực phòng ngự của loại huyết khí này vô cùng cường đại, Tôn Ngộ Không căn bản không sợ hãi việc lấy thương đổi thương với Na Tra!

Na Tra một thương đâm về phía Tôn Ngộ Không, đổi lấy một côn của Tôn Ngộ Không!

Nhưng khi một thương đó đâm trúng Tôn Ngộ Không, lông khỉ trên người Tôn Ngộ Không lập tức dựng lên, nhưng da thịt lại không hề bị thương!

Nhưng Na Tra lại bị Tôn Ngộ Không một côn đập nát một cái đầu.

Na Tra chỉ còn lại hai cái đầu!

Na Tra thân thụ trọng thương, thực lực của Na Tra kém Dương Tiễn vài phần, tự nhiên cũng không thể là đối thủ của Vu Mãng.

"Na Tra, ngươi cũng chỉ có thế thôi!" Tôn Ngộ Không cười lớn.

Na Tra và Dương Tiễn liên tiếp bị thương, khiến người của Thiên Đình đều kinh hãi, Lý Tĩnh nói: "Đừng có đơn đả độc đấu với yêu hầu, tất cả cùng lên, đi trừ bỏ những yêu nghiệt này đi!" Lý Tĩnh nói xong, chỉ thấy tay hắn vung ra, Linh Lung Bảo Tháp trên tay Lý Tĩnh bay ra, trong nháy mắt liền thu một lượng lớn yêu tộc vào trong.

“Thất phu, ngươi dám ra tay với thuộc hạ của yêm sao?

Ngươi có tin yêm hiện tại sẽ diệt Thiên Đình không!” Tôn Ngộ Không tức giận nói.

“Đại ngôn bất tàm!” Lý Tĩnh khinh thường nói.

Lúc này Dương Tiễn và Na Tra lại một lần nữa đứng dậy, hai người nhìn nhau một cái, đồng thời ra tay với Tôn Ngộ Không.

Lúc này Thiên Binh Thiên Tướng ở đây cũng đồng loạt ra tay!

Hiện tại cả tòa Hoa Quả Sơn, đều là yêu tộc, những yêu tộc này nghe theo lời hiệu triệu của Tôn Ngộ Không, lấy Tôn Ngộ Không làm chủ, mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng chiến đấu với yêu tộc ở đây, không hề chiếm được lợi thế.

Trong yêu tộc vốn dĩ có rất nhiều yêu tộc cường đại, những yêu tộc này hiện tại lấy Tôn Ngộ Không làm thủ lĩnh, khí thế như hồng.

“Giết!” Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, lao về phía trước.

“Giết!” Yêu tộc đi theo Tôn Ngộ Không, xông ra ngoài.

Trên người những yêu tộc này, dường như có huyết khí bao quanh, có thể đại chiến với những Thiên Binh kia.

Ở xung quanh đó, không ngừng có Thiên Binh và yêu tộc vẫn lạc, nhưng chiến ý của Tôn Ngộ Không lại càng lúc càng thịnh!

Na Tra, Dương Tiễn, Lý Tĩnh đồng thời vây công Tôn Ngộ Không, lúc này Tôn Ngộ Không đột nhiên trên người xuất hiện một cỗ khí thế cường đại, chỉ thấy tay hắn nắm Kim Cô Bổng, cơ thể đột nhiên xoay tròn.

Khi cơ thể Tôn Ngộ Không xoay tròn, xung quanh đó cũng xuất hiện một cỗ phong bạo màu vàng.

Cỗ phong bạo màu vàng càng lúc càng thịnh, xuất hiện từng trận

cương kình.

Kim Cô Bổng Phong Bạo của Tôn Ngộ Không!

Cỗ phong bạo vừa xuất hiện, liền trong nháy mắt cuốn tất cả Thiên Binh Thiên Tướng và yêu tộc xung quanh vào trong, chỉ cần bị cuốn vào trong, cơ thể lập tức liền bị Kim Cô Bổng Phong Bạo đánh thành huyết vụ!

"Gì?" Dương Tiễn nhíu mày cảm nhận được lực phá hoại vô cùng khủng bố ẩn chứa trong cỗ phong bạo màu vàng đó.

"Uy lực của phong bạo, chúng ta cũng không thể dễ dàng chống đỡ!" Na Tra cũng đại kinh, nói.

"Chạy!" Lý Tĩnh phản ứng cực nhanh, lập tức liền xoay người bỏ chạy.

Na Tra và Dương Tiễn nhìn thấy, cũng lập tức rút lui, những yêu tộc và Thiên Binh Thiên Tướng xung quanh, đều bị cỗ phong bạo khủng bố đó cuốn vào trong, chỉ cần bị cuốn vào, thì nhất định phải chết!

Phạm vi phong bạo kéo dài mười vạn dặm, nơi đi qua, tất cả sinh linh trong nháy mắt liền bị đánh giết.

Nhưng phong bạo nhắm vào những Thiên Binh Thiên Tướng đó, nên được thi triển ở phía trên Hoa Quả Sơn.

Chương 432

Nếu không phải như vậy, cả tòa Hoa Quả Sơn liền bị Tôn Ngộ Không phá hủy!

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Tôn Ngộ Không lúc này thân đầy máu me.

Trên lông tóc của Tôn Ngộ Không, dính một tầng máu tươi.

Nhưng chiến ý trong mắt Tôn Ngộ Không không dứt, lớn tiếng gầm: "Lũ người Thiên Đình, các ngươi chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Ai dám lại cùng Yêm lão Tôn chiến tiếp!" Khí thế của Tôn Ngộ Không vô cùng khủng bố, đột nhiên lao ra, một côn liền quét về phía Na Tra.

Kim Cô Bổng trong nháy mắt lớn đến vạn trượng, một côn khiến Na Tra không thể né tránh, sáu cánh tay vũ khí trên người Na Tra đồng thời tế xuất, nhưng không có chút tác dụng nào.

Một côn, trong nháy mắt liền quét bay Na Tra, cơ thể Na Tra bị đánh bay không biết bao nhiêu dặm ra ngoài.

"Na Tra!" Lý Tĩnh đại kinh, hô.

Lúc này Lý Tĩnh tế xuất bảo tháp, cây Kim Cô Bổng phóng đại trước mặt, một côn trong nháy mắt đánh nát bảo tháp, cơ thể Lý Tĩnh cũng bị quét bay ra ngoài.

Nhục thân Dương Tiễn đủ cường đại, chỉ thấy cơ thể hắn đột nhiên lớn lên, biến thành vạn trượng!

Công pháp thần thông của Dương Tiễn, Pháp Tượng Thiên Địa!

Chiêu số này có thể khiến cơ thể Dương Tiễn lớn lên, khiến sức mạnh và cường độ nhục thân đều trở nên khủng bố hơn.

Dương Tiễn một cước giẫm xuống Tôn Ngộ Không: "Yêu hầu, chịu chết!" Khi Dương Tiễn một cước giẫm xuống Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Tôn Ngộ Không đột nhiên giơ hai tay lên, cơ thể Tôn Ngộ Không lúc này đột nhiên lớn lên.

Chiều cao cơ thể Tôn Ngộ Không lớn hơn Dương Tiễn gấp đôi!

Cũng là Pháp Tượng Thiên Địa, nhưng cơ thể Tôn Ngộ Không lại to lớn hơn Dương Tiễn, Dương Tiễn cũng giống như không phải đối thủ của hắn!

Dương Tiễn kinh hô một tiếng: "Ngươi cũng biết Pháp Tượng Thiên Địa sao?" "Oanh!" Tôn Ngộ Không một cước đá về phía Dương Tiễn.

Oanh!

Dương Tiễn bị trúng chiêu, một ngụm máu tươi phun ra.

Dương Tiễn thấy tình hình không ổn, không dám ở lại nữa, lập tức rút lui.

Nhưng Tôn Ngộ Không không có ý định buông tha Dương Tiễn, chỉ thấy Tôn Ngộ Không lại một côn quét về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn lại chịu một côn nữa, mang theo trọng thương bỏ chạy.

Số Thiên Binh còn lại cũng chỉ khoảng một vạn, những Thiên Binh đó lập tức bỏ chạy.

Nhìn những Thiên Binh đó bỏ chạy, Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng nói: "Thiên Đình, truyền lệnh thiên hạ, hôm nay Yêm lão Tôn liền muốn tiến công Thiên Đình, Yêm lão Tôn cũng muốn ngồi vị trí Ngọc Đế!" Lời của Tôn Ngộ Không, liền trong nháy mắt truyền ra, Tam Giới không ai không kinh ngạc.

Tôn Ngộ Không muốn tiến công Thiên Đình, muốn ngồi vị trí Ngọc Đế sao?

Nhưng trong Tam Giới, có không ít người đều vô cùng bội phục Tôn Ngộ Không, dám khiêu chiến Thiên Đình của Yêu tộc không nhiều, Tôn Ngộ Không có thể là người đầu tiên trong ngàn năm!

Có không ít yêu tộc đều đến Hoa Quả Sơn, đầu nhập Tôn Ngộ Không.

Thậm chí ngay cả Ngưu Ma Vương, cùng với một số Yêu Vương cường đại khác cũng đầu nhập Tôn Ngộ Không.

Bởi vì lúc này thực lực của Tôn Ngộ Không cường đại, nên được tôn làm thủ lĩnh của Thất Đại Thánh!

Ba ngày sau, Tôn Ngộ Không sẽ dẫn dắt bách vạn yêu tộc, tiến công Nam Thiên Môn!

Tin tức này cũng truyền về Địa Phủ, Vu Mãng sau khi biết chuyện này, không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi.

Cửu Phượng hỏi Vu Mãng: "Vu Mãng Tổ Vu, ta có nên ra tay không?" "Ra tay làm gì?" Vu Mãng hỏi.

"Tôn Ngộ Không đó, là Thái Tử của Địa Phủ chúng ta, là con của ngươi, nếu ngươi bằng lòng ra tay, nhất định có thể bảo vệ Tôn Ngộ Không bình an, Thiên Đình cũng không dám ức hiếp Tôn Ngộ Không nữa!" Cửu Phượng đáp.

"Kiếp này, cứ để nó tự mình gánh chịu, trừ khi có người ngăn cản, nếu không chúng ta cũng không cần ra tay!" Vu Mãng đáp.

Chuyện của Tôn Ngộ Không, Vu Mãng tuy không muốn quản nhiều, nhưng kiếp vô lượng này, dường như cũng có liên quan đến hắn, Vu Mãng không muốn quản nhiều, nhưng cũng không thể làm gì được.

Chương 433

Với thực lực và tiềm lực của Tôn Ngộ Không, sau này nhất định có thể thành đại khí, chỉ cần một chút ma luyện!

Thiên Đình.

Hạo Thiên và các thần tiên của y biết được Dương Tiễn, Na Tra và Lý Tĩnh cùng mười vạn Thiên Binh đại bại, cũng kinh ngạc.

Hạo Thiên đại nộ, nói: "Dương Tiễn, Na Tra, Lý Tĩnh, ba người liên thủ cũng không đối phó được con khỉ đó sao?

Các ngươi có biết tội không?" "Ngọc Đế, chúng thần đã cố gắng hết sức, nhưng yêu hầu đó pháp lực thao thiên, tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng trên tay có Định Hải Thần Trân, bản lĩnh cao cường, chúng thần không phải đối thủ của hắn!" Lý Tĩnh đáp.

"Ngọc Đế, bây giờ không phải lúc trách tội ba người, chúng ta bây giờ nên đối phó Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không sắp liên hợp các yêu tộc khác, muốn liên thủ tiến công Thiên Đình chúng ta!" Thái Bạch Kim Tinh tiến lên nói.

"Các vị ái khanh, có ai có biện pháp ngăn cản Tôn Ngộ Không này không?" Ngọc Đế hỏi.

Chúng thần tiên nhìn nhau, kể từ sau trận Phong Thần chi chiến, thực lực của Thiên Đình tăng trưởng cực nhanh, trong Thiên Đình cũng có một số thần tiên cường đại tọa trấn, nhưng thực lực của Tôn Ngộ Không cũng không hề yếu.

Ngay cả Dương Tiễn cũng bại trong tay Tôn Ngộ Không, huống chi những người khác.

Trong Thiên Đình, cũng có một số tồn tại cấp Chuẩn Thánh, chỉ

cần ra tay, cần một chút thuyết phục, trừ khi Ngọc Đế tự mình đi thỉnh, nếu không chưa chắc họ đã bằng lòng ra tay.

"Ngọc Đế, hay là chúng ta phái người đi thỉnh Tây Phương Phật giáo?

Có lẽ những người của Phật giáo đó bằng lòng ra tay!" Chỉ thấy một vị thần tiên đề nghị.

"Đề nghị không tệ, nếu đã như vậy, Thái Bạch Kim Tinh, ngươi hãy tiến về Tây Phương Linh Sơn, thỉnh Quan Âm Bồ Tát của Phật môn ra tay đi!" Ngọc Đế nói.

"Vâng, Ngọc Đế!" Thái Bạch Kim Tinh đáp.

"Ngọc Đế, trong Thiên Đình chúng ta, cũng có thể thỉnh thần tiên Lôi Bộ và Hỏa Bộ ra tay, chỉ cần họ bằng lòng ra tay, đối phó Tôn Ngộ Không, không thành vấn đề!" Dao Trì thản nhiên nói.

"Được, vậy thì nghe lời Vương Mẫu, ta chuẩn bị, cùng những súc sinh này chiến một trận!" Ngọc Đế đáp.

Lần này Ngọc Đế đích thân đi một chuyến đến Lôi Bộ, thỉnh vị chính thần Lôi Bộ ra tay.

Hiện tại Lôi Bộ, Hỏa Bộ, cùng với sáu bộ chính thần khác, bên trong đều có thực lực cấp Chuẩn Thánh, nếu liên thủ, Tôn Ngộ Không, cũng không thể nào so sánh được.

Có lẽ lần này không cần y ra tay, liền có thể giải quyết Tôn Ngộ Không!

Chỉ cần lần này tiêu diệt toàn bộ đại quân yêu tộc, danh tiếng của Thiên Đình sẽ càng lớn, đối với Thiên Đình, đó là một chuyện tốt!

Hạo Thiên ở đây, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Hạo Thiên trở thành Thiên Đình chi chủ đã lâu, bị Tiệt Giáo, Xiển

Giáo áp chế.

Sau đó Địa Phủ quật khởi, cũng khiến y nghiến răng nghiến lợi.

Lần này ngay cả một con yêu hầu, cũng dám khiêu chiến thiên uy, quả thật không biết sống chết.

Chẳng lẽ một Thiên Đình, ngay cả một con khỉ cũng không dẹp yên được sao?

Lần này Tôn Ngộ Không chủ động khiêu khích Thiên Đình, Hạo Thiên sẽ không để ý nhiều như vậy, nhất định phải ra tay giết chết Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không lần này, không chỉ phản kháng Thiên Đình, còn dẫn theo nhiều yêu tộc như vậy tạo phản Thiên Đình, điều này Hạo Thiên không thể chấp nhận được.

Bất kể thế nào, Hạo Thiên đều phải giải quyết Tôn Ngộ Không trước!

Ngày mai, Hạo Thiên liền muốn để Tam Giới biết, Thiên Đình chi uy!

Tôn Ngộ Không trong ba ngày, đã triệu tập được bách vạn yêu tộc!

Tôn Ngộ Không đã đánh bại người của Thiên Đình, thực lực của Tôn Ngộ Không vô cùng cường đại, điểm này, đủ để những yêu tộc cường đại đó đi theo hắn.

Những yêu tộc này vốn dĩ sau khi đại chiến Vu Yêu kết thúc, liền tản đi, không thể nào kết thành liên minh nữa, Nữ Oa một lòng theo đuổi đại đạo, căn bản không có tâm tư để ý đến yêu tộc.

Yêu tộc sau đại chiến Vu tộc, cũng không còn là yêu tộc trong lòng Nữ Oa nữa, Nữ Oa tự nhiên sẽ không quản nhiều.

Chương 434

Hiện tại Tôn Ngộ Không xuất thế, đánh bại Thiên Đình, lập tức khiến yêu tộc quy phục, hiện tại bách vạn yêu tộc tề tụ trên Hoa Quả Sơn.

"Đại vương, thời thần đã đến, chúng ta xuất phát đi!" Chỉ nghe một con yêu quái nói.

"Đi!" Tôn Ngộ Không hô, "Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương, cùng ta xuất chiến!" Thất Đại Thánh, mỗi người đều vô cùng cường đại, đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Hiện tại, đều nhận Tôn Ngộ Không làm lão đại!

"Vâng, đại ca!" Ngưu Ma Vương đáp.

Tôn Ngộ Không trực tiếp tay cầm Kim Cô Bổng dẫn đầu xông ra, trực tiếp lao thẳng đến Nam Thiên Môn.

Chúng yêu tộc đều đi theo Tôn Ngộ Không bay ra ngoài, từ Nam Thiên Môn tiến vào, liền có thể nhìn thấy cả tòa Thiên Đình bên trong.

Nhưng muốn thông qua Nam Thiên Môn, lại không hề đơn giản như vậy!

Hiện tại trước Nam Thiên Môn, không chỉ có bách vạn Thiên Binh, mà còn xuất hiện các chính thần Lôi Bộ, Hỏa Bộ của Thiên Đình.

Chính thần Lôi Bộ — Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, vốn là Văn Trọng, hiện tại tu vi cũng là Chuẩn Thánh, ngũ trọng Chuẩn Thánh!

Chính thần Phương Nam Tam Khí Hỏa Đức Tinh Quân — La Tuyên!

Thực lực của La Tuyên cường đại hơn Văn Trọng, pháp bảo của La Tuyên rất nhiều, La Tuyên không chỉ thực lực cường đại, mà pháp bảo trên người cũng nhiều, Nhị Lang Thần Dương Tiễn, hiện tại trước mặt hắn, cũng không chống đỡ được vài chiêu!

Sự xuất hiện của La Tuyên và Văn Trọng, khiến chúng Thiên Binh Thiên Tướng đều dũng khí tăng cao, có hai vị chính thần ở đây, tin rằng Tôn Ngộ Không, cũng không thể nào tạo ra sóng gió được!

Lúc này, trong bách vạn yêu tộc.

Lấy Tôn Ngộ Không làm thủ lĩnh, số lượng yêu tộc ở đây vô cùng lớn, bách vạn yêu tộc xuất hiện, đang ở bên ngoài Nam Thiên Môn.

Lần này người dẫn đầu Thiên Đình, là La Tuyên!

Dương Tiễn, Na Tra, Lý Tĩnh cùng những người khác đều thân thụ trọng thương, lần này không thể ra tay, thậm chí chỉ có thể đứng đó nhìn.

Hiện tại Tôn Ngộ Không đối mặt với những Thiên Binh Thiên Tướng này, cùng với các tướng lĩnh Nam Thiên Môn, không có một lời nói thừa, hô: "Trước mặt Nam Thiên Môn, giết vào Lăng Tiêu Điện, yêm sẽ làm Ngọc Đế, phong các ngươi làm đại tướng!

Giết!" Tôn Ngộ Không là người đầu tiên xông ra, các yêu tộc khác theo sát phía sau Tôn Ngộ Không.

Trong một khắc, chỉ nghe La Tuyên lớn tiếng hô: "Bố trận!" Thần thông của La Tuyên quảng đại, có thủ đoạn ba đầu sáu tay, có Phi Yên Kiếm, Ngũ Long Luân, Vạn Lý Vân Yên, Chiếu Thiên Ấn, Vạn Nha Hồ năm kiện hỏa pháp bảo.

Tinh thông pháp thuật hệ hỏa, võ công cao cường, tọa kỵ là Xích Yên Câu.

Người này vốn dĩ pháp lực cao minh, nhưng đáng tiếc là, khi ra tay

trong Vạn Tiên Trận, đã bị Vu Mãng dễ dàng chém giết.

Dù sao La Tuyên năm đó chỉ là Đại La Kim Tiên, không giống như hiện tại có thực lực như vậy!

Hiện tại trận pháp La Tuyên bố trí, là do Lôi Bộ và Hỏa Bộ hợp thành, tên là Vạn Lý Lôi Hỏa Trận!

Trận pháp có thể bao phủ trong phạm vi vạn dặm!

Một trận pháp do Văn Trọng, La Tuyên và năm vị chính thần Hỏa Bộ bố trí, uy lực vô cùng cường đại, Chuẩn Thánh Cửu Chuyển bị nhốt trong đó, e là cũng sẽ bị đánh giết.

Tôn Ngộ Không vừa nhập trận này, lập tức cảm nhận được uy lực của Vạn Lý Lôi Hỏa Trận, Vạn Lý Lôi Hỏa Trận ở đây có thể phát ra vô số đạo lôi hỏa công kích, uy lực của những công kích này cũng vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy lôi điện và hỏa diễm bao phủ toàn bộ trận pháp, Tôn Ngộ Không, cũng không có chỗ nào để trốn!

Tôn Ngộ Không dùng nhục thân chịu đựng những công kích này, cũng sẽ bị thương, may mắn là, lực khôi phục cơ thể của Tôn Ngộ Không vô cùng cường đại, chịu đựng những công kích như vậy, cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Trong mắt Tôn Ngộ Không lộ ra một đạo hàn quang, chỉ thấy Kim Cô Bổng không ngừng vung lên, mỗi một côn đều có thể đánh nát hỏa diễm và lôi điện trước mặt.

Lúc này, Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đột nhiên bùng nổ ra một đạo kim quang kinh thiên, một côn đánh ra phía trước, một côn, dường như khiến công kích của Tôn Ngộ Không tăng lên gấp đôi!

Chiêu này vô cùng tương tự với Bàn Cổ chi lực của Vu Mãng, chính là năng lực Tôn Ngộ Không mới lĩnh ngộ ra sau khi có được

huyết mạch của Vu Mãng.

Công kích gấp đôi!

Chương 435

Cái Vạn Lý Lôi Hỏa Trận đó dưới một côn của Tôn Ngộ Không, trong nháy mắt liền bị đánh nát, bụi khói tiêu tan!

Văn Trọng và La Tuyên đều đại kinh, chỉ thấy La Tuyên tế xuất một cái hồ ra, đó là Vạn Nha Hồ, Vạn Nha Hồ này có thể phóng ra vạn con Hỏa Nha, uy lực cũng vô cùng đáng sợ.

Hiện tại những Hỏa Nha này xông về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không không hề chống đỡ, dùng nhục thân chịu đựng công kích của Hỏa Nha, đồng thời một côn đánh về phía La Tuyên.

La Tuyên trong nháy mắt liền bị đánh nát đầu, căn bản không chống đỡ được một côn của Tôn Ngộ Không!

La Tuyên là Chuẩn Thánh ngũ chuyển, nhưng hiện tại trước mặt Tôn Ngộ Không, lại yếu ớt đến đáng sợ, không phải quá yếu, mà là Tôn Ngộ Không quá mạnh!

"Nghiệt hầu, ngươi không dừng tay sao?" Lúc này, một đạo kim quang đột nhiên xuất hiện, mọi người nhìn thấy, chính là Quan Âm Bồ Tát xuất hiện!

Từ Hàng Đạo Nhân sau này hóa thành Quan Thế Âm Bồ Tát, sau khi nhập Phật môn, thực lực đã tăng lên không ít.

Hiện tại Từ Hàng Đạo Nhân, là Chuẩn Thánh bát chuyển!

Thực lực của Từ Hàng Đạo Nhân vô cùng cường đại, Từ Hàng Đạo Nhân tuy là nữ giới, nhưng lại trở thành Quan Âm Bồ Tát.

Kể từ khi Từ Hàng Đạo Nhân trở thành Quan Âm Bồ Tát, trên thế gian không còn Từ Hàng Đạo Nhân nữa, chỉ còn Quan Âm Bồ Tát.

Hiện tại Quan Âm Bồ Tát, là phụng mệnh Như Lai, đến hàng phục

yêu hầu!

Phật môn và Thiên Đình sớm đã kết minh, hiện tại Thiên Đình thỉnh người của Phật giáo ra tay, người đến đây, chính là Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát vừa đến, lập tức liền muốn chế ngự Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Dương Liễu Chi trên tay Quan Âm Bồ Tát vung lên, một giọt ngọc lộ rơi xuống người Tôn Ngộ Không, ngọc lộ khuếch đại, liền trong nháy mắt bao phủ cả cơ thể Tôn Ngộ Không.

Một giọt ngọc lộ bao phủ cả cơ thể Tôn Ngộ Không trong đó.

Một giọt ngọc lộ định khốn trụ Tôn Ngộ Không, nhưng cơ thể Tôn Ngộ Không đột nhiên chấn động.

Giọt ngọc lộ đó bị trực tiếp đánh nát!

Quan Âm Bồ Tát có chút ngoài ý muốn, nói: "Nghiệt hầu, ngươi ngoan cố không chịu nghe lời sao?" "Ngoan cố không chịu nghe lời?

Yêm lão Tôn hôm nay liền muốn ngoan cố không chịu nghe lời, yêm muốn đánh nát cái Thiên Đình này!" Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng, nói, "Ai cũng đừng cản trở yêm!" Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không trực tiếp đập về phía Quan Âm Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát là phụ nữ, Tôn Ngộ Không cũng không hề nương tay!

Kim Liên tọa hạ của Quan Âm Bồ Tát xuất hiện một đạo quang mang, chặn đứng một côn của Tôn Ngộ Không.

Sau khi gia nhập Phật môn, trên tay Quan Âm Bồ Tát cũng có thêm vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo, pháp bảo cấp bậc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có cơ hội có thể luyện chế ra, còn về Tiên Thiên Chí Bảo thì tự nhiên không dễ dàng có được.

Nhưng uy lực của những Tiên Thiên Linh Bảo này, có chút khác biệt so với Tiên Thiên Linh Bảo thời kỳ Hồng Hoang, có lẽ nên gọi là

Chuẩn Tiên Thiên Linh Bảo đi!

Uy lực của những Chuẩn Tiên Thiên Linh Bảo này vô cùng mạnh, ít nhất có thể chống đỡ Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, có thể làm được.

Một côn của Tôn Ngộ Không bị chặn đứng, nhưng chiến ý của Tôn Ngộ Không không dứt, đối mặt với Quan Âm Bồ Tát, cũng không hề có bất kỳ sự lùi bước nào!

La Tuyên bị Tôn Ngộ Không một côn đánh chết, Văn Trọng thì chiến đấu với Ngưu Ma Vương.

Các yêu tộc và Thiên Đình khác cũng đang tiếp tục chiến đấu, những yêu tộc và Thiên Binh ở đây không ngừng vẫn lạc.

Một trận tranh đấu giữa yêu và tiên, đã khiến không ít cường giả ứng kiếp.

Nhưng chỉ cần có Phong Thần Bảng ở đó, La Tuyên chết rồi, sau này cũng có cơ hội có thể sống lại!

Những Thiên Binh chết ở đây, thì không có cơ hội có thể sống lại lần nữa, thậm chí ngay cả luân hồi chuyển sinh cũng không thể nào làm được!

Những Thiên Binh và yêu tộc ở đây không ngừng ngã xuống, xung quanh Nam Thiên Môn, mùi máu tanh vô cùng nồng đậm.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, thắng bại của trận chiến này, chỉ phụ thuộc vào trận chiến giữa Tôn Ngộ Không và Quan Âm Bồ Tát!

Pháp lực của Quan Âm Bồ Tát cao cường, mạnh hơn tất cả mọi người tưởng tượng, thậm chí Tôn Ngộ Không cũng không thể chống đỡ được công kích của Quan Âm Bồ Tát!

Quan Âm Bồ Tát sử dụng Dương Liễu Chi vung về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không không ngừng bị đánh lùi, miệng hắn, máu tươi trên người nhuộm đỏ lông khỉ.

Tôn Ngộ Không toàn thân đầy máu, chỉ là hiện tại hắn lại không hề lùi bước.

Chương 436

“Tôn Ngộ Không, ngươi còn chiến tiếp sao?

Ngươi không phải đối thủ của Bản tọa!” Quan Âm Bồ Tát thản nhiên nói.

“Quan Âm Bồ Tát, yêm lão Tôn sẽ không thua ngươi, cũng sẽ không chết ở đây!

Hôm nay, ai cũng không cản được yêm!” Tôn Ngộ Không trên tay xuất hiện một sợi lông khỉ màu vàng, một ngụm yêu khí phun lên sợi lông khỉ đó.

Sợi lông khỉ lập tức hóa thành một cỗ huyết hồng sắc quang mang, đạo quang mang đó dung hợp với Kim Cô Bổng trên tay Tôn Ngộ Không, trên Kim Cô Bổng xuất hiện một cỗ cự lực!

“Gì?” Quan Âm Bồ Tát đại kinh, hỏi.

“Quan Âm Bồ Tát, đỡ yêm một côn!” Tôn Ngộ Không một côn đánh ra phía trước.

Kim Liên dưới thân Quan Âm Bồ Tát xuất hiện một đạo quang mang, một đài sen màu vàng xuất hiện một đạo quang mang chống đỡ một côn của Tôn Ngộ Không.

Chỉ là lần này, uy lực của Kim Cô Bổng lại mạnh hơn vừa nãy gấp mười lần!

Uy lực một côn, đủ để hủy thiên diệt địa!

Cái Kim Liên màu vàng của Quan Âm Bồ Tát liền trong nháy mắt bị Kim Cô Bổng phá hủy, cả người Quan Âm Bồ Tát bị một côn đánh bay.

Trên mặt Quan Âm Bồ Tát tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Quan Âm Bồ Tát, hiện tại xuất hiện một vết côn, khiến nàng vừa kinh vừa nộ trong lòng.

Tôn Ngộ Không quá đáng rồi!

Đánh người thì thôi, lại còn đánh vào mặt?

Chẳng lẽ hắn không biết phụ nữ sao?

Chỉ nhìn dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, Quan Âm Bồ Tát không cho rằng hắn có thể hiểu được sự khác biệt nam nữ, trong mắt con khỉ đó, e là cũng chỉ có khỉ cái mà thôi!

Quan Âm Bồ Tát nhìn về phía Kim Cô Bổng trên tay Tôn Ngộ Không, uy lực vừa rồi của Kim Cô Bổng, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Kim Liên tọa hạ của Quan Âm Bồ Tát, cũng không chống đỡ được một kích của Kim Cô Bổng, vì sao?

"Tôn Ngộ Không, sức mạnh đó là gì?" Quan Âm Bồ Tát nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không hỏi.

"Yêm không cần nói cho ngươi biết, nếu ngươi muốn cản trở yêm, yêm sẽ đánh ngươi tan thành mây khói!" Tôn Ngộ Không Kim Cô Bổng trên tay lại một lần nữa giơ cao.

Kim Cô Bổng trong nháy mắt lớn đến vạn trượng, đập xuống đầu Quan Âm Bồ Tát.

Uy lực của Kim Cô Bổng khủng bố hơn vừa nãy rất nhiều, một côn này muốn đánh trúng đầu Quan Âm Bồ Tát, Quan Âm Bồ Tát e là sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ!

Dương Chi Ngọc Tịnh Bình trên tay Quan Âm Bồ Tát phù hiện giữa không trung, đây là linh bảo phòng ngự thứ hai của Quan Âm Bồ

Tát!

Chỉ nghe một tiếng ngọc khí vỡ nát xuất hiện, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình bị một côn phá hủy, một côn, lại một lần nữa đánh trúng Quan Âm Bồ Tát, trên y phục của Quan Âm Bồ Tát cũng xuất hiện một vết rách.

Máu tươi từ miệng Quan Âm Bồ Tát lại một lần nữa phun ra.

Trong mắt Quan Âm Bồ Tát tràn đầy vẻ phẫn nộ, nói: "Tôn Ngộ Không, trận chiến này Bản tọa thua rồi, nhưng nếu ngươi còn tiến lên nữa, nhất định sẽ hối hận!" "Yêm lão Tôn chưa bao giờ biết hối hận!" Tôn Ngộ Không Kim Cô Bổng trên tay chỉ vào Quan Âm Bồ Tát, kiêu ngạo nói.

Tôn Ngộ Không vô cùng cao hứng, không hổ là lông khỉ mà phụ thân ban tặng, sợi lông khỉ đó cưỡng ép khiến uy lực của Kim Cô Bổng tăng lên, nếu không như vậy, Tôn Ngộ Không cũng căn bản không thể nào thắng được.

Quan Âm Bồ Tát nghe xong, không cam lòng rời khỏi đó, lúc này ánh mắt Tôn Ngộ Không rơi vào Nam Thiên Môn, chỉ thấy Kim Cô Bổng trên tay hắn quét về phía trước.

Trên đại môn Nam Thiên Môn hiện ra một đạo kim quang mãnh liệt!

Nam Thiên Môn là tiên giới chí bảo dùng để chống lại kẻ địch xâm nhập, lực phòng ngự của nó cũng vô cùng cường đại, nhưng hiện tại, nó phải đối mặt với Kim Cô Bổng đã được tăng uy lực!

Kim Cô Bổng đập mạnh về phía Nam Thiên Môn, trên Nam Thiên Môn xuất hiện một đạo kim quang, đạo kim quang đó muốn chống đỡ công kích của Kim Cô Bổng, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Nam Thiên Môn trong nháy mắt bị phá hủy, sức mạnh của Kim Cô

Bổng, sao Nam Thiên Môn có thể chống đỡ được?

Chương 437

Nam Thiên Môn vừa bị phá hủy, tuyến phòng thủ đầu tiên của Thiên Đình trong nháy mắt sụp đổ.

Một tiếng động lớn, lập tức khiến đại quân yêu tộc kích động, sĩ khí của đại quân yêu tộc tăng vọt.

Đại quân yêu tộc khí thế như hồng, trong nháy mắt thông qua Nam Thiên Môn, thế như phá trúc tiến về phía Lăng Tiêu Điện.

Ngưu Ma Vương cũng đã chém nát đầu Văn Trọng, cảnh giới của Văn Trọng kém xa La Tuyên, thậm chí còn không bằng Ngưu Ma Vương.

Thất Đại Thánh mỗi người đều là cường giả yêu tộc cấp Chuẩn Thánh, thêm vào đó là một lượng lớn yêu tộc xuất hiện, trong nhất thời, khiến Thiên Đình lâm vào nguy cơ.

Tin tức La Tuyên đại bại nhanh chóng truyền về Lăng Tiêu Điện.

Trong Lăng Tiêu Điện, Hạo Thiên nhíu mày, nói: "Sao lại như vậy?

La Tuyên lại thua sao?" "Ngọc Đế, thần thấy bản lĩnh của Tôn Ngộ Không mạnh hơn rất nhiều so với lúc chiến đấu với chúng thần trước đó, cảnh giới của hắn là Chuẩn Thánh nhị chuyển!" Lúc này Lý Tĩnh tiến lên nói.

Lý Tĩnh, Na Tra và Dương Tiễn ba người đều đi xem chiến, nhưng khi thấy La Tuyên và Quan Âm Bồ Tát đại bại, lập tức bỏ chạy.

"Không chỉ như vậy, ngay cả Quan Âm Bồ Tát cũng bại trong tay hắn, vì sao?" Dao Trì cũng hỏi.

“Tôn Ngộ Không vốn dĩ không phải đối thủ của Quan Âm Bồ Tát, nhưng sau đó, không biết có một sợi lông khỉ màu vàng nào đó, khiến uy lực của Kim Cô Bổng tăng vọt, Quan Âm Bồ Tát cũng không phải đối thủ của hắn!” Na Tra mở miệng nói.

Lông khỉ vàng?

Nghe lời Na Tra nói, các thần tiên ở đó đều cảm thấy kinh ngạc.

Lông khỉ vàng, chắc hẳn không phải là năng lực vốn có của Tôn Ngộ Không, lẽ nào, phía sau Tôn Ngộ Không, còn có người khác?

“Bất kể thế nào, nó sắp đến Lăng Tiêu Điện rồi, Ngọc Đế, hãy tự mình ra tay đối phó đi!” Dao Trì nói.

“Được!

Yêu hầu không biết tốt xấu, dám gây hại Thiên Đình ta, ta sẽ cho nó biết làm như vậy có hậu quả!” Ngọc Đế nói xong, cùng chúng thần tiên bước ra khỏi Lăng Tiêu Điện.

Lúc này, Tôn Ngộ Không dẫn theo đại quân yêu tộc trực đảo hoàng long, đã đến trước Lăng Tiêu Điện.

Các thần tiên Thiên Đình hoàn toàn không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không và đại quân yêu tộc.

Tôn Ngộ Không và Lục Đại Thánh đã đến trước Lăng Tiêu Điện.

Dao Trì và Ngọc Đế, cùng với chúng thần ở đây đang chờ đợi, chỉ nghe Ngọc Đế lạnh lùng nói: “Tôn Ngộ Không, ngươi dám đến Lăng Tiêu Điện, chẳng lẽ thật sự đã sống không còn kiên nhẫn nữa sao?” “Hắc, Yêm lão Tôn vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, tại sao ngươi có thể làm Ngọc Đế, Yêm lão Tôn muốn làm Ngọc Đế, cái gọi là Ngọc Đế luân phiên làm, năm nay đến lượt yêm!” Tôn Ngộ Không Kim Cô Bổng chỉ vào Ngọc Đế, lớn tiếng nói.

Ngọc Đế nghe lời Tôn Ngộ Không nói, tức giận, nói: "Ngươi cho rằng vị trí Ngọc Đế của ta có thể ngồi sao?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, khoảng cách giữa ngươi và ta!" Ngọc Đế nói xong, chỉ thấy y tế xuất Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Tháp vừa xuất hiện, dường như một tòa cao tháp đè nặng lên người Tôn Ngộ Không.

Áp lực cực lớn, liền trong nháy mắt khiến mặt đất xung quanh cơ thể Tôn Ngộ Không lõm xuống.

Cỗ áp lực đó thậm chí có thể khiến Tôn Ngộ Không không thể động đậy.

"Chỉ là yêu hầu, ngươi chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Nếu đã như vậy, ngươi có tư cách gì ở trước mặt ta mà lớn tiếng la hét?" Ngọc Đế khinh thường nói.

Dao Trì đánh giá Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không hiện tại tuy thực lực đại tiến, Chuẩn Thánh nhị chuyển, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, nếu Tôn Ngộ Không dựa vào như vậy muốn đối phó Thiên Đình, thì quả thật là vọng tưởng!

"Ngươi hỏi yêm vì sao dám làm như vậy?

Yêm hiện tại nói cho ngươi biết!" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy cơ thể Tôn Ngộ Không đột nhiên lớn lên, liền trong nháy mắt đạt đến vạn trượng.

Pháp Tượng Thiên Địa!

Tôn Ngộ Không biến thành một người khổng lồ, đẩy Hạo Thiên Tháp ra.

Sau khi Hạo Thiên Tháp bật ra, thần tình Hạo Thiên biến đổi, chỉ thấy y lại một lần nữa tế xuất một mặt kính, đó chính là Hạo Thiên

Kính.

Chương 438

Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên Kiếm là một bộ pháp bảo có uy lực cực lớn, thậm chí có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại Hạo Thiên vì muốn đối phó Tôn Ngộ Không, đã tế xuất cả ba kiện bảo vật.

Ba kiện bảo vật đồng thời bay ra, bay về phía Tôn Ngộ Không, Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không có huyết hồng sắc quang mang, va chạm với ba kiện bảo vật, không hề rơi vào thế hạ phong.

Kim Cô Bổng dưới sự gia trì sức mạnh của Vu Mãng, có thể kháng cự ba kiện bảo vật của Hạo Thiên.

Điều này Hạo Thiên không ngờ tới.

Lần này các thần tiên khác không ra tay, trận chiến này nếu Hạo Thiên Ngọc Đế vẫn lạc, thì trận chiến của những người khác liền không có ý nghĩa gì nữa!

Tôn Ngộ Không một mình chiến đấu với Hạo Thiên, thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, hiện tại Tôn Ngộ Không pháp lực thao thiên, với thực lực Chuẩn Thánh nhị chuyển khiêu chiến Chuẩn Thánh cửu chuyển.

Người Tôn Ngộ Không khiêu chiến, chính là Hạo Thiên Ngọc Đế!

Trận chiến này, quả thật khiến người ta có chút ngoài ý muốn.

Hạo Thiên hiện tại muốn đánh bại Tôn Ngộ Không cũng vô cùng khó khăn, Tôn Ngộ Không có chiến đấu lực vô cùng cường đại, bị thương, cũng khôi phục vô cùng nhanh, hiện tại Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, sức mạnh đại tăng.

Hạo Thiên căn bản không thể áp chế được Tôn Ngộ Không.

Dao Trì thấy vậy, chỉ thấy Dao Trì vung ra một cây trâm cài tóc, cây trâm đó tên là Dao Trì Phát Trâm, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật này có thể trong nháy mắt xé rách thiên tế.

Một cây trâm cài tóc lúc này bùng nổ ra một đạo hồng quang kinh thiên.

Phát Trâm trong nháy mắt đã đến trước mặt Tôn Ngộ Không, Dao Trì muốn cùng Hạo Thiên liên thủ đối phó Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không lấy một địch hai, không hề e ngại, Tôn Ngộ Không càng chiến càng dũng, không hề có chút lùi bước nào!

Nhưng có thể thấy được, Tôn Ngộ Không hiện tại đã bị thương, uy lực của Dao Trì Phát Trâm cường đại, thậm chí ngay cả nhục thân của Tôn Ngộ Không, cũng không chống đỡ được công kích như vậy.

"Lão đại, ta giúp ngươi!" Ngưu Ma Vương lập tức hô.

"Không cần, yêm một mình liền có thể đối phó!" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy trên tay hắn lại xuất hiện một sợi lông khỉ màu vàng.

Với thực lực của Tôn Ngộ Không, không có cách nào đối phó được hai người Dao Trì và Hạo Thiên, Ngưu Ma Vương cùng những người khác ra tay, cũng không có bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Tôn Ngộ Không hiện tại chỉ có thể trông cậy vào sợi lông khỉ thứ hai mà phụ thân mình, Vu Mãng ban tặng!

Uy lực của sợi lông khỉ này, không biết sẽ như thế nào!

Tôn Ngộ Không vẫn chưa biết một sợi lông khỉ kia sẽ ban cho mình năng lực như thế nào, nhưng hắn biết, phụ thân sẽ không làm hắn thất vọng!

Tôn Ngộ Không thổi một luồng yêu khí vào sợi lông, chỉ thấy sợi lông lập tức bùng phát một đạo quang mang, hóa thành một vầng trăng xuất hiện trên bầu trời.

Một vầng trăng hiện ra đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trăng sao?

Tôn Ngộ Không tạo ra một vầng trăng?

"Tôn Ngộ Không, ngươi đang làm gì vậy?" Dao Trì cau mày hỏi.

"Ha ha ha, Tôn Ngộ Không, ngươi cho rằng làm ra một vầng trăng là có ích sao?

Trò rẻ tiền!" Hạo Thiên cười lớn.

Tôn Ngộ Không thi pháp khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không ai hiểu Tôn Ngộ Không rốt cuộc đang làm gì.

Những yêu tộc xung quanh Tôn Ngộ Không cũng không hiểu.

Nhưng Tôn Ngộ Không ngẩng ngơ nhìn vầng trăng, các yêu tộc xung quanh cũng dường như cảm thấy vầng trăng có chút bất thường.

Một vầng trăng đỏ như máu.

Chương 439

Ngay sau đó, mọi người phát hiện thân thể Tôn Ngộ Không lại một lần nữa trương lớn, đạt tới vạn trượng!

Lông tóc toàn thân Tôn Ngộ Không đột nhiên bùng nổ, trở nên vô cùng khổng lồ, răng nanh lộ ra ngoài, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Thân thể Tôn Ngộ Không đã trở nên vô cùng to lớn!

Hầu Thần Hạ Phàm!

Năng lực này, lợi dụng Huyết Nguyệt màu đỏ thẫm do Vu Mãng tạo ra để đạt được hiệu quả, có nhiều điểm tương đồng với Vu Thần Hạ Phàm của Vu Mãng.

Chiêu này có thể tăng cường cực lớn cường độ thân thể của Tôn Ngộ Không, khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn!

Thân thể Tôn Ngộ Không cực kỳ cường đại, với chiến lực thân thể này, đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể ra tay chống đỡ!

Tôn Ngộ Không lúc này vung Kim Cô Bổng, một côn đánh tới Hạo Thiên.

Hạo Thiên đầu treo Hạo Thiên Kính, chiếu một đạo quang mang vào Tôn Ngộ Không, chỉ một chiếu đã xé toang thân thể Tôn Ngộ Không một cái lỗ máu rộng vạn trượng, nhưng Tôn Ngộ Không dường như không hề cảm thấy gì.

Tôn Ngộ Không một côn rút tới Hạo Thiên, trên đỉnh đầu Hạo Thiên xuất hiện một đạo cường quang từ Hạo Thiên Tháp.

Hạo Thiên Tháp cũng có thể bảo vệ Hạo Thiên, nhưng lúc này, Hạo Thiên chịu một côn công kích, Hạo Thiên Tháp đã xuất hiện vết nứt!

Một côn của Tôn Ngộ Không lúc này có uy lực khủng bố đến vậy!

Hầu Thần Hạ Phàm đã khiến thực lực Tôn Ngộ Không tăng vọt lên một mức độ khủng bố!

Thực lực Tôn Ngộ Không cực kỳ khủng bố, đặc biệt là nhục thân, ngay cả Hạo Thiên Tháp cũng không thể chống đỡ!

Phía sau Tôn Ngộ Không, Dao Trì không chút khách khí, trong mắt không có chút cảm xúc nào, Thái Thanh Vong Tình Quyết đã khiến Dao Trì mất đi tất cả cảm xúc, việc mất đi cảm xúc sẽ khiến thực lực trở nên mạnh mẽ hơn!

Hiện tại Dao Trì hai tay nắm chặt song kiếm, đồng loạt đâm vào sau lưng Tôn Ngộ Không.

Lưng Tôn Ngộ Không lập tức xuất hiện hai vết thương nghiêm trọng, hai vết thương này xuyên thấu thân thể Tôn Ngộ Không, có thể thấy Dao Trì không hề nương tay.

Nhưng khi Dao Trì làm vậy, Tôn Ngộ Không dường như không hề chịu bất kỳ thương tổn hay uy hiếp nào!

Tôn Ngộ Không không cảm thấy chút đau đớn nào từ vết thương, hắn tiếp tục ra tay với Hạo Thiên!

Đồng thời đối phó với Dao Trì và Hạo Thiên, Tôn Ngộ Không nhất định phải giải quyết một trong hai người trước!

Lần này, Tôn Ngộ Không chọn Hạo Thiên!

Tôn Ngộ Không phát ra từng trận gào thét, Kim Cô Bổng không ngừng quét về phía Hạo Thiên.

Lúc này, các yêu tộc xung quanh cũng nhìn về phía Huyết Nguyệt, những yêu tộc này cảm thấy yêu lực của mình được tăng cường!

Những yêu tộc này đi theo Tôn Ngộ Không, coi Tôn Ngộ Không là

thủ lĩnh, bây giờ một sợi lông khỉ của Tôn Ngộ Không đã biến thành Huyết Nguyệt, Tôn Ngộ Không chỉ cần nhìn về phía vầng trăng là có thể nhận được sức mạnh to lớn.

Yêu khí trên người Tôn Ngộ Không có thể dẫn động yêu khí của các yêu tộc kỳ lạ xung quanh!

Những yêu tộc này chỉ cần nhìn về phía vầng trăng đó như Tôn Ngộ Không, là có thể trong thời gian ngắn tăng cường thực lực!

Yêu khí trong cơ thể các yêu tộc này bị dẫn động, thực lực yêu tộc lại tiến thêm một bước.

"Mọi người cùng sát phạt, đồ sạch đám thần tiên này!

Ta thân là yêu tộc, chẳng lẽ lại sợ hãi đám thần tiên này sao?

Bọn chúng bằng cái gì có thể cao cao tại thượng, khinh thường yêu tộc chúng ta?" Ngưu Ma Vương lớn tiếng gầm thét: "Thời Thượng Cổ, yêu tộc chúng ta đã thống trị một Thiên Đình, hôm nay, ta liền cướp lấy Thiên Đình này!

Mọi người hãy theo thủ lĩnh của ta, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, giết!" "Giết!" đông đảo yêu tộc đồng thanh gầm thét.

Các yêu tộc dần dần lộ ra chân thân, chỉ thấy Ngưu Ma Vương tay cầm một cây thiết côn, nửa người nửa trâu, lực đại vô cùng, một côn đã có thể đánh bay vài vị thần tiên.

Nếu không phải Tôn Ngộ Không thực lực tăng mạnh, thì Ngưu Ma Vương này, một trong Thất Đại Thánh, thực lực vốn đã không tầm thường!

Chương 440

Năm vị Đại Thánh còn lại cũng đều là những tồn tại có thực lực kinh người, giờ đây Huyết Sắc Nguyệt hiện ra, khiến thực lực của bọn họ tăng lên không ít.

Hiện tại năm Đại Thánh ra tay, chém giết không ít Thiên Binh Thiên Tướng trong đó.

Thực lực của các yêu tộc khác cũng tăng mạnh, Thiên Đình lần này có thể nói là hoàn toàn hỗn loạn.

Hạo Thiên và Dao Trì không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, những thay đổi bên trong đều nằm ngoài dự liệu của họ.

Tôn Ngộ Không và yêu tộc, vậy mà có thể gây ra cảnh tượng như thế này!

Dao Trì vung song kiếm, chém giết không ít yêu tộc!

Bất quá, số Thiên Binh Thiên Tướng vẫn lạc còn nhiều hơn số yêu tộc!

Thiên Đình trở nên càng thêm hỗn loạn, nhưng mục tiêu của Tôn Ngộ Không rất rõ ràng, là đối phó với Ngọc Đế!

Chỉ cần chém giết Ngọc Đế, trận chiến này liền có thể kết thúc!

Mượn uy lực của Huyết Nguyệt, Tôn Ngộ Không thi triển Hầu Thần Hạ Phàm, với nhục thân cường đại, có Kim Cương Bất Hoại Thân, cộng thêm sức phục hồi vô cùng mạnh mẽ, hiện tại Tôn Ngộ Không căn bản coi thường bất kỳ công kích nào, Kim Cô Bổng đập thẳng vào Ngọc Đế.

Ngọc Đế trong lòng vừa kinh vừa nộ, thực lực của con khỉ này quá khủng bố, trở thành Cửu Chuyển Chuẩn Thánh đã là kỳ quái, pháp

lực mạnh mẽ như vậy, thậm chí có Tam Kiện Hạo Thiên Bảo Khí trong tay, mà giờ đây cũng bị Tôn Ngộ Không bức đến mức này?

Ngọc Đế vẫn luôn cho rằng, thực lực của mình đã mạnh đến mức này, trừ khi là Thánh Nhân, nếu không thì Chuẩn Thánh khác, cũng không thể thắng được mình, nhưng lúc này một con khỉ lại có thực lực khủng bố đến vậy!

Từ trên người Tôn Ngộ Không, Ngọc Đế dường như nhìn thấy bóng dáng của một người!

Người đó đã thay đổi cục diện chiến tranh Vu – Yêu, thậm chí có thể chém giết Thánh Nhân – Vu tộc đệ nhất Mãng Phu, Vu Mãng!

Phương thức chiến đấu của Tôn Ngộ Không và Vu Mãng quá tương đồng, năng lực của Tôn Ngộ Không cũng tương tự như Vu Mãng.

Dựa theo thông tin Ngọc Đế biết, Tôn Ngộ Không quả thật có thể có quan hệ với Vu Mãng, thậm chí là con của Vu Mãng!

Nhưng trong tình huống hiện tại, cho dù Tôn Ngộ Không thật sự là con của Vu Mãng, cũng phải chết!

Tôn Ngộ Không hiện tại có thể giẫm đạp lên mặt mũi toàn bộ Thiên Đình, tình huống như vậy, Ngọc Đế sẽ không cho phép, Thiên Đình cũng sẽ không cho phép, chuyện này, làm sao có thể như vậy?

Ngọc Đế đã quyết định, hôm nay bất kể thế nào, cũng phải cho Tôn Ngộ Không một bài học!

Ngọc Đế dùng pháp lực vô thượng, dung hợp ba kiện Hạo Thiên Linh Bảo lại với nhau, chỉ thấy một bóng người khổng lồ xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không.

Đó chính là Bản Nguyên Pháp Tướng của Hạo Thiên Ngọc Đế!

Bản Nguyên Pháp Tướng tương đương với Hạo Thiên nhập vào thân, nhưng vì được hóa thành từ ba kiện Hạo Thiên Linh Bảo, uy lực của nó thậm chí còn mạnh hơn cả Hạo Thiên!

Thân thể Hạo Thiên dung nhập vào Bản Nguyên Pháp Tướng, trong nhất thời, chiến lực của hắn tăng vọt!

Thân thể Hạo Thiên Pháp Tướng không hề thua kém Tôn Ngộ Không, cũng có thân hình vạn trượng!

Nhưng những thần tiên Thiên Đình lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Đế Hạo Thiên dốc toàn lực ra tay, Tôn Ngộ Không hiện tại không thể dùng lẽ thường mà suy đoán, sức phá hoại của Tôn Ngộ Không mạnh đến mức, ngay cả kiến trúc Thiên Đình cũng không thể chống đỡ!

Các cung điện và kiến trúc của Thiên Đình vỡ vụn từng mảnh, nhưng Tôn Ngộ Không không hề bận tâm, phá nát cả Thiên Đình, Tôn Ngộ Không cũng sẽ không đau lòng.

Nhưng Hạo Thiên thì không giống vậy, Hạo Thiên Pháp Tướng tay cầm một thanh cự kiếm, chém xuống Tôn Ngộ Không: "Yêu hầu, hôm nay ta Hạo Thiên liền muốn thay trời hành đạo, chém yêu nghiệt này!" "Gầm!" Tôn Ngộ Không phát ra một tiếng gào thét, Kim Cô Bổng quét ngang về phía Hạo Thiên.

Kim Cô Bổng và kiếm của Hạo Thiên tiếp xúc, lập tức bùng phát một tiếng vang trời kinh người, sức mạnh giữa hai người bùng nổ trong nháy mắt, trong nhất thời, không gian xung quanh xuất hiện một đạo gợn sóng, nơi gợn sóng đó đi qua, các yêu tộc và thần tiên xung quanh lập tức nổ tung, hóa thành một trận huyết vụ!

Nhưng Tôn Ngộ Không và Hạo Thiên Pháp Tướng không hề có ý định dừng tay, hai người vẫn tiếp tục kịch chiến.

"Dao Trì, giúp ta!" Hạo Thiên Pháp Tướng lập tức hét lên.

Hạo Thiên tuy rằng có thể đối phó được Tôn Ngộ Không, nhưng lại không muốn một mình đối phó Tôn Ngộ Không, vạn nhất Tôn Ngộ Không làm hắn bị thương, không chỉ làm mất mặt mà còn khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Nếu có Dao Trì ra tay, muốn chém giết yêu hầu sẽ đơn giản hơn nhiều!

Trong mắt Dao Trì không có một tia cảm xúc nào xuất hiện, nhưng nàng lại một lần nữa tấn công Tôn Ngộ Không từ phía sau.

Chương 441

Tôn Ngộ Không cũng biết hai vị chủ nhân Thiên Đình rất lợi hại, nhất định phải loại bỏ một trong số họ trước, nếu không, thật sự có thể chết ở đây!

Ngưu Ma Vương thấy vậy, đại nộ nói: "Ngọc Đế, Vương Mẫu, đủ rồi, hai người cũng là người có thân phận, sao lại ức hiếp đại ca ta như vậy?" Nhưng hai người không hề để ý đến ý của Ngưu Ma Vương.

Lúc này, trong mắt Tôn Ngộ Không, Kim Cô Bổng xuất hiện từng trận huyết quang, loạn côn đập tới Ngọc Đế.

Ngọc Đế càng đánh càng kinh hãi, Tôn Ngộ Không không có bất kỳ chiêu phòng thủ nào, dùng thương đổi thương, thậm chí công kích của Tôn Ngộ Không phát ra càng thêm khủng bố, Hạo Thiên Pháp Tướng không thể chịu nổi công kích của Tôn Ngộ Không, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Dao Trì tuy toàn lực công kích Tôn Ngộ Không, trên lưng Tôn Ngộ Không xuất hiện từng lỗ máu, lông khỉ trên người Tôn Ngộ Không đều bị nhuộm đỏ như máu, nhưng Tôn Ngộ Không dường như không hề cảm thấy gì.

Hiện tại trong đầu Tôn Ngộ Không chỉ có một ý niệm, đó là giết chết Hạo Thiên!

"Gầm!" Tôn Ngộ Không lại một lần nữa phát ra tiếng gào thét, chỉ thấy huyết quang trên Kim Cô Bổng đại thịnh.

Một kích, tăng bốn lần công kích!

Tôn Ngộ Không một côn đập vào đầu Hạo Thiên Pháp Tướng, đầu

Hạo Thiên Pháp Tướng lập tức nổ tung tại chỗ, Hạo Thiên Pháp Tướng cũng lập tức tan thành từng mảnh.

Sau khi Hạo Thiên Pháp Tướng tan vỡ, chân thân của Hạo Thiên lập tức xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không.

Trong mắt Hạo Thiên tràn đầy vẻ kinh hoàng, trên người Tôn Ngộ Không không biết có bao nhiêu vết thương, nhưng con khỉ này dường như đã phát điên, căn bản không cảm thấy đau đớn, vẫn tiếp tục công kích Hạo Thiên!

Hạo Thiên hiện tại không còn sức phòng thủ, hắn giơ tay lên trước mặt, một đạo quang mang xuất hiện trên hai tay, nhưng không có chút tác dụng nào.

Thân thể Hạo Thiên bị Tôn Ngộ Không một côn đập xuống mặt đất.

Mặt đất Thiên Đình lập tức lõm xuống, thân thể Hạo Thiên không biết bao nhiêu xương cốt trong nháy mắt vỡ vụn, nhưng Tôn Ngộ Không không hề có ý định buông tha Hạo Thiên, chỉ thấy Tôn Ngộ Không lại một côn đập xuống Hạo Thiên.

Côn thứ hai, côn thứ ba. ...

Tôn Ngộ Không liên tục đập côn về phía trước, trong nháy mắt đã có hàng chục côn xuất hiện, mỗi côn đều có sức phá hoại cực kỳ khủng bố.

Thân thể Hạo Thiên cũng đã trải qua trăm ngàn lần rèn luyện, nếu không thì thân thể Hạo Thiên lúc này đã bị Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đập nát rồi.

Nhưng dù vậy, Hạo Thiên cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Thân thể Hạo Thiên bị lún sâu xuống đất, Dao Trì thấy vậy, chỉ thấy song kiếm đồng loạt chém vào thân thể Tôn Ngộ Không, đánh lui

Tôn Ngộ Không.

Khi Hạo Thiên một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người có thể thấy trên người Hạo Thiên bị thương cực kỳ nghiêm trọng, khuôn mặt Hạo Thiên sưng vù như đầu heo.

Lần này Hạo Thiên đã mất hết mặt mũi trước mặt tất cả các thần tiên.

"Giết… giết hắn!

Giết hắn!" Hạo Thiên tức giận đến mức gào thét.

Hạo Thiên cũng không ngờ, mình lại phải chịu thiệt thòi như vậy, bị một con yêu hầu làm cho mất mặt lớn đến vậy, làm sao hắn có thể chịu đựng được?

Nhất định phải giết chết con khỉ này!

Hạo Thiên nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc.

Dao Trì nhìn vết kiếm trên người Tôn Ngộ Không lại một lần nữa khôi phục, nàng cau mày nói: "Nhục thân của Tôn Ngộ Không quá mạnh, ta công kích như vậy cũng không thể trọng thương hắn!" Lúc này, chỉ thấy một đạo Phật quang xuất hiện, mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một pho kim Phật vạn trượng xuất hiện, khi nhìn thấy pho Phật này, những người có mặt đều cảm thấy tâm thần dao động, kim quang Phật môn có năng lực độ hóa thế nhân.

Hiện tại một vị cự Phật xuất hiện ở đây, thậm chí có thể khiến người ta có cảm giác lập địa thành Phật, khiến người ta không tự chủ mà muốn quy y Phật môn.

Vị cự Phật đó chính là thủ lĩnh của vạn Phật, Như Phật Tổ!

"Nghiệt hầu, tai họa chúng sinh, đại náo Thiên Cung, không mau

dừng tay?" Thanh âm của Như Phật Tổ truyền đến.

Như Phật Tổ nguyên là đệ tử đứng đầu của Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân sau khi bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân độ hóa, quy y Phật môn, mới xuất hiện thành Như Phật Tổ.

Đa Bảo Đạo Nhân vốn cũng là thiên tài tuyệt diễm, đáng tiếc sinh không gặp thời, trong Vạn Tiên Đại Trận, không có quá nhiều biểu hiện, Vu Mãng lúc đó đã chiếm hết phong đầu.

Chương 442

Đa Bảo Đạo Nhân thì vì Thông Thiên Giáo Chủ thân vẫn, tâm tro ý lạnh, nên bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân độ hóa, trở thành tổ của chúng Phật trong Phật môn.

Bất quá Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không bạc đãi, sau khi Như Phật Tổ xuất hiện, trong Phật môn liền lấy Như Phật Tổ làm tôn!

Như Phật Tổ cũng đã được truyền thừa nhiều loại Phật môn, thực lực cực kỳ cường đại!

Hiện tại Như Phật Tổ đã đạt Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cách cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn nửa bước!

Tôn Ngộ Không ngày nay, chính là người do Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ định, Như Phật Tổ nhất định phải hàng phục hắn, dụ dỗ hắn trở thành người của Phật môn, vì Tôn Ngộ Không, liên quan đến lần Vô Lượng Kiếp này!

Như Phật Tổ nhất định phải ra tay!

"Kẻ nào, hôm nay chuyện của lão Tôn ta và Thiên Đình, chỗ nào đến lượt ngươi xen vào việc của người khác?" Tôn Ngộ Không không hề nhận ra Như Phật Tổ, lớn tiếng hét lên.

"Tôn Ngộ Không, bản tọa là Như Phật Tổ của Tây Phương, hôm nay Ngọc Đế thỉnh ta, là để hàng phục yêu hầu!" Như Phật Tổ chậm rãi nói.

"Thì ra là hòa thượng Tây Phương, muốn hàng phục lão Tôn ta sao?

Ngươi bằng cái gì?

Lão Tôn khuyên ngươi mau cút đi, nếu không, đừng trách lão Tôn

không khách khí!" Tôn Ngộ Không lạnh lùng nói.

"Tôn Ngộ Không, đây là Thiên Đình, chí tôn của Tam Giới, sao ngươi có thể ở đây làm loạn?

Những gì ngươi làm hôm nay đã phạm Thiên Quy, không niệm ở thượng thiên có đức hiếu sinh, bản tọa sẽ không giết ngươi, nhưng sẽ giam cầm ngươi, để ngươi phản tư chính mình!" Như Phật Tổ nói.

"Muốn bắt lão Tôn ta?

Vậy thì hãy xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, lập tức lớn tiếng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy không bằng chúng ta đánh cược một chưởng, thế nào?" Như Phật Tổ mỉm cười nói.

"Đánh cược, ngươi muốn đánh cược với ta?

Ngươi muốn ta đánh cược gì?" Tôn Ngộ Không hỏi.

Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, chỉ thấy dưới chân hắn, đột nhiên xuất hiện một bàn tay, Tôn Ngộ Không phát hiện thân thể mình thu nhỏ lại, xung quanh hắn, khắp nơi đều là kim quang.

Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng phát hiện, xung quanh thân thể mình, là một bàn tay vàng khổng lồ!

Một bàn tay to lớn đến mức có thể bao phủ cả thân thể Tôn Ngộ Không.

Trong mắt những người khác, chỉ thấy ở đó xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời, bàn tay đó vô biên vô hạn, Tôn Ngộ Không đang bị giam cầm trong lòng bàn tay.

"?" Trong mắt Tôn Ngộ Không lộ ra hàn quang.

"Trong lòng bàn tay của bản tọa, Tôn Ngộ Không, nếu ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay này, vậy ngươi thắng, nếu không làm

được, vậy ta sẽ giam cầm ngươi năm trăm năm!" Như Phật Tổ nói.

"Thoát khỏi lòng bàn tay ngươi?

Quá dễ dàng!

Nếu ta thắng, vậy thì sao?" Tôn Ngộ Không chỉ vào Như Phật Tổ lớn tiếng hét lên.

"Nếu ngươi thắng, vậy thì chuyện hôm nay, bản tọa sẽ không hỏi lại, sau này nếu gặp Tôn Ngộ Không, sẽ gọi ngươi là lão sư!" Như Phật Tổ bình tĩnh nói.

Như Phật Tổ lần này ở đây, có sự chuẩn bị, tự nhiên sẽ không cho rằng Tôn Ngộ Không có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình, thủ đoạn của hắn, sao Tôn Ngộ Không có thể tưởng tượng được?

"Như Phật Tổ!" Nghe lời Như Phật Tổ, Ngọc Đế trong lòng vừa kinh vừa nộ, nhìn chằm chằm Như Phật Tổ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và bất ngờ.

Ngọc Đế cho rằng Như Phật Tổ sẽ giết chết Tôn Ngộ Không, không ngờ lại đánh cược với Tôn Ngộ Không!

"Ngọc Đế, cứ yên tâm, bản tọa sẽ không thua đâu!" Như Phật Tổ mỉm cười nói.

Như Phật Tổ một thân pháp lực ngút trời, pháp bảo trong tay cũng không ít, tự nhiên sẽ không kiêng dè Tôn Ngộ Không.

Chương 443

Chỉ là Tôn Ngộ Không không thể rời khỏi lòng bàn tay của hắn, chuyện như vậy, trong lòng mọi người thực ra không tin.

Thực lực Tôn Ngộ Không hiện tại, ngay cả Ngọc Đế cũng không thể chống đỡ, Như Phật Tổ mạnh mẽ, nhưng dựa vào một bàn tay để bắt Tôn Ngộ Không, có lẽ là không thể làm được!

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng nghĩ như vậy.

"Như lão nhi, ngươi thua rồi!" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy thân thể hắn nhảy lên một cái, liền rời khỏi chỗ cũ!

Tôn Ngộ Không một cân đẩu vân mười vạn tám ngàn dặm, một cân đẩu vân đã sớm rời khỏi Thiên Đình, nhưng Tôn Ngộ Không không hề dừng lại, liên tục đánh hàng trăm cái cân đẩu vân, muốn đạt đến tận cùng của trời!

Tôn Ngộ Không đã đánh vô số cân đẩu vân, phát hiện trước mặt có năm cây trụ, dường như chống đỡ cả bầu trời.

"Như lão nhi, ngươi tưởng lão Tôn ta sẽ thua ngươi sao?

Hôm nay lão Tôn ta liền nói cho ngươi biết, lão Tôn ta không chỉ rời khỏi lòng bàn tay ngươi, mà còn đạt đến tận cùng của trời, năm cây cột này, chính là trụ trời phải không?" Tôn Ngộ Không cười lạnh nói.

Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, liền thấy trên bầu trời xuất hiện hai đạo quang mang, sau đó xung quanh đột nhiên sáng bừng.

Tôn Ngộ Không chỉ thấy một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, khuôn mặt đó, chính là khuôn mặt của Như Phật Tổ!

Năm cây "trụ trời" trước mặt Vu Mãng, cũng hiển thị năm chữ

Phạn văn, có lẽ là chữ viết của Phật môn.

Chỉ nghe thanh âm của Như Phật Tổ truyền đến: "Tôn Ngộ Không, ngươi không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta được, hôm nay ngươi sẽ bị giam cầm ở đây, nơi này, là Phật Quốc trong lòng bàn tay ta!" Thanh âm của Như Phật Tổ truyền đến, khiến Tôn Ngộ Không trong lòng đại kinh.

Phật Quốc trong lòng bàn tay?

Tôn Ngộ Không trong nhất thời, dường như thấy xung quanh xuất hiện từng trận Phật âm, chỉ thấy ở đó xuất hiện hàng vạn La Hán, đồng thời đối với Tôn Ngộ Không niệm kinh văn.

Những kinh văn ở đó hóa thành những chữ vàng, bay về phía Tôn Ngộ Không.

Nhưng lúc này, những chữ vàng này hoàn toàn không thể uy hiếp được Tôn Ngộ Không, toàn thân Tôn Ngộ Không tràn đầy lệ khí màu đỏ như máu, răng nanh của Tôn Ngộ Không lộ ra ngoài, hoàn toàn không có ý định bị độ hóa.

"Lệ khí trên người hắn lại mãnh liệt đến vậy sao?" Như Phật Tổ cau mày nói.

Vốn Như Phật Tổ định dùng Phật Quốc trong lòng bàn tay để hóa giải lệ khí trên người Tôn Ngộ Không, sau đó trấn áp Tôn Ngộ Không, nhưng hiện tại Như Phật Tổ phát hiện, La Hán trong Phật Quốc trong lòng bàn tay, không thể độ hóa Tôn Ngộ Không!

Trên người Tôn Ngộ Không, rốt cuộc có bí mật gì?

Như Phật Tổ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Huyết Nguyệt trên bầu trời, lẽ nào là cái đó?

Như Phật Tổ hừ lạnh một tiếng nói: "Phật ta từ bi, tịnh hóa tất cả tội ác, Tôn Ngộ Không, ngươi còn không quy y Phật ta?" Thanh âm

của Như Phật Tổ dường như chuông sớm trống chiều, nếu người khác nghe thấy, có thể sẽ bị Như Phật Tổ lay động đạo tâm.

Bất quá hiện tại đạo tâm Tôn Ngộ Không vô cùng kiên định, trên người có huyết mạch của Vu Mãng, lệ khí trên người không biết khủng bố đến mức nào!

Lệ khí như vậy, sao Như Phật Tổ có thể dễ dàng độ hóa!

Trừ khi Như Phật Tổ phải tốn ngàn năm thời gian, ngày đêm không ngừng độ hóa Tôn Ngộ Không, mới có khả năng độ hóa Tôn Ngộ Không thành công!

Cho nên hiện tại Tôn Ngộ Không lớn tiếng gào thét: "Ồn ào ồn ào, đám lừa ngốc của Phật môn này, thật sự quá ồn ào, tất cả đều câm miệng cho lão Tôn!" Tôn Ngộ Không nói xong, chỉ thấy hắn lập tức vung Kim Cô Bổng, đánh về phía các La Hán xung quanh, những La Hán ở đây, thực ra không có thực lực quá mạnh mẽ, đều là tín đồ của Như Phật Tổ, sau khi bị Như Phật Tổ độ hóa, liền ở lại nơi này.

Như Phật Tổ lợi dụng sức mạnh tín ngưỡng thành kính mà họ tạo ra để tăng mạnh tu vi của mình!

Còn về bản thân những La Hán này, thực lực không hề tăng lên, cảnh giới cũng tương đối thấp, ngay cả tiên nhân cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không có!

Hiện tại những La Hán này, không chỉ là công cụ mà Như Phật Tổ lợi dụng, tự nhiên không thể làm tổn thương Tôn Ngộ Không, thậm chí không thể chống đỡ công kích của Tôn Ngộ Không.

Mỗi một côn của Kim Cô Bổng, đều có thể đánh tan một vị La Hán trước mặt thành tương thịt!

Như Phật Tổ không ngờ tính hung hãn của Tôn Ngộ Không lại mạnh mẽ đến vậy, tính hung hãn này, căn bản không thể độ hóa!

Xem ra, nhất định phải trấn áp Tôn Ngộ Không trước!

Bên ngoài Phật Quốc trong lòng bàn tay, những người xung quanh thấy Tôn Ngộ Không rơi vào lòng bàn tay Như Phật Tổ, liền bị một vầng kim quang bao phủ, không ai biết Tôn Ngộ Không đã đi đâu.

"Cơ hội, Dao Trì, hãy giết sạch yêu tộc ở đây trước, ta sau đó sẽ tìm Tôn Ngộ Không tính sổ!

Chương 444

Bây giờ Tôn Ngộ Không không có ở đây, vậy thì bầy rồng không đầu!

Đây chính là cơ hội tốt để ta giết sạch đám yêu tộc này!" Lúc này Hạo Thiên lập tức lớn tiếng nói.

Dao Trì nghe vậy, trong mắt lộ ra sát cơ nồng đậm, Dao Trì dẫn dắt đông đảo thần tiên Thiên Đình, lập tức bắt đầu phản công.

Tôn Ngộ Không hiện tại bị Như Phật Tổ khống chế, tự nhiên không thể ra ngoài, hiện tại quả thật là cơ hội tốt để Thiên Đình phản công!

Tình hình của Phật Quốc trong lòng bàn tay hiện tại, chỉ có Như Phật Tổ mới có thể biết.

Trong lòng Như Phật Tổ càng lúc càng kinh hãi, cảm thấy nếu Tôn Ngộ Không cứ tàn sát như vậy, những La Hán trong Phật Quốc trong lòng bàn tay, tất cả đều sẽ bị giết chết!

Những La Hán này là do Như Phật Tổ khổ cực thu thập các cao tăng Phật môn độ hóa mà thành, dùng để ngày đêm cung cấp tín ngưỡng, giúp tu luyện!

Những La Hán này cực kỳ trung thành với Như Phật Tổ, thậm chí không sợ cái chết, nhưng dù vậy, Như Phật Tổ cũng không thể để họ chết như vậy ở đây!

Thân thể Như Phật Tổ khẽ động, chỉ thấy một đạo kim quang từ trong thân thể Như Phật Tổ bay ra, tiến vào Phật Quốc trong lòng bàn tay.

Trong Phật Quốc trong lòng bàn tay, xuất hiện một phân thân của

Phật Tổ.

"Tôn Ngộ Không, ngươi quá phận rồi!" Như Phật Tổ lạnh lùng nói.

Tôn Ngộ Không lúc này nhìn Như Phật Tổ, cười lạnh một tiếng nói: "Như lão nhi, ngươi ở đây, vậy thì tốt, lão Tôn ta liền quang minh chính đại đánh một trận với ngươi!" Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, liền một côn quét về phía Như Phật Tổ.

"Phóng tứ, yêu hầu, ngươi dám ra tay với bản tọa?" Như Phật Tổ nói xong, chỉ thấy bàn tay hắn một chưởng đánh ra phía trước.

Trong lòng bàn tay Như Phật Tổ, xuất hiện một đạo Phật quang, đạo Phật quang đó trong nháy mắt liền đánh về phía Tôn Ngộ Không.

Chưởng pháp độc sáng của Như Phật Tổ, uy lực vô cùng cường đại, dùng để đối phó với Chuẩn Thánh Cửu Chuyển bình thường, có thể dễ dàng làm được!

Như Phật Tổ tuy chỉ là một phân thân, nhưng bản tôn lại là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, cảnh giới không biết mạnh hơn Tôn Ngộ Không bao nhiêu!

Như Phật Tổ đã được Thánh Nhân chỉ điểm, pháp lực vô biên, dù chỉ là một phân thân, uy lực của một chưởng cũng cực kỳ lớn, trong nháy mắt có cảm giác bài sơn đảo hải.

Chỉ là đối thủ mà Như Phật Tổ đối mặt là Tôn Ngộ Không, một con khỉ kế thừa phương thức chiến đấu của Vu Mãng, căn bản không sợ chết mà ra tay, Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không đại trướng, trong nháy mắt trương lớn vạn trượng!

Thân thể Tôn Ngộ Không vì bị giam cầm trong Phật Quốc trong lòng bàn tay, nên đã biến thành kích thước ban đầu, nhưng Phật Quốc trong lòng bàn tay không thể hoàn toàn khắc chế Tôn Ngộ Không, hiện

tại một côn của Tôn Ngộ Không, có thể có sức công kích cực kỳ khủng bố.

Tôn Ngộ Không cứng rắn chịu đựng một chưởng công kích của Như Phật Tổ, đồng thời Kim Cô Bổng cũng quét về phía Như Phật Tổ.

Phân thân của Như Phật Tổ, chịu đựng một côn của Tôn Ngộ Không, cũng trong nháy mắt bị đánh nát thành phấn vụn.

Nhục thân của Hầu Thần Hạ Phàm mạnh mẽ đến vậy, không phải phân thân của Như Phật Tổ có thể chịu đựng được!

Bất quá Tôn Ngộ Không bị giam cầm ở đây, muốn phá vỡ Phật Quốc trong lòng bàn tay, cũng không phải chuyện dễ dàng!

Nếu không thể phá vỡ Phật Quốc trong lòng bàn tay, Tôn Ngộ Không sẽ bị giam cầm mãi ở đây!

Tôn Ngộ Không lại cam tâm sao?

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không trong tay cầm sợi lông khỉ cuối cùng, sợi lông khỉ thứ ba mà Vu Mãng đã tặng!

Đó cũng là át chủ bài cuối cùng của Tôn Ngộ Không!

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không thổi ra một luồng yêu khí từ miệng, sợi lông khỉ đó hóa thành một đạo quang mang, chìm vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy sức mạnh của mình đột nhiên tăng lên gấp trăm lần!

Cảm giác này, chưa từng có trước đây, một loại Pháp Tắc sức mạnh!

Vu Mãng đã ban cho Tôn Ngộ Không ba sợi lông khỉ, sợi thứ nhất, có thể tạm thời nâng uy lực Kim Cô Bổng lên cấp độ Tiên Thiên Chí

Bảo, sợi thứ hai, là Huyết Nguyệt đỏ như máu, có thể khiến Tôn Ngộ Không và yêu tộc tập thể tăng mạnh thực lực.

Sợi thứ ba, có thể khiến Tôn Ngộ Không thể nghiệm Pháp Tắc sức mạnh!

Hiện tại chiến lực của Tôn Ngộ Không, mạnh hơn gấp mười lần so với vừa nãy, chỉ thấy Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng trong tay, một côn quét ra phía trước!

Chương 445

Trong một khoảnh khắc, Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đánh nát không gian trước mặt, cả Phật Quốc trong lòng bàn tay, bắt đầu tan vỡ.

Như Phật Tổ không ngờ thực lực của Tôn Ngộ Không lại mạnh đến vậy, có thể đánh tan phân thân, khi hắn một lần nữa nhìn về phía lòng bàn tay, tình hình Phật Quốc trong lòng bàn tay, Như Phật Tổ đại kinh.

Hóa ra trên lòng bàn tay Như Phật Tổ, cả bàn tay đều bắt đầu vỡ vụn!

Bàn tay Như Phật Tổ vốn cực kỳ to lớn, giờ đây chỉ còn lại cổ tay.

Lúc này, một bóng người khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

"Lão Tôn ta không thua, người thua, là ngươi, Như lão nhi!" Thanh âm của Tôn Ngộ Không truyền ra, hắn giơ cao Kim Cô Bổng, một côn đánh vào đầu Như Phật Tổ!

Một côn này ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, Như Phật Tổ, cũng không dám dễ dàng chống đỡ, kim quang trên người Như Phật Tổ đại thịnh, một đóa kim liên nổi lên trên không trung.

Sao lại thế này?

Tôn Ngộ Không đã thoát khỏi Phật Quốc trong lòng bàn tay?

Những người có mặt đều đại kinh, không dám tin đó là sự thật, đặc biệt là những thần tiên và La Hán kia, họ đều biết Như Phật Tổ mạnh mẽ đến mức nào, Như Phật Tổ là đệ nhất nhân dưới hai vị Thánh Nhân trong Phật giáo Tây Phương!

Thực lực của Như Phật Tổ, thậm chí vượt qua hai vị chủ nhân Thiên Đình, Phật Quốc trong lòng bàn tay đó, càng là một loại thần thông tuyệt thế.

Hiện tại thần thông như vậy lại bị Tôn Ngộ Không phá vỡ, không chỉ khiến người ta chấn kinh, Tôn Ngộ Không hiện tại còn đang ra tay công kích Như Phật Tổ!

Oanh!

Một tiếng nổ lớn xuất hiện, kim liên trong nháy mắt nổ tung, chỉ thấy trước mặt Như Phật Tổ, Kim Cô Bổng đập xuống đầu hắn.

Đóa kim liên trong tay Như Phật Tổ, căn bản không thể chống đỡ công kích của Tôn Ngộ Không!

Thần sắc Như Phật Tổ khẽ biến, nhưng không hề hoảng trương, Như Phật Tổ có nhiều thủ đoạn, tự nhiên sẽ không cho rằng Tôn Ngộ Không hiện tại có thể sánh bằng hắn.

Chỉ thấy kim thân trên người Như Phật Tổ lại một lần nữa bùng phát một đạo quang mang, thân thể Như Phật Tổ dường như lại mở rộng thêm vài lần!

Như Phật Tổ dùng kim thân chống đỡ công kích của Tôn Ngộ Không, lực phòng ngự của kim thân vô cùng khủng bố, đã chặn Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không lại!

Nhưng trên kim thân Như Phật Tổ, cũng xuất hiện một vết nứt, kim thân mà Như Phật Tổ tu luyện ngàn năm ngưng tụ ra, cũng không thể chống đỡ công kích của Vu Mãng!

Chỉ là Tôn Ngộ Không muốn phá vỡ kim thân của Như Phật Tổ, cần không ít thời gian, trong thời gian ngắn, Như Phật Tổ có tư cách để đối phó Tôn Ngộ Không!

Trên người Như Phật Tổ xuất hiện một trăm linh tám viên xá lợi

bảo châu, những xá lợi bảo châu này ẩn chứa sức mạnh La Hán cực kỳ cường đại, hiện tại những xá lợi bảo châu này đánh tới Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy thân thể Tôn Ngộ Không lập tức nổ tung, mỗi một viên xá lợi bảo châu đều có thể đánh trúng thân thể Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không sau khi thoát khỏi Phật Quốc trong lòng bàn tay, lập tức liền khôi phục thân thể khổng lồ vạn trượng, hiện tại trên thân thể khổng lồ của Tôn Ngộ Không, xuất hiện một trăm linh tám cái lỗ máu.

Thân thể Tôn Ngộ Không bị những xá lợi châu này đánh nát, bị thương cũng vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này Như Phật Tổ một chưởng vỗ xuống Tôn Ngộ Không, bàn tay đó dường như một ngọn núi, đánh Tôn Ngộ Không xuống mặt đất.

Từ Thiên Đình bị đánh thẳng xuống mặt đất, một ngọn núi khổng lồ, đè lên người Tôn Ngộ Không.

Ngọn núi đó dường như thông đến tận trời, thấy cảnh này, Hạo Thiên cười lớn: "Ha ha ha, Tôn Ngộ Không, ngươi thua rồi!" Những yêu tộc ở đây bị đồ sát không ít, hiện tại thủ lĩnh của mình lại bị Như Phật Tổ một chưởng đánh xuống đất, trong lòng cũng bắt đầu hoảng sợ, nếu Tôn Ngộ Không bị bắt, vậy thì trận chiến này, còn có ý nghĩa gì nữa?

"Tôn Ngộ Không, ngươi ngoan liệt như vậy, hôm nay ta liền phong ấn ngươi trong Ngũ Chỉ Sơn này, đợi khi nào ngươi tĩnh tâm suy nghĩ lại, ta mới có thể thả ngươi ra!" Như Phật Tổ lạnh lùng nói.

"Như Phật Tổ, yêu hầu này, sao có thể phản tỉnh?

Chúng ta nên tru sát hắn, như vậy sẽ không cần lo lắng hắn sẽ lại gây ra chuyện nữa!" Ngọc Đế trong mắt tràn đầy vẻ độc ác.

Ngọc Đế đối với Tôn Ngộ Không hận thấu xương, hận không thể tự tay giết chết Tôn Ngộ Không!

"Ngọc Đế, thượng thiên có đức hiếu hành, yêu hầu này tuy ngoan liệt, nhưng cũng là sinh linh, chúng ta sao có thể dễ dàng giết chết?" Chỉ nghe Như Phật Tổ đáp lại.

Như Phật Tổ đã nói như vậy, Ngọc Đế, cũng không có cách nào phản đối.

Chương 446

"Các ngươi yêu tộc, còn không lập tức thúc thủ chịu trói?

Thủ lĩnh Tôn Ngộ Không đã bị ta hàng phục, bây giờ phản kháng cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, chỉ có chết!" Ngọc Đế lớn tiếng nói.

"Vu Mãng, ngươi thật sự không ra tay sao?" Hậu Thổ hỏi Vu Mãng.

"Nếu ngay cả một chút bản lĩnh cũng không có, vậy thì đáng đời bị áp dưới Ngũ Chỉ Sơn!" Vu Mãng không hề lay động, nhàn nhạt nói.

Vu Mãng đã ban cho Tôn Ngộ Không ba sợi lông khỉ, nếu Tôn Ngộ Không ngay cả Như Phật Tổ cũng không thể thắng, vậy thì không xứng để Vu Mãng ra tay vì hắn.

Giữa Vu Mãng và Tôn Ngộ Không có liên hệ huyết mạch, nhưng nếu Tôn Ngộ Không không có đủ thực lực để tiếp nhận truyền thừa của hắn, Vu Mãng cũng sẽ không nhận một người con như vậy.

Thấy vậy, Hậu Thổ chỉ có thể cười khổ, nếu Vu Mãng không ra tay, tự nhiên nàng cũng không có bất kỳ biện pháp nào!

Những yêu tộc kia bắt đầu dao động, nhưng lúc này, chỉ thấy Ngũ Chỉ Sơn kia đột nhiên lay động.

Lúc đầu rất nhẹ, không ai phát hiện, nhưng ngay sau đó, Ngũ Chỉ Sơn lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Lần này, mọi người đã phát hiện ra!

Ngũ Chỉ Sơn sao lại rung chuyển?

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, lúc này, trên Ngũ Chỉ Sơn

xuất hiện một vết nứt.

Sau đó vết nứt trên Ngũ Chỉ Sơn càng lúc càng nhiều, dưới Ngũ Chỉ Sơn, đè ép chính là Tôn Ngộ Không, Ngũ Chỉ Sơn do Như Phật Tổ dùng để trấn áp Tôn Ngộ Không, bây giờ lại nứt ra sao?

Như Phật Tổ một chưởng đánh xuống vị trí Tôn Ngộ Không phía dưới, muốn trấn áp Ngũ Chỉ Sơn một lần nữa.

Chỉ là lần này, không có bất kỳ ý nghĩa nào, Ngũ Chỉ Sơn bùng phát một tiếng nổ lớn, Ngũ Chỉ Sơn vỡ vụn, một con khỉ khổng lồ từ bên trong đứng dậy.

"Như lão nhi, lại cùng lão Tôn ta đại chiến ba trăm hiệp!" Thanh âm của Tôn Ngộ Không vang vọng Tam Giới, khiến tất cả những người đang theo dõi trận chiến này đều chấn kinh.

Như lão nhi, lại cùng lão Tôn ta đại chiến ba trăm hiệp!

Lời vừa thốt ra, Như Phật Tổ và Ngọc Đế cùng những người khác đều lộ vẻ kinh ngạc, thấy Tôn Ngộ Không vẫn là hình dáng con khỉ khổng lồ đó, nhưng sau khi phá núi ra, hắn trực tiếp bay về phía Thiên Đình.

Thương thế của Tôn Ngộ Không vô cùng nghiêm trọng, nhưng đối mặt với uy hiếp của Như Phật Tổ, Tôn Ngộ Không không hề sợ hãi, mọi người phát hiện, vết thương trên người Tôn Ngộ Không, cũng hoàn toàn khôi phục, dường như Tôn Ngộ Không căn bản không hề bị thương.

Tôn Ngộ Không không hề lùi bước, hiện tại một côn lại một lần nữa đánh tới Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Tôn Ngộ Không, thực lực của Tôn Ngộ Không dường như đã tăng lên một chút so với vừa nãy, rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng dù vậy, Như Phật Tổ cũng có những thủ đoạn khác, chỉ thấy Như Phật Tổ lại một chưởng vỗ xuống Tôn Ngộ Không, trong nhất thời, ở đó xuất hiện vô số chưởng ảnh!

Toàn bộ thân thể Tôn Ngộ Không dường như đều bị chưởng ảnh nuốt chửng!

Thân thể Tôn Ngộ Không đã chịu đựng rất nhiều chưởng ảnh công kích, nhưng cùng lúc đó, Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không cũng không ngừng đánh vào người Như Phật Tổ, Như Phật Tổ vừa kinh vừa nộ, bởi vì kim thân trên người Như Phật Tổ, đã bị Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đánh nát!

Kim thân cũng không thể chịu đựng công kích của Tôn Ngộ Không!

Dù sao công kích của Tôn Ngộ Không, còn ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc!

Uy lực của Kim Cô Bổng hiện tại có thể sánh bằng Tiên Thiên Chí Bảo, kim thân của Như Phật Tổ, cũng không thể chịu đựng công kích của Kim Cô Bổng!

Lúc này, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa ra tay, một côn đánh trúng ngực Như Phật Tổ.

Thân thể Như Phật Tổ bị đánh bay ra ngoài, khiến các thần tiên có mặt đều trừng lớn mắt.

Như Phật Tổ, bị Tôn Ngộ Không làm bị thương sao?

Như Phật Tổ là Cửu Chuyển Chuẩn Thánh, hiện tại bị Tôn Ngộ Không một côn đánh bị thương, khiến tất cả mọi người đều ngoài ý muốn!

Như Phật Tổ cũng vậy!

Như Phật Tổ cũng không ngờ, Tôn Ngộ Không lại có thực lực như vậy!

Chương 447

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không không chỉ có thể đánh nát kim thân, thậm chí còn có thể làm bị thương hắn!

Như Phật Tổ trong lòng vừa kinh vừa nộ, nhưng lúc này lại một côn đánh tới Như Phật Tổ!

Tôn Ngộ Không làm sao có ý định buông tha Như Phật Tổ?

Hắn sẽ không quên, vừa nãy suýt chút nữa đã bị Như Phật Tổ trấn áp!

Nếu không có phụ thân giúp đỡ, Tôn Ngộ Không đã bị Như Phật Tổ trấn áp rồi!

Lúc này trong mắt Tôn Ngộ Không tràn đầy đấu chí bất diệt, Kim Cô Bổng liên tục đánh vào người Như Phật Tổ.

Sau lưng Như Phật Tổ xuất hiện ngàn cánh tay, mỗi cánh tay đều cầm một món bảo vật, pháp bảo trên người Thiên Thủ Như Lai nhiều đến vậy, không phải cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, cũng chỉ có mười kiện trở lên!

Chỉ là hiện tại những pháp bảo này trước mặt Kim Cô Bổng, như đồng hư thiết, hoàn toàn không thể chống đỡ công kích của Tôn Ngộ Không!

Oanh oanh oanh oanh...

Hơn ngàn kiện pháp bảo đó đã bị Tôn Ngộ Không đánh nát phần lớn, trên người Như Phật Tổ tuy có kim thân xuất hiện, nhưng bị thương cũng không nhẹ, không biết bao nhiêu xương cốt đã bị Tôn Ngộ Không đánh nát.

Lần phản kích này của Tôn Ngộ Không, khiến Như Phật Tổ không

thể đối phó được!

Mặt Như Phật Tổ đã bị Kim Cô Bổng đánh trúng vài lần, cả khuôn mặt dường như đã bị đánh sưng lên!

Thấy Như Phật Tổ lâm vào tình cảnh như vậy, Thiên Đình và những người Phật giáo Tây Phương đều cảm thấy chấn kinh và khủng cụ.

Yêu hầu mạnh đến vậy sao?

Ngay cả Như Phật Tổ cũng không phải đối thủ của hắn!

Trong lòng Như Phật Tổ cũng vô cùng chấn kinh, cũng không hiểu, Tôn Ngộ Không lại có thực lực như vậy!

Nếu không mau để hai vị Thánh Nhân ra tay, hắn sẽ không chết, cũng sẽ bị Tôn Ngộ Không đánh nát hoàn toàn kim thân!

Kim thân là do Như Phật Tổ tu luyện ngàn năm mà thành, không chỉ lực phòng ngự cực mạnh, thậm chí còn có sức phá hoại vô cùng cường đại!

Chỉ là hiện tại, Tôn Ngộ Không từ bỏ tất cả phòng ngự, dùng sức phá hoại còn mạnh hơn cả bản thân hắn, để hủy diệt kim thân của Như Phật Tổ!

Như Phật Tổ cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi lực lượng khổng lồ này, một ngụm tiên huyết từ miệng hắn phun ra.

Kim thân trên người Như Phật Tổ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tôn Ngộ Không không thể giết chết Như Phật Tổ, cũng có thể trọng thương hắn!

Tôn Ngộ Không lớn tiếng quát: “Như lão nhi, hôm nay thần cản lão Tôn, lão Tôn thí thần, Phật cản đường lão Tôn, lão Tôn liền giết Phật!” Tôn Ngộ Không giơ cao Kim Cô Bổng, đánh xuống Như Phật

Tổ.

Sức mạnh gấp đôi!

Lực Chi Pháp Tắc của Tôn Ngộ Không, cộng thêm một kích sức mạnh gấp đôi, Như Phật Tổ, cũng cảm thấy khủng cụ, linh bảo trên người Như Phật Tổ hoàn toàn không thể chống đỡ một kích của Tôn Ngộ Không.

Như Phật Tổ vốn tưởng rằng lần này đối phó Tôn Ngộ Không, là một chuyện có thể dễ dàng làm được, nhưng hiện tại Như Phật Tổ mới phát hiện, Tôn Ngộ Không căn bản không phải dễ đối phó, không phải một con mồi mềm yếu, mà là một khối đá cứng!

Chỉ là hiện tại Như Phật Tổ hối hận, cũng không kịp nữa!

Chẳng trách, lại muốn chết ở đây?

Ngọc Đế và Dao Trì hai người trong lòng cũng không khỏi run lên, Tôn Ngộ Không quả thực là một kẻ điên, một kẻ điên có thực lực cực kỳ cường đại!

Nếu Như Phật Tổ hiện tại chết ở đây, vậy thì Thiên Đình cũng khó mà giao phó với hai vị Thánh Nhân Phật giáo!

Lúc này, chỉ thấy một chuỗi Phật châu đột nhiên xuất hiện, khi chuỗi Phật châu bay ra, nó đã chặn trước mặt Như Phật Tổ.

Tôn Ngộ Không một côn đánh vào Phật châu, khiến Phật châu bùng phát từng trận kim quang, nhưng một côn đó, không có chút hiệu quả nào!

"Kẻ nào dám phương ngại lão Tôn?" Tôn Ngộ Không lớn tiếng gầm thét.

Chương 448

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, xuất hiện một vị đạo nhân, vị đạo nhân đó chân đạp kim liên, sự xuất hiện của một đạo nhân, khiến mọi người đại kinh.

Ngọc Đế càng kinh hô một tiếng: "Tiếp Dẫn Thánh Nhân!" Vị đạo nhân không phải người khác, chính là một trong hai vị Thánh Nhân Phật giáo Tây Phương, Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hiện tại đã đạt Thập Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá, nếu có thể đột phá, thăng cấp Thập Nhất Trọng Thiên Đạo Thánh Nhân, thực lực có thể tiến thêm một bước!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại hàng lâm ở đây, thực sự khiến mọi người ngoài ý muốn.

"Giáo chủ!" Như Phật Tổ hướng về Tiếp Dẫn Thánh Nhân hành lễ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu với Như Phật Tổ, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Tôn Ngộ Không, nhàn nhạt nói: "Tôn Ngộ Không, chẳng lẽ không thấy bản tọa xuất hiện sao?" "Lớn mật Tôn Ngộ Không, không kính trọng Thánh Nhân giáo ta?" Như Phật Tổ lớn tiếng nói.

"Lão Tôn ta không tôn Thánh Nhân, chỉ kính trọng Vu Mãng Đại Thần, Thánh Nhân giáo ngươi và lão Tôn ta có can hệ gì?

Lão thất phu, ngươi cũng muốn ngăn cản lão Tôn ta sao?" Tôn Ngộ Không lớn tiếng hét lên.

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không chỉ thẳng vào Tiếp Dẫn Đạo

Nhân, dường như căn bản không hề đặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân vào mắt.

Các thần tiên xung quanh nghe lời Tôn Ngộ Không nói, đều nhìn nhau, Tôn Ngộ Không quả thực là một kẻ lăng đầu thanh, chẳng lẽ ngay cả Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không nhận ra sao?

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe lời Tôn Ngộ Không nói, khẽ sững sờ, vốn dĩ không vui không buồn, làm sao có thể tức giận, nhưng lời nói của Tôn Ngộ Không, khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân cảm thấy có chút không vui.

"Vu Mãng?

Sao ngươi lại biết Vu Mãng?" Như Phật Tổ hỏi.

"Chuyện của ta cần ngươi quản sao?

Lão Tôn ta hỏi ngươi, có phải không nên quản chuyện của lão Tôn ta không?" Tôn Ngộ Không lớn tiếng hét lên.

"Không sai, bản tọa hôm nay ở đây, chính là muốn quản chuyện của ngươi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đáp lại.

"Được, nếu đã vậy, hôm nay lão Tôn ta muốn khiêu chiến một Thánh Nhân!" Tôn Ngộ Không nói xong, trực tiếp một côn quét về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Biết đối phương là Thánh Nhân, nhưng Tôn Ngộ Không không hề sợ hãi, thậm chí còn một côn đánh tới Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Bất kể đối phương là ai, Tôn Ngộ Không đều không có ý định lùi bước, Thánh Nhân cũng vậy!

Trong lòng Tôn Ngộ Không thực sự chỉ kính trọng Vu Mãng và sư phụ của hắn, những người khác, cho dù là Thánh Nhân, cũng sẽ không kính trọng!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cau mày, không ngờ Tôn Ngộ Không lại ngoan liệt đến vậy, đối với hắn thật sự không có chút kính trọng nào.

Nhưng dựa vào đó, cũng muốn làm bị thương hắn, thật sự quá coi thường người khác rồi!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân có hộ thể cương khí, không ra tay, cũng có thể dễ dàng chống đỡ công kích dưới Thánh Nhân.

Tiền đề là đối phương sẽ không quá mức như Vu Mãng, phải biết thực lực của Vu Mãng, vượt xa các Chuẩn Thánh khác, thậm chí trước khi Vu Mãng thành Thánh, đã có thể uy hiếp các Thánh Nhân khác.

Tôn Ngộ Không có lợi hại đến mấy, cũng không thể sánh bằng Vu Mãng được!

Tôn Ngộ Không một côn rơi xuống trước mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân, bị hộ thể cương khí của Tiếp Dẫn Đạo Nhân dễ dàng chặn lại.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhàn nhạt nói: "Tôn Ngộ Không, ngươi còn không mau dừng tay?" "Tôn Ngộ Không, đừng quá không biết tự lượng sức mình, vị kia là Thánh Nhân Phật môn, ngươi có mạnh đến mấy, có thể sánh bằng Thánh Nhân sao?" Ngọc Đế lập tức hét lên.

"Thánh Nhân thì sao?

Lão Tôn ta một côn muốn đánh chết ngươi!" Tôn Ngộ Không nói xong, lại một côn nữa.

Nhưng Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đã đánh hàng chục côn vào Tiếp Dẫn, mà không có bất kỳ hiệu quả nào!

Thực lực của Tiếp Dẫn Đạo Nhân sao Tôn Ngộ Không có thể sánh bằng, hiện tại cho đến bây giờ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẫn chưa ra tay, nếu không thì Tôn Ngộ Không đã sớm bị đánh chết rồi.

Tôn Ngộ Không thấy cảnh này, biết rằng nếu không thể đánh bại Tiếp Dẫn Đạo Nhân, vậy thì lần đại náo Thiên Cung này, coi như thất bại!

Các yêu tộc khác thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân xuất hiện, đều cảm thấy khủng cụ và tuyệt vọng, Tôn Ngộ Không đã đánh bại chủ nhân Thiên Đình, lại đánh bại Như Phật Tổ, lẽ ra lần đại náo Thiên Cung này đã thành công, nhưng đáng tiếc, lần này lại xuất hiện Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Chương 449

Đó là một vị Thánh Nhân, Thánh Nhân xuất hiện ở đây, sao có thể còn có một chút thắng lợi?

Bản lĩnh Tôn Ngộ Không có mạnh đến mấy, cũng không thể là đối thủ của Thánh Nhân!

Tôn Ngộ Không cũng có thể cảm nhận được Tiếp Dẫn Đạo Nhân quả thật không phải người bình thường, trong lòng Tôn Ngộ Không vô cùng chấn kinh, nhưng không hề từ bỏ!

Thân thể Tôn Ngộ Không xoay tròn, chỉ thấy trên người Tôn Ngộ Không xuất hiện một cơn bão khổng lồ, cơn bão đó mạnh mẽ, vượt xa tưởng tượng của người khác.

Tốc độ xoay tròn của Tôn Ngộ Không càng lúc càng nhanh, tốc độ này vượt xa tưởng tượng của người khác, xung quanh Tôn Ngộ Không, lúc này xuất hiện từng đạo phong bạo huyết sắc khủng bố.

Mỗi cơn bão đều có uy lực cực kỳ lớn, cơn bão chết chóc đó liền cuộn khắp Thiên Đình, nghiền nát cả kiến trúc Thiên Đình.

Đáng sợ hơn nữa, phạm vi cơn bão cuốn qua cực kỳ lớn.

"Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Thiên Đình của ta cũng sẽ bị hủy diệt!" Ngọc Đế lập tức hét lên.

"Không sao, có ta ở đây!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân chỉ thấy hắn phẩy tay một cái, một đạo kim quang liền rải xuống.

Một đạo kim quang đó liền bao phủ xung quanh Tôn Ngộ Không, lồng tráo Tôn Ngộ Không vào trong đó.

Kim Cô Bổng phong bạo của Tôn Ngộ Không cuốn ra xung quanh, nhưng không có chút tác dụng nào, kim quang dễ dàng chặn lại phong

bạo Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không.

Một chiêu của Tôn Ngộ Không, căn bản không thể uy hiếp được Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Tốc độ xoay tròn của Tôn Ngộ Không càng lúc càng chậm, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã khống chế được Tôn Ngộ Không.

Thân thể Tôn Ngộ Không dường như bị vô số sợi xích trói buộc, Tôn Ngộ Không căn bản không có cách nào thoát ra được.

Tôn Ngộ Không giận dữ gầm thét: "Tiếp Dẫn lão nhi, có bản lĩnh thì thả lão Tôn ra, lão Tôn không thua!" "Tôn Ngộ Không, chỉ là ngươi không thừa nhận thôi, ngươi cho rằng như vậy là có ích sao?

Hôm nay liền để bần đạo độ hóa ngươi đi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thần tình lạnh nhạt nói.

Chỉ thấy trên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân xuất hiện một đạo kim quang, kim quang độ hóa của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh Cửu Chuyển cũng có thể độ hóa, Tôn Ngộ Không hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh Nhị Chuyển, cho nên căn bản không thể chống đỡ được kim quang độ hóa của Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Không chỉ Tiếp Dẫn Đạo Nhân làm vậy, Như Phật Tổ và Ngọc Đế, Dao Trì đều như vậy!

Kim quang độ hóa rơi xuống người Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Tôn Ngộ Không lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết: "A..." Trên lông khỉ của Tôn Ngộ Không lập tức xuất hiện hơi nước màu đỏ tươi, đó là lệ khí trong cơ thể Tôn Ngộ Không!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lần này, muốn tịnh hóa hết lệ khí trên người Tôn Ngộ Không.

Điều này sẽ gây ra đau đớn cực lớn cho Tôn Ngộ Không, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân không bận tâm, điều hắn bận tâm là độ hóa Tôn

Ngộ Không, như vậy có thể khiến Tôn Ngộ Không trở thành người của Phật môn, có thể hoằng dương Phật môn, có thể giúp Phật môn độ qua lần Vô Lượng Kiếp này!

"Chi chi chi..." Thanh âm không ngừng xuất hiện, tiên huyết trên người Tôn Ngộ Không không ngừng bị tịnh hóa đi, máu trên người Tôn Ngộ Không đều bị bốc hơi.

Chỉ là Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại phát hiện, tiên huyết và lệ khí trên người Tôn Ngộ Không dường như vô cùng vô tận, không thể hoàn toàn tán đi, lệ khí cũng không thể tán đi, vậy thì không thể độ hóa Tôn Ngộ Không!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, khi phát hiện Tôn Ngộ Không lúc này nhìn về phía bầu trời, xuất hiện trên bầu trời đó, một vầng Huyết Nguyệt đỏ như máu.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn thấy, đó chính là vầng trăng!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân làm sao không hiểu, vầng trăng đó chính là nguồn gốc lệ khí của Tôn Ngộ Không!

Chỉ cần vầng trăng còn đó, Tôn Ngộ Không sẽ không thể bị độ hóa!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn phẩy tay một cái, một chuỗi Phật châu xuất hiện, bay về phía Huyết Nguyệt đỏ như máu trên bầu trời.

Huyết Nguyệt đỏ như máu vốn cũng chỉ là một sợi lông khỉ hóa thành, tuy có một phần pháp lực, nhưng không có cách nào có thể sánh bằng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Một vầng trăng trong nháy mắt đã bị hủy diệt.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, há miệng, phát ra một tiếng gào thét về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân không hề để ý,

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại một lần nữa sử dụng kim quang độ hóa muốn độ hóa Tôn Ngộ Không.

Chỉ là Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại phát hiện Tôn Ngộ Không vẫn không thể độ hóa.

"Sư huynh, đạo tâm của hắn kiên cố, kim quang độ hóa không có cách nào độ hóa hắn!" Một giọng nói truyền đến.

Chương 450

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn, chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân, nói: "Sư đệ, ta bây giờ nên làm gì?" "Sư huynh, để ta đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu, nhường ra một con đường.

Những người khác thấy Tây Phương Nhị Thánh đều vì Tôn Ngộ Không mà đến đây, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, Tôn Ngộ Không rốt cuộc có thân phận gì, sao có thể dẫn dụ Tây Phương Nhị Thánh?

Hai vị đều là Thánh Nhân, hiện tại đều vì Tôn Ngộ Không!

"Ngộ Không, còn nhận ra vi sư không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Lão... sư phụ?" Tôn Ngộ Không nhìn rõ dáng vẻ của Chuẩn Đề Đạo Nhân trước mặt, trong lòng đại kinh.

Tôn Ngộ Không không ngờ, sư phụ Bồ Đề Lão Tổ của mình lại xuất hiện ở đây!

Thân phận của Bồ Đề Lão Tổ, dường như là thân phận của Thánh Nhân Tây Phương, Bồ Đề Lão Tổ đó, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân sao?

"Ngộ Không, nhận ra vi sư, vậy thì tốt nhất!

Ngươi đã được truyền thừa của vi sư, hiện tại liền nên đi theo vi sư, gia nhập Phật môn!" Chỉ nghe Bồ Đề Lão Tổ nhàn nhạt nói.

"Không thể nào, sư phụ là Thánh Nhân Phật môn?

Sao lại muốn truyền thụ thần thông cho con?!" Tôn Ngộ Không

lập tức hét lên.

“Ngộ Không, những thần thông vi sư truyền thụ đều là thần thông Phật môn, bản thân ngươi vốn là người của Phật môn, hiện tại quy y Phật ta, cũng chính là thích hợp!” Chỉ nghe Bồ Đề Lão Tổ nói.

“Sao lại như vậy?

Sư phụ, từ đầu, đã muốn tính kế con?

Muốn con nhập Phật môn?” Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy thế giới của mình đều thay đổi, dường như thế giới của hắn đã sụp đổ.

Tuy rằng Tôn Ngộ Không không biết, nhưng đối với Bồ Đề Lão Tổ thì vô cùng kính trọng.

Dù sao Bồ Đề Lão Tổ đã truyền thụ tất cả thần thông cho hắn, nhưng không ngờ, tất cả, đều chỉ là một ván cờ!

Bồ Đề Lão Tổ đã sớm tính kế hắn rồi!

Ánh mắt Tôn Ngộ Không đờ đẫn, đạo tâm bị tổn thương!

Trên người Bồ Đề Lão Tổ xuất hiện từng trận kim quang, đó chính là kim quang độ hóa!

Mỗi một đạo kim quang độ hóa, liền bao phủ Tôn Ngộ Không, kim quang độ hóa, liền muốn nhấn chìm cả thân thể Tôn Ngộ Không.

Đạo tâm Tôn Ngộ Không bị tổn thương, hiện tại chính là cơ hội tốt để độ hóa hắn!

Bồ Đề Lão Tổ chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, đó là Thánh Nhân!

Nhưng dù vậy, Tôn Ngộ Không chỉ cần không bị thương, cũng không thể độ hóa hắn, hiện tại nếu Tôn Ngộ Không bị độ hóa thành công, vậy thì nhất định sẽ trở thành người của Phật môn, nghe theo Phật môn hành sự!

Địa Phủ.

“Vu Mãng, ngươi thật sự không định ra tay sao?...” Hậu Thổ quay đầu, nhìn về phía Vu Mãng, nhưng Hậu Thổ phát hiện, Vu Mãng không có ở đây nữa.

Hậu Thổ khẽ mỉm cười, nói: “Xem ra hắn không nhịn được muốn ra tay rồi!” Hậu Thổ biết Vu Mãng là người trọng tình, tuy Tôn Ngộ Không không phải con ruột của Vu Mãng, nhưng cũng có huyết mạch của Vu Mãng, Vu Mãng tự nhiên không thể ngồi yên không làm gì.

Lần này, Tây Phương Nhị Thánh gặp xui xẻo rồi, nguyên nhân hai người gặp xui xẻo, đó chính là không biết hậu đài của Tôn Ngộ Không là ai!

“Tôn Ngộ Không, xem ra sau hôm nay, ngươi sẽ là người trong giáo ta!” Chỉ nghe Như Phật Tổ mỉm cười nói.

“Không giết chết yêu hầu này, ngươi thật may mắn, nếu rơi vào tay ta, nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!” Ngọc Đế lạnh lùng nói.

“Không ngờ Tôn Ngộ Không này lại bức Thánh Nhân ra tay mới có thể thu thập được!” Dao Trì thần tình lạnh nhạt, cảm thấy bị đả kích.

Chương 451

Trên khuôn mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ ra nụ cười, trong mắt hắn, Tôn Ngộ Không là người của Phật giáo, kế hoạch Tây Du đã bố trí lâu như vậy, sắp có thể khởi động rồi!

Các yêu tộc xung quanh thấy cảnh này, trong lòng than thở, quả nhiên có lợi hại đến mấy, cũng không thể sánh bằng hai vị Thánh Nhân!

Thiên Đình và Phật giáo liên thủ hôm nay, thực lực của Tôn Ngộ Không một người có mạnh đến mấy, thì có tác dụng gì?

Ngưu Ma Vương nhìn huynh đệ của mình toàn thân khí huyết đang bị tịnh hóa, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không có chút biện pháp nào, đó là Thánh Nhân, không thể đối phó được.

Ai sẽ cứu huynh đệ Tôn Ngộ Không đây?

Ngay khi Chuẩn Đề Đạo Nhân sắp độ hóa Tôn Ngộ Không thành công, một giọng nói lại truyền đến.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai ngươi có muốn mặt mũi nữa không?" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai ngươi có muốn mặt mũi nữa không?

Giọng nói vừa dứt, những người của yêu và tiên hai tộc có mặt đều đại kinh.

Kẻ nào dám vũ nhục Thánh Nhân?

Tây Phương Nhị Thánh, là Thánh Nhân Hồng Hoang, thực lực ngút trời, mà bây giờ, có người dám trước mặt nhiều người như vậy mà vũ nhục hai vị Thánh Nhân?

Lúc này, chỉ thấy một con khổng tước khổng lồ xuất hiện trên không Thiên Đình, trên người khổng tước có khí thế kinh thiên, Ngọc

Đế và Như Phật Tổ nhìn thấy, cũng tâm sinh kiêng kỵ.

Con khổng tước đó e rằng không phải khổng tước bình thường, mà là dị chủng Hồng Hoang!

Trên lưng con khổng tước đó, có một người, khi nhìn thấy người đó, sắc mặt Ngọc Đế Hạo Thiên đại biến, một người đột nhiên xuất hiện ở đây, đệ nhất nhân của Vu tộc, Vu Mãng!

Dù Vu Mãng có hóa thành tro, Ngọc Đế cũng có thể nhận ra.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân thì có thể thấy, con khổng tước đó chính là Khổng Tuyên!

Khổng Tuyên sau khi bị Vu Mãng hàng phục, vẫn luôn ở Địa Phủ, trở thành hộ pháp của Địa Phủ, dưới Thánh Nhân, không ai có thể địch lại Khổng Tuyên, ngay cả Như Phật Tổ, cũng không dám dễ dàng chọc giận Khổng Tuyên.

Nhưng Khổng Tuyên xuất hiện ở đây, cộng thêm Vu Mãng, hiện tại trong nhất thời, sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào Vu Mãng!

Vu Mãng khiến sắc mặt của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều trở nên khó coi, không ngờ Vu Mãng lại đích thân đến đây, hai người họ, không chỉ phân thân, mà Vu Mãng còn đích thân đến đây!

Vu Mãng này, rốt cuộc muốn làm gì?

"Tôn Ngộ Không!" Thanh âm của Vu Mãng truyền đến.

Trong một khoảnh khắc, tất cả xiềng xích trên người Tôn Ngộ Không đều được giải trừ, ánh mắt Tôn Ngộ Không cũng từ trạng thái đờ đẫn phục hồi.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu, nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt lập

tức xuất hiện một đạo quang mang: "Phụ thân!

Người lại ở đây?" Phụ thân?

Nghe câu nói này, tất cả thần tiên, yêu tộc xung quanh, và cả hai vị Thánh Nhân, đều sững sờ.

Ngọc Đế lúc này sau lưng cũng đổ đầy mồ hôi lạnh, tuy rằng Ngọc Đế có phần đoán được, nhưng hiện tại được chứng thực ở đây, Tôn Ngộ Không thật sự là con của Vu Mãng!

Chuyện này, quá kinh ngạc!

Nếu Vu Mãng vì chuyện này mà truy cứu đến hắn, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nhìn nhau, đồng thời nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Vu Mãng đạo hữu, lời này có ý gì?

Chẳng lẽ Tôn Ngộ Không là con của ngươi?" "Thì sao?" Vu Mãng đáp lại.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân lại biến đổi, cũng chỉ có Vu Mãng, mới dám nói chuyện như vậy với hắn, nếu đổi lại là người khác, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã ra tay diệt trừ đối phương!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thì mỉm cười nói: "Vu Mãng đạo nhân, chuyện này bần đạo hai người không hề biết, xin Vu Mãng đạo hữu đừng để ý!" "Hai người các ngươi còn là Thánh Nhân, lại ỷ lớn hiếp nhỏ, ức hiếp một Chuẩn Thánh, ta hỏi các ngươi, rốt cuộc có muốn mặt mũi nữa không?" Vu Mãng lại một lần nữa hỏi.

Lời nói của Vu Mãng, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút không phục, hiện tại thực lực của hắn đã tăng mạnh, không còn e ngại Vu Mãng nữa, nói: "Vu Mãng đạo hữu, Tôn Ngộ Không là con của ngươi thì sao?

Đứa con này có duyên với Phật môn ta, vậy thì nên là người của Phật môn ta!" "Có duyên với Phật môn?" Vu Mãng dừng lại một chút, trong miệng thốt ra một chữ, "Cút!" Vu Mãng vừa thốt ra một tiếng "Cút!", Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức cảm thấy một cỗ khí thế cường đại ập thẳng vào hai người.

Chương 452

Vu Mãng đột nhiên xuất thủ, khiến mọi người không thể ngờ tới.

Trong mắt chúng nhân, Thánh nhân đều vô cùng cường đại, địa vị siêu nhiên, thế mà giờ đây, một Vu Mãng xuất hiện, giống như một tên mãng phu, trực tiếp ra tay giữa chốn đông người!

Tuy Vu Mãng trực tiếp động thủ, nhưng một câu nói của y đã khiến hai vị Thánh nhân phải chấn động lùi lại.

Hai vị Thánh nhân giờ đây sắc mặt càng khó coi.

Chẳng qua hai vị Thánh nhân chỉ là hai cỗ phân thân, sao có thể so sánh với bản tôn Vu Mãng?

Hai vị Thánh nhân không ra tay, chỉ nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Vu Mãng đạo hữu, có vẻ quá đáng rồi.

Ngươi là Thánh nhân Địa Phủ, bần đạo là Thánh nhân Tây Phương Phật giáo, chúng ta từng là minh hữu…" "Kể từ khoảnh khắc ngươi giao thủ với ta, ta liền không còn là minh hữu nữa.

Nếu hai ngươi cảm thấy có thể chiến với ta, vậy ta cũng phụng bồi!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

"Vu Mãng đạo hữu, nghe nói sau khi ngươi thành Thánh nhân, thực lực của bần đạo nhị nhân cũng có chút đề thăng.

Ta đang muốn cùng Vu Mãng đạo hữu chiến một trận!" Tiếp Dẫn đạo nhân mở miệng nói.

"Vậy thì đến đi!" Vu Mãng dứt lời, chỉ thấy y điểm nhẹ tay trái một cái, liền thấy một không gian đột nhiên bị chia cắt.

Đó là một không gian được Vu Mãng khai mở bằng không gian

pháp tắc, bởi vì hiện tại Hồng Hoang đại địa không thể chịu nổi Thánh nhân xuất thủ, Vu Mãng cũng không muốn hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang, nên đã tạo ra một không gian riêng.

Với thực lực của Vu Mãng hiện tại, việc tạo ra một không gian như vậy cũng không khó khăn!

Những người xung quanh tuy nhìn thấy Vu Mãng cùng Tây Phương nhị Thánh, nhưng âm thanh lại không thể truyền tới bên trong, cũng không thể can thiệp vào cuộc chiến giữa các Thánh nhân!

Không gian do Vu Mãng kiến lập khiến hai vị Thánh nhân bên trong đều vô cùng kinh ngạc.

Hai vị Thánh nhân nhìn nhau, đồng thời tế xuất pháp bảo.

"Nếu là bản tôn của ngươi, ta sẽ có chút hứng thú.

Chẳng qua chỉ là hai kẻ phân thân mà cũng dám khiêu chiến ta sao?

Thật không biết tự lượng sức mình!" Vu Mãng dứt lời, ngón tay búng về phía trước.

Trong khoảnh khắc, hình chiếu của hai vị Thánh nhân cùng pháp bảo trên người bị nghiền nát, một không gian cũng bị phá vỡ!

Hai cỗ phân thân Thánh nhân, không hề có chút năng lực chống cự, bị hủy diệt trong nháy mắt.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, không dám tin đó là sự thật.

Vu Mãng chỉ một cái búng tay đã hủy di diệt hai cỗ phân thân Thánh nhân sao?

Một không gian cũng tan vỡ, hai vị Thánh nhân phảng phất như chưa từng xuất hiện ở đó.

Sắc mặt Như Phật Tổ đại biến, Tây Phương nhị Thánh chính là

hậu thuẫn của Tây Phương Phật giáo.

Việc Phật giáo có thể lớn mạnh nhanh chóng như vậy, có được thực lực như hiện tại, tất cả đều nhờ công lao của Tây Phương nhị Thánh!

Hai cỗ phân thân của Tây Phương nhị Thánh cũng vô cùng kinh người, thậm chí có thể so sánh với Thánh nhân Thiên Đạo nhất trọng!

Nhưng hiện tại, hai cỗ phân thân Tây Phương Thánh nhân lại bị Vu Mãng một chiêu phá hủy!

Có thể thấy, thực lực của Vu Mãng khủng bố, mạnh mẽ hơn hai vị Tây Phương Thánh nhân kia rất nhiều!

Tên tuổi Vu Mãng, Như Phật Tổ tự nhiên biết rõ.

Khi còn chưa thành Như Phật Tổ, khi còn là Đa Bảo đạo nhân, y đã từng chứng kiến Vu Mãng, từng bị Vu Mãng trấn áp!

Hiện tại, Như Phật Tổ càng thêm sợ hãi Vu Mãng.

Y muốn xoay người bỏ chạy, thân thể hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt rời khỏi vị trí ban đầu.

Chương 453

Như Phật Tổ đã bỏ chạy!

Mọi người đều không lường trước được điều này.

Lúc này, Vu Mãng lại lạnh nhạt nói: "Tôn Ngộ Không là hậu nhân của ta, là Thái tử Địa Phủ của ta.

Hôm nay ngươi ức hiếp nó, chính là ức hiếp Địa Phủ của ta.

Ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng buông tha ngươi sao?" Như Phật Tổ trực tiếp hóa thành một đạo kim quang độn thổ, tốc độ cực nhanh, kinh hãi lòng người.

Như Phật Tổ nhanh chóng quay về Tây Phương Linh Sơn, y cần gặp hai vị Tây Phương Thánh nhân mới có thể cảm thấy an toàn.

Lúc này, hai vị Thánh nhân lại giáng lâm.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân thở dài một hơi nói: "Không ngờ Vu Mãng lại tự mình xuất thủ.

Lần này, hai ta cũng không có cách nào!" "May mắn là Như Phật Tổ có thể bình an trở về, đó cũng là một chuyện tốt!" Tiếp Dẫn đạo nhân lại nói.

Lời của hai vị Thánh nhân vừa dứt, lại phát hiện Như Phật Tổ không hề có ý định tiếp cận họ.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Chuẩn Đề đạo nhân bóp ngón tay tính toán, kinh ngạc hỏi.

"Không gian pháp tắc!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng nói ra.

Không gian pháp tắc, ngoài Đế Giang ra, chỉ có Vu Mãng mới có.

Chẳng lẽ… Như Phật Tổ phát hiện, khoảng cách tới Linh Sơn

không xa, nhưng lại không thể tiếp cận!

Phảng phất như tấc gang là chân trời vậy, khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua!

Như Phật Tổ chỉ cảm thấy một bàn tay lớn túm lấy mình, kéo y trở lại.

"Khốn kiếp, Vu Mãng quá đáng rồi, quả thực không đặt Tây Phương nhị Thánh ta vào mắt!" Chuẩn Đề đạo nhân giận dữ nói.

"Chuyện này sao có thể như vậy?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng nói.

Hai người nhìn nhau, rồi đưa ra quyết định.

Trong khoảnh khắc, Như Phật Tổ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi tỉnh lại lần nữa, y phát hiện mình xuất hiện tại vị trí Thiên Đình.

"Ta… ta sao lại xuất hiện ở đây?" Như Phật Tổ nhìn về phía Vu Mãng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Vừa rồi Như Phật Tổ rõ ràng chỉ cách Linh Sơn không đến trăm dặm, sao giờ lại xuất hiện trong Thiên Đình?

"Ngươi nghĩ có thể rời khỏi đây sao?

Đã làm ra loại chuyện này, thì phải trả giá!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

"Vu Mãng Thánh nhân, rốt cuộc ta đã làm gì?" Như Phật Tổ vội vàng kêu lên.

"Tôn Ngộ Không, trận chiến này, nên do ngươi chiến!" Vu Mãng nhìn về phía Tôn Ngộ Không nói.

"Phụ thân yên tâm, yêm nhất định sẽ đánh bại Như Phật Tổ!" Tôn Ngộ Không dứt lời, thân thể đột nhiên trướng lớn.

Tôn Ngộ Không hiện tại, không cần dựa vào ánh trăng huyết sắc hỗ trợ, trực tiếp thi triển ra Hầu Thần Hạ Phàm!

Có Vu Mãng ở đây, Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, Tôn Ngộ Không phát ra từng trận gào thét, xông về phía Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ không thể không ứng chiến, thực lực của Tôn Ngộ Không thực sự quá khủng bố, Như Phật Tổ chỉ cảm thấy kim thân đều bị đánh nát, toàn thân trọng thương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Như Phật Tổ nhất định sẽ bại dưới tay Tôn Ngộ Không.

"Tôn Ngộ Không, yêu hầu, ngươi nghĩ ta thật sự sẽ sợ ngươi sao?" Như Phật Tổ biết nếu không liều mạng, y sẽ chết dưới tay Tôn Ngộ Không, lớn tiếng nói.

Chỉ thấy sau lưng Như Phật Tổ lại xuất hiện ngàn cánh tay, Thiên Thủ Như Phật Tổ xuất hiện.

Chương 454

Đồng thời, Như Phật Tổ xuất hiện tám cái đầu, trên thân xuất hiện vạn đóa kim liên.

Như Phật Tổ đã thi triển hình thái pháp tướng mạnh nhất, muốn cùng Tôn Ngộ Không quyết một trận tử chiến!

"Như lão nhi, nạp mạng!" Tôn Ngộ Không dứt lời, chỉ thấy Kim Cô Bổng không ngừng oanh kích về phía Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ lập tức thi triển từng chiêu thần thông, một trăm lẻ tám viên Xá Lợi Phật Châu trên thân Như Phật Tổ bay ra.

Những viên Xá Lợi Phật Châu này vừa tiếp xúc với Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, lập tức bùng nổ từng trận quang mang.

Nhưng hiện tại Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không có sức mạnh của Vu Mãng gia trì, uy lực của Kim Cô Bổng trở nên càng thêm to lớn.

Kim Cô Bổng đánh một bổng về phía Như Phật Tổ, những viên Xá Lợi Phật Châu kia lập tức bị đánh bay.

Thấy vậy sắc mặt Như Phật Tổ lại biến đổi, biết nếu cứ tiếp tục như vậy, tất bại không nghi ngờ gì.

Nếu đã như vậy, không bằng liều mạng!

Như Phật Tổ thầm nghĩ, chỉ thấy những viên Phật Châu đáng giá bay về phía trước, Xá Lợi Phật Châu không ngừng tự bạo trước người Tôn Ngộ Không.

Trên thân Tôn Ngộ Không xuất hiện từng vết thương, Như Phật Tổ vì đối phó Tôn Ngộ Không, đã để Phật Châu tự bạo!

Uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo, thậm chí có thể phát huy uy lực cường đại hơn cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Thân thể Tôn Ngộ Không bị nổ thành trọng thương, toàn thân đẫm máu.

Yêu tộc xung quanh nhìn thấy, cũng run sợ trong lòng, nhìn về phía Vu Mãng, hy vọng Vu Mãng có thể ra tay.

Nhưng Vu Mãng chỉ đứng đó quan sát, bất động như núi, phảng phất như không nhìn thấy gì.

Như Phật Tổ nhìn về phía Vu Mãng, hỏi: "Vu Mãng Thánh nhân, ngươi có định ra tay cứu Tôn Ngộ Không không?

Ngươi muốn tự tay giết chết ta sao?" Như Phật Tổ nói như vậy, bởi vì lo lắng Vu Mãng sẽ ra tay.

Nếu Vu Mãng xuất thủ, y căn bản không có một chút cơ hội sống sót, nên đang thăm dò Vu Mãng!

Nhưng Vu Mãng không hề đáp lại ý của Như Phật Tổ.

Trong mắt Vu Mãng, Như Phật Tổ và con kiến không có gì khác biệt.

Hiện tại Vu Mãng đã ban cho Tôn Ngộ Không năng lực, nếu Tôn Ngộ Không ngay cả y cũng không thể thắng, vậy thì không có tư cách trở thành Thái tử Địa Phủ!

Tôn Ngộ Không dường như hiểu ý của Vu Mãng, tuy bị trọng thương, nhưng lại lộ ra nụ cười dữ tợn nói: "Như lão nhi, không cần lo lắng, phụ thân ta sẽ không ra tay đâu, hôm nay ta và ngươi sẽ chiến một trận tại đây!" Tôn Ngộ Không dứt lời, lại lần nữa lao về phía Như Phật Tổ.

Những vết thương trên thân Tôn Ngộ Không, lúc này lại một lần

nữa khôi phục.

Như Phật Tổ chưa từng thấy loại chuyện này, loại năng lực khôi phục này, thực sự quá mạnh!

Như Phật Tổ thậm chí có thể nhìn thấy lồng ngực Tôn Ngộ Không bị nổ tung, trái tim đang đập bên trong.

Như vậy, Tôn Ngộ Không vẫn không hề có ý định lùi bước, Tôn Ngộ Không bị thương nghiêm trọng như vậy, lại lần nữa ra tay đối phó Như Phật Tổ.

Trên thực tế, hiện tại Tôn Ngộ Không đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng trước mặt Vu Mãng, y không muốn thua Như Phật Tổ như vậy!

Hoặc là giết chết Như Phật Tổ, hoặc là chiến tử tại đây!

Pháp bảo trên thân Như Phật Tổ bị hủy diệt không ít, chỉ còn lại ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Như Phật Tổ không quan tâm nhiều như vậy, y đồng thời kích nổ ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo trước mặt.

Với uy lực của ba kiện pháp bảo, chắc chắn có thể nổ chết Tôn Ngộ Không!

Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đồng thời bay về phía Tôn Ngộ Không.

Chỉ nghe ba tiếng nổ lớn kinh thiên xuất hiện, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo cuối cùng đã nổ tung trên thân Tôn Ngộ Không.

Chương 455

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Vị trí của Tôn Ngộ Không bị ba đạo kim quang mãnh liệt bao phủ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy trên thân thể khổng lồ của Tôn Ngộ Không, nửa trên cơ thể chỉ còn lại bộ xương, cùng với đôi mắt đỏ rực kia!

Đến mức này, Tôn Ngộ Không vẫn còn chiến đấu không ngừng!

Hàm dưới của Tôn Ngộ Không mở ra khép lại: "Như… lão… nhi… yêm… sẽ không thua ngươi!" Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không giơ cao, trên Kim Cô Bổng xuất hiện quang mang huyết sắc.

Một bổng này, chính là bổng cuối cùng của Tôn Ngộ Không.

Nếu không thể đánh bại Như Phật Tổ trước mặt, thì chỉ có một con đường chết!

Trận chiến này, nhất định phải thắng!

Kim Cô Bổng trong nháy mắt đón gió bạo trướng, đạt tới vạn trượng, Kim Cô Bổng đánh về phía Như Phật Tổ.

Toàn bộ tiềm lực của Như Phật Tổ dồn vào bàn tay, chỉ thấy bàn tay của Như Phật Tổ oanh kích về phía Tôn Ngộ Không.

Một chưởng này, cũng là đòn tấn công cuối cùng của Như Phật Tổ!

Như Phật Tổ đã chịu nhiều đòn tấn công của Vu Mãng, loại tấn

công này tự nhiên cũng gây ra thương tích nghiêm trọng cho y.

Hiện tại Như Phật Tổ, cũng đồng dạng bị thương vô cùng nghiêm trọng, nếu không cũng không cần phải sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo để trọng thương Tôn Ngộ Không.

Trong khoảnh khắc, hai cỗ sức mạnh khổng lồ oanh kích vào nhau, huyết quang nhấn chìm kim quang mà Như Phật Tổ phát ra.

Kim Cô Bổng quét qua, hai cánh tay của Như Phật Tổ đồng thời bị quét đứt, thân thể Như Phật Tổ bị đánh bay ra ngoài, khi rơi xuống đất, thân thể y không thể đứng dậy được nữa.

Bất kể Đa Bảo đạo nhân hay Như Phật Tổ, đều sở hữu thực lực vô cùng cường đại, chưa từng rơi vào tình cảnh thảm hại như vậy.

Hiện tại Như Phật Tổ, lại bị một con yêu hầu bức đến mức này, Như Phật Tổ ngẩng đầu, nhìn Tôn Ngộ Không tay nắm Kim Cô Bổng bước về phía mình.

Đôi mắt Như Phật Tổ trợn lớn, sắc mặt y đại biến, chẳng lẽ lần này, thật sự sẽ chết ở đây sao?

“Hai vị Thánh nhân, cầu xin ra tay cứu ta!” Như Phật Tổ lớn tiếng kêu lên.

Như Phật Tổ, đối mặt với cái chết, cũng có nỗi sợ hãi lớn lao, không muốn chết ở đây!

Phảng phất như để đáp lại lời kêu gọi của Như Phật Tổ, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện từng đạo tường vân, trên tường vân đó có vô số thần phật xuất hiện.

Hai vị Tây Phương Thánh nhân đồng thời xuất hiện ở đây, lập tức khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Hai vị này, không phải là phân thân Thánh nhân trước đó, mà là

bản tôn của hai vị Thánh nhân đã giáng lâm!

"Tôn Ngộ Không, dừng tay!" Tiếp Dẫn đạo nhân kêu lên.

"Ngộ Không, đừng gây sát nghiệt nữa!" Chuẩn Đề đạo nhân thở dài nói.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn Chuẩn Đề đạo nhân một cái, nhưng vẫn giơ Kim Cô Bổng, không hề có ý định buông tha Như Phật Tổ.

Chuẩn Đề đạo nhân đã truyền thụ toàn bộ tu vi cho Tôn Ngộ Không, vốn Tôn Ngộ Không rất ngưỡng mộ và kính trọng Chuẩn Đề đạo nhân, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân lại có ý đồ riêng, một mực tính toán.

Tôn Ngộ Không hiện tại đã hiểu rõ tất cả, sao còn có thể để ý đến Chuẩn Đề đạo nhân?

Hai vị Tây Phương Thánh nhân thấy Tôn Ngộ Không muốn ra tay, không thể không xuất thủ ngăn cản.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân vung tay, một đạo kim quang oanh kích về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 456

Đạo kim quang này không chỉ muốn ngăn cản Tôn Ngộ Không, mà còn muốn trọng thương Tôn Ngộ Không!

Với thực lực của Thánh nhân, muốn đối phó Tôn Ngộ Không quả thực rất dễ dàng!

Nhưng ở đây, không chỉ có hai vị Thánh nhân!

Chỉ thấy lúc này, một đạo liên y huyết sắc xuất hiện, đạo kim quang kia trong nháy mắt đã bị chặn lại.

Tôn Ngộ Không một bổng, đánh xuống về phía Như Phật Tổ.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn xuất hiện, chỉ thấy đầu Như Phật Tổ lập tức bị đánh nát, Như Phật Tổ đã vẫn lạc ngay tại chỗ, không còn cơ hội sống sót.

"Vu Mãng, ngươi!" Tây Phương nhị Thánh đồng thời nhìn về phía Vu Mãng, Vu Mãng có thể dễ dàng chặn lại đòn tấn công của họ.

Nhưng điều quan trọng nhất, là cái chết của Như Phật Tổ!

Như Phật Tổ chết đi, lần này, sẽ khiến toàn bộ khí vận Phật giáo bị tổn hại!

Dù sao Như Phật Tổ là nhân tài mà hai vị Thánh nhân đã hao phí đại pháp lực mới tạo ra.

Đa Bảo đạo nhân tuy bản thân pháp lực không thấp, nhưng muốn trưởng thành đến cảnh giới hiện tại, cần không ít tài nguyên.

Để Như Phật Tổ có được thực lực hiện tại, hai vị Thánh nhân tự nhiên đã hao phí không ít tâm huyết.

Nhưng hiện tại, Như Phật Tổ lại bị Tôn Ngộ Không giết chết!

Phật giáo không thể chịu đựng được!

Hai vị Thánh nhân tự nhiên vô cùng phẫn nộ với Tôn Ngộ Không, không biết, nếu không giải quyết Vu Mãng trước, e rằng không thể mang Tôn Ngộ Không đi!

"Ta vừa rồi không ra tay, bởi vì ngươi không có tư cách làm đối thủ của ta.

Chẳng phải đã là Thánh nhân, cả hai sao, vậy thì cùng ra tay đi!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

Vu Mãng bảo hai vị Thánh nhân cùng ra tay sao?

Nghe lời nói của Vu Mãng, sắc mặt hai vị Thánh nhân giờ đây đều có chút khó coi.

Hiện tại ở đây có rất nhiều người, nếu hai vị Thánh nhân lùi bước, e rằng lần này, thể diện sẽ mất sạch!

Hai vị Thánh nhân nhìn nhau, chỉ nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Nếu đã như vậy, hôm nay bần đạo sẽ kiến thức thực lực của Vu Mãng đạo hữu!" "Phụ thân!" Thân thể Tôn Ngộ Không từ từ khôi phục, nhưng không thể đứng dậy được nữa.

Nếu không có Kim Cô Bổng chống đỡ thân thể, hiện tại y sẽ phải ngồi bệt xuống đất.

"Ngươi nghỉ ngơi đi, mọi việc ở đây cứ giao cho ta!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

Chỉ thấy Vu Mãng bước về phía trước một bước, trong khoảnh khắc, một không gian lập tức xuất hiện.

Chỉ thấy Vu Mãng và hai vị Thánh nhân, đồng thời biến mất tại chỗ.

Trận chiến giữa các Thánh nhân, không thể diễn ra trên Hồng Hoang đại địa.

Vu Mãng trực tiếp tạo ra một Hồng Mông không gian.

Không gian này nhỏ hơn Hồng Hoang đại địa, nhưng lại vô cùng kiên cố, ngay cả Thánh nhân xuất thủ cũng có thể chịu đựng được!

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đều nhìn thấy sự biến hóa của không gian xung quanh, trong lòng hai người đều kinh ngạc.

Vu Mãng lĩnh ngộ không gian pháp tắc đến mức này, có thể sáng tạo không gian!

"Vu Mãng đạo hữu, ta…" Lời của Chuẩn Đề đạo nhân chưa dứt, chỉ thấy Vu Mãng đã xông tới.

Sắc mặt hai vị Thánh nhân giờ đây đều biến đổi.

Chương 457

Sau khi thành Thánh nhân, Vu Mãng vẫn như trước, là một tên mãng phu!

Vu Mãng một phủ chém về phía hai người, chỉ thấy trong tay Tiếp Dẫn xuất hiện một cây tràng, chính là Tiếp Dẫn Thần Tràng, đây là pháp bảo mạnh nhất trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân hiện tại.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng đồng thời tế xuất một kiện pháp bảo, chỉ thấy sáu cây trúc xuất hiện xung quanh Vu Mãng.

Đó là một kiện pháp bảo vô cùng đặc biệt, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tên là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!

Uy lực của kiện pháp bảo này vô cùng cường đại, bởi vì tác dụng của nó có thể phong ấn lục giác của con người, khiến thị giác, khứu giác, thính giác, vị giác, xúc giác và tri giác đều mất đi tác dụng!

Loại năng lực này, đối với Thánh nhân cũng có tác dụng!

Hiện tại Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vừa xuất hiện, lập tức khiến Vu Mãng mất đi lục giác.

"Sư huynh, cơ hội!" Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân sao lại không hiểu, chỉ thấy y vung Tiếp Dẫn Thần Tràng, chỉ thấy vô biên kim quang tập kích về phía Vu Mãng.

Trong khoảnh khắc, không gian này từng trận tan vỡ.

Không gian do Vu Mãng sáng tạo, cũng không thể chịu đựng được loại tấn công này, dù sao Tiếp Dẫn đạo nhân, đã đạt tới cảnh giới Thánh nhân Thiên Đạo thập nhất trọng rồi!

Vu Mãng bị phong bế lục giác, thậm chí không cảm thấy đau đớn,

cũng không cảm nhận được tấn công của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Thân thể Vu Mãng lập tức nổ tung.

Tấn công của Tiếp Dẫn Thần Tràng vô cùng khủng bố, nhục thân của Vu Mãng hiện tại cũng không thể phớt lờ.

Nhưng Vu Mãng hiện tại lại giơ búa lên, những vết thương trên thân phảng phất như hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc xuất thủ.

Vu Mãng không hề bận tâm, chỉ thấy y một phủ chém về phía trước.

Khai Thiên, Đệ Tam Thức!

Cây búa vàng chém về phía trước một phủ, chỉ thấy trong khoảnh khắc, búa của Vu Mãng quét ngang về phía trước, một phủ trong nháy mắt đã chém nát không gian trước mặt.

Một phủ này, khiến hai vị Thánh nhân ngay cả không gian né tránh cũng không có.

Một phủ phảng phất có thể kéo dài hàng vạn ức dặm không gian, hai vị Thánh nhân đều chỉ có thể xuất thủ chống đỡ!

Chẳng qua hiện tại tất cả các Chí Bảo phòng ngự mạnh nhất trên thân hai vị Thánh nhân đều đã bị Vu Mãng cướp đoạt, trên thân căn bản không có Chí Bảo phòng ngự nào có thể chống đỡ một phủ của Vu Mãng!

Hai vị Thánh nhân đồng thời tế xuất Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong nháy mắt đã bị một phủ chém nát, thân thể hai vị Thánh nhân cũng bị chém thành hai nửa.

Vu Mãng mất đi lục giác, cũng có thể ra tay chém hai vị Thánh nhân thành hai nửa!

Chỉ thấy sau khi không gian xung quanh thân thể hai vị Thánh nhân

tan vỡ, xung quanh xuất hiện từng mảnh tinh thần vũ trụ.

Thì ra Vu Mãng đã đưa hai người rời xa Hồng Hoang đại địa!

Để tránh việc chiến đấu giữa hai người uy hiếp Vu tộc Hồng Hoang đại địa, Vu Mãng đặc biệt đưa chiến trường rời khỏi Hồng Hoang đại địa, tới một tinh vực không biết cách Hồng Hoang đại địa bao xa.

Trong tinh thần vũ trụ này, xuất hiện từng mảnh tinh cầu và vẫn thạch, nhưng tất cả đều bị một phủ của Vu Mãng phá hủy.

Sức phá hoại của thức này, vượt xa dự liệu của hai vị Thánh nhân.

Nhưng hai vị Thánh nhân tự nhiên không thể bị giết chết như vậy, hai vị Thánh nhân lại lần nữa khôi phục.

Thấy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc xung quanh Vu Mãng vẫn còn đó, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Có Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ở đây, thì có cơ hội thắng được Vu Mãng, nếu không, chỉ dựa vào thực lực hiện tại, muốn thắng Vu Mãng, hầu như không có khả năng.

"Sư huynh, Vu Mãng hiện tại không biết vị trí của ta, cũng không biết tình hình xung quanh.

Hai ta liên thủ, có cơ hội thắng được!" Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Chương 458

"Không sai, toàn lực xuất thủ, đừng cho y cơ hội phản kháng!" Tiếp Dẫn đạo nhân giơ cao Tiếp Dẫn Thần Tràng, chỉ thấy trong Tiếp Dẫn Thần Tràng, bùng phát ra từng trận hung uy.

Từng trận thần quang bùng phát từ trong Tiếp Dẫn Thần Tràng, tất cả đều chiếu rọi về phía Vu Mãng.

Đồng thời, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề đạo nhân cũng đồng thời bùng phát ra một đạo thất sắc quang mang, tập kích về phía Vu Mãng.

Lúc này, trên thân Vu Mãng lại xuất hiện một đạo quang mang, quang mang huyết sắc, một cỗ quang mang huyết sắc hóa thành sương mù, bao phủ toàn bộ thân thể Vu Mãng.

Hai vị Thánh nhân tấn công lên thân Vu Mãng, phát hiện hai đạo tấn công không hề có tác dụng.

Khí huyết trên thân Vu Mãng, phảng phất như biến thành một bộ áo giáp vậy, có thể dễ dàng chống đỡ tấn công của Thánh nhân như vậy!

Đó là áo giáp do Bàn Cổ huyết khí trên thân Vu Mãng hóa thành.

Khi Vu Mãng còn là Chuẩn Thánh, Bàn Cổ huyết khí không thể chống đỡ tấn công của Thánh nhân, nhưng hiện tại, Bàn Cổ huyết khí trên thân Vu Mãng lại càng ngày càng nồng đậm.

Thậm chí Bàn Cổ huyết khí trên thân Vu Mãng, có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo.

Chịu đựng tấn công của hai vị Thánh nhân, Vu Mãng cũng sẽ không chịu chút ảnh hưởng nào.

Vu Mãng hiện tại chỉ cảm thấy mình đang ở trong một không gian hỗn độn, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc xuất hiện, thậm chí có thể khiến Vu Mãng hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ thứ gì!

Đôi mắt Vu Mãng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, tai không nghe thấy bất kỳ thứ gì, mũi không ngửi thấy bất kỳ thứ gì!

Ám Huyết Phủ đang nắm trong tay Vu Mãng, lại có huyết mạch liên hệ với Vu Mãng, là liên hệ duy nhất của Vu Mãng với thế giới bên ngoài!

Ám Huyết Phủ chính là ngũ quan của Vu Mãng, có thể khiến Vu Mãng cảm nhận được tất cả xung quanh!

Cho nên tuy Vu Mãng mất đi lục giác, nhưng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu!

Vu Mãng phun ra một câu nói: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ta đối phó với các ngươi, chỉ cần một phủ!" Vu Mãng một phủ chém về phía trước!

Một phủ, Khai Thiên Đệ Ngũ Thức!

Trước khi Vu Mãng thành Thánh, uy lực của Khai Thiên Đệ Ngũ Thức không cường đại, chỉ có thể uy hiếp được Thánh nhân.

Nếu Thánh nhân có Tiên Thiên Chí Bảo trên thân, thậm chí có khả năng chống đỡ được!

Nhưng hiện tại thì khác rồi, Vu Mãng đã thành Thánh, uy lực của Khai Thiên Đệ Ngũ Thức của Vu Mãng, mạnh hơn gấp trăm lần so với trước!

Một phủ, trong nháy mắt hủy diệt tấn công của hai vị Thánh nhân trước mặt, hai vị Thánh nhân chỉ cảm thấy thân thể mình bị trong nháy mắt oanh bay ra ngoài.

Thân thể hai vị Thánh nhân không bị đánh nát, nhưng trong miệng lại phun ra tiên huyết!

Bất kể Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn, trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh hãi và không thể tin được, nhục thân đã bị tổn thương!

Trọng thương hai người!

Hai vị Thánh nhân sở hữu Thánh nhân chi khu, cho dù thân thể hai người bị đánh nát, cũng không uy hiếp được hai người!

Nhưng hiện tại, một phủ của Vu Mãng, lại có thể uy hiếp hai người!

Nhục thân hai vị Thánh nhân bị tổn thương, là vết thương không thể khôi phục!

Trong một phủ của Vu Mãng hàm chứa, có thể làm tổn thương bản nguyên của hai vị Thánh nhân.

Hai vị Thánh nhân sở hữu Thánh nhân chi khu kia, cũng không có cách nào có thể hoàn toàn khôi phục.

Hai vị Thánh nhân lần đầu tiên cảm thấy uy hiếp lớn như vậy, chưa từng xuất hiện chuyện như vậy!

Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

"Có thể cảm nhận được, ta không phải đối thủ của ngươi, đi!" Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức kêu lên.

Sau một chiêu thăm dò, hai người liền hiểu rõ, thực lực của Vu Mãng hiện tại, vượt xa hai người!

Chương 459

Con đường chứng Đạo Thánh nhân, có ba con đường.

Trong đó, công đức lập giáo thành Thánh, là lựa chọn hạ hạ; trảm tam thi thành Thánh, là lựa chọn trung đẳng; lấy lực chứng Đạo, mới là lựa chọn thượng thượng.

Vu Mãng này, chính là người lấy lực chứng Đạo!

Người lấy lực chứng Đạo thành Thánh, Vu Mãng mới là Thánh nhân Thiên Đạo nhất trọng, nhưng lại có thể dễ dàng đánh bại Thánh nhân Thiên Đạo thập trọng!

Loại thực lực khoa trương như vậy, quả thực khiến người ta không thể tin được!

Hai vị Thánh nhân, nếu không phải là thời khắc cuối cùng, hai người cũng không dám tin đó là sự thật!

Hiện tại, họ hiểu rõ nếu tiếp tục chiến đấu, cũng không phải đối thủ của Vu Mãng!

Trận chiến này không thể tiếp tục, thực lực của Vu Mãng không thể so sánh được.

Nếu tiếp tục chiến đấu, Vu Mãng có thể sẽ giết chết hai người!

Chuẩn Đề đạo nhân thu hồi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, hai người vừa định bỏ chạy, nhưng Vu Mãng lại lạnh nhạt nói: "Giờ mới muốn bỏ chạy sao?

Quá muộn!" Vu Mãng dứt lời, tay trái vươn ra, tóm lấy hai người.

Không gian nơi hai người đang đứng, trong nháy mắt tan vỡ.

Một chảo của Vu Mãng, không hề có chút ý định nương tay nào.

Tất cả các tinh cầu xung quanh đều bị một chảo của Vu Mãng bóp nát, vô cùng khủng bố!

Hai vị Thánh nhân vừa kinh vừa nộ, Vu Mãng thật sự muốn giết họ!

Nhưng đồng là Thánh nhân Thiên Đạo, cho dù là Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, cũng không có năng lực giết chết hai người.

Vu Mãng, lại có thể phớt lờ Thánh nhân chi khu, ra tay chém giết hai người!

Nhưng Vu Mãng chau mày, phát hiện có một bức họa quyển đột nhiên xuất hiện trên đầu hai người, hai người, trong khoảnh khắc đã được cứu đi!

"Nữ Oa, đa quản nhàn sự?" Vu Mãng lạnh lùng nói.

Đó chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Đó là Chí Bảo phòng ngự trong tay Nữ Oa.

Lực phòng ngự của Sơn Hà Xã Tắc Đồ hiện tại, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Có thể thấy, Nữ Oa trong một ngàn năm qua, cũng không phải không làm gì khác!

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hiện tại uy năng trên đó cũng giảm đi rất nhiều.

Ám Huyết Phủ trong tay Vu Mãng, đã đạt tới cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Lực phòng ngự cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể chống đỡ được tấn công của Ám Huyết Phủ!

"Vu Mãng, trận chiến này kết thúc tại đây.

Nếu ngươi còn ra tay nữa, vậy ta cũng chỉ có thể can thiệp!" Nữ Oa nói.

"Muốn can thiệp sao?

Được, vậy ra tay đi!" Vu Mãng dứt lời, một phủ chém về phía trước.

Nữ Oa sao có thể không ngờ tới, một Vu Mãng lại dám đối với mình mà ra tay!

Nữ Oa đột nhiên nhớ tới biệt hiệu của Vu Mãng, mãng phu!

Vu Mãng này thành Thánh, vẫn là một tên mãng phu!

Chương 460

Một tên Thánh nhân mãng phu?

Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong nháy mắt phá vỡ không gian, rời khỏi nơi đó.

Nhưng đồng thời, một phủ của Vu Mãng, đã chém vỡ không gian!

Vu Mãng không phải không muốn trực tiếp đối phó Nữ Oa, nhưng nếu muốn đến Oa Hoàng Cung chiến đấu, lần này, đó sẽ là một trận tử chiến!

Hiện tại không phải lúc quyết sinh tử với Nữ Oa!

Vu Mãng đành phải làm như vậy!

Một phủ này, là một lời cảnh cáo cho Nữ Oa!

Một phủ của Vu Mãng, trực tiếp chém vỡ không gian, đã đến trước Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ trước mặt có chút tổn hại, trong lòng đau nhói.

Từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hai đạo nhân ảnh bay ra, chính là Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Cảm ơn Nữ Oa đạo hữu đã ra tay tương cứu!" Chỉ nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, giờ các ngươi đã hiểu thực lực của Vu Mãng rồi chứ?

Y không phải là Thánh nhân bình thường,…" Sắc mặt Nữ Oa lúc này đột nhiên biến đổi.

Thân thể Nữ Oa trong nháy mắt biến mất ở đó!

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân cũng cảm thấy có chút không ổn, hai người đồng thời thân thể lóe lên, đã đến bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đang ở đó, ánh mắt đều rơi vào không gian trước mặt.

Thái Tố Thiên, trước Oa Hoàng Cung, không gian ở đó đột nhiên nứt ra, tiếp đó, trong không gian đó, có một vết nứt, ngay khoảnh khắc vết nứt xuất hiện, một lưỡi phủ khổng lồ xuất hiện.

"Vu Mãng, ngươi dám!" Nữ Oa nổi giận, biết Vu Mãng đã làm gì, Vu Mãng, muốn ra tay đối phó với mình!

Nhưng, nếu Vu Mãng đối phó với mình, thì chắc chắn không chỉ có như vậy.

Chỉ là một đạo tấn công, lại có thể xuyên qua không gian.

Uy lực của một phủ này vô cùng to lớn, Nữ Oa muốn ra tay ngăn cản, chỉ thấy Nữ Oa lại lần nữa tế Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn đã bị tổn thương, hiện tại lại va chạm với một đạo phủ quang, lập tức bùng phát ra từng trận quang mang.

Chỉ giây tiếp theo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện một tiếng động nhẹ, sắc mặt Nữ Oa lại biến đổi, không thể không thu hồi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Một đạo phủ quang, lại chém thẳng vào Oa Hoàng Cung.

Chỉ thấy Oa Hoàng Cung vô cùng hùng vĩ, bị chém thành hai nửa từ giữa!

Oa Hoàng Cung hoàn toàn không thể chịu đựng được một phủ này!

Nữ Oa tận mắt nhìn thấy Oa Hoàng Cung của mình bị chém thành hai nửa như vậy, trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Một Vu Mãng này, thực sự quá đáng rồi!

Nhưng Nữ Oa cũng biết, một Vu Mãng này quả thực rất đáng sợ, Thánh nhân lấy lực chứng Đạo, thực lực mạnh mẽ hơn Thánh nhân công đức thành Thánh nhiều như vậy.

Nếu toàn lực xuất thủ, e rằng mình cũng không phải đối thủ của Vu Mãng!

Vu Mãng của ngày hôm nay, chỉ là một lời cảnh cáo cho Nữ Oa mà thôi, nếu không, thì sẽ không chỉ có như vậy!

Nhưng Oa Hoàng Cung, là đạo tràng của Nữ Oa, hiện tại bị một phủ của Vu Mãng chém thành hai nửa, rõ ràng, Nữ Oa lần này đã mất hết thể diện!

Chuyện này, Nữ Oa đã ghi nhớ, nhưng chuyện này lại là vì hai vị Tây Phương Thánh nhân.

Chương 461

Chỉ nghe Tiếp Dẫn đạo nhân cảm thán một tiếng nói: "Nữ Oa đạo hữu, lần này cũng là do hai chúng ta liên lụy, nếu không như vậy, Oa Hoàng Cung cũng sẽ không bị Vu Mãng hủy diệt!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, giờ ta lại hỏi một lần nữa, hai ngươi có muốn liên thủ với ta không?" Nữ Oa hỏi.

Nghe lời Nữ Oa, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn nhau, hai người đồng thời nói: "Chúng ta nguyện ý liên thủ với hai vị đạo hữu!" "Tốt, nếu đã như vậy, thì cũng không uổng công bản tọa lần này ra tay tương trợ" nói.

Thân thể Vu Mãng biến mất trong vô tận tinh vực, quay về Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, Ngọc Dao Trì vẫn còn đối đầu với Tôn Ngộ Không, có thể thấy, hai vị Thiên Đình chi chủ, hiện tại hoàn toàn không dám ra tay đối phó Tôn Ngộ Không.

Hai người biết, Tôn Ngộ Không là con của Vu Mãng, có thân phận như vậy, Hạo Thiên và Dao Trì, cũng không dám dễ dàng ra tay đối phó Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Vu Mãng quay về, lập tức khiến Hạo Thiên và Dao Trì đều căng thẳng.

Các Tiên nhân khác ở đây cũng vậy, đều kính sợ Vu Mãng trong lòng, Vu Mãng này, thực sự quá khủng bố!

Vu Mãng không chỉ là một vị Thánh nhân, mà còn là một tên mãng phu!

Ai cũng không biết Vu Mãng tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì!

Ánh mắt Vu Mãng rơi vào Hạo Thiên, lạnh nhạt nói: "Hạo Thiên, ngươi thoái vị đi!" "Cái gì?" Hạo Thiên vừa nghe, vừa kinh vừa nộ nói: "Vu Mãng Thánh nhân, ta phụng mệnh Hồng Quân lão tổ, trở thành Thiên Đình chi chủ, ngươi lại muốn ta thoái vị sao?" "Không sai, Hồng Quân không xuất hiện, mệnh lệnh của ngươi không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hiện tại ta cho ngươi cơ hội thoái vị, hoặc là, ta ra tay giết ngươi!" Vu Mãng thần sắc lạnh lùng nói.

Vu Mãng đối với Hạo Thiên không hề có chút hảo cảm nào.

Thiên Đình và Địa Phủ là kẻ thù, khi Vu Mãng không có ở đây, Hồng Quân chủ trì, nhưng hiện tại thì khác rồi.

Hồng Quân và La Hầu tranh đấu, cũng không biết ai thắng ai thua.

Nhưng có thể khẳng định một điều, hiện tại Hồng Quân không có ở đây!

Nếu Hạo Thiên không nhường vị, Vu Mãng không ngại tự tay trừ khử y!

Sắc mặt Hạo Thiên đại biến, y cũng không muốn làm một Tiên nhân bình thường sống qua ngày!

Hạo Thiên, Thiên Đình chi chủ, Tam Giới chi chủ!

"Vu Mãng, ngươi không thể làm như vậy, Thánh nhân, cũng không thể, chẳng lẽ ngươi không sợ Thiên Đạo phẫn nộ sao?" Hạo Thiên lớn tiếng kêu lên.

Vu Mãng nhìn về phía Hạo Thiên, trong mắt không hề có chút biểu cảm nào.

Tôn Ngộ Không lập tức nói: "Ngọc Đế, phụ thân ta muốn ngươi thoái vị, ngươi dám không thoái sao?

Vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Sắc mặt Hạo Thiên hiện tại trở nên vô cùng khó coi, hiện tại Vu Mãng bức y thoái vị, dường như không có một chút cách nào!

Chẳng lẽ thật sự phải thoái vị sao?

Dao Trì lúc này lại nói: "Ngọc Đế, chuyện hôm nay, không có cách nào ngăn cản, cho nên, ngươi thoái vị đi!" "Cái gì?

Dao Trì, cả ngươi cũng như vậy sao?" Hạo Thiên vừa nghe, vừa kinh vừa nộ.

"Loại người vô năng như ngươi, quả thực không có tư cách làm Ngọc Đế!" Dao Trì nói.

"Ngươi!" Hạo Thiên trong lòng càng thêm tức giận.

"Hạo Thiên, ta hỏi ngươi lần nữa, thoái vị, hay muốn chết?" Vu Mãng lại lần nữa nói.

"Ta…" Hạo Thiên chỉ cảm thấy áp lực to lớn đè nặng lên người, chỉ là hiện tại Hạo Thiên, căn bản không có một chút cách nào.

"Vu Mãng, những việc ngươi đã làm, có phải quá đáng rồi không?" Lúc này, một đạo nhân ảnh xuất hiện, khi nhìn thấy người này xuất hiện, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Người xuất hiện ở đây, chính là Thái Thượng Lão Quân!

Một vị Thánh nhân, lại lần nữa xuất hiện!

Vừa nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân xuất hiện, Hạo Thiên lập tức lớn tiếng kêu lên: "Thái Thượng Lão Quân, tốt quá rồi, một Vu Mãng ức hiếp ta!" Có Thái Thượng Lão Quân ở đây, Hạo Thiên lập tức có chỗ dựa, cũng không còn sợ hãi Vu Mãng, nói: "Vu Mãng, ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý sao?

Chương 462

Ta nói cho ngươi biết, ta hiện tại từ chối, ta sẽ không thoái vị, ta là Thiên Đình chi chủ, Tam Giới chi chủ, Thiên Mệnh sở quy, Thánh nhân, cũng không thể bức ta thoái vị!" Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân nghe lời Hạo Thiên nói, cũng nhíu mày.

Một Hạo Thiên này, thực sự không biết sống chết, chẳng lẽ thật sự nghĩ có mình ở đây, có thể bảo vệ được y sao?

Hạo Thiên căn bản không biết sự tồn tại của Vu Mãng, chọc giận Vu Mãng, đó chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Đắc tội Nữ Oa, Chuẩn Đề đạo nhân hoặc Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng không đáng sợ như đắc tội Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng là một tên mãng phu, căn bản sẽ không có bất kỳ kiêng kỵ nào.

Chỉ cần là người đắc tội Vu Mãng, Vu Mãng đều sẽ giết chết!

Trước đây Vu Mãng vì Thái Thượng Lão Quân xuất thủ, nên không ra tay sát thủ với Hạo Thiên, không phải vì Vu Mãng sợ Thái Thượng Lão Quân, mà Vu Mãng cảm thấy thời cơ chưa tới, nhưng hôm nay, Vu Mãng biết thời cơ đã chín muồi.

Hiện tại Tam Giới động loạn, Vô Lượng Kiếp xuất hiện.

Hậu Thổ đã từng nói, kiếp nạn lần trước thậm chí còn không bằng, có thể biết được, kiếp nạn lần này chắc chắn sẽ càng khủng bố.

Trong tình huống như vậy, Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, lại không kinh động Hồng Quân.

Trong lòng Vu Mãng đã có tính toán.

E rằng hiện tại Hồng Quân, đã sớm vẫn lạc dưới tay La Hầu, nếu không vẫn lạc, cũng khẳng định không thể xuất thủ rồi.

Nếu đã như vậy, Vu Mãng lần này trừ khử Hạo Thiên, cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Hồng Hoang Lục Thánh, hiện tại Vu Mãng đều không sợ hãi.

Người có thể ngăn cản Vu Mãng, chỉ có Hồng Quân.

Vu Mãng lần này sẽ xem thử, rốt cuộc Hồng Quân có ở đây không!

Vu Mãng lạnh nhạt nói: "Nếu đã lựa chọn, ta liền tiễn ngươi lên đường!" Vu Mãng dứt lời, một phủ chém về phía Hạo Thiên!

Sắc mặt Hạo Thiên đại biến, y cũng không ngờ, Vu Mãng lại trực tiếp ra tay đối phó mình, một phủ toàn lực!

Một phủ này căn bản không phải Hạo Thiên có thể chống đỡ được.

Ngay cả khi Hạo Thiên ở thời kỳ toàn thịnh, cũng không thể chống đỡ được, huống chi hiện tại Hạo Thiên lại đang trọng thương.

Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân biến đổi, lập tức tế Thái Cực Đồ, chỉ thấy bức Thái Cực Đồ kia xuất hiện trước mặt Hạo Thiên, cứng rắn chịu đựng một phủ của Vu Mãng!

"Vu Mãng, dừng tay, ngươi thật sự muốn giết Hạo Thiên sao?" Thái Thượng Lão Quân hỏi.

"Thái Thượng Lão Quân, ngươi muốn ngăn cản ta sao?

Chỉ bằng một mình ngươi, không đủ!" Vu Mãng dứt lời, lại lần nữa một phủ chém ra, một phủ này mạnh hơn so với vừa rồi!

Tám lần Bàn Cổ chi lực!

Với Bàn Cổ chi lực mà Vu Mãng hiện tại thi triển ra, vượt xa, tám lần Bàn Cổ chi lực!

Thần sắc Thái Thượng Lão Quân lại biến đổi, có thể cảm nhận được, một đòn tấn công của Vu Mãng này, vượt xa chiêu thức vừa rồi.

Một kích này, Thái Thượng Lão Quân nhất định phải toàn lực chống đỡ!

Chỉ thấy một tòa bảo tháp bay ra, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Tòa bảo tháp vừa xuất hiện, lập tức bùng phát ra quang mang huyền hoàng sắc.

Chỉ thấy quang mang mà Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phát ra, trong khoảnh khắc đã chặn lại tấn công của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng!

Nhưng Thái Thượng Lão Quân chưa kịp vui mừng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã bị đánh bay ra ngoài.

Thái Thượng Lão Quân hoàn toàn không ngờ tới, thực lực của Vu Mãng lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không thể chống đỡ được tấn công của y!

Một phủ này, trong khoảnh khắc đã muốn chém vào thân Hạo Thiên.

Chương 463

"Vu Mãng, nếu Thái Thanh đạo hữu một mình, vậy thêm ta thì sao?" Chỉ thấy một đạo quang mang đỏ rực chém vào lưỡi phủ của Ám Huyết Phủ.

Ám Huyết Phủ lập tức bị chấn bay lên.

Uy lực của một phủ này vô cùng khủng bố, bị chấn bay lên, đã chém đứt nửa bên thân thể Hạo Thiên.

Hạo Thiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhìn thấy nửa bên thân thể mình đã biến mất!

Nếu không phải vừa rồi đạo hồng ảnh kia xuất hiện, cứu y một mạng, hiện tại Hạo Thiên, ngay cả thi thể cũng không còn sót lại!

Mọi người nhìn thấy một Họa Tú Cầu xuất hiện giữa không trung, trên bầu trời, xuất hiện một bóng dáng uyển chuyển.

Chính là Nữ Oa!

Bên cạnh Nữ Oa còn có hai người khác, chính là Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân!

Ba vị này đều là Thánh nhân, cộng thêm Thái Thượng Lão Quân ở đây, tổng cộng có bốn vị Thánh nhân ở đây!

Bốn vị Thánh nhân, đều vì Vu Mãng sao?

Sắc mặt Hạo Thiên tràn đầy vẻ phẫn nộ, lớn tiếng kêu lên: "Các vị Thánh nhân, Vu Mãng bất nhân, xin nhất định đừng buông tha y, nhất định không thể buông tha y!" Hạo Thiên đối với Vu Mãng tràn đầy oán hận, một Vu Mãng này, quá đáng rồi!

Không chỉ muốn đoạt vị trí Thiên Đình chi chủ, mà còn muốn giết

chết y!

Hạo Thiên không phải là người rộng lượng, rất nhỏ mọn, rất ghi thù.

Những việc Vu Mãng đã làm đối với Hạo Thiên, Hạo Thiên sao có thể quên được?

Chỉ là Hạo Thiên không có bản lĩnh báo thù, tất cả, chỉ có thể dựa vào mấy vị Thánh nhân ở đây ra tay!

Ở đây có bốn vị Thánh nhân, đều có thù oán với Vu Mãng, cho nên hiện tại không sợ Vu Mãng.

"Phụ thân, ở đây có bốn vị Thánh nhân!" Tôn Ngộ Không lập tức nói.

"Bốn vị Thánh nhân thì sao?" Vu Mãng lạnh nhạt nói: "Người ta muốn giết, các ngươi có thể bảo vệ được sao?" Người ta muốn giết, các ngươi có thể bảo vệ được sao?

Vừa dứt lời của Vu Mãng, lập tức khiến bốn vị Thánh nhân trong lòng đều có chút tức giận.

Vu Mãng này, cuồng vọng như vậy sao?

Có bốn vị Thánh nhân ở đây, chẳng lẽ Vu Mãng không đặt họ vào mắt sao?

"Vu Mãng, ngươi thật sự nghĩ chúng ta sẽ sợ ngươi sao?

Hôm nay ta đã đến đây, thì sẽ không để ngươi giết chết Ngọc Đế!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

"Vậy thì ta phải xem bản lĩnh của ngươi!" Vu Mãng dứt lời, chỉ thấy một phủ chém về phía trước.

Một phủ, có thể chém nát một luân hồi, hiện tại một phủ chém ra, Tứ Thánh đồng thời đại kinh, Vu Mãng này muốn ra tay sao?

“Nữ Oa đạo hữu, Thái Thanh đạo hữu, để hai chúng ta ra tay là được rồi!” Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân hai người đồng thời xuất thủ, lần này, hai người đã liên thủ thi triển ra một đóa kim liên.

Kim liên kia chắn trước mặt Hạo Thiên.

Uy lực của Khai Thiên Đệ Lục Thức của Vu Mãng lớn như vậy, nhưng hiện tại dưới sự liên thủ của hai vị Thánh nhân, đã bị cứng rắn chặn lại!

Có thể thấy hai vị Thánh nhân sau khi bại dưới tay Vu Mãng, đã về suy nghĩ chiêu số đối phó Vu Mãng.

Vu Mãng trước đó có thể đánh bại hai vị Thánh nhân, bởi vì hai vị Thánh nhân biết, cho dù có thể chống đỡ một chiêu của Vu Mãng, cũng không đối phó được với những chiêu số tiếp theo của Vu Mãng.

Hiện tại, có Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân ở đây, cũng khiến hai vị Thánh nhân càng có chỗ dựa, cần phải chứng minh giá trị của mình, nếu không, có thể sẽ bị hai vị Thánh nhân khác coi thường!

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân không ngờ tới, đóa Phật liên mà hai người liên thủ thi triển ra, đã tiêu hao tám thành pháp lực!

Chương 464

Hai người là Thánh nhân, pháp lực trong cơ thể có thể là vô cùng vô tận, nhưng hiện tại, pháp lực trong cơ thể hai người lại tiêu hao tám thành.

Phật liên này là do hai người sáng tạo, tên là Vạn Phật Bất Diệt Liên!

Một chiêu này, có thể sánh ngang Thiên Đạo Thánh Kỹ!

Thiên Đạo Thánh Kỹ, là chiêu số do Thánh nhân Thiên Đạo sáng tạo, cũng có thể là chiêu số do Thánh nhân Đại Đạo sáng tạo.

Hiện tại uy lực của chiêu này, thậm chí có thể chống lại Khai Thiên Đệ Lục Thức, cũng đáng để hai người kiêu ngạo rồi!

Nhưng hai người biết, sau một thức này, hai người liền khó có thể chống lại Vu Mãng nữa, dù sao pháp lực trong cơ thể hai người không còn nhiều, pháp lực của Vu Mãng, hầu như không hề tiêu hao.

Vu Mãng đối với việc hai người có thể chống đỡ Khai Thiên Đệ Lục Thức, cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Không lâu trước đây, Vu Mãng có thể một chiêu đánh bại hai người, hai người căn bản không dám đối kháng với y.

Hiện tại, hai vị Thánh nhân lại có thể liên thủ chặn được một chiêu!

"Người ta muốn giết, các ngươi có thể ngăn cản được sao?" Vu Mãng lạnh lùng nhìn về phía hai vị Thánh nhân trước mặt, tay phải Vu Mãng lại lần nữa giơ Ám Huyết Phủ lên.

Trong tay Vu Mãng, Ám Huyết Phủ phát ra từng trận khí thế cường đại, một phủ này, có thể phát huy lực chi pháp tắc đến cực

hạn!

Một chiêu này, chính là Khai Thiên, Đệ Thất Thức!

Một chiêu này chỉ có người tu luyện lực chi pháp tắc, mới có khả năng tu luyện ra.

Đệ Thất Thức Khai Thiên, chính là phát huy hoàn toàn uy lực của lực chi pháp tắc.

Một thức này, thậm chí có thể chém giết Thánh nhân Thiên Đạo thập nhị trọng!

Hiện tại Vu Mãng muốn thi triển thức này để chém giết Hạo Thiên, ta muốn xem thử, có ai có thể ngăn cản được!

Một thức mà Vu Mãng thi triển ra, uy lực có thể chém giết Thánh nhân.

Hiện tại Vu Mãng đã là Thánh nhân, uy lực của một thức này, sẽ mạnh mẽ hơn so với trước!

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân, liệu có khả năng chống đỡ được một thức này không?

Vu Mãng một thức tuy chưa thi triển ra, nhưng đã sở hữu khí tức vô cùng cường đại.

Chỉ một cỗ khí tức đó, đã khiến hai chân Hạo Thiên mềm nhũn.

Khí thế?

Quả thực có thể hủy thiên diệt địa vậy!

Khí thế này sao lại khủng bố đến vậy!

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân hai người nhìn nhau, hai người nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đó cũng là chiêu số Khai Thiên sao?

Khai Thiên là Đại Đạo Thánh Kỹ, cũng là, chiêu số của Khai Thiên, là chiêu số do Thánh nhân Đại Đạo sáng tạo ra, uy lực mạnh mẽ hơn Thiên Đạo Thánh Kỹ nhiều!

Hai người không phải vì Hạo Thiên khiến pháp bảo của mình bị hủy diệt, bất kể Nữ Oa hay Thái Thượng Lão Quân đều rõ ràng, Ám Huyết Phủ trong tay Vu Mãng có gì đó kỳ lạ, một cây Ám Huyết Phủ này, thậm chí có thể chém nát cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Thượng Lão Quân có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cũng không dám dễ dàng phóng ra, dùng nó để chống đỡ tấn công của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng.

Huống chi uy lực của một thức này, là một thức trong Khai Thiên!

Thái Thượng Lão Quân vung Bàn Long Tiên Quải trong tay, chỉ thấy từng đầu thanh long xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Trong tay Nữ Oa, nâng một phương thế giới, là chiêu số do Nữ Oa tự sáng tạo ra.

Một chiêu này, có thể xếp vào top mười chiêu số trong Thiên Đạo Thánh Kỹ, tên là Bổ Thiên!

Chương 465

Một chiêu này, là do Nữ Oa khi Bổ Thiên cảm ngộ thiên địa mà sáng tạo ra.

Uy lực mạnh mẽ như vậy mà hai người liên thủ thi triển ra, là để ngăn cản Vu Mãng giết chết Hạo Thiên.

Dao Trì hiện tại đã sớm rời xa Hạo Thiên, không dám đứng bên cạnh Hạo Thiên.

Hạo Thiên hiện tại đã triệt để đắc tội Vu Mãng, Vu Mãng sẽ không buông tha Hạo Thiên.

Dao Trì lo lắng, khi Vu Mãng ra tay, sẽ uy hiếp đến mình!

Dao Trì không muốn bị vạ lây!

Tôn Ngộ Không và những người khác cũng rời xa nơi đó, nhưng các Thánh nhân rõ ràng có ý khống chế, nếu không, chỉ một chiêu, đã có thể đánh nát Hồng Hoang đại địa này rồi.

Nhưng hiện tại Vu Mãng sẽ không như vậy!

Khai Thiên Đệ Thất Thức!

Vu Mãng một phủ, đại diện cho lực pháp tắc thi triển đến cực hạn!

Thế giới Bổ Thiên của Nữ Oa và trăm đầu thanh long của Thái Thượng Lão Quân xuất hiện, dưới một thức này, giống như đồ bỏ đi, hoàn toàn không có chút tác dụng chống đỡ nào.

Nếu Đại Đạo Thánh Kỹ dễ dàng chống đỡ được như vậy, thì đó đâu phải là Đại Đạo Thánh Kỹ!

Thực lực của Thánh nhân Đại Đạo, sao có thể so sánh với Thánh

nhân Thiên Đạo?

Đại Đạo Thánh Kỹ do Bàn Cổ đại thần sáng tạo ra, chỉ là Đệ Thất Thức, uy lực cũng không phải Thiên Đạo Thánh Kỹ có thể so sánh được!

"Đợi, không…" Hạo Thiên cảm giác tận thế, vừa kinh vừa nộ, "Ta là Thiên Đế, ta…" Thân thể Hạo Thiên trong nháy mắt biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Ngọc Đế Hạo Thiên, đã chết như vậy!

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng này!

Bốn vị Thánh nhân, vì bảo vệ Hạo Thiên, nhưng như vậy, Hạo Thiên vẫn chết ở đây!

Chẳng lẽ một mình Vu Mãng, có thể sánh ngang với Tứ Thánh sao?

Ánh mắt của các Thần Tiên, Yêu tộc có mặt nhìn về phía Vu Mãng tràn đầy vẻ kính sợ.

Lúc này sắc mặt Tứ vị Thánh nhân lại trở nên âm trầm.

Tứ vị Thánh nhân lần đầu tiên liên thủ, đã thất bại.

Họ cũng biết, Hạo Thiên đã chết thì thôi, họ cũng không thể tìm Vu Mãng gây phiền phức nữa, trừ khi, muốn tử chiến với Vu Mãng!

Chỉ là hiện tại, Tứ vị Thánh nhân liên thủ, cũng không có chắc chắn tất thắng Vu Mãng!

"Vu Mãng, ngươi đã dính phải nhân quả này, sau này căn bản không thể chứng đắc Đại Đạo.

Phẩm chất Hạo Thiên bất kể thế nào, cũng là Tam Giới chi chủ.

Việc làm lần này của ngươi, có hậu quả không?" Nữ Oa nhìn

chằm chằm Vu Mãng, lớn tiếng hỏi.

"Không!" Vu Mãng đáp lại.

Câu nói này khiến tất cả những gì Nữ Oa định nói, đều bị chặn lại.

Nữ Oa tức giận nói: "Mãng phu!" Các Thánh nhân khác cũng vô cùng bất lực, một Vu Mãng này, quả thực là một tên mãng phu.

Mọi việc y làm, đều dựa vào tâm ý của mình mà hành sự.

Trước kia như vậy, hiện tại cũng như vậy, căn bản không hề thay đổi!

Vu Mãng của ngày hôm nay, thậm chí ngay trước mặt Tứ vị Thánh nhân, đã chém giết Ngọc Đế Hạo Thiên!

Chương 466

Chuyện này, chắc chắn sẽ chấn động Tam Giới!

Nhưng mọi người cũng biết, Hạo Thiên chết đi, Thiên Đình sau này sẽ quần long vô thủ, vậy ai sẽ kế thừa vị trí Ngọc Đế?

Hoặc có lẽ, Vu Mãng sẽ để Tôn Ngộ Không trở thành Thiên Đình chi chủ mới!

Lúc này, Vu Mãng nhìn về phía Dao Trì.

Dao Trì và Vu Mãng đối mặt, trong mắt nàng tràn đầy sát ý nồng đậm.

Dao Trì không hề che giấu, bởi vì Thái Thanh Vong Tình Quyết mà Dao Trì tu luyện, chính là vì Vu Mãng mà tu luyện.

Sự dũng mãnh của Vu Mãng, sự cường đại của Vu Mãng, hoàn toàn in sâu vào lòng Dao Trì!

Sự tồn tại của Vu Mãng, chính là tâm ma của Dao Trì.

Nếu không thể trở thành nữ nhân của Vu Mãng, vậy thì chỉ có thể giết chết Vu Mãng, không còn con đường nào khác để lựa chọn!

"Dao Trì?" Vu Mãng đột nhiên hỏi.

"Vu Mãng, ta muốn quyết đấu với ngươi!" Dao Trì dứt lời, chỉ thấy hai tay đồng thời vung kiếm, đâm về phía Vu Mãng.

Trên hai tay Dao Trì, cặp kiếm đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lần này Dao Trì ra tay, là với quyết tâm tử chiến.

Dao Trì không thể tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân, thậm chí không có tư cách chiến đấu với Vu Mãng, lại không thể giết chết Vu

Mãng, cho nên lần này, Dao Trì muốn cầu chết!

Trận chiến này, chỉ cầu chết!

Tứ vị Thánh nhân không hiểu vì sao Dao Trì lại muốn làm vậy, Thái Thượng Lão Quân càng muốn ngăn cản: "Dao Trì!" "Sư tôn, xin đừng ngăn cản con!" Dao Trì dứt lời, đã đến trước mặt Vu Mãng.

Thái Thượng Lão Quân thở dài một tiếng, dường như đã hiểu rõ mối quan hệ giữa Dao Trì và Vu Mãng, cũng không tiện tiếp tục ngăn cản.

Hai kiếm của Dao Trì đồng thời đâm về phía Vu Mãng, khi hai kiếm đến trước mặt Vu Mãng, lại dừng lại, hai kiếm căn bản không thể đâm tới trước mặt Vu Mãng.

"Dao Trì?

Nữ đồng ở Tử Tiêu Cung kia sao?

Ta nhớ ra rồi!" Vu Mãng nhìn Dao Trì, đột nhiên mở miệng nói.

Ta nhớ ra rồi!

Ta nhớ ra rồi!

Ta nhớ ra rồi!

Câu nói này, khiến Dao Trì dao động.

Sau khi Vu Mãng trở thành tâm ma của Dao Trì, Dao Trì liền bắt đầu sử dụng Thái Thanh Vong Tình Quyết, để vô tình chứng Đạo!

Đáng tiếc Thiên Đạo đã sớm định đoạt, chỉ có sáu vị Thánh nhân tồn tại.

Dao Trì thiên phú xuất sắc, lại có được Thái Thanh Vong Tình Quyết thần bí, nhưng vẫn không thể chứng đắc Đại Đạo.

Dao Trì lại không thể giết chết Vu Mãng, tâm ma của Dao Trì thủy

chung khó trừ.

Hôm nay Dao Trì chỉ có thể áp chế tâm ma trong lòng mà thôi.

Một câu nói của Vu Mãng, liền khiến Dao Trì tan vỡ.

Ánh mắt Dao Trì từ lạnh nhạt khôi phục trở lại ánh mắt ban đầu, toàn bộ tu vi của nàng, dường như lúc này đều tan biến.

Thái Thanh Vong Tình Quyết, vốn vô tình, sao lại có tình?

Chương 467

Chỉ là Dao Trì dường như không quan tâm đến tất cả, nhìn về phía Vu Mãng, đôi mắt nàng phảng phất như tinh tú lóe lên quang mang tuyệt đẹp, giọng nói có chút kích động, trong mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, hỏi: "Vu Mãng đại thần… ngươi nhớ ta?" Vu Mãng vươn tay, xoa đầu Dao Trì, Vu Mãng lạnh nhạt nói: "Ta nhớ ngươi, nhưng ta không có hứng thú trở thành Thiên Đình chi chủ.

Ngươi có nguyện ý thay ta trông coi Thiên Đình này không?" Vu Mãng nhớ Dao Trì, bởi vì Dao Trì từng mời Vu Mãng trở thành Thiên Đình chi chủ, thậm chí còn có ý định muốn giết chết Ngọc Đế.

Nhưng Vu Mãng đã từ chối, hiện tại Vu Mãng cũng không tìm được ai có thể quản lý Thiên Đình, Dao Trì, cũng thích hợp.

Nhưng Vu Mãng đang suy nghĩ có nên sử dụng biện pháp để khống chế Dao Trì không, nếu không nếu Dao Trì phản bội, thì sẽ làm hỏng đại sự.

Khi Vu Mãng đang suy nghĩ như vậy, chỉ thấy một con rắn đất đột nhiên bay về một bên.

Vu Mãng vừa nhìn, liền biết Hậu Thổ đã truyền tin.

Trong một ngàn năm qua, Hậu Thổ tuy không thể tự do đi lại, nhưng Hậu Thổ cũng đã nghiên cứu một số biện pháp, có thể truyền tin ra bên ngoài.

Rắn đất có đôi cánh trên lưng, rơi vào lòng bàn tay Vu Mãng, Vu Mãng lập tức hiểu rõ tin tức của Hậu Thổ.

Dao Trì có thể tin tưởng, có thể sắp xếp nàng trở thành Thiên Chủ!

Đã Hậu Thổ nói như vậy, Vu Mãng liền tin tưởng, cũng gạt bỏ ý

nghĩ sử dụng bí pháp khống chế Dao Trì.

Vu Mãng nhìn về phía Dao Trì, hỏi: "Dao Trì, ngươi có nguyện ý không?" "Ta… ta thật sự có thể sao?

Nhưng pháp lực của ta… pháp lực của ta đã hoàn toàn tiêu thất rồi!" Dao Trì thở dài nói.

"Thái Thanh Vong Tình Quyết, nhất định phải vô tình.

Có tình sẽ tiêu tán toàn bộ pháp lực, luân hồi thành phàm nhân!" Thái Thượng Lão Quân đáp lại: "Lựa chọn của ngươi, Dao Trì, ngươi có hối hận không?" "Đệ tử không hối hận!" Dao Trì quỳ xuống, hướng Thái Thượng Lão Quân dập ba cái đầu thật mạnh, nói: "Cảm ơn ân giáo đạo của sư tôn, Dao Trì bất hiếu!" "Đã không hối hận, vậy thì tốt rồi!" Thái Thượng Lão Quân đáp lại.

"Pháp lực của ngươi đã cạn kiệt, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp mới!" Vu Mãng dứt lời, chỉ thấy y điểm một ngón tay về phía trước, trên tay Vu Mãng, xuất hiện một đạo kim quang.

Một đạo kim quang rơi vào mi tâm của Dao Trì.

Dao Trì không hề phản kháng, tại mi tâm của nàng, xuất hiện một bộ công pháp huyền diệu, nàng hỏi: "Vu Mãng đại thần, đây là gì?" "Tiên Thiên Ngũ Hành Quyết, ta đã thu thập được Tiên Thiên Ngũ Hành linh chủng, có thể giúp ngươi tu luyện.

Không quá trăm năm, ngươi sẽ có thể khôi phục toàn bộ tu vi!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.

"Cảm ơn Vu Mãng đại thần!

Vu Mãng đại thần, vì sao lại muốn ta thay ngươi quản lý Thiên Đình?" Dao Trì hỏi.

"Ta thấy ngươi thuận mắt hơn!" Vu Mãng đáp lại một câu.

Câu nói này, khiến Dao Trì trong lòng vừa kinh vừa mừng, lập tức nói: "Ta hiểu rồi, Vu Mãng đại thần!

Ta nhất định sẽ quản lý tốt Thiên Đình cho ngươi!" Vu Mãng không ngờ tới, một câu nói bình thường, lại khiến Dao Trì tận tâm tận lực đến vậy.

Những người khác nhìn Vu Mãng để Dao Trì trở thành Thiên Đình chi chủ, Dao Trì lại nghe theo lời Vu Mãng, khiến tất cả đều đại kinh.

Nhưng để Dao Trì trở thành Thiên Đình chi chủ, đó cũng là một chuyện tốt, dù sao Dao Trì vốn đã quen thuộc với công việc Thiên Đình, hiện tại Dao Trì trở thành Thiên Đình chi chủ, cũng sẽ không có ai không phục.

Vu Mãng nhìn về phía Tôn Ngộ Không, vốn muốn để Tôn Ngộ Không cũng ở lại Thiên Đình, nhưng lại phát hiện, Tôn Ngộ Không lúc này đang ngơ ngác nhìn về phía Nữ Oa.

Trong lòng Vu Mãng, Tôn Ngộ Không chẳng phải là một con khỉ sao?

Chẳng lẽ Tôn Ngộ Không thích Nữ Oa?

Ánh mắt Vu Mãng cũng rơi vào Nữ Oa.

Nữ Oa quả thực là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, so với dung mạo của Hậu Thổ, cũng không hề kém cạnh.

Loại dung mạo có thể điên đảo chúng sinh này, có thể mê hoặc bất kỳ nam nhân nào, chỉ là Tôn Ngộ Không là một con khỉ, chẳng lẽ cũng bị ngoại hình của nàng mê hoặc sao?

Nếu người khác dám nhìn nàng như vậy, Nữ Oa đã sớm nổi giận giết chết người đó rồi!

Chương 468

Nhưng hiện tại là một người, Tôn Ngộ Không!

Tôn Ngộ Không lại có mối quan hệ lớn như vậy với Vu Mãng, Nữ Oa tuy tức giận, nhưng lại không dám dễ dàng ra tay, chỉ vô cùng phẫn nộ, quát: "Tôn Ngộ Không, nhìn đủ chưa hả?" Lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên quỳ xuống trước mặt Nữ Oa, kêu lên: "Mẫu thân ở trên, xin Ngộ Không nhận một bái!" Mẫu thân ở trên, xin Ngộ Không nhận một bái!

Tiếng nói này không lớn, nhưng lại truyền khắp xung quanh, tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói này, sắc mặt đều có chút biến đổi.

Mọi người nhìn về phía Nữ Oa, lại nhìn về phía Vu Mãng, đều bắt đầu hoài nghi mối quan hệ giữa hai người!

Dù sao Tôn Ngộ Không gọi Vu Mãng là phụ thân, lại gọi Nữ Oa là mẫu thân, chẳng lẽ Tôn Ngộ Không là con của Nữ Oa và Vu Mãng sao?

Dao Trì cũng ngây người, kinh ngạc hỏi: "Không thể nào?

Nữ Oa nương nương là đạo lữ của Vu Mãng đại thần sao?" "Hỗn xược?

Tôn Ngộ Không, ngươi tìm cái chết sao?" Nữ Oa vừa nghe lời Tôn Ngộ Không nói, vừa kinh vừa nộ.

Nữ Oa là thân thể thuần khiết, sao có thể dung thứ việc bị người ta vũ nhục như vậy?

Trước mặt bao người, Nữ Oa thấy như bị vũ nhục, thân là Thánh nhân, sao có thể chấp nhận được?

Nữ Oa nhìn chằm chằm Vu Mãng, dường như mọi chuyện đều do

Vu Mãng đứng sau chỉ đạo.

Vu Mãng tiếp xúc ánh mắt của Nữ Oa, nhưng không hề biến sắc.

Dù sao thì chuyện này ngay cả Vu Mãng cũng hơi bất ngờ, hắn không nghĩ Tôn Ngộ Không lại nói ra những lời như vậy.

"Tôn Ngộ Không," Vu Mãng hỏi, "mẫu thân của ngươi là ai?" Nữ Oa vốn muốn ra tay với Tôn Ngộ Không sau khi nghe những lời hắn nói, nhưng vì có Vu Mãng ở đây, Nữ Oa cũng không thể khinh suất hành động.

"Phụ thân, yêm lão Tôn là linh vật được sinh ra từ Bổ Thiên Thạch, yêm đồng thời có được huyết mạch của phụ thân và mẫu thân, cho nên mới có thể thai nghén yêm ra đời!" Tôn Ngộ Không cất lời.

"Huyết mạch của ta?" Nữ Oa nghe xong, ngây người.

Nữ Oa lập tức hiểu ra, Bổ Thiên Thạch chính là do nửa ngọn Bất Chu Sơn hóa thành.

Trong đại chiến Vu – Yêu khi xưa, Vu Mãng và Nữ Oa giao chiến, suýt chút nữa khiến cả hai đều vẫn lạc.

Tiên huyết trên người hai người tự nhiên cũng sẽ vương vãi trên Bất Chu Sơn.

Như vậy, không khó để kết luận, Nữ Oa lúc đó cũng có tiên huyết vương trên Bất Chu Sơn, cùng với tiên huyết của Vu Mãng, hòa vào một phần của Bất Chu Sơn.

Sau khi Nữ Oa luyện hóa Bất Chu Sơn thành Bổ Thiên Thạch, một khối Bổ Thiên Thạch dính tiên huyết của hai người đã thất lạc ở Đông Hải.

Lúc đó Nữ Oa không hề để ý, nhưng giờ đây, Nữ Oa chợt nhận ra một chuyện.

Khối Bổ Thiên Thạch đó trải qua hàng ngàn năm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, cuối cùng đã sinh ra một sinh linh, chính là Tôn Ngộ Không!

Nếu vậy, Tôn Ngộ Không, đích xác sở hữu huyết mạch của ta, hắn thật sự là con của ta?

Nữ Oa ngây người, không ngờ lại có chuyện như thế này!

Quan trọng hơn, nếu Vu Mãng là phụ thân của Tôn Ngộ Không, và Tôn Ngộ Không là con của Nữ Oa, vậy thì Vu Mãng có quan hệ gì với nàng?

Nữ Oa đỏ bừng mặt, ánh mắt hiện lên vẻ vừa thẹn vừa giận: "Ta không phải mẫu thân của hắn!" "Nhưng mẫu thân, trong cơ thể yêm chảy huyết mạch của người và phụ thân, yêm. ....." Lời Tôn Ngộ Không chưa dứt đã bị Nữ Oa cắt ngang.

"Ta không phải, không phải, câm miệng!" Nữ Oa giận dữ nói.

Nữ Oa không đời nào chấp nhận làm mẫu thân của một con hầu tử, và có quan hệ với Vu Mãng!

"Tôn Ngộ Không, đủ rồi!" Vu Mãng thản nhiên nói.

Tôn Ngộ Không nghe lời Vu Mãng, ánh mắt có chút ủy khuất, nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Dù sao thì chuyện này e rằng sẽ nhanh chóng truyền khắp Tam Giới.

Chương 469

"Còn ở lại làm gì?" Vu Mãng liếc nhìn bốn vị Thánh nhân trước mặt.

Bốn vị Thánh nhân giờ đây cũng chẳng còn lý do gì để ở lại.

Chỉ là sau ngày hôm nay, Thiên Đình e rằng sẽ trở thành thế lực của Vu tộc.

Sau này Vu tộc sẽ có thể thống trị Tam Giới, còn Vu Mãng, sẽ trở thành bá chủ Tam Giới!

Bốn vị Thánh nhân cũng không có cách nào ngăn cản, Thái Thượng Lão Quân nói: "Vu Mãng, chuyện hôm nay sẽ không kết thúc như vậy đâu, sau này ngươi sẽ biết, những gì ngươi đã làm hôm nay sẽ ảnh hưởng đến ngươi lớn đến mức nào, ta đi đây!" Thái Thượng Lão Quân biến mất, ba vị Thánh nhân còn lại cũng theo Thái Thượng Lão Quân rời đi.

Sau khi Nữ Oa rời đi, nàng đặc biệt liếc nhìn Tôn Ngộ Không và Vu Mãng một cái, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Dao Trì, Thiên Đình sau này giao cho ngươi!" Vu Mãng nói với Dao Trì.

"Vâng, Vu Mãng Đại Thần!" Dao Trì nhìn Vu Mãng với ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, tác dụng của Thái Thanh Vong Tình Quyết đã biến mất, giờ đây Dao Trì đã trở lại như xưa.

Hiện giờ Hạo Thiên đã bị Vu Mãng giết chết, Dao Trì cuối cùng cũng có thể chưởng khống toàn bộ Thiên Đình.

Vu Mãng liếc nhìn Tôn Ngộ Không, nói: "Tôn Ngộ Không, theo ta về Địa Phủ một chuyến đi!" "Vâng, phụ thân!" Tôn Ngộ Không lập

tức đáp.

Một trận Đại Náo Thiên Cung kết thúc, với việc Hạo Thiên bị giết, Thiên Đình do Dao Trì chưởng khống, sau này sẽ quy về Địa Phủ!

Giờ đây Địa Phủ đã trở thành thế lực mạnh nhất Tam Giới.

Sau khi Tứ Thánh rời đi, họ xuất hiện trong Đâu Suất Cung, đạo trường của Thái Thượng Lão Quân.

Bốn vị Thánh nhân tề tựu tại đây, Thái Thượng Lão Quân sai đồng tử chuẩn bị tiên trà, rồi mới nói: "Tam vị, các vị thấy chuyện lần này thế nào?" "Một Vu Mãng hoành hành vô lối như vậy, không nghe lời khuyên, ngày nào lão sư xuất hiện, nhất định sẽ chịu Thiên Đạo trừng phạt!" Chuẩn Đề đạo nhân lúc đó đáp.

"Nhưng có điều, vì lão sư vẫn chưa xuất hiện, và Thiên Đạo cũng không xuất hiện!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Đại sư huynh, ý của huynh là sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân hỏi.

"Ta nghi ngờ lão sư gặp bất trắc!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Lời vừa ra, khiến ba vị Thánh nhân đều kinh hãi.

Nữ Oa lập tức hỏi: "Đại sư huynh, lão sư gặp bất trắc?

Lời này có ý gì?" "Nữ Oa, muội chắc cũng biết chuyện Ma Tổ La Hầu chứ?

Sau khi hắn thoát ra từ Địa Ngục, liền không có bất kỳ tin tức nào, chẳng lẽ muội cho rằng, Ma Tổ La Hầu sẽ không ra tay sao?" Thái Thượng Lão Quân lại nói.

"Đại sư huynh, ý huynh là Ma Tổ La Hầu đã đi tìm lão sư rồi sao?" Tiếp Dẫn hỏi.

"Không sai, chính là như vậy!" Thái Thượng Lão Quân đáp, "Ma Tổ La Hầu khẳng định đã đi tìm lão sư, cho nên ta mới không thấy lão

sư!" "Nguyên như thế, nếu đúng như vậy, thì lời truyền âm trước đây lão sư gửi cho ta, rằng Thánh nhân vĩnh viễn không thể đặt chân vào Tử Tiêu Cung, chính là vì điều này, lão sư không muốn ta gặp Ma Tổ La Hầu!" Nữ Oa phản ứng.

"Ma Tổ La Hầu ở đây, mà sau lưng lão sư là Thiên Đạo, sao lại e ngại Ma Tổ La Hầu chứ?" Chuẩn Đề đạo nhân hỏi.

"Ma Tổ La Hầu có thực lực thế nào, chỉ có Nữ Oa biết!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Nữ Oa, Nữ Oa nói: "Thực lực của Ma Tổ La Hầu, vào một ngàn năm trước, đã là cảnh giới Thập Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh nhân, lúc đó hắn cũng không dốc toàn lực giao thủ với ta, nhưng chỉ bằng một mình hắn, đã có thể chiến đấu với ba người chúng ta!" "Nếu ta không đoán sai, lúc đó Ma Tổ La Hầu đã ẩn giấu không ít thực lực, nếu không, ba người chúng ta, Hậu Thổ và Vu Mãng liên thủ, cũng có thể bị hắn trọng thương!" Chỉ cần là Thánh nhân, liền khó mà chết, trừ khi gặp khắc tinh như Vu Mãng, Ma Tổ La Hầu có lòng muốn giết chết các Thánh nhân khác, cũng sẽ phải trả một cái giá tương đối lớn, đó chính là lý do Ma Tổ La Hầu ẩn giấu thực lực.

Sau đó Ma Tổ La Hầu đi đối phó với Thiên Đạo và Hồng Quân, tự nhiên không muốn bị thương ở đây.

Nhưng Ma Tổ La Hầu cũng không ngờ, Thiên Đạo và Hồng Quân liên thủ, sẽ ép hắn đến mức độ đó.

Cuộc chiến năm xưa ở Tử Tiêu Cung rốt cuộc ra sao, không ai biết!

"Đại sư huynh, ý của huynh là sao?" Chỉ nghe Chuẩn Đề đạo nhân hỏi.

Hai vị Thánh nhân còn lại cũng không hiểu Thái Thượng Lão Quân giờ đây nhắc chuyện này, có nguyên nhân gì.

Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói: "Ý của ta là, giờ đây lão sư không có ở đây, chúng ta chẳng phải nên đi thăm lão sư, hoặc là đi xem phế tích Tử Tiêu Cung sao?" Ba vị Thánh nhân còn lại cũng không ngu xuẩn, vô cùng thông minh, giờ đây vừa nghe lời của Thái Thượng Lão Quân, lập tức liền hiểu ý của Thái Thượng Lão Quân.

Lời Thái Thượng Lão Quân nói, hiển nhiên, Thái Thượng Lão Quân muốn đi đến Tử Tiêu Cung.

Chương 470

Sở dĩ Thái Thượng Lão Quân muốn tiến vào Tử Tiêu Cung, tự nhiên không phải vì lo lắng cho Hồng Quân, trong lòng Thái Thượng Lão Quân, thậm chí còn hy vọng Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu đều vĩnh viễn không trở về.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân sở dĩ muốn đi Tử Tiêu Cung, hoàn toàn là vì Thái Thượng Lão Quân muốn đoạt lấy bảo vật bên trong Tử Tiêu Cung!

Trong Tử Tiêu Cung, có thể sẽ có các bảo vật khác!

Thậm chí có thể sẽ có Thiên Đạo Đạo Quả, thậm chí Đại Đạo Đạo Quả!

Tử Tiêu Cung là đạo trường của Hồng Quân Đạo Tổ, bên trong Tử Tiêu Cung, khẳng định sẽ có bảo vật còn sót lại, hiện tại Hồng Quân và La Hầu đều không có ở đây, chính là cơ hội tốt!

Phải biết rằng hiện tại Tứ vị Thánh nhân liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của Vu Mãng, tuy có Tru Tiên Kiếm Trận ở đó, nhưng ai lại biết Tru Tiên Kiếm Trận, liệu có thể đối phó được Vu Mãng hay không?

Nếu có cơ hội ở trong Tử Tiêu Cung đoạt được thủ đoạn có thể đối phó được Vu Mãng thì sao?

"Chúng ta nguyện ý tùy đại sư huynh tiền vãng cố chỉ của lão sư, hy vọng lão sư có thể bình an!" Nữ Oa là người đầu tiên mở lời.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân tự nhiên cũng không thể không đi, hai người đồng thanh nói: "Chúng ta nguyện ý cùng đại sư huynh tiền vãng!" "Nếu đã như vậy, sự không nên chậm trễ, ta

hiện tại liền khởi hành!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Tứ Thánh tiền vãng Đại La Thiên, bên ngoài cố chỉ Tử Tiêu Cung.

Bởi vì phong ấn do Hồng Quân bố trí, Thánh nhân cũng không có cách nào có thể tiến vào bên trong.

Thái Thượng Lão Quân nói: "Tam vị, lần này chúng ta cần liên thủ, mới có thể phá vỡ một phong ấn, nếu không, tất cả chúng ta đều không thể tiến vào Tử Tiêu Cung!" Mọi người nghe lời Thái Thượng Lão Quân, cuối cùng cũng hiểu ra, chẳng trách Thái Thượng Lão Quân không một mình tiến vào cố chỉ Tử Tiêu Cung, Thái Thượng Lão Quân có lòng muốn vào, cũng không có bất kỳ khả năng nào, Thái Thượng Lão Quân một mình, không cách nào phá vỡ phong ấn mà Hồng Quân đã thiết lập!

Chính vì điều này, Thái Thượng Lão Quân mới cần liên thủ với ba người!

Nhưng mọi người cũng không bận tâm, rốt cuộc lần này, có thể lấy được bảo vật hay không, vậy thì dựa vào bản lĩnh của mỗi người!

Chỉ thấy Nữ Oa tế ra Hồng Tú Cầu, Chuẩn Đề xuất Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn đạo nhân thì Tiếp Dẫn Thần Tràng xuất hiện, Thái Thượng Lão Quân tay cầm Bàn Cổ Phiên, Tứ Thánh đồng thời ra tay.

Bốn vị Thánh nhân cùng lúc xuất thủ, uy lực cực lớn, thậm chí có thể hủy diệt thiên địa.

Hiện tại công kích của Tứ Thánh đồng thời giáng xuống phong ấn trước mặt, phong ấn của Tử Tiêu Cung lập tức nổ tung, phong ấn mà Hồng Quân đã bố trí, cũng không thể chống đỡ được sự liên thủ của Tứ Thánh.

Sau khi phong ấn trước mặt tan nát, một lối vào xuất hiện, Tứ

Thánh trao đổi ánh mắt, Thái Thượng Lão Quân nói: "Ta vào trước, các ngươi theo sau!" Thái Thượng Lão Quân nói xong, liền tiến vào Tử Tiêu Cung.

Nữ Oa gật đầu, theo vào.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng theo vào.

Chuẩn Đề đạo nhân lớn tiếng nói: "Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục?" rồi cũng theo vào.

Sau khi Tứ Thánh tiến vào Tử Tiêu Cung, liền phát hiện bên trong Tử Tiêu Cung đã đại biến, nhìn thấy sự biến hóa bên trong, Tứ Thánh đều kinh hãi.

Trong một tòa Tử Tiêu Cung, vô số Ma tộc xuất hiện, thực lực của những Ma tộc này đều vô cùng cường đại, yếu nhất cũng là cấp độ Đại La Kim Tiên, Ma tộc cấp Chuẩn Thánh, càng ở khắp nơi.

Chỉ là những Ma tộc này dường như đã mất đi thần trí, chỉ biết tấn công các Thánh nhân.

Tứ vị Thánh nhân tự nhiên không sợ những Ma tộc như vậy, nhưng để đề phòng vạn nhất, cũng tế ra linh bảo phòng ngự của mình, đồng thời ra tay đánh tan những Ma tộc xung quanh.

"Những Ma tộc này, giống hệt như bộ hạ của La Hầu mà ta từng thấy!

Chỉ là giờ đây thực lực của chúng càng mạnh hơn, và cũng đã mất đi thần trí!" Nữ Oa nói.

"Xem ra ta đoán không sai, Ma Tổ La Hầu đích xác ở đây, đã giao thủ với lão sư!" Thái Thượng Lão Quân nói.

"Nhưng ở đây có số lượng Ma tộc khổng lồ như vậy, chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu đã thắng lão sư rồi sao?" Chuẩn Đề đạo nhân biến sắc

mặt, hỏi.

Hiện tại số lượng Ma tộc ở đây không có một ức, thì cũng có mấy chục triệu, nếu những Ma tộc này tràn vào Hồng Hoang Đại Địa, e rằng Hồng Hoang Đại Địa căn bản không có cơ hội dung nạp được!

Chẳng trách Hồng Quân lại phong ấn khu vực Tử Tiêu Cung!

Nhưng những điều này với Tứ vị Thánh nhân thì có liên quan gì?

Tứ vị Thánh nhân không ai là người nhân từ, hoàn toàn không để ý đến việc Hồng Hoang Đại Địa có sinh linh đồ thán hay không, chỉ cần lấy được bảo vật ở đây!

Chương 471

Cho nên, một lỗ hổng cũng sẽ không để ý!

Tứ vị Thánh nhân có thể nhìn thấy vị trí của Tử Tiêu Cung, liền trực tiếp giết ra một con đường máu.

Ma tộc ở đây làm sao có thể ngăn cản được Tứ vị Thánh nhân, lập tức bị đánh cho tan xương nát thịt.

Nhưng có một số Ma tộc đã vượt qua Tứ vị Thánh nhân, thoát ra từ lỗ hổng của Tử Tiêu Cung.

Những Ma tộc này không có ý thức, nhưng lại có cảm giác nhạy bén đối với tất cả sinh linh, từ Đại La Thiên đến Hồng Hoang Đại Địa tuy xa xôi, nhưng chỉ cần tốn thời gian, liền có thể đến được.

Những Ma tộc thoát ra từ Tử Tiêu Cung này, đang hướng về Hồng Hoang Đại Địa.

Tứ vị Thánh nhân thì lúc đó tiến vào bên trong Tử Tiêu Cung, hiện tại Tử Tiêu Cung đã tàn phá không chịu nổi, nhưng dù vậy, cũng có thể mơ hồ cảm nhận được sự huy hoàng của ngày xưa, ba ngàn Tử Tiêu Cung, lúc đó tất cả đại năng của Hồng Hoang Đại Địa đều đến đây bái kiến Hồng Quân, uy phong lẫm liệt biết bao.

Chỉ là giờ đây Tử Tiêu Cung đã bị phá hủy gần hết, Tứ Thánh tự nhiên sẽ không nán lại đây chiêm ngưỡng, nhanh chóng tiến vào bên trong Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, có lẽ có thể lấy được bảo vật, như vậy, Tứ vị Thánh nhân muốn tái chiến với Vu Mãng, cũng có phần chắc chắn có thể đối phó được Vu Mãng.

Vu Mãng dẫn Tôn Ngộ Không về Địa Phủ sau đó, Hậu Thổ liền

muốn làm lớn mạnh khí vận Vu tộc, nếu vậy, cách tốt nhất chính là lập giáo!

Nhưng Vu tộc muốn lập giáo, cũng không dễ dàng, hiện tại lập giáo hơi muộn, may mắn là, Vu Mãng trong tay có Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai, bảo vật này cũng có thể dùng làm vật trấn áp khí vận.

Vu Mãng lập Vu Giáo, chỉ thấy trời giáng công đức, nhưng những công đức này Vu Mãng không thu, để công đức thánh quang bao phủ toàn bộ Địa Phủ.

Vu Giáo vừa mới thành lập, Hậu Thổ liền cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Trong lòng Hậu Thổ có một linh cảm chẳng lành, Thánh nhân có thể cảm ứng Thiên Đạo, chuyện này, tuyệt đối không tầm thường.

Hậu Thổ và Vu Mãng cùng nhau tiến vào Luân Hồi Điện, chỉ thấy Hậu Thổ nhẹ nhàng vung tay, Luân Hồi Điện lập tức bắt đầu diễn thiên cơ.

Chỉ thấy từng bức ảnh tượng xuất hiện trước mặt Hậu Thổ và Vu Mãng, sau ba mươi năm thôi diễn, sắc mặt Hậu Thổ đại biến.

"Hậu Thổ, xảy ra chuyện gì?" Vu Mãng hỏi.

"Vu Mãng, e rằng Hồng Hoang Đại Địa của chúng ta đại kiếp sắp giáng lâm!" Hậu Thổ nói với Vu Mãng.

"Đại kiếp?

Ý của ngươi là sao?" Vu Mãng hỏi.

"Tây Phương Linh Sơn e rằng sẽ bị Ma tộc chiếm cứ trong thời gian ngắn, lần này ta e rằng cần có người tiền vãng Tây Phương, để chống lại Ma tộc, chỉ là những Ma tộc này thực lực không yếu, có

một số người trong Phật môn cũng bị Ma tộc ma hóa, nếu ta trực tiếp tiền vãng Tây Phương Linh Sơn, khó có thể thanh trừ hết bọn chúng!" Hậu Thổ nói với vẻ lo lắng.

"Ma tộc có bao nhiêu, ta liền giết bấy nhiêu!

Ma Tổ La Hầu đã trở về rồi sao?

Vừa hay, ta cũng muốn đi và tái chiến với hắn một trận!" Vu Mãng nói xong, liền định thân mình đi đến Tây Phương Linh Sơn.

"Khoan đã, Vu Mãng, Ma Tổ La Hầu hiện tại hạ lạc bất minh, ta tốt nhất đừng vội bạo lộ bản thân!" Hậu Thổ lập tức ngăn cản Vu Mãng.

"La Hầu không có ở đây?

Vậy những Ma tộc kia thì sao?" Vu Mãng nhíu mày hỏi.

"Không sai, nếu đã như vậy, ta liền phái người tiền vãng Tây Phương, nếu thật sự gặp Ma tộc, liền để họ loại bỏ những Ma tộc đó, có thể hoằng dương Vu Giáo ta, đợi sau khi dọn dẹp Tây Phương Linh Sơn, liền do chúng ta ra tay, trừ khử toàn bộ Ma tộc, trước đó, có thể tiền vãng Tây Phương Đại Lôi Âm Tự xem thử!" Hậu Thổ gật đầu nói.

"Hậu Thổ, ngươi có kế hoạch sao?" Vu Mãng hỏi.

Vu Mãng vốn không giỏi mưu tính, cho nên đành để Hậu Thổ xử lý những việc này.

Hậu Thổ lại nói: "Ta có thể để Tôn Ngộ Không tiền vãng Tây Phương Linh Sơn, một đường thanh trừ Ma tộc, Tôn Ngộ Không cũng là nhân vật chính ứng kiếp, không cần tìm thêm vài người đồng hành nữa!" "Chuyện này giao cho Hậu Thổ xử lý.

Ta trước tiên tiền vãng Tây Phương Linh Sơn!" Vu Mãng nói

xong, liền rời đi.

"Vu Mãng!" Hậu Thổ bất đắc dĩ cười một tiếng, một Vu Mãng như vậy, hành sự lỗ mãng, không biết nên chọn ai đi cùng Tôn Ngộ Không đây?

Chương 472

Hậu Thổ đi tìm Tôn Ngộ Không, hiện tại Tôn Ngộ Không ở Địa Phủ cũng vô cùng vô vị, Tôn Ngộ Không ở Địa Phủ, tương đương với thái tử, nhưng không có bất kỳ ai dám đắc tội, Ngộ Không trong trăm năm, thực lực tiến bộ tương đối lớn.

Vu Mãng có khả năng gì, Tôn Ngộ Không cũng có sự kế thừa, đương nhiên, khả năng của hắn tự nhiên không bằng Vu Mãng, nhưng cũng khiến hắn có khả năng càng chiến càng mạnh.

Hiện tại sau trăm năm, Tôn Ngộ Không đã trưởng thành đến cấp độ Ngũ Chuyển Chuẩn Thánh.

Tôn Ngộ Không nhìn Hậu Thổ, vội vàng quỳ bái trên mặt đất: "Bái kiến Bình Tâm Nương Nương!" Trong mắt Tôn Ngộ Không, vị Hậu Thổ trước mặt, cũng là Bình Tâm Nương Nương có quan hệ không tệ với phụ thân của hắn, cũng có thể gọi là mẫu thân của hắn, tự nhiên vô cùng tôn kính.

"Ngộ Không, ta có chuyện cần ngươi đi làm, không biết ngươi có nguyện ý không?" Hậu Thổ nói với Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Không nguyện ý, Bình Tâm Nương Nương, người muốn Ngộ Không làm gì?" Tôn Ngộ Không lập tức hỏi.

"Ngộ Không, ta muốn ngươi đi Tây Thiên Linh Sơn, truyền bá uy danh của Vu giáo ta, trên đường đi, ta sẽ sắp xếp vài người đi cùng ngươi, lần này, xin nhờ ngươi!" Hậu Thổ nói.

"Bình Tâm Nương Nương, xin người yên tâm, Ngộ Không nhất định sẽ làm tốt chuyện này!" Tôn Ngộ Không nói xong, lập tức lên đường.

Bởi vì lần này phải chiến đấu với Ma tộc, Ma tộc có thể ẩn nấp trong số người thường, Hậu Thổ liền cho Tôn Ngộ Không tu luyện Tổ Vu Đồng Thuật, thuật này có thể nhìn xuyên qua mọi hư vọng.

Đồng bạn của Tôn Ngộ Không lần này, có Kim Thiền Tử của Phật môn, sau khi nhập luân hồi, trở thành Trư Bát Giới, Quyển Liêm Đại Tướng quân nguyên là cận thần của Ngọc Đế, cộng thêm Tam Thái Tử của Tây Hải Long Vương, một đoàn người, cùng nhau đi Tây Thiên Linh Sơn.

Đương nhiên, trên đường đi, cần phải đối phó với những Ma tộc kia.

Lúc đó Vu Mãng, một mình đi đến Tây Phương Linh Sơn, trên Tây Phương Linh Sơn, khắp nơi đều tiếng than khóc, Đại Lôi Âm Tự nguyên là một nơi thanh bình, nhưng giờ đây, sự thanh bình đã không còn nữa.

Trên Tây Phương Linh Sơn, khắp nơi đều là khí đen, thậm chí trong khí đen đó, có một số tồn tại cường đại chạy ra.

Đúng lúc đó, một bóng người lại bay ra từ trong Linh Sơn.

Người này vô cùng chật vật, y phục rách nát, trên người có không ít vết thương.

Vu Mãng vừa nhìn đã nhận ra, người này chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát.

"……Vu Mãng Thánh nhân?" Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa nhìn thấy Vu Mãng, lập tức mừng rỡ kêu lên, "Vu Mãng Thánh nhân, cứu cứu ta, những thứ này. ....." Phía sau Địa Tạng Vương Bồ Tát, chỉ thấy một đám lớn Ma tộc dũng mãnh xông ra, chừng hơn hai mươi con, đều là Ma tộc cấp Chuẩn Thánh.

Ngoài ra, có một số Bồ Tát và La Hán, đều bị nhiễm ma khí, giờ

đây ánh mắt đờ đẫn, nhìn như đã mất đi thần trí.

Những Ma tộc này trực tiếp lao về phía Vu Mãng, Vu Mãng vung tay trái về phía trước, chỉ thấy một đạo liên y dũng mãnh lao ra.

Những Ma tộc kia lập tức bị đánh tan nát!

Một số Bồ Tát và La Hán cũng bị tiêu diệt.

"Vu Mãng Thánh nhân, Vu Mãng Thánh nhân, cầu xin người hãy nương tay, đừng giết hết bọn họ!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng kêu lên.

"Không giết hết bọn họ, vậy để ta giết ai?" Vu Mãng lạnh lùng nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát hỏi.

"Không, không phải vậy, Vu Mãng Thánh nhân, ta có cách để giúp họ khôi phục thần trí, tuy bị ma khí của Ma tộc lây nhiễm, nhưng chỉ cần ta sử dụng Độ Hóa Kim Quang, cũng có thể giúp họ khôi phục!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng nói.

"Vậy ngươi ra tay đi!" Vu Mãng thản nhiên nói, "Ta cần hiểu rõ tình hình bên trong!" "Vâng, Vu Mãng Thánh nhân, chuyện này xảy ra mười ngày trước, phía trên Linh Sơn của chúng ta, xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ, sau khi lỗ hổng này xuất hiện, liền có Ma tộc xuất hiện, ban đầu, do Cổ Phật Nhiên Đăng của Phật môn chúng ta dẫn dắt chúng La Hán, Bồ Tát ra tay!" "Nhưng những Ma tộc này thực lực quá mạnh, ta căn bản không ứng phó nổi, cho nên không ít La Hán và Bồ Tát đều trực tiếp vẫn lạc rồi!

Ngay cả Cổ Phật Nhiên Đăng cũng bị trọng thương, hiện tại cũng không biết sống chết, ta cũng may mắn, mới có thể thoát ra được!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng đáp.

Hiện tại Vu Mãng đã chém giết không ít Ma tộc, cùng với những Bồ Tát, La Hán ở đây.

Hiện tại có một số người trong Phật giáo không chết, nhưng cũng trọng thương.

Chỉ là những người này, sắc mặt có chút dữ tợn đáng sợ, không giống với vẻ từ bi lương thiện của Phật môn.

Những người này đều đã bị ma khí lây nhiễm, hiện tại tự nhiên không thể như vậy!

Địa Tạng Vương Bồ Tát hiện tại có thể sử dụng Độ Hóa Kim Quang, để độ hóa những người trước mặt.

Độ Hóa Kim Quang của Địa Tạng Vương Bồ Tát ở đây quả thực có tác dụng, có thể thanh trừ ma khí ở đây.

Chương 473

".....Ở đây xảy ra chuyện gì?" "Ta ở đây ư?

Vu Mãng Thánh nhân?

Sao lại thế?" "Ta hình như gặp Ma tộc, nhìn xem, Linh Sơn đều biến thành thế này!" Đông đảo người trong Phật giáo đồng thời nhìn về phía Linh Sơn, chỉ thấy trên Linh Sơn khắp nơi đều là ma khí, vô cùng đáng sợ.

Những ma khí này vô cùng nồng đậm, thỉnh thoảng lại có những tiếng gào thét phẫn nộ xuất hiện.

"Những Ma tộc này, từ đỉnh Linh Sơn mà ra!" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn vung một chưởng, ma khí trước mặt lập tức tiêu tán.

Vu Mãng dù sao cũng là Thánh nhân, một cái vung tay, liền có thể thổi tan ma khí trước mặt.

Chỉ thấy sau khi ma khí trên Linh Sơn tiêu tan, lộ ra bản diện mục của Linh Sơn, có một lỗ đen khổng lồ ở phía trên Linh Sơn.

Trên Linh Sơn, có mấy trăm Ma tộc và mấy vạn La Hán, Bồ Tát xuất hiện.

La Hán và Bồ Tát có không ít bị ma khí lây nhiễm, mất đi thần trí, hiện giờ có một bộ phận bị giam cầm trong đó.

Vu Mãng thậm chí thấy Quan Âm Bồ Tát cũng bị giam cầm ở trong, đang dùng pháp bảo khổ sở chống đỡ.

Hiện tại Quan Âm Bồ Tát vừa nhìn thấy Vu Mãng và Địa Tạng Vương Bồ Tát cùng những người khác xuất hiện, lập tức mừng rỡ.

"Vu Mãng Thánh nhân, cầu xin người hãy cứu ta!" Quan Âm Bồ

Tát cũng không để ý thân phận, lập tức kêu lên.

Những La Hán và Bồ Tát khác cũng đồng loạt cầu cứu.

"Quan Âm Bồ Tát, đừng lo lắng, Vu Mãng Thánh nhân sẽ ra tay giúp chúng ta!" Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng nói.

Vu Mãng liếc Địa Tạng Vương Bồ Tát một cái, Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng nói: "Vu Mãng Thánh nhân, hai vị Thánh nhân của giáo ta hiện tại đều không có ở đây, hy vọng người có thể ra tay giúp chúng ta.

Nếu những Ma tộc này đều thoát ra ngoài, không chỉ Phật môn của chúng ta, mà toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, cũng sẽ sinh linh đồ thán!" Vu Mãng thản nhiên nói: "Chuyện này ta tự biết, ta đã hạ kết giới quanh Linh Sơn này, những Ma tộc kia không thể rời khỏi đây đâu!" Hiện tại Địa Phủ đã là chúa tể Tam Giới, Vu Mãng tự nhiên cũng phải ra tay bảo hộ Hồng Hoang Đại Địa.

Vu Mãng ở Địa Phủ lâu cũng cảm thấy vô cùng vô vị, bất kể Vu Mãng hay Vu tộc, đều là một tộc chiến sinh, nếu không có chiến đấu, đối với Vu tộc, vô cùng tịch mịch.

Sự xuất hiện của những Ma tộc này, vừa hay có thể khiến Vu Mãng có chiến ý, nếu Ma tộc xuất hiện, thì La Hầu, cũng có thể sẽ xuất hiện ở đây!

Nhưng Vu Mãng cũng không thể để những Ma tộc này tiếp tục lây nhiễm ma khí cho những La Hán và Bồ Tát khác ở đây, nếu không, việc xử lý những người này cũng không dễ dàng.

Chỉ thấy trên đầu Vu Mãng xuất hiện một chiếc chuông nhỏ, chiếc chuông đó chính là Hỗn Độn Chung!

Chiếc Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng vang lớn, chỉ thấy những gợn sóng do Hỗn Độn Chung phát ra lan rộng ra xung quanh.

Một đạo liên y, đã quét sạch những Ma tộc trước mặt Vu Mãng.

Nhưng trong bóng tối hẳn vẫn còn vài Ma tộc ẩn nấp, không thì những La Hán và Bồ Tát ở đây đều bị nhiễm ma khí đen.

Sau khi bị nhiễm ma khí, những người Phật giáo này lập tức mất đi thần trí, Vu Mãng đột nhiên nhận ra trên tay mình có một món chí bảo của Phật môn, có lẽ có thể tận dụng.

Chỉ thấy trên đầu Vu Mãng, đột nhiên lơ lửng một đạo quang mang, đó chính là một đóa Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai!

Chỉ thấy giờ đây Hỗn Độn Liên Thai phát ra kim sắc quang mang, một đạo quang mang mang theo sức mạnh độ hóa cực lớn, những La Hán và Bồ Tát trước mặt, lập tức quỳ lạy Vu Mãng.

"Bái kiến Giáo chủ!" Đông đảo Bồ Tát và La Hán đồng thanh nói.

Trong số đó, Vu Mãng thậm chí còn thấy Quan Âm Bồ Tát hóa thân từ Từ Hàng Đạo Nhân.

Những người này giờ đây đều bị Độ Hóa Kim Quang của Hỗn Độn Liên Thai của Vu Mãng độ hóa, giờ đây không còn là người của Phật môn nữa, mà là người của Địa Phủ!

Chuyện này, ngay cả Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng không nghĩ tới.

Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa kinh vừa giận, nói: "Vu Mãng Thánh nhân. ..... người có thể làm như vậy sao?" Mấy ngàn người Phật môn trước mặt, đều là tinh nhuệ của toàn bộ Phật môn, những người này đều là nhân tài mà Phật Tổ và Nhị Thánh phương Tây đã tốn hàng ngàn năm mới có thể chiêu mộ được, giờ đây Độ Hóa Kim Quang của Vu Mãng vừa xuất hiện, lập tức đã độ hóa toàn bộ.

Chương 474

Những người này sau này e rằng đều sẽ trở thành một phần của Địa Phủ, sao có thể không khiến Địa Tạng Vương Bồ Tát kinh ngạc và phẫn nộ?

"Ta không chỉ giúp các ngươi độ hóa ma khí, mà còn sẽ đi theo ta, nếu các ngươi nguyện ý gia nhập Vu Giáo của Địa Phủ ta, vậy thì hãy đến Địa Phủ, trở thành La Hán và Bồ Tát của Địa Phủ ta đi!" Vu Mãng thản nhiên nói.

"Vâng!" Những La Hán và Bồ Tát này giờ đây đã bị Vu Mãng độ hóa, Vu Mãng muốn họ đi chết, họ cũng sẽ nguyện ý, giờ đây nghe lời Vu Mãng, lập tức đáp lời.

Địa Tạng Vương Bồ Tát trong lòng uất ức, cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn những Bồ Tát và La Hán này rời đi.

Bên trong Tây Phương Linh Sơn, đã trở nên vắng vẻ hơn rất nhiều, nhưng may mắn là ma khí ở đây cũng đã tiêu tán.

Chỉ là lỗ hổng khổng lồ trên bầu trời, vẫn còn ở đó.

Vu Mãng đã hiểu, chỉ thấy Vu Mãng tay nắm Ám Huyết Phủ, chém về phía lỗ hổng khổng lồ.

Lỗ hổng đó do Ma tộc khai phá ra, muốn dùng nó để tiến vào một mảnh Hồng Hoang Đại Địa.

Hiện tại Vu Mãng phong ấn lỗ hổng này, Ma tộc ở bên trong sẽ không thể tiến vào được nữa.

Nhưng Vu Mãng tự nhiên sẽ không cho rằng những Ma tộc này sẽ không tiến vào nữa, rời khỏi Hồng Hoang Đại Địa, xuất hiện trong tinh thần lãnh địa trước mặt.

Trước mặt Vu Mãng, không ít Ma tộc xuất hiện, những Ma tộc này dường như đều đến từ một phương hướng, trong lòng Vu Mãng có chút nghi vấn, vừa dọn sạch Ma tộc trên đường, vừa thuận theo phương hướng của những Ma tộc này tiến lên.

Địa Phủ.

Hậu Thổ không ngờ sẽ có nhiều La Hán và Bồ Tát như vậy đều đầu hàng Địa Phủ, Hậu Thổ bấm ngón tay tính toán, liền hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng điều khiến Hậu Thổ càng kinh ngạc hơn, là Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai trong tay Vu Mãng, lại có tác dụng như vậy, có thể độ hóa những La Hán và Bồ Tát này.

Nhưng những La Hán và Bồ Tát này, không ít người đều là những người mà Nhị Thánh phương Tây và Phật Tổ cùng những người trong Phật môn khác đã dùng Độ Hóa Kim Quang để độ hóa.

Sau khi bị nhiễm ma khí, liền thần trí bị tổn hại, hiện tại Vu Mãng độ hóa, tương đương với việc cứu bọn họ.

Hiện tại những La Hán và Bồ Tát này lập tức bái lạy trước mặt Hậu Thổ.

"Bình Tâm Nương Nương ở trên, chúng con có cảm giác tội nghiệt trước đây sâu nặng, lần này đầu hàng Địa Phủ, muốn bù đắp những tội nghiệt đã phạm phải!" "Tội nghiệt của chúng con sâu nặng như vậy, may mắn có Vu Mãng Thánh nhân độ hóa, nếu không chúng con hiện tại vẫn còn u mê không tỉnh!" "Từ ngày hôm nay trở đi, chúng con nhất định sẽ dốc hết sức mình, vì Địa Phủ hiệu lực, để bù đắp những sai lầm đã phạm phải!" Những La Hán và Bồ Tát này đều một bộ dạng tội nhân, khiến Hậu Thổ có chút buồn cười, Hậu Thổ nói: "Được, vậy thì ở lại Địa Phủ đi, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa, nhưng tất cả đều ở đây, vậy còn Vu Mãng đâu?" Quan Âm Bồ Tát tiến lên nói:

“Bình Tâm Nương Nương, Vu Mãng Thánh nhân muốn đi điều tra nguồn gốc của những Ma tộc kia, cho nên đã rời khỏi Hồng Hoang Đại Địa!” Hậu Thổ nghe xong, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, Quan Âm Bồ Tát, hiện tại ngươi hãy làm thủ lĩnh của chúng La Hán và Bồ Tát này đi!” “Đệ tử minh bạch!” Hậu Thổ nhìn lên bầu trời, trong lòng có chút lo lắng, lần Vô Lượng Kiếp này, chẳng lẽ sắp bắt đầu rồi sao?

Hậu Thổ đã dành ba mươi năm để thôi diễn, điều mà nàng có thể thôi diễn ra, chính là sự khác biệt cực lớn giữa lần vô kiếp này và Vô Lượng Kiếp, lần này, e rằng tất cả Thánh nhân đều có khả năng sẽ vẫn lạc.

Thậm chí ngay cả Hậu Thổ ở Địa Phủ, cũng không thể thoát khỏi!

Bất kể thế nào, Hậu Thổ đã có quyết định của mình!

Nếu Vu Mãng thật sự vẫn lạc ở đây, vậy thì, Hậu Thổ cũng sẽ không ở lại.

Lúc này, trong tinh vực trước mặt, Vu Mãng đã xuyên qua từng tầng trời.

Vu Mãng phát hiện những Ma tộc này đều không có ý thức, đều đến từ một địa phương, cho nên Vu Mãng quyết định đi đến cái địa phương đó, cái địa phương đó, chính là Tử Tiêu Cung!

Địa phương Tử Tiêu Cung, Vu Mãng tự nhiên vô cùng rõ ràng, đó vốn là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân.

Chỉ là Ma Tổ La Hầu tiền vãng Tử Tiêu Cung, dường như đã chiến đấu với Đạo Tổ Hồng Quân, sau trận chiến đó, Hồng Quân không thấy đâu, Ma Tổ La Hầu cũng không thấy đâu.

Tử Tiêu Cung bị Hồng Quân dùng đại pháp lực phong ấn.

Chuyện này, Vu Mãng biết!

Sau đó, không ai có thể hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, Tử Tiêu Cung lúc đó, không ai có thể tiến vào.

Thánh nhân, cũng không thể tiến vào cung điện đó!

Hiện tại Tử Tiêu Cung nằm ở Đại La Thiên, nhưng lại có cảm giác hơi rời rạc tan nát, ở Tử Tiêu Cung đó, cũng có một lối vào, hiện tại những Ma tộc này, chính là từ bên trong đó thoát ra.

Cái lối vào này hiển nhiên không phải tự nhiên xuất hiện, rõ ràng, là do Tứ vị Thánh nhân gây ra, đã phá ra một lối vào Tử Tiêu Cung.

Nếu đúng như vậy, Tứ vị Thánh nhân đều đã tiến vào bên trong, rốt cuộc làm gì?

Chương 475

Bất kể làm gì, hiện tại Vu Mãng ở đây, tự nhiên muốn vào xem thử.

Vu Mãng đã hiểu, lại sử dụng đại pháp lực, phong ấn lối vào đó, rồi mới tiến vào bên trong.

Tử Tiêu Cung tuy tàn phá, nhưng dù sao cũng là đạo trường của Hồng Quân, ở đó có đại pháp lực, có thể sẽ có bảo vật do Hồng Quân để lại!

Không chỉ bảo vật, Hồng Quân là người đại diện của Thiên Đạo, cho nên trong đạo trường đó, có thể sẽ có Thiên Đạo Đạo Quả, thậm chí Đại Đạo Đạo Quả!

Nếu có thể đoạt được, liền có khả năng làm tăng pháp lực lên rất nhiều, thậm chí có cơ hội đột phá, trở thành Đại Đạo Thánh nhân!

Vu Mãng nhìn Tử Tiêu Cung trước mặt, hiểu rõ mục đích của Tứ vị Thánh nhân ở đây.

Vu Mãng trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, nói: "Vừa hay, nếu đã như vậy, thì bảo vật ở đây, đều nên thuộc về ta!" Vu Mãng là Thánh nhân dĩ lực chứng đạo, tự nhiên không sợ các Thánh nhân khác, một đoạn thời gian sau, Vu Mãng lại có thêm lĩnh ngộ, cảnh giới từ Nhất Trọng Thiên Đạo Thánh nhân đã đạt đến Nhị Trọng Thiên Đạo Thánh nhân cảnh giới.

Vu Mãng đặt chân vào bên trong Tử Tiêu Cung, lập tức phát hiện bên trong dường như xuất hiện một thế giới!

Tử Tiêu Cung vốn là đạo trường của Hồng Quân, một Tử Tiêu Cung như vậy tự nhiên không đơn giản.

Tử Tiêu Cung hiện tại tuy tan nát, nhưng bên trong, lại ẩn chứa một thế giới!

Thế giới này rộng lớn, thậm chí không kém bao nhiêu so với thế giới Hồng Hoang hiện tại.

Nhưng thế giới này, đầy rẫy tuyết hoa, những tuyết hoa này không ngừng rơi xuống, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, Vu Mãng từ bên trong tiếp tục tiến lên, nhưng lại không phát hiện ra gì.

Vu Mãng nhíu mày, phát hiện dường như bị vây khốn trong một trận pháp!

Trận pháp này, không tầm thường, Vu Mãng tuy không cảm thấy lạnh lẽo, nhưng không gian xung quanh lại không ngừng bị đóng băng.

Mảnh không gian bị đóng băng không hề đơn giản, Thánh nhân, e rằng cũng sẽ bị đóng băng.

Vu Mãng có thể phát hiện, phạm vi không gian xung quanh càng ngày càng nhỏ lại, lúc đó, xung quanh Vu Mãng lại xuất hiện từng Ma tộc!

Những Ma tộc này cảnh giới đều đạt cấp Chuẩn Thánh, tuy không có thần trí, nhưng số lượng có hơn trăm danh.

Những Ma tộc này không biết có phải là bộ hạ của Ma Tổ La Hầu hay không, nhưng thực lực quả thực rất khoa trương, đáng tiếc hiện tại ở đây lại là Thánh nhân Vu Mãng!

Vu Mãng vung phủ chém ra trước mặt.

Một đám lớn Ma tộc trước mặt lập tức bị chém thành tan nát.

Thực lực của những Ma tộc này sao có thể so sánh được với Vu Mãng?

Chúng chỉ bị Vu Mãng dễ dàng đánh giết.

Nhưng Vu Mãng lại phát hiện, không gian xung quanh dường như càng ngày càng nhỏ lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn cũng sẽ bị đông cứng ở trong.

Vu Mãng lập tức tế ra Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai, bảo hộ thân thể mình, đồng thời, Vu Mãng thấy một bóng người cũng đang hướng về phía này, người đó chính là Nữ Oa!

Nữ Oa sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ là ảo ảnh?

Vu Mãng nhìn Nữ Oa, chỉ thấy hắn trực tiếp vung búa, chém về phía Nữ Oa.

Bất kể Nữ Oa này là thật hay không, chỉ cần thử là biết, nếu là Nữ Oa thật, một nhát búa này, tuyệt đối không thể chém chết nàng, nếu không phải Nữ Oa, thì giết cũng không sao!

Nữ Oa cùng ba vị Thánh nhân khác sau khi tiến vào bên trong, liền phát hiện bên trong có sự biến hóa rất lớn so với bên ngoài.

Hẳn là một thế giới độc lập, trận pháp được bố trí bên trong Tử Tiêu Cung!

Trận pháp này, tự nhiên do Hồng Quân bố trí, hiện tại uy lực của trận pháp này cực lớn, thậm chí ngay cả Thánh nhân cũng có thể bị phong ấn bên trong.

Nữ Oa không biết mình đã bị vây khốn ở đây bao lâu, cũng không có cách nào có thể phá giải.

Trận pháp này, dường như ẩn chứa một áp lực vô cùng kinh khủng!

Chương 476

Trận pháp này vốn rất lớn, nhưng hiện tại lại bắt đầu co rút, Nữ Oa từng muốn thoát ra khỏi trận pháp, nhưng lại phát hiện, hàn khí bên ngoài trận pháp, ngay cả Thánh nhân cũng không thể chống đỡ được.

Nữ Oa đành phải tiếp tục tiến gần về phía trung tâm trận pháp, chỉ là Nữ Oa không ngờ, khi ở bên trong, lại thấy Vu Mãng ra tay, một Vu Mãng không nói hai lời, trực tiếp một phủ chém tới.

Nữ Oa vừa vội vừa giận, nói: "Vu Mãng, ngươi làm gì vậy?" Phía trên đầu Nữ Oa, Sơn Hà Xã Tắc Đồ lập tức xuất hiện một đạo quang mang.

Một đạo quang mang, đã chặn được một đạo phủ quang của Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn thấy cảnh này, tự nhiên liền hiểu ra, Nữ Oa xuất hiện trước mặt, đích xác là thật, không phải ảo ảnh.

"Nguyên lai đích xác!" Vu Mãng đáp.

"Vu Mãng, ngươi cố ý đúng không?" Nữ Oa ánh mắt bất thiện hỏi.

"Đúng!" Vu Mãng trực tiếp đáp.

Lời này vừa nói ra, khiến Nữ Oa sững sờ, dường như không nghĩ Vu Mãng lại trả lời trực tiếp như vậy, chỉ là Vu Mãng vừa trả lời, nàng cũng không có cách nào, chỉ có thể cau mày nói: "Ở đây có chuyện gì vậy?" "Ta truy tìm Ma tộc, những Ma tộc này xâm nhập Hồng Hoang thế giới, ta liền đến xem!" Vu Mãng đáp.

"Thân là Thánh nhân, ngươi lại để ý đến những lũ kiến hôi này

sao?" Nữ Oa nghe xong, sắc mặt hơi biến, hỏi.

"Ta là Thánh nhân, nhưng ta cũng là Vu tộc!" Vu Mãng đáp.

Lời này vừa nói ra, khiến Nữ Oa ngây người, Nữ Oa không ngờ Vu Mãng lại trả lời như vậy!

Tuy Nữ Oa là Yêu tộc, nhưng khi nàng thành Thánh, nàng liền không xem Yêu tộc là đồng loại, lúc đại chiến Vu Yêu, nàng ra tay, phần lớn nguyên nhân là vì Phục Hy đã chết.

Sau đó, Nữ Oa liền không còn quản Yêu tộc nữa, cũng không xem Yêu tộc là đồng loại của mình, bởi vì Yêu tộc không xứng!

Nữ Oa là Thánh nhân, sao có thể coi những Yêu tộc đó là đồng loại của mình?

Nhưng Vu Mãng thì khác, Vu Mãng tuy đã trở thành Thánh nhân, nhưng vẫn coi Vu tộc là đồng loại, điều này khiến Nữ Oa không lường trước được.

Nếu đúng như vậy, chẳng trách Vu Mãng lại bảo hộ Hồng Hoang Đại Lục!

"Thôi được, chuyện của ngươi, ta không có hứng thú nói nhiều, một trận pháp này, nếu ta không thể phá giải, e rằng ta cũng phải chết ở đây!" Nữ Oa nói.

"Ý của ngươi là sao?" Vu Mãng hỏi.

"Trận pháp này gọi là Hỗn Độn Hàn Băng Trận, là trận pháp được bố trí bằng Hỗn Độn Hàn Băng Chi Khí, trận pháp này ta chỉ nghe lão sư nói qua một lần, nghe nói nó có thể vây khốn Thánh nhân, ngay cả Thánh nhân cũng không chịu nổi hàn khí bên ngoài trận pháp!" Nữ Oa giải thích.

"Hỗn Độn Hàn Băng Trận?

Trận pháp mà Thánh nhân cũng không chịu nổi?" Vu Mãng nghe xong, kinh ngạc hỏi.

"Không sai, uy lực của trận pháp này vô cùng lớn, trận pháp sẽ dần dần co lại, cuối cùng sẽ đóng băng cả người ở trung tâm trận pháp, lúc đó, Thánh nhân cũng sẽ vẫn lạc!" Nữ Oa lại nói.

"Uy lực của trận pháp mạnh đến vậy sao?" Vu Mãng hỏi.

"Không sai, hiện tại ta đang ở trung tâm trận pháp rồi, hàn khí ở đây sắp xâm nhập vào bên trong, nếu ta không thể phá trận, ta cũng sẽ bị đông cứng ở đây!" Nữ Oa nói.

"Những Thánh nhân khác thì sao?" Vu Mãng hỏi.

Vu Mãng không nghĩ rằng ngoài Nữ Oa ra, ở đây sẽ không có những Thánh nhân khác.

"Ta cũng không biết, sau khi ta tiến vào đây, liền bị thất lạc!

Ta cũng không gặp ai ở đây!" Nữ Oa nói.

Nghe lời Nữ Oa, Vu Mãng cũng không bất ngờ, nhìn xem mảnh không gian này không phải là thế giới bình thường, cũng có thể không chỉ là một thế giới!

Hồng Quân đã biến mất, Tử Tiêu Cung vẫn vận hành, bên trong Tử Tiêu Cung, sẽ không nhận ra bất kỳ ai, chỉ cần có kẻ dám tiến vào, Tử Tiêu Cung sẽ giết chết đối phương.

Nữ Oa và vài vị Thánh nhân cũng vậy.

"Nếu vậy, ta chỉ có thể rời khỏi đây thôi!" Vu Mãng nói.

Chương 477

“Nhưng ta đã bị giam cầm ở đây mấy chục năm, ta không tìm thấy cơ hội rời khỏi đây, ngươi có thể phá giải trận pháp này không?” Nữ Oa hỏi.

“Không tìm thấy trận nhãn, không thể phá trận thì dùng sức mạnh phá hủy mạnh nhất, hủy diệt toàn bộ trận pháp này đi!” Vu Mãng nói xong, trực tiếp nắm chặt Ám Huyết Phủ, chém một phủ về phía trước.

“Khoan đã, Vu Mãng!” Nữ Oa muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Vu Mãng này chẳng phải quá lỗ mãng rồi sao!

Một nhát phủ chém ra trước mặt, một nhát phủ lập tức chém vào trận pháp, trong nháy mắt, lập tức bùng phát một tiếng nổ kinh thiên động địa, bên trong trận pháp bùng phát vô tận hàn khí.

Cỗ hàn khí cổ xưa lập tức dũng mãnh ập về phía Vu Mãng và Nữ Oa, khiến Vu Mãng có chút bất ngờ.

“Chỉ cần ta tấn công trận pháp này, thì hàn khí bên trong sẽ đột nhiên bùng phát!

Nếu không thể hủy diệt trận pháp này, mỗi lần ta tấn công, sẽ khiến hàn khí bên trong khuếch đại nhanh hơn về phía trung tâm, ta cũng sẽ bị đông cứng lại!” Nữ Oa vội vàng kêu lên.

“Nếu đã như vậy, vậy thì trực tiếp hủy diệt trận pháp này!” Vu Mãng nói xong, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên xoay tròn, một cơn bão kinh khủng xuất hiện, với cảnh giới hiện tại của Vu Mãng, uy lực của chiêu thức mạnh mẽ như vậy được thi triển ra, thực sự quá kinh khủng.

Trong lòng Nữ Oa vừa kinh vừa vội vừa giận, Vu Mãng này hoàn toàn không suy nghĩ gì cả!

Cái tên mãng phu, tên điên này, chẳng lẽ không biết một mỹ nữ, hắn một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc sao?

Nữ Oa lập tức tế Sơn Hà Xã Tắc Đồ lên đầu, nàng không muốn chết dưới tay Vu Mãng.

Thân thể Vu Mãng xoay tròn, chiêu thức đó, chính là Cuồng Phủ Phong Bão!

Cùng lúc đó, hàn khí bên trong cũng ngày càng kinh khủng.

Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng có thể kích hoạt hàn khí bên trong, vô cùng kinh khủng, hai cỗ sức mạnh khổng lồ va chạm ở bên trong, vô cùng đáng sợ.

Nhưng Vu Mãng dường như không hề cảm thấy gì, hoàn toàn phớt lờ hàn khí bên trong, Cuồng Phủ Phong Bão đang khuếch đại.

Bị phong bão tấn công, hàn khí bên trong cũng bùng phát dữ dội hơn, Nữ Oa sống sót giữa Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng và phong bão hàn khí bên ngoài, cảm thấy vô cùng uất ức.

Nữ Oa không muốn hứng chịu hàn khí bên trong, cũng không muốn chống đỡ Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, bất kể là công kích của bên nào, đều vô cùng kinh khủng.

Giờ đây trận pháp bên trong cũng bắt đầu bùng phát hàn khí cường đại!

Trận pháp càng chịu đựng công kích mạnh mẽ, hàn khí phát ra càng cường đại!

Nữ Oa có Sơn Hà Xã Tắc Đồ bảo hộ, nhưng cũng có thể cảm nhận được luồng hàn khí thấu xương đó!

Cỗ hàn khí cổ xưa vô cùng kinh khủng, quả nhiên ngay cả Thánh nhân cũng không thể chống đỡ được!

Nữ Oa chỉ có thể trông cậy vào Vu Mãng thật sự có thể hủy diệt trận pháp này!

Nếu Vu Mãng thất bại, e rằng không chỉ Vu Mãng, ngay cả nàng cũng sẽ gặp nguy hiểm, nếu không chết, e rằng cũng sẽ bị đông cứng lại, ai biết bao giờ mới có thể thoát ra.

Nơi đây không hổ danh là đạo trường của Hồng Quân lão tổ, Tử Tiêu Cung, trận pháp ở nơi này, có thể tru sát cả Thánh nhân!

Nữ Oa căng thẳng nhìn về phía Vu Mãng, lúc đó, phong bão của Vu Mãng đã khuếch đại không biết bao nhiêu dặm, chỉ thấy bên trong một thế giới, khắp nơi đều là lốc xoáy màu đỏ máu.

Cuồng Phủ Phong Bão là chiêu thức tấn công phạm vi rộng, giờ đây trong tay Vu Mãng, uy lực phát huy ra, cũng vượt xa Cuồng Phủ Phong Bão của chính hắn.

Mỗi khi Cuồng Phủ Phong Bão đối kháng với những hàn khí kia, lập tức bùng phát từng trận tiếng vang lớn.

Nữ Oa vừa nhìn, liền phát hiện không gian xung quanh đang sụp đổ, uy lực của Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng, thật đáng sợ đến nhường này!

Nữ Oa không phải chưa từng thử ra tay, nhưng khi ra tay, không chỉ không thể phá giải trận pháp bên trong, mà còn sẽ khiến hàn khí bên trong càng thêm dữ dội, chính vì điều này, Nữ Oa không dám ra tay nữa.

Nhưng Vu Mãng giờ đây căn bản không hề cảm thấy lạnh giá bên trong, Vu Mãng thân mình chìm trong những hàn khí đó, nhưng vẫn không thể ngăn cản được Vu Mãng xoay tròn.

Một mảnh không gian, cũng bắt đầu tan nát dưới Cuồng Phủ của Vu Mãng.

Trận pháp này hình thành một không gian, nhưng mảnh không gian này lại bị Cuồng Phủ Phong Bão hủy diệt, bên trong xuất hiện từng vết nứt, sau đó vết nứt khuếch đại, tiếp theo, trong tầm mắt, trận pháp đó đã bị hủy diệt.

Chương 478

Bên trong dường như lại trở về Tử Tiêu Cung.

"Thành. ..... thành công rồi?" Nữ Oa vừa kinh vừa mừng, nói.

Lúc đó Cuồng Phủ Phong Bão của Vu Mãng cũng biến mất, Vu Mãng trọng tân xuất hiện tại bên trong, vãng chu vi khán khứ, phát hiện hắn ở trong cung điện.

Nguyên lai vừa nãy bị vây khốn trong một trận pháp!

Vu Mãng không để ý ý của Nữ Oa, một mình đi về phía trước.

Nữ Oa giữ khoảng cách với Vu Mãng, nhưng lại đi theo sau, Nữ Oa lo lắng Vu Mãng sẽ ra tay với mình, cho nên vẫn luôn cảnh giác, may mắn là, Vu Mãng không hề có ý định ra tay.

Lúc đó ánh mắt Vu Mãng rơi vào đại điện trước mặt, trong một đại điện, có một đan đỉnh.

Trên đan đỉnh đó có vô số kim vân, trong đỉnh, ẩn chứa một cỗ Hồng Mông Tử Khí.

Bên trong đan đỉnh đó dường như đang luyện chế đan dược!

Vu Mãng tự nhiên sẽ không khách khí, chỉ thấy hắn trực tiếp vươn tay ra, liền muốn cướp lấy cái đan đỉnh đó!

"Đừng!" Nữ Oa vừa nhìn, vội vàng kêu lên.

Chỉ thấy Vu Mãng nắm lấy đan đỉnh, đan đỉnh lập tức trương lớn, hút cả hai người vào trong.

Cái đan đỉnh đó là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, bên trong đã luyện chế đan dược không biết bao nhiêu năm, phàm là người nào dám tiến vào bên trong, đều sẽ bị hút vào luyện hóa.

Đan đỉnh có linh trí, biết cách hấp thu pháp lực của tiên nhân thậm chí là Thánh nhân, nếu có thể luyện hóa Thánh nhân ở đây, thậm chí có cơ hội hóa hình thành công!

Linh bảo thông thường sẽ không sinh ra linh trí của mình, pháp bảo cấp độ như Ám Huyết Phủ cũng không thể, nếu có, cũng chỉ là trí tuệ của một đứa trẻ, tuyệt đối sẽ không hấp thu người khác làm dưỡng liệu.

Giờ đây, một kiện linh bảo như thế này, không phải linh bảo bình thường đơn giản như vậy.

"Vu Mãng, ngươi xem ngươi đã làm gì?" Nữ Oa vừa kinh vừa giận nói.

Giờ đây Vu Mãng và Nữ Oa đều bị vây khốn trong một cự đỉnh, xung quanh đỉnh, đều là một mảnh huyết hồng sắc, xung quanh nơi đây dường như biến thành một biển lửa, loại hỏa diễm này, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất chống đỡ.

"Cái gì?" Trên mặt Vu Mãng hiện lên vẻ mờ mịt.

Mặc dù bị vây khốn ở đây, nhưng Vu Mãng không biết đây rốt cuộc là nơi nào.

"Thiên Đạo Đỉnh, cái đỉnh này là vật mà Thiên Đạo thu thập, uy lực của kiện bảo vật này quá lớn, lão sư cũng không thể khinh suất sử dụng, bởi vì một kiện pháp bảo tuy uy lực cực lớn, nhưng để sử dụng, lại phải tiêu hao đại lượng pháp lực, thậm chí là tuổi thọ của Thánh nhân!" Nữ Oa đáp.

"Thiên Đạo Đỉnh?

Vậy, nó cũng là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo?" Vu Mãng hỏi.

"Không sai, tuy là Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng uy lực chân chính của nó, thậm chí có thể sánh ngang với Hỗn Độn Chí Bảo, chúng ta ở

trong cái đỉnh này, hiện tại Thiên Đạo và lão sư không có ở đây, cái Thiên Đạo Đỉnh này, e rằng muốn luyện hóa cả chúng ta!" Nữ Oa nhìn Vu Mãng, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Muốn luyện hóa ta?

Vậy ta sẽ hủy diệt nó!" Vu Mãng đáp.

"Ngươi căn bản không biết Thiên Đạo Đỉnh, nó là Thiên Đạo Linh Bảo, lực phòng ngự của nó vô cùng kinh khủng, chưa kể chúng ta hiện tại đều ở bên trong Thiên Đạo Đỉnh, nó hoàn toàn có thể luyện hóa cả chúng ta!" Nữ Oa nói.

"Hiện tại nó đang luyện hóa ta đây!" Trong mắt Vu Mãng tràn đầy vẻ lạnh lùng, "Nhưng, ta cũng sẽ không cho nó cơ hội đâu!" Vu Mãng nói xong, chỉ thấy hắn nắm chặt Ám Huyết Phủ, chém một phủ về phía trước, trong nháy mắt, chỉ thấy trước mặt xuất hiện một đạo liên y, Ám Huyết Phủ chém một phủ về phía trước.

Đúng như lời Nữ Oa nói, cái Thiên Đạo Đỉnh kia lập tức bùng phát một tiếng vang lớn.

Thiên Đạo Đỉnh có thể chống đỡ được một phủ của Vu Mãng, không hề hấn gì!

Nó là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo có lực phòng ngự vô cùng kinh người, hiện tại Vu Mãng và Nữ Oa đều bị vây khốn ở trong, tất cả lực phòng ngự đều có thể tập trung vào đây!

Chương 479

"Vô dụng thôi, ta hiện tại không có Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, căn bản không thể phá giải được!" Trong lòng Nữ Oa cũng vô cùng uất ức, "Nhưng ta sẽ cố gắng thử xem!" Nữ Oa cũng không phải là người ngồi yên chờ chết, chỉ thấy trên tay nàng xuất hiện một ngọn linh đăng, đó chính là Bảo Liên Đăng!

Kiện bảo vật này cũng là Hỗn Độn Linh Bảo, Nữ Oa trải qua bao nhiêu thời gian tu luyện và cảm ngộ, đã lĩnh ngộ được sự huyền diệu của một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, bên trong Bảo Liên Đăng, bùng phát ra sức phá hoại cực lớn.

Chỉ thấy bên trong Bảo Liên Đăng bùng phát ra từng trận hỏa diễm, loại hỏa diễm này có thể lan ra, nhưng lại bị Thiên Đạo Đỉnh bên trong chống đỡ.

Cái Thiên Đạo Đỉnh này, tự nhiên lực phòng ngự vô cùng kinh khủng, với lực phòng ngự của Thiên Đạo Đỉnh, căn bản không phải Tiên Thiên Chí Bảo nào có thể sánh bằng, Hỗn Độn Linh Bảo, cũng không thể hủy diệt phòng ngự của Thiên Đạo Đỉnh.

Nếu không làm được như vậy, Thiên Đạo Đỉnh hoàn toàn có thể luyện hóa cả Vu Mãng và Nữ Oa, như vậy, một Thiên Đạo Đỉnh liền có thể luyện hóa hai vị Thánh nhân, có thể hóa hình thành công.

Đó là dã tâm lớn nhất của Thiên Đạo Đỉnh.

"Làm sao bây giờ?

Vu Mãng, ta hiện tại đều bị vây khốn ở đây!" Nữ Oa thở dài nói.

Vu Mãng thản nhiên nói: "Có gì mà phải lo lắng, nhốt ta ở đây, thì ta sẽ chém nát nó ra!" Vu Mãng nói xong, tay nắm Ám Huyết Phủ

chém về phía trước.

Khai Thiên, thức thứ nhất!

Mặc dù Khai Thiên thức thứ nhất không có tác dụng gì, Thiên Đạo Đỉnh bên trong, căn bản phớt lờ đạo công kích này!

Nhưng Vu Mãng vẫn không dừng tay, Vu Mãng tiếp tục phát ra thức thứ hai, chính là Khai Thiên thức thứ hai!

Rồi thức thứ ba, thức thứ tư!

Khi Vu Mãng thi triển ra Khai Thiên thức thứ năm, phòng ngự của Thiên Đạo Đỉnh trước mặt xuất hiện vết nứt!

Thiên Đạo Đỉnh sắp không chịu nổi công kích của Vu Mãng nữa rồi!

Chỉ thấy xung quanh xuất hiện vô biên hỏa diễm, muốn thiêu đốt cả Vu Mãng và Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn Vu Mãng ra tay, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, cái phủ đầu trong tay Vu Mãng, sao lại có uy lực mạnh đến vậy?

Nữ Oa đã từng thấy Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, cũng biết Ám Huyết Phủ không thể có uy lực mạnh đến như vậy, nhưng giờ đây thì khác rồi!

Nữ Oa thấy uy lực của Ám Huyết Phủ của Vu Mãng, thậm chí còn đáng sợ hơn Bảo Liên Đăng rất nhiều!

Lực phòng ngự của Thiên Đạo Đỉnh, cũng không thể chống đỡ được công kích của Vu Mãng!

Khai Thiên, thức thứ sáu!

Vu Mãng chém một phủ ra, tách rời những hỏa diễm trước mặt, cái Thiên Đạo Đỉnh kia dường như cũng xuất hiện một vết nứt, căn bản không thể chống đỡ được một phủ này!

Thiên Đạo Đỉnh hoàn toàn không thể chống đỡ được một kích này, cái Thiên Đạo Đỉnh kia lập tức nhổ Vu Mãng và Nữ Oa ra ngoài.

Thiên Đạo Đỉnh vừa xoay mình, liền muốn bỏ chạy.

"Giờ mới muốn bỏ chạy?

Chẳng phải quá muộn rồi sao, ở lại quy phục ta, hoặc là chết!" Thân thể Vu Mãng chợt lóe, xuất hiện trước mặt Thiên Đạo Đỉnh.

Thiên Đạo Đỉnh tuy muốn giãy dụa, nhưng nhìn thấy Ám Huyết Phủ của Vu Mãng lại một lần nữa giơ lên, Thiên Đạo Đỉnh cuối cùng cũng cúi đầu.

Chỉ thấy cái Thiên Đạo Đỉnh đó rơi trước mặt Vu Mãng, không dám cử động loạn nữa.

Thiên Đạo Đỉnh tuy muốn bỏ chạy, cũng muốn luyện hóa Vu Mãng và Nữ Oa, nhưng cũng biết, hiện tại căn bản không có cách nào chống đỡ được công kích của Vu Mãng.

Hiện tại Thiên Đạo Đỉnh đã bị tổn thương, nếu Vu Mãng tiếp tục ra tay, Thiên Đạo Đỉnh nhất định sẽ bị đánh nát, Thiên Đạo Đỉnh như vậy, làm sao dám hỗn loạn nữa!

Thực lực của Vu Mãng quá mạnh, Thiên Đạo Đỉnh, cũng không thể đối phó được!

Nữ Oa đứng ở không xa, đối với Thiên Đạo Đỉnh cũng vô cùng động lòng, nhưng hiện tại Thiên Đạo Đỉnh đã thần phục Vu Mãng, cho nên cũng không có cách nào ngăn cản, hoặc là cướp lấy Thiên Đạo Đỉnh!

Vu Mãng cũng không khách khí, chỉ thấy Vu Mãng nhỏ một giọt máu vào bên trong Thiên Đạo Đỉnh.

Chương 480

Thiên Đạo Đỉnh biết nếu tiếp nhận một giọt tiên huyết của Vu Mãng, vậy thì sẽ bị Vu Mãng khống chế, nhưng hiện tại không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận!

Tiên huyết của Vu Mãng nhỏ vào bên trong Thiên Đạo Đỉnh, Thiên Đạo Đỉnh lập tức liền nhận chủ.

Vu Mãng là Thánh nhân, dùng thánh nhân chi huyết nhận chủ, Thiên Đạo Đỉnh, cũng căn bản không thể phản kháng được.

Hiện tại Vu Mãng khiến Thiên Đạo Đỉnh nhận chủ xong, tạm thời Thiên Đạo Đỉnh cũng không thể phát huy ra uy lực mạnh mẽ bao nhiêu, dù sao vừa nãy Vu Mãng đã khiến nó bị tổn thương.

Nhưng bên trong Thiên Đạo Đỉnh, lại có đan dược vô cùng lợi hại, nếu có thể đoạt được đan dược đó, hẳn là có không ít lợi ích!

Nhưng Thiên Đạo Đỉnh đã rơi vào tay Vu Mãng, đan dược bên trong, tự nhiên cũng sẽ thuộc về Vu Mãng.

Nữ Oa mắt tròn xoe nhìn Vu Mãng thu Thiên Đạo Đỉnh đi, trong lòng vừa uất ức vừa bất đắc dĩ.

Nhưng Nữ Oa cũng biết, muốn ra tay cướp Thiên Đạo Đỉnh từ tay Vu Mãng, cũng không có khả năng.

Thực lực của Vu Mãng mạnh đến nhường này, sao lại cho Nữ Oa cơ hội?

Vu Mãng thậm chí không hề để ý ý của Nữ Oa, hiện tại Vu Mãng muốn giết chết Nữ Oa, cũng không phải là không thể làm được, chỉ là Vu Mãng nếu thật sự ra tay, có thể giết chết Nữ Oa, e rằng cũng phải trả cái giá không nhỏ!

Tạm thời không ra tay với Nữ Oa lúc này!

Vu Mãng ở đây, liền tiếp tục đi về phía trước.

Nữ Oa vừa nhìn, tâm trạng cũng theo Vu Mãng tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng Vu Mãng và Nữ Oa tiếp tục đi ra sau, lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, phía trước càng đi càng tối tăm.

Nhưng bên trong rốt cuộc có thứ gì, ai cũng không biết!

Vu Mãng và Nữ Oa, cũng không rõ.

"Khoan đã!" Nữ Oa cuối cùng cũng không nhịn được, nói.

Vu Mãng dừng lại, nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa nói: "Vu Mãng, chẳng phải ở đây có điều gì đó không đúng sao?

Pháp lực của ta, dường như đang biến mất!" Vu Mãng đáp: "Đúng là có cảm giác đó!" "Ngươi có cảm giác, nhưng lại muốn tiếp tục đi sao?" Nữ Oa sắc mặt đại biến.

"Vì không còn cách nào khác!" Vu Mãng đáp, "Ta, cũng không có cách nào hủy diệt mảnh không gian này!" Vu Mãng giơ tay lên, cảm giác Ám Huyết Phủ trên tay đã biến mất.

Ám Huyết Phủ, hẳn là đã trở về cơ thể Vu Mãng!

Không chỉ Ám Huyết Phủ, những bảo vật khác cũng vậy!

Nếu không có Ám Huyết Phủ, Vu Mãng khó có thể phá vỡ mảnh không gian này!

"Ta. .....

Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta cũng đã trở về trên người ta rồi!" Nữ Oa kinh hô một tiếng.

Hiện tại Nữ Oa mới cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Không chỉ vậy, Nữ Oa thậm chí còn cảm thấy pháp lực trên người mình giảm bớt!

Thực tế, Vu Mãng cũng có cảm giác tương tự!

Pháp lực trên người đang giảm bớt, rõ ràng, bất kể Vu Mãng hay Nữ Oa, đều đã rơi vào một mảnh không gian đặc biệt.

Mảnh không gian này, không cho phép có pháp lực, cũng không cho phép có bảo vật!

Nữ Oa trong lòng có chút sợ hãi, không dám tin đó là sự thật, kinh hô một tiếng nói: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 481

Ta không có pháp lực và bảo vật, chẳng lẽ ta sẽ biến thành một phàm nhân bình thường sao?" "Đúng là như vậy!" Vu Mãng đáp.

"Ngươi lại thản nhiên như vậy, ta. ....." Lời Nữ Oa chưa dứt, liền phát hiện môi trường xung quanh xuất hiện biến hóa.

Một mảnh không gian đã biến thành một khu rừng, khu rừng ở đây, dường như vô biên vô tận.

"Ảo cảnh?

Không, không phải ảo cảnh!" Nữ Oa sắc mặt đại biến, nhìn xung quanh.

"Không phải huyễn cảnh sao?" Vu Mãng thần tình bình tĩnh, tự nhiên hiểu rõ đây đích xác không phải huyễn cảnh.

Nếu là huyễn cảnh, Vu Mãng có thể dễ dàng nhìn thấu, nhưng nơi đây lại không phải huyễn cảnh!

Đây là một không gian có thật, trong đó, cả Vu Mãng lẫn Nữ Oa đều không thể sử dụng pháp bảo, cũng chẳng thể vận dụng pháp lực!

Đối với Vu Mãng, đây đích xác là một sự suy yếu cực lớn, nhưng không đến mức khiến hắn sụp đổ.Nhưng đối với Nữ Oa, đây lại là một chuyện cực kỳ khủng khiếp!

Nữ Oa tuy là Yêu tộc, thân thể lại khá yếu ớt, không giống Vu tộc!

Vu tộc vốn không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, nên nói về việc "dĩ lực chứng đạo" thì Vu tộc càng thích hợp hơn!

Vu Mãng lại là dị loại trong Vu tộc, không chỉ nhục thân hắn cường đại hơn Vu tộc, còn đáng sợ hơn cả Tổ Vu!

Vu Mãng còn có nguyên thần!

Đây là một chuyện vô cùng khủng khiếp!Nữ Oa, nhục thân nàng không bằng Vu Mãng, nếu mất đi pháp lực, chẳng phải sẽ mặc cho Vu Mãng định đoạt sao?

Nếu Vu Mãng muốn giết nàng, Nữ Oa căn bản không có năng lực phản kháng!Nhưng khi Nữ Oa nhìn về phía Vu Mãng, lại phát hiện Vu Mãng không hề có ý định động thủ, thậm chí còn không thèm để ý đến nàng.Nữ Oa muốn gọi Vu Mãng, nhưng lại có chút sợ hãi, Nữ Oa từ trước đến nay chưa từng yếu ớt như bây giờ, giờ nàng mới cảm thấy mình đúng là một nữ tử yếu ớt, không phải Thánh nhân!

Mất đi pháp lực, lại mất đi Thánh nhân chi khu, Nữ Oa hiện giờ chẳng khác nào một nữ tử bình thường.Lúc này, Nữ Oa nhìn về phía Vu Mãng, lại phát hiện Vu Mãng cũng đang nhìn nàng.

Lòng Nữ Oa có chút sợ hãi, nói: "Vu Mãng, ngươi... ngươi sẽ không giết ta chứ?" Nữ Oa lùi lại một bước, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ tái nhợt: "Không, không thể làm vậy, Vu Mãng, ngươi không thể giết ta!""Nữ Oa, đứng lại!" Vu Mãng đột nhiên nói.Nữ Oa đâu chịu nghe lời Vu Mãng, vừa xoay người đã định bỏ chạy.

Chỉ là khi Nữ Oa vừa xoay người, một con hổ khổng lồ cao sáu trượng đã vồ tới.

"Súc sinh, cút ngay!" Nữ Oa bản năng vung tay ra phía trước.Nếu là Nữ Oa trước kia, một cái vung tay đã có thể hất bay con hổ đi rồi.Nhưng hiện tại, toàn bộ pháp lực của Nữ Oa đã không còn, ngay cả pháp bảo cũng không có!

Điều này khiến Nữ Oa kinh hãi, cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi! Con hổ khổng lồ vồ đến trước mặt Nữ Oa, ngay lúc đó, một bóng người lại chắn trước mặt nàng.

Nữ Oa thấy Vu Mãng chắn ở phía trước, cánh tay Vu Mãng bị con hổ cắn chặt.

Răng nanh của con hổ cực kỳ sắc bén, cắn thủng da Vu Mãng!Nếu Vu Mãng có pháp lực, thân thể hắn tuyệt đối không phải con hổ có thể cắn thương.

Nhưng hiện tại, nhục thân Vu Mãng cũng dường như biến thành phàm nhân, chỉ có điều, sức mạnh của hắn lại không phải phàm nhân nào có thể sánh bằng!Vu Mãng vung một quyền về phía con hổ khổng lồ, một quyền đó, trực tiếp đánh trúng đầu con hổ.

"Rắc!" Chỉ nghe thấy một tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

Con hổ lập tức bị đánh bay ra ngoài, một quyền đã đánh văng đầu con hổ đi.Con hổ khổng lồ chết ngay tại chỗ, Vu Mãng tuy không có pháp lực, thậm chí cường độ nhục thân cũng giảm sút, nhưng hắn vẫn sở hữu một thân sức mạnh cường đại, chỉ với một luồng sức mạnh tấn công mạnh mẽ, con hổ trước mặt cũng không thể chịu đựng nổi, lập tức bị đánh chết.Vu Mãng nhìn cánh tay mình, khẽ nhíu mày.

Máu tươi đang chảy ra từ cánh tay Vu Mãng, hắn biết, đây là máu thật, bị một con hổ bình thường cắn chảy máu!

Cơn đau truyền đến trên tay, cũng chân thực đến vậy!

Hiển nhiên, mọi thứ đều là thật!".....

Ngươi không sao chứ, Vu Mãng?" Giọng Nữ Oa truyền đến.Vu Mãng quay đầu nhìn Nữ Oa một cái, rồi cứ thế đi về phía trước."Vu Mãng, ngươi muốn đi đâu?" Nữ Oa thấy vậy, vội vàng nói."Ta muốn đi ra khỏi không gian này!" Vu Mãng đáp."Đi ra khỏi không gian này sao?

Nhưng ta còn không biết không gian này rộng lớn đến mức nào, làm sao ta đi ra được?" Nữ Oa lại nói, "Vừa rồi ta không tin, ta đã sai

rồi, nhưng giờ ta không có pháp lực, không có pháp bảo, ta cần ngươi bảo vệ!”“Ta không có hứng thú bảo vệ ngươi!” Vu Mãng lạnh nhạt nói.“Ngươi!” Nữ Oa nghe lời Vu Mãng, sắc mặt biến đổi.Nhưng đúng lúc đó, xung quanh lại xuất hiện ba con hổ khổng lồ.

Nữ Oa sợ đến tái mặt, từ trước tới nay chưa từng sợ hãi đến vậy!

Chương 482

Hổ khổng lồ ở đây thật sự có thể ăn thịt nàng, nếu không có Vu Mãng bảo vệ, nàng căn bản không thể sống sót, thậm chí có thể bị giết chết!Đúng lúc đó, Vu Mãng lại trực tiếp xông lên, hắn tung một quyền về phía đầu con hổ khổng lồ. ...

Chẳng bao lâu sau, ba con hổ khổng lồ đều chết, trên người Vu Mãng cũng có vài vết thương.Dáng vẻ của Vu Mãng lúc này có chút chật vật, hắn thậm chí còn cảm thấy bụng đói cồn cào.

Mà Vu Mãng đã rất lâu không có cảm giác này!Vu Mãng tìm củi, đốt lửa, sau đó xé thịt hổ khổng lồ ra, trực tiếp nướng ăn.

Mùi thịt nướng thơm lừng khiến Nữ Oa sững sờ, sau đó bụng nàng liền phát ra tiếng "ùng ục".Sắc mặt Nữ Oa có chút xấu hổ, nhưng nàng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Vu Mãng với ánh mắt mong chờ.Vu Mãng cũng lười để ý đến Nữ Oa, cứ thế tự mình ăn.Nữ Oa cuối cùng cũng không nhịn được, ngồi xuống bên cạnh Vu Mãng, sau đó càng ngày càng xích lại gần hắn."Ăn không?" Vu Mãng hỏi Nữ Oa.Nữ Oa gật đầu, Vu Mãng đưa một miếng thịt nướng chín cho nàng.

Nữ Oa lập tức ăn.Vu Mãng tuy không thèm để ý đến Nữ Oa, nhưng Nữ Oa vẫn luôn đi theo Vu Mãng.

Ở nơi đây, chỉ có Vu Mãng mới có thể sống sót, Nữ Oa muốn sống sót, nhất định phải đi theo Vu Mãng!Chỉ là Vu Mãng và Nữ Oa đi không biết bao lâu, trên đường, vô số dã thú xuất hiện, nhưng lại không tìm thấy lối ra."Ta đã đi mười năm rồi, ở đây, thật sự có cách nào rời đi không?

Chẳng lẽ ta sẽ vĩnh viễn không đi ra được sao?" Nữ Oa hỏi."Ta

cũng không biết!" Vu Mãng đáp."Ta mệt rồi, ta cũng không còn là Thánh nhân nữa, Vu Mãng, hay là ta cứ sống ở đây đi!" Nữ Oa nhìn Vu Mãng, hỏi.Vu Mãng nghe lời Nữ Oa, quay đầu nhìn nàng.

Hai người đã đi mười năm trong không gian này, chỉ có điều, ý chí của Vu Mãng không hề lay chuyển, vẫn vô cùng kiên định.

Còn Nữ Oa, thì đã bắt đầu lung lay rồi!Nữ Oa có chút tuyệt vọng, cảm thấy không thể rời khỏi nơi này, nếu đã vậy, chi bằng cứ sống ở đây đi, ít nhất, cũng không phải một mình!"Không, ta nhất định phải rời khỏi đây, có một người đang đợi ta trở về!" Vu Mãng đáp.Lời Vu Mãng khiến Nữ Oa sững sờ, Nữ Oa hỏi: "Hậu Thổ?" "Không sai!" Vu Mãng đáp."Nếu ta vĩnh viễn cũng không thể rời đi thì sao?" Nữ Oa hỏi.Tuy Nữ Oa không hề già đi, nhưng trong lòng nàng lại có sự thay đổi."Vậy thì ta sẽ cứ đi mãi, cho đến khi ta kiệt sức mới thôi!" Vu Mãng kiên định nói.Lời Vu Mãng khiến lòng Nữ Oa rung động.

Ràng buộc giữa Vu Mãng và Hậu Thổ, sâu đậm đến mức nào?"Ngươi và Hậu Thổ, là đạo lữ sao?" Nữ Oa đột nhiên hỏi."Không!" Vu Mãng đáp.Không biết vì sao, Nữ Oa lúc này lại có chút hâm mộ Hậu Thổ.

Phục Hy đã có cuộc sống mới, Yêu tộc trong mắt Nữ Oa không chỉ là công cụ để lợi dụng nữa.

Điều Nữ Oa theo đuổi, là Đại Đạo!

Nữ Oa trước kia, không hề hâm mộ những đạo lữ khác, bởi vì Nữ Oa là Thánh nhân, không cần đạo lữ.Nhưng Nữ Oa lúc này không phải Thánh nhân, chỉ là một nữ tử bình thường!

Nữ Oa bây giờ có chút hâm mộ mối quan hệ giữa Hậu Thổ và Vu Mãng, không phải đạo lữ, nhưng lại hơn đạo lữ!

Hậu Thổ có thể vì Vu Mãng hy sinh tính mạng, Vu Mãng cũng có

thể vì Hậu Thổ bất chấp tất cả, hai người bọn họ, rốt cuộc là mối quan hệ gì?Nữ Oa trong lòng hâm mộ hai người, cũng không thể phủ nhận, đối với gã "mãng phu" trước mặt, nàng đích xác đã có hảo cảm.Chỉ là Vu Mãng dường như không cảm nhận được điều đó, hắn cứ nhằm một hướng, tiếp tục đi về phía trước.Một năm, hai năm, mười năm, một trăm năm, Nữ Oa không biết đã đi theo hắn bao lâu, dường như đã thích nghi với cảm giác đi sau lưng Vu Mãng.Chỉ cần đi theo Vu Mãng, nàng liền có cảm giác an toàn, đôi khi, Nữ Oa thậm chí còn có một loại cảm giác, nếu cứ như vậy mãi, cũng không tệ!Ở đây, dường như chỉ có một thế giới nguyên thủy, trong thế giới đó không có Yêu tộc, chỉ có dã thú bình thường.Nhưng đối với Vu Mãng, mọi thứ đều không quan trọng, chỉ có Nữ Oa hơi tò mò, vì sao Vu Mãng lại cứ đi mãi về một hướng."Vu Mãng, ngươi chắc chắn chúng ta không đi sai đường chứ?

Một hướng này, có thể giúp ta rời đi sao?" Nữ Oa hỏi."Ta nghĩ là có thể!" Vu Mãng đáp."Vì sao?" "Trực giác!" "....."Nữ Oa nghe Vu Mãng nói vậy, liền không hỏi nữa, bởi vì có hỏi nữa, e rằng cũng không hỏi ra được gì.Vu Mãng cứ thế đi thẳng về phía trước, Nữ Oa thì theo sát bên cạnh hắn.Cuối cùng, trước mặt hai người, lúc này xuất hiện một cây thần thụ.

Cây thần thụ đó cao vút, có thể trực tiếp vươn tới tận trời.Nữ Oa vừa nhìn, thần tình liền không khỏi biến đổi: "Thần thụ?" "Thiên Đạo Thần Thụ, quả nhiên, ta không đi sai đường!" Vu Mãng nhìn cây thần thụ, nói, "Trên Thiên Đạo Thần Thụ, hẳn là có Thiên Đạo Đạo Quả, nếu có thể có được, đối với Thánh nhân như ta, cũng có ích lợi!""Thiên Đạo Đạo Quả?" Nữ Oa nghe xong, ngẩng đầu nhìn lên trời, trên cây thần thụ đó, thật sự có Thiên Đạo Đạo Quả sao?Nữ Oa thở dài, nói: "Có, thì sao chứ?

Ta hiện giờ đã mất hết pháp lực, dù có Thiên Đạo Đạo Quả, chúng

ta cũng chưa chắc đã có thể lấy được!”“Không thử sao biết?” Vu Mãng sẽ không từ bỏ như vậy, hắn cứ thế tiếp tục sải bước về phía trước.Thiên Đạo Đạo Quả, Vu Mãng nhất định phải có được!Loại Thiên Đạo Đạo Quả này, cực kỳ khó có được, nếu là bình thường, Tử Tiêu Cung căn bản không thể để nó xuất hiện, dù sao loại Đạo Quả này hiếm có như vậy, Hồng Quân cũng không thể dễ dàng lấy ra.

Loại vật này, có lẽ chỉ có Thiên Đạo mới sở hữu!

Hiện tại nó xuất hiện ở đây, có lẽ là do Thiên Đạo đã xảy ra chuyện, chính vì vậy, Thiên Đạo Đạo Quả mới xuất hiện ở nơi này.Bất kể nguyên nhân là gì, Đạo Quả này, Vu Mãng nhất định phải có được!Khi Vu Mãng và Nữ Oa đến dưới gốc cây, lại phát hiện cây không biết cao bao nhiêu, dường như trực tiếp vươn thẳng vào mây.Vu Mãng lập tức leo lên, thể chất của Nữ Oa hiện tại không thể chống đỡ việc tiếp tục leo trèo.Nữ Oa lúc này trong lòng vô cùng bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vu Mãng một mình leo lên.Trong lòng Nữ Oa có chút tủi thân, Vu Mãng vẫn luôn không xem nàng là tri kỷ, thậm chí là bạn bè, cứ thế bỏ lại nàng.Đúng lúc đó, giọng Vu Mãng truyền đến: “Nữ Oa, cơ duyên lần này ta muốn cùng ngươi có được, nếu chỉ có một mình ta, có lẽ không thể lấy được Thiên Đạo Đạo Quả, ta sẽ mang ngươi lên!”Sự lo lắng của Vu Mãng không phải là giả, từ tình huống hiện tại mà xem, Thiên Đạo Đạo Quả có lẽ bất phàm, nếu chỉ có một mình Vu Mãng, chưa chắc đã có thể lấy được, nếu đến lúc đó cần Nữ Oa thì Vu Mãng lại phải xuống thêm một lần nữa.Nữ Oa nghe vậy, trong lòng vui mừng, lập tức nói: “Được!”Nữ Oa có chút ngượng ngùng bám vào Vu Mãng.

Thể chất của hắn đích xác lợi hại, mang theo Nữ Oa cũng có thể dễ dàng leo lên, may mắn là tốc độ của Vu Mãng khá nhanh.Tốc độ leo lên cũng nhanh, nửa ngày đã được ngàn trượng, nhưng vẫn chưa thấy Đạo Quả, cứ thế này, không biết phải leo bao lâu mới đến đỉnh

thần thụ.Nhưng cho dù vậy, Vu Mãng vẫn không hề dừng lại.Trải qua một tháng, Vu Mãng cuối cùng cũng thấy trên thần thụ trước mặt xuất hiện một đạo kim quang, ở đó, có hai quả Đạo Quả!Trên quả đó có những văn lộ huyền diệu, vừa nhìn đã biết quả đó không tầm thường.Hai vị Thánh nhân Vu Mãng và Nữ Oa, khi nhìn thấy Đạo Quả, cũng cảm thấy vô cùng chấn kinh.Tuy chưa dùng hai quả Đạo Quả, nhưng những văn tự trên hai quả Đạo Quả đã có thể mang lại cảm ngộ cho hai người.Chỉ cần có thể dùng hai quả Đạo Quả này, nhất định sẽ có không ít lợi ích, nói không chừng có thể giúp họ đột phá.Nữ Oa lúc này động lòng, nhưng Vu Mãng lại phát hiện, trước hai quả Đạo Quả, có một con cự xà!Thân thể con cự xà không biết dài bao nhiêu trượng, vì thân thể nó quấn quanh thân thần thụ, vốn dĩ vẫn ẩn mình ở đó, giờ đây, cuối cùng cũng lộ đầu ra.Đầu con cự xà lớn đến trăm trượng, vừa há miệng liền phun ra mùi tanh hôi vô tận, thậm chí có thể khiến người ta mê man.Nữ Oa cảm thấy một trận choáng váng, thể chất Vu Mãng cường đại hơn, không có quá nhiều khó chịu, chỉ là đối mặt với một con cự xà như vậy, Vu Mãng cũng không nắm chắc phần thắng.Nếu là Vu Mãng có pháp lực, muốn đối phó loại cự xà này có thể dễ dàng làm được, nhưng hiện tại Vu Mãng chỉ có thể dựa vào nhục thân mà chiến với con cự xà này, hắn cũng không có nhiều phần nắm chắc.Nhưng cho dù vậy, Vu Mãng vẫn xông lên, không diệt trừ con rắn này, Vu Mãng liền không thể tiếp cận Thiên Đạo Đạo Quả, đã như vậy, bất kể phải trả giá thế nào, cũng phải diệt trừ nó!Chỉ là Vu Mãng trên người không có pháp bảo, muốn chiến đấu với con cự xà này, chỉ có thể dùng thân thể mà vật lộn!

Nhưng Vu Mãng không hề để ý, hắn đâu phải chưa từng vật lộn với loại dã thú này!Thân thể Vu Mãng nhảy vọt lên, lập tức vồ về phía con cự xà kia, con cự xà vừa há miệng, liền muốn nuốt chửng Vu Mãng, đúng lúc đó, thân thể Vu Mãng đột nhiên đạp lên một cành cây, thân thể bật ra.Giây tiếp theo, Vu Mãng rơi xuống mắt con cự xà, Vu

Mãng tung một quyền đánh xuống.

Mắt con cự xà lập tức vỡ nát, thân thể Vu Mãng lập tức dính đầy máu tươi và mùi tanh!Vu Mãng liên tục đấm vào đầu con cự xà, thân thể con cự xà không ngừng va vào thần thụ, muốn hất Vu Mãng xuống.Thân thể Vu Mãng va vào thần thụ, cũng xuất hiện tiếng xương gãy lìa, chỉ là Vu Mãng không hề để ý, chịu đựng cơn đau xương gãy, đồng thời vẫn không ngừng dùng quyền đánh vào thân con cự xà kia.Sức mạnh to lớn như vậy, cự xà cũng không thể chịu đựng thêm nữa.Một quyền, hai quyền, mười quyền, trăm quyền...

Vu Mãng có lẽ đã vung mười vạn quyền, cuối cùng con cự xà cũng vô lực đổ xuống.Loại dã thú này, cũng không thể chịu đựng nổi đòn tấn công bạo lực như vậy của Vu Mãng, đầu cự xà một mảnh máu thịt lẫn lộn!Con cự xà vô lực đổ xuống, nhưng Vu Mãng lại xé đứt đầu nó, sau đó mới vứt sang một bên.Nữ Oa nhìn Vu Mãng dùng thủ đoạn như vậy giết chết cự xà, trong lòng đại kinh.Vu Mãng toàn thân dính máu tươi, không chỉ máu của cự xà, còn có máu của chính Vu Mãng.Vu Mãng dường như không cảm giác được gì, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Đạo Đạo Quả.Trên Thiên Đạo Đạo Quả có những văn tự huyền ảo, chỉ là ở trên đó tổng cộng có hai quả, Vu Mãng đưa tay ra, muốn hái cả hai quả Thiên Đạo Đạo Quả xuống, nhưng trong khoảnh khắc, thân thể Vu Mãng đột nhiên chịu một luồng cự lực.Vu Mãng lập tức bị đánh bay ra ngoài, va mạnh vào thân cây.

Vu Mãng lại phun ra một ngụm máu tươi.Sắc mặt Vu Mãng biến đổi, hắn cũng không tin không thể đoạt được Thiên Đạo Đạo Quả, hắn lại lần nữa thử.Nhưng kết quả vẫn như vừa rồi, thân thể Vu Mãng cũng bị đánh bay ra ngoài, trọng thương.Sau khi Vu Mãng liên tục thử mười mấy lần, cuối cùng cũng cảm thấy có chút không ổn, dường như chỉ dùng man lực không thể đoạt được Thiên Đạo Đạo Quả.“Vu Mãng, Thiên Đạo Đạo Quả này không tầm thường, ta hiện

tại không có pháp lực, căn bản không thể đoạt được, Thiên Đạo Đạo Quả dường như có phân chia âm dương, trừ phi cả hai cùng hái xuống, nếu không, chúng ta không thể đoạt được!" Nữ Oa nói."Có phân chia âm dương sao?

Nữ Oa, ngươi có cách nào không?" Vu Mãng hỏi."Có lẽ, hai quả Thiên Đạo Đạo Quả cần một nam một nữ cùng lúc hái xuống mới được!" Nữ Oa suy nghĩ, rồi nói."Được, đã vậy, ta sẽ thử!" Vu Mãng nói."Thử sao?

Nhưng Vu Mãng, nếu ta đoán sai, ta có thể sẽ bị trọng thương...

Này, ngươi có thể nghe người khác nói hết lời không?"Trong lòng Nữ Oa uất nghẹn, nhưng Vu Mãng đích xác không có ý định nghe tiếp, Vu Mãng đã quyết định ra tay, giờ Nữ Oa có từ chối, e rằng cũng không thể, trừ phi nàng muốn bị Vu Mãng vứt xuống.Trong tình huống không có pháp lực hiện tại, nếu Nữ Oa bị Vu Mãng vứt xuống, có thể sẽ vẫn lạc ở đây, nếu không vẫn lạc, cũng sẽ chịu đựng sự tra tấn phi nhân, đó không phải là điều Nữ Oa có thể chịu đựng được.Hiện tại Nữ Oa chỉ có thể đứng trước một trong hai quả Đạo Quả, Vu Mãng thì tiếp cận quả Đạo Quả còn lại."Hái!" Vu Mãng dứt lời, Vu Mãng và Nữ Oa đồng thời hái quả Đạo Quả kia.Lần này, không có gì đẩy Vu Mãng và Nữ Oa ra, cả hai quả Đạo Quả đều được hái xuống.Hai quả Đạo Quả rơi vào tay hai người xong, liền trực tiếp biến mất, dung nhập vào trong cơ thể hai người.Nữ Oa có thể cảm nhận được, pháp lực trong cơ thể nàng đang khôi phục, cảm giác quen thuộc đã lâu cuối cùng cũng trở lại vào lúc này!Lực lượng Thánh nhân, cộng thêm Thiên Đạo Đạo Quả, Nữ Oa cảm thấy cảnh giới của mình đã tiếp cận đỉnh phong của Thiên Đạo Thánh Nhân, cách Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ còn nửa bước mà thôi!Không chỉ vậy, Nữ Oa còn có thể cảm nhận được, Thiên Đạo Đạo Quả đang được luyện hóa, trên người Nữ Oa, dường như xuất hiện thêm một loại năng lực,

đó là Thiên Đạo Thánh Kỹ.Thiên Đạo Thánh Kỹ này, dường như là một thủ ấn, Nữ Oa sau khi dung hợp Thiên Đạo Đạo Quả, pháp lực trong cơ thể tăng lên không ít, lĩnh ngộ loại Thánh Kỹ này, thực lực tự nhiên sẽ tăng vọt!Mà Vu Mãng cũng vậy, hắn cũng lĩnh ngộ được Thiên Đạo Thánh Kỹ, cảnh giới của Vu Mãng còn thăng tiến nhiều hơn!Vu Mãng vốn chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân nhị trọng, hiện tại sau khi dùng Thiên Đạo Đạo Quả, cảnh giới của hắn đã đạt đến tứ trọng!Liên tục thăng hai cảnh giới, tốc độ tăng thực lực như vậy, Nữ Oa cũng cảm thấy chấn kinh và ngoài ý muốn.Đúng lúc đó, không gian xung quanh xuất hiện vết nứt, thần thụ dưới chân Vu Mãng bắt đầu sụp đổ.Không gian này, dường như là thế giới do thần thụ tạo ra, trong thế giới này, không thể sử dụng bất kỳ pháp lực nào, bởi vì nơi đây có quy tắc Thiên Đạo.Trừ phi cảnh giới có thể siêu việt Thiên Đạo, nếu không, đều không thể làm được!Không chỉ vậy, ngay cả linh bảo cũng không thể sử dụng!Chỉ khi có người có được Thiên Đạo Đạo Quả, thần thụ này liền hoàn thành sứ mệnh, cũng sẽ biến mất.Thế giới này tự nhiên sẽ sụp đổ, thực lực Thánh nhân cũng có thể hoàn toàn khôi phục.Lần này Vu Mãng và Nữ Oa ở đây trải qua gần ngàn năm, nhưng ở bên ngoài, lại chỉ trôi qua một năm mà thôi.Nữ Oa khôi phục toàn bộ pháp lực, ánh mắt nhìn Vu Mãng mang theo vẻ phức tạp.Hiện tại Nữ Oa đối với Vu Mãng, không còn hận ý như trước, chỉ là sau khi rời khỏi thế giới này, nàng biết mình và Vu Mãng sẽ không còn là đồng bạn, thậm chí có thể sẽ là địch nhân!Thực lực của Vu Mãng cường đại đến vậy, Vu tộc cũng sẽ nhờ Vu Mãng mà lớn mạnh, nếu Vu Mãng không chết, Vu tộc sẽ tiếp tục lớn mạnh, đó cũng là một loại uy hiếp!Đúng lúc Nữ Oa đang suy nghĩ như vậy, xung quanh lại xuất hiện ba đạo nhân ảnh.“Nữ Oa, thực lực của ngươi dường như lại có chỗ tinh tiến!” Một trong số đó nói.Vu Mãng nhìn về phía ba người, ba người đó là Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Thái Thượng Lão Quân.Ba vị Thánh nhân ở đây, Vu

Mãng không lấy làm kỳ lạ, bởi vì bốn vị Thánh nhân có thể cùng xuất hiện ở đây, bây giờ họ xuất hiện ở đây thì có gì mà kỳ lạ?Vu Mãng nhìn ba người đó, trong mắt lộ ra hàn quang.Xem ra, trận chiến giữa hắn và Tứ Thánh lần này, phải tiến hành sớm hơn rồi!Quả nhiên, hiện tại ba vị Thánh nhân cũng đang nhìn Vu Mãng, khá ăn ý, chỉ nghe Thái Thượng Lão Quân nói: "Vu Mãng đạo hữu, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây, đây là Tử Tiêu Cung, không biết vì sao đạo hữu lại ở đây?

Nếu Bần đạo không nhầm, đạo hữu dường như không phải đệ tử của lão sư ta!""Ta ở đây, cần phải giải thích cho ngươi sao?" Vu Mãng đáp.Lời Vu Mãng vừa thốt ra, trên mặt Thái Thượng Lão Quân không có biến đổi thần tình, nhưng trong lòng lại dấy lên một tia gợn sóng, nếu người khác nói lời như vậy, nhất định sẽ ra tay trừng phạt, cho đối phương biết Thánh nhân chi uy!Nhưng Vu Mãng trước mặt, lại không phải người bình thường, mà là một vị Thánh nhân, một vị Thánh nhân có thực lực cường đại hơn cả mình!Hiện tại Vu Mãng là Thiên Đạo Thánh Nhân tứ trọng, thực lực chắc chắn đáng sợ hơn trước, với pháp lực hiện tại, nếu Thái Thượng Lão Quân lại đơn đấu với Vu Mãng, căn bản không có chút nắm chắc nào có thể thắng được Vu Mãng!Nhưng hiện tại Thái Thượng Lão Quân cũng không sợ Vu Mãng, dù sao Thái Thượng Lão Quân hiện tại không phải một mình, ông ta có vũ khí bí mật, có thể đối phó với Vu Mãng!Hôm nay đã gặp mặt ở đây, vậy thì một trận chiến đấu là không thể tránh khỏi!"Vu Mãng, lần trước ngươi đã liên tục đắc tội bốn người chúng ta, hôm nay vừa hay chúng ta đều ở đây, lần này, cứ để chúng ta phân định thắng bại đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói."Phân định thắng bại?

Các ngươi bốn người muốn chiến với ta sao?" Vu Mãng nghe xong, lạnh nhạt nói.Vu Mãng không phải không muốn đấu với bốn vị Thánh nhân, hiện tại bốn người xuất hiện ở đây, vừa hay, Vu Mãng

cũng muốn so tài với họ.Lấy một chọi bốn Thánh, một trận chiến...

Vu Mãng cũng không có nắm chắc.Nhưng chính vì như vậy, tâm tình Vu Mãng lại càng thêm kích động, Vu Mãng cảm thấy mình là người sinh ra vì chiến đấu!Nếu không có cường địch, Vu Mãng sẽ vô cùng tịch mịch, chính vì vậy, khi bốn vị Thánh nhân xuất hiện ở đây, Vu Mãng không những không hề hoảng sợ, ngược lại còn càng thêm kích động.Lần này, Vu Mãng cuối cùng cũng có thể đại chiến một trận rồi!Pháp lực trong cơ thể Vu Mãng hoàn toàn khôi phục, chỉ thấy trên lòng bàn tay hắn nắm chặt một cây cự phủ.Trên cây cự phủ đó có điêu khắc ba loại thần thú Long, Phượng, Kỳ Lân, trên thân phủ đầy mùi máu tanh, cả cây phủ đỏ rực một mảng, nhìn cứ như thể được đúc thành từ máu tươi vậy.Chính là Hỗn Độn Linh Bảo Ám Huyết Phủ! Một khi cây búa đó nắm trong tay Vu Mãng, lập tức bùng phát ra một trận khí thế khủng bố.Bốn vị Thánh nhân nhìn Vu Mãng chiến ý nồng đậm như vậy, không hề có chút sợ hãi hay chấn kinh nào vì sự hiện diện của bốn vị Thánh nhân ở đây.Vu Mãng này rốt cuộc tự tin đến mức nào, quá cuồng vọng tự đại ư?

Chẳng lẽ Vu Mãng không biết, bọn họ đã chuẩn bị cho ngày hôm nay bao lâu rồi sao?Nữ Oa nhìn Vu Mãng, tâm tình cũng có chút phức tạp, Vu Mãng trước mặt này đã đồng hành cùng nàng mấy trăm năm, chẳng lẽ bây giờ phải ra tay đối phó Vu Mãng sao?Khi Nữ Oa đang suy nghĩ như vậy, những người khác đã ra tay!Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều ra tay với Vu Mãng, đều rút pháp bảo của mình ra, liên thủ tấn công Vu Mãng.Vu Mãng thậm chí không cần sử dụng pháp bảo phòng ngự, chỉ thấy hắn tay nắm Ám Huyết Phủ, vung búa về phía xung quanh.Mỗi một nhát búa của Vu Mãng đều có sức mạnh kinh người, Ám Huyết Phủ của Vu Mãng là Hỗn Độn Linh Bảo, sở hữu năng lực thiết cắt mạnh mẽ, hiện tại búa của Vu Mãng, có thể làm tổn thương cả linh bảo phòng

ngự cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.Uy lực của loại pháp bảo này, quả thực vượt xa Tiên Thiên Chí Bảo, hiện tại Tam Thánh liên thủ, muốn chiến với Vu Mãng, chỉ có thể mang lại cho Vu Mãng một chút áp lực mà thôi, muốn thắng Vu Mãng, vô cùng khó khăn.Bàn Cổ Phiên trên tay Thái Thượng Lão Quân chỉ về phía Vu Mãng, dưới sự bùng nổ của Bàn Cổ Khí Nhận, chỉ thấy một mảnh không gian bị Bàn Cổ Khí Nhận chém ra từng trận hư không.Tử Tiêu Cung ở đây, cũng không thể chịu đựng nổi đòn tấn công hiện tại của Thái Thượng Lão Quân! Bàn Cổ Khí Nhận của Thái Thượng Lão Quân uy lực to lớn như vậy, chỉ là hiện tại chém vào người Vu Mãng, lại chỉ có thể để lại từng vết thương nhỏ xíu trên bề mặt thân thể Vu Mãng mà thôi.Thân thể cường hãn đến mức nào đây?Chuẩn Đề Đạo Nhân tay nắm Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía Vu Mãng, Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Vu Mãng, lập tức xuất hiện một đạo thất sắc quang mang, những đạo quang mang này đánh lên bề mặt thân thể Vu Mãng, cũng không mạnh hơn uy lực của Bàn Cổ Phiên.Những đòn tấn công này chỉ để lại từng vết hằn đỏ trên bề mặt thân thể Vu Mãng, cũng chỉ có vậy mà thôi! Tiếp Dẫn Đạo Nhân vung Tiếp Dẫn Thần Tràng, uy lực của thần tràng này to lớn, cũng không hề kém cạnh pháp bảo của hai người kia! Hiện tại, một khi pháp bảo này vung lên, có thể có được uy lực cực kỳ mạnh mẽ, chỉ thấy dưới sự vung vẩy của Tiếp Dẫn Thần Tràng, từng đạo kim quang chém về phía Vu Mãng.Nhưng cho dù vậy, ba người liên thủ cũng chỉ có thể gây ra một chút vết thương ngoài da cho Vu Mãng, hoàn toàn không thể làm tổn thương gân cốt của hắn.Nhục thân của Vu Mãng này, quả thực quá khủng bố rồi!Vu Mãng tự nhiên sẽ không cứ thế mà chịu trận!Chỉ thấy Vu Mãng trực tiếp thi triển Khai Thiên Đệ Tam Thức, cây búa đó biến thành hoàng kim cự phủ, chém về phía ba vị Thánh nhân.Một thức này được thi triển trên tay Vu Mãng lúc này, đã sở hữu thế khai thiên.Ba vị Thánh nhân hiện tại chịu một đòn, sắc mặt đại biến, ba người đều tế xuất

pháp bảo của mình để chống đỡ đòn tấn công của Vu Mãng.Chỉ thấy ba vị Thánh nhân đều bị đánh bay ra xa không biết bao nhiêu.Khi ba vị Thánh nhân quay lại, sắc mặt đều có chút khó coi.Thái Thượng Lão Quân lập tức nói: “Nữ Oa, ngươi làm gì vậy?

Chương 483

Không ra tay sao?”Nữ Oa vốn vẫn luôn do dự, nhưng hiện tại, Nữ Oa lại không có cách nào tiếp tục đứng ngoài quan sát.“Nữ Oa, đã là tứ nhân đồng minh, vậy thì không cần câu nệ làm gì, ra tay đi, cũng để ta kiến thức thủ đoạn của ngươi, nếu không chỉ ba người các ngươi, yếu quá rồi!” Vu Mãng lạnh nhạt nói.Lời Vu Mãng vừa thốt ra, lại khiến sắc mặt Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân ba người càng thêm khó coi.Vu Mãng đang nói gì?

Dám nói họ yếu quá rồi sao?

Họ là Thiên Đạo Thánh Nhân đó!

Người khác không ai không sợ, không ai không kính Thiên Đạo Thánh Nhân, trong mắt Vu Mãng, lại quá yếu sao?Nhưng Vu Mãng đích xác có bản lĩnh và thực lực để coi thường, dù sao hiện tại bốn vị Thánh nhân đều tâm tồn sợ hãi đối với Vu Mãng.Vu Mãng ánh mắt lướt qua bốn vị Thánh nhân trước mặt, lạnh nhạt nói: “Cứ cùng ra tay đi!”Nữ Oa lần này không do dự nữa, nếu không ra tay, ba vị Thánh nhân ở đây căn bản không có chút cơ hội nào có thể thắng.Nữ Oa trên đầu treo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trên tay nàng xuất hiện một đạo xích hồng sắc quang mang, trên tay Nữ Oa xuất hiện Hồng Tú Cầu.Lúc này bốn người đồng thời ra tay, bốn vị Thánh nhân pháp bảo tề xuất, đồng thời oanh về phía Vu Mãng, Vu Mãng cùng lúc đối mặt với đòn tấn công của bốn người.Thân thể Vu Mãng đột nhiên bành trướng, trực tiếp thi triển Vu Thần Hạ Phàm, sau lưng Vu Mãng xuất hiện một đôi cánh màu huyết hồng.Vu Mãng cùng lúc chịu đựng đòn tấn công của bốn vị Thánh nhân, chỉ thấy Bàn Cổ Phiên của Thái Thượng Lão Quân lại lần nữa bùng phát Bàn Cổ Khí Nhận, oanh vào người Vu Mãng! Chỉ là Vu Mãng chịu đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên, sau khi bị

thương lập tức liền khôi phục.Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề Đạo Nhân oanh về phía Vu Mãng, khi quét vào người Vu Mãng, Bàn Cổ Huyết Khí trên người Vu Mãng có thể hóa giải đòn tấn công của Chuẩn Đề Đạo Nhân.Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng phát động Tiếp Dẫn Thần Tràng tấn công, oanh vào người Vu Mãng.Cùng lúc đó, Hồng Tú Cầu của Nữ Oa cũng đánh vào người Vu Mãng.Chỉ là bốn vị Thánh nhân hiện tại lại phát hiện, bất kể đòn tấn công mà họ phát ra có đáng sợ đến mức nào, cũng không thể uy hiếp được Vu Mãng.Năng lực khôi phục của Vu Mãng vượt xa so với thương hại mà họ gây ra, khiến bề mặt thân thể Vu Mãng dường như không hề xuất hiện một chút thương thế nào.Hiện tại Vu Mãng không ngừng vung cự phủ, mỗi một nhát búa, đều có thể đánh lui Thánh nhân trước mặt.Các Thánh nhân ở đây đều có lực chiến đấu mạnh mẽ, sở hữu linh bảo phòng ngự cường đại, chỉ là hiện tại họ phát hiện, chí bảo phòng ngự của mình không thể chống đỡ nổi Vu Mãng.“Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta nhất định sẽ bại không nghi ngờ, hãy sử dụng chiêu đó đi!” Thái Thượng Lão Quân lập tức hét lên.Vu Mãng hiện tại thậm chí còn chưa thi triển chiêu số Khai Thiên, nhưng cho dù vậy, Vu Mãng cũng có thể dễ dàng áp chế họ, nếu Vu Mãng toàn lực ra tay, loại thực lực đó tuyệt đối không thể chống đỡ nổi!Nếu bây giờ không toàn lực ra tay, e rằng sẽ không có cơ hội nào để ra tay đối phó với Vu Mãng nữa!Tứ Thánh nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu.Chỉ thấy bốn vị Thánh nhân đồng thời nắm chặt một thanh kiếm, trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu Vu Mãng xuất hiện một bức trận đồ.Vu Mãng nhìn cảnh này, có chút ngoài ý muốn nói: “Tru Tiên Kiếm Trận?

Trận kiếm này chẳng phải đã bị ta phá rồi sao?

Ta ở cảnh giới Chuẩn Thánh đã có thể phá trận pháp này, hôm nay ta là Thánh nhân, lại muốn dùng trận này đối phó ta?”“Vu Mãng, Tru Tiên Kiếm Trận mà ngươi đã phá trước kia, khác với hiện tại!

Tru Tiên Kiếm Trận mà chúng ta bố trí lúc này, có thể tru sát ngươi!" Chỉ nghe lúc đó Thái Thượng Lão Quân nói."Trận pháp này muốn tru sát ta?" Vu Mãng nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường."Vu Mãng, ngươi nghĩ Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại giống Tru Tiên Kiếm Trận trước kia sao?

Chúng ta dùng lực lượng Tứ Thánh bố trí trận pháp này, uy lực đủ để chém giết Thiên Đạo Thánh Nhân thập nhị trọng, ngươi, cũng không thể chống đỡ nổi một Tru Tiên Kiếm Trận!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cười lạnh một tiếng nói."Tru Tiên Kiếm Trận do Tứ Thánh bố trí sao?

Tốt, ta đây muốn kiến thức!" Vu Mãng đáp.Tru Tiên Kiếm Trận mà bốn vị Thánh nhân thi triển ra mạnh đến mức nào, Vu Mãng cũng muốn kiến thức!Hiện tại bốn vị Thánh nhân mỗi người nắm một thanh kiếm, lần lượt là Tru Tiên kiếm, Lục Tiên kiếm, Hãm Tiên kiếm, Tuyệt Tiên kiếm, uy lực mà bốn thanh kiếm này phát huy ra trong tay bốn vị Thánh nhân, đã vượt xa uy lực được phát huy ra trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.Dù sao bốn thanh kiếm này, hiện tại lại đang nằm trong tay Thánh nhân.Chỉ thấy bốn vị Thánh nhân đồng thời vung kiếm, bốn thanh kiếm đó cùng lúc phát ra Tru Tiên Kiếm Khí, mỗi đạo kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Khí, uy lực đều cực kỳ khủng bố, những đạo kiếm khí này uy lực to lớn, nếu Thánh nhân khác gặp phải loại kiếm khí này, nếu không bị chém giết, cũng chắc chắn sẽ trọng thương.Chỉ đáng sợ là hiện tại trước mặt những Thánh nhân này, lại là Vu Mãng!Vu Mãng căn bản không né tránh, mặc cho những đạo Tru Tiên Kiếm Khí đó chém vào người hắn.Vu Mãng hiện tại ở trạng thái Vu Thần Hạ Phàm, một thân pháp lực ngút trời, đồng thời lực khôi phục của hắn, cũng vượt xa so với những gì các Thánh nhân ở đây tưởng tượng!Trong mắt các Thánh nhân ở đây, vết thương mà Vu Mãng phải chịu gần như trong nháy mắt liền hoàn toàn khôi phục,

dường như chưa từng bị thương vậy!Loại năng lực khôi phục này, không phải người bình thường nào có thể sở hữu được!

Thánh nhân, cũng không được!Bốn vị Thánh nhân nhìn thấy xong, đều nảy sinh chấn kinh và sợ hãi, Vu Mãng này có lực khôi phục như vậy, chỉ dựa vào Tru Tiên Tứ Kiếm, làm sao có thể chém giết Vu Mãng?Nhất định phải phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, giết Vu Mãng mới có cơ hội giành chiến thắng!Ở đó, Thái Thượng Lão Quân lập tức nói: "Sử dụng Tru Tiên!" Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bùng phát ra từng đạo kiếm khí khủng bố chém về phía Vu Mãng.Những kiếm khí này uy lực to lớn như vậy, sở hữu năng lực cực kỳ khủng bố, có thể ngăn chặn vết thương của Vu Mãng khôi phục!Loại năng lực này đối với người khác, có lẽ không có tác dụng quá lớn, nhưng hiện tại, lại có thể dùng để khắc chế Vu Mãng.Vu Mãng sau khi bị thương, nhất thời không thể khôi phục được nữa.Nhưng cho dù vậy, hiện tại Vu Mãng vẫn vô cùng dũng mãnh, dù sao, điều mạnh mẽ nhất của Vu Mãng, không phải lực khôi phục, mà là ý chí của hắn!Bất kể gặp phải kẻ địch nào, Vu Mãng cũng sẽ không sợ hãi hay khiếp sợ, hắn cứ thế dũng mãnh tiến lên, không chiến đến chết thì không ngừng, đó mới là điểm đáng sợ nhất của Vu Mãng.Vu Mãng trước khi thành Thánh đã như vậy, hiện tại sau khi thành Thánh, lại há sợ những Thánh nhân này, bốn vị Thánh nhân liên thủ, cũng không có gì đáng sợ!Chỉ thấy Vu Mãng ra tay, trước mặt Vu Mãng, dường như có một luân hồi vỡ nát.Khai Thiên, Đệ Lục Thức!Vu Mãng lúc này, cuối cùng cũng muốn toàn lực ra tay, cũng muốn xem xem, rốt cuộc đủ cường đại chưa, những Thánh nhân ở đây càng cường đại hơn!Vu Mãng một phủ chém về phía trước, cự phủ trước mặt xuất hiện từng trận sát khí khủng bố, tất cả mọi thứ trước mặt, dường như đều bị một phủ của Vu Mãng chém nát.Bốn vị Thánh nhân hiện tại đang chịu đựng áp lực cực kỳ to lớn, chí bảo phòng ngự mà họ sử dụng, hiện tại dường như đều bị ảnh hưởng.Thái Thượng Lão Quân biết, nếu lần này không ra tay

chống đỡ đòn tấn công của Vu Mãng, có thể một chiêu này, sẽ hủy diệt tất cả.Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân mang theo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện trước một phủ của Vu Mãng, một phủ uy lực to lớn, nhưng sau khi Thái Thượng Lão Quân có được Huyền Hoàng Châu, dường như cũng khiến Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện biến hóa.Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, có thể trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, đã chặn được đòn tấn công của Vu Mãng.Một chiêu Khai Thiên này, không hề làm Thái Thượng Lão Quân bị thương.Ba vị Thánh nhân còn lại nhìn thấy xong, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, Thái Thượng Lão Quân có thể chống đỡ được chiêu số mà Vu Mãng thi triển ra hiện tại sao?"Toàn lực ra tay!" Thái Thượng Lão Quân vội vàng hét lên.Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tuy có thể chống đỡ được một đòn của Vu Mãng, nhưng Thái Thượng Lão Quân lại biết, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã bị tổn hại rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định không thể chống đỡ nổi đòn tấn công tiếp theo của Vu Mãng!Nếu đã vậy, hiện tại liền nên toàn lực ra tay!Bốn Thánh còn lại nghe thấy, cũng hiểu rõ đây là cơ hội cuối cùng để ra tay, hiện tại nếu không ra tay, có thể sẽ thua Vu Mãng.Bốn vị Thánh nhân đồng thời huy động Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận lập tức bùng phát ra từng trận tiếng động lớn, chỉ thấy không gian ở đây chịu đòn tấn công của bốn vị Thánh nhân, lập tức bị hủy diệt.Đúng lúc đó, Vu Mãng lại thi triển Khai Thiên Đệ Thất Thức!Dùng chiêu này chiến Tru Tiên Kiếm Trận do bốn vị Thánh nhân bố trí, chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận bị một phủ của Vu Mãng chém nát.Oanh!

Sức mạnh to lớn như vậy xuất hiện, trong mắt bốn vị Thánh nhân, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bị xé thành hai mảnh.Khai Thiên Đệ Thất Thức của Vu Mãng, uy lực mạnh hơn Đệ Lục Thức rất nhiều, bốn vị Thánh nhân, cũng cảm thấy sợ hãi.Vu Mãng đâu có ý định tha cho bốn vị Thánh nhân, đã vậy, thì toàn lực chiến một trận!Chỉ thấy Vu Mãng

trên tay lại lần nữa giơ phủ, trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên Ám Huyết Phủ của Vu Mãng huyết khí cuồn cuộn, sắc mặt bốn vị Thánh nhân hiện tại đều trở nên vô cùng khó coi.Họ có thể cảm nhận được, lần này toàn lực ra tay, thực lực phát huy ra dường như vượt xa so với tưởng tượng của họ.Vu Mãng này, rõ ràng chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân tứ trọng a!Vu Mãng đâu có ý định để ý đến họ, chỉ thấy Vu Mãng lại lần nữa chém một phủ ra, một phủ đó, chỉ thấy thế giới trước mặt chia thành hai, một mảnh không gian, thậm chí cả Tử Tiêu Cung, đều bị Vu Mãng chém thành hai mảnh!Sức mạnh to lớn như vậy chém ra, toàn bộ Tử Tiêu Cung và Ma tộc ở đây, cũng căn bản không thể chịu đựng nổi.Khai Thiên Đệ Bát Thức, Nhất Phủ Phân Âm Dương!Tử Tiêu Cung trong nháy mắt vỡ nát, không chỉ vậy, ngay cả Ma tộc bên trong Tử Tiêu Cung, cũng bị một phủ của Vu Mãng chém giết chín thành!Chí bảo phòng ngự trên người bốn vị Thánh nhân tuy không bị hủy diệt, nhưng cũng mất đi uy năng, bốn vị Thánh nhân, dưới một phủ của Vu Mãng, bị trực tiếp chém thành hai mảnh.Nhưng những Thánh nhân này lại có thể lần nữa khôi phục, chỉ là khi khôi phục, sắc mặt đều trở nên vô cùng tái nhợt.Hiển nhiên, để khôi phục thân thể, những Thánh nhân này đã tiêu hao rất nhiều pháp lực.“Vẫn chưa chết sao, nếu đã vậy, ta liền tiễn các ngươi lên đường!” Vu Mãng trong mắt tràn đầy lạnh nhạt, đã muốn chiến, lần này, vậy thì cứ để tất cả chiến tử đi!Một phủ đó, Khai Thiên Đệ Cửu Thức, Vu Mãng có nắm chắc sẽ chém giết bốn vị Thánh nhân.“Đợi đã, Vu Mãng, ngươi làm gì vậy?

Chẳng lẽ ngươi muốn thi triển Khai Thiên Đệ Cửu Thức sao?

Tuyệt đối không thể, ngươi dù có thi triển Đệ Cửu Thức, cũng sẽ vẫn lạc!” Thái Thượng Lão Quân nhìn Vu Mãng lại lần nữa giơ phủ, sắc mặt đại biến.“Không sai, Vu Mãng, chẳng lẽ ngươi muốn đồng quy vu tận với chúng ta?

Chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa sao?

Chúng ta đâu đến mức phải sinh tử tương bác chứ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng sợ hãi hét lên."Vu Mãng, tha cho ta, ta sẽ không bao giờ đối địch với ngươi nữa, sau này cũng sẽ không bao giờ!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.Nữ Oa nhìn Vu Mãng, ánh mắt vô cùng phức tạp, hiện tại Vu Mãng, đã trưởng thành đến mức khiến nàng phải ngưỡng mộ sao?Thực lực của Vu Mãng, đã vượt xa Nữ Oa và các Thánh nhân khác hiện tại, nếu Vu Mãng tiếp tục chiến đấu, không cần thi triển Khai Thiên Đệ Cửu Thức, cũng có thể dễ dàng chém giết tất cả.Vu Mãng này, quá mạnh rồi!Nữ Oa cuối cùng cũng thở dài, chậm rãi quỳ xuống trước Vu Mãng, nói: "Vu Mãng Thánh nhân, Nữ Oa nguyện ý thần phục ngài!" !!!Ba vị Thánh nhân còn lại nghe lời Nữ Oa nói, đều đại kinh, nghe thấy gì rồi?

Nữ Oa muốn thần phục Vu Mãng?

Trở thành thuộc hạ của Vu Mãng sao?Làm sao có thể?

Nữ Oa là Thánh nhân, sao có thể thần phục dưới trướng người khác, Thánh nhân chứ!Nữ Oa không muốn chết, trong lòng nàng, cũng không muốn đối địch với Vu Mãng, trận chiến hôm nay đã thua rồi, vậy thì không cần thiết phải sinh tử tương tàn với Vu Mãng nữa!Vu Mãng nghe lời Nữ Oa, sững sờ, Nữ Oa thần phục hắn sao?"Nữ Oa, ngươi sẽ không thật sự làm vậy chứ?

Muốn thần phục Vu Mãng sao?

Ngươi là Thánh nhân đó!" Thái Thượng Lão Quân lập tức nói."Thánh nhân thì sao chứ?

Chẳng lẽ Thánh nhân là bất diệt sao?

Nếu đã vậy, sợ gì chứ?" Chỉ nghe Nữ Oa khinh thường nói.Lời Nữ Oa nói, khiến Tam Thánh đồng thời sững sờ, nếu Vu Mãng tiếp

tục ra tay, họ thật sự không có cơ hội sống sót, Thánh nhân tự xưng bất tử bất diệt, nhưng thật sự bất diệt sao?Đương nhiên là không, các Thánh nhân ở đây đều hiểu rõ, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn lạc, chính là minh chứng rằng Thánh nhân đích xác có thể vẫn lạc!Nếu Thánh nhân vẫn lạc, ai cũng không biết người khác sẽ làm gì!Lúc đó, Vu Mãng ánh mắt nhìn về phía trước, Vu Mãng ánh mắt lạnh lùng quét qua Tam Thánh, lạnh nhạt nói: "Các ngươi, muốn chết sao?"Các ngươi, muốn chết sao?

Vu Mãng muốn ra tay với họ!

Nếu không nguyện ý thần phục, Vu Mãng nhất định sẽ không tha.Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, hai người thở dài, đồng thời quỳ xuống trước mặt Vu Mãng: "Chúng ta nguyện ý thần phục!"Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân đại biến, sắc mặt hiện ra vô cùng khó coi, Thái Thượng Lão Quân không nguyện ý thần phục Vu Mãng, nhưng lại không có bất kỳ cách nào!Nếu không thần phục, căn bản không có chút cơ hội nào có thể sống sót.Trong lòng Thái Thượng Lão Quân dù không cam lòng đến mấy, dù không tình nguyện đến mấy, cũng nhất định phải thần phục trước mặt Vu Mãng: "Thái Thượng Lão Quân, nguyện ý thần phục!"Bốn vị Thánh nhân đều thần phục Vu Mãng, trước đây, không ai có thể tưởng tượng được chuyện này.Bốn vị Thánh nhân, mỗi vị đều sở hữu thực lực cường đại như vậy, lại là Thánh nhân, hiện tại đều thần phục Vu Mãng!

Quả thực quá khiến người ta không thể tin nổi!"Tốt, đã vậy, vậy thì giao một phần nguyên thần của các ngươi cho ta, từ bây giờ, các ngươi chính là thuộc hạ của ta!" Vu Mãng lạnh nhạt nói.Giao một phần nguyên thần cho Vu Mãng, liền không thể phản kháng!Lúc đó Vu Mãng chỉ cần một ý niệm, họ liền tất tử vô nghi, lại làm sao có thể phản kháng được Vu Mãng?Bốn vị Thánh nhân không thể không nghe lời Vu Mãng, Vu Mãng thu lấy nguyên thần của bốn người, lạnh nhạt

nói: “Hiện tại đã là thuộc hạ của ta, ta liền không cần bảo vật trên người các ngươi nữa, nhưng từ bây giờ, tất cả các ngươi đều phải nghe lệnh ta!”“Vâng!” Tứ Thánh đành phải nói.“Các ngươi ở đây đã phát hiện ra điều gì?” Vu Mãng hỏi.“Vu Mãng Thánh nhân, chúng ta ở đây phát hiện ra có một lối vào khác, đó hẳn là Tân Ma Giới do Ma Tổ La Hầu khai tịch ra, chúng ta phát hiện trong Ma Giới đó, không ngừng có Ma tộc tràn ra!” Thái Thượng Lão Quân nói.“Không ngừng có Ma tộc tràn ra?” Vu Mãng nghe xong, không khỏi sững sờ.“Không sai, nếu ta không lầm, đó hẳn là lối vào Tân Ma Giới, Ma Tổ La Hầu sau đại chiến với lão sư, liền khai tịch ra một Tân Ma Giới, trong Tân Ma Giới đó, có vô số Ma tộc!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.“Còn về Thiên Đạo và lão sư ở đâu, ta cũng không biết, nhưng có thể biết được, Ma tộc bên trong Tân Ma Giới thực lực đều vô cùng cường đại, đều sở hữu linh trí!” Chỉ nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng nói.“Dẫn ta đi xem xem!” Vu Mãng nói.Bốn vị Thánh nhân không dám phản kháng Vu Mãng, dẫn Vu Mãng đi đến lối vào Tân Ma Giới.Vu Mãng có thể nhìn thấy trước mặt xuất hiện từng trận ma khí, ma khí vô cùng nồng đậm.Những ma khí này nếu bị người bình thường hấp thu, có thể sẽ khiến người ta phát điên.Dù sao những ma khí này đối với người bình thường, có thể khiến thần trí mất kiểm soát, nhưng vài vị ở đây đều là Thánh nhân, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng.Cách Vu Mãng không xa, ở đó có một hắc động.Trong hắc động, thỉnh thoảng có một Ma tộc từ bên trong xuất hiện.Những Ma tộc này thực lực đều khá cường đại, yếu nhất cũng là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, đương nhiên, loại Ma tộc cấp bậc này, không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với Vu Mãng.Vu Mãng chỉ cần một ánh mắt, liền có thể khiến những Ma tộc này bốc hơi.Vu Mãng hai mắt xuất hiện quang mang, nhìn về phía trước, Vu Mãng là Thánh nhân, hai mắt của hắn, lại không thể xuyên thấu hắc động này!Có thể thấy được, hắc động cực kỳ sâu thẳm, dường như là một thế giới khác.

Gọi nó là Tân Ma Giới, cũng không có vấn đề gì.Trong hắc động này, không biết có bao nhiêu Ma tộc, thậm chí có thể có Ma Tổ La Hầu ở bên trong.Chỉ là nếu Ma Tổ La Hầu còn sống, vậy Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ hiện tại chẳng lẽ đã chết rồi sao?Hơn ngàn năm trước, Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ đã liên thủ đối kháng Ma Tổ La Hầu, hiện tại Tử Tiêu Cung lại phá bại như vậy, ở đây lại khai tịch ra một Tân Ma Giới!Vậy Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ đều không còn nữa, chỉ còn lại Tân Ma Giới này!"Vu Mãng, bây giờ ta phải làm gì?" Chỉ nghe Nữ Oa hỏi."Hồng Hoang thế giới đã kết thúc rồi, ta có thể chinh chiến Ma Giới, đã Ma Tổ La Hầu còn sống, vậy thì cứ để hắn trở thành đối thủ của ta đi!" Vu Mãng trong mắt tràn đầy chiến ý.Hồng Hoang thế giới không có ai là đối thủ của Vu Mãng, Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ cũng biến mất.Nếu đã vậy, Vu Mãng chỉ có thể đi chinh chiến Ma Giới, giao thủ với Ma Tổ La Hầu, Vu tộc cũng cần chiến đấu mới có thể trưởng thành, Vu Mãng quyết định, sẽ triệu tập Vu tộc, tiến quân vào Tân Ma Giới này!Bốn vị Thánh nhân nhìn thấy trong mắt Vu Mãng lóe lên quang mang, biết Vu Mãng là một kẻ ngoan cường, đã Vu Mãng quyết định đi chinh chiến Ma Giới, vậy thì chỉ có thể đi theo mà thôi.Bốn vị Thánh nhân kỳ thực không hề muốn đi theo Vu Mãng chinh phục Ma Giới, nhưng vì uy nghiêm của Vu Mãng, cũng không có cách nào khác, nguyên thần của bốn người đều nằm trong tay Vu Mãng.Mọi người đều không dám phản kháng, cho dù trong lòng có vạn ngàn không muốn, cũng chỉ có thể đi theo Vu Mãng mà thôi.Ai bảo không đánh lại Vu Mãng chứ, chỉ có thể khuất phục dưới chân Vu Mãng, cũng không có cách nào khác.Tân Ma Giới này có quá nhiều điều chưa biết, mọi thứ đều bắt đầu từ con số không, dù sao Ma tộc đã bị đánh bại, Tân Ma Giới mà Ma Tổ La Hầu kiến lập, khẳng định có sự khác biệt so với trước kia.Tất cả đều không dám mạo hiểm tiến vào Tân Ma Giới, chỉ có Vu Mãng một mình dẫn đường phía trước, Vu Mãng nhìn hoàn cảnh ở đó, trong lòng

càng thêm kích động.Kích thích lòng hiếu thắng, dù sao hắn cần chiến đấu mới có thể trưởng thành, càng chiến đấu càng trưởng thành nhanh hơn.Vu Mãng cảm thấy hiện tại toàn thân tràn đầy sức mạnh, muốn nhanh chóng tìm nơi của Ma Tổ La Hầu, sau đó đại chiến mấy trăm hiệp với Ma Tổ La Hầu.Vu Mãng có niềm tin để đánh bại Ma Tổ La Hầu.Hơn ngàn năm trước Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ dùng sức mạnh của hai người mới đánh bại Ma Tổ La Hầu, hắn tin rằng hôm nay một mình mình có thể làm được sức mạnh của hai người.Nếu Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ còn tại thế, nếu họ biến mất, hiện tại cũng không phải đối thủ của hắn, dù sao bốn vị Thánh nhân kia hiện tại đều đã khuất phục dưới chân hắn.Vu Mãng biết bốn vị Thánh nhân kia cũng không hề đặt mình vào lòng để thách thức, hiện tại để bốn vị biết được nguyên thần của họ đã bị mình nắm chắc trong tay, không thể không khuất phục dưới chân mình.Cũng muốn xem xem họ không yếu đuối như mình tưởng tượng, hiện tại muốn đi chinh chiến Tân Ma Giới, để họ cũng biết sự lợi hại của mình, để họ có thể nhanh chóng trưởng thành.Trước kia bọn họ căn bản không đặt hắn vào mắt, hiện tại hậu quả của việc không đặt hắn vào mắt, bốn vị Thánh nhân đều đang nếm trải.Ma Tổ La Hầu từ sau khi bị đánh bại liền ẩn mình bặt tăm, hiện tại cuối cùng cũng tìm thấy tung tích của Ma Tổ La Hầu, hắn đã kiến lập Tân Ma Giới.Vu Mãng biết Ma Tổ La Hầu trước kia khi đối kháng với Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ, cũng đã chịu không ít vết thương, hơn ngàn năm, hắn vẫn luôn khổ tâm tu luyện, nâng cao pháp thuật.Với mong muốn sớm muộn gì cũng có một ngày, có thể đánh bại Thiên Đạo và Hồng Quân lão tổ, Ma Tổ La Hầu có lẽ không ngờ tới, hiện tại đột nhiên xuất hiện một Vu Mãng.Vu tộc bản thân cũng là một tộc cường đại, chỉ là trong thời kỳ Vu Mãng bị khốn, dần dần suy yếu, bởi vì không có một người dẫn đầu tốt, hiện tại Vu Mãng muốn triệu tập lại Vu tộc.Để Vu tộc lần nữa chấn hưng, sau đó dẫn dắt Vu tộc, chinh chiến Ma Giới.Trên Hồng Hoang hiện tại không

có ai là đối thủ của hắn, tất cả đều bị thu phục làm thuộc hạ, có gì mà không chinh phục được chứ, một Ma tộc nhỏ bé, căn bản không đặt vào mắt.Vu Mãng trong mắt càng ngày càng lóe lên quang mang, trên người hắn cũng bắt đầu xuất hiện sức mạnh kỳ lạ.Vu Mãng biết sức mạnh trên người hắn đang chực trào ra, đang triệu hồi hắn đi chinh chiến.Hiện tại nhiệm vụ chính là tìm kiếm lãnh địa của hắn, sau đó mở rộng phạm vi ảnh hưởng, mới có thể đi chinh phục Ma Giới.Vu Mãng dẫn theo bốn người xuyên qua Tân Ma Giới, thỉnh thoảng bắt gặp một vài tiểu yêu quái, những tiểu yêu quái đó nhe răng múa vuốt với năm người.Vu Mãng đi một hồi lâu, xuyên qua Tân Ma Giới này, hiện tại đã đại khái hiểu rõ, Ma Giới này rộng lớn đến vậy, so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.Khí hậu bên trong thì tối tăm mịt mù, có mùi khó ngửi, ở đây thật sự không thích hợp để ở, Vu Mãng quyết định trước tiên rời khỏi Tân Ma Giới này, sau đó tìm một nơi khác để mở rộng Vu tộc.Bốn người đi bên cạnh Vu Mãng, nhìn những tiểu yêu quái thỉnh thoảng xuất hiện, nhe răng múa vuốt với họ, trong lòng bốn người tràn đầy sự khinh thường, nếu không phải nguyên thần của họ bị Vu Mãng giam giữ, ai sẽ ở cái nơi tồi tàn này chứ.Lại để những tiểu yêu tinh không thành khí này nhe răng múa vuốt với mình, nếu là trước kia, liệu họ có thèm nhìn thẳng vào những tiểu yêu tinh này không, tất cả đều là những kẻ không thành khí.Giờ khắc này Hồng Hoang tuy đã suy bại, nhưng họ cũng là Thánh nhân cao cao tại thượng, sao có thể so đo với đám tiểu yêu tinh này chứ, nhưng trong mắt đám tiểu yêu tinh này lại tràn đầy sự khinh thường.Hồng Hoang đã khác xưa, hiện tại tiểu yêu tinh cũng không đặt họ vào mắt nữa rồi, là Thánh nhân, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.“Hừ, hiện tại quả nhiên không còn như xưa, giờ đây bọn chúng cũng không đặt ta vào mắt nữa, nhìn xem từng kẻ đều mang ánh mắt khiêu khích.” Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, nhìn chằm chằm vào những tiểu yêu tinh kia, vô cùng phẫn nộ nói.Nữ Oa Thánh nhân khi tiến vào Tân Ma Giới này,

sớm đã phát hiện ra những tiểu yêu tinh này, có một vài tiểu quái thú không thành khí cũng đang nhe răng múa vuốt theo sau nàng.

Nàng vẫn luôn ở phía sau, theo dõi, chú ý động thái của nàng.

Nàng cũng thấy những tiểu yêu tinh này chướng mắt rồi, chỉ là hiện tại đã quy thuận dưới trướng Vu Mãng, làm sao dám khinh cử vọng động chứ?Nguyên thần của họ đều nằm trong tay Vu Mãng, nếu Vu Mãng không vui, hắn sẽ hủy diệt nguyên thần, vậy thì vĩnh viễn không thể có được nguyên thần, chỉ có thể khuất phục dưới chân Vu Mãng.Sở dĩ mọi người muốn đi theo Vu Mãng, là muốn nhân cơ hội, chỉ cần thời cơ đến sẽ ra tay với Vu Mãng, sau đó đoạt lại nguyên thần, quay về Hồng Hoang.Hiện tại họ đều không dám chọc giận Vu Mãng, chỉ có thể nghe lời Vu Mãng nói, Vu Mãng bảo làm gì thì phải làm nấy, dù sao bốn người hiện tại không đánh lại Vu Mãng, ngay cả sự kiện Tru Tiên cũng đối với Vu Mãng, không đáng kể gì.Khai Thiên Cửu Thức của Vu Mãng thật sự không phải đùa, nếu vừa rồi Vu Mãng vận dụng Đệ Cửu Thức, có lẽ bốn người họ hiện tại đã sớm tan thành tro bụi rồi, chỉ là Vu Mãng cũng muốn thu bốn người họ dưới trướng mình, nên mới không làm vậy.Dù sao Vu Mãng và Nữ Oa cũng đã ở cùng nhau một thời gian khá dài, giữa lúc bị mắc kẹt, làm sao hắn lại không hiểu lòng bốn người này chứ?

Trốn thoát, tu luyện.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm mắt Vu Mãng.

Kẻ nào đã dám gây sự thì nên biết hậu quả của việc đó, nếu không thì đừng chọc giận Vu Mãng.

Tâm tư của chúng có lẽ chưa hiểu, muốn lấy lại nguyên thần từ tay ta ư, ta sẽ cho chúng cơ hội sao?

Cứ nằm mơ đi.

Chương 484

Để chúng còn giữ được tính mạng đã là may mắn rồi, còn đòi lấy lại nguyên thần ư, rồi tìm cơ hội đối phó với ta nữa, vậy thì ta thật sự không thể cho chúng bất kỳ cơ hội nào.

Trong lòng Vu Mãng suy tính cách dạy dỗ mấy kẻ này một trận ra trò, để chúng biết rằng đừng hòng chống đối Vu Mãng.

Bây giờ đã quy thuận môn hạ của ta thì nên hiếu kính ta.

Nữ Oa thì khá hiếu thuận với ta, còn ba vị tăng nhân kia, đặc biệt là Thái Thượng Lão Quân, tuy tuổi đã cao nhưng lại có tâm tư quỷ dị.

Nếu không chọc ngoáy chúng, liệu bốn người đó có tấn công ta không?

Để chúng tấn công cũng không phải chuyện tốt, dù sao ta cũng đã thu phục được nguyên thần của bốn kẻ đó rồi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn đám yêu tinh nhe răng trợn mắt kia, đã phẫn nộ đến cực điểm rồi, y không giống như Thái Thượng Lão Quân, hay Nữ Oa làm việc rụt rè, không dám lên tiếng dễ dàng, sợ chọc giận Vu Mãng.

Y có thể quy thuận môn hạ Vu Mãng, nhưng cũng không thể nhẫn nhục chịu đựng được, đám tiểu yêu tinh này dám giẫm đạp lên đầu y, chẳng lẽ y không thể đối phó sao?

Chuẩn Đề Đạo Nhân rút kiếm ra, nhắm thẳng vào đám yêu tinh nhe răng trợn mắt kia, y cùng với mấy con ma quái nhỏ đã nhìn chằm chằm và giết chết mấy con yêu tinh và ma quái đang khiêu khích.

Đám yêu tinh và ma quái nhỏ khác thấy Thánh nhân rút kiếm ra, tiếp tục khiêu khích.

Đến khi thấy Thánh nhân thật sự rút kiếm giết chết một số ma tộc thì những con còn lại đều bỏ chạy tán loạn.

"Nếu hôm nay ta không giết các ngươi, ngày mai các ngươi sẽ giẫm đạp lên đầu ta, một lũ yêu tinh vô dụng, chẳng lẽ ta không thể chế phục sao?

Ta và Ma nhân không đội trời chung." Trước đây Ma Tổ vẫn luôn gây rối, sau đó bị Hồng Quân Lão Tổ thu phục, sau khi y xong chuyện thì bắt đầu yên tĩnh.

Nhưng sau khi Hồng Quân Lão Tổ biến mất thì đám yêu quái nhỏ này lại bắt đầu phục hưng.

Ba vị Thánh nhân khác đều nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân chém giết đám yêu tinh nhe răng trợn mắt và một số ma quái nhỏ kia, họ biết Chuẩn Đề Thánh nhân đã nổi giận, nếu không nổi giận thì y cũng sẽ không làm như vậy.

Ba vị Thánh nhân khác đều ủng hộ Chuẩn Đề Đạo Nhân, cuối cùng cũng giải tỏa được một nỗi uất ức.

Vu Mãng nhìn Chuẩn Đề Thánh nhân rút kiếm giết chết đám yêu tinh nhỏ kia, Vu Mãng không nói gì, Vu Mãng cảm thấy làm như vậy là đúng, dù sao cũng là để tăng thêm khí thế của mình mà.

Ở trong Tân Ma Giới, Ma Tổ La Hầu nhất định sẽ quan sát nơi này, bây giờ ta sẽ cho Ma Tổ La Hầu biết ta muốn một Tân Ma Giới, và ta muốn hủy diệt nó.

Ta không thể mềm lòng từ thiện như Hồng Quân Lão Tổ đã từng, nếu như lúc đó không để Ma Tổ La Hầu một đường sống, vậy thì bây giờ làm sao có Tân Ma Giới được chứ?

Bản thân Vu Mãng không phải là người mềm lòng, nếu mềm lòng thì đã không chém vỡ đầu con cự xà kia rồi, nếu mềm lòng sẽ tự đẩy

mình vào nguy hiểm.

"Ta vừa quan sát rồi, bên trong Tân Ma Giới không có nơi nào thích hợp cho ta sinh tồn, không khí ở đây vô cùng tệ, nếu ta ở lâu trong đó, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến pháp lực và tu vi của ta." Dù sao, bên trong đó cũng có những người bình thường, nếu những người bình thường ở trong đó, họ sẽ bị ảnh hưởng bởi mùi hương đặc trưng của nơi này, bị mê hoặc, sau đó làm ra một số chuyện không tốt.

Vu Mãng có những cân nhắc riêng, mặc dù bên trong đó có thể khiến dục vọng của hắn mạnh mẽ, khiến hắn có ham muốn đánh bại đối thủ, nhưng hắn không thể ích kỷ mà để người Vu tộc sống ở một nơi như vậy.

"Ta cũng cảm thấy bên trong đó không phải là một nơi tốt, nhìn xem ma tộc yêu quái ở đây đặc biệt nhiều, toàn là những yêu quái nhỏ chưa thành khí hậu, những yêu quái lớn hơn đều đã trốn đi rồi, Ma tộc đã bỏ rất nhiều công sức vào Tân Ma Giới này." "Bây giờ Ma Tổ La Hầu có lẽ đã biết, nơi này, ta dẫn theo bốn người, dù sao vết thương đã chịu ngàn năm, bây giờ chưa chắc đã lành đâu." "Khi ta từ cửa khẩu này bước vào Tân Ma Giới, Ma Tổ La Hầu sẽ biết, chỉ là hắn muốn xem rốt cuộc ta đang làm gì, bây giờ hắn không biết động cơ của ta sao?" Thái Thượng Lão Quân phân tích cho Vu Mãng về môi trường địa lý ở đây, và Ma Tổ La Hầu chắc chắn đã biết có năm người xâm nhập vào Tân Ma Giới này.

Chỉ là hắn không ứng chiến, bây giờ hắn cũng biết, nếu muốn ứng chiến với Vu Mãng, có lẽ sẽ thua, Tân Ma Giới khó khăn lắm mới xây dựng được, làm sao có thể để Vu Mãng phá hủy một khi hắn đến được chứ?

Bây giờ không phải lúc, chỉ khi thời cơ chín muồi, Ma Tổ La Hầu tự nhiên sẽ xuất hiện bên ngoài, không cần phải chủ động đi tìm, hắn

sẽ chủ động đến tìm ta, căn bản không cần phải tốn công như vậy.

Vu Mãng trong lòng cũng nghĩ như vậy, mặc dù Vu Mãng rất lợi hại ở các phương diện khác, nhưng về mặt phân tích sự việc, hắn không thể sánh bằng Thái Thượng Lão Quân.

Vu Mãng cảm thấy việc thu phục bốn người này làm môn hạ là một việc đúng đắn, dù sao bốn người đó đều có những đặc điểm riêng, đáp ứng tốt yêu cầu của hắn.

Mặc dù bốn người đó không đủ trung thành với hắn, nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ khiến họ trung thành với Vu Mãng, không phải để họ khôi phục Hồng Hoang trở về Hồng Hoang, mà là để Hồng Hoang thuộc về ta.

Về sau, chỉ có Vu tộc tồn tại trên thế gian, Ma tộc, Hồng Hoang, Long tộc đều không phải đối thủ của ta, ta muốn Vu tộc trở thành chủng tộc duy nhất sống trên thế giới này.

Vu Mãng cũng có một dã tâm như vậy, nhưng hắn cũng có thể làm được, dù sao bây giờ chỉ cần đánh bại Ma Tổ La Hầu là có thể trở thành một cá thể độc lập trên thế giới này.

Chủ nhân của Tứ Hải Bát Hoang, ai có thể đối địch với ta?

Tất cả đều là bại tướng dưới tay ta, ta phải nắm được điểm yếu của chúng.

"Nơi này không thích hợp cho ta sinh tồn lâu dài, nơi này quá dễ mê hoặc lòng người, dễ ảnh hưởng đến ý chí con người, vì vậy ta không thể ở lại Tân Ma Giới lâu, bây giờ ta phải đi ra khỏi cửa khẩu, sau đó tìm một nơi thích hợp để ta ở." Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng quả thật là như vậy, Tân Ma Giới càng đi sâu vào trong càng mê hoặc đôi mắt con người, khiến tâm trí dần dần bị ảnh hưởng.

Chương 485

Đến cả Vu Mãng còn bị ảnh hưởng, huống chi bốn người kia, nguyên thần của họ đều nằm trong tay ta, chẳng lẽ họ bị ảnh hưởng sẽ ít hơn sao?

Vu Mãng quan sát sự thay đổi trên khuôn mặt của bốn người, phát hiện sắc mặt Nữ Oa bắt đầu cứng đờ, Vu Mãng biết Nữ Oa đã bị ma giới này mê hoặc rồi.

Ma Tổ La Hầu quả thật rất lợi hại nha, có thể mê hoặc cả Thánh nhân trên Hồng Hoang, nếu Ma Tổ La Hầu không lợi hại thì ngàn năm tu luyện kia thật sự là vô ích.

Trừ Nữ Oa ra, ba người kia đều ổn, bây giờ thật sự không thể đi sâu vào trong nữa, họ hoàn toàn chưa bị ảnh hưởng, nhưng những người khác thì đã bị ảnh hưởng rồi, không thể mạo hiểm hành động lung tung nữa.

Thái Thượng Lão Quân cũng phát hiện sự khác biệt của Nữ Oa, bây giờ đôi mắt Nữ Oa đang nhìn chằm chằm vào khoảng không tối tăm phía trước, cơ thể bất giác di chuyển về phía trước.

"Vu Mãng, ta thấy nơi này không nên ở lâu, nhìn Nữ Oa có sự thay đổi rồi, nàng cứ nhìn chằm chằm vào nơi tối tăm, sau đó cơ thể không ngừng tiến lên, nếu tiếp tục tiến lên, sẽ bị cảnh tượng này mê hoặc." Thái Thượng Lão Quân nói với Vu Mãng, y hiểu được một số gợi ý, dù sao nguyên thần của họ đều nằm trong tay Vu Mãng, chỉ có thể nghe theo ý kiến của Vu Mãng.

Khi nói chuyện, hai người còn lại là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không biết từ lúc nào, cũng bất giác đi về phía trước.

Thái Thượng Lão Quân không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi hai vị đạo nhân vẫn bình thường, sao đột nhiên lại như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Theo lẽ thường, Thánh nhân trên Hồng Hoang sẽ không bị ma giới này mê hoặc, nhưng nguyên thần của họ nằm trong tay Vu Mãng, chẳng lẽ vì nguyên thần nằm trong tay Vu Mãng nên họ mới bị mê hoặc sao?

Chẳng lẽ tu vi trong cơ thể không thể kiểm soát được đại não sao, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vu Mãng nhìn hai vị đạo nhân bất giác đi về phía trước, Vu Mãng biết hai người đó nhất định đã nhìn chằm chằm vào phía trước, nếu không thì sẽ không bị bóng tối phía trước mê hoặc.

Vu Mãng biết bây giờ xuất hiện những yêu tinh và ma tộc quái nhân này đều bị hấp dẫn vào Tân Ma Giới này, sau đó bị bóng tối này mê hoặc nên mới ở lại đây.

Bởi vì số lượng ma tộc vốn không còn nhiều, sự gia nhập của những yêu tinh này đã mở rộng dân số ma tộc và mở rộng phạm vi của ma tộc.

Vu Mãng biết nếu không kiểm soát hai người đó ngay bây giờ thì hai người đó sẽ bị ma giới đen tối này hấp dẫn đi, muốn cứu cũng không kịp nữa.

Vu Mãng tụ thần vận khí, trên tay xuất hiện một luồng lửa, trong chớp mắt, ngọn lửa nhanh chóng bay về phía hai vị đạo nhân, xuyên qua hai người họ một cách nhanh chóng.

Hai luồng lửa vận khí của Vu Mãng nhanh chóng xuyên qua cơ thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, dường như có tác dụng ngay lập tức trên cơ thể của hai vị đạo nhân, đôi mắt của hai vị

đạo nhân phát ra ánh sáng rực lửa.

Đôi mắt của hai vị đạo nhân, từ ánh sáng rực lửa biến thành ánh sáng xanh rực.

Thái Thượng Lão Quân biết Vu Mãng bây giờ muốn kéo hai vị đạo nhân trở về, dù sao hai vị đạo nhân bây giờ đã bị ma huyễn quá sâu, bắt đầu bị hấp dẫn, chỉ có thể dùng cách này để cứu hai vị đạo nhân.

Nếu nguyên thần của họ còn đó, căn bản không cần Vu Mãng phải cứu hai vị đạo nhân kia, nguyên thần bị Vu Mãng thu vào túi nên họ không có nguyên thần, một số pháp lực không thể phát huy được.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nhanh chóng phun ra máu tươi, sau đó trong chớp mắt đã tỉnh táo lại.

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hai người đột nhiên không biết đã bị sao rồi, rồi bây giờ lại thành ra thế này.

Hai vị đạo nhân quay đầu nhìn lại thì đã đi rất xa rồi, sao lại đi xa đến vậy chứ, rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở cạnh nhau, sao lại tách ra rồi?

Thái Thượng Lão Quân vội vàng chạy đến, sau đó nói với hai vị đạo nhân: “Hai người có biết không?

Vừa rồi hai người đã bị mê hoặc, Vu Mãng đã cứu hai người trở về.” Hai vị đạo nhân nhìn Vu Mãng ở phía sau một cái, hai vị đạo nhân không nói gì, dù sao trong lòng họ cũng khá khó chịu với Vu Mãng, bởi vì nguyên thần đều nằm trong tay Vu Mãng, nên họ rất bất mãn.

Thánh nhân trên Hồng Hoang, lại để một người nhỏ bé trong Vu tộc lấy đi nguyên thần của mình, họ cảm thấy thật đáng giận.

Người trên Hồng Hoang luôn coi thường Vu tộc và Nhân tộc, và Ma tộc, bây giờ thì hay rồi, Hồng Hoang bây giờ thành ra thế này, chỉ có thể quy thuận môn hạ Vu tộc.

Không chỉ hai người đó, ngay cả Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân trong lòng cũng đầy bất mãn, nhưng không có cách nào khác, sinh mệnh của họ nằm trong tay người khác, chỉ có thể khuất phục.

"Chúng tôi hai người cũng không biết bị mê hoặc, chỉ là vừa rồi cứ nhìn chằm chằm vào khoảng tối phía trước, càng nhìn càng đi sâu vào trong, sau đó cơ thể bất giác đi về phía bóng tối phía trước." Vu Mãng nghe hai vị đạo nhân nói, Vu Mãng cũng nhìn về phía bóng tối phía trước, phương hướng bóng tối đó giống như một xoáy nước đen khổng lồ, đang vận chuyển với tốc độ cao, khiến người nhìn dễ bị mê hoặc, may mà Vu Mãng có định lực tốt, không thể bị bóng tối này mê hoặc.

Hai vị đạo nhân vừa rồi rõ ràng là tâm trí không đặt vào đó, nếu tâm trí đặt vào đó, sẽ không bị bóng tối kia mê hoặc, dù sao hai vị Chuẩn Đề đạo nhân có tu vi và pháp lực, sao lại có thể bị một ma giới nhỏ bé mê hoặc được chứ?

Nhưng cũng không có cách nào khác, ai bảo bốn người đó không đánh lại ta, ta đã ăn quả tăng cường pháp lực, quả đó Nữ Oa cũng ăn rồi, nhưng trên cơ thể Nữ Oa có lẽ không có tác dụng.

Chẳng lẽ quả đó chỉ có tác dụng trên cơ thể nam nhân mà trên cơ thể nữ nhân thì không có tác dụng sao?

Nếu có tác dụng thì Nữ Oa nhất định sẽ giúp ta đánh bại.

Vu Mãng ngay lập tức hiểu ra Nữ Oa cũng bị bóng đen đó mê hoặc, sau đó khi hắn quay đầu tìm Nữ Oa, Nữ Oa đã biến mất.

Chương 486

Vu Mãng biết vừa rồi khi cứu hai vị đạo nhân kia, hắn đã bỏ qua Nữ Oa bên cạnh, Nữ Oa bây giờ bị bóng đen đó mê hoặc, không còn chịu sự kiểm soát của hắn nữa.

Hiện tại Nữ Oa sẽ không gặp nguy hiểm, chỉ cần nhanh chóng tìm thấy Nữ Oa, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, Ma Giới này không có vấn đề gì nữa.

Người Ma tộc quả thật rất lợi hại nha, có thể dùng thứ khí vị và bóng đen đó để mê hoặc con người, có phải vì không có nguyên thần nên mới bị mê hoặc không?

Vu Mãng biết căn bản không phải vì không có nguyên thần nên mới bị mê hoặc, mà là tâm trí của họ không đặt vào đó, cứ mãi suy nghĩ làm sao để đánh bại ta, để lấy lại nguyên thần.

Nhưng Vu Mãng có lẽ sẽ không trả lại nguyên thần cho họ đâu, dù sao muốn chinh chiến Ma tộc, hắn cần những thủ hạ đắc lực, nếu không có thủ hạ đắc lực, chỉ dựa vào một mình hắn có lẽ không đánh bại được Ma tộc.

"Hai người bị bóng đen đó mê hoặc, vừa rồi ta suýt chút nữa cũng bị mê hoặc, may mà ta có định lực mạnh hơn, hai người rõ ràng vừa rồi cứ nhìn chằm chằm vào phía trước, không nhìn thấy chỗ khác." Thái Thượng Lão Quân nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, giải thích tại sao vừa rồi họ lại như vậy, hai vị lão nhân ngay lập tức hiểu ra, vừa rồi không phải họ đã đánh bại con yêu tinh nhỏ đó sao?

Sau đó quan sát những yêu tinh nhỏ và ma thú đang bỏ chạy khác chạy về phía bóng tối đó, sau đó hai người cứ nhìn chằm chằm vào

hướng đó suy nghĩ rốt cuộc hướng đó có gì?

Sau đó nhìn mãi rồi bị bóng tối đó mê hoặc, căn bản không biết gì nữa, trước khi tiến vào Tân Ma Giới này, họ đã biết dễ bị nơi đây mê hoặc, nên trong lòng luôn cảnh giác cao độ.

Nhưng sau khi vào trong, tác dụng cảnh giác mạnh mẽ trong lòng dường như không còn nữa, dễ dàng bị dẫn dắt đi.

Lúc này mọi người đều đã hiểu ra, chỉ cần ý chí kiên định thì không thể bị những khí vị này, và bóng tối đó mê hoặc, bởi vì có định lực thì không ai có thể mê hoặc được.

Giống như trước đây khi tu luyện pháp thuật, rõ ràng biết nếu bị người khác quấy rầy thì pháp thuật sẽ bị bỏ dở giữa chừng, không nên nghe theo ý kiến của người khác, chỉ cần chuyên tâm tự mình tu luyện pháp thuật thì nhất định sẽ thành công.

"Bây giờ chúng ta nhanh chóng đi ra ngoài đi, nếu ở lại đây lâu hơn nữa, không biết sẽ xảy ra hậu quả gì, chúng ta ra ngoài bàn bạc, sau đó mới vào lại, tìm cách khác." Thái Thượng Lão Quân gọi hai vị đạo nhân còn lại, sau đó quay lại bên cạnh Vu Mãng, y cảm thấy bây giờ chỉ có một cách, sau đó lão Quân phát hiện Nữ Oa đã biến mất rồi?

Rõ ràng vừa rồi Nữ Oa vẫn còn ở đó mà, sao lại biến mất rồi?

Vừa rồi bị bóng tối đó mê hoặc, nhưng Nữ Oa không hề nhúc nhích, vẫn đứng yên ở đó mà, sao đột nhiên lại biến mất rồi?

Hai vị đạo nhân còn lại cũng phát hiện Nữ Oa đã biến mất, bây giờ trong khoảng không tối tăm của Tân Ma Giới này, chỉ còn lại bốn người, Nữ Oa không rõ tung tích.

Chẳng lẽ Nữ Oa đã gặp nạn rồi sao?

Ở một nơi sâu không thấy đáy, một nơi tối tăm như vậy, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, pháp lực của Nữ Oa bây giờ dần dần

suy yếu, không biết có thể bảo vệ được mình không.

Vu Mãng cảm thấy dù sao cũng đã thu phục Nữ Oa làm môn hạ, phải đi cứu nàng, nếu Nữ Oa chưa bị thu phục làm môn hạ của hắn thì bây giờ ai sẽ quản sống chết của nàng chứ?

Rõ ràng nếu bây giờ không quản thì cũng có chút không được, chỉ có thể đi tìm Nữ Oa, ba người kia không giúp được gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào mình hắn.

Nếu để ba người kia đi tìm thì có lẽ ba người đó cũng sẽ bị mắc kẹt ở trong đó, hai vị đạo nhân kia đều đã bị mê hoặc rồi, huống chi là Thái Thượng Lão Quân.

Đến cả bản thân còn không kiểm soát được tâm giới, không kiểm soát được đôi mắt của mình, sao có thể trở thành người trên người được chứ, nếu muốn trở thành người trên người, nhất định phải học cách tự chủ, có thể kiểm soát tốt bản thân.

Thái Thượng Lão Quân nhìn Vu Mãng đứng yên ở đó, cũng không biết Vu Mãng đang nghĩ gì, cũng không dám mạo hiểm đi sâu vào trong, cũng không biết có thể cứu được Nữ Oa không.

"Vu Mãng, bây giờ ngươi định làm gì với Nữ Oa?

Ta muốn đi cứu nàng?

Được rồi, bây giờ ta đều nghe theo ngươi." Cái lão Thái Thượng Lão Quân này, bây giờ có chuyện lại biết hỏi, vừa rồi khi muốn giết ta sao không hỏi gì, bây giờ gặp vấn đề rồi lại đi tìm ta.

Muốn ra tay thì thật sự không hề nương tay chút nào, bây giờ ở một nơi xa lạ, Nữ Oa mất tích, không ai dám mạo hiểm đi tìm Nữ Oa, lại đi hỏi ta.

Nếu sớm nghe lời ta thì có phải đã không phải giao chiến lâu như vậy rồi không?

Cũng lãng phí pháp lực.

Bản thân muốn thăm dò Tân Ma Giới này, nhưng Nữ Oa lại mất tích vào lúc này, chỉ có thể đi sâu vào trong tìm kiếm.

“Ba người các ngươi ra ngoài đợi ta, ta đi tìm nàng, bởi vì ba người các ngươi dễ bị khí tức ở đây, và âm thanh phát ra từ bên trong làm cho mắc kẹt.” “Ta sợ các ngươi sẽ làm vướng chân ta, đừng để chưa tìm thấy Nữ Oa, lại lôi thêm hai người vào nữa, đến lúc đó thì không hay đâu.” Vu Mãng quyết định đi vào, nếu cứ đi cùng một hàng thì có lẽ sẽ gặp rắc rối, hắn không có tinh lực để đi tìm nữa, dù sao bây giờ mới tiến vào Tân Ma Giới không xa, theo con đường này là có thể đi ra ngoài.

Thực ra trong thâm tâm ba người kia, thực ra cũng không muốn đi tìm Nữ Oa, dù sao nơi này mọi người đều không quen thuộc, cũng không dám mạo hiểm hành động, nguyên thần đều bị Vu Mãng giữ.

Không có nguyên thần thì cơ thể họ chỉ còn lại pháp lực, pháp lực yếu nhất, như một phàm nhân, càng đi sâu vào trong càng nguy hiểm, nếu gặp nguy hiểm thì ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được.

Ai trong lòng cũng không muốn mạo hiểm như vậy, chỉ có thể để Vu Mãng đi, ba người kia nghe theo lời Vu Mãng phân phó, quyết định bây giờ rút lui, để Vu Mãng một mình đi tìm Nữ Oa.

Chương 487

“Được rồi, vậy ba chúng ta sẽ đợi ở cửa khẩu, ngươi phải cẩn thận đấy nhé!

Ba chúng ta đi trước.” Thái Thượng Lão Quân quay đầu nhìn Vu Mãng, không nói thêm gì nữa, bởi vì y biết Vu Mãng một mình có thể làm được, căn bản không cần ba người kia ở đó.

Ba người quay trở lại theo hướng cũ, mọi người trong lòng bây giờ đều đã hiểu, không thể nhìn sang chỗ khác, bởi vì không biết có thứ gì đó ở sâu trong bóng tối đang hấp dẫn mọi người.

Nguyên thần đều không còn, làm sao có thể tự mình kiểm soát được chứ?

Nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, nơi này thật sự không nên ở lâu.

Vu Mãng đi về phía bóng tối, ba người kia đều đã đi rồi, còn lại một mình hắn, càng tốt hơn để đi tìm Nữ Oa, nếu ba người kia ở đó thì có lẽ sẽ làm chậm trễ.

Nơi tối tăm này đơn giản là một cái động không đáy, đi mãi không thấy điểm cuối, những ma thú và yêu tinh nhỏ bên cạnh, từng đàn từng đàn đang quan sát, Vu Mãng căn bản không để chúng vào mắt.

Những ma thú và yêu tinh nhỏ không để vào mắt kia chỉ là để mê hoặc đôi mắt con người, Vu Mãng căn bản không biết điều đó, hắn chỉ biết không nhìn, bởi vì căn bản không đối phó được.

Nữ Oa biến mất bên cạnh hắn, Vu Mãng bây giờ có chút không hiểu, rõ ràng Nữ Oa bị mê hoặc xong thì đứng yên ở đó không nhúc nhích, sao đột nhiên lại biến mất rồi?

Ba người kia đi theo hướng cũ, đi ra bên ngoài là một khoảng sáng

chói, ánh nắng chan hòa, ba người cảm thấy nỗi uất ức trong lòng đã tan biến.

"Bây giờ ta vẫn không hiểu, ta và Chuẩn Đề Đạo Nhân, tại sao lại bị bóng tối đó mê hoặc?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng không hiểu.

Từ khi đi ra khỏi Tâm Ma Giới, trong lòng y vẫn luôn nghiên cứu, tại sao lại bị mê hoặc?

Có vẻ như cũng không có mối quan hệ quá lớn với nguyên thần.

Tân Ma Giới này đơn giản là quá lợi hại, cư nhiên lại có thể mê hoặc cả những đạo nhân đã tu luyện bao nhiêu năm.

Xem ra Ma Tổ La Hầu đã tu luyện đến một trình độ nhất định rồi, thực lực đã được nâng cao, muốn đối phó với Ma Tổ La Hầu thật sự là rất khó nha.

"Đúng vậy, ta cũng không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, hai chúng ta lại bị bóng tối đó hấp dẫn, Thái Thượng Lão Quân, tại sao ngươi lại không bị hấp dẫn?" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đang hỏi Tiếp Dẫn Đạo Nhân cùng một câu hỏi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao chỉ có Thái Thượng Lão Quân và Vu Mãng không bị hấp dẫn?

"Ta cũng không nhìn thấy một tia sáng nào cả, ta căn bản không chú ý đến bên đó, có lẽ hai người quá chuyên tâm nhìn chằm chằm vào hố đen phía trước, sau đó nhìn hố đen mãi rồi nó biến thành ánh sáng." Thái Thượng Lão Quân giải thích, bởi vì ở một nơi tối tăm đột nhiên xuất hiện một tia sáng, con người sẽ không hẹn mà cùng đi về phía ánh sáng, đó là điểm chung của mọi người.

Dù sao ở nơi tối tăm ai cũng sẽ làm như vậy, trước đây y cũng không nhìn thấy tia sáng đó, nếu y nhìn thấy tia sáng đó thì y cũng sẽ đi về phía tia sáng đó thôi.

“Nếu lần tới ta lại tiến vào Tân Ma Giới này, nhất định phải kiểm soát tốt tâm trí, phải kiểm soát tốt đôi mắt của mình, không để bị âm thanh hoặc ánh sáng hấp dẫn, như vậy ta sẽ không sao.” Thái Thượng Lão Quân tổng kết kinh nghiệm, sau đó kể kinh nghiệm đó cho hai vị đạo nhân, hai vị đạo nhân cũng lắng nghe, dù sao nếu bị tia sáng đó hấp dẫn đi thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bản thân nguyên thần không còn trên người, nếu có chuyện xảy ra thì sẽ hồn phi phách tán, không ai cứu được, huống chi là Vu Mãng, Vu Mãng căn bản cũng sẽ không cứu.

Vu Mãng chỉ thu phục họ làm thủ hạ, liệu có đi cứu không?

Hôm nay là lần đầu tiên hắn tiến vào nơi này, chưa tìm hiểu kỹ, rốt cuộc là chuyện gì nên mới ra tay cứu giúp.

Những gì Thái Thượng Lão Quân nói, bởi vì Vu Mãng không nói ra nguyên nhân cụ thể tại sao lại cứu hai vị đạo nhân, nhưng bây giờ chỉ có thể nói như vậy.

Vu Mãng trong lòng không thể không biết bốn người đó muốn đoạt lại nguyên thần từ hắn bất cứ lúc nào, luôn đề phòng khi họ đối phó với Vu Mãng.

Bây giờ ba người kia chỉ có thể im lặng chờ đợi, chờ đợi Vu Mãng cứu Nữ Oa ra, cũng không biết Nữ Oa bây giờ ra sao rồi, liệu có hồn phi phách tán không?

“Thái Thượng Lão Quân, Vu Mãng có thể cứu Nữ Oa ra không?

Chẳng lẽ vừa mới tiến vào Ma Giới đã có thể gặp Ma Tổ La Hầu sao?

Rồi đánh một trận với Ma Tổ La Hầu.” Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi Thái Thượng Lão Quân.

“Cái này ta bây giờ cũng không biết a, phải xem Vu Mãng có năng

lực hay không, Vu Mãng có thể đánh bại cả bốn chúng ta, Ma Tổ La Hầu có phải là đối thủ của Vu Mãng không?" Sau khi Ma Tổ La Hầu bại trận ngàn năm trước, Ma tộc suy bại không gượng dậy được, Ma Tổ La Hầu bây giờ trọng kiến Ma tộc, vậy thì Ma tộc bây giờ không thể sánh bằng trước đây, nhất định sẽ tốt hơn, đặc biệt là hôm nay.

Y thật sự đã chứng kiến nơi tối tăm đó, bóng đen đó có thể mê hoặc lòng người, huống chi nếu muốn đại chiến thì sẽ có bao nhiêu người bị mê hoặc bởi thứ đó?

Mọi người cũng không thể cứ bịt mắt mà làm việc được, đó là chuyện không thể, Vu Mãng muốn trọng kiến Vu tộc, liệu người Vu tộc có thể đánh bại Ma tộc không?

Dù sao Vu tộc và Ma tộc cũng giống nhau, đều đã suy bại nhiều năm, bây giờ đều đang vừa mới hưng khởi, Ma tộc đã xây dựng Tân Ma Giới, có lãnh địa riêng, còn Vu tộc thì lại khác.

Chương 488

Tất cả đều cần phải bắt đầu lại từ đầu, dù sao người Vu tộc đã ẩn mình nhiều năm, Vu Mãng cũng bị giam cầm ở đó mấy trăm năm rồi.

Nếu Vu Mãng không ăn quả đó thì liệu có pháp lực lớn đến vậy để đánh bại bốn người không, nếu bốn người đó không bị đánh bại thì chẳng phải cũng có thể trọng kiến Hồng Hoang sao?

Tất cả đều là chuyện đã qua rồi, bây giờ không thể nhắc lại những chuyện đó nữa, bây giờ chỉ có thể chờ đợi Vu Mãng lúc nào sẽ cứu Nữ Oa ra thôi.

Vu Mãng mò mẫm tiến về phía trước, bởi vì nơi này quá tối tăm, xung quanh có những âm thanh rợn người, có những thứ đang rên rỉ, và có rất nhiều thứ đang bay lượn trên không trung mà không thể nhìn rõ.

Chỉ có thể đi về phía bóng tối, đi một đoạn đường rất xa mà vẫn không thấy dấu vết của Nữ Oa, một chút cảm giác phương hướng cũng không có, không biết rốt cuộc phải đi về đâu.

Nhưng Vu Mãng bây giờ không bỏ cuộc, dù sao Nữ Oa cũng là một đại tướng dưới trướng của hắn, Nữ Oa cũng ăn cùng loại quả với hắn, thực lực của Nữ Oa cũng không yếu.

Khi ta sau này muốn đại chiến với Ma tộc, Nữ Oa cũng là một trợ thủ đắc lực.

Sao có thể từ bỏ Nữ Oa được chứ, có lẽ ba vị Thánh nhân kia nghĩ ta sẽ từ bỏ Nữ Oa, nhưng ta thì không như vậy đâu.

Ba vị Thánh nhân kia căn bản không biết Nữ Oa và hắn đã ăn cùng một loại quả, loại quả đó là sự hòa hợp của âm dương.

Sao có thể từ bỏ Nữ Oa được chứ?

Nếu Nữ Oa có sơ suất gì thì Vu Mãng không biết cơ thể mình có thay đổi gì không, chẳng lẽ hai quả đó có liên hệ với nhau sao?

Nếu quả đó ăn vào bụng mà mất tác dụng thì pháp lực của hắn sẽ không giảm đi sao?

Từ khi ăn quả đó xong, pháp lực và sức mạnh toàn thân của hắn đều đang tăng trưởng.

Lúc này Vu Mãng càng đi sâu vào trong càng tối, nơi này càng chật hẹp, Vu Mãng cảm thấy nơi này có lẽ là một lối vào khác của Tân Ma Giới.

Khi vừa mới vào hắn đã nghĩ Ma Giới không thể đơn giản như vậy, sau khi vào lối vào thứ nhất đã đi vào bên trong Ma Giới, tất cả đều hiểu ra, không thể đơn giản như vậy.

Những chuyện Vu Mãng nói đều lần lượt trở thành hiện thực, càng đi càng chật hẹp, càng tối tăm, sau đó lại có một lối vào khác, sau khi đi vào lối vào này thì nơi này sáng sủa hơn một chút so với nơi vừa rồi, Tân Ma Giới này rốt cuộc lớn đến mức nào thì không ai biết.

Hình dạng như thế nào cũng không ai biết, chỉ có một mình Ma Tổ La Hầu biết, dù sao Ma Tổ La Hầu là kẻ đứng đầu của Ma Giới này.

Lúc này Vu Mãng đột nhiên nhìn thấy Nữ Oa đứng ở đằng xa, Nữ Oa đứng đó không chút biểu cảm, bất động.

Vu Mãng không mạo hiểm đi về phía trước, không biết bên cạnh Nữ Oa có bẫy hay không, không thể vội vàng đến gần Nữ Oa.

Vu Mãng đứng sang một bên quan sát trước, phát hiện không có âm thanh gì, xung quanh cũng không có thay đổi, sau đó Vu Mãng mới tiến lên.

Sau đó Vu Mãng nhẹ nhàng gọi một tiếng Nữ Oa, Nữ Oa không trả lời, ánh mắt trống rỗng, cứ nhìn chằm chằm về phía trước, không có phản ứng.

Vu Mãng biết bây giờ Nữ Oa đã bị kiểm soát rồi, nếu không thì Nữ Oa cũng sẽ không một chút phản ứng nào, không như trước đây, trước đây khi Nữ Oa bị kiểm soát thì vẫn có phản ứng, bây giờ thì một chút phản ứng cũng không có.

Vu Mãng chậm rãi tụ tập một luồng lửa trong tay, muốn phá vỡ Ma Giới này, để Nữ Oa trở lại tự nhiên, để Nữ Oa tỉnh táo, vừa mới định phát công thì.

Hắn chỉ cảm thấy phía sau đột nhiên truyền đến một luồng gió mạnh, Vu Mãng theo bản năng thuận thế dùng cánh tay đánh một cái, sau đó Vu Mãng quay đầu nhìn vật khổng lồ phía sau.

Một con quái vật há to miệng máu, con quái vật này cao đến mười mét, vật khổng lồ đang nhìn chằm chằm một cách hung dữ, sau đó trong miệng chảy ra chất lỏng trong suốt.

Chất lỏng này tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc, Vu Mãng lùi lại, Vu Mãng biết con quái thú này đang hấp dẫn Nữ Oa, muốn nuốt chửng Nữ Oa.

Chẳng lẽ khi vừa mới tiến vào cửa khẩu Tân Ma Giới, có một mùi khó ngửi, mùi này có lẽ do vật khổng lồ này phát ra, dù sao chất lỏng chảy ra từ miệng nó rất hôi thối.

Ma tộc không thể có những động vật dễ thương hơn một chút sao?

Toàn những thứ xấu xí, ghê tởm như vậy, khiến Vu Mãng cảm thấy trong lòng thật sự quá ghê tởm rồi.

Vật khổng lồ này há miệng rên rỉ, vẫy cái đuôi khổng lồ, quét ngang xung quanh, bên cạnh cuốn lên một luồng xoáy, cái đuôi của nó

vẫy một cái có thể tạo ra một cơn gió lớn đến vậy, có thể thấy con quái vật này lớn đến mức nào.

Những yêu tinh nhỏ và ma thú đang ẩn nấp một bên đều bị luồng gió mạnh đó cuốn đi, đánh bật những yêu tinh nhỏ và ma thú đó chạy tán loạn khắp nơi.

Vu Mãng biết vật khổng lồ này không phải là một mãnh thú bình thường, có lẽ là thứ bảo vệ một thứ gì đó, nếu không thì tại sao nó lại ở đây chứ?

Trước đây khi tiến vào nơi của Tâm Ma Giới không có lính gác, chẳng lẽ đây là ma thú canh cửa của một lối vào khác?

Chương 489

Chẳng lẽ đây không phải là một lối vào khác của Tân Ma Giới sao?

Chẳng lẽ nơi này gần với Ma Tổ La Hầu rồi sao?

Lúc này, con mãnh thú đó đột nhiên giáng một chưởng về phía Vu Mãng, Vu Mãng lùi lại một cái né tránh, tránh được một chưởng của mãnh thú.

Sau một chưởng giáng xuống, khói bụi mịt mù không thể nhìn thấy người, Vu Mãng thuận thế né tránh, muốn tìm cơ hội, sau đó tấn công con mãnh thú này.

Nếu con mãnh thú này muốn đối mặt trực tiếp với hắn thì có lẽ sẽ không thắng, nhưng nếu muốn tấn công từ một phía khác thì chưa chắc, dù sao con mãnh thú này và con cự xà trước đó khác nhau rất nhiều.

Có thể thấy, con mãnh thú này có tính linh hoạt tốt, có thể so với con cự xà kia linh hoạt hơn rất nhiều.

Con mãnh thú lắc lư cái thân thể to lớn, nặng nề của mình, tìm kiếm Vu Mãng đang trốn, bản thân mãnh thú to lớn như vậy, muốn tìm kiếm một thân thể nhỏ bé thì rất tốn sức.

Vu Mãng thuận thế ẩn mình phía sau mãnh thú, sau đó chém một đao hung ác vào cái đuôi khổng lồ của con mãnh thú hung dữ kia.

Vu Mãng rút Loa Toàn Đao ra, chém vào đuôi của con mãnh thú khổng lồ, lúc này thật sự không thích hợp dùng kiếm, bởi vì một kiếm chém xuống, cái đuôi của con mãnh thú này cũng chưa chắc đã bị đứt, chỉ có thể dùng Loa Toàn Đao.

Lúc này, thế giới nhuốm máu, máu tươi lênh láng.

Vu Mãng một đao vẫn chưa chém đứt cái đuôi của con mãnh thú đó, mãnh thú bắt đầu lắc lư thân thể, muốn hất Vu Mãng đang ở trên đuôi xuống.

Nhưng con ma thú này không như ý nguyện hất Vu Mãng nhỏ bé trên đuôi xuống, hắn bám chặt lấy đuôi ma thú và tiếp tục, chém đao thứ hai, đao thứ ba liên tiếp.

Vu Mãng biết cơ thể con ma thú này thật sự vô cùng cứng rắn nha, cái đuôi còn cứng hơn cả đá tảng, nếu đặt lên đá tảng thì đao của hắn đã chém đá tảng thành hai mảnh rồi, nhưng cái đuôi ma thú bị chém ba đao liên tiếp vẫn cứ lắc lư trên đuôi ma thú.

Lúc này nỗi đau đớn kích thích ma thú, con ma thú này bắt đầu điên cuồng phản kích, trong không gian không lớn này bắt đầu chạy loạn, sau đó vẫy cái đuôi của nó, muốn hất Vu Mãng xuống.

Ma thú mạnh mẽ vẫy đuôi, cái đuôi đập vào tường, cơ thể Vu Mãng cũng thuận thế bị đập vào tường, nhưng cơ thể Vu Mãng ngay lập tức cảm thấy đau đớn, nhưng Vu Mãng không bị thương.

Lúc này Vu Mãng dồn hết sức lực, mạnh mẽ chém vào đuôi ma thú, lúc này một dòng máu tươi tuôn ra, sau đó cái đuôi của con mãnh thú này rơi xuống.

Ma thú bắt đầu rên rỉ, sau đó quay người nhìn cái đuôi đã rụng, sau đó nhìn thấy Vu Mãng đang đứng trước cái đuôi.

Lúc này ma thú đã phẫn nộ đến cực điểm, nếu bây giờ không nhanh chóng giết chết Vu Mãng, thì nó sẽ bị thương thêm nữa.

Con ma thú này thật sự khó đối phó hơn con người rất nhiều, ma thú bị nhiễm quá nhiều bóng tối, sức mạnh đã bị hắc ám hóa.

Sức mạnh này thật sự quá khó kiểm soát, Vu Mãng cảm thấy nếu

muốn thu phục con mãnh thú này thì thật sự là một tọa kỵ tốt, nhưng bây giờ xem ra căn bản là không thể rồi.

Bị yêu ma hóa quá nghiêm trọng rồi, căn bản không thể thu phục được nữa, chỉ có thể loại bỏ nó, để sau này cũng không gây ra rắc rối như vậy cho hắn.

Nếu sau này khi tấn công Ma Giới không có nó, con ma thú này cũng có thể khiến hắn dễ dàng hơn một chút, không cần dồn hết tinh lực vào con ma thú này.

Ma thú nhìn chằm chằm Vu Mãng mà rên rỉ, tiếng rên rỉ đó đơn giản là chói tai đến mức muốn vỡ tung, khí tức trực tiếp phun vào Vu Mãng, Vu Mãng nhanh chóng nín thở, khí tức của con ma thú này có thể mê hoặc lòng người, nhất định phải nín thở, không để bị khí tức này mê hoặc.

Mặc dù nội lực của hắn có thể chịu đựng được ma khí này, nhưng cẩn thận vẫn hơn, không thể lơ là, Vu Mãng đề thăng nội lực trong cơ thể, sau đó nín thở.

Vu Mãng quan sát cái đuôi ma thú lại một lần nữa mọc ra, mọc nhanh đến vậy.

Lớn hơn rất nhiều so với trước đây.

Chẳng lẽ con ma thú này là do thằn lằn biến hóa thành, thằn lằn cắt đuôi xong có thể nhanh chóng mọc lại, con ma thú này cũng vậy sao?

Lớn hơn nhiều so với trước đây, rốt cuộc là loại ma thú gì vậy?

Ma thú ngay lập tức tấn công Vu Mãng, Vu Mãng bây giờ không thể nghĩ ngợi quá nhiều nữa, nếu nghĩ ngợi quá nhiều thì sẽ phân tán tinh lực của hắn.

Vu Mãng rút kiếm ra, bắt đầu giao chiến với ma thú, lúc này Vu

Mãng nhìn thấy những yêu tinh nhỏ bên cạnh bắt đầu di chuyển cơ thể Nữ Oa, Nữ Oa vẫn đứng yên bất động ở đó, Vu Mãng biết không thể để những yêu tinh nhỏ này mang Nữ Oa đi.

Nếu để yêu tinh nhỏ mang Nữ Oa đi thì sau này muốn tìm Nữ Oa có lẽ sẽ là một chuyện rất tốn công, cần phải đi sâu vào trong, không biết sẽ gặp phải loại ma thú nào nữa.

Ma Tổ La Hầu này quả thật rất lợi hại nha, đã thiết lập Tân Ma Giới này với từng tầng quan ải, khi mới vào cửa ải đầu tiên thì thấy khá đơn giản, bây giờ mới phát hiện mỗi một cửa ải đều có thú hộ vệ.

Vu Mãng nghĩ Ma Tổ La Hầu dù ẩn mình lợi hại đến đâu thì cũng chẳng là gì, hắn không phải đối thủ của ta, ta không biết, nhưng Vu Mãng tin tưởng vào bản thân, dù sao hắn đã đánh bại được những người có thể hàng phục Ma Tổ La Hầu.

Chương 490

Ma Tổ La Hầu trong mắt hắn căn bản không đáng kể, mặc dù Ma Tổ La Hầu đã trốn đi, tu luyện ngàn năm, nhưng thì sao chứ?

Không thể địch lại ta, thì đó là chuyện của hắn.

Thể tích ma thú lớn, nhưng cũng linh hoạt, Vu Mãng tìm cách cứu Nữ Oa trước, không để những yêu tinh nhỏ kia mang Nữ Oa đi.

Vu Mãng nhanh chóng di chuyển cơ thể, đến trước mặt Nữ Oa, sau đó rút kiếm ra chém giết những yêu tinh nhỏ kia, lúc này, con ma thú kia cũng tấn công hắn.

Cuối cùng cũng đã giết chết hết đám tiểu yêu tinh bên cạnh Nữ Oa, Vu Mãng đưa cơ thể Nữ Oa đến một nơi an toàn hơn, sau đó con ma thú lại một lần nữa phun ra một luồng lửa khổng lồ về phía hắn.

Vu Mãng né tránh luồng lửa đó, trong lòng suy nghĩ con ma thú này có công lực gì vậy, cư nhiên lại có thể phun ra lửa, khí tức của nó đủ để mê hoặc lòng người, ngọn lửa này đủ để thiêu rụi toàn bộ bên trong.

Lúc này lửa bùng lên khắp nơi, Vu Mãng không tìm thấy điểm yếu của ma thú ẩn nấp ở đâu, chỉ có thể từng chút một tấn công con ma thú này, Vu Mãng đã sử dụng Khai Thiên Nhất Thức.

Khai Thiên Nhất Thức mạnh mẽ đánh vào cơ thể ma thú, nhưng dường như không có tác dụng lớn lắm, ngọn lửa từ miệng ma thú bắt đầu nóng dần lên, càng ngày càng mãnh liệt trực tiếp phun về phía Vu Mãng, Vu Mãng cầm kiếm chống đỡ ngọn lửa.

Vu Mãng bây giờ và ngọn lửa tạo thành một đối lưu, kiếm che chắn cơ thể Vu Mãng phía sau nó, Vu Mãng đang phải chịu đựng

những đòn tấn công dữ dội của ma thú.

Vu Mãng đang suy nghĩ trong đầu cách đối phó con ma thú này, Vu Mãng thầm mắng trong lòng, cư nhiên nơi này lại có một con ma thú hung dữ như vậy.

Ma thú quan sát ngọn lửa đó không có tác dụng gì đối với Vu Mãng, sau đó bắt đầu nâng chi trước khổng lồ của nó lên, mạnh mẽ giẫm đạp về phía Vu Mãng, Vu Mãng cảm nhận được một bàn chân khổng lồ.

Sắp sửa giẫm lên người hắn, sau đó hắn giơ kiếm lên, kiếm của Vu Mãng sắc bén vô cùng, Vu Mãng dồn hết sức lực, mạnh mẽ đâm vào lòng bàn chân ma thú.

Vu Mãng ngay lập tức bay lên lao thẳng vào lòng bàn chân ma thú, theo kiếm trực tiếp xuyên qua lòng bàn chân ma thú, xuyên ra từ phía trên lòng bàn chân ma thú, khiến lòng bàn chân ma thú hình thành một cái hang máu khổng lồ.

Chân kia của ma thú cũng tấn công Vu Mãng, sau đó Vu Mãng lại một lần nữa xuyên qua lòng bàn chân kia, lúc này hai lòng bàn chân của ma thú đều đã hình thành những cái hang máu khổng lồ.

Lúc này Vu Mãng mình đầy máu, đứng đó thở hổn hển, con mãnh thú này khổng lồ và mạnh mẽ như vậy cũng đã tốn của hắn một phen sức lực.

Lúc này, lại có một đám ma thú nhỏ ẩn nấp bên cạnh cơ thể Nữ Oa, Vu Mãng nhân cơ hội thở dốc để đối phó đám ma thú nhỏ đó, đám ma thú nhỏ này dễ đối phó, nhưng lại vô cùng khó nhằn.

Vu Mãng cầm kiếm vung vẩy khắp nơi, lúc này chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ khắp nơi, máu văng tung tóe, Vu Mãng đại khai sát giới giết chết đám ma thú này, nhưng ma thú lại càng ngày càng nhiều.

Đám ma thú nhỏ này đơn giản là quá khó nhằn.

Nhưng Vu Mãng không thể từ bỏ Nữ Oa, phải mang Nữ Oa ra khỏi nơi này, Vu Mãng đứng trước mặt Nữ Oa bảo vệ nàng, sau đó nhắm vào đám ma thú này, sử dụng Độn Địa Chi Thuật.

Độn Địa Chi Thuật của Vu Mãng thi triển ra, lúc này bụi mù bay mù mịt, mặt đất như muốn nứt ra, ngay lập tức chấn động đám ma thú này, quăng chúng vào khắp các vách tường và mặt đất, đám ma thú nhỏ này phun ra máu tươi ngã xuống đất.

Ma thú nhỏ không ngừng xuất hiện, thấy tình hình này, sau đó bỏ chạy tán loạn lên đài, bây giờ những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ đó đều đã bỏ chạy, chỉ cần giết chết con mãnh thú này, thì có thể đi ra khỏi nơi này.

Lúc này con ma thú khổng lồ đang liếm láp lòng bàn chân của nó, dù sao hai lòng bàn chân đều bị Vu Mãng xuyên qua ở giữa, hai cái hang khổng lồ, Vu Mãng nhân cơ hội ma thú không phản kích, sau đó tấn công ma thú.

Con ma thú dường như cảm nhận được, Vu Mãng muốn tấn công nó, ma thú mạnh mẽ ngẩng đầu lên phun thêm một luồng lửa mạnh mẽ về phía Vu Mãng.

Vu Mãng chỉ có thể né tránh khắp nơi, phun ra ngọn lửa tìm cơ hội, làm sao mới có thể nhảy lên đầu con ma thú này chứ?

Nhảy lên đầu con ma thú này sẽ có cách giải quyết.

Vu Mãng biết điểm yếu của rất nhiều ma thú nằm trên đầu, cũng không biết con ma thú này có phải vậy không, giống như con cự xà trước đây, điểm yếu của cự xà nằm trên đầu.

Chỉ có thể tùy cơ ứng biến tìm cơ hội, lúc này ngọn lửa không ngừng phun ra từ miệng con ma thú này, tiếng ho khạc và cái đuôi

khổng lồ của nó lắc lư phía sau, đập vào vách tường kêu ầm ĩ.

Lúc này trên đỉnh đầu có những tảng đá lớn bắt đầu rơi xuống, nơi này sắp sửa không an toàn nữa rồi, bởi vì cái đuôi của ma thú đập vào những bức tường ở đây, nơi này có lẽ sắp sụp đổ rồi.

Nơi này là một hang động, hang động này có những cây cột độc lập đang chống đỡ, nhưng cái đuôi của con ma thú này đã đánh gãy hết những cây cột đó rồi.

Không đủ để chống đỡ bức tường này, mãnh thú không ngừng đập vào mặt tường ở đây, bởi vì Vu Mãng đã xuyên thủng hai chân của ma thú.

Ma thú cảm thấy đau đớn, ma thú chết cứng chắn ngang lối vào, nếu ma thú không chắn ngang lối vào đó thì Vu Mãng đã đưa Nữ Oa ra khỏi nơi này rồi.

Có đôi khi cũng không thể ứng chiến cứng nhắc, phải ứng chiến linh hoạt, đôi khi phải tìm cơ hội trốn thoát khỏi nơi này, dù sao con ma thú này có khả năng tự phục hồi cơ thể.

Nếu con ma thú này có khả năng tự phục hồi cơ thể nhanh chóng, vậy thì nó sẽ nhanh chóng phục hồi cơ thể của mình, và lại trở lại như lúc ban đầu.

Chương 491

Vu Mãng tìm cách chạy đến chỗ đuôi ma thú, từ đuôi nhảy lên đầu ma thú, nhưng ma thú không cho Vu Mãng cơ hội đó, cái đuôi khổng lồ của nó cứ quét ngang khắp nơi, Vu Mãng căn bản không có cơ hội nhảy lên đầu ma thú.

Mang theo Nữ Oa cũng khá bất tiện, bây giờ nếu không có cơ hội thì hãy cứu Nữ Oa trước, để Nữ Oa đi ra ngoài cùng hắn, như vậy sẽ tiện lợi hơn.

Vu Mãng lùi lại bên cạnh Nữ Oa, lúc này ánh mắt Nữ Oa trống rỗng nhìn về phía trước, cơ thể cứng đờ vô cùng, Vu Mãng tụ một luồng thánh hỏa trong tay.

Luồng thánh hỏa trong tay Vu Mãng không ngừng mạnh lên và lớn dần, trở nên càng ngày càng trong suốt, biến thành một tia sáng màu xanh lam, Vu Mãng ngay lập tức bay về phía cơ thể Nữ Oa, luồng lửa đó tiến vào cơ thể Nữ Oa.

Sau khi luồng lửa tiến vào cơ thể Nữ Oa, từ trong cơ thể Nữ Oa bị tấn công ra một luồng khói đen, luồng khói đó bay lơ lửng trên không trung, cơ thể Nữ Oa ngay lập tức như được hồi sinh.

Luồng khói đen đó bay lơ lửng trên không trung, sau đó trong chớp mắt bay đến trên cơ thể con ma thú kia, ngay lập tức bị ma thú hấp thụ, ma thú nhìn chằm chằm bằng đôi mắt đỏ ngầu, sau đó nhìn về phía Vu Mãng và Nữ Oa.

Ma thú có lẽ cảm nhận được, Nữ Oa bị kiểm soát bây giờ đã được Vu Mãng cứu rồi, ma thú bây giờ vô cùng tức giận, chân sau cào cào xuống đất, phát ra tiếng kêu chi chi, lửa hoa bắn tung tóe.

Nữ Oa ngay lập tức tỉnh táo lại, không biết chuyện gì đã xảy ra,

sau đó nhìn xuống, chỉ thấy Vu Mãng đứng trước mặt nàng, sau đó đối diện Vu Mãng đứng một con ma thú khổng lồ.

Sau đó nhìn xung quanh những tảng đá, bên trong tối đen như mực, rốt cuộc là nơi nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nữ Oa không nhớ rõ.

Chỉ nhớ sau khi đi theo Vu Mãng vào Tân Ma Giới, cảm thấy phía trước có một tia sáng, nàng đi về phía tia sáng đó, sau đó thì không biết gì nữa.

Nữ Oa nhớ khi tiến vào Tâm Ma Giới có một mùi hương, mùi hương đó dễ mê hoặc lòng người, lúc đó nàng đã nghĩ không để bị mùi hương đó mê hoặc, sao lại thành ra thế này?

Nàng không bị mùi hương mê hoặc, bởi vì nàng đã phong bế huyệt vị của mình, sau khi phong bế huyệt vị thì không ngửi thấy mùi lạ bên ngoài, chỉ có thể lọc không khí.

Nữ Oa biết bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, nhìn con ma thú đó khổng lồ như vậy, thật sự lớn hơn rất nhiều so với con cự xà mà nàng đã thấy trước đây.

Nhìn Vu Mãng quần áo không chỉnh tề, biết Vu Mãng đã giao chiến với con ma thú này vài hiệp rồi, nếu không thì cơ thể Vu Mãng cũng không thể như vậy được.

Nữ Oa biết Vu Mãng đã cứu nàng, Vu Mãng bây giờ chỉ bị một chút thương nhẹ, nhưng dù sao cũng bị thương, Nữ Oa trong lòng cảm kích, dù sao Vu Mãng đã cứu nàng lần thứ hai rồi.

Cảm kích thì vẫn là cảm kích, nhưng bị lấy đi nguyên thần thì không vui rồi, dù sao nguyên thần có thể nâng cao pháp lực của nàng, giúp tu vi của nàng có sự đề thăng, nhưng sau khi bị lấy đi nguyên thần thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân.

Vu Mãng biết lúc này Nữ Oa đã hoàn toàn khôi phục ý thức, không cần bảo vệ nhiều nữa, cuối cùng cũng có thể yên tâm đi đánh bại con ma thú này rồi.

Trước đây Vu Mãng cảm thấy Nữ Oa là gánh nặng, sau khi đánh thức Nữ Oa, sau đó dẫn Nữ Oa từ phía sau con ma thú hung dữ kia chạy ra ngoài qua cái hang động đó, nhưng con ma thú này đã kích phát sức chiến đấu của hắn.

Tại sao phải chạy ra ngoài chứ?

Chẳng lẽ muốn để con ma thú này cười sao?

Ma Tổ La Hầu có lẽ đang quan sát phía sau, nếu bị con ma thú này đánh bại thì làm sao còn mặt mũi mà nói muốn đánh bại Ma tộc chứ?

Vu Mãng có rất nhiều việc phải làm, nhưng Nữ Oa lại không hiểu, Vu Mãng chỉ có thể để Nữ Oa đứng một bên im lặng quan sát, dù sao thể lực nàng vừa mới hồi phục, pháp thuật của con ma thú đó đã khiến nội lực của nàng bị thương.

Nội lực của Nữ Oa bị thương, không thể giúp Vu Mãng, nhưng lại đã khôi phục ý thức, như vậy không thể bị những yêu tinh nhỏ, hay ma thú nhỏ bắt đi nữa, Vu Mãng yên tâm hơn một chút.

Dù sao vào đây là để cứu Nữ Oa, nếu Nữ Oa lại bị bắt đi thì làm sao hắn có thể đứng vững trước mặt mọi người chứ?

Những vị Thánh nhân khác liệu có nghĩ rằng hắn chỉ dựa vào một chút lợi thế mà chiến thắng, lấy đi nguyên thần của họ, như vậy họ sẽ không phục tùng hắn sao?

Cũng là để thiết lập uy nghiêm của hắn trước mặt các vị Thánh nhân khác, để họ không dám chống lại hắn, hãy để họ tự tiêu hóa những gì trong lòng đi, dù sao đối đầu với hắn không phải là một chuyện tốt.

Thực ra những chuyện mà họ nghĩ trong lòng đều đã nằm trong lòng Vu Mãng rồi, Vu Mãng không cần biết cũng đều biết, họ đang tìm cơ hội để lấy lại nguyên thần, sau đó muốn tỷ thí với hắn.

Họ đều không tin pháp luật của hắn lợi hại hơn, đều cảm thấy chỉ là may mắn mới thắng, căn bản không biết thực lực của hắn, từ khi ăn quả đó xong thực lực đã tăng lên rất nhiều.

Vu Mãng ánh mắt hung thần ác sát nhìn chằm chằm con mãnh thú hung dữ kia, con mãnh thú hung dữ đó rên rỉ, há to miệng máu, lúc này Vu Mãng quan sát thấy hai móng vuốt của con ma thú đó đang từ từ phục hồi.

Vu Mãng thầm nghĩ con ma thú này thật sự rất khó đối phó nha, lại có khả năng tự phục hồi, móng vuốt sắp sửa lành lại rồi, vậy thì không thể cho nó thời gian phục hồi được.

"Nữ Oa, bảo vệ tốt bản thân, ta muốn đi giết chết con ma thú này." Vu Mãng dặn dò Nữ Oa, dù sao những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ đó lại một lần nữa quay lại, đang rục rịch chờ đợi.

Những ma thú nhỏ, yêu tinh nhỏ này là tay sai của con đại ma thú này, chúng đều có thể cảm nhận được đại ma thú.

Chương 492

Khả năng triệu hồi của đại ma thú, chỉ cần con mãnh thú hung dữ này sử dụng khả năng triệu hồi thì những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ này sẽ không ngừng tăng lên, không ngừng sinh sôi nảy nở.

Vu Mãng biết điểm khó nhằn, bây giờ không cần bảo vệ Nữ Oa, Nữ Oa có thể đối phó những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ này, hắn phải chuyên tâm đối phó con mãnh thú hung dữ này.

Hôm nay ta sẽ cho con mãnh thú hung dữ này một bài học, để nó biết không thể coi thường ta, một con ma thú nhỏ bé mà lại dám cản đường ta chinh chiến Ma tộc, vậy thì thật sự là một trò cười.

Lúc này, những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ đó lại bắt đầu lao về phía Nữ Oa, lần này Nữ Oa có thể tự bảo vệ mình, Nữ Oa sử dụng pháp lực của mình, tấn công những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ đó.

Mặc dù pháp lực của Nữ Oa bị thương, nhưng đối phó những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ này có thể dễ dàng giết chết hết, không để chúng đến gần.

Nữ Oa che mắt lại, không để bị chúng mê hoặc nữa, chỉ cần che mắt lại, không nhìn sang chỗ khác thì sẽ không bị mê hoặc, chỉ có thể dựa vào tai để nghe.

Phong bế huyệt đạo, để lọc bỏ những khí thể khó ngửi đó, không để những khí thể khó ngửi đó ảnh hưởng đến phán đoán của nàng, sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, Nữ Oa quyết định bắt đầu chiến đấu.

Vu Mãng nhìn chằm chằm con mãnh thú hung dữ kia, muốn ra tay trước, nhân lúc con ma thú này đang tự phục hồi, đó cũng là lúc ma thú yếu nhất để tấn công.

Vu Mãng mạnh mẽ lao đến, một bước kiếm bay thẳng lên đầu ma thú, sau đó ma thú cảm nhận được, Vu Mãng bay lên đầu nó thì mạnh mẽ lắc lư, Vu Mãng nhanh chóng nắm chặt lấy đầu ma thú, không để cơ thể mình rơi xuống.

Vu Mãng dồn hết sức lực, mạnh mẽ đánh vào đầu ma thú, lúc này ma thú cảm nhận được đau đớn, lắc lư càng dữ dội hơn.

Vu Mãng cố gắng kiểm soát tốt thăng bằng cơ thể, không để khả năng thăng bằng của mình bị ảnh hưởng bởi cái đầu lắc lư của con ma thú đó, sau đó mạnh mẽ đứng trên đầu ma thú.

Lúc này con ma thú đột nhiên không còn lắc lư đầu nữa, mạnh mẽ lao về phía trước, cái đầu mạnh mẽ húc một cái hất Vu Mãng mạnh mẽ xuống đất.

Nữ Oa đang đối phó với những ma thú nhỏ, và những yêu tinh nhỏ kia, nhìn thấy Vu Mãng bị hất mạnh xuống đất nằm đó, sau đó mạnh mẽ nhảy về phía Vu Mãng, muốn kiểm tra vết thương của Vu Mãng.

Nữ Oa di chuyển đến chỗ Vu Mãng, lúc này Vu Mãng đã đứng dậy, Nữ Oa quan sát sắc mặt Vu Mãng, Nữ Oa không cảm thấy Vu Mãng bị thương ở đâu, mà cảm nhận được Vu Mãng bây giờ đã phẫn nộ đến cực điểm.

“Vu Mãng, ngươi có bị thương không?

Không sao chứ?” Nữ Oa tuy trên bề mặt không thấy Vu Mãng bị thương, nhưng vẫn muốn hỏi, dù sao Vu Mãng đã cứu nàng.

“Ta không sao, bảo vệ tốt bản thân là được rồi, đừng gây thêm rắc rối cho ta nữa, nếu không cho con ma thú này một bài học, thì nó thật sự không biết sự lợi hại của ta đâu.” Nữ Oa nhìn thấy đôi mắt Vu Mãng đỏ ngầu, Vu Mãng đã phẫn nộ đến cực điểm, nắm chặt hai tay.

Hai tay Vu Mãng đang nâng đỡ hai đoàn cự hỏa, đại biểu cho sự

phẫn nộ cực điểm của hắn lúc này, hoàn toàn mất kiểm soát, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Nữ Oa biết ắt hẳn có kẻ đã chọc giận Vu Mãng, con ma thú kia thật sự không tầm thường, có thể khiến Vu Mãng phẫn nộ đến mức độ này.

Trong lúc Nữ Oa đang quan sát, nàng đột nhiên cảm giác bên cạnh có một luồng gió lướt qua, chỉ thấy Vu Mãng chợt lao đi, rồi nhảy lên đầu con ma thú, không cho nó một chút thời gian phản ứng.

Khi Vu Mãng bay giữa không trung, hắn rút thanh kiếm sắc bén vô cùng ra, vận dụng toàn bộ chân nguyên và nội lực, trực tiếp đâm vật ấy vào chính giữa đầu con ma thú.

Sau đó, Vu Mãng như thể thân kiếm tách ra, lại rút ra một thanh kiếm khác, xoay người bay vào miệng to như chậu máu của ma thú, chui tọt vào trong rồi đâm mãnh liệt vào bên trong miệng nó.

Tiếng gầm thét của ma thú vang vọng khắp nơi, những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ nghe thấy tiếng gầm này đều quay đầu bỏ chạy, kẻ thì chạy trốn, kẻ thì ẩn nấp.

Ma thú bắt đầu vùng vẫy, thân thể chao đảo, va đập lung tung, muốn dùng móng vuốt gạt bỏ thanh kiếm trên đầu mình.

Nhưng móng vuốt của ma thú căn bản không với tới thanh kiếm trên đầu.

Sau khi Vu Mãng đâm kiếm vào miệng ma thú, hắn thuận thế nhảy xuống.

Ngồi khoanh chân trên tảng đá lớn bên cạnh, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Chú ngữ này khiến các thanh kiếm bên trong ma thú phát huy tác dụng, các thanh kiếm biến hóa thành vô số bảo kiếm.

Nữ Oa đứng sau lưng Vu Mãng.

Nàng biết Vu Mãng lại có một kỹ năng khác mà nàng chưa từng thấy, ngay cả khi bị vây khốn ở đó bao nhiêu năm, Vu Mãng cũng chưa từng vận dụng.

Chẳng lẽ nó còn lợi hại hơn Khai Thiên Thất Thức sao?

Điều này nàng không thể kiểm chứng, bởi vì chiêu thức kia của Vu Mãng đã đánh bại mấy vị Thánh nhân và đoạt lấy nguyên thần của họ.

Các vị Thánh nhân khác có lẽ cũng như nàng, đều muốn đoạt lại nguyên thần, sau đó trở về nơi của mình, không còn muốn làm những chuyện như thế này với Vu Mãng nữa.

Chương 493

Nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Nữ Oa biết điều đó căn bản là không thể, bởi vì Vu Mãng có những chiêu thức mà nàng chưa từng biết, chưa từng thấy, huống chi Thái Thượng Lão Quân và hai người kia.

Nữ Oa triệt để thần phục dưới trướng Vu Mãng, nàng biết trên Hồng Hoang không còn khả năng khôi phục trạng thái huy hoàng như xưa, không bằng cứ đi theo Vu Mãng.

Thời kỳ huy hoàng của Hồng Hoang không còn nữa, từ giờ khắc này, Vu Mãng và Vu Tộc là bộ tộc duy nhất có năng lực trong Tứ Hải Bát Hoang, kẻ dám khiêu chiến Ma Tộc La Hầu, kẻ đã kiến lập Ma Tộc mới.

Vu Mãng lẩm nhẩm ma chú, ma chú này lúc này phát huy tác dụng lớn, nhưng con ma thú kia vẫn kiên trì chống chịu, lắc lư thân thể, muốn thoát khỏi những thanh kiếm đang tồn tại trong cơ thể.

Liệu nó có thể thoát được sao?

Lúc này, trên đầu ma thú đột nhiên xuất hiện một luồng khói đen, luồng khói đen này giam cầm ma thú, sau đó các thanh kiếm trong cơ thể ma thú bị bức ra.

Sau khi vô số thanh kiếm bị bức ra, chúng hợp nhất làm một.

Sau khi hợp nhất, Vu Mãng mở mắt nhìn thanh kiếm, sau khi nó bị bức ra, hắn lại vận dụng pháp lực lần nữa để bức nó trở lại vào cơ thể ma thú.

Luồng khói đen kia gắt gao quấn quanh ma thú, sau đó luồng khói đen này lao về phía Vu Mãng.

Vu Mãng cảm nhận được nguy hiểm phía trước.

"Nữ Oa, hãy nhắm mắt lại, phong bế huyệt đạo của ngươi." Vu Mãng nhắc nhở Nữ Oa, dù sao Nữ Oa dễ dàng bị thứ đó mê hoặc, luồng khói đen này trước đây đã từng mê hoặc Nữ Oa.

Sau khi dặn dò xong, trên tay Vu Mãng tụ lại một luồng Phong Chi Lực, luồng Phong Chi Lực này nhanh chóng lao ra va chạm với luồng khói đen kia, sau đó xuất hiện cảnh tượng tứ tán.

Ma thú vẫn lắc lư thân thể.

Sau khi luồng khói đen bị thổi tan tác, nó lại lần nữa tụ tập lại.

Vu Mãng lại lần nữa tụ tập Phong Chi Lực trên tay đối kháng với luồng khói đen, cuối cùng sau vài hiệp đối kháng, luồng khói đen dần dần tiêu tán.

Đợi khi luồng khói đen tiêu tán, con mãnh thú kia như phát điên lao về phía Vu Mãng, há to cái miệng như chậu máu định nuốt chửng hắn.

Vu Mãng nhanh chóng đứng dậy từ tảng đá lớn, lao về phía ma thú.

Miệng lẩm nhẩm chú ngữ, sau đó chú ngữ tiếp tục phát huy tác dụng trong miệng ma thú.

Vu Mãng dẫm mạnh lên mũi ma thú, nhảy vọt lên đầu nó, rút thanh kiếm đã đâm vào giữa đầu ma thú ra.

Sau khi rút thanh kiếm từ giữa đầu ma thú ra, Vu Mãng lại lần nữa đâm thanh kiếm đó vào chính giữa đỉnh đầu ma thú.

Sau khi thanh kiếm nhanh chóng tiến vào đầu ma thú, ma thú lắc lư thân thể, "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Vu Mãng nhìn chằm chằm vào cơ thể ma thú, sau khi nó ngã xuống đất, hắn cũng đứng bên cạnh ma thú.

Con ma thú thoi thóp thở dốc rồi dịch chuyển.

Nhưng thân thể dịch chuyển không thể động đậy nổi nữa, Vu Mãng biết con ma thú này đã không còn giá trị sử dụng, nó đã bị đánh bại.

"Nữ Oa có thể mở mắt ra rồi, bây giờ ta an toàn." Nữ Oa nghe Vu Mãng gọi, sau đó giải phong huyệt đạo, mở mắt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, con ma thú kia đã ngã xuống đất, thoi thóp, sau đó đột nhiên hóa thành một vũng nước, một làn khói xanh bay đi.

"Vu Mãng, nhìn nó hóa thành một làn khói xanh bay đi, chẳng lẽ ngươi không cần thu làn khói xanh đó lại sao?

Nếu lần sau nó lại biến hóa thành hình dạng khác thì sẽ khó đối phó hơn." Nữ Oa biết làn khói xanh đó đang làm trò quỷ, nếu không có chủ nhân của nó thì con ma thú này có lẽ cũng không thể tấn công khó khăn như vậy, cũng không có khả năng chiến đấu.

Làn khói xanh đang điều khiển ma thú.

Vu Mãng không hề muốn khống chế làn khói xanh đó, cứ để nó đi đi, dù sao hắn cũng chẳng coi trọng làn khói xanh đó, đã đánh chết con ma thú kia rồi, lẽ nào lại sợ làn khói xanh đó sao?

Mặc dù làn khói xanh đó điều khiển ma thú, nhưng làn khói xanh đó cũng chẳng thể làm được tác dụng gì lớn, dù sao Vu Mãng căn bản không hề đặt nó vào mắt.

"Làn khói xanh đó ta căn bản không đặt vào mắt, cứ để nó đi đi, ta không để tâm." Vu Mãng quan sát môi trường xung quanh, cảm thấy không còn nguy hiểm nữa, vũng nước kia cũng biến mất không còn dấu vết.

Con ma thú này có thể đã được tiến hóa, đây là điểm khác biệt của

Tâm Ma Giới chăng, cư nhiên có thể tự phục hồi, có thể thanh tẩy cơ thể, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chương 494

Những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ này đều có khả năng tự phục hồi, sau khi bị thương có thể nhanh chóng khôi phục vết thương, nếu không triệt để giết chết chúng, thì bị thương cũng không ảnh hưởng gì đến chúng.

Nhất định phải có một số biện pháp mới có thể loại bỏ những thứ khó nhằn này, nếu không loại bỏ chúng, sẽ tốn rất nhiều tinh lực để đối phó.

Sau khi chết đi, trên đất sẽ để lại một ít chất dịch dính nhớp, dẫm lên chất dịch này, chân sẽ bị dính, khiến thân thể khó mà đi lại được.

Người bình thường nếu tiến vào đây, đều sẽ bị chất dịch nhầy này giam cầm, chân dính chặt trên đất, không thể động đậy.

Vừa rồi Vu Mãng suýt chút nữa bị dính vào, nhưng hắn có thân thể phi phàm, một chút ấy sao có thể khống chế được hắn?

Nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng thế.

Nếu muốn đi theo hắn công phá nơi này, gặp phải chuyện như vậy, chẳng lẽ phải bị vây khốn ở đây sao?

Mặc dù hiện tại hắn chưa liên hệ với tộc nhân, nhưng sau khi ra ngoài tìm được một nơi thích hợp để di cư, có thể công phá Tâm Ma Giới này, hắn sẽ triệu tập họ.

Khôi phục Vu Tộc là một tâm nguyện lớn, khiến Vu Tộc trở thành bá chủ duy nhất trên thế gian này.

Hồng Hoang hiện tại suy tàn, chỉ có Ma Tộc mới có sức cạnh tranh với hắn.

Chỉ cần đánh bại Ma Tộc, trên thế giới này chỉ còn tồn tại Vu Tộc,

những người khác đều là thủ hạ của hắn, bá chủ của thế gian này, không ai có thể tranh phong với hắn.

Trong lòng Vu Mãng không khỏi cảm thấy vui vẻ, bị giam cầm ở đó bao nhiêu năm, hắn đã chịu đủ cô độc và tịch mịch, nhất định phải trở thành bá chủ của thế gian.

Sau đó khiến thế giới trở nên náo nhiệt, tìm lại cảm giác tồn tại mà hắn đã đánh mất bao năm, khiến người khác đều xưng hắn là vương.

Nữ Oa không biết Vu Mãng đang suy nghĩ gì, cũng không dám quấy rầy Vu Mãng, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi Vu Mãng ra lệnh, sau đó xem bước tiếp theo nên làm gì.

Nàng cũng không biết Thái Thượng Lão Quân bây giờ đang ở đâu?

Chẳng lẽ cũng bị bắt rồi sao?

Chẳng lẽ cũng bị vây khốn ở một nơi như thế này sao?

Nữ Oa sau khi bị làn khói đen kia mê hoặc, nàng không còn biết gì nữa, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhớ lại những chuyện đã xảy ra sau khi nàng bị mê hoặc, rồi được Vu Mãng cứu.

Nàng đã quá bất cẩn, mới xuất hiện chuyện như vậy, nàng nghĩ sau này tuyệt đối không thể quá bất cẩn, nếu bất cẩn thì dễ dàng bị ma chú ở đây hấp dẫn vào.

Bản thân cơ thể nàng không có nguyên thần, vậy thì nàng có thể sẽ trở thành một thành viên của Ma Tộc, nếu muốn trở về Hồng Hoang, thì sẽ rất khó khăn.

Mặc dù Hồng Hoang hiện tại đã suy tàn, nhưng dù sao nàng đã ở trên Hồng Hoang bao nhiêu năm, nàng cũng muốn trở về Hồng Hoang, muốn Hồng Hoang khôi phục lại vẻ huy hoàng như xưa.

Nữ Oa biết những điều này đều rất khó khăn, nhưng cũng không có cách nào khác, dù sao hiện tại chỉ có thể làm việc theo tình hình hiện tại, những chuyện đó cứ đợi sau này vậy.

Nàng cũng không biết những Thánh nhân trên Hồng Hoang hiện tại có đưa ra đối sách nào để Hồng Hoang khôi phục lại vẻ huy hoàng như xưa không, chẳng lẽ lại để Vu Mãng độc chiếm ngôi vị chủ quân của thế giới này sao?

Hiện tại Vu Mãng chưa thể độc chiếm ngôi vị chủ quân của thế giới này, bởi vì trên thế gian này còn có một Ma Tộc, chỉ cần đánh bại Ma Tộc, ngôi vị chủ quân của thế gian này sẽ thuộc về Vu Mãng.

Các Thánh nhân trên Hồng Hoang, nếu muốn đánh bại Vu Mãng nữa, thì sẽ rất khó khăn, nếu Tứ Hải Bát Hoang đều ủng hộ Vu Mãng, thì sẽ không có cách nào khiến Vu Mãng phải từ bỏ ngôi vị chủ quân.

Bây giờ không phải lúc nghĩ về những điều này nữa, bây giờ chủ yếu là nghĩ xem làm thế nào để tìm cơ hội lấy lại nguyên thần.

Không thể quản nhiều như vậy nữa.

Nữ Oa căn bản không biết những gì nàng suy nghĩ đều nằm trong lòng Vu Mãng, Vu Mãng sao có thể dễ dàng để nàng lấy lại nguyên thần chứ?

Hiện tại bản thân hắn không có tinh binh cường tướng.

Nếu muốn công phá Ma Tộc, không thể chỉ dựa vào bản thân, dù sao nếu muốn đối đầu với Ma Tộc La Hầu, hắn cũng có chút thắng lợi, nhưng Ma Tộc La Hầu đã thiết lập rất nhiều chướng ngại trong Tâm Ma Giới.

Nếu muốn từng bước từng bước đánh, đến chỗ Ma Tộc La Hầu, thể lực của hắn chưa chắc đã có thể chiến thắng Ma Tộc La Hầu, vì vậy cần một số tinh binh cường tướng bên cạnh hắn.

Vu Mãng biết trong ngàn năm này, bên cạnh Ma Tộc La Hầu tồn tại một số tinh binh cường tướng, những tinh binh cường tướng đó lúc đó rất lợi hại, chỉ là khi Ma Tộc La Hầu bị thu thập, những tinh binh cường tướng đó không được phép động thủ.

Dù sao Ma Tộc La Hầu chiến đấu một mình, những người khác không được phép giúp đỡ, vì vậy mới tạo ra cục diện lúc đó.

Chương 495

Nếu những tinh binh cường tướng đó cũng có thể được sử dụng, thì chưa chắc Ma Tộc La Hầu đã có chút thắng lợi.

"Nữ Oa, đi thôi, ta ra ngoài trước, nơi này bây giờ không thích hợp để ở lâu, ra ngoài trước rồi mọi chuyện tính sau." Vu Mãng đi phía trước, Nữ Oa theo sau, hai người đi về phía Vu Mãng đã tiến vào, đi ra ngoài.

Lúc này, một bóng đen lướt qua bên cạnh Vu Mãng.

Vu Mãng không hề chú ý đến bóng đen lướt qua bên cạnh hắn, Nữ Oa cũng căn bản không chú ý, cả hai đều đang nhìn về phía trước.

Bóng đen đó quá nhỏ, căn bản không đủ để quan sát được.

Một bóng đen nhỏ là tâm phúc của Ma Tộc La Hầu đang quan sát những gì đang xảy ra bên trong, sau đó sẽ quay về bẩm báo chi tiết cho Ma Tộc La Hầu.

Lúc này Ma Tộc La Hầu đang ngồi trên ghế của mình, uống rượu ngon, thưởng thức mỹ vị.

Lúc này, có người đột nhiên bẩm báo, có việc quan trọng cần bẩm báo cho Ma Tộc La Hầu.

"Cho vào." "Chủ quân, Vu Mãng và Nữ Oa lúc này đang đi ra ngoài, đã đánh bại ma thú, ma thú bị thương nghiêm trọng, hóa thành một vũng nước đục ngầu ở đó, nhưng hồn phách của nó đã quay về Thần Đàn." Thần Đàn có thể thanh tẩy ma thú, nếu ma thú chết đi rồi quay về Thần Đàn, sau khi được thanh tẩy trong Thần Đàn sẽ quay về hình dạng ban đầu, chỉ là cần thời gian.

Thời gian này không dài không ngắn, khoảng vài chục năm, sau khi

thanh tẩy xong sẽ cường đại hơn trước, khó đối phó hơn.

Cái Thần Đàn này là Ma Tộc La Hầu khi bị đánh bại và bị vây khốn trong Ma Trận, đã tình cờ có được, cũng tình cờ phát hiện ra một điều huyền bí.

Khi Ma Tộc La Hầu xông ra khỏi Ma Trận, tiện thể mang cái Thần Đàn này về Tâm Ma Giới mới của mình, nghĩ rằng sớm muộn gì cũng sẽ dùng đến cái Thần Đàn này, không ngờ hôm nay đã dùng đến rồi.

Cũng nhờ Vu Mãng mà, nếu không phải Vu Mãng, thì không có cách nào để thủ hạ của hắn dùng đến cái Thần Đàn này.

Ma Tộc La Hầu nghe bẩm báo, uống rượu ngon trên tay, trong lòng nghĩ: "Vu Mãng, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, đánh bại mấy vị Thánh nhân rồi khiêu khích ta, thật nực cười." "Bẩm báo Chủ quân, ta nghe nói, pháp lực của Vu Mãng bây giờ có thể đã ăn Tiên Nhân Quả Tử." Hạ nhân của Ma Tộc khi nói chuyện phiếm đã nghe được chuyện này, muốn bẩm báo cho thủ lĩnh.

Nhưng cũng không biết là thật hay giả, chỉ là nghe nói như vậy, có một số chuyện nghe được phải bẩm báo cho Ma Tộc La Hầu, dù sao thật giả cần Ma Tộc La Hầu đi nghiệm chứng.

Hắn cũng không có thực lực đó, chỉ có Ma Tộc La Hầu nghiệm chứng thật giả mới biết rốt cuộc là thật hay giả, mới có thể lấy được lợi ích từ Ma Tộc La Hầu.

Ma Tộc La Hầu cầm chén rượu ngon trên tay, tỉ mỉ cân nhắc, chuyện này cũng có khả năng.

Ma Tộc La Hầu bị vây khốn ở đó bao nhiêu năm phát hiện ra điều gì đó cũng có lý.

Nhưng thì sao?

Ngay cả khi ăn Tiên Nhân Quả Tử pháp lực đại tăng, thì sao có thể

địch lại ngàn năm tu luyện của hắn?

Ngàn năm tu luyện của hắn có thể so sánh với Tiên Nhân Quả Tử kia.

Ma Tộc La Hầu cười tà mị, muốn thử xem ngàn năm pháp lực lợi hại hơn hay Tiên Nhân Quả Tử lợi hại hơn, cuối cùng rồi cũng sẽ có một trận tỉ thí.

Xem ai có thể xưng bá vương trên thế giới này, bây giờ chỉ có hắn và Vu Mãng tranh giành địa vị này.

Vu Mãng muốn công phá Ma Tộc, Vu Mãng quả thật si tâm vọng tưởng, hắn không biết Ma Tộc đã kiến lập bao nhiêu chướng ngại, có bao nhiêu quan ải đang chờ đợi hắn.

Trong ngàn năm đó, hắn đã làm những việc, đã trùng kiến kỹ càng Tâm Ma Giới này, thiết lập thêm nhiều chướng ngại.

Nếu có một ngày ai đó có thể công phá vào, thì hắn sẽ tỉ thí với kẻ đó.

Thuở xưa Hồng Hoang muốn tỉ thí với hắn đều không thể, đi qua một tầng đã bị đánh lui.

Chẳng lẽ Vu Mãng có thực lực đó sao, cứ đợi xem.

Vu Mãng đối với Ma Tộc La Hầu cảm thấy đầy khinh thường, cảm thấy hắn căn bản không phải đối thủ của mình.

Nhưng Ma Tộc La Hầu cũng tương tự, cả hai đều đối lập nhau.

"Hãy yên tâm, Vu Mãng không thể công phá vào, nếu muốn công phá vào, thì cũng cần một thời gian nhất định, ở đây ta có một trăm bốn mươi bốn tầng chướng ngại đấy." Nếu Vu Mãng muốn công phá vào, thì phải trải qua một trăm bốn mươi bốn tầng quan ải khó khăn.

Chỉ cần công phá một tầng, thì phải liên tục tiếp tục công phá cả

một trăm bốn mươi bốn tầng này.

Nếu muốn gián đoạn giữa chừng, thì sẽ phải bắt đầu lại từ tầng thứ nhất.

Chương 496

Điều này không ai có thể làm được, chỉ có thể đi nghiệm chứng.

Muốn thật sự công phá nơi này, thì phải tốn rất nhiều tâm huyết, dù sao từng tầng quan ải đều cần tốn thời gian và hao phí pháp lực.

Mấy kẻ đó sao có thể làm được điều này?

Công phá Ma Tộc, dã tâm quả thật quá lớn, không đi công phá thì không sao.

Ma Tộc La Hầu nghĩ, đã Vu Mãng muốn khiêu chiến Ma Tổ, vậy thì hắn cũng nên ban cho Vu Mãng một 'hạ mã uy', nếu không Vu Mãng thật sự nghĩ hắn là một kẻ vô dụng, ở đây tu luyện ngàn năm, hắn vẫn luôn chờ đợi giây phút này.

Ma Tộc La Hầu từ trong ma kính nhìn Vu Mãng và Nữ Oa bước vào tầng thứ nhất của Tâm Ma Giới mới, nhất mục liễu nhiên.

Ma Tộc La Hầu cảm thấy cần phải nhắc nhở Vu Mãng trong lòng, Tâm Ma Giới không dễ dàng công phá như vậy, đừng nên đặt dã tâm lên Tâm Ma Giới, việc nên làm thì cứ làm đi.

Vu Mãng là người của Vu Tộc, Vu Tộc hiện tại là một bộ tộc suy tàn, chẳng lẽ không cần trước tiên phát huy bộ tộc, khiến cục diện cường đại, rồi mới đối kháng với Ma Tộc sao?

Hắn cũng không biết đầu óc Vu Mãng nghĩ gì, chẳng lẽ hắn cho rằng ăn Tiên Nhân Quả Tử rồi sẽ trở nên có gan to bằng trời mà dám đối phó với hắn sao?

Ma Tộc La Hầu nghĩ những điều này Vu Mãng không hề biết, Vu Mãng chỉ biết Ma Tộc La Hầu có thể biết hắn đã tiến vào Tâm Ma Giới, nhưng không phát ra bất kỳ công kích nào với hắn.

Vu Mãng có cảm giác Ma Tộc La Hầu nhất định đang che giấu những chiêu thức lớn để đối phó với hắn, che giấu những thủ đoạn lớn, nhưng hắn cũng không bao giờ sợ hãi, hắn cũng dám đối kháng.

Nếu sợ hãi thì hắn sẽ đến nơi này sao?

Hắn căn bản không đặt Ma Tộc La Hầu vào mắt, cũng giống như những gì Ma Tộc La Hầu nghĩ trong lòng hắn.

Hai người nhìn nhau không vừa mắt, cả hai cũng đang tỉ thí trong lòng, điều này càng tăng thêm ý muốn chiến đấu của hai người.

"Ta cuối cùng cũng ra khỏi cái lối vào này rồi, mùi ở đây thật sự quá khó chịu, ta đã phong bế toàn bộ huyệt đạo của mình rồi, nếu không ta thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa?" Nữ Oa đang kể lại những gì đã xảy ra bên trong, dù sao mùi ở đây và những luồng sáng đặc biệt ở đây đã mê hoặc nàng, cuối cùng cũng sắp ra ngoài rồi, nàng cũng khá vui vẻ.

Ai lại thích ở một nơi đổ nát như thế này chứ?

Tối đen như mực, căn bản không thích nơi này, nhưng không có cách nào, vì uy nghiêm của Vu Mãng nên nàng không dám phản kháng.

Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng ra khỏi nơi này.

Nhất định phải tìm cách, lần sau khi Vu Mãng muốn tiến vào nơi này, nhất định phải từ chối.

Không thể để nàng ở cái nơi tồi tàn này được, những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ đó đều đặc biệt khó đối phó, không giống như đánh nhau với Thánh nhân thật sự, đánh xong là xong.

Nhưng những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ đó lại đặc biệt bám người.

Chết đi một đợt lại có một đợt khác xông lên, thật sự đáng ghét

những yêu tinh nhỏ và ma thú nhỏ đó, quả thật khiến nàng hận đến tận xương tủy, thật muốn đuổi cùng giết tận chúng.

Nhưng đuổi cùng giết tận dường như là không thể, bởi vì chúng dường như có thể vô hạn phục chế, chết đi một đợt lại có một đợt khác, những đợt đó không ngừng tuôn vào trong.

Nếu không phải Vu Mãng đã giết chết con ma thú hung dữ kia, thì những ma thú nhỏ và yêu tinh nhỏ này sẽ không ngừng tấn công, thật sự quá đáng ghét.

May mắn là có Vu Mãng ở đó.

Trong lòng Nữ Oa có chút cảm kích, dù sao Vu Mãng đã cứu nàng hai lần, lần thứ nhất là con mãng xà hung dữ, lần này lại là con mãnh thú hung dữ.

"Đúng rồi Vu Mãng, ta muốn cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã cứu ta hai lần, lần thứ nhất là mãng xà hung dữ, lần thứ hai là mãnh thú hung dữ, thật sự rất cảm ơn ngươi." Vu Mãng nghe lời Nữ Oa nói, cảm thấy nàng đừng nên tự đa tình nữa, cho rằng hắn đã cứu nàng, lần đầu tiên gặp mãng xà hung dữ.

Nhưng muốn ra khỏi nơi đó, thì chỉ có đánh bại mãng xà mới có thể ra khỏi, nơi đó có thể ăn Tiên Nhân Quả Tử.

Nữ Oa này quả thật tự đa tình, căn bản hắn không cứu nàng, chỉ là tiện thể ở nơi đó mà thôi, cảm thấy khá là lỡ việc.

Lần thứ hai thì đúng là cứu thật, nhưng lần thứ nhất thì thật sự không phải đi cứu.

Lần thứ hai là bởi vì bản thân hắn muốn kiến lập Vu Tộc, nhưng lại không có thủ hạ trung thành có thể chiến đấu, chỉ có thể có bốn kẻ.

Bốn kẻ đó chỉ là con rối của hắn mà thôi, thu hồi nguyên thần của họ, bởi vì chỉ cần họ giúp hắn kiến lập Vu Tộc, sau đó muốn đi hay ở

thì tùy họ.

Cái tùy họ này, nhưng không phải thật sự để họ đi theo ý nguyện của họ, mà là đánh họ vào vực sâu, khiến họ vạn kiếp bất phục, không còn tồn tại trên thế giới này.

Chương 497

Vu Mãng đích thực là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, đối xử tốt với người dùng được, đối với kẻ không dùng được thì tạm biệt, cũng không thể giữ lại những hậu hoạn này.

Vu Mãng đặc biệt coi thường hai vị đạo nhân kia, những gì trong lòng hai vị đạo nhân đó Vu Mãng đều nhìn thấu.

Ý muốn đối phó với hắn của hai vị đạo nhân đó còn mãnh liệt hơn Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa nhiều.

Đợi sau khi triệu tập tộc nhân Vu Tộc, thì sẽ lấy hai kẻ đó ra để làm gương, khiến hai kẻ đó lập uy cho mọi người thấy, để mọi người biết hắn là một kẻ tàn nhẫn.

Cũng để Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa xem, hắn không phải không biết những gì họ nghĩ, mà là biết những gì họ nghĩ thì mới làm ra những chuyện như vậy.

Vu Mãng cảm thấy Nữ Oa cảm ơn, vậy cứ nhận đi, dù sao bây giờ cần sự trung thành, có trung thành mới có thể lợi dụng tốt, không phải sao?

"Đã ta thu ngươi vào môn hạ của ta, vậy thì ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, sao có thể vứt bỏ ngươi mà không quan tâm chứ?

Đúng không?" "Ta không thể giống như các Thánh nhân trên Hồng Hoang vứt bỏ ngươi, ta không phải là loại người đó, chỉ cần ngươi đi theo ta thật tốt giúp ta đánh bại Ma Tộc, ta sẽ trả lại nguyên thần cho ngươi, sau đó để ngươi trở về cuộc sống mà ngươi muốn." Nữ Oa nghe lời Vu Mãng nói, trong lòng nàng rất vui vẻ, nghe Vu Mãng sẽ trả lại nguyên thần, chỉ cần đi theo hắn đánh bại Ma Tộc là được rồi.

Điều này thật đơn giản, chỉ cần không tiến vào Tâm Ma Giới này nữa, vậy thì nàng có thể dạy pháp thuật cho tộc nhân Vu Tộc, không phải sao?

Sau đó Vu Mãng có thể trả lại nguyên thần, đây quả thật là một chuyện vẹn cả đôi đường.

Vu Mãng nhìn biểu cảm trên mặt Nữ Oa, biết Nữ Oa đã tin lời hắn nói.

Chẳng lẽ Nữ Oa này không có chút khả năng phán đoán nào sao?

Nguyên thần đối với nàng thật sự quan trọng đến vậy sao?

Chẳng lẽ vì nguyên thần mà nàng từ bỏ nguyên tắc của mình, có thể để nàng mất đi nguyên tắc sao?

Sau này cần phải cẩn thận hơn, nếu Ma Tộc La Hầu có ngày làm chuyện xấu, tranh đoạt nguyên thần của nàng, nếu nguyên thần bị tranh đoạt mất, nhưng điều đó cũng không thể xảy ra, nhưng nếu vạn nhất xảy ra thì sao?

Sau khi tranh đoạt nguyên thần mất, rồi lại trả nguyên thần cho nàng, chẳng phải sẽ đối phó với nàng sao?

Tuyệt đối không thể để lại hậu hoạn này.

Đợi tìm được thời cơ thích hợp, lấy hai vị đạo nhân đó ra làm gương, để Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa xem, nhất định phải phục tùng, kết cục của kẻ không phục tùng là bị đánh vào vực sâu.

Mấy ngàn năm tu vi kia cứ thế mà mất đi, biến thành một phàm nhân, thân thể phàm nhân thì không thể làm gì được, không thể có được cuộc sống mà nàng muốn bây giờ nữa.

Vu Mãng và Nữ Oa sánh vai bước đi, trong lòng cả hai đều đang suy tính những điều riêng của mình, đều có những mưu tính.

Khi sắp đến lối vào của Tâm Ma Giới mới.

Đột nhiên xuất hiện một tiếng cười khủng bố âm u, tiếng cười này cực kỳ chói tai, vang vọng khắp cả sơn động, tiếng vọng đặc biệt lớn, Vu Mãng bình tĩnh đứng ở đó.

Nữ Oa quan sát xung quanh, sau đó không phát hiện ra ai đang ẩn nấp ở đây, nàng cũng bình tĩnh nhìn Vu Mãng, muốn xem Vu Mãng sẽ phản ứng thế nào.

Vu Mãng biết tiếng nói này nhất định là Ma Tộc La Hầu, Ma Tộc La Hầu đã phát giác hắn tiến vào Tâm Ma Giới, làm ra phản ứng như vậy cũng là có lý.

Dù sao đã xâm nhập địa bàn của người ta, không chào hỏi người ta, làm như vậy cũng là không lễ phép, làm như vậy cũng là không đúng.

Vu Mãng lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi tiếng cười này dừng lại, xem Ma Tộc La Hầu rốt cuộc muốn làm gì với hắn.

Vu Mãng không hiểu Ma Tộc La Hầu có gì đáng cười, ở đây cười nửa ngày rồi, tiếng cười này thật sự quá khó nghe.

Ma Tộc La Hầu cuối cùng cũng dừng tiếng cười của mình, sau đó nhìn Vu Mãng bình tĩnh đứng ở đó, không hề có ý định phát hỏa, Vu Mãng này có sức chịu đựng thật.

Vu Mãng trong lòng biết Ma Tộc La Hầu nhất định đang nhìn hắn ở đó, mặc dù trong lòng hắn bây giờ rõ ràng đang tức giận, nhưng không thể biểu lộ ra ngoài, nhất định phải thể hiện ra vẻ bình tĩnh một chút.

Để Ma Tộc La Hầu biết hắn tuyệt đối không phải là một kẻ dễ chọc, muốn công phá Ma Chủ, điều đó là tất nhiên rồi, cư nhiên lại dùng cách này để trêu đùa hắn.

“Ta nghe nói Vu Mãng muốn công phá Ma Tộc, thật sự không biết mình được mấy lạng mấy cân, ta ở đây tu luyện ngàn năm, lần đầu tiên nghe thấy có nhân vật lớn như vậy.” Sự khinh thường của Ma Tộc La Hầu, Vu Mãng cũng nghe hiểu ý của Ma Tộc La Hầu, cảm thấy hắn chưa từng nghe thấy nhân vật lớn nào, không coi hắn ra gì, quả thật là coi thường hắn.

Vu Mãng không chịu thua mà đáp lại Ma Tộc La Hầu: “Ma Tộc La Hầu, ta muốn công phá Ma Chủ là mấy lạng mấy cân, ta tự biết rõ, ta nhất định phải công phá Ma Tộc.

Ngươi cứ đợi đấy, ngươi còn không biết ta là nhân vật lớn nào, vậy sao ngươi biết tên của ta?” Vu Mãng cảm thấy thật nực cười, Ma Tộc La Hầu này không biết nhân vật như hắn, vậy thì sao có thể biết tên của hắn?

Chương 498

Thủ hạ của hắn cũng không thể biết tên của hắn được.

Hắn cũng sống trên đời ngàn năm rồi mà lại không đặt hắn vào mắt, thật sự quá nực cười, phải cho hắn biết hắn lợi hại đến mức nào.

Kết cục của kẻ coi thường hắn, đó là chỉ có thể bị hắn đánh bại.

Ma Tộc La Hầu cảm thấy thật sự bị Vu Mãng này chế giễu rồi, hắn nghe tên của hắn là do mấy ma thú nhỏ nói, căn bản hắn không biết.

Nếu không phải hắn ở bên ngoài làm những chuyện kia thu phục được phi Thánh nhân, thì ai sẽ biết tên của hắn chứ?

Căn bản không quan tâm, Vu Mãng muốn công phá Tâm Ma Giới mới, hắn có thể buông bỏ sao?

"Còn về việc ta nghe tên của ngươi, thì đó là từ bốn vị Thánh nhân Hồng Hoang mà ra.

Nếu không phải bốn vị Thánh nhân đó, ngươi nghĩ ta sẽ biết sao?" Vu Mãng không cần đoán, sự thật là như vậy, sau khi thu phục bốn vị Thánh nhân đó, thì ở Tứ Hải Bát Hoang đã truyền đi, mọi người từ đó đều biết.

Vu Mãng cũng biết ở Tứ Hải Bát Hoang, bây giờ hắn là một nhân vật nổi tiếng, mọi người đều chờ xem trò cười của hắn, hắn sẽ không để họ xem trò cười của hắn, hắn muốn thu phục Tâm Ma Giới và tuyên bố điều đó.

Nhất định phải thu phục Tâm Ma Giới mới, khiến Ma Tộc La Hầu xem sự lợi hại của hắn, căn bản không quan tâm, sau này sẽ khiến hắn

phải quan tâm.

“Ma Tộc La Hầu, ngươi cứ đợi đấy, đợi ta lấy được Tâm Ma Giới mới của ngươi, khiến ngươi sau này ở Tứ Hải Bát Hoang không còn Ma Giới nữa.” Vu Mãng phóng ra lời lẽ hung ác, hắn biết làm như vậy có thể khiến Ma Tộc La Hầu biết hắn lợi hại đến mức nào, đừng nên coi thường hắn.

“Vậy ta cứ đợi đấy, đợi đến ngày ngươi cường đại, rồi lại khiêu khích ta đi, chỉ là sức mạnh hiện tại của ngươi căn bản không đủ để đối kháng với ta.” Ma Tộc La Hầu cảm thấy hiện tại Vu Mãng căn bản không đủ để đối kháng với hắn, Vu Mãng một mình sao có thể đánh được nhiều người như vậy chứ, làm như vậy giống như đang bắt nạt Vu Mãng vậy.

Hắn cho Vu Mãng một cơ hội, để Vu Mãng triệu tập một số người, sau đó lại đối kháng với hắn, như vậy mới công bằng.

Trên Tứ Hải Bát Hoang, mọi người đều xưng vương, vậy thì cứ tỉ thí đi.

“Ta căn bản không cần nhiều người như vậy, một mình ta đủ sức để đối kháng với ngươi rồi.” Lời nói này của Vu Mãng lọt vào tai Ma Tộc La Hầu, nhưng Ma Tộc La Hầu không đáp lời Vu Mãng.

Ma Tộc La Hầu cảm thấy Vu Mãng thật sự quá trẻ tuổi, năm người sao có thể đối kháng với hắn chứ?

Thật sự nghĩ quá đơn giản rồi, căn bản hắn không đáp lời, cảm thấy Vu Mãng căn bản không có khả năng vượt qua một tầng.

Có từng tầng quan ải đang chờ đợi Vu Mãng ở đó, Vu Mãng có thể tiến vào những quan ải đó đã là không tệ rồi, nếu muốn tiếp cận hắn nữa, thì căn bản là không thể.

Ma Tộc La Hầu cảm thấy Vu Mãng thật sự quá ngây thơ, ngây thơ

đến mức không thể ngây thơ hơn được nữa.

Không có thực lực đó mà dám đối kháng với hắn sao?

Thu phục bốn vị Thánh nhân?

Bốn vị Thánh nhân đó bản thân cũng không phải là chủ yếu lợi hại, đối với việc đối phó với hắn thật sự cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Vu Mãng trong lòng cảm thấy Ma Tộc La Hầu thật sự quá cao ngạo, cao ngạo đến mức không biết mình đang đóng vai trò gì.

Bộ dạng bị đánh bại trước đây lẽ nào đã quên rồi sao?

Hắn muốn đánh bại Ma Tộc La Hầu, khiến Ma Tộc La Hầu quỳ trước mặt hắn, khiến Ma Tộc La Hầu thừa nhận sự ngu xuẩn khi đã coi thường hắn.

Chẳng lẽ Ma Tộc La Hầu không biết người ngoài có người, trời ngoài có trời sao?

Cái Thiên Ngoại Thiên kia, ai dám chống lại chứ?

Mọi chuyện không nên quá đơn giản hóa, sau khi quá đơn giản thì sẽ bất cẩn.

Hiện tại Ma Tộc La Hầu đang bất cẩn với Vu Mãng, hắn cảm thấy sự bất cẩn như vậy thật sự rất tốt, có cơ hội để nắm bắt.

Khi càng bất cẩn thì càng dễ có những sơ hở, sơ hở đã ở đó, dễ dàng chui vào sơ hở đó đánh bại Ma Tộc La Hầu, thu phục Ma Tộc La Hầu vào môn hạ, Ma Tộc sẽ trở thành của hắn.

Nữ Oa nghe cuộc đối thoại giữa Ma Tộc La Hầu và Vu Mãng, hai người này thật sự rất thú vị, truyền âm nghìn dặm tương trợ nhau, nàng cũng không biết ai sẽ thắng lợi.

Ai thắng lợi thì cũng không liên quan gì đến nàng nữa, bây giờ nàng chỉ quan tâm đến nguyên thần, sau đó trở về nơi của mình rồi

sống ẩn dật, không tham gia vào những chuyện này nữa.

Hồng Hoang thật sự không còn đường xoay sở nữa, chỉ có thể lặng lẽ sống một cuộc sống ẩn dật.

Chương 499

Lúc này, bốn vị Thánh nhân đang chờ đợi bên ngoài đã sốt ruột, không biết Nữ Oa và Vu Mãng bên trong thế nào rồi, đã vào được mấy canh giờ rồi.

Thực ra trong lòng bốn vị Thánh nhân căn bản không sốt ruột về sự an toàn của họ, chỉ là lo lắng về nguyên thần.

Nếu Vu Mãng bị đánh bại, thì bốn nguyên thần của họ sẽ bị Ma Tộc La Hầu đoạt lấy, vậy chẳng phải bốn người họ phải hiếu trung với Ma Tộc La Hầu sao?

Trong lòng mọi người đều mang những tâm sự riêng, thật sự Hồng Hoang đã sa sút, sa sút đến mức độ này rồi.

Rõ ràng là Thánh nhân trên Hồng Hoang, cao cao tại thượng, bây giờ lại trở thành bộ dạng này.

Không bị thu phục dưới trướng Vu Tộc, thì bị thu phục dưới trướng Ma Tộc.

Lúc này trong lòng các Thánh nhân vô cùng khổ sở.

Hồng Hoang thật sự không còn đường xoay sở nữa sao?

Chẳng lẽ cứ như vậy mà chìm xuống sao?

Mọi người đều mang những tâm sự riêng, suy nghĩ về những chuyện như vậy.

Thực ra trong lòng mọi người đều hy vọng Vu Mãng và Nữ Oa an toàn, cũng không quy thuận dưới trướng Ma Tộc.

Nếu quy thuận dưới trướng Ma Tộc, thì thật sự không còn là cao cao tại thượng nữa.

Trước đây khi Hồng Hoang hưng thịnh, mọi người đều coi thường Ma Tộc, cho rằng Ma Tộc là một nơi tối tăm, căn bản không thể so sánh với Hồng Hoang.

Những người coi thường Ma Tộc, bây giờ thì tốt rồi.

Nếu 'hổ cẩu' (Vu Mãng) thất bại, thì chẳng phải nguyên thần của họ sẽ bị Ma Tộc La Hầu đoạt lấy sao?

Nếu Ma Tộc La Hầu không trả lại nguyên thần, thì chẳng phải họ sẽ bị Ma Tộc quy thuận sao?

Thái Thượng Lão Quân nghĩ, trước đây khi Ma Tộc La Hầu bị đánh bại, hắn đã đứng bên cạnh cười cợt Ma Tộc La Hầu.

Bây giờ thì tốt rồi, nếu nguyên thần của hắn bị Ma Tộc La Hầu lấy đi, thì chưa chắc Ma Tộc La Hầu sẽ đối xử tốt với hắn.

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân sốt ruột nhìn vào cửa động Tâm Ma Giới, đợi nửa ngày rồi, Vu Mãng và Nữ Oa không ra, chẳng lẽ phải đi vào xem sao?

"Hay là ba người chúng ta cùng vào xem sao, chẳng phải hai người họ đã gặp vấn đề rồi sao?

Nếu Vu Mãng bị đánh bại, thì chẳng phải nguyên thần của chúng ta sẽ bị Ma Tộc La Hầu lấy đi sao?" Thái Thượng Lão Quân nói với hai vị đạo nhân kia những gì đang nghĩ trong lòng, mọi người đều nghĩ như nhau, tâm tư đều giống hệt, đều nghĩ như nhau.

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, "Thái Thượng Lão Quân, hai chúng ta đều như nhau, chẳng lẽ chúng ta phải cứ như vậy sao?

Nếu Vu Mãng bị đánh bại, chúng ta ở bên cạnh giúp đỡ có thể đoạt lại nguyên thần, không thể để Ma Tộc La Hầu lấy đi." Không có nguyên thần giống như không có hồn vậy, mọi người đều có một bản thể, không có nguyên thần tồn tại thì không thể sinh tồn ở đâu cả,

pháp lực cũng suy giảm, gặp phải chuyện gì chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, nếu không chống đỡ được thì sẽ rơi vào vực sâu.

Hậu quả khi rơi vào vực sâu là không thể tưởng tượng được, sau khi rơi vào vực sâu thì căn bản không còn cảm giác tồn tại, sẽ biến mất trên thế giới này.

"Nữ Oa đi thôi, ta ra ngoài thôi, đừng để ý đến tên điên này, tên điên này ta sớm muộn gì cũng thu thập, căn bản không cần phải để ý.

Hôm nay nói chuyện thật sự là thừa thãi." "Đợi đến khi ngươi quỳ trước mặt ta thì ngươi sẽ biết, trong mắt ta ngươi căn bản không là gì, để ngươi biết, biết sự lợi hại của ta, không thể xem thường Vu Tộc." Vu Tộc trên thế gian này cũng tồn tại ngàn năm, chỉ là trước đây khá suy tàn, khi Ma Tộc và Hồng Hoang hưng thịnh, Ma Tộc luôn suy tàn, chưa từng thật sự đứng vững.

Sau khi Ma Tộc và Hồng Hoang đối đầu, Hồng Hoang bắt đầu trở nên u ám, bây giờ Ma Tộc đang hưng thịnh.

Nhân cơ hội này bắt đầu phục hưng Vu Tộc, sau đó đánh bại Ma Chủ, vậy thì Tứ Hải Bát Hoang duy ngã độc tôn.

Vu Mãng nghĩ những điều này trong lòng, càng nghĩ càng vui vẻ, hắn đang mong chờ ngày đó, bây giờ toàn thân sức mạnh không biết dùng vào đâu.

Tâm trí Vu Mãng bây giờ là muốn chinh phục Ma Giới, toàn thân hắn nóng ran, xuất hiện một cỗ lực lượng thần bí đang triệu hồi, khiến hắn không ngừng tiến lên, sau đó đi đánh bại Ma Tộc.

Cỗ sức mạnh này trong cơ thể hắn như chực trào ra, muốn bùng phát.

Vu Mãng vẫn luôn khống chế cỗ sức mạnh này, đè nó xuống, đợi đến khi có thể dùng thì hãy xuất hiện.

Vu Mãng qua quan sát hôm nay cảm thấy Tâm Ma Giới mới này bên trong quả thật có từng tầng quan ải, cũng không đơn giản như bề ngoài, chưa biết có bao nhiêu quan ải.

Chương 500

Cần phải dưỡng tinh súc duệ.

Cố gắng đến ngày thật sự công phá Tâm Ma Giới mới, có thể một lần hạ gục Tâm Ma Giới mới, vậy thì trong Tứ Hải Bát Hoang, hắn thật sự sẽ nổi danh, để những kẻ muốn khiêu khích hắn xem.

Đừng cố gắng khiêu khích uy nghiêm của hắn, hắn là bá chủ trên thế gian, xem ai dám coi thường Vu Tộc.

Vu Mãng là ốc chủ, hắn cảm thấy nếu không có hắn, thì Vu Tộc sẽ sống một cách rụt rè trên thế giới này.

Ẩn giấu thân phận tộc nhân Vu Tộc, sau đó sống một cuộc sống tầm thường.

Vu Mãng đã trở lại, hắn không ngừng rèn luyện, một ngày nào đó sẽ khiến Vu Tộc đại hưng.

"Hay là ba người chúng ta cùng vào tìm đi, dù sao chắc cũng không thể đi quá xa.

Trước tiên cứ vào quan sát tình hình, hai người họ nhất định phải chú ý, đừng bị mê hoặc bởi những gì bên trong." Thái Thượng Lão Quân dặn dò hai vị đạo nhân kia, bảo hai vị đạo nhân hãy tự kiểm soát tốt, đừng bị mê vụ, mùi khó chịu bên trong mê hoặc, như vậy thì được không bù mất.

Vu Mãng bảo họ đợi bên ngoài, nhưng họ lại sốt ruột, muốn vào xem tình hình thế nào, có cơ hội nào để lấy lại đồ vật của mình không.

Hai vị đạo nhân cảm thấy đề nghị của Thái Thượng Lão Quân hay, dù sao đợi ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, đợi lâu như vậy rồi, căn bản không biết bên trong tình hình thế nào.

Ba người biểu quyết ý kiến xong, đều cảm thấy nên vào bên trong xem sao, dù sao mọi người đều muốn lấy lại đồ vật của mình.

Sau đó ba người vừa định bước vào.

Vừa tìm thấy lối vào Tâm Ma Giới, cảm giác được bên trong có tiếng nói, sau đó ba người nhìn nhau rồi quyết định ẩn nấp, bởi vì không biết tiếng nói đó là thế nào, căn bản không nghe rõ.

Ba người sử dụng pháp thuật ẩn giấu thân thể, sau đó đứng ở lối vào phía Tây của Tâm Ma Giới.

Sau khi tiếng nói truyền đến từng chút một.

Vu Mãng và Nữ Oa bước ra khỏi Tâm Ma Giới mới.

Khi bước ra khỏi Tâm Ma Giới mới, Vu Mãng cảm giác được lối vào Tâm Ma Giới có gì đó khác lạ, sau đó thử nhìn, phát hiện ra ba vị Thánh nhân đang sử dụng thuật ẩn thân, ẩn giấu thân thể của mình.

Một chút tiểu xảo này, bây giờ trong mắt hắn căn bản không là gì.

Kể từ khi ăn Tiên Nhân Quả Tử kia, mắt hắn có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể nhìn thấy.

Vu Mãng không nói gì, quan sát Nữ Oa.

Nữ Oa không giống như hắn đã ăn quả tử kia, vậy Nữ Oa có nhìn thấy không?

Nữ Oa không cần ăn Tiên Nhân Quả Tử kia, đều có thể nhìn thấy ba người đang ẩn nấp kia.

Nàng căn bản không giống như ba người đã ăn quả tử kia, chỉ là Vu Mãng không biết mà thôi.

“Ba người các ngươi ẩn thân ở đây làm gì?” Vu Mãng hỏi ba vị Thánh nhân kia.

Vu Mãng quan sát Nữ Oa, nàng có thể nhìn thấy họ, Nữ Oa không nói gì, cũng đang quan sát, đây quả thật là một chuyện thú vị.

Không có việc gì thì quan sát Nữ Oa, Nữ Oa cũng tương tự đang quan sát hắn, hai người cứ thế mà giám sát lẫn nhau.

Trong lòng hai người đều đang suy tính những điều riêng, Nữ Oa muốn giám sát Vu Mãng, muốn biết Vu Mãng đã ăn Tiên Nhân Quả Tử kia, rốt cuộc có uy lực tăng trưởng đến mức nào.

Chẳng lẽ không có chút yếu điểm nào sao?

Nếu không có yếu điểm nào, thì quả tử kia quả thật quá thần kỳ rồi, trên người hắn không có chút nào phát huy công hiệu sao?

Chẳng lẽ ta ăn cái quả giả cũng không thể nào, mắt thấy Vu Mãng hái từ trên cây xuống, sau đó chia cho ta, nhất định phải là âm dương hai người mỗi người một quả ăn mà không có chút hiệu quả nào sao?

Chẳng lẽ quả tử kia chỉ có tác dụng với người hái nó, chỉ là một vai trò phối hợp thôi sao?

Nữ Oa cảm thấy những vấn đề này thật sự có chút vướng mắc, khiến nàng không biết bắt đầu từ đâu để nghĩ về những chuyện này, đừng nghĩ nữa, bây giờ tất cả những gì nàng làm là xem Vu Mãng đưa ra quyết định tiếp theo.

Quyết định này có liên quan đến sự thành bại của mọi người, liên quan đến việc có thể lấy lại nguyên thần hay không.

Chương 501

Cuối cùng đợi được Vu Mãng và Nữ Oa hai người ra ngoài, sau đó nhìn bộ dạng của họ, chắc là không gặp nguy hiểm quá lớn.

Vu Mãng hỏi ba người tại sao lại ẩn thân ở đây, chẳng phải là muốn vào xem tình hình bên trong, nghe thấy động tĩnh rồi thì ẩn thân ở đây sao?

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy trí thông minh của Vu Mãng đang đề cao, cư nhiên lại không hề nhìn ra, rốt cuộc làm thế nào để lấy được nguyên thần của hắn?

Thực ra cũng không thể trách Vu Mãng không nhìn ra, dù sao Vu Mãng cảm thấy ba vị Thánh nhân này, căn bản không đồng lòng, ẩn thân ở đây chưa chắc đã không có mưu đồ gì.

Thái Thượng Lão Quân và Chuẩn Đề đạo nhân, cùng Tiếp Dẫn đạo nhân, khôi phục nguyên thần, không còn ẩn nấp ở đó nữa, đã Vu Mãng đã phát hiện ra vậy thì nhanh chóng hiện thân đi.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân hai người không nói gì, Thái Thượng Lão Quân bước lên nói với Vu Mãng về việc tại sao lại ẩn thân ở lối vào Tâm Ma Giới mới.

Vu Mãng nhìn ba người không còn ẩn thân nữa, khôi phục thân thể ban đầu.

Ba người này lợi hại thật, cư nhiên có thể ẩn giấu thân thể, không có nguyên thần mà vẫn có thể làm được.

Xem ra ba người họ không cần nguyên thần kia, đặt trên người hắn cũng không có tác dụng gì, chỉ là để pháp lực đại tăng mà thôi.

Vu Mãng cảm thấy số pháp lực trên người hắn đủ dùng rồi, căn

bản không cần thêm nhiều pháp lực nữa, hoàn toàn có thể khống chế được là được rồi.

"Vu Mãng, ta và Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân vừa lúc canh thời gian, thấy hai người không ra, ta nghĩ muốn vào Tâm Ma Giới tìm hiểu xem rốt cuộc thế nào rồi?" "Dù sao Tâm Ma Giới mới này là nơi mà ta chưa từng hiểu rõ, nếu gặp phải chuyện gì, thì ba người chúng ta ở đây cũng sẽ dễ giải quyết hơn một chút." Vu Mãng tỉ mỉ lắng nghe Thái Thượng Lão Quân nói với hắn, nhưng Vu Mãng không lĩnh tình Thái Thượng Lão Quân và hai vị đạo nhân kia, dù sao ba người họ nhất định có mục đích riêng, nếu không thì sao có thể tiến vào đó để cứu hắn chứ?

Chẳng phải muốn xem trò cười của hắn sao?

Nếu hắn bị đánh bại, thì nhân cơ hội đoạt lại nguyên thần, một chút ấy căn bản không cần phải nói.

Có thể hắn sẽ bị đánh bại sao?

Cũng có thể dựa vào đó để đoạt lại nguyên thần.

Cái tâm tư nhỏ nhoi đó, sớm đã ở trong mắt hắn rồi.

Vu Mãng đối với tâm tư của họ quả thật nhất mục liễu nhiên, căn bản không cần mở miệng nói chuyện, có thể dùng mắt nhìn thấu nội tâm của họ, từ biểu cảm của họ có thể nhìn ra.

Những người này thật sự quá hiểu biết rồi, trước đây là những Thánh nhân xảo quyệt trên Hồng Hoang, nếu không thì sau khi Hồng Hoang diệt vong, mấy người họ sao lại vẫn hoàn hảo vô sự chứ?

Những Thánh nhân khác không bị đánh vào vực sâu thì trở về nơi của mình, ẩn mình tu luyện, căn bản không đi lại trên thế gian này, nhưng lại gặp phải Thái Thượng Lão Quân và hai vị đạo nhân kia.

Chẳng lẽ không có dã tâm riêng sao?

Dã tâm quá lớn, có những tâm tư riêng muốn làm.

Nếu chinh phục được hắn, thì sẽ giúp Hồng Hoang có chỗ đứng.

Điều đó có thể xảy ra sao?

Những kẻ quá xảo quyệt, thường làm ra những chuyện khiến người ta nhìn thấu ngay lập tức.

Vu Mãng không nói ra những lời trong lòng, thực ra Vu Mãng muốn nói, thực ra hắn căn bản không quan tâm đến sự an ủi của họ, mà quan tâm đến nguyên thần.

Dù sao nếu hắn bị đánh bại, thì họ có thể nhân cơ hội đoạt lại nguyên thần.

Nhưng Vu Mãng không thể làm như vậy.

Vu Mãng biết hiện tại cần phải ổn định ba người Thái Thượng Lão Quân.

Lúc này Nữ Oa thì không cần nữa, Nữ Oa này quả thật là kẻ gió chiều nào xoay chiều đó.

Vu Mãng đã cứu Nữ Oa, Nữ Oa trong lòng vô cùng cảm kích, đặc biệt là ở thế giới kia, hai người bị vây khốn lâu như vậy, cuối cùng cũng ra khỏi nơi đó.

Nữ Oa sở dĩ hợp tác với hắn, là vì Hồng Hoang.

Bây giờ hắn đã cứu Nữ Oa hai lần, Vu Mãng có thể nhìn ra từ mặt Nữ Oa, nàng bây giờ đã thần phục hắn, nhưng vẫn có chút tâm tư nhỏ nhoi.

Từ từ hắn có thể cảm hóa nàng.

Chương 502

Một chút này trong lòng Vu Mãng đã có số rồi, dù sao hắn quá hiểu Nữ Oa, ở cùng Nữ Oa lâu như vậy lẽ nào lại không hiểu Nữ Oa sao?

Vu Mãng "a a" cười, giả vờ thật sự tin lời Thái Thượng Lão Quân, khiến ba người họ cảm thấy dễ lừa, một kẻ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

"Thái Thượng Lão Quân, hai vị đạo nhân, ba vị Thánh nhân cứ yên tâm, ta không sao, nhìn ta đã thành công cứu được Nữ Oa rồi, bên trong thật sự quá tối tăm." Đúng là như vậy, bên trong quả thật khá tối tăm, càng đi sâu vào càng tối tăm, gặp phải những thứ càng khác lạ.

Chỉ là mới vượt qua hai tầng quan ải, còn có rất nhiều quan ải đang chờ đợi hắn đi khám phá.

"Không sao thì tốt, nếu không thì ba chúng ta sẽ vào bên trong chi viện cho ba người các ngươi.

Mặc dù các ngươi bảo ba chúng ta đợi bên ngoài, nhưng trong lòng chúng ta sốt ruột lắm." Vu Mãng nghĩ, thật sự là lời nói từ miệng Thái Thượng Lão Quân sao, những lời này quả thật khiến hắn cảm động.

Nhưng Vu Mãng lại không tin, dù sao Thái Thượng Lão Quân, là một kẻ xảo quyệt, những lời nói từ miệng hắn, không biết thật giả, vì vậy tất cả đều coi là giả.

Ai mà không biết cái tâm tư nhỏ nhoi đó, cư nhiên ở đây giả vờ quan tâm, thật sự là một chuyện quá khiến hắn cảm thấy nực cười.

"Cảm ơn Thái Thượng Lão Quân đã quan tâm, tâm ý của ngươi ta đã nhận rồi.

Bây giờ ta đã ra ngoài rồi, vừa rồi ở bên trong ta đã nói chuyện với

Ma Tộc La Hầu.” Thái Thượng Lão Quân và hai vị đạo nhân, ba người nhìn nhau, đều đã gặp Ma Tộc La Hầu rồi, chẳng lẽ vừa rồi ở bên trong đã xảy ra chiến tranh với Ma Tộc La Hầu?

Đã chạm mặt rồi sao?

Xem ra Ma Tộc La Hầu đã thất bại rồi, nếu không thì nhìn trên người Vu Mãng vẫn hoàn hảo vô sự, căn bản không nhìn ra chỗ nào bị thương.

Vu Mãng thật sự quá lợi hại, cư nhiên có thể hoàn hảo vô sự bước ra, đã đánh bại Ma Tộc La Hầu rồi.

Ma Tộc La Hầu này cũng không đến nỗi đó chứ, cứ nghĩ rằng sau khi tu luyện ngàn năm công lực sẽ đại tăng, sẽ khó đối phó, chẳng lẽ đã bị công phá Tâm Ma Giới mới như vậy sao?

Trong lòng họ thật sự quá coi trọng, cảm thấy nhất định có thể đối chiến với Vu Mãng vài hiệp, không ngờ lại bị công phá trong thời gian ngắn như vậy.

Tiếp Dẫn Đạo nhân và Chuẩn Đề Đạo nhân liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân hỏi về tình hình, hai vị đạo nhân không thích nói chuyện, bình thường đều để Thái Thượng Lão Quân phát ngôn.

Tiếp Dẫn Đạo nhân và Chuẩn Đề Đạo nhân ra vẻ cao cao tại thượng, vẻ kiêu ngạo đó Vu Mãng đều nhìn thấu, chuẩn bị động thủ với hai người.

Chờ khi Vu tộc được thành lập, ta sẽ đánh hai kẻ đó vào vực sâu, để hai kẻ đó biết thế nào là khinh thường Vu tộc.

Những điều đó đều là suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, nhưng Vu Mãng cảm thấy nên xem xét biểu hiện của hai người trước.

Nếu đánh hai kẻ đó vào vực sâu, liệu có khiến quần chúng không phục?

Muốn thu phục người khác, nhất định phải khiến họ tâm phục khẩu phục, ngưỡng mộ Vu tộc.

Vu Mãng cho rằng những chuyện đó hãy để sau.

Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất là chiêu mộ Vu tộc, sau đó chọn một nơi có thể giúp Vu tộc đời đời tồn tại.

Nơi đó nhất định phải tựa núi kề sông, dù sao những nơi được lập trên Hồng Hoang đều tốt như vậy, lẽ nào Vu tộc lại kém hơn sao?

Ma Giới thì ta không thích, dù sao Ma Giới đó tối tăm, mùi vị khó ngửi, Vu tộc trên dưới già trẻ lớn bé sao có thể sống ở nơi đó được?

Phải như Nhân tộc.

Trước đây Vu Mãng từng đến Nhân tộc, thấy những người phàm tục bình thường nhưng môi trường sống lại tốt, Vu tộc từ trước đến nay chưa từng gây sự, cũng không phá hoại sự yên bình của Nhân tộc.

Chỉ cần tìm một nơi có hoàn cảnh sống như Nhân tộc, sau đó an bài Vu tộc trên dưới già trẻ lớn bé ổn thỏa là được.

"Lẽ nào ở trong đó đã giao thủ với Ma tộc La Hầu rồi sao?

Chẳng lẽ Tân Ma Giới chỉ là một cái vỏ rỗng, dễ dàng công hạ thôi ư?" Thái Thượng Lão Quân nghi hoặc hỏi, y biết rằng Ma Giới không chỉ là một cái vỏ rỗng.

"Thái Thượng Lão Quân nói nhiều rồi.

Chẳng phải ta đã nói sao, vừa nãy chỉ đối thoại chứ không giao thủ.

Chương 503

Ngươi lớn tuổi rồi, đầu óc không còn linh hoạt nữa sao?" Nữ Oa đứng bên cạnh không nói gì, nàng cảm thấy cần nói rõ những gì đã xảy ra bên trong với Thái Thượng Lão Quân, nhưng nàng nhìn Vu Mãng và không ngăn cản quyết định tiếp tục tiến sâu hơn của y.

Nữ Oa nói: "Sau khi Vu Mãng cứu ta ra, y đã phải nhanh chóng rời khỏi nơi đó, bởi vì nơi đó có những yếu tố bất ổn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau đó, hai chúng ta rời khỏi lối vào động, và trên không truyền đến tiếng của Ma tộc La Hầu." Thái Thượng Lão Quân bấy giờ mới hiểu ra, thì ra chỉ là vậy thôi, chỉ là Ma tộc La Hầu cách không truyền âm mà thôi, khiến y cứ tưởng vừa rồi đã chạm mặt và giao thủ rồi.

"Vậy Ma tộc La Hầu đã nói gì?" "Nói chứ, nếu không nói thì sao gọi là nghe thấy tiếng của Ma tộc La Hầu?

Ma tộc La Hầu hoan nghênh công đánh Ma Giới." "Ma tộc La Hầu rất tự tin vào Tân Ma Giới.

Ma tộc La Hầu của hiện tại đã khác xưa nghìn năm rồi, sau khi bị đánh bại, khả năng phòng ngự của y chắc chắn đã được nâng cao." Vu Mãng trong lòng cũng hiểu rõ điều này, lẽ nào y sẽ lại phạm phải sai lầm của nghìn năm trước ư?

Dù sao trước đây y cũng bị người ta phong ấn trong Ma Giới, sau nghìn năm mới cuối cùng giải trừ được phong ấn.

Đã lập ra Tân Ma Giới, chẳng lẽ y sẽ không cẩn thận, xây dựng lại Tân Ma Giới sao?

Sau đó tăng cường khả năng phòng ngự, muốn đối phó Ma tộc La

Hầu sẽ là chuyện khó khăn.

Thái Thượng Lão Quân đã nghe ra ý trong lời của Nữ Oa.

Ma tộc La Hầu hiện tại rất mạnh, lại còn hoan nghênh công đánh Tân Ma Giới.

Nếu không kiêu ngạo vô lễ như nghìn năm trước, nếu nghìn năm trước không làm càn trên Hồng Hoang thì liệu y có bị phong ấn trong Ma Giới không?

"Ma tộc La Hầu trong nghìn năm qua cũng đã rèn luyện không ít.

Trước kia làm càn, giờ lại ra vẻ như vậy, xem ra cần cho y một bài học." Vu Mãng nghe ra lời Thái Thượng Lão Quân nói.

Thái Thượng Lão Quân vẫn nghĩ mình là Thánh nhân trên Hồng Hoang ư?

Hiện tại Hồng Hoang đã sớm suy bại rồi, ai còn coi trọng người trên Hồng Hoang nữa.

Vẫn còn ra vẻ cao cao tại thượng, nhưng thật sự không biết vị trí của mình hiện tại như thế nào.

Thái Thượng Lão Quân đã không còn thời khắc huy hoàng như trước nữa rồi.

Nhưng Vu Mãng cảm thấy không cần thiết phải vạch trần Thái Thượng Lão Quân, dù sao cũng không liên quan đến y.

Chỉ cần y phục tùng lời của Vu Mãng là được.

"Chúng ta đi thôi.

Ở lại nơi này cũng không phải kế lâu dài.

Ta muốn tìm một nơi cư trú thích hợp, để chiêu mộ Vu tộc nhân." Vu Mãng cảm thấy cần phải triệu tập Vu tộc nhân trước, đợi khi thế

lực mạnh mẽ rồi, sau đó mới đối phó Ma tộc La Hầu.

Sớm muộn gì Ma tộc La Hầu cũng sẽ là bại tướng dưới tay y.

Căn bản không cần suy nghĩ nhiều như vậy, Ma tộc La Hầu tu luyện nghìn năm hay trăm năm cũng không có gì đáng kể, Vu Mãng hoàn toàn không để tâm y đã tu luyện bao nhiêu năm.

Bất kể tu luyện bao nhiêu năm, đều sẽ trở thành bại tướng dưới tay Vu Mãng.

Vu Mãng có sự tự tin siêu cường tuyệt đối.

"Đừng bận tâm chuyện của Ma tộc La Hầu nữa.

Dù y có mạnh đến đâu, cũng sẽ là bại tướng dưới tay ta.

Ta căn bản không đặt y vào mắt.

Sở dĩ hiện tại ta không công đánh Tân Ma Giới, là vì những tiểu ma quái và tiểu yêu tinh đó thực sự xuất hiện không ngừng.

Ta muốn triệu tập các huynh đệ, sau đó chuyên tâm đối phó những dã thú nhỏ bé đó." Mọi người nhất trí đồng tình với ý kiến của Vu Mãng, cho rằng đề nghị của y rất hay.

Hơn nữa, mấy vị Thánh nhân còn lại căn bản không muốn cùng Vu Mãng công đánh Tân Ma Giới, họ cảm thấy có thể kéo dài một ngày thì cứ kéo.

Chương 504

Họ hoàn toàn không muốn tham gia vào những chuyện bên trong đó, bởi vì những chuyện đó quá phức tạp, cũng không liên quan quá nhiều đến họ.

Họ chỉ quan tâm khi nào Nguyên thần có thể trở về bản thể.

Chỉ khi bản thể mạnh mẽ rồi, mới có thể tìm một nơi tu thân dưỡng tính, sau đó bồi dưỡng nghìn năm, không còn tham gia vào chuyện thế gian nữa.

Mọi chuyện quá rắc rối, mới tạo thành cục diện như ngày nay.

Nếu không phải vì muốn khôi phục Hồng Hoang, liệu họ có gặp Vu Mãng không?

Có gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy không?

Khi hai vị đạo nhân còn ở trên Hồng Hoang, bản thân họ vốn không phải người hiếu chiến, không thích tranh giành hơn thua.

Họ vẫn luôn làm những việc cần làm, không màng thế sự.

Vu Mãng dẫn bốn người rời khỏi lối vào Tân Ma Giới.

Dù sao trước tiên phải tìm một nơi để an cư, sau đó trọng tổ Vu tộc.

Y đang tìm một nơi cư trú thích hợp.

Nếu muốn Vu tộc phát triển lâu dài, nhất định phải tìm một nơi cư trú có thể giúp mọi người sống tốt đẹp ở đó.

Chuyện của Vu Mãng là một kế hoạch lâu dài.

Dù sao Vu tộc trên dưới già trẻ lớn bé cũng có số lượng không nhỏ, chỉ là họ đang phân bố ở khắp nơi.

Lần này nhất định phải triệu tập họ lại.

Sau khi đi một đoạn đường, vài người cảm thấy cứ tìm kiếm như vậy cũng không phải cách hay, vừa tốn thời gian vừa phí sức lực.

Vu Mãng dừng lại ở đó.

Các vị Thánh nhân còn lại cũng đứng ở đó, không biết Vu Mãng đang làm gì, cũng không biết Vu Mãng muốn làm chuyện gì, chỉ thấy Vu Mãng đứng yên tại chỗ.

Bốn vị Thánh nhân nhìn nhau, đều không hiểu Vu Mãng muốn làm gì.

Sau đó họ lắc đầu và đứng phía sau Vu Mãng, chờ đợi Vu Mãng ra lệnh, yêu cầu họ phải làm gì.

Dù sao Vu Mãng ở đó, trong lòng họ cũng không khỏi đấu tranh, nhưng ai có thể biết Vu Mãng đang làm gì chứ?

Chỉ có thể chờ đợi thôi, dù sao cũng đã khuất phục dưới trướng người ta rồi.

Vu Mãng quay đầu lại nhìn hai vị đạo nhân, nói: "Tiếp Dẫn Đạo nhân, Chuẩn Đề Đạo nhân, hai ngươi hiện tại hãy đi triệu tập Vu tộc nhân." Hai vị đạo nhân nghe lời Vu Mãng, bảo họ đi triệu tập Vu tộc nhân.

Vu tộc nhân ở đâu mà triệu tập?

Ai sẽ tin phục hai người họ chứ?

Trước đây khi còn trên Hồng Hoang, họ căn bản không quan tâm đến những chuyện này, làm sao biết Vu tộc nhân đã phân tán ở đâu?

Trên đại thiên thế giới rộng lớn như vậy, biết tìm ở đâu đây?

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, trong lòng truyền âm trao đổi, chỉ có hai người họ mới biết nội dung.

“Vu Mãng có ý gì?

Bảo hai chúng ta đi tìm ở đâu chứ, thế giới rộng lớn như vậy, biết tìm thế nào đây?” “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai chứ?

Ta cũng không biết.

Cứ chờ đợi lệnh của y đi, dù sao hai chúng ta cũng không đánh lại y, chỉ có thể nghe lời y thôi.” Trong lòng Vu Mãng đã sớm muốn loại bỏ hai kẻ này, nhưng hiện tại còn có thể dùng được, không có cách nào khác ngoài việc giữ lại hai kẻ đó.

Tâm tư của Chuẩn Đề Đạo nhân và Tiếp Dẫn Đạo nhân đều đặc biệt nặng nề, luôn không phục tùng.

Chương 505

Không như Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, họ không tin vào những lời của Vu Mãng. (Nội tâm Vu Mãng): Cứ để họ đi làm những việc đó đi, dù sao những việc này cũng cần có người làm.

Hai người đó cũng không giúp được gì nhiều, cứ để họ đi làm đi.

"Hai ngươi không nhúc nhích?

Lẽ nào ta phải dạy các ngươi cách làm sao?" Vu Mãng nói với vẻ tức giận.

Vu Mãng muốn thấy hai kẻ đó phẫn nộ, sau đó tiện thể loại bỏ họ.

Nhưng hai vị đạo nhân lại không hề có chút phẫn nộ nào, y đã đánh giá quá cao họ rồi.

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, sau đó Tiếp Dẫn Đạo nhân nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, ta có thể đi tìm, nhưng ngươi bảo ta tìm ở đâu?

Dù sao Vu tộc ta không quen thuộc, ta có gì để chứng minh là ta muốn triệu tập họ?

Chẳng lẽ ta bảo đi theo ta, thì họ sẽ đi theo ta ư?

Hơn nữa, ta căn bản không thể phân biệt được ai là Vu tộc nhân thật.

Nếu có người Ma tộc mạo danh thì sao?" Vu Mãng thấy lời hai kẻ đó nói quả thật có lý, dù sao đại thiên thế giới cũng rất rộng lớn, cũng có những chuyện như vậy.

Thái Thượng Lão Quân nhìn Vu Mãng không nói gì, cảm thấy cần giúp hai vị đạo nhân nói đôi lời, vì bản thân y cũng là một trong số họ, không thể nhìn hai kẻ đó bị làm khó dễ.

“A, Vu Mãng, hai vị đạo nhân nói đúng đó.

Dù sao trên đại thiên thế giới, ai có thể biết được Vu tộc tộc nhân ở đâu chứ?” Thái Thượng Lão Quân tiến lên nói với Vu Mãng.

“Hai ngươi cứ đi Nhân tộc và Long tộc mà tìm.

Trên người Vu tộc nhân đều có một ký hiệu, ký hiệu đó ở trên cánh tay.” Mỗi Vu tộc nhân đều có một ấn ký trên cánh tay, ấn ký đó là một phù hiệu hình ngôi sao.

Ấn ký này mỗi Vu tộc nhân đều có.

Nó tự có từ khi sinh ra, chỉ cần tìm thấy phù hiệu ngôi sao này là có thể chứng minh là chính gốc, không thể làm giả ấn ký đó được.

Mỗi phù hiệu ở vị trí, màu sắc, tất cả mọi thứ đều giống hệt nhau.

Chỉ cần tìm được một người, có thể tìm thấy những người khác, những người khác đều có liên hệ với nhau.

Hai vị đạo nhân nghe hiểu ra, lời Vu Mãng nói họ cũng đã biết.

Dựa vào ấn ký đó có thể tìm thấy Vu tộc nhân.

“Được rồi, ta đã hiểu, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Hai vị đạo nhân quay người định rời đi, dù sao chuyện Vu Mãng phân phó thì phải nhanh chóng làm.

Long tộc thì họ quen thuộc, nhưng Nhân tộc thì khó phân biệt rồi, mọi người đều ẩn mình trong Nhân tộc, rất khó phân rõ.

Cũng có thể sẽ có chút phiền phức, nhưng cũng phải làm, dù sao lệnh của Vu Mãng hiện tại họ cũng không dám chống lại.

Nếu chống lại, không chừng y sẽ đối phó họ.

Hiện tại Nguyên thần không ở trong bản thể, họ không đánh lại Vu Mãng, pháp lực cũng đang dần suy yếu.

Nguyên thần rời khỏi thân thể quá lâu, pháp lực của họ đang dần suy yếu.

Hai vị đạo nhân đã cảm nhận được điều đó, cũng không có cách nào để khống chế được.

Trừ khi lấy lại Nguyên thần.

Nếu không lấy lại, hai người cuối cùng sẽ không còn pháp lực, sau đó sẽ biến thành phàm nhân.

Nếu không có pháp lực, lẽ nào Vu Mãng sẽ loại bỏ hai người họ?

Chương 506

Lẽ nào cứ thế đi theo Vu Mãng, rồi làm những việc không muốn làm sao?

Vu Mãng nhìn hai vị đạo nhân quay người rời đi.

Vừa định đạp lên Thất Sắc Tường Vân bay đi xa, Vu Mãng đã gọi hai vị đạo nhân lại: "Hai vị đại nhân vất vả rồi, khi quay về có thể đến nơi đó.

Hai người có thể đạp Thất Sắc Tường Vân bay đi, nhưng Vu tộc nhân thì không thể, cho nên hai người cũng phải đưa họ về.

Phải đảm bảo sự an toàn của họ.

Hiện tại họ không có pháp lực, chỉ là những người phàm bình thường.

Ma tộc La Hầu biết ta muốn công đánh Tân Ma Giới, y sẽ làm ra những chuyện không ngờ tới." Hai vị đạo nhân ngẩn người, sau đó nói với Vu Mãng: "Nguyên thần của chúng ta đều đang bị ngươi nắm chặt trong tay, pháp lực của chúng ta hiện tại cũng đang dần suy yếu.

Lúc đi thì có thể đạp tường vân đi, nhưng lúc về thì chưa chắc đã được rồi." Vu Mãng hiểu lời hai vị đại nhân nói lúc đó.

Lẽ nào họ muốn y trả lại Nguyên thần ư?

Nếu trả lại, liệu họ có còn chịu sự khống chế của y không?

Hai vị đạo nhân thật sự có chút si tâm vọng tưởng.

Vu Mãng bảo họ đưa người về an toàn, chứ có bảo họ dùng pháp lực đâu.

Lẽ nào chút pháp lực đó không thể đối phó với những tiểu ma thú

và tiểu yêu tinh của Vu tộc ư?

Vừa nãy ở Tân Ma Giới không phải đã vận dụng rất tốt sao?

Giờ lại suy yếu ư?

Vu Mãng căn bản không tin lời họ nói, vì y cho rằng Nguyên thần không còn thì căn bản không ảnh hưởng đến pháp lực.

Nhưng ở điểm này Vu Mãng đã lầm.

Nguyên thần không ở trong bản thể ảnh hưởng đến sự thăng tiến của pháp lực, ảnh hưởng đến việc vận dụng pháp lực.

Dù hai vị đạo nhân nói thật, Vu Mãng cũng không thể tin.

"Lẽ nào ta phải trả lại cho hai ngươi ư?

Hai ngươi đừng có si tâm vọng tưởng, mau đi đi, đừng làm chậm trễ chuyện ta đánh bại Ma tộc." Hai vị đạo nhân lắc đầu, cảm thấy Vu Mãng căn bản không tin lời họ nói.

Không tin thì không tin vậy.

Sau đó hai vị đại nhân đành đạp Thất Sắc Tường Vân bay về phương xa.

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, nhìn về phía Vu Mãng.

Thái Thượng Lão Quân biết lời hai vị đạo nhân là thật, dù sao pháp lực của y cũng đã suy yếu.

"Chúng ta đi thôi." Vu Mãng dẫn Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa tiếp tục tiến về phía trước.

Cuối cùng, ở một nơi không xa, họ tìm thấy một địa điểm tốt.

Nơi đó như tiên cảnh, tựa núi kề sông, rất thích hợp để an cư.

Vu Mãng hít hà không khí ở đó, không khí thật sự quá đỗi ngọt ngào.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cũng đã nhìn thấy, nơi này quả thật không tồi chút nào.

Nơi này không gần Ma tộc La Hầu.

Nếu có chiến tranh xảy ra, cũng không thể bị công hạ.

Dù sao ngọn núi phía sau cao như vậy, những tiểu ma thú, tiểu yêu tinh không thể leo lên xa như thế.

Chương 507

Thái Thượng Lão Quân lại phát hiện ra điều khác biệt, nơi này đã bị người chiếm giữ.

Thái Thượng Lão Quân phát hiện ra đây là địa bàn của Nhị thái tử Long tộc.

Nếu không phải vậy thì sao nơi này lại tốt như vậy chứ?

Tựa núi kề sông, hương thơm ngào ngạt, lại có nguồn nước phong phú.

Lẽ nào Vu Mãng đã để mắt đến nơi này?

Nếu y đã để mắt đến, vậy nhất định sẽ phải tranh đoạt nơi này với Nhị thái tử Long tộc.

Vu Mãng sẽ vì nơi này mà tranh giành với Nhị thái tử Long tộc sao?

Thái Thượng Lão Quân quyết định nói với Vu Mãng, đây là địa bàn của Nhị thái tử Long tộc.

"Vu Mãng, nơi này là địa bàn của Nhị thái tử Long tộc.

Y đã tu luyện ở đây mấy trăm năm rồi, nơi này thật sự là tiên khí lượn lờ." Vu Mãng nghe lời Thái Thượng Lão Quân nói, trách không được nơi này lại tốt như vậy, thì ra là địa bàn của Nhị thái tử Long tộc.

Y thật biết chọn chỗ, ta đã để mắt tới rồi.

Đừng thấy Hồng Hoang được xây dựng tốt đẹp đến thế vào thời kỳ đỉnh thịnh, Vu Mãng lại không thích hoàn cảnh trên Hồng Hoang.

Người ở đó đều cao cao tại thượng, kiêu căng ngạo mạn, y không

thích những Thánh nhân trên Hồng Hoang.

Y cảm thấy nơi đó căn bản không thích hợp với Vu tộc.

Bản thân Vu Mãng ta cũng căn bản không coi trọng.

Y cũng không đặt họ vào mắt, giống như bốn vị Thánh nhân kia vậy, căn bản không để vào mắt.

Mấy vị Thánh nhân kia chẳng phải cũng như vậy sao, chẳng phải đã bị Vu Mãng thu đi Nguyên thần, khuất phục dưới trướng y rồi sao?

"Nhị thái tử Long tộc?" Vu Mãng lẩm bẩm trong miệng, Nhị thái tử Long tộc thì đã sao?

Y cũng tương tự không đặt Long tộc vào mắt.

Chẳng ở trong Đông Hải, tại sao lại phải ở nơi này?

Lẽ nào nơi này có gì đặc biệt?

Hay nơi y ở không thể ở được nữa rồi?

"Nhị thái tử Long tộc thì đã sao?

Nơi y tu luyện mấy trăm năm thì đã sao?

Chẳng phải cuối cùng đều quy về ta hết." Vu Mãng nói với vẻ đầy khinh thường.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy Vu Mãng thật sự có chút tâm cao khí ngạo.

Lẽ nào y muốn có một trận chiến với Long tộc?

Bản thân Long tộc là một chủng tộc hiếu chiến.

Long tộc mấy trăm năm nay vẫn yên ổn ở nơi đó, làm những việc của mình, không màng thế sự, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến họ, đóng chặt cánh cửa của mình.

Lẽ nào Vu Mãng đối phó Ma tộc La Hầu và Ma tộc vẫn chưa đủ

sao?

Lẽ nào y muốn khuấy động Long tộc trời long đất lở ư?

Không sợ hai kẻ đó hợp sức đối phó ư?

Nếu hai kẻ đó thêm vào nữa, vậy càng khó đánh bại Ma tộc La Hầu.

Chương 508

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, cũng không tiện nói thêm gì.

Dù sao Vu Mãng là người quyết định mọi chuyện, y cũng không quản được, chỉ là đưa ra một kiến nghị mà thôi.

Vu Mãng quay đầu nhìn Thái Thượng Lão Quân: "Thái Thượng Lão Quân sợ rồi sao?

Ngươi là Thánh nhân trên Hồng Hoang mà, sợ một Long tộc nhỏ bé ư?" Thái Thượng Lão Quân không đáp lời Vu Mãng, cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ là không muốn chuốc thêm nhiều phiền phức mà thôi.

"Nơi này ta nhất định phải chiếm.

Ta sẽ rút gân lột da y.

Nhị thái tử Long tộc cũng không thể chống cự nổi." Nữ Oa cảm thấy như vậy cũng không ổn.

Dù sao Long tộc đã ẩn mình mấy trăm năm, vẫn yên ổn vô sự.

Lẽ nào Vu Mãng muốn làm rối loạn họ ư?

Nàng cũng không thể quản được chuyện này nữa, dù sao những việc Vu Mãng muốn làm thì ai cũng không cản được, chỉ có thể để Vu Mãng một mình đi làm.

Là bại tướng dưới trướng người ta, có thể đưa ra ý kiến gì cho người ta chứ?

Nữ Oa lắc đầu với Thái Thượng Lão Quân, ra hiệu Thái Thượng Lão Quân đừng nhiều lời, cũng đừng nói nhiều, cứ nghe theo ý của Vu Mãng.

Dù sao cũng phải nghe lời người ta, chi bằng thành thật nghe theo là tốt nhất.

Đừng nhiều lời can thiệp vào những chuyện vô ích đó, dễ khiến Vu Mãng tức giận.

Nếu chọc giận Vu Mãng, sẽ không có lợi lộc gì cho họ.

Dù sao Nguyên thần của họ đều đang nằm trong tay Vu Mãng, vận mệnh của họ đều nằm trong tay y.

Vu Mãng nhìn chằm chằm vào nơi đó, càng nhìn càng thấy thật sự rất tốt.

Y thích nơi như vậy, mặc kệ Nhị thái tử Long tộc là ai đi nữa.

Long tộc thì có thể làm gì y chứ?

Không chịu an phận ở trong biển, lại còn chui ra gây chuyện, vậy thì đừng trách y.

Y cũng thích nơi này.

Hai vị đạo nhân đạp Thất Sắc Tường Vân quan sát tình hình phía dưới.

Hiện tại họ đã đến nơi Nhân tộc cư ngụ.

Nhân tộc là một chủng tộc đoàn kết.

Trước đây khi còn trên Hồng Hoang, lúc không có chuyện gì, họ thường đến Nhân tộc dạo chơi, xem Nhân tộc có những thứ mới lạ gì.

Đôi khi Nhân tộc có những thứ mà trên Hồng Hoang không có.

Khi lại một lần nữa đến Nhân tộc, họ cảm thấy thế sự đã thay đổi, hiện tại không còn được ung dung như trước nữa.

Tâm trạng của hai vị đạo nhân hiện tại vô cùng nặng nề.

Đã đến Nhân tộc rồi, vậy thì nhanh chóng đi xuống, ẩn mình trong

Nhân tộc, sau đó tìm kiếm Vu tộc nhân.

Nếu là trước đây, đâu cần phải tìm kiếm vất vả như vậy, họ sẽ nhanh chóng tìm được.

Hiện tại họ cảm thấy có thể kéo dài một phút thì kéo một phút, căn bản không muốn quay về bên cạnh Vu Mãng.

Kể từ khi bị Vu Mãng đánh bại, họ đặc biệt ghét ở cùng Vu Mãng, cảm thấy Vu Mãng coi thường họ, luôn nhắm vào hai người họ.

"Được rồi, chúng ta xuống đi." Chuẩn Đề Đạo nhân nói với Tiếp Dẫn Đạo nhân, đã nhìn rõ phía dưới rồi, hai người hiện tại có thể xuống.

Chương 509

Sau khi hai vị đạo nhân xuống phía dưới, họ ẩn thân, ẩn mình trong Nhân tộc.

Sau khi hóa thân thành trang phục của Nhân tộc, hoàn toàn không thể nhìn ra dáng vẻ của hai vị nhân trước đây.

Hai vị đại nhân nhìn nhau, đều khá hài lòng.

Sau đó họ đi về phía khu phố nhộn nhịp, muốn tìm kiếm người cần tìm ở trong đó.

Vào lúc này, Chuẩn Đề Đạo nhân nói với Tiếp Dẫn Đạo nhân: "Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà tìm Vu tộc nhân sao?

Chúng ta có phải quay về không?" Tiếp Dẫn Đạo nhân không hiểu ý trong lời Chuẩn Đề Đạo nhân nói.

Rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ không quay về nữa ư?

Nếu không quay về thì có lối thoát nào không?

Lẽ nào Chuẩn Đề hiện tại đã có cách rồi?

Nếu không có cách thì nhất định sẽ không nói như vậy.

"Chuẩn Đề Đạo nhân, lẽ nào ngươi có cách rồi sao?

Nếu ta không quay về thì sẽ đi đâu chứ?

Dù sao Nguyên thần của ta cũng ở chỗ Vu Mãng, lẽ nào ngươi không cần Nguyên thần nữa sao?" Tiếp Dẫn Đạo nhân hỏi ra nghi vấn của mình, không hiểu tại sao Chuẩn Đề Đạo nhân lại như vậy.

Nguyên thần đang ở đó, lẽ nào đã quên rồi sao?

Lẽ nào không cần Nguyên thần nữa sao?

A, lẽ nào cứ như vậy mà không cần Nguyên thần nữa sao?

Hai người vẫn còn bản thể, bản thể cũng sẽ từ từ biến mất trên thế giới này, rơi vào vực sâu vạn trượng vô hạn.

Nếu quay về, chẳng phải cũng không có kết quả tốt đẹp gì sao?

Nhìn thái độ của Vu Mãng đối với hai người, Chuẩn Đề Đạo nhân cảm thấy quay về cũng không có ý nghĩa gì.

Vu Mãng sẽ không trả lại Nguyên thần.

Hiện tại pháp lực của họ đang dần biến mất từng chút một.

Nếu pháp lực hoàn toàn biến mất, liệu họ có thể đánh lại Vu Mãng để lấy lại Nguyên thần không?

Chuẩn Đề Đạo nhân cảm giác pháp lực của mình đang biến mất từng chút một, có lúc còn không thể khống chế được.

Lẽ nào cứ như vậy tiếp tục thì sẽ có kết quả tốt ư?

Thông qua quan sát kỹ lưỡng, Vu Mãng căn bản không giống như vậy.

Pháp lực của Vu Mãng đang tăng trưởng từng chút một, căn bản không cần tu luyện, bản thân y đã có sự đề cao.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, Chuẩn Đề đã tỉ mỉ cảm nhận toàn bộ pháp lực của Vu Mãng, cùng với năng lượng mà y vận dụng, căn bản không phải thứ mà họ có thể chống lại.

Ở điểm này, Chuẩn Đề Đạo nhân nhìn rõ hơn ai hết.

Khi ở trên Hồng Hoang, y đã dạy những tân Thánh nhân đó cách nâng cao pháp thuật.

Vu Mãng căn bản không cần nâng cao pháp thuật, nhưng y vẫn có

thể cảm nhận Vu Mãng đang mạnh lên từng ngày.

Những việc Chuẩn Đề Đạo nhân và Tiếp Dẫn Đạo nhân làm đều không giống nhau, cho nên Tiếp Dẫn Đạo nhân có thể không nhận ra Vu Mãng đã khác trước ở điểm nào.

Vu Mãng là một người càng tức giận lại càng có thể kích phát ra năng lực tiềm tàng, khiến pháp lực của y phát huy đến cực hạn.

Chương 510

Căn bản không biết Vu Mãng có bất tử chi khu hay không.

Bởi vì Vu Mãng trước đây đã có hiểu biết về Vu tộc nhân, Vu tộc cũng có sinh lão bệnh tử, theo quy luật tự nhiên.

Giống như Nhân tộc, chỉ là Nhân tộc không có chút pháp lực nào, còn Vu tộc nhân thì mang theo pháp lực.

Mặc dù pháp lực không quá mạnh, nhưng cũng có thể tự bảo vệ.

Chỉ có thể dùng cho những trận đánh nhỏ nhặt, nếu muốn thực sự đối phó với ai đó thì không thể dùng được.

Dù sao Vu tộc nhân, bản thân mang pháp lực nhưng không mạnh đến thế.

Tại sao Vu Mãng lại khác với Vu tộc nhân khác?

Các Vu tộc nhân khác căn bản không thể sánh kịp với Vu Mãng, cho nên Vu tộc mới không thể hưng thịnh, mới như ngày nay phân tán trong Nhân tộc và Long tộc.

Trước đây Vu tộc từng có lãnh địa ở Tứ Hải Bát Hoang, nhưng đã bị Ma tộc xâm chiếm.

Sau khi Ma tộc bị đánh bại, Vu tộc nhân cũng không quay về nơi cũ mà phân tán khắp nơi.

Cũng không còn như trước, mọi người đều có cuộc sống riêng, sau đó ẩn giấu pháp lực mà sống.

Cho nên sau khi Vu Mãng đánh bại bốn người kia, y đặc biệt muốn Vu tộc được trọng kiến, sau đó trở thành đầu lĩnh Vu tộc dẫn dắt mọi người, rồi trở thành Vu tộc thần thánh nhất trên Tứ Hải Bát Hoang.

Tiếp Dẫn Đạo nhân vẫn nhìn Chuẩn Đề Đạo nhân, phát hiện y vẫn không nói gì, sau đó lại tiếp tục hỏi: "Chuẩn Đề Đạo nhân, ngươi đang làm gì vậy?

Sao vẫn không nói gì?

Lẽ nào ngươi đã phát hiện ra điều gì sao?" Chuẩn Đề Đạo nhân hoảng hốt, biết vừa nãy mình đã ngẩn người, vẫn luôn suy nghĩ về những chuyện đó, có lẽ đã nghĩ quá nhiều rồi.

"Ta vừa nãy vẫn luôn tự hỏi vấn đề của mình, lẽ nào ta không cần Nguyên thần nữa sao?

Nhưng nếu ta cần Nguyên thần, chẳng phải kết quả cũng sẽ như hiện tại sao?" Tiếp Dẫn Đạo nhân cuối cùng cũng hiểu ý của Chuẩn Đề Đạo nhân.

Y biết rằng nếu Chuẩn Đề Đạo nhân quay về, Vu Mãng sẽ không để y tiếp tục làm những chuyện không muốn làm, mà sẽ đánh y vào vực sâu vạn trượng.

Nếu không quay về, chỉ có bản thể thì cũng sẽ từ từ biến mất trên thế giới này, chẳng phải còn tốt hơn nhiều so với việc đi vào vực sâu vạn trượng sao?

Nhưng nếu không quay về, chẳng phải sẽ không có cơ hội lấy lại Nguyên thần sao?

Nếu quay về sẽ có một tia hy vọng, mặc dù hy vọng không lớn, nhưng cũng phải thử.

Dù sao ai cũng không muốn biến mất trên thế giới này.

Nếu đi vào vực sâu vạn trượng, nơi đó sẽ cực kỳ giày vò.

Mặc dù chưa từng đi vào vực sâu vạn trượng, nhưng họ có thể cảm nhận được tình cảnh bên trong, giống như những Thánh nhân

trước đây.

Khi rơi vào vực sâu vạn trượng, ai cũng đều vô cùng thống khổ.

“Chuẩn Đề Đạo nhân, ta hiểu ý của ngươi rồi.

Chẳng phải Vu Mãng muốn đối phó hai chúng ta sao?

Tại sao không để Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa làm những việc đó, mà lại để hai chúng ta?” Tiếp Dẫn Đạo nhân đương nhiên biết Thái Thượng Lão Quân là một người xảo quyệt, còn Nữ Oa là người vẫn luôn đi theo Vu Mãng, là người đầu tiên thần phục dưới trướng Vu Mãng.

Pháp lực của hai vị đạo nhân đang biến mất đặc biệt nhanh.

Chỉ cần không có Nguyên thần, họ sẽ nhanh chóng trở thành vô dụng, Vu Mãng cũng sẽ vứt bỏ họ mà không màng tới.

Không phải quay về hay không quay về đều như nhau sao?

Chi bằng không quay về nữa, cứ ở lại nơi này, sau đó tìm kiếm cuộc sống sau này.

Mặc dù có bất tử chi thân, nhưng cũng sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng, một nơi cực kỳ giày vò con người.

Chương 511

Ai mà muốn đến nơi đó chứ?

Nếu không lấy lại được Nguyên thần, để họ biến thành người thường cũng được.

Không có pháp lực, biến thành người thường sống ở nơi Nhân tộc này.

Nhưng hiện tại thực sự không biết liệu họ có thể biến thành một phàm nhân bình thường, sống an hưởng cuộc sống của mình ở nơi Nhân tộc này, không màng thế sự hay không.

"Vấn đề đó, ta cũng đột nhiên hiểu ra rồi.

Tại sao lại để hai chúng ta?

Nếu ta không quay về thì sẽ không có chút cơ hội nào để lấy lại Nguyên thần.

Nếu quay về thì vẫn có chút cơ hội." Nếu không quay về, vậy thật sự không còn chút cơ hội nào nữa.

Không có cách nào khác, chỉ có thể quay về xem sao.

Tiếp Dẫn Đạo nhân, cách nghĩ của y không giống.

Chỉ có thể chấp nhận thôi.

Dù sao nếu không quay về, Tiếp Dẫn Đạo nhân một mình quay về, Vu Mãng cũng sẽ tìm phiền phức cho y.

Chi bằng cùng nhau quay về, thử xem có cơ hội nào không.

"Chuẩn Đề Đạo nhân, trước đừng nói nhiều như vậy.

Ngươi biết đó, nếu Vu Mãng bị Ma tộc La Hầu đánh bại, vậy

Nguyên thần của chúng ta có thể lấy lại rồi." Chuẩn Đề Đạo nhân cảm thấy cách nghĩ của Tiếp Dẫn Đạo nhân quá đơn giản.

Ma tộc La Hầu có thể đánh bại Vu Mãng ư?

Y cảm thấy điều này thật sự quá đỗi mong manh.

Mặc dù Ma tộc La Hầu đã tu luyện ở Tân Ma Giới nghìn năm, cụ thể tu luyện thành hình dạng gì thì họ cũng không biết.

Nhưng pháp lực của Vu Mãng cũng đang tăng trưởng từng chút một.

Mặc dù nhìn Tân Ma Giới vô cùng kiên cố không thể phá hủy, không chừng bên trong có những bí mật không ai biết.

Nhưng cũng có khả năng bị Vu Mãng đánh bại.

"Cách nghĩ của ngươi thật sự quá đỗi đơn giản.

Ta cũng không biết có cơ hội đó hay không, có lẽ sẽ có hy vọng chăng?

Xem kia là chuyện gì?" Chuẩn Đề Đạo nhân nhìn Tiếp Dẫn Đạo nhân đang chỉ hướng về phía đó, có vài người đang đánh nhau.

Có thể thấy vài người đó đều mang theo pháp lực.

Lẽ nào những người này là Vu tộc nhân?

Tại sao Vu tộc nhân lại đánh nhau với Vu tộc nhân?

Hai vị đạo nhân không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát, cũng không biết có nên ra tay giúp đỡ hay nên đứng ngoài xem.

Nhưng họ cảm thấy đứng ngoài xem là tốt hơn.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này, họ biến hóa pháp lực, vận dụng pháp thuật, công kích lẫn

nhau.

Cuối cùng, bên đông người hơn đã bị đánh bại.

Chương 512

Vài người đó trông giống Nhân tộc nhân, bởi vì Nhân tộc nhân và Vu tộc nhân bề ngoài đều giống nhau, khó mà phân biệt được.

Pháp thuật hiện tại đang biến mất từng chút một, căn bản không thể dùng sức lực được.

Nếu là trước đây, Thấu Thị Nhãn có thể nhìn rõ, có thể phân biệt được đâu là Nhân tộc nhân, đâu là Vu tộc nhân.

Hiện tại như thế này thì làm sao phân biệt được chứ?

Khi hai vị đạo nhân còn đang nghĩ đó là Nhân tộc nhân, thì vài người đó đột nhiên nhìn về phía hai vị đạo nhân, sau đó quay người, đột nhiên hóa thành một làn khói đen biến mất.

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, lập tức hiểu ra ý nghĩa.

Thì ra những người đó là Ma tộc.

Lẽ nào Ma tộc hiện tại đã bắt đầu ra tay rồi sao?

Tại sao Ma tộc lại ở đây?

Tại sao lại đánh nhau với họ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Sau đó hai vị đạo nhân tiến lên, đi xem thử người bị đánh bại đó rốt cuộc là Nhân tộc hay Vu tộc.

Hai vị đạo nhân đi lên, nhìn người đang nằm thoi thóp trên mặt đất, sau đó hỏi thăm người đó.

Nhưng người đó không nói được lời nào, dù sao đã bị thương nặng, nhìn vết thương trên người không hề nhẹ.

Hai vị đạo nhân nhìn người đã chết đó, sau đó nhớ đến lời Vu Mãng nói, trên cánh tay Vu tộc nhân đều có ký hiệu.

Sau đó Tiếp Dẫn Đạo nhân vạch ống tay áo của người đó ra, nhìn phù hiệu trên đó.

Hai vị đạo nhân nhìn nhau, quả nhiên là Vu tộc nhân giống như lời Vu Mãng đã nói.

Xem ra Ma tộc La Hầu cũng khá có tiên kiến chi minh, biết Vu Mãng muốn trọng kiến Vu tộc.

Hiện tại Ma tộc La Hầu đã ra tay, muốn loại bỏ Vu tộc nhân đang ẩn mình trong Nhân tộc.

Người đã tu luyện nghìn năm sẽ nhớ dai hơn trước rất nhiều, biết được động thái của Vu Mãng, sau đó bắt đầu đi trước Vu Mãng một bước.

Cũng không biết những người này có bao nhiêu Vu tộc nhân.

Trước đây Ma tộc La Hầu thật sự kiêu ngạo hống hách, coi thường người trên Hồng Hoang.

Sau đó bị người trên Hồng Hoang thu thập, bị phong ấn trong Ma tộc.

Sau khi đột phá ma trướng, y đã lập ra Tân Ma Giới.

Sau khi lập ra Tân Ma Giới, Ma tộc La Hầu không còn kiêu ngạo hống hách như trước.

Y đã an vị làm chủ nhân, chờ đợi trận chiến sắp tới.

Hồng Hoang đã suy bại, y cũng muốn tranh giành ngôi vị quân chủ.

“Hiện tại chúng ta nên làm gì?” Tiếp Dẫn Đạo nhân hỏi Chuẩn Đề Đạo nhân, không biết tiếp theo nên làm gì, nên quay về thông báo cho Vu Mãng hay nên tiếp tục tìm kiếm Vu tộc nhân.

Thực ra trong lòng hai vị đạo nhân, họ căn bản không muốn Vu Mãng mạnh lên.

Nếu Vu Mãng mạnh lên, họ sẽ không dễ dàng lấy lại Nguyên thần.

Nhưng hiện tại không biết chuyện này có nên cho Vu Mãng biết hay không, cứ tiếp tục quan sát đã.

Chỉ có thể đi theo sau Vu Mãng, hoặc rời xa Vu Mãng, sau đó từ từ biến mất rồi rơi vào vực sâu vạn trượng.

Hiện tại không có cách nào để trở về thân phận phàm nhân.

Chương 513

“Chúng ta cần tiếp tục quan sát.

Dù sao nếu quay về thông báo cho Vu Mãng, y nhất định sẽ đến nơi này, sẽ làm chậm trễ tiến trình.” Chuẩn Đề Đạo nhân đưa ra ý kiến của mình với Tiếp Dẫn Đạo nhân.

Dù sao nếu hiện tại quay về báo cáo, cũng sẽ lãng phí thời gian.

Chi bằng cứ xem xét tình hình trước, sau đó lại tính tiếp theo nên làm gì.

Không cần thiết phải thông báo mọi chuyện cho Vu Mãng.

Nếu quay về thông báo cho Vu Mãng, y sẽ cảm thấy hai người họ vô dụng.

Hiện tại quay về báo cáo, y nhất định sẽ càng thấy vô dụng hơn.

Chưa đợi hai người họ lập được thành tích, Vu Mãng nhất định sẽ xử lý hai người họ.

Trong lòng hai người họ đều có suy nghĩ như vậy.

Dù sao hiện tại nếu muốn ở bên cạnh Vu Mãng lâu dài, nhất định phải cẩn thận hành sự.

Vu Mãng nhất định sẽ lấy hai người họ ra làm gương, để những người khác biết thủ đoạn tàn độc của y.

“Chúng ta... chúng ta đi thôi.

Cứ đi tiếp về phía trước xem sao, xem có phát hiện được gì không.

Quan sát kỹ xem khuôn mặt của họ liệu có khác gì so với Nhân tộc hay không.” Tiếp Dẫn Đạo nhân đưa ra quan điểm này với Chuẩn Đề Đạo nhân.

Dù sao trước đây họ cảm thấy Vu tộc nhân và Nhân tộc nhân trông thật sự quá giống nhau, căn bản không thể phân biệt được, chỉ có ký hiệu trên người mới có thể phân biệt.

Hiện tại cuối cùng cũng tìm thấy Vu tộc nhân, mặc dù là người đã chết, nhưng xem xét khuôn mặt rốt cuộc có khác gì so với Nhân tộc hay không.

Nếu có điểm khác biệt, vậy thì tiếp theo sẽ dễ làm hơn rồi.

Không cần phải mù quáng đi tìm kiếm nữa.

Dù sao mù quáng tìm kiếm sẽ tốn thời gian.

Điều đó khiến người ta cảm thấy Chuẩn Đề Đạo nhân đã đưa ra một ý kiến thật sự quá hay, không phải sao?

Hai vị đạo nhân quan sát người Vu tộc đã chết đó.

Vào lúc này, một nhóm người nhìn thấy người chết trên mặt đất.

Họ lại nhìn hai người, sau đó bắt đầu xôn xao.

Dù sao sự xuất hiện của người chết khiến mọi người đều kinh ngạc, sau đó bắt đầu la hét, thu hút thêm nhiều người.

Hai vị đạo nhân cảm thấy như vậy thật sự không tốt, nhanh chóng ẩn mình.

Dù sao nếu bị những người đó phát hiện, thì sẽ không có cách nào để ẩn thân nữa.

Dù sao ở Nhân tộc cũng có luật lệ.

Bất kể là Nhân tộc hay Vu tộc, không thể phân rõ.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ biết nếu có người chết, sẽ có người đến tìm phiền phức cho hai người họ.

Mặc dù những người đó không bắt được hai người, nhưng đã nhìn rõ diện mạo của hai vị đạo nhân.

Nếu nhớ kỹ diện mạo của hai vị đạo nhân, thì khi hai vị đạo nhân xuất hiện ở đâu, người khác cũng sẽ truy đuổi.

Chương 514

Hai vị đại nhân quan sát tình hình xung quanh, sau đó ẩn thân rồi biến mất.

Những người đó kinh ngạc quan sát, biến mất rồi ư, không thấy nữa sao?

Hai vị đại nhân biến mất rồi dịch chuyển đến một nơi khác, sau đó khôi phục bản thể.

Họ cảm thấy hai khuôn mặt của họ ở đó nhất định sẽ bị người khác quen mặt.

"Ta nghĩ ta nên hóa thành một người khác.

Nếu cứ như vậy thì không thể tránh khỏi việc thu hút sự chú ý.

Nếu thu hút sự chú ý, ta sẽ gặp phiền phức.

Vừa nãy thật sự quá đỗi sơ suất." Hai vị đạo nhân nghĩ rằng nếu hóa thân thành một vai trò khác thì sẽ không bị nhận ra, vậy thì cũng dễ hành sự hơn.

Vậy nên hóa thân thành vai trò gì?

Trong lòng hai người họ đều đang suy nghĩ về chuyện này.

Tiếp Dẫn Đạo nhân hỏi Chuẩn Đề Đạo nhân: "Hai chúng ta nên hóa thân thành vai trò gì, thì mới có thể ẩn mình tốt, sau đó không bị phát hiện, để hoàn thành nhiệm vụ đây?" Thực ra hiện tại Chuẩn Đề Đạo nhân cũng khá khó xử, cũng không biết nên hóa thân thành người như thế nào.

Nếu hóa thân thành người lớn, vậy sẽ dễ bị người ta chú ý.

Dù sao ở Nhân tộc, nếu xuất hiện một người lạ mặt, cũng sẽ dễ

dàng thu hút sự chú ý của người khác.

Nếu thu hút sự chú ý của người khác, vậy thì hành động của họ cũng sẽ không tiện.

Không thể phân rõ ai là người vô tội.

Nếu không cẩn thận để lộ sơ hở, vậy thì thủ lĩnh Nhân tộc sẽ biết.

Nếu thủ lĩnh Nhân tộc biết có người ẩn mình trong Nhân tộc, làm ô uế, vậy nhất định sẽ không để Vu tộc nhân ẩn mình trong Nhân tộc, không chừng còn giết họ nữa.

Dù sao cũng không biết Vu tộc nhân ở trong đó đã làm gì, có làm chuyện xấu hay không.

Nếu ở trong đó làm chuyện xấu, vậy thì mọi chuyện thật sự càng khó giải quyết.

Lại giao một nhiệm vụ như vậy cho hai người họ.

Trong lòng hai người họ cảm thấy khá bất công.

Tại sao không để hai người họ ở lại đó, mà lại để Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đi làm những chuyện này chứ?

Dù sao Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đều quen thuộc với Nhân tộc, cũng quen thuộc với thủ lĩnh Nhân tộc.

Đặc biệt là Nữ Oa, Nữ Oa đã sáng tạo ra loài người.

Nhưng đó cũng là chuyện từ lâu rồi.

Dù sao Nữ Oa đã không còn Nguyên thần, chỉ là một Thánh nhân bình thường mà thôi, cũng không làm được chuyện gì như vậy.

Tuy nhiên, rất nhiều người vẫn tin phụng nàng.

Dù sao loài người, đều là do nàng tạo ra, mới có được con người hiện tại.

Sự hưng thịnh của Nhân tộc có liên hệ không thể tách rời với Nữ Oa. (Nội tâm Tiếp Dẫn/Chuẩn Đề): Nữ Oa hiện tại không nên, không nên quay về Hồng Hoang.

Lẽ ra cứ thành thật ở lại Nhân tộc thì tốt biết mấy.

Nếu ở trong Nhân tộc, chẳng phải hiện tại cũng không bị Vu Mãng ràng buộc sao?

Nguyên thần của nàng đều bị lấy đi rồi.

Chương 515

Nếu cứ thành thật ở lại đó, thì liệu Nguyên thần có thể bị lấy đi không?

Nàng đã đến cái nơi bị người ta chú ý đó.

Đã bị phong ấn ở đó rồi, lại còn ở cùng Vu Mãng lâu như vậy.

Sau đó chờ Vu Mãng thoát ra, rồi y lại lấy Nguyên thần của nàng đi, bị Vu Mãng khống chế.

Vu Mãng này thật sự là ân đền oán trả mà!

Những chuyện đó đều không nên rồi.

Hiện tại việc nên làm là tìm kiếm Vu tộc nhân như thế nào, Vu tộc nhân và Nhân tộc không có gì khác biệt.

Về vẻ ngoài thì không có sự khác biệt, chỉ có ấn ký trên cánh tay là có sự khác biệt.

Nhưng cũng không thể cứ đi từng người mà xem ấn ký trên cánh tay họ chứ.

Ai lại giữa đường lớn mà vén tay áo ra ngoài, rồi để người khác xem chứ?

Dù sao Nhân tộc là một nơi bảo thủ, mọi người đều ăn mặc rất kín đáo, làm sao có thể xem được ấn ký trên người chứ?

Tiếp Dẫn Đạo nhân dường như đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay, trong đầu chợt lóe lên.

Trong đầu y chợt lóe lên một ý.

Nếu hóa thân thành hài đồng, chẳng phải có thể được sao?

Như vậy có thể chơi cùng bọn trẻ con, sau đó có thể quan sát xem ai có ấn ký trên cánh tay.

"Chuẩn Đề Đạo nhân, chi bằng hai chúng ta hóa thân thành hài đồng đi.

Nếu hóa thân thành hài đồng, chẳng phải sẽ dễ tìm hơn sao?

Sau đó trà trộn vào bên cạnh lũ trẻ, sẽ không ai chú ý đâu." Chuẩn Đề Đạo nhân nghe Tiếp Dẫn Đạo nhân nói, cảm thấy đây thật sự là một cách hay.

Dù sao không ai thực sự chú ý đến lũ trẻ.

Mọi người đều đang chơi đùa, chỉ cần không có nguy hiểm gì, mọi người sẽ không để tâm.

Đặc biệt thuận tiện để ẩn mình.

Sau khi biến thành hài đồng, mọi người sẽ không chú ý đến dung mạo của đứa trẻ.

Dù sao ai lại đi chú ý đến con nhà người khác chứ, ai cũng chỉ chú ý đến con nhà mình thôi.

"Tiếp Dẫn Đạo nhân, đây thật sự là một ý hay.

Ta cảm thấy ý này thật sự không tồi chút nào.

Vậy chúng ta hóa thân thành hài đồng đi, ngươi thành nam đồng, ta thành nữ đồng.

Sau đó hai chúng ta đi đến những nơi có trẻ con, rồi trà trộn vào đó." Hai vị đạo nhân trong chớp mắt biến thành hai hài đồng, một nam hài, một nữ hài.

Sau đó hai người nhìn nhau tự thử nghiệm, cảm thấy hai người thật sự đã thay đổi quá nhiều, từ trước đến nay chưa từng thử biến hóa như vậy.

Mặc dù vẫn luôn sử dụng phép ẩn thân, nhưng chưa từng hóa thân thành hài đồng.

Lần này cuối cùng cũng đã thử nghiệm được dáng vẻ khi biến thành hài đồng.

Hai người đều ẩn giấu thân phận mình, sau đó bắt đầu dạo chơi ở nơi nhộn nhịp của Nhân tộc, tìm kiếm những sơ hở như vậy.

Ở nơi những Vu tộc nhân vừa chết, rất nhiều người đang vây quanh, đều đang thảo luận.

Hai người họ cũng đứng đó nghe thảo luận, cũng không nói ra lý do, vì vậy chuẩn bị rời khỏi nơi đó, dù sao cũng không có manh mối đáng giá nào được cung cấp.

Chương 516

Dù sao hai người đó và Nhân tộc trông thật sự quá giống nhau, căn bản không thể phân biệt từ diện mạo.

Chỉ có thể nhìn thấy từ ngôi sao trên cánh tay để phân biệt ai là Vu tộc nhân.

Chỉ cần tìm được một người là được.

Chỉ cần liên hệ được một người, thì mọi người đều có liên hệ với nhau.

Dù sao cũng có phương thức liên lạc, chỉ cần tìm được một người là dễ giải quyết.

Hiện tại đã hóa thân thành hài đồng, đợi khi các hài đồng có sự liên hệ lẫn nhau, có thể liên hệ với gia đình của họ.

Gia đình của họ nhất định đều là Vu tộc nhân.

Cách này thật sự quá hay rồi.

"Người Ma tộc hiện tại chắc cũng đang trà trộn ở đây.

Không biết họ dùng cách gì để phân biệt Vu tộc nhân, nhưng qua vừa nãy thì ta biết là họ có thể phân biệt được." Chuẩn Đề Đạo nhân nói cách này với Tiếp Dẫn Đạo nhân.

Dù sao qua vừa nãy thì đã biết rồi, nếu không thì người Ma tộc làm sao lại giết Vu tộc nhân được chứ?

Về điểm này, y có chút mơ hồ.

"A, vậy rốt cuộc là phân biệt bằng cách nào, cái đó ta cũng không biết rồi.

Chỉ có thể cẩn thận hành sự thôi.

Dù sao cũng không biết hiện tại trong Nhân tộc có bao nhiêu người vô tội, không chừng Ma tộc đã ra tay trước, giết sạch rồi cũng nên." "Đúng vậy, dù sao ta muốn tìm Vu tộc nhân, muốn đối kháng với người Ma tộc, ta nhất định phải cẩn thận hành sự.

Xem ra người Ma tộc cũng không thể coi thường đâu, dù sao họ đều không phải hạng dễ đối phó." Hai vị đạo nhân qua quan sát, biết rằng người Ma tộc đều là những tinh binh cường tướng, căn bản không phải những tiểu yêu tinh hay tiểu ma thú đó.

Bởi vì có thể nhìn ra pháp lực đẳng cấp của họ đều khá cao, căn bản không phải những người không có pháp lực đó.

Điểm này cần đặc biệt chú ý.

Dù sao nếu muốn đánh với họ, mặc dù có phần thắng, nhưng cũng sẽ tổn thất một số tu vi, cần phải cẩn thận.

Dù sao Nguyên thần cũng không còn trên người, làm gì có nhiều tinh lực như vậy để đối phó chứ?

Cẩn thận hành sự thì tốt hơn.

Cũng không hy vọng Vu Mãng có thể triệu tập những Vu tộc nhân này.

Nếu Vu Mãng triệu tập những người vô chủ này, vậy nếu hai vị đạo nhân phạm phải sai lầm như vậy, thì Vu Mãng nhất định sẽ xử lý hai vị đạo nhân.

Dù sao Vu Mãng trong lòng cũng đã rõ tâm tư của hai vị đạo nhân rồi.

Thực ra trong lòng hai vị đại nhân đều có thể hiểu rõ.

Dù sao khi vài người ở cùng nhau, họ có thể cảm nhận được địch ý của Vu Mãng đối với hai người họ.

Nếu một người có địch ý với ai đó, thì từ trong ánh mắt có thể nhìn ra.

Vu Mãng có địch ý như vậy đối với hai vị đạo nhân, nếu không thì y cũng sẽ không giao nhiệm vụ như vậy cho hai vị đạo nhân.

Hai vị đạo nhân trước đây cũng đã nói, sẽ không quay về như vậy nữa.

Nhưng trong lòng họ vẫn có một chút hy vọng.

Nếu ngay cả một chút hy vọng cũng không đi làm, vậy thì sẽ không còn hy vọng nào nữa.

"Hy vọng Ma tộc La Hầu có thể giành chiến thắng, hay hy vọng Vu tộc thắng đây?" Chuẩn Đề Đạo nhân đột nhiên hỏi Tiếp Dẫn Đạo nhân một câu như vậy, khiến y không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì trong mắt y, ai thắng cũng không có lợi ích gì.

Chương 517

Y chỉ mong nếu có thể lấy lại Nguyên thần, không còn tham gia vào những chuyện này nữa, muốn quay về nơi của mình, sau đó bắt đầu tu luyện, chuyên tâm tu luyện tu vi.

Nếu một ngày nào đó Hồng Hoang huy hoàng trở lại, sau đó y sẽ quay về Hồng Hoang.

Dù sao Thiên Đế là một người không làm việc đàng hoàng, không quản lý chuyện trên Hồng Hoang, cho nên Hồng Hoang mới có cục diện như ngày nay.

Nếu không chừng một ngày nào đó Thiên Đế đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó bắt đầu chú ý đến những chuyện xảy ra, nhất định sẽ khiến Hồng Hoang chấn chỉnh lại.

Sau khi Thiên Đế không còn quan tâm đến Hồng Hoang, nội bộ Hồng Hoang bắt đầu tứ phân ngũ liệt, mọi người đều có tâm tư riêng, đều bắt đầu không đồng lòng, sau đó bị những kẻ xấu lợi dụng, rồi Hồng Hoang từ đó bắt đầu suy bại.

Vu Mãng hiện tại không sợ trời không sợ đất, y tự xưng là Quân chủ.

Nếu y trở thành Quân chủ của Tứ Hải Bát Hoang, vậy chẳng phải có thể khiến Thiên Đế tỉnh ngộ, sau đó bắt đầu quan tâm đến chuyện trên Hồng Hoang sao?

Nếu Vu Mãng đánh bại Ma tộc La Hầu, vậy Vu Mãng sẽ trở thành Quân chủ.

Đợi đến một ngày y không còn đặt Thiên Đế vào mắt, khi Thiên Đế cũng bắt đầu tỉnh ngộ, vậy nhất định sẽ phải triển khai một trận ác

chiến với Vu Mãng.

Lúc đó cũng không biết rốt cuộc ai sẽ thua, ai sẽ thắng.

Vu Mãng dẫn Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đi đến chân núi.

Sau khi đến chân núi, nhìn tình hình bên trong cảm thấy đặc biệt tốt hơn so với khi nhìn từ trên núi.

Vu Mãng thật sự cảm thấy nơi này rất thích hợp.

Ở trong đó, nhìn cảnh quan bên ngoài, càng nhìn càng thích.

Thật đáng tiếc, đây là địa bàn của Nhị thái tử Long Vương.

Nhưng không cần biết là địa bàn của ai.

Nơi ta thích, ai dám tranh giành chứ?

Kể từ khi xuyên việt đến đây, Vu Mãng cảm thấy nơi này thật sự quá thích hợp.

Y thích hoàn cảnh bên trong, không hề bị ô nhiễm.

Chỉ là ở trong đó gặp phải yêu ma quỷ quái thật sự quá nhiều.

Nơi này thật sự là tiên cảnh nhân gian.

Y thật sự quá thích nơi này rồi.

Nếu ở nơi mình sống mà có hoàn cảnh như vậy, thì thật sự là sung sướng chết người.

Vu Mãng cảm thấy càng nhìn càng thật sự quá thích nơi này.

Chỉ có thể đoạt lấy từ tay người khác.

Nếu không đoạt từ tay người khác, muốn tìm một nơi như vậy thật sự quá khó khăn.

Trước đây trên các truyện tiểu thuyết, y thấy Nhị thái tử Long tộc là một người không tranh chấp với đời, mới ẩn cư ở nơi này.

Vậy làm chuyện như vậy sẽ không quá ngại ngùng sao?

Vu Mãng cảm thấy không cần để ý.

Dù sao đã đến đây rồi, vậy thì phải khiến nơi này long trời lở đất, khiến Vu tộc nhân ở đây trở nên huy hoàng nhất, phải thay đổi lịch sử.

Sau này khi người khác viết tiểu thuyết, nhất định phải nói rằng Vu tộc là lợi hại nhất trong Hồng Hoang, các tộc khác đều không bằng.

Nếu không có y, thì Hồng Hoang là lợi hại nhất trong tiểu thuyết.

Nhưng kể từ khi có y, ai cũng không thể tranh phong.

Chương 518

Khi chưa xuyên việt, y đặc biệt không có tự tin vào bản thân.

Nhưng khi đến đây, y cảm thấy bản thân đặc biệt mạnh mẽ.

Sau khi làm xong một việc gì đó, sức mạnh nóng bỏng trên người mách bảo y nhất định phải sử dụng hết sức mạnh cường đại trên người.

Vu Mãng biết chỉ có không ngừng đối kháng với người khác, mới có thể tăng cường pháp lực của mình hơn nữa, mới có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Nữ Oa nhìn nơi đó, cảm thấy nơi này thật sự là tiên cảnh nhân gian, thật sự quá tốt đẹp.

Tốt hơn trên Hồng Hoang rất nhiều.

Khí vị bên trong đều đặc biệt hương thơm ngào ngạt, thật sự thú vị hơn Tân Ma Giới rất nhiều.

Khí vị bên trong Tân Ma Giới tuy hôi thối, nhưng lại dễ mê hoặc lòng người.

Nơi này và nơi đó, sự khác biệt giữa trời và đất thật sự quá đỗi lớn.

Không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung nơi này nữa.

Địa thế bên trong vô cùng rộng lớn, tựa núi kề sông, chim hót hoa bay.

Nếu phá hủy nơi này, vậy thật sự là đáng tiếc.

Thái Thượng Lão Quân dường như đã cao tuổi rồi, nhìn hoàn cảnh bên trong càng ngày càng cảm thấy nơi này thật sự thích hợp để tu

tiên, không tranh chấp với đời.

Cứ thế ở trong đó mà thể nghiệm tu vi của mình, không tranh giành, không đoạt lấy.

Không màng bất kỳ chuyện thế gian nào, chỉ an tâm ở lại đó.

Vu Mãng muốn tìm hiểu về Nhị thái tử Long tộc từ Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân.

Dù sao trước khi xuyên việt, y biết Nhị thái tử Long tộc là một người không tranh chấp với đời, cũng không biết có giống với những gì y biết không.

Các phiên bản Nhị thái tử Long tộc đều có, y cũng không biết phiên bản nào là Nhị thái tử Long tộc thật sự, chỉ có thể tự mình phỏng đoán.

Hiện tại thì tốt rồi, bên cạnh có Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, những người trước đây y hiểu là vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Sau khi họ chịu khổ, y cảm thấy cũng không có gì thần kỳ đến vậy.

Trước đây khi đọc những câu chuyện được viết, y đều cảm thấy họ là những nhân vật đặc biệt thần kỳ, những nhân vật đặc biệt lợi hại.

Nhưng khi đến đây, y phát hiện họ thật sự không được như vậy.

"Nữ Oa, Thái Thượng Lão Quân, hai vị Thánh nhân nói cho ta biết Nhị thái tử Long tộc rốt cuộc là người như thế nào." Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân nhìn nhau, không biết Vu Mãng đột nhiên hỏi vấn đề này là vì sao, lại bắt đầu đột nhiên hỏi những vấn đề như vậy rồi sao?

Lẽ nào y lại có những cách nghĩ kỳ lạ nữa rồi?

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn cảm thấy Vu Mãng đôi khi có quá nhiều cách nghĩ kỳ quái.

Có lúc những vấn đề của Vu Mãng, hai người căn bản không thể trả lời được, cảm thấy Vu Mãng có những vấn đề đặc biệt hóc búa.

Vu Mãng là một kẻ mãng phu, rốt cuộc có gì khác biệt?

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân lại không nói ra được, cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Pháp lực của y, không cần tu luyện, lại cứ tăng trưởng từng chút một.

Lẽ nào Vu Mãng có điểm đặc biệt nào đó?

Không cần tu luyện pháp lực, tự nhiên mà tăng trưởng.

Họ đều đã sống mấy nghìn năm, căn bản chưa từng nghe nói chuyện như vậy, lại thể hiện trên người Vu Mãng.

Mỗi lần Vu Mãng gặp vấn đề, y đều sẽ đưa ra một vấn đề đặc biệt, khiến hai người họ đều không biết phải làm sao.

Chương 519

Sau khi hỏi xong vấn đề, Vu Mãng cũng tự mình đi làm, căn bản không nghe ý kiến của hai người họ.

Vậy hỏi hai người họ làm gì?

Nhưng Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân không dám phản bác Vu Mãng, không sợ Vu Mãng lúc tức giận sẽ hủy đi Nguyên thần sao.

Thái Thượng Lão Quân nói: "Nhị thái tử Long tộc đó là một người không làm việc đàng hoàng, mỗi ngày ăn chơi trác táng nên bị Long Vương đuổi ra khỏi Long cung.

Cho nên Nhị thái tử Long tộc không ở trong biển.

Sở dĩ y mới chọn nơi này.

Ta cũng không biết vì sao, dù sao trước đây khi ta ở trên Hồng Hoang cũng căn bản không quan tâm đến những chuyện này, cũng không biết nhân gian có một nơi tốt đẹp như vậy." Vu Mãng biết Thái Thượng Lão Quân cũng thích nơi này.

Đã khiến một lão giả sống mấy nghìn năm trên thế gian này cũng để mắt tới nơi này, thì mảnh đất này nhất định là một bảo địa.

Y nhất định phải làm nên một sự nghiệp trên bảo địa này.

Y cũng không biết có thể quay về không, cứ an tâm dưỡng lão ở đây đi.

Y cũng không biết có phải là bất tử chi thân không, dù sao gặp nhiều chuyện như vậy, mặc dù bị thương, nhưng cũng không có vết thương chí mạng.

Vu Mãng cảm thấy hiện tại không cần nói nhiều như vậy nữa.

Lúc này trên người y bắt đầu tản mát ra một loại nhiệt lượng, loại nhiệt lượng đó đang mách bảo y đã đến lúc phải chiến đấu.

Vu Mãng biết rõ, mỗi khi thân thể tán phát một cỗ nhiệt lượng, mỗi khi sắp giao tranh, hoặc vừa giao tranh, cỗ nhiệt lượng ấy liền không thể khống chế, như muốn bùng phát ra ngoài.

Toàn thân Vu Mãng bị cỗ nhiệt lượng đó thiêu đốt đến đỏ bừng, nóng rực, nhưng kẻ khác lại chẳng thể nhận ra.

Chỉ mình hắn có thể cảm nhận cỗ nhiệt lượng cường đại vô cùng này.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc ta đã nuốt kỳ quả đó?

Phải chăng chính vì ăn trái cây đó mà thành ra thế này, pháp lực trong ta không ngừng tăng trưởng khi giao chiến, càng chiến đấu pháp lực càng tăng tốc chóng mặt.

Mỗi khi pháp lực tăng trưởng, thân thể liền cảm nhận được, song thủ tự động ngưng tụ một cỗ sức mạnh, cỗ sức mạnh này trong cơ thể càng tụ càng lớn, rồi theo cánh tay truyền khắp toàn thân.

Khi cỗ sức mạnh này truyền khắp toàn thân, hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Vu Mãng thông qua nhiều lần thử nghiệm đã biết, mỗi khi pháp lực tăng trưởng, hắn như được khai mở ngoại quải, căn bản không cần tu luyện mà pháp lực vẫn đại đại tăng trưởng.

Không như những kẻ cần nguyên thần để tăng pháp lực, để duy trì tu vi lâu dài.

May mà ta không có nguyên thần, chỉ độc bản thể, thân thể này, căn bản không tồn tại những thứ đó.

Cũng tốt, nhưng không rõ có đạt bất tử chi thân hay chăng.

Nếu không phải tại nơi này, ta tự hỏi bản thân sẽ ra sao.

Kể từ khi đến đây, ta cảm thấy tồn tại của mình càng thêm cường đại, khiến kẻ khác không thể không để mắt.

Huống hồ, Nữ Oa Thánh nhân, vị đã tạo phúc cho nhân loại, lại cứ bám theo sau ta.

Ta đã cứu Nữ Oa, đây chẳng lẽ không phải là cơ hội để cứu rỗi thế nhân sao?

Chuyện tốt lành nhường ấy.

Ba lần bảy lượt, Nữ Oa đã cứu ta nhiều lần, nhưng Nữ Oa cũng chẳng biết ta không thể cảm tạ được, nàng cứ mãi theo ta, chẳng lẽ muốn đoạt nguyên thần của ta sao?

Dù sao ta đã dẫn Nữ Oa thoát khỏi khốn cảnh đó, sau đó Nữ Oa dẫn theo mấy vị Thánh nhân khác công kích ta, nhưng ta lại đoạt lấy nguyên thần của mấy người đó.

Thật sự ta không ngờ mọi chuyện lại xảy ra trên người ta.

Chẳng lẽ Nữ Oa ăn quả đó mà lại không có tác dụng gì trên người nàng?

Chương 520

Chẳng lẽ là vì nàng mang thân phàm nhân?

Hay Nữ Oa đang giả vờ như thế, không để mấy người kia biết, rồi tìm cơ hội lấy lại nguyên thần sau đó rời đi trước?

Trước đây ta cần đề phòng hai vị đạo nhân kia, giờ lại có thêm một Nữ Oa cần đề phòng, dù sao Nữ Oa cũng ăn quả giống ta, nhưng nàng lại không biểu hiện cảm xúc giống ta.

Vu Mãng nhìn chằm chằm Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa.

Hai vị Thánh nhân nhìn Vu Mãng cứ nhìn như vậy, trong mắt Vu Mãng hàm tiếu, khiến hai vị Thánh nhân cảm thấy toàn thân tê dại, chẳng rõ rốt cuộc hắn muốn biểu đạt điều gì.

Chẳng lẽ có lời nào bất ổn?

Hai vị Thánh nhân cũng không biết Vu Mãng đã hỏi gì, vừa nãy hắn hỏi Nhị Thái tử Long tộc vì sao lại ở đây, một Nhị Thái tử thế nào, sau khi trả lời xong thì thành ra thế này.

Thái Thượng Lão Quân nói không hề có lời nào như vậy, đều theo ý hắn mà trả lời, chỉ là không hiểu nhiều lắm, căn bản cũng chẳng biết gì khác.

Long Vương trên Thiên Đình cũng chẳng quản chuyện nhà mình, ai lại muốn nói chuyện nhà mình chứ, những gì ta biết cũng đều nghe từ Thánh nhân khác mà thôi.

Long Vương tuổi đã cao, muốn tìm một người kế nhiệm, người kế nhiệm đó vốn định là Nhị Thái tử Long Vương, nhưng không ngờ, Nhị Thái tử Long Vương đột nhiên thay đổi tính nết, trở nên phong lưu đa tình.

Long Vương giận dữ đã đuổi Nhị Thái tử Long Vương ra khỏi biển, vì vậy hắn mới tìm nơi này.

Trước đó Nhị Thái tử Long tộc ở đâu ta cũng không biết, sau này mới biết được.

Thái Thượng Lão Quân không nói những chuyện này với Vu Mãng, cảm thấy nói với Vu Mãng những chuyện này cũng vô dụng, dù sao hắn muốn tranh đoạt nơi này, quản nhiều làm gì, quản vì sao hắn lại ở đây làm gì.

Chẳng lẽ muốn nói với Vu Mãng rằng Nhị Thái tử Long tộc ở đây, chẳng lẽ Vu Mãng sẽ từ bỏ pháp môn của mình, không muốn nơi này nữa sao?

Dù sao nơi này đều được Vu Mãng yêu thích, hắn sẽ không từ bỏ.

Khi chưa đến chân núi, ta đã nói với Vu Mãng rằng Nhị Thái tử Long tộc ở đây, muốn Vu Mãng đừng đi trêu chọc Long tộc, dù sao Long tộc vẫn luôn yên ổn vô sự, nếu trêu chọc Long tộc thì sẽ thêm một chút phiền phức.

Nhưng Vu Mãng lại không nghe, nếu hắn đã muốn thì Vu Mãng sẽ chẳng nghe lời, Thái Thượng Lão Quân cảm thấy đôi khi mình nói quá nhiều, chỉ cần đi theo Vu Mãng là được rồi, làm theo ý hắn.

Dù sao những ý kiến ta đưa ra Vu Mãng đều không nghe, vậy thì những gì Vu Mãng muốn làm cứ để hắn làm.

Dù sao ta cũng không dám trêu chọc hắn, ai bảo nguyên thần của ta đang nắm chặt trong tay Vu Mãng chứ.

Nếu không vì một chút nhân duyên, ai lại cam lòng ở trong tình cảnh này, tham gia vào những chuyện này chứ.

Thái Thượng Lão Quân biết mình trên Hồng Hoang, trong Tứ Hải Bát Hoang là một lão hảo nhân nổi tiếng, không đắc tội với ai.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, kể từ khi theo sau Vu Mãng, vậy thì nhất định sẽ gặp phải nhiều chuyện, người đắc tội cũng sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân đôi khi cũng không hiểu, vì sao Vu Mãng biết phải lấy nguyên thần đi mới có thể khống chế được mình?

Rốt cuộc ai đã nói cho hắn biết?

Thái Thượng Lão Quân bắt đầu có chút nghi ngờ Nữ Oa, dù sao Nữ Oa đã ở cùng Vu Mãng lâu như vậy, rốt cuộc là chuyện gì, ta cũng không biết.

Khi Thái Thượng Lão Quân đang suy nghĩ những chuyện này, Vu Mãng cuối cùng cũng lên tiếng.

"Long tộc Nhị Thái tử như vậy sao, thật sự khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác." Vu Mãng nói lên suy nghĩ của mình.

Vu Mãng biết hoàn toàn không giống với những gì mình đã hiểu trước đây, bây giờ hắn biết một phiên bản khác.

Vu Mãng mới không quản những chuyện này, bất kể thế nào cũng phải đánh bại hắn, dù sao hắn thích nơi này, không có nhiều nguyên nhân như vậy, chỉ là thích nơi này.

Càng nhìn nơi này càng thấy thật sự yêu thích, cảm thấy nơi này thật sự tồn tại như một chốn bồng lai tiên cảnh, cũng có thể thấy Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cũng yêu thích nơi này.

Vu Mãng biết hai người, hai người đó là Thánh nhân trên Hồng Hoang, nơi hai người đó có thể thích nhất định sẽ không sai.

Xem ra Nhị Thái tử Long tộc này thật biết chọn nơi.

Vu Mãng và Thái Thượng Lão Quân cùng Nữ Oa đi đến trước cung điện của Long tộc Nhị Thái tử, chỉ thấy phía trên viết hai chữ

lớn.

Chương 521

Hai chữ lớn đó thật sự vàng rực rỡ, Nhị Thái tử Long tộc này thật sự đã bỏ không ít vốn liếng cho nơi này, khiến hai chữ đó trông thật giá trị.

Hai chữ đó đều được trang trí bằng thứ vàng rực rỡ, chẳng lẽ là vàng thật sao?

Vu Mãng muốn biết rốt cuộc có phải làm bằng vàng thật không.

Nhưng Vu Mãng biết bây giờ cũng chỉ là lúc để bàn luận, bây giờ hắn muốn đi lột da, rút gân của hắn, sau đó làm cho mình một sợi dây tiên.

Lúc này, Nhị Thái tử Long tộc trong cung điện, căn bản không biết tình hình bên ngoài, chỉ ở đó tiêu dao hưởng lạc, ở đây vui hơn trong biển nhiều, tự do tự tại, không ai quản thúc.

Hắn muốn làm gì thì làm, căn bản không cần làm những việc mình không thích, ở đây ăn uống hưởng lạc, thật sự quá tốt.

Lúc này trong tẩm điện ca múa tưng bừng, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, ở bên ngoài tẩm điện, Vu Mãng đã đến trước cổng lớn.

Thái Thượng Lão Quân nhìn hai chữ vàng rực rỡ trên cổng lớn của Long tộc Nhị Thái tử, hai chữ vàng lớn này thật sự đẹp, sống ngàn năm trên đời lần đầu tiên thấy hai chữ lớn đẹp như vậy.

Thái Thượng Lão Quân bất giác đọc thành tiếng.

"Chữ Long Tẩm này đẹp thật, nhưng tên này lại không hay, vì sao lại có tên như vậy chứ?" Thái Thượng Lão Quân ở đó tự nói tự cười, Nữ Oa cũng nghe thấy lời của Thái Thượng Lão Quân, sau đó cũng

ngẩng đầu nhìn hai chữ vàng rực rỡ đó, cũng cảm thấy vì sao lại có hai chữ này, thật sự không hiểu tại sao lại bị bám víu.

Nữ Oa biết, bất kể là chữ gì, chỉ cần Vu Mãng đánh bại Nhị Thái tử Long tộc thì hai chữ đó sớm muộn cũng sẽ đổi thành chủ nhân khác, chủ nhân đó chính là Vu Mãng.

Vu Tộc, hai chữ lớn sẽ được treo cao ở trên đó, không ai có thể ngăn cản Vu Mãng làm chuyện như vậy, Vu Mãng bây giờ thật sự càng ngày càng có quyền thế.

Trước cổng lớn đứng hai con lính tôm tướng cua, hai con lính tôm tướng cua đôi khi ngủ gật mà đứng ở đó, căn bản không biết lúc này có ba người đã đến trước mặt.

Vu Mãng nhìn hai con lính tôm tướng cua cảm thấy có chút không hiểu, chẳng lẽ hai con lính tôm tướng cua này chỉ là vật trang trí sao?

Đã có hai người đến trước mặt chúng rồi mà căn bản không cảm giác được có người xuất hiện.

Nhìn trông rất nguy nga tráng lệ, chẳng lẽ lại yếu ớt đến thế sao?

Không kiên cố không thể phá hủy, lại dễ dàng bị công phá như vậy sao?

Thế thì thật sự quá không có tính thử thách rồi.

Vu Mãng thích những thứ có tính thử thách, những thứ không có tính thử thách, thì có ý nghĩa gì chứ?

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân hai người lắc đầu, chẳng lẽ nơi này là của Long tộc Nhị Thái tử sao?

Thế mà hai con lính tôm tướng cua đã đứng lâu như vậy mà căn bản không phát hiện ra.

Những con lính tôm tướng cua nhỏ bé này, Vu Mãng căn bản

không để vào mắt, những con lính tôm tướng cua nhỏ bé này đều ăn, đều thành tinh, biến hóa thành hình người.

Nhưng đầu và chân thì không biến đổi, trông giống lính tôm tướng cua, kết quả ta cảm thấy sau khi đến đây nhìn thấy những quái vật kỳ hình dị tướng này, cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ nữa.

Lúc mới đến đây, nhìn thấy những thứ này đều bị dọa giật mình, dù sao lúc đó không có pháp lực, nhìn những thứ này rất sợ.

Dần dần quen thuộc sau đó, cảm thấy những thứ này cũng chẳng có gì, đơn giản là những thứ này, nhìn thấy những quái vật của mình thật sự quá nhiều.

Vu Mãng, ta cảm thấy hai tên hà binh này căn bản không cần ta động thủ mà, động thủ đều cảm thấy lãng phí sức mạnh của ta.

Vậy nếu ta tự mình động thủ giết chết những con lính tôm tướng cua này, thì để cho ngươi xem, chẳng lẽ ta có chút bản lĩnh nào sao?

Chẳng phải nên ra tay vào thời khắc khó khăn nhất sao?

Vu Mãng quay đầu nhìn Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân đang làm gì, chẳng lẽ phải chúc phúc cho hai người, hai người mới đi làm sao?

Nữ Oa đang quan sát cảnh vật xung quanh, muốn tìm một nơi như vậy ở đây, có thể dễ dàng ở lại sau này, dù sao Vu Mãng sẽ không dễ dàng trả lại nguyên thần cho nàng, tìm một nơi thích hợp để tu luyện vậy.

Chỉ có nhanh chóng tự mình tu luyện, mới có thể tu luyện trở lại những tu vi đó, mặc dù nguyên thần không còn, nhưng cũng không thể để tu vi của mình mất hết chứ.

Cũng không thể tự bạo tự khí chứ, không thể giống hai vị đạo nhân kia tự bạo tự khí, những gì Nữ Oa nói trong lòng hai vị lão nhân

kia đều biết rõ.

Thái Thượng Lão Quân lại nhìn thấy Vu Mãng, quay đầu nhìn hai người, Thái Thượng Lão Quân dùng khuỷu tay thúc Nữ Oa, nàng không biết đầu óc của mình, lại thúc ta làm gì, Nữ Oa vừa định nổi giận nói chuyện, sau đó nhìn theo ánh mắt của Thái Thượng Lão Quân về phía trước, nhìn thấy Vu Mãng đang nhìn hai người.

Chương 522

Nhìn như vậy để làm gì, chẳng lẽ có nơi nào để dừng chân sao?

Cũng không có nơi nào để dừng chân sao?

Tứ xứ tuyên truyền làm gì, không công kích cung điện của Long Thái tử sao?

Nhìn như vậy, chẳng lẽ từ trong mắt ta có thể nhìn ra được sao?

Muốn công thì công đi, Nữ Oa thầm mắng trong lòng, dù sao đôi khi những việc Vu Mãng làm, Nữ Oa chỉ dám mắng trong lòng.

"Những con lính tôm tướng cua này giao cho hai ngươi, chẳng lẽ những việc đơn giản như vậy cũng cần ta ra tay sao?

Không cần ta nói nữa chứ." Vu Mãng cảm thấy chẳng lẽ hai người, việc gì cũng phải chỉ vào ta để chỉ huy sao?

Nếu không muốn làm thì đều không làm, chỉ chờ đợi ta thôi sao.

Nếu việc gì cũng dựa vào ta thì cần hai người làm gì, có tác dụng gì chứ, lấy đi mấy cái nguyên thần không phải là để ta sử dụng sao?

Có thể làm những việc vô dụng này sao?

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa phản kháng sao?

Chẳng lẽ phải nói ra là muốn làm gì?

Thực ra Vu Mãng không biết rằng Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa chỉ là sợ chọc giận Vu Mãng, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, vì vậy mới như vậy.

Cảm thấy đều không cần làm gì, chỉ cần đợi Vu Mãng ra lệnh là được, chờ đợi có việc gì gọi hai người.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai người nhìn nhau, biết lúc này nên động thủ, nếu không động thủ nữa thì sẽ chọc giận Vu Mãng.

Cổng có hai con lính tôm tướng cua đang canh gác, căn bản không cần hai vị Thánh nhân ra tay để loại bỏ hai con lính tôm tướng cua đó.

Làm như vậy cũng có chút coi thường hai vị Thánh nhân, mặc dù không có nguyên thần, nhưng hai vị là Thánh nhân cao cao tại thượng trên Hồng Hoang mà.

Đối phó với chúng đơn giản như trở bàn tay, căn bản không cần tốn nhiều sức lực để đối phó, chỉ cần khẽ vung tay, hai con lính tôm tướng cua sẽ tan thành tro bụi ngay lập tức.

"Nữ Oa, hai con lính tôm tướng cua này giao cho ngươi." Thái Thượng Lão Quân nói với Nữ Oa, Thái Thượng Lão Quân cảm thấy căn bản không cần Nữ Oa, có thể tự mình làm được.

Vu Mãng nghe hai người đối thoại, hai người nhường nhịn nhau, vì hai con lính tôm tướng cua nhỏ bé mà lại nhường nhịn nhau sao?

Chẳng lẽ hai người đang diễn trò cho ta xem sao, hai người đều không nghe lời sao?

Xem ra phải tìm cơ hội dạy dỗ hai người thật tốt, nếu không thì thật sự không sợ.

Nữ Oa nghe Thái Thượng Lão Quân nói với mình, Nữ Oa cảm thấy Thái Thượng Lão Quân có chút coi thường mình, mặc dù bây giờ pháp lực yếu, nhưng cũng không đến nỗi không đối phó được hai con lính tôm tướng cua chứ.

Thái Thượng Lão Quân này bây giờ thật sự đã thay đổi rồi, bắt đầu chỉ trỏ ta, Nữ Oa cảm thấy trong lòng không thoải mái, cảm thấy Thái Thượng Lão Quân đang chỉ trỏ mình.

Trước đây Thái Thượng Lão Quân đâu có như vậy, bình thường

hai vị Thánh nhân đều ngồi bình đẳng, nhường nhịn lẫn nhau, nhưng bây giờ ở đây Thái Thượng Lão Quân lại sai bảo ta làm những việc này sao?

"Thái Thượng Lão Quân ngài đi đi, ta thấy việc này khá thích hợp với ngài, ngài đi đi, hai con lính tôm tướng cua ta mới vừa phục hồi xong, ta thấy ta không đánh lại được." Nữ Oa bắt đầu nhường nhịn, cảm thấy mình nên nhường cho lão đinh kia giết chúng, lấy cớ mới vừa phục hồi xong.

Dù sao mới vừa phục hồi xong, mọi người đều nhìn thấy, đặc biệt là lúc Vu Mãng cứu nàng ra, nàng trông như vậy, Vu Mãng biết rõ, với dáng vẻ đó Vu Mãng tuyệt đối sẽ không trách tội.

Thái Thượng Lão Quân nghe Nữ Oa nói như vậy cũng không nói gì, không thể tiếp tục, cũng chẳng có cách nào, ai bảo Nữ Oa bị mê hoặc, sau đó Vu Mãng lại cứu Nữ Oa ra chứ.

Thái Thượng Lão Quân vừa nãy muốn Nữ Oa đối phó với những kẻ hạ bối này, vì cảm thấy đối phó với những con lính tôm tướng cua này là chuyện nhỏ nhặt, để một Thánh nhân cao cao tại thượng làm những việc như vậy, cảm thấy hạ thấp thân phận của mình.

Vu Mãng nhìn hai người lời qua tiếng lại, biết hai người đang tranh cãi nhau, Thái Thượng Lão Quân muốn Nữ Oa làm việc như vậy, cảm thấy hai con lính tôm tướng cua cao cao tại thượng kia căn bản không để vào mắt.

Nữ Oa lại cảm thấy Thái Thượng Lão Quân đang sai bảo mình làm những việc không đáng kể, cảm thấy trong lòng không cân bằng, vì vậy tìm cớ để Thái Thượng Lão Quân làm việc đó.

Bây giờ bắt đầu nội chiến rồi sao?

Chẳng phải nên đồng tâm hiệp lực đối phó ta sao?

Chương 523

Bây giờ thành ra như vậy rồi, chắc cũng chẳng còn cơ hội đoàn kết nữa rồi.

Vu Mãng cảm thấy mình không hề chia rẽ mối bất hòa giữa họ, chỉ là họ quá tự cao, luôn cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc nên mới như vậy.

Đặc biệt là lúc mới bắt đầu đối mặt với ta, cảm thấy ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé của Vu tộc, không thể đánh bại họ.

Đúng lúc này, hai con lính tôm tướng cua đó bị tiếng nói chuyện của Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đánh thức, sau đó mở mắt ra nhìn thấy ba người đang đứng trước mặt.

"Ba người từ đâu đến?

Mau tránh xa khỏi đây, đây không phải nơi các ngươi có thể ở, đừng ở đây chướng mắt." Một trong những tiểu binh sĩ đó nói với ba người.

Đợi tên tiểu binh đó nói xong, Thái Thượng Lão Quân căn bản không cho tên hà binh đó cơ hội nói câu thứ hai, trực tiếp chỉ một ngón tay, bắn ra một quả cầu ánh sáng như lửa, nhắm thẳng vào đầu con lính tôm tướng cua đó.

Ngay lập tức, đầu của tên tiểu binh tiểu tướng đó nổ tung, tứ phân ngũ liệt phát ra tiếng "phanh", con lính tôm tướng cua còn lại kinh ngạc, đứng ở đó mà không biết kêu cứu.

Đúng lúc con lính tôm tướng cua đó phản ứng lại, vừa định mở miệng thông báo người bên trong có kẻ xâm nhập thì lại bị Thái Thượng Lão Quân bắn ra một chùm lửa khác.

Hai con lính tôm tướng cua đều bị Thái Thượng Lão Quân làm nổ đầu, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt bộ râu dài, sau đó đứng sang một bên.

Vu Mãng bước lên, rồi bước lên bậc thềm, đẩy cửa lớn ra.

Lúc này, đối diện cổng lớn đứng một đám quái vật kỳ kỳ quái quái, những con quái vật kỳ kỳ quái quái đó đều là lính tôm tướng cua, có quái ngư, có những thứ không rõ tên.

Lúc này chúng đều đang cuồng hoan, ba người đẩy cửa lớn ra sau đó nhìn thấy cảnh tượng bên trong, bên trong cũng không có ai chú ý đến ba người.

Đều đang ở đó cuồng hoan, cũng không có ai chú ý ba người đi vào, ba người sững sờ ở đó, rốt cuộc là một nơi như thế nào vậy?

Bên ngoài nhìn nguy nga tráng lệ, nhưng đợi đến khi vào bên trong lại không nguy nga tráng lệ như vậy, đặc biệt là chật chội hỗn loạn, mọi người đều say bí tỉ, uống rượu đùa giỡn.

Kề vai bá cổ, đứng ở đó, mọi người ai nấy chơi đùa, có chuyện gì, dường như đều không liên quan đến mình.

"Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa, không phải hai ngươi đã nói nhầm nơi rồi sao?

Chẳng lẽ đây không phải nơi của Long tộc Nhị Thái tử sao?" Vu Mãng cảm thấy Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đã nói dối mình, nơi của Long tộc Nhị Thái tử, nhất định là nhầm lẫn, có thể nào, vừa nhìn nơi này đã giống một nơi đặc biệt hỗn loạn rồi.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy không thể nhầm lẫn được, không thể tin tưởng được, mặc dù đã sống mấy ngàn năm rồi, nhưng làm một chút chuyện nhỏ không thể tin tưởng được.

Đúng là như vậy, đây đích thị là nơi của Long tộc Nhị Thái tử, bên ngoài bảng hiệu không phải viết rõ ràng như vậy sao, sao có thể nhầm lẫn được, trước đây trên Hồng Hoang cũng nghe nói như vậy mà, Long tộc Nhị Thái tử bắt đầu ẩn cư ở nơi này mà.

Nhưng sau khi vào bên trong, cảm thấy cảnh quan bên ngoài nhìn vàng son lộng lẫy, nhưng bên trong lại có thể như vậy, một trường say sưa miên man, mặc dù Long tộc Nhị Thái tử là loại người không màng thế sự, là một người đặc biệt thích chơi đùa, nhưng cũng không thể như vậy chứ, chẳng lẽ người bên trong đều bình đẳng sao?

Không phân trên dưới sao?

Mọi người dường như đều đặc biệt vui vẻ ở bên nhau, chơi đùa căn bản không phân biệt tôi với ngươi, hoàn toàn không quan tâm cảm xúc của người khác.

Đã vào lâu như vậy rồi, ba người to lớn đứng ở đó, thế mà đều không phát hiện ra, chẳng lẽ bị thứ gì đó mê hoặc rồi sao?

Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối cảm thấy thật sự có khả năng bị thứ gì đó mê hoặc.

Nữ Oa lúc này cũng có suy nghĩ giống Thái Thượng Lão Quân, mặc dù Long tộc Nhị Thái tử thích chơi đùa, nhưng cũng không thể thích chơi đùa đến mức độ này chứ, bây giờ bên trong dày đặc, đứng đầy những con lính tôm tướng cua, có một số thứ không rõ tên.

Những quái vật kỳ kỳ quái quái đó đang uống rượu ở đó, cụng ly lẫn nhau, kề vai bá cổ.

Lúc này Thái Thượng Lão Quân không nói gì nữa, Thái Thượng Lão Quân thầm nghĩ để Nữ Oa đi đi, dù sao cảm thấy không nên nói nhiều, cứ yên lặng chờ đợi, ở đây xem xử lý thế nào, để Nữ Oa đi giải thích đi.

Nữ Oa lại cảm thấy mình không nói nhiều, Thái Thượng Lão Quân tự mình đi đi, Thái Thượng Lão Quân không thích nói sao, vậy để hắn đi đi, Nữ Oa cũng không nói gì mà đứng ở đó.

Vu Mãng nhìn Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai vị Thánh nhân mình hỏi nửa ngày, hai người đều không nói thật, cứ mãi quan sát tình hình bên trong.

Vu Mãng biết hai người đang đấu đá nhau nhưng không hiểu, chẳng lẽ giữa tiên nhân cũng sẽ đấu khí sao?

Trước đây lúc xem truyện ta cũng không phát hiện ra chút nào.

Chương 524

Chẳng lẽ hai người đang đấu khí mà không chịu nói chuyện sao?

Chẳng lẽ lời nói của ta trong mắt hai người không là gì sao?

Thật sự muốn lập uy nghiêm của ta.

Vu Mãng cảm thấy phẫn nộ, hai người không trả lời câu hỏi của ta sao?

Hai người với cái khí chất như vậy mà không quan tâm đến ta, hoàn toàn không cho ta thể diện.

"Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa, xin hai vị nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì, lời ta vừa hỏi, chẳng lẽ không nghe rõ sao?" "Chẳng lẽ phải đợi ta hỏi lần thứ hai mới chịu nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì sao?

Chẳng lẽ hai người đã quên rồi sao?" Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa nhìn nhau một cái, sau đó quay mặt đi, không nhìn đối phương, biết Vu Mãng bây giờ đang tức giận, không còn cách nào khác chỉ có thể trả lời câu hỏi của Vu Mãng, không thể tiếp tục đấu khí với đối phương, tức giận cũng vô dụng.

Hai người lại cùng lúc mở miệng, nói với Vu Mãng.

Vu Mãng.

Hai người đều gọi tên Vu Mãng, sau đó hai người nhìn Vu Mãng một cái, Nữ Oa lên tiếng trước, "Thái Thượng Lão Quân, nếu không thì ta trước, nếu không thì ngài trước, xem hai chúng ta ai trước." "Ngươi trước đi, ngươi trước đi, ta tuổi đã cao rồi, có một số chuyện không nhớ rõ nữa, có lẽ ta đã quên rồi, ngươi trước đi, một lát nữa không chừng ta sẽ nhớ ra thì sao?" Thái Thượng Lão Quân khiêm

nhường nhường Nữ Oa đi trước, chỉ có thể như vậy, chứ không tiếp tục cãi nhau với Nữ Oa nữa.

"Vu Mãng, chuyện này, trước đây lúc ở Hồng Hoang ta có nghe nói về Nhị Thái tử Long tộc, ta vừa nãy đã nói với ngài rồi, trước đây nghe Long Vương cũng ở nơi này, ta có thể khẳng định." Thái Thượng Lão Quân vừa nghe Nữ Oa đều có thể khẳng định rồi, nơi này chẳng lẽ muốn phản đối nơi này sao?

Nhưng rõ ràng ta nhớ là nơi này mà, vậy thì theo lời Nữ Oa mà làm đi.

"Vu Mãng, trước đây ta cũng nghe nói như vậy, nhưng nơi này ta không biết, nhưng bên trong đích thực là nơi của Long tộc Nhị Thái tử, bên trong lính tôm tướng cua cũng là do Long tộc Nhị Thái tử dẫn đến đó." Thái Thượng Lão Quân vừa nãy đã quan sát những tên thủ vệ này, biết những tên thủ vệ này đều ở trong biển, không thể là tinh binh cường tướng, nhưng cũng có thể, Long tộc Nhị Thái tử có phân chi.

Chỉ là Long tộc Nhị Thái tử trời sinh thích chơi bời, không quan tâm đến chuyện của Long Vương dưới biển, tranh giành làm Long Vương đều không liên quan đến hắn, vì vậy mới xảy ra mâu thuẫn với Long Vương mà đi ra, sống trên đất liền.

Lý do vì sao Long tộc Nhị Thái tử lại chọn sống trên đất liền, ta cũng không hiểu, lẽ ra phải chọn một vùng biển để sống chứ, đất liền căn bản không thích hợp.

Vu Mãng cũng đang suy nghĩ những chuyện này của Thái Thượng Lão Quân, Vu Mãng cảm thấy một Nhị Thái tử Long tộc đường đường không nên sống trên đất liền chứ, chẳng lẽ không nên sống dưới biển sao?

Có khác với nhận thức của ta, trong nhận thức của ta, Long tộc, chẳng phải đều nên sống dưới biển sao?

Đất liền sao có thể thích nghi được, trên đất khô cằn như vậy.

Trong môi trường khô cằn như vậy mà lại muốn sinh tồn sao?

Đặc biệt là nhìn những con lính tôm tướng cua đó, từng con đều uể oải, có lẽ là do thiếu nước mà thôi, Nhị Thái tử Long tộc này thật sự quá ngu ngốc, thế mà không biết thương xót thuộc hạ.

Vu Mãng ngẩng đầu nhìn thấy thác nước đổ xuống từ phía trên cung điện, trong đầu Vu Mãng chợt bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra không phải sống dưới biển, mà có thể sinh tồn ở nơi này, không khô cằn như vậy là vì thác nước này.

Thác nước này phun ra những bông tuyết mang đến môi trường ẩm ướt cho nơi đây, chỉ cần có môi trường ẩm ướt là có thể sống sót, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Rời khỏi nước biển, nước ngọt cũng có thể khiến chúng sinh sống, thật sự quá kỳ diệu, những chuyện chưa từng thấy đều đang từng chút từng chút xảy ra ở đây.

Vu Mãng cảm thấy không cần phải đợi nữa, nếu cứ tiếp tục đợi như vậy, tiếp tục quan sát như vậy, cũng không quan sát ra được gì, kết quả không bằng trực tiếp ra tay đi, những con lính tôm tướng cua nhỏ bé này căn bản không phải đối thủ của ta, còn những quái vật không rõ tên kia thì càng không cần phải nói.

Đối với ta thì thật sự là chuyện nhỏ nhặt, căn bản không tốn chút sức lực nào cũng có thể tiêu diệt chúng, kẻ khó đối phó nhất có thể là Long tộc Nhị Thái tử.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đứng bên cạnh nhìn Vu Mãng, trong tay Vu Mãng lúc này ngưng tụ một khối lam quang, khối lam quang đó ngưng tụ sức mạnh của Vu Mãng, trong tay Vu Mãng từ từ khuếch trương, biến lớn, từng chút từng chút khuếch trương, biến

lớn, khuếch trương rồi lại biến lớn.

Như vậy, lặp đi lặp lại, cuối cùng khuếch trương thành một quả cầu lớn, quả cầu lớn đó bốc lên ánh sáng xanh lam, Vu Mãng thân mình khẽ động, dùng sức đẩy quả cầu lớn đó ra, quả cầu lớn đó ngay lập tức bắn về phía những con lính tôm tướng cua đó, và những quái vật không rõ tên kia.

Trong chớp mắt chỉ nghe thấy một tiếng "phanh", lúc này hỗn loạn thành một đoàn, đối diện bị ánh sáng xanh lam san bằng, những con lính tôm tướng cua và những quái vật không rõ tên, tất cả đều đổ rạp trên mặt đất, kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương.

Lúc này, Nhị Thái tử Long tộc đang say sưa miên man trong cung điện nghe thấy tiếng động bên ngoài, một tiếng động lớn đã làm Nhị Thái tử Long tộc giật mình, thân thể hắn chấn động.

Nhị Thái tử Long tộc ngay lập tức như tỉnh táo lại, đứng dậy, đứng trên cung điện nhìn ra bên ngoài, không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vừa định phái thuộc hạ của mình đi xem bên ngoài rốt cuộc tình hình thế nào, thì thấy những con lính tôm tướng cua bị thương đó, và những quái vật không rõ tên đều tràn vào trong cung điện.

Ngay lập tức chật kín cả cung điện, trên mặt Nhị Thái tử Long tộc hiện lên vẻ phẫn nộ, rốt cuộc là chuyện gì?

Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao đều chạy vào cung điện của ta, bên ngoài không phải đều chơi đùa vui vẻ sao?

Chương 525

Nhị Thái tử Long tộc bây giờ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Chẳng lẽ phụ thân khó tính của ta lại muốn bắt ta về biển sao?

Thật sự ta đặc biệt không muốn quay về, cảm thấy nơi đó chẳng còn liên quan gì đến ta nữa.

Ta đã đoạn tuyệt quan hệ phụ tử rồi, ta làm gì thì làm, lại làm bị thương nhiều thuộc hạ của ta như vậy, rốt cuộc là làm gì?

Chẳng lẽ muốn giết ta sao?

Nhị Thái tử Long tộc đổ mọi tội lỗi lên đầu Long Vương, cảm thấy mọi chuyện đều do Long Vương làm, Nhị Thái tử Long tộc cảm thấy cứ để Long Vương tìm đi, bình tĩnh ngồi trên long vị.

Đã cãi nhau với Long Vương đến mức không thể hòa giải được, bây giờ thế mà lại đối xử với ta như vậy, vậy thì ta tự bạo tự khí thôi, căn bản không cần đi ra ngoài để ý, muốn làm gì thì làm đi.

Ngay lập tức, những con lính tôm tướng cua tràn vào cung điện, trên người đều bị thương, bên ngoài đều tử thương vô số, từng con đều chạy đến trước mặt Nhị Thái tử Long tộc.

"Báo cáo, Nhị Thái tử, bên ngoài có ba người, một phụ nữ, một lão già, và một người đàn ông trẻ tuổi, ba người đã xông vào." Nhị Thái tử Long tộc nghe những người này nói trước mặt mình, thấy ba người lạ, ba người lạ đó là ai?

Sao có thể tìm được nơi của ta?

Nơi này ai cũng không biết mà, chỉ có những người theo ta biết, ta đã xây dựng cung điện, giữ lại ở đây.

Cùng Nhị Thái tử Long tộc sống trong cung điện này.

Một nơi bí mật như vậy, chỉ có phụ thân mới có thể tìm được, không phải phụ thân thì là ai chứ?

Nhị Thái tử Long tộc quyết định ra ngoài xem, rốt cuộc là ai mà to gan đến mức dám xông vào cung điện của ta, cũng không nhìn xem hai chữ trên cung điện, chẳng lẽ không biết ta là ai sao?

Vu Mãng sau khi đánh ngã tất cả, sau đó vận khí, đưa khí về thể nội, sau đó tạm dừng ở đó nhìn xem, một đám đều chạy vào bên trong.

Vu Mãng cũng không vội vàng đuổi theo, cảm thấy để chúng đi bẩm báo đi, bẩm báo Long tộc Nhị Thái tử, nếu hắn muốn coi mình là một người đàn ông thì sẽ không nhân cơ hội bỏ chạy.

Nếu Long tộc Nhị Thái tử muốn bỏ chạy thì chẳng phải không cần phát động chiến tranh nữa sao?

Trực tiếp chiếm lấy nơi này, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Vu Mãng cảm thấy thật sự là một công đôi việc, hai chuyện đều được viên mãn, cảm thấy là một chuyện vui vẻ.

Nếu có thể làm theo cách của ta thì tốt rồi, xem ra Nhị Thái tử Long tộc lúc nào cũng hướng về ta, nếu hắn biết điều thì mau bỏ chạy đi.

Nếu không thì, ta sẽ rút gân, lột da của ngươi, dùng da vàng của ngươi làm dây lưng, vậy thì làm một bộ áo giáp đi.

Vu Mãng cảm thấy những bộ áo giáp bằng vàng mình từng thấy trước đây đều đặc biệt oai phong, đều vàng rực rỡ, da của Nhị Thái tử Long tộc này liệu có vàng rực rỡ không nhỉ?

Trong đầu Vu Mãng hiện ra một bức tranh, đang nghĩ xem nên làm một bộ áo giáp như thế nào, đúng lúc này, Nhị Thái tử Long tộc xuất

hiện.

Nhị Thái tử Long tộc đứng ở cổng cung điện, nhìn ba người đang đứng dưới bậc thềm.

Nhị Thái tử Long tộc cau mày thật chặt, nhìn ba người dưới bậc thềm chỉ nhận ra hai người trong số đó, một là Thái Thượng Lão Quân, một là Nữ Oa.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa là những người Nhị Thái tử Long tộc đã gặp trên Hồng Hoang, không hiểu vì sao hai người họ lại ở đây, sau đó lại nhìn người đang đứng giữa.

Người đứng giữa đó là ai?

Vì sao lại ở đây?

Nhị Thái tử Long tộc có chút không hiểu, đã làm bị thương những con lính tôm tướng cua này.

Vu Mãng đồng thời cũng đang đánh giá Nhị Thái tử Long tộc, đây là lần đầu tiên ta thấy người Long tộc khi ở đây, một Long tộc Nhị Thái tử.

Trên đầu Long tộc Nhị Thái tử mọc hai cái sừng, chẳng lẽ hai cái sừng đó, là xúc giác rồng sao?

Trước đây ta đều cảm thấy rồng là một loại thần thoại, nhưng sau khi đến đây, ta cảm thấy có lẽ thật sự có rồng.

Chẳng phải đang sống sờ sờ đứng trước mắt ta sao?

Chương 526

Hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của ta, chẳng phải là một người sống sờ sờ đứng ở đây sao?

Chỉ là có hai cái xúc giác mà thôi, theo tưởng tượng thì chẳng phải nên có một khuôn mặt rồng, sau đó thân thể giống người sao.

Trong lòng Vu Mãng đang tưởng tượng về hình dáng của người Long tộc lúc đó, bây giờ cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt, cũng thỏa mãn tâm nguyện của mình, được nhìn thấy ở Tứ Hải Bát Hoang.

Vu Mãng cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử này vừa nhìn đã thấy chỉ là hữu danh vô thực, căn bản không có năng lực gì lớn, nhìn vẻ bề ngoài cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử này đối với ta thật sự không là gì.

Vu Mãng cảm thấy một người hữu danh vô thực, có thể gây ra sóng gió lớn thế nào chứ, chẳng phải chỉ cần búng tay một cái là có thể tiêu diệt hắn sao.

Trước đây ta cảm thấy việc rút gân, lột da của hắn là một chuyện có thể khó khăn, bây giờ nhìn thì căn bản là một chuyện vô cùng đơn giản.

Làn da gầy gò xương xẩu đó, gân thì có ích gì chứ?

Đối với ta thì căn bản không có tác dụng lớn, vốn dĩ ta cứ tưởng là một thiếu niên khá cường tráng chứ.

Hóa ra Long tộc Nhị Thái tử là như vậy, mặc dù hữu danh vô thực khá đẹp trai, nhưng thân hình này thật sự không thể nhìn thẳng được.

Da rồng cũng không làm được một bộ quần áo, nhìn gầy như vậy, thân hình ta cường tráng thế này, chút da nhỏ bé đó cũng không đủ làm

một cái áo lót.

Những suy nghĩ này đều là của Vu Mãng, những suy nghĩ này Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân căn bản không biết, vẫn luôn cảm thấy Vu Mãng muốn rút gân và lột da Long Thái tử.

Bốn người ở đó nhìn nhau, không ai nói gì, vẫn luôn ở đó đánh giá lẫn nhau, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa thì lùi về phía sau một chút.

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân trong lòng đều thầm nghĩ Long Châu Nhị Thái tử này cũng là tiểu bối, mặc dù đã bị Vu Mãng thu phục dưới trướng, nhưng cũng không tiện tiến lên.

Dù sao ta và Long tộc cũng không có mâu thuẫn, mọi người vẫn luôn yên ổn vô sự, chỉ có Vu Mãng mới gây ra những tranh chấp như vậy, nếu không thì căn bản không thể có đối đầu như ngày hôm nay.

Thái Thượng Lão Quân là người làm việc bản tính khiếp nhược, không đắc tội với ai, muốn giữ mình thật sạch sẽ, tiến lên chuẩn bị nói chuyện với Long tộc Nhị Thái tử.

Nữ Oa nhìn ra được tâm tư của Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân này đã đến lúc này rồi mà vẫn còn suy nghĩ như vậy, sợ đắc tội với người khác.

Chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân không sợ đắc tội với ta sao?

Nữ Oa lại cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, dù sao Thái Thượng Lão Quân là một người giỏi xã giao.

Nữ Oa quyết định không quản những chuyện này, Thái Thượng Lão Quân muốn làm gì thì làm đi, dù sao cũng không liên quan gì đến ta, chỉ cần không liên lụy đến ta là được.

Thái Thượng Lão Quân bước lên, vừa định giơ tay, nói chuyện với Long tộc Nhị Thái tử thì Long tộc Nhị Thái tử đã lên tiếng, Vu Mãng

thì vẫn luôn đánh giá Long tộc Nhị Thái tử.

Dù sao không thể cứ mãi cứng nhắc ở đó, phải có một người tùy ý nói chuyện chứ, Vu Mãng không muốn xen vào nói chuyện, có ý định của mình, cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử căn bản không phải là người trong mắt hắn.

Cũng không muốn đối thoại với hắn, trong lòng nghĩ Thái Thượng Lão Quân, tự nhiên sẽ tiến lên đối thoại với Long Châu Nhị Thái tử, nói với Long Châu Nhị Thái tử muốn nơi này, để hắn ngoan ngoãn rời đi.

Cảm thấy đối phó với Long tộc Nhị Thái tử đơn giản quá, để hắn tự mình rời đi đi, nếu không thì sẽ giống như bắt nạt hắn, nếu Long Vương biết được thì có khi nào sẽ nhấn chìm nơi này không?

Nếu muốn nhấn chìm nơi này thì thật sự phải hủy diệt cả Long tộc rồi, dù sao Long tộc tuy vô tranh với thế sự, nhưng lại định vị đây là vùng đất của mình, nếu hủy diệt nơi mình yêu thích, thì sao có thể tha thứ được.

Vu Mãng cảm thấy tâm tư của mình bây giờ thật sự quá kiêu ngạo, kể từ khi ăn quả đó xong, cảm thấy pháp lực trong thân thể tăng vọt.

Sau đó cảm thấy không ai là đối thủ của mình nữa.

Cảm thấy không ai có thể khống chế mình, cũng có một cảm giác, cảm giác như sắp bùng nổ, trong thân thể như có một ác ma, ác ma đó đang xung đột.

Long tộc Nhị Thái tử khinh thường, nhìn ba người, quan sát và hiểu rõ, ba người rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Long tộc Nhị Thái tử không hiểu vì sao?

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa lại ở cùng một người như vậy.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa dường như đều sợ người này, người này rốt cuộc là từ đâu đến?

Là một nhân vật như thế nào, Long tộc Nhị Thái tử không tài nào biết được.

Cũng không biết rốt cuộc vì sao lại muốn nơi này, ta vô tranh với thế sự, chuyện xảy ra ở nơi này đều không liên quan đến ta, vì sao lại muốn quấy rầy sự thanh tĩnh của ta?

Chẳng lẽ có chuyện gì muốn cầu xin ta sao?

Chương 527

Long tộc Nhị Thái tử cảm thấy mình cũng không thể làm được chuyện gì, có thể tìm chuyện gì chứ?

"Hiền điệt, gặp mặt, Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa Thánh nhân." Long tộc Nhị Thái tử lên tiếng chào hỏi Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa Thánh nhân trước.

Dù sao Long tộc Nhị Thái tử chỉ gặp Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa Thánh nhân, căn bản chưa từng gặp Vu Mãng, cũng không biết Vu Mãng là ai, chỉ biết trước tiên chào hỏi những người quen, sau đó hỏi xem người này rốt cuộc là ai.

Nhưng có thể nhìn ra được, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa sợ người này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Long tộc Nhị Thái tử bắt đầu cảm thấy không liên quan gì đến mình, không đi hỏi nữa.

Dù sao là chuyện không liên quan gì đến mình, cũng không nghe, cũng không đi hỏi, gây rắc rối cho bản thân, đó không phải là tình cảnh ta thích hiện tại.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa nghe thấy Long tộc Nhị Thái tử chào hỏi mình, hai người đều ngượng ngùng, nhìn Long Châu Nhị Thái tử, sau đó lại nhìn Vu Mãng, không biết nên đáp lại Long tộc Nhị Thái tử hay chào hỏi.

Long tộc Nhị Thái tử chỉ chào hỏi hai người, dù sao không chào hỏi Vu Mãng, Vu Mãng có khi nào sẽ có lòng đố kỵ không?

Hai người đều không dám đồng ý cũng không dám đáp lời.

Vu Mãng quay đầu nhìn Thái Thượng Lão Quân, lúc này Thái Thượng Lão Quân không nên tiến lên đáp lời Long tộc Nhị Thái tử

sao?

Thái Thượng Lão Quân là người xảo quyệt như vậy, hôm nay lại rụt rè sao?

Lúc nãy trước khi Long tộc Nhị Thái tử lên tiếng, Thái Thượng Lão Quân không phải đều đang nóng lòng muốn nói sao?

Muốn chào hỏi Long Châu Nhị Thái tử thật to tiếng, bây giờ lại bắt đầu im lặng rồi sao?

Sao vậy?

Chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân tự cho mình cao địa vị, bây giờ người ta chủ động lên tiếng rồi, lại bắt đầu im miệng không đáp.

Thực ra Vu Mãng không hề có lòng đố kỵ, có gì mà đố kỵ chứ, bản thân không quen biết, cũng là chuyện bình thường, nhưng trong lòng Thái Thượng Lão Quân thì không phải như vậy.

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân cảm thấy Vu Mãng là một người kiêu ngạo tự đại, coi trọng bản thân, cảm thấy mọi chuyện đều nên ưu tiên mình, nhưng thực ra Vu Mãng căn bản không phải người như vậy, chỉ là trong lòng Thái Thượng Lão Quân lại nghĩ như vậy.

Thái Thượng Lão Quân cảm giác có một ánh mắt đang nhìn xuống mình, ánh mắt đó quá mạnh mẽ, Thái Thượng Lão Quân nhìn về phía Vu Mãng, phát hiện Vu Mãng đang nhìn chằm chằm Thái Thượng Lão Quân, ngay lập tức hiểu ra, hóa ra Vu Mãng muốn mình đáp lời Long tộc Nhị Thái tử.

Thái Thượng Lão Quân rất rõ ràng, đặc biệt là Thái Thượng Lão Quân là người giỏi xã giao như vậy, biết nhìn sắc mặt người khác, biết nhìn ánh mắt người khác rõ ràng mà.

Dù sao trên Hồng Hoang, Thái Thượng Lão Quân là một người không đắc tội với ai mà.

Long tộc Nhị Thái tử, nhìn ba người ở đó nhìn nhau, rốt cuộc là chuyện gì?

Thực ra Vu Mãng vẫn luôn nhìn Thái Thượng Lão Quân, muốn hắn đáp lời.

Long Châu Nhị Thái tử lại sốt ruột, đã phá hủy nơi này thành ra như vậy, đã chào hỏi mình rồi, lại đứng ở đó câm như hến, rốt cuộc là đang coi thường mình sao.

Dù sao ta cũng là một Long tộc Nhị Thái tử mà, mặc dù không ở trong Long tộc, muốn đoạn tuyệt quan hệ với Long tộc, nhưng danh hiệu Long tộc vẫn còn đó.

Bây giờ trên Hồng Hoang đã suy bại rồi, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa tuy là thế hệ phụ bối, nhưng bây giờ cũng không để vào mắt ta.

"Hôm nay rốt cuộc là vì sao, vì sao lại đến nơi của ta, làm bị thương lính tôm tướng cua của ta." Long tộc Nhị Thái tử có chút tức giận, cảm thấy không hề tôn trọng mình, nói chuyện với mình, lại không đáp lời, sau đó bắt đầu cảm thấy có chút không vui.

Sau khi Long tộc Nhị Thái tử nổi giận, cảnh vật giữa không gian đã xảy ra biến hóa, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, bây giờ bắt đầu từ từ tích tụ mây đen.

Bầu trời ngay lập tức tối sầm lại, so với lúc nãy còn nắng chói chang, bây giờ đã hôn thiên ám địa, sắp sửa mưa rồi, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa biết Thái tử đã nổi giận.

Thực ra Vu Mãng cũng biết, Vu Mãng nhìn lên trời, cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử này nóng tính thật, thích điều khiển, thế mà vừa động thì đều bị ảnh hưởng theo.

Tâm trạng vốn đang tốt, bây giờ nhìn thời tiết này, khiến tâm trạng

của Vu Mãng cũng bắt đầu trở nên nóng nảy, Vu Mãng cảm thấy nội tâm mình bắt đầu nóng ran, sự nóng ran đó đang từng chút từng chút tăng lên.

Khí trời và không khí ở đây đều đẹp, bây giờ lại biến thành như vậy, thật sự quá khiến ta phiền não rồi, cho cơ hội mà lại không biết trân trọng sao.

Vu Mãng cảm thấy mình đã cho Long tộc Nhị Thái tử cơ hội rồi, nhưng Long tộc Nhị Thái tử lại không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Vu Mãng di chuyển thân mình bước lên mấy bước, sau đó nhìn cảnh vật xung quanh, lại ngẩng đầu nhìn lên trời.

Long tộc Nhị Thái tử khó hiểu, người này rốt cuộc là ai?

Chương 528

Vì sao ở đây lại ngang ngược như vậy, chẳng lẽ không tự xưng là ngang ngược sao?

Thế mà lại vô thị ta như vậy trước mặt ta.

Không hề để thân phận Long tộc Nhị Thái tử vào mắt, sự coi thường như vậy, khiến Long tộc Nhị Thái tử càng thêm kích động, lúc này, trên bầu trời bắt đầu điện chớp sấm vang.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa nhìn lên bầu trời, nhìn thấy bầu trời bắt đầu điện chớp sấm vang, biết chuyện này bắt đầu không tốt rồi, sau đó hai người im lặng bắt đầu lùi lại hai bước, biết chuyện này không nên tham gia vào.

Giả như một ngày nào đó không ở cùng Vu Mãng nữa, thì có thể đắc tội với người này, dù sao Long Vương Long tộc cũng sẽ không tha thứ cho hai người, đã làm tổn hại con trai của mình, liệu có thể tha thứ cho hai người không?

Lùi lại một bước, cũng có thể thoái thác trách nhiệm mà, dù sao Vu Mãng sẽ giết chết tất cả mọi người ở đây, căn bản sẽ không chừa lại một ai sống sót, vì vậy căn bản không cần lo lắng có ai quay về bẩm báo.

“Long tộc Nhị Thái tử, xin tiên hãy bớt giận, để ta tự giới thiệu, ta tên là Vu Mãng, đến từ Vu tộc, mục đích hôm nay là thích nơi này, xin hãy ngoan ngoãn nhường nơi này cho ta.” Vu Mãng cảm thấy cần thiết phải nói rõ mục đích với Long tộc Nhị Thái tử, để Long tộc Nhị Thái tử cân nhắc, ngoan ngoãn nhường nơi này cho ta để ta dễ dàng đoạt lấy.

Long tộc Nhị Thái tử, nghe Vu Mãng tự giới thiệu, Long tộc Nhị

Thái tử căn bản không biết người này là ai, cũng chưa từng nghe nói đến, thế mà lại bảo ta ngoan ngoãn nhường nơi này cho hắn.

Dựa vào đâu mà phải nhường nơi này cho hắn chứ?

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa vì sao lại sợ một người Vu tộc nhỏ bé chứ?

Mặc dù chưa từng nghe nói đến Vu Mãng, nhưng Vu tộc thì có nghe nói đến.

Cái thị tộc suy bại đó, trong Tứ Hải Bát Hoang ít người nghe nói đến rồi, dường như cái thị tộc đó đã biến mất từ nhiều năm rồi, bây giờ lại xuất hiện một người như vậy sao?

Thế mà không hề xấu hổ mà nói, muốn nơi của ta, cũng không nhìn xem mình là người như thế nào, dám đối kháng với Long tộc, mặc dù đã rời khỏi Long tộc nhưng bây giờ ta vẫn là Long tộc Nhị Thái tử.

Cũng không nhìn xem mình đang ở vị trí như thế nào, thế mà dám nói chuyện với ta như vậy, thật sự quá khiến ta buồn cười rồi, mặc dù Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa sợ hắn nhưng ta thì không sợ.

"A a, Vu Mãng, thế mà dám nói ra lời như vậy trước mặt ta, cũng không nhìn xem mình là ai, một Vu tộc nhỏ bé dám tranh giành nơi với người Long tộc ta, cũng không biết hậu quả trong đó sẽ ra sao." Vu Mãng biết, hóa ra Long tộc Nhị Thái tử coi thường mình, căn bản cũng không nhường nơi này cho mình, cảm thấy một nhân vật nhỏ bé, không cần so sánh với một nhân vật lớn.

Vu Mãng cũng biết, Long tộc Nhị Thái tử vừa nãy đã đánh giá Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa bản thân không thể so sánh với Long Vương, vì vậy Long tộc Nhị Thái tử cảm thấy Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa ở cùng mình cũng không

có gì to tát.

Coi thường Vu tộc, coi thường Vu tộc, thật sự có người đại tài ở đây, nhưng ta nhất định sẽ làm cho Vu tộc trở nên huy hoàng, khiến người trong Tứ Hải Bát Hoang đều biết, mọi người chỉ cần nghe đến Vu tộc là có chút kính sợ.

Long tộc Nhị Thái tử thật sự quá trẻ tuổi, cũng không biết thế gian hiểm ác mà, nếu biết thì cũng sẽ không nói chuyện như vậy, đừng tùy tiện coi thường một người, cũng đừng tùy tiện coi nhẹ một người, Long tộc Nhị Thái tử lại phạm phải đại kỵ.

Xem ra phải cho hắn chút màu sắc để xem, để hắn biết rằng, đừng coi thường một người.

Long tộc Nhị Thái tử này thật sự quá tự cao rồi, thật sự không biết trời cao đất rộng, không biết rốt cuộc mình có thực lực như thế nào sao?

"Ta là một Vu tộc nhỏ bé sao?

Ta có thể tiêu diệt cả Long tộc, đừng ở đây mà kiêu ngạo với ta." Vu Mãng muốn nhắc nhở Long tộc Nhị Thái tử đừng quá nhỏ nhen, đừng quá tự tin vào mình, càng như vậy càng bị lột gân và lột da.

Long tộc Nhị Thái tử liệu có thể lĩnh hội được tình cảm của Vu Mãng không, Long tộc Nhị Thái tử cảm thấy một Vu tộc nhỏ bé đối với mình đơn giản như trở bàn tay, vì sao hai vị Thánh nhân kia lại sợ hãi chứ?

Lúc này Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đứng bên cạnh, nghe hai người đối thoại, Thái Thượng Lão Quân vuốt râu lắc đầu, Long tộc Nhị Thái tử này thật sự quá trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng.

Chẳng lẽ không biết người ngoài người còn có người, trời ngoài trời còn có trời sao?

Hai chúng ta đứng ở đây đều không nói gì, chẳng lẽ Long tộc Nhị Thái tử không nhận ra khí hậu sao?

Không biết chuyện gì đang xảy ra sao?

Quá trẻ tuổi cũng không phải là chuyện tốt, Thái Thượng Lão Quân cũng không biết phải cứu vớt Long tộc Nhị Thái tử như thế nào, ai bảo hắn trẻ tuổi không hiểu chuyện như vậy chứ, chỉ có thể để hắn gánh chịu hậu quả.

Nữ Oa cũng cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử này thật sự không biết nhìn thời thế, không biết phải bảo vệ mình như thế nào mà lại dám khiêu khích trước, có lẽ là vì có một loại tự tin khác chăng.

"Đây là địa bàn của ta, nếu ngươi muốn, hôm nay ta sẽ thu thập ngươi, muốn diệt Long tộc của ta, ta xem ngươi có mấy phần gan, có mấy phần bản lĩnh có thể diệt Long tộc của ta." Long tộc Nhị Thái tử cảm thấy Vu Mãng là một người kiêu ngạo, miệng nói chỉ là để tăng cường khí thế, căn bản không cần tin lời hắn, có mấy kẻ có thể diệt Long tộc của ta chứ.

Long tộc trên đời này cũng đã mấy ngàn mấy vạn năm rồi, một Vu tộc nhỏ bé, lại có một người như vậy, căn bản không thể diệt Long tộc.

Dù cho có thể diệt được thì sao chứ?

Có liên quan gì đến ta đâu?

Chương 529

Ta đã bị Long Vương đuổi ra khỏi Long tộc, ở nơi này cũng tốt, nhưng hôm nay lại có người quấy rầy.

Thật sự quá thiếu nhã hứng, bản thân đang ở đây rất tốt, vì sao lại muốn quấy rầy hứng thú của ta chứ?

Thật sự quá đáng ghét, Long tộc Nhị Thái tử nhìn Vu Mãng càng ngày càng không thuận mắt.

Cảm thấy tất cả đều do Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa làm quái, nếu không thì sao có thể biết được nơi của mình chứ, nhất định là hai người dẫn hắn đến tiên cảnh này.

Thế mà lại nhìn trúng nơi của ta, cũng không nhìn xem mình là ai, có trọng lượng như thế nào.

Vu Mãng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với Long tộc Nhị Thái tử, thật sự quá nhiều lời vô nghĩa rồi, thật sự quá coi thường ta, lực chiến đấu của ta có thể cao hơn trăm lần.

Khi Long tộc Nhị Thái tử đang nói chuyện, trong thân thể Vu Mãng bùng phát ra một loại sức mạnh, cỗ sức mạnh đó khiến lực chiến đấu của ta thật sự được đề thăng rất nhiều, Vu Mãng biết chỉ khi bị người khác kích thích, lực chiến đấu của mình mới tăng lên nhanh hơn.

Vu Mãng không thể kiềm chế được sức mạnh đang bùng nổ trong thân thể.

Nộ khí đã đạt đến đỉnh điểm, không cho Long tộc Nhị Thái tử chút thể diện nào, thật sự không biết mình nặng bao nhiêu cân lượng.

Rõ ràng vừa nãy đã cho nhiều cơ hội như vậy, bảo hắn ngoan

ngoãn nhường nơi này, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác khiêu khích.

Để lại cho ta lớp da rồng mà lớp da rồng đối với ta thật sự quá nhỏ bé, căn bản không đủ dùng, bây giờ lớp da rồng trên người hắn dù có vứt đi cũng sẽ không ở lại trên người hắn.

Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy cần thiết phải khiến hắn chịu một chút khổ, chịu một chút tội để hắn biết, biết thế gian hiểm ác, để hắn cũng biết đừng coi thường bất kỳ ai trên đời.

Ngay cả phụ vương Long Vương cũng không dám kiêu ngạo như vậy, mặc dù Vu Mãng chưa từng gặp Long Vương, nhưng trước đây cũng có tìm hiểu, Long Vương tính cách nhút nhát, có một số chuyện phải làm.

Long tộc nhị hài tử này thật sự khác xa Long Vương, căn bản không giống chút nào, cũng không giống Long Vương kiêu ngạo bạt hỗ như vậy, xem ra phải thu thập hắn như vậy.

Sức mạnh trong tay Vu Mãng càng tích càng nhiều, càng tích càng đầy, biến thành một quả cầu lửa màu lam, khi Vu Mãng chưa động thân, chưa ra tay, Long tộc Nhị Thái tử lại ra tay tấn công trước.

Long tộc Nhị Thái tử rút ra roi rồng khổng lồ bên hông, sau khi rút roi rồng khổng lồ ra, roi rồng khổng lồ trong tay Long Châu Nhị Thái tử tích ly ba la vang lên.

Vu Mãng nhìn thấy roi rồng khổng lồ này cũng không có năng lực uy hiếp gì mà, thế mà làm ra vẻ lợi hại như vậy, Vu Mãng căn bản không để nó vào mắt.

"Ta mặc kệ ngươi tên là Vu Mãng hay cái quái gì, hôm nay ta muốn thử sự lợi hại của ta, dám tranh giành nơi với ta, cũng không nhìn xem mình là ai, hôm nay ta sẽ trói ngươi vào cột cổng của ta."

Long tộc Nhị Thái tử kiêu ngạo càng làm Vu Mãng tức giận hơn, Thái Thượng Lão Quân đứng bên cạnh bất lực lắc đầu, liệu có thể đánh bại Vu Mãng không, pháp lực của Long tộc Nhị Thái tử không cao bằng pháp lực của mấy vị Thánh nhân đâu.

Pháp lực của mấy vị Thánh nhân cộng lại đều không đánh lại Vu Mãng, dựa vào sức mạnh của Nhị Thái tử Long Châu, liệu có thể đánh bại Vu Mãng không.

Long tộc Nhị Thái tử thật sự giống như một trò cười, trói Vu Mãng vào cột cổng, Thái Thượng Lão Quân đều cảm thấy có chút buồn cười, cuối cùng không chừng sẽ thành ra thế nào, có khi nào Long tộc Nhị Thái tử còn không có cơ hội cầu xin tha thứ.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy mình cũng không thể giúp đỡ được, hai bên đều không thể đắc tội, chỉ có thể lùi lại, đứng sang một bên không quản ai nữa, dù sao cũng ai quản được ai.

Bây giờ đã đến thời khắc này rồi, bản thân còn khó bảo toàn, làm sao có thể quản được ai chứ?

Chỉ có thể để hai người tự giải quyết chuyện này, hoàn toàn không thể xen vào được, cứ lùi lại một chút đi, đừng để rước họa vào thân.

Bây giờ Vu Mãng và Vu Mãng trước đây đã không giống nhau rồi, Vu Mãng bây giờ cao cao tại thượng, hoàn toàn không để mấy người vào mắt, không chừng nếu mấy người đó làm sai một chút.

Vu Mãng sẽ làm ra một số chuyện bất thường, vì căn bản không biết Vu Mãng là người như thế nào, nếu Vu Mãng làm ra chuyện bất thường, thì nguyên thần có thể sẽ bị Vu Mãng hủy diệt, vậy thì tu vi ngàn năm có thể sẽ mất hết.

Không thể để mấy ngàn năm tu vi hủy trong chốc lát, hãy ngoan ngoãn mà ở một bên đi.

Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn là dáng vẻ như vậy.

Rốt cuộc nếu muốn cưỡng đoạt lại nguyên hình thì căn bản không thể nào, chỉ có nắm bắt cơ hội, dùng cách khác mới có thể đoạt lại nguyên thần, không thể như Nữ Oa mà thuận tòng Vu Mãng, vẫn luôn ở bên cạnh Vu Mãng, căn bản không đoạt lại nguyên thần.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng vẫn luôn cảm thấy Nữ Oa đi theo Vu Mãng, làm việc bên cạnh Vu Mãng, một chút cũng không có ý định đoạt lại nguyên thần, mà lại tìm kiếm cơ hội.

Cũng không thể như hai vị đạo nhân kia, hai người làm quá mức rõ ràng.

Không chừng một ngày nào đó Vu Mãng sẽ lấy hai vị đạo nhân kia ra làm gương cho hai người xem, khiến hai người biết phản bội là như thế nào, cũng không biết hai vị đạo nhân kia hiện giờ ra sao rồi, chẳng phải đã đi rồi không quay lại nữa sao.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng vẫn luôn âm thầm niệm chú, rồi quan sát những chuyện xảy ra bên cạnh.

Cả hai người đều rục rịch muốn thử, một trận chiến là không thể tránh khỏi.

Chương 530

Thái Thượng Lão Quân biết Vu Mãng vốn định cho Long Tộc Nhị Thái Tử một cơ hội, để hắn ngoan ngoãn nhường vị trí, nhưng Long Tộc Nhị Thái Tử này lại quá mức tự phụ, căn bản không để Vu Mãng vào mắt.

Thế này cũng tốt, cũng cho Long Tộc Nhị Thái Tử một bài học, để hắn biết khi nào nên tiến, khi nào nên lùi, đừng có kiêu căng như vậy.

Giờ đây, Long Vương cũng không cứu được Long Tộc Nhị Thái Tử.

Chỉ có ứng chiến thôi, kết quả cuối cùng thế nào phải xem Vu Mãng ra sao, xem Vu Mãng có muốn giữ Long Tộc Nhị Thái Tử bên cạnh hay không.

Rốt cuộc vào lúc này, Vu Mãng cần nhân thủ, đối phó Ma Tộc La Hầu cần nhiều nhân thủ hơn, bởi vì Tâm Ma Giới của Ma Tộc La Hầu đã đủ để hắn đối phó rồi.

Rốt cuộc, Tâm Ma Giới kia thần bí, trong Tâm Ma Giới thần bí đó, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, nếu nhân thủ không đủ, thì sẽ gặp phải phiền phức không lường trước được.

Thái Thượng Lão Quân có cảm giác, Tâm Ma Giới này nhất định sẽ tồn tại như một mê cung, bên trong có những cơ quan thần bí.

Nếu không, Ma Tộc La Hầu nghiên cứu suốt ngàn năm để làm gì?

Chẳng phải Tâm Ma Giới có năng lực phòng ngự sao?

Không bị người ngoài quấy rầy, không bị người ngoài hãm hại, nhưng Vu Mãng này lại cố tình muốn động vào Tâm Ma Giới đó.

Long Tộc Nhị Thái Tử phi thân xuống bậc thang, Cự Long Tiên

trong tay hắn vung về phía Vu Mãng, Vu Mãng liền né sang một bên.

Kỳ thực Vu Mãng căn bản không cần né tránh, một tay cũng có thể đỡ được cây Cự Long Tiên kia, nhưng Vu Mãng muốn trêu chọc Long Tộc Nhị Thái Tử một chút.

Cũng muốn xem thử Cự Long Tiên của Long Tộc Nhị Thái Tử rốt cuộc có uy lực thế nào?

Để Long Tộc Nhị Thái Tử có đủ tự tin rằng có thể đánh bại Ta.

Long Tộc Nhị Thái Tử đánh hụt một chiêu.

Vu Mãng khinh thường nhìn Long Tộc Nhị Thái Tử, "Đây là kỹ năng của ngươi sao?" Long Tộc Nhị Thái Tử biết Vu Mãng đang sỉ nhục mình, liền nổi giận.

Giờ khắc này, trên Cự Long Tiên như có điện xẹt "tích lý ba lạp" vang lên, phát ra ánh sáng như sét đánh, ken két không ngừng.

Long Tộc Nhị Thái Tử vung roi, một roi quật mạnh lên bức tường bên cạnh, bức tường lập tức bị đánh nát thành hai mảnh.

"Đáng tiếc thay, bức tường đẹp đẽ như vậy, lại bị ngươi đánh nát thành hai mảnh, sau này muốn tu bổ, thật sự quá đáng tiếc." Vu Mãng nhìn bức tường bị Long Tộc Nhị Thái Tử một roi đánh sập, lắc đầu thở dài, cảm thấy thật sự quá đáng tiếc, nơi đẹp đẽ như vậy lại bị phá hủy.

Vu Mãng căn bản không cần Pháp khí của mình, cũng có thể đánh bại Long Tộc Nhị Thái Tử này, hắn cũng chẳng có bản lĩnh gì, thực sự quá xem thường Ta rồi.

Trước kia, Ta còn dùng Pháp khí như vậy để đối phó Long Tộc Nhị Thái Tử này, bây giờ nhìn lại, căn bản không cần, chẳng qua chỉ là một cái túi da mà thôi, lại còn đội danh hiệu Long Tộc Nhị Thái Tử, căn bản không có chút pháp lực nào.

Vu Mãng cảm thấy có đôi khi thực sự không nên quá xem trọng một người, quá xem trọng một người thì thường sẽ khiến Ta thất vọng.

Trước đây, Ta đã quá xem trọng Long Tộc Nhị Thái Tử rồi.

Vu Mãng hiện tại muốn chơi đùa với Long Tộc Nhị Thái Tử một chút, dù sao cũng phải cho Long tộc chút thể diện chứ, cũng không thể cứ thế mà tiêu diệt hắn đi.

Như vậy thì quá không nể mặt Long tộc rồi, một Nhị Thái Tử như vậy, lại bị tiêu diệt dễ như trở bàn tay, thế thì Long Vương biết đặt mặt mũi vào đâu.

Nếu Long Vương có đến tìm, Ta cũng sẽ cảm thấy có chút thể diện, dù sao Nhị Thái Tử cũng đã giao đấu với Ta mấy hiệp, Ta mới đánh bại hắn.

Như vậy cũng hợp lý, cũng có cái để giao đãi với Long Vương, dù sao Ta cũng không ra tay trước, Long Tộc Nhị Thái Tử là người ra tay trước, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đều có thể làm chứng.

Long Tộc Nhị Thái Tử bay thẳng lên, nhắm vào đỉnh đầu Vu Mãng.

Vu Mãng búng tay một cái, quả cầu lửa màu lam đã tụ tập từ lâu trong tay, phun thẳng vào thân thể Long Tộc Nhị Thái Tử.

Kỳ thực uy lực sát thương của quả cầu lửa màu lam này căn bản không lớn chút nào, Vu Mãng đã điều chỉnh uy lực sát thương của nó yếu nhất, dù sao cũng phải cho Long Tộc Nhị Thái Tử chút thể diện, không thể cứ thế mà đánh bại hắn được.

Cũng muốn chơi với Long Tộc Nhị Thái Tử này thêm mấy hiệp, dùng từ "chơi" này có lẽ quá phù hợp với tình huống hiện tại.

Cự Long Tiên của Long Tộc Nhị Thái Tử, vừa vặn rơi trúng quả

cầu lửa màu lam kia, hai thứ va chạm nhau trên không trung tạo thành một tia lửa lớn.

Cả hai người đều né tránh.

Chương 531

Vu Mãng đứng đó với vẻ đùa cợt, nhìn Long Tộc Nhị Thái Tử đang nhảy nhót bên cạnh.

Thái Thượng Lão Quân quan sát tình hình bên cạnh, biết Vu Mãng căn bản vẫn chưa vận dụng năng lực của mình, mà vẫn luôn đùa giỡn với Long Tộc Nhị Thái Tử, muốn trêu chọc hắn một chút.

"Chẳng lẽ ngươi muốn dùng một quả cầu lửa nhỏ bé để đánh bại Ta sao?

Ngươi không nhìn xem uy lực của Cự Long Tiên của Ta sao?" Long Tộc Nhị Thái Tử lại cho rằng uy lực của mình, sức chiến đấu của mình rất lợi hại, nếu không thì Vu Mãng cũng không thể cứ né tránh như vậy.

Long Tộc Nhị Thái Tử tự tin tràn đầy, tất cả những điều này đều lọt vào mắt Vu Mãng.

Nhưng trong lòng Vu Mãng, tất cả những điều này đều là đang trêu chọc Long Tộc Nhị Thái Tử, coi hắn như một trò tiêu khiển giải trí.

Dù sao bây giờ cũng không có việc gì gấp, vậy thì lấy hắn làm trò tiêu khiển thì có sao đâu?

Để hắn cảm thấy mình lợi hại.

Nhưng tất cả đều lọt vào mắt hai vị Thánh nhân đang đứng ngoài quan sát, họ cảm thấy Long Tộc Nhị Thái Tử này quả thực quá mức kiêu ngạo tự đại.

Chẳng lẽ hắn không nhìn ra Vu Mãng vẫn luôn nhường nhịn sao?

Vẫn luôn đùa giỡn, một chút cũng không nhìn ra sao?

Ở đó lại muốn so tài với Vu Mãng, cũng không biết mình nặng nhẹ bao nhiêu, sớm nhận thua đi, không chừng còn giữ được toàn thây.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa liếc nhìn nhau, đều cảm thấy Long Tộc Nhị Thái Tử này quả thực quá mức tự tin rồi, nhìn thế trận này cũng không đánh lại Vu Mãng, mà vẫn cứ cố chấp.

Hắn cho rằng Vu Mãng đang sợ hãi nên mới né tránh, kỳ thực Vu Mãng căn bản không sợ, vẫn luôn trêu chọc hắn, muốn hắn nhận thua, nhưng Long Tộc Nhị Thái Tử lại không nghĩ như vậy.

"Ha ha, Nhị Thái Tử cũng có chút quá kiêu ngạo tự đại rồi đấy.

Một quả cầu lửa nhỏ bé của Ta cũng có thể đánh bại ngươi, căn bản không cần dùng Pháp khí trên người Ta, ngươi tin không?" Vu Mãng cảm thấy bây giờ cần phải dập tắt sự kiêu ngạo của Nhị Thái Tử, để hắn biết rằng một quả cầu lửa nhỏ bé cũng có thể đánh bại hắn, không cần dùng đến Pháp khí để đối phó.

Nếu muốn đối phó với Long Tộc Nhị Thái Tử mà cũng phải dùng Pháp khí của mình, thì đó thực sự là một trò cười.

Một kẻ yếu ớt như vậy.

Chẳng cần dùng Pháp khí, ai, Ta đều cảm thấy dùng Pháp khí là một thứ dư thừa, vậy mà Long Tộc Nhị Thái Tử này cứ cố chấp.

Xem ra cần phải cho hắn chút "sắc màu" rồi, không thể để hắn cứ cố chấp mãi như vậy.

Cố chấp thì có lợi ích gì chứ?

Chỉ làm hỏng hết mọi thứ ở đây thôi, đặc biệt là bức tường cao sừng sững kia đẹp biết bao nhiêu, lại bị hắn một roi hủy hoại.

Vu Mãng nhìn bức tường đó cảm thấy thật đáng tiếc.

Hắn không đánh lại Ta, lại cứ nhắm vào bức tường mà ra sức,

Long Tộc Nhị Thái Tử này thật là bất chấp lẽ phải, làm gì cũng không đúng lúc.

"Ngươi cũng đừng quá xem thường Vu Mãng, vậy thì chúng ta thử một trận xem sao.

Nếu Ta thua, Ta sẽ ngoan ngoãn nhường lại nơi này cho ngươi.

Nếu ngươi thua, Ta sẽ khiến ngươi thần phục dưới trướng Ta." Long Tộc Nhị Thái Tử vẫn luôn cho rằng mình căn bản không thể thua, nên mới muốn giữ Vu Mãng lại bên mình.

Dù sao nhìn thấy thân thủ của Vu Mãng, giữ hắn lại bên cạnh cũng là một sự bảo hộ cho mình, lại có Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cũng có thể ở lại đây.

Long Tộc Nhị Thái Tử vẫn luôn cảm thấy nơi của mình là một tiên khí bảo địa, nơi đây hội tụ tinh hoa nhật nguyệt, thích hợp để đề thăng tu vi, tu luyện pháp lực.

Chẳng qua hắn không thích những thứ đề thăng đó, cảm thấy pháp lực trên người mình đã có thể chống đỡ được mọi thứ rồi.

Thế nên căn bản hắn không học những thứ đề thăng tu vi và pháp lực.

Sống tiêu dao tự tại ở đây thật tốt biết bao, không màng thế sự, mọi chuyện đều không liên quan đến mình, cuộc sống vui vẻ như vậy thật tốt.

Long Tộc Nhị Thái Tử cảm thấy việc bị Long Vương đuổi khỏi Long tộc là một chuyện tốt, nếu không thì hắn cũng không thể có được ngày hôm nay, tiêu dao tự tại ở nơi này.

Chương 532

Vu Mãng cười khẩy, “Long Tộc Nhị Thái Tử này muốn Ta thần phục hắn, quả thực không biết trời cao đất rộng là gì rồi.

Chuyện này sao có thể xảy ra được?

Nếu Ta có thể thần phục hắn, thì đã sớm bị Tứ vị Thánh nhân đánh bại rồi.” Long Tộc Nhị Thái Tử này thật sự không biết quy củ, không để Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa vào mắt sao?

Chẳng lẽ không nhìn ra Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đã thần phục Ta sao?

Đã quy thuận Ta rồi.

Thật là si tâm vọng tưởng!

Chẳng lẽ Long Tộc Nhị Thái Tử này vẫn luôn ở đây uống rượu vui chơi nên đầu óc bị hỏng rồi sao?

Một kẻ cuồng vọng tự đại như vậy mà dám nói những lời đó với Ta, từ trước đến nay Ta chưa từng treo những lời như vậy trên miệng, hắn quả thực quá không coi Ta ra gì rồi.

Vu Mãng cảm thấy cần phải cho Long Tộc Nhị Thái Tử này chút "sắc màu" để hắn biết Ta lợi hại thế nào.

Cứ luôn nhường nhịn, hắn lại cho rằng Ta vô năng sao?

Xem ra có những kẻ thực sự không thể quá khiêm nhường được, chỉ cần quá khiêm nhường, họ sẽ cho rằng mình kém hơn, rồi bắt đầu trăm phương nghìn kế cho rằng mình mạnh mẽ đến mức nào.

Giờ là lúc phải cho Long Tộc Nhị Thái Tử này xem "sắc màu" rồi.

Vừa nãy Ta căn bản chưa vận dụng pháp lực của mình, bây giờ

hãy để Long Tộc Nhị Thái Tử chiêm ngưỡng một chút.

Trước đó, Ta không vận dụng pháp lực của mình, cảm thấy cần phải giữ thể diện cho Long Tộc Nhị Thái Tử, dù sao cũng không thể cứ thế mà đánh bại hắn được, như vậy thì quá không nể mặt Long tộc.

Bây giờ thì hay rồi, Ta nhường nhịn, hắn lại cho rằng Ta kém hơn, bây giờ lại bắt đầu khiêu khích Ta.

Vậy thì hậu quả hãy để một mình hắn gánh chịu đi, đừng trách Ta, Ta đã cho hắn đủ thể diện rồi.

Vu Mãng cảm thấy không cần phải phí lời quá nhiều với Long Tộc Nhị Thái Tử nữa, nói nhiều lời vô ích với hắn, cái đầu này cũng sẽ không hiểu được gì.

Trong ấn tượng của Ta, Long tộc chẳng phải là một Tổ Long cường đại sao?

Mỗi người đều anh dũng thiện chiến, đầu óc đều đặc biệt linh hoạt, sao hắn lại đần độn như vậy?

Chẳng trách Nhị Thái Tử này bị Long Vương trục xuất khỏi Long tộc, có lẽ là vì điều này, đầu óc quá ngu muội, không linh hoạt, không thể tiếp quản vị trí Long Vương.

Nếu là con cái của Ta, thì đã sớm bị Ta đoạn tuyệt rồi, vậy mà lại không nhìn ra chút hỏa hậu nào, chiếm giữ một nơi tốt đẹp như vậy, quả thực là lãng phí.

Vu Mãng cảm thấy cần phải cho Long Tộc Nhị Thái Tử chút "sắc màu" để hắn xem, Ta sẽ không hủy hoại những thứ ở đây, cảm thấy những thứ ở đây rất tốt, dù sao cũng có sẵn để dùng rất tiện.

Vu Mãng trên tay bắt đầu ngưng tụ sức mạnh của mình, luồng sức mạnh này dần dần trở nên cường đại, nhìn thấy luồng sức mạnh đó

dần dần từ màu lam biến thành màu đỏ.

Long Tộc Nhị Thái Tử phi thân xông lên, nhắm vào Vu Mãng mà quất một roi, nhưng một roi đó không đánh trúng Vu Mãng, ngược lại còn bị luồng sức mạnh của Vu Mãng bắn ngược trở lại.

Vu Mãng căn bản không tốn chút sức lực nào, Long Tộc Nhị Thái Tử bị luồng sức mạnh kia bắn ngược vào bức tường đối diện, ngồi phịch xuống đất, ôm lấy ngực mình.

Vu Mãng biết, tuy Long Tộc Nhị Thái Tử bề ngoài không có vết thương nghiêm trọng, nhưng bên trong lại chịu tổn thương nặng nề, bởi vì luồng sức mạnh kia căn bản không gây thương tích bề ngoài.

Nó hoàn toàn hủy hoại nội lực của Long Tộc Nhị Thái Tử, để hắn biết, biết Ta lợi hại thế nào.

Vừa nãy Ta chỉ đang khiêm nhường, bây giờ chắc hắn đã nhìn ra rồi chứ.

Ta vẫn luôn cố ý khiêm nhường, căn bản không phải sợ hãi, để hắn đừng làm chuyện tương tự nữa, đừng đối kháng với Ta nữa.

Vu Mãng nhìn Long Tộc Nhị Thái Tử hiện giờ nội lực bị trọng thương, nhìn hắn ngồi dưới đất thở hổn hển, ôm lấy ngực, biết nội lực của hắn đã bị tổn thương.

Lính tôm tướng cua bên cạnh thấy Long Tộc Nhị Thái Tử ngồi bệt xuống đất, liền xúm lại che chắn trước mặt Long Tộc Nhị Thái Tử.

Những lính tôm tướng cua này có một số thứ không rõ tên đang gào thét khiêu chiến, Vu Mãng căn bản không thèm để ý đến những thứ đó.

Để ý thì có ích gì chứ?

Chương 533

Vừa động tay một cái là sẽ hủy diệt tất cả, Ta cũng không vận dụng sức mạnh của mình, cảm thấy căn bản không cần thiết, những thứ này hoàn toàn có thể để họ giải quyết.

Chẳng lẽ mọi chuyện đều để Ta đi giải quyết sao?

Vậy thì cần Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa này để làm gì?

Chẳng phải để họ giúp Ta giải quyết một số chuyện sao?

Bây giờ là lúc để họ đi giải quyết đám lính tôm tướng cua nhỏ bé này rồi, tuy giải quyết những thứ này cũng dễ như trở bàn tay, nhưng cũng tốt hơn là tự mình động thủ.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa nhìn thấy đám lính tôm tướng cua kia đang gào thét khiêu chiến với Vu Mãng, mà Vu Mãng vẫn đứng đó bất động.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai vị Thánh nhân, nhìn nhau một cái liền hiểu ý đối phương, biết Vu Mãng đứng bất động ở đó là đang chờ đợi hai người họ.

Nếu hai người họ bây giờ không ra tay, thì Vu Mãng sẽ nổi giận, rồi làm ra chuyện gì, hai vị Thánh nhân cũng không biết.

Rốt cuộc tính khí của Vu Mãng, họ cũng không hiểu, cũng không biết, căn bản không thể đoán được Vu Mãng.

Có những lúc hắn hoàn toàn không nằm trong sự nắm giữ của họ, lúc quan sát lời nói và sắc mặt cũng căn bản không nhìn ra Vu Mãng đang vui hay đang giận.

Chỉ khi Vu Mãng cố ý biểu hiện ra, mấy vị Thánh nhân mới có thể nhìn ra, Vu Mãng muốn biểu hiện ra điều gì, mới có thể từ những điều

đó mà tìm được chút đáp án.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai vị Thánh nhân liền bước tới, căn bản không nói thêm lời phí lời nào, trực tiếp tiêu diệt đám lính tôm tướng cua đang gào thét khiêu chiến với Vu Mãng.

Lúc này, càng nhiều lính tôm tướng cua, cùng với những thứ kỳ quái khác, ùn ùn xông lên.

Vu Mãng liền lùi ra phía sau, để đám lính tôm tướng cua đó trực tiếp xông về phía Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai vị Thánh nhân.

Tuy biết không thể chống cự được Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, nhưng chúng vẫn muốn liều mạng đối kháng, cho rằng người đông sức mạnh lớn.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cùng với Vu Mãng chỉ có ba người.

Vu Mãng vẫn luôn nhìn chằm chằm Long Tộc Nhị Thái Tử đang ngồi dưới đất, nhìn Long Tộc Nhị Thái Tử đang thở dốc, đang tự chữa trị cho mình.

Nơi đó xung quanh đều bị từng lớp từng lớp lính tôm tướng cua bao vây.

Vu Mãng cũng cho Long Tộc Nhị Thái Tử một chút cơ hội thở dốc, cảm thấy không cần thiết phải ra tay tàn nhẫn đến vậy với hắn, dù sao hắn căn bản không phải đối thủ của Ta.

Cho hắn một chút cơ hội thở dốc, để hắn hồi phục tốt, rồi sau đó hãy đối kháng với Ta.

Ta còn chưa dùng chút khí lực nào mà đã đánh hắn thành ra nông nỗi này.

Vu Mãng lùi ra phía sau, cảm thấy những thứ này bây giờ giao cho

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa là được, Ta chỉ cần đứng một bên vui vẻ là được rồi, dù sao giải quyết đám lính tôm tướng cua này cũng quá dễ dàng.

Đứng một bên xem xem trong Long Điện này có thứ gì mới lạ không, dù sao theo những gì Ta được biết, Long tộc có rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Ở đây chẳng phải cũng sẽ có kỳ trân dị bảo sao?

Cũng để Ta mở mang tầm mắt một chút.

Ở thời đại kia (thời hiện đại của Vu Mãng), những thứ này đều rất quý giá.

Trong thế giới Hồng Hoang này, có lẽ những thứ này đều không đáng chú ý, mọi người đều cảm thấy những thứ này có thể vô dụng, Ta tò mò muốn xem thử những thứ này.

Dù sao những gì Ta đã thấy và chưa thấy về cơ bản đều đã được nhìn, những kỳ trân dị bảo mà Ta chưa từng thấy, Ta cũng đã thu thập vào túi rồi.

Tuy những thứ này Ta không thể mang về thời đại của mình, nhưng cũng có thể khiến Ta vui mắt, lúc không có việc gì thì lấy ra xem một chút, chẳng phải cũng là một chuyện tốt sao?

Coi như để thưởng thức.

Trước đây khi đọc một số tác phẩm nổi tiếng, Ta biết trên người rồng có rất nhiều thứ tốt, nếu không thì cũng sẽ không có chuyện phải lột gân, lột da.

Những thứ này cũng có thể làm ra rất nhiều thứ, tuy da của hắn căn bản không đủ để làm một bộ y phục, nhưng lại cảm thấy Long Tộc Nhị Thái Tử có chút đáng thương, cuối cùng lại đến cả da cũng không còn.

Vu Mãng có đôi khi tâm địa khá mềm yếu, cảm thấy Long Tộc Nhị Thái Tử này tuy có tính cách không tranh giành thế sự, nhưng lại thích nơi này, cũng không có cách nào khác.

Chương 534

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Vu Mãng quyết định giữ lại da của Long Tộc Nhị Thái Tử cho hắn, để hắn có một diện mạo tốt.

Tuy nhiên, Ta vẫn muốn lột gân của hắn.

Đối với gân rồng, Vu Mãng cảm thấy tò mò.

Trước đây vẫn luôn nghe nói về việc lột gân rồng, lột da rồng, Ta cũng muốn xem thử gân rồng này rốt cuộc có gì hay ho.

Chẳng phải chỉ là một sợi gân rồng sao?

Nhưng trong tiểu thuyết đều có viết, viết rất hay, bây giờ Ta cũng muốn xem thử rốt cuộc nó hay ở chỗ nào.

Long Tộc Nhị Thái Tử ngồi dưới đất bắt đầu tự chữa trị nội lực của mình, trong lòng không ngừng niệm thầm: Vu Mãng này có chút thực lực sao?

Mình đã quá xem thường hắn rồi.

Nhưng Long Tộc Nhị Thái Tử cảm thấy không phục, không thể để Vu Mãng đánh bại mình như vậy, cần phải phản kháng.

Tuy hắn không phải người Long tộc (bị trục xuất), nhưng vẫn mang danh Long Tộc Nhị Thái Tử, không thể để Long tộc bị người ta đánh bại như vậy được.

Như vậy cũng sẽ khiến người khác chê cười, chẳng lẽ không thể để dũng sĩ truyền tai nhau rằng Long Tộc Nhị Thái Tử bị người ta đánh bại mà còn không dùng Pháp khí, khiến tộc nhân Long tộc phải nhìn nhận thế nào?

Khi Vu Mãng chuẩn bị đi vào Long Điện của Long Tộc Nhị Thái

Tử, hắn đột nhiên dừng bước, cảm giác phía sau có một luồng gió lao về phía lưng mình.

Long Tộc Nhị Thái Tử vẫn luôn quan sát động tĩnh của Vu Mãng, thấy Vu Mãng đứng đó nhìn Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, đang công kích lính tôm tướng cua.

Vào lúc này, Long Tộc Nhị Thái Tử phát hiện Vu Mãng muốn đi vào Long Điện, hắn liền nghĩ đây là một cơ hội.

Long Tộc Nhị Thái Tử phi thân lao thẳng về phía Vu Mãng, xuyên qua đám lính tôm tướng cua, rồi xông thẳng vào lưng Vu Mãng, rút ra bảo kiếm của mình, đâm thẳng vào lưng Vu Mãng.

Nhưng tất cả những điều này đều đã bị Vu Mãng cảm nhận được, Vu Mãng cảm thấy sau lưng có một trận gió thổi tới, Vu Mãng biết chắc chắn Long Tộc Nhị Thái Tử đang tấn công.

Vốn dĩ Ta đã tha cho hắn một lần, vậy mà hắn lại lén lút tấn công từ phía sau, sao Ta có thể tha cho hắn được nữa?

Ta đã cho hắn cơ hội, nhưng hắn lại không trân trọng, lại muốn làm ra chuyện như vậy.

Vốn dĩ Ta đã muốn giữ hắn ở lại, nếu hắn hiểu chuyện mà quy thuận Ta, Ta có thể giao cho hắn một chức vụ tốt.

Vậy thì tuyệt đối không thể trách tội Ta được.

Khi Long Tộc Nhị Thái Tử cho rằng mình sắp đâm xuyên kiếm vào thân thể Vu Mãng thì Vu Mãng chợt lóe người quay đầu lại, kiếm sắc bén của Ta liền chém bảo kiếm của Long Tộc Nhị Thái Tử thành hai mảnh.

Kiếm của Vu Mãng lao thẳng về phía ngực Long Tộc Nhị Thái Tử, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Long Tộc Nhị Thái Tử xoay người hóa thành một Thanh Long phi thân lên trời.

Vu Mãng nhìn thấy con Thanh Long kia đang uốn lượn trên trời, thì ra là một Thanh Long nhỏ bé.

Những thứ xuất hiện trong thần thoại, Ta vậy mà cũng được nhìn thấy.

Kể từ sau Hồng Hoang này, Ta đã thấy rất nhiều thứ, nhưng chưa từng thấy rồng, đây là lần đầu tiên Ta được nhìn thấy chân thân của rồng.

Cái này cũng không có nhiều màu sắc truyền kỳ như vậy nhỉ.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cùng với đám lính tôm tướng cua, lúc này cũng dừng động tác trong tay, rồi ngẩng đầu nhìn thấy Long Tộc Nhị Thái Tử trên trời, hiện giờ đã hóa thành một Thanh Long đang lượn lờ trên không trung.

Lúc này, bầu trời bắt đầu mây đen giăng kín, nhìn bầu trời như sắp mưa.

Long Tộc Nhị Thái Tử lượn lờ trên không trung hai vòng, sau đó lao thẳng xuống tấn công Vu Mãng.

Vu Mãng cũng rút ra bảo kiếm của mình và phi thân lên.

Long Tộc Nhị Thái Tử từ miệng phun ra một luồng lửa, lao thẳng về phía Vu Mãng.

Long Tộc Nhị Thái Tử và Vu Mãng bắt đầu kịch liệt giao chiến trên không trung.

Long Tộc Nhị Thái Tử có thể nói là đã dốc hết toàn lực, nhưng Vu Mãng lại không hề hoảng hốt, ung dung ứng đối.

Chương 535

Đối với Vu Mãng mà nói, điều này hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không thể làm gì Ta được.

Vu Mãng cảm thấy bây giờ cũng đến lúc phải cho Long Tộc Nhị Thái Tử chút "sắc màu" rồi, để hắn cũng biết Ta lợi hại thế nào.

Vu Mãng nhân lúc Long Tộc Nhị Thái Tử không phòng bị liền lật người, cưỡi lên đầu Long Tộc Nhị Thái Tử, hai tay nắm chặt sừng rồng.

Long Tộc Nhị Thái Tử điên cuồng lắc lư thân mình, lượn lờ trên không trung.

Long Tộc Nhị Thái Tử muốn hất Vu Mãng xuống, nhưng Vu Mãng đã nắm chặt sừng rồng, muốn hất Vu Mãng xuống cũng là một chuyện khó khăn.

Long Tộc Nhị Thái Tử đã lãng phí quá nhiều kinh nghiệm của mình.

Dần dần, Long Tộc Nhị Thái Tử cảm thấy hơi đuối sức, bởi vì hắn vốn không tu luyện, chút pháp lực hời hợt kia cũng sắp dùng hết rồi.

“Long Tộc Nhị Thái Tử, ngươi quá kiêu ngạo tự đại rồi.

Vốn dĩ Ta định tha cho ngươi, nhưng ngươi lại ra vẻ như vậy, hoàn toàn không để Ta, Vu Mãng này vào mắt.” Vu Mãng có chút tức giận, vừa nãy Long Tộc Nhị Thái Tử chẳng phải vẫn luôn không để Ta vào mắt sao?

Bây giờ Ta sẽ cho ngươi xem hậu quả của việc không để Ta vào mắt là như thế nào.

“Bây giờ Long Vương cũng không bảo vệ được ngươi đâu.

Xem Ta thu thập ngươi đây.

Lén lút tấn công từ phía sau, ngươi cũng không xem xem mình có thực lực đó không.” Long Tộc Nhị Thái Tử vẫn luôn lắc lư thân mình, vẫn luôn muốn hất Vu Mãng khỏi đầu rồng của mình, nhưng lại không hất được.

Trong lòng Long Tộc Nhị Thái Tử dần dần bắt đầu hối hận, sớm biết thì không nên làm như vậy, bây giờ hối hận cũng vô dụng rồi, nhất định phải ứng chiến đến cùng.

Long Tộc Nhị Thái Tử lao về phía ngọn núi phía trước, dùng đầu rồng của mình húc vào núi.

Lúc này, ngọn núi bị húc thành một cái hang lớn, hắn muốn mượn sức mạnh đó để hất Vu Mãng xuống.

Nhưng hắn vẫn không thể hất Vu Mãng khỏi đầu mình, Vu Mãng vẫn kiên cường, chết dí bám chặt lấy sừng rồng trên đầu hắn.

Long Tộc Nhị Thái Tử dốc hết toàn lực, nhưng Vu Mãng vẫn ở trên sừng rồng của hắn, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, ngược lại Long Tộc Nhị Thái Tử thì đã mệt bở hơi tai.

Vu Mãng cảm giác Long Tộc Nhị Thái Tử này hiện giờ không còn chút khí lực nào nữa rồi, đối với Ta mà nói, chút da lông này quá mức đơn giản, sớm biết thì đã không tự mình ra tay rồi, cứ để Thái Thượng Lão Quân giải quyết là được.

Hoàn toàn không cần Ta động thủ, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa bất kỳ ai cũng có thể giải quyết Long Tộc Nhị Thái Tử này, căn bản không cần Ta tự mình ra tay.

“Vu Mãng, ngươi có bản lĩnh thì xuống khỏi đầu Ta đi!

Ngươi hãy thật sự so tài với Ta một lần, đừng ở trên đầu Ta mãi thế này!" Long Tộc Nhị Thái Tử hiện giờ đang tức đến mức hỏng mất, tức tối nói với Vu Mãng, muốn Vu Mãng xuống khỏi đầu hắn, thật sự so tài một trận.

Tuy biết không thể thắng được Vu Mãng trong cuộc tỷ thí, nhưng hắn muốn Vu Mãng xuống khỏi đầu mình.

Nếu thua, thì hắn cũng cam tâm tình nguyện nhường lại nơi này.

Nhưng Vu Mãng lại không nghĩ như vậy, trước đó Ta đã cho Long Tộc Nhị Thái Tử cơ hội, nhưng hắn lại không trân trọng, mà lại lén lút tấn công từ phía sau, không thể nào cho hắn cơ hội thứ hai được nữa.

Vu Mãng hiện tại còn có chút hối hận, vấn đề có thể giải quyết một lần, tại sao lại phải chia làm hai lần để giải quyết chứ?

Để Long Tộc Nhị Thái Tử lén lút tấn công.

Nhưng những tiểu kỹ xảo này đối với Ta mà nói thì dễ như trở bàn tay, căn bản không cần dùng mắt nhìn, Ta cũng có thể cảm nhận được hắn muốn tập kích.

Chút kỹ năng nhỏ bé này, có lẽ Long Tộc Nhị Thái Tử vừa nãy đã dùng hết rồi, hắn không còn năng lực nào khác để đối phó với Ta nữa, cũng không cần thiết phải dây dưa với hắn thêm nữa.

"Nhị Thái Tử, Ta cảm thấy Ta không cần thiết phải dây dưa với ngươi thêm nữa, Ta cũng không cần thiết phải tỷ thí với ngươi nữa, bởi vì ngươi căn bản không phải đối thủ của Ta." Vu Mãng trực tiếp phản bác lời của Nhị Thái Tử, nói với Nhị Thái Tử đừng có so đo với Ta nữa, không thể cho ngươi cơ hội đâu.

"Vu Mãng, chẳng lẽ ngươi không dám tỷ thí với Ta sao?

Ngươi cho rằng Ta không có chút năng lực nào sao?

Ngươi thật sự quá xem thường Ta rồi, cũng quá xem thường Long tộc của Ta rồi." Long Tộc Nhị Thái Tử cảm thấy hiện giờ cần phải chọc giận Vu Mãng, nếu không thì Vu Mãng tuyệt đối sẽ không xuống khỏi đầu hắn, cũng căn bản không buông tha hắn.

Chương 536

Chỉ khi chọc giận Vu Mãng, Vu Mãng mới có thể thực sự buông tha hắn, xuống khỏi sừng rồng của hắn.

Đứng trên sừng rồng của hắn, quả thực quá khó chịu.

Vu Mãng không phải không nghe ra ý của Long Tộc Nhị Thái Tử, biết Long Tộc Nhị Thái Tử muốn chọc giận Ta, để tiện cho hắn cơ hội phản thân.

Nhưng Vu Mãng cảm thấy nên cho hắn một cơ hội lật người đi, không thể không cho người ta chút thể diện.

Dù sao người ta cũng là người Long tộc mà, cũng phải cho người Long tộc chút thể diện chứ.

Đứng trên đầu hắn lâu như vậy rồi, nhìn thấy hắn cũng không còn khí lực nào để đối phó với Ta.

Vu Mãng cảm thấy cần phải nói chuyện với Long Tộc Nhị Thái Tử này, để hắn biết chọc giận Ta, Ta cũng cho hắn một cơ hội.

Nếu hắn ngoan ngoãn quy thuận Ta, Ta sẽ trọng dụng hắn.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hắn, vừa nãy hắn đã tập kích Ta một lần rồi, sao có thể dễ dàng buông tha được chứ?

“Được thôi, vậy Ta cho ngươi một lần cơ hội, Ta biết ngươi đang chọc giận Ta, muốn Ta buông tha ngươi, nhưng đối với việc chọc giận Ta căn bản không có tác dụng, Ta chẳng qua chỉ cảm thấy nên cho ngươi một cơ hội thôi.” “Nhị Thái Tử, ngươi phải nhớ kỹ là Ta buông tha ngươi, chứ không phải bị ngươi chọc giận.

Ta cho ngươi cơ hội, nếu không thì ngoan ngoãn rời khỏi đây đi,

nếu không Ta sẽ lột gân, lột da của ngươi.” Vu Mãng cảm thấy cần phải nói ra những lời cay nghiệt này, để hắn biết, biết rốt cuộc mình nên làm gì, để hắn cũng phải suy nghĩ, đừng có mãi coi lời của Ta như trò đùa, thường thì hắn không nghe lời Ta một cách nghiêm túc.

Long Tộc Nhị Thái Tử vừa nghe Vu Mãng muốn lột gân, lột da của mình, sao có thể cho hắn cơ hội đó chứ?

Gân rồng quý giá biết bao nhiêu, sao có thể dễ dàng để hắn đoạt đi?

Như vậy thì quá mất mặt, khiến mặt mũi hắn hoàn toàn biến mất.

Tuy bị trục xuất khỏi Long tộc, nhưng hắn vẫn mang danh Long tộc.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đã tiêu diệt gần hết đám lính tôm tướng cua kia, kẻ thì chết, kẻ thì bị thương.

Những kẻ kỳ quái mà Ta chưa từng thấy đều bỏ chạy tứ tán.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa vẫn luôn quan sát Vu Mãng và Long Tộc Nhị Thái Tử, không biết hai người họ đang làm gì ở đó, tại sao Vu Mãng lại không động thủ?

Cứ để Long Tộc Nhị Thái Tử kia ở trên trời trái lay phải lắc.

Hai vị Thánh nhân đã sớm nhìn rõ rồi, Long Tộc Nhị Thái Tử không đánh lại Vu Mãng, muốn hất Vu Mãng xuống cũng là chuyện không thể, nhưng Long Tộc Nhị Thái Tử vẫn cứ liều mạng hất đầu rồng của mình.

Điều này quả thực không giống phong cách của Vu Mãng chút nào.

Vu Mãng ở đó dây dưa với hắn mà không trực tiếp ra tay, vẫn luôn nhường nhịn.

Rốt cuộc là chuyện gì, hai vị Thánh nhân cũng không biết.

Bởi vì có đôi khi tâm tư của Vu Mãng căn bản không thể hiểu được, cũng không thể nhìn thấu.

Không biết Vu Mãng rốt cuộc muốn làm gì, có đôi khi Vu Mãng nói sẽ làm chuyện này nhưng lại không làm, thay vào đó lại làm theo một cách khác khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Những chuyện này bây giờ cũng không thuộc về họ.

Dù sao Vu Mãng đã giao nhiệm vụ, tiêu diệt toàn bộ đám lính tôm tướng cua này.

Bây giờ thì kẻ chết người bị thương đều đã được tiêu diệt hết rồi, họ cũng không còn việc gì để làm nữa.

"Long Tộc Nhị Thái Tử, bây giờ Ta cho ngươi một cơ hội.

Ngươi hãy đưa Ta vào Long Điện của ngươi, sau đó Ta sẽ thật sự tỷ thí với ngươi, Ta cho ngươi một cơ hội." Long Tộc Nhị Thái Tử vừa nghe Vu Mãng cho cơ hội, nhân cơ hội này thì không thể tỷ thí thêm nữa, cũng không hèn nhát gì, chỉ cần bảo toàn gân rồng là được rồi.

Nơi này giao cho hắn thì có sao đâu?

Hắn có những nơi khác có thể sống tiêu dao tự tại.

Sống tiêu dao tự tại thật không dễ dàng gì mà thoát khỏi tay Long Vương, bây giờ lại gặp phải một Vu Mãng này.

Chương 537

Hắn vốn không thích thế giới tranh chấp này, mọi người đều tranh giành quá nhiều, không thích cuộc sống như vậy nên mới bị Long Vương trục xuất.

Hắn thích những ngày tháng tiêu dao tự tại.

Vu Mãng vừa nói rồi, muốn lấy gân rồng, da rồng của hắn đi, vậy thì còn lại gì nữa?

Sao có thể sống vui vẻ được chứ?

Vậy thì không bằng bị hắn hàng phục rồi.

Long Tộc Nhị Thái Tử quyết định, đợi khi Vu Mãng xuống khỏi sừng rồng của mình, hắn sẽ bay đi thật xa, không để Vu Mãng bắt được, nơi này cứ giao cho hắn là được.

"Được thôi, vậy ngươi cũng phải cho Ta chút thời gian nghỉ ngơi chứ.

Ngươi biết đấy, vừa nãy Ta bay trên trời không biết bao nhiêu vòng, Ta cũng đã tiêu hao rất nhiều thể lực nha, thể lực của Ta không mạnh bằng ngươi, Ta cần phải hồi phục." Vu Mãng biết Long Tộc Nhị Thái Tử này hiện giờ đang tìm cớ, vừa nãy dù hắn có bay bao nhiêu vòng trên trời, từ ngữ khí trong miệng hắn cũng có thể nghe ra, căn bản không cần hồi phục thể lực.

Hắn chẳng qua chỉ đang tìm cớ mà thôi, sợ hãi, rồi không dám ra mặt, biết rằng chịu thua thì có thể rồi.

Long Tộc Nhị Thái Tử từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn luôn vận dụng tâm tư nhỏ bé của mình, Vu Mãng một mắt đã nhìn thấu tất cả.

Lúc bắt đầu nếu hắn chịu ngoan ngoãn như vậy, sao Ta có thể đối

phó với hắn như vậy chứ?

Thật sự là kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, cứ nhất định phải khiến Ta ra tay, mới có thể thần phục Ta sao?

Vốn dĩ Ta không muốn làm vậy, nhưng hắn cứ cố tình chọc giận Ta.

Long Tộc Nhị Thái Tử xoay người bay xuống phía dưới, không dừng lại lâu, bay về phía cửa Long Điện.

Hắn hạ thấp đầu rồng cao quý của mình.

Đến lúc này, Long Tộc Nhị Thái Tử đã nhìn ra thực lực của Vu Mãng, cũng cảm thấy không cần thiết phải cố chấp thêm nữa.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa bước tới, đi đến bên cạnh đầu rồng.

Long Tộc Nhị Thái Tử cúi thấp đầu mình xuống.

Vu Mãng buông lỏng sừng rồng, bước xuống khỏi đầu Long Tộc Nhị Thái Tử, nhẹ nhàng quay về mặt đất.

Long Tộc Nhị Thái Tử nắm bắt cơ hội, khi Vu Mãng rời khỏi đầu mình, liền xoay người phi thân lên trời, chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn không dám tỷ thí với Vu Mãng nữa, rốt cuộc nếu tỷ thí với Vu Mãng, hắn cũng có khả năng sẽ thua.

Cũng không làm mất mặt Long tộc, nếu bị Long Vương biết được, thì nhất định sẽ gây phiền phức cho hắn.

Bị trục xuất khỏi Long tộc thì không thể bị bắt về, rồi bị giam cầm được.

Vu Mãng sớm đã đoán thấu nội tâm của Long Tộc Nhị Thái Tử, lúc bắt đầu nói chuyện với hắn, Vu Mãng đã nghe ra ý của Long Tộc Nhị Thái Tử, nhưng cũng cảm thấy không có gì không ổn, sau khi thả

hắn đi cũng sẽ không gây phiền phức gì cho Ta.

Vu Mãng trong lòng hiểu rõ, Long Tộc Nhị Thái Tử thì không gây ra sóng gió lớn được, chỉ có thể quậy phá nhỏ nhặt, căn bản không đủ để gây ra phiền nhiễu không cần thiết cho Ta, nên căn bản không cần phải đuổi theo.

Vu Mãng đứng vững gót chân, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Long Tộc Nhị Thái Tử hóa thành một Thanh Long, chợt lóe lên bay đi, tiêu thất trong tầng mây dày đặc, không còn dấu vết.

Vu Mãng trong lòng nghĩ: "Chạy nhanh thật đấy!" Hắn đâu biết Ta đã sớm nhìn thấu mọi chuyện của hắn.

Long Tộc Nhị Thái Tử trong lòng có thể đang thầm cười, có thể cho rằng mình đã lừa được Ta, kỳ thực tất cả những điều này Vu Mãng đều cố ý làm như vậy.

Tuy Long Tộc Nhị Thái Tử bị trục xuất khỏi Long tộc, nhưng hắn vẫn mang danh Long tộc.

Hiện tại Ta đang bận rộn với chuyện Ma tộc, muốn thu phục Tâm Ma Giới, nhưng không muốn gây chiến với Long tộc.

Bản thân nhân thủ không đủ, sao có thể đi khiêu khích Long tộc chứ?

Những chuyện này Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đều không hiểu Vu Mãng.

Chương 538

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa trong lòng đều cho rằng Vu Mãng nhất định sẽ lột gân và da của Long Tộc Nhị Thái Tử, rồi giữ hắn lại bên cạnh.

Ai ngờ Vu Mãng lại dễ dàng thả hắn đi như vậy, thả hắn đi rồi, Vu Mãng căn bản không bắt giữ Long Tộc Nhị Thái Tử sao?

Thái Thượng Lão Quân trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Giữa Long Tộc Nhị Thái Tử và Vu Mãng có một khoảng cách lớn, chỉ riêng pháp lực vừa nãy đã chênh lệch lớn như vậy, chỉ có thể là Vu Mãng đã thả hắn đi.

Vu Mãng cúi đầu, nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa đang nhìn chằm chằm, hai người họ.

Ta cảm thấy trong lòng hai người họ nhất định sẽ có suy nghĩ, nhất định đang thắc mắc tại sao Ta lại dễ dàng thả Long Tộc Nhị Thái Tử đi như vậy.

Ban đầu Ta đâu phải như thế, Ta đã nói muốn lột gân, lột da của hắn.

Sau đó sẽ chiếm lấy nơi này của Long Tộc Nhị Thái Tử, nhưng bây giờ lại không làm như vậy, chỉ đơn thuần thả hắn đi.

Họ nhất định sẽ cảm thấy có điều gì đó khác thường.

"Thái Thượng Lão Quân và hai vị Thánh nhân còn lại (Nữ Oa), không tò mò tại sao hắn lại chạy trốn như vậy sao?" Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa hai vị Thánh nhân quả thực tò mò chuyện như vậy, nhưng không hỏi ra miệng, cảm thấy nếu Vu Mãng muốn nói thì tự nhiên sẽ nói ra, nếu không muốn nói thì cũng không thể hỏi được.

Chi bằng cứ yên lặng chờ đợi như vậy, để hắn tự giác nói.

Chẳng phải bây giờ Vu Mãng đã chủ động nói ra rồi sao?

“Ta biết hai người nhất định sẽ tò mò.

Vừa nãy hắn ở trên đó muốn tỷ thí với Ta, Ta biết hắn muốn đào tẩu bởi vì Ta đã nói muốn lột gân, lột da của hắn, nên hắn bị Ta dọa cho sợ hãi rồi.” “Ta trước đây thật sự đã quá coi trọng hắn, nhìn Long Tộc Nhị Thái Tử này cứ tưởng hắn không thể nào là một Thái Tử bỏ chạy, bây giờ Ta cuối cùng cũng được chứng kiến một Thái Tử bỏ chạy là như thế nào.” “Hai người vốn hiểu rõ Long tộc chẳng phải cũng không phải dạng này sao?

May mà Long Vương đã trục xuất Long Tộc Nhị Thái Tử này khỏi Long tộc, nếu không thì đó cũng thật là một trò cười, vậy mà lại có thể bỏ chạy.” “Thật sự làm mất mặt Long tộc.

Tuy bị trục xuất khỏi Long tộc, nhưng trong mắt người khác, hắn vẫn là người Long tộc.” Vu Mãng nói xong những lời này liền lắc đầu, rồi đi vào Long Điện của Long Tộc Nhị Thái Tử.

Hắn đã sớm muốn xem thử Long Điện này rốt cuộc trông như thế nào.

Từ bên ngoài nhìn thì khá đẹp, bên ngoài đều vàng son lộng lẫy, cũng không biết bên trong có kỳ trân dị bảo hay không.

Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt râu, rồi lắc đầu thở dài, thật sự không ngờ Long Tộc Nhị Thái Tử lại có thể như vậy, không phải chiến bại, mà lại bỏ chạy như một con chó nhỏ.

Thật sự quá mất mặt rồi.

Một Long Tộc Nhị Thái Tử cao cao tại thượng lại không đánh lại một người Vu tộc.

Vu tộc này thì ai mà chẳng coi thường, tuy bị Vu Mãng của Vu tộc đánh bại, nhưng trong nội tâm vẫn không coi Vu tộc ra gì.

Thái Thượng Lão Quân thì một chút cũng không đặt cái giá của mình lên Hồng Hoang này, trên Hồng Hoang này, Ta cũng là một Thánh nhân có tiếng nói như bằng hữu, cũng có thể đưa ra sách lược cho Hồng Hoang.

Bây giờ Thiên Địa đã không còn như Thiên Địa trước kia nữa rồi, cho nên trên Hồng Hoang mới có được ngày hôm nay.

Khi nào Thiên Địa mới có thể thức tỉnh đây, điều này thì không biết được.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy có hy vọng chờ đợi ngày đó, nếu đợi được ngày đó, nhất định cũng phải thu thập Vu Mãng này thật tốt, hắn quả thực quá khắc nghiệt với bản thân Ta.

Nếu không phải nguyên thần nằm trong tay Vu Mãng, có lẽ Ta đã phải khúm núm theo sau Vu Mãng rồi.

Một Vu tộc nhỏ bé không thành khí hậu mà dám so sánh với Ta.

Vu Mãng thì mặc kệ tâm lý của họ bây giờ thế nào, chỉ lo đi vào Long Điện xem xem có kỳ trân dị bảo hay không, rồi quan sát, bên trong có thứ gì mình thích không.

Vu Mãng vừa bước vào cung điện, những lính tôm tướng cua đang ẩn nấp bên trong đều lũ lượt chạy ra, từ khe cửa bên cạnh mà trốn đi.

Có kẻ đứng đó cứng rắn, không biết có ra tay với Ta hay không.

Vu Mãng căn bản không thèm để ý, những tiểu binh tướng cua này, ở đó cũng sẽ không ra tay với Ta, dù sao Ta cảm thấy căn bản không có tính chất so sánh, ra tay với họ chỉ làm Ta cảm thấy mình có bản lĩnh đối phó.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cũng theo sau bước vào, nhìn Long Điện của Long Tộc Nhị Thái Tử bên trong, quả thực vàng son lộng lẫy, còn tốt hơn cả nơi Thiên Địa trên Hồng Hoang mà họ đang ở.

Chương 539

Đám lính tôm tướng cua kia thấy Vu Mãng không có ý định ra tay với mình, liền vội vàng chạy ra khỏi Long Điện.

Mọi người đều tứ tán bỏ đi.

Long Tộc Nhị Thái Tử không còn ở đây nữa, ở đây thì còn làm gì nữa chứ.

Tâm lý của những "gia đình hiện tượng" này đều hiểu rõ, Long Tộc Nhị Thái Tử sẽ không quay lại nơi này nữa, nhanh chóng tìm nơi khác đi, đừng ở đây khổ sở chờ đợi, cho dù chờ đợi thì cũng chẳng có lợi ích gì.

Lúc này Ma Tộc La Hầu đang ngồi đó thưởng thức mỹ tửu.

Đúng lúc đó, hạ nhân báo cáo.

Kể từ khi Vu Mãng tiến vào Tâm Ma Giới, lúc nào cũng có người Ma tộc đi theo giám sát Vu Mãng.

Ma Tộc La Hầu còn phái thân tín của mình đi theo sau Vu Mãng, muốn xem Vu Mãng rốt cuộc có động tác gì, rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao lại trực tiếp đi ra ngoài, đi tìm kiếm Tâm Ma Giới.

Ma Tộc La Hầu vừa nhìn thấy thân tín của mình, Ma Gia La, Ma Gia La liền phát hiện có điều không bình thường, nếu không cũng sẽ không vội vàng quay về bẩm báo.

“Bẩm báo quân chủ, Vu Mãng kể từ khi rời khỏi Tâm Ma Giới của thuộc hạ, đã một đường đi về phía ngọn núi kia, đi đến chỗ Long Tộc Nhị Thái Tử.” Ma Tộc La Hầu nghĩ, Vu Mãng này có thể có quan hệ với Long Tộc Nhị Thái Tử.

Hắn biết Long Tộc Nhị Thái Tử đã xây Long Điện ở đó, cách Tâm Ma Giới cũng không xa.

Chuyện của Long Tộc Nhị Thái Tử hắn cũng đã nghe nói rồi.

Chẳng lẽ Vu Mãng đã liên hệ với Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa, rồi chuẩn bị tá túc ở chỗ Long Tộc Nhị Thái Tử sao?

Đó đều là những suy nghĩ trong lòng Ma Tộc La Hầu, nhưng không nói ra từ miệng Ma Gia La.

"Nhanh, hắn đã chạy đến nơi nào rồi?

Long Tộc Nhị Thái Tử là một người không màng thế sự, chỉ biết say sưa hưởng lạc, từ trước đến nay không tiếp xúc với những người này, sao lại ở cùng với họ được chứ?" "Hồi báo, quân chủ, Vu Mãng và Long Tộc Nhị Thái Tử đã xảy ra chiến tranh, hắn đã bỏ chạy thục mạng, không đánh lại Vu Mãng.

Vu Mãng đã đi tranh đoạt Long Điện của Long Tộc Nhị Thái Tử." - Ma Tộc La Hầu nghe Ma Gia La bẩm báo, thì ra Vu Mãng rời khỏi Tâm Ma Giới này là để đi tìm nơi của hắn sao?

Hắn vẫn luôn biết Vu Mãng sau khi đánh bại Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa Thánh nhân và hai vị đạo sĩ thì bắt đầu dẫn đầu muốn tấn công Tâm Ma Giới.

Ma Tộc La Hầu không sợ hãi, cảm thấy đối với hắn căn bản không có tính uy hiếp.

Hắn không đặc biệt hiểu Vu Mãng, chỉ biết hiện tại hắn đặc biệt lợi hại.

Kể từ khi nói chuyện với Vu Mãng xong, hắn liền cho thân tín của mình, Ma Gia La, đi theo dõi xem Vu Mãng rốt cuộc muốn làm gì.

Càng không ngờ Long Tộc Nhị Thái Tử lại bỏ chạy.

Thật sự quá xem thường hắn rồi, vậy mà một Vu Mãng lại dọa hắn đến mức như vậy.

Chẳng lẽ Vu Mãng đó lợi hại đến thế sao?

Đáng sợ đến thế sao?

Hắn hoàn toàn không tin.

"Chẳng trách Long Vương lại trục xuất hắn khỏi Long tộc, thật đúng là một kẻ không thành khí hậu, vậy mà lại bỏ chạy vào lúc này." "Ngươi đã hỏi thăm chuyện đó chưa, có động tĩnh gì không?" Ma Gia La, cẩn thận hồi tưởng lại chặng đường đi theo Vu Mãng và Thái Thượng Lão Quân đến chỗ Long Tộc Nhị Thái Tử, trên đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên phát hiện hai vị đạo nhân kia đã biến mất.

"Hai vị đạo nhân đi cùng đã biến mất rồi, thuộc hạ cũng không phân thân làm nhiều việc được, nên thuộc hạ không đi theo họ, mà đi theo sau Vu Mãng." "Ồ, được rồi, ngươi có thể lui xuống rồi, tiếp tục theo dõi, xem có động tĩnh mới nào không, rồi kịp thời bẩm báo cho Ta." Ma Tộc La Hầu thưởng thức mỹ tửu trong tay, nghe Ma Gia La bẩm báo sự việc, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đã biến mất.

Chẳng lẽ họ đã đi đến Nhân tộc sao?

Trước đây, Ma tộc đã phái người đến Nhân tộc để tìm kiếm những tộc nhân Vu tộc kia.

Hắn đã sớm biết Vu Mãng sẽ có một chiêu trò.

May mà Vu Mãng trước đó đã phái người đến Nhân tộc để truy sát những tộc nhân Vu tộc kia.

Chương 540

Muốn đấu với Ta, ngươi cũng không xem xem bản lĩnh của mình có bao nhiêu, vậy mà dám so tài với Ta.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân biết, pháp lực của hai vị đạo nhân đó, kém xa Ta.

Hai người họ đang tìm kiếm những người Vu tộc còn sót lại.

Tìm được một chút rồi, đợi khi Vu Mãng sai hai vị đạo nhân kia đi, mọi chuyện sẽ không ổn nữa.

Không chừng sớm đã bị thủ hạ của hắn đuổi tận giết tuyệt rồi.

Ma Tộc La Hầu đang nhắm vào một điểm mà đi, Vu Mãng đã nhắm vào, vậy Ta cũng không thể tỏ ra yếu kém được chứ, muốn lập Vu tộc, ngươi cũng không xem xem có thể làm được không.

Ma Tộc La Hầu đã sớm hiểu rõ rồi.

Vu Mãng nhất định sẽ sốt ruột vì tộc nhân Vu tộc, tấn công Tâm Ma Giới, sao có thể cho hắn cơ hội được chứ?

Nếu cho hắn cơ hội, thì ngàn năm tu luyện của Ta sẽ uổng phí.

Trong ngàn năm đó, Ta khổ sở tu luyện, vẫn luôn chờ đợi một ngày, chờ đợi Hồng Hoang không còn huy hoàng như vậy nữa, rồi Ta sẽ trở thành bá chủ Tứ Hải Bát Hoang.

Ai ngờ lại xuất hiện một Vu Mãng này.

Vu Mãng xuất hiện đã phá hoại chuyện tốt của Ta, sao có thể để Ta yên ổn được chứ?

Bây giờ Vu Mãng thực sự đang nhắm vào Ta, còn đóng đô ở gần Ta như vậy.

Ma Tộc La Hầu trong lòng cảm thấy Long Tộc Nhị Thái Tử này quả thực quá mất mặt rồi, vậy mà lại có thể bỏ chạy.

Nếu Long Tộc Nhị Thái Tử đến tìm Ta, thì Ta nhất định cũng phải sỉ nhục hắn một phen.

Một Long tộc lại bị một người Vu tộc nhỏ bé làm cho ra nông nỗi này.

"Truyền lệnh xuống, bảo họ đẩy nhanh tiến độ, tiêu diệt hậu duệ Vu tộc.

Nếu để Vu Mãng thành khí hậu, thì ngày tháng của Ta sẽ khó khăn lắm." Ma Tộc La Hầu truyền lệnh xuống, bảo thủ hạ của mình ở Nhân tộc hoặc Long tộc nhanh chóng tiêu diệt những hậu duệ Vu tộc đó, đừng để họ tụ tập lại.

Nếu tụ tập lại, rồi dần dần lớn mạnh, thì sẽ không có ngày tháng tốt đẹp gì.

Đến lúc đó Vu Mãng sẽ tấn công Tâm Ma Giới.

Ma tộc hiện giờ ai nấy đều rục rịch muốn thử, bởi vì trong ngàn năm qua không có chiến tranh nào như vậy xảy ra, mọi người đều muốn có một trận chiến để thể hiện.

Ngàn năm, ngàn năm tu luyện cần được thể hiện, cần cho mọi người một lần cơ hội.

Trong Ma tộc, ai nấy đều hưng phấn, chờ đợi một cơ hội như vậy.

Nhưng Ma Tộc La Hầu thì không như vậy, bởi vì hắn có một bức bình phong chưa đột phá, chỉ cần đột phá bức bình phong đó, thì không ai là đối thủ của hắn.

Vu Mãng chậm rãi đi trong Long Điện, bên trong quả thực vàng son lộng lẫy, có châu báu ở khắp nơi.

Vu Mãng nhìn những châu báu này, nếu ở thời đại kia (hiện đại), những thứ này đều đáng giá lắm.

Kể từ khi đến đây, Vu Mãng đã được chứng kiến những kỳ trân dị bảo này, nhưng sau khi trải qua những thứ này thì đều cảm thấy không có gì đáng kinh ngạc, dù sao ở đâu cũng có.

Tuy đã thấy kỳ trân dị bảo, nhưng đối với những thứ của Long tộc này, không gì sánh bằng những thứ của Long tộc.

Từ xưa đã biết những thứ của Long tộc đều là đồ tốt.

Vu Mãng hiện tại bắt đầu có chút hối hận, hối hận đã thả Long Tộc Nhị Thái Tử kia đi.

Nếu trong cơ thể hắn có Dạ Minh Châu, thì chẳng phải Ta đã kiếm được một khoản rồi sao.

Nếu muốn quay về, mang Dạ Minh Châu đó về, tuy những thứ này Ta đều đã nghe nói, nhưng chưa từng thực sự thấy, có lẽ một ngày nào đó có thể thử một chút.

Vu Mãng đi một vòng trong Long Điện này, muốn tìm xem bên trong có cơ quan nào hoặc có thứ gì đáng dùng không.

Chương 541

Nơi này tuy vàng son lộng lẫy, nhưng bố cục lại nhỏ, cần phải xây dựng lại.

Tuy Vu tộc hiện tại không đủ cường đại, nhưng cần phải giữ một nơi tốt, dù sao nơi này quả thực quá đẹp, dựa núi kề sông, Ta thực sự rất thích nơi này.

Kể từ khi xuyên việt đến Vu tộc, Ta đã chịu ân tình giúp đỡ của tộc nhân Vu tộc mới có được ngày hôm nay, cho nên nhất định phải khiến Vu tộc lại cường đại.

Để nơi này từ trước đến nay Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa có thể trở thành thủ hạ của Ta, trong lòng Ta vẫn luôn cho rằng họ đều cao cao tại thượng.

Sự thật chứng minh hiện tại không có chuyện gì mà Ta không làm được.

Hiện tại Thiên Địa đã bắt đầu suy bại, Thiên Địa không còn hành động, có một Thái Thượng Lão Quân căn bản không đánh lại Ta.

Trước đây ở thời đại kia, căn bản không có năng lực đó, căn bản không thể xảy ra những chuyện như vậy, Ta đều cảm thấy những điều này, những điều này đều đang xảy ra một cách chân thực.

Vu Mãng tiếp tục lang thang trong đó, rồi quan sát kỹ lưỡng, tìm kiếm xem có thứ gì quan trọng mà Long Tộc Nhị Thái Tử đã bỏ lại hay không.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa không biết Vu Mãng đang đi lại trong đó.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cảm thấy ở đây cũng không có

gì tốt hơn, mọi thứ đều như nhau, có gì tốt hơn đâu.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng có chút chế giễu, cảm thấy Vu Mãng có lẽ chưa từng thấy những kỳ trân dị bảo này, nhưng đối với họ mà nói thì đã quá quen thuộc rồi, trên Hồng Hoang có những thứ tốt hơn nhiều.

Kỳ thực Thái Thượng Lão Quân căn bản không biết Vu Mãng vẫn luôn tìm kiếm xem có thứ gì ẩn giấu mà Long Tộc Nhị Thái Tử đã giấu đi không.

Chẳng lẽ chỉ là một Long Điện đơn giản như vậy sao?

Vu Mãng ở đó đi đi lại lại, lượn lờ đến hậu cung của Long Điện, phía sau có một thác nước khổng lồ.

Vu Mãng đi đến dưới thác nước.

Vu Mãng nhìn dòng nước thác đổ thẳng xuống, quả thực quá hùng vĩ, nơi đây hình thành từng dải cầu vồng, thật là một khối phong thủy bảo địa nha.

Quả nhiên không hổ là nơi Long Tộc Nhị Thái Tử lựa chọn.

Ở thời đại đó, rồng là một loài có thể hô phong hoán vũ, nơi mà hắn lựa chọn quả thực quá tốt.

Vu Mãng cảm thấy hiện giờ không biết dùng từ ngữ nào để hình dung cảnh tượng trước mắt, nó còn đẹp hơn nhiều so với Hồng Hoang.

Khi Vu Mãng nhìn thác nước đó, dòng nước thác đổ thẳng xuống, nhưng phía sau thác nước, hình như lờ mờ nhìn thấy một hành lang dài.

Vu Mãng dụi dụi mắt mình, cảm thấy có lẽ mình nhìn thác nước lâu quá, rồi bị ảnh hưởng thị giác, có lẽ đã nhìn nhầm rồi, làm gì có

hành lang dài nào ở đó chứ?

Vu Mãng dụi dụi mắt xong, rồi lại nhìn về hướng đó, phát hiện quả thực không nhìn nhầm, ở đó đích thực có một hành lang dài.

Thác nước từ trên cao đổ xuống, tạo thành một con sông rộng lớn, dòng sông này chảy xiết.

Muốn đến đó, nhất định phải vượt qua dòng sông chảy xiết này.

Nhìn hành lang dài kia hình như có thể xuyên qua thác nước, có thể đến phía sau thác nước, nhưng Vu Mãng không biết cảnh tượng phía sau thác nước như thế nào, muốn đi tìm hiểu rốt cuộc, đi xem thử một chút.

Nếu muốn đi bộ, thì nhất định phải leo núi, rồi vượt qua thác nước mới có thể đi đến phía bên kia thác nước, mới có thể tiến vào hành lang dài kia, nhưng con đường đó quả thực hơi xa.

Vu Mãng nhìn con đường đó khá gập ghềnh, tuy không có công năng phi diêm tẩu bích (bay lượn trên mái nhà, đi trên tường), nhưng muốn xuyên qua dòng nước này thì không có vấn đề gì.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cũng nhìn Vu Mãng, không biết Vu Mãng đang nhìn gì ở đó, nhìn rất chăm chú, đứng đi đứng lại ở đó nửa ngày.

Rốt cuộc có ma lực gì mà có thể đứng đó quan sát, Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa không biết phía bên kia thác nước rốt cuộc có tình huống gì, chỉ biết Vu Mãng vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Hoàn toàn không biết Vu Mãng rốt cuộc có ý gì khi nhìn như vậy.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa căn bản không phát hiện ra hành lang dài phía sau thác nước, cũng căn bản không nghĩ đến phương diện đó, chỉ cảm thấy cảnh sắc nơi này cũng không tệ, nhưng cũng không xem xét kỹ lưỡng.

Bởi vì Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa cảm thấy những điều này đều không liên quan đến họ, nhìn cũng như không nhìn, chỉ cần Vu Mãng thích là được, hoàn toàn không cần bận tâm đến cảm nhận của hai người.

"Vu Mãng, ngươi đang nhìn gì ở đó?

Chương 542

Hay là Ta về Long Điện trước đi, triệu tập những lính tôm tướng cua kia về, rồi thu dọn sạch sẽ nơi đó." Thái Thượng Lão Quân đề nghị triệu tập những lính tôm tướng cua kia về, vì lính tôm tướng cua kẻ thì chết, kẻ thì bị thương.

Hầu hết đều chưa đi xa, chưa rời khỏi gần Long Điện này.

Nếu triệu tập họ về, thì họ đều sẽ quay lại.

Rất nhiều nơi đều đã bị hủy hoại trong trận chiến vừa nãy.

Đuôi của Long Tộc Nhị Thái Tử đã làm hỏng bức tường kia, bức tường đó đã đổ một mảng, cần phải tu sửa lại cho tốt.

Chỉ có tu sửa tốt, rồi đổi chữ trên đó thì mới được.

Hiện tại nguyên thần không ở trên người, vận dụng pháp lực cũng tốn tu vi, cho nên Thái Thượng Lão Quân không muốn tự mình động thủ, bây giờ nhanh chóng đẩy việc này ra ngoài.

Kẻo sau này Vu Mãng lại không hài lòng khi Ta làm những chuyện đó.

Sau đó lại đắc tội Vu Mãng, như vậy sẽ tổn thất không nhỏ, chi bằng hiện tại hiến kế.

Để Vu Mãng tự mình quyết định, Thái Thượng Lão Quân cho rằng Vu Mãng nhất định sẽ sốt ruột đám tôm tép lính quèn kia, muốn nhanh chóng tu sửa xong nơi này.

Nếu phải đợi những kẻ ô trọc kia tập hợp thì cũng tốn thời gian.

Như vậy không biết đến khi nào mới tu sửa xong nơi này, tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra với mình.

Cũng không biết hai vị đạo nhân kia hiện giờ ra sao.

Từ khi hai vị đạo nhân kia đi rồi, không còn bất kỳ tin tức nào nữa, cũng không biết họ có thuận lợi tìm được Vu tộc nhân trong Nhân tộc và Long tộc hay không.

Thái Thượng Lão Quân có những tiểu tâm tư của riêng mình, mọi việc đều lọt vào mắt Nữ Oa.

Vu Mãng lại không nghĩ tới phương diện này, bởi vì sự chú ý của hắn đều dồn vào hành lang dài phía sau thác nước, không biết rốt cuộc bên trong thác nước có gì.

Sớm biết vậy đã không thả Long tộc Nhị Thái tử đi, đáng lẽ phải đổi lấy điều kiện, chỉ cần hắn ta nói rõ vị trí địa lý của nơi này, có chỗ nào ẩn tàng hay không, tất cả đều phải nói rõ thì mới không dễ dàng thả hắn ta đi như vậy.

Không dễ dàng thả hắn đi mà lại phát hiện ra hành lang dài phía sau thác nước này.

Chẳng lẽ nơi đây sẽ xuất hiện Hoa Quả Sơn sao?

Bên trong chẳng lẽ có Tôn hầu tử?

Không thể nào, sao lại thế được, bởi vì căn bản không cùng một thời đại mà.

Vu Mãng cảm thấy suy nghĩ của mình quá kỳ lạ.

Vu Mãng hồi ức lại những thứ hắn đã xem trước khi xuyên việt, chẳng lẽ bên trong sẽ có Tôn hầu tử?

"Nếu đã đi làm, vậy làm tốt rồi báo cáo ta.

Ngươi hãy sửa chữa tất cả cho tốt đi, còn hai chữ lớn trên cửa kia nhất định phải bỏ đi, ta không thích." Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng về hai chữ lớn trên cửa, nhất định phải bỏ chúng đi, bởi vì hai chữ đó

trông đặc biệt chướng mắt, hoàn toàn không có liên quan gì đến hắn.

Long tộc Nhị Thái tử đã không còn ở đây, sao có thể gọi là Long Điện nữa?

Nơi này không nên đặt mấy chữ kỳ quái đó, cứ để trống như vậy, để mọi người biết nơi này không dễ dàng tiến vào, bởi vì căn bản không biết bên trong gọi là gì.

Ban đầu Vu Mãng định đổi hai chữ trên đại môn thành chữ hắn thích, sau lại nghĩ đặt chữ đó có ích gì đâu, đặt ở đó cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng không đặt.

Nếu có người muốn đi ngang qua nơi này, mà biết bên trong có người đang ở, có lẽ mọi người sẽ phải suy nghĩ, không dám tiến vào, bởi vì trên đại môn không có chữ hay biển hiệu gì cả, cho nên nếu muốn vào cũng sẽ phải cân nhắc.

Nếu muốn đặt hai chữ lên đại môn, mọi người vừa nhìn thấy địa bàn của chủ nhân, lại muốn khiêu khích Vu Mãng, để kẻ vũ nhục hắn an ổn sống qua ngày trong đó, có một nơi riêng mà không bị người khác quấy rầy.

Vu Mãng ban đầu muốn phòng bị Ma tộc, sau lại nghĩ Ma tộc không thể nào không biết đây là nơi tiến vào Tân Ma giới, chắc chắn sẽ cảnh giác và phái người theo dõi.

Vu Mãng cảm thấy hiện tại nơi này đã bị người của Ma tộc biết đến, bởi vì hắn có thể cảm nhận được người của Ma tộc vẫn luôn theo dõi.

Vu Mãng cũng không thèm để ý, cũng không dám làm gì.

Chương 543

Kẻ nào muốn đi theo thì cứ đi, ta cũng không sợ các ngươi làm gì, dù sao cũng sẽ trở thành bại tướng dưới tay ta.

Toàn bộ Ma tộc rồi sẽ quy thuận môn hạ ta, cứ để họ đi theo đi.

Chỉ cần phát hiện kẻ nào của Ma tộc gây rối, khi công đánh Ma tộc, ta nhất định sẽ nhắm vào hắn.

Thái Thượng Lão Quân không ngờ Vu Mãng lại giao việc này cho ta.

Tuy không cần tự mình động thủ, nhưng cũng phải lo toan.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy trong lòng đặc biệt không cam tâm khi bị Vu Mãng sai bảo.

Đường đường là một Thánh nhân trên Hồng Hoang, vậy mà giờ lại sa sút đến mức này, phải bị một Vu tộc tộc nhân nhỏ bé chỉ huy, làm những việc như vậy.

Sự bất mãn trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng những oán khí này lại không có cách nào phát tiết ra.

Ai bảo mệnh mạch của ta lại bị Vu Mãng nắm chặt trong tay chứ?

Thái Thượng Lão Quân cho rằng tất cả đều là lỗi của Nữ Oa.

Nếu Nữ Oa sớm một chút nói cho ta biết Vu Mãng mạnh mẽ đến mức này, ta có thể sẽ đi công kích Vu Mãng sao?

Hoàn toàn là tự chuốc lấy phiền phức sao?

Nếu không, hiện tại ta nhất định đang sống những ngày tháng thái bình, không phải làm những việc thấp kém mà lẽ ra thuộc về hạ nhân.

Việc phải nghe lời Vu Mãng khiến ta cảm thấy thật là hạ mình quá

đáng.

Thái Thượng Lão Quân hiện tại càng nhìn Nữ Oa lại càng thấy chướng mắt.

Nữ Oa đi theo Vu Mãng lâu như vậy, chẳng lẽ không biết pháp lực của Vu Mãng đã tăng cường sao?

Sao không để mấy người chúng ta liên thủ đánh bại Vu Mãng, không thể sao?

Nữ Oa cảm thấy ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn mình có vẻ không đúng lắm, còn cảm nhận được trong ánh mắt đó mang theo sự tức giận.

Nữ Oa không hiểu rốt cuộc vì sao, mình cũng không làm gì, tại sao Thái Thượng Lão Quân lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy.

"Được rồi, ta đã rõ.

Việc này ta sẽ làm cho tốt, ta sẽ tu sửa bên trong thật hoàn hảo, đảm bảo ngươi sẽ hài lòng.

Ta hiện tại đi làm đây, ngươi cứ ở lại đây đi." Thái Thượng Lão Quân đáp lời Vu Mãng, rồi xoay người đi về phía Long Điện.

Dù sao ở lại đây cũng chẳng có việc gì tốt đẹp, chi bằng quay về thu dọn nơi đó.

Cũng tốt là không cần tự mình động thủ, chỉ cần chỉ huy đám tôm tép lính quèn kia.

Tuy những lính tôm tướng cua đó đều bị thương, nhưng ta sẽ vận dụng chút pháp lực, giúp họ chữa trị vết thương cho đỡ một chút, sau đó họ mới có thể làm việc được.

Thái Thượng Lão Quân giả vờ cáo từ.

Nữ Oa cảm thấy ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn mình không

đúng, bèn chuẩn bị đuổi theo hỏi rõ ý Thái Thượng Lão Quân rốt cuộc là gì?

Sao lại nhìn nàng bằng ánh mắt đó.

"Khoan đã Thái Thượng Lão Quân, vừa rồi ánh mắt ngươi nhìn ta là có ý gì?

Tại sao lại mang theo nộ khí?

Chẳng lẽ ta đã làm sai chuyện gì sao?" Nữ Oa bắt đầu chất vấn Thái Thượng Lão Quân, muốn hỏi rõ kết quả từ y.

Dù sao hiện tại mọi người đều đang trên cùng một con thuyền, nếu có một người làm Vu Mãng nổi giận, vậy thì tất cả mọi người sẽ cùng chịu tội.

Thái Thượng Lão Quân nghe lời Nữ Oa nói, nhưng y không trả lời nàng.

Chương 544

Y cảm thấy hiện tại nói chuyện với Nữ Oa cũng vô ích, chỉ khiến mọi người càng thêm tức giận mà thôi, chi bằng không nói.

Việc này cũng không thể đổ hết lỗi lên đầu Nữ Oa, chẳng phải ý chí của ta không kiên định mà tin vào Nữ Oa và hai vị đạo nhân kia, muốn thu thập Vu Mãng hay sao?

Nhưng kết quả là lại bị người ta thu thập.

Hiện tại cứ làm tốt việc trước mắt đi, nguyên thần hay không thì mặc kệ, đợi khi nào có cơ hội mới có thể lấy lại nguyên thần.

Với tình hình hiện tại, một chốc một lát không thể lấy lại được.

Hiện giờ nhìn Vu Mãng, y cảm thấy căn bản không có mấy ai có thể đối phó được.

Dù nguyên thần của mọi người đang không ngừng nâng cao tu vi, cũng không thể đuổi kịp pháp lực hiện tại của Vu Mãng.

Giống như lúc trước đối phó Long tộc Nhị Thái tử vậy, Vu Mãng căn bản không vận dụng pháp lực chân chính, chỉ là một chút bề ngoài mà thôi, đã dễ dàng dọa cho Long tộc Nhị Thái tử bỏ chạy.

Cũng không biết vì sao Long tộc Nhị Thái tử lại nhát gan đến vậy.

Trước đây ta cũng từng gặp, cảm thấy Long tộc Nhị Thái tử cũng có chút năng lực, nhưng bây giờ xem ra ngay cả một chút năng lực cũng không có.

Dễ dàng nhường địa bàn của mình cho người khác, không hề giãy giụa nhiều.

Nếu có giãy giụa thì bị cướp địa bàn cũng đành chịu thôi.

Nữ Oa nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân không đáp lời, nhưng vẫn muốn hỏi rõ y rốt cuộc vì sao lại đối xử với nàng như vậy.

Trước đây Thái Thượng Lão Quân không hề như thế.

Chẳng lẽ y cho rằng ta cùng phe với Vu Mãng sao?

Ta cũng bị hắn giam cầm ở đây, căn bản không hề liên thủ với hắn để lừa gạt nguyên thần của các ngươi.

Nguyên thần của ta chẳng phải cũng bị hắn lấy đi sao?

Tuy nguyên thần bị lấy đi, mọi người không có cách nào thăng cấp tu vi, nhưng những pháp lực tăng thêm đó đều bị Vu Mãng thu về.

Nhưng trong cơ thể Vu Mãng lại phát huy tác dụng lớn.

Bởi vì hắn hoàn toàn có thể dùng nguyên thần của bốn vị Thánh nhân để tăng cường pháp lực và năng lực chiến đấu.

Những điều này không thể coi thường, nhưng chúng ta cũng không hề cố ý tạo ra.

Chúng ta cũng hoàn toàn không biết Vu Mãng có năng lực này.

Nếu biết Vu Mãng có năng lực này, ta sẽ đồng ý cùng ba, bốn vị Thánh nhân khác muốn thu phục Vu Mãng sao?

Kết quả là không thu phục được Vu Mãng thành công, sau đó lại bị Vu Mãng thu thập.

Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn ta hiện tại rõ ràng mang theo địch ý, nhất định phải nói rõ với y, ta căn bản không phải nguyên nhân.

Chẳng lẽ hiện tại lại muốn xuất hiện nội bộ phân tranh sao?

Nếu xuất hiện nội bộ phân tranh, làm sao có thể lấy lại nguyên thần chứ?

Nếu không xuất hiện nội bộ phân tranh, cũng có thể có cơ hội lấy lại nguyên thần, nhưng hiện tại lòng dạ mọi người đều không đồng nhất, làm sao có thể đối phó được Vu Mãng đây?

Chỉ cần Vu Mãng chuyên tâm đi đối phó Ma tộc, vậy thì sẽ có cơ hội.

"Thái Thượng Lão Quân, hiện tại ngươi đang có ý kiến với ta, nếu ngươi có ý kiến với ta, có thể nói với ta.

Nhưng vấn đề nguyên thần này, không liên quan gì đến ta." Lúc này Thái Thượng Lão Quân hoàn toàn không thèm để ý Nữ Oa, y cảm thấy lời Nữ Oa nói không thể là thật, dù sao Thái Thượng Lão Quân tự cảm thấy Nữ Oa hiện tại đã cùng phe với Vu Mãng, không còn là Nữ Oa Thánh nhân trước kia trên Hồng Hoang nữa.

Thái Thượng Lão Quân cũng sợ nói sai lời sẽ chọc giận Nữ Oa, dù sao Nữ Oa đã ở bên Vu Mãng lâu như vậy, không chừng sẽ nói xấu y trước mặt Vu Mãng.

Nếu chọc giận Vu Mãng, vậy thì sẽ rước họa vào thân.

Chương 545

“Nữ Oa Thánh nhân có lẽ đã nghĩ nhiều rồi, ta chẳng phải vẫn luôn nhìn ngươi bằng ánh mắt đó sao?

Chẳng qua là cảm giác trong lòng ngươi mà thôi, không liên quan gì đến ta, ta không hề có ý kiến gì với ngươi cả.” Thái Thượng Lão Quân gạt bỏ những nghi ngờ này, tuy Nữ Oa đã nhìn ra trong ánh mắt y có vấn đề, nhưng y không thể thừa nhận.

Nếu thừa nhận, Nữ Oa mà nói xấu y, vậy thì đó không phải là chuyện tốt lành gì.

“Thái Thượng Lão Quân, bất kể ngươi có tin hay không, ta không hề cùng phe với Vu Mãng.

Chỉ là ta đã đánh giá thấp năng lực của Vu Mãng, cho nên mới có tình cảnh như ngày hôm nay.” Nữ Oa cảm thấy Thái Thượng Lão Quân dường như không biết Vu Mãng đã ăn trái cây kia.

Nếu y biết Vu Mãng đã ăn trái cây đó, sẽ không lầm tưởng nàng cùng phe với Vu Mãng.

Nữ Oa thoáng nghĩ muốn nói ra chuyện Vu Mãng đã ăn tiên quả kia, nhưng lại thấy không cần thiết nữa, bởi vì nàng cũng đã ăn tiên quả đó, nhưng lại không hề phát huy tác dụng trong cơ thể nàng.

Điểm này Nữ Oa cũng có chút không hiểu, không biết vì sao tiên quả này không có tác dụng trong cơ thể nàng, nhưng lại phát huy tác dụng cực lớn trong cơ thể Vu Mãng.

Chẳng lẽ nó không chỉ là một tác dụng phụ trợ sao?

Thái Thượng Lão Quân thấy Nữ Oa không nói gì nữa, dường như đang suy nghĩ.

Y hiện tại có việc phải làm, phải hoàn thành nhiệm vụ Vu Mãng giao phó, không muốn dây dưa ở đây nữa.

"Nữ Oa Thánh nhân, nếu ngươi không có việc gì nữa, vậy thì ta phải đi làm việc đây.

Dù sao Vu Mãng đã bảo ta đi tu sửa Long Điện, bên trong còn có việc Long tộc Nhị Thái tử vi phạm.

Ta hiện tại cần phải đi làm một số việc." Chưa nói dứt lời, Thái Thượng Lão Quân đã xoay người bỏ đi, cũng không cho Nữ Oa cơ hội nói tiếp.

Y cảm thấy Nữ Oa hiện tại cũng vô dụng, trong lòng mọi người đều đã bắt đầu có sự chia rẽ.

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân, y hiện đang nghĩ đến hai vị đạo nhân kia.

Hiện tại y cũng không biết hai vị đạo nhân kia thế nào, liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ Vu Mãng giao phó hay không, dù sao Vu Mãng hiện tại nhìn hai người đó không thuận mắt.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy hiện tại y có thể lợi dụng đám tôm tép lính quèn kia, bởi vì đám tôm tép lính quèn này có thể giúp y rất nhiều việc, pháp lực của y cũng có thể được nghỉ ngơi.

Dù sao từ khi nguyên thần bị Vu Mãng lấy đi, pháp lực của y ngày càng yếu đi.

Nếu việc này giao cho y, chỉ cần phất tay một cái là có thể tu sửa mọi thứ hoàn hảo, nhưng hiện tại y lại không thể làm như vậy.

Nếu có sự giúp đỡ của đám tôm tép lính quèn, y có thể rèn luyện tu vi của mình, yên tâm hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

Thái Thượng Lão Quân đã sớm phát hiện ra nơi này rất thích hợp

để tu luyện.

Nơi này vô cùng thích hợp để tu luyện, là nơi tốt nhất để hấp thu nhật nguyệt tinh hoa giữa trời đất.

Tuy không có nguyên thần, nhưng hấp thu nhật nguyệt tinh hoa nơi đây, sau đó bảo tồn pháp lực, sẽ khiến tu vi của y không bị giảm sút quá nhanh.

Khi Thái Thượng Lão Quân trở về Long Điện, đám lính tôm tướng cua đang chạy trốn, có kẻ chết, có kẻ bị thương, bị bỏ lại đó không có cơ hội trốn thoát.

Thái Thượng Lão Quân sau khi về Long Điện, liền đi đến trước mặt đám lính tôm tướng cua kia.

Đối diện với đám lính tôm tướng cua này, Thái Thượng Lão Quân như Bồ Tát nhìn xuống, vung tay một cái, những binh lính tôm cá kia lập tức từ cõi chết trở về, từng người từng người đứng dậy, thân thể đều hoàn hảo không chút tổn hại.

Đám lính tôm tướng cua này cũng mang lòng biết ơn, thấy Thái Thượng Lão Quân đã chữa trị cho mình, sau đó đều quỳ xuống đất, cảm tạ Thái Thượng Lão Quân đã chữa thương cho họ.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy đây cũng là một chuyện tốt, dù sao đám lính tôm tướng cua này hiện tại có thể bị y lợi dụng, để chúng giúp y bận rộn nhiều việc hơn, tiện thể để y có cơ hội nâng cao tu vi.

"Hãy đi giúp ta tu sửa Long Điện cho tốt, phải khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, những thứ bị phá hoại đều phải khôi phục lại như cũ.

Còn hai chữ trên đại môn thì bỏ đi.

Những việc còn lại thì không có gì, ai muốn ở lại thì cứ ở, không muốn ở lại thì tìm nơi khác mà đi, đừng để bị người khác lợi dụng nữa." Thái Thượng Lão Quân sở dĩ muốn đám lính tôm tướng cua kia

cảm tạ, dù sao nếu đã cảm tạ thì sẽ không đi, sẽ ở lại giúp y.

Dù sao nếu là Vu tộc nhân, Vu Mãng không thể nào để Vu tộc nhân làm những việc lặt vặt như hạ nhân.

Chương 546

Chờ đợi đám Vu tộc nhân kia đến.

Không chừng còn không bằng những kẻ này, y lại cảm thấy bản thân mình kém cỏi hơn một bậc.

Thái Thượng Lão Quân càng ngày càng cảm thấy trong lòng không thoải mái, dù sao đường đường là một Thánh nhân trên Hồng Hoang, nay lại sa sút đến mức này.

Trước đây y vẫn luôn đổ lỗi cho Nữ Oa trong lòng, nhưng giờ lại cảm thấy mình cũng có trách nhiệm.

Nếu không đánh giá quá cao bản thân, liệu có ra nông nỗi này không?

Căn bản sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Thái Thượng Lão Quân lúc này đang tự an ủi lòng mình, bảo bản thân đừng đi nghĩ đến những chuyện khác ở đó nữa, hãy bắt đầu làm những việc cần làm bây giờ đi.

Dù sao tình hình hiện tại cũng không có cách nào thay đổi được.

Đám lính tôm tướng cua lúc này đều đang ở đó, nhìn y làm việc.

Y cũng không biết chúng đang làm gì, nhưng Thái Thượng Lão Quân tin chắc chúng sẽ làm việc cho y, dù sao y đã chữa trị cho chúng, còn Long tộc Nhị Thái tử lại vứt bỏ chúng ở đó, không thèm quan tâm.

Thái Thượng Lão Quân bước sang một bên khác.

Nơi này có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa của trời đất.

Lúc này ánh nắng đặc biệt đầy đủ, là thời điểm tốt nhất để nâng cao tu vi.

Thái Thượng Lão Quân liền khoanh chân ngồi xuống đó.

Y nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Tuy nguyên thần của y không ở trong cơ thể nên không thể thăng cấp nhanh như vậy, nhưng cũng có thể tăng lên chút ít, không thể để cứ thế suy yếu mãi được.

Y không thèm để ý đám lính tôm tướng cua kia, dù sao đám binh lính tôm cá đó đang ở đó suy nghĩ.

Tuy chúng có lòng biết ơn, nhưng y nghĩ rằng là thủ hạ của Long tộc Nhị Thái tử thì phải trung thành với Long tộc Nhị Thái tử.

Nhưng có lẽ chúng sẽ cân nhắc việc Thái Thượng Lão Quân đã chữa trị cho chúng, sau đó y lại leo lên bậc thang.

Y muốn chúng đi làm việc, thì chúng sẽ đi làm.

Thái Thượng Lão Quân ngồi đó không thèm quan tâm đến chúng nữa.

Thái Thượng Lão Quân nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện, nhưng tai y vẫn lắng nghe âm thanh xung quanh.

Lúc này, âm thanh của mọi người xung quanh truyền đến, Thái Thượng Lão Quân biết đám lính tôm tướng cua kia đã bắt đầu bận rộn làm việc rồi.

Thái Thượng Lão Quân cho rằng chúng nhất định sẽ làm như vậy, dù sao y đã cứu chúng, chúng cũng sẽ cảm kích.

Long tộc Nhị Thái tử không thèm quan tâm đến chúng, lẽ nào chúng lại muốn đi theo Long tộc Nhị Thái tử sao?

Lúc này không nên quản chúng nữa, dù sao đã bảo chúng đi làm việc rồi.

Y cần chuyên tâm tu luyện, nhưng tu luyện thì không thể để Vu

Mãng biết được.

Nếu hắn biết, chẳng phải sẽ ra tay với mình sao?

Thái Thượng Lão Quân là một Thánh nhân như thế nào chứ?

Là một người rất coi trọng việc giao hảo, thay đổi rất nhanh chóng.

Cho nên Thái Thượng Lão Quân trên Hồng Hoang có nhân duyên cực tốt, từ trước đến nay chưa từng đắc tội bất kỳ ai.

Tuy Thánh nhân trên Hồng Hoang đã biến mất, nhưng Thái Thượng Lão Quân lại có pháp bảo của mình, cho nên mới không rời khỏi Hồng Hoang, vẫn luôn ở trên Hồng Hoang, nhưng lại không thể ngờ gặp phải Vu Mãng.

Nếu sớm biết sẽ gặp Vu Mãng.

Chương 547

Chẳng lẽ ta lại có thể ở lại Hồng Hoang sao?

Lại còn quá tự cao tự đại.

Hãy nhanh chóng rèn luyện tu vi đi, đừng để tu vi giảm sút quá nhanh, có một ngày tốt đẹp sẽ đoạt lại nguyên thần.

Nguyên thần đối với một Thánh nhân quan trọng biết bao, giống như một người mất đi hồn phách vậy, nguyên thần mất đi, hồn phách mất đi, chỉ còn là một cá thể đơn độc.

Khai Thiên Cửu Thức của Vu Mãng quá lợi hại, y cũng không biết Vu Mãng đã học những thứ này ở đâu, vậy mà lại có thể đánh bại Thánh nhân trên Hồng Hoang, lại còn chưa vận dụng thức cuối cùng.

Đã đánh bại bốn vị Thánh nhân rồi, nếu vận dụng thức thứ 9, chẳng phải bản thể của mấy người chúng ta đều sẽ tan thành mây khói sao?

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy hiện tại có chút may mắn, dù sao bản thể vẫn còn ở đây.

Nếu bản thể cũng không còn, vậy thì làm sao có thể đoạt lại nguyên thần chứ?

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy hiện tại thật đáng để mừng rỡ.

Vu Mãng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thác nước.

Sau đó thấy Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân nói chuyện xong, liền lặng lẽ quay về bên cạnh Vu Mãng.

Vu Mãng biết, Nữ Oa vừa rồi nhất định đã đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Vu Mãng cũng không tò mò giữa họ có thể nói những chuyện gì, dù sao cũng có liên quan đến hắn, hắn cũng không bận tâm những chuyện như vậy.

Dù sao cũng không đánh lại hắn, cũng không thể đoạt lại nguyên thần.

Nguyên thần trong cơ thể hắn cũng rất hữu dụng, khiến lực chiến đấu của hắn tăng lên đặc biệt nhanh.

Trong cơ thể hắn cũng không có phản ứng đặc biệt nào khác, nguyên thần vẫn đang phát huy tác dụng.

Vu Mãng cảm thấy hiện tại hắn không cần quan tâm nguyên thần của Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa.

Trong cơ thể hắn, chúng hoàn toàn bị cơ thể hắn lợi dụng triệt để, không hề có bất kỳ phản ứng bài xích nào.

Thậm chí còn giúp công lực của hắn tăng lên vô cùng nhanh chóng.

Xem ra nguyên thần của Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân thật sự rất dễ dùng.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân có thể ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh, nghe lời như vậy.

Hoàn toàn cũng là vì nguyên thần đang ở trong cơ thể hắn.

Muốn thật sự khống chế được tên cứng đầu Thái Thượng Lão Quân này, cũng chỉ có phương pháp này là hữu hiệu duy nhất.

Hiện tại Vu Mãng không nghĩ nhiều như vậy.

Vu Mãng nhìn cảnh tượng phía sau thác nước trước mặt, thật sự vô cùng kích động.

Phải biết rằng, chỉ cần có bất kỳ vật cản nào ở một nơi, phía sau đó khẳng định sẽ có một động thiên khác, nếu không thì sẽ không ẩn

mình như vậy.

Vu Mãng đứng trước thác nước tỉ mỉ quan sát, có thể phán đoán vị trí của thác nước.

Nữ Oa phía sau, nhìn Vu Mãng đứng ngẩn ngơ trước thác nước, nàng không hề chú ý đến hành lang dài phía sau thác nước, chỉ nhìn Vu Mãng đang ngẩn ngơ ở đó, không biết hắn đang làm gì.

Nữ Oa hiện tại cũng không có tâm trạng quan sát Vu Mãng, dù sao thái độ vừa rồi của Thái Thượng Lão Quân đối với nàng, thật sự khiến Nữ Oa vô cùng tức giận.

Nàng cũng không biết Thái Thượng Lão Quân bị làm sao.

Điều đó khiến Nữ Oa trong lòng đặc biệt tức giận, nàng cũng không biết Thái Thượng Lão Quân đã nghĩ gì, đã tức giận gì, chẳng lẽ thật sự oán trách nàng sao?

Nếu thật sự oán trách, thì kẻ bị oán trách lẽ ra phải là chính Thái Thượng Lão Quân.

Ai bảo Thái Thượng Lão Quân quá tự lượng sức mình chứ?

Chương 548

Luôn tự cho rằng, luôn tự cho rằng đạo hạnh của mình sâu xa, kết quả lại thua kém người khác, ngược lại còn đi oán trách, điều đó thật sự khiến Nữ Oa vô cùng tức giận.

Vu Mãng chắc chắn không có thời gian để ý Nữ Oa.

Hắn cũng biết Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân hình như có chuyện bực bội gì đó ở giữa, nhưng điều đó không liên quan gì đến Vu Mãng.

Vu Mãng cũng không đi nghiên cứu kỹ, chỉ chăm chú nhìn hành lang phía sau thác nước trước mặt.

Hiện tại, hắn đang vận dụng công lực trong lòng.

"Nữ Oa, lát nữa ngươi hãy canh giữ ở đây, ta muốn xuyên qua thác nước đối diện để xem!" Vu Mãng nói với Nữ Oa đang buồn bực không vui.

Nữ Oa nghe Vu Mãng nói vậy thì rõ ràng sửng sốt một chút, lập tức dồn ánh mắt vào thác nước phía trước.

Nghe Vu Mãng nói muốn xuyên qua thác nước, chẳng lẽ phía sau thác nước có gì sao?

Lúc này Nữ Oa mới tỉ mỉ quan sát thác nước trước mặt.

Sau khi tập trung ánh mắt vào thác nước, nàng mới phát hiện ra giữa dòng nước chảy không ngừng của thác, lại có thể nhìn thấy một lối đi phía sau.

Điều đó cũng khiến Nữ Oa vô cùng chấn kinh, không ngờ khả năng quan sát của Vu Mãng lại tỉ mỉ đến vậy, lại có thể nhìn ra phía sau thác nước có một động thiên khác.

Nữ Oa nghe Vu Mãng giao phó, gật đầu.

Nàng cũng biết muốn xuyên qua thác nước có chút khó khăn, dù sao hiện tại nguyên thần của nàng đều đang ở trong cơ thể Vu Mãng.

Công lực của nàng hiện tại tuy không thấp, nhưng muốn thật sự xuyên qua dòng thác nước chảy không ngừng để đến lối đi kia thì có chút khó khăn.

Cho nên Nữ Oa cũng đặc biệt tự biết mình, dứt khoát không đi theo Vu Mãng để xuyên qua thác nước.

Còn về hành lang dài phía sau thác nước rốt cuộc có gì.

Tuy Nữ Oa trong lòng cũng rất tò mò, nhưng nàng cũng đặc biệt rõ ràng trong lòng, dù có hay không cũng không liên quan nhiều đến nàng.

Sau khi Vu Mãng giao phó xong mọi việc cho Nữ Oa, hắn quyết định đi về phía thác nước để xem xét, rốt cuộc bên kia có gì.

Vì có thể dùng thác nước che chắn, người thường khó mà phát hiện ra.

Xem ra Nhị Thái tử này rất có tâm cơ.

Không biết sau lưng Nhị Thái tử còn có bao nhiêu bảo bối.

Hắn chợt nhớ đến những bảo bối vàng son lộng lẫy trong cung điện vừa rồi.

Tuy căn phòng không quá lớn, nhưng kỳ trân dị bảo thì vô cùng nhiều.

Nhưng đều không có những thứ đặc biệt quý giá.

Vu Mãng cảm thấy Nhị Thái tử tuyệt đối không chỉ có chút gia sản đó.

Nhị Thái tử sống bấy nhiêu năm cũng không ít lần thu thập kỳ trân

dị bảo.

Một căn phòng nhỏ bé tuyệt đối không thể chứa đựng tất cả bảo bối của Nhị Thái tử.

Lúc Nhị Thái tử bỏ chạy hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào, cho nên cũng không kịp lấy đi bất kỳ thứ gì.

Xem ra những kỳ trân dị bảo này khẳng định sẽ còn ở bên trong Long Điện.

Trong lòng hắn càng thêm tự tin, có chút nóng nảy không thể kiềm chế, hận không thể lập tức bay qua thác nước để xem hành lang dài đối diện rốt cuộc có gì.

Tuy không chắc có kỳ trân dị bảo, nhưng dù sao cũng phải đi xem một chút, không xem thì không biết bên trong có gì.

Vu Mãng vận dụng nội lực trong lòng, từng chút từng chút tăng cường nội lực.

Hắn bùng nổ toàn thân, mũi chân nhanh chóng dùng lực, bay lên không.

Chương 549

Vu Mãng bay lên không nhanh như cắt, mũi chân phát lực hung hãn, chỉ thấy trong nháy mắt đã đến giữa không trung, nhanh chóng dùng lực vào vách tường bên cạnh, mũi chân nhẹ nhàng chấm một cái, nhanh chóng bay vút vào giữa thác nước.

Nữ Oa đứng bên cạnh nhìn công lực mạnh mẽ của Vu Mãng, thật sự vô cùng kinh ngạc, không ngờ Vu Mãng trong thời gian ngắn như vậy, công lực lại có thể tiến bộ vượt bậc đến thế.

Chẳng lẽ là nguyên thần của nàng và Thái Thượng Lão Quân đang phát huy tác dụng trong cơ thể hắn sao?

Bất kể là nguyên nhân gì, có thể thấy công lực của Vu Mãng hiện tại tăng tiến vô cùng nhanh chóng.

Muốn một lần nữa đánh bại Vu Mãng.

Xem ra có chút khó khăn rồi.

Thái Thượng Lão Quân dùng pháp gì, Nữ Oa trong lòng vô cùng rõ ràng tu vi hiện tại của Vu Mãng, tuyệt đối không phải người thường có thể đối phó được.

Vu Mãng đang vận dụng sức chịu đựng của cơ thể, tập trung tất cả nội lực vào mũi chân.

Khi hắn nhanh chóng bay vút lên, đột nhiên cảm thấy công lực trong cơ thể đã có một bước đột phá hơn nữa.

Linh lực trong cơ thể nhanh chóng thông suốt khắp tứ chi, khiến nội lực trong tứ chi dồi dào, lại được thăng cấp thêm một tầng nữa.

Điều này khiến Vu Mãng đại hỉ, hắn không khỏi kinh ngạc.

Vì công lực cũng sẽ tiến thêm một tầng nữa, điều này khiến Vu Mãng vô cùng vui mừng.

Vu Mãng dùng hai chân, dùng lực một chút vào vách tường, nhanh chóng lướt vào giữa thác nước.

Có thể thấy, dòng nước thác chảy vô cùng xiết, nhưng tốc độ của Vu Mãng còn nhanh hơn.

Trong khoảnh khắc xuyên qua thác nước, dường như nước thác chưa kịp chạm vào người hắn đã lập tức rơi vào hành lang bên trong thác nước.

Có thể thấy tốc độ của Vu Mãng nhanh đến mức nào.

Hiện tại, Vu Mãng sau khi xuyên qua thác nước, hai chân vững vàng đứng trên hành lang dài, trên vai hắn chỉ còn vài giọt nước đọng lại mà thôi.

Có thể biết tốc độ của Vu Mãng vừa rồi nhanh đến mức nào, dường như dòng nước thác hoàn toàn không hề chạm vào người Vu Mãng vậy.

Vu Mãng nhanh chóng tiến vào trong hành lang dài.

Tốc độ đó có thể nói là còn nhanh hơn cả chớp mắt.

Dường như tất cả động tác đều được hoàn thành trong một khoảnh khắc.

Nữ Oa biết công lực của Vu Mãng đã tăng lên rất nhiều, nhưng nàng không ngờ tốc độ của Vu Mãng lại nhanh đến thế, dường như nàng hoàn toàn chưa tỉnh táo khỏi sự chấn kinh.

Nhìn Vu Mãng chìm vào giữa thác nước, hoàn toàn không thấy bóng dáng hắn.

Tốc độ của Vu Mãng có thể nói là chưa kịp chớp mắt đã lướt vào

giữa thác nước.

Điều đó thật sự khiến Nữ Oa kinh ngạc không nhỏ.

Nữ Oa trên Hồng Hoang cũng đã trải qua nhiều chuyện, gặp gỡ nhiều nhân vật lớn, nhưng nhìn Vu Mãng hiện tại thật sự khiến Nữ Oa không thể không bội phục.

Với công lực như Vu Mãng, trên Hồng Hoang còn có mấy người có thể địch lại được chứ?

Nữ Oa hiện tại thật sự hy vọng Thái Thượng Lão Quân có mặt ở bên cạnh nàng, để Thái Thượng Lão Quân xem công lực của Vu Mãng đã đạt đến trình độ nào, cũng để Thái Thượng Lão Quân có thể hết hy vọng.

Thái Thượng Lão Quân luôn rục rịch muốn lấy lại nguyên thần.

Trong lòng Nữ Oa vô cùng rõ ràng, muốn lấy lại nguyên thần của y thì khó khăn biết bao.

Phải biết rằng nguyên thần hiện tại đang ở trên người Vu Mãng, công lực của Vu Mãng mạnh đến mức nào, Nữ Oa hiện tại vô cùng rõ ràng.

Muốn lấy lại nguyên thần từ trên người Vu Mãng thì khó như lên trời.

Hiện tại trong lòng Nữ Oa đột nhiên có một ý nghĩ đặc biệt khiến nàng chấn kinh: Chẳng lẽ bá chủ Tứ Hải Bát Hoang thật sự sắp đổi chủ rồi sao?

Chương 550

Hiện tại Hồng Hoang đang dần suy tàn, Ma tộc cũng đang im hơi lặng tiếng.

Xem ra việc Vu tộc quật khởi chắc chắn có nguyên nhân cần thiết.

Vu tộc hiện tại đã có Vu Mãng.

Cả Vu tộc có khả năng chấn hưng.

Nhìn công lực như Vu Mãng, Nữ Oa vô cùng tin tưởng việc Vu tộc quật khởi sớm muộn gì cũng xảy ra, chỉ là hiện tại Vu Mãng chưa hoàn toàn phát huy công lực lớn nhất mà thôi.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, tin rằng Tứ Hải Bát Hoang sẽ không có mấy người có thể địch lại.

Nữ Oa vẫn đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ về những vấn đề trong lòng.

Nàng thật sự vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng chấn kinh.

Đột nhiên trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ, có khả năng trong tương lai không xa sẽ thành hiện thực.

Xem ra hiện tại thật sự không nên khinh cử vọng động.

Nếu Vu Mãng thật sự có thể trở thành bá chủ Tứ Hải Bát Hoang, vậy thì lúc này nàng không nên đối mặt với một lựa chọn quan trọng sao.

Lựa chọn của nàng sẽ quyết định vận mệnh sau này.

Nữ Oa cũng biết nàng không thể không tính toán cho đường lui sau này.

Nếu cứ ở trên Hồng Hoang như vậy, sẽ khó có thể phát triển lớn

mạnh.

Hiện tại Hồng Hoang đang dần suy tàn, Ma tộc cũng không ngừng suy yếu, chỉ có Vu tộc có Vu Mãng đang nhanh chóng quật khởi.

Vu Mãng đặt hai chân vững vàng trên hành lang bằng phẳng, đứng trên hành lang ổn định nhìn mọi thứ trước mắt.

Điều đó thật sự khiến Vu Mãng có chút kinh ngạc.

Vu Mãng cũng là người đã từng trải, bất kể kỳ trân dị bảo trên thế giới, hắn cũng đã thấy rất nhiều.

Nhưng khi nhìn thấy những kỳ trân dị bảo chói mắt trước mắt này, thật sự khiến Vu Mãng vô cùng chấn kinh.

Có thể thấy hành lang này không quá phức tạp.

Hành lang dài được lát bằng lam bảo thạch trên mặt đất.

Khi hai chân tiếp xúc với mặt đất, ánh sáng chói mắt từ lam bảo thạch phản chiếu ra những tia sáng, thật sự khiến hắn có cảm giác choáng váng.

Hắn cũng không biết Nhị Thái tử dùng lam bảo thạch lát trên mặt đất sẽ có hiệu quả gì.

Vu Mãng thật sự có chút kỳ lạ.

Nhị Thái tử lại đặt một cái gì đó ở vị trí xa trên mặt đất, chỉ khiến người ta khi hai chân chạm đất có cảm giác choáng váng.

Bị những tia sáng chói mắt đó chói đến mức có chút đau đầu.

Bốn bức tường được khảm bằng một loại hoàng thủy tinh màu vàng nhạt.

Thủy tinh có nhiều loại cấp bậc, loại hoàng thủy tinh màu vàng nhạt đó là quý giá nhất.

Hoàng thủy tinh màu vàng nhạt, nếu ở những năm khác, một viên nhỏ đã có giá trị liên thành rồi.

Nhưng trên hai bức tường của hành lang này, đều được khảm bằng loại hoàng thủy tinh màu vàng nhạt đó một cách bằng phẳng, đặc biệt dày đặc.

Cơ bản trên tường đều phủ kín dày đặc hoàng thủy tinh màu vàng nhạt, giống như những viên kim cương chói mắt được khảm vào vậy.

Những thứ giá trị liên thành này, khi tập trung đặt cùng một chỗ, lại khiến người ta có một cảm giác choáng váng, không hề cảm nhận được sự quý giá của kỳ trân dị bảo, ngược lại còn khiến người ta có một cảm giác bị áp bức.

Xem ra phẩm vị của Nhị Thái tử này cũng không đặc biệt cao, lại thích loại phẩm vị xa hoa, khiến người ta có cảm giác choáng váng.

Chương 551

Nếu là Vu Mãng.

Vu Mãng tuyệt đối sẽ không như vậy, lãng phí những thứ xa hoa này.

Hắn sẽ bày trí từng món đồ xa hoa một cách riêng lẻ, chứ không để chúng dày đặc như cát, tầm thường vô vị như vậy.

Trên hành lang được khảm lam bảo thạch, lại thêm hai bên vách tường, dùng hoàng thủy tinh màu xanh lam lớn khảm vào, khiến toàn bộ lối đi cảm giác chói mắt và rực rỡ đến vậy.

Chẳng trách khi thác nước chảy xuống, không ai chú ý đến hành lang này.

Ánh sáng phản xạ từ hành lang này kết hợp với độ sáng của dòng nước, khiến người ta khó mà phát hiện ra hành lang, ngược lại còn khiến dòng nước trông càng thêm trong suốt và sáng rõ.

Mắt của Vu Mãng đặc biệt tinh tường, nếu không cũng sẽ không phát hiện ra hành lang đặc biệt này.

Đứng trên mặt đất hành lang, thật sự cảm giác có chút choáng váng.

Nhưng Vu Mãng nhanh chóng dùng một loại giác quan ánh sáng để dò dẫm bước về phía trước.

Bức tường được khảm hoàng thủy tinh màu xanh lam nhạt cũng chiếu sáng toàn bộ bức tường đặc biệt rực rỡ.

Như vậy, bức tường và mặt đất, khi đêm đến chắc hẳn cũng sẽ không quá tối.

Ừm, Vu Mãng men theo hành lang lam bảo thạch bước về phía trước, nhìn thấy hành lang không phải là một con đường thẳng tắp, ở phía trước không xa có một góc rẽ, một chỗ uốn cong.

Vu Mãng bước về phía trước, nhìn thấy vách tường được khảm vô cùng bằng phẳng.

Khi hai tay chạm vào vách tường, có một luồng khí lạnh nhè nhẹ.

Khi luồng khí lạnh đó thấu tâm can, cảm giác đó thật sự vô cùng thoải mái.

Một hành lang như vậy thật sự là một nơi tu thân dưỡng tính.

Thủy tinh màu xanh lam nhạt, loại bảo thạch tự nhiên, sẽ kết hợp với linh khí của con người, giúp nội lực của người ta tăng lên một bước.

Vu Mãng đến chỗ góc rẽ của hành lang.

Tại góc rẽ này, Vu Mãng không vội vàng rẽ vào, mà quay đầu nhìn lại một cái.

Cửa động thác nước.

Cửa động thác nước đang chảy xiết xuống, giống như một bức màn nước che phủ toàn bộ cửa động.

Vu Mãng quay đầu tiếp tục bước về phía trước, đến chỗ góc rẽ.

Khi đi qua góc rẽ, hắn đột nhiên bị một cảnh tượng trước mắt chấn kinh.

Xuất hiện trước mặt Vu Mãng lại là một không gian vô cùng rộng lớn, phải lớn hơn Long Điện gấp mấy lần.

Những thứ được bày trí trong không gian này càng khiến Vu Mãng đại kinh, không ngờ Nhị Thái tử lại trang hoàng nơi đây thành như vậy.

Vu Mãng thật sự vô cùng chấn kinh trước cảnh tượng trước mắt, không ngờ ở cuối hành lang của Nhị Thái tử lại có một nơi biệt hữu động thiên như vậy.

Nhìn không gian vĩ đại này phải lớn hơn Long Điện vài lần, không gian rộng rãi, vách tường vàng son lộng lẫy, thật sự cảm giác như một tòa cung điện xa hoa.

Ai cũng biết Nhị Thái tử vẫn luôn thu thập tiền bạc, nhưng không ngờ một đứa trẻ lại giàu có đến mức này.

Nhìn không gian rộng lớn trước mặt.

Toàn bộ bốn bức tường đều được khảm bằng bảo thạch, toàn bộ vách tường vàng son lộng lẫy.

Điều đó khiến không gian bên trong vô cùng sáng sủa.

Nhìn kỹ, trên bức tường đá lại được khảm những viên dạ minh châu lớn bằng quả trứng ngỗng.

Thật sự là trân bảo quý hiếm và độc đáo.

Chương 552

Phải biết rằng một viên dạ minh châu đã vô cùng khó kiếm rồi.

Lại có kích thước lớn đến vậy.

Cả bốn viên dạ minh châu này đồng thời chiếu sáng trong không gian, khiến toàn bộ không gian vô cùng sáng rõ.

Mỗi một viên dạ minh châu đều được khảm vào trong vách tường, vào những khe lõm trên bề mặt tường.

Ánh sáng phát ra từ dạ minh châu không quá chói mắt, lại khiến mọi vật hiện rõ mồn một.

Vu Mãng không ngờ lại tìm được nơi này, không chỉ là một dân tộc, mà bốn dân tộc này còn có giá trị liên thành hơn.

Một viên dạ minh châu có kích thước lớn như vậy đã khó tìm trên thế gian rồi, bốn viên cùng lúc được khảm vào tường, có thể thấy độ sáng của cung điện này có thể vô cùng rực rỡ rồi.

Ai cũng nói cuộc sống của Nhị Thái tử vô cùng... không ngờ cuộc sống của Nhị Thái tử không chỉ giàu có, mà còn xa xỉ hơn cả cuộc sống của người trên Hồng Hoang.

Một vị thổ hoàng đế như vậy sống ở đây vô tư vô lo, thật sự khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Không ngờ lại chiếm lĩnh được địa bàn của Nhị Thái tử.

Xem ra chiếm cứ địa bàn này tuyệt đối là một lựa chọn vô cùng chính xác, trên địa bàn này thật sự là nơi nhân kiệt địa linh, không chỉ vị trí tốt, mà những thứ bên trong cũng vô cùng nhiều.

Xem ra tất cả tiền bạc mà Nhị Thái tử đã thu vét bấy nhiêu năm

đều tụ tập ở đây.

Nhị Thái tử lại bỏ chạy tán loạn, vậy thì muốn quay lại đây một lần nữa, khẳng định phải có sự chuẩn bị đầy đủ mới dám quay lại.

Hiện tại bản lĩnh của Nhị Thái tử hoàn toàn không phải đối thủ của Vu Mãng.

Vu Mãng và Nhị Thái tử giao chiến hoàn toàn không tốn mấy phần công lực, không hiểu sao hắn ta lại bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Xem ra Nhị Thái tử muốn so tài với Vu Mãng, ít nhất cũng phải tu luyện thêm mấy ngàn năm.

Trong không gian rộng lớn này, dưới sự chiếu rọi của dạ minh châu trên bốn bức tường, toàn bộ không gian sáng sủa vô cùng.

Nhìn những viên bảo thạch được khảm khắp bốn bức tường.

Thật sự khiến người ta cảm thấy có chút tê dại.

Những viên bảo thạch này nếu chỉ lấy một viên ra ngoài cũng có giá trị liên thành, vậy mà tất cả chúng đều được khảm trên bốn bức tường xung quanh.

Bốn bức tường phát ra loại ánh sáng bạc lấp lánh, thật sự khiến người ta nhìn vào có chút xa xỉ.

Hắn có thể bước về phía mấy viên dạ minh châu trước mặt.

Khi bước đến trước bức tường, trước mấy viên dạ minh châu, hắn nhìn thấy những viên dạ minh châu này hoàn toàn được khảm vào trong vách tường.

Muốn lấy những viên ngọc này ra khỏi vách tường thật sự vô cùng khó khăn.

Vậy thì những viên ngọc này trong vách tường rốt cuộc có thể chiếu sáng bao nhiêu năm đây?

Vu Mãng cũng không bận tâm đến vấn đề này.

Dù sao ngọc của nơi này đang bày ra trước mắt hắn.

Hiện tại hắn cần phải xem xem trong không gian này còn có những bảo vật gì nữa.

Nhìn thấy trong cung điện của Nhị Thái tử có rất nhiều trân bảo hỉ sự, phần lớn đều là bảo thạch, kim cương các loại, được khảm trên bốn bức tường.

Bốn viên dạ minh châu lớn bằng quả bom hạt nhân, trong đó ở khoảng đất trống giữa trung tâm có một chiếc ngọc sàng, chiếc ngọc sàng này tỏa ra từng luồng khí lạnh.

Nhìn chiếc ngọc thạch sàng tọa lạc ở trung tâm của không gian.

Chiếc giường ngọc này rộng hơn hai mét, nhìn chiếc giường này thật sự có chút khác biệt so với những chiếc giường khác.

Chương 553

Luồng khí lạnh thấp thoáng tỏa ra vô cùng rõ ràng.

Vu Mãng bước đến bên giường, đặt tay lên giường.

Khi ngón tay chạm vào bề mặt giường, một luồng khí lạnh thấu tim gan lập tức tấn công toàn thân.

Hắn ngay lập tức không nhịn được mà rùng mình một cái.

Nhìn luồng khí lạnh tỏa ra từ giường, đây hẳn là một khối hàn băng ngàn năm.

Phải biết rằng chiếc giường này có lợi ích cực lớn.

Khi người luyện công nằm trên chiếc giường này sẽ khiến công lực tăng lên rất nhiều.

Nhìn chiếc giường trước mặt.

Vu Mãng cũng thoáng nhớ lại một bảo bối ngàn năm mà hắn đã đọc trong sách vở.

Nhìn bảo bối này hẳn là Hàn Ngọc Sàng.

Nếu thật sự là bảo bối đã thấy trong sách, vậy thì có thể biết chiếc giường này cũng là bảo bối hiếm có khó tìm trên thế gian.

Ở Tứ Hải Bát Hoang muốn có được bảo bối như vậy thật sự khó càng thêm khó.

Không ngờ lại ở trong cung điện của Nhị Thái tử.

Nhị Thái tử đã thu thập những kỳ trân dị bảo như vậy ở đâu chứ?

Thật sự vô cùng khó kiếm.

Xem ra mọi thứ dường như đều đã được an bài.

Ông trời đã an bài rõ ràng như vậy, để Vu Mãng nhặt được một món hời.

Kỳ trân dị bảo mà Nhị Thái tử đã tích lũy bao nhiêu năm.

Chỉ trong một chốc đã toàn bộ rơi vào tay Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn bảo bối ngàn năm khó gặp là Hàn Ngọc Sàng này, thật sự vô cùng yêu thích.

Bề mặt giường vô cùng bằng phẳng, phía trên là một khối ngọc thạch nguyên khối, một chiếc giường như vậy, nếu tu hành ở đây, sẽ khiến công lực của hắn lại được thăng tiến đáng kể.

Điểm này Vu Mãng trong lòng vô cùng rõ ràng.

Xem ra Nhị Thái tử bình thường cũng thường xuyên nghỉ ngơi ở đây, nếu không thì sẽ không đặt một chiếc giường lớn như vậy trong một không gian rộng rãi như thế.

Chỉ là khi mới bắt đầu nằm trên chiếc giường lớn như vậy, chắc chắn sẽ là một loại tra tấn.

Sau khi nằm lâu rồi, có lẽ sẽ quen với nhiệt độ của giường.

Nhìn chiếc giường lớn như vậy, được đặt trong không gian rộng rãi, ở bên cạnh chiếc giường lại có đặt một số ly lưu ly.

Những chiếc ly lưu ly này cũng có giá trị liên thành.

Xem ra cuộc sống bình thường của Nhị Thái tử này thật sự vô cùng xa xỉ.

Những chiếc ly lưu ly này đều là một bộ, màu sắc thể hiện một màu đỏ rực rỡ.

Phải biết rằng bình thường ly lưu ly thường có nhiều màu sắc, có thể có được ly lưu ly màu đỏ thuần khiết như vậy thật sự vô cùng quý giá.

Càng quý giá hơn nữa, bộ ly lưu ly này lại là một bộ hoàn chỉnh.

Chúng có một công hiệu đặc biệt là Lục Lục Tam Khắc.

Nếu đặt nước uống bình thường vào trong ly lưu ly, sẽ khiến nước đó biến thành một loại hoạt thủy.

Chương 554

Loại hoạt thủy này có công hiệu vô cùng mạnh mẽ, không chỉ có thể cường thân kiện thể, mà còn có công hiệu chữa bách bệnh.

Nhìn những bảo bối này đều có giá trị liên thành.

Vu Mãng cảm thấy những bảo vật mà Nhị Thái tử đã cất giữ này hoàn toàn có thể bị hắn lợi dụng.

Vu Mãng lại dễ dàng có được những bảo bối này.

Nhìn chiếc giường và bộ ly lưu ly trước mặt, thật sự đều là những bảo vật khó kiếm.

Hắn cũng không biết, cũng không biết Nhị Thái tử rốt cuộc đã tìm những thứ danh quý này ở đâu.

Vu Mãng tiếp tục đi dọc theo mép giường về phía trước, nhìn thấy ở phía trước không xa lại có một chiếc hộp vuông.

Một thứ như vậy, trong một nơi vàng son lộng lẫy như thế này.

Lại có một chiếc hộp bình thường như vậy, khiến người ta nhìn vào có chút kỳ lạ.

Chiếc hộp là một chiếc hộp hết sức bình thường, khiến người ta nhìn vào có chút không hợp.

Có lẽ trong chiếc hộp sẽ có chứa một số kỳ trân dị bảo quý giá, tất cả đều có thể.

Vu Mãng nghĩ như vậy, liền bước đến chiếc hộp, nhìn mép chiếc hộp.

Có chút cũ kỹ, không có những đồ khảm nạm trước đó, một chiếc hộp bình thường nhất, khiến Vu Mãng có chút nghi ngờ.

Với tính cách của Nhị Thái tử, liệu có đặt một chiếc hộp như vậy trong một nơi vàng son lộng lẫy, một chiếc hộp bình thường như thế này không?

Vu Mãng tỉ mỉ đi một vòng quanh chiếc hộp, chiếc hộp chỉ lớn khoảng một mét.

Hắn cũng không biết trong hộp rốt cuộc chứa gì?

Trên nắp hộp, lại vẽ một đồ đằng giống như con khỉ.

Điều đó khiến Vu Mãng có chút nghi ngờ.

Bình thường, nếu chiếc hộp có trang trí, có hoa văn, thì cũng sẽ vẽ trên bốn mặt của chiếc hộp, sao lại vẽ hình như vậy trên nắp hộp chứ?

Như vậy thì ai có thể nhìn thấy hình vẽ trên chiếc hộp chứ?

Đồ đằng giống con khỉ được vẽ trên nắp hộp, khiến người ta nhìn thấy ánh mắt con khỉ linh hoạt đến vậy, đồng thời lại lộ ra hung quang.

Vu Mãng tỉ mỉ quan sát đồ án được vẽ trên chiếc hộp, cái thứ giống con khỉ đó, đột nhiên khiến Vu Mãng liên tưởng đến một thứ, đó là Tỏa Hồn Tương.

Vu Mãng cũng từng xem đồ án được vẽ trên chiếc hộp này trong sách, còn những công hiệu và tác dụng khác của chiếc hộp, Vu Mãng thật sự hoàn toàn không biết gì.

Lúc này Vu Mãng thật sự hối hận, không đọc thêm nhiều sách, tìm hiểu thêm nhiều thứ, đến nỗi hiện tại khi cần dùng lại không biết rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhìn đồ án giống con khỉ được vẽ trên chiếc hộp trước mặt, Vu Mãng bất giác vươn tay, chạm vào nắp hộp.

Hắn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Khi ngón tay chạm vào đồ đằng hình con khỉ đó, đột nhiên cảm giác đồ án được vẽ trên chiếc hộp dường như sống dậy.

Khi ngón tay hắn chạm vào hình tượng con khỉ, lại cảm giác con khỉ dường như đang cử động, khiến Vu Mãng có chút kinh ngạc.

Khi Vu Mãng đang có chút kỳ lạ và kinh ngạc.

Đột nhiên một đạo kim quang lóe lên từ hình ảnh con khỉ trên nắp hộp, thứ giống con khỉ đó, nhanh chóng nhảy xuống từ nắp hộp.

Con khỉ nhảy xuống từ chiếc hộp, khi chạm đất, thân thể nhanh chóng bắt đầu lớn lên.

Vốn dĩ khi ở trên chiếc hộp, nó chưa đầy một mét, sau khi chạm đất liền nhanh chóng tăng trưởng.

Từng chút từng chút một, tốc độ tăng trưởng thật sự vô cùng nhanh chóng.

Chương 555

Vu Mãng nhìn con khỉ không ngừng lớn lên, cao lên trước mặt, có chút kỳ lạ.

Con khỉ này rốt cuộc là sinh vật gì?

Sao lại có thể nhanh chóng trưởng thành như vậy, dung mạo cũng trở nên có chút xấu xí.

Trên chiếc hộp, con khỉ đó, khi nhanh chóng cao lớn và trưởng thành trên mặt đất, mặt lông tròn trịa của con khỉ đáng lẽ phải... trở nên có chút hung dữ, ngay sau đó còn mọc ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, trông giống như một con ma cà rồng.

Điều đó khiến người ta nhìn vào có chút rợn người.

Vu Mãng nhìn con khỉ không ngừng lớn lên như vậy, biết rằng yêu vật này xem ra muốn bảo vệ một thứ gì đó bất lợi cho hắn.

Vu Mãng không hề phản ứng gì, chỉ lẳng lặng quan sát thân thể con khỉ không ngừng lớn lên.

Khi con khỉ cao gần hai mét.

Nó dừng lại việc lớn nhanh chóng, dùng ánh mắt nhìn xuống Vu Mãng trước mặt.

Trong ánh mắt nó có quá nhiều sự kỳ lạ.

Con khỉ vốn dĩ hung quang lộ rõ trên mặt.

Nhưng khi nhìn Vu Mãng trước mặt, trong ánh mắt nó chỉ có sự kinh ngạc và kỳ lạ, không có quá nhiều ác ý, ánh mắt cũng không còn hung dữ như vừa rồi.

Từ biểu cảm ánh mắt của con khỉ có thể thấy con khỉ không có

quá nhiều địch ý đối với hắn.

Nhưng con khỉ nhảy xuống từ chiếc hộp, chắc chắn có một số chuyện.

Nếu không thì sẽ không lộ ra nguyên hình.

Vu Mãng cũng không quá kinh ngạc, chỉ đứng bên cạnh con khỉ đang dần lớn lên, nhìn con khỉ lẳng lặng trưởng thành.

Con khỉ dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Vu Mãng trước mặt.

Đồng thời cũng quên mất thân thể đang nhanh chóng lớn lên, cứ đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

"Con nhà ai vậy?

Ngươi muốn canh giữ ở đây, những thứ ngươi muốn canh giữ, ta không có quá nhiều hứng thú!" Vu Mãng nhìn con khỉ đang vô cùng kinh ngạc trước mặt mà nói.

Vu Mãng nói chuyện với con khỉ trước mặt, hắn rất rõ ràng, hắn mở miệng nói chuyện, nhưng con khỉ này hẳn sẽ nghe hiểu ý nghĩa lời hắn nói.

Điều Vu Mãng muốn biểu đạt là nói cho con khỉ này biết hắn không có bất kỳ địch ý nào, Vu Mãng cũng không rảnh mà dây dưa, không muốn có quá nhiều giao thiệp với con khỉ này.

Con khỉ khi nghe Vu Mãng nói như vậy thì biểu cảm rõ ràng.

Nó sững sờ, ánh mắt mê mang.

Có thể thấy con khỉ hẳn đã nghe hiểu lời Vu Mãng nói, chỉ là nhất thời không biết nên chọn lựa thế nào, đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Dường như thời gian tĩnh lặng.

Vu Mãng nhìn con khỉ trước mặt, con khỉ cũng dùng ánh mắt đối

mặt với Vu Mãng, đồng thời con khỉ cũng thăm dò phát ra một số âm thanh.

“Ta vừa đến nơi này, đối với mọi địa hình ở đây đều không hoàn toàn quen thuộc.

Ngươi lại có thể sống động nhảy ra từ trên chiếc hộp, vậy thì khẳng định ngươi có chỗ độc đáo!” Vu Mãng nói trước với người có dáng vẻ con khỉ trước mặt.

Người có dáng vẻ con khỉ này, khi nghe Vu Mãng nói như vậy, biểu cảm rõ ràng có chút thả lỏng.

Xem ra con khỉ đã nghe hiểu tất cả lời Vu Mãng nói, chỉ là không biết con khỉ có nói được một số ngôn ngữ loài người hay không.

Nếu thật sự có thể nói được một số ngôn ngữ loài người, vậy thì giao tiếp sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chương 556

Vu Mãng nghĩ như vậy, nhưng cũng không mong đợi con khỉ sẽ thật sự nói được ngôn ngữ loài người.

Hiện tại con khỉ có thể nghe hiểu lời hắn nói đã rất tốt rồi.

Vu Mãng không dám quá xa cầu con khỉ sẽ nói tiếng người.

Nếu con khỉ mà nói tiếng người được, vậy thì đó thật sự là một kỳ trân dị bảo có thể khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Vu Mãng hiện tại vô cùng không hiểu, con khỉ này vì sao lại nhảy ra từ đồ đằng hình con khỉ trên chiếc hộp?

Chẳng lẽ con khỉ có sứ mệnh đặc biệt cần phải ở lại đây sao?

Vu Mãng nhìn con khỉ trước mặt hai chân chạm đất, cùng lúc chạm đất, thân thể nó cũng đang cấp tốc biến lớn, sau khi cao thêm khoảng một mét thì lại dừng lại.

Nhìn con khỉ cao gần bằng người, thật sự khiến Vu Mãng trước mặt có chút kinh ngạc.

Nhìn con khỉ, không biết con khỉ muốn làm gì.

Sau khi con khỉ hai chân đứng thẳng, nó nhìn Vu Mãng trước mặt, để lộ hai chiếc răng nanh trắng bệch.

Nhìn biểu cảm của con khỉ, hẳn là không phục Vu Mãng.

Nhìn con khỉ trước mặt, xem ra muốn thuần phục con khỉ này cần phải tốn chút công phu.

Hiện tại nhìn con khỉ này có một tia địch ý đối với hắn.

Hắn không hiểu con khỉ này vì sao lại nhảy ra từ trong chiếc hộp.

Xem ra chiếc hộp này đã bị người ta rót ma lực vào, mới khiến chiếc hộp có sự biến hóa đặc biệt như vậy.

Rốt cuộc trong hộp chứa gì?

Cần con khỉ này bảo vệ sao?

Nhìn khuôn mặt con khỉ vô cùng hung mãnh, trong ánh mắt mang theo một tia ác độc.

Chiếc răng nanh trắng bệch đó thỉnh thoảng lại nhe ra về phía Vu Mãng trước mặt, hù dọa Vu Mãng trước mặt.

Có thể thấy nhiệm vụ của con khỉ này là bảo vệ chiếc hộp.

Không cho bất kỳ ai chạm vào chiếc hộp này.

Vu Mãng nhìn con khỉ trước mặt, rồi lại nhìn chiếc hộp đang đặt trên mặt đất.

Vốn dĩ Vu Mãng không có hứng thú đặc biệt nào, nhưng nhìn con khỉ căng thẳng bảo vệ chiếc hộp như vậy cũng khiến hứng thú của Vu Mãng nổi lên.

Vu Mãng không thèm để ý con khỉ đang làm ra vẻ mặt hù dọa đó, vươn tay lập tức muốn mở chiếc hộp.

Con khỉ thấy Vu Mãng sắp mở chiếc hộp, liền lao nhanh đến trước mặt Vu Mãng, tấn công Vu Mãng.

Vu Mãng đã sớm liệu rằng con khỉ này sẽ ngăn cản.

Cho nên hắn lập tức né tránh cú tát bằng bàn tay đen lớn đó, con khỉ một chưởng vỗ xuống, không trúng, lập tức xoay người, bàn tay kia vồ lấy Vu Mãng.

Vu Mãng thân thủ nhanh nhẹn vô cùng, hắn nghiêng người né tránh thân hình con khỉ đang vồ tới, đồng thời thuận thế đạp mạnh một cước vào lưng con khỉ, khiến con khỉ bị đạp ngã lăn trên đất.

Con khỉ này thân thủ cũng khá nhanh nhẹn, nhưng tốc độ không nhanh bằng Vu Mãng trước mặt.

Vu Mãng đạp một cước vào con khỉ, đẩy con khỉ văng xa mấy mét, ngã lăn trên đất.

Con khỉ không ngờ Vu Mãng lại nhanh chóng đến sau lưng nó như vậy, lại còn đẩy nó văng xa đến thế.

Con khỉ có chút thẹn quá hóa giận, quay đầu nhanh chóng xoay người phát ra đợt tấn công thứ hai về phía Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn con khỉ này thân thủ tuy mười phần nhanh nhẹn, nhưng muốn đối phó với con khỉ này, hoàn toàn không tốn một chút công lực nào.

Chương 557

Nhìn con khỉ này, tuy bề ngoài trông mười phần hung mãnh, nhưng nội lực lại không đến mức đó.

“Hầu tử, ta đã tha cho ngươi một mạng rồi, ngươi lại còn phát động công kích.

Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Thật sự chọc ta phiền rồi, ta sẽ khiến ngươi cả đời phải ở trong bức tranh, không bao giờ ra ngoài được nữa!” Con khỉ vốn đang phát động công kích, khi nghe Vu Mãng nói những lời này, rõ ràng sững sờ, dường như đối với lời Vu Mãng nói có một tia sợ hãi.

Con khỉ này đã ở trong bức tranh quá lâu rồi, đối với cuộc sống trong đó thật sự mười phần khô khan.

Cuộc sống trong tranh tuy có thể hoạt động được, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ tự do nào để nói.

Vu Mang nhãn thần vô cùng sắc bén, có thể nhận ra khi con khỉ vừa nói chuyện, biểu cảm của nó rõ ràng có chút sợ hãi.

Rõ ràng, con khỉ vô cùng không muốn một lần nữa trở về cái không gian giam hãm kia.

“Ngươi muốn được ở lại thế gian, muốn cuộc sống tự do sao?

Có lẽ ta có thể giúp ngươi!” Vu Mang tiến hành chiến thuật công tâm với con khỉ trước mặt.

Hắn không muốn dây dưa quá nhiều với nó.

Việc đó chẳng có lợi ích gì cả.

Hiện tại, Vu Mang chỉ mong được xem những thứ trong hộp,

những thứ khiến một kẻ thủ hộ như con khỉ này phải bảo vệ, và cũng xem liệu có báu vật hiếm có nào không.

Con khỉ bị Vu Mang đá ngã xuống đất, ngồi sững sờ vài giây, không biết nên phản ứng thế nào.

Nghe những lời Vu Mang vừa nói, nó quả thực rất sợ hãi, thực sự có chút lo lắng.

Vu Mang nhìn ra sự kích động rõ ràng trên mặt con khỉ.

Con khỉ vừa rồi còn hung thần ác sát, giờ đây biểu cảm trên mặt đã dịu đi một chút.

Xem ra những lời Vu Mang nói quả thực đã động đến con khỉ trước mặt.

Nhìn con khỉ này tuy có vẻ hung dữ, nhưng thực chất với sức lực thô bạo và hoàn toàn không phải loại khỉ bạo lực kia.

Vu Mang nhìn con khỉ đang ngẩn người ngồi dưới đất, nói với nó: "Con khỉ, ngươi có thể hiểu ý ta nói không?

Có thể nghe rõ hàm ý trong lời ta không?" Khi Vu Mang nói những lời này với con khỉ trước mặt, con khỉ nhỏ rõ ràng sửng sốt, rồi tuy có chút nghi ngờ đối với Vu Mang.

Nhưng nghe những lời Vu Mang nói, nó cũng nhận ra công lực của Vu Mang vô cùng thâm sâu.

Đánh bại Vu Mang trước mặt là điều vô cùng khó khăn.

Với công lực hiện tại của nó, việc bảo vệ cái hộp này càng thêm nan giải.

Trước đây, Nhị Thái tử mỗi lần quay về không gian này đều xem xét những thứ bên trong hộp, nên nó rất quen thuộc với Nhị Thái tử.

Vì vậy, mỗi khi Nhị Thái tử vào trong, con khỉ cũng không can

thiệp nhiều.

Nó cũng mặc cho Nhị Thái tử lấy đồ trong hộp sử dụng, vì dù sao mọi thứ đều thuộc về Nhị Thái tử, nó chỉ là kẻ trông giữ mà thôi.

Hôm nay, người vào trong lại là một người khác, điều này khiến con khỉ vô cùng kinh ngạc.

Nhị Thái tử tuyệt đối không cho phép bất cứ ai vào không gian này, dù là người thân cũng không được phép.

Nhị Thái tử luôn coi không gian này là nơi vô cùng bí mật, bởi vì bên trong quả thực có những thứ không tầm thường.

Bảo vật mà con khỉ đang trông giữ trong cái hộp gỗ kia chính là Tử Kim Hồ Lô mà các Thánh nhân trên Hồng Hoang đều sở hữu.

Xem ra việc ngăn cản Vu Mang trước mặt xem những thứ trong hộp là hoàn toàn không thể.

Mặc dù nó luôn tuân lệnh Nhị Thái tử, nhưng xem ra Nhị Thái tử chỉ có thể cho phép một người vào không gian này.

Chương 558

Công lực của người này không thể quá cạn, hoặc cao thâm hơn Nhị Thái tử rất nhiều.

Đối với một người có công lực cao thâm như vậy, vô cùng khó gặp.

Mặc dù con khỉ biết công lực của người này vô cùng thâm sâu, nhưng dù sao trách nhiệm của nó là phải liều mạng một phen.

Con khỉ là loài động vật thông minh đến mức nào, tuy có thể hiểu được hàm ý trong lời nói của Vu Mang, nhưng không thể nói ra, ngôn ngữ loài người cũng không thể diễn tả rõ ý của nó.

Nhưng con khỉ muốn nói với Vu Mang rằng nó không muốn can thiệp quá nhiều, nó chỉ hy vọng cuộc sống sau này sẽ bình lặng hơn, không muốn vướng vào những mối tình yêu hận phức tạp.

Tuy nhiên, con khỉ cũng biết rằng nó đã luôn đối đầu với Nhị Thái tử.

Hiện tại, Nhị Thái tử lại không ở trong không gian này, chỉ có Vu Mang.

Bất kể vì mục đích gì, Vu Mang muốn động vào cái hộp, nó phải dốc sức một phen.

Mặc dù nó biết không thể đánh bại Vu Mang trước mặt, nó chỉ hy vọng cố gắng hết sức, đừng để Vu Mang làm khó dễ nó là tốt rồi.

Con khỉ dốc sức từ mặt đất bật dậy.

Cùng lúc con khỉ đứng lên, vẻ mặt nó trở nên vô cùng hung dữ, đồng thời miệng không ngừng lẩm bẩm, không biết đang niệm chú ngữ gì, cơ thể nó nhanh chóng khuếch đại.

Cùng lúc đó, đôi chân vừa chạm đất, nó nhanh chóng lao về phía Vu Mang, phát ra một luồng kim quang tấn công, luồng kim quang đó thẳng tắp bắn vào mặt Vu Mang.

Vu Mang cũng chú ý thấy con khỉ này không dễ chọc, biết nó luôn vô cùng thông minh, nên đã sớm đề phòng.

Nhìn luồng công kích mà con khỉ phát ra, Vu Mang nhanh chóng né tránh.

Khi né tránh đòn tấn công, Vu Mang nhanh chóng xoay tròn hai lòng bàn tay, một luồng kim quang chói mắt bắn về phía con khỉ.

Con khỉ nhìn thấy quang quyển mạnh mẽ bắn tới, nó cũng cố gắng né tránh, nhưng tốc độ của quang quyển quá nhanh.

Khiến nó không thể né tránh hoàn toàn.

Mặc dù đã cố gắng tránh né nhưng nó vẫn bị quang quyển quét trúng, đâm văng vài mét.

Cơ thể con khỉ đập vào bức tường kim cương xung quanh, rồi ngã xuống từ bức tường.

Phải biết rằng độ cứng của kim cương vô cùng lớn.

Cơ thể nó đập vào kim cương, đau đớn vô cùng, nhanh chóng ngã xuống đất từ bức tường kim cương.

Trong chốc lát, con khỉ đau đến nỗi khó mà đứng dậy được.

“Uống rượu mừng không uống rượu phạt, tự không lượng sức.

Với chút tu vi của ngươi, ta có thể trong phút chốc cướp đi tu vi của ngươi, khiến ngươi công dã tràng!” Vu Mang nhìn con khỉ đang nằm vật vã dưới đất nói.

Con khỉ ngã xuống đất, bị văng đến choáng váng.

Nghe Vu Mang nói vậy, trong lòng nó vô cùng rõ ràng, Vu Mang trước mặt thực sự có công lực cao thâm đến mức đáng sợ.

Nếu thực sự đối đầu với một người như vậy, e rằng tu vi của nó sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

“Nhìn ngươi có vẻ linh lợi, ta cho ngươi hai lựa chọn: một là từ nay về sau hôi phi yên diệt, biến mất vô ảnh vô tung trên thế gian.” “Lựa chọn thứ hai là theo ta gia nhập Vu tộc!” Con khỉ khi nghe Vu Mang nói những lời này, rõ ràng vô cùng kinh ngạc, mắt nó mở to.

Nó không ngờ Vu Mang lại là người của Vu tộc.

Con khỉ này cũng có chút hiểu biết về Vu tộc.

Trong những ngày tháng đó, Vu tộc không hề nổi danh.

Gần đây nó mới nghe nói trong Vu tộc có một nhân vật đặc biệt lợi hại.

Người này có khả năng sẽ trở thành bá chủ tứ hải bát hoang.

Chương 559

Chẳng lẽ người đó chính là hắn?

Con khỉ nghe Vu Mang nói vậy, thực sự khiến nó giật mình.

Chẳng lẽ nhân vật lợi hại mới nổi của Vu tộc gần đây chính là Vu Mang trước mặt này sao?

Nếu thực sự là người này, vậy thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Phải biết rằng nhân vật mới nổi này tuyệt đối có thực lực và có khả năng trở thành bá chủ tứ hải bát hoang.

Con khỉ cũng có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ nó phải kết thù với một người sẽ trở thành bá chủ trong tương lai sao?

Con khỉ sẽ không ngu ngốc đến mức đó.

Việc gặp gỡ một bá chủ tương lai của tứ hải bát hoang vốn đã vô cùng khó khăn, hôm nay lại có thể cho phép nó gia nhập Vu tộc, đó cũng là một lựa chọn vô cùng tốt cho con khỉ.

Con khỉ lại một lần nữa cẩn thận đánh giá Vu Mang trước mặt.

Nhìn khí vũ hiên ngang của Vu Mang, người này hẳn là nhân vật mới nổi mà nó đã nghe nói, người này vô cùng lợi hại.

Tiếng tăm lẫy lừng đã lan truyền khắp tứ hải bát hoang.

Họ nói rằng nhân vật mới này đã đánh hạ Ma giới.

Mọi người đều có chút mong chờ, dù sao Ma giới hiện tại cũng quá mức khi người khác.

Mấy năm nay, chủ nhân Ma giới là La Hầu đối xử với những

chủng tộc khác đều cường kéo kẻ mạnh, ức hiếp kẻ yếu.

Vì vậy, trong số các môn phái không mạnh, đều có oán niệm đối với Ma giới, và không có thiện cảm với La Hầu.

Con khỉ nghe Vu Mang nói vậy, từ trong kinh ngạc phản ứng lại.

Xem ra nó thực sự rất may mắn khi gặp được tân chủ nhân của Vu tộc này.

Nghe Vu Mang nói vậy, con khỉ cũng không giãy dụa nhiều, đau đớn đứng dậy, quỳ lạy Vu Mang.

Vu Mang cũng rất hiểu ý của con khỉ.

Xem ra con khỉ này đã quyết định quy phục.

Có vẻ như trong môn phái của hắn lại sắp có thêm một "dị loại" nữa.

"Hầu tử, đã lựa chọn thì phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.

Nếu đã chọn quy phục ta, vậy sau này có bất cứ chuyện gì, cũng phải cùng ta đồng lòng!" Vu Mang nói những đạo lý lớn lao này với con khỉ trước mặt, hy vọng con khỉ cũng có thể hiểu lời hắn nói.

Vu Mang cảm thấy con khỉ này chỉ là không biết nói, nhưng khả năng hiểu và nghe lời của nó chắc chắn rất mạnh.

Chỉ là Vu Mang không biết con khỉ này thuộc môn phái nào, có những kỹ năng gì.

Chỉ là nhất thời hứng thú, hắn đã thu nhận con khỉ này làm môn đồ.

Thực ra, Vu Mang cũng không có ý định thu nhận đồ đệ, chỉ là nhất thời cao hứng.

Thấy con khỉ này vô cùng linh lợi nên mới nảy ra ý nghĩ đó.

Nhưng điều này cũng không khiến Vu Mang thất vọng.

Con khỉ trước mặt lại đồng ý sảng khoái như vậy.

Dường như nó đã nghe nói, Vu tộc trong các môn phái không phải là quá thông minh.

Sau khi Vu Mang gia nhập, Vu tộc mới có được một chút uy vọng, mới khiến thứ hạng của họ tăng lên mấy bậc.

Chương 560

Xem ra con khỉ này rất thông minh và linh lợi.

Nó cũng có chút hiểu biết về thế giới bên ngoài, không giống như Long Vương và Thái tử kia chỉ trú ngụ trong một vùng biển, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài vùng biển đó.

Càng không hiểu sự phát triển bên ngoài.

Vu Mang không ngờ con khỉ lại nghe hiểu lời hắn nói.

Hắn chỉ nói một tiếng, vậy mà con khỉ lập tức quỳ xuống dập đầu ba cái thật kêu.

Điều này khiến Vu Mang đột nhiên có chút trở tay không kịp, hắn cũng không thực sự có ý muốn thu phục con khỉ này, chỉ là tiện miệng nói vậy.

Không ngờ con khỉ lại thực sự bái lạy.

Khiến Vu Mang ngược lại có chút hối hận.

Nhưng giờ lời đã nói ra, hối hận lại có chút mất mặt.

Nhìn con khỉ không chút do dự, động tác dập đầu lại chân thành như vậy.

Vu Mang dù hối hận cũng không còn cách nào.

Chỉ có thể thuận lý thành chương mà thu nhận con khỉ.

Nhìn con khỉ dập đầu xong, nó như một đứa trẻ nũng nịu, nhanh chóng chạy đến bên chân hắn, ôm lấy đùi hắn.

Từ thân hình cao hơn một mét, nó dần dần thu nhỏ lại thành kích thước của một đứa trẻ bảy tám tuổi, ôm lấy đùi Vu Mang, nhẹ nhàng dùng mặt mình cọ cọ.

Vẻ mặt nũng nịu nịnh nọt ấy vô cùng rõ ràng.

Nhìn con khỉ từ biểu cảm hung thần ác sát biến thành dáng vẻ chim nhỏ nép vào người, cũng khiến Vu Mang trước mặt mềm lòng một chút.

Vu Mang nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mượt trên đầu con khỉ.

Con khỉ như đứa trẻ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt ấy thực sự đáng yêu vô cùng.

Vu Mang thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện đã vậy thì cứ thu nhận đi.

Để lại bên cạnh làm một con sủng vật cũng tốt.

Nhìn con khỉ cũng có tu vi nhất định.

Nếu từ từ từng chút một đề thăng, chắc chắn nó cũng sẽ là một nhân vật vô cùng lợi hại.

"Ngươi có thể nghe hiểu lời ta, nhưng hiện tại không biết nói.

Ta sẽ từ từ nghiên cứu một số công pháp để giúp ngươi có thể mở miệng nói chuyện!" Vu Mang nói với con khỉ trước mặt.

Con khỉ nghe Vu Mang nói vậy, thực sự vô cùng kinh ngạc.

Từ trước đến nay, nó chưa từng có thể nói tiếng người, tuy có thể nghe hiểu lời người nói.

Nhưng nó hoàn toàn không biết ngôn ngữ loài người.

Nghe Vu Mang nói có thể giúp nó học nói tiếng người, thực sự khiến con khỉ vô cùng chấn động.

Vu Mang cũng đã thu nhận con khỉ này làm môn đồ, không còn dài dòng nữa.

"Trong cái hộp gỗ đựng thứ gì?

Ngươi canh giữ cái hộp gỗ đó sao?

Trong hộp gỗ có huyền cơ gì?

Chương 561

Chẳng lẽ là báu vật?" Vu Mang vô cùng tò mò về cái hộp trước mặt.

Vì có thể khiến một linh hầu phải canh giữ, vậy chắc chắn đồ trong hộp đối với mọi người là vô cùng quý giá.

Con khỉ nghe chủ nhân là Vu Mang hỏi về cái hộp, nhanh chóng loay hoay đôi chân ngắn cũn, chạy đến bên cạnh cái hộp, dùng sức lật nắp hộp lên.

Có một trợ thủ như vậy cũng rất tốt, Vu Mang dứt khoát không cần động tay.

Nhìn con khỉ hết sức mở nắp hộp, Vu Mang cũng nhanh chóng bước đến bên cạnh cái hộp.

Cái hộp không quá lớn, chỉ khoảng nửa mét vuông.

Một cái hộp như vậy sẽ đựng thứ gì đây?

Nếu là vàng bạc châu báu thì cũng không quá nhiều.

Vu Mang đi đến bên cạnh cái hộp.

Khi con khỉ lùi ra khỏi nắp hộp để hắn nhìn vào bên trong, Vu Mang có chút kinh ngạc.

Một cái hộp không lớn lại đựng một món đồ chơi nhỏ xíu như vậy.

Không biết món đồ chơi này là gì?

Nhìn vẻ ngoài vô cùng tinh xảo.

Khi cái hộp mở ra trong chớp mắt, chỉ thấy bên trong hộp có một vật được bọc trong một túi lụa màu vàng.

Túi lụa màu vàng được làm từ tơ lụa tinh xảo.

Chỉ nhìn chiếc túi lụa màu vàng, người ta đã có thể cảm nhận được giá trị vô cùng quý giá của nó, có chút giống như loại lụa mà các hoàng đế thời xưa dùng để bọc thánh chỉ.

Vu Mang nhìn chiếc túi lụa màu vàng nhưng không trực tiếp lấy ra.

Con khỉ dùng tay lấy chiếc túi lụa màu vàng ra.

Con khỉ đã luôn canh giữ chiếc hộp, canh giữ thứ bên trong túi lụa màu vàng.

Bây giờ con khỉ chủ động đưa thứ mà nó bảo vệ ra trước mặt Vu Mang.

Trong lòng Vu Mang đột nhiên xuất hiện một từ: "Kiên thủ tự đạo" (kiên định giữ vững đạo lý của mình).

Chẳng lẽ là ý này sao?

Vu Mang bất giác nở một nụ cười trên mặt.

Con khỉ nhìn thấy nụ cười trên mặt Vu Mang, tâm tình nó cũng vô cùng vui vẻ, dùng hai tay đưa chiếc túi lụa màu vàng đến trước mặt Vu Mang.

Có thể thấy con khỉ này cũng coi trọng món đồ này vô cùng, dùng hai tay dâng lên trước mặt sư phụ Vu Mang.

Vu Mang nhìn con khỉ đưa chiếc túi lụa màu vàng đến bên cạnh mình.

Vu Mang nhận chiếc túi lụa màu vàng.

Cảm giác tơ lụa trên tay hắn thực sự vô cùng xa hoa.

Có thể thấy tơ lụa này cũng đã được chế tác công phu.

Khi Vu Mang nhận chiếc túi, hắn nhẹ nhàng sờ vào vật bên trong.

Cảm giác vật bên trong túi cứng nhắc, cũng không biết là gì.

Hắn nhẹ nhàng mở chiếc túi ra.

Sau khi mở chiếc túi, Vu Mang nhìn thấy vật bên trong, đột nhiên mắt hắn sáng rỡ.

Chương 562

Trong túi đặt một vật trông giống như một cây quạt.

Vu Mang lấy vật đó ra khỏi túi, cầm trong tay.

Cảm giác khi cầm cây quạt trong tay thực sự vô cùng thuận tiện.

Cán của cây quạt được bọc bằng một loại da nào đó.

Không biết là loại da gì, nhưng khi cầm trong tay, cảm giác như da thịt của chính mình, vô cùng mịn màng.

Phần cán của cây quạt có một vật liệu màu vàng, không biết là lông động vật gì.

Việc này thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Cả cây quạt mang sắc vàng kim chói lóa, khiến người ta cảm thấy có chút choáng váng.

Có thể thấy nó tự mang công lực, tuyệt đối là một bảo vật thượng cổ.

Vu Mang nhìn cây quạt này thực sự rất thích.

Cây quạt mang lại cho người ta cảm giác bá khí, có một loại cảm giác chí cao vô thượng.

Vu Mang nắm chặt cây quạt.

Cảm nhận thấy ở rìa cán quạt có khắc chữ.

Vu Mang cẩn thận đưa cây quạt lại gần mắt để nhìn.

Các chữ khắc trên cây quạt rõ ràng có thể nhận ra.

"Dương tiên chi thì, thiên địa dị chủ!" (Khi quạt được vung, trời đất đổi chủ!) Vu Mang nhìn những chữ trên mặt quạt và trực tiếp đọc

ra.

Con khỉ ở bên cạnh, với ánh mắt đầy phấn khích, nhảy nhót lung tung trên mặt đất.

Điều này khiến Vu Mang có chút kỳ lạ, không biết con khỉ đang vui mừng vì điều gì.

Nhìn biểu cảm của con khỉ, Nó chắc hẳn rất vui vì có thể cầm cây quạt này.

Con khỉ nhảy nhót lung tung trên mặt đất.

Vu Mang có thể thấy từ động tác của con khỉ rằng nó đang rất vui vẻ, chỉ là nó không giỏi ngôn ngữ nên không thể diễn tả được.

Nó trực tiếp dùng ngôn ngữ cơ thể để diễn đạt.

Có thể thấy con khỉ hiện tại vô cùng phấn khích.

Mặc dù Vu Mang không biết con khỉ đang phấn khích vì điều gì, nhưng có thể thấy việc có được bảo vật này trong tay là điều khiến con khỉ vui nhất.

Vu Mang cẩn thận nhìn cây quạt trong tay.

Hắn cầm cây quạt lên thử trọng lượng, không quá nặng, khá nhẹ.

Hắn nhẹ nhàng mở phần đuôi quạt ra, vẩy vẩy.

Khi Vu Mang cầm cây quạt, nhẹ nhàng lắc lư nó, định vung quạt, theo động tác lắc lư của cây quạt, dường như cả cung điện đều đang rung chuyển.

Vu Mang thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ cây quạt này lại có uy lực lớn đến vậy.

Theo động tác lắc lư của cây quạt, ánh tinh quang nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía, dường như cả không gian đều bị tinh quang bao phủ.

Bốn phía không gian đều được khảm kim cương và bảo thạch, phản chiếu ánh kim quang, khiến người ta thực sự không thể mở mắt.

Vu Mang cũng cảm nhận được, mặc dù vung cây quạt, cảm giác lắc lư đó cần một chút nội lực.

Nhưng uy lực mà cây quạt phát ra chắc chắn vô cùng lớn.

Chương 563

Nếu thực sự vung mạnh cây quạt ra, có thể cả cung điện sẽ bị hủy hoại trong tay hắn mất.

Một cung điện xa hoa chứa đựng kỳ trân dị bảo như vậy, Vu Mang không nỡ phá hủy nó.

Hắn vội vàng thu lại phần đuôi quạt, không lắc lư nữa.

Nhìn mấy chữ ở phần đuôi quạt, Vu Mang không khỏi có chút nghi ngờ, vì sao lại viết như vậy?

Theo nghĩa đen mà hiểu, khi quạt vung lên thì bá chủ xuất hiện.

Khi Vu Mang đang thắc mắc, lúc này con khỉ chạy đến bên cạnh Vu Mang, dùng đôi tay nhỏ nhắn mờ mờ ôm lấy tay Vu Mang, bảo Vu Mang nhìn mấy chữ trên cán quạt.

Con khỉ nhắc nhở Vu Mang.

Vu Mang lại cẩn thận nhìn mấy chữ trên cán quạt một lần nữa.

Con khỉ cẩn thận bảo Vu Mang nhìn mấy chữ.

Đồng thời, nó cũng dùng ngôn ngữ cơ thể để diễn đạt.

Vu Mang và con khỉ dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc, đối với một số ngôn ngữ cơ thể của con khỉ, hắn không hoàn toàn hiểu.

Vu Mang cau mày nhìn con khỉ đang khoa tay múa chân trước mặt.

Hắn không hiểu con khỉ muốn diễn đạt ý gì.

Lúc này, con khỉ dùng tay nhận lấy cây quạt từ tay Vu Mang.

Sau khi cầm cây quạt, con khỉ định dùng tay lắc lư cây quạt.

Ngay khoảnh khắc con khỉ chưa kịp lắc lư cây quạt, cây quạt phát

ra một luồng sáng chói mắt, nhanh chóng hất văng con khỉ bay xa vài mét.

Con khỉ lại bị quật mạnh xuống đất cách vài mét.

Nếu không có bức tường chặn lại, con khỉ chắc chắn không chỉ bị hất văng vài mét.

Con khỉ bị ngã xuống đất, đau đớn từ từ đứng dậy, dùng ngôn ngữ cơ thể nói với Vu Mang rằng cây quạt này không phải ai cũng có thể dễ dàng cầm lên và vung vẩy.

Vu Mang nhìn con khỉ và cuối cùng cũng hiểu ý nó muốn diễn đạt.

Cây quạt này cũng đã nhận chủ.

Vừa rồi con khỉ nhỏ muốn cầm cây quạt và vung vẩy, nhưng bị nội lực của cây quạt phản chấn, hất văng con khỉ bay xa vài mét.

Vừa rồi khi Vu Mang cầm cây quạt, hắn không hề cảm thấy có bất kỳ sự thay đổi nào.

Xem ra cây quạt này cũng "khi mềm sợ cứng".

Khi ở trong tay hắn, nó thực sự vô cùng ngoan ngoãn.

Nhìn con khỉ bị văng xa vài mét, con khỉ này cũng khá "da dày".

Sau khi bị văng xa như vậy, nó lại không bị thương nặng, đứng dậy đi về phía Vu Mang.

Nhìn con khỉ bị quật mạnh vài mét rồi lại đứng dậy chạy đến bên Vu Mang để chứng minh cho Vu Mang thấy rằng cây quạt này tuyệt đối có pháp lực cao thâm.

Cây quạt này có năng lực lớn, có thể nhận chủ.

Nhìn Vu Mang cầm cây quạt, cảm giác cây quạt này đối với Vu Mang vô cùng ngoan ngoãn, có thể biết rằng cây quạt này đã nhận Vu

Mang làm chủ nhân.

Khi con khỉ cầm cây quạt, cây quạt có ý kháng cự lại nó, nên trong phạm vi năng lực của mình đã quật mạnh con khỉ bay đi.

Xem ra con khỉ này cũng rất hiểu rõ kết cục này.

Thật uổng công con khỉ đã canh giữ cây quạt này lâu như vậy, cây quạt lại không hề mảy may cảm tình, thậm chí không chút niệm tình cũ với con khỉ.

Chương 564

Nó đã quật con khỉ bay xa như vậy.

Con khỉ chỉ muốn chứng minh cho Vu Mang thấy rằng cây quạt này có linh lực lớn, có thể nhận chủ, để Vu Mang coi trọng cây quạt này.

Xem ra kết cục này thực sự khiến Vu Mang không ngờ tới.

Một cây quạt tầm thường, tuy vẻ ngoài rất đẹp, lại có linh lực lớn đến vậy.

Con khỉ chạy đến bên cạnh Vu Mang, "tư tư" (tiếng kêu của khỉ) nói.

Vu Mang cũng rất hiểu ý con khỉ muốn diễn đạt.

Xem ra con khỉ muốn nói với Vu Mang rằng cây quạt này có ý nghĩa đặc biệt khi nhận chủ.

Xem ra cây quạt này vẫn luôn chưa tìm được chủ nhân của mình.

Đây là lần đầu tiên nó thực sự gặp được chủ nhân.

Nhìn phản ứng của cây quạt như vậy, cũng khiến Vu Mang hiểu rõ rằng Nhị Thái tử cũng rất coi trọng cây quạt này, chỉ là cây quạt này chưa từng nhận ai, cũng không nhận Nhị Thái tử làm chủ.

Nếu cây quạt này thực sự đã nhận Nhị Thái tử làm chủ nhân.

Thì vừa rồi trong trận chiến, Nhị Thái tử chắc chắn sẽ lợi dụng linh lực của cây quạt để tấn công hắn.

Linh lực của cây quạt này không phải là loại tầm thường.

Nhìn luồng kim quang vừa rồi cây quạt vung ra, có thể thấy cây quạt này tuyệt đối là một thần vật thượng cổ.

Nếu cây quạt này thực sự đã nhận Nhị Thái tử làm chủ nhân.

Chắc chắn sẽ khiến Nhị Thái tử khi chiến đấu với hắn có thể lợi dụng cây quạt.

Nếu vận dụng được, nó sẽ vô cùng tuân thủ, uy lực của cây quạt vô cùng lớn.

Con khỉ chạy đến bên cạnh Vu Mang, nhìn Vu Mang cầm cây quạt trong tay, chìm vào trầm tư.

Nó cũng hiểu ra, Vu Mang chắc hẳn đã biết uy lực của cây quạt.

Con khỉ muốn kể cho Vu Mang nghe một số chuyện về cây quạt, nhưng khả năng ngôn ngữ của nó thực sự có hạn, nó không biết diễn đạt bằng ngôn ngữ cơ thể như thế nào.

Vì vậy, con khỉ cứ luẩn quẩn trên mặt đất.

Vu Mang nhìn trạng thái đó của con khỉ, cũng biết con khỉ chắc chắn có chuyện muốn nói với hắn, nhưng khả năng diễn đạt của con khỉ hiện tại thực sự rất hạn chế.

Hắn cũng không thể đoán được con khỉ muốn nói gì.

Cuối cùng, con khỉ chạy đến bên cạnh cây quạt, đưa tay cầm lấy cây quạt, rồi lại chỉ vào mấy dòng chữ trên cán quạt trước mặt Vu Mang.

“Dương tiên chi thì, thiên địa dị chủ” (Khi quạt được vung, trời đất đổi chủ).

Mấy chữ trên cán quạt lại một lần nữa hiện ra trước mắt Vu Mang.

Vu Mang nhìn mấy dòng chữ đó, trong lòng cũng hiểu ra ý mà con khỉ muốn diễn đạt.

Nhìn ý của con khỉ, Vu Mang cũng hiểu ra ý mà con khỉ muốn diễn

đạt.

Chẳng lẽ cây quạt này thực sự là "kẻ nào có được nó sẽ có thiên hạ" như người ta nói sao?

Điều này thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Vu Mang từ trước đến nay chưa từng có ý muốn có thiên hạ, nhưng nếu thực sự muốn lật đổ Ma giới, thì đây là một phương pháp hữu hiệu.

Nhìn cây quạt trong tay, cảm thấy cây quạt trong tay dường như không quá nặng, cầm vô cùng thuận tay.

Khi nhẹ nhàng lắc lư cây quạt, cảm thấy tinh quang của cây quạt cũng theo đó mà lắc lư.

Chương 565

Dường như cả cung điện đều muốn rung chuyển theo.

Không gian này thực sự rất nhỏ.

Vu Mang không định thực chiến trong không gian này.

Vạn nhất nếu thực sự vung quạt.

Mà hủy hoại cả không gian này trong chốc lát, thì thực sự là được không bù mất.

Dù sao trong không gian này có rất nhiều bảo bối, chỉ riêng những viên bảo thạch khảm trên tường đã đủ quý giá.

Vì vậy, hiện tại Vu Mang đã kìm nén sự thôi thúc muốn vung cây quạt.

Hắn cẩn thận nhìn cây quạt trong tay, cảm thấy vô cùng thích.

Có lẽ hắn cũng đã hiểu ý nghĩa trên cây quạt.

Bất kể ai cầm cây quạt này, với ý nghĩa như vậy, đều sẽ vô cùng thích nó.

Nếu những chữ viết trên cây quạt là thật, thì có thể biết được có bao nhiêu người muốn có được bảo vật quý giá này.

Một bảo vật quý giá như vậy, vì có thể giúp người ta đoạt được thiên hạ, xem ra uy lực của nó vô cùng lớn.

Vu Mang nhìn những bảo vật trước mặt, thực sự cảm thấy Nhị Thái tử vô cùng lợi hại, có thể thu thập được những thứ này.

Cũng có thể thấy Nhị Thái tử.

Cũng vô cùng coi trọng cây quạt trong tay.

Xem ra nó vẫn chưa nhận ai làm chủ, mọi chuyện vẫn chưa diễn ra theo ý của Nhị Thái tử.

Vu Mang cẩn thận đặt lại cây quạt trong tay vào túi lụa, rồi đặt chiếc túi sang bên cạnh.

Dù sao thì đây cũng là đồ của hắn.

Vu Mang tiếp tục nhìn những thứ bên trong.

Trong không gian rộng lớn này, bảo bối thực sự không ít.

Vu Mang tiếp tục nhìn về những nơi khác.

Đồng thời, hắn cũng thầm nghĩ trong lòng, Nhị Thái tử rốt cuộc đã thu thập những bảo vật này ở đâu, thực sự hiếm có trên đời.

Hơn nữa, cái hộp mà Nhị Thái tử dùng để đựng cây quạt vàng cũng đặc biệt như vậy.

Hiện tại, sự giao tiếp giữa con khỉ và hắn cũng không được rõ ràng lắm, nên có rất nhiều câu hỏi mà hắn muốn hỏi con khỉ trước mặt, nhưng hắn cũng biết con khỉ không có khả năng ngôn ngữ.

Nó chắc chắn không thể trả lời được.

Vì vậy, Vu Mang dứt khoát không hỏi những câu hỏi đó nữa, để những vấn đề nhỏ đó biến mất trong đầu hắn.

Vì cây quạt có ý nghĩa sâu xa như vậy, vậy thì hãy cất giữ cẩn thận bên cạnh hắn.

Dù sao thì những bảo vật khác Vu Mang không đặc biệt thích, chỉ có cây quạt này là hắn vô cùng thích.

Có thể dùng làm vũ khí.

Xem ra công lực của cây quạt này cũng phải rất mạnh.

Nhìn Nhị Thái tử lại khóa những bảo vật này trong không gian

này, có thể thấy không gian này không phải ai cũng có thể dễ dàng vào được.

Mọi thứ đều do Nhị Thái tử tự mình điều khiển.

Xem ra trong không gian này chắc chắn có nhiều kỳ trân dị bảo hơn nữa.

Chương 566

Không gian này chắc chắn ngoài Nhị Thái tử ra, không có ai khác có thể vào được.

Nhị Thái tử nhất định phải giữ bí mật về không gian này.

Nhìn không gian không lớn, nhưng những kiến trúc bên trong lại vô cùng nhiều.

Những tòa lâu đài bình thường, trong không gian này có thể nói là nhiều vô kể.

Vu Mang tiếp tục đi về phía trước, phát hiện châu báu thực sự quá nhiều, thậm chí còn chất đống ở các góc tường xung quanh.

Những châu báu như vậy nằm vương vãi trên mặt đất.

Giống như hàng hóa bị vứt một đống vào góc xó.

Không biết Nhị Thái tử cố ý khoe khoang rằng hắn không coi trọng những bảo vật này, nên mới tùy tiện đối đãi với những viên hồng ngọc, lam ngọc nằm vung vãi trong góc như vậy.

Thực sự vô cùng chói mắt.

Nhìn những bảo vật chất đống tùy tiện này, không có cái nào khiến Vu Mang vừa mắt.

Xem ra Nhị Thái tử Long tộc này lại có thói quen sưu tập bảo bối như vậy.

Thích sưu tập các loại đồ quý giá, cho dù những thứ đó không dùng đến, việc đặt chúng ở đó cũng khiến Nhị Thái tử vô cùng vui vẻ.

Vu Mang nhìn nhiều bảo vật như vậy trước mặt, cũng không biết Nhị Thái tử có bỏ qua những bảo vật này không, có thể nào vì những

bảo vật này mà quay lại đây lần nữa không.

Trong lòng Vu Mang vô cùng rõ ràng, Nhị Thái tử, bất kể vì mục đích và lý do gì, việc hắn muốn quay lại đây là không thể, và hắn cũng tuyệt đối không cho phép Nhị Thái tử quay lại nơi này.

Để có lý do tranh giành.

Vu Mang đã đuổi Nhị Thái tử đi rồi, sẽ không trả lại nơi này cho hắn.

Mặc dù cách làm này có chút bá đạo.

Nhưng Vu Mang đã thông báo cho Nhị Thái tử rồi, chính Nhị Thái tử không biết thời thế, cứ muốn đối đầu với hắn, thì kết quả cũng sẽ không thay đổi hiện thực.

Hiện tại, trong xã hội mà nắm đấm quyết định mọi địa vị, chỉ có đủ năng lực để lớn mạnh, mới có thể có được mọi thứ xung quanh.

Cho dù có những chuyện sai trái.

Chỉ cần năng lực của hắn đủ mạnh, hắn cũng có thể hoàn thành, cũng có thể đạt được nguyện vọng.

Ngược lại, nếu năng lực của hắn không đủ mạnh.

Bất kể làm gì, cho dù chuyện đó có đúng đắn, cũng sẽ gặp phải trở lực lớn.

Xã hội thế giới hiện tại vô cùng thực tế, nắm đấm và thể lực xác định tất cả.

Hiện tại, Vu Mang rất hiểu đạo lý này.

Ngay từ khi bước vào Vu tộc, Vu Mang đã hiểu rất rõ, chỉ có đủ mạnh mẽ mới có thể thay đổi tất cả.

Nếu không đủ mạnh, cho dù có nói lý lẽ với thế giới này, cũng sẽ

không ai đáp lại.

Nhưng chỉ cần đủ mạnh, mọi lý lẽ đều sẽ theo hắn.

Hiện tại, Vu Mang rất hiểu đạo lý này.

Vì vậy, công lực của hắn hiện tại phải phát triển vượt bậc.

Mọi thứ chỉ cần hắn nỗ lực đều có thể đổi lại.

Hiện tại, hắn lại có sự giúp đỡ của Kim Biến.

Vu Mang cảm thấy càng thêm thuận lợi.

Chương 567

Nhìn những viên bảo thạch mã não quý giá chất đống bên cạnh, chúng không hề có sức hấp dẫn nào đối với Vu Mang.

Vu Mang thích những thứ có pháp lực có thể giúp ích cho hắn.

Kiểu vật phẩm xa xỉ như vậy, Vu Mang hoàn toàn không thích.

Con khỉ đi theo bên cạnh Vu Mang, nhìn Vu Mang chăm chú vào những bảo vật đó.

Trong mắt hắn hoàn toàn không có dục vọng nào, dường như hắn không hề thích những bảo vật đó lắm.

Cũng không biết Vu Mang thích thứ gì.

Tâm kế của con khỉ này vô cùng linh xảo.

Nhìn biểu cảm trên mặt Vu Mang, khi nhìn những kỳ trân dị bảo quý giá đó, trong mắt hắn không có bất kỳ dục vọng nào.

Có thể thấy Vu Mang không thích những kỳ trân dị bảo này, mà ngược lại, hắn có hứng thú hơn với những thứ có thể tăng cường công lực và tu vi.

Cái quạt đó đã được Vu Mang thu nhận, Vu Mang hiện tại vẫn đang tiếp tục.

Tìm xem có vật phẩm nào khác có thể giúp ích, có thể khiến hắn thuận tiện hơn trong việc sử dụng công cụ sau này.

“Hầu tử, trong không gian này có những thứ gì có thể dùng được không?

Đừng chỉ những kỳ trân dị bảo này, có thứ gì khác không?” Vu Mang hỏi con khỉ trước mặt, hy vọng con khỉ có thể cho hắn một vài

gợi ý.

Những bảo vật trước mắt này hoàn toàn không phải thứ mà Vu Mang cần.

Những thứ có thể giúp tăng tu vi, chứ không phải những kỳ trân dị bảo.

Cho dù giá trị liên thành, đối với Vu Mang cũng không có bất kỳ sức hấp dẫn nào.

Những gì Vu Mang hiện tại cần thực sự là những thứ có thể giúp công lực của hắn.

Những thứ đó mới là kỳ trân dị bảo thực sự, giúp hắn có tu vi cao hơn.

Đó mới là những gì Vu Mang cần.

Rồi hắn cũng biết rằng dù có hỏi, thỉnh thoảng nói một vài câu thì con khỉ cũng không trả lời được.

Nhưng Vu Mang biết con khỉ sẽ hiểu ý hắn.

Quả nhiên, mặc dù con khỉ không biết ngôn ngữ loài người, nhưng đối với những lời Vu Mang nói, con khỉ trong lòng vô cùng rõ ràng.

Có thể thấy Vu Mang không thích những kỳ trân dị bảo quý giá này.

Mà ngược lại, nó thích những thứ có thể tăng cường công lực và sức tấn công.

Lúc này con khỉ đang suy tư cẩn thận, đột nhiên vô cùng phấn khích nhảy lên trước mặt Vu Mang, rồi lại nhanh chóng chạy về phía những kỳ trân dị bảo.

Trong số các loại kỳ trân dị bảo đó, con khỉ lấy ra một viên châu.

Một viên châu bình thường không có gì đặc biệt.

Viên châu này toàn thân màu đen.

Con khỉ nhanh chóng chạy đến bên cạnh viên châu đó, cầm viên châu trong tay, chạy đến trước mặt Vu Mang.

Vu Mang nhìn biểu cảm hưng phấn của con khỉ.

Khi nó nâng một viên châu đen tuyền lên trước mặt, Vu Mang cẩn thận nhận lấy viên châu trong tay.

Nhìn viên châu đen tầm thường không có gì đặc biệt trong tay, hắn có chút không hiểu.

Tại sao con khỉ lại đưa viên châu này cho hắn?

Chương 568

Nhìn viên châu bình thường này chắc chắn không có giá trị đặc biệt cao.

Con khỉ muốn diễn đạt điều gì đây?

Giữa hai người, ngoài giao tiếp bằng ngôn ngữ, nên giao tiếp bằng cơ thể nhiều hơn.

Như vậy có thể hiểu ý đồ của đối phương.

Vu Mang nhìn con khỉ trước mặt.

Trong mắt con khỉ đầy vẻ vui mừng, có thể thấy viên châu này trong mắt con khỉ cũng vô cùng quý giá.

Trong lòng Vu Mang cũng vô cùng rõ ràng, có thể khiến con khỉ lấy viên châu này từ trong số kỳ trân dị bảo ra trước mặt hắn, viên châu này chắc chắn có điểm đặc biệt, chỉ là con khỉ hiện tại không có cách nào diễn đạt bằng cơ thể.

Vu Mang nhìn viên châu trước mặt, cẩn thận nghiên cứu viên châu này.

Hắn có chút kỳ lạ nhìn con khỉ nhỏ trước mặt.

Hy vọng từ con khỉ có thể thấy được điểm đặc biệt của viên châu.

Hy vọng viên châu sẽ có một số công dụng đặc biệt.

Nhìn con khỉ lại thích viên châu này đến vậy, đưa nó đến trước mặt hắn.

Viên châu này chắc chắn có điểm đặc biệt.

Viên châu này cũng không phát sáng như những bảo thạch khác.

Không có ánh sáng chói mắt như vậy, cũng không phải là loại kim cương.

Một viên châu đen bình thường, khiến Vu Mang trước mặt vô cùng tò mò.

Nếu là viên châu bình thường, Con khỉ sẽ không đưa viên châu này cho hắn.

Con khỉ cũng rất hiểu tính người, biết hắn thích gì, cần gì.

Nó sẽ không cầm một viên châu bình thường để con khỉ dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Vu Mang trước mặt, dường như nó đang khoa tay múa chân với Vu Mang.

Vu Mang cũng hoàn toàn không hiểu con khỉ muốn nói gì.

Con khỉ thấy bất kể nó khoa tay múa chân thế nào, dường như Vu Mang trước mặt đều không hiểu ý nó.

Lúc này con khỉ cầm viên châu đen vào tay.

Sau khi đặt nó vào lòng, nó đưa tay che mặt, giống như một đứa trẻ chơi trốn tìm.

Vu Mang nhìn biểu hiện kỳ lạ đó của con khỉ trước mặt.

Cẩn thận nhìn động tác của con khỉ, đột nhiên đầu hắn lóe lên một tia sáng, nhận ra từ ngữ đó có ích gì.

Vu Mang thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ viên châu này có tác dụng ẩn thân.

Nhìn con khỉ cầm viên châu đặt lên người, rồi lại dùng tay che mặt, ý muốn nói là không nhìn thấy con khỉ.

Cách diễn đạt ý này của con khỉ chắc chắn là ám chỉ viên châu đó có công hiệu ẩn thân.

Vu Mang đột nhiên cảm thấy suy đoán của mình không sai.

Vu Mang hỏi con khỉ trước mặt.

“Viên châu đen này ngươi đưa cho ta có công năng đặc biệt là ẩn thân phải không?

Nhìn từ động tác của ngươi, ta cảm thấy nó chỉ có công năng ẩn thân, có đúng không?” Vu Mang hỏi con khỉ trước mặt, cảm thấy suy đoán của mình tuyệt đối không sai.

Con khỉ khi nghe Vu Mang hỏi vậy, biểu cảm trên mặt vô cùng phấn khích, nhảy nhót lung tung tại chỗ, không ngừng gật đầu.

Chương 569

Điều đó chứng tỏ Vu Mang đoán tuyệt đối không sai, viên châu này là một viên châu ẩn thân.

Vu Mang lại một lần nữa cầm viên châu ẩn thân đó vào tay.

Cẩn thận nhìn viên châu đen này.

Hắn không ngờ viên châu này lại có công hiệu như vậy.

Nó có thể ẩn thân.

Điều này khiến Vu Mang trước mặt vô cùng phấn khích.

Phải biết rằng nếu có kỹ năng này, thì làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhìn một viên châu đen tầm thường không có gì đặc biệt trước mặt.

Lại có công năng như vậy, thực sự khiến Vu Mang vô cùng vui vẻ.

Vu Mang cẩn thận nhìn viên châu này, đang suy nghĩ xem nên vận dụng công lực của viên châu này như thế nào, làm thế nào để phát huy công suất của viên châu này đến mức tối đa, phát huy hiệu quả.

Con khỉ nhìn thấy Vu Mang đã đoán ra cách, thực sự vô cùng vui mừng.

Xem ra sự giao tiếp giữa nó và Vu Mang vô cùng vui vẻ.

Mọi động tác cơ thể, Vu Mang lại có thể nhìn ra cách diễn đạt.

Xem ra Vu Mang cũng là một người vô cùng thông minh.

Con khỉ nhìn Vu Mang hiểu được biểu hiện cơ thể như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Xem ra sau này cơ hội ở cùng nhau sẽ là một quá trình vô cùng vui vẻ và hòa hợp.

Con khỉ vô cùng thích chủ nhân mà nó tin tưởng này.

Ban đầu nó nghĩ chủ nhân sẽ không phải kiểu người nó thích, không ngờ chủ nhân lại như vậy, khiến nó thích.

Con khỉ đứng trước mặt Vu Mang, thực sự vô cùng thích Vu Mang trước mặt.

Vừa mới tiếp xúc với Vu Mang, nó chỉ biết Vu Mang vô cùng lợi hại, không ngờ trí thông minh của Vu Mang lại cao đến vậy.

Con khỉ thích những người thông minh, đặc biệt là khi nó đã quy phục dưới trướng Vu Mang.

Nhìn Vu Mang vừa thông minh vừa lợi hại, thực sự khiến con khỉ đặc biệt vui mừng.

Đặc biệt là hiểu ngôn ngữ cơ thể.

Vu Mang định cho con khỉ từ từ học ngôn ngữ loài người, để con khỉ tiếp xúc nhiều hơn với loài người.

Vu Mang nhìn con khỉ trước mặt đang nhảy nhót tưng bừng, thực sự không hiểu cái tiểu đông tây này đang vui mừng vì điều gì.

Vu Mang nhìn con khỉ trước mặt có chút không quen.

Không biết con khỉ đang làm gì, sao lại có vẻ vô cùng vui vẻ như vậy.

Cũng không biết con khỉ đang vui mừng, nhảy nhót bên trái, bên phải.

Vu Mang không để ý đến con khỉ trước mặt nữa.

Hắn nhìn viên châu đen trong tay, nhìn viên châu đen này không có

điểm gì đặc sắc.

Chỉ là một viên châu đen tuyền tầm thường, không có chút độ bóng nào.

Nếu đặt viên châu này vào một đống châu báu.

Thì thực sự là lạc loài, cảm giác bình thường không thể bình thường hơn.

Chương 570

Thế mà con khỉ lại chọn viên châu này, còn nói với hắn rằng đây là viên châu ẩn thân.

Thực sự khiến Vu Mang trước mặt có chút thắc mắc, một viên châu đen nhỏ xíu làm sao có thể phát huy công hiệu lớn nhất?

Làm sao có thể đạt được mục đích ẩn thân đây.

Vu Mang đặt viên châu vào lòng bàn tay, nhìn viên châu này vô cùng tròn trịa.

Cảm giác khi đặt trong tay đặc biệt tốt.

Khi Vu Mang đặt viên châu vào lòng bàn tay và nắm chặt lại?

Vận dụng linh lực của mình, nhẹ nhàng truyền nội lực vào viên châu, một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra.

Khi Vu Mang truyền nội lực vào viên châu đó.

Vu Mang vô ý cúi đầu nhìn, bàn tay đang nắm chặt viên châu của hắn lại biến thành màu trong suốt, hoàn toàn không nhìn thấy vị trí của bàn tay.

Theo từng chút một nội lực được truyền vào, cánh tay chỗ viên châu nắm cũng dần dần.

Biến thành màu trong suốt, từ bàn tay lan dần lên cánh tay rồi tiếp tục lan lên trên.

Điểm kỳ diệu nhất của viên châu này là nó có thể ẩn thân cả quần áo.

Những viên ẩn hình châu khác chỉ có thể ẩn thân thể xác con người, nhưng quần áo đang mặc lại hoàn toàn không thể ẩn giấu

được.

Viên châu đen trước mặt này.

Khi truyền nội lực vào viên châu, từng chút một khiến cơ thể hắn biến thành trong suốt, thậm chí quần áo cũng biến thành màu trong suốt.

Đối với ẩn thân châu, Vu Mang nghĩ không cần phải cởi bỏ quần áo mới có thể ẩn thân.

Viên châu trước mặt này hoàn toàn không cần phải mặc quần áo cùng lúc.

Khi nắm chặt viên châu, quần áo cũng biến thành màu trong suốt.

Có thể nói tất cả những thứ trên người Vu Mang đều biến thành màu trong suốt.

Vu Mang nhìn sự thay đổi như vậy, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Không ngờ viên châu tầm thường trong tay lại thực sự là viên châu ẩn thân.

Thật đơn giản và tiện lợi.

Điều này cũng khiến Vu Mang trong lòng vô cùng vui vẻ.

Vu Mang đối với những kỳ trân dị bảo này vô cùng có hứng thú.

Mặc dù không có hứng thú lớn với châu báu, nhưng hắn lại vô cùng hứng thú với những thứ kỳ lạ.

Không ngờ con khỉ này lại biết viên ẩn thân châu này.

Cũng không biết con khỉ này có biết trong số những kỳ trân dị bảo quý giá đó sẽ có kỳ trân dị bảo nào, đối với những thứ thuộc loại tài nguyên đó.

Vu Mang không có hứng thú lớn lắm, mà ngược lại, hắn đặc biệt thích những bảo bối có công năng đặc biệt, như loại viên châu dã sinh (tự nhiên) này và những thứ có pháp lực giúp tăng cường công lực.

Vu Mang vô cùng có hứng thú.

"Con khỉ nhỏ, giúp ta xem trong đống bảo vật này, cái nào có thể tăng tu vi, tăng công lực, nhanh chóng tìm cho ta!" Vu Mang nói với con khỉ trước mặt.

Con khỉ.

Nghe giọng nói của chủ nhân hiền hòa như vậy, thực sự khiến con khỉ nhỏ vô cùng vui vẻ.

Nó ôm chặt lấy bên cạnh đùi Vu Mang.

Chương 571

Dùng khuôn mặt mình cọ sát vào đùi Vu Mang.

Vu Mang nhìn con khỉ này, thực sự cảm thấy vô cùng đáng yêu, hoàn toàn khác hẳn với con khỉ hung thần ác sát trước mặt vừa rồi.

Con khỉ cũng hiểu rõ những gì chủ nhân muốn.

Đối với những thứ giá trị liên thành, nó hoàn toàn không có hứng thú lớn, mà ngược lại, nó có hứng thú đặc biệt mãnh liệt với những kỳ trân dị bảo có công năng và hiệu quả đặc biệt.

Con khỉ vui vẻ gật đầu với chủ nhân, đi về phía đống kỳ trân dị bảo đó.

Khi đến gần đống tài bảo đó, con khỉ như đang lục lọi lung tung.

Nó tùy ý lật đổ những châu báu đó, tùy ý vứt bỏ, tìm kiếm thứ mà nó muốn có.

Đặc biệt là vừa rồi chủ nhân nói chuyện hiền hòa như vậy, khiến con khỉ trước mặt càng cố gắng tìm kiếm những kỳ trân dị bảo đó.

Hoặc thực ra nó rất quen thuộc với những tài vật này.

Dù sao nó đã ở đây lâu như vậy, tuy chỉ lặng lẽ đứng ở bên cạnh, canh giữ cây quạt vàng trong hộp, nhưng đối với những châu báu này nó cũng vô cùng quen thuộc.

Vu Mang nhìn con khỉ nhỏ nghe lời, hết sức tìm kiếm bảo bối cho mình, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, không còn chú ý đến động tác lục lọi bảo bối của con khỉ nữa.

Hắn tùy ý đi về phía trước, muốn xem trong không gian này rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối quý giá.

Cũng không biết Nhị Thái tử đã vơ vét bao nhiêu của cải của dân chúng, mới có được những bảo bối giá trị liên thành này.

Xem ra cuộc sống của Nhị Thái tử vô cùng xa hoa.

Trong không gian rộng lớn của Nhị Thái tử này, chỉ cần lấy ra vài viên bảo thạch, vài viên kim cương là đủ cho một người sống tốt mấy đời rồi.

Trong không gian của Nhị Thái tử chất đầy cao ngất những tài bảo, thực sự nhiều vô số kể.

Nhìn con khỉ vừa lục lọi đồ vật.

Vừa cẩn thận nhìn, tìm kiếm.

Vu Mang cũng không còn làm phiền con khỉ nữa, nhìn xung quanh bốn phía, cẩn thận quan sát xem có thứ gì hắn cần không.

Hắn sẽ có sức hút rất lớn đối với những thứ có thể tăng cường công lực và có công năng đặc biệt, vì vậy lúc này hắn phải lật xem từng bảo vật quý giá một.

Cả không gian đều vô cùng sáng sủa, vì có ánh sáng chiếu rọi từ những viên dạ minh châu.

Mặc dù bên trong không có công cụ chiếu sáng, nhưng nó cũng vô cùng sáng sủa.

Có thể thấy hiệu quả của những viên dạ minh châu này vô cùng mạnh mẽ.

Một viên minh châu có thể chiếu sáng cả một không gian lớn.

Trong không gian này lại có tới tận 4 viên, chiếu sáng cả căn phòng vô cùng trong suốt.

Vu Mang nhìn những viên dạ minh châu này, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Bốn viên dạ minh châu.

Không gian sáng sủa như vậy cũng khiến tâm trạng người ta đặc biệt tốt.

Vu Mang đi về phía trước, tùy tiện nhìn những loại kim cương châu báu quý giá đó.

Thực sự không có hứng thú lớn lắm.

Cả không gian đều xa hoa như vậy, đều bị những châu báu kim cương này bao vây, khiến người ta có chút mệt mỏi về mặt thị giác.

Đối với những thứ này, hắn không có hứng thú lớn lắm.

Vu Mang lơ đãng nhìn, hy vọng có thể tìm thấy bảo bối ưng ý và có công hiệu.

Chương 572

Không gian rộng lớn này không phải là một hành lang dài, mà là một không gian hình chữ nhật, đi đến cuối bức tường.

Hắn chỉ cảm thấy không gian này càng giống một quảng trường lớn có thể nghỉ ngơi, không có quá nhiều vật trang trí rườm rà, chỉ có những kỳ trân dị bảo quý giá.

Trong căn phòng cũng có một chiếc hàn ngọc sàng, nhưng vẫn mang đến cảm giác quen thuộc, tựa như một chiếc giường.

Ngoài ra, trong không gian này không có bất kỳ chỗ nào có thể sử dụng.

Vu Mang nhìn thấy trước mặt có một bức tường không khảm quá nhiều bảo thạch.

Bốn bức tường xung quanh cả không gian đều khảm đầy bảo thạch.

Nhưng trên bức tường này lại có rất ít bảo thạch, chỉ lèo tèo vài viên trên đó.

Điều này khiến Vu Mang trước mặt có chút kỳ lạ.

Vu Mang luôn là một người có tâm tư đặc biệt tỉ mỉ.

Đối với mọi chuyện đều có lý do, và gián tiếp cũng có một tinh thần dũng cảm tiến về phía trước.

Vì vậy, Vu Mang luôn là một người vô cùng linh hoạt và quyết đoán.

Nhìn thấy một bức tường đặc biệt kỳ lạ trước mặt, hắn tiến lên nhẹ nhàng chạm vào bức tường đó.

Những châu báu khảm trên bức tường này vô cùng ít ỏi.

Có thể nói là lèo tèo vài viên, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, có chút lạc loài so với căn phòng này.

Khi tay Vu Mang nhẹ nhàng chạm vào bức tường, hắn nhẹ nhàng gõ vào bức tường đó.

Bức tường ban đầu phía sau trống rỗng.

Vu Mang không khỏi nghi ngờ, phía sau bức tường này sẽ có một không gian khác.

Vu Mang nhẹ nhàng đẩy bức tường.

Không ngờ bức tường lại di chuyển.

Nó bị Vu Mang đẩy ra.

Như Vu Mang mong muốn, bức tường thực sự là một bức tường giả, thực chất là một cánh cửa.

Khi Vu Mang đẩy cánh cửa đó ra, một luồng khí lạnh lẽo tỏa ra từ phía bên kia cánh cửa.

Hiện tại không gian Vu Mang đang ở vô cùng sáng sủa, mang theo khí tức ánh dương.

Khi hắn đẩy cánh cửa ra, luồng khí tức từ bên trong cửa xông ra lại khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Khi Vu Mang đẩy cánh cửa ra, hắn không gây ra quá nhiều tiếng động.

Vu Mang quay đầu nhìn con khỉ đang tiếp tục tìm kiếm bảo bối.

Hắn không làm kinh động con khỉ, mà đi vào bên trong cánh cửa.

Khi một chân bước vào bên trong cánh cửa, hắn cảm thấy luồng khí lạnh lẽo đó hoàn toàn khác biệt với không gian bên ngoài, như hai

thế giới khác nhau.

Khi Vu Mang bước vào không gian đó, hắn mới phát hiện không gian này cũng là một căn phòng.

Thay vì nói là một căn phòng, thà nói đó là một cảnh giới đã bị thiết lập kết giới.

Khi Vu Mang bước vào không gian, đặt chân xuống đất, nhìn cảnh tượng trước mắt, khiến Vu Mang vô cùng kinh ngạc.

Hiện ra trước mặt hắn, lại là bóng lưng của một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Người phụ nữ đó quay lưng về phía Vu Mang.

Chương 573

Nhìn bóng lưng người phụ nữ, vóc dáng quyến rũ ấy khiến người ta có chút mơ hồ.

Thực sự có chút tò mò không biết người phụ nữ đó trông như thế nào.

Khi Vu Mang nhìn bóng lưng người phụ nữ đó, hắn rõ ràng giật mình bởi bóng lưng trước mắt.

Trong không gian này lại có một người phụ nữ đứng đó sao.

Có thể thấy người phụ nữ này bị mắc kẹt ở đây.

Mặc dù không thể nhìn rõ vị trí cụ thể của kết giới, nhưng nơi này tuyệt đối có kết giới, khống chế mỹ nữ trước mặt này không thể thoát ra.

Vu Mang tuy không nhìn thấy mặt người phụ nữ đó, không biết cô ta trông như thế nào, nhưng chỉ nhìn bóng lưng mỹ nữ.

Vóc dáng quyến rũ ấy, có thể khẳng định người phụ nữ trước mặt này hẳn là một người phụ nữ có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, ít nhất cũng là một người phụ nữ vô cùng có khí chất.

Mỗi khi nhìn bóng lưng của một người phụ nữ, người ta sẽ bị bóng lưng ấy mê hoặc.

Vẻ ngoài của người phụ nữ đó cũng sẽ không sai lệch nhiều.

Hiện tại, bóng lưng của người phụ nữ trước mặt này hoàn toàn có thể nói là vô cùng, vô cùng xinh đẹp.

Khiến người ta nhìn một lần khó mà quên được.

Tóc dài của người phụ nữ xõa trên vai, cảm giác mái tóc dài mềm

mượt xõa trên vai ấy, lại càng tăng thêm một chút dịu dàng.

Vì sao trong không gian này lại có một người phụ nữ?

Điều này khiến Vu Mang vô cùng không hiểu.

Nhị Thái tử lại nhốt người phụ nữ này trong không gian đó, hoàn toàn có khả năng nhốt cô ta ở đâu.

Trong căn phòng đầy vàng bạc châu báu đó, hẳn phải tốt biết bao, vì sao lại phải nhốt trong một không gian tương đối lạnh lẽo này?

Căn phòng này tuy không đặc biệt xa hoa nhưng cũng vô cùng sạch sẽ.

Có thể thấy bên trong thường xuyên có người ra vào dọn dẹp.

Người phụ nữ khi cảm thấy có người tiến vào phía sau mình, vội vàng quay đầu lại, tiếp tục giữ nguyên động tác hiện tại, không nói gì.

Vu Mang thầm nghĩ trong lòng, có lẽ cô ta tưởng hắn là Nhị Thái tử, nên không đáp lời.

Vu Mang cũng không vội nói.

Hắn cẩn thận quan sát xung quanh, xem người phụ nữ đó là ai, và kết giới mà Nhị Thái tử thiết lập lại ở đâu.

Nhìn không gian này không quá rộng rãi, kết giới hẳn cũng ở rìa bốn phía.

Nếu không, trong một không gian không lớn mà lại thiết lập một kết giới nhỏ, thì người ở bên trong sẽ vô cùng bức bối.

Vẻ ngoài của người phụ nữ trước mặt này hẳn là vô cùng xinh đẹp.

Nhìn bóng lưng đã biết vẻ ngoài của người phụ nữ tuyệt đối không tệ.

Nhị Thái tử hẳn cũng là một người biết thương hương tiếc ngọc, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc một mỹ nữ như vậy.

Nhìn mỹ nữ quay lưng lại, không đáp lời hắn.

Vu Mang cũng cảm thấy cứ đứng im như vậy không phải là cách, nên nhẹ nhàng ho một tiếng, muốn thu hút sự chú ý của mỹ nữ đó, hy vọng có thể có thêm cuộc trò chuyện.

Tiếng ho của Vu Mang rõ ràng đã thu hút sự chú ý của người phụ nữ đó.

Người phụ nữ sau khi nghe tiếng ho, cũng xác định người phía sau không phải Nhị Thái tử, nhanh chóng quay người lại, nhìn Vu Mang trước mặt.

Khi người phụ nữ bất ngờ quay người lại, Vu Mang đứng phía sau khi nhìn thấy dung nhan thật sự của cô ta thì thực sự kinh ngạc không nhỏ.

Chương 574

Hắn không ngờ mỹ nữ trước mặt này không chỉ xinh đẹp tuyệt trần như trong tưởng tượng, mà còn mang theo một loại yêu khí.

Vu Mang vọng nhìn mỹ nữ trước mặt, cũng không biết yêu khí trên người cô ta từ đâu mà có, nhưng khiến người ta cảm thấy yêu khí mà mỹ nữ toát ra vô cùng nồng đậm.

Chẳng lẽ người phụ nữ này không phải là người phàm mà là yêu sao?

Vu Mãng nhìn nữ nhân trước mặt, quả thực có chút kinh ngạc.

Khi mỹ nữ kia xoay người, chỉ thấy khuôn mặt nữ tử tú lệ thanh tú vô cùng.

Đôi mắt phượng tuyệt đẹp kia toát lên sự tinh minh, đôi mắt trong veo như suối nhìn Vu Mãng, khiến hắn cảm giác như một hồ nước trong vắt, lôi cuốn người ta chìm đắm vào.

Lúc Vu Mãng chỉ nhìn bóng lưng nàng, hắn đã bị bóng lưng ấy thu hút sâu sắc, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đối diện, hắn lại càng cảm giác như gặp tiên tử.

Thế nhưng, khí tức toát ra từ nữ nhân tựa tiên tử này lại mang theo một cỗ yêu khí.

Vu Mãng chỉ nhìn từ vẻ ngoài không thể biết nữ nhân này thuộc chủng tộc nào, nhưng có thể thấy nàng đang bị giam cầm, căn phòng này đều bị hạ kết giới.

Xem ra, Nhị Thái Tử đã giam giữ nữ nhân này và cũng chính hắn hạ kết giới.

Một nữ nhân xinh đẹp như vậy vì sao lại bị Nhị Thái Tử giam

cầm trong căn phòng này?

Nhìn khuôn mặt tú lệ thanh tú của nàng, lẽ nào Nhị Thái Tử chỉ vì sắc đẹp mà giam giữ nàng ở đây sao?

Nhất thời, Vu Mãng cũng không thể suy luận ra manh mối nào.

Khi mỹ nữ nhìn hắn, hắn cũng không chớp mắt nhìn nàng.

Bốn mắt giao nhau, luôn có một cảm giác quen thuộc.

Khi nữ nhân nhìn Vu Mãng không chớp mắt, trên mặt nàng thoáng hiện một tia thẹn thùng, vô thức cúi đầu xuống.

Vu Mãng lúc này cũng cảm thấy có chút ngượng nghịu.

Nữ nhân kia vẫn không nói lời nào, cũng không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì.

Vu Mãng nhận thấy thân phận nàng có chút đặc biệt, bèn mở miệng hỏi: "Hà nhân?

Vì sao lại bị giam ở nơi này?" Lời của hắn ngắn gọn, hỏi thẳng vấn đề muốn biết.

Khi lời nói đến tai mỹ nữ, nàng chỉ khẽ gật đầu, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng đôi mắt linh động kia lại lấp lánh quang mang.

Vu Mãng nhìn mỹ nữ trước mặt không đáp lời, khiến hắn có chút khó hiểu.

Lẽ nào mỹ nữ này có vấn đề về ngôn ngữ?

Hay nàng không thể nghe hiểu lời mình nói?

Vu Mãng cẩn thận quan sát bốn phía căn phòng, quan sát mọi thứ xung quanh mỹ nữ, muốn tìm ra một vài manh mối từ những chi tiết nhỏ nhặt.

Vu Mãng không còn nhìn chằm chằm mỹ nữ nữa, mà đánh giá căn phòng.

Có vẻ kết giới ở căn phòng này được hạ rất nặng, người hạ kết giới cũng đã hao phí tâm tư, dùng tu vi nhất định để bố trí kết giới này.

Vu Mãng cẩn thận quan sát kết giới.

Nếu muốn phá giải kết giới này thì rất dễ dàng, nhưng hiện tại Vu Mãng không muốn làm.

Bởi vì hắn không rõ nữ nhân bị giam giữ này là ai.

Kẻ nào có thể dùng tâm tư lớn như vậy để phong ấn một nữ nhân trong kết giới, hẳn là có nguyên nhân bên trong.

Vu Mãng không muốn hành động mù quáng.

Nữ nhân trước mặt nhìn Vu Mãng đang đánh giá kết giới xung quanh, nàng không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ có đôi mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm Vu Mãng.

Chương 575

Vu Mãng cũng chú ý thấy nữ nhân kia đang nhìn mình không chớp mắt, vì vậy hắn cũng nhìn lại nàng.

Trên mặt nữ nhân không hề có biểu cảm gì, chỉ có khuôn mặt tú lệ thanh tú như được vẽ ra, không một chút biểu cảm nào.

Chỉ nhìn đôi mắt linh động kia, mới có thể cảm nhận được nàng không phải người trong tranh.

Nàng có sinh khí, có sức sống, ngoài ra không nhìn thấy một chút sức sống nào khác.

Vu Mãng nhìn nữ nhân đang nhìn mình không chớp mắt, trong lòng hắn cũng dấy lên nghi vấn: Thân phận nữ nhân này là gì?

Vì sao lại bị giam ở đây?

Vu Mãng cẩn thận quan sát căn phòng của nữ nhân, căn phòng này vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc giường đơn sơ, không có đồ trang trí nào khác, chỉ có một chiếc giường để nghỉ ngơi cùng một cái bàn và một chiếc ghế đẩu nhỏ mà thôi.

Ngoài ra không có bất kỳ vật trang trí nào.

Căn phòng này không giống như không gian vàng son lộng lẫy kia, không có các loại châu báu khảm nạm.

Căn phòng này chỉ có một viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng, tường vách đều là vật liệu phổ thông nhất, không có châu báu khảm nạm.

So với không gian vừa nãy, căn phòng này có sự khác biệt một trời một vực.

Không gian bên ngoài vàng son châu báu, còn căn phòng này lại đơn giản đến mức không có một chút đồ trang sức nào.

Nhìn mỹ nữ xinh đẹp trước mặt, nàng đẹp đến mức giống như một bức tranh, hoàn toàn không có chút sinh khí nào, khiến Vu Mãng nhìn nàng mà thấy kỳ lạ, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, luôn cảm thấy mỹ nữ này thiếu một chút sức sống.

Đồng thời, trên người mỹ nữ này cũng toát ra một chút yêu khí, khiến người ta luôn cảm thấy nàng không chân thật.

Vu Mãng thấy căn phòng không có gì đặc biệt, hắn chậm rãi từng chút một tiến về phía mỹ nữ.

Vì có kết giới ngăn cản, hắn không biết rìa kết giới ở đâu, Vu Mãng thử thăm dò bước về phía trước, cảm ứng vị trí kết giới.

Khi bước không xa, Vu Mãng chạm vào không khí phía trước, rõ ràng cảm nhận được một sự ngăn cản.

Kết giới này được tạo ra bằng công lực cao, vì vậy người thường chạm vào có thể bị bật bay ra ngoài, nhưng công lực của Vu Mãng vô cùng thâm hậu.

Khi chạm vào kết giới, hắn không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không bị bật bay ra ngoài, nhưng có thể cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ của kết giới này.

Lẽ nào kết giới này là do Nhị Thái Tử lưu lại sao?

Nhìn lực lượng mạnh mẽ của kết giới hoàn toàn không giống do Nhị Thái Tử làm.

Có vẻ như bên cạnh Nhị Thái Tử có cao nhân khác đã bố trí kết giới này, khiến kết giới hiện tại vô cùng kiên cố.

Nhưng có một điều Vu Mãng không thể hiểu được, đối với một

nữ tử yếu đuối và xinh đẹp như vậy, vì sao phải dùng kết giới mạnh mẽ đến thế để giam giữ nàng?

Có vẻ như nữ nhân trong kết giới này tuyệt đối không phải người bình thường.

Vu Mãng đưa tay chạm vào kết giới.

Khi kết giới chạm vào ngón tay, hắn rõ ràng cảm nhận được dòng điện xoáy tròn xung quanh kết giới, đan xen như tia chớp.

Lực điện rất lớn.

Từ cường độ dòng điện này, có thể cảm nhận được người tạo ra kết giới này cũng có công lực vô cùng thâm hậu.

Vu Mãng không vội vã tiếp xúc kết giới, vì dù sao cũng không rõ nữ nhân bị giam giữ trong kết giới là ai.

Nhìn mỹ nữ trẻ tuổi này cũng khoảng mười tám, mười chín tuổi, thân hình linh lung có đường nét.

Dung mạo lại thanh tú xinh đẹp đến vậy, một nữ tử yếu đuối và xinh đẹp như vậy, ai lại nỡ lòng giam cầm nàng trong kết giới này?

"Vị cô nương này vì sao bị giam ở đây?

Ngươi cùng Nhị Thái Tử có ân oán gì mà lại giam một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như vậy ở đây?" Vu Mãng lại một lần nữa hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Chương 576

Hiện tại không có người biết chuyện bên cạnh, hắn chỉ có thể thông qua hỏi để biết được câu trả lời mình muốn.

Nhìn mỹ nữ trước mặt, khi nghe hắn nói, nàng dường như có chút lay động.

Có vẻ như nữ nhân này có thể nghe hiểu lời hắn nói, chỉ là không có ý muốn trả lời.

"Ta không biết vì sao ngươi không muốn trả lời ta, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự bị Nhị Thái Tử giam cầm ở đây, ta có thể giải trừ kết giới này cứu ngươi ra ngoài!" Vu Mãng cũng rất trực tiếp nói rằng mình có thể giải trừ kết giới này.

Khi mỹ nữ nghe Vu Mãng nói vậy, biểu cảm trên mặt nàng rõ ràng có sự thay đổi.

Có vẻ như mỹ nữ này đã bị kết giới giam giữ rất lâu rồi, rất muốn ra khỏi kết giới này.

Vu Mãng cũng nhận thấy mỹ nữ này có thể nghe hiểu lời hắn nói và có thể trả lời.

"Thật sao?

Ngươi thật sự có thể thả ta ra sao?" Nữ tử cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Khi nàng mở miệng nói, quả thực khiến Vu Mãng kinh ngạc không thôi, giọng nói của nữ tử này quá đỗi mê hoặc, khiến hắn không thể ngừng chìm đắm trong âm thanh đó.

Giọng nói đặc biệt dễ nghe, lại có sức quyến rũ, khiến người ta không thể kìm lòng muốn lập tức giải khai kết giới cho nàng.

Vu Mãng ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mặt.

Vừa nãy mỹ nữ còn vẻ mặt vô cảm, nhưng lúc này trên mặt lại nở nụ cười, đồng thời ánh mắt phát ra thứ quang mang quyến rũ.

Khóe miệng nàng còn treo một nụ cười yêu mị.

Nụ cười như vậy, giọng nói như vậy, quả thực quá đỗi hấp dẫn, nhất thời Vu Mãng hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Vu Mãng cảm giác như bị nụ cười và giọng nói đó hoàn toàn mê hoặc.

Trong tai hắn, trước mắt hắn đều là nụ cười và giọng nói của mỹ nữ.

Đồng thời, Vu Mãng dường như không tự chủ được mà điều khiển cơ thể mình, muốn lập tức mở kết giới cho mỹ nữ kia.

Sự mất kiểm soát và không tỉnh táo này khiến Vu Mãng lập tức nhận ra mỹ nữ đang sử dụng yêu thuật đối với hắn.

Mỹ nữ không ngừng nói, đồng thời nụ cười ở khóe miệng nàng cũng không ngừng sâu thêm.

"Ngươi muốn cứu ta ra sao?

Ngươi thật sự có thể mở được kết giới này sao?

Ngươi thật sự giúp ta mở kết giới này sao?" Giọng nói của nữ nhân không ngừng vang vọng xung quanh tai Vu Mãng, nhưng trước mắt Vu Mãng lại là mỹ nữ kia, trên mặt nàng là nụ cười yêu mị, tai hắn hoàn toàn bị âm thanh kia bao trùm.

Nhất thời, Vu Mãng dường như rơi vào một vùng đầm lầy sâu thẳm.

Khi chìm vào vùng đầm lầy sâu thẳm đó, hắn dường như cũng rất vui vẻ, rất tình nguyện chìm vào vùng sâu thẳm này, không muốn tỉnh

táo.

Nhất thời chìm vào mê man.

Vu Mãng nghe thấy giọng nói đó, trước mắt hiện lên nụ cười của mỹ nữ đó, quả thực tâm trí hắn nhất thời chìm đắm, khiến hắn không thể kiểm soát, muốn đến gần mỹ nữ kia.

Hắn muốn phá giải kết giới cho mỹ nữ kia, dường như mọi hành động, mọi suy nghĩ đều dồn vào mỹ nữ kia, vào kết giới đó.

Khi Vu Mãng định giải khai kết giới, dường như trong lòng hắn lập tức có một âm thanh mạnh mẽ, kéo hắn ra khỏi vùng đầm lầy sâu thẳm mê đắm, lập tức khiến hắn tỉnh táo trở lại.

Khi Vu Mãng tỉnh táo nhìn mỹ nữ trước mặt, trên mặt nàng lại vô cảm, trong mắt tuy có ánh sáng lấp lánh, nhưng không có ánh mắt kỳ lạ như lúc nãy hiện lên.

Lẽ nào vừa rồi đều là ảo giác sao?

Vu Mãng tỉnh táo nhanh chóng lùi lại một bước, nhìn mỹ nữ trước mặt vẫn vô biểu tình.

Mọi thứ vừa xảy ra thật chân thực, nhưng trong khoảnh khắc, khi nhìn mỹ nữ trước mặt, khuôn mặt nàng vô cảm và đôi mắt to linh động lấp lánh kia.

Chương 577

Dường như âm thanh vừa rồi hoàn toàn không phải do mỹ nữ này phát ra.

Nàng đứng trước mặt hắn, vô cảm, mọi thứ vừa rồi hư ảo, nhưng lại cảm thấy chân thực.

Vu Mãng đột nhiên phản ứng lại, vừa rồi hắn chắc chắn đã trúng yêu thuật của nàng, khiến hắn chìm đắm trong đó, suýt chút nữa đã phá vỡ kết giới.

Có vẻ như nữ tử trong kết giới này, tuyệt đối không phải nữ tử bình thường, yêu khí trên người nàng quá nặng.

Vu Mãng cũng rất may mắn khi ở thời khắc cuối cùng, nếu không tỉnh táo, trong lúc mê man phá vỡ kết giới đó, có thể sẽ để thứ tà mị kia thoát ra ngoài.

Nhìn mỹ nữ trước mặt vô cảm, dường như nụ cười tà mị và đôi mắt đầy tà ác vừa rồi hoàn toàn không phải của nàng.

Nhưng nàng đứng trước mặt hắn, thực sự không hề có biểu cảm nào, vô cảm đứng tại chỗ nhìn hắn.

Hóa ra mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo giác của Vu Mãng.

Vu Mãng cảm thấy mọi thứ vừa rồi thật chân thực, nhưng lại ảo giác, lại cảm thấy không thực tế.

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, khiến Vu Mãng nhất thời cũng không hiểu rõ.

Nữ nhân trong kết giới là ai?

Là yêu vật phương nào, lại có lực lượng tà ác như vậy?

Vu Mãng lùi lại một bước, tay hắn không còn chạm vào kết giới nữa.

Có lẽ vừa rồi khi chạm vào kết giới, hắn đã bị lực lượng đặc biệt của nữ nhân kia ảnh hưởng, khiến hắn chìm vào vùng sâu thẳm vừa rồi.

Nữ tử trong kết giới này thực sự quá quỷ dị, cũng không thể nhận ra nữ tử này rốt cuộc xuất thân từ môn phái nào, là yêu hay thần.

Nhìn biểu hiện của nữ tử, Vu Mãng cảm thấy khả năng nàng là yêu lớn hơn.

Cô gái bình thường sẽ không có cử động như vậy, cũng không có lực chấn nhiếp lớn đến thế.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy nếu định lực không đủ, đều sẽ bị nàng mê hoặc.

Nữ tử trong đó nhìn thấy Vu Mãng đã tỉnh táo, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cảm và đôi mắt to linh động kia, không chớp mắt nhìn chằm chằm Vu Mãng.

Vu Mãng tỉnh táo quả thực vô cùng chấn kinh, không ngờ hắn lại chìm đắm trong giấc mộng mê man, quả thực khiến Vu Mãng có chút không thể tin được, không ngờ nữ tử trước mặt này lại có công lực như vậy.

Công lực mà yêu tộc tu luyện, loại công lực thượng thừa này đối với một nữ nhân, một nữ nhân trẻ tuổi mà có thể sử dụng đến mức độ này, chứng tỏ công lực của nữ nhân trẻ tuổi này vô cùng thâm hậu, tu vi vô cùng cao.

Vu Mãng cẩn thận nhìn nữ nhân trước mặt.

Lúc này nữ nhân đã trở lại vẻ mặt vô cảm, sắc mặt nàng như cũ, không một chút biểu cảm.

Nhưng nhìn đôi mắt của nữ tử trẻ tuổi này, trong kinh ngạc lại toát ra một tia yêu tà.

Vu Mãng không hành động mù quáng, đứng tại chỗ.

Lúc này, Tiểu Hầu Tử từ phía sau chạy đến, đi đến bên cạnh Vu Mãng.

Khi Hầu Tử nhìn thấy nữ nhân trước mặt, nó nhe răng trợn mắt định lao về phía nữ nhân.

Hầu Tử không biết trong căn phòng này có kết giới, khi nó nhe răng trợn mắt lao về phía nữ nhân, nó bị kết giới ngăn lại bên ngoài, thân thể bị va bay ra.

Trong khoảnh khắc thân thể Hầu Tử bị va bay, Vu Mãng nhanh chóng nhún hai chân, hai chân nhẹ nhàng chạm đất, nhảy vọt lên, đỡ lấy thân thể Hầu Tử đang bay lùi lại.

Vu Mãng một tay đỡ lấy Hầu Tử, giúp nó tránh khỏi bị va bay ra.

Nếu Hầu Tử không được Vu Mãng đỡ lấy, có thể sẽ bị trọng thương, vì lực lượng của kết giới này vô cùng lớn.

Tiểu Hầu Tử không ngờ kết giới này lại cứng rắn như vậy, khiến nó hoàn toàn bị chấn bay ra ngoài.

Vu Mãng đỡ thân thể Hầu Tử đứng thẳng đặt xuống.

Chương 578

Hầu Tử nhìn nữ nhân trước mặt nhe răng trợn mắt.

Nữ nhân nhìn Hầu Tử bị va bay ra, trên mặt nàng vẫn không một chút biểu cảm nào?

Chỉ đôi mắt nàng lấp lánh, nhìn thấy một tia sinh khí.

Hiện tại Vu Mãng càng thêm tò mò về thân phận của nữ nhân này, cũng không biết nữ nhân này là ai, vì sao Hầu Tử trước mặt lại hung hăng với nữ nhân kia, dường như rất có ý định tấn công nàng.

"Hầu Tử, nói cho ta biết nữ nhân này là ai?

Vì sao lại bị giam ở đây?" Khi Vu Mãng hỏi ra câu nói đó, hắn biết mình đã hỏi theo bản năng, nhưng đồng thời lại bỏ qua việc Tiểu Hầu Tử căn bản không thể trả lời lời nói của Vu Mãng.

Tiểu Hầu Tử chỉ có thể hiểu ý nghĩa lời nói của Vu Mãng, nhưng không có cách nào diễn đạt ra.

Khi Hầu Tử sốt ruột xoay vòng, không biết nên diễn đạt lời muốn nói như thế nào, Vu Mãng nhanh chóng vận dụng công lực trong cơ thể, nói với Hầu Tử.

"Đứng yên đừng động, ta truyền công lực cho ngươi, để ngươi có cơ hội có thể mở miệng nói chuyện!" Khi Vu Mãng nói những lời này với Hầu Tử trước mặt, Hầu Tử nghe những lời này rõ ràng vô cùng chấn kinh, không ngờ Vu Mãng lại muốn giúp nó mở miệng nói chuyện.

Đây là điều Hầu Tử mơ ước bấy lâu nay.

Phải biết rằng Hầu Tử tu luyện thêm vài năm nữa cũng khó đạt được trình độ này.

Hiện tại Vu Mãng lại muốn giúp nó mở miệng nói chuyện, quả thực khiến Hầu Tử vui mừng khôn xiết.

Hầu Tử cũng không ngờ lại có một ngày như vậy, giúp nó giảm bớt nhiều năm tu luyện.

Hiện tại có thể mở miệng nói chuyện quả thực là điều Hầu Tử mơ ước bấy lâu nay.

Hầu Tử nghe mệnh lệnh của Vu Mãng đứng yên tại chỗ, không giấu được sự vui mừng trong lòng, hai chân nhỏ không ngừng nhúc nhích trên mặt đất.

Nhìn Hầu Tử trước mặt quả thực vô cùng vui mừng, không ngừng dậm chân nhỏ tại chỗ.

Nữ nhân trong kết giới nhìn biểu hiện của Vu Mãng và Hầu Tử bên ngoài kết giới, trên mặt không một chút biểu cảm nào, đôi mắt không ngừng lấp lánh quang mang.

Vu Mãng vận dụng toàn bộ nội lực trong cơ thể nhanh chóng tụ tập vào lòng bàn tay của mình, đưa lòng bàn tay ra đối với Hầu Tử trước mặt.

Khi tay hắn tiếp xúc với đầu Hầu Tử, nội lực không ngừng truyền vào thân thể Hầu Tử.

Trong lúc Hầu Tử tiếp nhận những nội lực này, nó rõ ràng cảm thấy tứ chi của mình đều tràn đầy sức sống.

Lúc này Hầu Tử vô cùng yên tĩnh, tĩnh lặng tiếp nhận Vu Mãng truyền nội lực cho nó.

Cùng với sự truyền dần dần của Vu Mãng, nội lực nhanh chóng truyền xong.

Vu Mãng thu hồi lòng bàn tay.

Hầu Tử cảm thấy tứ chi mình đều tràn đầy sức sống, nhìn Vu Mãng truyền nội lực xong, sau đó vô cùng vui mừng tiếp tục xoay một vòng tại chỗ.

"Ngươi thử xem có thể nói chuyện với ta không!" Vu Mãng nói với Hầu Tử trước mặt, hy vọng Hầu Tử có thể diễn đạt ý lời nói.

Hầu Tử thử há miệng, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Có vẻ như muốn Hầu Tử nói được câu hoàn chỉnh cần một thời gian thích nghi.

Hiện tại Hầu Tử đang cố gắng nói vài chữ, để cổ họng phát ra âm thanh của loài người.

"Ta, ta, ta, ô ô!" Hầu Tử trước mặt cố gắng phát âm.

Sau vài chữ đơn giản lại biến thành tiếng kêu của động vật.

Nhưng cũng có sự phát triển đáng kể, khiến hắn rất vui mừng.

Hiện tại có thể thấy Hầu Tử như vậy.

Có vẻ Hầu Tử muốn học được ngôn ngữ loài người cũng rất nhanh, dù sao Hầu Tử có thể nghe hiểu ngôn ngữ loài người, nên cũng rất tiện lợi.

Chương 579

Hầu Tử cười với Vu Mãng trước mặt, dùng ngôn ngữ nói với Vu Mãng: "Yêu, Hắc, Hắc Sơn Yêu!" Nó dùng vài chữ đơn giản nói với Vu Mãng trước mặt, đồng thời ánh mắt cũng liếc về phía nữ nhân trong kết giới, dùng ngón tay chỉ vào nữ nhân trước mặt, nhấn mạnh vài chữ.

Vu Mãng nghe Tiểu Hầu Tử nói vậy cũng hiểu Tiểu Hầu Tử nhận ra nữ nhân trước mặt.

Có vẻ như nữ nhân này là Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng không đặc biệt hiểu rõ về Hắc Sơn Yêu, chỉ biết Hắc Sơn Yêu là một loại yêu rất lợi hại, không thuộc quyền quản hạt của bất kỳ ai, thuộc một loại yêu tộc.

Sau khi Hầu Tử nói ra vài chữ, nữ nhân kia nhìn về phía Hầu Tử, trong mắt xuất hiện một tia ác độc.

Mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, vẫn tú lệ thanh tú như vậy, nhưng ánh mắt toát ra vẻ ác độc.

Khiến người ta nhìn thấy không khỏi rùng mình.

Nữ nhân dùng ánh mắt như vậy nhìn Hầu Tử trước mặt, dường như vô cùng tức giận vì Hầu Tử đã nói ra chân thân của nàng.

Nữ nhân dùng ánh mắt độc ác nhìn Hầu Tử trước mặt.

Đồng thời, Vu Mãng cũng dùng ánh mắt thẩm định đánh giá nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân này, Hầu Tử nói là Hắc Sơn Yêu, có vẻ yêu khí trên người nàng rất nặng.

Từ ánh mắt bất thiện của nữ nhân này, có thể thấy nàng tuyệt đối là một nhân vật lợi hại, công lực cũng vô cùng thâm hậu.

Một người lợi hại như vậy lại bị nhốt ở đây quả thực khiến người ta khó hiểu.

Nhìn biểu cảm của nữ tử trước mặt, quả thực khiến Vu Mãng có chút khó hiểu.

Hắn không thể hiểu vì sao nữ tử lại vô cùng tức giận khi Hầu Tử nói ra là Hắc Sơn Yêu.

Nữ tử có thể che giấu chân thân của mình sao?

Nữ tử là một loại yêu, vì sao Nhị Thái Tử lại giam cầm một nữ tử như vậy trong không gian của mình?

Rõ ràng biết là yêu, lại giam cầm nữ tử này trong cung điện của mình.

Dùng kết giới lợi hại như vậy để phong ấn nữ nhân này.

Có vẻ như giữa Nhị Thái Tử và nữ nhân này tuyệt đối không phải mối quan hệ bình thường, chắc chắn có một vài nguyên nhân phức tạp.

Vu Mãng nhìn nữ nhân trước mặt, công lực của nàng hẳn là vô cùng cao thâm.

Vậy mà nữ nhân này lại bị phong ấn trong kết giới đó, chứng tỏ công lực của người phong ấn cũng vô cùng cao.

Với sự hiểu biết của Vu Mãng về Nhị Thái Tử, hắn cảm thấy công lực của Nhị Thái Tử tuyệt đối không thể phong ấn nữ nhân trước mặt này.

Vậy thì nữ nhân trước mặt này lại bị ai phong ấn ở đây?

Mặc dù công lực của kết giới vô cùng thâm hậu.

Nhưng nếu Vu Mãng muốn phá giải kết giới này cũng rất dễ dàng.

Vu Mãng không phá giải kết giới này.

Khi nghe Hầu Tử nói nữ nhân trước mặt là Hắc Sơn Yêu.

Mặc dù Vu Mãng không hiểu rõ mười phần về Hắc Sơn Yêu, nhưng đại khái cũng từng nghe nói một chút về Hắc Sơn Yêu, có thể nói là số một số hai trong yêu tộc.

Những Hắc Sơn Yêu này hoàn toàn không phải loại thiện lương.

Trong yêu tộc có một số yêu loại vô cùng thiện lương, mặc dù cùng thuộc yêu tộc nhưng có thiện lương cũng có tà ác.

Hắc Sơn Yêu thuộc tộc tà ác.

Nhìn Hầu Tử có thái độ như vậy đối với Hắc Sơn Yêu, Hầu Tử khẳng định đã bị Hắc Sơn Yêu làm hại nên mới có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Chương 580

Có thể thấy khi Hầu Tử nhìn mỹ nữ xinh đẹp kia, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ, đối với nữ nhân kia có thể nói là vô cùng phẫn nộ.

Giữa họ có mối quan hệ phức tạp, quả thực rất khó để lý giải rõ ràng.

"Nhân?

Lẽ nào Hầu Tử nói là Hắc Sơn Yêu, lại bị người khác khốn ở đây sao?

Nếu ngươi không nói rõ mọi chuyện cho ta, ta cũng sẽ không cứu ngươi ra đâu, cứ ở đây mà mục nát cả đời đi!" Mọi khúc mắc chỉ có thể có kết quả khi nữ nhân kia nói ra.

Vì vậy, Vu Mãng nói những lời này với mỹ nữ xinh đẹp trước mặt, hy vọng mỹ nữ xinh đẹp có thể nói ra nguyên do của sự việc.

Nếu chỉ dựa vào Hầu Tử nói, không biết khi nào Hầu Tử mới có thể nói trôi chảy, dù sao Hầu Tử vừa mới học được ngôn ngữ loài người, tu vi bản thân không đủ, nếu muốn học thêm ngôn ngữ cũng rất vất vả.

Vu Mãng nói xong những lời này với mỹ nữ xinh đẹp, Hầu Tử bên cạnh cũng nhe răng trợn mắt với nữ nhân.

Mỹ nữ xinh đẹp trong kết giới, nhìn Vu Mãng nói những lời này, trong mắt có một tia dao động, trên mặt vẫn là khuôn mặt tú lệ thanh tú đó, không một chút biểu cảm nào.

Một lớp da đẹp như thể được khoác lên người mỹ nữ xinh đẹp này, hoàn toàn không có chút dao động nào, vô cùng vô vị, một lớp da đẹp như vậy, nếu là một vũng nước đọng, cũng khó khiến người ta có

ham muốn thưởng thức.

Nữ nhân trước mặt tuy vô cùng xinh đẹp, nhưng lại như một vũng nước đọng, không hề có sóng gợn, khiến người ta nhìn thấy có chút nhàm chán, mất hứng.

Nhìn nữ nhân vô cảm trước mặt, quả thực khiến Vu Mãng trong lòng có chút không thoải mái.

Một nữ nhân xinh đẹp như một bức tranh treo ở đó, cũng khiến người ta vô cùng không thoải mái.

Vu Mãng nhíu mày.

Nhìn thấy sự dao động trong mắt nữ nhân, hắn mới cảm thấy nữ nhân dường như đang sống.

Đồng thời, nữ nhân kia hẳn là cũng nghe hiểu những lời Vu Mãng nói, trong lòng có chút dao động.

"Ngươi thật sự có thể giúp ta giải khai kết giới sao?" Mỹ nữ xinh đẹp cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Giọng nói và khuôn mặt hoàn toàn không tương xứng.

Âm thanh Vu Mãng nghe thấy khi chìm đắm trong vùng đầm lầy mê hoặc kia tuyệt đối không phải âm thanh này.

Âm thanh đó mang theo sự dụ hoặc, mê hoặc.

Hiện tại âm thanh hắn nghe được lại lạnh lẽo như băng, không một chút hơi ấm nào, mặc dù là giọng nữ, nhưng lại mang đậm vẻ trung tính.

Vu Mãng nghe thấy giọng nói như vậy, biết đây mới là giọng nói thật của Hắc Sơn Yêu.

Giọng nói như vậy mới là cách giao tiếp bình thường.

Âm thanh mê hoặc vừa nãy, tuyệt đối là một loại công pháp và công lực phát ra để mê hoặc người khác.

Khi nữ nhân này hỏi ra những lời này, Vu Mãng cảm thấy dường như không nhìn thấy nữ nhân kia mở miệng, giống như âm thanh phát ra từ trong bụng.

Khiến Vu Mãng trước mặt cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lẽ nào nữ nhân này vừa nói chuyện quả thực dùng phúc ngữ nói chuyện với hắn sao?

Hoàn toàn không hề hé môi.

"Ngươi cảm thấy sao?

Ngươi cảm thấy ta không có năng lực mở kết giới này sao?

Ngươi cảm thấy ta không có năng lực mở kết giới này cứu ngươi ra sao?" Vu Mãng không trực tiếp trả lời mỹ nữ xinh đẹp trước mặt, mà hỏi ngược lại nàng.

Mỹ nữ xinh đẹp cũng biết, vừa rồi khi dụ hoặc Vu Mãng, công lực của Vu Mãng hẳn là vô cùng mạnh.

Nếu không thì người bình thường đã sớm bị mê hoặc rồi.

Chương 581

Một điểm nữa là mỹ nữ xinh đẹp tin tưởng Vu Mãng có thể mở kết giới này, và tuyệt đối có thực lực như vậy.

Lời hỏi vừa rồi cũng càng khẳng định ý muốn cứu nàng của Vu Mãng.

Vu Mãng hỏi ngược lại như vậy, ngược lại khiến mỹ nữ xinh đẹp á khẩu không nói nên lời, nhất thời không biết nên mở miệng trả lời Vu Mãng như thế nào.

"Ta không cần thiết phải lừa ngươi, chỉ cần hiểu rõ nguyên do sự việc.

Nếu cần thiết phải thả ngươi ra khỏi kết giới này, ta sẽ thả ngươi ra ngoài, dù sao sau này nơi này là địa bàn của ta, ta không hy vọng trên địa bàn của ta lưu lại những thứ không sạch sẽ!" Ngữ khí của Vu Mãng vô cùng không khách khí, nói ra "những thứ không sạch sẽ" trước mặt nữ nhân, ý chỉ chính là nữ nhân trước mặt này.

Một điểm nữa là Hắc Sơn Yêu tuyệt đối nghe ra ý của hắn.

Mỹ nữ xinh đẹp trước mặt nhíu mày, trong mắt có thêm một tia quang mang đáng suy ngẫm, đối với Vu Mãng trước mặt đột nhiên có hứng thú.

Không ngờ Nhị Thái Tử vô năng lại dễ dàng bị người trước mặt này đánh bại, xem ra không chỉ mất cung điện của mình, ngay cả những kỳ trân dị bảo trong cung điện cũng đều bỏ lại.

Không biết Nhị Thái Tử hiện tại như thế nào, bị tức giận bỏ chạy rồi sao?

"Xem ra sau này ngươi sẽ là chủ nhân ở đây, vậy Nhị Thái Tử bị

đánh chết hay bị đánh chạy rồi?" Nữ nhân trước mặt lạnh lùng hỏi Vu Mãng.

Khi nữ nhân trước mặt nói những lời lạnh lùng này, Vu Mãng quả thực cảm thấy dở khóc dở cười.

Nữ nhân này hiện tại lại quan tâm Nhị Thái Tử có bị đánh chết hay bị đánh chạy.

Mà Vu Mãng quan tâm là nữ nhân này đã bị giam giữ ở đây bao lâu rồi, hiện tại đều là một ẩn số.

Nhìn nữ nhân này lại có thể mở miệng nói chuyện, chứng tỏ mọi chuyện đều sẽ có kết quả.

Vì đã nữ nhân này tò mò về xu hướng của Nhị Thái Tử, vậy nói cho nàng biết cũng không sao cả.

"Xem ra ngươi quan tâm Nhị Thái Tử phải không, Nhị Thái Tử đã giam ngươi ở đây bao lâu rồi?

Với tu vi của ngươi mà bị giam giữ, hẳn là có chút khó khăn?" Vu Mãng nói những lời thật lòng, với công lực của Nhị Thái Tử, muốn bắt được Hắc Sơn Yêu trước mặt này hoàn toàn không thể, nhìn kết giới xung quanh Hắc Sơn Yêu hẳn là một kết giới do người có công lực cao thâm bố trí.

Kết giới này không biết đã duy trì bao lâu rồi, nhưng nhìn kết giới hiện tại công lực vô cùng thâm hậu.

Vừa nãy Hầu Tử chạm vào kết giới liền bị bật bay rất xa, chứng tỏ kết giới này vẫn luôn được duy trì bằng một loại công lực mạnh mẽ.

Nữ nhân trước mặt ngẩng khuôn mặt vô biểu tình kia, mặc dù khuôn mặt vẫn tú lệ xinh đẹp như vậy, nhưng trong ánh mắt lại có nhiều quang mang lấp lánh hơn trước.

“Ai nói ta quan tâm Nhị Thái Tử?” Giọng nói của Hắc Sơn Yêu vẫn lạnh lẽo như băng, trên mặt không một chút biểu cảm nào, dường như những lời vừa nói hoàn toàn không phải do Hắc Sơn Yêu phát ra.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu có khuôn mặt tuấn mỹ, giọng nói lại lạnh lẽo như băng, quả thực vô cùng tò mò.

Có thể thấy công lực của Hắc Sơn Yêu vô cùng thâm hậu, khi thực hiện công lực hư ảo, lực lượng đó mạnh mẽ không mấy ai sánh kịp.

Một Hắc Sơn Yêu có công lực mạnh mẽ như vậy, lại bị nhốt trong căn phòng của Nhị Thái Tử, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Có vẻ như giữa họ chắc chắn có nội tình.

Phía sau Nhị Thái Tử khẳng định có cao nhân chỉ điểm, hoặc kết giới này đã được cao nhân bố trí từ trước, chỉ là Nhị Thái Tử đã nắm giữ bí pháp của kết giới này, có thể lợi dụng kết giới này mà thôi.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, để ngươi không phải lo lắng như vậy, Nhị Thái Tử không hề bị tổn thương, đã bỏ chạy, bỏ lại tất cả mọi thứ, bỏ chạy rồi, cũng không kịp lấy bất cứ thứ gì, bao gồm cả ngươi!” Vu Mãng cố ý kích động Hắc Sơn Yêu trước mặt, để Hắc Sơn Yêu có thể nói ra nhiều lời hơn.

Nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, khi nhắc đến Nhị Thái Tử, biểu cảm và ngữ khí của nàng đều có chút thay đổi.

Vì vậy, bất kể mối quan hệ giữa nàng và Nhị Thái Tử là gì, nói nhiều lời hơn, kích thích Hắc Sơn Yêu trước mặt là vô cùng cần thiết, dù sao nhìn một người có công lực mạnh mẽ như vậy chịu sự kích thích ngôn ngữ, tức giận bùng nổ cảm giác rất tốt.

Vu Mãng nói vậy, nhưng những lời nói của hắn không đạt được hiệu quả như mong đợi, Hắc Sơn Yêu trước mặt không hề tức giận,

ngược lại trên mặt dường như có thêm một tia cười.

Nụ cười vừa rồi dường như là một trò đùa, nụ cười trên mặt mang ý giễu cợt, lại khiến Vu Mãng nhìn thấy có chút không thuận mắt, không bằng vẻ mặt lạnh lẽo kia.

Trên mặt Hắc Sơn Yêu khẽ xuất hiện một tia cảm giác có biểu cảm, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ kia không có biểu cảm dao động quá lớn, chỉ nhìn đôi mắt có một tia ý cười.

Vu Mãng cũng không hiểu rõ, vì sao khi nhìn nữ nhân này có biểu cảm cười nhẹ, trong lòng lại không thoải mái như vậy, ngược lại nhìn vẻ mặt vô cảm, lạnh lẽo lại thấy dễ chịu hơn.

Chương 582

Mặc dù hắn cũng biết nữ nhân trước mặt này thuộc loại yêu thượng đẳng của yêu tộc, công lực cũng vô cùng thâm hậu, muốn thả nữ nhân này ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Vu Mãng cần phải cân nhắc có cần thiết phải thả nữ nhân này ra không.

Nếu không thả nữ nhân này ra, để nữ nhân này ở trên địa bàn của mình, ở trong căn phòng này sao?

"Ngươi đã ở trong kết giới này bao lâu rồi?

Không muốn rời khỏi kết giới này sao?

Nếu ngươi muốn rời khỏi kết giới này, ta có thể giúp ngươi!

Nhưng trước tiên ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!" Khi Vu Mãng nói câu nói này, luôn cảm thấy mang theo một tia khiêu khích, nhưng cảm giác này lại khiến tâm trạng hắn rất tốt.

Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt, trên mặt mang vẻ tự mãn, nhưng câu trả lời của Hắc Sơn Yêu lại khiến Vu Mãng trước mặt như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, khiến hắn hoàn toàn mất đi bất kỳ hứng thú nào.

"Ta đã ở trong kết giới này rất lâu rồi, ta thích căn phòng này, thế giới bên ngoài có lẽ căn bản không thích hợp với ta, ta cũng không muốn rời khỏi kết giới này, cứ ở đây đi, có thể để ta tu thân dưỡng tính đề cao tu vi của mình!" Hắc Sơn Yêu trước mặt lạnh lùng nói những lời này một cách đường hoàng, lẽ đương nhiên, dường như nàng đã quen với cuộc sống trong kết giới này và không muốn phiêu bạt ở thế giới bên ngoài.

Khiến Vu Mãng hoàn toàn không ngờ tới, không ngờ Hắc Sơn Yêu lại không thích cuộc sống phức tạp bên ngoài, ngược lại thích cuộc sống đơn giản ở đây, có thể chuyên tâm tu luyện.

Đó là điều Vu Mãng không ngờ tới.

Thực ra, đối mặt với những chuyện phức tạp bên ngoài, có thể an tâm ở trong một không gian nhỏ, chuyên tâm đề cao tu vi, đề cao công lực của mình, là điều vô cùng hạnh phúc.

Vu Mãng không ngờ hiện tại Hắc Sơn Yêu lại có giác ngộ như vậy, nhất thời Vu Mãng không biết nên trả lời Hắc Sơn Yêu trước mặt như thế nào.

Cách nói của Hắc Sơn Yêu, một cách nói vô dục vô cầu, ngược lại khiến Vu Mãng không biết nên đối phó với Hắc Sơn Yêu trước mặt như thế nào.

Vu Mãng vốn định cứu Hắc Sơn Yêu ra khỏi kết giới, với mục đích này, yêu cầu Hắc Sơn Yêu đáp ứng điều kiện của mình.

Hiện tại nhìn Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có ý định rời khỏi đây.

Phải biết rằng hiện tại địa bàn này là địa bàn của Vu Mãng, nếu để Hắc Sơn Yêu ở đây, Vu Mãng cũng luôn cảm thấy có chút thiệt thòi.

Nếu không cứu Hắc Sơn Yêu ra khỏi kết giới, điều đó có nghĩa là Hắc Sơn Yêu sẽ tiếp tục ở trong không gian của hắn.

Hiện tại Nhị Thái Tử đã bỏ chạy.

Toàn bộ địa bàn đều là của hắn, kết giới nằm trong căn phòng này, có vẻ như không cứu Hắc Sơn Yêu ra, chỉ có thể để Hắc Sơn Yêu ở trên địa bàn của mình.

Nhưng đó không phải điều Vu Mãng hy vọng, Vu Mãng không hy

vọng có một người như vậy lảng vảng trên địa bàn của mình.

Đối mặt với kết quả hiện tại, quả thực khiến Vu Mãng vô cùng đau đầu, không ngờ hiện tại lại đối mặt với tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Một mặt, nếu cứu Hắc Sơn Yêu ra, Hắc Sơn Yêu lại không lĩnh tình.

Không cứu ra, lại để Hắc Sơn Yêu ở trên địa bàn của mình, chiếm cứ không gian này, khiến Vu Mãng hiện tại nhất thời không biết nên chọn lựa như thế nào.

"Ngươi định ở trong không gian này cả đời sao?

Ở trong không gian này, học vị có cao đến mấy thì có ích gì, không tiếp xúc với người ngoài, không tiếp xúc với sự vật bên ngoài, thì công lực và tu vi của ngươi có dùng được sao?" "Chẳng lẽ tu luyện nhiều công lực như vậy, chỉ để kéo dài tuổi thọ thôi sao!" Ngữ khí của Vu Mãng vô cùng sắc bén, lời nói cũng vô cùng trực tiếp, trực tiếp chọc vào chỗ đau của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu quả thực vô cùng thích môi trường yên tĩnh như vậy, nhưng môi trường yên tĩnh và độc lập như vậy thì có ích gì?

Ở trong không gian này cả đời thì có ích gì, cũng không tiếp xúc được với thế giới bên ngoài, tu vi cao đến mấy, công lực cao đến mấy cũng không có tác dụng.

Chỉ có thể để như vậy sống lay lắt ở đây, quả thực Hắc Sơn Yêu có chút mâu thuẫn, có chút do dự.

Sau đó hắn cũng nhìn thấy, Hắc Sơn Yêu có biểu cảm do dự, vội vàng lại nói: "Hãy nắm bắt cơ hội khi còn động lực, còn tâm tư xông pha một phen, khiến tên tuổi vang dội khắp tứ hải bát hoang!" Khi Vu Mãng nói những lời này, khí phách ngút trời.

Hắc Sơn Yêu trước mặt, nghe Vu Mãng nói những lời này, biết những lời hắn nói cũng vô cùng có lý, chỉ là có thể đã ở trong kết giới quá lâu, lại an phận với hiện trạng.

Không có ý định ra ngoài xông pha một phen, dường như khiến người ta cảm thấy có chút không tiến bộ.

Trên khuôn mặt vô biểu tình của Hắc Sơn Yêu xuất hiện một tia biểu cảm, một vài thay đổi nhỏ nhặt, cũng không thoát khỏi mắt Vu Mãng.

Chương 583

Vu Mãng vẫn luôn cẩn thận quan sát Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Nhìn sự thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt Hắc Sơn Yêu, hắn hy vọng có thể biết suy nghĩ trong lòng Hắc Sơn Yêu.

Khi nhìn thấy những điều này, nàng rõ ràng có chút lay động.

Có vẻ như hắn đã chọc trúng chỗ đau trong lòng Hắc Sơn Yêu, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa, có thể sẽ khiến Hắc Sơn Yêu thay đổi ý định.

Vu Mãng không hy vọng Hắc Sơn Yêu chiếm cứ trên địa bàn của mình.

Không lĩnh tình, không cảm ơn, cứu Hắc Sơn Yêu ra rồi, Hắc Sơn Yêu cũng không lĩnh tình, như vậy thì làm người trong ngoài đều không phải.

Vì vậy Vu Mãng cảm thấy chuyện như vậy không dễ làm.

Những lời nói của Vu Mãng quả thực cũng khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng có những suy nghĩ quan trọng.

Vốn dĩ nàng cho rằng có thể ở đây yên tĩnh tu thân dưỡng tính, nhưng nghe Vu Mãng nói vậy cũng không phải không có lý.

Tu vi có cao đến mấy, công lực có thâm hậu đến mấy thì có ích gì, chẳng lẽ nửa đời còn lại đều phải ở trong kết giới mà không ra ngoài sao?

Công lực như vậy dù có thâm hậu đến mấy cũng không có đất dụng võ.

“Hiện tại Tứ Hải Bát Hoang đã không còn giống trước kia nữa,

trên Hồng Hoang cũng dần dần suy thoái." "Nếu không tranh thủ thời cơ tốt này, nắm giữ công lực, để mình có một chỗ đứng ở Tứ Hải Bát Hoang, thì sau này khó có cơ hội xông pha nữa!" Những lời nói của Vu Mãng quả thực rất chân thật, từng câu từng chữ đều khiến Hắc Sơn Yêu nghe lọt tai.

Hắc Sơn Yêu đã ở trong không gian này rất lâu rồi, cũng dần dần quen với môi trường ở đây.

Lúc mới bước vào kết giới này, nàng quả thực vô cùng không thích nghi, sự bạo táo, sự cuồng nộ từng có, dần dần từng chút một được thời gian mài mòn, khiến sự bạo táo đó giảm đi, trở nên bình lặng như hiện tại.

Quả thực môi trường có thể thay đổi một người.

Nàng vẫn luôn nghĩ mình có thể yên tĩnh như vậy, nhưng Hắc Sơn Yêu khi nghe Vu Mãng nói những lời này, trong lòng nàng lại một lần nữa bùng cháy khát vọng mãnh liệt.

Vu Mãng nói đúng, nàng nên tranh thủ khi chưa hoàn toàn mất đi chiến đấu lực, nắm bắt cơ hội, tạo dựng một mảnh thiên địa nhỏ cho riêng mình.

"Nói thì đơn giản, muốn có một chỗ đứng ở Tứ Hải Bát Hoang, không có một chỗ dựa vững chắc, không có một đại chủng tộc ủng hộ thì căn bản là chuyện viển vông!" Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, mặc dù ngữ khí vẫn lạnh lẽo như băng, nhưng có thể cảm nhận được trong ngữ khí lạnh lẽo đó có một tia hơi ấm.

Mặc dù ngữ khí lạnh lẽo như vậy, khuôn mặt vô biểu tình kia, nhưng lúc này nói ra những lời này, lại có thể thấy trong lòng Hắc Sơn Yêu có một tia sinh khí.

Một tia sinh khí, khiến Hắc Sơn Yêu bộc lộ ra suy nghĩ và khát

vọng hiện tại.

“Những lời ngươi nói đều có lý, ta có thể chiếm được không gian của Nhị Thái Tử, chứng tỏ ta cũng không phải người bình thường, ngươi hẳn là đã nhìn ra rồi.” “Tu vi của ta khẳng định là trên ngươi, ta ở đây khẳng định sẽ có mục đích, ta cũng có dã tâm của mình!” Vu Mãng cũng là một người không giỏi ăn nói, giới thiệu đơn giản như vậy, thực ra đều là nói rất khiêm tốn, không nói ra những điểm lợi hại của mình.

Chỉ hy vọng khi nói những lời này, khiến Hắc Sơn Yêu trước mặt có chút hy vọng.

Khi Vu Mãng nói những lời này, hắn giống như một chỗ dựa vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù Hắc Sơn Yêu không biết lai lịch của Vu Mãng trước mặt.

Nhưng nhìn công lực của Vu Mãng tuyệt đối vô cùng lợi hại.

Công lực của nàng tuy không yếu, nhưng trước mặt Vu Mãng hoàn toàn như trò trẻ con, không đáng một đòn.

“Ngươi ở trong kết giới này có lẽ đã quá lâu rồi, khiến ngươi mất đi một phần chiến đấu lực, phải biết rằng hiện tại Tứ Hải Bát Hoang đang vô cùng hỗn loạn.” “Chính trong thời kỳ hỗn loạn mới có chỗ đứng cho ta, nếu thật sự có thể giúp ta đứng vững ở Tứ Hải Bát Hoang, vậy ta sẽ là một trong những bá chủ mạnh nhất Tứ Hải Bát Hoang!” Khi Vu Mãng nói những lời này, hắn đang dụ dỗ Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới.

Đối với việc Hắc Sơn Yêu muốn đi đâu, đó không phải là phạm vi quan tâm của hắn.

Suy nghĩ của Hắc Sơn Yêu vô cùng đơn giản, là muốn cứu Hắc Sơn Yêu ra khỏi kết giới.

Cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu sẽ có chút biểu hiện cảm kích, không như trước kia phí công vô ích.

Rõ ràng Vu Mãng cũng nhận thấy, những lời vừa rồi, khiến Hắc Sơn Yêu có chút động lòng, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là đạt được mục đích sao?

Hắc Sơn Yêu trước mặt có vẻ cũng là một người không có quá nhiều chủ kiến.

Khi nghe Vu Mãng nói những lời này, rõ ràng đã dao động.

Chương 584

Rõ ràng, những lời nói của Vu Mãng quả thực đã khiến ý chí của Hắc Sơn Yêu dao động rõ rệt.

Hắc Sơn Yêu vốn muốn sống phần đời còn lại một cách yên tĩnh, bình ổn.

Nhưng xem ra cuộc sống yên tĩnh, bình ổn cả đời cũng không thực tế, không thể nào, dù sao hiện tại muốn có một chỗ đứng trong chủng tộc.

Cần một chút thực lực.

Trong chủng tộc không có thực lực vĩnh viễn không thể đứng vững, như tình huống hiện tại, hoàn toàn đứng trên địa bàn của người khác.

Hoàn toàn không có nhà để nói.

Trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng rõ ràng, hiện tại đã ở trên địa bàn của Nhị Thái Tử lâu như vậy, mặc dù Nhị Thái Tử đã phong ấn nàng ở nơi này.

Nhưng dần dần trong cuộc sống và sự chung sống, nàng đã thích nơi này, thích một nơi bình yên không tranh chấp, tránh xa những phiền não thế tục.

Nghe những lời nói của Vu Mãng, nàng quả thực cũng vô cùng rõ ràng, vô cùng hiểu biết, chỉ cần có một chỗ đứng của mình, thì lúc nào cũng do mình quyết định.

Như hiện tại ở trên địa bàn của người khác, mọi sinh mệnh mạch đều nằm trong tay người khác.

“Ngươi thật sự muốn thả ta ra, sau khi ra khỏi kết giới, không sợ

ta đối phó ngươi sao?" Hắc Sơn Yêu hỏi Vu Mãng trước mặt.

Thực ra trong lòng Hắc Sơn Yêu, thật sự muốn rời khỏi kết giới này, cũng không chắc chắn muốn đi đâu, ở trong giới hạn này lâu rồi.

Dường như nàng vô cùng không hiểu biết về thế giới bên ngoài, cũng vô cùng không quen thuộc.

Hiện tại không có thân nhân, không có gia đình, không có bất kỳ nơi nào để đi.

Khiến trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng khổ não, cũng đang tha thiết muốn trở về bên gia đình và thân nhân, nhưng Hắc Sơn Yêu ngay cả gia đình thân nhân cũng không có.

Hắc Sơn Yêu cố ý nói vậy, cũng dùng lời nói để kích thích Vu Mãng.

Thực ra trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không phải đối thủ của Vu Mãng.

Cũng hoàn toàn không có ý định đối phó Vu Mãng.

Một người vô dục vô cầu sao lại tranh chấp với người khác?

"Ngươi sẽ không đối phó ta sao?

Với bản lĩnh của ngươi, ta không cần phải lo lắng vấn đề này, điều này ta trong lòng rất rõ ràng!" Vu Mãng nói thẳng thừng những lời này, mặc dù là sự thật, nhưng nói thẳng ra những lời này cũng khiến người ta có chút ngượng nghịu.

Vu Mãng là người như vậy, khiến Hắc Sơn Yêu trước mặt có chút ngượng nghịu không xuống đài được.

Dù sao nói chuyện như vậy, lại chọc tức người khác, sẽ khiến Vu Mãng tâm trạng vui vẻ.

Hắc Sơn Yêu nghe những lời này, quả thực tức đến nghiến răng

nghiến lợi, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, công lực của Vu Mãng trước mặt vô cùng thâm hậu.

Hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

Vừa rồi một trận so tài, thắng thua đã phân định rõ ràng rồi, công lực giữa hai người cũng vô cùng chênh lệch.

Mặc dù công lực của Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng thâm hậu, nhưng so với Vu Mãng trước mặt hoàn toàn là tiểu vu kiến đại vu, hoàn toàn không phải đối thủ của Vu Mãng.

Vu Mãng nói vậy hoàn toàn chính xác, chỉ là nói quá chính xác, ngôn ngữ quả thực khiến người ta khó chấp nhận, quả thực khiến người ta có chút ngượng nghịu.

Khi Vu Mãng nói xong những lời này, nhìn biểu cảm của Hắc Sơn Yêu đối diện, khuôn mặt Hắc Sơn Yêu vẫn luôn bình lặng, không hề có biểu cảm nào, rõ ràng đã co giật hai cái, có vẻ trong lòng cũng đang kìm nén sự tức giận.

Vu Mãng nhìn biểu cảm như vậy của Hắc Sơn Yêu, quả thực tâm trạng vô cùng vui vẻ, dường như Vu Mãng cũng phát hiện ra, chỉ cần khiến trên mặt Hắc Sơn Yêu trước mặt có một tia biểu cảm.

Tâm trạng hắn đều vô cùng vui vẻ, nhìn Hắc Sơn Yêu, luôn là khuôn mặt tú lệ thanh tú đó, không có bất kỳ biểu cảm nào, khiến trong lòng hắn nhìn thấy không thoải mái.

Lúc này, dù nhìn thấy Hắc Sơn Yêu trước mặt có chút biểu cảm và biểu hiện tức giận, cũng khiến Vu Mãng trong lòng cảm thấy đặc biệt sảng khoái, đặc biệt là nhìn biểu cảm khi Hắc Sơn Yêu tức giận, khiến Vu Mãng trong lòng càng thêm thoải mái.

“Với công lực hiện tại của ngươi, đối phó lũ súc sinh lông dài đó thì được, nhưng muốn có một chỗ đứng trong chủng tộc thì rất khó

khăn.” “Ngươi ở trong đây quá lâu rồi, đối với thế giới bên ngoài, con người bên ngoài thật sự không hiểu rõ, bên ngoài không còn như thế giới ngươi tưởng tượng nữa, tất cả đều dựa vào thực lực mà nói!” Vu Mãng tiếp tục nói với Hắc Sơn Yêu, hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nhìn rõ cục diện hiện tại, dù sao nàng đang nằm trong phạm vi kiểm soát của người khác, trong kết giới.

Chương 585

Không cần thiết phải kiêu căng như vậy, kiêu ngạo như vậy, Vu Mãng không ưa vẻ ngông cuồng đó của Hắc Sơn Yêu, có vẻ mặt bình lặng đó, đều khiến Vu Mãng nhìn thấy trong lòng khó chịu, muốn phá vỡ tình cảnh như vậy.

Có thể nói Vu Mãng đã rất thành công đạt được mục đích của mình, nhìn thấy sắc mặt Hắc Sơn Yêu trước mặt, khi có chút thay đổi, khi có chút xúc động.

Tâm trạng hắn thực sự quá thoải mái, quá sảng khoái rồi, những điều không vui trong lòng lúc này dường như đều tan biến.

Nhìn sắc mặt Hắc Sơn Yêu trước mặt càng ngày càng khó coi, không nói một lời nào, quả thực khiến trong lòng hắn vô cùng thoải mái.

"Không nói gì nữa sao?

Ngươi đã biết rõ nguyên do sự việc, bị dọa đến không dám nói nữa sao?" Vu Mãng tiếp tục chiến thuật công tâm, giống như cung tên nhắm vào Hắc Sơn Yêu khiến nàng toàn thân không còn nguyên vẹn, khiến Hắc Sơn Yêu mở miệng cầu xin rời khỏi kết giới mới tốt.

Có thể nói những lời nói của Vu Mãng đối với Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng lớn.

Mặc dù lời nói của Vu Mãng tuy vô cùng khó nghe, cũng vô cùng khiến người ta nghe không thoải mái, nhưng trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng rõ ràng, Vu Mãng nói là sự thật.

Hiện tại đã ở trong kết giới này lâu như vậy, thế giới bên ngoài quả thực có chút không hiểu rõ, không biết người bên ngoài hiện tại

đều ở tình cảnh như thế nào.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu lại có chút sợ hãi khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không biết liệu có thích nghi với cuộc sống bên ngoài nữa không, thực sự đã sống trong kết giới này quá lâu rồi, khiến tính cách nàng cũng có chút thay đổi.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, đột nhiên có thể thấy biểu cảm của Hắc Sơn Yêu, đột nhiên có chút biểu cảm xót xa.

Mặc dù biểu cảm trên mặt không có dao động quá lớn.

Nhưng từ khuôn mặt tuyệt mỹ kia có thể thấy Hắc Sơn Yêu có chút thần tình đau buồn.

Vu Mãng vô cùng khó hiểu vì sao nàng lại xuất hiện thần tình như vậy.

Lẽ nào lời nói của hắn thật sự đã kích thích Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cảm thấy không thể nào, khẳng định Hắc Sơn Yêu đã trải qua một vài chuyện kỳ lạ khác mới có biểu cảm như vậy, mới có sự thay đổi như vậy.

Không biết Hắc Sơn Yêu trước mặt rốt cuộc đã trải qua điều gì.

Bất kể trải qua điều gì, Vu Mãng cũng không biết, chỉ hy vọng Hắc Sơn Yêu sau này sẽ càng ngày càng tốt.

Trên mặt Hắc Sơn Yêu xuất hiện một vài biểu cảm ai oán.

Thực ra trong lòng Hắc Sơn Yêu có chút không thoải mái.

Tất cả những lời nói đều là sự thật, cũng vô cùng chính xác, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Hiện tại rời khỏi kết giới tiếp xúc với thế giới bên ngoài mới là lựa chọn tốt nhất.

Những điều này Hắc Sơn Yêu trong lòng đều vô cùng rõ ràng,

nhưng hiện tại vấn đề mà Hắc Sơn Yêu đang đối mặt là trong lòng nàng có chút sợ hãi đối với thế giới bên ngoài.

Đồng thời cũng có chút không biết đi về đâu, đối với thế giới bên ngoài có quá nhiều điều chưa tiếp xúc, bên cạnh không có bất kỳ thân nhân và bạn bè nào, quả thực khiến khi rời khỏi kết giới này.

Đột nhiên khiến Hắc Sơn Yêu trước mặt cảm thấy không biết đi về đâu, không biết nên đi đâu, nên làm gì, dường như đột nhiên mất đi tất cả mục tiêu.

Khiến Hắc Sơn Yêu đột nhiên có chút mất đi ý nghĩa tồn tại, khiến trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng khó chịu, không thoải mái.

"Thế giới bên ngoài rộng lớn ta trong lòng vô cùng rõ ràng, nhưng thế giới lớn như vậy có chỗ dung thân cho ta Hắc Sơn Yêu sao?" Hắc Sơn Yêu đột nhiên không còn cãi cọ với Vu Mãng nữa, trong mắt mang theo một tia ai oán quay người đi, chậm rãi ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ kia, nói ra những lời bi thương như vậy.

Vu Mãng không ngờ Hắc Sơn Yêu lại nói ra câu nói như vậy, vốn dĩ hắn cho rằng Hắc Sơn Yêu sẽ lại một lần nữa phản bác, sẽ xuất hiện một vài thần tình kỳ lạ.

Nhưng Hắc Sơn Yêu chỉ quay người đi, khuôn mặt nghiêng khẽ ngẩng lên quả thực vô cùng bi mỹ, cảm giác như đang xem một bộ phim tình cảm đẹp đẽ vậy, vẻ đẹp của Hắc Sơn Yêu thực sự khiến người ta cảm thấy thấm đẫm một loại vẻ đẹp bi thương rung động lòng người.

Vu Mãng cũng vô cùng không thể không thừa nhận, nàng thực sự rất tú lệ xinh đẹp.

Vẻ bi thương toát ra giữa hàng mi kia, thực sự khiến người ta có một cảm giác động lòng.

Khiến người ta có thể nhìn ra, linh hồn bao hàm trong sự bi thương đó khiến người ta thương xót.

Nhưng Vu Mãng trong lòng vô cùng rõ ràng, Hắc Sơn Yêu này lại có công phu thượng đẳng của yêu tộc, là một nhân vật không thể xem thường.

Nhưng Vu Mãng cũng đã nghe ra ý nghĩa lời nói của Hắc Sơn Yêu.

Chương 586

Hắc Sơn Yêu có thể đã ở trong kết giới này quá lâu, đối với bất kỳ chuyện gì bên ngoài cũng không quá hiểu rõ, có vẻ như Hắc Sơn Yêu không có bất kỳ thân nhân và bạn bè nào.

Nếu có thân nhân và bạn bè, ít nhất cũng sẽ có chút nhớ nhung.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu từ lời nói và giao tiếp có thể thấy Hắc Sơn Yêu không có bất kỳ người thân bạn bè nào.

Dường như không có tiếp xúc với tất cả những người thân cận, có vẻ như nhân duyên của Hắc Sơn Yêu cũng không tốt.

Vu Mãng trong lòng âm thầm nghĩ về cô gái trẻ đẹp này.

Không ngờ lại không có thân nhân bạn bè nào, quả thực cũng khiến người ta khó hiểu.

Lẽ nào tính cách không tốt mới khiến bên cạnh không có bạn bè thân nhân?

Có một khả năng là Hắc Sơn Yêu đã bi quan quá lâu, muốn một lần nữa tiếp xúc với thân nhân và bạn bè bên cạnh cũng vô cùng khó khăn rồi.

"Vì đã không có nơi nào để đi, vậy thì hãy ra ngoài xông pha một phen thiên hạ đi!

Ta hiện tại đang thiếu người, ngươi có muốn cùng ta xông pha thiên hạ một phen không?" Vu Mãng thốt ra những lời này.

Khi nói ra những lời này, Vu Mãng cũng vô cùng chấn kinh, không ngờ hắn lại muốn giữ Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Không biết Hắc Sơn Yêu có kiêu ngạo hay không.

Vu Mãng thốt ra những lời này, lòng cũng vô cùng chấn kinh.

Hắn biết mình sẽ nói, nhưng lời đã ra khỏi miệng, Vu Mãng không hề hối hận.

Những lời của Vu Mãng hiển nhiên cũng khiến Hắc Sơn Yêu trước mặt ngây người.

Y quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đến mê hoặc của Vu Mãng, không hề có một tia biểu cảm.

Ánh sáng lấp lánh trong mắt y, lại có thể thấy rõ, khi Hắc Sơn Yêu nghe những lời này của Vu Mãng, trong lòng đã có chút động dung.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói những lời này, y rõ ràng cảm nhận được Vu Mãng đang có ý muốn giữ y lại.

Hắc Sơn Yêu cũng hiểu rằng hiện tại y vô gia cư, không có nơi nào để về.

Nếu thật sự có thể ở lại đây, kiến tạo nên một vùng đất riêng, y cũng có thể cân nhắc.

Đặc biệt là Vu Mãng trước mắt, tu vi vô cùng cao thâm.

Hợp tác với một nhân vật như vậy để mở mang bờ cõi, tiền đồ tuyệt đối là vô lượng.

Bởi vậy, y ngầm trong lòng đánh giá Vu Mãng.

Tuy vẻ ngoài Vu Mãng không có gì xuất kỳ, tướng mạo lại vô cùng khôi ngô tuấn tú, nhưng công lực thâm hậu của hắn lại vô cùng lợi hại.

Hắc Sơn Yêu trong lòng hiểu rõ, nhân vật như thế này sau này nhất định sẽ có chỗ đứng.

Hắc Sơn Yêu cũng nghĩ, ngày ngày ở bên cạnh một tiểu sinh tuấn tú như vậy, cũng rất khiến người ta ưa nhìn.

Hắc Sơn Yêu trong lòng đánh giá Vu Mãng.

Vu Mãng có tướng mạo vô cùng tuấn tú, ngày ngày được tiếp xúc với người khôi ngô như vậy, tâm tình cũng sẽ cực kỳ thoải mái.

Lúc này, Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu đang đánh giá mình từ trên xuống dưới, nhưng lại không biết y đang tính toán điều gì trong lòng.

Nếu hắn biết Hắc Sơn Yêu đang đánh giá vẻ ngoài và dung mạo của mình như vậy, không biết Vu Mãng sẽ có cảm giác gì, liệu có còn muốn giữ Hắc Sơn Yêu lại bên mình nữa hay không.

"Tuy biết công lực của ngươi vô cùng cao thâm, nhưng ta lại không rõ công lực của thuộc hạ ngươi ra sao.

Chúng ta cần tỉ thí một phen, tuy việc kiến tạo một vùng đất mới có chút khó khăn, nhưng ta có thể thử!" Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói những lời này, rõ ràng thấy y được lợi còn làm bộ làm tịch, khiến hắn hận không thể tát cho y một cái.

Thật thừa thãi khi giữ một yêu nghiệt như vậy bên mình.

Chương 587

Tuy y có thể trợ giúp một tay, nhưng nếu yêu nghiệt đó ngày ngày ở bên cạnh, e rằng cũng khiến ta tức chết mất.

Nhưng lời đã thốt ra, giữ Hắc Sơn Yêu lại bên mình cũng là một việc tốt.

Dù sao hiện tại ta đang mở rộng thế lực, nếu thật sự có một ngày muốn công hạ Tân Ma Giới.

Những trợ thủ đắc lực là vô cùng trọng yếu.

Chỉ dựa vào một mình ta tuyệt đối không thể gánh vác được lượng lớn công việc.

Cần mọi người cùng nhau gánh vác, cần những trợ thủ đắc lực, tháo vát để hỗ trợ thêm.

Từ những lời Hắc Sơn Yêu vừa nói, tuy có chút được tiện nghi còn làm bộ làm tịch, nhưng cũng có thể thấy y muốn lưu lại bang phái.

Nếu Hắc Sơn Yêu có thể lưu lại bang phái, đối với thực lực bang phái sẽ có bước tiến triển xa hơn, xác thực là một chuyện tốt.

Đồng thời, Hắc Sơn Yêu cũng có nơi để về, có một mái nhà.

Điều này khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng thầm kinh hỉ.

Dù Vu Mãng không nói lời hoa mỹ, nhưng y biết Vu Mãng đã giữ y lại trong gia tộc của mình.

Hắc Sơn Yêu chỉ muốn nói một tiếng cảm ơn.

Y thật sự không biết đi đâu, nhưng nghe Vu Mãng nói như vậy, trong lòng y vô cùng vui mừng, dù sao Vu Mãng cũng muốn thu lưu y.

Y thấy mình vẫn còn có giá trị, đột nhiên Hắc Sơn Yêu trong lòng

dâng lên một tia cảm động.

Nếu thật sự bước ra ngoài mà ngay cả một nơi đặt chân cũng không có.

Vậy thì thật sự quá bi ai rồi.

Hiện tại tuy đang trong quá trình giải quyết, nhưng ít nhất y cũng có một nơi đặt chân.

Nếu thật sự để y bước ra khỏi kết giới mà ngay cả một nơi đặt chân cũng không có.

Chắc chắn sẽ khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng đặc biệt không thoải mái.

"Vì đã như vậy, nếu ta từ chối, e rằng có chút quá cao ngạo và bất cận nhân tình.

Vậy thì ta miễn cưỡng chấp nhận, nhưng ta cũng có một điều kiện." Vu Mãng thật sự nghi ngờ tai mình có nghe lầm không.

Hắc Sơn Yêu lại tỏ vẻ miễn cưỡng, thậm chí còn muốn đưa ra một yêu cầu.

Rốt cuộc, mình thu lưu một kẻ không ai thu lưu, kết quả kẻ đó lại không lĩnh tình, cứ như là đang cầu xin ta giữ y lại vậy.

Tuy Vu Mãng hiện tại đang đối phó với Tân Ma Giới La Hoan, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thiếu nhân thủ đến mức cùng quẫn.

Tuy nhiên, quả thực hắn đang thiếu những người có công lực thâm hậu.

Không thể không thừa nhận, Hắc Sơn Yêu trước mặt có công lực tuyệt đối vô cùng thâm hậu.

Nếu có nhân vật như vậy ở lại bên mình để trợ giúp, đối với Vu Mãng, điều này thật sự là như hổ thêm cánh.

Có thể thấy trong ánh mắt Hắc Sơn Yêu có chút hỉ duyệt.

Hắc Sơn Yêu vốn luôn mặt không biểu cảm, lúc này trên mặt đột nhiên hiện lên một tia vui vẻ.

Vu Mãng cũng có thể thấy, Hắc Sơn Yêu vô cùng muốn lưu lại.

Vốn định nói thêm vài câu, trêu chọc Hắc Sơn Yêu.

Nhưng Vu Mãng dừng lại khi thấy trên mặt y có biểu tình mừng thầm, cũng không cần thiết phải tranh cãi hơn thua.

Chỉ cần Hắc Sơn Yêu có thể an tâm, một lòng vì ta mà làm việc, những thứ khác Vu Mãng cũng không có quá nhiều yêu cầu.

Chương 588

Hiển nhiên lúc này trong lòng y cũng vô cùng cao hứng, thật sự khiến y cảm thấy mình đã có lại mục tiêu cuộc sống, có lại một hy vọng mới.

Vu Mãng có thể cứu y thoát khỏi kết giới này, khiến y có thể một lần nữa nhìn thấy ánh dương rực rỡ, thật sự là một việc vô cùng vui sướng.

Hiện tại, khi Tiểu Hắc Sơn Yêu có thể nhìn thấy ánh nắng tươi sáng, y đột nhiên cảm thấy một tia hỉ duyệt nổi lên trong lòng.

"Là ngươi muốn giữ ta lại, chứ không phải ta không chịu rời đi mà cứ mặt dày mày dạn ở đây.

Tuy ta đã nói ngươi có thể lưu lại, vậy thì điều kiện của ta cũng rất đơn giản!" Vu Mãng cũng không vội, tiếp tục lắng nghe yêu cầu của Hắc Sơn Yêu.

"Kỳ thực ta cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

Dù sao thời gian ta tiếp xúc với thế giới bên ngoài khá ít ỏi.

Hiện tại ta đã quen ở trong kết giới này rồi, nên nếu thật sự để ta ra ngoài, ta sẽ có chút không thích ứng.

Ta chỉ mong ngươi đừng cưỡng ép ta làm những việc ta không thích là được!" Khi y nói những lời này, thái độ vô cùng thành khẩn, thật sự hy vọng Vu Mãng có thể đáp ứng.

Lúc Vu Mãng nghe những lời này, biểu tình rõ ràng ngây ra.

Vu Mãng không nói y có thể tùy tiện đưa ra yêu cầu, nhưng vì Hắc Sơn Yêu đã nói, vậy cứ để Hắc Sơn Yêu nói ra, xem liệu hắn có thể mãn nguyện nguyện vọng này không.

Vì vậy Vu Mãng vẫn tĩnh lặng lắng nghe Hắc Sơn Yêu, không đáp lại, hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nói rõ ý trong lòng mình một cách ngắn gọn.

"Chỉ có yêu cầu này, không còn yêu cầu nào khác sao?" Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói những lời này, có chút khó tin.

Hắn không nghĩ Hắc Sơn Yêu chỉ có yêu cầu đơn giản như vậy.

Vu Mãng tuy đã thu Hắc Sơn Yêu dưới trướng, nhưng Vu Mãng rất rõ ràng, những người nhàn tản, cao ngạo như Hắc Sơn Yêu rất khó bị ràng buộc bởi những quy củ.

Kỳ thực Vu Mãng cũng biết, đừng nhìn Hắc Sơn Yêu bề ngoài tỏ vẻ kiên cường như vậy.

Kỳ thực Hắc Sơn Yêu hẳn là không có bất kỳ thân nhân hay bằng hữu nào, y chỉ ở trong kết giới quá lâu, đã quen với cuộc sống trong đó, không còn quen với thế giới bên ngoài.

Nếu không có sự cổ vũ của ta, xem ra Hắc Sơn Yêu sẽ không muốn bước ra khỏi kết giới.

Cuộc sống an ổn trong đó đã khiến y thích nghi với nhịp điệu như vậy.

Xem ra năng lực thích ứng của sinh linh vô cùng mạnh.

Khi đã thích nghi với một hoàn cảnh nhất định, muốn thật sự thay đổi khỏi hoàn cảnh đó cũng có chút khó khăn.

Hắc Sơn Yêu trước mắt dường như không muốn thay đổi nhiều nữa, cần được khích lệ.

Tạm thời kích phát được một chút ý chí chiến đấu của Hắc Sơn Yêu.

Trong cuộc sống sau này, ta sẽ có quá nhiều thời gian để khích lệ

Hắc Sơn Yêu, nếu không y có thể sẽ nhớ nhung cuộc sống an dật.

Một người nếu thật sự an dật quá lâu, cũng sẽ không có ý chí tiến thủ.

Đừng thấy Hắc Sơn Yêu hiện tại công lực vô cùng thâm hậu, nhưng y không có bất kỳ dục vọng nào, cái cảm giác vô cầu đó là đáng sợ nhất.

Có lẽ đó là cái cảm giác "bi ai không gì bằng tâm đã chết" mà người ta thường nói.

Hiển nhiên hiện tại trong lòng y không có bất kỳ đấu chí nào, nhưng trải qua một phen giáo huấn, trong lòng Hắc Sơn Yêu tạm thời hẳn là đã có chút biến hóa.

Kỳ thực, đừng nhìn Hắc Sơn Yêu bề ngoài nói chuyện ngữ khí cứng nhắc, cao ngạo như vậy.

Kỳ thực y là một người vô cùng đáng thương, không có thân bằng hảo hữu, không có người đáng tin cậy.

Cuộc sống như vậy vô cùng vô nghĩa.

Vu Mãng cũng vô cùng đồng tình với Hắc Sơn Yêu trước mặt, bởi vậy mới đồng ý thu lưu y dưới môn hạ của mình.

Xem ra mọi việc đều tiến triển vô cùng thuận lợi, cũng đúng theo một số ý định của Vu Mãng.

Chương 589

“Vì ngươi muốn bước ra khỏi kết giới.

Ta sẽ phá bỏ kết giới của ngươi, để ngươi có thể trùng kiến thiên nhật!” Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, có chút bất mãn mà phản bác.

“Ai nói ta ở trong kết giới không thấy được thiên nhật?

Ta ở trong kết giới cũng rất tốt, đang yên đang lành, sao cứ phải kéo ta ra khỏi kết giới!” Hiện tại Hắc Sơn Yêu miệng lưỡi sắc bén, rõ ràng biết Vu Mãng đang giúp mình, nhưng miệng lại không chịu thừa nhận.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu như vậy cũng đành chịu.

Hắc Sơn Yêu vừa nãy còn vẻ cao lãnh, thoáng cái đã như một kẻ vô lại bướng bỉnh.

Vu Mãng đành chịu với Hắc Sơn Yêu như vậy.

Hiện tại hắn thật sự cảm thấy khi nói chuyện với Hắc Sơn Yêu, không khí trở nên vui vẻ hơn.

Hắc Sơn Yêu tuy cũng thích cãi cọ, nhưng cảm giác giữa hai người dường như đã có sự khác biệt về bản chất.

Vu Mãng trong lòng rất rõ.

Để phá trừ kết giới này cần tiêu hao một chút công lực.

Sau khi phá trừ kết giới, sẽ có những hậu hoạn.

Chỉ cần kết giới bị phá trừ, người đã thiết lập kết giới sẽ cảm ứng được.

Đồng thời y cũng sẽ chịu một chút tổn thương.

Tuy tổn thương không đặc biệt sâu, không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng người đã thiết lập kết giới sẽ luôn có cảm giác đau đớn.

Có lẽ trong một khoảng thời gian gần đây, người vô danh đó sẽ trở về, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem kết giới bị ai phá vỡ.

Điều đó là rất có thể.

Vu Mãng trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, người vô danh đó tuyệt đối là một người có công lực đặc biệt thâm hậu.

Nếu người đó có thể xuất hiện trong thời gian gần đây, và ta có thể giao phong với y, hy vọng người đó là một người hiểu chuyện.

Hiện tại ta đang thiếu nhân thủ, nếu có thể thu người ở nơi này về làm việc cho mình, thì không còn gì tốt hơn.

Vu Mãng hiện tại thiếu nhất là những nhân thủ có công lực thâm hậu.

Những nhân thủ như vậy có thể trợ giúp một tay, giúp ta có sức mạnh nội bộ cường đại khi ở trong thế giới mới.

Những điều này đều là những chuyện có thể xảy ra sau khi phá trừ kết giới.

Hiện tại Vu Mãng cũng không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ cần nhanh chóng phá trừ kết giới, phóng thích Hắc Sơn Yêu ra.

Không biết người thiết lập kết giới đó sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Vu Mãng cũng không giải thích hay giao đàm nhiều nữa, đối diện với kết giới trước mặt, hắn nỗ lực vận dụng, điều hòa khí tức trong cơ thể.

Hắc Sơn Yêu trong lòng cũng vô cùng hiểu rõ.

Vu Mãng thu lưu y hoàn toàn có thể là vì y cô khổ vô y, nên mới thu lưu.

Cũng chính là lúc Vu Mãng cần chiêu binh mãi mã, bởi vậy mới giữ y lại bên mình.

Kỳ thực Hắc Sơn Yêu một chút cũng không rõ Vu Mãng muốn làm gì.

Nhưng y lại dành cho Vu Mãng một loại tín nhiệm phát ra từ nội tâm.

Bất kể Vu Mãng muốn làm gì, y đều sẽ tận hết sức lực để trợ giúp Vu Mãng.

Chương 590

Dù sao hiện tại y đang sinh tồn dưới trướng Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu hiện tại trong lòng vô cùng an tĩnh.

Hiển nhiên khi có thể trùng kiến thiên nhật, trong nội tâm ít nhiều cũng sẽ có chút kỳ đãi, có chút hưng phấn.

Tuy khuôn mặt vẫn tuấn mỹ như vậy, một tia biểu tình cũng không có, khuôn mặt dường như ngay cả một gợn sóng cũng không hề hiện.

Kỳ thực bên trong lòng y đã nhạc khai hoa rồi, thật sự có thể trùng kiến thiên nhật.

Là trời cao ưu ái y.

Nếu không có Vu Mãng xuất hiện ở đây, y có thể sẽ ở trong kết giới này vĩnh viễn.

Tuy Hắc Sơn Yêu đã thích ứng với cuộc sống trong kết giới, nhưng có thể khiến cuộc sống của y rộng mở hơn một chút, ai lại không hỉ hoan chứ?

Để y có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài đầy hoa lệ, còn tốt hơn nhiều so với việc ở trong đó cô độc.

Lúc này, những lời nói nhẹ nhàng đã thay đổi những suy nghĩ ban đầu.

Khi Vu Mãng vận dụng công lực để giải khai kết giới, Hầu Tử vẫn đứng bên cạnh nhìn hắn sắp mở ra kết giới.

Hầu Tử dùng tay nhỏ nắm lấy ống quần Vu Mãng, muốn ngăn cản hắn.

Điều Hầu Tử lo lắng trong lòng, chính là sau khi Hắc Sơn Yêu bước ra khỏi kết giới sẽ gây tổn hại cho Vu Mãng.

Bởi vì Hầu Tử vô cùng rõ ràng công lực của Hắc Sơn Yêu trước mặt rốt cuộc thâm hậu đến mức nào.

Hầu Tử cũng vô cùng sợ Vu Mãng sẽ bị Hắc Sơn Yêu ám toán, nếu thật sự như vậy, vậy thì chủ nhân Vu Mãng sẽ vô cùng bị động.

Hầu Tử hiện tại trong lòng lo lắng cho chủ nhân của mình, bởi vậy mới muốn ngăn cản Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn Hầu Tử đang kéo ống quần mình, nhìn ánh mắt kỳ cầu của Hầu Tử, có thể thấy Hầu Tử đang quan tâm đến hắn, sợ hắn gặp vấn đề.

Bởi vậy, Hầu Tử có chút sốt ruột, nhìn quyết định của hắn.

Hầu Tử trong lòng vô cùng rõ ràng, mình tuyệt đối không phải đối thủ của Hắc Sơn Yêu.

Người có thể đối phó với Hắc Sơn Yêu, chỉ có chủ nhân Vu Mãng của mình.

Vu Mãng nhìn Hầu Tử muốn ngăn cản hành động của mình, bèn nói với Hầu Tử trước mặt.

“Yên tâm đi, trong lòng ta rất có chừng mực.

Ai cũng không thể làm tổn thương ta một chút nào, ngươi cứ yên tâm!” Vu Mãng cảm nhận được sự quan tâm và lo lắng của Hầu Tử, hắn an ủi Hầu Tử, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hầu Tử.

Có người tâm đông lo lắng cho mình thật sự là một chuyện tốt, cho dù người đó là một Hầu Tử, cũng khiến trong lòng hắn đặc biệt ôn nhuận, đặc biệt cảm động.

Vu Mãng nhìn sự quan tâm của Hầu Tử dành cho mình, hắn biết

những điều Hầu Tử lo lắng.

Hầu Tử cũng sợ hắn bị tổn thương.

Vu Mãng hoàn toàn minh bạch ý Hầu Tử.

Đồng thời trong lòng hắn cũng đặc biệt ôn nhuận.

Nhìn sự quan tâm của Hầu Tử, Vu Mãng cũng cảm thấy có chút hạnh phúc.

Hắc Sơn Yêu nhìn Hầu Tử làm nũng với Vu Mãng như vậy, thật sự có chút không chịu nổi.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào, chỉ hy vọng Vu Mãng nhanh một chút.

Vận dụng công lực có thể mở ra kết giới.

Để y có thể trùng kiến ánh dương bên ngoài, để y có thể cảm thụ không khí bên ngoài.

Chương 591

Hiện tại Hắc Sơn Yêu lại có chút kỳ đãi.

Suy nghĩ của con người thật sự biến hóa vô cùng lớn.

Vừa nãy Hắc Sơn Yêu còn muốn vĩnh viễn ở trong kết giới này, cô độc chung lão.

Nhưng hiện tại đã quyết định bước ra khỏi kết giới, lòng y lại có quá nhiều kỳ đãi, có quá nhiều mộng tưởng.

Hắc Sơn Yêu vô cùng rõ ràng, Vu Mãng là một người có công lực vô cùng lợi hại, thâm hậu.

Ở bên cạnh Vu Mãng, sau này nếu muốn có một tịch chi địa (chỗ đứng) cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Vu Mãng tiếp tục vận dụng nội lực của mình, tập trung tất cả nội lực vào lòng bàn tay.

Hắn muốn trùng phá kết giới này, xem ra sẽ tiêu hao một chút nội lực.

Vu Mãng dồn số nội lực đã vận dụng vào lòng bàn tay, đối với kết giới mà mạnh mẽ vỗ một chưởng ra.

Khi hắn vỗ chưởng vào biên duyên kết giới, một trận kim quang chớp động, tấn tốc lan tràn khắp toàn bộ kết giới.

Vu Mãng vốn dĩ cho rằng một chưởng đánh xuống sẽ trực tiếp phá trừ kết giới này.

Nhưng hiển nhiên kết giới này cần nhiều nội lực hơn Vu Mãng tưởng tượng rất nhiều.

Tuy kết giới đã chịu không ít chấn động, nhưng vẫn chưa hoàn

toàn bị đả phá.

Từ một chưởng đánh ra có thể thấy công lực của người thiết lập kết giới đó vô cùng thâm hậu.

Nếu người đó đã dùng 1/3 công lực của mình vào kết giới này.

Nếu để hắn hoàn toàn mở ra kết giới, vậy thì người bố trí kết giới sẽ tao ương rồi.

Khi Vu Mãng vận dụng công lực để mở kết giới, hắn có thể cảm giác kết giới đang tấn tốc ngõa giải, ngay khi lòng bàn tay hắn chạm vào biên duyên kết giới.

Chỉ nghe thấy bên trong kết giới có tiếng "oanh long" vang lên, từ nội bộ khuếch trương ra bên ngoài.

Tốc độ khuếch tán ra ngoài vô cùng nhanh chóng, kim quang chợt hiện.

Khắp nơi như thiểm điện tấn tốc lan tràn những quang điều màu vàng, nhất thời toàn bộ kết giới đều bố mãn thiểm điện màu vàng.

Chỉ nghe thấy một tiếng "phanh", kết giới trong nháy mắt đã ngõa giải.

Những mảnh vỡ rơi xuống thành từng đạo tinh quang, trình hiện trạng thái yên hoa, khiến toàn bộ không gian đốn thời kim quang tứ xạ, tựa như đang phóng ngũ thải yên hoa.

Nhìn những mảnh vỡ màu vàng rơi xuống, kết giới đã hoàn toàn bị Vu Mãng phá trừ.

Ở sâu bên trong nơi kim quang chợt hiện, là Hắc Sơn Yêu vốn có tướng mạo tuấn mỹ.

Kỳ thực y vẫn đứng đó bất động, kiểm sắc y cựu hào vô biểu tình, khuôn mặt tuấn mỹ đó dưới sự sấn thác của kim quang càng thêm

diệu nhãn.

Mọi việc tiến hành nhanh đến mức, dường như chỉ trong chớp mắt, toàn bộ kết giới đã bị phá trừ.

Những mảnh vỡ màu vàng cũng tán lạc quanh Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu đứng giữa những mảnh vỡ màu vàng đó, lại có một vẻ đẹp khó tả, hư huyễn như vậy.

Kết giới đã khốn trụ Hắc Sơn Yêu bao nhiêu năm nay trong nháy mắt đã ngõa giải.

Hắc Sơn Yêu, người đã quen với việc bị giam cầm, trong lòng có cảm khái khó tả.

Bị giam trong không gian nhỏ bé này bao nhiêu năm, khiến y đã thích nghi rồi.

Hiện tại, sau khi độc xử tiểu không gian, giờ có thể sở hữu đại không gian, có thể tự do xuất nhập, Hắc Sơn Yêu đột nhiên có một cảm giác khó tả, cảm giác như thế giới này muốn cách cách bất nhập vậy.

Hắc Sơn Yêu hiện tại trong lòng thầm mừng vì tình hình đã tốt hơn.

Chương 592

Vu Mãng cũng quyết định thu lưu y, tuy Hắc Sơn Yêu miệng không chịu thừa nhận việc Vu Mãng thu lưu mình.

Kỳ thực trong lòng Hắc Sơn Yêu, y vô cùng rõ ràng, nếu thật sự bước ra khỏi kết giới này, y thật sự không có nơi nào để đi.

Đột nhiên cảm giác như không có thân hữu bằng hữu.

Y đã độc xử bao nhiêu năm, đã quen với việc không có bất kỳ ai bầu bạn bên cạnh.

Cũng chính hoàn cảnh như vậy đã dưỡng thành tính cách của Hắc Sơn Yêu, kiểu tính cách bất hỉ bất nộ.

Biểu tình trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, bất quản gặp chuyện đại hỉ đại bi, y thủy chung vẫn giữ nguyên khuôn mặt poker face đó.

Y sẽ không để bất kỳ biểu tình hay tâm tình nào hiện trên khuôn mặt.

Khi kết giới thuấn gian bị phá trừ, Hắc Sơn Yêu đột nhiên đứng trong không gian nhỏ hẹp của kết giới, lại không biết bước tiếp theo nên làm gì, cũng không biết nên đi đâu.

Hắc Sơn Yêu chỉ ngây ngốc đứng tại nguyên địa, không biết bước tiếp theo nên làm gì, nhất thời dường như vô sở thích tòng (không biết làm gì).

“Xong rồi sao?

Bị thương sao?” Vu Mãng vẫn nhìn Hắc Sơn Yêu đứng tại nguyên địa bất động, có chút lo lắng hỏi Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu lúc này mới hoàn thần.

“A, không.

Ở trong không gian đó lâu rồi, khiến ta đột nhiên tự do, dường như lại không biết nên làm gì nữa!” Hắc Sơn Yêu vô cùng thành thực nói ra suy nghĩ trong lòng, trực tiếp thẳng thắn với Vu Mãng.

Vu Mãng khẽ cười.

Có thể thấy Hắc Sơn Yêu trước mặt cũng là một người vô cùng tâm trực khẩu khoái.

Người tâm trực khẩu khoái như vậy khi nói chuyện không bao giờ thích quải loan mạt giác.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng xác thực có thể thể hội được, y bị nhốt trong kết giới này, hẳn là đã phi thường lâu rồi.

Y đã quen với mọi thứ trong đó, thủy chung quanh quẩn trong một không gian nhỏ hẹp.

Hiện tại đột nhiên được cho biết kết giới đã phá trừ, có thể bước ra khỏi không gian nhỏ hẹp, nhất thời thật sự khiến Hắc Sơn Yêu có chút không thích ứng.

“Việc ngươi nên làm nhất là cảm tạ ta!

Ta đã giúp ngươi từ một tiểu tiểu tỉnh để chi oa (ếch ngồi đáy giếng) từ từ nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Nếu không phải ta giúp, hiện tại ngươi vẫn ở trong không gian nhỏ bé đó, sẽ lãng phí cả cuộc đời này!” Vu Mãng nửa đùa nửa thật nói với Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, tuy trong lòng biết sự thật, nhưng miệng lại không chịu thừa nhận.

“Ta hiện tại đã là tộc nhân dưới trướng ngươi, có thể coi như

người trong nhà.

Bởi vậy, giúp ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa!" Hắc Sơn Yêu biết mình cũng không thể nói lời cảm tạ, chỉ có thể trang ra vẻ mặt dày mày dạn, nói với Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu như vậy, thật sự biến hóa vô cùng lớn so với lúc nãy.

Vừa nãy Hắc Sơn Yêu còn vẻ mặt nghiêm túc, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, lúc này lại biết nói đùa.

Vu Mãng cũng không nói gì, chỉ khẽ cười.

Dù sao cũng vừa mới thu được một trợ thủ đắc lực, cũng vô cùng cao hứng.

Hầu Tử vẫn đứng bên cạnh Vu Mãng.

Sau khi thấy kết giới của Hắc Sơn Yêu hoàn toàn bị giải trừ, trong ánh mắt Hầu Tử nhìn y rõ ràng có chút khủng cụ.

Xem ra, Hầu Tử này hẳn là đã từng ăn thiệt thòi từ Hắc Sơn Yêu.

Chương 593

Hắc Sơn Yêu lúc này cũng chú ý.

Nhìn ánh mắt Hầu Tử, thấy nó có chút cụ phạ mình, y rất mãn ý mà khóe miệng nhếch lên một nụ cười vi tiếu.

Hắc Sơn Yêu vô cùng hưởng thụ ánh mắt khủng cụ của Hầu Tử nhìn mình, khiến tâm tình y vô cùng du khoái.

"Tiểu Hầu Tử, ngươi còn nhớ ta không?

Giờ đây không còn bất kỳ kết giới nào có thể khống chế ta nữa!

Ngươi có dám công kích ta không?" Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, trong mắt y tràn đầy ánh nhìn khiêu khích, nhìn Hầu Tử.

Hầu Tử tuy biểu tình có chút khủng cụ, nhưng vẫn cường ngạnh, nhe nanh múa vuốt biểu hiện địch ý với Hắc Sơn Yêu.

"Sau này đều là người một nhà rồi, bất kể có tình cảm củ cát gì, sau này đều phải thu liễm tính khí của mình.

Người một nhà không cho phép có sự cách ngại thật sự!" Vu Mãng cũng nhìn ra, giữa Hắc Sơn Yêu và Hầu Tử khẳng định sẽ có chuyện gì đó.

Hắn cũng hy vọng chuyện cũ sẽ qua đi.

Chỉ cần sau này hỗ tương hợp tác, cùng vì Vu tộc hưng thịnh mà cống hiến là tốt rồi.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy cũng không nói gì.

Dù sao Hắc Sơn Yêu đối với Hầu Tử cũng không có cảm giác gì quá lớn.

Một vài ma sát nhỏ đối với y căn bản không gây ra bất kỳ thương

hại nào.

Bởi vậy Hắc Sơn Yêu căn bản không tại ý, không thèm lý hội Hầu Tử trước mặt.

Hầu Tử nhìn Hắc Sơn Yêu hiện tại đã giải trừ tất cả kết giới, cũng không dám khinh cử vọng động.

Hiện tại kết giới đã giải trừ, Hắc Sơn Yêu thử bước ra ngoài kết giới.

Khi y mại xuất qua biên giới kết giới, tâm tình y thật sự khá trầm trọng.

Nhất thời dường như có một loại cảm giác kích động.

Bao nhiêu năm bị khốn tại đây, thủy chung hoạt động bên trong kết giới này, từ khi nào chưa từng bước ra khỏi kết giới.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đột nhiên có thể tùy ý tẩu động, có thể tự do rồi, cũng khiến y đặc biệt hiếu kỳ về nơi này.

Y bước ra khỏi kết giới, đi khắp nơi xem xét.

Chung quy y cũng nhìn thấy phía bên kia bức tường là cảnh tượng kim bích huy hoàng, thật sự có thiên nhưỡng chi biệt (khác biệt trời vực) so với không gian của mình.

"Không ngờ Nhị Thái Tử lại có thể thu thập nhiều bảo bối như vậy.

Xem ra Nhị Thái Tử không ít lần thu quát dân chi (vơ vét của dân chúng) a!" Hắc Sơn Yêu nhìn những bức tường xung quanh đầy kim cương, nghe ra y hẳn là có giao tình nhiều năm với Nhị Thái Tử, cũng vô cùng hiểu rõ Nhị Thái Tử.

"Nhị Thái Tử trang hoàng không gian này kim bích huy hoàng như vậy, liệu y có ngủ ở đây không?

Nhìn những căn phòng bên ngoài, tẩm thất của Nhị Thái Tử hẳn không ở đây chứ?" Vu Mãng vô cùng hiếu kỳ tẩm thất của Nhị Thái Tử sẽ ra sao.

Nhị Thái Tử là một người có tính cách xa hoa, khẳng định sẽ trang phẫn nơi mình cư trụ càng thêm xa hoa.

Bởi vậy trong phòng của Nhị Thái Tử khẳng định sẽ có nhiều kỳ trân dị bảo hơn.

Bởi vậy Vu Mãng trong lòng luôn điếm ký tẩm thất của Nhị Thái Tử.

Vừa nãy khi ở trong Long Điện, đó chỉ là một nghênh khách sảnh của Nhị Thái Tử mà thôi.

Tẩm thất chân chính của Nhị Thái Tử rốt cuộc ở đâu Vu Mãng vẫn chưa tìm ra.

"Nhị Thái Tử vẫn luôn thu tẫn thiên hạ kỳ trân dị bảo, bởi vậy đối với những bảo bối trân quý đó y vô cùng thượng tâm!

Chương 594

Chí ư Nhị Thái Tử thuộc Long hệ Long tộc nhân, ngọa thất của y hẳn phải có vị trí thấp hơn loại khách sảnh!" Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, Vu Mãng thấy lời Hắc Sơn Yêu nói vô cùng có lý.

Dù sao Long tộc nhân không giống với nhân loại bình thường, tập quán cư trụ của họ tuyệt đối không giống nhân loại, tuy có ngoại hình nhân loại.

Nhưng tập tính sinh hoạt chân chính của họ lại có đại khác biệt với nhân loại.

Bởi vậy ngọa thất của Nhị Thái Tử tuyệt đối không thể giống như loại ngọa thất phổ thông của nhân loại.

Vu Mãng đốn thời mới hoảng nhiên, vì sao mình lại không nghĩ đến vấn đề này?

Dù sao Nhị Thái Tử cũng không thuộc nhân loại, việc cư trụ khẳng định sẽ có khu biệt với nhân loại.

Trong toàn bộ Long Điện, nơi nào là thích hợp nhất để làm tẩm thất của Nhị Thái Tử?

Hẳn là dễ tầm hoa hơn một chút rồi.

Chỉ cần có mục tiêu tìm tẩm thất của Nhị Thái Tử, vậy thì vô cùng dễ dàng.

Chí ư tẩm thất của Nhị Thái Tử rốt cuộc sẽ có bảo bối gì, kỳ thực Vu Mãng trong lòng cũng không đặc biệt rõ ràng.

Chỉ biết Nhị Thái Tử đã hỉ hoan trân kỳ dị bảo quý giá như vậy, vậy thì tẩm thất nhất định cũng sẽ ẩn tàng bảo bối.

“Vậy ngươi nghĩ Long Điện lớn như vậy, tẩm thất của Nhị Thái Tử sẽ được thiết lập ở vị trí nào?” “Vừa nãy kết giới ta ở ẩn mình sau bộc bố, một không gian rộng lớn.

Liệu có không gian ẩn tàng mà ta chưa phát hiện không?

Hẳn là đều có khả năng chứ?” Vu Mãng hiện tại trong lòng cũng có quá nhiều suy nghĩ, cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, đồng thời cũng nhìn về phía Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, dường như cũng xác thực có quá nhiều điều không liễu giải về Long Điện, tuy đã ở trong Long Điện này bao nhiêu năm.

Bao nhiêu năm đó dường như đều bạch đãi (uổng phí), căn bản không quá liễu giải Long Điện này.

Nhưng chân chính đối với Long Điện này, Hắc Sơn Yêu lại thập phân bất liễu giải.

Chỉ có vào những năm trước, khi chưa bị kết giới phong ấn, y mới có thể tự do tẩu động trong Long Điện, nhưng cũng không phát hiện quá nhiều không gian.

Y trực bị kết giới phong ấn, ở trong một không gian đó ngốc bao nhiêu năm.

Hiện tại nghe Vu Mãng nói vậy, Hắc Sơn Yêu đang tử tế hồi tưởng lại khi xưa từng tự do tẩu động trong Long Điện, liệu có phát hiện ngạch ngoại (thêm) không gian nào khác không.

Khi Hắc Sơn Yêu có thể tự do tẩu động trong Long Điện, y cũng vô cùng liễu giải nhiều nơi.

Nhưng y vẫn luôn không lưu ý tẩm thất của Nhị Thái Tử rốt cuộc

ở đâu.

Bởi vậy khi Vu Mãng hỏi về tẩm thất của Nhị Thái Tử, thật sự khiến Hắc Sơn Yêu có một tia kinh ngạc.

Không ngờ tẩm thất của Nhị Thái Tử lại ở đâu?

Long Điện lớn như vậy, y từ trước đến giờ chưa từng lưu ý Nhị Thái Tử nghỉ ngơi ở đâu.

"Ngươi đã ở trong Long Điện bao lâu rồi?

Vì sao lại bị khốn trụ trong kết giới này?

Năng lực của Nhị Thái Tử tuyệt đối không thể khốn trụ ngươi.

Rốt cuộc là hà nhân (kẻ nào) đã khốn trụ ngươi ở đây?" Vu Mãng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Vấn đề này Vu Mãng vẫn luôn muốn hỏi.

Trước đó, trên kiểm diện Hắc Sơn Yêu không có bất kỳ biểu tình nào, lãnh nhược băng sương.

Vu Mãng cũng chưa từng hỏi vấn đề này.

Chương 595

Hiện tại vì đã quyết định hợp tác, vậy thì cũng nên liễu giải hơn một chút.

Bởi vậy Vu Mãng trực tiếp hỏi Hắc Sơn Yêu.

Khi Hắc Sơn Yêu cảm giác Vu Mãng hỏi, y thật sự lăng trụ.

Có lẽ bao nhiêu năm ở trong Long Điện này, y thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chuyện giữa Hắc Sơn Yêu và Nhị Thái Tử cũng không phải một hai câu là có thể nói rõ.

Vì Vu Mãng đã hỏi vấn đề này, hiện tại Hắc Sơn Yêu đang nghĩ nên bắt đầu từ đâu, Long Điện này ra sao, và đang khảo lự trong không gian đó (ý chỉ trong đầu) Hắc Sơn Yêu sẽ hồi đáp vấn đề của Vu Mãng như thế nào.

Vu Mãng lúc này nhìn Hắc Sơn Yêu có một tia do dự, không lập tức hồi đáp câu hỏi của mình, cũng ngộ hội Hắc Sơn Yêu, cho rằng y không muốn cáo tố những chuyện này.

"Nếu bất phương tiện thì cứ coi như ta chưa hỏi!" Vu Mãng vô cùng thiện giải nhân ý nói với Hắc Sơn Yêu.

Vì mình đã hỏi vấn đề, rõ ràng là không hồi đáp, vậy thì khẳng định người ta có nan ngôn chi ẩn, cũng không cần thiết phải truy cùng hỏi tận cho rõ ràng.

Dù sao cũng không có quan hệ quá lớn với ta, cũng không cần thiết phải làm rõ giữa họ rốt cuộc có mối quan hệ và củ cát như thế nào.

Ta chỉ xuất phát từ hiếu kỳ mà hỏi vấn đề này.

Hiện tại thấy Hắc Sơn Yêu không có vẻ khó xử, ta cũng không tham dự vào nữa.

Hiển nhiên Vu Mãng đã ngộ hội ý của Hắc Sơn Yêu, cho rằng y không muốn nói những chuyện này.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy cũng biết Vu Mãng khẳng định đã ngộ hội.

Y cũng không cảm thấy sự tình bất khả dĩ cáo nhân (không thể nói cho người khác biết).

Với tính cách trực sảng, không thích ẩn ẩn tàng tàng của mình, Hắc Sơn Yêu rất không hỉ hoan bị người khác ngộ giải.

Hiển nhiên, hiện tại Vu Mãng đã ngộ hội ý của y.

Hắc Sơn Yêu biết nếu hiện tại cấp vu giải thích (vội vàng giải thích), cũng sẽ bị Vu Mãng ngộ giải.

Bất như đẳng tốt rồi, hãy nói ra đầu đuôi ngọn ngành và kinh nghiệm.

Sự tình cũng không cần cấp vu nhất thời (vội vàng trong một lúc).

Khi Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói những lời này, hiển nhiên y biết Vu Mãng đã ngộ hội ý của mình, cảm thấy không đúng với thực tình.

Kỳ thực Hắc Sơn Yêu không có ý như vậy, chỉ là chuyện giữa đó quá phức tạp khiến y không biết nên khai thủy từ hà xử.

Hắc Sơn Yêu ở trong đó nhiều năm, rốt cuộc bao nhiêu năm cũng không nhớ rõ, chỉ biết là rất rất lâu rồi.

Y có thể bị khốn trụ ở đây cũng là nhờ phúc của Nhị Thái Tử.

Nhị Thái Tử và y từng là hảo hữu.

Hắc Sơn Yêu vẫn luôn xem Nhị Thái Tử là hảo hữu của mình, không hề có phòng bị chi tâm.

Nhưng y không ngờ Nhị Thái Tử lại đối với gia tộc bảo bối của mình cư tâm phả trắc, một lòng muốn chiêm vi kỷ hữu bảo bối gia tộc.

Bởi vậy mới giao vãng thân mật như vậy, khiến y cảm thấy giữa hai người là một loại quan hệ hảo hữu thân mật.

Nếu không phải mục đích của Nhị Thái Tử bị bạo lộ, y thật sự có thể sẽ bị gạt gẫm mãi.

Cũng vì thô tâm đại ý của mình mà trúng kế của Nhị Thái Tử, bị khốn trụ ở đây bao nhiêu năm.

Hắc Sơn Yêu đã loát liễu tư tự của mình.

Vu Mãng có suy nghĩ nghi lự như vậy, y cũng không muốn Vu Mãng ngộ hội.

Tuy là chuyện vô quan khẩn yếu, nhưng Hắc Sơn Yêu cũng không muốn có bất kỳ cách ngại nào với Vu Mãng.

Chương 596

Vốn dĩ không có chuyện gì phải tị nhân (tránh mặt người khác).

Nếu không tự thuật chuyện này, sẽ khiến Vu Mãng ngộ hội, cho rằng giữa đó lánh hữu ẩn tình.

Đặc biệt là Vu Mãng đối với y bao dung, hỏi han cặn kẽ, nói rằng có thể nói, không nói cũng không sao, thật sự khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng có chút bất thư phục.

Hắc Sơn Yêu không có gì phải tị húy.

Hắc Sơn Yêu bất hi vọng Vu Mãng đối với y có nhậm hà một tia nhất hào hoài nghi.

Y cũng không biết hiện tại vì sao lại tại ý Vu Mãng nói vậy, có lẽ hai người đã có quan hệ là thủ hạ của Vu Mãng, bởi vậy cũng bất hi vọng Vu Mãng đối với y có nhậm hà một tia nhất hào ngộ hội.

Hắc Sơn Yêu trong lòng tự an úy như vậy.

Hắc Sơn Yêu đình đốn, chỉnh lý tư tự, nói với Vu Mãng trước mặt.

"Kỳ thực ta ở trong Long Điện này, rốt cuộc bao nhiêu năm cũng không nhớ rõ nữa.

Chỉ là khi bị khốn trụ ở đây, ta khá liễu giải về Long Điện.

Thường xuyên lưu đạt trong Long Điện cũng khiến ta ít nhiều thục tất!" Khi Hắc Sơn Yêu nói xong những lời này, y đình đốn, nhìn Vu Mãng.

Vu Mãng cũng không nói gì, tiếp tục lắng nghe Hắc Sơn Yêu nói tiếp.

“Ta và Long Điện Nhị Thái Tử nhiều năm trước trong một cơ hội ngẫu nhiên mà tương thức.

Lúc đó ta không hề nhìn ra Nhị Thái Tử là một người ái tài như mệnh (tham lam tiền bạc) như vậy, cũng không thấy Nhị Thái Tử là loại người tâm cơ phả trắc (khó lường)!” Hắc Sơn Yêu nói, trong ánh mắt có một tia mê mang.

Hiện tại y đang tử tế hồi ức lại tình cảnh lúc đó.

“Đương niên ta đã nhận thức Nhị Thái Tử tại một Yêu tộc luận võ thịnh yến.

Nhị Thái Tử bề ngoài là loại người quang minh lỗi lạc.

Tuy ta và Nhị Thái Tử không có nhiều giao tập, nhưng ấn tượng không tệ!

Ta cũng biết Nhị Thái Tử dù sao cũng là người trong Long tộc, Long tộc trong Yêu tộc có địa vị vô cùng cao, Long tộc trong toàn bộ thủy hệ Yêu tộc cũng vô cùng hữu danh vọng!” Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói về Yêu tộc có luận võ thịnh yến, nhưng hắn từ trước đến giờ chưa từng nghe nói.

Có lẽ trong Yêu tộc luận võ thịnh yến đó, Vu tộc hoàn toàn không có tư cách tham dự.

Có lẽ trong toàn bộ Hồng Hoang cũng không ai xem Vu tộc ra gì.

Một chút cũng không kỳ quái.

Khi chưa có Vu Mãng gia nhập Vu tộc, Vu tộc đã sắp suy tàn trong tứ hải bát hoang.

Có lẽ nhất thiết đều là thượng thiên an bài, để Vu Mãng có thể làm cho Vu tộc tố đại tố cường (lớn mạnh).

Hắc Sơn Yêu nói đến đây thì đình đốn, rồi tiếp tục nói tiếp.

“Kỳ thực toàn bộ quá trình thập phân giản đơn.

Khứ điệu những tự thuật phồn tỏa, Long tộc Nhị Thái Tử khuy thị (nhòm ngó) gia truyền chi bảo của tộc ta, bởi vậy y mới thân cận ta một chút.” “Sau đó, sau khi lừa gạt ta đến Long Điện, y đã lợi dụng âm mưu quỷ kế để khống chế ta trong Long Điện!” “Cũng trách ta đương thời quá mức khinh tín người khác, bởi vậy trúng kế của Nhị Thái Tử, khiến kết giới khống chế ta bao nhiêu năm!” Khi Hắc Sơn Yêu nói đến đây, hiển nhiên có thể cảm giác được một tia khí phẫn ẩn tàng trong ánh mắt của Hắc Sơn Yêu.

Bao nhiêu năm đã qua, nếu không phải một lần nữa đề cập chuyện này, Hắc Sơn Yêu có lẽ đã đạm vong chuyện đó rồi.

Y ở trong kết giới đó lâu như vậy, dường như cũng đã thích ứng với cuộc sống ở trong đó.

Không hề có nhậm hà một tia nhất hào oán hận.

Hiện tại đột nhiên nói ra những chuyện này.

Hắc Sơn Yêu trực tiếp cảm thấy, có lẽ vì sự thiện lương và đơn thuần của mình, mới trúng kế của Nhị Thái Tử, bị khống chế trong kết giới này.

Hạn chế tự do nhân sinh như vậy, hẳn phải hận Nhị Thái Tử nhập cốt (thấu xương), hoặc là trừu cân bái bì mới có thể khiến trong lòng bình hành hơn một chút.

Chương 597

Kỳ thực Hắc Sơn Yêu khi tử tế nghĩ về chuyện này, cũng quá mức khinh tín người khác.

Nếu không thì cũng sẽ không có kết cục như vậy.

Hiện tại sự ma lệ bao nhiêu năm đã khiến y trong kết giới mài mòn tất cả lăng lăng giác giác (góc cạnh), bởi vậy đối với Nhị Thái Tử trong lòng cũng không có quá nhiều tăng hận, ngược lại còn có một loại thích hoài (thản nhiên).

Nhân sinh tổng yếu kinh lịch một chút toan điềm khổ lạt mới có thể trưởng thành.

Sở hữu sự tình đều bất khả năng nhất phàm phong thuận, đều yếu kinh lịch một chút thống khổ ma nạn.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy việc mình kinh thụ những thống khổ ma nạn này, cũng là do lão thiên chú định an bài.

Cũng chính vì có kết giới này, có cơ duyên như vậy, mới khiến mình có cơ hội ngộ Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu có thể nhìn ra Vu Mãng là một người vô cùng có lý tưởng và bão phụ.

Từ công lực của Vu Mãng mà xem, có thể thấy công lực của Vu Mãng vô cùng thâm hậu.

Người có công lực thâm hậu như vậy, nếu không tại tứ hải bát hoang có một phen tác vi, thật sự là lãng phí công lực tốt như vậy.

Ký nhiên Vu Mãng có thể trừ bỏ Nhị Thái Tử trong Long Điện, bả Long Điện chiêm vi kỷ hữu, vậy thì minh Vu Mãng khẳng định sẽ có suy nghĩ của mình.

Hắn đối với vị lai có cường liệt bão phụ, nếu không cũng sẽ không chiêu hiền nạp sĩ như vậy.

Có thể ở bên cạnh một người hữu lý hữu bão phụ, kỳ thực đối với Hắc Sơn Yêu là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Y ở trong kết giới bao nhiêu năm, đối với ngoại giới có quá nhiều điều bất liễu giải.

Hắc Sơn Yêu đều cảm giác dường như mình đã thoát quỹ khỏi ngoại giới.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy sự tình đều là thượng thiên an bài.

Có lẽ y chú định phải đan độc đãi trong kết giới bấy nhiêu năm, mới khiến tu vi của y có sở đề thăng, khiến y có thể tu luyện tầng công lực thượng thừa một cách thuần túy như vậy.

Kỳ thực, Hắc Sơn Yêu cảm thấy mình phải cảm tạ Long tộc Nhị Thái Tử.

Cũng chính vì Long tộc Nhị Thái Tử có sự an bài như vậy, khốn trụ y trong kết giới, mới khiến Hắc Sơn Yêu có thời gian có thể tĩnh tâm tu luyện công lực.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu tự thuật những chuyện này, thật sự có một tia kinh ngạc.

Không ngờ Hắc Sơn Yêu lại là hảo hữu của Long tộc Nhị Thái Tử.

Long tộc Nhị Thái Tử đó thật sự quá bất giảng cứu (không đáng mặt).

Ký nhiên vì mưu thủ tài sản của người khác, lại khốn trụ Hắc Sơn Yêu trong kết giới bao nhiêu năm.

“Nghe vậy, thật sự là giao hữu bất thận.

Không ngờ ngươi lại kết bạn với Long tộc Nhị Thái Tử đó, bạn bè từng quen!" Vu Mãng nói những lời này với Hắc Sơn Yêu, không hề có ý hề lạc, xác thực là phát tự nội tâm.

Không ngờ Long tộc Nhị Thái Tử đó lại có thể chủ động đi giao bằng hữu.

Một người tư văn như y, lại chủ động giao bằng hữu, vậy thì thật sự là cư tâm phả trắc, mới có suy nghĩ như vậy.

Bất quản Long tộc Nhị Thái Tử đương thời có suy nghĩ gì, lại có thể phiến gạt người khác làm bằng hữu, vậy thì thật sự cũng có thủ đoạn phi thường.

Vu Mãng nghĩ Long tộc Nhị Thái Tử, lại có thể ái tài như mệnh, thật sự mỗi người các hữu sở hảo.

Tiền tài như vậy thì sao, lại có thể mang đi được mấy phần chứ?

Như hiện tại Nhị Thái Tử lạc hoang đào, muốn mang tài sản của mình đi một phân nhất hào cũng phi thường khó khăn, cũng không khả năng có cơ hội như vậy.

Vậy thì tài sản mà Nhị Thái Tử đã thu quát bao nhiêu năm và những bảo bối trân quý mà y hỉ hoan, chẳng phải cũng đều không mang đi được sao?

Nếu Nhị Thái Tử sẽ có một ngày tự ý bỏ trốn, khi những bảo bối trân quý này hoàn toàn không thể mang đi được, bao nhiêu năm nỗ lực toàn toàn đều bạch phí, vì biệt nhân tố giá y thường (làm áo cưới cho người khác) lúc đó liệu y có thống tâm tật thủ không?

Chương 598

Vu Mãng nhìn những bảo bối trân quý này của Nhị Thái Tử, trong lòng cũng vô cùng cao hứng.

Muốn làm cho Vu tộc tố đại, thật sự cần tiền tài thượng trợ giúp.

Tuy công lực của ta vô cùng thâm hậu, nhưng dù có công lực sâu đến đâu, cũng cần có một chút tài phú thượng chi trụ, mới có thể hoàn thành những việc muốn làm.

Có thể nã hạ Long Điện của Nhị Thái Tử, thật sự là một tuyển trạch chính xác nhất.

Long Điện của Nhị Thái Tử có sở hữu những bảo bối trân quý, khiến ta có một khoản kinh phí không nhỏ.

Bất quản làm gì đều nhu yếu tài lực thượng chi trì.

Hiện tại có những bảo bối trân quý này, khiến ta trên tài lực không có nhậm hà khẩn khuyết, điều này vô cùng tốt.

Có những bảo bối trân quý này, khiến ta trên chi xuất phí dụng không có nhậm hà đam tâm, cũng khiến ta có thể dùng lượng tài phú lớn này để tụ tập thêm nhiều nhân mạch.

Vu Mãng nói chuyện đả đoạn lời tự thuật của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu cũng xác thực không có gì để tự thuật nữa.

Những chuyện phía sau Vu Mãng cũng đã biết rồi, chính là một màn tương thức với Vu Mãng.

Cũng chính vì có những tiền nhân hậu quả này, mới có thể khiến Hắc Sơn Yêu ngộ Vu Mãng.

Khi Hắc Sơn Yêu tự thuật, Vu Mãng trong lòng cũng minh bạch

trung gian nguyên ủy.

Đột nhiên, Hắc Sơn Yêu vừa nãy tự thuật rằng Nhị Thái Tử cũng vì tham đồ gia truyền chi bảo của y, mới khốn trụ y vào kết giới.

Hắc Sơn Yêu đứng trong kết giới Long Điện bao nhiêu năm, cũng không biết Nhị Thái Tử có hồ lộng thủ được gia truyền chi bảo của Hắc Sơn Yêu hay không.

Hiện tại Vu Mãng lại đối với vấn đề này phi thường cảm hứng thú, hắn cũng trực tiếp hỏi Hắc Sơn Yêu trước mặt.

"Vừa nãy nghe Nhị Thái Tử đã tương trung gia truyền chi bảo của ngươi.

Vậy gia truyền chi bảo đó cuối cùng có bị Nhị Thái Tử hồ lộng thủ được không?" Khi Vu Mãng vấn xuất vấn đề này, thật sự khiến Hắc Sơn Yêu có một tia khốc tiếu bất đắc.

Vu Mãng này lại quan tâm đến vấn đề đó.

"Cái Long tộc Nhị Thái Tử đó thật sự quá tư thái ngu muội.

Y chỉ nghĩ rằng khốn trụ ta là có thể hồ lộng thủ được bảo bối gia tộc.

Chí ư gia truyền chi bảo của gia tộc ta rốt cuộc là gì, Long tộc Nhị Thái Tử còn chưa làm rõ!" Khi y nói, khuôn mặt vốn luôn mặt vô biểu tình, chung quy cũng hiện lên một tia trào lộng chi tiếu.

Có thể nói Hắc Sơn Yêu có tướng mạo phi thường xinh đẹp.

Khi trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó không có một tia biểu tình nào, khiến người ta cảm giác như không có sinh khí.

Nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu khi nói chuyện, thêm vào nhãn thần lưu động, lại thêm diện bộ biểu tình, khiến người ta nhìn thấy y thật sự vô cùng xinh đẹp, cả người có một tia hoạt lực và sinh khí.

Nghe Hắc Sơn Yêu nói, nhìn biểu tình tuấn mỹ đó, đột nhiên khiến Vu Mãng vô cùng hứng thú muốn biết gia truyền chi bảo mà Hắc Sơn Yêu nói rốt cuộc là gì.

Tuy vô cùng hiếu kỳ gia truyền chi bảo của Hắc Sơn Yêu, nhưng hắn cũng không có cách nào vấn xuất khẩu.

Nếu thật sự vấn xuất khẩu, dường như hắn cũng vô cùng hứng thú với gia truyền chi bảo của Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng tuy không hỏi gia truyền chi bảo của Hắc Sơn Yêu là gì, nhưng loại cầu tri dục muốn biết điều đó trong lòng lại vô cùng hiển nhiên.

Chỉ là hắn nhẫn nhịn suy nghĩ hiếu kỳ trong lòng, lắng nghe Hắc Sơn Yêu kế tục nói, hi vọng có thể từ khẩu trung của Hắc Sơn Yêu mà đắc tri gia truyền chi bảo rốt cuộc là gì.

"Ngươi không hiếu kỳ sao, Nhị Thái Tử vẫn luôn muốn đắc được gia truyền chi bảo của gia tộc ta rốt cuộc là gì?" Vu Mãng vẫn luôn nhẫn nhịn loại hiếu kỳ trong lòng, không vấn xuất khẩu.

Không ngờ Hắc Sơn Yêu lại cư nhiên đề cập đến chủ đề này.

"Hiếu kỳ chứ, đương nhiên hiếu kỳ.

Chương 599

Trong lòng ta vô cùng hiếu kỳ.

Nhưng nếu vấn xuất khẩu một chủ đề mẫn cảm như vậy, dường như ta lại đang tham luyến gia bảo của ngươi.

Đừng khiến ngươi có cảm giác vừa thoát hổ khẩu lại nhập lang oa!" Khi Vu Mãng nói những lời này, mặt không cải sắc, tâm không khiêu, xác thực đã nói ra toàn bộ suy nghĩ nội tâm, không hề có nhậm hà một tia nhất hào ẩn man.

Vu Mãng cũng hào bất yểm sức, hắn thật sự vô cùng hiếu kỳ gia truyền bảo bối của Hắc Sơn Yêu.

Nhưng đồng thời hắn cũng biểu minh thái độ của mình, tuy hiếu kỳ gia truyền bảo bối, nhưng không hề có ý định muốn chiêm vi kỷ hữu gia truyền chi bảo của người khác.

Khi Vu Mãng hồi đáp như vậy, thật sự vô cùng thản thành, đồng thời cũng khiến người ta có thể cảm giác Vu Mãng là một người vi nhân thản đãng, khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng đối với Vu Mãng lại đa thêm một tia kính sợ.

Hắc Sơn Yêu nghe những lời trực ngôn bất húy của Vu Mãng, thật sự thản thản đãng đãng, không hề có nhậm hà một tia nhất hào ẩn man.

Ai cũng sẽ đối với truyền thế trân bảo khá hiếu kỳ, chỉ là có người có lòng tham niệm cực lớn, có người chỉ hiếu kỳ mà thôi.

Quân tử hữu sở vi hữu sở bất vi, tựa như Long tộc Nhị Thái Tử loại tiểu nhân đó, đối với trân bảo không hề có nhậm hà để kháng lực, chỉ cần vừa nhìn thấy trân bảo, đều dụng tẫn tối đại nỗ lực để đắc

thủ.

Na phạ dùng thủ đoạn ti bỉ, cũng phải có được bảo bối tương trung.

Long tộc Nhị Thái Tử chính là loại tính cách đó.

Đối diện với Vu Mãng thản thành như vậy, Hắc Sơn Yêu ngược lại càng hỉ hoan loại người thản thành này.

"Nghe nói Yêu tộc có một loại bảo bối có thể tăng gia công lực của người, có thể khiến người ta trong thuấn gian công lực bạo bằng, khiến người ta hoàn toàn hấp thu các loại công lực, hấp thu nội lực của người khác sao?" Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, dường như có một điểm ký ức, hắn từng nghe nói có một loại công pháp, chỉ cần người sở hữu loại công pháp đó có thể tùy ý hấp thu nội lực của người khác, tựa như Hấp Tinh Đại Pháp thời cổ vậy.

Nhưng đó chỉ là nghe nói, lại chưa từng chân chính ngộ kiến.

Chẳng lẽ gia truyền chi bảo của Hắc Sơn Yêu, cư nhiên là một loại võ lâm bí tịch?

Hiện tại điều đó khiến Vu Mãng vô cùng hiếu kỳ.

"Đừng cáo tố ta gia truyền chi bảo của ngươi là một bản võ lâm bí tịch nhé?

Vậy Long tộc Nhị Thái Tử vì một bản võ lâm bí tịch mà tù cấm ngươi bao nhiêu năm sao?" "Nếu chân chính như vậy, thì thật quá ngu ngốc.

Tùy tiện cấp cho hắn một bản võ lâm bí tịch là được rồi, dù sao cũng không biết thật giả.

Hà cớ gì lại để mình ở trong kết giới đó bao nhiêu năm!" Hắc Sơn Yêu nghe lời Vu Mãng nói vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Vu Mãng lại là một người giảo hoạt như vậy.

Nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng biết gia truyền chi bảo chân chính không phải là võ lâm bí tịch.

“Nhưng ta chân chính không có gia truyền chi bảo gì để cấp cho ngươi đâu.

Tuy là Long tộc Nhị Thái Tử, nhưng ta cũng không có tất yếu phải phiến gạt, ta xác thực không có gia truyền chi bảo.

Nếu có thể nói là gia truyền chi bảo, thì ta hẳn là một hi thế trân bảo!” Hắc Sơn Yêu nói với Vu Mãng trước mặt như vậy.

Kỳ thực khi y nói những lời này, thái độ vô cùng chính thường.

Nhưng Vu Mãng nghe vào tai lại nghĩ Hắc Sơn Yêu đang khai ngoạn tiếu, đang biến tướng khoa trương.

“Ai cũng có tự luyến, nhưng cũng không đến mức tự luyến như vậy.

Lại còn ví mình với hi thế trân bảo.

Muốn khoa thì cũng để người khác khoa chứ, khoa trương như vậy sẽ tao lôi phách đấy!” Vu Mãng nửa khai ngoạn tiếu nói với Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại mối quan hệ giữa Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng dường như thuấn gian dung hiệp (hòa hợp) hơn rất nhiều.

Ngay cả Hầu Tử đứng một bên nghe cuộc đối thoại giữa hai người cũng nhẫn bất trụ muốn đại tiếu.

Tuy nhiên Hầu Tử hiện tại không có cách nào nói chuyện như chính thường nhân, không có ngoại hình nhân loại, nhưng Hầu Tử cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại, đều nhìn thấy vô cùng minh bạch.

Chương 600

Chỉ là hiện tại tu vi của Hầu Tử bất túc, chưa tu luyện thành nhân hình.

Tuy Vu Mãng đã thâu nhập cho Hầu Tử một chút nội lực, nhưng số nội lực đó chỉ khiến Hầu Tử có thể đề cao tu vi.

Đơn giản là đoán luyện ngôn ngữ nhân loại.

Muốn chân chính khiến Hầu Tử biến thành nhân hình, nói chuyện lưu sướng thì nhu yếu một đoạn thời gian.

Tất tu nhu yếu tu vi của Hầu Tử tự thân tăng gia, mới có thể đối với Hầu Tử hữu sở bang trợ.

Hiện tại Vu Mãng đột nhiên cảm thấy khí phân trò chuyện giữa hai người vô cùng du khoái.

Dường như cái cảm giác mạch sinh và bất du khoái lúc mới gặp nhau đã yên tiêu vân tán rồi.

Có lẽ hai người có quan hệ hợp tác.

Hiện tại nói chuyện càng thêm du khoái, càng thêm giao đàm tự như.

Dường như cả hai đều là những người khá chân thành trực suất, bởi vậy liêu thiên càng dung dịch hơn một chút.

Thông qua liêu thiên, Vu Mãng cũng vô cùng hỉ hoan tính cách của Hắc Sơn Yêu.

Loại tính cách trực sảng không làm bộ làm tịch đó thật sự thiếu kiến ở một nữ hài tử.

Hầu Tử đi cùng trên đường ít có giao tập với Hắc Sơn Yêu.

Trước đó, Vu Mãng tổng giác đắc Hầu Tử hẳn là quen biết Hắc Sơn Yêu, và cũng hẳn là có tiếp xúc với Hắc Sơn Yêu.

Nếu không thì sẽ không ngay khi vừa gặp Hắc Sơn Yêu đã chủ động công kích.

Tuy lúc đó Hắc Sơn Yêu đang ở trong kết giới, khi Hầu Tử trùng đến chạm vào kết giới, thật sự vô cùng hung mãnh.

Chân chính sau khi Hắc Sơn Yêu thoát ra khỏi kết giới, Hầu Tử lại có một chút hại phạ Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Xem ra Hầu Tử cũng chỉ là hồ giả hổ uy.

Khi chân chính muốn cùng người để kháng, lại có một tia khủng cụ và đảm khiếp.

Hiện tại Vu Mãng có một chút bất minh bạch.

Long tộc Nhị Thái Tử đó cư nhiên lại khốn trụ Hắc Sơn Yêu trong kết giới bao nhiêu năm, chẳng lẽ thủy chung vẫn không đắc được bảo bối muốn đắc sao?

Nếu nhất trực không đắc được bảo bối muốn đắc, kế tục khốn trụ Hắc Sơn Yêu ở đó thì hữu ý nghĩa gì?

Chân chính bất minh bạch Long tộc Nhị Thái Tử rốt cuộc trong não tử đang nghĩ gì.

Tuy Hắc Sơn Yêu trước đó bảo trên người không có bảo bối, miệng nói vậy, Vu Mãng cũng vô cùng muốn tương tín những lời Hắc Sơn Yêu nói.

Nhưng đa thiếu cũng sẽ có một chút kỳ quái.

Dù sao nếu chân chính như Hắc Sơn Yêu nói trên người không có gia truyền chi bảo, vậy thì Long tộc Nhị Thái Tử lại từ đâu nghe nói trên người Hắc Sơn Yêu sẽ có gia truyền chi bảo?

“Án vậy, Long tộc Nhị Thái Tử là một kẻ ngốc sao?

Lại giam cầm ngươi bao nhiêu năm mà vẫn không đắc được gia truyền chi bảo.

Xem ra ngươi đã ẩn tàng gia truyền chi bảo vô cùng thâm sâu.” “Nhất trực không bị Nhị Thái Tử phát hiện, Nhị Thái Tử không phát hiện gia truyền chi bảo của ngươi cũng bất đả phóng sao?

Chẳng lẽ định khốn trụ ngươi ở đó cả đời sao?” Vấn đề mà Vu Mãng chân chính hoài nghi là, Long tộc Nhị Thái Tử lại không đắc được bảo bối, lại muốn khốn trụ Hắc Sơn Yêu ở đó, nhất khốn bao nhiêu năm.

Có lẽ Long tộc Nhị Thái Tử căn bản không có năng lực đả khai kết giới, cũng không có biện pháp khống chế nó.

Kết giới chỉ có thể nhậm do Hắc Sơn Yêu đãi ở trong kết giới đó thôi.

Nhìn kết giới có thể thấy người bố trí kết giới có công lực vô cùng thâm hậu.

Chương 601

Nếu không thì kết giới đã bao nhiêu năm nay sẽ không có nhậm hà lậu động, khiến Hắc Sơn Yêu không có nhậm hà cơ hội đào thoát nào.

"Ta đã nói rồi, nếu trên người ta có gia truyền chi bảo, thì đó cũng là gia truyền chi bảo của ta.

Ta nói thật sự không hề khai ngoạn tiếu, đừng hoài nghi lời ta nói!" Khi Hắc Sơn Yêu nói xong những lời này, y bất giác quay đầu nhìn Vu Mãng ở một bên.

Vu Mãng lúc này cũng vô cùng hoài nghi, dùng nhãn thần nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, thật sự có chút bất liễu giải hàm nghĩa đoạn thoại của Hắc Sơn Yêu.

Kỳ thực, khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, tâm tình của nàng có phần phức tạp.

Hắc Sơn Yêu thực sự không có ý khoe khoang hay ẩn ý gì, mà chỉ đang thuật lại một sự thật.

Gia tộc của Hắc Sơn Yêu quả thật có một công pháp có thể hấp thụ công lực của người khác, và báu vật trân quý đó đúng là đang ở trên người nàng.

Long tộc Nhị thái tử không hề nghi ngờ sai.

Chỉ là, Nhị thái tử Long tộc không hiểu rõ ý nghĩa chân chính của truyền thế chi bảo, cũng không biết hình dạng thật sự của nó là gì.

Có lẽ trên thế gian này cũng hiếm người biết được truyền thế chi bảo mà gia tộc Hắc Sơn Yêu nhắc đến rốt cuộc ở đâu.

Nó trông như thế nào, hình dạng ra sao, tất cả đều là bí ẩn.

Thực ra, không nhiều người từng nhìn thấy nó bằng mắt thường, mà chỉ nghe nói.

Lúc này, truyền thế trân bảo quả thật đang ở trên người Hắc Sơn Yêu.

"Kỳ thực, Nhị thái tử Long tộc không hề nghi ngờ, gia tộc truyền thế chi bảo của ta quả thật đang ở trên người ta!" Hắc Sơn Yêu đột nhiên nói ra một câu khiến Vu Mãng có chút trở tay không kịp.

Nếu Hắc Sơn Yêu nói đó là sự thật, chẳng lẽ truyền thế trân bảo thật sự ở trên người nàng sao?

Nhưng trên người Hắc Sơn Yêu dường như không có nơi nào có thể chứa đựng thứ gì.

Một Hắc Sơn Yêu như vậy, khẳng định gia tộc truyền thế trân bảo quả thật đang ở trên người nàng, vậy báu vật hi thế này sẽ được nàng cất giấu ở đâu?

Một loạt vấn đề lóe lên trong đầu Vu Mãng.

Hắn không biết Hắc Sơn Yêu định nói gì, vừa rồi nàng còn nói truyền thế trân bảo không có trong tay.

Giờ đây, Hắc Sơn Yêu lại nói truyền thế trân bảo đang ở trên người mình, thật là mâu thuẫn trước sau, khiến Vu Mãng nhất thời không thể hiểu nổi.

Hắn chỉ có thể nghi ngờ nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, hy vọng từ miệng nàng có thể biết được nguyên nhân thực sự.

Chờ Hắc Sơn Yêu mở lời, Vu Mãng không thích tự mình hỏi han.

Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng không hỏi, nàng cũng không lên tiếng.

Nhất thời không khí tĩnh lặng đến mức như ngừng trệ, không một tiếng động.

Ngay cả Hầu tử đứng bên cạnh cũng cảm thấy thật sự có chút ngượng nghịu và tĩnh mịch.

Hắc Sơn Yêu là người đầu tiên lên tiếng: "Kỳ thực, gia tộc truyền thế trân bảo của ta quả thật đang ở trên người ta!" Hắc Sơn Yêu lại một lần nữa khẳng định, khiến Vu Mãng trong lòng cũng xác định, lời Hắc Sơn Yêu nói hẳn là sự thật.

Vu Mãng vô cùng tin tưởng Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, Vu Mãng vẫn trầm mặc như thường lệ.

Điều này khiến Hắc Sơn Yêu có chút không giữ được bình tĩnh.

Thấy Vu Mãng hoàn toàn không sốt ruột thúc ép kết quả, Hắc Sơn Yêu thậm chí còn có chút sốt ruột, chẳng lẽ Vu Mãng không hề tò mò sao?

Hắc Sơn Yêu trong lòng cũng rất rõ, nói năng lung tung như vậy tất sẽ khiến người khác không tin tưởng.

Nhưng Hắc Sơn Yêu cũng biết, có đôi khi lực bất tòng tâm, không còn cách nào khác.

Người tin tưởng, dù thế nào cũng sẽ tin.

Chương 602

Người không tin tưởng, dù có bao nhiêu lời bảo đảm cũng sẽ nghi ngờ.

Đây là bản tính con người, một đạo lý bất biến.

Đa số lúc thường, những đạo lý lớn thì ai cũng hiểu, nhưng khi thực sự làm thì lại vô cùng khó khăn.

Chuyện mà Hắc Sơn Yêu nói, Vu Mãng cũng rất bằng lòng tin tưởng, Hắc Sơn Yêu quả thật nói sự thật, chỉ là có chút khó hiểu mà thôi.

Không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì mà lời nói của Hắc Sơn Yêu hoàn toàn mâu thuẫn, nhưng lại cảm thấy những gì Hắc Sơn Yêu làm đều là sự thật, không có ý muốn lừa gạt.

Nếu tất cả đều là thật, tất cả đều là sự thật, vậy lời đồn về việc gia tộc Hắc Sơn Yêu có truyền thế trân bảo, xem ra tuyệt đối không phải là tin tức giả.

Nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, nàng hẳn là muốn nói cho Vu Mãng một số chuyện về gia tộc, nếu không sẽ không nói đến mức này.

Sự chân thành của Hắc Sơn Yêu đối với Vu Mãng, và sự tin tưởng của Vu Mãng đối với nàng, thực sự khiến Vu Mãng trong lòng được an ủi.

Có thể tiếp xúc với một người chân thành như Hắc Sơn Yêu, thực sự khiến cuộc sống bớt đi nhiều sự tẻ nhạt, tăng thêm vài phần thú vị.

“Ta có hỏi hay không đều không quan trọng, quan trọng là ngươi có muốn nói cho ta nghe hay không.

Nếu ngươi muốn nói, dù ta có hỏi hay không ngươi cũng sẽ nói

cho ta biết." "Ta không hỏi, ta có truy vấn ở phía sau, ngươi cũng sẽ không để ý đến ta, đạo lý đơn giản này ta rất hiểu rõ." "Cho nên ngươi đã chọn không mở lời nói mà chọn cách trầm mặc sao?" "Ngươi tự tin như vậy, ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho ngươi, sẽ đem hết lòng dạ mà bộc bạch sao?" Hắc Sơn Yêu cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Nhìn Vu Mãng không nói gì, cứ như nắm chặt lấy nàng, đột nhiên khiến Hắc Sơn Yêu có cảm giác bị kiềm chế.

Nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ, thực sự không muốn giấu giếm Vu Mãng trước mặt.

"Kế tiếp, cái mà thế nhân truy cầu, cái thể chất đặc biệt mà mọi người đều muốn có, mọi người đều cho là bí tịch võ lâm hoặc truyền thế bảo bối, kỳ thực chân chính bảo bối, chân chính truyền thế bảo bối, không phải thứ khác mà chính là bản thân ta!" Khi Hắc Sơn Yêu nói xong những lời này, Vu Mãng trước mặt đột nhiên quay đầu, giống như phát hiện ra một vùng đất mới, liên tục đánh giá Hắc Sơn Yêu.

Ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới này thực sự khiến Hắc Sơn Yêu có chút ngượng nghịu, có chút xấu hổ, chưa từng có ai nhìn nàng kỹ lưỡng từ trên xuống dưới như vậy, nhất thời khiến Hắc Sơn Yêu đỏ mặt.

"Ngươi dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ánh mắt này khiến ta cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái, có một loại cảm giác bị người khác xét nét!" Hắc Sơn Yêu trước mặt nhìn Vu Mãng, nhìn thẳng vào hắn, lườm một cái rồi dịu dàng nói.

Mặc dù ý muốn diễn đạt giống nhau, nhưng ngữ khí nhẹ nhàng của Hắc Sơn Yêu lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu lạ thường.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu hỏi, cũng dừng ánh mắt đánh giá Hắc Sơn Yêu từ trên xuống dưới, nói với nàng: "Khoe khoang gì chứ, tự

biến mình thành truyền thế chi bảo, ngươi làm thế nào vậy?" Bây giờ Vu Mãng rất tò mò.

Vu Mãng tuyệt đối tin lời Hắc Sơn Yêu nói, bây giờ Hắc Sơn Yêu không cần thiết phải nói dối hắn, xem ra truyền thế trân bảo ban đầu chính là Hắc Sơn Yêu.

Nhưng Vu Mãng lại cảm thấy có gì đó không đúng, vì sao Hắc Sơn Yêu lại là truyền thế trân bảo?

Hẳn phải là một cuốn bí tịch võ lâm gì đó chứ, sao lại biến thành bản thân Hắc Sơn Yêu?

Điều này khiến hắn có chút không hiểu.

Hắc Sơn Yêu nhìn ánh mắt và biểu cảm kinh ngạc của Vu Mãng, biết rằng Vu Mãng dường như rất khó tin, báu vật hi thế, dường như Vu Mãng có chút không phục.

Nàng cũng có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Vu Mãng, cũng khó có thể tin rằng mình lại là báu vật hi thế, sẽ có bao nhiêu người cảm thấy mình là báu vật hi thế?

Kỳ thực, ý mà Hắc Sơn Yêu muốn diễn đạt không phải là điều đó, bởi vì cái báu vật hi thế được truyền miệng trong dân gian, cái có thể hấp thụ công lực của người khác, không phải là bí tịch võ lâm, cũng không phải là bảo vật có thể tùy ý mang theo.

Cái thực sự có thể hấp thụ nội lực của người khác, chính là thể chất của bản thân Hắc Sơn Yêu, máu huyết lưu thông trong người nàng và cả nhục thân của Hắc Sơn Yêu.

Tất cả những yêu tộc tìm kiếm báu vật đó đều cho rằng báu vật bị Hắc Sơn Yêu cất giấu, Nhị thái tử Long tộc cũng nghĩ như vậy.

Cho nên vẫn luôn giam cầm Hắc Sơn Yêu trong cái kết giới lạnh lẽo đó nhiều năm, vẫn luôn bắt Hắc Sơn Yêu giao ra báu vật, nhưng

Hắc Sơn Yêu từ đầu đến cuối không nói cho hắn biết rằng báu vật đó chỉ cần ăn thịt nàng.

Dù là uống một ít máu cũng có thể khiến người khác có một năng lực đặc biệt.

Nếu thực sự nói ra những điều đó, nói cho Nhị thái tử Long tộc biết những chuyện này, thì Hắc Sơn Yêu căn bản không thể sống đến bây giờ, sớm đã bị những yêu tộc đang lăm le kia cướp đoạt mà ăn thịt.

Nhìn Vu Mãng nhất thời ngây ngốc, Hắc Sơn Yêu không cần giải thích thêm, vô cùng khẳng định gật đầu với Vu Mãng trước mặt, dùng một ngữ khí vô cùng khẳng định nói với Vu Mãng trước mặt rằng nàng không hề nói dối.

Vu Mãng không phản ứng, không hiểu ý nghĩa sâu xa là gì, nhưng nhìn ánh mắt khẳng định và biểu cảm kiên định của Hắc Sơn Yêu, nàng không hề nói dối.

Vậy thì ý nghĩa thực sự của lời Hắc Sơn Yêu vừa nói là gì?

Chương 603

Cái cảm giác khẳng định của Hắc Sơn Yêu khiến Vu Mãng vô cùng tin tưởng Hắc Sơn Yêu không hề lừa gạt, vậy thì Hắc Sơn Yêu chính là một báu vật.

Vu Mãng đột nhiên bừng tỉnh, vô cùng muốn đánh giá Hắc Sơn Yêu từ trên xuống dưới, nhìn từ đầu đến chân Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Hắc Sơn Yêu bị Vu Mãng đánh giá từ trên xuống dưới như vậy, cảm thấy có chút không tự nhiên, nói với Vu Mãng trước mặt: "Nhìn ánh mắt của ngươi, ta nói ra sự thật rồi, ánh mắt này dường như khiến ta có chút hối hận vì đã nói ra sự thật!" Ánh mắt của Vu Mãng quả thật có chút kinh ngạc, đánh giá từ trên xuống dưới vô cùng không khách khí.

Hắc Sơn Yêu chỉ nói như vậy, kỳ thực trong lòng nàng rất rõ.

Vu Mãng trước mặt tuyệt đối không phải loại người có thể vì lợi ích của mình mà hy sinh người khác.

Hắc Sơn Yêu cố ý nói như vậy, một là để giảm bớt sự ngượng ngùng của mình, đồng thời cũng là để nói đùa một chút.

"Ngươi đừng nói là ta thật sự có cách, thật sự ăn ngươi ta có thể tăng công lực, có thể hấp thụ nội lực của người khác, chuyện một công đôi việc như vậy, hà cớ gì không làm?" "Xem ra ngươi nói cho ta chuyện này rồi sẽ hối hận, không biết thịt ngươi có ngon không?

Ta ăn sống ngon, hay hấp cách thủy ngon?" Vu Mãng cố ý dùng một vẻ mặt đe dọa, dùng ngữ khí như vậy nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt, muốn dọa nàng.

Vu Mãng cố ý làm vậy, kỳ thực Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ, cũng biết Vu Mãng đang đùa giỡn với mình.

Cái thể chất đặc biệt đó thực sự không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

Nếu nói cho người khác biết, thực sự sẽ rước họa sát thân, dù sao núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Mặc dù công lực của Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng thâm hậu, tu vi cũng vô cùng cao.

Nhưng cao thủ quá nhiều, ám tiễn khó phòng, có đôi khi không thể phòng bị.

Nhưng Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Mãng trước mặt lại thấy rất may mắn, thấy Vu Mãng cũng là loại người làm đại sự, cảm thấy Vu Mãng tuyệt đối không phải loại tiểu nhân toan tính, đấu đá.

Cho nên đối với Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu không hề có bất kỳ sự e dè nào, đem mọi chuyện bộc bạch hết.

"Ngươi sẽ không nỡ ăn ta đâu, thể chất đặc biệt của ta sau này có thể giúp ngươi rất nhiều, cho nên muốn ngươi ăn ta, có chút không đành lòng!" Hắc Sơn Yêu vô cùng tự tin nói với Vu Mãng.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói tự tin như vậy, và có thể giúp đỡ mình, cũng mỉm cười hỏi Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Nghe hay đấy, ta nghe xem ngươi sẽ mang lại lợi ích lớn đến mức nào, ta sẽ quyết định có từ bỏ không.

Đợi ngươi mang lại tất cả lợi ích cho ta xong rồi ăn cũng không muộn." Vu Mãng cố ý nói vậy, nhưng nụ cười rõ ràng trên mặt đã bán đứng tâm tư thật sự của Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Mãng trước mặt, đột nhiên cảm thấy mối quan hệ giữa hai người dường như đã tăng thêm rất nhiều.

Hai người đang trò chuyện với nhau, cũng không tránh mặt Hầu tử đang ở bên cạnh Vu Mãng.

Hầu tử hiện tại chủ yếu là thuộc hạ của Vu Mãng, sau này cũng là một đối tác hợp tác, cho nên Hắc Sơn Yêu không kiêng kỵ việc Hầu tử ở đó mà nói thật.

Hầu tử nghe Hắc Sơn Yêu nói về thể chất đặc biệt có chút động lòng, nhưng tu vi thực sự quá thấp, căn bản không dám động thủ, cho nên cũng không có cơ hội.

Cũng không sợ Hầu tử biết bất cứ điều gì, vì khả năng diễn đạt ngôn ngữ của Hầu tử hiện tại chưa được tăng cường, chưa hoàn thiện, cho nên cũng không cần lo lắng người ngoài sẽ biết.

Đồng thời Hắc Sơn Yêu cũng có khí thế đặc biệt, luôn cảm thấy khi thực sự có chuyện, Vu Mãng sẽ không bỏ mặc nàng.

"Với ta thì cũng không có gì đáng sợ, dù sao hiện tại ta cũng không cô đơn, ta có chuyện gì thì người đứng đầu kia cũng sẽ không bỏ mặc, bắt nạt ta chẳng khác nào bắt nạt Vu tộc, cho nên mọi người sẽ ra mặt, ta không có gì phải lo lắng!" Hắc Sơn Yêu nói là sự thật, nhưng cái ngữ khí và biểu cảm bất lực đó, thực sự khiến người ta cảm thấy tính cách Hắc Sơn Yêu hiện tại đã trở nên hoạt bát, hoàn toàn không giống với cô gái lạnh lùng, xinh đẹp cao ngạo đó, không hề có cảm giác giống nàng.

Nhưng đồng thời cũng có thể cảm nhận được, mối quan hệ giữa Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng cũng trở nên hòa hợp hơn.

Mặc dù Hắc Sơn Yêu không biết Vu Mãng chủ yếu muốn thực hiện hành động lớn gì.

Nhưng dù có hành động gì, hiện tại Vu tộc cũng là gia đình duy nhất của nàng, ít nhiều nàng cũng sẽ cúc cung tận tụy vì gia đình.

Hiện tại, qua cuộc trò chuyện, tâm trạng của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều rất tốt.

Long điện này thực sự có quá nhiều bảo bối kỳ lạ, thực sự không biết Long điện có bao nhiêu nơi bí mật.

Tất cả đều nên được khai quật ra.

Vu Mãng cẩn thận quan sát không gian hiện tại.

Sau khi kết giới này bị phong ấn, Hắc Sơn Yêu hẳn là sẽ quen thuộc hơn.

Chương 604

Vu Mãng hỏi Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Bị giam cầm ở đây nhiều năm như vậy, ngươi có biết có không gian nào bí mật hơn không?" Nhìn Long điện nơi Nhị thái tử Long tộc ở, mặc dù vẻ ngoài không đặc biệt lớn, nhưng trong không gian Long điện thường có những không gian bí mật hơn.

Cũng không biết Long điện này có những không gian khác nữa không?

Hiện tại cũng chưa phát hiện tẩm thất của Nhị thái tử Long tộc.

Cũng không biết Nhị thái tử Long tộc thực sự ở nơi nào.

Nhị thái tử Long tộc rất có hứng thú với những kỳ trân dị bảo trên thế gian.

Nếu tìm được tẩm thất của Nhị thái tử, thực sự hy vọng trong đó sẽ có thêm nhiều bảo bối.

Vu Mãng cũng chỉ nghĩ như vậy, cảm thấy trong tẩm thất của Nhị thái tử sẽ có nhiều bảo bối hơn, tìm được nhiều bảo bối hơn có thể làm những chuyện lớn với lượng tiền bạc dồi dào.

Hiện tại Vu Mãng cũng cần những vàng bạc châu báu này.

Vu Mãng trong lòng rất rõ, hiện tại muốn đánh bại Tân Ma Giới, cần dùng tiền bạc ở rất nhiều nơi.

Khi thực sự thu được những tiền bạc này vào tay, sau này làm việc sẽ tiện lợi và dễ dàng hơn.

Vu Mãng đi vào kết giới được tạo thành từ tinh thể đó, sờ quanh bốn phía kết giới, quan sát cách bài trí và tường vách của không gian, luôn muốn tìm ra một con đường khác trong không gian nhỏ bé này.

Nhưng xem ra cũng vô ích, dù sao Hắc Sơn Yêu đã ở nơi này lâu như vậy, cũng không thấy có bất kỳ không gian ẩn nào.

Vậy thì trong cái kết giới nhỏ bé này, sẽ không có thêm bảo vật quý giá nào được cất giấu.

Hẳn nên ra ngoài xem có lối ra khác, hoặc có cơ quan nào có thể đi vào những không gian khác.

Vu Mãng sau đó lại quay sang những nơi khác gõ gõ, xem tường vách có tiếng rỗng không.

Hắc Sơn Yêu đứng một bên nhìn Vu Mãng tập trung làm việc, tâm trạng thực sự rất vui vẻ.

Nhìn Vu Mãng lẳng lặng gõ gõ vào tường vách, Hắc Sơn Yêu không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Nàng đã sống trong không gian này lâu như vậy, chẳng lẽ có không gian mà nàng không phát hiện ra sao?

Khi Hắc Sơn Yêu đang nghĩ như vậy, đột nhiên thấy Vu Mãng dừng lại ở nơi mà nàng thường xuyên đứng trước gương, đối mặt với bức tường đó.

Dường như nàng không hề cảm thấy bức tường đó có gì đặc biệt, cũng chưa bao giờ nghĩ liệu trong không gian này có không gian ẩn khác hay không, chưa bao giờ nghiên cứu kỹ lưỡng những chuyện này.

Khi Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng dừng lại ở nơi đó, nàng cũng cẩn thận quan sát bức tường mà mình đã nhìn thấy bao năm.

Đột nhiên Hắc Sơn Yêu có chút bừng tỉnh, cái vẻ mặt mà nàng đã nhìn thấy hàng ngày, hướng về phía bức tường đó, bức tường đó với những bức tường khác quả thật có những điểm khác biệt hoàn toàn, bức tường đó rõ ràng lõm sâu hơn những bức tường khác một chút.

Hắc Sơn Yêu thực sự không hiểu, tại sao bấy nhiêu năm hàng ngày đối mặt với bức tường đó, lại không nhìn ra bức tường đó có gì đặc biệt?

Khi thấy Vu Mãng chú ý đến bức tường đó, Hắc Sơn Yêu mới cảm thấy bức tường đó có những điểm khác biệt hoàn toàn so với những bức tường khác.

Có lẽ nàng chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này, cho nên cũng chưa bao giờ để ý, bây giờ nàng cảm thấy mình đã quá sơ suất.

Hắc Sơn Yêu hiện tại thực sự rất kinh ngạc, bức tường mà nàng đối mặt hàng ngày lại có một điều kỳ lạ như vậy, xem ra nàng đã quá chủ quan rồi.

Nàng chưa bao giờ quan sát kỹ lưỡng, chỉ cảm thấy mình bị giam cầm trong kết giới này, và không nghĩ rằng có một ngày mình sẽ thoát khỏi kết giới này.

Bởi vì kết giới chỉ có thể được giải trừ, mới có thể đi ra ngoài.

Hiện tại xem ra trong không gian này hẳn là có ẩn chứa huyền cơ.

Vu Mãng đi đến trước bức tường, dùng tay cẩn thận sờ lên mặt tường.

Thực ra mặt tường này với những mặt tường khác không có gì khác biệt.

Quan sát cách trang trí trong kết giới của Hắc Sơn Yêu rất đơn giản, không xa hoa như không gian bên ngoài.

Cái kết giới mà Hắc Sơn Yêu ở vẫn luôn rất thanh tân nhã nhặn, không hề có châu ngọc bảo khí, chỉ là một không gian đơn giản.

Chương 605

Giống như Hắc Sơn Yêu trước mặt, không trang điểm nhưng lại thanh tân thoát tục, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần cũng khó mà quên được.

Vu Mãng nhìn không gian này, rồi lại nhìn Hắc Sơn Yêu, cảm thấy người thiết lập kết giới này thực sự quá có tâm, lựa chọn không gian này thực sự rất phù hợp với khí chất của Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại Vu Mãng trong lòng cũng rất rõ, bây giờ không phải lúc để thưởng thức không gian này, nhìn mặt tường trước mặt, cảm thấy nó hoàn toàn khác biệt với những bức tường khác.

Hắc Sơn Yêu ở đây lâu như vậy, vậy mà hoàn toàn không phát hiện ra những thay đổi này, xem ra nàng cũng là một người rất sơ suất.

Vu Mãng đứng trước bức tường, dùng tay nhẹ nhàng gõ vào tường.

Cảm thấy phía sau bức tường này hẳn là có một không gian khác, nhẹ nhàng gõ vào trung tâm bức tường, cảm thấy có tiếng vọng rỗng, xem ra phía sau bức tường này tuyệt đối có một gian phòng ẩn.

Vu Mãng ở đó không làm gì cả, vận dụng nội lực nhẹ nhàng vào lòng bàn tay, đánh vào trung tâm bức tường đó.

Nội lực của Vu Mãng vô cùng thâm hậu, khi lòng bàn tay tiếp xúc với bức tường, bức tường nhanh chóng nứt ra.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, khi bức tường nứt ra như tia chớp về bốn phía, chỉ nghe thấy một tiếng "oanh" cực lớn, cả bức tường đổ sụp xuống.

Ngay khoảnh khắc bức tường đổ sụp, ánh sáng cũng chiếu rọi vào không gian đó.

Hắc Sơn Yêu và Hầu tử đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong không gian mà Hắc Sơn Yêu ở bấy lâu nay, lại có một không gian khác ngay trước mặt Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu từ trước đến nay không hề để ý đến không gian này, ở trong kết giới bao năm trời mà hoàn toàn không thoát ra khỏi kết giới này.

Hiện tại, sau khi cả bức tường đổ sụp, có thể thấy không gian phía bên kia tường vô cùng rộng lớn, ánh nắng chiếu vào vô cùng chói mắt.

Theo lẽ thường thì trong Long điện này không thể có ánh nắng mạnh như vậy, vậy thì cái ánh sáng chói mắt mạnh mẽ này từ đâu phát ra?

Căn bản cũng không thể là ánh sáng mặt trời trên mặt đất.

Điều này quá không hợp lý, lại còn trong một không gian ngang bằng với kết giới, không thể có mặt trời chiếu sáng.

Vậy thì cái ánh sáng trắng chói mắt kia là gì?

Từ đâu mà ra?

Khiến Vu Mãng trước mặt vô cùng tò mò.

Hắn cũng tiến đến gần vị trí bức tường đổ nát, muốn đi vào không gian đó để xem xét.

Đồng thời, Hắc Sơn Yêu và Hầu tử cũng ló đầu ra sau Vu Mãng, nhìn tình hình bên kia không gian.

Ánh sáng trắng chói chang khiến họ không thể mở mắt, nhưng Vu Mãng hé mắt nhìn vào không gian đó.

Sau khi dần dần tiến lại gần từng chút một, Vu Mãng mới phát

hiện ra ánh sáng trắng chói mắt chiếu vào không gian đó, không phải là ánh sáng mặt trời.

Mà là một tấm gương lớn đặc biệt sáng chói ở phía đối diện, mặt gương sáng chói đó đang chiếu thẳng vào vị trí bức tường đổ sụp, khiến cả không gian sáng trong như ban ngày.

Cẩn thận nhìn tấm gương đó, từ trên xuống dưới, nó đứng sừng sững cao đến 15 mét, có thể thấy tất cả ánh sáng trong không gian này đều dựa vào tấm gương đó mà chiếu ra.

Cho nên nó chiếu sáng cả không gian vô cùng rực rỡ.

Trong kết giới của Hắc Sơn Yêu chủ yếu là nhờ dạ minh châu chiếu sáng, còn trong không gian này hoàn toàn dựa vào một tấm gương lớn sáng chói chiếu sáng cả không gian như ban ngày.

Hắc Sơn Yêu và Hầu tử từ từ tiến đến gần tấm gương đó.

Mặt gương sáng chói thực sự khiến người ta không thể mở mắt, nhưng có thể rõ ràng thấy được mặt gương sáng chói đó có thể điều chỉnh.

Khi từ từ tiến đến gần tấm gương, họ xoay chuyển tấm gương như một cây cột, mặt gương có thể dễ dàng di chuyển.

Vu Mãng nhìn tấm gương lớn đó, ánh sáng phản xạ từ tấm gương thực sự vô cùng chói mắt, nhưng đồng thời dưới ánh sáng chiếu rọi từ tấm gương, lại không nhìn thấy hình dáng của mình.

Dường như tấm gương này không dùng để soi người, mà hoàn toàn dùng để chiếu sáng.

Một tấm gương lớn như vậy dùng để chiếu sáng, thực sự khiến người ta không ngờ tấm gương lại có công hiệu lớn đến vậy.

Chương 606

Sau khi tiến vào không gian này, có thể rõ ràng cảm nhận được không gian này rộng hơn rất nhiều so với kết giới của Hắc Sơn Yêu vừa rồi.

Sau khi tiến vào toàn bộ không gian, bị ánh sáng chiếu xạ từ tấm gương làm chói mắt, không nhìn rõ cách bài trí bên trong.

Nhưng có thể thấy đây không phải một căn phòng bình thường.

Giống như một kho chứa đồ, các góc tường đều chất đầy đồ đạc, chỉ là không biết các góc tường chất đồ gì, với ánh sáng đặc biệt từ tấm gương chiếu sáng, khiến cả không gian trông sáng sủa hơn một chút.

Vu Mãng đi đến bên cạnh tấm gương, xoay ánh sáng của tấm gương sang một bên, ngay lập tức, cách bài trí của căn phòng hiện rõ mồn một trước mắt Vu Mãng.

Đồng thời, ánh sáng trắng của tấm gương chiếu sang một bên khác, không nhìn vào mặt gương cũng không còn chói mắt như vậy nữa.

Hắc Sơn Yêu và Hầu tử tiến vào bên trong không gian, bây giờ cảm thấy tấm gương cũng không còn chói mắt như vậy.

Họ cũng cẩn thận quan sát các loại đồ vật được chất đống bên trong không gian, giống như một nhà kho, đồ vật chất đống khá lộn xộn, nhưng có thể thấy mỗi món đồ lộn xộn đều không hề có bụi bẩn.

Xem ra căn phòng này và những đồ vật được chất đống thường xuyên được quét dọn, mặc dù chất đống khá lộn xộn, nhưng lại không dính một hạt bụi nào.

Nhìn mức độ sạch sẽ của căn phòng, có thể thấy Long tộc Nhị thái tử luôn cho người chăm sóc căn phòng này.

Một không gian lớn như vậy, giống như một nơi chất đống tạp vật, lại có người chuyên môn quét dọn sao?

Chẳng lẽ dưới trướng Nhị thái tử Long tộc có nhiều thuộc hạ, quét dọn từng nơi một cách đặc biệt sạch sẽ?

Vu Mãng mang theo nghi vấn trong lòng cẩn thận quan sát.

Giữa những đồ vật chất đống trong không gian, cạnh tấm gương có một cái rương gỗ khổng lồ.

Cái rương gỗ khổng lồ này không có gì đặc biệt, chỉ là kích thước của nó thực sự quá lớn, không biết bên trong cái rương lớn đó chứa đựng thứ gì.

Hắc Sơn Yêu và Hầu tử cũng cẩn thận quan sát các loại đồ vật ở góc tường.

Khi thấy Vu Mãng đặt ánh mắt lên cái rương lớn đó, cả hai cũng đi đến trước cái rương.

"Cái rương lớn như vậy, bên trong có thể chứa gì đây?

Giấu một người trong đó cũng giấu được, mở ra xem thử đi!" Hắc Sơn Yêu vô cùng tò mò, muốn mở cái rương lớn ra, xem bên trong chứa đồ gì.

Dù sao trong không gian lớn như vậy, chất đống các loại tạp vật, bây giờ cứ từng món từng món mà xem.

Xem xem không gian này chứa gì, cái rương lớn trước mặt thực sự khiến Hắc Sơn Yêu đặc biệt tò mò.

Một cái rương lớn như vậy sẽ chứa gì đây, nếu thực sự chứa bảo bối, thì phải chứa bao nhiêu bảo bối.

Hắc Sơn Yêu đối với bảo bối không hề có sự tò mò đặc biệt, dường như những bảo bối đó đối với Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không thể khiến nàng động lòng.

Cái mà Hắc Sơn Yêu thích, cái khiến nàng động lòng, ngược lại là những thứ có thể tăng công lực và tu vi.

Đối với vàng bạc tài bảo, nàng không có ham muốn quá lớn, có lẽ từ trước đến nay nàng cũng không thiếu những thứ này, cho nên ham muốn tiền bạc không đặc biệt mạnh mẽ.

Bây giờ nhìn cái rương lớn trước mặt, hy vọng bên trong không phải là những vàng bạc tài bảo tục tĩu, mà là những bí tịch võ công quý giá hoặc binh khí thì càng tốt.

Hắc Sơn Yêu nghĩ như vậy trong lòng, nhưng khả năng đó không quá lớn, Hắc Sơn Yêu cảm thấy khả năng cái rương lớn chứa vàng bạc tài bảo sẽ lớn hơn.

Hiện tại, bất kể Hắc Sơn Yêu tò mò và suy đoán thế nào, chỉ cần mở cái rương gỗ khổng lồ này ra, mọi thứ sẽ vô cùng rõ ràng.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu vô cùng háo hức muốn thử.

Hầu tử cũng đứng bên cạnh, nhìn biểu cảm sốt ruột của Hắc Sơn Yêu cũng sốt ruột theo.

Vu Mãng nhìn hai người sốt ruột đó thực sự bó tay.

Vu Mãng nhìn cái rương lớn, nhìn trước, sau, trái, phải, không vội vàng mở cái rương lớn ra, bởi vì hắn cũng sợ cái rương này sẽ có những điểm bất lợi, sợ có ám khí hoặc những thứ tương tự.

Cho nên hắn xem xét xung quanh bốn phía trước, nếu không có bất kỳ cơ quan ẩn nào, thì có thể mở cái rương lớn ra rồi.

Chương 607

Trong lòng Vu Mãng, bên trong cái rương có lẽ cũng chứa một ít vàng bạc tài bảo, bởi vì Nhị thái tử Long tộc thích nhất là thu thập những vàng bạc tài bảo này.

Ham muốn tiền bạc vô cùng mạnh mẽ, Vu Mãng thích những báu vật hi thế, rất thích những bảo vật quý giá có ý nghĩa lịch sử.

Những vàng bạc tài bảo đó đối với hắn cũng không có sức hấp dẫn đặc biệt lớn.

Nhưng hiện tại Vu Mãng trong lòng rất rõ, muốn xây dựng Vu tộc ngày càng lớn mạnh, thì những vàng bạc tài bảo này lại là những thứ không thể thiếu.

Về mặt tài lực thì nên tăng cường một chút, thì mới có khả năng đưa Vu tộc phát triển lớn mạnh hơn.

Vu Mãng trong lòng rất rõ, hiện tại mọi thứ cần được sắp xếp đều cần vàng bạc tài bảo tài trợ.

Hiện tại hắn không quá thích những vàng bạc tài bảo này, không quá hứng thú với những thứ này.

Nhưng cũng nên có những thứ này, ít nhất là trong kế hoạch tương lai sẽ có sự giúp đỡ lớn.

Không phải tất cả mọi người đều không có ham muốn tiền bạc, ngược lại, tất cả mọi người đều có ham muốn tiền bạc vô cùng mạnh mẽ, cho nên vàng bạc tài bảo là những thứ không thể thiếu.

Vu Mãng đi quanh cái rương hai vòng, nhìn cái rương dường như không có bất kỳ cơ quan nào, chỉ là một cái rương lớn bình thường.

Cái rương không có cơ quan, không có nghĩa là đồ vật bên trong

không có giá trị lớn sao?

Vu Mãng nghĩ thầm trong lòng.

"Cái rương có cơ quan không?

Sao không mở ra?" Hắc Sơn Yêu đứng một bên đã có chút sốt ruột, nhìn Vu Mãng đi quanh cái rương hai vòng, lại không ra tay, không mở cái rương ra.

Điều này khiến Hắc Sơn Yêu nghi ngờ cái rương có cơ quan, cho nên Vu Mãng mới không vội vàng mở cái rương.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, biết Hắc Sơn Yêu cũng rất sốt ruột, muốn biết bên trong cái rương lớn chứa gì.

Hầu tử đứng bên cạnh nghe Hắc Sơn Yêu hỏi như vậy, bàn chân nhỏ cũng không ngừng run rẩy trên mặt đất.

Cũng sốt ruột muốn xem bên trong cái rương lớn sẽ chứa gì.

Vu Mãng nhìn hai người sốt ruột đó, thực sự bó tay, giống như những đứa trẻ con, đối với mọi chuyện đều tò mò như vậy.

Vu Mãng nhìn hai người sốt ruột đó không hề có bất kỳ sự phản cảm hay ghét bỏ nào, ngược lại cảm thấy có chút ngây thơ đáng yêu.

Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Mãng không vội vàng mở rương, tiếp tục nói, điều này thực sự khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng sốt ruột, Hắc Sơn Yêu thậm chí muốn tự mình đi mở rương.

Nhưng lại có chút lo lắng, không ra tay đi mở rương, chờ Vu Mãng lên tiếng, hy vọng Vu Mãng có thể chỉ rõ có nên mở rương hay không.

Nhìn Vu Mãng không vội vàng mở cái rương gỗ lớn đó, thực sự khiến Hắc Sơn Yêu sốt ruột đến phát điên, Hắc Sơn Yêu hiện tại thực sự muốn động thủ.

Nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ, mọi chuyện đều do Vu Mãng quyết định, nàng căn bản không có cách nào quyết định bất cứ điều gì.

Vì đã lựa chọn đi theo Vu Mãng, vậy thì mọi chuyện đều do Vu Mãng quyết định.

Dù tính cách mạnh mẽ đến đâu cũng phải kiềm chế tính khí và bản tính của mình.

Vu Mãng nhìn vẻ mặt sốt ruột của Hắc Sơn Yêu, nhưng không tự mình động thủ mở rương.

Hắn cũng biết Hắc Sơn Yêu hiện tại đang dần dần thay đổi.

Dù sao nàng chưa từng tuân theo ý của ai, bây giờ có thể kính trọng như vậy, nghe theo sự sắp đặt của hắn là điều vô cùng khó có được.

Hắc Sơn Yêu bao nhiêu năm nay vẫn luôn độc lập độc hành, chưa từng có ai có thể chi phối Hắc Sơn Yêu, bây giờ nàng đi theo Vu Mãng cũng đã học được cách tuân theo.

Vu Mãng trong lòng rất rõ, sự kính trọng của Hắc Sơn Yêu đối với hắn, cũng là biểu hiện của sự tuân theo từ tận đáy lòng.

Điều đó cũng cho thấy ý muốn thuận theo của Hắc Sơn Yêu, khiến Vu Mãng trong lòng vô cùng thoải mái.

Hắc Sơn Yêu cũng thực sự xuất phát từ sự tôn trọng chân thành, cho nên mọi chuyện đều do Vu Mãng quyết định.

Chương 608

Cái rương lớn trước mặt, mặc dù Hắc Sơn Yêu vô cùng sốt ruột muốn biết bên trong chứa gì, nhưng có Vu Mãng ở trước mặt, nàng không động thủ mở rương.

Hắc Sơn Yêu không muốn hành động khinh suất, trong lòng dù có sốt ruột đến mấy cũng phải kiềm chế sự tò mò trong lòng.

Kỳ thực Vu Mãng cũng biết bên trong cái rương chứa gì, chỉ là hắn đang quan sát kỹ lưỡng bốn phía cái rương, xem có cơ quan hay không mà thôi.

Sau khi nhìn bốn phía cái rương không có bất kỳ cơ quan nào, Vu Mãng cũng yên tâm hơn một chút.

Vu Mãng đi đến trước cái rương, từ từ mở nắp rương ra.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào khoảnh khắc cái rương được mở ra.

Vu Mãng cũng không nhanh không chậm tránh sang một bên, nắp rương cùng với tiếng kẽo kẹt mở ra, ánh sáng bên trong lại có chút chói mắt.

Ánh sáng này giống như khi vừa mới tiến vào căn phòng, thứ ánh sáng chói mắt phát ra từ tấm gương.

Chẳng lẽ bên trong cái rương chứa gương sao?

Điều này khiến mọi người đều vô cùng tò mò.

Khi cái rương mở ra, ánh sáng cũng khuếch tán ra bốn phía.

Cùng với ánh sáng khuếch tán, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng đã thích nghi với ánh sáng đó, nhìn vào bên trong cái rương.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhìn vào bên trong cái rương, thực sự nghi ngờ Nhị thái tử Long tộc có bệnh không, một cái rương lớn như vậy, thậm chí có thể chứa một người, lại chỉ chứa một mảnh gương nhỏ bằng bàn tay.

Một cái rương lớn như vậy lại đặt một mảnh gương nhỏ như vậy, không biết còn tưởng là cái rương rỗng, chỉ là mảnh gương phát ra ánh sáng chói mắt, chứng thực bên trong cái rương có một mảnh gương như vậy.

Đồng thời Vu Mãng cũng chú ý đến một chuyện, khi vừa mới tiến vào không gian này, tấm gương lớn đó chiếu sáng cả không gian vô cùng rực rỡ, hiện tại tất cả ánh sáng bên trong cái rương lại đến từ một mảnh gương nhỏ bằng bàn tay.

Điều này thực sự quá kinh ngạc.

Một mảnh gương nhỏ bằng bàn tay có thể chiếu sáng cả cái rương, thậm chí còn khuếch tán ánh sáng chói mắt đó ra bốn phía, vậy thì một mảnh gương nhỏ bé có uy lực như thế nào?

Xem ra mảnh gương nhỏ bé này tuyệt đối là một bảo bối.

Một mảnh gương nhỏ bé bằng bàn tay lại có thể phát ra ánh sáng chói mắt như vậy, nếu đem mảnh gương nhỏ bé này cất vào túi.

Dù là trong đêm tối bất cứ lúc nào, chỉ cần lấy gương ra, thì môi trường xung quanh sẽ được chiếu sáng như ban ngày, thực sự là một bảo bối.

Xem ra bảo bối này có công hiệu giống như dạ minh châu, chỉ dùng để chiếu sáng, nhưng lại có chút nghi ngờ mảnh gương nhỏ bằng bàn tay này, vì sao lại phải đặt trong một cái rương lớn như vậy?

Tấm gương hoàn toàn có thể đặt ở bất cứ đâu, không cần thiết

phải lãng phí một cái rương gỗ lớn như vậy.

Nhìn kiểu dáng cái rương gỗ lớn cũng vô cùng đặc biệt.

Chẳng lẽ mảnh gương nhỏ bé này trong cái rương gỗ lớn có bí mật hoặc có công hiệu đặc biệt gì sao?

Điều này khiến Vu Mãng có chút nghi ngờ, đồng thời Vu Mãng cũng nhìn bốn phía cái rương.

Nhìn bốn phía cái rương không có gì kỳ lạ, chỉ là một cái rương bình thường, mảnh gương nhỏ bé đó đặt ở chính giữa cái rương.

Dần dần ánh mắt của Vu Mãng cũng thích nghi với ánh sáng đó, hắn đưa tay lấy tấm gương ra khỏi cái rương, cẩn thận nhìn mép gương, nó được bao bọc bởi khung kim loại giống như gương đồng thời xưa.

Nhìn tấm gương không có gì đặc biệt, hắn là không có cơ quan.

Vu Mãng chậm rãi đưa tay ra, muốn lấy tấm gương ra.

Nhưng khi tay đưa ra được một nửa, hắn mới phát hiện cái rương này thực sự quá cao, quá lớn, đáy rương lại sâu đến vậy.

Muốn đưa tay lấy tấm gương có chút khó khăn, dù sao chiều dài cánh tay con người không dài đến mức có thể với tới tấm gương.

Lúc này, Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Mãng, nói với hắn: “Để ta thử xem!” Vu Mãng ngẩng đầu nhìn Hắc Sơn Yêu, gật đầu với nàng, đồng thời cũng rụt tay lại.

Lúc này Hắc Sơn Yêu vận dụng lực lượng của mình, cánh tay nàng nhanh chóng dài ra vô hạn.

Chương 609

Mặc dù Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu trước mặt là một nhân vật vô cùng lợi hại trong yêu tộc, nhưng không ngờ nàng lại có công lực như vậy, cánh tay nàng có thể dài ra vô hạn.

Điều này khiến Vu Mãng vô cùng tò mò, Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là yêu quái gì?

Trong yêu tộc, yêu quái nào có thể biến thân dài ra vô hạn?

Điều này Vu Mãng thực sự không rõ, cũng không biết yêu tộc nào lại có công lực đặc biệt như vậy.

Vu Mãng hiện tại trong lòng cũng rất rõ, bây giờ không phải lúc để nghiên cứu Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là yêu quái gì, hiện tại chủ yếu là xem bảo bối trong rương là gì.

Vì sao một mảnh gương nhỏ bé lại phải đặt trong một cái rương lớn như vậy, trong đó có hàm ý gì chăng?

Hoặc là mảnh gương nhỏ bé đó rốt cuộc có công năng đặc biệt gì mà hắn không biết?

Vu Mãng không ngừng lật tìm trong đầu những sách vở về kỳ trân dị bảo mà hắn đã đọc, nhưng không có thứ gì giống vậy.

Khi Vu Mãng đang suy nghĩ xem đó là thứ gì, cánh tay dài ra của Hắc Sơn Yêu đã lấy được tấm gương đặt trong rương.

Nàng nhanh chóng lấy mảnh gương vào tay, cánh tay cũng co rút lại trở về chiều dài bình thường.

Cùng với việc cánh tay Hắc Sơn Yêu trở lại chiều dài bình thường, tấm gương đó cũng được Hắc Sơn Yêu nắm trong tay.

Tấm gương được lấy từ đáy rương ra, khi cầm trong tay không cảm thấy đặc biệt nặng, ngược lại cảm thấy đặc biệt nhẹ.

Khi Hắc Sơn Yêu cầm tấm gương đó, nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, đặt trong tay không đặc biệt nặng, một tấm gương nhỏ bé lại có công hiệu lớn đến vậy.

Có thể chiếu sáng cả một nơi đặc biệt rực rỡ.

Cùng với việc Hắc Sơn Yêu cầm tấm gương lên, ánh sáng của tấm gương thực sự khiến người ta nhìn có chút chói mắt.

Hắc Sơn Yêu đơn giản là quay tấm gương lại, không để ánh sáng đó làm chói mắt khó chịu.

Khi Hắc Sơn Yêu quay tấm gương đó lại, nàng mới phát hiện ra mặt còn lại của tấm gương cũng tương tự, độ sáng như một tấm gương.

Hiện tại nhìn tấm gương hai mặt đều đặc biệt sáng chói, xem ra không phải là một tấm gương bình thường, tấm gương không thể hai mặt đều có ánh sáng.

Cầm trong tay sẽ có một cảm giác mát lạnh.

Hắc Sơn Yêu có chút kinh ngạc nhìn tấm gương trong tay, đồng thời dùng tay còn lại che đi độ sáng của tấm gương, nếu không khi cầm trong tay, cùng với ánh sáng đến gần, khiến nhìn càng thêm chói mắt.

Sau khi che ánh sáng của mảnh gương về phía trước, nàng mới cảm thấy mắt dễ chịu hơn một chút, tấm gương nằm gọn trong hai bàn tay nàng.

Khi Hắc Sơn Yêu hoàn toàn áp sát tấm gương vào lòng bàn tay mình, cái cảm giác mát lạnh đó thực sự vô cùng thoải mái, nhiệt độ mát lạnh truyền từ lòng bàn tay, khiến cả tâm trí và cơ thể đều cảm

thấy đặc biệt thư giãn.

Cảm giác như hấp thụ linh khí từ trong gương vào cơ thể.

Nhất thời khiến cả cơ thể như được thông suốt tứ chi bách mạch, dường như đều tràn đầy linh khí quán thông.

Hắc Sơn Yêu cũng không biết cảm giác hiện tại là gì, nhưng cảm giác cơ thể mình dường như bị một loại linh khí nào đó quán xuyên, khiến cơ thể đặc biệt thoải mái.

Lúc này Vu Mãng đứng bên cạnh Hắc Sơn Yêu, cũng không phát hiện điều gì bất thường của Hắc Sơn Yêu, chỉ cảm thấy động tác Hắc Sơn Yêu cầm gương vô cùng chậm rãi, dường như nàng vô cùng thích thứ này đặt trong lòng bàn tay mình.

"Ngươi có thể nói cho ta cảm giác về thứ này không?

Nó thực sự là một tấm gương sao?

Cầm trong tay cảm giác thế nào?" Nhìn Hắc Sơn Yêu không vội vàng, không giao tấm gương trong tay cho mình, cũng khiến Vu Mãng vô cùng tò mò, rốt cuộc thứ này tốt ở điểm nào mà khiến Hắc Sơn Yêu yêu thích không rời tay như vậy.

"Ồ, ta cảm thấy mát lạnh, cầm trong tay cảm giác như cả cơ thể đều lưu thông linh lực vậy!" Hắc Sơn Yêu không hề giấu giếm, nói cho Vu Mãng trước mặt cảm giác trong lòng mình, quả thật cái cảm giác cầm tấm gương này trong tay thực sự rất đặc biệt, rất khác thường, chẳng lẽ đây là điểm đặc biệt của bảo bối sao?

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, cũng hiểu lý do vì sao Hắc Sơn Yêu cầm bảo bối trong lòng bàn tay, mãi không chịu buông ra.

Lúc đó Vu Mãng cũng vô cùng tò mò.

Hầu tử đứng bên cạnh mặc dù không thể nói, nhưng cũng hiểu ý mà Hắc Sơn Yêu diễn đạt.

Chương 610

Hầu tử vô cùng sốt ruột muốn đưa tay ra, muốn cướp lấy bảo bối đó.

Nhìn vẻ sốt ruột của Hầu tử, Hắc Sơn Yêu đưa tấm gương trong tay cho Hầu tử, để Hầu tử cảm nhận.

Hắc Sơn Yêu cũng biết tính cách sốt ruột của Hầu tử, vừa rồi khi nhìn nàng cầm gương, Hầu tử đã sốt ruột nhảy nhót lung tung, bây giờ càng không thể kìm nén tâm trạng sốt ruột đó.

Hầu tử muốn lập tức lấy tấm gương vào tay mình.

Hầu tử nhìn thấy Hắc Sơn Yêu đưa tấm gương trong tay cho mình, thực sự vô cùng vui mừng, hai tay vội vàng đưa ra bàn tay lông lá đó, nhận lấy mảnh gương từ tay Hắc Sơn Yêu.

Khi Hắc Sơn Yêu đưa tấm gương vào tay Hầu tử, Hầu tử sau khi nhận lấy mảnh gương đó, không dừng lại vài giây, nhanh chóng ném tấm gương ra ngoài.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hầu tử.

Hành vi kỳ lạ như vậy của Hầu tử thực sự khiến Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng vô cùng kỳ lạ, Hầu tử làm sao vậy?

Lúc này, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Hầu tử, nhìn hai tay của Hầu tử, dường như có một mùi khét.

Ngay sau đó tấm gương bị ném ra giữa không trung, Hắc Sơn Yêu không hề nghi ngờ, nhanh chóng đưa tay ra đón lấy mảnh gương bị Hầu tử ném ra giữa không trung.

Ngay sau đó Vu Mãng nhìn thấy hai tay của Hầu tử, lông mao trên đó đều bị cháy hoàn toàn không còn hình dạng gì, trên tay đen thui tỏa

ra mùi thịt nướng.

Hầu tử đau đớn nhảy nhót lung tung trên mặt đất, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu chi chi thảm thiết.

Lúc này Vu Mãng mới cẩn thận nhìn hai tay của Hầu tử, hai tay của Hầu tử dường như bị tấm gương đó làm bỏng, bỏng rất nghiêm trọng.

Khi Hắc Sơn Yêu đưa tay ra đón lấy tấm gương bị ném ra giữa không trung, tấm gương rơi vào tay Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu có thể vô cùng thoải mái đón lấy tấm gương.

Tấm gương trong tay Hắc Sơn Yêu, cái cảm giác mát lạnh đó, vậy mà hai tay của Hầu tử lại bị bỏng thành ra như vậy, chẳng lẽ tấm gương này cũng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh sao?

Hầu tử đứng bên cạnh bị tấm gương làm bỏng mà kêu thảm thiết, hai tay bị cháy đen lúc này không ngừng vẫy vẫy, xem ra vô cùng đau đớn.

Thập chỉ liên tâm, xem ra tay Hầu tử không hề nhẹ, Hầu tử không ngừng nhảy nhót trên mặt đất.

Vu Mãng cẩn thận lại nhìn Hắc Sơn Yêu, tấm gương trong tay Hắc Sơn Yêu nằm chắc chắn trong lòng bàn tay nàng, không hề có bất kỳ dấu hiệu bỏng rát nào.

Hắc Sơn Yêu nhìn biểu cảm cũng vô cùng kinh ngạc, lại nhìn tấm gương trong tay hoàn toàn không có cảm giác bỏng tay.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy tấm gương trong tay có một chút mát lạnh, cảm giác đó thực sự khiến cả người đặc biệt thoải mái, không giống như Hầu tử bị bỏng cháy hai tay.

Hắc Sơn Yêu đang nghi ngờ chẳng lẽ tu vi của Hầu tử không đủ sao?

Cho nên mới khiến tấm gương trong tay như bỏng rát, còn trong tay nàng lại thoải mái mát lạnh như vậy, thực sự khiến người ta không hiểu.

Vu Mãng đứng một bên nhìn sự tương phản như vậy, mạnh mẽ như vậy, không thể tin được như vậy, thực sự không hiểu, nguyên nhân gì mà tấm gương lại có hiệu quả khác nhau như vậy.

Vu Mãng hiện tại cũng tò mò muốn đưa tay ra đón lấy tấm gương, xem xem tấm gương rốt cuộc là nóng hay lạnh, vì sao trong tay hai người lại có kết quả khác nhau như vậy?

Vu Mãng trong lòng thầm than, lúc này Hắc Sơn Yêu đưa tấm gương trong tay cho Vu Mãng.

Khi Vu Mãng đưa tay ra đón lấy tấm gương, chỉ cảm thấy tấm gương vô cùng chói mắt, cầm trong tay không có cảm giác đặc biệt.

Vu Mãng cầm mảnh gương trong tay, không ngừng lật đi lật lại trong tay, không có cảm giác mát lạnh như Hắc Sơn Yêu, cũng không có cảm giác bị bỏng như Hầu tử.

Giống như một tấm gương hoàn toàn không có gì kỳ lạ, đang đùa nghịch trong tay hắn.

Hầu tử với đôi mắt đẫm lệ nhìn mảnh gương trong tay Vu Mãng.

Xem ra thực sự vô cùng tủi thân.

Hầu tử nhìn Hắc Sơn Yêu đón lấy tấm gương trong tay, động tác đó không hề có chút đau đớn nào, xem ra tấm gương rơi vào tay Hắc Sơn Yêu dường như không hề có cảm giác bỏng rát.

Hầu tử có chút tủi thân nhìn hai tay của mình, đồng thời nhìn tấm gương rơi vào tay Hắc Sơn Yêu mà Hắc Sơn Yêu lại có vẻ hưởng thụ như vậy.

Điều này thực sự khiến Hầu tử sắp tức chết rồi, chẳng lẽ tấm gương cũng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh sao?

Chương 611

Cái thế đạo gì vậy, sao lại như thế này?

Hầu tử hiện tại có quá nhiều điều không cam lòng.

Vừa rồi Hắc Sơn Yêu nhìn biểu hiện của Hầu tử, thực sự cảm thấy Hầu tử dường như rất khoa trương, giống như đang diễn kịch, nhưng nhìn đôi tay khô quắt của Hầu tử hoàn toàn không giống đang diễn kịch.

Nếu không thì hai tay sẽ không biến thành như vậy, nhưng trong tay Hắc Sơn Yêu quả thật không có bất kỳ cảm giác bất thường nào, hiện tại đang nằm trong tay Vu Mãng.

Vu Mãng cầm mảnh gương này lại không có cảm giác như Hắc Sơn Yêu, cũng không có phản ứng mạnh như Hầu tử, chẳng lẽ đơn giản là mỗi người một khác sao?

Vu Mãng nghĩ thầm trong lòng.

Kỳ thực có khả năng tấm gương cũng có liên quan đến thể chất, giống như Hắc Sơn Yêu trước mặt, có thể chất đặc biệt, bất kể tấm gương có loại năng lượng gì, đều sẽ bị thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu hấp thu.

Đây là ưu thế của Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu hiện tại có thể không cần bất kỳ tu vi nào mà có thể hấp thụ nội lực của người khác làm của riêng.

Nhị thái tử Long tộc từ trước đến nay vẫn luôn tìm kiếm cái bảo bối thần kỳ này, hóa ra nó hàng ngày ở ngay trước mặt hắn, chỉ là mắt của Nhị thái tử không nhìn ra bảo bối đó, hóa ra lại là bản thân Hắc Sơn Yêu.

Nếu Nhị thái tử Long tộc biết muốn tìm bảo bối, thì đó chính là Hắc Sơn Yêu bị giam cầm trong kết giới hàng ngày, thì hắn sẽ có tâm trạng như thế nào?

Hai tay của Hầu tử hiện tại vô cùng đau đớn, không ngừng nhảy nhót trên mặt đất.

Đồng thời hắn vô cùng tò mò về tấm gương, nghe Hắc Sơn Yêu cầm tấm gương đó, lại thoải mái như vậy, dường như tứ chi bách mạch đều được đả thông.

Điều này khiến Hầu tử vô cùng sốt ruột, muốn thử xem.

Xem ra không có cái phúc phận đó.

Hầu tử trong lòng cũng rất rõ, vốn dĩ nhìn bảo bối quý giá đó trong tay, liệu có lợi ích nào khác cho mình không.

Nhưng không ngờ lại thất bại một lần nữa vì một nguyên nhân.

Hiện tại Vu Mãng cầm mảnh gương trong tay, tấm gương không giống như lời Hắc Sơn Yêu miêu tả, dường như cảm giác máu huyết cả cơ thể đều hòa vào tấm gương, chỉ có cảm giác mát lạnh trong tay thực sự có chút thoải mái.

Vu Mãng cầm tấm gương trong tay lật đi lật lại, cũng không xuất hiện trạng thái bỏng rát tay.

Chẳng lẽ tu vi của Hầu tử thực sự quá thấp sao?

Hiện tại Vu Mãng cảm thấy thứ này căn bản không có cảm giác đặc biệt, chỉ là Hầu tử phản ứng mạnh mẽ hơn một chút.

Vì Hầu tử có phản ứng mạnh mẽ như vậy, vậy thì cứ để Hắc Sơn Yêu cầm đi.

Vu Mãng cẩn thận quan sát mảnh gương trong tay, rốt cuộc là bảo bối gì.

Vu Mãng cẩn thận quan sát tấm gương, hình dạng tấm gương có chút đặc biệt, không giống như tấm gương bình thường, mà giống như một mảnh vỏ sò, hình dạng dẹt.

Nó giống như hình dạng vỏ sò, không giống như tấm gương bình thường, ngược lại giống như vảy rồng, nhưng vảy rồng sao lại có màu sắc như vậy, ánh sáng như vậy?

Vảy rồng là một thứ tốt, được mọi người công nhận và ai cũng biết, nhưng vảy rồng cũng chia theo vị trí.

Một mảnh vảy thượng đẳng không thể tùy tiện bong ra, mà phải trải qua một quá trình vô cùng đau đớn.

Vu Mãng cẩn thận quan sát chiếc gương, quả thực không khác mấy với vảy rồng.

Hắn nhớ lại những vảy rồng từng thấy trước kia, đã từng tận tay sờ qua, so với chiếc vảy rồng óng ánh trong suốt này thì kém xa.

Chỉ là vảy rồng sáng trong như ngọc thì chưa từng thấy, vảy rồng trên thân rồng chia làm ba loại, một con rồng chỉ có ba mảnh vảy có thể lấy xuống, trong đó, mảnh vảy ở ngực là lợi hại nhất.

Vu Mãng nhìn chiếc gương trong tay, nghi ngờ nhìn trái nhìn phải, chẳng lẽ đây là vảy rồng?

Trong lòng hắn chợt nảy ra ý nghĩ đó.

Cẩn thận quan sát chiếc gương sáng trong trước mặt, càng lúc càng cảm thấy giống vảy rồng, nhưng hiện tại không phải lúc để nghiên cứu xem chiếc gương này có phải vảy rồng hay không.

Hắn chỉ hơi thắc mắc một chút, một mảnh vảy rồng nhỏ xíu như vậy mà lại cần một cái hộp lớn đến thế để đựng.

Chương 612

Giờ đây, Vu Mãng cầm mảnh vảy rồng trong tay, không nghiên cứu quá nhiều về nó, tránh lãng phí thời gian, hắn cẩn thận quan sát bốn phía chiếc hộp lớn, có rất nhiều hộp nhỏ đặt xung quanh.

Hắn cũng không biết trong những chiếc hộp đó đựng gì.

Hiện tại, trong lòng Vu Mãng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, ý nghĩ kỳ quái đó khiến hắn bật cười, chẳng lẽ mấy cái hộp nhỏ bên cạnh cũng đựng vảy rồng, mỗi mảnh vảy đựng trong một cái hộp sao?

Nhưng điều đó tuyệt đối không thể, Vu Mãng chỉ chợt nghĩ như vậy, cảm thấy có chút buồn cười.

Vu Mãng cũng rất tin tưởng, Long tộc sẽ không vô vị đến mức đó.

Hắn cẩn thận quan sát những cái hộp lớn nhỏ còn lại, vì đã có kinh nghiệm với một cái hộp, nên đối với những cái hộp nhỏ này cũng không do dự gì nhiều, Vu Mãng đi tới từng cái hộp và mở ra.

Trong một cái hộp dựa cạnh hộp lớn, lại là một cái hộp rỗng, chỉ thấy phía dưới hộp rỗng có thể chứa rất nhiều châu báu vàng bạc.

Hiện tại Vu Mãng cảm thấy cuộc sống của mình thật sự đầy những điều kích thích.

Vu Mãng không dừng lại quá lâu ở cái hộp lớn này, hắn đi mở cái hộp thứ hai, cái hộp này vừa mở ra đã cảm thấy vô cùng rực rỡ.

Ánh sáng rực rỡ này không phát ra từ bên trong hộp, mà là khi hộp vừa mở ra, thấy bên trong có quá nhiều mã não quý giá và những thứ tương tự đặt ở đó.

Những bảo vật quý giá này đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không có sức hấp dẫn lớn lắm, dục vọng đối với vàng bạc châu báu

của họ không đặc biệt mạnh mẽ.

So với họ, dục vọng của Hầu Tử đối với vàng bạc tài bảo mạnh mẽ hơn nhiều, Hắc Sơn Yêu thực ra hoàn toàn không có chút hứng thú nào với tiền bạc.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm, khái niệm về tiền bạc vô cùng mờ nhạt, nên đối với Hắc Sơn Yêu, tiền bạc dường như không phải thứ cần thiết.

Bất kể cần hay không, có vẫn hơn không, đó là quan niệm của Vu Mãng, hắn tuy luôn không có dục vọng lớn với tiền bạc, nhưng cũng không muốn thiếu thốn.

Lần lượt những cái hộp được mở ra, bên trong đa phần đều là vàng bạc tài bảo, xem ra Long tộc Nhị Thái tử có khái niệm rất mạnh về tiền bạc, cũng không biết Nhị Thái tử Long tộc đã vét được bao nhiêu của cải của dân chúng, mà lại có nhiều bảo bối đến vậy.

Số vàng bạc tài bảo nhiều như vậy, Nhị Thái tử có dùng hết được không, tuyệt đối có thể đủ cho bá tánh ăn mấy đời rồi.

Trong không gian này, các hộp lần lượt được mở ra, chỉ còn lại vài cái hộp nhỏ ở góc, không biết trong những cái hộp nhỏ này đựng gì.

Nếu dùng hộp nhỏ để đựng những báu vật quý giá thì thực sự không tiện bằng hộp lớn, thực ra Long tộc Nhị Thái tử đã phân loại các loại bảo bối, nên bên trong có quá nhiều hộp lớn nhỏ.

Xem ra Long tộc Nhị Thái tử thực sự có dục vọng đặc biệt với tiền bạc, thích đặt nhiều tiền bạc như vậy trong một không gian lớn, đều đựng trong đó, có lẽ mỗi ngày nhìn một chút sẽ khiến tâm trạng hắn đặc biệt tốt.

Hiện tại, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều hy vọng tìm được những

bảo vật tuyệt thế, không phải vì những bảo vật đó có giá trị cao, mà vì chỉ có những bảo vật tuyệt thế khó mua được mới là những bảo vật quý giá nhất.

Không gian này thực ra không quá lớn, nhưng cũng có mười mấy cái hộp lớn nhỏ, nhìn những cái hộp này đều đựng các loại vàng bạc châu báu quý giá.

Thấy những cái hộp này lần lượt được mở ra, Vu Mãng cũng không tiếp tục nhìn những vàng bạc châu báu trong hộp, hắn tiếp tục mở từng cái hộp còn lại.

Hai người từ từ mở những cái hộp, mặc dù tay Hầu Tử có chút thương tích, nhưng vẫn có thể hoạt động bình thường, Hầu Tử có dục vọng rất mạnh với tiền bạc, nên cũng thích tự mình mở ra xem.

Vu Mãng chỉ đang xem trong không gian này có một lối đi khác hay không, bởi vì Long tộc Nhị Thái tử luôn thích biến địa bàn của mình thành một mê cung hỗn độn.

Nên Vu Mãng cũng tiếp tục tìm kiếm, xem trong không gian này có lối đi khác không, nhìn bốn phía bức tường của không gian thì không giống có lối đi nào.

Xem ra Long tộc Nhị Thái tử có tất cả vàng bạc tài bảo, nhưng Vu Mãng luôn cảm thấy dường như thiếu thiếu gì đó, mặc dù những vàng bạc tài bảo này đều có giá trị không nhỏ.

Nhưng luôn cảm giác Long tộc Nhị Thái tử tuyệt đối có thứ gì đó đặc biệt mà giờ vẫn chưa tìm thấy, phòng ngủ của Long tộc Nhị Thái tử.

Vu Mãng luôn cảm thấy trong phòng ngủ của Nhị Thái tử chắc chắn sẽ có những bảo bối đặc biệt, tuyệt đối không chỉ là những vàng bạc tài bảo đựng trong không gian này.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nói với Vu Mãng đang quan sát bốn phía bức tường.

“Vu Mãng, mau xem thứ này cần phải mở ra thế nào!” Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, cũng đưa tư tưởng đang bay bổng của Vu Mãng trở lại cuộc sống hiện thực, Vu Mãng vội vàng đi đến chỗ Hắc Sơn Yêu nói.

Trước mặt Hắc Sơn Yêu đặt một cái hộp không quá lớn, cái hộp nhỏ này không đặc biệt nổi bật, chỉ là một cái hộp nhỏ bình thường, Hắc Sơn Yêu rất tò mò, không biết trong cái hộp nhỏ như vậy đựng gì.

Sau khi mở ra, cái hộp nhỏ này căn bản không mở được, xem ra cái hộp nhỏ này chắc chắn có khóa.

Mặt trước của cái hộp này có một vị trí hình tròn, không biết vị trí hình tròn này cần đặt gì, hoặc đó là một chiếc chìa khóa.

Chương 613

Nhìn cái hộp nhỏ trước mặt.

Nếu dùng ngoại lực mạnh mẽ để mở ra thì sẽ phá hủy cấu trúc của hộp, cũng không biết bên trong hộp đựng gì, có chút lo lắng sẽ làm hỏng thứ bên trong hộp.

Không phá hủy đồ bên trong, nên mới phải cẩn thận như vậy, nếu có thể phá hủy đồ bên trong thì đã mở ra rồi.

Khi Hắc Sơn Yêu nâng cái hộp trong tay nhìn trái nhìn phải, cũng nhìn thấy dấu vết hình tròn trên cái hộp, khá tò mò, theo lẽ thường.

Nút tròn trên hộp chắc là chỗ đặt chìa khóa, cũng không biết chìa khóa ở đâu, Hắc Sơn Yêu dùng ngoại lực, dùng sức cạy nắp hộp, thật sự rất chắc chắn.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể làm cái hộp thành hai nửa, nên Hắc Sơn Yêu không dùng phương pháp mạnh mẽ nữa để thử, hắn mang cái hộp đến trước mặt Vu Mãng, hy vọng Vu Mãng có thể mở được cái hộp này.

Vu Mãng lúc này cũng cầm cái hộp, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy cái hộp này chắc chắn có cơ quan, về cơ bản cần một chiếc chìa khóa hình tròn, xem ra bước đầu tiên là tìm chìa khóa của cái hộp này là quan trọng nhất.

Khi Vu Mãng cầm cái hộp trong tay nhìn trái phải, Hắc Sơn Yêu vẫn ở bên cạnh, đột nhiên như bừng tỉnh, cái gương giống vảy rồng lúc nãy, chắc có kích thước gần bằng cái nút ấn này, nên thử xem sao!

Đã có kết luận này, xem ra cứ thử đặt vật đó vào vị trí, nếu mở được thì tốt nhất, nếu không mở được thì dùng những cách khác, coi

ngựa chết thành ngựa sống.

Vu Mãng lấy mảnh vảy rồng có kích thước bằng chiếc gương đặt lên hình vẽ trên hộp, khi hình vẽ và hoa văn trên hộp hoàn toàn khớp với nhau, nghe thấy bên trong hộp có tiếng động.

Hiện tại tim mọi người đều đập rất căng thẳng, cũng rất tò mò không biết trong cái hộp nhỏ này đựng gì.

Nhìn cái hộp chỉ là một cái hộp nhỏ màu đỏ bình thường.

Giống như cái hộp kim chỉ của người già, rất mỏng manh, nếu hộp đựng bảo bối thì cũng không đựng được mấy cái, nhiều nhất là một hai cái.

Có thể thấy cái hộp này rất nhỏ, cũng không biết trong cái hộp nhỏ như vậy sẽ đựng gì.

Sau khi cái hộp phát ra tiếng động, liền mở nắp hộp một cách sốt ruột, khoảnh khắc nắp hộp nhỏ mở ra, thật sự khiến mọi người đều nín thở, hy vọng nhìn thấy một bảo vật khác lạ.

Lúc này cái hộp nhỏ đã mở ra, khi mở cái hộp này, cảm thấy cái hộp này được đóng gói khá cao cấp, bốn phía của hộp đều được bọc bằng vải nhung, hộp này tuy nhỏ nhưng có giá đỡ ở phía dưới, khiến cả cái hộp trông càng tinh xảo hơn.

Khi Hắc Sơn Yêu hoàn toàn mở nắp hộp, thứ hiện ra trước mặt mọi người lại là một viên châu màu vàng trong suốt, kích thước của viên châu cũng đủ để nắm gọn trong lòng bàn tay.

Viên châu trong suốt thật sự khiến Vu Mãng có chút kỳ lạ, bởi vì Vu Mãng không nghiên cứu nhiều về những bảo vật quý giá như châu báu, cũng không biết những bảo vật này có công dụng gì, hoặc ý nghĩa gì.

Chỉ cảm thấy viên châu màu vàng chiếu trong hộp màu đỏ, vô cùng

đẹp đẽ.

Lúc này Hắc Sơn Yêu vươn tay lấy viên cầu thủy tinh trong hộp ra, trọng lượng của viên cầu thủy tinh này rất nặng.

Vu Mãng đặt cả viên châu màu vàng trong tay, nhìn viên châu và cẩn thận quan sát nó, không thấy có điểm gì khác biệt.

Cũng không biết viên cầu giống như thủy tinh này có công hiệu gì và công lực gì có thể thay đổi, nếu một viên cầu nhỏ xíu như vậy có thể có công lực đặc biệt.

Viên cầu này trông khá tinh xảo, đặt bên người cũng tiện lợi.

Vu Mãng cầm viên châu màu vàng bán trong suốt trong tay, thật sự cảm thấy viên châu này cầm trong tay rất thoải mái.

Nhìn viên châu màu vàng nhạt luôn cảm thấy có linh tính đặc biệt.

Hắc Sơn Yêu cũng nhìn viên châu, một viên châu nhỏ xíu lại được bọc trong một cái hộp có màu sắc đặc biệt như vậy, cần một chiếc chìa khóa đặc biệt mới mở được cái hộp này.

Thật sự đã hiểu được sự quý giá của viên châu này, Hắc Sơn Yêu, cầm viên châu trên tay cẩn thận nhìn.

"Chắc là một viên Giao Long Châu, nếu thật sự là Giao Long Châu thì viên châu này vô cùng quý giá." Hắc Sơn Yêu cầm viên châu trên tay nhìn trái nhìn phải, lẩm bẩm nói, Hầu Tử và Vu Mãng đều nghe thấy, Vu Mãng hiển nhiên sững sờ, hắn có chút hiểu biết về Giao Long tộc.

Giao Long Châu là một viên châu dùng để tu luyện trong cơ thể Giao Long khi chúng biến thành hình người, cũng có thể giống như nội đan của người tu luyện.

Viên châu này chứa tất cả tinh hoa và nguyên thần, có viên châu

này, Giao Long mới có thể biến thành hình người, mới có thể bảo vệ bình an, nếu mất viên châu, Giao Long sẽ mất đi sinh mệnh, có thể nói đó là trái tim của Giao Long.

Một thứ ở cấp độ trái tim, sự quý giá của nó có thể biết được.

Cần biết rằng, nếu viên Giao Long Châu này được người tu luyện bình thường mang theo bên mình, nó có thể có công hiệu đặc biệt, có thể giúp người mang viên châu này tự do đi lại trên đất liền và dưới nước, giống như một bình dưỡng khí lớn cung cấp oxy cho cơ thể.

Xuyên qua viên Giao Long Châu này để bảo vệ tâm mạch của chủ nhân, khi chủ nhân gặp phải công kích từ bên ngoài, viên Giao Long Châu này sẽ bảo vệ tâm mạch của chủ nhân, cuối cùng giữ lại mạng sống cho chủ nhân.

Chương 614

Nếu viên châu màu vàng trong suốt này thực sự là Giao Long Châu, vậy thì nó có giá trị liên thành, màu sắc của viên châu quyết định công hiệu của nó, nhìn viên châu gần như trong suốt.

Xem ra viên châu này thực sự là một bảo vật hiếm thấy khó tìm.

Xem ra Long tộc Nhị Thái tử thực sự không sưu tầm kỳ trân dị bảo, cần biết Giao Long Châu rất khó thu thập, đó là mạng sống của Giao Long, nếu muốn lấy viên châu của nó, trừ khi con Giao Long đó đã chết.

Cũng không biết Nhị Thái tử Long tộc đã làm cách nào mà có được viên Giao Long Châu này, nếu làm hại tính mạng Giao Long để lấy được viên châu này thì có chút tàn nhẫn rồi.

Nhưng cũng không phải không có khả năng đó, cần biết Nhị Thái tử Long tộc chỉ cần thích bảo vật, thì sẽ tìm cách có được, thật sự không từ thủ đoạn nào.

Giống như Hắc Sơn Yêu, Long tộc Nhị Thái tử vì muốn có được bảo bối gia truyền của Hắc Sơn Yêu, lại dám làm hại bằng hữu Hắc Sơn Yêu, cũng đủ thấy bản chất của Nhị Thái tử thực sự quá tàn ác.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu không muốn nhắc lại chuyện Nhị Thái tử khi còn ở bên mình, Nhị Thái tử đối với mình thật sự tình sâu nghĩa nặng.

Chỉ là cuối cùng vì lợi ích cá nhân mà làm tổn hại đến tình cảm giữa hai người.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không quá trách cứ Long tộc Nhị Thái tử, bởi vì dù sao mỗi người đều có tính cách riêng của mình, quyết

định đi con đường nào, có lẽ Nhị Thái tử có tính cách như vậy.

Hắc Sơn Yêu không còn coi Nhị Thái tử là bằng hữu nữa, căn bản không có cách nào để đối xử với hắn như một bằng hữu một lần nữa.

Hiện tại cũng căn bản không còn khả năng làm bằng hữu.

Hiện tại tâm thái của Hắc Sơn Yêu đã bình hòa hơn nhiều, nếu đặt vào vài năm trước, việc Nhị Thái tử vì lợi ích cá nhân mà giam cầm mình trong kết giới sẽ khiến Hắc Sơn Yêu đặc biệt tức giận.

Cũng không biết Long tộc Nhị Thái tử vì sao lại đối xử với mình như vậy.

Đến nỗi mỗi lần gặp Long tộc Nhị Thái tử đều sẽ điên cuồng chửi rủa, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có bất kỳ gợn sóng nào.

Vào thời điểm vài năm trước đó, chỉ cần Hắc Sơn Yêu nghĩ đến Nhị Thái tử, hắn sẽ vô cùng tức giận với những gì Nhị Thái tử đã làm, hắn đã chân thành coi Nhị Thái tử là bằng hữu và đối xử chân thành.

Nhưng Nhị Thái tử lại đáp trả bằng thái độ như vậy, điều này khiến Hắc Sơn Yêu thực sự không thể chịu đựng được, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ, đã từng có lúc đặc biệt căm ghét Long tộc Nhị Thái tử.

Có lẽ theo thời gian mài giũa, Hắc Sơn Yêu đã không còn quá nhiều gợn sóng với Nhị Thái tử nữa.

Thậm chí mỗi lần nhìn thấy Long tộc hài tử, hắn lại có thể tỏ ra mặt không biểu cảm, bất kể tức giận hay vui vẻ, hoàn toàn không có bất kỳ biểu cảm nào trên mặt.

Nhị Thái tử chỉ vì chưa hỏi ra tung tích bảo bối gia truyền nên không làm hại mình, chỉ giam cầm mình trong kết giới, không cho mình ra ngoài.

Có lẽ mọi người đều không hiểu, tại sao Long tộc Nhị Thái tử lại không dùng thủ đoạn mạnh mẽ đối với Hắc Sơn Yêu?

Thực ra Long tộc Thái tử có cảm giác tội lỗi với Hắc Sơn Yêu.

Dù sao hắn đã lợi dụng Hắc Sơn Yêu để lừa mình đến chỗ đó, khiến Hắc Sơn Yêu bị phong ấn trong kết giới nhiều năm như vậy, không có cơ hội ra ngoài, Long tộc Nhị Thái tử cũng có tư tâm riêng.

Có lẽ Long tộc Nhị Thái tử cũng sợ Vu Mãng quá lợi hại, nên tự mình có cơ hội mang theo những thứ mình yêu thích.

Nếu thật sự để Nhị Thái tử có thể lựa chọn mang theo những thứ quan trọng, Nhị Thái tử sẽ chỉ mang theo thứ gì?

Vu Mãng trong lòng luôn tò mò muốn biết đáp án.

Xem ra bất kể vàng bạc châu báu có quan trọng đến đâu, trước sự lựa chọn sinh mạng, sinh mạng vẫn là số một, Thái tử vì bảo toàn mạng sống, đã bỏ lại tất cả bảo bối của mình và chạy trốn để đảm bảo tính mạng là quan trọng nhất.

Vu Mãng cầm viên châu, nhìn viên châu trong suốt đó rồi tiện tay ném cho Hắc Sơn Yêu, nói với Hắc Sơn Yêu.

"Châu này ngươi giữ đi, ta là nam nhân giữ châu báu có chút kỳ lạ, ngươi có thể biến viên châu thành mặt dây chuyền trang sức đeo trên người, một cô gái đeo những thứ này rất đẹp mắt, màu sắc của Long Châu cũng rất đẹp!" Vu Mãng hào sảng nói như vậy và giao viên châu vào tay Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu thật sự không ngờ Vu Mãng lại hào phóng như vậy, lại tùy tiện tặng mình một bảo vật quý hiếm như vậy.

Hắc Sơn Yêu cũng biết viên Long Châu này vô cùng quý giá, kích thước và màu sắc của Long Châu, xem ra chủ nhân của Long Châu chắc chắn có tu vi cao thâm.

Nếu không Long Châu cũng sẽ không có ánh mắt trong suốt như vậy, một bảo vật quý hiếm như vậy, lại được Vu Mãng dễ dàng tặng cho người khác, hoàn toàn không chút để ý.

Hoàn toàn không quan tâm.

Hắc Sơn Yêu cầm viên châu trong suốt, nghe Vu Mãng nói như vậy, thật sự vô cùng vui mừng, xem ra chủ nhân này rất hào phóng.

Chương 615

Thực ra trong lòng Hắc Sơn Yêu rất rõ, đối với một bảo vật tây thức, mọi người đều sẽ vô cùng trân trọng, đừng nhìn Vu Mãng lơ đễnh tặng viên Long Châu này cho mình.

Nhưng trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng cảm kích Vu Mãng, nếu không có Vu Mãng thì mình cũng không thể thoát khỏi kết giới đó, cũng không thể một lần nữa thắp lên hy vọng vào cuộc sống.

Từ khi Hắc Sơn Yêu thoát khỏi kết giới, hoàn toàn không có bất kỳ mục tiêu và phương hướng nào, Vu Mãng đã cho Hắc Sơn Yêu tất cả mục tiêu và cũng cho Hắc Sơn Yêu động lực để một lần nữa hy vọng vào cuộc sống.

Thực ra trong thâm tâm Hắc Sơn Yêu vô cùng cảm kích Vu Mãng, chỉ là Hắc Sơn Yêu ngại không nói ra những lời cảm kích đó.

Bản thân rất cảm ơn Vu Mãng, Vu Mãng đã hào phóng như vậy, tặng một bảo vật quý hiếm như vậy cho mình, đừng nhìn viên châu bình thường đối với Vu Mãng không có tác dụng lớn.

Nhưng đối với Hắc Sơn Yêu thì vô cùng hữu dụng, giống như loại thể chất đặc biệt đó, có thể hấp thu tất cả những thứ có công hiệu đặc biệt vào cơ thể, viên châu này có công hiệu.

Hắc Sơn Yêu, nếu mang theo bên mình, có thể hoàn toàn nắm giữ tất cả đặc điểm trên Long Châu.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu có loại thể chất đặc biệt này, có loại thể chất đặc biệt này, có thể biến tất cả những thứ chứa năng lượng thành của riêng mình, đó cũng là lý do tại sao Long tộc Nhị Thái tử lại quan tâm đến bảo bối gia truyền trên người Hắc Sơn Yêu như vậy.

Nếu Long tộc Nhị Thái tử sớm có được sự giúp đỡ của thể chất đặc biệt, có lẽ tu vi hiện tại sẽ tăng lên rất nhiều, ít nhất không cần phải nỗ lực gì cả.

Có thể hoàn toàn biến năng lực nội lực của người khác thành của mình, một loại thể chất đặc biệt như vậy thật khiến người ta ghen tị.

Chỉ có Hắc Sơn Yêu có loại thể chất đặc biệt này mà không cảm thấy có gì đáng để khoe khoang, từ nhỏ Hắc Sơn Yêu, vì có thể chất đặc biệt nên bị tất cả trẻ con từ chối chơi cùng.

Tất cả tộc nhân đều xa lánh Hắc Sơn Yêu, bởi vì dù sao chỉ cần người mạnh hơn Hắc Sơn Yêu tiếp xúc với Hắc Sơn Yêu, có tiếp xúc cơ thể, sẽ bị Hắc Sơn Yêu hấp thu nội lực trên người.

Nội lực khó khăn lắm mới tu hành được, có mấy người nỡ để bị người khác hấp thu một cách vô ích như vậy?

Tiểu Minh Bảo từ nhỏ đến lớn đều có dung mạo vô cùng đáng yêu, nhưng bất kể ngoại hình đẹp đến đâu, khi mọi người biết được thể chất đặc biệt của mình, đều sẽ kính nhi viễn chi.

Nên từ nhỏ đến lớn Hắc Sơn Yêu có rất ít bằng hữu và thân nhân, có thể nói gần như không có.

Trong quá trình trưởng thành của Hắc Sơn Yêu, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất và là thân nhân duy nhất chính là ông nội, ông nội vì bảo vệ Hắc Sơn Yêu, vì bảo vệ Hắc Sơn Yêu, thể chất đặc biệt này thật sự đã hy sinh.

Điều này trong lòng Hắc Sơn Yêu rất rõ, Hắc Sơn Yêu không có quá nhiều ký ức về cha mẹ mình, dường như khi còn nhỏ cha mẹ mình đã rời đi.

Rốt cuộc vì lý do gì mà rời đi, ông nội hiện tại cũng không nói, cũng không nói cha mẹ đã đi đâu, điều này đôi khi khiến Hắc Sơn Yêu

thực sự rất sốt ruột và tức giận, thậm chí cảm thấy có chút ấm ức.

Dù sao thì biết quá nhiều chuyện, đều không có được câu trả lời.

Hắc Sơn Yêu có sự ấm ức như vậy cũng rất bình thường, từ nhỏ bị cô lập, chỉ có ông nội mới nói những lời tâm tình với mình.

Không có bằng hữu, không có thân nhân, cảm giác đó thật sự đặc biệt cô lập và không nơi nương tựa, đặc biệt là khi nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa cùng nhau mà mình lại bất lực.

Chỉ có thể nhìn người khác chơi đùa cùng nhau, nhưng lại trốn trong góc lén lút nhìn người khác, ghen tị với người khác.

Nên từ nhỏ đến lớn Hắc Sơn Yêu có rất ít bằng hữu, sau khi trưởng thành gặp Long tộc Nhị Thái tử, bản thân vốn nghĩ là một bằng hữu rất có thể tâm sự.

Bởi vì bằng hữu này thích tiếp xúc với mình, mặc dù Hắc Sơn Yêu không nói cho Long tộc Nhị Thái tử biết thể chất đặc biệt của mình, có lẽ đó cũng là điều duy nhất Hắc Sơn Yêu không hối hận.

Nếu thật sự nói cho Long tộc Nhị Thái tử biết thân phận thật sự của mình thì có lẽ bây giờ đã sớm bị Nhị Thái tử làm hại rồi.

Long tộc Nhị Thái tử cuối cùng cũng không biết bảo bối gia truyền trong nhà Hắc Sơn Yêu ở đâu?

Nên nhiều năm như vậy Long tộc Thái tử luôn giam Hắc Sơn Yêu trong kết giới, mỗi ngày đều đến thăm Hắc Sơn Yêu, chưa từng làm bất cứ điều gì có thể làm hại Hắc Sơn Yêu.

Có lẽ lương tâm của Long tộc Nhị Thái tử chưa bị tiêu diệt, nên đối với Hắc Sơn Yêu rất khoan dung, bất kể khi Hắc Sơn Yêu mới thoát ra, tức giận và phẫn nộ đến mức nào, cũng không làm Hắc Sơn Yêu phải chịu ấm ức.

Việc giam cầm Hắc Sơn Yêu trong kết giới, nhiều năm như vậy cũng đã mài giũa khí phách trên người Hắc Sơn Yêu gần hết rồi, Hắc Sơn Yêu bây giờ đối với thế giới bên ngoài có thể xử lý một cách bình tĩnh.

Hoàn toàn là do rèn luyện trong kết giới mà ra, trong kết giới đó hoàn toàn không thể tiếp xúc với người bên ngoài, có nhiều chuyện đến mấy, có nóng tính đến mấy, trong kết giới đó cũng từ từ được mài giũa, một chút cũng không còn tức giận.

Thậm chí còn mài giũa đến mức không còn hy vọng vào cuộc sống nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu nắm chặt Long Châu mà Vu Mãng đưa, thật sự vô cùng cảm động, nhiều năm như vậy Hắc Sơn Yêu không có chuyện gì đáng để cảm động, hiện tại Vu Mãng này luôn làm những chuyện ấm áp khiến mình cảm động.

Mặc dù Hắc Sơn Yêu bề ngoài không động sắc nào, nhưng trong lòng rất rõ, Vu Mãng trước mặt mình là một người có tấm lòng lương thiện.

Chương 616

Sống chân thành, là một người dũng cảm dám làm dám chịu.

Ít nhất trong lòng Hắc Sơn Yêu đánh giá Vu Mãng như vậy, nếu Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu đánh giá mình cao như vậy, không biết Vu Mãng có cảm thấy tự hào không.

Nhưng điều này trong lòng thực sự cảm thấy, Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không nói ra với Vu Mãng, hắn có quá nhiều cảm xúc với Vu Mãng, cũng sẽ không treo những lời này trên môi.

Hắc Sơn Yêu có tính cách như vậy, không thích dùng ngôn ngữ để biểu đạt tất cả mọi chuyện, Hắc Sơn Yêu sẽ dùng hành động để báo đáp Vu Mãng.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu trong tay cầm viên châu trong suốt đó.

Biết rằng nội lực và tu vi trên viên châu cũng vô cùng thâm hậu, có được tổ chức này, thật sự sẽ giúp mình tăng tiến rất lớn về công lực và tu vi, đồng thời nhìn thấy Vu Mãng cũng ném cái hộp chứa Long Châu đó cho mình.

"Những thứ này đều thuộc về ngươi!" Vu Mãng hào sảng nói một câu, đồng thời ném cái hộp cho Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu đón lấy cái hộp càng thêm kinh ngạc.

Nhìn Vu Mãng tặng món quà này vào tay mình, cái hộp thật sự rất tinh xảo, quan trọng là chìa khóa trên cái hộp nằm ở trong đó, cần biết chìa khóa để mở cái hộp chính là cái gương giống vảy rồng kia.

Cái gương giống vảy rồng này, không thể coi thường, cái gương giống vảy rồng có công hiệu lớn hơn dạ minh châu, trong tay Hắc Sơn Yêu luôn có một loại năng lượng ma lực đặc biệt, Hắc Sơn Yêu cảm

thấy nội lực đặc biệt dồi dào.

Hắc Sơn Yêu nhận cái hộp mà Vu Mãng đưa, thật sự vô cùng kinh ngạc, không ngờ Vu Mãng lại hào phóng như vậy, tặng thẳng cái hộp này cho mình.

Cần biết viên châu trong hộp có giá trị liên thành, cộng thêm chìa khóa mở hộp lại là một vật quý giá như vậy, Hắc Sơn Yêu thật sự vô cùng kinh ngạc, Vu Mãng đối với mình lại hào phóng như vậy, thật sự khiến mình vô cùng vui mừng.

Hắc Sơn Yêu từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nhận quà, cũng không có người bạn thân thực sự, khi Hắc Sơn Yêu nghĩ Long tộc Nhị Thái tử là bạn thân.

Cái Long tộc Nhị Thái tử đó lại làm ra chuyện bất nhân như vậy, giam cầm mình trong đó nhiều năm như vậy, hiện tại đột nhiên nhận được món quà này của Vu Mãng, một món quà quý giá như vậy, khiến Hắc Sơn Yêu thực sự cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đột nhiên cảm thấy có lẽ tất cả đều là sự an bài lớn nhất của ông trời đối với mình, nếu không có Long tộc Nhị Thái tử giam cầm mình trong đó, cũng không thể gặp được Vu Mãng.

Nhìn cảm giác chân thành của Vu Mãng đối với mình, thật sự khiến Tiểu Minh Bảo cảm thấy tình nghĩa chân thành như vậy thực sự vô cùng quý giá, có thể thấy Vu Mãng cũng rất tin tưởng mình.

Thực ra trong lòng Vu Mãng cũng không biết tại sao mình lại hào phóng như vậy, Vu Mãng khi thu phục Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân, cũng không cảm thấy sẽ hào phóng như vậy.

Chưa bao giờ để ý đến suy nghĩ của họ, chỉ ký thác nguyên thần vào cơ thể họ, lợi dụng ánh mắt của họ để cơ thể họ có thể tăng thêm công lực lớn hơn.

Còn Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân có suy nghĩ và ý kiến gì về mình, Vu Mãng đều không quá để ý, nếu không phải nguyên thần nằm trong tay mình, liệu họ có ngoan ngoãn nghe lời không.

Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân về bản chất có sự khác biệt lớn so với Hắc Sơn Yêu trước mặt, Hắc Sơn Yêu cam tâm tình nguyện đi theo mình.

Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa chỉ là do Vu Mãng khống chế nguyên thần mà thôi, dù sao họ cũng là những người trên Hồng Hoang, bản thân tự có một loại kiêu ngạo đặc biệt, luôn cảm thấy mình ưu việt hơn người khác một chút, cảm giác ưu việt đặc biệt mạnh.

Nên so với họ, Vu Mãng rất thích tính cách của Hắc Sơn Yêu, bởi vì Hắc Sơn Yêu chân tâm thành ý, muốn ở lại bên mình và đi theo mình.

Đối với những người cam tâm tình nguyện muốn ở lại bên mình như vậy, Vu Mãng trong lòng rất rõ ràng.

Đối với những người như vậy cũng rất hào phóng, thực ra viên Long Châu và cái gương giống vảy rồng trong cái hộp nhỏ này, đều là bảo vật quý hiếm, Vu Mãng trong lòng rất rõ.

Nhưng những thứ này đối với Vu Mãng căn bản không có sức hấp dẫn đặc biệt lớn, nên tặng cho Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cũng không cảm thấy tiếc.

Dù sao những thứ này đối với Hắc Sơn Yêu vô cùng hữu dụng.

Vu Mãng hiện tại đã tặng hai món bảo bối cho Hắc Sơn Yêu trước mặt, thực ra thật sự rất sáng suốt, bởi vì hắn biết những thứ này đối với Hắc Sơn Yêu vô cùng hữu dụng.

Giống như Hầu Tử vừa nhận bảo bối, lập tức không chịu nổi uy

lực của bảo bối, nhưng Hắc Sơn Yêu khi cầm bảo bối lại vô cùng thích thú, xem ra vật tận kỳ dụng vậy.

Hắc Sơn Yêu cầm hai món bảo bối trong tay thật sự vô cùng vui mừng, bởi vì hai món bảo bối này đối với mình đều vô cùng hữu dụng, hiện tại trên người mình, bất kể có loại công lợi bảo bối nào, đối với mình đều vô cùng thích thú.

Có thể hấp thu tinh hoa trên những bảo bối đó, đặc biệt là cái gương giống vảy rồng vừa nãy, thật sự khiến mình cảm thấy, linh lực trên cái gương đó vô cùng dồi dào, đồng thời cũng giúp nội lực của mình tăng tiến lớn.

Hắc Sơn Yêu vô cùng vui mừng nhận cái hộp bằng hai tay, vẻ mặt hưng phấn và vui vẻ trong mắt vô cùng rõ ràng, mặc dù Hắc Sơn Yêu luôn mặt không biểu cảm, nhưng nụ cười nhẹ trên mặt lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu luôn mặt không biểu cảm, hiện tại chỉ có biểu cảm nụ cười nhẹ trên mặt đó, chỉ biết Hắc Sơn Yêu trong lòng vô cùng vui mừng.

Chỉ là trên mặt không quá giỏi biểu đạt mà thôi, trên mặt có chút biểu cảm cho thấy Hắc Sơn Yêu trong lòng đang dao động rất lớn.

Hầu Tử đứng một bên nhìn hai món bảo bối, được Vu Mãng tặng cho Hắc Sơn Yêu, thật sự có chút không phục, trong mắt tràn đầy sự ghen tị, nhưng ghen tị thì có ích gì chứ?

Chương 617

Dù sao những bảo bối như vậy thực sự không thể hưởng thụ, hắn thích những vàng bạc châu báu, trân quý châu báu, trong mắt hắn thực sự có sức cám dỗ lớn, nhưng thực sự không thể tiêu thụ.

Đặc biệt là cái gương giống vảy rồng, nếu có thể lấy được quả sơn dược trong tay, thực sự không có cách nào hưởng thụ.

Mặc dù Hầu Tử nhìn Vu Mãng tặng những bảo bối này cho Tiểu Minh Bảo, trong lòng vô cùng ghen tị, cũng vô cùng tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Ai bảo tu vi của Hắc Sơn Yêu lại cao hơn mình nhiều, hai món bảo bối đó cũng thực sự không có chỗ dùng, hiện tại Hầu Tử cần nhất là nâng cao tu vi của mình.

Có thể biến thành hình người, cũng không thể luôn xuất hiện dưới hình thái Hầu Tử.

Đặc biệt hiện tại Hầu Tử mặc dù có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng khả năng biểu đạt ngôn ngữ vô cùng thiếu sót, công lực tu vi của bản thân không lớn.

Sau khi Vu Mãng cho một chút tu vi, miễn cưỡng có thể nói một số từ ngữ đơn giản, nhưng muốn biểu đạt suy nghĩ của mình như con người, thực sự có chút khó khăn, cần phải tiếp tục tu luyện.

Hắc Sơn Yêu cũng nhìn ra, Hầu Tử đứng một bên nhìn mình trong mắt tràn đầy sự ghen tị, cũng biết một bảo bối quý hiếm như vậy, Vu Mãng tặng cho mình, thực sự khiến mình cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

Sự ghen tị của Hầu Tử vô cùng rõ ràng, từ ánh mắt và biểu cảm

của Hầu Tử có thể thấy, tâm trạng của Hầu Tử vô cùng thất vọng.

Có thể thấy Tiểu Hầu Tử vô cùng ghen tị với Hắc Sơn Yêu, điều này không thoát khỏi mắt Vu Mãng, Vu Mãng nhìn ánh mắt thất vọng của Hầu Tử trước mặt, cũng cảm thấy nên tặng cho Hầu Tử một chút quà, nhưng cũng không biết Hầu Tử thích gì.

Hiện tại Vu Mãng mặc dù cũng đã nghĩ đến vấn đề này, cũng muốn tặng cho Hầu Tử một ít quà, nhưng bây giờ không phải lúc để giải quyết vấn đề đó, trong không gian này có một không gian ẩn giấu khác hay không, đó là một ẩn số.

Cần phải khám phá thêm địa điểm này.

Cũng không biết địa điểm này bây giờ có những cơ quan khác hay không, hoặc có những gợi ý ẩn giấu khác.

Hiện tại vẫn chưa tìm thấy phòng ngủ của Long tộc Nhị Thái tử, cũng không biết vị Thái tử đó ngủ ở đâu, chỉ cần nơi Long tộc Nhị Thái tử nghỉ ngơi chắc chắn sẽ không giống bình thường.

Bởi vì Long tộc Nhị Thái tử có quá nhiều dục vọng đối với kỳ trân dị bảo, không thể để phòng ngủ của mình tầm thường được.

Hiện tại trong toàn bộ căn phòng đều chất đống các hộp lớn nhỏ, đa số các hộp đều đã mở, bên trong đều là vàng bạc tài bảo bình thường, không có thứ gì đặc biệt quý giá.

Hiện tại cần phải đi đến tận cùng.

Nhìn bốn phía bức tường và mặt đất đầy bụi bặm của không gian này, có thể thấy không gian này có khả năng không có bất kỳ lối đi nào nữa.

Không gian này luôn nằm trong kết giới của Hắc Sơn Yêu, xem ra không gian chứa châu báu này nhiều năm như vậy đều không bị động chạm đến.

Cũng có thể là khi phong ấn kết giới đã quên mất không gian này, nên sau khi phong ấn kết giới, nếu muốn vào lại không gian chứa vàng bạc tài bảo này.

Nhất định phải đi qua kết giới của Hắc Sơn Yêu, kết giới của Hắc Sơn Yêu lại không thể dễ dàng giải khai, nếu giải khai kết giới này, Hắc Sơn Yêu cũng không thể bị khống chế được nữa.

Vu Mãng nhìn không gian này lại bị phong ấn trong đó, thật sự cảm thấy người phong ấn không gian này thật sự thiếu suy nghĩ, lại đặt những vàng bạc châu báu này trong không gian liên thông với Hắc Sơn Yêu mà phong ấn cả.

Những vàng bạc châu báu đó cũng giống như một vũng nước đọng trong ao tù, vô dụng.

Mặc dù không biết ai đã phong ấn kết giới này, nhưng cũng có thể thấy người có thể dùng nội lực để phong ấn kết giới này, cũng cho thấy nội lực của người đó vô cùng thâm hậu, nhưng theo Hắc Sơn Yêu thoát khỏi kết giới.

Vu Mãng đã phá vỡ sự sắp đặt của kết giới, người tạo ra kết giới, có khả năng khi Vu Mãng giải khai kết giới, nội lực trong cơ thể người đó cũng đã bị ảnh hưởng.

Đôi khi không biết khi kết giới, nếu bị người khác phá vỡ, có khả năng sẽ bị nội lực bên trong kết giới phản phệ.

Vu Mãng thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có thể phá giải kết giới này, cũng không quan tâm người tạo ra kết giới đó có bị thương hay không, dù sao cũng không biết người tạo ra kết giới và cũng không quen biết.

“Đúng rồi, ta vẫn quên hỏi, ngươi bị ai phong ấn trong đó, người phong ấn rốt cuộc là ai, với công lực của Long tộc Nhị Thái tử tuyệt

đối không thể phong ấn ngươi trong đó, cũng không thể tạo ra kết giới như vậy!" Vu Mãng hỏi ra nghi vấn trong lòng, dù sao những chuyện này thật sự khiến Vu Mãng có chút bối rối, không hiểu ai có công lực lớn đến vậy mà phong ấn được kết giới này.

Khi Vu Mãng dùng sức chịu đựng để giải trừ kết giới này, cũng đã tốn rất nhiều nội lực mới mở được kết giới.

Xem ra người tạo ra kết giới có công lực vô cùng thâm hậu, tu vi cũng vô cùng cao, mặc dù chưa đạt đến cấp độ Thánh Nhân, nhưng tuyệt đối là người có công lực thượng thừa.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng hỏi vấn đề này, cố gắng nhớ lại, rốt cuộc ai đã bố trí kết giới thành công, trong ký ức của Hắc Sơn Yêu, dường như đối với người đó vô cùng mơ hồ.

Chỉ lờ mờ nhớ rằng, sau khi bị Long tộc Nhị Thái tử lợi dụng, người đó đã phong ấn mình vào kết giới, yêu cầu mình giao ra những kỳ trân dị bảo mà tộc nhân truyền lại, nhưng Hắc Sơn Yêu đã không khuất phục.

Hắc Sơn Yêu đã từng đánh nhau với hắn, nhưng do Long Châu, sau khi chế phục Hắc Sơn Yêu mới bố trí mình vào kết giới ở bên dưới.

Chương 618

Đối với người bố trí kết giới, chỉ có ký ức mơ hồ, không phân biệt được quá rõ ràng, không biết người đó rốt cuộc là người như thế nào, là ai?

Khi Vu Mãng hỏi vấn đề này, thật sự khiến Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều cảm thấy đau đầu đặc biệt, Hắc Sơn Yêu cũng không biết người đó rốt cuộc là ai, nhưng lại không biết trả lời thế nào.

Hắc Sơn Yêu chỉ có thể dựa vào một chút ký ức ít ỏi, nhớ lại những cảnh tượng lúc đó.

Hắc Sơn Yêu hít một hơi, chỉ nhớ rằng sau khi uống rượu với Nhị Thái tử.

Long tộc Nhị Thái tử đã bỏ một ít mê dược vào rượu của mình, khiến cơ thể mình càng lúc càng không rõ ràng, công lực dần dần không thể phát huy ra được.

Nếu không với công lực của mình cũng sẽ chống đỡ được một thời gian, sẽ không bị bắt trói như vậy, trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng tức giận, đao kiếm thật sự đánh mình thì Hắc Sơn Yêu một chút cũng không sợ.

Nếu thực lực không bằng người mà bị giam cầm trong đó, cũng khiến mình có tâm cam tình nguyện, nhưng sự thật lại là trong tình huống hoàn toàn không có khả năng phản kháng, bị phong ấn trong kết giới.

Một khi phong ấn đã kéo dài cho đến nay nhiều năm như vậy, thật sự khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng tức giận, Hắc Sơn Yêu đã từng đặc biệt tức giận, muốn chửi mắng Nhị Thái tử, nhưng đối với người như Nhị Thái tử.

Khiến Hắc Sơn Yêu cuối cùng ngay cả dục vọng chửi mắng cũng không còn, thật sự khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy chửi vài câu cũng đã đề cao vị trí của Long tộc Nhị Thái tử rồi.

Hắc Sơn Yêu hiện tại không nghiên cứu kỹ, người phong ấn mình trong đó rốt cuộc là ai, hiện tại nghe Vu Mãng hỏi vấn đề này, cũng khiến trong lòng mình vô cùng tò mò.

Người phong ấn là ai, cũng không biết người phong ấn đó có tư cách để mình kính trọng hay không, nhưng người có thể cùng Long Châu Nhị Thái tử làm ra chuyện trộm gà bắt chó như vậy, Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy người đó cũng không tốt đẹp gì.

Những vấn đề bình thường Hắc Sơn Yêu đều không tò mò, Hắc Sơn Yêu vô cùng tò mò về người bố trí kết giới đó là người tộc nhân, yêu tộc hay thần tộc?

Trong ký ức mơ hồ của Hắc Sơn Yêu, dường như người bố trí kết giới cho mình chắc chắn là một cao nhân đắc đạo của nhân tộc.

Còn về tên của người đó.

Rốt cuộc là ai, Hắc Sơn Yêu không còn chút ký ức nào nữa, có lẽ sau khi bố trí kết giới, đã làm một số việc xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu, người có thể xóa bỏ ký ức của người khác như vậy, xem ra công lực vô cùng thâm hậu.

Những chuyện này Hắc Sơn Yêu thực sự không nhớ nổi, thật sự khiến khi nhớ lại, đầu mình càng thêm đau đớn.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Hắc Sơn Yêu như vậy, Vu Mãng cũng không đành lòng truy vấn thêm, bởi vì có thể cảm thấy Hắc Sơn Yêu không có giấu giếm mình, chỉ nói thật mà thôi.

Khi Hắc Sơn Yêu nhớ lại những chuyện trước kia, thật sự cảm thấy đặc biệt đau khổ, không phải vì những chuyện đã nhớ lại mà đau

khổ, mà vì những ký ức đó dường như bị xóa khỏi não mình vậy.

Cố gắng nhớ lại như vậy, khiến đầu đau như búa bổ, không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, chẳng lẽ ký ức đã từng bị người khác xóa bỏ sao?

Điều này Hắc Sơn Yêu không ngừng tự hỏi trong lòng, cũng không ngừng nghi ngờ, nếu ký ức không bị xóa bỏ thì sẽ không có cảm giác đau khổ như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến một cảnh tượng nào đó trước kia sẽ khiến đầu mình đau như búa bổ, dường như đoạn chuyện này cố ý bị người khác xóa bỏ, khiến mình hoàn toàn không nhớ gì cả.

Nhưng Hắc Sơn Yêu lại rất rõ ràng, cảm giác được người đã phong ấn mình trước kia tuyệt đối là một người vô cùng quen thuộc, trong lòng Hắc Sơn Yêu có một loại cảm giác đặc biệt.

Đối với người đã phong ấn mình, thực sự muốn cố gắng nhớ lại dung mạo của người đó, nhớ lại tất cả mọi chuyện về người đó.

Nhưng lại không thể, người đó dường như là ký ức, đoạn liên quan hoàn toàn trống rỗng, khiến những ký ức vốn đã mơ hồ, khó có thể nhớ lại rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Hắc Sơn Yêu như vậy, Vu Mãng cũng không tiện truy vấn thêm, nhưng Vu Mãng không truy vấn thêm Hắc Sơn Yêu cũng đang cố gắng nhớ lại, đầu óc vô cùng đau đớn, cảm giác đau đầu như búa bổ khiến Hắc Sơn Yêu có chút khó chấp nhận.

Nhưng Hắc Sơn Yêu với tính cách quật cường của mình vẫn cố gắng nhớ lại, muốn nhớ ra người đã phong ấn mình, nếu không có ai nhắc đến người đó, Hắc Sơn Yêu cũng không đi tìm người đó.

Nhưng khi Vu Mãng nhắc đến chuyện đó, ký ức của Hắc Sơn Yêu lại vô cùng mơ hồ, cảm giác mơ hồ đó lại khiến mình cố gắng nhớ lại

người đó là ai và có mối quan hệ như thế nào.

Tại sao lại muốn nhớ một người như vậy, nhưng lại không nhớ rõ dáng vẻ của người đó?

Càng muốn nhớ dáng vẻ của người đó, lại càng mơ hồ, Hắc Sơn Yêu, cẩn thận nhớ lại người đó có mối quan hệ tuyệt đối không tầm thường, chắc chắn là người vô cùng quen thuộc.

Từng chút một cảm giác khiến Hắc Sơn Yêu có một tia ký ức.

Nhưng khi Hắc Sơn Yêu có một tia ký ức thì lại vô cùng mơ hồ, tại sao lại muốn nhớ dung mạo của người đó?

Tại sao nhất định phải nhớ lại mối quan hệ giữa người đó và mình?

Hắc Sơn Yêu đột nhiên cảm thấy mối quan hệ giữa mình và người phong ấn tuyệt đối không đơn thuần, nhưng có thể cảm nhận được, dường như mình rất quan tâm đến người phong ấn.

Chương 619

Rốt cuộc là cảm giác như thế nào, Hắc Sơn Yêu biết mình cũng không biết Hắc Sơn Yêu, chỉ là một số chuyện trước khi phong ấn, chỉ đối với người phong ấn thì vô cùng mơ hồ, còn những chuyện khác lại nhớ rất rõ ràng, tại sao lại như vậy?

Hắc Sơn Yêu bây giờ thực sự không hiểu tại sao người phong ấn lại muốn phong ấn đoạn ký ức liên quan đến mình.

Chẳng lẽ người phong ấn là người vô cùng quen thuộc, người quen biết mình đã bán đứng mình sao?

Hắc Sơn Yêu trong lòng thực sự càng lúc càng rối bời, ký ức của mình cũng hơi hơi có một chút, một chút ký ức nhỏ, khiến đầu mình đau đến không thể chấp nhận được, tại sao lại có cảm giác này?

Vu Mãng đứng một bên nhìn Hắc Sơn Yêu, cảm giác đau đầu như búa bổ đó cũng biết, ký ức trước kia của Hắc Sơn Yêu chắc chắn đã bị người khác phong ấn, tại sao lại muốn phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu chứ?

Đã có thể phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu, điều đó cho thấy người phong ấn Hắc Sơn Yêu vô cùng lợi hại, kết giới này cũng chắc chắn do cao nhân đó bố trí.

Mặc dù kết giới này đã bị Vu Mãng phá trừ, nhưng khi Vu Mãng tiếp xúc với kết giới này cũng biết kết giới này, người bố trí có công lực cũng tuyệt đối vô cùng thâm hậu.

Vu Mãng biết khi phá trừ kết giới này, người bố trí kết giới đó chắc chắn cũng sẽ có cảm ứng, có cảm giác, không biết sau khi phá hủy kết giới này, người bố trí kết giới đó có đến tìm mình không.

Nếu thật sự đến tìm mình thì tốt nhất, có thể tự mình biết ai đã giam cầm Hắc Sơn Yêu, lại còn xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Cần biết việc xóa bỏ ký ức của một người là vô cùng khó khăn, người đã xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu có thể trong lúc Hắc Sơn Yêu không hay biết, xóa bỏ tất cả ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Người này xem ra vô cùng lợi hại, Vu Mãng lại vô cùng tò mò về người này.

Vu Mãng rất có hứng thú với những người có tu vi cao thâm, dù sao bây giờ chính là lúc cần người, nên cũng hy vọng dưới trướng mình sẽ có một số người có công lực thâm hậu.

Mặc dù Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân ở dưới trướng mình giúp đỡ, nhưng hai người họ chỉ giao nguyên thần vào tay mình, không khiến hai người họ cam tâm tình nguyện phục vụ mình.

Vu Mãng hy vọng là những người chân thành muốn đi theo mình làm nên sự nghiệp lớn.

"Đã không nhớ được thì thôi, sẽ khiến ngươi vô cùng đau khổ, ký ức của ngươi rõ ràng đã bị xóa bỏ một cách mạnh mẽ, bây giờ cố gắng nhớ lại cũng khó có thể khôi phục hoàn toàn ký ức." "Sẽ khiến ngươi vô cùng đau khổ!

Nên đừng tự hành hạ mình nữa, cảm giác như vậy vô cùng khó chịu!" Vu Mãng rất hiểu ý người khác nói với Hắc Sơn Yêu, bởi vì nhìn vẻ mặt đau khổ của Hắc Sơn Yêu và cảm giác cố gắng nhớ lại ký ức trước kia, thật sự khiến Vu Mãng cảm thấy Hắc Sơn Yêu bây giờ cố gắng nhớ lại.

Thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác đau đầu như búa bổ của Hắc Sơn Yêu, khiến Hắc Sơn Yêu có chút khó chấp nhận, sắc mặt Hắc Sơn Yêu bây giờ đã trở nên trắng bệch.

Có thể thấy giống như khi nhớ lại đoạn ký ức đó, vô cùng khó khăn.

Tính cách quật cường của Hắc Sơn Yêu khiến mình vô cùng đau khổ, cố chấp muốn nhớ lại đoạn ký ức đó, đang cố gắng đối chọi với mình, muốn vượt qua giới hạn tâm lý của mình.

Nhìn Hắc Sơn Yêu cố gắng như vậy, Vu Mãng cũng đột nhiên cảm thấy có chút xót xa, dù sao ký ức như của Hắc Sơn Yêu bị xóa bỏ một cách mạnh mẽ, việc nhớ lại đoạn ký ức đó phải trải qua một quá trình vô cùng đau khổ.

Hiện tại loại quá trình đau khổ này thực sự người thường khó có thể chịu đựng được, cũng là tính cách quật cường của Hắc Sơn Yêu không bỏ cuộc, nếu là người bình thường thì đã sớm bỏ cuộc rồi.

Hắc Sơn Yêu cũng nghe thấy, Vu Mãng khuyên ngăn mình cũng biết, Vu Mãng đang nhìn mình trong tình huống vô cùng đau khổ, muốn mình giảm bớt một chút đau khổ.

Nhưng Hắc Sơn Yêu cảm thấy đoạn ký ức đó thật sự rất tốt, cảm thấy đoạn ký ức đó là một đoạn ký ức vô cùng quan trọng trong não mình, nhưng lại không nhớ ra được.

Cũng biết đoạn ký ức đó chắc chắn đã bị người phong ấn xóa bỏ.

Nhưng trong lòng Hắc Sơn Yêu cũng rất rõ ràng về việc xóa bỏ những ký ức đó.

Đoạn ký ức đó đối với Hắc Sơn Yêu vô cùng quan trọng, mặc dù không biết đoạn ký ức đó rốt cuộc quan trọng ở đâu, nhưng Hắc Sơn Yêu biết, chỉ khi nhớ lại đoạn ký ức đó, mới có thể giải tỏa tất cả nghi vấn trong lòng.

Hiện tại tất cả nghi vấn trong lòng Hắc Sơn Yêu đều nằm trong đoạn ký ức đó, xem ra đoạn ký ức đó đã làm rõ tất cả mọi chuyện.

Cũng bởi vì đoạn ký ức trong não Hắc Sơn Yêu bị xóa bỏ một cách mạnh mẽ, khiến Hắc Sơn Yêu thực sự không biết, tại sao mình lại bị phong ấn, và trước khi phong ấn đã làm gì.

Khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng Hắc Sơn Yêu, hiện tại vô cùng đau khổ muốn nhớ lại đoạn hồi ức đó, cảm giác đau đầu như búa bổ khiến mình cũng khó chấp nhận được.

Nhưng cũng muốn nhớ lại đoạn ký ức đó, đoạn ký ức đó đối với mình xem ra vô cùng quan trọng.

Hắc Sơn Yêu trong lòng cũng rất rõ ràng, Vu Mãng xót xa, nhìn mình đau khổ, đang cố gắng khuyên ngăn mình.

Nhưng Hắc Sơn Yêu không bỏ cuộc, Hắc Sơn Yêu cảm thấy loại cảm giác đau đầu như búa bổ này khiến mình càng gần hơn với đoạn ký ức đó, cố gắng thêm một chút nữa, kiên trì thêm một chút nữa, mình sẽ nhớ lại những ký ức đó.

Khiến mình ghép lại những ký ức rời rạc đó, có thể nhớ lại những chuyện đã làm trước khi bị phong ấn, và gặp người phong ấn là ai.

Chương 620

Chỉ khi nhớ lại đoạn ký ức đó, mới biết tại sao mình lại bị phong ấn trong đó, mục đích phong ấn là gì, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là vì loại thể chất đặc biệt đó sao?

Xem ra Hắc Sơn Yêu, luôn cảm thấy mình bị phong ấn trong đó, có những lý do khác, mặc dù có cảm giác này.

Nhưng lại không nói ra được, rốt cuộc là nguyên nhân gì, chỉ có thể khiến trong lòng mình càng thêm rối bời, loại cảm giác này khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng bối rối, ảnh hưởng đến tất cả khả năng suy nghĩ vấn đề của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu hiện tại chỉ muốn nhanh chóng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, sắp xếp lại tất cả suy nghĩ mới có thể hiểu tại sao mình lại ở trong đó, tại sao đoạn ký ức đó lại bị phong ấn đối với mình thực sự vô cùng quan trọng.

"Ta biết loại hồi ức, cảm giác của chuyện này thực sự vô cùng đau khổ, ta bây giờ thật sự đầu cũng sắp nổ tung rồi, nhưng ta muốn nhớ lại đoạn chuyện đó, ta luôn cảm thấy đoạn ký ức đó đối với ta vô cùng quan trọng." "Ta luôn có thể nhớ lại một chút mảnh vụn của đoạn ký ức đó, những mảnh vụn này, giống như những chuyện vô cùng khó quên trong não, khiến ta muốn cố gắng ghép lại những mảnh vụn này!" Hắc Sơn Yêu chân thành nói ra cảm nhận của mình với Vu Mãng trước mặt, không muốn Vu Mãng ngăn cản, muốn tiếp tục hồi ức những chuyện trước kia.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu cảm thấy đoạn ký ức đó đối với mình thực sự vô cùng quan trọng, sẽ không từ bỏ đoạn ký ức đó.

Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ, Vu Mãng chỉ xót xa, nhìn mình đau

khổ như vậy, đang cố gắng khuyên mình dừng lại, nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ.

Chỉ cần mình thật sự dừng lại, không tiếp tục nhớ lại đoạn ký ức rời rạc đó, có lẽ đoạn ký ức mơ hồ đó lại sẽ bị mình quên mất, bây giờ đã nhớ lại được một số mảnh vụn.

Nếu bây giờ gián đoạn không tiếp tục, có khả năng đoạn mảnh vụn đó lại sẽ bị xóa bỏ trong não mình, Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ, đoạn ký ức mơ hồ và mảnh vụn là những chuyện vô cùng quan trọng.

Đoạn ký ức đó đối với mình, dường như có một chuyện vô cùng quan trọng ở trong đó.

Hắc Sơn Yêu muốn cố gắng thêm nữa, mặc dù bây giờ cảm giác đau đầu như búa bổ khiến mình gần như ngất đi, mồ hôi hạt đậu lớn lăn dài trên trán mình.

Nhưng với cảm giác đau khổ như vậy, Hắc Sơn Yêu cũng kiên trì xuống, Hắc Sơn Yêu cố gắng phá vỡ rào cản tâm lý của mình và những thứ phong ấn đó, để mình cố gắng đạt được một số kết quả.

Có khả năng tất cả những nỗ lực này của mình sẽ không có bất kỳ kết quả nào, nhưng Hắc Sơn Yêu sẽ nỗ lực, cho dù có làm tổn hại đến cơ thể mình.

Cũng muốn cố gắng theo đuổi một kết quả, bất kể sau nỗ lực kết quả sẽ như thế nào, có tiếp tục đoạn ký ức mơ hồ đó hay không, ít nhất đã nỗ lực rồi, trong lòng không có bất kỳ hối tiếc nào.

Hắc Sơn Yêu có thể cảm nhận được đoạn ký ức đó trong não mình có một số mảnh vụn rải rác, những mảnh vụn này sẽ được kết nối lại trong quá trình hồi ức từng chút một.

Sẽ khiến mình từ đó nhớ lại một số ký ức đặc biệt rõ ràng, nhưng ít nhất có thể giải tỏa một số nghi vấn trong lòng mình.

Loại cảm giác đau khổ này thực sự khiến mình đau đầu vô cùng kịch liệt.

Nhưng đau đầu đến mức gần như ngất đi, Hắc Sơn Yêu cũng không bỏ cuộc.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu quật cường như vậy, cũng biết Hắc Sơn Yêu đang cố gắng nhớ lại đoạn ký ức đó, xem ra đoạn ký ức đó đối với Hắc Sơn Yêu vô cùng quan trọng.

Cũng không biết cao nhân phong ấn Hắc Sơn Yêu có mục đích gì, tại sao lại xóa bỏ tất cả ký ức của Hắc Sơn Yêu, xem ra Hắc Sơn Yêu có thể nhớ lại ký ức với tất cả mọi người trước kia.

Chỉ duy nhất không nhớ được những ký ức về người phong ấn Hắc Sơn Yêu, xem ra người đó chắc chắn có một số giao thiệp với Hắc Sơn Yêu, nếu không sẽ không xóa bỏ ký ức trong não Hắc Sơn Yêu.

Nếu Hắc Sơn Yêu không có mảnh vụn về người phong ấn đó, chắc chắn sẽ không khiến Hắc Sơn Yêu có chút ấn tượng và tò mò về người phong ấn đó.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nhớ lại được một số mảnh vụn, khiến tính cách quật cường của Hắc Sơn Yêu không từ bỏ việc hồi ức những chuyện trước kia, hiện tại cơ thể Hắc Sơn Yêu đã bị tổn hại một chút.

Cũng muốn cố gắng nhớ lại đoạn mảnh vụn trước kia là gì.

Vu Mãng mặc dù có thể nhìn ra Hắc Sơn Yêu đau khổ, nhưng lại không hiểu Hắc Sơn Yêu, tại sao lại cố chấp muốn nhớ lại đoạn ký ức đó, chỉ biết tính cách quật cường của Hắc Sơn Yêu, cố chấp muốn nhớ lại đoạn ký ức đó.

Thực ra trong những đoạn ký ức vụn vặt nhất của Hắc Sơn Yêu,

lại có một chút cảm giác ngọt ngào.

Loại cảm giác ngọt ngào này khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng đặc biệt, đồng thời cũng là động lực để Hắc Sơn Yêu muốn nhớ lại đoạn ký ức đó.

Hiện tại, Hắc Sơn Yêu đang nỗ lực hồi tưởng lại những mảnh ký ức vụn vặt, những cảm giác đau đầu như xé toạc khiến y gần như hôn mê, nhưng Hắc Sơn Yêu không từ bỏ.

Vu Mãng đứng bên cạnh nhìn Hắc Sơn Yêu kiên cường tìm kiếm những mảnh ký ức đó.

Y biết Hắc Sơn Yêu vô cùng quật cường, nhưng lại không thể lý giải được tâm tư thật sự của y.

Vu Mãng cũng cảm nhận được, Hắc Sơn Yêu vô cùng mong muốn hồi tưởng lại những ký ức thuở trước, chỉ là Hắc Sơn Yêu muốn tìm lại đoạn ký ức đã bị người kia phong ấn rất rõ ràng.

Y không biết vì sao trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào đó.

Khi Hắc Sơn Yêu hồi tưởng từng chút một những mảnh ký ức đó, trong lòng lại dấy lên một tia ngọt ngào, nhưng sau cảm giác ngọt ngào đó, lòng y lại dâng lên một nỗi chua xót.

Chương 621

Hắc Sơn Yêu cũng không hiểu mình đã trải qua những gì mà lại có cảm giác này.

Bởi vậy, Hắc Sơn Yêu vô cùng thống khổ, y muốn nỗ lực hồi tưởng lại đoạn ký ức đó, rốt cuộc người phong ấn đó là ai?

Trông như thế nào?

Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ ràng, người đã phong ấn y.

Người phong ấn y là một người vô cùng quan trọng đối với y, một người mà y có những cảm giác trọng yếu, vậy tại sao lại phong ấn y?

Đã nhiều năm trôi qua, người đó chưa từng xuất hiện, rốt cuộc mục đích phong ấn y là gì?

Giờ đây, tất cả ký ức của Hắc Sơn Yêu giống như thủy triều dâng trào, nhưng y hoàn toàn không thể nắm bắt, không thể giữ lại bất cứ chút manh mối nào, chỉ còn lại những mảnh vụn linh tinh, đồng thời lại khiến y đau đầu muốn cố gắng tìm lại những mảnh ký ức đó.

Người đã xóa ký ức và người phong ấn chắc chắn là cùng một người.

Người này rốt cuộc có mục đích gì, thực sự khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng khó hiểu, lẽ nào y bị Long tộc nhị thái tử sai khiến?

Nhìn dáng vẻ thì công lực và tu vi của Long tộc nhị thái tử tuyệt đối không thể chi phối được người phong ấn Hắc Sơn Yêu, người đó có công lực vô cùng thâm hậu.

Căn bản sẽ không nghe lệnh Long tộc nhị thái tử, cũng không thể vì tiền tài mà giúp nhị thái tử, ít nhất trong lòng Hắc Sơn Yêu là cảm thấy như vậy.

Trong những mảnh ký ức vụn vặt của Hắc Sơn Yêu, dường như y không hề oán hận người phong ấn, ngược lại, y muốn nỗ lực tìm lại người đó.

Dường như y muốn ghi nhớ rõ ràng hơn những mảnh ký ức đó, và không hề muốn căm hận người đó, cảm giác này thực sự khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Vu Mãng chỉ thấy Hắc Sơn Yêu đang chịu đựng nỗi thống khổ khi hồi ức ký ức, y không biết rằng khi Hắc Sơn Yêu tìm lại đoạn ký ức đó, y lại có một cảm giác khác biệt.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đang nỗ lực hồi tưởng lại những mảnh ký ức đó, Vu Mãng dù có công lực cao đến mấy cũng không có cách nào giúp Hắc Sơn Yêu hồi tưởng lại.

Hắc Sơn Yêu chỉ có thể tự mình nỗ lực tìm lại những mảnh ký ức trước kia, điều duy nhất Vu Mãng có thể giúp là tạo cho Hắc Sơn Yêu một hoàn cảnh yên tĩnh, để Hắc Sơn Yêu cố gắng hồi tưởng.

Cho dù Hắc Sơn Yêu có trải qua thêm bao nhiêu cảm giác đau đầu như xé toạc, trải qua thêm bao nhiêu thống khổ về thể xác, y cũng phải nỗ lực ghép nối những mảnh ký ức đó.

Vu Mãng có thể giúp y một tay, ngoại trừ việc tạo ra một hoàn cảnh yên tĩnh, y cũng có thể giúp Hắc Sơn Yêu bổ sung thể năng, nội lực trong trường hợp y thực sự không thể chống đỡ nổi.

Đó là điều duy nhất Vu Mãng có thể làm.

Hiện tại, Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên mặt, đôi mắt nhắm nghiền và đôi môi trắng bệch cắn chặt.

Có thể thấy y đang cố gắng ghép nối những mảnh ký ức, đồng thời khí tức trong cơ thể cũng có phần hỗn loạn.

Xem ra đoạn ký ức đó trong đầu Hắc Sơn Yêu thực sự đã bị người phong ấn kia xóa sạch sẽ, chỉ còn lại những mảnh vụn linh tán trong đầu y.

Hắc Sơn Yêu đã không từ bỏ, nếu không thì y đã sớm quên sạch sành sanh mọi chuyện rồi.

Hiện tại Vu Mãng cũng không có cách nào cắt ngang dòng suy nghĩ của Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì Vu Mãng trong lòng rất rõ ràng, nếu lúc này cắt ngang ký ức của Hắc Sơn Yêu, vậy thì y có khả năng sẽ không thể nhớ lại bất cứ mảnh ký ức nào trước đây nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã có thể tìm được vài mảnh ký ức linh tán, ghép nối những mảnh ký ức đó lại, vậy hãy để Hắc Sơn Yêu cố gắng đi, dù thống khổ chắc chắn sẽ có.

Nhưng chỉ cần không liên lụy đến tính mạng của Hắc Sơn Yêu thì y có thể thử, và cũng muốn ghép nối những ký ức linh tán đó, thực ra điều đó có lợi cho cơ thể Hắc Sơn Yêu.

Khí tức của Hắc Sơn Yêu hiện tại có phần hỗn loạn, nhưng khí tức đó không hề nguy hiểm đến tính mạng của y.

Hiện tại Vu Mãng cũng ở bên cạnh Hắc Sơn Yêu.

Nếu Hắc Sơn Yêu thực sự khí tức hỗn loạn, nghịch lưu lên, Vu Mãng cũng sẽ kịp thời ngăn cản, sẽ không để khí tức của Hắc Sơn Yêu nghịch lưu, Hắc Sơn Yêu sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Có lẽ y có sự tự tin như vậy trong lòng, biết có Vu Mãng làm hậu thuẫn phía sau, nên mới dám nỗ lực hồi tưởng lại đoạn ký ức đó.

Phải biết rằng nếu bên cạnh không có Vu Mãng, mà khí tức thực sự hỗn loạn nghịch lưu, thì điều đó sẽ đe dọa đến sinh mạng.

Nó sẽ khiến tất cả nội lực bị hủy hoại trong chốc lát, biến y thành một phế nhân.

Chương 622

Hiện tại Hắc Sơn Yêu có được sự dũng khí như vậy để thử tìm lại những mảnh ký ức trước kia, phá vỡ dòng khí lưu tắc nghẽn, hoàn toàn là vì Vu Mãng cũng ở bên cạnh, ở thời khắc mấu chốt sẽ không để khí huyết nghịch lưu mà chết.

Tất cả thống khổ của Hắc Sơn Yêu hiện tại không liên lụy đến tính mạng, nên y đang nỗ lực thử, hồi tưởng lại những mảnh ký ức trước kia, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng một người.

Khuôn mặt người đó vẫn luôn mơ hồ như vậy, y biết người trước mặt dường như vô cùng quan trọng đối với y, nhưng người đó không phải người phong ấn y.

Hắc Sơn Yêu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết, người đó đối với y hẳn là một người quan trọng.

Hắc Sơn Yêu tuy không nhớ dung mạo người đó, nhưng giọng nói của người đó vẫn luôn văng vẳng bên tai y, ngữ khí vấn vương vẫn luôn ở đó.

Trong ký ức của Hắc Sơn Yêu, ngữ khí khi người đó nói chuyện vô cùng nhẹ nhàng, đối đãi khi nói chuyện vô cùng cẩn thận và dịu dàng, khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy rất.

Tại sao ngữ khí khi người đó nói chuyện lại dịu dàng như vậy?

Hắc Sơn Yêu thực sự không biết khuôn mặt mơ hồ trong ký ức đó rốt cuộc là ai, và y có quan hệ gì với người đó.

Ngữ khí khi người đó nói chuyện vẫn luôn văng vẳng bên tai y.

Tuy không rõ dung mạo người đó, nhưng giọng nói đó khiến Hắc Sơn Yêu nhớ rất rõ.

Hắc Sơn Yêu trong lòng cũng cảm nhận được, khi nghe giọng nói đó, y không hề có bất kỳ sự phản cảm nào, ngược lại còn có một tia thân cận.

Hắc Sơn Yêu, không biết vì sao lại có cảm giác này, vì sao lại có một cảm giác thanh tĩnh này, một cảm giác mà Hắc Sơn Yêu chưa từng có.

Lẽ nào người đó vô cùng quan trọng đối với y, vậy một người quan trọng như thế, tại sao lại khiến y quên lãng?

Có phải có người đã dùng sức mạnh xóa bỏ người đó khỏi ký ức của y?

Nếu thực sự là người đó đã xóa bỏ ký ức, Hắc Sơn Yêu sẽ nỗ lực tìm người đó, tại sao lại muốn xóa bỏ một người mà y cảm thấy quan trọng khỏi ký ức của mình?

Hắc Sơn Yêu cố gắng cắn chặt môi dưới, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Trong ký ức của y, điều đó không ngừng lại.

Nhìn Hắc Sơn Yêu khổ sở như vậy, Vu Mãng cũng không tiện quấy rầy mà cũng không giúp được gì.

Trong tình cảnh bất lực, y chỉ có thể nhìn Hắc Sơn Yêu, chú ý đến tình hình của y, không để khí lưu nghịch hành.

Hầu tử đứng một bên cũng nhìn biểu cảm thống khổ của Hắc Sơn Yêu, trên mặt cũng hiện lên một chút lo lắng.

Mặc dù Hầu tử không có ấn tượng tốt về Hắc Sơn Yêu, nhưng hiện tại dù sao cũng đã hóa giải hiềm khích trước đây, giữa hai người không còn bất kỳ ngăn cách nào.

Hầu tử hiện tại không có bất kỳ địch ý nào đối với Hắc Sơn Yêu.

Khi ở trong kết giới, Hầu tử cũng không biết vì sao mình lại có địch ý với Hắc Sơn Yêu.

Hầu tử không có kiến thức quá cao siêu nên không hiểu vì sao mình lại có biểu hiện như vậy, y cũng không đi tìm hiểu.

Nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng lại rất rõ ràng, y và Hầu tử đã quen biết trước khi bị phong ấn.

Toàn thân Hắc Sơn Yêu hiện tại đang run rẩy, giống như ký ức đang cuồn cuộn trào dâng như thủy triều.

Y cố gắng xem trong khoảnh khắc thủy triều dâng trào đó, mình có thể nắm bắt được bao nhiêu mảnh ký ức, bao nhiêu mảnh ký ức khắc sâu, từ đó ghép nối chúng lại.

Vu Mãng thực ra cũng không hiểu, tại sao người phong ấn Hắc Sơn Yêu lại không muốn Hắc Sơn Yêu dính líu, và tại sao lại xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu cùng lúc?

Phải biết rằng xóa bỏ ký ức của một người phải tiêu hao rất nhiều nội lực, tại sao phải tốn công sức lớn như vậy để xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu?

Nếu việc xóa bỏ ký ức của người khác dễ dàng như vậy thì có thể lý giải, nhưng phải biết rằng xóa bỏ ký ức của một người cần hao phí nội lực tương đối lớn.

Nếu không phải người phong ấn đã xóa ký ức của Hắc Sơn Yêu, thì khi tiếp xúc với kết giới đó, có lẽ y cũng phải tốn một chút sức lực.

Xem ra người bố trí kết giới đó sau khi bố trí xong cũng đã tiêu hao quá nhiều nội lực.

Và cũng nên ở giai đoạn tĩnh dưỡng.

Chương 623

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng phải biết rằng việc tiêu hao nội lực không phải là một lần duy nhất, khi kết giới đó vẫn luôn tồn tại, nội lực của người đó vẫn luôn bị tiêu hao.

Người đó đã vận dụng nội lực lớn như vậy, không chỉ phong ấn kết giới mà còn phong ấn cả ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Khi y hồi tưởng, Hắc Sơn Yêu cảm thấy như đã nắm bắt được vài mảnh ký ức.

Từng đoạn ký ức không ngừng hiện lên trong đầu y, tuy nhiên y không thể nhìn rõ.

Người trong ký ức, y không thể nhìn rõ khuôn mặt đó là ai, nhưng có thể cảm nhận được người trong ký ức và người phong ấn chắc chắn là cùng một người.

Tại sao một người mà y cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy thân cận lại là người phong ấn y?

Tại sao lại phải phong ấn y, và đồng thời phong ấn cả ký ức của y?

Là vì mục đích gì?

Tất cả mọi thứ không ngừng xoay chuyển trong đầu Hắc Sơn Yêu, y không rõ nguyên nhân ở giữa, nhưng Hắc Sơn Yêu biết rất rõ.

Người phong ấn y, y không hề có bất kỳ oán hận nào.

Ngược lại, y dường như đã vô cùng thân cận với người đó trong những mảnh ký ức trước đây.

Chẳng lẽ người đó đã lợi dụng sự thân cận đó để phong ấn y?

Nhưng trong những mảnh ký ức đó, không hề nhắc đến truyền gia chi bảo.

Dường như người đó không có hứng thú lớn với truyền gia chi bảo, vậy người đó phong ấn y vì mục đích gì?

Tất cả những suy nghĩ, tất cả những mảnh ký ức của Hắc Sơn Yêu hiện tại vẫn chưa thể ghép nối thành một kết quả.

Dường như tất cả đều là một ẩn số, một mê cung khiến y không biết phải ghép nối như thế nào, không biết phải sắp xếp những mảnh ký ức linh tán này lại với nhau ra sao.

Dường như giữa những mảnh ký ức linh tán đó có một mối quan hệ then chốt liên kết, nhưng đoạn quan trọng nhất ở giữa lại không có...

Dường như chỉ cần nghĩ đến một chút là đầu y lại đau như muốn ngất lịm, khiến y không dám tùy tiện tiếp cận.

Không dám tùy tiện tiếp cận.

Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ ràng, đoạn ký ức đó vô cùng quan trọng đối với y, y không biết kết quả thực sự của nỗ lực này sẽ là gì.

Câu trả lời có thể là gì, nhưng ít nhất y đã nỗ lực, y thực sự muốn thử, muốn biết những ký ức trước kia rốt cuộc là gì.

Trong những mảnh ký ức linh tán đó, Hắc Sơn Yêu cũng có thể cảm nhận được Hầu tử trước đây cũng có những điều tương tự, Hầu tử khi đó cũng vô cùng thân cận với y.

Chẳng trách khi gặp Hầu tử, y không hề có bất kỳ địch ý nào, chỉ có một chút xa lạ, đó là vì ký ức của y đã bị xóa bỏ.

Xem ra ký ức của Hầu tử cũng đã bị người ta cố ý xóa bỏ.

Nếu không thì Hầu tử khi gặp y sẽ không tấn công như vậy, giống

như có thù với y.

Hắc Sơn Yêu đang từng chút một ghép nối tất cả những mảnh ký ức linh tán này, tuy không có những sự việc quan trọng, nhưng những mảnh ký ức linh tán đó cũng đã khiến y có được một số ký ức.

Trong một số ký ức đó, y có thể rõ ràng cảm nhận được một số đoạn ký ức khi ở bên Hầu tử, cảm giác thân cận của Hầu tử đối với y khi đó cũng vô cùng mật thiết.

Hầu tử tiếp xúc với y vô cùng thân cận, và cũng có thể thấy dáng vẻ của Hầu tử khi đó cũng có những điểm khác biệt so với hiện tại.

Có lẽ vì thời gian đã quá dài, con người luôn sẽ trưởng thành, nên hình thái bên ngoài có một số thay đổi, điều đó cũng có thể xảy ra.

Trong những mảnh ký ức linh tán, Hắc Sơn Yêu có rất nhiều hình ảnh về Hầu tử.

Xem ra những ký ức liên quan đến Hầu tử không bị xóa bỏ hoàn toàn.

Hiện tại, những đoạn ký ức về Hầu tử không gây ra sự thống khổ lớn, trong hồi ức, việc tiếp xúc giữa y và Hầu tử cũng vô cùng mật thiết.

Hầu tử đối với y không hề có bất kỳ địch ý nào, và rất thân cận.

Chương 624

Khi Hắc Sơn Yêu hồi ức, trên mặt y không khỏi nở một nụ cười.

Khí tức ấm áp đó khiến Hắc Sơn Yêu trong lòng vô cùng thoải mái.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy khoảng thời gian đó khi ở bên Hầu tử vô cùng thân cận, khiến y cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tại sao lại có cảm giác này, Hắc Sơn Yêu cũng không rõ.

Trong khoảng thời gian đó, Hắc Sơn Yêu dường như rất hạnh phúc.

Y cảm thấy sau khi những ký ức đó bị phong ấn, mình trở nên lạnh lùng hơn.

Khi có những ký ức đó, y rất sẵn lòng mỉm cười, còn tại sao bây giờ lại trở nên vô cảm như vậy, y cũng không rõ lắm.

Chỉ là đoạn ký ức đó dường như đã cách rất xa, rất xa, giống như một người hoàn toàn khác.

Khi Hắc Sơn Yêu hồi tưởng lại đoạn ký ức đó, y cảm thấy người trong ký ức dường như hoàn toàn khác, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với hiện tại, như thể trong nội tâm y có quá nhiều nghi ngờ.

Hắc Sơn Yêu thậm chí còn tự hỏi, lẽ nào những ký ức hiện ra lúc đó không chân thực, hoàn toàn chỉ là tưởng tượng?

Nhưng sự tưởng tượng đó lại quá đỗi chân thực, khiến Hắc Sơn Yêu căn bản không có cách nào kiểm soát, hiện tại y cũng không thể phân biệt được đâu là ký ức thật, đâu là tưởng tượng.

Hắc Sơn Yêu ngược lại cảm thấy những điều đó là chân thật, ký ức của y không phải là tưởng tượng, tuyệt đối không phải là tưởng tượng.

Những ký ức đó như thủy triều dâng trào, khiến y nhớ rất rõ, đó tuyệt đối là chân thực, từng cảnh Hầu tử ở bên y đều vô cùng chân thực.

Nếu những mảnh ký ức này thực sự chỉ là tưởng tượng, thì chúng cũng quá đỗi ngọt ngào, quá đỗi hạnh phúc, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra một cách vô cớ.

Đó tuyệt đối là ký ức chân thực, tuy rằng Hắc Sơn Yêu lúc đó và hiện tại hoàn toàn giống như hai người khác biệt, nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng rất rõ ràng, người với khuôn mặt luôn nở nụ cười, cười rất ngọt ngào đó chắc chắn là y.

Rốt cuộc vì lý do gì mà khiến y biến thành dáng vẻ hiện tại, khiến y dường như trở nên tà ác, đồng thời nụ cười hạnh phúc cũng không còn hiện trên mặt y nữa.

Hắc Sơn Yêu cũng không rõ vì sao mình lại biến thành như vậy, những ký ức đó đại biểu cho điều gì, những ký ức hạnh phúc đó vì sao lại bị người ta xóa bỏ, vì sao lại muốn hủy hoại sự ngây thơ và hạnh phúc của y khi xưa?

Tất cả những ẩn số đó khiến Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không thể hiểu rõ.

Hiện tại, những mảnh ký ức trong đầu Hắc Sơn Yêu chỉ là những lần tiếp xúc mật thiết giữa y và Hầu tử, Hầu tử khi đó cũng vô cùng yếu ớt.

So sánh Hầu tử khi đó với Hầu tử hiện tại, Hầu tử khi đó đáng yêu hơn một chút.

Y không hề có bất kỳ tổn hại nào.

Khi Hầu tử vừa gặp y, Vu Mãng thấy Hầu tử đối với Hắc Sơn Yêu lại vô cùng không thân thiện.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy mọi thứ như một giấc mộng, thực sự cảm thấy những điều đó rất chân thực, nhưng ký ức lại mơ hồ đến vậy, những mảnh vụn linh tinh được sắp xếp lại với nhau.

Khiến y cảm thấy đó tuyệt đối là thật, nhưng y lại không thể nhớ rõ khuôn mặt của người trong ký ức trông như thế nào.

Hắc Sơn Yêu có thể nhớ rõ cảnh Hầu tử chơi đùa bên cạnh mình, nhưng lại không nhớ người phong ấn đó trông ra sao.

Y chỉ có thể nhìn rõ bóng lưng và một khuôn mặt mơ hồ của người đó.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu thực sự vô cùng thống khổ, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài từ trán y xuống.

Y trợn trừng đôi mắt muốn nhìn rõ khuôn mặt người trong ký ức trông như thế nào, nhưng lại càng nhìn càng mơ hồ, khiến y không thể chạm tới mà cũng không nhìn rõ, cảm giác này thực sự khiến Hắc Sơn Yêu gần như điên loạn.

Vu Mãng đứng một bên nhìn Hắc Sơn Yêu, những giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ xuống từ khuôn mặt trắng bệch, y biết Hắc Sơn Yêu đang nỗ lực hồi ức lại những mảnh ký ức vụn vặt đó.

Y cũng biết rằng nếu lúc này quấy rầy Hắc Sơn Yêu, sẽ khiến mọi nỗ lực của y đổ sông đổ biển.

Nhưng đồng thời Vu Mãng cũng vô cùng lo lắng, Hắc Sơn Yêu cứ tiếp tục như vậy liệu có khiến khí huyết nghịch lưu hay không?

Nhìn Hắc Sơn Yêu đang trong trạng thái giằng xé, thực sự vô cùng

thống khổ.

Hắc Sơn Yêu nhắm chặt đôi mắt, cố gắng tiếp cận khuôn mặt mơ hồ đó, muốn nhìn rõ khuôn mặt mơ hồ đó là ai, giọng nói rõ ràng đó vẫn văng vẳng bên tai với ngữ điệu đó...

Chương 625

Giọng nói đó, thực sự khiến y cảm thấy quen thuộc vô cùng.

Y không nhìn rõ khuôn mặt người đó, nhưng y cảm thấy có mối quan hệ gì đó, tại sao lại có cảm giác thân cận như vậy?

Hắc Sơn Yêu hiện tại đang nỗ lực hồi ức lại tất cả.

Hầu tử vẫn luôn ở bên cạnh dõi theo Hắc Sơn Yêu, khi nhìn thấy y cũng vô cùng yên tĩnh, nhìn biểu cảm thống khổ trên mặt Hắc Sơn Yêu, lần này trong mắt Hầu tử cư nhiên cũng hiện lên một tia không đành lòng.

Bởi vậy, nỗi thống khổ của Hắc Sơn Yêu càng rõ ràng, đồng thời biểu cảm trên mặt Hắc Sơn Yêu càng lúc càng thống khổ, gân xanh trên trán lộ rõ trên khuôn mặt trắng bệch.

Xem ra Hắc Sơn Yêu đã nhẫn nhịn đến một mức độ nhất định, nhưng y không từ bỏ, vẫn nỗ lực hồi tưởng.

Lúc này Vu Mãng cũng phải ra tay can thiệp, nếu cứ để Hắc Sơn Yêu tiếp tục như vậy, có khả năng y sẽ khí huyết nghịch lưu.

Khi gân xanh trên mặt Hắc Sơn Yêu càng lúc càng rõ ràng, Vu Mãng kịp thời ra tay, một chưởng đánh vào lưng Hắc Sơn Yêu.

Theo tiếng chưởng vang lên, Hắc Sơn Yêu phun ra một ngụm máu tươi, mềm nhũn ngã vào lòng Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu không sao, y thực sự đã cố gắng hết sức.

Nếu không phải Vu Mãng ở bên cạnh kịp thời ngăn cản, Hắc Sơn Yêu có khả năng sẽ khí huyết nghịch lưu, điều đó sẽ khiến Hắc Sơn Yêu tẩu hỏa nhập ma, sẽ lấy đi tính mạng của y.

Vu Mãng cũng không biết Hắc Sơn Yêu đã đạt đến mức độ nào, tình tiết hồi ức ra sao.

Y chỉ biết Hắc Sơn Yêu, nếu cứ tiếp tục hồi ức, có khả năng sẽ gây ra tổn thương không thể hồi phục cho y.

Vì vậy Vu Mãng đã kịp thời ngăn cản Hắc Sơn Yêu hồi ức.

Đồng thời Vu Mãng đã cứu được tính mạng của Hắc Sơn Yêu, nhưng Hắc Sơn Yêu hiện tại đã hôn mê.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu hoàn toàn hôn mê trong vòng tay Vu Mãng.

Vu Mãng ôm Hắc Sơn Yêu, tạm thời không tiếp tục tìm kiếm một không gian khác nữa.

Hắc Sơn Yêu đã hôn mê, chỉ có thể sắp xếp cho y nghỉ ngơi trước trong phòng.

Sau khi Vu Mãng bế Hắc Sơn Yêu lên, y đến nơi Hắc Sơn Yêu thường ngày nghỉ ngơi.

Hắc Sơn Yêu ở nơi riêng của mình cũng có một không gian nhỏ, có giường ngủ.

Vu Mãng đặt Hắc Sơn Yêu lên giường.

Khi Hắc Sơn Yêu ở một mình, căn phòng tuy không đặc biệt xa hoa, nhưng cũng vô cùng sạch sẽ.

Đặt y lên chiếc giường sạch sẽ, Hắc Sơn Yêu vẫn chưa tỉnh.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cau mày chặt, vết máu ở khóe miệng đặc biệt rõ ràng.

Vu Mãng dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng Hắc Sơn Yêu.

Nhìn khí tức của Hắc Sơn Yêu cũng đã hơi bình ổn hơn một chút,

Vu Mãng đặt ngón tay lên mạch đập của Hắc Sơn Yêu, cảm thấy mạch đập của y bình thường, khí huyết không hề nghịch lưu.

Xem ra y ra tay vô cùng kịp thời.

Nếu ra tay muộn hơn một chút, có khả năng Hắc Sơn Yêu lúc này đã lâm vào nguy kịch.

Hiện tại nhìn mạch đập của Hắc Sơn Yêu không hỗn loạn, chỉ là y đang hôn mê, hãy để y nghỉ ngơi thật tốt.

Hầu tử đứng bên cạnh cũng có chút lo lắng, cũng đến bên giường nhìn Hắc Sơn Yêu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Hắc Sơn Yêu nhìn thực sự có chút khiến người ta đau lòng.

Hắc Sơn Yêu vốn có dung mạo vô cùng tuấn mỹ, hiện tại thêm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đó lại càng thêm phần đáng thương.

Hầu tử đứng bên cạnh chăm chú nhìn Hắc Sơn Yêu.

Chương 626

Hiện tại nhìn Hắc Sơn Yêu không có dấu hiệu tỉnh lại, y cũng thực sự có chút sốt ruột.

Điều này khiến Vu Mãng có chút không hiểu.

Khi Hầu tử vừa gặp Hắc Sơn Yêu, phản ứng thực sự khá mãnh liệt, nhanh chóng lao về phía Hắc Sơn Yêu, muốn tấn công y.

Hiện tại nhìn biểu cảm của Hầu tử ngược lại có chút thân cận.

Xem ra hai người trước đây hẳn đã quen biết nhau, chỉ là Hầu tử không nhớ Hắc Sơn Yêu thôi sao?

Lẽ nào ký ức của Hầu tử cũng đã bị xóa bỏ một phần?

Điều này cũng có khả năng.

Hiện tại Vu Mãng vô cùng tò mò, người phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là ai?

Vu Mãng luôn cảm thấy người phong ấn và xóa ký ức của Hắc Sơn Yêu chắc chắn có một mối quan hệ đặc biệt với y, bởi vì khi nhìn Hắc Sơn Yêu hồi ức những ký ức trước đây, trên mặt y luôn hiện lên một chút cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Hiện tại mọi thứ đều là một ẩn số, chỉ khi tìm được người đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu mới có thể hiểu rõ chân tướng sự việc, và những sự việc liên quan đến Hắc Sơn Yêu.

Tất cả mọi chuyện mới có một kết quả.

Hắc Sơn Yêu hiện tại rất nỗ lực tìm lại những sự việc đó, xem ra luôn có một số chướng ngại, không cho phép Hắc Sơn Yêu vượt qua.

Hắc Sơn Yêu hiện tại đang trong trạng thái hôn mê, những ký ức

còn sót lại trong đầu y sẽ có bao nhiêu cũng là một ẩn số.

Có lẽ những ký ức trước khi Hắc Sơn Yêu hôn mê, khi y tỉnh lại, cũng có khả năng sẽ lại một lần nữa bị lãng quên.

Hắc Sơn Yêu đã nỗ lực muốn ghi nhớ những điều, những hình ảnh đó, có khả năng dù nỗ lực đến mấy, hồi tưởng được rồi cũng sẽ từng chút một bị lãng quên đi.

Vu Mãng hiện tại hy vọng Hắc Sơn Yêu dù nỗ lực đến mấy, muốn hồi ức những mảnh ký ức đó, hy vọng khi Hắc Sơn Yêu tỉnh lại, đừng quên đi tất cả những điều đó.

Nếu thực sự quên đi tất cả những điều đó, thì mọi nỗ lực của Hắc Sơn Yêu sẽ đổ sông đổ biển.

Những mảnh ký ức linh tán đó trước khi Hắc Sơn Yêu hôn mê đều vô cùng rõ ràng, y đã ghi nhớ được.

Nếu Hắc Sơn Yêu lần hôn mê này, lại một lần nữa quên đi những mảnh ký ức linh tán đó, thì nỗi thống khổ mà Hắc Sơn Yêu phải chịu có khả năng sẽ lại một lần nữa phải chịu đựng.

Nếu như vậy, sẽ khiến Hắc Sơn Yêu rơi vào một vòng tuần hoàn vĩnh viễn không có điểm dừng, luân hồi trong những ký ức thống khổ như vậy, cuộc đời sau này của Hắc Sơn Yêu sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

Vu Mãng không muốn Hắc Sơn Yêu vĩnh viễn sống khổ sở dưới bóng tối đó.

Nhưng hiện tại Vu Mãng trong lòng cũng rất rõ ràng, Hắc Sơn Yêu muốn ghi nhớ những mảnh ký ức linh tán đó, muốn biết người đã phong ấn y và người đã nhốt y trong kết giới rốt cuộc có quan hệ gì.

Hiện tại có thể biết người đã xóa ký ức của Hắc Sơn Yêu và người đã phong ấn Hắc Sơn Yêu trong kết giới hẳn là cùng một người.

Tu vi của người đó vô cùng cao, đối với Hắc Sơn Yêu không hề có bất kỳ ác ý nào, cũng không làm tổn hại Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng vì sao lại nghĩ như vậy?

Bởi vì người đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu, nếu thực sự muốn Hắc Sơn Yêu không nhớ gì, hoàn toàn có thể giết chết y.

Không cần thiết phải tốn công lực lớn như vậy, hao phí tu vi lớn như vậy để phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Phải biết rằng phong ấn ký ức của một người có thể tiêu hao nội lực rất lớn.

Nếu nhốt một người vào trong kết giới đã hao phí nội lực lớn, thì nếu xóa bỏ ký ức của một người, nội lực tiêu hao còn gấp đôi so với việc phong ấn người đó trong kết giới.

Người đã nhốt Hắc Sơn Yêu vào kết giới đã tiêu hao nội lực, khi xóa bỏ ký ức trong đầu Hắc Sơn Yêu, đương nhiên sẽ tiêu hao một lượng lớn nội lực.

Người đó lại hao phí nội lực, chỉ để nhốt Hắc Sơn Yêu trong kết giới, không muốn Hắc Sơn Yêu nhớ gì sao?

Điều này thực sự khiến người ta nghi ngờ thân phận thật sự của Hắc Sơn Yêu là gì?

Nhìn thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng biết hiện tại thể chất đặc biệt này của Hắc Sơn Yêu, nếu bị tất cả mọi người biết được, sẽ mang lại nguy hiểm lớn cho y.

Chương 627

Tất cả mọi người sẽ tranh giành để có được thể chất này của Hắc Sơn Yêu.

Cách duy nhất để có được thể chất này của Hắc Sơn Yêu là chiếm đoạt nhục thân của y.

Phải biết rằng hiện tại người Yêu tộc cũng vô cùng điên cuồng, vì để nâng cao tu vi của mình, họ sẽ tàn nhẫn làm bất cứ điều gì.

Người có thể phong ấn Hắc Sơn Yêu trong kết giới chắc chắn sẽ biết thể chất đặc biệt của y.

Long tộc nhị thái tử cư nhiên không biết thể chất đặc biệt này của Hắc Sơn Yêu.

Xem ra người phong ấn Hắc Sơn Yêu không hề nói cho nhị thái tử về thể chất của y.

Xem ra người đó hẳn là không hoàn toàn giúp đỡ nhị thái tử.

Cũng có thể người đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu, có thể hoàn toàn không nghe lệnh Long tộc nhị thái tử, chỉ vì một số nguyên nhân đặc biệt mà phong ấn Hắc Sơn Yêu trong kết giới của Long tộc nhị thái tử.

Tất cả mọi chuyện chỉ có thể chờ Hắc Sơn Yêu tỉnh lại, xem y có nhớ được không, tất cả mọi chuyện rồi sẽ có một kết quả.

Lúc này, Vu Mãng đỡ Hắc Sơn Yêu vào trong nhà, để Hắc Sơn Yêu có thể yên tĩnh nghỉ ngơi.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu tuy đã hôn mê, nhưng khí tức vô cùng bình ổn.

Nếu chậm trễ hơn một chút, có khả năng Hắc Sơn Yêu đã khí huyết nghịch lưu.

Vu Mãng đặt Hắc Sơn Yêu lên chiếc giường, nơi Hắc Sơn Yêu thường ngày nghỉ ngơi, nên y sẽ thoải mái hơn một chút.

Trong Long Điện này, Vu Mãng có rất nhiều nơi không rõ ràng, không hiểu rõ, cũng không biết có chỗ nào để nghỉ ngơi.

Thời gian ở Long Điện không lâu, Vu Mãng đối với nơi đây còn có chút xa lạ.

Sau khi đặt Hắc Sơn Yêu lên giường, khí tức của Hắc Sơn Yêu đã bình ổn hơn rất nhiều.

Nằm trên giường, biểu cảm trên mặt y cũng dần dần khôi phục, sắc mặt xám xịt vừa rồi giờ đã có chút huyết sắc.

Khi Vu Mãng định rời đi, xem xét những nơi khác có phát hiện mới nào không, y thấy Hắc Sơn Yêu lại một lần nữa căng thẳng, lông mày cau chặt không ngừng nói mớ.

Lẽ nào trong mơ y lại gặp phải cảnh tượng trong ký ức?

Vu Mãng nhìn biểu cảm thống khổ trên mặt Hắc Sơn Yêu, liền quay lại bên cạnh y, ngồi xuống mép giường, vỗ về Hắc Sơn Yêu.

Biểu cảm trên mặt Hắc Sơn Yêu vẫn luôn méo mó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thêm biểu cảm cau mày chặt chẽ, có thể tưởng tượng được Hắc Sơn Yêu lúc này trong mộng hẳn cũng đang trải qua những chuyện thống khổ, hoặc đang nỗ lực giằng xé.

Tuy Vu Mãng không biết Hắc Sơn Yêu đang trải qua điều gì, nhưng có thể cảm nhận được Hắc Sơn Yêu đang giằng xé trong mộng cảnh.

Thực sự quá giày vò.

Những ký ức đó không ngừng ghép nối lại với nhau trong đầu Hắc Sơn Yêu, khiến y không biết nên bắt đầu từ đâu, nên làm gì.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch méo mó không ngừng của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cũng cảm thấy nên giúp đỡ.

Lúc này, Hắc Sơn Yêu được Vu Mãng đỡ ngồi dậy.

Vu Mãng nhanh chóng vận dụng nội lực của mình tập trung vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Vu Mãng xuất hiện một con mắt màu đỏ.

Ấn ký hình cầu màu đỏ trong lòng bàn tay Vu Mãng càng lúc càng đỏ, càng lúc càng sáng.

Có thể cảm nhận được ấn ký màu đỏ mới toanh này của Vu Mãng hẳn vô cùng nóng bỏng, ánh sáng phát ra khiến người ta cũng cảm thấy một tia nóng rực.

Khi quả cầu nhỏ màu đỏ trong lòng bàn tay Vu Mãng càng lúc càng nóng, Vu Mãng nhanh chóng đặt quả cầu nhỏ màu đỏ đó lên giữa trán Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu nhanh chóng hấp thu ấn ký màu đỏ đó vào giữa lông mày, trên trán.

Khi ấn ký màu đỏ nhanh chóng được hấp thu vào giữa lông mày của Hắc Sơn Yêu, cũng có thể thấy biểu cảm trên mặt Hắc Sơn Yêu đã bình hòa hơn một chút.

Chương 628

Thực ra, con mắt màu đỏ trong lòng bàn tay Vu Mãng là Vu Mãng lợi dụng một phân thân trên người mình, một phần linh hồn tiến vào mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Khi tiến vào mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, y cũng có thể nhìn rõ dáng vẻ của Hắc Sơn Yêu trong mộng cảnh.

Khi ấn ký màu đỏ hoàn toàn chìm vào giữa lông mày của Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu cũng đồng thời ngồi trên giường, trong trạng thái tĩnh lặng.

Khi Vu Mãng truyền ý chí của mình vào trải nghiệm của Hắc Sơn Yêu, và khi trải qua mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, y cảm thấy mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu cư nhiên lại thê lương đến vậy.

Lúc này, Vu Mãng tiến vào mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, thực sự có cảm giác đặc biệt thê lương.

Sau khi tiến vào mộng cảnh, y chỉ thấy một nơi hoang lương, có một cây đại thụ khô héo, trên cành cây lá rụng tả tơi, đất đai khô cằn, mặt đất cũng đầy những vết nứt nẻ.

Trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu lại có cảnh tượng như vậy.

Vu Mãng thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì trong những sự vật mà Hắc Sơn Yêu tiếp xúc, hẳn sẽ không có cảnh tượng như vậy xuất hiện.

Nhưng khi tiến vào mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, trong mộng cảnh của y lại có một nơi thê lương như vậy, một vùng đất trống trải không thấy biên giới, dường như mãi mãi không đi đến tận cùng,

không thấy bờ.

Cây đại thụ khô héo bên cạnh là vật thể cao lớn duy nhất trong vùng đất trống trải đó.

Khi Vu Mãng tiến vào mộng cảnh này, thực sự cảm thấy mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu cư nhiên lại hoang vắng đến vậy.

Mộng như vậy cũng cho thấy trong lòng Hắc Sơn Yêu cũng có tâm thái như vậy.

Hắc Sơn Yêu bề ngoài không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, cư nhiên lại có tâm tư nặng nề như vậy.

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mà khiến tâm trạng hiện tại của Hắc Sơn Yêu lại thê lương đến vậy?

Nhìn Hắc Sơn Yêu với biểu cảm thống khổ, nơi thê lương đó chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Sau khi tiến vào mộng cảnh, Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu cô độc đứng một mình trước gốc đại thụ khô héo, tự lẩm bẩm với cây.

Y không nghe rõ Hắc Sơn Yêu đã nói gì với cây, nhưng nhìn Hắc Sơn Yêu khi nói những lời đó, biểu cảm trên mặt y rõ ràng đã nhu hòa hơn rất nhiều.

Trong mộng cảnh, sắc mặt Hắc Sơn Yêu vô cùng hồng hào.

Vu Mãng đứng ở nơi không xa chỉ lặng lẽ nhìn Hắc Sơn Yêu đang ước nguyện dưới gốc cây.

Y cũng không biết Hắc Sơn Yêu ở đây là đang ước nguyện điều gì, nhưng nhìn cảm giác hạnh phúc tràn ngập trên mặt Hắc Sơn Yêu, hẳn đó là một điều ước đặc biệt ngọt ngào.

Từ khi Vu Mãng nhận thức Hắc Sơn Yêu, y chưa từng thấy Hắc Sơn Yêu có biểu cảm như vậy, biểu cảm lại sinh động đến thế.

Một Hắc Sơn Yêu như vậy, với đôi mắt to linh động, vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn có một cảm giác tiên tử, hoàn toàn siêu phàm thoát tục.

Nhưng tại sao Hắc Sơn Yêu trong mộng cảnh lại rạng rỡ như vậy?

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mới có thể khiến Hắc Sơn Yêu biến thành biểu cảm, động tác hiện tại như vậy?

Dường như y đã hoàn toàn biến thành một người khác, hoàn toàn không còn hy vọng vào cuộc sống, cũng không ôm bất kỳ hy vọng nào, vì đã có phương pháp như vậy.

Hiện tại, Vu Mãng chỉ ở trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, nhìn mộng cảnh của y.

Hẳn là có một số hy vọng, nhưng Hắc Sơn Yêu không hề để ý đến bất cứ vật thể nào trong mộng cảnh.

Y không hỏi quá rõ, vậy nên Hắc Sơn Yêu nhìn thấy bất cứ thứ gì trong mộng cảnh, tất cả mọi thứ trong mộng cảnh đều ở trạng thái mơ hồ.

Trong mộng cảnh của Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu chỉ có thể nhìn những chuyện Vu Mãng trải qua, hoàn toàn không thể ngăn cản những hành động và lời nói của người khác, chỉ có thể nhìn mà không thể nói.

Vu Mãng du hành trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu thực sự quá thê lương, hoàn toàn không có nhiều người ở giữa, chỉ có những người vô cùng quan trọng đối với y ở trong đó.

Những người này cũng là những người Hắc Sơn Yêu có ấn tượng sâu sắc nhất.

Chương 629

Vu Mãng tiếp tục đi sâu hơn vào mộng cảnh.

Y có thể thấy trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu không có nhiều người.

Sau khi đi thêm một đoạn, y chỉ thấy phía trước có một ngôi làng nhỏ.

Ngôi làng đó có người, dường như rất náo nhiệt, có những đứa trẻ đang chơi đùa, có cả những người lớn tuổi.

Nhìn ngôi làng nhỏ đó, hẳn đây là ngôi nhà tươi đẹp trong ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Nhìn những đứa trẻ chạy nhảy khắp làng, và những người lớn tuổi, thực sự có cảm giác vô cùng ấm áp.

Khi khung cảnh ấm áp đó chưa duy trì được vài giây, đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng kinh hô.

"Mau lại xem kìa, đứa bé kia thực sự khác thường!

Xem ra đứa bé đó là một kẻ bất tường!" Theo tiếng hô đó, tất cả mọi người trên bãi biển đều đi về phía đứa bé đó.

Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng tò mò, theo hướng mà người ta nói mà đi về phía trước.

Sau khi đi qua một hành lang dài, y đến một nơi náo nhiệt.

Khi tất cả mọi người vây quanh một cô bé, chỉ trỏ, Hắc Sơn Yêu mới nhận ra cô bé đang ngồi giữa đó, rốt cuộc là ai.

Nhìn đôi mắt to linh động và khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đó, thoáng nhìn đã biết đó hẳn là Hắc Sơn Yêu khi còn nhỏ.

Nhìn Hắc Sơn Yêu đang ngồi giữa phòng, với đôi mắt to linh động đó, thực sự vô cùng nhẫn tâm.

Vu Mãng mỉm cười tiến đến gần Hắc Sơn Yêu có dung mạo tuyệt mỹ.

Không ngờ Hắc Sơn Yêu khi còn nhỏ lại đáng yêu và xinh đẹp đến vậy.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Những người ngồi bên cạnh Hắc Sơn Yêu không ngừng chỉ trỏ y.

Điều đó thực sự khiến một đứa trẻ cảm thấy...

Lúc đó có thể thấy Hắc Sơn Yêu hẳn đã.

Vì vậy, khi trở về tộc, tìm kiếm chủ nhân, Hắc Sơn Yêu vô cùng không chấp nhận được bản thân.

Trong mộng cảnh này, Hắc Sơn Yêu đối với tất cả những người đó đều vô cùng thiện cảm.

Có thể thấy những người này đều là người thân của Hắc Sơn Yêu, hẳn là những ký ức khắc sâu trong lòng y.

Con người sau khi trưởng thành, mỗi lúc một tâm trạng.

Hiện tại Vu Mãng đối với cảnh tượng như vậy hoàn toàn không có bất kỳ khát vọng nào.

Theo mộng cảnh của y, vì mọi người biết thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu, nên nơi Hắc Sơn Yêu ở cũng bị liên lụy.

Bởi vì tất cả những người có tâm thuật bất chính đều muốn có được báu vật quý giá đó, nên họ đều nhòm ngó đến ngôi làng nơi Hắc Sơn Yêu ở.

Nhất thời, ngôi làng đó trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Vu Mãng cảm thấy có điểm đặc biệt trong mộng cảnh.

Khi Hắc Sơn Yêu trong mộng cảnh vô cùng ngoan ngoãn, có người, có cha của y đã đẩy y đến một nơi khác để nhìn đứa trẻ.

“Giao đứa bé đó ra đây!

Nếu không giao ra, cả ngôi làng này sẽ không còn một ai sống sót.” Theo một tiếng hô hoán, âm thanh vô cùng rõ ràng, có thể thấy ký ức của Hắc Sơn Yêu về âm thanh này vô cùng rõ ràng.

Vu Mãng nhìn thấy trong ký ức, sau đó khi người ta hô lên những lời đó, những cảnh tượng đó không lập tức xuất hiện.

Chương 630

Hắc Sơn Yêu cần phải trốn thoát ngay lập tức.

Hiện tại có thể thấy Hắc Sơn Yêu đang vội vàng vác một chiếc túi nhỏ chạy trốn.

Vu Mãng tiếp tục ở trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu để quan sát mọi chuyện xảy ra trong mộng cảnh, cuộc đời của Hắc Sơn Yêu từ nhỏ đến lớn.

Vu Mãng nhìn thấy cuộc sống từ nhỏ đến lớn của Hắc Sơn Yêu vô cùng lận đận.

Khi còn nhỏ, không có năng lực tự bảo vệ, chỉ có thể mặc người khác bắt nạt.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã hoàn toàn trưởng thành, việc y chịu đựng sự ấm ức cũng hoàn toàn không thể xảy ra nữa.

Với tính cách hiếu thắng và mạnh mẽ đó, y tuyệt đối không cho phép mình thua kém bất kỳ ai.

Vừa rồi nhìn thấy những người thân của Hắc Sơn Yêu, vì để bảo toàn tính mạng người trong tộc, đã hy sinh y, lén lút thả Hắc Sơn Yêu đi.

Nếu không có sự chỉ dẫn ba lần của người chủ, xem ra Hắc Sơn Yêu muốn trốn thoát thực sự vô cùng khó khăn.

Trong những ký ức đó của Hắc Sơn Yêu, những ký ức tuổi thơ dường như rất đẹp, bởi vì lúc đó có thể thấy trên mặt Hắc Sơn Yêu cũng có một nụ cười?

Tuy khi còn nhỏ có liên quan đến thể chất đặc biệt, có một số người cố ý xa lánh, nhưng đó chỉ là số ít, đa số mọi người đều hòa

bình và thiện lương đối với y.

Hắc Sơn Yêu lớn lên từng ngày, trong mộng cảnh của Vu Mãng, y có thể thấy Hắc Sơn Yêu đã trở thành một đại cô nương, không còn là đứa trẻ ngây thơ nữa.

Xem ra ký ức tuổi thơ của Hắc Sơn Yêu rất ít, chỉ còn lại những mảnh vụn linh tinh.

Trong những mảnh ký ức đó, điều khiến Hắc Sơn Yêu ấn tượng sâu sắc nhất là khoảng thời gian y trốn thoát khỏi tộc.

Xem ra Hắc Sơn Yêu khi còn nhỏ là một người vô cùng cá tính và độc lập.

Vu Mãng tiếp tục ở trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Không ngờ mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu lại là một số chuyện của tuổi thơ, điều đó cũng giúp y hiểu thêm về Hắc Sơn Yêu.

Nếu không thì y cũng sẽ không biết Hắc Sơn Yêu đã trải qua quá trình trưởng thành như thế nào, cũng sẽ không biết Hắc Sơn Yêu đã trải qua những chuyện gì.

Hiện tại Vu Mãng đang ở trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng tỉnh lại quá nhanh.

Trong mộng cảnh có thể giúp Vu Mãng cảm nhận một cách chân thực tất cả những cảm xúc chân thật của Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại tất cả ký ức trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu đều tập trung vào thời thơ ấu và khoảng thời gian vừa trưởng thành, không hề có giấc mộng về người đã phong ấn, điều này cũng khiến Vu Mãng vô cùng sốt ruột.

Vu Mãng tiến vào mộng cảnh chủ yếu là để xem người phong ấn Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là ai.

Xem xem người phong ấn Hắc Sơn Yêu đó rốt cuộc có mục đích gì, tại sao lại phong ấn Hắc Sơn Yêu trong Long tộc?

Lẽ nào là vì thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu?

Xem ra không giống.

Nếu là vì thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu, tuyệt đối sẽ không để Hắc Sơn Yêu ở trong kết giới đó nhiều năm như vậy, ngược lại còn bảo vệ y.

Khi Vu Mãng nghĩ đến hai chữ "bảo hộ", y đột nhiên sững sờ.

Lẽ nào người đã phong ấn Hắc Sơn Yêu, là vì quan tâm và bảo vệ Hắc Sơn Yêu nên mới phong ấn y ở đó sao?

Khi nghĩ đến hai chữ đó, Vu Mãng đột nhiên trong lòng sáng tỏ.

Lẽ nào người đã phong ấn Hắc Sơn Yêu thực sự vì để bảo vệ Hắc Sơn Yêu mà làm như vậy?

Nếu là như vậy, tất cả đều có thể giải thích được.

Vu Mãng thực sự không ngờ, người đã phong ấn Hắc Sơn Yêu ở đó lại có cảm giác bảo vệ.

Hiện tại cư nhiên cảm thấy người đó vì để bảo vệ Hắc Sơn Yêu, nên mới phong ấn Hắc Sơn Yêu trong kết giới đó, vậy thì tất cả mọi chuyện cũng có thể diễn ra một cách thuận lý thành chương.

Chương 631

Thực sự khiến Vu Mãng không ngờ, đột nhiên y đã hiểu ra một vấn đề.

Nếu người đó thực sự muốn bảo vệ Hắc Sơn Yêu, vậy thì điều đó cũng có thể thông suốt.

Tại sao lại phải nhốt Hắc Sơn Yêu trong kết giới nhiều năm như vậy?

Xem ra là vì để bảo vệ Hắc Sơn Yêu tốt hơn.

Vậy người đó rốt cuộc là ai và có quan hệ gì với Hắc Sơn Yêu?

Tại sao lại bảo vệ Hắc Sơn Yêu như vậy?

Hiện tại trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, y không thấy dáng vẻ của Hắc Sơn Yêu sau khi trưởng thành mà y ấn tượng sâu sắc, mà vẫn luôn là ký ức tuổi thơ của Hắc Sơn Yêu.

Trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, ký ức tuổi thơ vô cùng rõ ràng, vô cùng nhiều.

Dần dần, theo ký ức của Hắc Sơn Yêu tăng cường từng chút một, y cũng đã thấy Hắc Sơn Yêu khi trưởng thành.

Nhưng khi trưởng thành, y không có ký ức nào đặc biệt sâu sắc, dường như Hắc Sơn Yêu đã trải qua nhiều năm trong sự hoảng hốt, không có ấn tượng nào đặc biệt sâu sắc.

Vu Mãng ở lại trong Long Điện rất lâu, cuối cùng cũng thấy Hắc Sơn Yêu đã nhận thức Long tộc nhị thái tử.

Ban đầu Long tộc nhị thái tử và Hắc Sơn Yêu quen biết nhau trong một buổi yến tiệc của Yêu tộc.

Lần đầu gặp mặt, cảnh tượng nhị thái tử của Yêu tộc và Hắc Sơn Yêu gặp nhau rất lịch sự nhã nhặn.

Nhìn Long tộc nhị thái tử với dáng vẻ "nhân mô cẩu dạng", thực sự khiến Hắc Sơn Yêu nhìn vào cũng thấy buồn cười.

Xem ra Long tộc nhị thái tử khi lần đầu quen biết Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu có ấn tượng khá tốt về y.

Khi Hắc Sơn Yêu và Long tộc nhị thái tử quen nhau, Long tộc nhị thái tử không rời khỏi Long tộc.

Sau một số lần tiếp xúc, có thể thấy Long tộc đại ca đối với nhị thái tử vô cùng tốt.

Long tộc đại ca đã trục xuất Long tộc nhị thái tử khỏi Long tộc.

Long tộc nhị thái tử sau khi bị trục xuất khỏi Long tộc, liền tìm một nơi sơn thanh thủy tú, làm Long Điện.

Trong Long Điện này, Long tộc nhị thái tử đã dùng tâm huyết kinh doanh Long Điện đó.

Từ từ từng chút một, y cũng đã mời Hắc Sơn Yêu đến Long Điện làm khách.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu và nhị thái tử không hề có bất kỳ khoảng cách nào, y cũng vô cùng tin tưởng Long tộc nhị thái tử, thường xuyên đến Long Điện của Long tộc làm khách.

Trong quá trình ngày càng thân thiết với Long tộc nhị thái tử, Hắc Sơn Yêu cũng không hề có bất kỳ e dè nào.

Long tộc nhị thái tử khi nghe trong tộc Hắc Sơn Yêu có một bảo bối quý giá, cũng từng âm thầm hỏi Hắc Sơn Yêu.

Bảo vật đó ở đâu, nhưng Hắc Sơn Yêu chưa từng nói cho Long tộc nhị thái tử.

Thực ra Hắc Sơn Yêu không cố ý giấu Long tộc nhị thái tử, hẳn là y biết thể chất của mình đặc biệt như vậy, không muốn gây quá nhiều phiền phức, nên vẫn luôn không nói chuyện này với Long tộc nhị thái tử.

Nếu lúc đó Hắc Sơn Yêu thực sự thẳng thắn với Long tộc nhị thái tử, y cũng không biết Long tộc nhị thái tử sẽ đối phó với y như thế nào.

Điều đó thực sự không hay.

Phải biết rằng Long tộc nhị thái tử có dục vọng đối với bảo bối quý hiếm vô cùng mãnh liệt.

Nếu thực sự biết bảo bối của Hắc Sơn Yêu, liệu có làm hại Hắc Sơn Yêu hay không cũng khó nói.

Với tính cách của Long tộc nhị thái tử, nếu thực sự có hứng thú với thể chất của Hắc Sơn Yêu, thì Hắc Sơn Yêu thực sự sẽ phải chịu một số tổn hại, mặc dù Long tộc nhị thái tử căn bản không phải đối thủ của Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng nhìn thấy tính cách yếu đuối của Long tộc nhị thái tử, y cảm thấy đứa con của Long tộc này tuyệt đối sẽ làm ra chuyện làm hại người khác.

Chỉ là Hắc Sơn Yêu đã lưu lại một vài tâm nhãn.

Chương 632

Y không nói chuyện đó với Long tộc nhị thái tử.

Nếu thực sự nói cho Long tộc nhị thái tử biết về thể chất đặc biệt và bảo bối trong tộc, thì Long tộc nhị thái tử vì tu vi chắc chắn sẽ làm hại Hắc Sơn Yêu.

Dần dần trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, nhìn bóng lưng của người đó, hoàn toàn không thấy rõ người đó là ai.

Có thể thấy ký ức của Hắc Sơn Yêu về người đó cũng vô cùng mơ hồ.

Có lẽ vì người đó đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu, nên Hắc Sơn Yêu vẫn luôn không nhìn rõ khuôn mặt người đó.

Ngay cả Vu Mãng trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu cũng khó mà nhìn rõ dáng vẻ của người đó.

Trong mộng cảnh căn bản cũng hoàn toàn không giống với hiện thực, muốn nhìn rõ khuôn mặt người đó.

Trước hết phải để Hắc Sơn Yêu có thể nhìn rõ, nhưng Hắc Sơn Yêu đang ở trong mộng cảnh, ký ức về người đó cũng mơ hồ như vậy.

Xem ra tu vi của người đó vô cùng cao, nếu không sẽ không thể xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu một cách triệt để như vậy.

Hiện tại trong ký ức của Hắc Sơn Yêu, người trước mặt không hề ở trạng thái mơ hồ.

Trong ký ức có một người như vậy, người đó rốt cuộc bao nhiêu tuổi, và có quan hệ gì với y?

Hoàn toàn không rõ ràng.

Chỉ là trong mộng cảnh có thể thấy Hắc Sơn Yêu không hề có bất kỳ địch ý nào với người đó, người đó đối với Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng quan tâm, không chỉ quan tâm.

Có thể thấy người đó thật lòng thật ý, vô cùng đau lòng cho Hắc Sơn Yêu.

Khi Hắc Sơn Yêu thỉnh thoảng bị thương hại, người thực sự quan tâm, lo lắng, sốt ruột lại là người xa lạ đó.

Hắc Sơn Yêu và người xa lạ đó đã quen biết nhau như thế nào?

Xem ra ký ức của Hắc Sơn Yêu hoàn toàn đã mơ hồ.

Trong mộng cảnh, Vu Mãng cũng hoàn toàn không thấy Hắc Sơn Yêu và người đó đã quen biết nhau như thế nào, tiếp xúc ra sao, chỉ còn lại những mảnh ký ức tuổi thơ của Hắc Sơn Yêu.

Có thể thấy hình dáng mơ hồ của người đó và cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm chân thành của người đó đối với Hắc Sơn Yêu.

Mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu dần dần càng lúc càng mơ hồ.

Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng đang ở thời khắc quan trọng đặc biệt, nên đầu sẽ đặc biệt đau nhức.

Tất cả ký ức trong đầu y đang nhanh chóng ghép nối lại.

Y muốn ghép nối ra khuôn mặt rõ ràng của người đó, nhưng vẫn luôn không có cách nào để nhìn rõ người đó trong mắt mình.

Hắc Sơn Yêu hiện tại hẳn ký ức về người đó càng lúc càng mơ hồ.

Tuy vừa mới hôn mê, Vu Mãng vẫn luôn hy vọng Hắc Sơn Yêu khi tỉnh lại có thể sắp xếp lại ký ức về những người đó.

Nhưng xem ra khả năng này không lớn.

Sau khi Vu Mãng tiếp xúc với mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, y phát hiện mộng cảnh của y vô cùng mơ hồ.

Đối với người mơ hồ đó, dường như y hoàn toàn không còn chút ký ức nào nữa, chỉ còn nhìn thấy một hình thái mơ hồ.

Còn về chi tiết tiếp xúc, Hắc Sơn Yêu đã trở nên vô cùng mơ hồ, Vu Mãng muốn nhìn rõ cũng vô cùng khó khăn.

Vu Mãng muốn nhìn rõ hình thái và đường nét khuôn mặt thật sự của người đó, thực sự chỉ có thể nhìn rõ khi người đó là Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng hiện tại đang ở trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, có thể thấy ký ức của Hắc Sơn Yêu về người đó cũng vô cùng mơ hồ, căn bản không thể nhớ rõ ngoại mạo của người đó.

Chỉ còn lại một hình dáng mơ hồ.

Ký ức của Hắc Sơn Yêu khó mà ghép nối lại được.

Chương 633

Vu Mãng nhìn người trong ký ức của Hắc Sơn Yêu hiện tại.

Ngoại hình mơ hồ như vậy, nhưng có thể từ ngoại hình của người đó, nhìn ra tuổi của người đó hẳn cũng không còn trẻ nữa.

Từ ngoại hình của người bí ẩn đó có thể thấy dáng vóc của người đó không còn trẻ trung, tuy bước đi mạnh mẽ như vậy, nhưng luôn có cảm giác có chút khác biệt so với những người trẻ tuổi bình thường.

Ngoại hình và tuổi tác của người đó hẳn ở tầm trung niên.

Trong ký ức của Hắc Sơn Yêu, điều khiến y khắc sâu nhất vẫn luôn là câu nói mà người bí ẩn đó từng hỏi y: "Nhớ hay không không quan trọng, chỉ cần hạnh phúc bình an là tốt rồi!" Trong ký ức của Hắc Sơn Yêu vẫn luôn có câu nói đó.

Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng không nhớ rõ người bí ẩn đó đã nói những lời này khi nào, nhưng những lời đó lại rõ ràng rành mạch, Hắc Sơn Yêu đã ghi nhớ trong lòng.

Người bên cạnh đã xóa bỏ tất cả ký ức của y, nhưng Hắc Sơn Yêu vẫn luôn nhớ, khi người đó nói những lời này, ngữ khí và cảm giác cưng chiều đó thực sự khiến Hắc Sơn Yêu khó mà quên được.

Vu Mãng hiện tại theo lệnh của Hắc Sơn Yêu, cũng có thể cảm nhận được Hắc Sơn Yêu không hề có bất kỳ sự bài xích nào đối với người đó, không những không có bất kỳ sự bài xích nào, ngược lại còn có nhiều sự thân mật hơn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã biết người phong ấn y, người trong mộng cảnh.

Nhưng có thể thấy Hắc Sơn Yêu cũng hoàn toàn không có bất kỳ

hận ý nào đối với người đó.

Y không biết vì sao Hắc Sơn Yêu lại có một cảm giác thân cận không nói thành lời đối với người đó.

Tất cả ký ức của Hắc Sơn Yêu trong mộng cảnh đều lần lượt hiện ra.

Vu Mãng cũng nỗ lực muốn nhìn rõ dáng vẻ của người bí ẩn trong ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Dù chỉ là thoáng chốc nhìn rõ dáng vẻ của người đó cũng tốt, nhưng xem ra ký ức của Hắc Sơn Yêu về người đó thực sự càng lúc càng mơ hồ, mơ hồ đến mức hoàn toàn không thể phân biệt được ngoại hình và dáng vóc của người đó trông như thế nào.

Xem ra y cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.

Muốn làm rõ rốt cuộc là vì mục đích gì?

Tại sao phải phong ấn Hắc Sơn Yêu trong kết giới?

Xem ra sắp sửa thủy lạc thạch xuất (sự thật sáng tỏ).

Khi ký ức của Hắc Sơn Yêu vô cùng khắc sâu, khiến Vu Mãng có cơ hội nhìn rõ người đó, lúc đó Hắc Sơn Yêu đột nhiên có dấu hiệu tỉnh lại.

Mộng cảnh càng lúc càng hư ảo, Vu Mãng buộc phải rời khỏi mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Khi không nên tỉnh lại thì lại không tỉnh, khi không nên tỉnh lại thì lại thực sự tỉnh.

Hắc Sơn Yêu tỉnh lại lúc này khiến Vu Mãng không thể tiếp tục dừng lại trong mộng cảnh nữa, chỉ có thể nhanh chóng trở về hiện thực.

Y cũng không biết khi Hắc Sơn Yêu tỉnh lại, liệu có nhớ được tất

cả những ký ức trước đó hay không.

Nếu thực sự không nhớ được, thì nỗi thống khổ mà Hắc Sơn Yêu phải chịu cũng uổng phí.

Vu Mãng nhanh chóng rút thân rời khỏi mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, nhanh chóng một tia hồn phách trở về trong cơ thể mình.

Nhìn Hắc Sơn Yêu đang nằm trên giường, hiện tại y cau mày chặt chẽ, có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Hiện tại Vu Mãng hoàn toàn thoát ly khỏi mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu.

Lần đầu tiên tiến vào mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có bất kỳ thu hoạch nào, coi như phí công một chuyến.

Nhưng ít nhất, Ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng người đã phong ấn [Hắc Sơn Yêu] chắc chắn là để bảo hộ nàng.

Nhìn vào thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu, người phong ấn đó có lẽ là muốn hoàn toàn bảo hộ Hắc Sơn Yêu trong Long Cung của Long tộc.

Nhân vật thần bí đó rốt cuộc là ai?

Vì sao lại phải che chở Hắc Sơn Yêu như vậy?

Chẳng lẽ là thân nhân của Hắc Sơn Yêu?

Chương 634

Trong ký ức tuổi thơ của Hắc Sơn Yêu, không thấy cha mẹ nàng.

Dường như khi Hắc Sơn Yêu sinh ra, cha mẹ nàng đã không còn bên cạnh.

Bên cạnh Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có bất kỳ ai có thể thân cận, chỉ có một người ông vẫn luôn ở bên cạnh Hắc Sơn Yêu, nhưng về sau cũng do tuổi già mà qua đời.

Những ngày sau chỉ còn lại Hắc Sơn Yêu.

Cũng vì chỉ còn lại nàng, những người trong tộc muốn bảo hộ Hắc Sơn Yêu cũng dần dần muốn Hắc Sơn Yêu thoát ly khỏi quan hệ gia tộc.

Bởi vì thể chất đặc biệt của Hắc Sơn Yêu thực sự quá mức thu hút sự chú ý, cũng thực sự khiến người ta khó lòng kiềm chế được dục vọng chiếm đoạt.

Cho nên một số trưởng lão trong tộc cũng xót thương Hắc Sơn Yêu, vì vậy mới đày nàng ra ngoài, để mặc Hắc Sơn Yêu tự do sinh trưởng.

Tuổi thơ của Hắc Sơn Yêu cũng có thể rèn luyện ý chí rất tốt.

Vu Mãng vốn muốn nhìn rõ người trong mộng của Hắc Sơn Yêu, người vẫn luôn bảo hộ tiểu cô nương đó là ai.

Ta muốn nhìn rõ khuôn mặt người đó, muốn biết quan hệ của người đó với Hắc Sơn Yêu...

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, Hắc Sơn Yêu lại có dấu hiệu tỉnh lại.

Ta không còn cách nào để tiếp tục ở lại trong mộng cảnh.

Có lẽ tất cả đều là duyên phận.

Có lẽ tất cả chân tướng chưa được hé mở.

Khi thời cơ chín muồi, tự nhiên mọi bí ẩn sẽ được giải đáp.

Vu Mãng hiện tại không biết người phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu là ai, cũng không có cách nào để biết.

Chỉ duy nhất có thể cảm nhận được rằng nhân vật thần bí kia đang bảo hộ Hắc Sơn Yêu trước mặt Ta trong ký ức của nàng.

Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm, đó cũng là một kiểu bảo hộ trá hình.

Nếu Hắc Sơn Yêu hiện tại tiếp tục lang thang khắp tứ hải bát hoang, chắc chắn sẽ lan truyền khắp nơi, đến lúc đó Hắc Sơn Yêu sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Vu Mãng hiện tại chỉ đành đứng yên bên cạnh Hắc Sơn Yêu, nhìn nàng với hàng lông mày nhíu chặt.

Mộng cảnh của nàng cũng ngày càng xa xăm, xem ra Hắc Sơn Yêu sắp tỉnh lại.

Cũng không biết nàng hiện tại có chỗ nào không ổn không, cũng không biết khi vừa rồi Hắc Sơn Yêu hồi ức những ký ức đó, cơ thể có bị tổn thương gì không.

Người thần bí kia đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Giờ nàng lại cố chấp muốn phá vỡ những ký ức đó, không biết có ảnh hưởng đến cơ thể và công lực của Hắc Sơn Yêu không.

Điều này khiến Vu Mãng khá lo lắng.

Mọi thứ chỉ có thể đợi đến khi Hắc Sơn Yêu tỉnh lại, xem nàng có

nhớ những ký ức đó không.

Vu Mãng cảm thấy ký ức của Hắc Sơn Yêu rất khó để khôi phục lại một lần nữa, đặc biệt là ký ức về người thần bí kia.

Thực sự quá mơ hồ.

Khi ở trong mộng cảnh có thể thấy Hắc Sơn Yêu không còn nhớ rõ tướng mạo của người thần bí đó nữa.

Vu Mãng nhìn thấy Hắc Sơn Yêu thật sự sắp tỉnh lại.

Mặc dù sắc mặt nàng hiện tại vô cùng khó coi, lông mày nhíu chặt.

Cũng không biết Hắc Sơn Yêu trong mộng cảnh rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu sắp tỉnh lại trong mộng cảnh, Vu Mãng phải lập tức thoát ra khỏi đó.

Chương 635

Nếu khi Hắc Sơn Yêu tỉnh lại mà Ta không thoát khỏi mộng cảnh của nàng, có khả năng một phần hồn phách của Ta sẽ bị lưu lại trong đó.

Thấy sắc mặt Hắc Sơn Yêu dần khá hơn một chút, xem ra nàng sắp tỉnh rồi.

Vu Mãng ngồi yên lặng một bên, nhìn ngắm mọi vật bày biện trong căn phòng này.

Có thể thấy căn phòng này thật sự khá đơn giản, không có trang sức hoa lệ hay châu báu quý giá, chỉ là một căn phòng bình thường.

Nhưng căn phòng bình thường này lại mang đến cảm giác thanh tân, tao nhã.

Xem ra căn phòng này đã được sắp xếp đặc biệt, khiến người ở cảm thấy vô cùng thoải mái.

Xem ra việc chọn nơi này làm kết giới và nơi phong ấn cũng là một lựa chọn không tồi.

Hiện tại Vu Mãng cũng rất hiểu Hắc Sơn Yêu, vì sao vừa rồi nàng không muốn rời khỏi nơi này.

Phàm sự đều có phong thủy học, nơi này thật sự thích hợp để tĩnh tu.

Xem ra không gian này cũng được người khác tinh tâm lựa chọn, đặc biệt chọn một vị trí cho Hắc Sơn Yêu, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Mọi vật bày biện trong phòng đều có những quy tắc đặc biệt.

Chỉ là Hắc Sơn Yêu không nhận ra, nhưng Vu Mãng thì hiểu đôi chút.

Có thể thấy, những vật màu trắng ở mỗi vị trí tuy đơn giản nhưng lại mang ý nghĩa phong thủy riêng, vô cùng hữu ích cho người chuyên tâm tu luyện.

Cũng có thể hiểu được vì sao trong khoảng thời gian Hắc Sơn Yêu bị phong ấn, tu vi của nàng cũng đang được đề thăng.

Hiện tại Vu Mãng ngày càng tin rằng người đã phong ấn Hắc Sơn Yêu ở đây chắc chắn là vì Hắc Sơn Yêu, dường như tuyệt đối là để bảo hộ nàng mà làm như vậy.

Còn về Nhị Thái tử Long tộc thì lại mang tâm tư bất chính.

Nhị Thái tử tuyệt đối sẽ không để lại một nơi tốt đẹp như vậy làm nơi phong ấn cho Hắc Sơn Yêu.

Xem ra người phong ấn Hắc Sơn Yêu không hề nghe theo lệnh của Nhị Thái tử Long tộc.

Vậy giữa Nhị Thái tử và người phong ấn Hắc Sơn Yêu có quan hệ gì?

Điểm này Vu Mãng hiện tại vẫn chưa hiểu rõ.

Trong mộng cảnh của Hắc Sơn Yêu, Ta có thể mơ hồ nhìn thấy người đã phong ấn nàng.

Người đó đối với Hắc Sơn Yêu vô cùng thân cận, tiểu cô nương cũng đối xử với người đó vô cùng thân cận.

Chỉ là người đó đã xóa bỏ ký ức của Hắc Sơn Yêu.

Những ký ức bị xóa bỏ của Hắc Sơn Yêu, những mảnh ký ức vụn vặt đó, sau khi được kết nối chặt chẽ đã hiện ra trong mộng cảnh của nàng.

Có thể cảm nhận được giữa người đó và Hắc Sơn Yêu chắc chắn có một mối quan hệ đặc biệt.

Nếu không, người đó không thể đối xử với Hắc Sơn Yêu như vậy, lại còn hao phí nội lực lớn đến thế để bảo hộ nàng ở đây.

Những mảnh ký ức vụn vặt của Hắc Sơn Yêu không thể ghép nối hoàn chỉnh lại với nhau, cho nên cũng không thể nhìn ra người đó rốt cuộc là ai, cũng không biết mối quan hệ giữa họ là gì.

Chỉ biết Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không nhớ những chuyện này.

Vu Mãng cũng biết tiểu cô nương khi cố gắng hồi tưởng những ký ức đó thực sự vô cùng thống khổ.

Từ đó có thể thấy, người đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu thực sự không muốn nàng nhớ bất kỳ một đoạn ký ức nào.

Người đó cố ý che giấu Hắc Sơn Yêu, không biết là vì mục đích gì.

Nhưng bất kể mục đích gì, có thể thấy rõ ràng rằng người phong ấn Hắc Sơn Yêu tuyệt đối không có ác ý với nàng, mà là cố ý bảo hộ nàng.

Vu Mãng quay đầu nhìn Hắc Sơn Yêu đang nhắm nghiền mắt, nhìn khuôn mặt nàng hơi tái nhợt.

Chương 636

Hắc Sơn Yêu đã ở nơi này nhiều năm rồi.

Mọi thứ ở nơi này dường như rất quen thuộc với Hắc Sơn Yêu khi nàng ở đây.

Chỉ là nhiều năm bị phong ấn ở nơi này, dần dần cũng đã làm tiêu hao đi sự sắc bén của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Từ những lời nói của nàng, có thể cảm nhận được khi Ta giải cứu Hắc Sơn Yêu khỏi phong ấn.

Hắc Sơn Yêu dường như rất lưu luyến nơi này.

Còn vì sao lại lưu luyến, có lẽ Hắc Sơn Yêu không có nơi nào để đi, hoặc có thể nàng đã dần dần nảy sinh tình cảm đặc biệt với nơi này.

Bất kể Hắc Sơn Yêu có tình cảm sâu đậm đến đâu với nơi này, nhưng người đã phong ấn nàng không muốn Hắc Sơn Yêu biết về bất kỳ mảnh ký ức nào.

Điều này cũng cho thấy người phong ấn Hắc Sơn Yêu dường như không muốn lộ diện thân phận.

Cũng không biết người đó rốt cuộc là ai, có quan hệ gì với Hắc Sơn Yêu.

Sau khi tỉnh lại, Hắc Sơn Yêu không biết liệu có nhận ra người đó không.

Vu Mãng đang suy nghĩ những chuyện này, thì Hắc Sơn Yêu từ từ mở mắt.

Sau khi mở mắt, nàng từ từ ngồi dậy, nhìn Vu Mãng đang ở bên cạnh.

Lúc này Vu Mãng quay đầu lại nhìn Hắc Sơn Yêu.

“Tỉnh rồi ư?

Ngươi có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?

Có đau đầu lắm không?” Vu Mãng vô cùng quan tâm hỏi Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu dùng tay khẽ gõ gõ vào thái dương, lắc đầu đáp.

“Ta cảm thấy đầu hơi nặng, Ta sao?

Vì sao lại cảm thấy đau đầu như vậy?” Khi Hắc Sơn Yêu nói những lời này, nàng đầy nghi vấn nhìn Vu Mãng.

Vu Mãng liền ngẩn người, không nói cho Hắc Sơn Yêu biết chuyện vừa rồi.

Vậy thì càng đừng mong Hắc Sơn Yêu sẽ nhớ được người đã phong ấn kia.

Cũng không biết hiện tại Hắc Sơn Yêu rốt cuộc nhớ được bao nhiêu chuyện, nhìn Hắc Sơn Yêu, nàng mơ màng như thể đã quên cả chuyện vừa rồi nàng đã hôn mê như thế nào.

Cũng không biết ký ức của Hắc Sơn Yêu rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Hiện tại Vu Mãng thực sự cảm thấy Hắc Sơn Yêu không chỉ bị xóa bỏ đoạn ký ức đó, mà dường như đầu óc nàng cũng bị ai đó tẩy sạch.

Thậm chí cả những chuyện vừa xảy ra cũng không nhớ, điều này thật sự khiến Vu Mãng cạn lời.

“Ngươi ngay cả chuyện vừa rồi bị ngất cũng không nhớ được sao?” Vu Mãng vô cùng bất đắc dĩ hỏi Hắc Sơn Yêu.

Nhìn Hắc Sơn Yêu không ngừng ôm đầu, cố gắng hồi tưởng, thực sự khiến nàng không biết nên bắt đầu từ đâu, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Đầu óc Hắc Sơn Yêu hiện tại thực sự không đặc biệt tỉnh táo, thực sự không nhớ chuyện vừa rồi.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng hỏi những lời đó, hiển nhiên cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Vu Mãng.

Nàng cố gắng hồi tưởng lại, nhưng những ký ức vừa rồi về người phong ấn kia chỉ khiến cảm giác đau đầu thực sự khó chịu đựng.

Dần dần, cơn đau đầu càng lúc càng dữ dội, những mảnh ký ức vụn vặt đó cũng khiến nàng đau đầu vô cùng.

Chính vì vậy nàng đã ngất đi.

Chương 637

Nhưng hiện tại, khi để tiểu cô nương cố gắng hồi tưởng lại tướng mạo của người đã phong ấn đó, Hắc Sơn Yêu thực sự không còn một chút ký ức nào.

Dường như ngay cả những ấn tượng trước khi nàng hôn mê cũng hoàn toàn không thể nhớ một chút nào.

Hắc Sơn Yêu hiện tại muốn hồi ức lại người đã phong ấn ký ức đó, nhưng hiện tại nàng lại không có chút ấn tượng nào.

Mặc dù đầu không còn đau như vậy, nhưng ký ức cũng hoàn toàn biến mất theo.

Hắc Sơn Yêu cũng thật sự hết cách rồi.

Chỉ một chút hồi tưởng về những ký ức vụn vặt cũng khiến nàng đau đầu khó chịu đựng.

Khi tỉnh lại lần này, nàng hoàn toàn không nhớ tướng mạo của người đó, ngay cả giọng nói của người đó cũng không còn cảm thấy quen thuộc, không có bất kỳ ấn tượng nào.

Hắc Sơn Yêu cũng nghi ngờ mình như mắc chứng mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ những cảnh tượng vừa rồi.

Ngay cả cảm giác đau đầu dữ dội đó, dường như cũng sắp phai nhạt.

Nhưng ẩn ước vẫn còn một chút ký ức, cái cảm giác đau đầu dữ dội trước khi hôn mê đó, thực sự khiến nàng khó lòng chịu đựng.

“Ta rốt cuộc đã làm sao vậy?

Ta ngay cả những mảnh ký ức đó cũng không nhớ được chút nào.

Chẳng lẽ đó thực sự chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng hoàn toàn không có thực sao?" Lúc này, Hắc Sơn Yêu có chút nghi hoặc, nàng dùng hai tay nắm chặt của mình mà xoa xoa thái dương.

Cảm giác đau đầu đó thực sự khiến Hắc Sơn Yêu có chút khó chịu đựng.

"Đừng!

Đừng nghĩ nữa.

Mọi sự cứ thuận theo tự nhiên đi.

Đợi đến khi nên biết thì sẽ biết thôi.

Hiện tại ép mình đau đầu dữ dội cũng chẳng dễ chịu gì!" Cảm giác thống khổ của Hắc Sơn Yêu như vậy khiến Vu Mãng nhìn cũng thực sự có chút khó xử.

Vu Mãng an ủi Hắc Sơn Yêu, đồng thời những lời an ủi đó cũng có tác dụng với chính tâm lý của Ta.

Những chuyện không biết thì đừng cố gắng tìm hiểu.

Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, đây là một đạo lý vĩnh viễn không thay đổi.

"Nếu đã không thể biết, vậy chứng tỏ những chuyện đó không đặc biệt quan trọng, cũng không cần thiết phải cố gắng tìm hiểu.

Thay vì nghĩ về những chuyện không quan trọng đó, chi bằng sau này Ta nghĩ cách khai phá tân thiên địa của mình đi!" Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu thống khổ như vậy, dường như đang cố gắng hồi tưởng.

Cũng không cần thiết phải cứ mãi bận tâm đến một vấn đề như vậy, chỉ khiến Hắc Sơn Yêu thêm thống khổ.

Vì đã biết người đã phong ấn ký ức của Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có ác ý với nàng, mà là có ý bảo hộ Hắc Sơn Yêu, như vậy là đủ rồi.

Vì người đó cũng không gây ra bất kỳ thương hại nào cho Hắc Sơn Yêu, không cần thiết phải nhất định tìm hiểu.

Sau này khi đến lúc nên biết, tự nhiên sẽ biết.

Hiện tại cứ mãi bận tâm vấn đề này cũng không có bất kỳ kết quả nào.

Hắc Sơn Yêu vẫn xoa xoa thái dương, nghe Vu Mãng nói vậy cũng biết Vu Mãng đang an ủi nàng, đồng thời lời của Vu Mãng cũng rất có lý.

Trong lòng Hắc Sơn Yêu cũng rất rõ ràng, cứ mãi bận tâm vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao hiện tại bận tâm cũng không giải quyết được phiền não nào, chi bằng dùng một số chuyện khác để phân tán sự chú ý.

Chương 638

Tiểu cô nương Hắc Sơn Yêu nằm một lúc, cảm thấy tinh thần và thể lực của mình dường như đã khôi phục rất nhiều.

Mặc dù cảm giác đau đầu vẫn còn.

Nhưng Hắc Sơn Yêu cảm thấy không có vấn đề lớn, hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Không còn nghĩ về những vấn đề đó, không còn bận tâm những ký ức đó nữa, ngược lại khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng, vô cùng nhẹ nhõm.

"Ngươi nói đúng lắm!

Khi nào nên để Ta biết thì tự nhiên sẽ biết.

Nếu đã không thể biết, vậy chứng tỏ những chuyện đó đối với Ta hoàn toàn không quan trọng, Ta không cần thiết phải cứ mãi bận tâm vấn đề này nữa!" Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt, cũng là nói với chính mình, để lòng thoải mái hơn một chút, đồng thời cũng đang an ủi nàng.

Lúc này Hắc Sơn Yêu mới chú ý, hiện tại nàng đang nằm trên giường.

Vậy khi nãy nàng hôn mê, chắc chắn Vu Mãng đã bế nàng lên giường.

Trong lòng Hắc Sơn Yêu đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, tuy không phải cùng một tộc nhưng điều đó cũng khiến Hắc Sơn Yêu có chút xấu hổ.

Đặc biệt hiện tại Vu Mãng đang ngồi bên giường nàng, cũng khiến

Hắc Sơn Yêu có chút khó xử.

Khi Hắc Sơn Yêu nghĩ vậy, má nàng ửng hồng, cũng khiến nàng có chút ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Vu Mãng ngồi bên cạnh không hề nhận ra sự ngượng ngùng của Hắc Sơn Yêu.

Nhưng thấy sắc mặt nàng hơi ửng hồng, liền hỏi: "Sao vậy?

Lại nhớ ra ký ức gì nữa sao?

Sao mặt lại đỏ bừng thế này?

Đừng để khí huyết nghịch lưu, như vậy sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng của ngươi đấy.

Đừng nghĩ đến những vấn đề đó, bận tâm những vấn đề đó hoàn toàn không cần thiết!" Vu Mãng cho rằng Hắc Sơn Yêu có thể lại đang cố gắng hồi tưởng, khiến khí huyết nghịch lưu dẫn đến sắc mặt ửng hồng.

Ta nghĩ rằng việc huyết lưu tăng tốc khiến tất cả khí huyết dồn lên đầu mới khiến mặt nàng đỏ bừng như vậy, chứ không hề nghĩ đến những điều khác.

Hắc Sơn Yêu cúi đầu không nói.

Bởi vì hiện tại nàng thực sự cảm thấy vô cùng xấu hổ, có chút ngượng nghịu.

Vu Mãng thì hoàn toàn không để ý đến Hắc Sơn Yêu, ngược lại còn thấy Hắc Sơn Yêu không ngẩng đầu.

Ta nghĩ Hắc Sơn Yêu hiện tại lại đau đầu, liền nhanh chóng cầm lấy tay phải của Hắc Sơn Yêu, đặt vào vị trí mạch đập ở cổ tay, cẩn thận bắt mạch cho nàng.

Khi thấy Vu Mãng đột nhiên cầm tay phải của mình để bắt mạch,

Hắc Sơn Yêu thực sự hết cách, lại không có cách nào giải thích, chỉ đành mặc cho Vu Mãng bắt mạch.

"Không có vấn đề lớn, khí tức của ngươi rất bình thường, huyết lưu cũng không có tình trạng tăng tốc nào.

Có lẽ vừa rồi đau đầu khiến ngươi có chút không thích ứng thôi, không có vấn đề lớn, không cần lo lắng!" Vu Mãng vừa nói những lời này với Hắc Sơn Yêu, vừa an ủi nàng.

Hắc Sơn Yêu nghe xong những lời đó không đáp lại, chỉ im lặng gật đầu để xoa dịu sự ngượng ngùng của mình.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu ngồi trên giường không biết nên làm gì, nàng luống cuống tay chân, không biết nên làm sao để xoa dịu sự ngượng ngùng của mình, chỉ đành cúi đầu không ngẩng lên.

Vu Mãng không hiểu ý của Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì hiện tại Hắc Sơn Yêu đang bị ảnh hưởng bởi đồng đồng [cô nương], không tiếp tục nói, cho nên Ta cũng không tiếp tục truy vấn.

Chỉ là khi bắt mạch cho Hắc Sơn Yêu, Ta cảm thấy mạch đập của nàng có chút loạn.

Vu Mãng cảm thấy mạch đập của Hắc Sơn Yêu rất loạn, nhưng cũng cảm thấy mạch tượng loạn là chuyện không có cách nào giải quyết được.

Chương 639

Có thể vừa rồi Hắc Sơn Yêu vì người trong mộng cảnh mà cảm xúc có biến động lớn, cho nên hiện tại mạch đập rất loạn, điều đó cũng có thể xảy ra.

Vu Mãng muốn Hắc Sơn Yêu yên tĩnh nghỉ ngơi một lát, cho nên không để Hắc Sơn Yêu xuống đất đi lại, bảo Hắc Sơn Yêu nằm thêm một lúc trên giường, sau đó hỏi nàng: "Ngươi xem trong ký ức đó liệu có nhớ được vài chuyện khác về Nhị Thái tử không?

Ta hiện tại rất hứng thú với tẩm thất của hắn, muốn biết nơi hắn nghỉ ngơi rốt cuộc ở đâu." Hiện tại Vu Mãng quan tâm đến tẩm thất của Nhị Thái tử, bởi vì Ta biết Nhị Thái tử là một người tham tài như mạng.

Một người tham tài như mạng như vậy, không biết trong tẩm thất sẽ cất giấu những bảo bối đặc biệt quý giá nào.

Chỉ cần tìm được tẩm thất của Nhị Thái tử, về cơ bản là có thể hiểu rõ toàn bộ Long Cung này.

Hiểu rõ Long Cung, sau này ở đây cũng sẽ quen thuộc hơn một chút.

Dù sao sau này đây là địa bàn của Ta, mọi chuyện đều phải tìm hiểu rõ mới thấy thoải mái trong lòng.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng hỏi như vậy, cũng cố gắng hồi tưởng xem trước khi bị phong ấn nàng có từng đến tẩm thất của Nhị Thái tử không.

Nàng cẩn thận hồi tưởng.

Nhưng ký ức của Hắc Sơn Yêu thực sự đã bị xóa mờ rất nhiều về

những chuyện có liên quan.

Nàng luôn cảm thấy đặc biệt mơ hồ.

“Trong ấn tượng của Ta, Ta dường như chưa từng đến tẩm thất của Thái tử.

Thái tử là một người bề ngoài trông rất cởi mở, dường như rất hào phóng với mọi người.” “Nhưng những nơi riêng tư thật sự của hắn thì lại không muốn người khác biết, dường như hắn luôn có những bí mật không thể nói hết!” “Khi Ta mới quen Nhị Thái tử, Ta cảm thấy hắn là một người có tính cách rất hào phóng và cởi mở.

Nhưng dần dần tiếp xúc mới biết Nhị Thái tử chỉ bề ngoài như vậy, thực ra trong lòng hắn có rất nhiều bí mật nhỏ, có quá nhiều tham lam.” Đây là ấn tượng của Hắc Sơn Yêu về Nhị Thái tử.

Cho nên nàng cũng kể hết những ấn tượng trong lòng về Nhị Thái tử cho Vu Mãng nghe.

Hiện tại cũng không cần phải né tránh gì.

Hắc Sơn Yêu đối với Vu Mãng cũng vô cùng chân thành và thẳng thắn, không có chuyện gì cần phải che giấu Vu Mãng.

Dù sao sau này thời gian ở cùng nhau sẽ rất dài, có chuyện gì cũng rõ ràng minh bạch sẽ tốt hơn một chút.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy không đáp lời, tiếp tục im lặng lắng nghe ấn tượng của Hắc Sơn Yêu về Nhị Thái tử Long tộc.

Sự tham lam của Nhị Thái tử Long tộc là điều chắc chắn.

Có thể thấy dục vọng của hắn đối với tiền bạc vô cùng mãnh liệt.

Nếu không thì cũng sẽ không cất giấu những tài bảo như vậy.

Đối với Nhị Thái tử, hắn không thiếu những kim ngân châu báu đó, nhưng tính cách và bản tính của hắn lại thích thu thập những thứ

này, điều đó mới khiến hắn cảm thấy an tâm hơn trong lòng.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói về chuyện Nhị Thái tử, cũng biết những gì Hắc Sơn Yêu biết chỉ là bấy nhiêu.

Về thân phận của Thái tử, xem ra cần phải từ từ đi tìm hiểu.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nghỉ ngơi gần xong, cần phải ra ngoài sắp xếp.

Dù sao cũng đã ở nơi này lâu rồi, ra ngoài sắp xếp công việc, có thời gian rồi sẽ quay lại đây tiếp tục xem xét.

Nơi này phải được che giấu kỹ càng, không thể công khai.

Nếu để mọi người biết đây là một kho báu lớn tự nhiên, như vậy sẽ khiến người ta nảy sinh lòng tham, nảy sinh ý đồ dòm ngó.

Khi Vu Mãng vừa vào không gian này, đã đi qua thác nước lớn kia.

Thác nước lớn đó là một nơi ẩn mình tự nhiên rất tốt, hẳn là ít người biết đến không gian này.

Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu đã nghỉ ngơi gần xong, liền nói với nàng: “Lát nữa đi theo Ta gặp hai nhân vật Hồng Hoang khác!

Sau này các ngươi sẽ cùng sống chung với Ta!” Vu Mãng chỉ đơn giản giới thiệu với Hắc Sơn Yêu, thực ra hai người mà Vu Mãng nhắc đến chính là Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa!

Chương 640

Vu Mãng không nói rằng Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa sẽ vì Ta mà hiệu lực, chỉ đơn giản nói là những người sẽ sống chung.

Chỉ riêng hai cái tên đó đã khiến Hắc Sơn Yêu vô cùng chấn kinh.

Nàng không ngờ Vu Mãng lại lợi hại đến vậy, cư nhiên có thể thu phục Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân làm thuộc hạ.

Điều này khiến Hắc Sơn Yêu kinh ngạc.

Hắc Sơn Yêu biết, những nhân vật Hồng Hoang đều kiêu ngạo, cũng đều rất coi thường Nhân tộc và Yêu tộc.

Vậy mà họ lại cam tâm tình nguyện vì Vu Mãng mà hiệu lực sao?

Điều này Hắc Sơn Yêu không thể tin được.

Hắc Sơn Yêu rất muốn hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng lại có chút không biết nên mở lời thế nào.

Nhìn Vu Mãng trước mặt cũng không giống đang nói dối.

Chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa thật sự vì Vu Mãng mà làm việc sao?

Vậy thì Vu Mãng thật sự đủ lợi hại, đủ bản lĩnh.

Phải biết rằng muốn hai nhân vật Hồng Hoang, hai thần tộc cao cao tại thượng như vậy mà hiệu lực cho mình, đó là vinh dự lớn đến nhường nào.

Vu Mãng hiển nhiên nhìn ra ánh mắt kinh ngạc và vẻ mặt khó tin của Hắc Sơn Yêu.

Mặc dù Ta biết Hắc Sơn Yêu tin lời Ta, nhưng vẫn cảm thấy có chút nghi ngờ.

Vu Mãng cười cười, nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Ngươi có chút kinh ngạc, có chút khó tin, vì sao thần tộc, những nhân vật Hồng Hoang đó lại vì Ta mà hiệu lực, đặc biệt là Ta chỉ là một tiểu nhân vật bình thường sao?" Tiểu cô nương cười gượng.

Thực ra trong lòng nàng đúng là nghĩ như vậy, chỉ là không nói ra.

Nghe Vu Mãng nói vậy, Hắc Sơn Yêu cũng có chút xấu hổ, khẽ gật đầu.

Vu Mãng nhìn biểu hiện của Hắc Sơn Yêu như vậy, thực sự cảm thấy sự khác biệt trước và sau quá lớn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu trong trạng thái e lệ như vậy hoàn toàn giống một tiểu nữ nhân, khác hẳn với Hắc Sơn Yêu kiêu ngạo, yêu mị trong kết giới trước kia.

Hai người hoàn toàn khác nhau.

Vu Mãng hiện tại cảm thấy Hắc Sơn Yêu thật sự thay đổi rất nhiều.

Có lẽ hiện tại nàng đã hoàn toàn buông bỏ cảnh giác với Ta, cho nên cách làm việc và nói chuyện cũng có chút thay đổi.

Đây là một khởi đầu tốt.

Hắc Sơn Yêu như vậy ngược lại khiến Vu Mãng cảm thấy nàng càng thêm chân thành.

Để sống chung lâu dài, sự chân thành như vậy là điều cần thiết.

Vu Mãng cũng thích tính cách hiện tại của Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng trong lòng cũng vô cùng thoải mái, nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa ở lại bên Ta, tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Để những nhân vật Hồng Hoang đó ở lại bên Ta, vì Ta hiệu lực,

hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của Ta, cần phải có một số năng lực và thủ đoạn.” Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, cảm thấy có chút hiểu ra, nhưng không xen lời, lắng nghe Vu Mãng tiếp tục nói.

“Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa thuộc về những nhân vật Hồng Hoang, khí phách trong lòng họ vẫn luôn rất cao ngạo, vẫn luôn dùng thái độ coi thường để đối đãi với mọi người và mọi việc.” “Cho nên, để họ cam tâm tình nguyện nghe theo sự sắp xếp của Ta cần phải có một số nguyên nhân đặc biệt!” Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, cũng cảm thấy chắc chắn Vu Mãng có nắm giữ một át chủ bài nào đó trong tay, khiến Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa phải nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Vu Mãng cười cười, không nói tiếp.

Cũng không nói cho Hắc Sơn Yêu biết rằng Ta đang mang thương não cân và nguyên thần của Nữ Oa trên người.

Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng không có ý định nói tiếp, cũng không tiện truy vấn.

Sau này mọi chuyện sẽ dần rõ ràng.

Chương 641

Cho nên hiện tại cũng không đến mức phải hỏi vấn đề này.

Chỉ cần Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa có thể nghe theo sự sắp xếp, có thể hợp tác tốt hơn, vậy là được rồi.

Hắc Sơn Yêu không hề lo lắng về sự kiêu ngạo và cao ngạo của họ.

Những điều đó hoàn toàn không liên quan đến nàng.

Chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Vu Mãng cũng không có ý định nói thêm nữa.

Thấy trạng thái tinh thần của Hắc Sơn Yêu đã khôi phục rất tốt, liền nói với nàng: "Đi theo Ta ra ngoài đi, xem thế giới bên ngoài mà ngươi đã không thấy bao năm nay, đồng thời cũng làm quen với Thái Thượng Lão Quân và Nữ Oa!" Hắc Sơn Yêu nghe những lời đó của Vu Mãng, liền gật đầu.

Nhiều năm không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, điều đó thực sự khiến Hắc Sơn Yêu có một chút kỳ vọng nhỏ nhoi với bên ngoài.

Cũng không biết hiện tại bên ngoài đã trở thành như thế nào.

Bị nhốt trong kết giới nhiều năm, mọi thứ bên ngoài đều trở nên xa lạ.

Dường như nàng đã quen với cuộc sống trong kết giới, cũng quen với việc một mình tĩnh lặng tu luyện.

Hiện tại đột nhiên lại được tiếp xúc với thế giới bên ngoài lần nữa.

Dường như đột nhiên nàng không biết nên làm gì, có chút hoang

mang, không biết phải theo ai.

May mà có Vu Mãng cưu mang, nếu không nàng thực sự không biết nên làm thế nào, nên làm gì, cũng không biết mục tiêu của mình rốt cuộc ở đâu.

Hầu tử hiện tại cũng đứng bên cạnh, nhìn Hắc Sơn Yêu tỉnh lại.

Nó vẫn luôn rất yên tĩnh đứng canh giữ bên cạnh Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Hầu tử vừa nghe Vu Mãng cũng muốn ra ngoài, tâm trạng của nó cũng vô cùng kích động, vui vẻ nhảy nhót tại chỗ.

Mặc dù Hầu tử không biết ngôn ngữ loài người, nhưng nó có thể hiểu được tất cả lời nói của loài người.

Thực ra Hầu tử trong không gian này vẫn luôn ở trên tấm gỗ của cái hộp, như một bức họa, vẫn luôn canh giữ đồ vật trong hộp.

Hiện tại đột nhiên được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nó cũng có chút kỳ vọng.

Vu Mãng nhìn Hầu tử và Hắc Sơn Yêu đều như vậy, có sự kỳ vọng đối với bên ngoài, thật sự không tự chủ được mà cười.

Xem ra Hắc Sơn Yêu và Hầu tử thực sự đã ở nơi này quá lâu rồi.

Khiến chúng cảm thấy mọi thứ bên ngoài đều mới mẻ.

Vu Mãng dẫn Hắc Sơn Yêu và Hầu tử đi qua không gian đầy bảo bối quý giá kia, điều đó thực sự khiến Hắc Sơn Yêu mở rộng tầm mắt.

Hắc Sơn Yêu vẫn luôn ở trong không gian này, không hề biết bên ngoài lại có sự xa hoa như vậy.

Đi trên con đường rực rỡ vàng son trong không gian đó thực sự khiến nàng cảm thấy hơi chói mắt.

Khi Hầu tử nhìn những bảo bối quý giá đó, nó không có cảm giác gì đặc biệt lớn.

Dù sao Hầu tử không có khái niệm quá mạnh mẽ về vàng bạc tài bảo.

Mặc dù khi Nhị Thái tử Long tộc thu thập những bảo bối này, Hầu tử cũng đã nhìn thấy, nhưng nó không có khái niệm về tài phú.

Không gian này không lớn, nhưng đi lại thực sự cực kỳ chậm chạp.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu và Hầu tử bị thu hút bởi những bảo bối lấp lánh, sặc sỡ, chói mắt, nên đã mất một chút thời gian.

Vu Mãng cũng không vội, để chúng từ từ ngắm nhìn.

Dù sao nhiều kim ngân tài bảo như vậy, đối với Hắc Sơn Yêu thực sự rất hiếm khi được thấy.

Chương 642

Nàng vừa đi vừa cảm thán.

Không ngờ trong mấy năm bị giam cầm, Nhị Thái tử ở nơi này lại thu hoạch được nhiều kim ngân tài bảo đến vậy.

Hắc Sơn Yêu thực sự cảm thấy dường như nàng có chút xa lạ với thế giới này.

Mặc dù nàng đặc biệt thích những kim ngân tài bảo này, nhưng lại không có khái niệm quá mạnh mẽ về chúng, dường như đã trở nên vô dục vô cầu.

Trong lòng Hắc Sơn Yêu vô cùng cảm tạ Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng đã khuyến khích nàng bước ra khỏi cái kén đó.

Nếu không, Hắc Sơn Yêu thật sự định ở trong kết giới này tiếp tục tu luyện mãi.

Mặc dù không biết cuối cùng tu luyện để làm gì, nhưng hoàn cảnh như vậy thực sự khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có lẽ nàng đã quen sống trong một hoàn cảnh an nhàn.

Cho nên mới khiến tính cách của nàng trở nên an nhàn, không có cảm giác đặc biệt đối với thế giới bên ngoài. – Nhưng thực ra thế giới bên ngoài thật sự phong phú và đa sắc hơn rất nhiều so với thế giới trong kết giới.

Sắp đi hết không gian này.

Ở cuối không gian là một thác nước lớn.

Chính diện thác nước lớn đó, dòng nước chảy xiết như vậy, tiếng nước chảy ào ào hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Hắc Sơn Yêu đã lâu không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nghe tiếng thác nước thực sự khiến nàng cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Chỉ nhìn dòng nước chảy thôi cũng khiến tâm trạng Hắc Sơn Yêu đặc biệt tốt.

Hắc Sơn Yêu thực sự đã bị phong ấn trong kết giới quá lâu rồi.

Hiện tại nhìn mọi thứ bên ngoài đều mới lạ như vậy, trừ con người ra, mọi thứ đều khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy đặc biệt mới mẻ.

Nhìn thác nước.

Để xuyên qua thác nước, đến phía đối diện cần có một công lực nhất định.

Đối với công lực của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng không quá lo lắng.

Ngược lại là Hầu tử bên cạnh, công lực của nó thực sự quá thấp, căn bản không có năng lực xuyên qua thác nước.

Khi Vu Mãng quay đầu nhìn Hầu tử, đang nghĩ cách thì Hầu tử cũng hiểu ý của Vu Mãng, vội vàng chạy đến trước mặt Vu Mãng, chỉ chỉ vào tấm gỗ của cái hộp vừa rồi.

Thân hình của nó nhanh chóng chui vào trong tấm gỗ, thân hình Hầu tử lập tức in thành một bức họa trên tấm gỗ.

Hầu tử vừa rồi còn nhảy nhót lung tung, trong nháy mắt đã in mình lên tấm gỗ.

Trên tấm gỗ, Hầu tử đứng bất động với tư thế kiêu hãnh ở đó, thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Hầu tử lại có công lực như vậy.

Mang Hầu tử bên người như vậy thực sự vô cùng tiện lợi, không

cần lo lắng Hầu tử có nơi nào không thể đến được nữa.

Như vậy, Vu Mãng cười cười, cầm lấy tấm gỗ, quay đầu nói với Hắc Sơn Yêu: "Này Hắc Sơn Yêu, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Nếu đã chuẩn bị xong, Ta hiện tại sẽ xuyên qua thác nước, chúng ta có thể triệt để rời khỏi kết giới này rồi." Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu đã rất lâu không rời khỏi kết giới này, cho nên hiện tại phải làm rõ xem Hắc Sơn Yêu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại Vu Mãng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao thế giới bên ngoài kết giới này vô cùng tươi đẹp.

Huống hồ Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm như vậy, cũng thực sự nên ra ngoài đi dạo một chút.

Chương 643

Nếu là Vu Mãng phải ở trong kết giới lâu như vậy, Ta đã sớm không chịu nổi sự tịch mịch, đã sớm muốn rời đi rồi.

Nhưng Vu Mãng hiện tại lại nhìn ra, thực ra Hắc Sơn Yêu cũng không quá muốn rời khỏi cảnh giới này.

Chỉ là hiện tại bất kể Hắc Sơn Yêu có nguyện ý rời đi hay không, Vu Mãng đều hy vọng nàng có thể đi theo Ta.

Dù sao đã ở trong kết giới này nhiều năm như vậy, Hắc Sơn Yêu cũng nên rời đi rồi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu hít sâu một hơi, nhìn Vu Mãng cười cười nói: "Vu Mãng, Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Ta hiện tại sẽ rời khỏi đây!" Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu thực sự đã ở trong kết giới này quá lâu rồi, cho nên Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng thực sự nên rời đi.

Huống hồ Hắc Sơn Yêu biết Vu Mãng cũng hy vọng mình làm vậy, cho nên Hắc Sơn Yêu cũng không muốn khiến Vu Mãng thất vọng.

Hơn nữa, Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng muốn biết thế giới bên ngoài rốt cuộc đã biến thành như thế nào, cũng vô cùng hiếu kỳ.

Nhưng dù sao đi nữa, Hắc Sơn Yêu cũng đã nhiều năm không rời khỏi kết giới này, cho nên nàng nên chuẩn bị sẵn sàng.

Hắc Sơn Yêu biết hiện tại Vu Mãng cũng đang đợi, cũng đang cho nàng thời gian để chuẩn bị.

Bất kể thế nào, Vu Mãng suy nghĩ cũng vô cùng chu đáo, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu càng không thể lãng phí thời gian của Vu Mãng.

Khi Vu Mãng nghe được câu trả lời vừa ý, Ta cũng vô cùng hài lòng.

Vu Mãng khóe miệng cong lên cười nói: "Tốt, Hắc Sơn Yêu, nếu ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy chúng ta hiện tại xuất phát đi.

Thực ra bao nhiêu năm nay, thế giới bên ngoài cũng đã xảy ra những biến đổi lớn, ngươi nhất định sẽ thích." Thực ra Vu Mãng cũng biết, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không quá muốn rời khỏi đây.

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu đã quen với cuộc sống ở đây.

Nhưng Vu Mãng cho rằng Hắc Sơn Yêu nên đi theo Ta mà rời khỏi đây.

Dù sao nhiều năm nay thế giới bên ngoài cũng đã xảy ra những biến đổi lớn, Hắc Sơn Yêu hà tất cứ mãi ở trong một không gian nhỏ bé như vậy chứ?

Vu Mãng tin rằng Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ thích cuộc sống bên ngoài.

Dù sao không có ai lại không thích tự do.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng sẽ không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội hối hận.

Nhất định phải để Hắc Sơn Yêu cùng Ta rời đi.

Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng nhìn ra ý mà Vu Mãng muốn biểu đạt.

Vu Mãng chỉ hy vọng nàng có thể cùng Ta rời đi.

Mà hiện tại những lời đó của Vu Mãng, tất cả đều đang vì nàng mà suy xét, cho nên Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng cảm động.

Dù sao có thể có một người như vậy vì mình mà suy nghĩ, điều đó vô cùng hiếm có.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng trân trọng tình bạn với Vu Mãng.

Nàng sẽ toàn tâm toàn ý vì Vu Mãng mà làm việc, cũng sẽ luôn ở lại bên cạnh Vu Mãng.

Đồng thời Hắc Sơn Yêu cũng sẽ vô cùng trân trọng tình hữu nghị với Vu Mãng.

Lúc này Hắc Sơn Yêu hít sâu một hơi, nói: "Được, Vu Mãng, Ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Ta hiện tại sẽ rời khỏi đây!

Ta muốn xem thử thế giới bên ngoài hiện tại rốt cuộc đã biến thành như thế nào." Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao hiện tại cũng không thể kéo chân Vu Mãng, dù sao Vu Mãng làm như vậy cũng là vì tốt cho nàng.

Hắc Sơn Yêu cũng thực sự đã rất lâu không rời khỏi kết giới này, hiện tại cũng vô cùng hiếu kỳ thế giới bên ngoài rốt cuộc đã biến thành như thế nào.

Chương 644

Chẳng lẽ thật sự giống như Vu Mãng đã nói sao?

Thật sự có biến đổi lớn?

Hiện tại thực ra Hắc Sơn Yêu không tin điều đó.

Mặc dù đã ở trong kết giới nhiều năm như vậy, nàng biết bên ngoài chắc chắn có thay đổi, nhưng lại cho rằng sự thay đổi này chắc chắn sẽ không lớn.

Vu Mãng hiện tại thấy Hắc Sơn Yêu đã chuẩn bị xong, Ta cũng không còn gì để lo lắng nữa, cho nên hiện tại nên lập tức rời khỏi đây.

Vu Mãng lại cười nói: "Được, Hắc Sơn Yêu, vậy chúng ta hiện tại ra ngoài đi.

Ta tin rằng thế giới bên ngoài thực sự đã thay đổi rất nhiều, ngươi cũng nhất định sẽ thích thế giới bên ngoài." Hiện tại Vu Mãng có thể xác định Hắc Sơn Yêu thực sự đã chuẩn bị sẵn sàng, cho nên hiện tại nên lập tức rời khỏi đây.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại Vu Mãng muốn nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, thế giới bên ngoài thực sự đã thay đổi rồi, Hắc Sơn Yêu phải có sự chuẩn bị tâm lý mới được.

Mặc dù thế giới bên ngoài thực sự đã thay đổi rất nhiều, nhưng Vu Mãng cho rằng Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ thích, dù sao hiện tại bên ngoài ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói, cũng vô cùng hiếu kỳ, thực sự muốn biết thế giới bên ngoài có thật sự giống như Vu Mãng đã nói, trở nên tốt đẹp như vậy không.

Mặc dù hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy có chút không thể tin

nổi, nhưng bất kể thế nào, Vu Mãng đã nói như vậy, thì Hắc Sơn Yêu phải có sự chuẩn bị tâm lý mới được.

Hắc Sơn Yêu cũng biết, bất kể thế nào cũng phải chấp nhận sự thật như vậy, đều phải chấp nhận sự thay đổi bên ngoài.

Hắc Sơn Yêu gật đầu nói: "Vu Mãng, ngươi cứ yên tâm đi.

Mặc dù Ta đã ở trong kết giới nhiều năm như vậy, nhưng Ta cũng là người từng trải.

Bất kể bên ngoài biến thành thế nào, Ta đều có thể chấp nhận được." Mặc dù Vu Mãng không nói thẳng như vậy, nhưng Hắc Sơn Yêu cũng biết ý mà Vu Mãng muốn biểu đạt.

Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng có chút hiểu Vu Mãng.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể yên tâm.

Bất kể thế nào nàng đều có thể chấp nhận được sự thay đổi bên ngoài, bất kể bên ngoài biến thành như thế nào, nàng đều chấp nhận được.

Mặc dù Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm, nhưng nàng cũng đã trải qua đại phong đại lãng, cho nên bất kể chuyện gì, nàng đều có thể thản nhiên đối mặt.

Huống hồ chỉ là bên ngoài có một số thay đổi thôi.

Đối với Hắc Sơn Yêu, điều đó chỉ là một chuyện nhỏ.

Cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần thiết phải lo lắng cho Hắc Sơn Yêu.

Nếu ngay cả một chuyện nhỏ như vậy Hắc Sơn Yêu cũng không thể đối mặt được, vậy Hắc Sơn Yêu làm sao có thể có được địa vị như ngày hôm nay chứ?

Cho nên hiện tại Vu Mãng có thể hoàn toàn yên tâm.

Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ khống chế tốt tâm thái của mình, tuyệt đối sẽ không để Vu Mãng lo lắng.

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, Ta cũng yên tâm không ít.

Xem ra Ta thực sự không cần phải lo lắng, Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ điều chỉnh tốt tâm thái.

Vu Mãng khóe miệng cong lên cười nói: "Vậy thì tốt, Ta thực sự lo lắng ngươi nhất thời không thích ứng được sự thay đổi bên ngoài.

Nếu đã có thể thích ứng, vậy chúng ta ra ngoài đi!" Hiện tại Vu Mãng đã nói với Hắc Sơn Yêu như vậy, Ta cũng yên tâm không ít.

Như vậy Vu Mãng cũng không còn gì để lo lắng nữa, cho nên hiện tại cũng không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Nên lập tức ra ngoài.

Bất kể thế nào, sự thay đổi bên ngoài thực sự vô cùng lớn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói có thể thích ứng được, vậy Vu Mãng cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Chương 645

Cho nên hiện tại không cần phải lo lắng gì cả, có thể trực tiếp ra ngoài.

Vu Mãng tin rằng khi Hắc Sơn Yêu nhìn thấy sự thay đổi bên ngoài, nàng cũng nhất định sẽ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Dù sao Hắc Sơn Yêu chắc chắn không nghĩ rằng, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, sự thay đổi bên ngoài lại có thể lớn đến vậy.

Vu Mãng nói xong với Hắc Sơn Yêu, lại cúi đầu nhìn tấm gỗ trong tay, nói với tiểu Hầu tử: "Tiểu Hầu tử, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ta hiện tại sắp ra ngoài rồi đấy." Mặc dù hiện tại tiểu Hầu tử đã biến thành một bức họa, nhưng Vu Mãng hy vọng nó có thể chuẩn bị trước.

Lúc này Vu Mãng nói chuyện với tiểu Hầu tử, Ta không biết tiểu Hầu tử có thể nghe được không, nhưng Ta vẫn phải nói.

Hiện tại Vu Mãng đã sắp xếp xong mọi việc, chúng ta nên lập tức ra ngoài.

Hiện tại Vu Mãng đã chuẩn bị xong, Hắc Sơn Yêu cũng đã chuẩn bị xong.

Vu Mãng cũng đã nhắc nhở xong.

Cho nên lần này, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, không hề do dự, toàn bộ đều dùng hết công lực của mình, trực tiếp xuyên qua thác nước đó.

Như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đã bước ra khỏi kết giới.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nhìn cảnh sắc bên ngoài, ít nhiều có chút cảm khái.

Dù sao Hắc Sơn Yêu vẫn luôn ở trong kết giới, đã lâu không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Thực ra hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng vui vẻ, dù sao thế giới bên ngoài sẽ đẹp hơn.

Lúc này Vu Mãng nói từ phía sau Hắc Sơn Yêu: "Này Hắc Sơn Yêu, nơi này không có thay đổi lớn.

Sự thay đổi ở đây còn nhỏ thôi, càng đi ra ngoài, sự thay đổi sẽ càng lớn." Vu Mãng biết hiện tại khi Hắc Sơn Yêu nhìn cảnh sắc nơi này, nàng nhất định sẽ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Bất kể thế nào, sự thay đổi ở đây cũng không nhỏ.

Mặc dù nơi này cũng đã có sự thay đổi, nhưng Vu Mãng cũng muốn Hắc Sơn Yêu chuẩn bị tinh thần, những nơi khác sự thay đổi sẽ còn lớn hơn.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể thích ứng trước.

Bất kể thế nào, sau này nơi phải đến sẽ còn nhiều hơn.

Đến lúc đó Hắc Sơn Yêu sẽ cảm thấy càng bất ngờ hơn nữa.

Hắc Sơn Yêu vốn cho rằng sự thay đổi ở đây đã là lớn rồi, không ngờ những nơi khác sự thay đổi còn lớn hơn.

Nhưng bất kể những nơi khác có thay đổi lớn đến đâu, nàng đều nhất định có thể thích ứng được.

Bất kể những nơi khác có thay đổi lớn đến đâu, Hắc Sơn Yêu đều phải khống chế tốt tâm thái của mình, đều không thể có phản ứng quá lớn.

Dù sao Hắc Sơn Yêu đã sớm nói với Vu Mãng rằng nàng là người từng trải đại phong đại lãng, cho nên bất kể có thay đổi gì, nàng đều có thể chấp nhận được.

Nếu Hắc Sơn Yêu đã nói như vậy, thì nàng phải làm được.

Cho nên bất kể có thay đổi lớn đến đâu, nàng cũng sẽ không để hỉ nộ hình sắc lộ ra ngoài.

Vu Mãng không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Hắc Sơn Yêu, bất kể thế nào ngươi cũng phải từ từ thích ứng.

Bởi vì sau này những nơi Ta muốn đi sẽ còn nhiều, sự thay đổi ở đó cũng sẽ còn lớn hơn." Hiện tại Vu Mãng cũng đang nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, bất kể thế nào nàng cũng phải thích ứng.

Dù sao sau này những nơi phải đi sẽ còn nhiều hơn.

Đến lúc đó Hắc Sơn Yêu sẽ biết, thực ra sự thay đổi bên ngoài thực sự rất lớn.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Dù sao đợi đến khi Hắc Sơn Yêu nhìn thấy sự thay đổi ở những nơi đó, Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ cảm thấy càng bất ngờ hơn, càng kinh ngạc hơn nữa.

Chương 646

Thực ra hiện tại Hắc Sơn Yêu đã cảm thấy vô cùng bất ngờ rồi.

Nhưng bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ khống chế tốt cảm xúc của mình.

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu đã ra ngoài, đương nhiên phải thích ứng tất cả hoàn cảnh.

Chỉ có như vậy mới có thể sống tốt hơn.

Hắc Sơn Yêu quay đầu nhìn Vu Mãng, cười nói: "Vu Mãng, ngươi cứ yên tâm đi.

Năng lực của Ta không tệ.

Mặc dù bên ngoài quả thật có biến đổi lớn, nhưng Ta chấp nhận được." Cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần thiết phải lo lắng vì chuyện này.

Đối với Hắc Sơn Yêu, thực ra đó chỉ là một chuyện nhỏ.

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, Ta cũng an tâm hơn một chút.

Nhưng Hắc Sơn Yêu rốt cuộc có thể làm được hay không, đó vẫn là một ẩn số.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại Vu Mãng sẽ lựa chọn tin tưởng Hắc Sơn Yêu.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng được coi là một người có bản lĩnh.

Lúc này Hắc Sơn Yêu lại tiếp tục nói: "Vu Mãng, nhanh chóng đặt tấm gỗ xuống, để tiểu Hầu tử ra đi!

Để nó cũng xem thử thế giới bên ngoài có bao nhiêu biến đổi." Lúc

này Hắc Sơn Yêu đột nhiên nhớ ra, tiểu Hầu tử đang ở trên tấm gỗ, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể đặt tấm gỗ xuống.

Dù sao tiểu Hầu tử cũng đã lâu không nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Hiện tại cũng nên nhìn ngắm thật kỹ thế giới bên ngoài.

Bất kể thế nào, thế giới bên ngoài thực sự đã có sự thay đổi lớn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng tiểu Hầu tử có thể thích ứng với thế giới bên ngoài.

Lúc này Vu Mãng mới nhớ ra, tấm gỗ đó vẫn đang cầm trong tay.

Khi Vu Mãng nghe lời Hắc Sơn Yêu nói xong, Ta cũng trực tiếp đặt tấm gỗ xuống.

Và cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu nói có lý.

Hiện tại thực sự nên để tiểu Hầu tử ra ngoài, cũng xem thử sự thay đổi bên ngoài.

Dù sao hiện tại tiểu Hầu tử cũng phải thích ứng với sự thay đổi bên ngoài.

Dù sao nơi này thực sự đã thay đổi rất nhiều.

Vu Mãng hiện tại không thể xác định tiểu Hầu tử liệu có thể thích ứng được không?

Nhưng bất kể tiểu Hầu tử hiện tại có thể thích ứng được hay không, nó đều phải thích ứng.

Bởi vì sau này nó sẽ phải sống ở đây.

Lúc này Vu Mãng nói với tấm gỗ trên mặt đất: “Tiểu Hầu tử, hiện tại chúng ta đã ra ngoài rồi, ngươi cũng có thể ra.

Nhanh chóng ra ngoài xem thử thế giới bên ngoài có bao nhiêu biến

đổi, nơi này thực sự đã trở nên tươi đẹp hơn rất nhiều.” Vu Mãng cảm thấy hiện tại tiểu Hầu tử cũng nên ra ngoài xem một chút.

Mặc dù tiểu Hầu tử không nói được tiếng người, nhưng nó cũng vô cùng thông linh.

Cho nên Vu Mãng tin rằng khi tiểu Hầu tử nhìn thấy sự thay đổi bên ngoài, nó cũng nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Dù sao hiện tại sự thay đổi bên ngoài thực sự rất lớn, mỗi một người đều sẽ thích nơi này.

Bởi vì hiện tại nơi này cũng thực sự ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Chương 647

Vu Mãng vừa dứt lời, tiểu Hầu tử thực sự đã bước ra khỏi tấm gỗ đó, lại biến thành con tiểu Hầu tử hoạt bát nhảy nhót kia.

Bất kể thế nào, Vu Mãng cũng không ngờ tiểu Hầu tử lại có bản lĩnh như vậy.

Vu Mãng vô cùng bội phục con tiểu Hầu tử này.

Mặc dù con tiểu Hầu tử này không biết nói, nhưng thực sự vô cùng thông minh, cũng vô cùng có linh tính.

Vu Mãng nhìn dáng vẻ tiểu Hầu tử nhảy nhót lung tung, tâm trạng của Ta cũng không tệ.

Vu Mãng lại nói: "Thế nào?

Tiểu Hầu tử, sự thay đổi ở đây không lớn sao?

Không ngờ nơi này lại đẹp đến vậy nhỉ!" Hiện tại Vu Mãng cũng muốn nghe xem ý kiến của tiểu Hầu tử.

Bất kể thế nào, sự thay đổi ở đây thực sự rất lớn.

Vu Mãng vô cùng thích sự thay đổi ở đây, cũng hy vọng tiểu Hầu tử cũng có thể thích.

Bất kể thế nào, con tiểu Hầu tử này vô cùng có linh tính.

Cho nên Vu Mãng biết nó nhất định có thể nghe hiểu được những điều Ta nói.

Vu Mãng không đợi tiểu Hầu tử có phản ứng, lại nói: "Dù sao Ta rất thích nơi này, thực sự rất đẹp.

Tiểu Hầu tử hiện tại nói cho Ta biết, ngươi có giống Ta, cũng thích nơi này không?" Bất kể thế nào, Vu Mãng thực sự vô cùng thích

sự thay đổi ở đây.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng muốn xem thử, tiểu Hầu tử có suy nghĩ giống Ta không.

Bất kể thế nào, tiểu Hầu tử vô cùng thông minh.

Vu Mãng hiện tại đoán rằng, chỉ là tiểu Hầu tử có cùng suy nghĩ với Ta thôi.

Nhưng đó cũng chỉ là Vu Mãng đoán mò.

Cho nên hiện tại Vu Mãng phải chứng thực xem, dự đoán của mình đúng hay sai.

Con tiểu Hầu tử này thực sự vô cùng có linh tính.

Lời của Vu Mãng, nó đều nghe rõ ràng minh bạch.

Chỉ là tiểu Hầu tử thực sự có thể nghe hiểu lời của Vu Mãng, nó nhảy nhót đến bên cạnh Vu Mãng.

Vu Mãng cũng không biết con tiểu Hầu tử này đang kêu chiêm chiếp cái gì, nhưng Vu Mãng có thể cảm nhận được, chỉ là tiểu Hầu tử vô cùng vui vẻ.

Vu Mãng nhìn tiểu Hầu tử vui vẻ như vậy, Ta cũng vô cùng vui vẻ.

Dù sao tiểu Hầu tử hài lòng, Vu Mãng cũng hài lòng.

Lúc này Vu Mãng lại quay đầu, nhìn Hắc Sơn Yêu nói: "Này Hắc Sơn Yêu?

Sự thay đổi bên ngoài không thực sự lớn sao?

Có lẽ sự thay đổi ở đây còn nhỏ thôi, những nơi khác sự thay đổi sẽ còn lớn hơn nhiều.

Thế nào?

Ngươi có thể thích ứng được không?" Vu Mãng hiện tại cũng có chút lo lắng Hắc Sơn Yêu không thích ứng được.

Dù sao sự thay đổi bên ngoài thực sự rất lớn.

Sự thay đổi ở đây đã lớn như vậy rồi, Hắc Sơn Yêu đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc rồi.

Nếu lại đi đến những nơi khác, Hắc Sơn Yêu sẽ càng kinh ngạc hơn.

Chương 648

Bởi vì Vu Mãng cảm thấy sự thay đổi ở đây còn nhỏ, những nơi khác sự thay đổi sẽ còn lớn hơn.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng muốn "tiêm vắc-xin" cho Hắc Sơn Yêu, để nàng chuẩn bị tâm lý trước.

Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu đều phải thích ứng trước với hoàn cảnh bên ngoài.

Dù sao sau này đều phải sinh tồn ở đây.

Lúc này Hắc Sơn Yêu khóe miệng cong lên cười nói: "Vu Mãng, ngươi cứ yên tâm đi.

Ta đâu phải người chưa từng thấy đời.

Chút chuyện này làm sao có thể làm khó Ta được chứ?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể yên tâm.

Bất kể Hắc Sơn Yêu cũng là người từng trải đại phong đại lãng, chuyện như vậy nàng chưa từng gặp.

Chuyện nàng chưa từng trải qua, một chuyện nhỏ như vậy, liệu có thể khiến Hắc Sơn Yêu không chấp nhận được sao?

Bất kể thế nào Hắc Sơn Yêu đều có thể chấp nhận được.

Cho nên hiện tại sự lo lắng của Vu Mãng đều là dư thừa.

Hiện tại Vu Mãng căn bản không cần thiết phải lo lắng những chuyện này.

Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng hy vọng Vu Mãng đừng lo lắng những chuyện này nữa.

Dù sao nếu Vu Mãng cứ mãi lo lắng cho Hắc Sơn Yêu như vậy, sẽ

luôn khiến Hắc Sơn Yêu trông có vẻ vô năng, mà Hắc Sơn Yêu lại không phải người vô năng như vậy.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể buông lỏng một chút, đừng lo lắng cái này cái kia nữa.

Bất kể thế nào, sự lo lắng của ngươi đều không có tác dụng gì.

Bởi vì những chuyện ngươi lo lắng tất cả đều là dư thừa, căn bản không cần thiết phải lo lắng.

Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục: "Bất kể thế giới bên ngoài rốt cuộc có biến đổi lớn đến đâu, Ta đều có thể chấp nhận được, cho nên ngươi đừng lo lắng nữa." Bất kể sự thay đổi lớn của thế giới bên ngoài, Hắc Sơn Yêu đều có thể thích ứng được.

Dù sao cảnh tượng lớn như vậy nàng chưa từng thấy sao?

Hắc Sơn Yêu cũng đã trải qua nhiều chuyện lớn, mọi cảnh tượng đều đã thấy.

Cho nên hiện tại chỉ là thế giới bên ngoài đã xảy ra một số thay đổi thôi, Hắc Sơn Yêu làm sao có thể không chấp nhận được chứ?

Đây căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần thiết phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại Vu Mãng cũng hoàn toàn có thể tin tưởng lời của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu hiện tại đã nói với Vu Mãng như vậy rồi, nhất định có thể chấp nhận được.

Cho nên hiện tại Ta căn bản không cần thiết phải lo lắng những chuyện không quan trọng này.

Lúc này Vu Mãng hoàn toàn nên đi làm những chuyện cần làm, không ở đây lãng phí thời gian nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói đến nước này, Vu Mãng có thể nói gì nữa chứ?

Hiện tại cũng chỉ đành im miệng thôi.

Lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều im lặng, nhưng chỉ có tiểu Hầu tử lại trở nên càng thêm kích động.

Chỉ thấy tiểu Hầu tử nhảy nhót lung tung trước mặt Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cũng không ngừng kêu chiêm chiếp.

Nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản không biết, con tiểu Hầu tử này rốt cuộc đang kêu cái gì.

Nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, lại có chút cảm thấy bất an.

Chương 649

Hiện tại cũng cảm giác có thứ nguy hiểm đang tiếp cận.

Cho nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đã phản ứng lại.

Con tiểu Hầu tử này có phản ứng lớn như vậy, cũng có thể có liên quan đến chuyện đó.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhìn nhau một cái, Hắc Sơn Yêu cất lời: "Vu Mãng, ta đoán ngươi cũng đã cảm nhận được rồi, có nguy hiểm đang đến gần ta.

Chỉ là không rõ, rốt cuộc là ai?

Chuyện gì xảy ra?" Hắc Sơn Yêu rất rõ, Vu Mãng cũng là một kẻ cực kỳ có năng lực.

Nên nếu Hắc Sơn Yêu đã cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, vậy Vu Mãng chắc chắn cũng phải cảm thấy rồi.

Mặc dù Hắc Sơn Yêu cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần cả hai người, nhưng y lại không thể biết rõ là ai, chuyện gì xảy ra.

Lúc này Hắc Sơn Yêu trực tiếp nói ra những gì mình cảm nhận được, hoàn toàn không đề phòng Vu Mãng, dù sao thì hai người họ giờ đã là "đồng cam cộng khổ".

Bởi vậy, hiện tại hai người nhất định phải đoàn kết, đồng lòng chống ngoại địch, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ bản thân tốt.

Lúc này Vu Mãng cũng có cảm giác, dù sao Hắc Sơn Yêu đã cảm tri được, lẽ nào Vu Mãng lại không cảm nhận ra?Vu Mãng nhíu mày nói: "Ha, ta cũng cảm giác có nguy hiểm đang đến gần ta, chỉ là ta cũng không cảm tri được rốt cuộc là ai?" Vu Mãng hiện tại cũng giống

Hắc Sơn Yêu, cảm giác có nguy hiểm đang đến gần, nhưng cũng không biết người đó là ai.

Vu Mãng lúc này cũng có chút băn khoăn, dù sao cũng không biết người đó là ai.

Nhưng Vu Mãng lại có thể cảm giác được người này cũng có chút bản lĩnh, nên y cho rằng hiện tại không nên chính diện giao phong với kẻ đó.

Dù thế nào, Vu Mãng cũng phải làm rõ rốt cuộc người đó là ai, chỉ có vậy Vu Mãng mới biết nên làm thế nào.

Bởi vậy, Vu Mãng hiện tại phải tìm cách giải quyết chuyện này, dù thế nào cũng không thể quá mạo hiểm.

Huống chi Hắc Sơn Yêu vừa mới thoát khỏi kết giới, vừa mới đối mặt với thế giới này, nên y căn bản chưa thích ứng được mọi chuyện.

Vì vậy, xét từ mọi khía cạnh, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không nên chính diện đối đầu với người đó.

Vu Mãng không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp lời: "Ta thấy hiện tại ta không nên ở đây nữa, ta tìm một nơi ẩn nấp đi, xem thử kẻ đó là ai rồi tính." Vu Mãng cảm thấy hiện tại không nên ở đây, mà nên ẩn nấp, dù thế nào cũng phải làm rõ người đó là ai.

Đến lúc đó Vu Mãng mới có cách giải quyết chuyện này, huống chi hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản chưa thích ứng được thế giới bên ngoài, nên cũng không thể làm chuyện mạo hiểm.

Hiện tại Vu Mãng cũng không biết kẻ địch là ai, nên tuyệt đối không thể hành động bốc đồng.

Dù thế nào Vu Mãng cũng phải làm rõ kẻ đó là ai, là địch hay là bạn, Vu Mãng phải có một đối sách tốt mới có thể chính diện tiếp xúc với người đó.

Bởi vậy, Vu Mãng cho rằng việc hai người họ nên làm là mau chóng ẩn mình, dù thế nào cũng không thể để người kia phát hiện ra hai người.Khi Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói xong, y lại nhíu mày.

Hắc Sơn Yêu nhíu mày nói: "Vu Mãng, không đến nỗi vậy chứ?

Mặc dù người đó quả thật có chút bản lĩnh, nhưng lẽ nào hai chúng ta liên thủ lại không đối phó nổi sao?" Hắc Sơn Yêu cho rằng Vu Mãng thật sự quá cẩn thận rồi, lẽ nào hai người họ lại không đối phó nổi một người sao?

Bởi vậy Hắc Sơn Yêu cảm thấy hiện tại căn bản không cần phải lo lắng như vậy, dù sao hai người Vu Mãng và y liên thủ, nhất định có thể đối phó được người đó.

Người đó có bản lĩnh đến đâu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không phải là kẻ tầm thường, cũng có bản lĩnh thực sự.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu không đồng tình với cách làm của Vu Mãng, cảm thấy hai người nên ở đây trực diện đối mặt với vấn đề.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu từ trước đến nay chưa từng làm "rùa rụt cổ", nên hiện tại y sẽ không làm theo lời Vu Mãng, sẽ không ẩn nấp.

Nếu lúc đó Hắc Sơn Yêu thật sự tranh cãi với Vu Mãng, mà sau này chuyện đó truyền ra ngoài, Hắc Sơn Yêu sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp lời: "Vì vậy ta cho rằng, hiện tại ta căn bản không cần ẩn nấp, bất kể người đó là ai, là địch hay là bạn, ta đều có thể đối phó được." Hắc Sơn Yêu lúc này cũng đã rõ, bất kể là ai, y đều có thể đối phó được người đó, nên hiện tại căn bản không cần phải cẩn thận như vậy.

Huống chi hiện tại hai người Vu Mãng và y căn bản đều không thể xác định người đó là ai, là địch hay là bạn, vậy hà tất phải trốn tránh?

Nếu lúc đó, người đó là bạn của Vu Mãng thì sao, vậy mà lại phải trốn tránh thì thật là mất mặt biết bao.

Dù thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự không nghe lời Vu Mãng mà ẩn nấp.

Chương 650

Hiện tại Hắc Sơn Yêu muốn tìm cách thuyết phục Vu Mãng cùng y ở đây trực diện đối mặt với vấn đề, dù thế nào cũng không thể làm "rùa rụt cổ".Vu Mãng căn bản không ngờ Hắc Sơn Yêu lại không nghe lời, không chịu ẩn nấp, cứ nhất định phải ở đây trực diện đối mặt với vấn đề.

Xem ra Vu Mãng thật sự đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nếu không phải vì Vu Mãng lo lắng cho Hắc Sơn Yêu, thì y đã chẳng đi ẩn nấp.

Bởi lẽ hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói như vậy, vậy Vu Mãng cũng không cần phải ẩn nấp nữa, hai người họ có thể ở đây trực diện đối mặt với vấn đề rồi.

Lúc đó Vu Mãng nói: "Hắc Sơn Yêu, đừng lo, ta trước đây cũng vì lo lắng, nên mới cảm thấy nên ẩn nấp.

Nếu đã muốn trực diện đối mặt vấn đề, vậy ta cứ ở đây thôi!" Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong cũng an tâm không ít, hiện tại Vu Mãng cũng không cần ẩn nấp nữa, dù sao y cũng không muốn kéo dài.

Trước đây Vu Mãng đưa ra quyết định như vậy, cũng là vì Hắc Sơn Yêu, hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói không cần thiết, vậy Vu Mãng cũng không cần phải bận tâm nhiều như vậy nữa.

Lần này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không nói gì thêm, cứ ở đây chờ đợi, kẻ nguy hiểm kia từ từ đến gần.Dù kẻ đó có lợi hại đến đâu, có nguy hiểm đến đâu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không lo lắng, dù sao hai người họ đều vô cùng lợi hại.

Cứ thế thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhân vật nguy hiểm kia cũng từng chút từng chút một đến gần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu nhếch mép cười nói: "Vu Mãng, ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng căn bản không cần phải quá nhiều như vậy, dù sao ta cũng là kẻ đã trải qua đại tràng diện rồi." Hắc Sơn Yêu đương nhiên biết xuất phát điểm của Vu Mãng là tốt, nhưng dù thế nào, Vu Mãng căn bản không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy.

Nên Hắc Sơn Yêu cần nói rõ chuyện này, tuy hiện tại thế giới bên ngoài thật sự đã có sự thay đổi lớn, nhưng Hắc Sơn Yêu có thể thích ứng được.

Hiện tại Vu Mãng chỉ cần làm theo những gì y muốn, căn bản không cần phải lo lắng cho Hắc Sơn Yêu.

Dù sao hiện tại bất kể Hắc Sơn Yêu có làm gì lớn, y đều có thể chấp nhận được, bởi vì Hắc Sơn Yêu cũng là kẻ đã trải qua sóng gió lớn rồi.

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, y cũng vô cùng hài lòng, dù sao Hắc Sơn Yêu còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của Vu Mãng.

Dù sao trước đây Vu Mãng vẫn luôn lo lắng, Hắc Sơn Yêu vừa mới rời khỏi kết giới, căn bản không thích ứng được thế giới bên ngoài.

Hiện tại xem ra Vu Mãng lo lắng đều là dư thừa, Hắc Sơn Yêu hiện tại thích ứng rất tốt.

Hắc Sơn Yêu không đợi Vu Mãng nói, lại tiếp lời: "Vu Mãng, ta sẽ nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài, nên sau này làm việc, cứ trực tiếp theo ý ngươi là được, không cần bận tâm nhiều như vậy." Mặc dù Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm, nhưng khả năng thích ứng của y vô cùng mạnh, nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

Hiện tại sự lo lắng của Vu Mãng đều đã tan biến, nhưng Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng không thể nói thẳng thừng như vậy, cũng chỉ có thể nói rõ ràng mọi chuyện với Vu Mãng.

Dù sao, bất kể sau này Vu Mãng muốn làm gì, đều có thể trực tiếp nói với Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu đều có thể phối hợp với Vu Mãng.

Dù sao Hắc Sơn Yêu có thể có địa vị như ngày hôm nay, cũng có chút bản lĩnh, một chuyện có thể làm tốt.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói rõ ràng như vậy, lẽ nào Vu Mãng lại không hiểu sao, Vu Mãng hiện tại cũng vui mừng thay cho Hắc Sơn Yêu.

Dù sao trước đây Vu Mãng vẫn luôn lo lắng, Hắc Sơn Yêu sẽ không thích ứng được với sự thay đổi của thế giới bên ngoài, hiện tại xem ra Vu Mãng không cần phải lo lắng những chuyện này nữa rồi.

Thế rồi Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp lời: "Vu Mãng, dù thế nào cũng phải nhớ, có chuyện gì đều phải nói trực tiếp với ta, không cần lo lắng, lo lắng những điều đó." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải nhắc nhở Vu Mãng, dù thế nào cũng phải nhớ, sau này bất kể có chuyện gì, đều có thể trực tiếp nói thẳng với Hắc Sơn Yêu.

Bất kể chuyện của Vu Mãng đúng hay sai, bất kể chuyện của Vu Mãng có liên quan hay không liên quan đến Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cũng không cần phải lo lắng những chuyện đó, sợ Hắc Sơn Yêu sẽ tức giận.

Vu Mãng hoàn toàn không cần phải lo lắng những vấn đề đó, chỉ cần nói thẳng những gì muốn nói ra, dù thế nào Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không so đo với Vu Mãng, dù sao Hắc Sơn Yêu là loại tính cách đó.Huống chi sau này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng sẽ

thường xuyên gặp mặt, cũng sẽ thường xuyên ở cùng nhau, nên căn bản không cần phải lãng phí thời gian như vậy.

Huống chi nếu có chuyện, cứ giấu kín trong lòng, thì đối phương làm sao mà biết được rốt cuộc là gì?

Bởi vậy Hắc Sơn Yêu cho rằng căn bản không cần phải giấu giếm, hoàn toàn có thể nói ra, không cần bận tâm nhiều như vậy.

Hắc Sơn Yêu liếc nhìn Vu Mãng một cái, rồi tiếp tục nói: "Dù sao ta cũng không thích những kẻ vòng vo tam quốc, ta thích những kẻ nói thẳng thừng.

Ta cũng là loại người tính cách như vậy, nên không cần lo lắng quá nhiều." Dù thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải để Vu Mãng hiểu, bởi vì Hắc Sơn Yêu là kẻ thích nói thẳng, nên hiện tại cũng hy vọng, Vu Mãng cũng có thể nói thẳng.

Huống chi nếu cứ vòng vo mãi, thì cũng chỉ lãng phí thời gian, căn bản không cần thiết phải lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Với mối quan hệ của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, căn bản không cần phải làm như vậy, làm như vậy sẽ hiển lộ vô cùng khách sáo.

Hắc Sơn Yêu cũng biết, có một số lời phải nói thẳng ra mặt, bởi vì chỉ có vậy Vu Mãng mới có thể biết được rốt cuộc là ý gì.

Cũng chính vì Hắc Sơn Yêu có nhận thức như vậy, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đã nói ra, cũng hy vọng Vu Mãng có thể làm theo.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, nói: "Như vậy rất tốt, Hắc Sơn Yêu, dù sao ta cũng là kẻ thích nói thẳng, sau này ta có chuyện gì, có thể nói thẳng ra, không cần phải lo lắng nhiều như vậy nữa." Vu Mãng cũng là kẻ vô cùng thích nói thẳng, nên hiện tại hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, tính cách lại vô cùng giống nhau.

Chương 651

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong câu đó, y cũng vô cùng vui mừng, dù sao nói như vậy, hai người sau này khi nói chuyện, có thể bớt đi phiền phức.

Sau này bất kể có chuyện gì đều có thể nói thẳng, nên không cần phải giấu giếm nhiều như vậy, cũng không cần phải lén lút.

Vu Mãng cũng vô cùng thích cách sống như vậy, dù sao làm việc gì cũng thích nói thẳng, bởi vì y cho rằng làm như vậy sẽ tiết kiệm thời gian hơn.

Dù sao, Vu Mãng có khái niệm về thời gian rất mạnh, sẽ không lãng phí thời gian vào những chuyện không quan trọng.

Vu Mãng không đợi Hắc Sơn Yêu nói, lại tiếp lời: "Dù sao ta nói chuyện đều nói thẳng, như vậy có thể tiết kiệm thời gian, càng có thể bớt đi phiền phức, là chuyện tốt đối với hai chúng ta." Vu Mãng đối với đề nghị này của Hắc Sơn Yêu vô cùng hài lòng, dù sao tính cách hai người lại ngoài ý muốn tương tự.

Cứ thế Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, vô cùng dễ dàng đạt được sự đồng thuận, như vậy sau này chung sống cũng có thể bớt đi phiền phức.

Hiện tại không chỉ Vu Mãng cảm thấy vô cùng hài lòng, mà ngay cả Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy vô cùng hài lòng, dù sao hai người giao tiếp cũng không có khoảng cách lớn.

Như vậy đối với hai người, đều là chuyện tốt, ít nhất khi hai người muốn nói gì, đối phương đều có thể dễ dàng hiểu ý của nhau, như vậy thật sự có thể bớt đi phiền phức.Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, hoàn toàn quên mất có nguy hiểm đang đến gần,

hiện tại lại ở đây bàn luận về vấn đề tính cách của nhau.

Hắc Sơn Yêu cũng cười nói: "Thật không ngờ, hai chúng ta lại có nhiều điểm tương đồng đến vậy, xem ra hai chúng ta thật sự có duyên nha!" Hắc Sơn Yêu căn bản không ngờ, y và Vu Mãng lại có nhiều điểm tương đồng đến vậy, xem ra hai người khá có duyên.

Nếu không thì làm sao thế giới rộng lớn như vậy, hai người lại có thể quen biết nhau, điều này cũng có thể chứng tỏ thật sự là vô cùng có duyên.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng vui mừng, dù sao có thể gặp được một người có duyên thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn, bởi vì trên thế giới này người thật sự quá nhiều.

Vu Mãng cười nói: "Ha, thật không ngờ hai chúng ta, lại có duyên đến vậy." Vu Mãng cũng không ngờ một chút nào, y và Hắc Sơn Yêu thật sự có quá nhiều điểm tương đồng.

Vu Mãng hiện tại cũng vô cùng vui mừng, dù sao đời người có thể gặp được một tri kỷ, thật sự vô cùng khó có được.

Hiện tại nguy hiểm cách Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu càng lúc càng gần, nhưng hai người lại có nhàn tình dật trí mà ở đây trò chuyện.

Nếu ở đây có người thứ ba, người đó nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng sẽ vô cùng khâm phục Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đang gặp nguy hiểm quá lớn, hiện tại chẳng phải nên tìm cách giải quyết tình cảnh khó khăn sao?

Hiện tại một chút ý thức an toàn cũng không có, căn bản không coi cái nguy hiểm đang đến gần kia là chuyện gì.

Thế rồi lúc đó, con khỉ nhỏ lại kêu càng vui hơn.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều biết, nhân vật nguy hiểm mà họ cảm tri được, đã đến gần hơn rồi.

Thế rồi Vu Mãng nhìn con khỉ nhỏ an ủi nói: "Được rồi, khỉ con, không cần lo lắng, bởi vì có ta và Hắc Sơn Yêu ở đây, vậy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, cứ yên tâm đi." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, con khỉ nhỏ này có thể an tâm một chút, dù sao có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ở đây nhất định sẽ không có chuyện gì.

Bởi vậy hiện tại con khỉ nhỏ này căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy, sự lo lắng của nó toàn bộ đều là dư thừa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể giải quyết chuyện này.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là những kẻ có bản lĩnh, nên hiện tại bất kể người đó có lợi hại đến đâu, đều có thể xử lý tốt.

Vu Mãng nói như vậy, con khỉ nhỏ cũng nghe hiểu, con khỉ nhỏ thấy Vu Mãng như vậy, cũng an tâm hơn một chút.

Nhưng con khỉ nhỏ cũng chỉ an tâm được một chút thôi, sau đó lại lo lắng, nên con khỉ nhỏ vẫn không chịu im lặng.

Thế rồi lúc đó Vu Mãng lại tiếp lời: "Nếu sợ hãi, thì trước tiên hãy đi chỗ kia ẩn nấp một chút, đợi lát nữa ta giải quyết xong phiền phức, rồi hãy ra." Vu Mãng hiện tại cũng nhìn ra, con khỉ nhỏ có chút không yên tâm, nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng con khỉ nhỏ có thể đi ẩn nấp một chút, đừng ở đây nhảy nhót lung tung.

Vu Mãng hiện tại còn cảm thấy con khỉ nhỏ này vô cùng phiền phức, thật sự quá đáng ghét rồi, dù sao Vu Mãng là kẻ thích yên tĩnh, ghét nhất là ồn ào.Thế nhưng con khỉ nhỏ không những không yên tĩnh mà còn nhảy nhót lung tung, Vu Mãng thật sự có chút không chịu nổi nữa rồi, cảm thấy lòng thật sự mệt mỏi.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng vì không muốn con khỉ nhỏ này lo lắng, hy vọng con khỉ nhỏ có thể đi chỗ kia ẩn nấp một chút, nói như vậy Vu Mãng cũng có thể yên tĩnh.

Vu Mãng nói xong, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "Ha, khỉ con, nếu sợ hãi, thì đi chỗ kia ẩn nấp một chút đi, ta và Vu Mãng nhất định có thể giải quyết được nhân vật nguy hiểm đó." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng cảm thấy cách của Vu Mãng không tệ, con khỉ nhỏ hiện tại nếu đã cảm thấy sợ hãi, vậy đi chỗ kia ẩn nấp một chút là tốt rồi.

Dù thế nào, con khỉ nhỏ này cũng không thể ở đây nhảy nhót lung tung, hiện tại không chỉ Vu Mãng có chút không chịu nổi, mà Hắc Sơn Yêu cũng không chịu nổi.

Dù sao tính cách của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thật sự vô cùng tương tự, Vu Mãng hiện tại cảm thấy vô cùng phiền, Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy phiền rồi.

Chỉ là hiện tại Hắc Sơn Yêu không thể trực tiếp nói với con khỉ nhỏ này, thật sự quá phiền phức, bởi vì Hắc Sơn Yêu cũng lo lắng con khỉ nhỏ sẽ thương tâm.

Dù sao con khỉ nhỏ này vô cùng có linh tính, có thể nghe hiểu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đang nói gì.

Hắc Sơn Yêu thấy con khỉ nhỏ này không chịu rời đi, lại nói: "Khỉ con, không cần lo lắng cho ta và Vu Mãng, dù sao hai chúng ta đều là những kẻ có bản lĩnh, bất quản người đó rốt cuộc có lợi hại đến đâu, ta đều có thể đối phó được, cứ yên tâm đi." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng nhìn ra, con khỉ nhỏ này hiện tại không chịu rời đi, cũng vì lo lắng cho y và Vu Mãng.

Chương 652

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, con khỉ nhỏ có thể yên tâm, bất kể y và Vu Mãng liên thủ, không có chuyện gì không giải quyết được.

Huống chi con khỉ nhỏ ở đây cứ ồn ào mãi, thật sự cũng quá ồn ào rồi, lão hán không thể để con khỉ nhỏ tiếp tục ồn ào nữa.

Hắc Sơn Yêu hiện tại muốn yên tĩnh, nói như vậy mới có thể giải quyết tốt, nhân vật nguy hiểm đang đến gần kia.

Con khỉ nhỏ nghe Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều nói như vậy, cũng yên tĩnh hơn một chút, không còn như trước đây nhảy nhót lung tung nữa.

Nhưng dù con khỉ nhỏ đã yên tĩnh hơn một chút, nhưng vẫn có chút không yên tâm, về Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Bởi vậy hiện tại con khỉ nhỏ hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể cùng nó rời đi, nói như vậy sẽ không có nguy hiểm nữa.

Vu Mãng hiện tại nhìn dáng vẻ của con khỉ nhỏ, cũng đoán được ý của con khỉ nhỏ rồi, Vu Mãng cười nói: "Khỉ con, cứ yên tâm đi, đừng lo lắng nhiều như vậy, ta và Hắc Sơn Yêu hai người liên thủ, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì." Vu Mãng hiện tại nhìn ra, con khỉ nhỏ vô cùng lo lắng cho y và Hắc Sơn Yêu, nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, con khỉ nhỏ có thể an tâm.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều vô cùng có năng lực, huống chi hiện tại hai người còn liên thủ.

Bởi vậy hiện tại bất kể kẻ đang đến gần có lợi hại đến đâu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều hoàn toàn không sợ hãi.

Bởi vì hiện tại hai người đều vô cùng tự tin, biết rằng người đó dù có lợi hại đến đâu, cũng không phải là đối thủ của họ.Bởi vậy hiện tại con khỉ nhỏ này, căn bản không cần phải bận tâm nhiều chuyện như vậy, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể giải quyết tốt chuyện này.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhìn con khỉ nhỏ, nó lo lắng cho hai người, hai người cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không có thời gian vui mừng, bởi vì nhân vật nguy hiểm kia đã đến càng lúc càng gần rồi.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "Ha, khỉ con, căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy, hiện tại nghe lời ta và Vu Mãng đi, mau chóng đi chỗ kia ẩn nấp." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng cảm nhận được, con khỉ nhỏ lo lắng cho y và Vu Mãng, nhưng hiện tại con khỉ nhỏ căn bản không cần phải lo lắng.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là những kẻ có bản lĩnh, hiện tại lại liên thủ, có gì mà phải sợ hãi chứ?

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy, con khỉ nhỏ này còn có thể nói gì nữa?

Hiện tại cũng chỉ có thể đi ẩn nấp, dù sao nếu ở lại đây, cũng sẽ gây phiền phức cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Bởi vậy con khỉ nhỏ biết nên làm thế nào, dù thế nào cũng không thể ở lại đây, gây phiền phức cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Phải ẩn nấp, đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu xử lý xong chuyện ở đây, rồi mới ra.

Lúc đó Vu Mãng nhìn con khỉ nhỏ nói: "Được rồi, khỉ con, đừng ở đây lãng phí thời gian, mau chóng đi ẩn nấp đi, dù sao người đó sắp

đến rồi, đừng để người đó phát hiện ra." Vu Mãng hiện tại cảm tri được, nhân vật nguy hiểm kia đã đến càng lúc càng gần rồi, nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng con khỉ nhỏ có thể mau chóng ẩn nấp.

Dù sao nếu để người đó phát hiện, con khỉ nhỏ có quan hệ với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì dễ dàng sẽ dùng con khỉ nhỏ để uy hiếp Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Chuyện như vậy, sẽ vô cùng phiền phức và đau đầu, nên hiện tại Vu Mãng phải để con khỉ nhỏ ẩn nấp, nói như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đối phó với nhân vật nguy hiểm đó cũng sẽ dễ dàng hơn.

Con khỉ nhỏ này thật sự vô cùng có linh tính, mặc dù hiện tại Vu Mãng cũng không nói quá rõ ràng, nhưng nó cũng biết ý của Vu Mãng.

Bởi vậy lần này con khỉ nhỏ cũng không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp chạy về phía khu rừng mà Vu Mãng đã nói, rất nhanh đã ẩn nấp xong.

Hắc Sơn Yêu nhìn con khỉ nhỏ ẩn nấp nhanh như vậy, cười nói: "Vu Mãng, con khỉ nhỏ này thật sự vô cùng có linh tính, bất kể ta nói gì, nó đều có thể nghe hiểu." Hắc Sơn Yêu hiện tại thật sự cảm thấy con khỉ nhỏ này thật sự vô cùng lợi hại, thật sự vô cùng có linh tính, bất kể y hay Vu Mãng nói gì, con khỉ nhỏ đều có thể hiểu.

Hắc Sơn Yêu lần đầu tiên thấy con khỉ nhỏ lợi hại như vậy, thật sự vô cùng khâm phục con khỉ nhỏ này, lợi hại đến vậy.

Lần này Vu Mãng cũng không trả lời lời của Hắc Sơn Yêu, chỉ nhếch mép cười một cái, bởi vì Vu Mãng hiện tại cảm tri được nhân vật nguy hiểm kia, đã không còn cách xa nữa.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, phải chuẩn bị sẵn sàng, ứng phó với nhân vật nguy hiểm kia.

Lúc đó Vu Mãng nhíu mày nói:"Hắc Sơn Yêu, hiện tại không cần nói nhiều nữa, nhân vật nguy hiểm kia đã không còn cách ta xa nữa rồi, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!" Hiện tại Vu Mãng cảm giác, nhân vật nguy hiểm kia đã đến càng lúc càng gần y và Hắc Sơn Yêu, nên hiện tại phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Chỉ có vậy hai người mới có thể toàn tâm toàn ý đối kháng địch nhân, bất kể hiện tại cũng không thể lơ là, nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt.

Hắc Sơn Yêu cũng là một kẻ vô cùng lợi hại, cũng đã cảm tri được, nguy hiểm kia đã đến càng lúc càng gần, nên Hắc Sơn Yêu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hiện tại Vu Mãng căn bản không cần phải lo lắng cho y, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, Hắc Sơn Yêu cũng có thể tự mình chăm sóc tốt.

Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, căn bản không cần lo lắng cho ta, cứ yên tâm đi, tuy ta đã ở trong kết giới nhiều năm như vậy rồi, nhưng bản lĩnh của ta vẫn còn đó, ta sẽ tự mình bảo vệ tốt bản thân." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể yên tâm, bất kể y cũng có thể tự mình bảo vệ tốt bản thân, nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần phải lo lắng cho y.

Vu Mãng hiện tại chỉ cần làm tốt việc của mình là được, dù sao, hiện tại hai người cũng phải đối mặt với địch nhân.

Chương 653

Nếu Vu Mãng cứ lo lắng cho Hắc Sơn Yêu, thì cũng sẽ phân tâm, nói như vậy Vu Mãng chưa chắc có thể tự mình bảo vệ tốt bản thân.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải nhắc nhở Vu Mãng, y có năng lực có thể tự mình chăm sóc tốt Vu Mãng, căn bản không cần phải phân tâm.

Chỉ có vậy hai người mới có thể đồng lòng hiệp lực để đối phó địch nhân, mới có thể đại thắng, chuyện này đối với hai người vô cùng quan trọng.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu phải nói rõ ràng với Vu Mãng, nhất định phải để Vu Mãng yên tâm, chỉ có vậy mới có thể giải quyết được phiền phức trước mắt.

Thế nhưng y không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp lời: "Vu Mãng, hiện tại căn bản không cần lo lắng cho ta, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, tuyệt đối đừng vì bất cứ chuyện gì mà phân tâm, nói như vậy hai chúng ta mới có thể, đồng lòng hiệp lực đối phó tốt địch nhân." Dù thế nào, chuyện lần này đối với mọi người, vô cùng quan trọng, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể toàn lực ứng phó.

Chỉ có vậy hai người mới có thể đối phó được địch nhân, nếu không thì, lần này rốt cuộc có thể giành được thắng lợi hay không là một ẩn số!

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm tri được, nhân vật nguy hiểm đang đến gần kia cũng có chút bản lĩnh, nên hiện tại phải cẩn thận một chút, cẩn trọng một chút.

Chỉ có vậy y và Vu Mãng hai người mới có thể, đối phó được

người nguy hiểm kia.

Nếu không thì hai người có khả năng sẽ bị thương.

Dù thế nào Hắc Sơn Yêu cũng không hy vọng, chuyện như vậy xảy ra, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu phải lặp đi lặp lại nhấn mạnh chuyện này, nếu không thì, Vu Mãng cũng nhất định sẽ không yên tâm về Hắc Sơn Yêu.

Như vậy hai người sẽ gặp phiền phức lớn, bởi vì nếu Vu Mãng phân tâm, thì năng lực cũng sẽ bị giảm sút rất nhiều.Bởi vậy hiện tại tuyệt đối không thể phân tâm, đều phải chăm sóc bản thân thật tốt, chỉ có vậy mới có thể chiến thắng địch nhân.

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, y cũng an tâm không ít, Vu Mãng nói: "Vậy được, Hắc Sơn Yêu, hiện tại ta cũng không lo lắng nữa, ngươi cũng không cần lo lắng cho ta, chúng ta đều tự chăm sóc tốt bản thân, dù thế nào ta cứ xử lý xong cái nguy hiểm này đã." Hắc Sơn Yêu đã lặp đi lặp lại nhấn mạnh chuyện này, vậy Vu Mãng cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Hắc Sơn Yêu, nếu Vu Mãng ngay cả như vậy cũng không tin tưởng Hắc Sơn Yêu, thì làm bạn bè làm gì?

Ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, thì không được, bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng lựa chọn tin tưởng Hắc Sơn Yêu, hiện tại hai người nên liên thủ đồng lòng chống ngoại địch.

Chỉ có vậy hai người mới có thể xử lý được nhân vật nguy hiểm kia, mới có thể an toàn, dù sao Vu Mãng cũng cảm nhận được, người đó thật sự vô cùng nguy hiểm.

Bởi vậy hiện tại đều phải, nghiêm túc đối đãi chuyện này, phải toàn lực ứng phó.

Nếu không thì y và Hắc Sơn Yêu hai người, thật sự có khả năng

sẽ gặp nguy hiểm, dù thế nào Vu Mãng cũng không hy vọng, chuyện như vậy xảy ra.

Hắc Sơn Yêu gật đầu nói: "Được, Vu Mãng, cứ yên tâm đi, ta nhất định có thể đối phó được người đó, bất kể lợi hại đến đâu, chỉ cần hai chúng ta đồng lòng hiệp lực liên thủ, nhất định sẽ không phải là đối thủ của ta." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, Vu Mãng có thể yên lòng, bất kể, hai người liên thủ nhất định có thể đối phó được kẻ địch đó.

Dù sao, Hắc Sơn Yêu cũng có chút tự tin, nên y cho rằng y và Vu Mãng hai người liên thủ không có chuyện gì không giải quyết được.

Huống chi hiện tại bất kể người đó rốt cuộc lợi hại đến đâu, y và Vu Mãng hai người đều phải có lòng tin mới được, chỉ có vậy hai người mới có thể làm tốt mọi chuyện.

Nếu ngay cả không có lòng tin, thì làm sao có thể đối phó được kẻ địch chứ?

Bởi vậy chuyện này cũng khá quan trọng.

Lúc đó Vu Mãng nhếch mép, cười nói: "Vậy đương nhiên rồi, chúng ta liên thủ, có gì mà không đối phó được chứ?

Chỉ cần chúng ta đối phó, chúng ta nhất định sẽ đại thắng." Hiện tại căn bản không cần Hắc Sơn Yêu nói nhiều, Vu Mãng cũng vô cùng tự tin vào mình, bất kể, hai người cũng có thể đối phó được người đó.

Bất kể hiện tại người đó rốt cuộc có lợi hại đến đâu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều nhất định có thể đối phó được, một chút tin tức Vu Mãng có được.

Dù sao Vu Mãng cũng không phải là kẻ yếu đuối, không phải ai cũng có thể tùy tiện chèn ép, hiện tại Hắc Sơn Yêu không ở đây, Vu Mãng cũng không sợ người đó.

Huống chi hiện tại có Hắc Sơn Yêu giúp đỡ, Vu Mãng càng thêm tự tin, hai người chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói xong, cũng cười nói: "Có ta liên thủ, có chuyện gì không giải quyết được chứ, nên hiện tại ta không cần lo lắng nữa, ta cứ ở đây chờ đợi, dù sao người đó chưa chắc đã có gan, dám khiêu khích ta đâu?" Mặc dù hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều cảm giác được, người đang đến gần kia, cũng là một nhân vật nguy hiểm.Nhưng hiện tại chưa thấy người đó, cũng không biết nhân vật nguy hiểm kia, liệu có cái gan đó, mà khiêu khích Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người hay không.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng vô cùng lợi hại, nên nếu người đó muốn động đến Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì cũng phải suy nghĩ kỹ, liệu có năng lực đó hay không.

Bởi vậy hiện tại bất kể từ phương diện nào Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu mà nói, hai người căn bản không cần phải khẩn trương, dù sao người đó liệu có dám động thủ hay không thì còn chưa biết.

Lần này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, ai cũng không nói gì thêm, cứ ở đây chờ đợi, nhân vật nguy hiểm kia, từng chút từng chút một đến gần.

Rất nhanh người đó đã đến, bên cạnh Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, người đó nhíu mày nói: "Ai?

Vì sao lại ở đây?" Quả nhiên giống như Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đoán, người đó không hề khiêu khích hai người ngay lập tức, mà cũng muốn biết, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là ai.

Dù sao, đối với nhau đều không quen thuộc, cũng không có oán thù gì, nên đều không thể ra tay trước.

Chương 654

Thế rồi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nghe lời của người đó xong, hai người mới từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía người đó.

Khi Vu Mãng nhìn rõ tướng mạo của người đó, Vu Mãng cũng không hề nhận ra người đó, Vu Mãng chưa từng thấy người này.

Hắc Sơn Yêu thì khỏi phải nói, vừa mới thoát khỏi kết giới, nên Hắc Sơn Yêu cũng căn bản không nhận ra người đó.

Nhưng người đàn ông đó trông vô cùng trẻ tuổi, tướng mạo tuấn tú, chỉ là sắc mặt, lại luôn lạnh lùng băng giá.

Lúc đó Vu Mãng lạnh lùng nói: "Ngươi hỏi ta là ai, ta sẽ nói cho ngươi biết, dù sao ngươi cũng chưa nói cho ta biết, ngươi là ai?" Mặc dù người đó cũng đang hỏi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người là ai?

Nhưng Vu Mãng lại không hề trả lời câu hỏi của người đó, dù sao người đó cũng chưa nói cho y biết, người đó là ai.

Vu Mãng cho rằng nếu người đàn ông đó muốn biết, hai người y và Hắc Sơn Yêu là ai, thì cũng nên tự báo danh tính trước mới phải.

Nếu người đó ngay cả tự báo danh tính cũng không chịu, vậy Vu Mãng cho rằng cũng không cần thiết, phải nói cho người đàn ông đó biết, y và Hắc Sơn Yêu rốt cuộc là ai.

Người đàn ông đó muốn biết Vu Mãng là ai, vậy phải trao đổi, Vu Mãng cho rằng làm như vậy cũng vô cùng công bằng.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu lại nói: "Nếu muốn biết, hai chúng ta là ai, ít nhất cũng phải nói cho ta biết ngươi là ai trước, như vậy mới công bằng, nếu không thì đừng mong, ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi." Cách nói của Hắc Sơn Yêu giống hệt Vu Mãng, bất kể

người đàn ông đó đều phải tự báo danh tính.

Nếu không thì, Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không nói cho người đàn ông đó biết, thân phận của y và Vu Mãng.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng cho người đàn ông đó thời gian, để y suy nghĩ kỹ, liệu có muốn tự báo danh tính trước hay không.

Nếu y không muốn, thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể, ở đây tiếp tục giằng co với người đàn ông đó, nếu y không muốn, thì y và Vu Mãng hai người cũng tuyệt đối sẽ không.Người đàn ông đó căn bản không ngờ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lại làm như vậy, nên nhất thời, cũng không biết nên làm thế nào.

Cứ thế hai bên đều im lặng, đều ở đây giằng co, ai cũng không nói gì thêm.

Cứ thế lại qua một lúc, Vu Mãng nói: "Ngươi?

Đã nghĩ kỹ chưa, có muốn tự báo danh tính hay không?

Ta không có thời gian ở đây lãng phí với ngươi, nếu ngươi không muốn, vậy chúng ta 'hậu hội hữu kỳ' vậy!" Vu Mãng hiện tại cũng cho người đó cơ hội lựa chọn, nếu người đó không muốn tự báo danh tính, vậy Vu Mãng cũng không muốn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian với y nữa.

Dù sao Vu Mãng, có chuyện gì không tốt mà không thể làm sao, hà tất phải ở đây hao tổn với một người xa lạ chứ?

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, người đó có thể nhanh chóng đưa ra một câu trả lời, nếu không thì, Vu Mãng hiện tại thật sự sẽ rời khỏi đây.

Hiện tại người đó cũng nhìn ra quyết tâm của Vu Mãng rồi, biết rằng, nếu y không nói, Vu Mãng nhất định sẽ trực tiếp rời đi.

Người đó nói: "Ta là A Tu La Thần, người bảo hộ Tọa Sơn." Lần này A Tu La Thần cũng không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp nói ra thân phận của mình, dù sao nói như vậy cũng tránh được việc Vu Mãng hỏi thêm.

Khi Vu Mãng nghe lời của A Tu La Thần, y cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì Vu Mãng căn bản không ngờ có thân phận như vậy.

Hiện tại Vu Mãng trong lòng cũng đã đoán được một phần, đại khái cũng biết lúc này, A Tu La Thần đến đây vì điều gì.

Dù sao A Tu La Thần đã nói ra thân phận của mình rồi, là người bảo hộ Tọa Sơn nha.

Hiện tại nếu A Tu La Thần đã nói ra thân phận của mình, vậy Vu Mãng cũng phải nói.

Vu Mãng nói: "Ta là Vu Mãng, ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây?" Vu Mãng chỉ giới thiệu bản thân mình với A Tu La Thần, mà không giới thiệu Hắc Sơn Yêu, bởi vì Vu Mãng biết mục đích của A Tu La Thần đến đây.

Nhưng Vu Mãng biết mục đích của A Tu La Thần đến đây, nhưng lại chưa chắc y sẽ thừa nhận.

Vu Mãng cố tình hỏi A Tu La Thần, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Sau khi Vu Mãng giới thiệu xong, Hắc Sơn Yêu cũng muốn giới thiệu với A Tu La Thần.

Hắc Sơn Yêu nói: "Ta..." Chỉ là không đợi Hắc Sơn Yêu nói xong, đã bị Vu Mãng cắt ngang.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không biết, Vu Mãng rốt cuộc vì sao lại cắt ngang lời của y, Hắc Sơn Yêu kỳ lạ nhìn Vu Mãng.

Thế nhưng Vu Mãng căn bản không có ý định để ý đến Hắc Sơn Yêu, nhìn A Tu La Thần nói: "A Tu La Thần, nếu ngươi đã nói ra, ngươi là người bảo hộ Tọa Sơn, vậy ta không làm phiền nữa." Vu Mãng cho rằng hiện tại việc nên làm nhất, là mau chóng dẫn Hắc Sơn Yêu rời khỏi đây.

Dù sao hiện tại Vu Mãng đoán được, mục đích của A Tu La Thần đến đây, nên hiện tại Vu Mãng cho rằng, rời khỏi đây trước là tốt nhất.

Chương 655

Hiện tại chỉ có Vu Mãng rời khỏi đây, mới có thể bớt đi phiền phức, nếu không thì, lần này sẽ có phiền phức lớn.

Ngay cả lúc đó, Hắc Sơn Yêu cũng không hiểu rõ, Vu Mãng rốt cuộc có ý gì, nhưng Hắc Sơn Yêu cũng không đi hỏi, bởi vì vào thời khắc quan trọng này, tuyệt đối không thể gây rối cho Vu Mãng.Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng biết, Vu Mãng làm như vậy cũng có đạo lý của mình, nên y vẫn luôn đứng đó nhìn Vu Mãng.

Lúc đó Vu Mãng định rời khỏi đây, Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng động, cũng đi theo.

Thế nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người chưa đi được vài bước, A Tu La Thần đột nhiên nói: "Nhị vị xin dừng bước, ta tìm nhị vị có chuyện, muốn hỏi nhị vị." A Tu La Thần đến đây tìm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng có mục đích của mình, lẽ nào có thể, để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu dễ dàng rời đi như vậy sao?

Mặc dù Vu Mãng sớm đã đoán được, sẽ có kết quả như vậy, nhưng Vu Mãng muốn rời khỏi đây, chứ không phải muốn chính diện xung đột với A Tu La Thần.

Nhưng hiện tại nếu A Tu La Thần đã gọi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu lại, vậy không có cách nào rời đi nữa rồi.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu hồ đồ, căn bản không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Vu Mãng quay đầu cười nói: "Không biết A Tu La Thần có chuyện gì muốn hỏi ta, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!" Vu Mãng biết chuyện này căn bản không thể trốn tránh, nên hiện tại Vu Mãng chỉ có thể đối mặt mà thôi.

Dù thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng phải làm rõ, A Tu La Thần rốt cuộc muốn hỏi chuyện gì.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần vẫn chưa nói, nên Vu Mãng tuyệt đối không thể tự mình hoảng loạn.

A Tu La Thần cũng không ngờ, Vu Mãng lại dễ dàng đồng ý trả lời câu hỏi của y, nhưng đối với A Tu La Thần cũng là một chuyện tốt.

Dù sao nói như vậy, A Tu La Thần mới có thể nhanh chóng biết được, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế rồi A Tu La Thần lại nói: "Bởi vì ta là người bảo hộ Tọa Sơn, nên ta biết bên trong Tọa Sơn có một kết giới, ta thấy nhị vị cũng biết điều đó, nhưng ta vừa mới cảm ứng được kết giới có chút chấn động." Dù sao, A Tu La Thần là người bảo hộ trên Tọa Sơn, nên hiện tại phải làm rõ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

A Tu La Thần cũng là một người thích nói thẳng, làm việc gì cũng không thích dây dưa rề rà.

Bởi vậy A Tu La Thần không hề vòng vo tam quốc, mà muốn nói thẳng.

Dù sao, A Tu La Thần tin rằng Vu Mãng đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất định có nguyên nhân.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải đi hỏi, Vu Mãng A Tu La Thần biết, Vu Mãng cũng nhất định biết, bên trong Tọa Sơn có kết giới.

Khi Vu Mãng nghe lời của A Tu La Thần, y cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, căn bản không ngờ A Tu La Thần lại thẳng thắn như vậy.

Nhưng Vu Mãng cũng vô cùng thích loại tính cách này, dù sao Vu

Mãng cũng là kẻ không thích dây dưa rề rà.

Hiện tại nếu A Tu La Thần đã nói thẳng như vậy, vậy Vu Mãng cũng nên trả lời câu hỏi của A Tu La Thần.

Thế nhưng không đợi Vu Mãng trả lời câu hỏi của A Tu La Thần, A Tu La Thần lại nói: "Bởi vậy ta muốn hỏi, nhị vị có biết không, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hy vọng nhị vị đừng có điều gì che giấu, hãy nói thật." Hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần, Vu Mãng trả lời câu hỏi của y, A Tu La Thần có thể đoán được, Vu Mãng nhất định biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng có thể thẳng thắn nói rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đừng có điều gì che giấu.

Dù sao A Tu La Thần không hy vọng ở chuyện này, lãng phí nhiều thời gian như vậy, thời gian của y đều có ích.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, cũng hy vọng Vu Mãng có thể phối hợp.

Lúc đó Vu Mãng mới đột nhiên phát hiện, hóa ra A Tu La Thần lại thông minh như vậy, tâm lý của y giống như thần thám vậy.

Vu Mãng biết hiện tại A Tu La Thần quả thật đã có một số suy đoán rồi, nhưng A Tu La Thần lại không nói rõ.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng ý thức được, chuyện này không thể nói dối, bởi vì nói dối, A Tu La Thần cũng nhất định có thể đoán ra.

Xem ra hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể nói thật, không thể có bất kỳ sự che giấu nào.

Lúc đó Vu Mãng nhíu mày nói: "A Tu La Thần, thực không dám giấu, kết giới có chút chấn động, quả thật có liên quan đến ta." Vu

Mãng hiện tại đều biết A Tu La Thần là một người thông minh, nên hiện tại Vu Mãng cũng không cần thiết phải nói vòng vo.

Huống chi Vu Mãng có nói vòng vo, A Tu La Thần cũng nhất định có thể đoán ra, Vu Mãng cho rằng cũng không muốn làm chuyện dư thừa.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng không quản A Tu La Thần rốt cuộc muốn làm gì, Vu Mãng nếu đã cùng Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới, vậy phải đối mặt với A Tu La Thần.

Mặc dù hiện tại Vu Mãng cũng không biết, A Tu La Thần rốt cuộc muốn gì, nhưng lời nên nói Vu Mãng phải nói.

Dù thế nào cũng phải, cho A Tu La Thần một lời giải thích, A Tu La Thần cũng sẽ không dễ dàng, thả Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rời đi.

Chương 656

Khi A Tu La Thần nghe lời của Vu Mãng, ngược lại không hề tức giận, ngược lại cho rằng Vu Mãng là một người không tệ.

Dù sao A Tu La Thần thích loại người như vậy, hiện tại ấn tượng của A Tu La Thần đối với Vu Mãng khá tốt.

Nhưng A Tu La Thần không hề biểu lộ ra, A Tu La Thần giả vờ kinh ngạc nói: "Ồ?

Ngươi nói, kết giới có chấn động lại có liên quan đến nhị vị sao?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?" Mặc dù hiện tại A Tu La Thần trong lòng cũng đã có một số suy đoán, nhưng y cũng không hề nói ra.

Hiện tại A Tu La Thần muốn xem thử, Vu Mãng rốt cuộc sẽ trả lời thế nào, liệu có nói thật hay không.

Vu Mãng nhìn dáng vẻ của A Tu La Thần, kỳ thực trong lòng y cũng đã có một số suy đoán, dù sao Vu Mãng cũng là một người thông minh.

Vu Mãng hiện tại cũng ý thức được, A Tu La Thần có thể đã sớm biết những chuyện này có liên quan đến Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại nếu A Tu La Thần đã lựa chọn, không nói ra, vậy Vu Mãng đương nhiên cũng sẽ lựa chọn không nói gì.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần đã lừa Vu Mãng, nhưng Vu Mãng tuyệt đối sẽ không để A Tu La Thần biết, hiện tại Vu Mãng đã nhìn thấu rồi.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng biết, A Tu La Thần rốt cuộc muốn làm gì rồi, Hắc Sơn Yêu nhíu mày thì thầm nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, xem ra A Tu La Thần này 'giả bất thiện' đó nha, ngươi phải cẩn thận

ứng phó nha!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng A Tu La Thần đến đây, có mục đích của mình, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, Vu Mãng có thể cẩn thận ứng phó.Dù sao A Tu La Thần này có khả năng là người trông coi kết giới kia, nên Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng vô cùng đề phòng A Tu La Thần.

Đương nhiên hiện tại cách nghĩ của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu quả thực hoàn toàn khác nhau, Vu Mãng biết hiện tại phải, thành thật đối mặt với A Tu La Thần mới được.

Hiện tại Vu Mãng cũng có cách nghĩ của mình, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu cũng có thể biết cách nghĩ của y.

Dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đã "đồng cam cộng khổ", nên hai người không thể xuất hiện sai lầm.

Lúc đó Vu Mãng cũng thì thầm nói: "Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần này có chút bản lĩnh đó, nhất định biết rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nên ta nhất định phải nói thật, không thể nói dối, dù sao không ai thích nghe lời nói dối." Hiện tại Vu Mãng cũng ý thức được, A Tu La Thần là một người vô cùng thông minh, nên hiện tại Vu Mãng cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nói dối.

Dù sao nói dối cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của A Tu La Thần, nên hiện tại căn bản không cần thiết phải làm chuyện dư thừa.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng phải nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, nhất định phải làm một chút, bất kể chuyện gì cũng nên, thật sự không thể giả dối.

Bởi vì Vu Mãng cho rằng không ai thích nghe lời nói dối, chỉ cần Vu Mãng hiện tại nói thật, có thể A Tu La Thần sẽ không so đo với y.

Nhưng nếu Vu Mãng nói dối, thì hậu quả sẽ ra sao, Vu Mãng cũng không biết.

Bởi vậy chuyện này phải ứng phó cẩn thận, tuyệt đối không thể chọc giận A Tu La Thần.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời của Vu Mãng xong, nhíu mày nói: "Vu Mãng, ngươi làm được không?

Nếu nói thật, A Tu La Thần chẳng phải sẽ đối phó chúng ta sao?

Nói như vậy chúng ta có gặp phiền phức không?" Mặc dù Hắc Sơn Yêu vô cùng tự tin vào bản lĩnh của hai người, nhưng Hắc Sơn Yêu cho rằng nên tránh một số phiền phức không cần thiết.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu phải xác nhận lại với Vu Mãng, lẽ nào thật sự phải nói thật sao?

Nói như vậy thật sự sẽ không có phiền phức sao?

Vu Mãng hiện tại cũng biết, Hắc Sơn Yêu lo lắng điều gì, dù sao những chuyện này Vu Mãng cũng đã cân nhắc, chỉ là cuối cùng Vu Mãng quyết định, nói thật.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cho rằng cũng không cần thiết, ở chuyện này lãng phí thời gian nữa, nên làm theo quyết định của Vu Mãng.

Bởi vì Vu Mãng cũng đã "hoán vị tư khảo", nếu hiện tại đứng trên lập trường của A Tu La Thần, thì cũng hy vọng, được nghe lời thật.

Lúc đó Vu Mãng lại nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, nghe lời ta đi, hiện tại cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, làm theo lời ta đi, bất kể kết quả như thế nào ta cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng dù thế nào ta không nên nói dối là tốt nhất." Hiện tại Vu Mãng đã đưa ra quyết định, bất kể thế nào Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không thể nói dối, nhất định phải nói thật.

Tuy nhiên hiện tại Vu Mãng cũng không biết, nói thật cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào, nhưng bất kể thế nào, Vu Mãng cho rằng làm

như vậy sẽ không sai.

Vu Mãng đã đưa ra lựa chọn sai lầm, thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng hoàn toàn có thể đối phó được A Tu La Thần.Huống chi hiện tại Vu Mãng cho rằng, A Tu La Thần cũng sẽ không gây bất kỳ uy hiếp bệnh tật nào, A Tu La Thần, nếu muốn đối phó, thì căn bản không thể đợi đến hiện tại.

Khi ý thức được điều này, Vu Mãng cũng an tâm không ít, bởi vậy hiện tại Vu Mãng mới dám nói thật với A Tu La Thần, Vu Mãng cũng cho rằng, A Tu La Thần nhất định sẽ không làm khó dễ.

Thế nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu nghe lời của Vu Mãng xong, cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, lúc đó nếu nói thật, A Tu La Thần có thể tha cho họ sao?

Chương 657

Nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không có nhiều thời gian như vậy, để suy nghĩ chuyện này, nếu hiện tại Vu Mãng đã nói như vậy, vậy Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể làm theo lời Vu Mãng mà thôi.

Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, nếu ngươi đã quyết định rồi, vậy ta nghe lời ngươi, ta sẽ không nói dối, vậy ta nói thật đi, đến lúc đó bất kể kết quả thế nào, ta cũng có thể ứng phó được." Hiện tại nếu Vu Mãng đã quyết định rồi, vậy Hắc Sơn Yêu cũng đồng tình với quyết định của Vu Mãng, dù sao bất kể kết quả cuối cùng sẽ ra sao, có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người liên thủ, cũng không cần sợ hãi.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không tham gia vào chuyện này, Vu Mãng muốn làm gì thì làm, Hắc Sơn Yêu hoàn toàn ủng hộ Vu Mãng.

Dù sao Vu Mãng cũng là một kẻ có bản lĩnh, nếu không thì Hắc Sơn Yêu cũng không thể tin tưởng Vu Mãng đến vậy, bởi vậy hiện tại bất kể Vu Mãng làm gì, Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không có bất kỳ oán trách nào.

Vu Mãng gật đầu nói: "Được, Hắc Sơn Yêu, có câu nói đó của ngươi ta yên tâm rồi, chuyện này cứ giao cho ta xử lý đi!" Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đã đạt thành đồng thuận, vậy Vu Mãng cũng không cần phải lo lắng gì nữa rồi.

Bởi vậy chuyện này hoàn toàn có thể, giao cho Vu Mãng xử lý, hiện tại Hắc Sơn Yêu chỉ cần ở đây chờ đợi là được rồi, dù thế nào Vu Mãng cũng sẽ, xử lý tốt chuyện này.

Mặc dù A Tu La Thần cũng không phải là người hiền lành, nhưng Vu Mãng cũng có cách để đối phó, huống chi hiện tại Vu Mãng cũng

nhìn ra, A Tu La Thần căn bản không có ý định muốn làm khó dễ.

Nếu không thì, hiện tại A Tu La Thần cũng không thể ở đây, "tâm bình khí hòa" mà nói chuyện, có thể A Tu La Thần đã sớm dùng cách khác, giải quyết những chuyện này rồi.

Hiện tại nếu A Tu La Thần có thể, cho Vu Mãng cơ hội để trả lời câu hỏi của A Tu La Thần, vậy Vu Mãng biết, chuyện này nên dễ giải quyết.

Chỉ cần Vu Mãng đoán thấu tâm lý của A Tu La Thần, làm theo những gì A Tu La Thần muốn, thì A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không làm khó dễ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Thế nhưng A Tu La Thần vẫn luôn ở đó nhìn, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người thì thầm to nhỏ, vẫn luôn không nói gì.

Lúc đó A Tu La Thần lại nói: "Sao rồi Vu Mãng, đã thảo luận xong chưa?

Bây giờ không thể trả lời câu hỏi của ta sao?" A Tu La Thần trước đó quả thật đang cho Vu Mãng thời gian, để thảo luận chuyện này, nên A Tu La Thần vẫn luôn không nói gì, hiện tại A Tu La Thần cũng muốn biết, kết quả thảo luận của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần hiện tại cũng đang thử thách Vu Mãng, muốn xem thử Vu Mãng liệu có nói thật với y hay không.Dù sao, chuyện này đối với A Tu La Thần rất quan trọng, A Tu La Thần không thích có người lừa dối.

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng đã thương lượng xong, bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng hoàn toàn có thể, trả lời lời của A Tu La Thần rồi.

Vu Mãng cười cười nói: "A Tu La Thần, cũng không có gì phải thương lượng, nếu ngươi đã hỏi ta, vậy chứng tỏ ngươi tin tưởng ta,

nên ta sẽ nói thật với ngươi, chỉ là trước khi ta nói, hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện." Dù thế nào, hiện tại Vu Mãng tuy đã quyết định, muốn nói thật với A Tu La Thần, nhưng hiện tại Vu Mãng cũng muốn nhân cơ hội này, nói chuyện điều kiện với A Tu La Thần thật tốt.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng có thể cảm nhận được, A Tu La Thần có ấn tượng không tệ về y, nên hiện tại y cho rằng, nói chuyện điều kiện với A Tu La Thần, nên là một thời cơ tốt.

Bởi vậy hiện tại dù thế nào, Vu Mãng cũng phải vì y và Hắc Sơn Yêu hai người, tranh thủ lợi ích tốt nhất, nói như vậy Vu Mãng mới có thể, nói chuyện này cho A Tu La Thần biết.

Nếu không thì, Vu Mãng cũng phải tính toán lâu dài, bởi vì căn bản không phải là chuyện nhỏ, Vu Mãng phải "tam tư hậu hành".

Ban đầu A Tu La Thần cảm thấy, Vu Mãng là một người vô cùng thú vị, khi nghe Vu Mãng nói xong, A Tu La Thần càng cảm thấy hứng thú hơn với Vu Mãng.

A Tu La Thần nhíu mày nói: "Ồ?" Nhưng khi chưa nghe lời của Vu Mãng, cũng thường rất bất ngờ, Vu Mãng này vào lúc này, lại dám đưa ra điều kiện với y.

Dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng khâm phục dũng khí của Vu Mãng, không phải ai cũng có dũng khí như Vu Mãng.

Mặc dù hiện tại Vu Mãng nên có cầu A Tu La Thần, nhưng hiện tại trên mặt Vu Mãng căn bản không thấy, Vu Mãng thấp hơn A Tu La Thần một bậc.

Vu Mãng càng như vậy, A Tu La Thần càng cảm giác càng thú vị, A Tu La Thần càng muốn tìm hiểu Vu Mãng hơn.

A Tu La Thần lại nói: "Ngươi dám muốn đàm điều kiện với ta,

vậy trước tiên, ngươi muốn đàm điều kiện gì với ta?

Bất kể ta có đồng ý hay không, ta phải nghe xong rồi mới quyết định." Hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng tò mò, lúc này Vu Mãng rốt cuộc, muốn đàm những điều kiện gì với y?

Nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng không có thời gian, để suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy, hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng tò mò, Vu Mãng rốt cuộc muốn đàm gì với y.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng có thể nhanh chóng nói ra, những điều kiện muốn đàm, nhưng dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần không thể, dễ dàng đáp ứng yêu cầu của Vu Mãng.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần duy nhất có thể, đáp ứng Vu Mãng, chỉ là trước tiên nghe thử một chút, Vu Mãng rốt cuộc muốn đưa ra điều kiện như thế nào, dù sao hiện tại y cũng vô cùng tò mò điều kiện của Vu Mãng.

Còn về việc A Tu La Thần rốt cuộc có đồng ý hay không, thì A Tu La Thần cũng phải suy nghĩ kỹ, dù sao hiện tại y căn bản không biết, Vu Mãng rốt cuộc muốn đưa ra điều kiện gì.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng không thể, dễ dàng đáp ứng điều kiện của Vu Mãng, bởi vì A Tu La Thần cũng không dám đảm bảo, nhất định sẽ đồng ý điều kiện của Vu Mãng.

Vu Mãng đương nhiên biết A Tu La Thần sẽ không dễ dàng đáp ứng điều kiện, nên hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Dù sao Vu Mãng vốn không có ý định để A Tu La Thần trực tiếp đồng ý yêu cầu, hắn đã sớm có sự chuẩn bị rồi.

Chương 658

Lúc này, Vu Mãng nhếch miệng cười nói: "A Tu La Thần, thực ra yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi nhất định làm được.

Nếu không làm được, ta cũng chẳng thể đưa ra yêu cầu như vậy." Tuy Vu Mãng sớm đã đoán được A Tu La Thần sẽ như vậy, nhưng dù sao đi nữa, hiện tại Vu Mãng cũng không thể dễ dàng nói ra yêu cầu.

Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần có thể đồng ý trước, chỉ có như vậy Vu Mãng mới có thể yên tâm nói ra yêu cầu.

Dù sao, yêu cầu của Vu Mãng lúc này, nói đơn giản thì đơn giản, nói khó cũng khó.

Vì vậy, hiện tại Vu Mãng không muốn mạo hiểm đó, muốn có được sự cho phép của A Tu La Thần trước, sau đó Vu Mãng mới nói ra yêu cầu của mình.

Bởi vì chỉ có như vậy, Vu Mãng mới có thể làm được vạn vô nhất thất (không sơ suất chút nào), chỉ có như vậy Vu Mãng mới có thể xử lý tốt mọi chuyện.

Hiện tại A Tu La Thần cũng đã ý thức được dụng ý của Vu Mãng, liền nói: "Làm sao mà được, Vu Mãng, ngươi không nói yêu cầu ra, làm sao ta biết có làm được hay không?

Vậy nên, cứ nói đi!" A Tu La Thần cũng là một người cực kỳ tinh ranh.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng muốn nghe trước yêu cầu mà Vu Mãng muốn đưa ra, sau khi biết rõ yêu cầu đó như thế nào, A Tu La Thần mới có thể quyết định liệu có thể đáp ứng yêu cầu của Vu Mãng hay không.

Chuyện này vô cùng quan trọng, nên hiện tại A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không hành động mạo hiểm.

Nếu Vu Mãng không nói yêu cầu ra trước, thì A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không dễ dàng đáp ứng bất cứ điều gì của Vu Mãng.

Dù sao A Tu La Thần sẽ không mạo hiểm đó, y cũng biết Vu Mãng tinh minh đến mức nào.

Vì từ cuộc trò chuyện vừa rồi, A Tu La Thần có thể nhận ra Vu Mãng là một người rất có tâm kế.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói như vậy, hắn biết rằng nếu không nói yêu cầu của mình ra trước, A Tu La Thần nhất định sẽ không đưa ra bất kỳ lời hứa nào.

Hiện tại Vu Mãng cũng vô cùng khó xử, không biết rốt cuộc nên làm thế nào, dù sao nếu nói yêu cầu ra, Vu Mãng cũng lo lắng A Tu La Thần sẽ không đồng ý.

A Tu La Thần thấy Vu Mãng không nói gì, lại nói: "Được rồi, Vu Mãng, ngươi đừng do dự nữa.

Nếu ngươi không nói yêu cầu ra trước, ta sẽ không hứa hẹn gì đâu, vậy nên ngươi có do dự ở đây cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, mau nói đi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng đã đưa ra quyết định, như vậy Vu Mãng sẽ không còn do dự nữa.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể nhanh chóng nói ra ý định của mình.

Dù thế nào, nếu Vu Mãng không chấp nhận, A Tu La Thần sẽ không đưa cho Vu Mãng bất kỳ lời hứa nào, chuyện này vô cùng quan trọng.

Vậy nên hiện tại A Tu La Thần cũng đang cho Vu Mãng cơ hội lựa chọn.

Nếu Vu Mãng nói ra, thì A Tu La Thần có thể cân nhắc.

Nếu Vu Mãng không nói ra, thì A Tu La Thần thậm chí sẽ không cho Vu Mãng cơ hội cân nhắc.

Vậy nên hiện tại Vu Mãng có nói ra hay không, là tùy thuộc vào Vu Mãng.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng như vậy rồi, quyền lựa chọn cuối cùng A Tu La Thần cũng đã giao cho Vu Mãng.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng không biết Vu Mãng rốt cuộc đang làm gì, hiện tại Hắc Sơn Yêu càng lúc càng mơ hồ.

Hắc Sơn Yêu lại gần Vu Mãng, thì thầm nói: "Vu Mãng, ngươi và A Tu La Thần vừa rồi đang đùa cợt hay sao?

Ta nghe càng lúc càng mơ hồ, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự không rõ Vu Mãng và A Tu La Thần đang làm gì, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể giải thích cho hắn.

Dù sao Hắc Sơn Yêu không thích cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, như vậy cũng sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Dù Vu Mãng và A Tu La Thần vừa rồi đã nói chuyện lâu như vậy, nhưng đến tận bây giờ Hắc Sơn Yêu vẫn không biết Vu Mãng rốt cuộc muốn đàm phán điều kiện gì với A Tu La Thần.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng tò mò, muốn biết Vu Mãng rốt cuộc muốn đàm phán điều kiện gì với A Tu La Thần.

Dù sao Hắc Sơn Yêu hỏi Vu Mãng thì luôn có thể tiết kiệm được một chút thời gian.

Nếu cứ để Hắc Sơn Yêu ở đó đoán, Hắc Sơn Yêu không biết đến khi nào mới đoán được.

Vu Mãng rốt cuộc đang làm gì, đó là một ẩn số.

Chương 659

Lúc này Vu Mãng cau mày nói: "Đương nhiên là để A Tu La Thần hứa sẽ không trách tội ta.

Dù sao, y là người bảo hộ ngọn núi này, ta lại tự tiện rời khỏi kết giới, y há có thể dễ dàng bỏ qua cho ta sao?" Vu Mãng hiện tại cũng ý thức được rằng chuyện này vô cùng khó giải quyết, nên hiện tại Vu Mãng thật sự vô cùng khó xử, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Liệu có nên thật sự nói ra điều kiện không?

Hiện tại Vu Mãng cũng đang lo lắng, nếu thật sự nói ra điều kiện của mình, A Tu La Thần lại có đồng ý không?

Nếu A Tu La Thần không đồng ý thì phải làm sao?

Lẽ nào Vu Mãng thật sự phải liên thủ với Hắc Sơn Yêu để đối phó A Tu La Thần sao?

Tuy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể đối phó được A Tu La Thần, nhưng hiện tại Vu Mãng không muốn làm như vậy.

Dù sao đó cũng là chức trách của A Tu La Thần.

Nên A Tu La Thần quản chuyện này cũng là điều vô cùng bình thường.

Vì vậy, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng có thể tìm ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Dù sao, hiện tại Vu Mãng cũng không muốn làm khó A Tu La Thần, dù sao chuyện này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng có trách nhiệm.

Tuy nhiên A Tu La Thần đã cho Vu Mãng thời gian lâu như vậy

rồi, nhưng đến tận bây giờ Vu Mãng vẫn chưa đưa ra câu trả lời cho A Tu La Thần.

Liền nghe A Tu La Thần lại nói: "Được rồi, Vu Mãng, ngươi đừng lãng phí thời gian nữa.

Dù sao, chuyện này không thể dây dưa được, mau nói đi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình, dù thế nào cũng không thể lãng phí thời gian ở đây nữa.

Dù sao đã lãng phí rất nhiều thời gian ở đây rồi, chuyện này Vu Mãng có kéo dài cũng không thể kéo dài mãi được.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng sẽ không dễ dàng cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rời đi.

Nên hiện tại Vu Mãng nên đưa ra lựa chọn nhanh chóng, và nói chuyện với A Tu La Thần.

Như vậy cũng có thể tiết kiệm được một chút thời gian.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cho rằng Vu Mãng cũng không hy vọng lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Nên chuyện này nên được giải quyết ngay lập tức.

Dù sao những chuyện này dù thế nào cũng không thể cứ để như vậy, A Tu La Thần cũng nhất định phải để Vu Mãng đưa ra một cách giải quyết mới được.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng cho rằng Vu Mãng căn bản không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Dù sao A Tu La Thần không đáp ứng yêu cầu thì có thể làm gì?

Lại có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người liên thủ, chẳng lẽ hai người sẽ sợ A Tu La Thần sao?

Đó là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Liền nghe Hắc Sơn Yêu nói: "A, Vu Mãng, đừng lãng phí thời gian nữa.

Cứ nói đi, dù sao ta cũng sẽ cùng ngươi đối mặt." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể nói ra, dù sao hiện tại không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Huống hồ hiện tại có hai người có thể đối phó được A Tu La Thần, nên hiện tại căn bản không cần phải sợ hãi.

Huống hồ nếu A Tu La Thần muốn đối phó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, có lẽ A Tu La Thần căn bản sẽ không đợi đến bây giờ.

Từ điểm này mà xem, căn bản không cần phải sợ hãi A Tu La Thần, cứ nói ra đi.

Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Huống hồ chuyện này, sớm muộn gì ta cũng phải giải quyết.

Nếu không giải quyết tốt những chuyện này, A Tu La Thần cũng sẽ không cho ta rời đi." Dù sao, chuyện này đều phải giải quyết tốt.

Nếu không, A Tu La Thần lại có thể cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rời đi sao?

Chương 660

Nên hiện tại căn bản không cần phải lãng phí thời gian, lãng phí thời gian căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào.

Điều gì cần đối mặt thì phải đối mặt.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng phải trực diện đối mặt với những vấn đề này, chỉ có như vậy mới có thể sớm giải quyết tốt chuyện này.

Đạo lý này Vu Mãng cũng biết, nên hiện tại Vu Mãng cũng đang tìm cách giải quyết chuyện này.

Vu Mãng gật đầu nói: "A, Hắc Sơn Yêu nói đúng.

Chuyện này ta căn bản không thể trốn tránh, vậy nên ta nhất định phải trực tiếp đối mặt vấn đề này.

Chỉ có vậy ta mới có thể giải quyết tốt." Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có cùng suy nghĩ, những chuyện này dù thế nào cũng không thể trốn tránh, nhất định phải trực diện đối mặt với vấn đề này.

Nên hiện tại căn bản không cần lãng phí thời gian ở đây, tiếp tục bàn bạc chuyện này, vậy thì hiện tại đã đưa ra quyết định.

A Tu La Thần ở đó nhìn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lại đang cãi vã, thật sự có chút sốt ruột rồi.

Dù sao, A Tu La Thần cho rằng đây cũng không phải chuyện lớn, nên hiện tại nên lập tức đưa ra kết luận giải thích.

Huống hồ A Tu La Thần cũng đã cho cơ hội rồi, hiện tại phải trân trọng cơ hội.

Liền nghe A Tu La Thần lại nói: "Này Vu Mãng, đã lâu như vậy rồi, ngươi quyết định rồi chứ?" Ban đầu A Tu La Thần nghĩ Vu Mãng sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định, nhanh chóng nói rõ mọi chuyện.

A Tu La Thần căn bản không ngờ, Vu Mãng lại lãng phí nhiều thời gian như vậy.

A Tu La Thần cho rằng căn bản không cần thiết phải lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Dù sao, những chuyện này vô cùng dễ giải quyết, căn bản không cần thiết phải trì hoãn thời gian ở đây.

Vu Mãng cũng biết, hiện tại A Tu La Thần nhất định đã sốt ruột rồi, dù sao cũng thật sự lãng phí một chút thời gian.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đã đưa ra quyết định, nên hiện tại Vu Mãng cũng không cần thiết phải tiếp tục dây dưa nữa.

Huống hồ những chuyện này, Vu Mãng có tiếp tục dây dưa cũng không giải quyết được.

Liền nghe Vu Mãng nói: "A Tu La Thần, đã ngươi nói muốn nghe yêu cầu của ta trước, vậy ta cũng không khách khí nữa." A Tu La Thần đã đưa ra yêu cầu rồi, vậy Vu Mãng còn khách khí gì nữa, hiện tại cũng chỉ có thể nói ra.

Còn về việc A Tu La Thần rốt cuộc muốn xử lý chuyện này như thế nào, Vu Mãng hiện tại cũng không quản được.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng không có cách nào khác.

Cũng không thể cứ giấu A Tu La Thần mãi mà không nói rõ chuyện này.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể nói ra.

Còn về việc cuối cùng A Tu La Thần sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, Vu Mãng cũng không thể can thiệp được.

Nếu A Tu La Thần thật sự muốn quản chuyện này.

Thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng tuyệt đối không cho phép.

Tuy A Tu La Thần có thể có chút bản lĩnh.

Nhưng có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ở đây, A Tu La Thần cũng không phải đối thủ của hai người, nên điểm này Vu Mãng căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

Lần này Vu Mãng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Trước đó kết giới trên núi có chút chấn động, là vì Hắc Sơn Yêu đã rời khỏi kết giới, nên mới xảy ra chuyện như vậy." Lần này Vu Mãng không hề giấu giếm, cũng trực tiếp nói ra mọi chuyện.

Lúc này Vu Mãng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng căn bản không biết A Tu La Thần nghĩ gì.

Nhưng hiện tại Vu Mãng cũng không quản được nhiều như vậy, dù sao hiện tại A Tu La Thần nghĩ gì.

Vu Mãng tuyệt đối không thể để A Tu La Thần lại nhốt Hắc Sơn Yêu vào kết giới, nên chuyện này căn bản không có cách nào giải quyết.

Chương 661

Lúc này Vu Mãng cũng luôn đề phòng A Tu La Thần.

Đương nhiên rồi, hiện tại A Tu La Thần cũng biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đang làm gì.

Nên A Tu La Thần cũng không hành động khinh suất.

Huống hồ Hắc Sơn Yêu đã tự mình ra khỏi kết giới, vậy A Tu La Thần cũng không có bản lĩnh bắt Hắc Sơn Yêu quay lại kết giới nữa.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu đã rời đi, đã rời đi rồi, không ai có thể làm gì được Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng cũng luôn quan sát biểu cảm của A Tu La Thần.

Khi Vu Mãng nói xong những lời này, Vu Mãng cũng phát hiện biểu cảm của A Tu La Thần không hề thay đổi.

Lúc này Vu Mãng cũng đã biết, suy đoán của mình không sai, A Tu La Thần cũng đã biết một số chuyện rồi.

Hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn là đã chọn nói thật, không nói dối.

Nếu không, chuyện này thật sự sẽ trở nên phiền phức, đến lúc đó muốn giải quyết chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Lúc này A Tu La Thần vẫn không nói gì, ở đó đợi Vu Mãng tiếp tục nói.

Lúc này Vu Mãng cau mày nói: "A Tu La Thần, ngươi không nghe thấy lời ta nói sao?

Chẳng lẽ không có chút phản ứng nào à?" Lúc này Vu Mãng cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Dù sao Vu Mãng đã nói rõ ràng mọi chuyện, lúc này A Tu La Thần lại không có chút phản ứng nào?

Dù sao đi nữa, hiện tại A Tu La Thần cũng nên có chút phản ứng, cứ như trẻ con vậy, không có chút phản ứng nào, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết rốt cuộc nên tiếp tục như thế nào, hắn và Hắc Sơn Yêu hiện tại có thể rời đi được không?

Dù sao, hiện tại Vu Mãng cũng phải đợi A Tu La Thần trả lời mới có thể biết, rốt cuộc có thể rời đi được hay không.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng nói theo: "A!

A Tu La Thần, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngươi im lặng đâu có ích gì.

Có lời thì nên nói ra!" Dù sao A Tu La Thần là người bảo hộ ngọn núi này, nên việc kết giới này chấn động và Hắc Sơn Yêu có thể rời khỏi kết giới đều có liên quan đến A Tu La Thần.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng A Tu La Thần cũng không thể cứ ở đó mà không nói gì.

Bởi vì hiện tại A Tu La Thần cũng phải tìm cách giải quyết chuyện này mới được.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nhanh chóng nói ra ý định của mình.

Như vậy Hắc Sơn Yêu cũng không cần phải tiếp tục lo lắng thấp thỏm nữa.

Nếu không thì Hắc Sơn Yêu cũng sẽ luôn lo lắng vì chuyện này.

Hắc Sơn Yêu hiện tại hy vọng A Tu La Thần có thể nói ra, như

vậy Hắc Sơn Yêu cũng có thể an tâm hơn một chút, cũng không cần phải luôn lo lắng thấp thỏm nữa.

Vu Mãng lại nói: "A, A Tu La Thần, ngươi cũng nói đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Dù sao ta cũng muốn giải quyết chuyện này." Hiện tại Vu Mãng cũng biết A Tu La Thần nhất định có lời muốn nói.

Dù sao, chuyện này có quan hệ lớn với A Tu La Thần.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng không hy vọng dây dưa ở đây, dù sao dù làm gì, chuyện này cũng phải đối mặt.

Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng có thể sớm đối mặt với chuyện này, như vậy mới có thể sớm giải quyết tốt chuyện này.

Nếu chuyện này cứ mãi không được giải quyết tốt, thì mọi người làm sao có thể an tâm được?

Chương 662

Hiện tại không chỉ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người không an tâm, mà ngay cả A Tu La Thần cũng không an tâm.

A Tu La Thần hiện tại nhìn dáng vẻ của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, vô cùng hài lòng, dù sao hai người họ rất thành thật.

Tuy A Tu La Thần là người bảo hộ ngọn núi này, kết giới này cũng do A Tu La Thần quản lý, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu đã có thể tự mình ra khỏi kết giới, thì A Tu La Thần không thể quản lý những chuyện này nữa.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đang lo lắng, A Tu La Thần đột nhiên nhếch miệng cười nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi đừng căng thẳng quá.

Dù sao, giờ Hắc Sơn Yêu đã ra khỏi kết giới, ta cũng không thể bắt y về được nữa, huống hồ ta cũng chẳng có bản lĩnh đó." Tuy A Tu La Thần quả thật là một người có bản lĩnh, nhưng A Tu La Thần cũng có tầm nhìn xa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đã ra khỏi kết giới.

Lại có Vu Mãng một người như vậy ở bên cạnh Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần căn bản không phải đối thủ của hai người, nên hiện tại A Tu La Thần sẽ không quản chuyện này nữa.

Huống hồ chuyện này, cũng không thuộc quyền quản lý của A Tu La Thần.

A Tu La Thần hiện tại cảm thấy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là những người thành thật, đều đã nói thật với y.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng nói thật.

Tuy hiện tại A Tu La Thần thừa nhận mình kỹ năng không bằng người, quả thật là một chuyện mất mặt, nhưng A Tu La Thần không thích nói dối.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời của A Tu La Thần, cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Dù sao, nhìn dáng vẻ của A Tu La Thần thì y hẳn là một người vô cùng kiêu ngạo, làm sao có thể nói mình không có bản lĩnh đó chứ?

Lúc này Vu Mãng cau mày nói: "A Tu La Thần, ngươi quá khiêm tốn rồi.

Ngươi rõ ràng rất có bản lĩnh, tuy ta không biết cụ thể, nhưng từ khí chất của ngươi, ta cũng có thể nhìn ra được." Dù sao, nhãn lực của Vu Mãng cũng vô cùng lợi hại, có thể nhìn ra A Tu La Thần ít nhiều cũng có chút bản lĩnh.

Nên hiện tại Vu Mãng cho rằng A Tu La Thần nói những lời này là đang khiêm tốn.

A Tu La Thần hiện tại căn bản không cần thiết phải khiêm tốn như vậy.

Tuy mọi người đều không quen thuộc, nhưng sau này cũng có thể trở thành bằng hữu.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần là một người không tệ, có thể kết giao sâu sắc.

Dù sao A Tu La Thần cũng là một người vô cùng thực tế.

Có thể thừa nhận mình không có bản lĩnh bắt Hắc Sơn Yêu quay về, đó không phải là điều mà ai cũng có thể làm được.

Dù sao con người ai cũng có tâm lý như vậy.

Ngay cả khi không làm được, cũng sẽ cố gắng chống đỡ, cũng sẽ

quyết định mình có thể làm được, vì cũng sẽ lo lắng sẽ mất mặt.

Nhưng A Tu La Thần lại không làm như vậy, làm được thì nói làm được, không làm được thì nói không làm được, điều đó đủ để chứng minh A Tu La Thần, thật sự là một người dám làm dám chịu.

Người mà Vu Mãng ngưỡng mộ nhất, chính là loại người như A Tu La Thần này.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng cười nói: "A, A Tu La Thần, ngươi không cần khiêm tốn như vậy.

Tuy chúng ta không quen thuộc, nhưng ta cũng biết nhìn người." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần không nên khiêm tốn như vậy.

Dù sao, A Tu La Thần thật sự là một người có bản lĩnh, nhìn một cái là có thể nhận ra.

Tuy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không quen thuộc với A Tu La Thần, nhưng hai người cũng đã gặp vô số người rồi, nhìn một cái là có thể nhận ra A Tu La Thần có bản lĩnh hay không.

Nên hiện tại A Tu La Thần trước mặt Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cũng không cần thiết phải giấu giếm thân phận, huống hồ có giấu giếm cũng không được.

Bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, sớm đã nhận ra A Tu La Thần là một người có bản lĩnh rồi, sớm đã nhận định điểm này rồi.

Hắc Sơn Yêu vừa dứt lời, Vu Mãng lại nói: "A!

A Tu La Thần, trước mặt ta, ngươi không cần khiêm tốn như vậy.

Chương 663

Huống hồ, dù có khiêm tốn cũng vô ích, vì ta chỉ cần nhìn một cái là biết ngươi có bản lĩnh hay không." Vu Mãng hiện tại cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nhận thức được một điểm, dù sao, A Tu La Thần muốn giấu giếm thực lực thật sự là điều không thể.

Bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhìn một cái là có thể nhận ra A Tu La Thần rốt cuộc có bản lĩnh hay không.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng không cần thiết phải làm những chuyện vô vị đó.

A Tu La Thần căn bản không ngờ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, lại có bản lĩnh như vậy.

Xem ra A Tu La Thần cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa rồi.

Huống hồ hiện tại lời của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, A Tu La Thần cũng tin.

Dù sao A Tu La Thần cũng có bản lĩnh này.

Lúc này A Tu La Thần cười nói: "Được rồi, được rồi, ta biết rồi, các ngươi đều là những người có bản lĩnh.

Đã các ngươi biết ta có bản lĩnh, vậy ta cũng không nói nhiều nữa." A Tu La Thần hiện tại cũng đã hiểu rõ, dù sao y cũng tin Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hai người quả thật có bản lĩnh như vậy.

Nên hiện tại A Tu La Thần cho rằng cũng không cần thiết phải nói nhiều nữa.

Bởi vì hiện tại dù có không nói, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng có thể nhìn ra được.

Hiện tại y cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, hiện tại cũng không bàn về những chuyện này nữa.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng không định chấp nhặt chuyện Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới.

Huống hồ A Tu La Thần có muốn chấp nhặt cũng không thể xử lý những chuyện này được.

Vu Mãng cười nói: "A, A Tu La Thần, giữa ta và ngươi ai còn chưa hiểu ai?

Dù đây là lần đầu ta gặp ngươi, nhưng giác quan của ta rất mạnh, vậy nên ta và ngươi không cần nói nhiều nữa." Tuy hiện tại Vu Mãng và A Tu La Thần tổng cộng cũng không nói được mấy câu, nhưng hiện tại Vu Mãng cũng biết giác quan của A Tu La Thần cũng rất mạnh.

Nên hiện tại Vu Mãng cho rằng căn bản không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây, nói nhiều thêm nữa.

Lúc này mọi người cũng đã hiểu rõ lẫn nhau hơn.

Đều biết thực lực của đối phương, nên hiện tại cũng không cần thiết, lãng phí thời gian ở đây, lại đi thảo luận thực lực nữa, vì làm như vậy đều là thừa thãi.

Lúc này Vu Mãng cũng muốn làm rõ ý của A Tu La Thần.

Đã A Tu La Thần nói, Hắc Sơn Yêu đã ra khỏi kết giới, vậy thì y không quản chuyện này nữa.

Nếu đã như vậy, thì A Tu La Thần lại cần gì phải tìm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu chứ?

Hiện tại Vu Mãng cũng muốn biết mục đích của A Tu La Thần.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần có mục đích gì,

trực tiếp nói ra thì tốt hơn.

Vu Mãng vừa dứt lời, Hắc Sơn Yêu lại nói theo: "A Tu La Thần, đã ngươi nói ta rời khỏi kết giới thì chuyện đó không còn thuộc quyền quản lý của ngươi nữa, vậy mà ngươi lại tìm ta và Vu Mãng, chắc là có chuyện gì rồi!" Dù sao, Hắc Sơn Yêu cũng là một người vô cùng thông minh.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng biết rốt cuộc là chuyện gì.

Hiện tại A Tu La Thần đã nói, Hắc Sơn Yêu đã rời khỏi kết giới, chuyện này không thể quản lý nữa.

Nhưng lúc này A Tu La Thần lại tìm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, chắc là có chuyện gì rồi?

A Tu La Thần hiện tại hoàn toàn có thể nói ra, căn bản không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Chỉ cần là chuyện Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể làm được, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

Nhưng nếu hai người không làm được yêu cầu mà A Tu La Thần muốn đưa ra, vậy thì cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi.

A Tu La Thần cũng cười nói: "Thật không ngờ, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, các ngươi không chỉ có giác quan nhạy bén, mà đầu óc cũng rất lợi hại, lại đoán được ta tìm các ngươi có việc." A Tu La Thần vừa nói vừa cười, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ngoài việc giác quan nhạy bén ra, đầu óc cũng vô cùng tốt.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần không hề nói ra mục đích tìm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nhưng hai người đều đã đoán được A Tu La Thần nhất định có mục đích gì đó.

Chương 664

Người có thể đoán được một chút cũng không nhiều, nên hiện tại A Tu La Thần khá bội phục Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Khi Vu Mãng nghe lời của A Tu La Thần, cũng có chút bất đắc dĩ.

Kẻ ngốc đến mấy, cũng có thể đoán được, được không?

Dù sao đây cũng không phải vấn đề khó, dễ dàng đoán ra được, một chút cũng không bất ngờ.

Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Này A Tu La Thần, đây đâu phải chuyện gì lớn lao, dễ dàng đoán ra thôi.

Ngươi nghĩ ta ngu ngốc đến vậy sao?" Vu Mãng cho rằng căn bản không phải chuyện lớn, nên Vu Mãng có thể đoán được một chút, cũng thật sự vô cùng nhẹ nhàng.

Vu Mãng dù có ngu ngốc đến đâu, cũng có thể thông minh một chút.

Dù sao, nếu không có chuyện gì, A Tu La Thần căn bản sẽ không xuất hiện.

Dù sao trước đó A Tu La Thần đã nói ra nguyên nhân của những chuyện này, đã nói Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới thì không liên quan đến y.

Nên hiện tại chuyện này, đã không còn liên quan đến A Tu La Thần, nhưng y lại xuất hiện.

Điều đó đủ để chứng minh A Tu La Thần có chuyện khác.

Nếu không thì căn bản y sẽ không lãng phí thời gian xuất hiện ở đây.

Dù sao những người có thân phận như vậy đều rất có ý thức về thời gian, đều rất trân trọng thời gian.

Vu Mãng lại không cho A Tu La Thần thời gian nói, lại nói: "Dù sao nếu không có chuyện gì tìm ta, ngươi căn bản sẽ không xuất hiện ở đây, huống hồ ngươi cũng đã nói Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới thì y đã tự do rồi." Vu Mãng hiện tại hoàn toàn không nghĩ rằng, nếu A Tu La Thần không có chuyện quan trọng, thì A Tu La Thần lúc này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

Cũng chính vì điểm này, Vu Mãng mới biết A Tu La Thần nghĩ gì.

Lúc này Vu Mãng cũng vô cùng tò mò, A Tu La Thần tìm Vu Mãng rốt cuộc có chuyện gì.

Hiện tại Vu Mãng biết chuyện của A Tu La Thần, chắc hẳn không quá lớn.

Nếu quá lớn, A Tu La Thần cũng không thể ở đây, nói chuyện một cách bình tĩnh như vậy.

Nên hiện tại Vu Mãng không còn lo lắng nhiều như vậy nữa, cũng không phải chuyện lớn gì.

Vậy thì hoàn toàn có thể xử lý tốt những chuyện này.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A, A Tu La Thần, ta cho rằng Vu Mãng phân tích cũng có lý.

Vậy thì, rốt cuộc là có chuyện gì?

Chúng ta đừng lãng phí thời gian của nhau nữa." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nhanh chóng nói ra mục đích của mình.

Dù sao, phân tích của Vu Mãng có lý lẽ nhất định.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng cũng không cần thiết phải

lãng phí thời gian nữa.

Chuyện này A Tu La Thần sớm muộn gì cũng phải nói ra, hà tất phải kéo dài thời gian ở đây làm gì!

Có thời gian đó làm việc khác không tốt hơn sao?

Huống hồ A Tu La Thần hiện tại nói ra mục đích của mình, sau đó để Vu Mãng mới có thể biết, liệu có thể xử lý tốt chuyện này hay không.

Cũng có thể sớm rời đi quản việc của mình, không thể cứ mãi ở đó, không đi đâu cả.

Huống hồ A Tu La Thần cũng nhất định có việc của A Tu La Thần phải làm.

Hắc Sơn Yêu vừa dứt lời, Vu Mãng lại nói: "A, A Tu La Thần, có chuyện gì thì nói đi.

Dù sao lần này nếu ngươi không nói, ta cũng chẳng đoán ra được.

Huống hồ ta cũng có việc phải làm, vậy nên đừng lãng phí thời gian nữa." Vu Mãng hiện tại cảm thấy lời của Hắc Sơn Yêu cũng có lý.

Chương 665

Nên hiện tại tất cả đều hy vọng A Tu La Thần có thể nhanh chóng nói ra mục đích của mình.

Dù sao mỗi người đều có việc của riêng mình phải làm.

Nên không ai nên lãng phí thời gian ở đây.

Có chuyện gì thì nên nhanh chóng nói ra.

Đợi sau khi A Tu La Thần nói ra mục đích của mình, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu xử lý tốt chuyện này, cũng nên đi làm việc của mình rồi.

A Tu La Thần hiện tại thật sự có chút vô ngữ rồi.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần là người truy cứu trách nhiệm của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bây giờ lại biến thành Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đang truy cứu trách nhiệm của A Tu La Thần sao?

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, ta thấy hai ngươi hình như còn tự tin hơn cả ta.

Chẳng lẽ các ngươi quên ta là người bảo hộ ngọn núi này sao?

Đừng quên vừa rồi các ngươi đã làm gì!" Hiện tại A Tu La Thần phải nhắc nhở thân phận của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, để họ thu liễm lại.

Chỉ có như vậy, khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nói chuyện, mới có thể chú ý đến thân phận của y.

Dù sao, A Tu La Thần cũng là người bảo hộ ngọn núi này.

Vừa rồi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã làm gì vậy?

Chẳng lẽ hai người lại nhanh chóng quên rồi sao?

Dù sao hai người rời khỏi kết giới là không đúng.

Tuy A Tu La Thần hiện tại không có bản lĩnh bắt Hắc Sơn Yêu quay về, nhưng A Tu La Thần cũng có thể xử lý chuyện này.

Chỉ cần A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu dễ dàng rời khỏi đây, thì cũng có thể làm được.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể nhận rõ tình hình hiện tại.

Tuy hiện tại lời của A Tu La Thần khá bá đạo, nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hiện tại lại không hề để tâm.

Liền nghe Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi cũng không cần cố ý hù dọa ta.

Ngươi nghĩ bây giờ hù dọa được ta sao?

Dù sao ta cũng đã nhìn thấu, ngươi sẽ không làm khó ta đâu, vậy có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi!" Vu Mãng hiện tại cũng vô cùng phục A Tu La Thần.

Hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ hết ý đồ của mình, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, lại có thể sợ A Tu La Thần sao?

Đó là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Nên hiện tại A Tu La Thần có chuyện gì, thì cứ nói thẳng ra.

Ở đây lãng phí thời gian giả vờ, căn bản không có tác dụng gì.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, hoàn toàn không sợ A Tu La Thần.

Nên hiện tại những gì A Tu La Thần làm, đều là thừa thãi, căn bản không có tác dụng gì.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nhận rõ tình hình hiện tại.

Dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã biết, ý đồ của A Tu La Thần, nên tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

Vu Mãng vừa dứt lời, Hắc Sơn Yêu cũng cười nói: "A, A Tu La Thần, ngươi quên rồi sao?

Vừa rồi ngươi đã nói rõ hết ý đồ, ngươi nghĩ ta và Vu Mãng sẽ sợ hãi ư?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nói ra.

Chương 666

Đã nói rõ hết ý đồ, thì hiện tại căn bản không cần thiết phải cố làm ra vẻ huyền bí ở đây, không có tác dụng gì.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều không sợ A Tu La Thần, nên hiện tại A Tu La Thần cũng không cần thiết, ở đó làm chuyện thừa thãi.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều không sợ hãi, nên hiện tại A Tu La Thần không lừa được.

Lần này không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Vậy nên A Tu La Thần, bây giờ ngươi đừng giấu diếm nữa, cũng không cần cố làm ra vẻ huyền bí, tất cả đều vô dụng, không lừa được ta đâu, có gì thì nói thẳng ra đi!" Hiện tại hắn cũng hy vọng A Tu La Thần đừng giấu diếm nữa, căn bản vô dụng.

Dù sao bây giờ có làm thế nào, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều sẽ không dễ dàng mắc bẫy.

Nhờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhắc nhở, lúc này A Tu La Thần mới phản ứng, thì ra vừa rồi mình đã nói rõ hết ý đồ rồi.

Vậy thì hiện tại A Tu La Thần còn giả vờ làm gì?

Giả vờ nữa cũng không có tác dụng gì, hai người căn bản không mắc lừa nữa.

Hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng hối hận, vừa rồi sao lại buông lỏng cảnh giác như vậy, đã nói rõ hết ý đồ rồi chứ?

Nhưng hiện tại A Tu La Thần có hối hận cũng có ích gì chứ?

Trên thế giới này căn bản không có thuốc hối hận để uống, hối hận cũng vô dụng.

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Vu Mãng, ta thật sự bội phục ngươi, ngươi quá tài tình trong việc dò xét rồi.

Ta còn chưa kịp cảm giác, ngươi đã nắm bắt hết những tin tức quan trọng rồi!" Hiện tại A Tu La Thần thật sự vô cùng bội phục Vu Mãng, quá tài tình trong việc dò xét rồi.

Dù sao chỉ nói vài câu, Vu Mãng đã nắm được điểm yếu của A Tu La Thần.

Nên hiện tại A Tu La Thần thật sự không có chuyện gì có thể áp chế được Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nữa, thật sự phải nói ra rồi.

Dù sao A Tu La Thần đã nói thật hết ý đồ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã biết, A Tu La Thần sẽ không làm khó, vậy thì lại có thể sợ A Tu La Thần sao?

Điểm này A Tu La Thần cũng đã nói rất rõ ràng, nên hiện tại A Tu La Thần biết, hiện tại không cần thiết phải hù dọa hai người nữa.

Bởi vì hiện tại A Tu La Thần có hù dọa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng vô dụng, căn bản không hù dọa được hai người.

Dù sao A Tu La Thần thật sự quá thông minh.

Vu Mãng đã ghi nhớ hết những thông tin quan trọng trong lời nói của A Tu La Thần.

A Tu La Thần lại nói nữa thì có ý nghĩa gì chứ?

Không đợi Vu Mãng nói, A Tu La Thần lại nói: "Vu Mãng, may mà ngươi không phải kẻ địch của ta.

Nếu ngươi là kẻ địch, đối phó với một kẻ địch như vậy thật sự rất phiền toái." Lúc này A Tu La Thần cũng cảm thấy vô cùng may mắn vì không phải là kẻ địch của Vu Mãng.

Nếu hai người là kẻ địch, thì thật sự sẽ rất phiền phức.

Dù sao Vu Mãng thật sự là một kẻ địch mạnh mẽ, thật sự vô cùng thông minh, luôn có thể nắm bắt được những thông tin trọng điểm trong lời nói.

Hiện tại A Tu La Thần thật sự càng lúc càng hiểu rõ Vu Mãng.

Dù sao những người thông minh như Vu Mãng thật sự không có nhiều.

Nếu có cơ hội, A Tu La Thần cũng hy vọng có thể trở thành bằng hữu với Vu Mãng.

Dù sao những người như vậy rất thích hợp làm bằng hữu.

Tuy A Tu La Thần cũng mới gặp Vu Mãng, nhưng cũng có thể cảm nhận được, Vu Mãng là một người vô cùng trọng nghĩa khí.

Người mà A Tu La Thần thích nhất là người trọng nghĩa khí, bởi vì A Tu La Thần cũng là một người vô cùng trọng nghĩa khí.

Vu Mãng cũng cười nói: "Ngươi xem ra khá hiểu ta đấy, những lời này ta cũng gửi lại cho ngươi.

May mà ta không phải kẻ địch của ngươi." Hiện tại Vu Mãng cũng vô cùng đồng cảm.

Chương 667

A Tu La Thần cũng có bản lĩnh nhất định.

Vu Mãng hiện tại cũng cảm thấy vô cùng may mắn, A Tu La Thần không làm khó hắn.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn là hắn và A Tu La Thần không phải kẻ địch.

Nếu không thì đều sẽ phiền phức.

Tuy hiện tại cũng không sợ hãi lẫn nhau, nhưng rốt cuộc ai sẽ thắng thế hơn, thì không thể biết được.

Không cần lo lắng nhiều như vậy nữa.

Dù sao hiện tại không phải là đối lập, đối với hai người mà nói, thực ra đều là một chuyện tốt.

A Tu La Thần bất đắc dĩ cười cười, nói: "Thật không ngờ, ta và ngươi lại có suy nghĩ giống nhau.

Xem ra chúng ta khá có duyên đấy." A Tu La Thần cũng không ngờ mình và Vu Mãng lại có suy nghĩ giống nhau.

Xem ra hai người quả thật rất có duyên.

Lần này A Tu La Thần tìm Vu Mãng không hề uổng phí.

Dù sao, A Tu La Thần vô cùng ngưỡng mộ Vu Mãng.

Nếu có thể trở thành bằng hữu với Vu Mãng, A Tu La Thần cho rằng đó cũng là một chuyện không tồi.

Dù sao người có thể khiến A Tu La Thần ngưỡng mộ căn bản không nhiều, nhưng Vu Mãng là một trong số ít đó.

Khi Vu Mãng nghe lời của A Tu La Thần, một chút cũng không bất ngờ, bởi vì Vu Mãng sớm đã đoán được A Tu La Thần sẽ nói những lời này.

Hiện tại Vu Mãng và A Tu La Thần hai người có cùng suy nghĩ, may mắn là không phải kẻ địch.

Nếu không thì thật sự là một chuyện phiền phức.

Vu Mãng cười nói: "A, A Tu La Thần, ta và ngươi quả thật rất có duyên.

Tính cách hai ta chắc cũng tương đồng, dù sao bây giờ ta và ngươi có thể có cùng suy nghĩ, cùng quan điểm, vậy thì tính cách chắc chắn cũng không khác biệt là mấy." Tuy Vu Mãng mới vừa gặp A Tu La Thần, nhưng Vu Mãng cũng có thể đoán được A Tu La Thần là một người có tính cách như vậy.

Dù sao, hai người thật sự vô cùng có duyên.

Chuyện của hai người đều khá giống nhau, nên Vu Mãng cảm thấy tính cách hai người cũng nhất định sẽ vô cùng tương tự.

Nhưng hiện tại cũng vô cùng ngưỡng mộ A Tu La Thần.

Hiện tại Vu Mãng cũng có một suy nghĩ, nếu có thể trở thành bằng hữu với A Tu La Thần, thì đó nhất định là một chuyện vô cùng tốt.

Dù sao, người mà Vu Mãng có thể ngưỡng mộ cũng không nhiều.

Người mà Vu Mãng muốn kết giao bằng hữu cũng ít, nhưng dù sao đi nữa, A Tu La Thần cũng là một trong số ít đó.

Nhưng Vu Mãng lại không nói ra suy nghĩ đó ngay lập tức, bởi vì hiện tại Vu Mãng cũng không chắc A Tu La Thần nghĩ gì.

A Tu La Thần cũng cười nói: "A, Vu Mãng, xem ra ta và ngươi quả thực rất giống nhau.

Suy nghĩ của ta và ngươi đều như một, cảm nhận của ta và ngươi cũng tương đồng, tính cách chắc hẳn cũng vậy." Khi A Tu La Thần nghe xong lời của Vu Mãng, càng thêm vui vẻ.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng không ngờ, thật sự không có hai người, lại có nhiều điểm tương đồng như vậy.

Ngay cả suy nghĩ cũng giống nhau.

Xem ra nếu không kết giao bằng hữu, thì thật sự là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Nên hiện tại quả thật nên bàn bạc kỹ lưỡng, nên trở thành bằng hữu vô cùng thân thiết.

A Tu La Thần tin rằng nếu mình và Vu Mãng có thể trở thành bằng hữu, thì nhất định sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Chương 668

Không nói đến việc đánh bại vô địch thiên hạ, cũng cảm thấy không ai dám chọc.

Dù sao những cao thủ đỉnh cấp như hai người liên thủ, thì thật sự vô cùng hiếm có.

Bởi vì những cao thủ như vậy đều vô cùng kiêu ngạo, đều thích hành động một mình.

Nhưng hiện tại A Tu La Thần lại cảm thấy mình và Vu Mãng vô cùng hợp duyên, cho rằng nếu có thể trở thành bằng hữu cũng là một lựa chọn không tồi.

Dù sao, người có thể khiến A Tu La Thần xem trọng thật sự rất ít.

A Tu La Thần tin rằng Vu Mãng cũng nhất định nghĩ như vậy.

Lúc này Hắc Sơn Yêu ở một bên nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, hai ngươi không mệt sao?

Nếu đã thấy tính cách rất tương đồng, cũng rất hợp duyên, thì kết giao bằng hữu đi, cần gì phải lãng phí thời gian ở đây?" Lúc này Hắc Sơn Yêu ở một bên xem cũng đã có chút mệt rồi.

Dù sao tính cách của A Tu La Thần và Vu Mãng hai người thật sự vô cùng tương đồng, suy nghĩ cũng đều giống nhau.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng nên làm bằng hữu, nhưng lại cứ ở đó lãng phí thời gian, không ai nói ra chuyện đó.

Hắc Sơn Yêu thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể nói thay.

Còn về việc rốt cuộc có muốn trở thành bằng hữu hay không, có

muốn làm theo ý của Hắc Sơn Yêu hay không, đó là chuyện của Vu Mãng và A Tu La Thần.

Điểm này Hắc Sơn Yêu không thích hợp can thiệp nữa.

Chỉ là Hắc Sơn Yêu hiện tại đã gợi ý một hướng, để họ thuận theo đó mà tiếp tục thì tổng thể vẫn tốt hơn nhiều so với việc cứ ở đó lãng phí thời gian.

Hắc Sơn Yêu cho rằng nếu cả hai đều có suy nghĩ như vậy, thì có thể trực tiếp trở thành bằng hữu.

Nếu không có suy nghĩ như vậy, thì nên giải quyết như thế nào thì giải quyết như thế đó, không ai nên lãng phí thời gian ở đây nữa, lãng phí thời gian căn bản vô dụng.

Vu Mãng và A Tu La Thần vẫn luôn có chuyện gì đó, không ai nói ra, nhưng khi bị Hắc Sơn Yêu nói ra, mọi người đều im lặng, không ai nói một lời nào.

Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Mãng và A Tu La Thần như vậy, thật sự càng lúc càng sốt ruột, liền nghe Hắc Sơn Yêu lại nói: "Này Vu Mãng, A Tu La Thần, rốt cuộc là sao?

Có lời thì nói đi chứ, sao lại im lặng thế này?

Nếu đã thấy có thể làm bằng hữu, thì kết giao bằng hữu đi!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự không biết rốt cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng và A Tu La Thần.

Dù sao hai người lúc này lại chuyển sang im lặng!

Có lời thì nói đi chứ, lúc này im lặng có ích gì?

Nếu muốn trở thành bằng hữu thì cứ nói thẳng, căn bản không cần thiết phải quanh co lòng vòng ở đây, lãng phí thời gian.

Dù sao thời gian đối với mọi người đều vô cùng quan trọng.

Có thời gian đó làm việc khác không tốt hơn sao?

Hà tất vì một số chuyện không quan trọng như vậy mà lãng phí thời gian ở đây chứ?

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng có thể nhanh chóng đưa ra quyết định, dù sao, cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Sau đó Hắc Sơn Yêu ở đó đợi một lúc, Vu Mãng và A Tu La Thần vẫn không nói gì.

Hắc Sơn Yêu lại nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, sao hai ngươi vẫn không nói gì vậy?

Rốt cuộc là thế nào?

Nếu không muốn kết giao bằng hữu, vậy đừng lãng phí thời gian của nhau nữa." Lần này Hắc Sơn Yêu thật sự, bị Vu Mãng và A Tu La Thần làm cho mơ hồ rồi.

Thật sự không biết hai người rốt cuộc đang làm gì.

Chương 669

Nếu muốn trở thành bằng hữu, thì không thể cứ mãi không nói gì.

Vậy thì không nói gì có nghĩa là không muốn trở thành bằng hữu.

Vậy thì hắn cho rằng nếu không muốn trở thành bằng hữu, thì nên nhanh chóng giải quyết chuyện hiện tại như thế nào.

A Tu La Thần rốt cuộc muốn làm gì?

Giải quyết tốt mọi chuyện thì tốt hơn.

Mỗi người đi làm việc của mình, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Khi Vu Mãng và A Tu La Thần hai người nghe xong lời của Hắc Sơn Yêu, hai người cũng nhìn nhau.

Dù sao hiện tại không ai biết, rốt cuộc nên mở lời như thế nào.

Tuy nhiên Hắc Sơn Yêu ở đó nhìn Vu Mãng và A Tu La Thần hai người cứ do dự, thật sự càng lúc càng sốt ruột, hai người thật sự quá chậm chạp.

Dù sao, là một đại nam nhân, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi chứ, hà tất phải lề mề ở đây làm gì?

Liền nghe Hắc Sơn Yêu lại nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, nói đi chứ.

Ở đây im lặng có ích gì?

Hai ngươi cứ nhìn ta, ta nhìn ngươi có giải quyết được vấn đề sao?" Hắc Sơn Yêu hiện tại thật sự mệt đến mức đủ rồi.

Đã khuyên Vu Mãng và A Tu La Thần nửa ngày rồi, nhưng hai người cứ không nói gì ở đó, nhìn ta, ta nhìn ngươi thì có ích gì chứ?

Căn bản không giải quyết được vấn đề.

Có chuyện gì thì nói thẳng ra thì tốt hơn.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng có thể nói ra suy nghĩ của mình.

Dù ai mở lời trước thì cũng tốt, tổng thể vẫn tốt hơn nhiều so với việc cứ im lặng như vậy.

Dù sao hai người ở đó không nói một lời nào, căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, chỉ là lãng phí thời gian vô ích.

Dù sao, lời của Hắc Sơn Yêu vô cùng có lý.

Vu Mãng và A Tu La Thần đều biết lời đó có lý.

Liền nghe Vu Mãng nói: "A Tu La Thần, ta thấy Hắc Sơn Yêu nói rất có lý.

Dù sao tính cách hai ta quả thật rất giống nhau, ta cũng cảm thấy rất hợp duyên với ngươi, chi bằng chúng ta kết giao bằng hữu đi, ngươi thấy thế nào?" Vu Mãng biết dù thế nào cũng phải có một người mở lời trước, vậy thì Vu Mãng mở lời trước cũng không sao.

Dù sao, A Tu La Thần nguyện ý làm bằng hữu với hắn thì làm, không nguyện ý làm bằng hữu với hắn, thì Vu Mãng cũng tuyệt đối sẽ không ép buộc.

Nhưng dù thế nào cũng phải mở lời, nếu không thì thật sự sẽ lãng phí thời gian ở đây.

Dù sao, Vu Mãng cũng không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Dù sao có thời gian đó, có thể làm được nhiều chuyện.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng đã suy nghĩ kỹ rồi.

Vu Mãng cũng không sợ A Tu La Thần sẽ từ chối.

Dù sao chuyện này cũng không nhất định có thể thành công.

Điểm này Vu Mãng cũng vô cùng lý giải.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng đã dứt khoát nói ra, dù A Tu La Thần có đồng ý hay không, Vu Mãng cũng nhất định sẽ không tức giận.

Khi A Tu La Thần nghe lời của Vu Mãng, cũng lập tức nở mày nở mặt nói: "Tốt lắm, Vu Mãng, ta cũng có ý này.

Chương 670

Dù sao, ta và ngươi quả thật rất hợp duyên, có được một người hợp duyên với mình không hề dễ dàng, vậy nên ta nguyện ý kết giao bằng hữu." A Tu La Thần vẫn luôn đợi Vu Mãng mở lời, hiện tại Vu Mãng đã chịu mở lời, thì A Tu La Thần cũng sẽ không có bất kỳ do dự nào.

Dù sao, A Tu La Thần cũng thật sự vô cùng ngưỡng mộ Vu Mãng, nên nguyện ý trở thành bằng hữu với Vu Mãng.

Bởi vì A Tu La Thần biết mình tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm người.

Vu Mãng là một người vô cùng thích hợp làm bằng hữu.

Vu Mãng nhất định sẽ là một bằng hữu tốt.

Điểm này A Tu La Thần cũng nhìn rất rõ ràng.

A Tu La Thần hiện tại đối với quyết định của mình, cũng vô cùng hài lòng, tin rằng tình bằng hữu với Vu Mãng, nhất định sẽ thiên trường địa cửu (trường tồn mãi mãi).

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời của Vu Mãng và A Tu La Thần, cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Rõ ràng ban đầu là địch đối, sao lại dễ dàng trở thành bằng hữu rồi chứ?

Khi Hắc Sơn Yêu cảm thấy bất ngờ, Vu Mãng lại nói: "Xem ra ta và ngươi quả thật có chút tương kiến hận vãn.

Dù sao suy nghĩ của ta và ngươi đều giống nhau, có thể kết giao bằng hữu với ngươi, ta cũng cảm thấy vinh hạnh." Vu Mãng cảm thấy mình và A Tu La Thần gặp nhau, quả thật có chút muộn màng.

Dù sao hai người thật sự vô cùng tương tự, không chỉ tính cách giống nhau, mà ngay cả nhãn quang nhìn người cũng giống nhau.

Vu Mãng tin rằng nếu mình và A Tu La Thần sớm nhận thức nhau hơn, thì nhất định cũng sẽ sớm trở thành bằng hữu vô cùng thân thiết.

Dù sao Vu Mãng vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ những người như A Tu La Thần.

Vu Mãng biết A Tu La Thần cũng nhất định nghĩ như vậy.

Dù sao hai người có những điểm vô cùng tương tự, nên Vu Mãng tin rằng điểm này cũng nhất định tương tự.

Lần này A Tu La Thần cũng không nói nhiều, dù sao hiện tại suy nghĩ của mình và Vu Mãng hai người, đều y hệt nhau.

Tuy nhiên lúc này Hắc Sơn Yêu lại bị mọi người làm cho mơ hồ rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lẽ nào A Tu La Thần thật sự không truy cứu chuyện Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới nữa sao?

Vu Mãng nhìn dáng vẻ của Hắc Sơn Yêu, đoán, hiện tại Hắc Sơn Yêu đang nghĩ gì.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng không nói gì, điều đó chứng minh A Tu La Thần sẽ không truy cứu chuyện này.

Liền nghe Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, ngươi đừng băn khoăn nhiều nữa.

Đã A Tu La Thần không muốn truy cứu chuyện ngươi rời khỏi kết giới, vậy thì chắc chắn y sẽ không truy cứu nữa đâu." Dù sao Vu Mãng vô cùng thông minh.

Vu Mãng biết hiện tại A Tu La Thần không truy cứu chuyện Hắc

Sơn Yêu rời khỏi kết giới, thì A Tu La Thần sẽ không truy cứu nữa.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu hoàn toàn có thể yên tâm.

Muốn làm gì thì làm gì, dù Hắc Sơn Yêu làm gì, A Tu La Thần cũng sẽ không ràng buộc.

Dù sao nếu A Tu La Thần muốn quản chuyện Hắc Sơn Yêu rời khỏi kết giới, thì A Tu La Thần căn bản sẽ không lãng phí thời gian ở đây.

A Tu La Thần có thể ở đây nói chuyện lâu như vậy với hai người, điều đó đủ để chứng minh chuyện này cũng như vậy.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không cần phải lo lắng.

Nếu A Tu La Thần thật sự muốn làm khó Hắc Sơn Yêu, thì đã động thủ từ sớm rồi, A Tu La Thần đâu có tâm trạng, ở đây nói chuyện phiếm với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần nhìn dáng vẻ của Vu Mãng, cũng vô cùng vui vẻ.

Dù sao Vu Mãng thật sự vô cùng thông minh.

Chương 671

A Tu La Thần thích nhất là giao thiệp với người thông minh.

Hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải nói rõ ràng như vậy, Vu Mãng đã biết chuyện gì rồi, cũng đã giúp A Tu La Thần bớt đi phiền phức.

A Tu La Thần cười cười nói: "Vu Mãng, ngươi thật sự rất tài tình.

Ngoài việc tính cách hai ta khá tương đồng ra, ngươi lại còn thông minh đến thế, thật sự khiến ta phải nhìn với ánh mắt khác!

Xem ra ta kết giao bằng hữu với ngươi là đúng rồi." A Tu La Thần căn bản không ngờ, Vu Mãng lại thông minh đến thế.

Lần này Vu Mãng thật sự khiến A Tu La Thần phải nhìn với ánh mắt khác.

A Tu La Thần cảm thấy kết giao bằng hữu với Vu Mãng thật sự là đúng rồi, thật sự quá đáng giá rồi.

Vu Mãng không chỉ hợp khẩu vị của A Tu La Thần, mà lại còn thông minh đến thế.

Lúc này A Tu La Thần thật sự vô cùng vui vẻ, cũng cảm thấy vô cùng may mắn, vì đột nhiên tìm được một người bằng hữu tốt như vậy.

Tuy hiện tại Vu Mãng cũng đã nhìn thấu tâm tư của A Tu La Thần, nhưng A Tu La Thần cũng ngưỡng mộ Vu Mãng, cho rằng mình tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm người.

Bởi vì hiện tại A Tu La Thần cho rằng, Vu Mãng tuyệt đối là loại người trọng nghĩa khí, vì vậy hiện tại A Tu La Thần mới nguyện ý trở thành bằng hữu với Vu Mãng.

Vu Mãng cười nói: "A, ngươi kết giao bằng hữu với ta là đúng rồi đó, ta nói cho ngươi biết, ta là người rất thích hợp làm bằng hữu.

Đương nhiên, ta kết giao bằng hữu với ngươi cũng đúng, bởi vì ta biết ngươi cũng là người thích hợp làm bằng hữu." Vu Mãng hiện tại và A Tu La Thần có cùng suy nghĩ, hai người đều cho rằng kết giao bằng hữu với nhau là đúng rồi, hiện tại tâm trạng đều vô cùng tốt.

Dù sao không ai ngờ, lại bất ngờ tìm được một người bằng hữu phù hợp như vậy.

Hiện tại hai người nhất định sẽ trở thành bằng hữu thân thiết, sau này sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Dù sao hiện tại đều có thể nhìn ra được, đối phương thật sự là một người đáng tin cậy.

Nếu không thì, Vu Mãng và A Tu La Thần hai người cũng không thể, lần đầu gặp mặt đã trở thành bằng hữu thân thiết như vậy.

Bởi vì đều vô cùng thông minh, đều có thể nhìn thấu, người bằng hữu mà mình kết giao, là loại người như thế nào.

Lúc này Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ cười nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, thật không ngờ hai ngươi mới gặp nhau lần đầu, chưa nói được mấy câu đã trở thành bằng hữu thân thiết như vậy, cứ như đã quen biết nhiều năm vậy." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng ghen tị với Vu Mãng và A Tu La Thần.

Dù sao hai người mới vừa gặp mặt, chưa nói được mấy câu!

Đã trở thành bằng hữu thân thiết như vậy.

Tuy lời nói ít ỏi, nhưng hiện tại ở đó cũng có thể nhìn ra được, hai người cứ như những người bạn tốt đã quen biết nhiều năm vậy.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng bội phục hai người.

Thời gian hai người đưa ra kết luận, cũng thật sự quá nhanh rồi.

Nhưng dù sao, Hắc Sơn Yêu cũng tin tưởng quyết định của Vu Mãng.

Dù sao Vu Mãng thật sự vô cùng thông minh.

Thông qua khoảng thời gian ở chung, Hắc Sơn Yêu thấy, biết rằng Vu Mãng đưa ra quyết định như vậy nhất định sẽ không sai.

A Tu La Thần quả thật là người thích hợp để Vu Mãng kết giao bằng hữu.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu ít nhiều cũng cảm thấy vui mừng cho Vu Mãng.

Dù sao Vu Mãng lại có thêm một bằng hữu.

Huống hồ có thêm một bằng hữu, đồng nghĩa với việc có thêm một con đường.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vu Mãng vô cùng tự hào cười nói: "A!

Chương 672

Hắc Sơn Yêu nói đúng.

Ta và A Tu La Thần cứ như đã quen biết nhiều năm vậy, ta cũng có cảm giác đó." Vu Mãng cảm thấy lời của Hắc Sơn Yêu vô cùng đúng.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng có cảm giác đó.

Hắn và A Tu La Thần tuy mới vừa trở thành bằng hữu, nhưng thật sự có một loại cảm giác đã quen biết từ lâu.

Nên hiện tại không chỉ Hắc Sơn Yêu cảm thấy vô cùng vui vẻ, mà ngay cả Vu Mãng cũng vô cùng vui vẻ.

Có thể trở thành bằng hữu với A Tu La Thần thật sự là một chuyện may mắn.

Vu Mãng hiện tại cũng có chút cảm giác được bảo hộ, bởi vì hắn cũng không ngờ mình và A Tu La Thần lại có thể trở thành bằng hữu như vậy.

Ban đầu khi Vu Mãng cảm nhận được A Tu La Thần tiếp cận, Vu Mãng cho rằng hai người sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng không ngờ không những không có nguy hiểm, mà ngược lại còn có thêm một bằng hữu.

Vu Mãng nghĩ xong, lại quay đầu nhìn A Tu La Thần nói: "A Tu La Thần, ngươi có biết không?

Khi ngươi đến gần, ta đã cảm nhận được rồi, ta cũng cảm thấy ngươi rất có năng lực, ta cứ nghĩ mình sẽ có một trận đại chiến đấy!" Hiện tại Vu Mãng cũng đã nói ra suy nghĩ trước đó của mình.

Dù sao hiện tại đã trở thành bằng hữu tốt với A Tu La Thần, nên cũng không cần thiết phải giấu giếm.

Huống hồ trước đó Vu Mãng quả thật nghĩ như vậy, nghĩ rằng sau khi A Tu La Thần đến, nhất định sẽ có một trận đại chiến.

Căn bản không ngờ lại có kết quả như vậy.

Không ngờ hiện tại Vu Mãng vô cùng thích kết quả như vậy.

Như vậy cũng đã tránh được việc đánh nhau, ngược lại còn có thêm bằng hữu.

Hiện tại Vu Mãng thật sự vô cùng vui mừng, không biết rốt cuộc nên dùng từ ngữ nào, để hình dung tâm trạng lúc này của mình nữa.

Tuy nhiên để A Tu La Thần nghe lời của Vu Mãng, một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao y sớm đã đoán được rồi.

Liền nghe A Tu La Thần cười nói: "Vu Mãng, ta sớm đã đoán được khi ngươi nhìn thấy ta sẽ căng thẳng rồi, chẳng phải lúc trước khi ta gặp ngươi, ta cũng cố ý tỏ ra nghiêm túc một chút, để khiến ngươi căng thẳng sao?" Hiện tại Vu Mãng và A Tu La Thần nói chuyện đều thẳng thắn, vậy thì A Tu La Thần và Vu Mãng nói chuyện đương nhiên cũng phải thẳng thắn.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng đã giải thích chuyện của mình với Vu Mãng.

Dù sao, hiện tại đã là bằng hữu rồi, thì cũng không có gì tốt để giấu giếm nữa.

Cũng có thể nói ra, không ai cần thiết phải giấu giếm.

Huống hồ dù hiện tại A Tu La Thần có nói gì, Vu Mãng cũng sẽ không để ý.

Vu Mãng có nói gì, A Tu La Thần cũng sẽ không để ý.

Nên hiện tại nên nói chuyện thật tốt.

Dù sao mới vừa trở thành bằng hữu, đối với đối phương cũng không quá hiểu rõ.

Tuy có một loại cảm giác tương kiến hận vãn, nhưng lại thiếu sự hiểu biết, những chuyện cần nói thì phải nói.

A Tu La Thần không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Dù sao ta đến đây cũng là vì cảm nhận được kết giới chấn động, người có thể khiến kết giới chấn động chắc chắn là người có bản lĩnh." Hiện tại A Tu La Thần cũng đã nói rõ ràng chuyện của mình với Vu Mãng.

Dù sao, Vu Mãng cũng muốn biết A Tu La Thần vì sao lại đột nhiên đến đây.

Bất luận thế nào, A Tu La Thần là thủ hộ thần của Thần Tọa Sơn, có thể cảm nhận được sự chấn động của kết giới, nên A Tu La Thần cũng biết, người có thể khiến kết giới chấn động nhất định phi thường lợi hại.

Bởi vậy A Tu La Thần cũng rất hiếu kỳ người kia rốt cuộc là ai, nên khi ở đây, y cũng biểu hiện nghiêm túc hơn một chút.

Dù sao cũng cần xem xét người có thể khiến kết giới chấn động ấy là người tốt hay kẻ xấu.

Bất luận thế nào, đây là một chuyện phi thường trọng yếu, A Tu La Thần tất phải nghiêm túc đối đãi.

Chương 673

A Tu La Thần nhìn Vu Mãng rồi tiếp tục nói: "Trước kia ta cũng cần khảo nghiệm, xem ngươi rốt cuộc là người thế nào, có đáng để ta thâm giao hay không.

Ngươi không nên để ý việc ta làm vậy."Bất luận thế nào, khi A Tu La Thần gặp Vu Mãng, y đều đang diễn kịch.

Tuy A Tu La Thần đã lừa Vu Mãng, nhưng y tin rằng Vu Mãng nhất định sẽ không trách tội.

Dù sao, hai người trước kia đều không hiểu rõ nhau, nên việc A Tu La Thần muốn tìm hiểu Vu Mãng cũng là lẽ thường tình, mà Vu Mãng cũng là người biết thông cảm.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, y một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, vì Vu Mãng cũng phi thường thông minh, đã sớm đoán ra.

Vu Mãng cũng rất thấu hiểu A Tu La Thần, dù sao nếu chuyện này xảy ra với Vu Mãng, y cũng nhất định sẽ làm như A Tu La Thần.

Bất luận thế nào, trước khi hành động, A Tu La Thần cũng cần làm rõ đối phương là địch hay bạn, người tốt hay kẻ xấu.

Lúc này, Hắc Sơn Yêu lại cau mày, nhưng không đợi Hắc Sơn Yêu nói, Vu Mãng đã lên tiếng trước: "A Tu La Thần, xem ra ngươi thật sự rất hiểu ta nha, ngay cả việc ta có không vui hay không, ngươi cũng có thể nhìn ra.

Thế này thì sau này trước mặt ngươi, ta chẳng còn bí mật nào nữa rồi." Bất luận thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng phi thường bội phục A Tu La Thần, A Tu La Thần thật sự phi thường lợi hại, ngay cả tâm tư

của Vu Mãng cũng có thể nhìn thấu.Bất luận thế nào, việc có thể làm như vậy thì người làm được cũng không ít, Vu Mãng cũng chưa từng nghĩ A Tu La Thần lại có thể làm được.

Điều đó cho thấy hai người thật sự thích hợp làm bằng hữu.

Bởi vì hiện tại gần như cả hai đều đã "tâm hữu linh tê nhất điểm thông" (tâm linh tương thông), dù sao A Tu La Thần có điều gì, Vu Mãng cũng có thể đoán ra.

Sau khi Vu Mãng nói ra, mọi chuyện đều được chứng thực.

Xem ra sau này Vu Mãng và A Tu La Thần có lẽ căn bản không cần giao lưu quá nhiều, chỉ cần trao nhau một ánh mắt, có lẽ đã biết đối phương đang nghĩ gì.

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, y cũng cảm thấy phi thường bất đắc dĩ, A Tu La Thần lại nói: "Được rồi, Vu Mãng, đừng có ở đó mà châm chọc nữa, cứ như thể ta có bí mật gì trước mặt ngươi vậy, nói thế thì có ý nghĩa gì chứ?" Hiện tại A Tu La Thần thật sự đã bị Vu Mãng làm cho phải phục rồi.

Bây giờ Vu Mãng nói những lời như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Đang châm chọc sao?

Dù sao Vu Mãng cũng phi thường thông minh.

A Tu La Thần đang nghĩ gì, Vu Mãng cũng biết.

Vu Mãng không có bí mật gì trước mặt A Tu La Thần, chẳng lẽ A Tu La Thần có bí mật trước mặt Vu Mãng sao?Bất luận thế nào, A Tu La Thần đang nghĩ gì, Vu Mãng cũng biết, cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần nói mấy lời vô dụng này, những lời như vậy bây giờ cũng chỉ đang lãng phí thời gian.

Vì vậy hiện tại A Tu La Thần hy vọng Vu Mãng có thể nói những

lời có ý nghĩa hơn, như vậy mới có thể giao lưu tình cảm tốt hơn, cũng có thể biết được suy nghĩ của đối phương, như vậy mới có thể khiến tình bằng hữu thiên trường địa cửu.

Bất luận thế nào, A Tu La Thần thật sự phi thường trân trọng Vu Mãng là bằng hữu.

A Tu La Thần tin rằng Vu Mãng cũng nhất định sẽ nghĩ như vậy, cho nên hiện tại tốt nhất nên nói những chủ đề hữu ích.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu ở đây nhìn Vu Mãng và A Tu La Thần trò chuyện, cảm thấy phi thường sốt ruột, Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, Vu Mãng, A Tu La Thần, hai người đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa.

Mau gọi tiểu hầu tử ra đi, dù sao tiểu hầu tử đang ở trong rừng cây chờ tin của ta kìa!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không muốn ở đây nghe Vu Mãng và A Tu La Thần nói mấy chuyện vô bổ đó nữa, dù sao những lời này bây giờ đều là lời thừa thãi.Hắc Sơn Yêu cảm thấy hiện tại nên thông báo cho tiểu hầu tử, bảo tiểu hầu tử ra ngoài đi, dù sao tiểu hầu tử bây giờ đang trốn trong lùm cây bên kia.

Nếu cứ không cho tiểu hầu tử ra, tiểu hầu tử nhất định sẽ phi thường sốt ruột, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng nên gọi tiểu hầu tử ra trước.

Dù sao những lời cần nói đều đã nói rồi, căn bản không cần căng thẳng hay quá để ý nhiều như vậy, bây giờ hoàn toàn có thể bình tâm tĩnh khí trò chuyện.

Lúc này Vu Mãng mới phản ứng lại.

Tiểu hầu tử đang trốn trong lùm cây bên kia ư?

Vu Mãng, vừa nãy nói chuyện với A Tu La Thần say sưa quá, đến nỗi quên béng tiểu hầu tử rồi.

Vu Mãng nói: "A, Hắc Sơn Yêu, ta quên mất tiểu hầu tử rồi!

Bây giờ mau gọi tiểu hầu tử ra đi, đừng để nó trốn ở đó nữa, nếu không tiểu hầu tử sẽ sốt ruột lắm đấy." Vu Mãng đã quên chuyện tiểu hầu tử, chỉ chăm chú trò chuyện với A Tu La Thần ở đây, nên bây giờ được Hắc Sơn Yêu nhắc nhở mới nhớ ra.

Vì vậy hiện tại Vu Mãng cũng nên đi gọi tiểu hầu tử ra trước, như vậy mọi người cũng không còn việc gì.

Khi đó muốn nói chuyện thì nói, cũng không còn bất cứ lo ngại nào nữa.

Chương 674

Lúc này khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đối thoại, y lại ngớ người ra, căn bản không biết cái "tiểu hầu tử" mà Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nói là cái gì.A Tu La Thần cau mày hỏi: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi đang nói gì vậy?

Tiểu hầu tử?

Tiểu hầu tử là ai?" Bất luận thế nào A Tu La Thần cũng muốn làm rõ, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hiếu kỳ, cái tiểu hầu tử mà Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nói, rốt cuộc là thứ gì, là người nào.

"Ha... ha... ha..." Thế nhưng khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe A Tu La Thần nói xong, cả hai đều phá lên cười ha hả, cảm thấy y đúng là không biết tự lượng sức mình.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không ngờ, sức tưởng tượng của A Tu La Thần lại mạnh đến vậy, lại có thể cho rằng tiểu hầu tử là một người.Dù sao hiện tại lời của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều phi thường rõ ràng, tiểu hầu tử, có gì mà phải nghi vấn chứ?

Tiểu hầu tử đương nhiên là một con hầu tử rồi.

Vu Mãng vừa cười vừa nói: "A Tu La Thần, sức tưởng tượng của ngươi cũng phong phú quá rồi đấy.

Dù sao ta và Hắc Sơn Yêu đều nói là tiểu hầu tử, tiểu hầu tử, làm sao có thể là người chứ, chỉ là một con hầu tử thôi mà." Vu Mãng hiện tại thật sự phi thường bội phục sức tưởng tượng của A Tu La Thần, dù sao đều nói là tiểu hầu tử, thì làm sao có thể là người chứ?

Chẳng lẽ có người nào lại có tên là tiểu hầu tử sao?

Thật sự không hiểu A Tu La Thần nghĩ gì, thật sự quá thú vị, lại có thể nghĩ tiểu hầu tử thành người.

Nếu thật sự có người tên là tiểu hầu tử thì thật sự phi thường buồn cười, ai lại có thể đặt cái tên như vậy chứ?

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, y cũng "đen cả mặt", thật sự không ngờ cái mà Vu Mãng nói lại chỉ là một con hầu tử.

Lúc này A Tu La Thần giữ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Được rồi, Vu Mãng, ngươi đừng cười nữa.

Không phải muốn gọi tiểu hầu tử ra sao?

Nó ở đâu?

Mau đi gọi đi, nếu cứ nói mãi, tiểu hầu tử thật sự sẽ sốt ruột đấy." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng đừng cười nữa, dù sao Vu Mãng cứ ở đó cười, A Tu La Thần cũng sẽ cảm thấy phi thường lúng túng.

Huống hồ Vu Mãng đã nói rồi, nếu không gọi tiểu hầu tử ra thì nó sẽ sốt ruột, vậy Vu Mãng còn đợi gì nữa?

Thật sự không biết cái tên Vu Mãng này rốt cuộc là thế nào, lúc thì sốt ruột, lúc lại không sốt ruột.

Rốt cuộc là sốt ruột hay không sốt ruột đây?

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần cũng muốn giúp Vu Mãng giảm bớt căng thẳng, nếu không Vu Mãng cứ mãi ở đó cười, A Tu La Thần sẽ càng thêm lúng túng.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng nói: "A!

Vu Mãng, ta phải lập tức cho tiểu hầu tử ra trước mới được.

Ngươi cứ tiếp tục trò chuyện với A Tu La Thần ở đây đi, ta đi đưa tiểu hầu tử đến." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng phi thường quan tâm

tiểu hầu tử, cho nên hiện tại phải đi tìm tiểu hầu tử ra trước.

Còn Vu Mãng và A Tu La Thần muốn trò chuyện bao lâu thì cứ trò chuyện, Hắc Sơn Yêu một chút cũng không can thiệp.Huống hồ nếu không phải vì A Tu La Thần không chấp nhặt, thì hiện tại Vu Mãng và y sẽ có phiền phức.

May mà A Tu La Thần và Vu Mãng hai người phi thường hợp duyên.

Cho nên A Tu La Thần cũng không gây phiền phức, đối với Hắc Sơn Yêu mà nói, đó cũng là một chuyện tốt.

Tuy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người liên thủ căn bản không cần sợ A Tu La Thần.

Nhưng làm vậy cũng sẽ có phiền phức, sẽ phải lãng phí rất nhiều thời gian ở đây, cho nên hiện tại kết quả này thật sự là tốt nhất.

Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, gật gật đầu nói: "Được, Hắc Sơn Yêu, ngươi đi tìm tiểu hầu tử đi, ta và A Tu La Thần ở đây đợi." Dù sao một mình ngươi đi tìm tiểu hầu tử cũng được rồi, Vu Mãng và A Tu La Thần căn bản không cần đi theo, Hắc Sơn Yêu một mình có thể tìm được tiểu hầu tử.

Vì vậy Vu Mãng và A Tu La Thần ở lại đây tiếp tục trò chuyện.

Dù sao, hai người vừa mới trở thành bằng hữu.Giữa hai người nên hiểu rõ nhau, huống hồ lại phi thường tán thưởng lẫn nhau, cho nên Vu Mãng và A Tu La Thần hiện tại thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói.

Chương 675

Sau khi Hắc Sơn Yêu nói xong, nàng cũng không hề do dự, dù sao hiện tại nàng cũng phi thường quan tâm tiểu hầu tử, cho nên Hắc Sơn Yêu lập tức đi tìm tiểu hầu tử.

Rất nhanh, Hắc Sơn Yêu rời đi, trong này cũng chỉ còn lại Vu Mãng và A Tu La Thần hai người.

Hai người bây giờ nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, thật sự càng nhìn càng thuận mắt.

Vu Mãng lại cười nói: "A Tu La Thần, thật không ngờ ta và ngươi lại đột nhiên trở thành hảo bằng hữu.

Không ngờ ta phi thường thích bằng hữu này, bằng hữu này ta kết giao rất đáng giá." Thật sự không ngờ Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, lại đột nhiên trở thành bằng hữu phi thường thân thiết, hai người có thể trở thành hảo bằng hữu, thật sự phi thường đáng giá.

Vu Mãng hiện tại thật sự càng ngày càng vui vẻ, càng ngày càng tán thưởng A Tu La Thần.

Y không ngờ rằng, một người ban đầu y cho là nguy hiểm, lại có thể trong thời gian ngắn trở thành hảo bằng hữu của mình.

Hiện tại không chỉ Vu Mãng có cảm giác như vậy, ngay cả A Tu La Thần cũng có cảm giác như vậy.

A Tu La Thần cũng cảm thấy phi thường bất ngờ, không ngờ lại trở thành bằng hữu với Vu Mãng.

Nhưng bất luận thế nào, hiện tại đã trở thành bằng hữu, y phi thường trân trọng tình bằng hữu của hai người.A Tu La Thần cười cười nói: "Vu Mãng, ta cũng cảm thấy vậy, kết giao bằng hữu thật sự

rất đáng giá.

Xem ra ta và ngươi định sẵn là bằng hữu, nếu không thì làm sao có thể nhanh chóng trở thành như vậy chứ?" A Tu La Thần cảm thấy y và Vu Mãng rất có duyên.

Nếu không, làm sao hai người lại có thể nhanh chóng trở thành bằng hữu thân thiết như vậy chứ?

Có lẽ là định mệnh rồi, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng phi thường vui vẻ.

Vu Mãng và A Tu La Thần quen biết nhau, là vì một chút bất ngờ nhỏ, nhưng cái bất ngờ nhỏ này lại xảy ra rất đúng lúc.

Hiện tại A Tu La Thần không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tâm tình lúc này, tóm lại một câu, phi thường vui vẻ.

Vu Mãng lại nói: "Đúng vậy còn gì?

Ta và ngươi rất có duyên.

Nếu không thì một thế giới rộng lớn như vậy, làm sao ta và ngươi có thể gặp gỡ, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, trở thành bằng hữu thân thiết như vậy chứ?" Vu Mãng cũng cảm thấy y và A Tu La Thần hai người phi thường có duyên, có thể trở thành bằng hữu thân thiết như vậy, thật sự phi thường khó được.

Cho nên từ bây giờ, Vu Mãng cũng sẽ phi thường trân trọng bằng hữu là A Tu La Thần này, tin rằng A Tu La Thần cũng nhất định sẽ như vậy.

Hiện tại Vu Mãng đều đang nghĩ trong lòng, nếu có thể, y hy vọng A Tu La Thần có thể luôn ở bên cạnh mình, dù sao bằng hữu thì nên thường xuyên ở cùng nhau.

Chỉ là Vu Mãng cũng không biết, ý nghĩ này có thể thực hiện được

hay không, nhưng hiện tại Vu Mãng cũng không thể đi hỏi A Tu La Thần, dù sao A Tu La Thần là thủ hộ thần của Thần Tọa Sơn.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cho rằng, A Tu La Thần không thể rời khỏi Thần Tọa Sơn, vì vậy Vu Mãng cũng không đi hỏi vấn đề này.Dù sao hiện tại Vu Mãng đã có đáp án rồi, lại hà tất phải đi hỏi nữa, nói như vậy cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Thế nhưng khi Vu Mãng đang suy nghĩ vấn đề này, A Tu La Thần cũng phát hiện Vu Mãng đang ngẩn người.

A Tu La Thần cau mày nói: "Vu Mãng, ngươi đang nghĩ gì vậy?

Lại dám ở đây ngẩn người, nói ra ta giúp ngươi." A Tu La Thần nhìn ra Vu Mãng đang suy nghĩ vấn đề, nhưng Vu Mãng rốt cuộc đang suy nghĩ vấn đề gì, A Tu La Thần không biết, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng phi thường hiếu kỳ.

Bởi vì A Tu La Thần là thủ hộ thần của Thần Tọa Sơn, cho nên A Tu La Thần thật sự ít khi rời khỏi đây, có thể nói là hầu như chưa từng rời đi.

Cũng chính vì vậy, lòng hiếu kỳ của A Tu La Thần phi thường nặng, cho nên hiện tại A Tu La Thần muốn biết, Vu Mãng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Cứ như vậy A Tu La Thần trừng mắt nhìn Vu Mãng, chờ Vu Mãng trả lời vấn đề.

Thế nhưng hiện tại Vu Mãng lại cảm thấy có chút khó xử, vì Vu Mãng hiện tại căn bản không biết nên trả lời vấn đề của A Tu La Thần như thế nào.

Nhưng hiện tại đã là A Tu La Thần hỏi Vu Mãng, vậy Vu Mãng cũng không thể trốn tránh vấn đề, phải trả lời.

Vu Mãng cau mày nói: "A Tu La Thần, cũng không có gì, chỉ là ta

đang nghĩ, hiện tại ta và ngươi đã trở thành bằng hữu thân thiết như vậy, sau này ta không thể luôn ở cùng với ngươi sao?" Đây cũng là vấn đề luôn khốn nhiễu Vu Mãng, hiện tại đã là A Tu La Thần hỏi rồi, vậy Vu Mãng cũng chỉ có thể nói thật.

Hiện tại Vu Mãng cũng không biết, A Tu La Thần có thật sự có thể ở cùng với mình mãi mãi hay không.Bất luận thế nào, Vu Mãng cho rằng hai bằng hữu phi thường thân thiết thì nên có cơ hội ở cùng nhau, chỉ là Vu Mãng hiện tại không biết, A Tu La Thần liệu có cho cơ hội như vậy hay không.

Dù sao Vu Mãng cũng biết, nhiệm vụ của A Tu La Thần phi thường trọng yếu, cho nên A Tu La Thần nên luôn ở trên Thần Tọa Sơn, thủ hộ tòa đại sơn này, nhưng Vu Mãng lại không thể luôn ở đây.

Chương 676

Nhưng khi ở đây, Vu Mãng ít nhiều cũng có chút thất vọng, bất luận thế nào, Vu Mãng cũng hy vọng, sau này có thể thường xuyên gặp mặt.

Thế nhưng A Tu La Thần căn bản không ngờ, vấn đề mà Vu Mãng cảm thấy khó xử, lại là một vấn đề nhỏ nhặt như vậy.

A Tu La Thần cười cười nói: "Có chút chuyện nhỏ nhặt này thôi sao?

Không sao đâu Vu Mãng, sau này ta sẽ ở cùng ngươi.

Dù sao ta thủ hộ tòa đại sơn này cũng là thủ hộ cái kết giới này, hiện tại Hắc Sơn Yêu đã đi ra khỏi tuyệt cảnh, nhiệm vụ của ta cũng đã kết thúc rồi." Ban đầu A Tu La Thần cứ nghĩ, Vu Mãng vì chuyện đại sự mà cảm thấy do dự, căn bản không ngờ, lại chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Căn bản không có gì cả, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu đã đi ra khỏi kết giới, vậy nhiệm vụ của A Tu La Thần cũng đã kết thúc rồi.

Dù sao sự tồn tại của A Tu La Thần ở đây là để thủ hộ cái kết giới này, chỉ là A Tu La Thần không ngờ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lại có bản lĩnh đó.

Khi A Tu La Thần cảm nhận được kết giới chấn động thì đã muộn rồi, Hắc Sơn Yêu đã đi ra khỏi kết giới, vậy A Tu La Thần cũng không còn việc gì để làm nữa.Sau này A Tu La Thần cũng là một thân tự do, muốn làm gì thì làm.

Cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần vì chuyện này mà cảm thấy khốn nhiễu, bởi vì A Tu La Thần có thể luôn ở cùng với Vu

Mãng, căn bản không phải vấn đề.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, y cũng phi thường vui vẻ, dù sao Vu Mãng hy vọng, có thể luôn ở cùng với A Tu La Thần.

Hiện tại xem ra nguyện vọng của Vu Mãng đã có thể thực hiện được rồi, dù sao A Tu La Thần cũng không cần thủ hộ Thần Tọa Sơn nữa, A Tu La Thần sau này cũng tự do rồi.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, thật sự phi thường vui vẻ, Vu Mãng lại nói: "Thật sao?

A Tu La Thần, vậy thì tốt quá rồi!

Nói như vậy sau này ta có thể luôn ở cùng ngươi, thật là một tin tức tốt." Vu Mãng hiện tại thật sự cảm thấy phi thường vui vẻ, dù sao lời của A Tu La Thần quả thật là một tin tức tốt.

Nhiệm vụ của A Tu La Thần kết thúc rồi, sau này có thể luôn ở cùng với Vu Mãng.

Bất luận thế nào, Vu Mãng cảm thấy phi thường may mắn, dù sao Vu Mãng thật sự phi thường thích A Tu La Thần.

Bằng hữu tốt này tuy vừa mới quen, nhưng lại có cảm giác "tương kiến hận vãn" (gặp nhau quá muộn).

Lúc này đừng nói Vu Mãng cảm thấy phi thường vui vẻ, ngay cả A Tu La Thần cũng phi thường vui vẻ, vì y thật sự phi thường tán thưởng Vu Mãng.

Cho nên sau này A Tu La Thần có thể luôn ở cùng Vu Mãng, y cũng nguyện ý, dù sao hai người thật sự phi thường hợp duyên, tuy vừa mới quen, nhưng lại như bằng hữu đã quen biết từ lâu.

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ lắc đầu."Vu Mãng, ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm.

Dù sao ta có một số chuyện cần xử lý ở đây, cho nên ta không thể trực tiếp đi cùng ngươi.” Bất luận thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng đừng vui mừng quá sớm, vì hiện tại A Tu La Thần có một số chuyện chưa xử lý xong.

Bởi vì A Tu La Thần là thủ hộ thần của Thần Tọa Sơn, cho nên y phải xử lý tốt mọi chuyện ở đây.

Tuy hiện tại Hắc Sơn Yêu đã đi ra khỏi kết giới, nhưng vẫn còn những chuyện khác cần làm.

A Tu La Thần phải xử lý xong tất cả những chuyện khác rồi mới có thể rời khỏi đây.

Nếu không thể thì không thể rời khỏi đây.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, trong lòng y cũng có chút thất vọng, y vẫn hy vọng A Tu La Thần có thể luôn ở cùng mình.

Vu Mãng cau mày nói: “A Tu La Thần, ý ngươi là sao?

Rốt cuộc là có thể rời đi hay không thể rời đi vậy?

Không phải nói sau khi xử lý xong chuyện ở đây là có thể rời đi sao?” Hiện tại Vu Mãng có chút không hiểu ý lời của A Tu La Thần.

Rốt cuộc A Tu La Thần có thể rời đi hay không thể rời đi?

Nếu A Tu La Thần có thể rời đi, thì rốt cuộc khi nào mới có thể rời đi?

Bất luận thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng phải làm rõ chuyện này.

Bởi vì nếu A Tu La Thần không mất nhiều thời gian để rời khỏi đây, thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể ở lại đây đợi A Tu La Thần một khoảng thời gian.

Chương 677

Nhưng nếu A Tu La Thần mất quá nhiều thời gian, thì không thể ở lại đây chờ đợi được nữa.Dù sao Vu Mãng cũng có chuyện cần làm, cũng không thể dành toàn bộ thời gian để chờ đợi A Tu La Thần.

Lúc này A Tu La Thần cười cười nói: "Vu Mãng, ta chỉ cần xử lý xong những chuyện đang có trong tay, là có thể rời khỏi đây rồi, đại khái cũng chỉ mất mười mấy ngày thôi.

Nếu ngươi có chuyện gấp thì cứ đi làm trước đi." A Tu La Thần biết hiện tại Vu Mãng căn bản không hiểu ý lời của mình, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng đã giải thích mọi chuyện phi thường rõ ràng.

A Tu La Thần tin rằng hiện tại Vu Mãng nhất định có thể hiểu được ý mình muốn biểu đạt.

Hiện tại Vu Mãng có ngốc đến mấy, Vu Mãng cũng nhất định có thể hiểu ý A Tu La Thần, vì hiện tại A Tu La Thần đã nói phi thường rõ ràng, giải thích cũng phi thường kỹ càng.

Bất luận thế nào, A Tu La Thần cũng muốn xử lý tốt chuyện của mình, cho nên hiện tại Vu Mãng nếu có chuyện trọng yếu cần làm, thì A Tu La Thần cũng không thể cưỡng ép giữ lại.

Dù sao A Tu La Thần cũng biết Vu Mãng nhất định không phải là nhân vật đơn giản, cũng nhất định có chuyện cần làm.

Nếu không thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không thể có bản lĩnh xông ra khỏi kết giới.

Vì vậy A Tu La Thần cũng không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Như vậy, đợi ta bận xong rồi đi tìm ngươi cũng được, hoặc

ngươi cứ làm xong rồi quay lại tìm ta cũng như nhau, dù sao sau này ta có rất nhiều thời gian, không vội vàng nhất thời." Lúc này A Tu La Thần cũng biết Vu Mãng đang nghĩ gì, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể đi làm chuyện của mình trước.

Nếu Vu Mãng muốn nhanh, thì Vu Mãng có thể đi tìm A Tu La Thần trước.

Nếu A Tu La Thần muốn nhanh, thì A Tu La Thần cũng có thể đi tìm Vu Mãng, dù sao sau này còn rất nhiều thời gian để tiếp xúc.

Cho nên hiện tại Vu Mãng căn bản không cần sốt ruột, vì hiện tại A Tu La Thần cũng nhìn ra, Vu Mãng phi thường coi trọng tình bằng hữu của hai người, cho nên hiện tại y cũng hy vọng Vu Mãng có thể suy nghĩ kỹ càng.Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, trong lòng cũng an tâm không ít.

Ít nhất sau này có thể trở thành bằng hữu tốt nhất, cũng có thể thường xuyên ở cùng nhau.

Thế nhưng lúc này Vu Mãng cũng cười nói: "A Tu La Thần, không sao cả, chẳng phải chỉ cần mười mấy ngày sao?

Ta và Hắc Sơn Yêu cứ ở đây đợi đi.

Nếu có chuyện cần giúp đỡ, hai chúng ta cũng có thể giúp." Dù sao Vu Mãng cũng không có chuyện gì quá gấp gáp nữa.

Huống hồ dù Vu Mãng có chuyện gấp, y cũng muốn ở đây đợi A Tu La Thần, dù sao y vừa mới trở thành bằng hữu phi thường thân thiết với A Tu La Thần.

Cho nên hiện tại Vu Mãng thật sự không nỡ rời đi.

Vu Mãng tin tưởng năng lực làm việc của A Tu La Thần, hai người họ sẽ không mất nhiều thời gian để hoàn thành tất cả những chuyện cần làm.

Dù sao Vu Mãng cũng là người phi thường có năng lực.

Có sự trợ giúp của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần làm việc đương nhiên cũng sẽ "sự bán công bội" (gấp đôi hiệu quả với một nửa công sức), cho nên nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành những việc cần làm ở đây.

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói, y phi thường vui vẻ, dù sao y đã có thêm hai hảo bằng hữu rồi.Nhưng bất luận thế nào, A Tu La Thần căn bản không cần Vu Mãng giúp đỡ, dù sao một mình y cũng có thể hoàn thành mọi việc ở đây.

Bởi vì những năm nay A Tu La Thần vẫn luôn tự mình xử lý mọi chuyện, mọi việc ở đây A Tu La Thần vẫn luôn xử lý đâu ra đấy, cho nên căn bản không cần giúp đỡ.

Nhưng nói như vậy A Tu La Thần không thể nói ra, dù sao Vu Mãng cũng có lòng tốt, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận.

Tuy A Tu La Thần không cần giúp đỡ, nhưng A Tu La Thần cũng không thể từ chối, bởi vì nếu từ chối, Vu Mãng cũng sẽ cảm thấy phi thường thất vọng.

Vu Mãng phát hiện A Tu La Thần không nói gì, không biết A Tu La Thần đang nghĩ gì, Vu Mãng lại nói: "A Tu La Thần, sao ngươi không nói gì vậy?

Có chuyện khó xử sao?

Nếu có chuyện khó xử, thì nói ra, ta sẽ giúp ngươi giải quyết." Lúc này Vu Mãng căn bản không biết A Tu La Thần đang nghĩ gì, lúc này Vu Mãng cho rằng A Tu La Thần có chuyện khó xử không tiện nói.

Cho nên Vu Mãng hiện tại cũng đang nhắc nhở A Tu La Thần, căn

bản không cần phải lo ngại nhiều như vậy.

Bất luận thế nào, hiện tại đã trở thành bằng hữu rồi.

Cho nên hiện tại trong lòng có gì có thể nói ra, căn bản không cần phải giấu giếm Vu Mãng, dù sao Vu Mãng cũng là người phi thường dễ nói chuyện.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải có nhiều lo ngại như vậy, có điều khó nói hoàn toàn có thể nói thẳng.

Bất luận thế nào, chỉ cần Vu Mãng có thể giúp được thì Vu Mãng nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp, cho nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải lúng túng như vậy.

Chương 678

Thế nhưng lúc này không đợi A Tu La Thần trả lời Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu đã dẫn tiểu hầu tử quay về.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cười nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, hai người đang trò chuyện gì vậy?

Sao?

Nhìn ta, ta nhìn ngươi, gặp phải nan đề rồi sao?

Nói ra mọi người cùng giải quyết." Hắc Sơn Yêu ở xa nhìn Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, nhìn ngươi nhìn ta, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng hai người có lẽ đã gặp phải nan đề.Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, có thể nói ra nan đề đã gặp phải, như vậy Hắc Sơn Yêu cũng có thể giúp một tay.

Bất luận con người mạnh mẽ đến đâu, mọi người cùng nhau nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp tốt.

Cho nên hiện tại nàng cảm thấy căn bản không cần phải khó xử, dù sao có nhiều người như vậy, đều có thể nghĩ ra biện pháp.

Khi lời của Hắc Sơn Yêu vừa dứt, lúc này tiểu hầu tử cũng ở đó nhảy lên nhảy xuống, hình như cũng muốn giúp đỡ vậy.

Thế nhưng hiện tại A Tu La Thần căn bản không hiểu rõ, con tiểu hầu tử này rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại nhảy lên nhảy xuống ở đây.

A Tu La Thần cau mày nói: "Vu Mãng, chuyện gì vậy?

Con hầu tử này sao?

Nó nhảy lên nhảy xuống ở đây, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Dù sao A Tu La Thần căn bản không hiểu con tiểu hầu tử này, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng không biết, con tiểu hầu tử này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

A Tu La Thần thậm chí còn nghĩ rằng con tiểu hầu tử này có chỗ nào đó không thoải mái.Cho nên hiện tại A Tu La Thần ít nhiều cũng có chút lo lắng cho con tiểu hầu tử này, dù sao Vu Mãng đã nói, con tiểu hầu tử này cũng là bằng hữu của họ.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng coi con tiểu hầu tử này như bằng hữu, vì thế hiện tại A Tu La Thần mới quan tâm con tiểu hầu tử này.

Khi Vu Mãng nghe lời của A Tu La Thần, y cũng cảm thấy có chút thú vị.

Dù sao A Tu La Thần thật sự không biết con tiểu hầu tử này là chuyện gì, mà lại đang lo lắng cho nó.

Lúc này Vu Mãng cười cười nói: "A Tu La Thần, không phải như ngươi nghĩ đâu, con tiểu hầu tử này không có chỗ nào không thoải mái cả.

Việc nó nhảy lên nhảy xuống ở đây có nghĩa là nó cũng muốn giúp đỡ." Bất luận thế nào, Vu Mãng phi thường hiểu con tiểu hầu tử này, Vu Mãng có thể đoán được con tiểu hầu tử này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

Khi con tiểu hầu tử này nghe lời của Vu Mãng, nó cũng phi thường vui vẻ, dù sao thì Vu Mãng cũng có thể biết nó đang nghĩ gì.

Lúc này A Tu La Thần mới hiểu, con tiểu hầu tử này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

A Tu La Thần không ngờ con tiểu hầu tử này lại thông nhân tính đến vậy.

Dù sao thì họ chỉ đang trò chuyện ở đây, vậy mà tiểu hầu tử lại nhanh chóng biết được họ đang nói chuyện gì, cũng là một chuyện phi thường đặc biệt.

Dù sao A Tu La Thần là lần đầu tiên thấy một con tiểu hầu tử thông minh như vậy.

A Tu La Thần hiện tại nhìn con tiểu hầu tử này cũng cảm thấy phi thường thú vị.

A Tu La Thần cười nói: "Cảm ơn ngươi nha, tiểu hầu tử, nhưng ta không cần ngươi giúp đỡ, ý tốt của ngươi ta xin ghi nhận." Hiện tại A Tu La Thần đã biết con tiểu hầu tử này thông nhân tính đến vậy, vậy thì A Tu La Thần cũng chỉ có thể nói chuyện trực tiếp với con tiểu hầu tử này rồi.

Dù sao bất luận A Tu La Thần nói gì, con tiểu hầu tử này đều nghe hiểu được.

Bất luận thế nào, con tiểu hầu tử này cũng đang lo lắng cho A Tu La Thần.

Cho nên A Tu La Thần bất luận thế nào cũng phải cảm ơn con tiểu hầu tử này, dù sao xuất phát điểm của tiểu hầu tử là tốt, muốn giúp đỡ A Tu La Thần, cho nên A Tu La Thần cũng phải cảm ơn con tiểu hầu tử này một cách tử tế.

Dù sao tiểu hầu tử chỉ là một con động vật, lại có thể làm ra chuyện thông nhân tính như vậy, thật sự phi thường khó được, vì vậy hiện tại A Tu La Thần cũng phi thường thích con tiểu hầu tử này.Khi con tiểu hầu tử nghe A Tu La Thần nói xong, nó càng thêm hưng phấn, nhảy càng cao hơn, phát ra tiếng kêu.

Lúc này A Tu La Thần lại có chút ngớ người ra, không biết con tiểu hầu tử này rốt cuộc lại là chuyện gì, đột nhiên phản ứng trở nên

càng lớn hơn.

Khi A Tu La Thần cảm thấy khó hiểu, Vu Mãng lại nói: “A Tu La Thần, nó cảm ơn ngươi đã cảm ơn nó, cũng đang nói không cần cảm ơn, còn nói ngươi cứ coi nó là hảo bằng hữu, đừng khách khí, có chuyện gì cứ việc bảo nó làm.” Vu Mãng chỉ dùng vài câu nói ngắn gọn, đã nói ra hết ý của tiểu hầu tử.

Lúc này tiểu hầu tử thật sự phi thường hài lòng.

Dù sao lời của Vu Mãng đều đúng, tiểu hầu tử thật sự có ý đó.

Chương 679

Cho nên khi Vu Mãng nói xong, tiểu hầu tử cũng yên tĩnh lại không ít, không còn nhảy lên nhảy xuống như trước nữa.Nó cũng yên tĩnh lại nhìn Vu Mãng, dù sao hiện tại Vu Mãng đã nói rõ ràng suy nghĩ của nó rồi, tiểu hầu tử cũng không còn gì để biểu đạt nữa.

Cho nên hiện tại tiểu hầu tử cũng chỉ có thể giao thời gian cho Vu Mãng, để Vu Mãng quyết định tiếp theo nên làm gì, dù sao đây là một chuyện mà tiểu hầu tử không thể quyết định được.

Lúc này A Tu La Thần mới hiểu ý của tiểu hầu tử, A Tu La Thần cười nói: "Ồ, thì ra là như vậy.

Được rồi, tiểu hầu tử, vậy ta biết rồi, sau này có chuyện cần ngươi giúp, ta nhất định sẽ không khách khí với ngươi đâu, cứ yên tâm đi." Hiện tại A Tu La Thần đã biết con tiểu hầu tử này là chuyện gì, cho nên hiện tại A Tu La Thần vẫn phi thường vui vẻ, dù sao con tiểu hầu tử này thật sự phi thường lợi hại.

Cho nên A Tu La Thần nếu sau này thật sự có chuyện cần tiểu hầu tử giúp, thì A Tu La Thần nhất định sẽ không khách khí với tiểu hầu tử.

Dù sao Vu Mãng đã nói rồi, con tiểu hầu tử này thật sự phi thường thông nhân tính, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng nguyện ý tin tưởng tiểu hầu tử.

Khi tiểu hầu tử nghe A Tu La Thần nói xong, nó càng thêm hưng phấn, lại đến bên cạnh A Tu La Thần, nhảy lên nhảy xuống một hồi.

Lúc này Vu Mãng cũng phi thường bất đắc dĩ, Vu Mãng nói: "Được rồi, tiểu hầu tử, ngươi yên tĩnh một lát đi, đừng có ở đó nhảy lên nhảy xuống nữa.

Ta có chuyện cần thương lượng đây, ngươi đi chỗ khác chơi đi.” Vu Mãng hiện tại nhìn tiểu hầu tử ở đó nhảy lên nhảy xuống cũng thấy hoa mắt chóng mặt, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng tiểu hầu tử có thể đi chỗ khác chơi một lát.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng có chuyện cần làm, cũng cần thương lượng đối sách với A Tu La Thần.

Dù sao A Tu La Thần chẳng phải có chuyện cần làm sao?

Bất luận thế nào, hiện tại Vu Mãng muốn giúp đỡ, cũng muốn giúp A Tu La Thần giải quyết vấn đề, dù sao hiện tại họ đã là hảo bằng hữu rồi.

Hiện tại Vu Mãng cũng muốn tiết kiệm thêm một chút thời gian, cho nên hiện tại y cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nói hết tất cả những chuyện cần làm cho Vu Mãng biết.

Bất luận thế nào, Vu Mãng cũng có thể giúp một tay.

Huống hồ ngoài Vu Mãng ra, còn có Hắc Sơn Yêu nữa, Hắc Sơn Yêu cũng là người có năng lực phi thường mạnh.

Lần này tiểu hầu tử cũng ngoan ngoãn nghe lời Vu Mãng, cũng trực tiếp rời khỏi đây, không tiếp tục nhảy lên nhảy xuống ở đây nữa.

Lúc này Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu nói: “Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần có một số chuyện cần xử lý, cho nên ta có lẽ phải ở lại đây khoảng mười ngày, vì ta muốn giúp A Tu La Thần, xử lý xong những chuyện này rồi mới rời đi.” Bất luận thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng không thể tự ý đưa ra quyết định, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng đã nói ra suy nghĩ của mình, cũng muốn nghe ý kiến của Hắc Sơn Yêu.Tuy hiện tại Hắc Sơn Yêu chưa nói gì, nhưng Vu Mãng tin rằng Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ đồng ý với ý nghĩ của Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ ở lại giúp đỡ.

Dù sao Vu Mãng cũng phi thường hiểu Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng tin rằng Hắc Sơn Yêu cũng nhất định muốn kết giao bằng hữu với A Tu La Thần, dù sao mọi người đều có cảm giác "tương kiến hận vãn" (gặp nhau quá muộn).Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời của Vu Mãng, nàng lại không trả lời Vu Mãng ngay lập tức, mà tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này Vu Mãng cũng cảm thấy phi thường kỳ lạ, tại sao lúc này Hắc Sơn Yêu lại không nói gì chứ?

Hiện tại trong lòng Vu Mãng cũng cảm thấy bồn chồn.

Vu Mãng lại tiếp tục nói: "Hắc Sơn Yêu, sao ngươi không nói gì?

Không phải có ý nghĩ khác sao?

Nếu có ý nghĩ khác, cũng có thể nói ra, chúng ta cùng nhau thương lượng." Vu Mãng cho rằng Hắc Sơn Yêu không trả lời ngay lập tức, điều đó chứng tỏ Hắc Sơn Yêu có thể có ý nghĩ khác, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nói ra suy nghĩ của mình.

Như vậy mọi người cũng có thể cùng nhau thảo luận, bất kể phương pháp của Hắc Sơn Yêu đúng hay sai, mọi người đều có thể cùng nhau nghiên cứu.

Bất luận thế nào, hiện tại đã là bằng hữu rồi, vậy thì nên nói ra tất cả suy nghĩ, mọi người cùng nhau thảo luận, làm bằng hữu không cần phải che giấu như vậy.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể cùng suy nghĩ giống mình, như vậy tình cảm của mọi người mới càng tốt hơn.

Dù sao làm bằng hữu sau này cũng sẽ thường xuyên tiếp xúc, nếu không bồi dưỡng tốt tình cảm thì làm sao có thể làm hảo bằng hữu được chứ?

Lúc này Hắc Sơn Yêu cười cười nói: "Vu Mãng, ta có thể có ý

nghĩ gì chứ?

Dù sao hiện tại đều đã trở thành hảo bằng hữu với A Tu La Thần rồi, vậy đương nhiên A Tu La Thần có chuyện gì, ta sẽ ra tay giúp đỡ ngay thôi, có gì mà phải hỏi chứ." Hắc Sơn Yêu cho rằng hiện tại Vu Mãng thật sự quá đa sự, bất luận thế nào, lúc này Vu Mãng căn bản không cần hỏi Hắc Sơn Yêu, vì hiện tại ký nhiên thành vi hảo bằng hữu.

Vậy Hắc Sơn Yêu đương nhiên cũng sẽ thể hiện thái độ của mình.

Bất luận thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng thật lòng muốn trở thành bằng hữu với A Tu La Thần.

Cho nên hiện tại chỉ cần A Tu La Thần có chỗ cần giúp đỡ, Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ ở lại giúp, vì vậy hiện tại Vu Mãng căn bản không cần phải hỏi nữa.

Cũng chính vì vậy, Hắc Sơn Yêu mới không trả lời Vu Mãng ngay lập tức.

Chương 680

Khi Vu Mãng nghe lời của Hắc Sơn Yêu, y cũng cảm thấy phi thường bất ngờ.

Y chưa từng cân nhắc vấn đề này, lại dám ở đây hỏi Hắc Sơn Yêu, trưng cầu ý kiến của Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng rõ ràng có thể trực tiếp thông báo cho Hắc Sơn Yêu, tiếp theo nên làm gì.

Lần này Vu Mãng mới ý thức được, cách làm của mình quả thật không đúng.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng không còn gì để nói, dù sao đã làm sai thì là sai, Vu Mãng sẽ khiêm tốn tiếp nhận sai lầm của mình.

Dù sao chỉ có như vậy, Vu Mãng mới biết sau này nên làm thế nào.

Lúc này Vu Mãng cười cười nói: “A!

Hắc Sơn Yêu, ngươi nói đúng.

Kể từ khi ta và A Tu La Thần trở thành bằng hữu, thì ta không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần A Tu La Thần có chuyện, thì ta sẽ ra tay.” Bất luận thế nào, lời của Hắc Sơn Yêu phi thường có đạo lý, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng phi thường vui vẻ.

Dù sao hiện tại quả thật nên làm như vậy, chỉ cần bằng hữu có chuyện, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều.Vì vậy, lần này Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người cũng không nói hai lời, tất cả đều quyết định ở lại giúp đỡ A Tu La Thần, cùng nhau xử lý những chuyện cần xử lý.

Tuy những chuyện này A Tu La Thần hoàn toàn có thể tự xử lý, nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người vẫn muốn ở lại giúp đỡ,

dù sao bằng hữu thì nên "có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu".

Lúc này A Tu La Thần cũng phi thường cảm động, căn bản không ngờ Hắc Sơn Yêu lại trả lời như vậy, dù sao họ chưa từng tiếp xúc!

Lúc này Vu Mãng lại quay đầu nhìn A Tu La Thần nói: "A Tu La Thần, ngươi cứ nói đi, rốt cuộc cần làm những gì.

Chỉ cần ta và Hắc Sơn Yêu hai người có thể làm được, ngươi cứ việc phân phó, ta nhất định sẽ giúp ngươi xử lý tốt." Hiện tại Vu Mãng đã có được câu trả lời từ Hắc Sơn Yêu, vậy Vu Mãng cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Hiện tại bất luận A Tu La Thần có nhu cầu gì, chỉ cần hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể làm được, thì nhất định sẽ làm tốt.

Cho nên hiện tại nếu A Tu La Thần thật sự có chuyện cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu làm, thì cũng không cần khách khí, hoàn toàn có thể nói ra.

Dù sao hai người sẽ toàn lực ứng phó.

Lúc này A Tu La Thần cũng hoàn toàn có thể tin tưởng hai người, dù sao hai người cũng có năng lực làm việc.

Chỉ là những lời này Vu Mãng không thể nói thêm nữa, dù sao hiện tại Vu Mãng cũng không biết chuyện A Tu La Thần cần làm rốt cuộc là khó hay dễ.

Chỉ cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể làm được, thì sẽ đi làm, nhưng nếu không làm được thì sao, thì Vu Mãng cũng không thể tùy tiện hứa hẹn.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng muốn biết, A Tu La Thần có chuyện gì cần giúp đỡ.

Lời của Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu nói: "A!

A Tu La Thần, nếu có chuyện cần phân phó ta và Vu Mãng làm, thì cứ việc nói, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta.” Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng không coi A Tu La Thần là người ngoài nữa, cũng có chuyện để làm.

Dù sao hiện tại đều đã trở thành hảo bằng hữu rồi, vậy thì có gì mà không tiện nói chứ!

Huống hồ hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng muốn, ở lại giúp đỡ, cũng chỉ hy vọng chuyện của A Tu La Thần, có thể giải quyết nhanh hơn một chút.

Cho nên A Tu La Thần cho rằng trong chuyện này, không cần phải kiểu cách, vì làm như vậy có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu nhìn bộ dạng của A Tu La Thần, biết A Tu La Thần cảm thấy phi thường bất ngờ, dù sao A Tu La Thần căn bản không ngờ Hắc Sơn Yêu lại nhiệt tình như vậy.Hắc Sơn Yêu lại tiếp tục nói: “A Tu La Thần, đừng ngạc nhiên, ta là người như vậy, sau này ngươi sẽ từ từ quen thôi.” Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng hiểu tính cách thẳng thắn, thật sự có chút quá phóng khoáng, cho nên nhất thời không thể tiếp nhận được cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải nói trước với A Tu La Thần, căn bản không cần phải ngạc nhiên như vậy, vì sau này từ từ tiếp xúc thì sẽ hiểu rõ lẫn nhau.

Nhưng hiện tại A Tu La Thần căn bản không hiểu Hắc Sơn Yêu, cho nên Hắc Sơn Yêu cần phải giải thích, hy vọng A Tu La Thần có thể hiểu.

Dù sao hiện tại đã trở thành bằng hữu, làm bằng hữu thì phải hiểu rõ lẫn nhau, chỉ có tình bằng hữu như vậy mới có thể thiên trường địa cửu.

Lúc này Vu Mãng cũng tiếp lời nói: “A!

A Tu La Thần, rồi ngươi sẽ từ từ hiểu thôi.

Bất luận thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng là người phi thường tốt, chỉ cần có chuyện cần ta giúp đỡ, thì ngươi cứ việc nói, đừng khách khí.” Hiện tại Vu Mãng cho rằng A Tu La Thần vẫn luôn không nói gì, vì không tiện, có chuyện muốn nhờ làm.

Chương 681

Dù sao vừa mới trở thành bằng hữu, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng phải nhắc nhở A Tu La Thần, căn bản không cần phải khách khí, có chuyện gì hoàn toàn có thể nói thẳng.

Nếu lúc này A Tu La Thần lại khách khí với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì sẽ trở nên xa lạ, như vậy thì làm sao có thể gọi là bằng hữu được chứ?

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, A Tu La Thần cười nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ không khách khí với hai ngươi.

Nếu ta thật sự có chuyện cần giúp đỡ, thì ta nhất định sẽ nói thẳng." Bất luận thế nào, A Tu La Thần cũng không phải là người kiểu cách, có chuyện gì y đều sẽ nói thẳng, cho nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hoàn toàn có thể yên tâm.

Bất luận thế nào, A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không coi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người là người ngoài, dù sao giữa họ đều đã là bằng hữu rồi, làm bằng hữu thì có gì mà phải xa lạ chứ?

Cho nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không cần phải lo lắng về chuyện này, sự lo lắng đó đều là thừa thãi, A Tu La Thần sẽ không như vậy.Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe xong lời của A Tu La Thần, cả hai cũng yên tâm rồi.

Chỉ cần A Tu La Thần không khách khí, thì còn hơn tất cả.

Lần này A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đã quyết định ở lại rồi, vậy thì đi theo ta về chỗ ở của ta đi.

Hai ngươi cứ đến chỗ ta trước đi!" A Tu La Thần cho rằng hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã quyết định ở lại, vậy thì không cần cứ mãi ở đây đứng đực ra nữa, nên về chỗ ở của A Tu La Thần.

Có chuyện gì cũng có thể về đó nghiên cứu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng có thể nghỉ ngơi ở đó.

Huống hồ hiện tại mọi người đều đã trở thành hảo bằng hữu, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng cần có một nơi để dừng chân.

Hiện tại đã là bằng hữu, cho nên hiện tại nơi dừng chân của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nhất định là chỗ ở của A Tu La Thần.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ở đây cũng không có bằng hữu khác, huống hồ dù có bằng hữu khác, ở đây cũng không có chỗ ở.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe xong lời của A Tu La Thần, cả hai nhìn nhau một cái, hiện tại đều đã quyết định, nghe lời của A Tu La Thần.

Dù sao hiện tại trừ việc đến chỗ A Tu La Thần ra, cũng không có chỗ nào khác để đi, cho nên hiện tại đương nhiên phải nghe lời A Tu La Thần, phối hợp với A Tu La Thần.

Dù sao ở lại đây là để giúp đỡ A Tu La Thần xử lý những chuyện cần xử lý, cho nên hiện tại bất luận A Tu La Thần đi đâu, họ cũng phải đi theo.Lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng phi thường hiếu kỳ, chỗ ở của A Tu La Thần rốt cuộc trông như thế nào.

Vu Mãng cười nói: "Được thôi!

A Tu La Thần, dù sao hiện tại ta và Hắc Sơn Yêu đều đã quyết định ở lại đây, vậy thì ta cũng không có chỗ nào khác để đi, hiện tại cũng chỉ có thể đến chỗ ngươi thôi." Hiện tại Vu Mãng cũng nói thật.

Bất luận thế nào, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người

thật sự không có chỗ nào để đi.

Đã quyết định ở lại đây, thì hiện tại nơi có thể đến cũng chỉ có chỗ ở của A Tu La Thần.

Hiện tại Vu Mãng cũng phi thường hiếu kỳ, chỗ ở của A Tu La Thần rốt cuộc trông như thế nào.

Dù sao A Tu La Thần cũng là một vị thần, là một vị thần thì cũng nên ở một nơi phi thường tốt chứ!

Cho nên hiện tại Vu Mãng thật sự muốn đến chỗ A Tu La Thần để tham quan cho kỹ, vì Vu Mãng cho rằng chỗ ở của A Tu La Thần nhất định phi thường tốt, phi thường xinh đẹp.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng cười nói: "A Tu La Thần, đến đó cũng được, bất luận thế nào cũng phải cho ta chọn một căn phòng mà ta thích, dù sao ta đã lâu không được ở trong một căn phòng xinh đẹp rồi." Bất luận thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng là một nữ nhân.

Là một nữ nhân thì đối với cuộc sống phi thường có yêu cầu.

Dù sao Hắc Sơn Yêu vẫn luôn ở trong kết giới, đã nhiều năm không được ở trong căn phòng xinh đẹp nào rồi, cho nên Hắc Sơn Yêu nhất định phải chọn một căn phòng xinh đẹp mới được.

Tuy Hắc Sơn Yêu biết, chỉ cần nàng yêu cầu, A Tu La Thần nhất định sẽ đồng ý, nhưng lời Hắc Sơn Yêu nói cần phải rõ ràng.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đang "tiêm một mũi phòng ngừa" cho A Tu La Thần, nhất định phải cho A Tu La Thần biết suy nghĩ của mình.

Nếu không thì Hắc Sơn Yêu đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, A Tu La Thần nhất định sẽ cảm thấy phi thường bất ngờ, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Khi A Tu La Thần nghe lời của Hắc Sơn Yêu xong, y cũng phi thường bất đắc dĩ, dù sao A Tu La Thần không cho rằng ở đó có căn phòng nào quá xinh đẹp.

A Tu La Thần lúng túng nói: "Hắc Sơn Yêu, vậy e rằng sẽ làm ngươi thất vọng rồi.

Dù sao chỗ của ta cũng không có căn phòng nào quá xinh đẹp.

Bất luận thế nào, ta cũng là một đại lão gia, làm sao có thể có căn phòng nào quá đẹp chứ?" Lúc này A Tu La Thần cũng cảm thấy phi thường lúng túng.

Chương 682

Bất luận thế nào, một đại nam nhân thì có thể có căn phòng đẹp đến mức nào chứ, cho nên rất có khả năng sẽ làm Hắc Sơn Yêu thất vọng.

Vì vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Dù sao nếu đợi đến nơi rồi, Hắc Sơn Yêu mới phát hiện không có căn phòng xinh đẹp nào, thì sẽ thất vọng.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời của A Tu La Thần xong, nàng cũng cảm thấy phi thường bất ngờ, dù sao Hắc Sơn Yêu cho rằng A Tu La Thần là một tiên nhân, chỗ ở của y nhất định sẽ rất tốt.

Thế nhưng Hắc Sơn Yêu lại bỏ qua một chuyện càng trọng yếu hơn, đó là A Tu La Thần là một tiên nhân, nhưng cũng là một nam nhân.

Căn phòng của nam nhân dù có đẹp đến mấy, thì cũng đẹp được đến đâu chứ?

Tuy là vậy, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không cảm thấy quá thất vọng.

Bất luận thế nào, căn phòng của A Tu La Thần dù không xinh đẹp, thì cũng không thể quá tệ được.Lúc này Vu Mãng cũng tiếp lời nói: “A, Hắc Sơn Yêu, ta cũng cảm thấy vấn đề này thật sự có chút quá làm khó A Tu La Thần rồi, nếu không thì đổi yêu cầu khác đi!” Dù sao Vu Mãng cũng là một nam nhân, cũng biết phòng của nam nhân thường sẽ trông như thế nào, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy Hắc Sơn Yêu quả thật có chút làm khó A Tu La Thần.

Nếu có thể, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể đổi một yêu cầu khác, như vậy A Tu La Thần sẽ không quá khó xử.

Nếu là chuyện khác, có lẽ A Tu La Thần có thể làm được.

Nếu Hắc Sơn Yêu muốn một căn phòng đẹp, thì A Tu La Thần có lẽ thật sự không làm được.

Làm như vậy cũng có thể khiến Hắc Sơn Yêu thất vọng.

Nhưng bất luận thế nào, Hắc Sơn Yêu là một nữ nhân, thân là nam nhân thì đều không hy vọng nhìn thấy nữ nhân thất vọng.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể suy nghĩ một chút, ngoài cái này ra còn có yêu cầu nào khác không.

Nếu Hắc Sơn Yêu có yêu cầu khác.

Cũng có thể hoàn toàn yên tâm nói ra, như vậy Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, cũng có thể nghĩ cách thực hiện nguyện vọng của Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần thấy Vu Mãng lúc này đứng về phía mình, cũng vui mừng khôn xiết.

Dù sao nếu Vu Mãng cũng không đứng về phía mình, thì sẽ lúng túng biết bao nhiêu chứ.

A Tu La Thần cười nói: “A, Hắc Sơn Yêu, ngươi cứ suy nghĩ một chút, ngoài yêu cầu đó ra, còn có yêu cầu nào khác không?

Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của ngươi.” Bất luận thế nào, hiện tại A Tu La Thần hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể vui vẻ, vì hiện tại mọi người đã trở thành hảo bằng hữu, y cũng không muốn Hắc Sơn Yêu thất vọng.

Chỉ là yêu cầu mà Hắc Sơn Yêu đưa ra trước đó, quả thật có chút khó thực hiện.

A Tu La Thần thật sự không thể làm được.

Nếu không thì A Tu La Thần cũng không thể để Hắc Sơn Yêu thất vọng.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng cho Hắc Sơn Yêu thêm một cơ hội, hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể suy nghĩ kỹ, còn có yêu cầu nào như vậy nữa.

Lần này A Tu La Thần không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Còn về yêu cầu chọn một căn phòng đẹp, ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi.

Vì làm như vậy thật sự có chút làm khó ta rồi.

Nhưng bất luận thế nào, ta có thể đồng ý là phòng ở đó, ngươi sẽ được chọn trước." Tuy hiện tại A Tu La Thần không thể thực hiện nguyện vọng của Hắc Sơn Yêu, nhưng bất luận thế nào, y cũng nhất định sẽ cố gắng giúp Hắc Sơn Yêu thực hiện một nguyện vọng.

Dù sao nếu hiện tại A Tu La Thần không thực hiện được một nguyện vọng nào cho Hắc Sơn Yêu, thì y cũng sẽ cảm thấy phi thường mất mặt.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng sẽ cho Hắc Sơn Yêu thời gian, để nàng suy nghĩ kỹ.

Bất luận thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu nhất định có những yêu cầu khác để đưa ra.Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng không cảm thấy thất vọng, dù sao nàng cũng hiểu ý.

Bất luận thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng đã cấp đặc quyền cho Hắc Sơn Yêu.

Tuy chỗ của A Tu La Thần không có căn phòng nào quá xinh đẹp, nhưng bất luận thế nào, những căn phòng ở đó cũng nhất định là tốt.

Hiện tại A Tu La Thần đều tùy ý Hắc Sơn Yêu chọn rồi.

Chương 683

Hiện tại Hắc Sơn Yêu còn có thể có yêu cầu gì nữa chứ?

Thật sự không có yêu cầu nào, chỉ cần có thể chọn được một căn phòng thoải mái là nàng đã tâm mãn ý túc rồi.

Nhưng bất luận thế nào, hiện tại A Tu La Thần đã cấp đặc quyền cho Hắc Sơn Yêu, cho phép nàng tiếp tục đưa ra yêu cầu, vậy Hắc Sơn Yêu cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này nha.

Hắc Sơn Yêu cười nói: "A Tu La Thần, ngươi cũng nên biết, ta đã ở trong kết giới bao nhiêu năm rồi, đã lâu không được ăn ngon uống tốt.

Nếu ngươi lại chuẩn bị thêm một ít đồ ăn ngon cho ta, thì còn gì bằng nữa chứ?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn ăn một ít đồ ăn ngon, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng là một "kẻ ham ăn", chỉ là những năm nay vẫn luôn ở trong kết giới, đã lâu không được ăn đồ ngon rồi.

Cho nên yêu cầu thứ hai của Hắc Sơn Yêu là hy vọng A Tu La Thần có thể chuẩn bị thêm một ít đồ ăn ngon.

Như vậy thì nàng cũng không còn gì để cầu xin nữa.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần có một nơi tốt để ở, có một ít đồ ăn ngon để ăn, là đã mãn nguyện rồi.

Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng cho rằng yêu cầu mà nàng đưa ra thật sự phi thường đơn giản, tin rằng A Tu La Thần nhất định có thể làm được.

Khi A Tu La Thần nghe lời của Hắc Sơn Yêu xong, y cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Dù sao y cứ nghĩ Hắc Sơn Yêu sẽ đưa ra yêu cầu khó chịu nào đó.

A Tu La Thần cười cười nói: “Hắc Sơn Yêu, yêu cầu này ta đã có thể giúp ngươi thực hiện rồi, cho nên cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ chuẩn bị thêm nhiều đồ ăn ngon cho ngươi.” Khi A Tu La Thần nghe yêu cầu này của Hắc Sơn Yêu, y cũng thật sự an tâm không ít, ít nhất yêu cầu này có thể làm được.

Chuyện này đối với A Tu La Thần phi thường dễ dàng, dù sao chỗ của A Tu La Thần thật sự có rất nhiều đồ ăn ngon.

Trước đây A Tu La Thần lo lắng Hắc Sơn Yêu sẽ đưa ra yêu cầu khó hơn, nhưng bây giờ thì tốt rồi, yêu cầu này có thể làm được, y đã yên tâm không ít.

Hiện tại đã biết yêu cầu của Hắc Sơn Yêu, vậy thì không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa, bây giờ nên quay về thôi.

Bất luận thế nào, khoảng thời gian này mọi người cũng nhất định phi thường vất vả, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể đến chỗ ở của mình nghỉ ngơi.

A Tu La Thần lại tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy, vậy bây giờ chúng ta mau chóng xuất phát đi!

Hiện tại đi theo ta về chỗ ở của ta, sau đó ta sẽ bảo người chuẩn bị đồ ăn ngon cho hai ngươi.” Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người có thể nhanh chóng đến chỗ ở của mình, như vậy cũng có thể ra lệnh cho người đi chuẩn bị thêm đồ ăn ngon rồi.

Bất luận thế nào, chỗ của A Tu La Thần có không ít đồ ăn ngon.

A Tu La Thần tin rằng Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ phi thường thích, không chỉ Hắc Sơn Yêu thích, ngay cả Vu Mãng cũng nhất định sẽ thích.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần hy vọng có thể lập tức xuất phát.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng đã ra ngoài lâu rồi, cũng quả thật nên quay về rồi.

Huống hồ, A Tu La Thần cũng có sự tình đang chờ xử lý, hiện tại cũng cần phải tranh thủ thời gian giải quyết ổn thỏa mọi việc ở đây.

Như vậy, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn đi đâu, A Tu La Thần cũng có thể theo cùng, mọi người sẽ cùng đi.

Dù sao, A Tu La Thần với tư cách là Thủ Hộ Thần của tọa đại sơn, đã ở đây nhiều năm.

Quả thực cũng nên đi ra ngoài đây đó một chuyến, ngắm nhìn thế giới.

Dù thế nào cũng không thể mãi bị giam cầm trong tọa đại sơn.

Huống hồ, hiện tại Hắc Sơn Yêu đã rời khỏi kết giới, Vu Mãng nếu tiếp tục ở lại đây cũng không có việc gì quá quan trọng để làm.

Chính vì lẽ đó, giờ đây A Tu La Thần cũng là một thân tự do, nên cũng muốn đi dạo một chút.Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, cười đáp: “Hay lắm!

A Tu La Thần, vậy ta mau chóng đi đến trụ xứ của ngươi đi, dù sao ta và Hắc Sơn Yêu cũng quả thực nên nghỉ ngơi thật tốt, nhân tiện ta cũng có thể xem thử trụ xứ của Thủ Hộ Thần là như thế nào.” Hiện tại Vu Mãng đối với trụ xứ của A Tu La Thần tràn đầy hiếu kỳ, cũng muốn biết trụ xứ của A Tu La Thần ra sao, dù sao Vu Mãng từ trước tới nay chưa từng thấy trụ xứ của Thủ Hộ Thần.

Bởi vậy hiện giờ nên lập tức xuất phát, chỉ có như vậy mới có thể nhìn ngắm trụ xứ của A Tu La Thần, xem nó đẹp đẽ đến mức nào.

Hiện tại Vu Mãng cũng vô cùng kích động, ít nhất bây giờ có thể đi xem trụ xứ của Thủ Hộ Thần rồi.

Không chỉ Vu Mãng cảm thấy kích động, Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng kích động, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng chưa từng thấy.

Chương 684

Hắc Sơn Yêu cười nói: "A, A Tu La Thần, chúng ta mau xuất phát đi, ta cũng vô cùng hiếu kỳ trụ xứ của ngươi ra sao, dù sao ta cũng chưa từng thấy trụ xứ của Thủ Hộ Thần." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng kích động, muốn đi xem trụ xứ của A Tu La Thần, dù sao cũng chưa từng thấy trụ xứ của Thủ Hộ Thần ra sao.

Bây giờ thì tốt rồi, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người đã quen biết A Tu La Thần, có thể đi xem trụ xứ của Thủ Hộ Thần như thế nào.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy vô cùng may mắn, nếu không phải vì quen biết Vu Mãng, cũng không thể quen biết A Tu La Thần.

Bởi vậy hiện giờ Hắc Sơn Yêu có chút nóng lòng, muốn đi xem trụ xứ của A Tu La Thần, thật sự không muốn lãng phí thêm một khắc nào ở đây.

Lúc này tâm trạng của A Tu La Thần cũng vô cùng tốt, dù sao hôm nay lại có thêm hai người bạn, cũng rất vui mừng.

A Tu La Thần cười nói: "Hay lắm, vậy chúng ta bây giờ xuất phát thôi, trụ xứ của ta cách đây một đoạn đường khá xa, ngươi phải chuẩn bị tâm lý đó nha!" Dù sao trụ xứ của A Tu La Thần cách đây khá xa, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể chuẩn bị tâm lý.

Bởi vì cần đi bộ một quãng đường dài mới có thể đến trụ xứ của A Tu La Thần, dù thế nào đi nữa, hiện tại A Tu La Thần cũng hoan nghênh hai người.

Chẳng qua hiện tại A Tu La Thần cũng lo lắng Vu Mãng và Hắc

Sơn Yêu hai người mệt mỏi, bởi vậy hiện tại cũng đang tiêm một mũi phòng ngừa cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói, thì một chút cũng không lo lắng, bởi vì dù trụ xứ của A Tu La Thần có xa đến đâu, họ đều có thể theo A Tu La Thần đi tới.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không phải người thường, hai người đều có bản sự của mình, nên dù đường xa đến mấy, đối với họ cũng không thành vấn đề.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần lo lắng nhiều đến thế, sự lo lắng của ngươi đều là dư thừa, bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là những người rất có nghị lực.

Vu Mãng cười nói: "A Tu La Thần, sự lo lắng của ngươi đều là dư thừa, dù sao ta và Hắc Sơn Yêu cũng không phải người thường, dù trụ xứ của ngươi có xa đến đâu, ta đều có thể kiên trì nổi, ngươi cứ yên tâm đi." Dù thế nào đi nữa, hiện tại sự lo lắng của A Tu La Thần quả thực đều là dư thừa, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không phải người thường.

Hiện tại dù trụ xứ của A Tu La Thần có xa đến đâu, hai người đều có thể kiên trì đến nơi, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần lo lắng nhiều đến thế.

Việc cần làm bây giờ là mau chóng đưa Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đến trụ xứ của ngươi, dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng nên nghỉ ngơi.

Dù sao khoảng thời gian này cũng chưa được nghỉ ngơi tốt, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng muốn mau chóng đi đến trụ xứ của A Tu La Thần, như vậy nếu A Tu La Thần có việc gì, cũng có thể mau chóng nói với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Dù sao nhiệm vụ của A Tu La Thần mới là quan trọng nhất, dù thế

nào đi nữa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hiện tại đều phải giúp A Tu La Thần giải quyết ổn thỏa những việc cần xử lý, chỉ có như vậy mới có thể tự do.

Muốn đi đâu thì đi đó, nếu không thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn rời khỏi đây, A Tu La Thần cũng không thể rời đi.

Vừa dứt lời, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A!

A Tu La Thần, ngươi căn bản không cần suy nghĩ nhiều đến thế, dù sao ta và Vu Mãng hai người đều sẽ không kéo chân ngươi đâu, nên chúng ta bây giờ mau xuất phát đi!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có chút nóng lòng, muốn đến trụ xứ của A Tu La Thần, dù sao Hắc Sơn Yêu từ trước tới nay chưa từng thấy trụ xứ của Thủ Hộ Thần, nó sẽ như thế nào đây?

Dù thế nào, Hắc Sơn Yêu tin rằng trụ xứ của A Tu La Thần cũng nhất định sẽ vô cùng tốt, tuy rằng không nhất định có căn phòng mà Hắc Sơn Yêu thích, nhưng trụ xứ của ngươi cũng nhất định tốt.

Dù sao A Tu La Thần cũng là một Thủ Hộ Thần, trụ xứ của Thủ Hộ Thần dù tệ đến mấy, thì có thể tệ đến mức nào chứ?

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể mau chóng xuất phát, có thể mau chóng đưa bọn ta đi tham quan trụ xứ của ngươi.

Tuy rằng hiện tại Hắc Sơn Yêu không nói rõ ra, nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng có thể đoán ra đại khái.

A Tu La Thần đành bất đắc dĩ nói: "Không Hắc Sơn Yêu, ta khuyên ngươi đừng vui mừng quá sớm, dù sao không chừng trụ xứ của ta sẽ khiến ngươi thất vọng đó, bởi vì nơi đó của ta, cũng không tốt như ngươi nghĩ." Dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng không hy vọng khiến Hắc Sơn Yêu thất vọng, bởi vậy nên nói trước với Hắc

Sơn Yêu, trụ xứ của ngươi, không tốt như Hắc Sơn Yêu nghĩ.Tuy rằng A Tu La Thần là một Thủ Hộ Thần, nhưng lại không có một trụ xứ tốt như vậy, thực ra khi A Tu La Thần nói ra, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có lẽ đều sẽ không tin.

Nhưng dù thế nào, A Tu La Thần hiện tại cũng phải tiêm cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một mũi phòng ngừa, dù tin hay không, A Tu La Thần cũng phải nói.

Ít nhất như vậy, chờ khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhìn thấy trụ xứ của ngươi, dù có thất vọng cũng không thể trách A Tu La Thần đã không nhắc nhở.

Cũng như A Tu La Thần vậy, khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói xong, hai người căn bản không xem là chuyện gì.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ý ngươi ta đều hiểu cả, nhưng dù sao, ta tin rằng trụ xứ của ngươi dù tệ đến mấy cũng không thể tệ đến mức nào đâu." A Tu La Thần sớm đã biết sẽ có kết quả như vậy, nhưng hiện tại đã Hắc Sơn Yêu đều đã nói rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Nếu hiện tại A Tu La Thần còn nói nhiều nữa, thì dường như A Tu La Thần căn bản không hoan nghênh Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu vậy, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần đều không thể nói gì.

Huống hồ mọi người sắp đến trụ xứ của A Tu La Thần rồi, lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu sẽ biết, những lời A Tu La Thần nói đều là thật, chứ không hề khoa trương.

Vừa dứt lời của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cũng nói: "Được rồi, hiện tại chúng ta đừng hồ đồ nghĩ loạn nữa, cứ để A Tu La Thần dẫn chúng ta đi xem trụ xứ của ngươi trước đi, lúc đó ta sẽ biết trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là gì." Vu Mãng cho rằng hiện tại căn bản không cần hồ đồ nghĩ loạn, bởi vì sắp được theo A Tu La Thần đến

trụ xứ của ngươi rồi, lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu sẽ biết, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Bởi vậy hiện tại căn bản không cần lãng phí thời gian ở đây, có thời gian đó, hiện tại đã đi xa rồi, bởi vậy hiện tại Vu Mãng cảm thấy nên lập tức xuất phát.

Chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần, mới có thể giải đáp nghi ngờ trong lòng, dù sao Vu Mãng cũng có suy nghĩ giống Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng cũng cho rằng trụ xứ của A Tu La Thần, dù không tốt cũng nên khá ổn, dù sao A Tu La Thần cũng là Thủ Hộ Thần của tọa đại sơn.

Chương 685

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, cũng vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì hiện tại A Tu La Thần biết, ngay cả Vu Mãng cũng không xem lời mình nói là chuyện gì.

Đã như vậy, thì A Tu La Thần cũng không cần lãng phí thời gian, nhấn mạnh thêm một lần nữa chuyện này, dù A Tu La Thần có nhấn mạnh thì kết quả cuối cùng cũng nhất định như nhau.

Không, đợi A Tu La Thần nói xong, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A!

A Tu La Thần, chúng ta bây giờ mau xuất phát đi, ta tin rằng trụ xứ của ngươi nhất định cũng không tồi, bởi vậy ta bây giờ có chút nóng lòng muốn đi xem thử, ta đoán có đúng không?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể dẫn bọn ta lập tức xuất phát, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn biết, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.Dù sao A Tu La Thần đã nói rồi, trụ xứ của ngươi không tốt như vậy, nhưng Hắc Sơn Yêu lại không tin lời A Tu La Thần, bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn biết, suy đoán của mình có chính xác hay không.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu muốn chứng thực suy đoán của mình, thì phải đến trụ xứ của A Tu La Thần mới có thể biết, bởi vậy hiện tại nên lập tức xuất phát mới phải.

Lúc này A Tu La Thần đành bất đắc dĩ nói: "Hắc Sơn Yêu, trụ xứ của ta thật sự không tốt như ngươi tưởng tượng đâu, bởi vậy hiện tại đừng ôm hy vọng quá lớn, nếu ôm hy vọng càng lớn, thì thất vọng cũng sẽ càng lớn." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể chuẩn bị tâm lý, bởi vì trụ xứ của A Tu La Thần thật sự không tốt như Hắc Sơn Yêu nghĩ, hiện tại A Tu La Thần cũng

không hy vọng Hắc Sơn Yêu thất vọng.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần nhìn ra được, Hắc Sơn Yêu đối với trụ xứ của mình tràn đầy hy vọng, hiện tại Hắc Sơn Yêu hy vọng càng lớn, chờ sau khi nhìn thấy, sự thất vọng của ngươi cũng sẽ càng lớn.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng không hy vọng Hắc Sơn Yêu thất vọng, bởi vậy hiện tại cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nhận định suy đoán trong lòng mình, bởi vậy căn bản không nghe lọt lời A Tu La Thần nói.

A Tu La Thần hiện tại nhìn biểu cảm của Hắc Sơn Yêu, biết Hắc Sơn Yêu rốt cuộc đang nghĩ gì, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng không cần lãng phí thời gian đi nhắc nhở Hắc Sơn Yêu nữa.

Dù sao lúc đó, dù A Tu La Thần có nói gì, Hắc Sơn Yêu cũng không nghe lọt, vậy A Tu La Thần lại cần gì phải lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực ở đây chứ!

Huống hồ chờ Hắc Sơn Yêu đến trụ xứ của A Tu La Thần, sau đó Hắc Sơn Yêu sẽ biết, lời A Tu La Thần nói rốt cuộc là thật hay giả.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi cũng đừng khuyên Hắc Sơn Yêu nữa, chờ chúng ta đến trụ xứ của ngươi, sẽ biết Hắc Sơn Yêu đoán đúng hay sai, huống hồ hiện tại dù ngươi nói gì, nó cũng không nghe lọt." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng khuyên Hắc Sơn Yêu nữa, dù sao hiện tại dù A Tu La Thần có khuyên Hắc Sơn Yêu thế nào, Hắc Sơn Yêu căn bản không nghe lọt, vậy A Tu La Thần lại cần gì phải lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực đó chứ.

Huống hồ chúng ta sắp có thể đến trụ xứ của A Tu La Thần, lúc

đó Hắc Sơn Yêu sẽ biết, lời A Tu La Thần rốt cuộc là thật hay giả.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần thật sự không cần, lãng phí nhiều thời gian như vậy vào Hắc Sơn Yêu, bởi vì dù có nói gì cũng vô dụng.

Vốn dĩ A Tu La Thần đã quyết định, sẽ không đi khuyên Hắc Sơn Yêu nữa, bởi vì cũng phát hiện Hắc Sơn Yêu căn bản không nghe.

Hiện tại Vu Mãng đều đã chứng thực rồi, quyết định của A Tu La Thần là chính xác, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Lúc này A Tu La Thần đều không thể nói gì, chỉ có thể dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đến trụ xứ của mình, lúc đó sự thật sẽ thắng hùng biện.

A Tu La Thần cười nói: "Được rồi, Vu Mãng, ta biết nên làm gì, hiện tại ta cũng không định đi khuyên Hắc Sơn Yêu nữa, dù sao hiện tại dù ta nói gì nó cũng không nghe lọt."Hiện tại A Tu La Thần đều biết nên làm gì rồi, bởi vậy hiện tại Vu Mãng căn bản không cần khuyên, bởi vì hiện tại A Tu La Thần đã có đối sách.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng căn bản không cần phải lo lắng vì chuyện này, huống hồ hiện tại sự lo lắng của Vu Mãng cũng đều là dư thừa, bởi vì dù Vu Mãng lo lắng hay không, kết quả cuối cùng cũng không thay đổi.

Chẳng qua hiện tại những lời này A Tu La Thần cũng không thể nói như vậy, dù sao hiện tại Vu Mãng cũng có lòng tốt, bởi vậy mới ở đây khuyên A Tu La Thần.

Hiện tại A Tu La Thần đều đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi, bởi vậy dù gặp chuyện gì, A Tu La Thần đều có thể ứng phó tự nhiên.

Khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, Vu Mãng cũng yên tâm rồi, dù sao quả thực là như vậy, lúc đó dù A Tu La Thần nói gì Hắc

Sơn Yêu cũng không nghe lọt.

Ngay lúc đó, Hắc Sơn Yêu đột nhiên nói: "Vu Mãng, A Tu La Thần, rốt cuộc đang nói gì vậy?

Sao không mau đi đi, đi chậm quá vậy, như vậy ta lúc nào mới có thể đến trụ xứ của A Tu La Thần đây!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu vô cùng kích động, hiện tại muốn nhanh hơn một chút, đi đến trụ xứ của A Tu La Thần xem thử, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng Hắc Sơn Yêu đi bộ nửa ngày ở đây, mới phát hiện tốc độ của Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, thật sự quá chậm, đã đi xa đến vậy rồi.

Hai người lại chưa đi được mấy bước, bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, hai người có thể đi nhanh hơn một chút, dù sao chỉ có như vậy mới có thể, sớm một chút biết trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Lúc này Hắc Sơn Yêu thật sự vô cùng hiếu kỳ, muốn biết trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc đẹp đẽ đến mức nào.

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu đều cho rằng trong ý thức của mình, trụ xứ của A Tu La Thần với tư cách là một Thủ Hộ Thần, nhất định vô cùng đẹp đẽ.

Chính vì lẽ đó, hiện tại mới như vậy nóng lòng.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, đừng vội nữa, dù sao ta một lát nữa sẽ đến trụ xứ của A Tu La Thần, vội vàng làm gì?" Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng vội, dù sao, chẳng mấy chốc sẽ đến trụ xứ của A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu vội vàng làm gì?

Dù sao hiện tại vội vàng căn bản không giải quyết được bất kỳ

vấn đề nào, cần từng bước một, chậm rãi đi đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Bởi vậy hiện tại dù thế nào cũng phải tĩnh tâm chậm rãi đi, chỉ có như vậy mới có thể, nhanh hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần, giống như Hắc Sơn Yêu vội vàng như vậy, thật sự càng vội vàng đi càng chậm.

Chương 686

Huống hồ hiện tại đều đã hướng về trụ xứ của A Tu La Thần mà đi rồi, vậy Hắc Sơn Yêu lại có gì mà phải vội vàng nữa, sớm muộn gì cũng phải đến.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cười nói: "Vu Mãng, ngươi lại không vội vàng nữa rồi, chẳng lẽ đã quên trước đây ngươi cũng từng vội vàng rồi sao?

Dù sao chúng ta đi nhanh hơn một chút mới có thể sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần, chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ trụ xứ của Thủ Hộ Thần, là như thế nào sao?" Dù sao trước đây Vu Mãng cũng vô cùng muốn, đi đến trụ xứ của A Tu La Thần xem thử, tham quan thật kỹ, bởi vì cũng hiếu kỳ.Lúc này Vu Mãng lại đột nhiên không vội vàng nữa rồi, Hắc Sơn Yêu có chút không hiểu rõ, rốt cuộc là sao vậy.

Nhưng dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng hiếu kỳ, cũng muốn biết, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Dù sao A Tu La Thần là Thủ Hộ Thần, Hắc Sơn Yêu cho rằng trụ xứ của A Tu La Thần nhất định vô cùng tốt, bởi vậy Hắc Sơn Yêu mới như vậy vội vàng, như vậy kích động.

Dù sao, trước đây Vu Mãng cũng vô cùng vội vàng, cũng vô cùng hiếu kỳ trụ xứ của A Tu La Thần ra sao, rốt cuộc vì sao lại khiến Vu Mãng thay đổi chủ ý?

Nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không có thời gian suy nghĩ những điều này, Hắc Sơn Yêu chỉ muốn sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần, như vậy mới có thể biết trụ xứ của Thủ Hộ Thần ra sao.

Dù sao, hiện tại đối với Hắc Sơn Yêu mà nói, đi đến trụ xứ của A Tu La Thần tham quan thật kỹ là việc quan trọng nhất, bởi vậy dù xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không khiến thay đổi suy nghĩ của mình.

Vu Mãng cười nói: "Ta đương nhiên cũng hiếu kỳ trụ xứ của A Tu La Thần, rốt cuộc là như thế nào lạp, nhưng hiếu kỳ cũng không thể vội vàng nha, dù sao vội vàng không giải quyết được vấn đề, bởi vậy chúng ta nên tĩnh tâm." Dù sao, hiện tại Vu Mãng cũng vô cùng hiếu kỳ trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào, nhưng Vu Mãng biết dù hiếu kỳ đến mấy cũng không thể vội vàng.

Dù sao vội vàng căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, dù có vội vàng đến mấy, cũng không thể lập tức bay đến trụ xứ của A Tu La Thần được.

Bởi vậy hiện tại dù gặp vấn đề gì, Vu Mãng cũng tuyệt đối sẽ không vội, sẽ từng bước từng bước chậm rãi, dù sao vội vàng không có tác dụng.

Khi Hắc Sơn Yêu nhìn lời Vu Mãng nói, Hắc Sơn Yêu cũng biết những lời Vu Mãng nói, vô cùng có lý, dù sao, vội vàng không giải quyết được vấn đề.

Nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không thể thừa nhận, Vu Mãng nói đúng, dù sao nếu Hắc Sơn Yêu cũng thừa nhận, Vu Mãng nói đúng, thì đang thừa nhận mình sai.

Chẳng qua hiện tại Hắc Sơn Yêu dù có không thừa nhận, Vu Mãng nói đúng cũng vô dụng, bởi vì Vu Mãng quả thực nói đúng.

Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, được rồi, Vu Mãng, ta nghe ngươi rồi, dù sao ngươi nói đúng, đã như vậy, thì chúng ta đừng vội nữa, bây giờ chúng ta theo A Tu La Thần đi đến trụ xứ của ngươi đi!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không thèm chấp Vu Mãng, bởi vậy cũng không định nói nhiều nữa, huống hồ hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng hiếu

kỳ, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Bởi vậy hiện tại cũng không cùng Vu Mãng tiếp tục tranh cãi nữa, nếu cùng Vu Mãng mà cứ cãi cãi mãi, thì cũng chỉ đang phí công lãng phí thời gian mà thôi.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đã yên tĩnh lại, hiện tại cũng hy vọng A Tu La Thần, có thể mau chóng dẫn Vu Mãng và ta, đi xem trụ xứ của ngươi.

Như vậy Hắc Sơn Yêu có thể biết, nơi A Tu La Thần ở rốt cuộc là như thế nào, dù sao A Tu La Thần cũng là một Thủ Hộ Thần.

Hắc Sơn Yêu cho rằng nơi A Tu La Thần ở, nhất định vô cùng tốt, nếu không thì căn bản không xứng với ba chữ "Thủ Hộ Thần" của A Tu La Thần.Chỉ tiếc là không được như ý muốn, hiện thực rốt cuộc tàn khốc, cũng đã định trước Hắc Sơn Yêu sẽ cảm thấy thất vọng.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã nói rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể dẫn hai người đến trụ xứ của mình.

Nhưng ngay cả như vậy, A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng quá thất vọng, bởi vậy A Tu La Thần muốn giải thích thật rõ ràng.

A Tu La Thần lại nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, ta khuyên hai người hãy tin lời ta, dù thế nào cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, tuy rằng ta là Thủ Hộ Thần, nhưng trụ xứ của ta thật sự không tốt đến thế đâu." Dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người rốt cuộc đang nghĩ gì, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng quá mong đợi.

Dù sao trụ xứ của ngươi thật sự không tốt đến thế, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể nghe lời mình, có thể tin mình.

Chỉ có như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người mới không quá thất vọng, nếu không thì, hai người thật sự sẽ vô cùng thất vọng.

Bởi vì trụ xứ của A Tu La Thần thật sự không tốt như lời họ nói, tuy rằng A Tu La Thần là Thủ Hộ Thần, nhưng cũng chỉ là Thủ Hộ Thần mà thôi, ai cũng không quy định trụ xứ của Thủ Hộ Thần, nhất định sẽ vô cùng xa hoa, vô cùng đẹp đẽ.

Hiện tại A Tu La Thần đều đã nói như vậy rồi, nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ít nhiều cũng có chút không tin, bởi vì vẫn luôn cho rằng, trụ xứ của Thủ Hộ Thần nhất định phải tốt.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, A Tu La Thần, sao ngươi lại khiêm hư như vậy, dù sao ngươi cũng là một vị Thủ Hộ Thần, trụ xứ của ngươi dù không tốt đến mấy, thì có thể không tốt đến mức nào chứ?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần đừng khiêm hư nữa, dù sao, A Tu La Thần với tư cách là một vị Thủ Hộ Thần, trụ xứ của ngươi nhất định vô cùng không tồi.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể nói thật lòng, đừng mãi khiêm hư như vậy, bởi vì như vậy thật sự có vẻ rất xa lạ.

Chẳng qua hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không thể nói quá rõ ràng, nhưng tin rằng đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần nhất định có thể biết ý của mình.

Dù thế nào, lúc này Hắc Sơn Yêu hiện tại thà A Tu La Thần đừng nói gì cả, như vậy mình cũng có thể vui vẻ hơn một chút.

Hắc Sơn Yêu không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói:

“Huống hồ hiện tại chúng ta đều đã là bạn bè rồi, bởi vậy cũng không cần phải khiêm hư, trụ xứ của ngươi tốt thì ta và Vu Mãng cũng chỉ sẽ vui mừng cho ngươi mà thôi.” Hắc Sơn Yêu hiện tại phải nhắc nhở A Tu La Thần rằng mọi người đều đã là bạn bè rất thân thiết rồi, là bạn bè không cần phải khiêm hư như vậy.

Nếu hiện tại A Tu La Thần khiêm hư như vậy, thì đại biểu cho A Tu La Thần căn bản không xem mọi người là bạn bè, nếu không thì, A Tu La Thần lại cần gì phải khiêm hư như vậy chứ.

Chương 687

Nhưng dù thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể hiểu, dù trụ xứ của A Tu La Thần có tốt đến mấy, ta và Vu Mãng cũng chỉ sẽ vui mừng cho A Tu La Thần.Ngoài ra, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng không cần lo lắng nhiều đến thế, căn bản không cần phải che giấu với Vu Mãng.

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần muốn che giấu thì có ích gì chứ?

Sắp đến trụ xứ của A Tu La Thần rồi.

Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, cũng vô cùng bất đắc dĩ, dù sao A Tu La Thần căn bản không có ý đó, không cần phải khiêm hư.

Ngay lúc đó, Vu Mãng nói: "Được rồi Hắc Sơn Yêu, ngươi cũng đừng nói nữa, dù sao hiện tại chúng ta đều đã theo A Tu La Thần đi đến trụ xứ của ngươi rồi, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ đến, lúc đó chúng ta sẽ biết trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng nói nữa, dù sao cứ mãi nói ở đây, cuối cùng lời cũng như vậy, thì cần gì phải lãng phí thời gian ở đây.

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần đều đã dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi đến trụ xứ của ngươi, sắp có thể chứng thực lời A Tu La Thần, rốt cuộc là thật hay giả.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cảm thấy Hắc Sơn Yêu cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, dù sao lời nói đó ý nghĩa không thay đổi, Vu Mãng cũng cảm thấy Hắc Sơn Yêu thật sự có chút lề mề.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể yên

tĩnh lại, dù sao, chẳng mấy chốc mọi người sau khi đến trụ xứ của A Tu La Thần sẽ biết, rốt cuộc là chuyện gì.

Vu Mãng lần này cũng không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại nói: "Hắc Sơn Yêu, hiện tại ngươi cũng đừng cùng A Tu La Thần tranh cãi nữa, dù sao chẳng mấy chốc ta có thể xem trụ xứ của A Tu La Thần, sự thật thắng hùng biện." Hiện tại Vu Mãng cảm thấy Hắc Sơn Yêu căn bản không cần, lãng phí thời gian ở đây cùng A Tu La Thần tranh cãi, dù sao sắp đến trụ xứ của A Tu La Thần rồi.

Lúc đó có thể tận mắt xem trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào, dù sao sự thật thắng hùng biện, bởi vậy hiện tại căn bản không cần lãng phí thời gian ở đây.

Hiện tại nên yên tĩnh lại, chỉ có như vậy cũng có thể sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần, dù sao Vu Mãng cũng vô cùng hiếu kỳ, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Bởi vì Vu Mãng cũng chưa từng thấy, trụ xứ của Thủ Hộ Thần rốt cuộc đẹp đẽ đến mức nào, lần này Vu Mãng cũng có vinh hạnh có thể tận mắt xem trụ xứ của Thủ Hộ Thần.

Tuy rằng hiện tại Vu Mãng nói như vậy, nhưng A Tu La Thần cũng biết, Vu Mãng căn bản không tin lời mình nói.

Hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng bất đắc dĩ, có thể nói gì nữa đây, dù sao hiện tại dù có nói gì cũng vô dụng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều sẽ không tin.

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đã như vậy, thì chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta bây giờ mau chóng quay về thôi, chờ sau khi đến trụ xứ của ta, các ngươi sẽ biết nơi ta ở rốt cuộc là như thế nào." Hiện tại A Tu La Thần đều không nói nữa, dù sao có nói nhiều cũng vô dụng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không tin.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể yên tĩnh lại.Hiện tại A Tu La Thần dùng tốc độ nhanh nhất đưa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi tham quan nơi ở của mình, lúc đó hai người sẽ biết, những lời A Tu La Thần nói đều là thật, trụ xứ của ngươi thật sự không tốt đến thế đâu.

Lúc đó, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người sẽ biết, lời A Tu La Thần nói rốt cuộc là thật hay giả.

A Tu La Thần cũng không cho cơ hội nói, A Tu La Thần lại tiếp tục nói: "Chờ sau khi đến đó, các ngươi sẽ biết lời ta nói rốt cuộc là thật hay giả, dù sao hiện tại chúng ta đều đã là bạn bè rồi, ta căn bản không cần phải lừa các ngươi." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng xem Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người là bạn bè thật sự, bởi vậy A Tu La Thần căn bản không cần phải đi lừa họ.

Huống hồ A Tu La Thần lừa gạt thì có thể giải quyết được vấn đề gì chứ, dù sao, hiện tại A Tu La Thần đều phải dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi đến trụ xứ của mình.

Bởi vậy A Tu La Thần nhất định sẽ nói thật lòng, dù sao nếu nói dối, thì lúc đó mới thật sự là tự vả mặt.

Hiện tại đã Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều không muốn tin lời A Tu La Thần nói, vậy A Tu La Thần cũng không thể nói nữa, A Tu La Thần sẽ dùng sự thật để nói.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe A Tu La Thần nói xong, hai người vô cùng vui mừng, dù sao hiện tại cũng có thể sớm hơn một chút, xem trụ xứ của A Tu La Thần.

Lúc này Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, vậy chúng ta còn đợi gì nữa, chúng ta bây giờ mau xuất phát đi, ta muốn xem thử trụ xứ của ngươi rốt cuộc là như thế nào, thật sự giống như ngươi nói tệ đến thế sao?" Đương nhiên nghe A Tu La Thần nói xong thật sự

vô cùng vui mừng, cũng vô cùng kích động, dù sao Vu Mãng cũng vô cùng hiếu kỳ trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Đã hiện tại A Tu La Thần đều đã nói là sẽ dẫn đi rồi, vậy Vu Mãng đương nhiên càng vui mừng hơn, bởi vì lần này mọi người cũng có thể yên tĩnh lại đi đường rồi.

Như vậy tốc độ cũng có thể nhanh hơn, tuy rằng Vu Mãng không muốn tin lời A Tu La Thần nói, nhưng Vu Mãng cũng biết, A Tu La Thần căn bản không cần phải lừa mình và Hắc Sơn Yêu.

Nhưng dù thế nào, Vu Mãng cho rằng trụ xứ của A Tu La Thần, cũng nhất định sẽ không tệ như A Tu La Thần nói đâu, bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng muốn, mau chóng đi xem thử nơi A Tu La Thần ở rốt cuộc ra sao?

Lúc đó cũng có thể chứng thực rốt cuộc lời A Tu La Thần nói, thật sự Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người suy đoán đúng.

Vừa dứt lời của Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu cũng cười nói: "A, a, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta bây giờ mau xuất phát đi!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vô cùng hưng phấn, hiện tại cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể mau chóng dẫn mình và Vu Mãng, đi xem nơi ở của ngươi, dù thế nào cũng không thể lãng phí thời gian nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, mọi người có thể mau chóng xuất phát, dù sao sớm hơn một chút xuất phát, cũng có thể sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Lần này Hắc Sơn Yêu cũng muốn xem thử, chờ sau khi đến trụ xứ của A Tu La Thần, A Tu La Thần có thể nói gì, dù sao Hắc Sơn Yêu cho rằng nơi A Tu La Thần ở không tồi.Lúc đó A Tu La Thần nhất định sẽ vô cùng lúng túng, dù sao đã nói dối rồi, trụ xứ của ngươi không tệ như lời nói đó.

Đúng, là như vậy, cho đến tận bây giờ Hắc Sơn Yêu đều không tin lời A Tu La Thần nói là thật, cho rằng suy nghĩ của mình là đúng.

Hắc Sơn Yêu không tin A Tu La Thần với tư cách là một Thủ Hộ Thần, trụ xứ của ngươi có thể tệ đến mức đó, bởi vậy cho đến tận bây giờ, Hắc Sơn Yêu đều không tin lời A Tu La Thần nói.

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta bây giờ xuất phát, không ta đều đã nói rất rõ ràng rồi, các ngươi không muốn tin ta, lúc đó thất vọng, đừng trách ta nha!" Hiện tại A Tu La Thần cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều kích động như vậy, thì A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Chương 688

Huống hồ những lời nên nói A Tu La Thần đều đã nói rất rõ ràng rồi, hai người không muốn tin, vậy A Tu La Thần lại có cách nào chứ!

Nhưng dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần sẽ đồng ý với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hiện tại mau chóng quay về trụ xứ của mình xem thử, nhưng A Tu La Thần muốn nhắc nhở.

A Tu La Thần đều đã nói rồi, trụ xứ của ngươi không tốt đến thế, không muốn tin, bởi vậy chờ đến nơi rồi.

Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng, thì không thể trách A Tu La Thần, dù sao A Tu La Thần đã nhắc nhở sớm rồi, là mình không muốn tin.

Bởi vậy cảm thấy thất vọng, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách mình, căn bản không thể, trách lên đầu A Tu La Thần.

Lúc này Hắc Sơn Yêu lập tức gật đầu nói: "Được rồi, A Tu La Thần, được rồi, dù thế nào, ta và Vu Mãng đều sẽ không trách ngươi, dù sao đây là lựa chọn của chúng ta, chúng ta lại có thể trách ai chứ?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể yên tâm, dù sao Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng đều đã đưa ra lựa chọn của mình, bởi vậy dù trụ xứ của A Tu La Thần ra sao, đều nhất định sẽ không thất vọng.

Sẽ cảm thấy thất vọng, nhưng cũng nhất định sẽ không đi trách tội A Tu La Thần, dù sao đã đưa ra quyết định của mình, có thể đi hỏi A Tu La Thần sao?

A Tu La Thần hiện tại căn bản không cần lo lắng những chuyện này, bởi vì những chuyện như vậy căn bản sẽ không xảy ra, ngươi thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều là những người hiểu biết gánh vác trách nhiệm, dù sao, đã đưa ra lựa chọn, ai cũng sẽ không oán trách.

A Tu La Thần lúc này mới yên tâm được không ít lời Hắc Sơn Yêu nói, nhưng Vu Mãng thì không, bởi vậy A Tu La Thần quay đầu nhìn Vu Mãng.

A Tu La Thần lại nói: "Vu Mãng, không chỉ Hắc Sơn Yêu như vậy, ngươi cũng vậy, ngươi nhất định không thể thất vọng, thất vọng cũng không thể oán ta, dù sao ta đều đã nhắc nhở rồi, ngươi không muốn tin lời ta nói." A Tu La Thần thấy Vu Mãng không nói gì, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần căn bản không biết, Vu Mãng rốt cuộc đang nghĩ gì, vì vậy hiện tại A Tu La Thần cũng phải, nhấn mạnh lại một lần nữa chuyện này với Vu Mãng.Dù sao, đều là lựa chọn của mình, bởi vậy chuyện này muốn trách, cũng không thể trách lên đầu A Tu La Thần.

Dù sao hiện tại tuy rằng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người chưa đến trụ xứ của A Tu La Thần, nhưng A Tu La Thần biết nhất định sẽ cảm thấy thất vọng.

Bởi vì trụ xứ của A Tu La Thần, thật sự không tốt như các ngươi tưởng tượng đâu, ngay cả khi A Tu La Thần là Thủ Hộ Thần, cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.

Lúc này Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, yên tâm đi, ta biết chừng mực, dù thế nào ta cũng sẽ không trách ngươi, không cần lo lắng nữa, cứ để tâm trong bụng đi." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng lo lắng nữa, dù sao Vu Mãng biết chừng mực, chuyện này Vu Mãng có thể trách lên người A Tu La Thần sao?

Dù sao chuyện này căn bản không liên quan gì đến A Tu La Thần, không muốn tin lời A Tu La Thần nói, vẫn luôn vô cùng muốn đi xem

thử trụ xứ của A Tu La Thần tốt đến mức nào.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người suy nghĩ nhất trí, đều cho rằng trụ xứ của A Tu La Thần, tuyệt đối sẽ không cũ nát đến thế.

Vu Mãng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "A Tu La Thần, chúng ta hiện tại đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng xuất phát đi, ta và Hắc Sơn Yêu đều sẽ không trách ngươi, không cần nhiều lời như vậy." Dù thế nào, hiện tại Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần cũng không cần, ở đây hồ đồ nghĩ loạn, dù sao tuyệt đối sẽ không, gây phiền phức cho A Tu La Thần.

Bởi vậy hiện tại hoàn toàn có thể để tâm trong bụng, căn bản không cần phải bận tâm bận tâm đến những điều đó, sự lo lắng của ngươi đều là dư thừa.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng biết chừng mực, biết sự tình nên xử lý như thế nào.

Bởi vậy lần này A Tu La Thần đều không cần nói, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng tuyệt đối sẽ không đi trách A Tu La Thần.

Dù sao chuyện này và A Tu La Thần một chút quan hệ cũng không có, một điểm Vu Mãng cũng tâm tri đỗ minh (hiểu rõ trong lòng), Vu Mãng tin rằng Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ làm như vậy.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, đừng hồ đồ nghĩ loạn nữa, chúng ta hiện tại cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta mau chóng đi thôi, nếu không thì một lát nữa trời tối mất." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng cảm thấy A Tu La Thần căn bản không cần, ở đây hồ đồ nghĩ loạn, dù sao những chuyện này căn bản sẽ không xảy ra, A Tu La Thần căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể mau chóng dẫn mình và Vu Mãng đi đến trụ xứ của ngươi, dù sao đã lãng phí nhiều thời gian như vậy ở đây rồi.

Nếu không xuất phát nữa, thì trời sẽ tối mất, lúc đó đi đường, cũng sẽ vô cùng phiền phức.

Bởi vậy hiện tại căn bản không nên, ở đây do dự do dự mãi, hiện tại nên lập tức xuất phát, như vậy cũng có thể, sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Lúc đó cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn giúp A Tu La Thần, xử lý sự tình mà!

Bởi vậy hiện tại phải dưỡng túc tinh thần mới được.Bởi vậy hiện tại việc cần làm nhất là nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có như vậy mới có thể, giúp A Tu La Thần hoàn thành nhiệm vụ của A Tu La Thần.

Nếu không thì, chuyện này không biết rốt cuộc phải kéo dài bao lâu nữa, dù sao còn có những việc đặc biệt, đang chờ đi làm, không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã nói rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể làm theo lời họ nói thôi.

A Tu La Thần bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, chúng ta bây giờ xuất phát thôi, cũng đừng vội, tuy rằng trụ xứ của ta cách đây một đoạn đường, nhưng với bản sự của chúng ta, chẳng mấy chốc sẽ đến nơi.” A Tu La Thần hiện tại vô cùng biết rõ, trong lòng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người rốt cuộc đang nghĩ gì, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng vội.

Dù sao đều là những người có bản sự, muốn đến trụ xứ của A Tu

La Thần, căn bản không cần quá nhiều thời gian.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, hoàn toàn có thể không cần nghĩ nhiều đến thế, chẳng mấy chốc sẽ đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Chương 689

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu sẽ biết, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào, nhưng hiện tại A Tu La Thần hy vọng, hai người đừng thất vọng.

Dù sao trụ xứ của A Tu La Thần thật sự không tốt như các ngươi tưởng tượng đâu, chẳng qua hiện tại nói như vậy A Tu La Thần cũng không thể nói nữa.

Dù sao A Tu La Thần trước đây cũng đã nói, chẳng qua Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không muốn tin lời A Tu La Thần nói.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng sẽ không nói nữa, như vậy càng thêm phiền phức, hiện tại cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Vu Mãng gật đầu nói: "A, với bản sự của chúng ta, chẳng mấy chốc có thể đến trụ xứ của ngươi, không không dù thế nào, chúng ta bây giờ mau xuất phát đi!" Vu Mãng đương nhiên biết bản sự của mọi người rồi, Vu Mãng cũng biết, nếu muốn đi đến trụ xứ của A Tu La Thần, căn bản không cần bao lâu, dù sao đều là những người vô cùng có bản sự.

Nhưng dù thế nào, muốn đến trụ xứ của A Tu La Thần, cũng phải đi đường, cứ mãi không đi đường, thì không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vậy hiện tại Vu Mãng cho rằng, nên lập tức xuất phát, chỉ có như vậy mới có thể, sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Nếu không thì, không biết rốt cuộc phải lãng phí bao nhiêu thời gian ở đây nữa.

Vu Mãng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Dù

sao nếu ta cứ mãi ở đây nói chuyện mà không đi, thì lúc đó mới có thể đến trụ xứ của ngươi chưa chắc đã được." Vu Mãng cảm thấy hiện tại không thể tiếp tục ở đây nữa, dù sao cứ mãi nói ở đây, thật sự lãng phí thời gian.

Dù thế nào, hiện tại phải lập tức xuất phát mới được, nếu không thì, rốt cuộc cần bao lâu thời gian mới có thể, đến trụ xứ của A Tu La Thần đây?

Bởi vậy hiện tại chỉ nói ở đây không có tác dụng, hiện tại phải hành động, chỉ có hành động mới có thể sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần.Nếu không thì, không biết phải lãng phí bao lâu thời gian ở đây nữa, lại không biết lúc nào mới có thể đến trụ xứ của A Tu La Thần?

Huống hồ hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lại hiếu kỳ như vậy, bởi vậy hiện tại tuyệt đối không thể tiếp tục do dự ở đây nữa.

Lúc này Hắc Sơn Yêu lại nói: "A!

A, Vu Mãng nói đúng, chúng ta bây giờ mau xuất phát đi, nếu chúng ta không xuất phát nữa, lại phải lãng phí thời gian rồi." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy quả thực nên mau chóng xuất phát rồi, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, thì lúc đó khi nào mới có thể đến nơi chứ?

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, hiện tại nên lập tức đi, chỉ có như vậy mới có thể sớm hơn một chút đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu vô cùng hiếu kỳ, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào, bởi vậy hiện tại thật sự không do dự nữa.

Lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể làm theo lời họ nói thôi.

Huống hồ lời của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng vô cùng có lý, đều đã lãng phí thời gian dài như vậy ở đây rồi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng phải, dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đến trụ xứ của mình mới được, dù sao A Tu La Thần đều đã đồng ý rồi.

A Tu La Thần bất đắc dĩ gật đầu nói: "Được rồi, được rồi, vậy chúng ta bây giờ mau chóng xuất phát đi, như vậy ta cũng có thể, sớm hơn một chút đến trụ xứ của ta nghỉ ngơi, dù sao các ngươi cũng nhất định mệt rồi." A Tu La Thần hiện tại cũng cảm thấy nên xuất phát rồi, dù sao đã trì hoãn một khoảng thời gian dài ở đây rồi.

A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể, sau khi đến trụ xứ của mình, nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao khoảng thời gian này cũng khá bận rộn, bởi vậy hiện tại cũng nhất định mệt rồi, huống hồ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu trước đây khi ở trong kết giới, nhất định cũng chưa được nghỉ ngơi tốt.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cho rằng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, việc đầu tiên nên làm, là nghỉ ngơi thật tốt, như vậy cũng có thể giải tỏa mệt mỏi, mới có thể giúp A Tu La Thần làm việc.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều muốn góp một phần sức, A Tu La Thần cũng không thể dập tắt sự tích cực của hai người, vì vậy A Tu La Thần cũng sẽ tìm một số việc đơn giản, để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu giúp làm.

Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, yên tâm đi, ta và

Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không mệt, dù sao chúng ta cũng chưa làm gì, bởi vậy không cần lo lắng cho ta." Hiện tại Vu Mãng cũng phải giải thích rõ ràng với A Tu La Thần, bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không mệt, khoảng thời gian này tuy rằng ở trong kết giới.

Nhưng cũng không làm việc lớn gì, bởi vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản không cần nghỉ ngơi, lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn đi đến trụ xứ của A Tu La Thần.

Cũng chỉ muốn xem thử trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc ra sao, huống hồ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã quyết định, ở lại giúp A Tu La Thần.Đợi mọi người sau khi xử lý xong những việc A Tu La Thần cần xử lý, rồi mới cùng nhau rời khỏi đây.

Vậy hai người đương nhiên cũng phải làm như vậy, vì vậy hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, mới ở lại, chờ A Tu La Thần.

Huống hồ hiện tại đều đã trở thành bạn bè rồi, cho rằng với tư cách là bạn tốt, nên thường xuyên ở cùng nhau.

Với tư cách là bạn bè cũng phải, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, vì vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, mới ở lại giúp A Tu La Thần làm việc.

Vừa dứt lời của Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, ta và Vu Mãng căn bản không mệt, bởi vậy chúng ta cũng không cần nghỉ ngơi, chúng ta bây giờ đi đến trụ xứ của ngươi, xem thử trụ xứ của ngươi rốt cuộc ra sao." Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không mệt, bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng không cần lo lắng nhiều đến thế.

Tuy rằng hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều có chút nóng lòng, muốn đến trụ xứ của A Tu La Thần, nhưng không

muốn đi nghỉ ngơi, chỉ muốn xem thử.

Chương 690

Bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản chưa từng thấy trụ xứ của Thủ Hộ Thần, rốt cuộc ra sao, hiện tại cũng chỉ hiếu kỳ mà thôi.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần cũng không cần lo lắng nữa, chờ ta Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không cần nghỉ ngơi, bởi vì không cảm thấy mệt.

Hắc Sơn Yêu không cho A Tu La Thần cơ hội nói lại tiếp lời: "Đợi sau khi chúng ta tham quan xong trụ xứ của ngươi, sau đó hãy nói chuyện của ngươi với ta và Vu Mãng, như vậy chúng ta cũng có thể giúp đỡ, việc của ngươi sớm hơn một chút làm xong." Tuy rằng hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng biết, những việc cần làm rốt cuộc quan trọng đến mức nào, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu càng hiếu kỳ trụ xứ của A Tu La Thần ra sao.

Bởi vậy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn tạm gác lại chính sự, dù thế nào cũng phải xem thử trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc ra sao, sau đó mới đi làm chính sự.

Huống hồ trước khi làm việc cũng phải lập kế hoạch thật tốt, chỉ có như vậy mới có thể làm việc theo kế hoạch, như vậy mới không có sai sót.

Bởi vậy hiện tại tóm lại mọi việc đều phải tạm gác lại, A Tu La Thần hiện tại phải dẫn Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng đi tham quan trụ xứ của ngươi mới được.

Dù sao nếu hiện tại Hắc Sơn Yêu mà không biết, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc ra sao, thì sẽ luôn ghi nhớ chuyện này, như vậy làm việc cũng sẽ qua loa đại khái.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, yên tâm đi, những việc đó của ta cũng không phải chuyện quá cấp bách, ta sẽ dẫn ngươi và Vu Mãng đi tham quan trụ xứ của ta trước, sau đó ta sẽ đi làm những việc khác." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu đừng lo lắng nhiều đến thế, dù sao, hiện tại A Tu La Thần đều đã đồng ý Hắc Sơn Yêu sẽ dẫn đi tham quan trụ xứ của ngươi, vậy A Tu La Thần cũng sẽ làm.

Tuy rằng hiện tại A Tu La Thần cũng có một số việc, đang chờ đi xử lý, nhưng những việc này cũng không phải chuyện cấp bách.A Tu La Thần đợi sau khi xử lý cũng có thể, bởi vậy hiện tại dù Vu Mãng Hắc Sơn Yêu, đều không cần bận tâm nhiều đến thế, A Tu La Thần đã đồng ý, sẽ đi tham quan trụ xứ của ngươi trước, vậy chúng ta nhất định sẽ đi tham quan trụ xứ của ngươi trước.

Lúc này Hắc Sơn Yêu vô cùng vui mừng, dù sao Hắc Sơn Yêu vẫn luôn vô cùng hiếu kỳ, trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc ra sao?

Hắc Sơn Yêu cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, dù những việc đó của ngươi có cấp bách hay không, ta đều phải mau chóng xử lý tốt những việc của ngươi, bởi vậy chúng ta sau khi tham quan xong trụ xứ của ngươi, chúng ta sẽ cùng thương lượng xử lý những việc đó." Tuy rằng A Tu La Thần đều đã nói những việc đó không cấp bách, nhưng Hắc Sơn Yêu cho rằng những việc của ngươi dù không cấp bách, cũng phải mau chóng xử lý tốt những việc đó.

Dù sao, dù việc của ngươi có cấp bách hay không, cũng không thể kéo dài mãi, dù sao hiện tại trên tay có việc thì nên xử lý tốt.

Nếu cứ mãi kéo dài, nếu lại có những việc khác cần làm thì sao, tất cả mọi việc đều dồn đống lại một chỗ, thì như vậy sẽ phiền phức.

Bởi vậy dù thế nào cũng phải, mau chóng xử lý tốt những việc này, chỉ có như vậy mới có thể yên tâm, nếu không thì, mọi người cũng sẽ luôn ghi nhớ những việc này.

Vừa dứt lời của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần dù thế nào, chuyện này đều không thể trì hoãn, dù việc của ngươi cấp bách hay không, chúng ta nhân lúc hiện tại có thời gian, đều phải xử lý tốt." Hiện tại Vu Mãng cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu nói vô cùng đúng, dù thế nào cũng không thể kéo dài chuyện này, dù sao hiện tại có thời gian, hãy xử lý tốt những việc này.

Nếu cứ mãi kéo dài chuyện này, nếu lại có việc quan trọng thì sao, lại cần làm gì?

Như vậy tất cả mọi việc đều dồn đống lại một chỗ, như vậy đối với Vu Mãng mới thật sự là phiền phức, bởi vậy dù thế nào Vu Mãng cũng tán đồng suy nghĩ của Hắc Sơn Yêu.

Đợi sau khi tham quan xong trụ xứ của A Tu La Thần, mọi người nên bàn bạc thật kỹ, làm thế nào mới có thể nhanh hơn một chút xử lý tốt tất cả những việc A Tu La Thần cần xử lý.

Dù sao, hiện tại chuyện này đối với mọi người, là việc quan trọng nhất, dù thế nào cũng phải xử lý tốt chuyện này.

Dù sao nếu muốn làm những việc khác, cũng phải xử lý tốt những việc này xong, mọi người mới có thể, yên tâm làm những việc khác.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây, thôi bỏ qua đi, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng đang nghĩ cho A Tu La Thần.

A Tu La Thần nói: "Được, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, các ngươi đã nói rồi, đã đều muốn như vậy, vậy ta cũng không có gì tốt để nói nữa, đã như vậy, chúng ta bây giờ mau chóng quay về thôi, dù sao ta biết,

các ngươi đều đã nóng lòng rồi.” Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói gì nữa đây?

Hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể làm theo lời họ nói thôi.Huống hồ A Tu La Thần cũng vô cùng hiểu rõ Vu Mãng Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần biết hai người nhất định nóng lòng, muốn đi tham quan trụ xứ của mình.

Bởi vậy hiện tại A Tu La Thần không thể kéo dài thời gian nữa, hiện tại A Tu La Thần việc cần làm nhất, là mau chóng dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi tham quan trụ xứ của mình.

Nếu A Tu La Thần không dẫn đi tham quan trụ xứ của mình, thì A Tu La Thần đều có thể tưởng tượng được, Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ bị tức đến phát điên.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói xong, người vui mừng nhất chính là mình rồi, dù sao cuối cùng cũng có thể xem trụ xứ của A Tu La Thần rốt cuộc là như thế nào.

Hắc Sơn Yêu cười nói: “Được rồi, A Tu La Thần, chúng ta bây giờ mau chóng đi đến trụ xứ của ngươi xem thử đi, ta đã nóng lòng rồi, nếu không đi nữa, ta ta đều sẽ bị tức chết.” A Tu La Thần nhìn người rất chuẩn, cứ thế có thể nhìn thấu lòng Hắc Sơn Yêu, hoàn toàn biết Hắc Sơn Yêu rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không có bất kỳ kiêng kỵ nào, rốt cuộc đang nghĩ gì cũng nói thẳng ra, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng xem Vu Mãng và A Tu La Thần là bạn bè thật sự.

Đã như vậy, vậy Hắc Sơn Yêu rốt cuộc đang nghĩ gì?

Cũng không cần che giấu, hoàn toàn có thể có, dù sao giữa bạn bè sẽ không trêu chọc.

Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, cũng vô cùng bất đắc

dĩ, lúc này Vu Mãng cũng không biết rốt cuộc nên nói gì với Hắc Sơn Yêu tốt nữa.

Nhưng dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần không có bất kỳ kiêng kỵ nào, cũng là một chuyện tốt, dù sao cũng chứng minh Hắc Sơn Yêu thật sự xem A Tu La Thần là bạn bè.

Chương 691

Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, mau chóng xuất phát đi, dù sao nếu không xuất phát nữa, Hắc Sơn Yêu thật sự bị tức hỏng rồi thì sao?" Hiện tại Vu Mãng cũng thật sự không còn lời nào để nói, bởi vậy hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy, A Tu La Thần cũng nên mau chóng dẫn Hắc Sơn Yêu đi đến trụ xứ của ngươi xem thử.

Nếu A Tu La Thần không xuất phát nữa, Hắc Sơn Yêu thật sự sẽ bị tức hỏng, nếu Hắc Sơn Yêu mà thật sự bị tức hỏng, thì phải làm sao?

Lúc đó cũng là Vu Mãng và A Tu La Thần phiền phức, bởi vậy Vu Mãng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, để tránh chuyện như vậy xảy ra.

Hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể, để A Tu La Thần mau chóng dẫn mọi người xuất phát mới được, chỉ có như vậy mới có thể sớm hơn một chút, đến nơi ở của A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu cũng có thể yên tâm không ít.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói xong, tức giận nói: "Vu Mãng, ngươi đang nói bậy gì vậy?

Ta có thể bị tức hỏng sao?

Ngươi cũng quá khoa trương rồi." Hiện tại Hắc Sơn Yêu hy vọng Vu Mãng đừng nói bậy nữa, dù sao Hắc Sơn Yêu dù có vội đến mấy, cũng không thể tức hỏng.

Hắc Sơn Yêu đâu có khoa trương như Vu Mãng, bởi vậy hiện tại Vu Mãng không nên nói như vậy nữa, nếu Vu Mãng mà còn nói như vậy, thì Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ không vui.

Tuy rằng hiện tại Hắc Sơn Yêu không, nói rõ ràng như vậy, nhưng Vu Mãng cũng biết, Hắc Sơn Yêu rốt cuộc đang nghĩ gì trong lòng, hiện tại Vu Mãng cũng sẽ không nói nhiều.

Dù sao, nếu Vu Mãng còn nói thêm lời nào nữa, Hắc Sơn Yêu thật sự sẽ nổi giận.

Thế là Vu Mãng đành bất lực nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, lời ta có lẽ hơi khoa trương thật.

Giờ đừng chấp nhặt chuyện này nữa, mau để A Tu La Thần dẫn ta đi xem nơi ở của y đi!" Lúc này, Vu Mãng cũng không muốn so đo nhiều với Hắc Sơn Yêu.

Nếu Hắc Sơn Yêu muốn, Vu Mãng hoàn toàn có thể nghe theo, dù sao làm như vậy Vu Mãng cũng có thể tránh được một số phiền phức.

Bởi vì Vu Mãng biết, nếu không làm theo Hắc Sơn Yêu, không nghe lời nàng ta, thì nàng ta sẽ tức giận.

Nên lúc đó, bất kể Hắc Sơn Yêu nói gì, Vu Mãng cũng chỉ có thể nghe, vì Vu Mãng không muốn gây thêm rắc rối.

Mặc dù hiện tại thái độ của Vu Mãng đã tốt hơn, nhưng Hắc Sơn Yêu vẫn không hài lòng, vì trong lời nói của Vu Mãng có một số sơ hở.

Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu nhất định phải làm rõ chuyện này, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho Vu Mãng.

Dù sao, nếu Hắc Sơn Yêu thật sự dễ dàng bỏ qua cho Vu Mãng, thì e rằng Vu Mãng sau này sẽ xem thường nàng ta, nên Hắc Sơn Yêu bây giờ phải tận dụng cơ hội này để dạy dỗ Vu Mãng một trận.

Hắc Sơn Yêu lại nói: "Vu Mãng, lời ngươi nói thật quá khoa trương rồi, rõ ràng là quá mức khoa trương, căn bản không đúng sự thật." Hiện tại Hắc Sơn Yêu có chút bất mãn với lời nói của Vu

Mãng, nên nàng ta nhất định phải giải thích rõ ràng chuyện này với Vu Mãng, nhất định phải cho Vu Mãng biết, lời hắn nói quá đáng.Khi Vu Mãng nghe xong lời Hắc Sơn Yêu, cũng đành bất lực, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng quá chấp nhặt, một chuyện nhỏ nhặt như vậy hà tất phải dây dưa mãi.

Nhưng cho dù là vậy, Vu Mãng cũng không nói nhiều, bởi vì Vu Mãng biết nếu nói ra những lời trong lòng, Hắc Sơn Yêu sẽ càng không buông tha.

Dù sao có câu nói rất đúng, trên đời này chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi.

Nên hiện tại Vu Mãng sẽ không đi đắc tội với Hắc Sơn Yêu.

Vì vậy, bất kể Hắc Sơn Yêu nói gì, Vu Mãng cũng chỉ có thể nghe, Vu Mãng tuyệt đối không thể cãi lại Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại Vu Mãng cũng rất bất lực, tuy Hắc Sơn Yêu có chút vô lý, nhưng Vu Mãng cũng có nỗi khổ không nói nên lời.

Vu Mãng lại bất lực nói: "Được rồi, được rồi, Hắc Sơn Yêu, thôi được, lời ta quả thật quá khoa trương.

Sau này ta sẽ không nói khoa trương nữa, như vậy được chưa?" Hiện tại, để Hắc Sơn Yêu đừng chấp nhặt chuyện này nữa, Vu Mãng đành phải hạ mình thương lượng chuyện này với Hắc Sơn Yêu.

Bất kể thế nào, Vu Mãng cũng phải giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, nếu không giải quyết tốt, Vu Mãng sẽ gặp rắc rối lớn.

Bất kể thế nào, Vu Mãng cũng không muốn rước họa vào thân, nên nhất định phải giải quyết chuyện này trong thời gian ngắn nhất.

Hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể nghe theo Hắc Sơn Yêu, nàng ta nói gì Vu Mãng cũng chỉ có thể nghe, lúc này Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng chấp nhặt nữa.Thái độ nhận lỗi của Vu Mãng

hiện tại cũng rất tốt, Hắc Sơn Yêu nếu còn muốn nói thêm thì cũng không thể, dù sao nếu Hắc Sơn Yêu còn nói nữa thì thật là vô lý.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không thể tiếp tục chấp nhặt với Vu Mãng, cũng phải bỏ qua cho Vu Mãng, lúc này cũng không thể nói thêm gì nữa.

Hắc Sơn Yêu liếc nhìn Vu Mãng: "Vu Mãng, nể tình ngươi nhận lỗi thái độ không tệ, vậy ta sẽ không chấp nhặt với ngươi nữa.

Nhưng sau này nếu ngươi còn nói lời khoa trương, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu." Mặc dù chuyện này Hắc Sơn Yêu cũng không có nhiều lý lẽ, nhưng bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng sẽ giảo biện đến cùng.

Nếu Hắc Sơn Yêu làm sai, nàng ta cũng tuyệt đối sẽ không nhận mình sai, mà còn muốn Vu Mãng gánh vác trách nhiệm này.

Chương 692

Vu Mãng bây giờ có lẽ còn không biết, Hắc Sơn Yêu đang giở trò gì?

Nhưng Vu Mãng cũng bất lực, dù sao Vu Mãng bây giờ cũng không thể nói thêm.

Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng chấp nhặt nữa, như vậy cũng có thể tránh được phiền phức, nên Vu Mãng phải nhường Hắc Sơn Yêu.

Dù sao Vu Mãng là một đại trượng phu, nhường nhịn Hắc Sơn Yêu một chút cũng là chuyện bình thường, Vu Mãng làm như vậy cũng không sai.

Lúc này Vu Mãng lại nói: "Được rồi, được rồi, Hắc Sơn Yêu, thôi được.

Chuyện này sẽ không tái diễn nữa, sau này ta cũng không dám nói lời khoa trương nữa.

Coi như chuyện này bỏ qua đi, ta không nói thêm lời nào nữa." Hiện tại Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu có thể cho mình thêm một cơ hội, cũng an tâm.

Dù sao quả thật mình đã sai, cần phải nhận thức một chút.

Huống hồ Vu Mãng cũng biết, phụ nữ mà thật sự tức giận thì sẽ rất phiền phức, nên hiện tại Vu Mãng tuyệt đối sẽ không đi đắc tội với Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, chuyện này có thể sớm bỏ qua, dù sao nếu Hắc Sơn Yêu cứ mãi nhắc đến chuyện này, thì Vu Mãng thật sự không biết nên xử lý thế nào.

Thật may mắn là Hắc Sơn Yêu cũng không chấp nhặt với Vu Mãng, tha thứ cho Vu Mãng cũng khiến hắn thở phào một hơi.

Lúc này A Tu La Thần bất lực nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đừng lãng phí thời gian nữa.

Giờ chúng ta mau xuất phát đi, chẳng phải các ngươi đều tò mò nơi ở của ta trông như thế nào sao?

Mau đi thôi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ nhặt này mà có bất kỳ hiểu lầm nào, nên hiện tại A Tu La Thần cũng nhắc nhở mọi người nên nhanh chóng lên đường.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều rất tò mò nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào, nên hiện tại A Tu La Thần nhất định phải dùng chuyện kỳ lạ để hấp dẫn họ.

Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng không hy vọng, vì bất kỳ chuyện nhỏ nhặt nào mà gây ra bất hòa.

Quả nhiên, A Tu La Thần làm vậy là đúng, bởi vì khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe xong lời A Tu La Thần, cả hai đều không có ý muốn tiếp tục cãi vã.

Khi nhận thức được một chút, A Tu La Thần cũng thở phào một hơi, dù sao A Tu La Thần cũng không hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, vì một chút chuyện nhỏ mà cãi nhau mãi không thôi.Lúc này Hắc Sơn Yêu cười nói: "Ha ha, A Tu La Thần, mau lên đường thôi, ta muốn sớm một chút xem nơi ở của ngươi trông như thế nào." Hiện tại Hắc Sơn Yêu là người vui vẻ nhất, dù sao Hắc Sơn Yêu vẫn luôn rất tò mò, nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng tuyệt đối sẽ không, tiếp tục chấp nhặt với Vu Mãng nữa, dù sao cũng không phải chuyện lớn.

Lúc đó A Tu La Thần cũng rất bất lực, chỉ vì một câu nói của

mình, mà đã thật sự hấp dẫn được sự chú ý của Hắc Sơn Yêu.

Nhưng bất kể thế nào, kết quả như vậy cũng tốt, kết quả như vậy cũng là điều A Tu La Thần hy vọng thấy.

Lúc này Vu Mãng cũng nói theo: "À, A Tu La Thần, vậy chúng ta đừng chần chừ nữa, mau xuất phát đi.

Dù sao ta cũng rất tò mò nơi ở của ngươi trông như thế nào." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, mọi người đừng tiếp tục chần chừ nữa, hiện tại quả thật nên lập tức xuất phát, bất kể thế nào cũng rất tò mò, nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, chưa từng thấy nơi ở của Hộ Thần như thế nào, nên hiện tại nên lập tức xuất phát.

Chỉ có như vậy mới có thể biết, nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào, bất luận nơi ở của A Tu La Thần trông ra sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không thất vọng.

Dù sao đều đã đồng ý với A Tu La Thần, thì phải làm, phải có một chút nguyên tắc.

A Tu La Thần bất lực lắc đầu: "Được rồi, được rồi, lần này đừng vì một chút chuyện nhỏ mà tranh cãi ở đó nữa, chúng ta mau xuất phát đi, không cần bao lâu là đến nơi rồi." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng vì một chút chuyện nhỏ mà tranh cãi ở đó nữa, như vậy cũng có thể sớm một chút đến nơi ở của A Tu La Thần.

Dù sao A Tu La Thần biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều rất tò mò nơi đó trông như thế nào, đều đã bách bất cập đãi rồi.

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần cũng muốn trở về nghỉ ngơi cho tốt, dù sao vừa rồi vẫn luôn bận việc, lại vì cảm nhận được kết giới có chút dao động, nên A Tu La Thần vẫn luôn không được nghỉ ngơi.

Nên hiện tại A Tu La Thần quả thật, nên trở về nghỉ ngơi cho tốt, dù sao sau này A Tu La Thần còn có việc, đang chờ để xử lý.

Mặc dù hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã đồng ý với A Tu La Thần, ở lại giúp đỡ, nhưng có những việc vẫn phải do A Tu La Thần tự mình hoàn thành.

Nên hiện tại chỉ cần có cơ hội, A Tu La Thần nên nghỉ ngơi cho tốt, chỉ có như vậy mới có thể dưỡng hảo tinh thần.

Lần này mọi người đều không nói thêm gì nữa, nhất loạt đi về phía nơi ở của A Tu La Thần.

Chương 693

Chỉ cần tĩnh lặng lại, tốc độ của họ rất nhanh, căn bản không mất nhiều thời gian đã đến nơi ở của A Tu La Thần.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nhìn thấy nơi ở của A Tu La Thần, cả hai đều rất kinh ngạc, dù sao nhìn từ bên ngoài, nơi ở của A Tu La Thần trông rất tốt.Lúc này Hắc Sơn Yêu nói: "Ngươi xem đi!

A Tu La Thần, nơi ở của ngươi có tệ đến mấy thì cũng không tệ hơn được.

Ngươi xem, quả nhiên rất giống với tưởng tượng của ta, nơi ở của ngươi thật sự rất đẹp, ta thích kiểu nhà này." Hiện tại Hắc Sơn Yêu rất hài lòng với tất cả những gì mình nhìn thấy, Hắc Sơn Yêu cũng khá vui vẻ, dù sao hiện tại nơi ở của A Tu La Thần và tưởng tượng của Hắc Sơn Yêu giống hệt nhau.

Hắc Sơn Yêu rất thích nơi đó, nàng ta cứ đứng mãi ở đó, nhìn đi nhìn lại mà không có ý định muốn đi vào.

Dù sao hiện tại vẻ ngoài của căn nhà của A Tu La Thần là một kiểu mà Hắc Sơn Yêu rất thích, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu mới đứng ở đó nhìn đi nhìn lại mà không nỡ rời đi.

A Tu La Thần bây giờ thật sự cạn lời rồi, cũng không biết rốt cuộc nên nói gì, dù sao căn nhà này chỉ có vẻ ngoài đẹp, nhưng bên trong thì lại không hoàn mỹ đến vậy.

Chỉ là hiện tại A Tu La Thần nhìn thấy Hắc Sơn Yêu vui vẻ như vậy, cũng không tiện dội gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của Hắc Sơn Yêu, nên A Tu La Thần đều không nói gì.

Lúc này Vu Mãng nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, dù ngươi có hài lòng đến mấy với vẻ ngoài căn nhà của A Tu La Thần cũng không thể cứ đứng mãi bên ngoài nhìn.

Mau vào trong đi!" Hiện tại Vu Mãng cũng rất hài lòng với tất cả những gì mình nhìn thấy, nhưng bất kể thế nào, Vu Mãng rất tỉnh táo, biết hiện tại nên đi vào.

Dù sao Hắc Sơn Yêu có thích căn nhà đó đến mấy, cũng không thể cứ đứng mãi bên ngoài nhìn, cuối cùng vẫn phải đi vào.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng muốn vào xem, bên trong căn nhà của A Tu La Thần trông như thế nào, đợi sau khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu tham quan xong, thì còn có nhiều việc phải làm.

Bởi vì hiện tại có việc chính phải làm, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã đồng ý, muốn giúp A Tu La Thần xử lý những việc cần làm, vậy thì sao có thể lãng phí thời gian.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, sau khi tham quan căn nhà của A Tu La Thần xong, phải cùng nhau nghiên cứu, xem nên giúp A Tu La Thần xử lý công việc như thế nào.

Dù sao hiện tại đối với họ, những chuyện này mới là quan trọng nhất, nên hiện tại không thể lãng phí thời gian một cách vô ích.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe xong lời Vu Mãng, mới hoảng nhiên đại ngộ, Hắc Sơn Yêu nói: "Đúng, đúng, đúng, Vu Mãng, ngươi nói rất đúng!

Vậy chúng ta mau vào trong đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Bất kể thế nào, lời nói của Vu Mãng rất có lý, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể làm theo Vu Mãng.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu không nên lãng phí thời gian ở đó, nên làm theo lời Vu Mãng, nhanh chóng đi vào tham quan, dù sao còn có việc

đang chờ để làm.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng tuyệt đối không thể lãng phí thời gian nữa, hiện tại cũng phải nghe lời Vu Mãng phối hợp.

Khi Vu Mãng nghe lời Hắc Sơn Yêu, cũng yên tâm, dù sao Hắc Sơn Yêu đã biết hiện tại nên làm gì, vậy thì Vu Mãng cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Lần này Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại quay đầu nói với A Tu La Thần: "Được rồi, A Tu La Thần, giờ mau dẫn ta vào trong tham quan đi, dù sao ta còn có việc quan trọng phải làm tiếp theo, không thể lãng phí thời gian ở đây nữa." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể nhanh chóng dẫn nàng và Vu Mãng vào trong tham quan, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Bởi vì tiếp theo còn có việc, đang chờ để làm, nên hiện tại tuyệt đối không thể lãng phí thời gian, dù sao thời gian rất quý báu.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu nhất định phải, tiết kiệm tất cả thời gian có thể tiết kiệm được, chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút, xử lý tốt những việc cần xử lý.

Đợi sau khi mọi người xử lý xong mọi chuyện ở đây, muốn đi đâu thì đi đó, lúc đó A Tu La Thần cũng được tự do rồi.

A Tu La Thần bất lực lắc đầu nói: "Được, vậy chúng ta vào thôi, nhưng dù sao ta cũng phải nhắc nhở thêm một lần nữa, vào trong rồi đừng có thất vọng đấy nhé." Hiện tại A Tu La Thần cũng biết không thể ngăn cản Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hiện tại nhất định phải đi vào, nhưng bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng muốn nhấn mạnh thêm một lần nữa, đừng thất vọng thì tốt.

Dù sao vẻ bề ngoài căn nhà của A Tu La Thần, nhìn thật sự rất tốt,

nhưng bên trong thì lại không tốt đến vậy, thật sự có chút không như ý.

Nên hiện tại dù có lãng phí thời gian, A Tu La Thần cũng muốn nhắc nhở Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một lần nữa, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, hy vọng hai người đừng quá thất vọng.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều có chút không kiên nhẫn, dù sao chuyện này A Tu La Thần đã nhắc nhở mấy lần rồi.

Vu Mãng nói: "Thôi được rồi, A Tu La Thần, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Dù sao chuyện này, ngươi đã nhắc nhở ta nhiều lần rồi, ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, cứ yên tâm đi." Hiện tại Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần thật sự có chút dài dòng, dù sao chuyện này A Tu La Thần đã nói nhiều lần rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng đã nghe rồi.

Nên Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kể bên trong căn nhà của A Tu La Thần trông như thế nào, đều có thể chấp nhận được, cũng sẽ không thất vọng.

Dù sao A Tu La Thần đã nhấn mạnh nhiều lần như vậy, Vu Mãng sao có thể không chuẩn bị sẵn sàng chứ, nên A Tu La Thần căn bản không cần phải lo lắng.

Tuy nhiên hiện tại Vu Mãng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Vu Mãng lại bỏ qua Hắc Sơn Yêu, dù sao Hắc Sơn Yêu vẫn luôn ôm hy vọng đối với căn nhà của A Tu La Thần.

Chương 694

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng căn bản không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại nhất định phải sớm một chút, để A Tu La Thần dẫn hai người vào xem.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng nói theo: "A, A Tu La Thần, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau vào trong đi.

Dù sao thời gian quý báu lắm, ta không thể cứ thế lãng phí thời gian được." Hiện tại Hắc Sơn Yêu không suy nghĩ nhiều như vậy, bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu chỉ hy vọng, A Tu La Thần đừng lãng phí thời gian nữa, mau dẫn nàng và Vu Mãng vào xem mới phải.Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, bất kể bên trong nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào, Hắc Sơn Yêu vẫn luôn cho rằng sẽ không quá tệ.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu chưa chuẩn bị sẵn sàng nhiều như vậy, hiện tại cũng có chút bách bất cập đãi, muốn đi vào xem thử, Hắc Sơn Yêu không tin nơi ở của A Tu La Thần sẽ tệ đến vậy.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, vẫn luôn chờ đợi lúc này, hiện tại cuối cùng cũng đã đến, đứng bên ngoài nơi ở của A Tu La Thần, đương nhiên phải đi vào xem kỹ một chút mới phải.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể làm gì chứ, nên hiện tại cũng chỉ có thể làm theo Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần bất lực nói: "Được, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, nếu các ngươi đã nói là chuẩn bị sẵn sàng rồi, vậy chúng ta vào thôi!" Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói, hai người đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy A Tu La Thần còn do dự gì nữa, dù sao A Tu La Thần

rất hiểu nơi ở của mình, vào trong sẽ không có bất kỳ thất vọng nào.

A Tu La Thần đã nhắc nhở Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhiều lần rồi, nên Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thất vọng, cũng không thể trách A Tu La Thần, dù sao A Tu La Thần đã nhắc nhở những gì cần nhắc nhở.

Nên lần này đều không thể do dự nữa, hiện tại nhất định phải lập tức đi vào xem, nơi ở của A Tu La Thần trông như thế nào.

Lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, trở nên khá kích động, dù sao căn bản chưa từng thấy, nơi ở của Hộ Thần, rốt cuộc tốt đến mức nào.

Lần này A Tu La Thần cũng không do dự chút nào, trực tiếp đi tới mở cửa ra.

Sau đó A Tu La Thần lại quay đầu nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, chúng ta vào thôi!" Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy A Tu La Thần không cần phải do dự nữa, nên A Tu La Thần mở cửa ra, để họ đi vào.

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng rất kích động, cũng không do dự chút nào, trực tiếp cười đi theo A Tu La Thần vào.

Thật không ngờ, không vào thì không biết, vừa vào đã thật sự bị dọa giật mình.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu khi vừa bước vào cửa còn cười tươi rói, nhưng lúc này sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Khi A Tu La Thần nhìn thấy sắc mặt của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lập tức thay đổi, một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao đó là biểu hiện bình thường.

A Tu La Thần đã sớm đoán được, khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhìn thấy nơi ở của mình, sẽ có phản ứng như vậy.

Nên lúc đó biểu cảm của A Tu La Thần lại rất bình thường, cũng ở đó cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thời gian, để họ thích nghi với tất cả những gì đang thấy.

Dù sao A Tu La Thần đã sớm đoán được Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, khi nhìn thấy nơi ở của mình, sẽ có phản ứng như vậy, một chút cũng không bất ngờ.

Nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, lại cứ đứng sững ở đó, nửa ngày cũng không phản ứng.

A Tu La Thần chờ ở đó một lúc, thật sự chờ không nổi nữa, bèn nói trước mặt Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, các ngươi vẫn chưa phản ứng sao?

Ta đã bảo các ngươi chuẩn bị trước rồi, cũng nên chấp nhận được rồi chứ, đã bao lâu rồi, mau tỉnh lại đi." Bất kể thế nào, A Tu La Thần đều đã nhắc nhở Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu trước rồi, hai người vậy mà lại phản ứng lâu đến vậy, nên hiện tại A Tu La Thần cũng có chút không đợi được nữa.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể, đánh thức Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bất kể thế nào, cũng không thể cứ đứng sững ở đó ngây người mãi được.

Bất kể thế nào, cũng nên sớm một chút hồi thần, dù sao nơi ở của A Tu La Thần chỉ là môi trường kém một chút thôi, những thứ khác đều tốt.

A Tu La Thần cũng biết, khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhìn thấy nơi ở của mình như vậy, sẽ cảm thấy bất ngờ, nhưng A Tu La Thần lại không nghĩ rằng họ sẽ ngây người lâu đến thế.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã lâu không được nghỉ ngơi đàng hoàng, nên A Tu La Thần biết họ nhất định đã mệt rồi, hiện tại A Tu

La Thần cũng muốn tìm một chỗ, để họ nghỉ ngơi.

Nên hiện tại bất kể từ phương diện nào suy nghĩ, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều không thể cứ đứng sững ở đó ngây người mãi, nên nhanh chóng hồi thần.

A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Được rồi Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cũng nên đủ rồi.

Giờ mau tỉnh lại đi, theo ta đi ăn chút gì đó, rồi sau đó nghỉ ngơi cho tốt." A Tu La Thần hiện tại cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu hai người có thể nhanh chóng thanh tỉnh, như vậy A Tu La Thần cũng có thể dẫn họ đi ăn chút đồ.

Dù sao A Tu La Thần biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu khoảng thời gian này, nhất định chưa ăn gì, nên hiện tại nhất định phải ăn một bữa thật ngon, rồi sau đó nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Mặc dù Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nhấn mạnh, căn bản không cần nghỉ ngơi, nhưng cho dù là vậy, A Tu La Thần vẫn muốn họ nghỉ ngơi.

Bởi vì A Tu La Thần biết khoảng thời gian này, nhất định đều rất khó chịu, huống hồ Hắc Sơn Yêu đã ở trong kết giới nhiều năm như vậy rồi, nên càng nên nghỉ ngơi.

A Tu La Thần muốn làm những việc đó cũng không vội, nên căn bản không vội vàng nhất thời, đợi ăn uống no say, nghỉ ngơi xong rồi, sau đó đi làm việc cũng được.

Chương 695

Lúc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng cuối cùng hồi thần, hiện tại cũng đã chấp nhận tất cả những gì đang thấy.

Vu Mãng quay đầu nhìn A Tu La Thần nói: "A Tu La Thần, sao có thể như vậy chứ?

Dù gì ngươi cũng là một Hộ Thần, nơi ở của ngươi sao lại ra nông nỗi này?

Thật sự khiến ta cảm thấy quá đỗi khó tin." Hiện tại Vu Mãng cũng có chút thắc mắc, dù sao hiện tại mình và A Tu La Thần đều là bạn bè rồi, nên Vu Mãng cũng không cần phải giấu giếm.

Vu Mãng hiện tại nói ra những lời trong lòng, thật sự không ngờ nơi ở của A Tu La Thần, vậy mà lại có thể tệ đến mức này, thật sự không ngờ.

Bất kể thế nào, A Tu La Thần cũng là một Hộ Thần, nơi ở của y sao lại có thể kém cỏi như vậy chứ, hiện tại Vu Mãng thật sự không biết tại sao.Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể cho mình một lời giải thích, tại sao nơi ở của y lại tệ đến vậy?

Vu Mãng hiện tại thật sự muốn biết nguyên nhân.

Ngay sau khi lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng nói theo: "A!

A Tu La Thần, ngươi cũng là một Hộ Thần mà, nơi ở của ngươi sao lại có thể tệ đến vậy?

Thật sự không hợp quy củ chút nào, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể cho một lời giải thích, dù sao hiện tại mình và Vu Mãng phản ứng giống hệt nhau,

nơi ở của A Tu La Thần có tệ đến mấy, cũng không thể tệ đến mức này.

Nên hiện tại cả hai đều rất tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì, mới có thể khiến nơi ở của A Tu La Thần tệ đến vậy?

Hiện tại bất luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, đều muốn nghe A Tu La Thần cho một đáp án.

Nếu không làm rõ chuyện này, thì cũng sẽ không buông tha A Tu La Thần, nhất định phải biết đáp án.

A Tu La Thần thật sự không ngờ tính cách của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, vậy mà lại tương đồng đến vậy, đều có thói quen hỏi đến cùng.

Nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao A Tu La Thần đã sớm đoán được phản ứng như vậy.

Chỉ là hiện tại A Tu La Thần cũng phải suy nghĩ một chút, xem nên giải thích chuyện này như thế nào, dù sao A Tu La Thần cũng có chút khó xử.

Hắc Sơn Yêu thấy A Tu La Thần không trả lời câu hỏi của mình ngay lập tức, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A Tu La Thần, ngươi đang làm gì vậy?

Vu Mãng đang hỏi ngươi, sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta?

Câu hỏi này khó trả lời đến vậy sao?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không biết, rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cho rằng câu hỏi mình hỏi không hề khó.

Nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần thiết, phải do dự không quyết ở đó, bất kể thế nào A Tu La Thần cũng phải trả lời câu hỏi của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Nên hiện tại A Tu La Thần nên trực tiếp trả lời câu hỏi của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, đừng do dự ở đó nữa, dù sao câu hỏi này A Tu La Thần không thể trốn tránh.

Hiện tại A Tu La Thần nên làm là trả lời câu hỏi của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, chỉ có như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu mới có thể buông tha A Tu La Thần, nếu không thì sẽ không thiện bãi cam hưu.

Hiện tại A Tu La Thần cũng đoán được suy nghĩ của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nhưng bất kể thế nào, A Tu La Thần cũng sẽ giải thích chuyện này cho họ nghe.

Lúc đó A Tu La Thần cười nói: "Được rồi Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi đừng nóng vội.

Dù sao ta cũng sẽ cho các ngươi một đáp án, hiện tại cứ theo ta đi ăn chút đồ đi, dù sao ta cũng đói rồi." Bất kể thế nào, A Tu La Thần cũng sẽ cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một lời giải thích hợp lý, nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng hai người có thể đi ăn cùng mình.

Dù sao chuyện này cũng không vội vàng giải thích, A Tu La Thần cũng có thể vừa ăn vừa nói chuyện với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bất kể thế nào A Tu La Thần cũng sẽ cho một đáp án.

Huống hồ cũng không khó trả lời câu hỏi, nên A Tu La Thần sẽ không giấu giếm, cũng không cần thiết phải che đậy.Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nên phối hợp với A Tu La Thần và đi ăn cùng A Tu La Thần, lúc đó rồi cùng nhau thảo luận vấn đề này.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nghe lời A Tu La Thần xong, cả hai đều nhíu mày, dù sao hiện tại họ muốn biết đáp án.

Nên hiện tại căn bản không hy vọng, A Tu La Thần cứ do dự mãi ở đó, hết làm cái này lại làm cái kia, bất kể thế nào hiện tại A Tu La

Thần cũng nên, trả lời câu hỏi của họ trước mới phải.

Vu Mãng nhíu mày nói: "Được rồi, A Tu La Thần, giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta và Hắc Sơn Yêu trước đi.

Chờ khi ngươi trả lời xong, ta đi ăn cũng chưa muộn, ăn uống không vội." Vu Mãng là một người nóng nảy, nên hiện tại hắn muốn biết, rốt cuộc bên trong A Tu La Thần đã xảy ra vấn đề gì, tại sao nơi ở của y lại tệ đến vậy?

Mặc dù hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, quả thật có chút đói rồi, nhưng hiện tại căn bản không vội đi ăn, phải biết đáp án trước.

Nên hiện tại bất kể A Tu La Thần có muốn hay không, đều nhất định phải trả lời câu hỏi của Vu Mãng, nếu không thì, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không, nghe theo sự sắp xếp của A Tu La Thần.

Chương 696

Bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người tính cách tương đồng, muốn biết chuyện gì, thì nhất định phải biết ngay lập tức.

Ngay cả hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đói rồi, Hắc Sơn Yêu cũng không nói nhiều, hiện tại cũng muốn nghe A Tu La Thần trả lời trước.

A Tu La Thần nhìn thấy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu như vậy xong, cũng bất lực, dù sao tính cách của hai người thật sự quá giống nhau.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện này cũng không phải vài ba lời là có thể nói xong, nên hiện tại A Tu La Thần hy vọng, hai người có thể đi ăn cùng mình trước.

Đợi khi đi ăn, A Tu La Thần cũng sẽ giải thích chuyện này cho họ nghe, dù sao A Tu La Thần cũng không có ý định che đậy.

A Tu La Thần lại nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đừng nóng vội nữa.

Hiện tại cứ theo ta đi ăn đi, chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Yên tâm, chỉ cần là chuyện các ngươi muốn biết, ta đều sẽ kể hết." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đừng nóng vội, bất kể thế nào cũng nhất định phải ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

A Tu La Thần tin rằng hiện tại như vậy, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ nghe, dù sao A Tu La Thần cũng sẽ kể hết những chuyện họ muốn biết.

Dù sao ngay từ đầu, A Tu La Thần cũng không có ý định giấu giếm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bất kể thế nào hiện tại cũng đã là

bạn bè rồi, nên A Tu La Thần cũng có gì thì nói.

Hiện tại A Tu La Thần đã nói như vậy rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể làm gì chứ?

Hiện tại cũng chỉ có thể phối hợp với A Tu La Thần, và đi ăn cùng A Tu La Thần.

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần bảo Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi ăn, cũng là vì tốt cho hai người, cũng hy vọng có thể lấp đầy bụng, điều này hai người cũng rất hiểu.Cũng chính vì vậy, hiện tại dù rất tò mò, tại sao bên trong A Tu La Thần lại như vậy, cũng chỉ có thể nhịn, nhất định phải đi ăn cùng A Tu La Thần.

Lần này mọi người đều không do dự chút nào, trực tiếp rời khỏi đó, và đi ăn cùng A Tu La Thần, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng thật sự đói rồi.

Vu Mãng khẽ gật đầu nói: "Được thôi, A Tu La Thần, nếu đã vậy, thì ta đi ăn trước vậy, vừa ăn vừa nói chuyện." Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng có chuyện muốn hỏi A Tu La Thần, nên hiện tại Vu Mãng cũng nhất định phải vừa ăn vừa nói chuyện.

Dù sao nếu không có chuyện quan trọng muốn hỏi, thì Vu Mãng khi ăn cơm, sẽ ít nói.

Vu Mãng vẫn luôn làm theo cách ăn không nói, ngủ không lời, chỉ là hiện tại Vu Mãng thật sự có điều tò mò, lại không thể tiếp tục ăn không nói, ngủ không lời nữa.

Hiện tại Vu Mãng đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể làm gì chứ, bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định phải tôn trọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có chút không hiểu, tại sao nơi ở của A Tu La Thần lại không tốt đến vậy chứ?

Thật sự vượt xa tưởng tượng của Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu ngồi xuống cau mày nói: "A Tu La Thần, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao nơi ở của ngươi lại không tốt đến vậy?

Ta và Vu Mãng chưa từng thấy nơi ở nào lại như thế này." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng rất tò mò, tại sao nơi ở của Hộ Thần lại không tốt đến vậy, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không đợi được nữa, hy vọng, A Tu La Thần có thể giải thích cho mình.

Dù sao hiện tại nếu A Tu La Thần muốn một lời giải thích như vậy, hiện tại có lẽ ăn cơm cũng không yên, phải sớm một chút biết đáp án.

Bởi vì lòng hiếu kỳ của Hắc Sơn Yêu rất mạnh, nếu không làm rõ chuyện này, ăn cơm cũng sẽ không ngon.

Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết nên giải thích với Hắc Sơn Yêu như thế nào, dù sao chuyện này cũng là một câu chuyện dài.

Nhưng hiện tại nếu A Tu La Thần không nói với Hắc Sơn Yêu, thì Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ không thiện bãi cam hưu, điều này A Tu La Thần cũng biết.

A Tu La Thần nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, lòng hiếu kỳ của ngươi cũng đừng quá mạnh như vậy.

Giờ chúng ta đi ăn trước đã, lát nữa ta nhất định sẽ kể hết mọi chuyện cho ngươi và Vu Mãng nghe." Hiện tại A Tu La Thần cũng biết, Hắc Sơn Yêu rất tò mò, chỉ là hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, lòng hiếu kỳ của Hắc Sơn Yêu đừng quá mạnh như vậy.

Bất kể thế nào, hiện tại nên làm là, đi ăn, đợi ăn xong rồi nói cũng không muộn.

Đợi khi ăn, A Tu La Thần cũng sẽ vừa ăn vừa giải thích chuyện này, cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe.

Bất kể thế nào, A Tu La Thần cũng muốn cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao hiện tại họ đã là bạn bè rồi.

Nên hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng như vậy rồi, nhưng Hắc Sơn Yêu vẫn có chút không cam tâm, muốn A Tu La Thần giải thích ngay lập tức.Hắc Sơn Yêu lại nói: “A Tu La Thần, giờ ngươi kể cho ta nghe không được sao?

Chương 697

Sao cứ phải vừa ăn vừa kể?

Nếu không kể cho ta nghe chuyện này, giờ bảo ta ngồi xuống ăn, ta cũng chẳng có tâm trạng.” Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể kể chuyện này cho mình nghe ngay lập tức, nếu không thì căn bản không có tâm trạng ngồi xuống ăn.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần kể hết chuyện này trước, rồi sau đó đi ăn.

Hiện tại A Tu La Thần cũng cảm thấy rất bất lực, dù sao hiện tại A Tu La Thần căn bản không biết nên trả lời lời nói của Hắc Sơn Yêu như thế nào, dù sao chuyện này là một câu chuyện dài.

Nếu A Tu La Thần muốn kể hết chuyện này cho Hắc Sơn Yêu nghe, thì đến khi nào mới có thể đi ăn chứ?

Nên hiện tại A Tu La Thần không thể nói.

A Tu La Thần lại nói: “Hắc Sơn Yêu, chuyện này không phải vài ba lời là có thể giải thích rõ ràng.

Vậy nên, chúng ta cứ vừa ăn vừa nói đi, ta cũng chắc chắn đói rồi.” Hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng rành mạch chuyện này, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nghe lời, đi ăn trước, vừa ăn vừa nói chuyện.

Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng không thể để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đói bụng, nghe mình kể chuyện này được, làm như vậy A Tu La Thần không làm được.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời A Tu La Thần xong, cũng rất khó xử, dù sao hiện tại thật sự rất tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Hắc

Sơn Yêu cũng không quá ích kỷ.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể thỏa hiệp, cũng chỉ có thể làm theo lời A Tu La Thần, bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu tuyệt đối không thể phản đối A Tu La Thần nữa.

Lúc đó, Vu Mãng cũng nói: "A, Hắc Sơn Yêu, chúng ta cứ vừa ăn vừa nói chuyện đi!

Dù sao A Tu La Thần cũng sẽ kể hết mọi chuyện cho chúng ta nghe, ngươi đừng nóng vội nữa." Hiện tại Vu Mãng cũng cảm thấy Hắc Sơn Yêu không cần phải nóng vội nữa, bất kể thế nào A Tu La Thần cũng sẽ giải thích chuyện này cho họ nghe.

Nên hiện tại việc nên làm là làm theo yêu cầu của A Tu La Thần, bất kể A Tu La Thần nói gì, cũng nên nghe A Tu La Thần.

Huống hồ hiện tại A Tu La Thần cũng đang nghĩ cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nên càng nên nghe lời A Tu La Thần, không nên phản bác A Tu La Thần.

Hiện tại ngay cả Vu Mãng cũng nói như vậy rồi, Hắc Sơn Yêu có thể làm gì chứ?

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng nhất định phải nghe lời.

Dù sao lời nói của mọi người cũng rất có lý, Hắc Sơn Yêu cũng không thể vô lý như vậy, cũng không thể cứ mãi độc đoán như vậy được.

Hắc Sơn Yêu nói: "Vậy được rồi, Vu Mãng, A Tu La Thần, nếu đã vậy, thì chúng ta cứ đi ăn trước đi, vừa ăn vừa nói chuyện!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể thỏa hiệp, hiện tại cũng nhất định phải nghe lời Vu Mãng và A Tu La Thần, cũng chỉ có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

Mặc dù hiện tại lòng hiếu kỳ của Hắc Sơn Yêu rất mạnh, nhưng

hiện tại bất kể lòng hiếu kỳ mạnh đến mức nào, cũng chỉ có thể nhịn.Bởi vì hiện tại Hắc Sơn Yêu tuyệt đối không thể gây thêm phiền phức cho bất kỳ ai, hiện tại cũng chỉ có thể nghe lời Vu Mãng và A Tu La Thần, đi vừa ăn vừa nói chuyện.

Lần này Vu Mãng và A Tu La Thần cũng không nói nhiều nữa, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu đều đã làm theo lời họ rồi, còn có gì tốt để nói chứ.

A Tu La Thần lại nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu đi cùng ta đi, chúng ta đi ăn trước, vừa ăn vừa nói chuyện, ta sẽ kể rõ mọi chuyện các ngươi muốn biết." Hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định phải dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi ăn, bất kể thế nào, cũng không thể để hai người đói bụng.

Còn những chuyện Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn biết, A Tu La Thần cũng đều sẽ không giấu giếm mà kể hết.

Dù sao làm bạn bè không cần phải có bí mật, huống hồ A Tu La Thần từ đầu đến cuối đều không có ý định muốn giấu giếm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Lần này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không nói gì, cứ thế đi theo A Tu La Thần đi ăn.

Sau khi mọi người ngồi xuống, A Tu La Thần cũng đã chuẩn bị những món ăn ngon, nhưng lúc này Hắc Sơn Yêu rất tò mò tại sao bên trong A Tu La Thần lại đổ nát.

Ngay khi mọi người vừa ngồi xuống, Hắc Sơn Yêu căn bản chưa ăn gì, liền nói: "A Tu La Thần, giờ ngươi nên kể cho ta và Vu Mãng nghe tại sao bên trong lại đổ nát đến vậy đi.

Dù sao nếu ngươi không kể nữa, ta thật sự sẽ sốt ruột chết mất." Bất kể thế nào, tính cách của Hắc Sơn Yêu rất nóng nảy, nên hiện tại

Hắc Sơn Yêu muốn nghe A Tu La Thần kể tại sao bên trong lại đổ nát.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu nếu không làm rõ mọi chuyện trước, căn bản không có tâm trạng ngồi xuống ăn cơm, nên phải làm rõ chuyện này trước.

Hiện tại A Tu La Thần cũng rất phục Hắc Sơn Yêu, thật sự quá thiếu kiên nhẫn rồi, lúc này vậy mà còn bận tâm chuyện này.

Hiện tại nếu Hắc Sơn Yêu đã hỏi, thì A Tu La Thần cũng nhất định phải giải thích chuyện này cho nàng nghe, dù sao A Tu La Thần cũng đã đồng ý.

Nhưng không đợi A Tu La Thần nói, Vu Mãng đã nói trước: "Được rồi Hắc Sơn Yêu, ngươi đừng nóng vội, chúng ta cứ ăn chút gì đó trước đi, rồi sau đó để A Tu La Thần kể.

Dù sao A Tu La Thần cũng chưa ăn miếng nào, y cũng chắc chắn đói rồi." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu đừng nóng vội, bất kể thế nào, lúc này A Tu La Thần cũng nên đói rồi, nên nên ăn chút gì đó trước, lót dạ rồi nói sau.

Chương 698

Dù sao A Tu La Thần đã đồng ý sẽ kể chuyện này cho họ nghe, thì A Tu La Thần nhất định sẽ làm.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không cần thiết phải nóng vội nhất thời, hiện tại việc nên làm, cũng chỉ là an an tĩnh tĩnh ăn một ít đồ.

Đợi sau khi no bụng, A Tu La Thần nhất định sẽ kể hết chuyện này cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe, nên hiện tại Vu Mãng rất bình tĩnh.

Lúc này Hắc Sơn Yêu ngượng ngùng nói: "A Tu La Thần, có lẽ ta hơi nóng vội thật.

Nếu đã vậy, thì ta cứ ăn trước vậy, có gì thì ăn xong rồi nói!" Hiện tại Vu Mãng đã nói như vậy rồi, Hắc Sơn Yêu có thể làm gì chứ?Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy, hành động của mình quả thật có chút không đúng.

Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không thể chỉ nghĩ cho mình, căn bản không nghĩ cho A Tu La Thần, hiện tại A Tu La Thần cũng nên ăn trước mới phải.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu bất kể tò mò đến mấy, cũng nhất định phải nhịn một chút, đều nhất định phải cho A Tu La Thần một chút thời gian, trước hết để A Tu La Thần ăn chút đồ.

A Tu La Thần hiện tại cũng nhìn ra được, Hắc Sơn Yêu thật sự rất ngượng ngùng, nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn giúp Hắc Sơn Yêu giải tỏa sự ngượng ngùng.

A Tu La Thần cười nói: "Không sao đâu Hắc Sơn Yêu, giờ chúng

ta cứ vừa ăn vừa nói đi.

Dù sao ta cũng đã hứa sẽ kể mọi chuyện cho các ngươi nghe, vậy thì ta nhất định sẽ làm." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng bận tâm, bất kể thế nào đều đã đồng ý, thì nhất định sẽ làm.

Nên hiện tại hoàn toàn có thể vừa ăn vừa nói chuyện, như vậy mọi người vừa có thể no bụng, lại vừa giải tỏa được lòng hiếu kỳ của Hắc Sơn Yêu.

Huống hồ A Tu La Thần đã đồng ý, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu sẽ kể rõ chuyện này, thì A Tu La Thần cũng sẽ không trì hoãn thời gian.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời A Tu La Thần xong, rất vui vẻ, dù sao đúng như ý mình, hiện tại thật sự muốn biết tại sao bên trong A Tu La Thần lại không tốt.

Hắc Sơn Yêu kích động nói: "Tốt quá rồi, tốt quá rồi A Tu La Thần, chúng ta vừa ăn vừa nói đi!

Như vậy vừa có thể no bụng, ta cũng có thể biết tại sao bên trong lại như vậy, ta cũng không cần sốt ruột nữa." Mặc dù nói như vậy, tốc độ có thể chậm một chút, nhưng bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng có thể biết rốt cuộc tại sao bên trong A Tu La Thần lại đổ nát.

Như vậy Hắc Sơn Yêu cũng không cần sốt ruột nữa, nếu không thì lòng hiếu kỳ của Hắc Sơn Yêu mạnh đến vậy, thật sự tâm như lửa đốt.

Loại cảm giác đó thật sự rất khó chịu, Hắc Sơn Yêu không muốn trải qua loại cảm giác đó, nên hiện tại A Tu La Thần có thể vừa ăn vừa nói là tốt nhất rồi.

Hiện tại Vu Mãng căn bản không ngờ Hắc Sơn Yêu sẽ kích động đến mức này, hiện tại Vu Mãng nhìn thấy Hắc Sơn Yêu như vậy cũng

rất bất lực.

Bất kể Hắc Sơn Yêu cũng là một nữ nhân, cũng nên chú ý hình tượng của mình, kiểu này thật sự quá không giống nữ nhân rồi.

Chỉ là không biết chuyện này, cũng không thể nói quá nghiêm trọng, nếu không thì, Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ.

Nên hiện tại Vu Mãng bất kể nói gì, cũng nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể rước họa vào thân, điều đó nhất định phải làm được.

Vu Mãng bất lực nói: "Này Hắc Sơn Yêu, ngươi có thể chú ý hình tượng của mình một chút không?

Chẳng phải chỉ là chuyện tại sao nơi ở của A Tu La Thần lại đổ nát sao, có gì mà phải kích động đến vậy?" Hiện tại Vu Mãng thật sự không biết, rốt cuộc nên nói gì tốt nữa, bất kể thế nào, cũng không phải chuyện lớn, Hắc Sơn Yêu hà tất phải kích động như vậy chứ?

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể bình tĩnh một chút, bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng sẽ kể những chuyện đó, kích động như vậy làm gì chứ?Huống hồ Hắc Sơn Yêu cũng là một nữ nhân, là một nữ nhân, cũng nên chú ý hình tượng của mình chứ, kiểu này thật sự quá khiến người ta cạn lời rồi.

Hiện tại Vu Mãng đương nhiên cũng biết Hắc Sơn Yêu muốn biểu đạt ý tứ gì, nhưng bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng căn bản không có thời gian, ở đó mà so đo với Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng hiện tại muốn nghe A Tu La Thần, tại sao bên trong lại đổ nát, như vậy Vu Mãng mới có thể an tâm, nếu không thì Vu Mãng căn bản không an tâm.

Vu Mãng không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Hắc Sơn Yêu, ngươi đừng quên mình là một nữ nhân.

Là một nữ nhân, ngươi phải chú ý hình tượng chứ, ngươi thật sự quá không chú ý hình tượng rồi.” Hiện tại Vu Mãng cũng muốn nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, để nàng ta chú ý hình tượng của mình, bất kể nàng cũng là một nữ sinh, nên cũng phải giữ thể diện mới phải.

Huống hồ ở đây có nhiều người như vậy, lại không chỉ có mình Hắc Sơn Yêu, nên càng nên chú ý hình tượng mới phải.

Nhưng khi Hắc Sơn Yêu nghe những lời này của Vu Mãng xong, căn bản không quá bận tâm, dù sao mọi người đều là bạn tốt, hà tất phải bận tâm nhiều như vậy chứ.

Nên hiện tại những lời này của Vu Mãng đều là lời vô ích, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào, nhưng Hắc Sơn Yêu lại không hiểu.

Lúc này A Tu La Thần cười nói: “Được rồi, Vu Mãng, đừng nói Hắc Sơn Yêu nữa.

Dù sao chúng ta đều là bạn tốt, cứ ăn đi.

Chương 699

Hơn nữa ta chắc chắn đã đói rồi, vậy nên cứ để nàng ấy no bụng trước đã." Mặc dù hiện tại A Tu La Thần cảm thấy Hắc Sơn Yêu ăn uống quả thật có chút không như ý, nhưng bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu khoảng thời gian này nhất định chưa được ăn uống tử tế, hiện tại nhất định đói rồi.

Nên hiện tại A Tu La Thần cho rằng Vu Mãng nên đừng nói Hắc Sơn Yêu nữa, lúc này nên mặc kệ Hắc Sơn Yêu, để nàng ta no bụng trước đã.

Có chuyện gì đợi ăn xong rồi nghiên cứu cũng được, lúc này đừng quản Hắc Sơn Yêu nữa, dù sao bất kể Hắc Sơn Yêu như thế nào cũng phải ăn no trước đã.

Ban đầu Hắc Sơn Yêu không có ý định để ý đến Vu Mãng, nhưng khi nghe xong lời A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu cũng nói theo: "Này Vu Mãng, lúc nào rảnh rỗi thì học A Tu La Thần một chút đi, xem người ta thiện giải nhân ý đến mức nào.

Dù sao thì, khoảng thời gian này ta đều chưa được ăn uống tử tế, giờ ta đói đến mức này rồi, ngươi lại không để ta ăn uống yên lành, cứ muốn quản ta ăn uống kiểu gì." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, Vu Mãng có thể học A Tu La Thần một chút, bất kể thế nào, A Tu La Thần làm người biết đối nhân xử thế hơn Vu Mãng rất nhiều.

Bất kể thế nào, khoảng thời gian này đều chưa được ăn uống tử tế, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự đói rồi, Hắc Sơn Yêu lúc này ăn một ít đồ ngon, cũng là chuyện bình thường.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự cảm thấy A Tu La Thần thật sự quá thiện giải nhân ý rồi, cũng hy vọng Vu Mãng sau này cũng có thể

giống như A Tu La Thần.

Vu Mãng lúc này thật sự rất cạn lời rồi, cũng không biết rốt cuộc nên nói gì tốt nữa, bất kể thế nào, Vu Mãng vẫn luôn nghĩ cho Hắc Sơn Yêu.Hắc Sơn Yêu lại không lĩnh tình, lúc này vậy mà lại ở đó mắng Vu Mãng, Vu Mãng có gì tốt để nói chứ.

Nhưng lần này Hắc Sơn Yêu không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Vu Mãng, ngươi cũng đừng nói ta nữa, mau ngồi xuống ăn đi, chẳng lẽ ngươi không đói sao?" Lúc này Hắc Sơn Yêu đều gần như, quên mất chuyện quan trọng rồi, đều quên mất phải biết tại sao bên trong A Tu La Thần lại đổ nát rồi?

Dù sao quả thật đói rồi, hiện tại nhìn những món ăn ngon này, vậy thì hiện tại việc nên làm đương nhiên là phải lấp đầy bụng trước.

Hiện tại căn bản không có chuyện gì, quan trọng hơn chuyện này, nên hiện tại mọi người đều không, phải ăn cơm xong trước đã, mọi chuyện đều phải đợi ăn xong cơm rồi nói sau.

Lúc này A Tu La Thần cũng cảm thấy rất bất lực, nhưng hiện tại dù bất lực đến mấy, cũng không thể nói nhiều.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể lấp đầy bụng trước, dù sao, mọi người đã trở thành bạn bè, sau này nếu có chuyện gì muốn nói, cũng có cơ hội.

Vu Mãng bất lực nói: "Ta đương nhiên cũng đói rồi.

Thôi được rồi Hắc Sơn Yêu, ngươi cũng đừng quản ta nữa, giờ cứ mau ăn đi.

Ta cũng muốn ăn trước, có gì thì ăn xong rồi nói chuyện!" Bất kể thế nào, mình đương nhiên cũng đói rồi, dù sao khoảng thời gian này cũng chưa được ăn uống tử tế, nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng quản mình nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu hiện tại nên ăn, chỉ có lấp đầy bụng, mới có thể thoải mái một chút, nếu không thì, bụng Hắc Sơn Yêu cũng sẽ luôn khó chịu.

Mặc dù hiện tại cả hai đều rất muốn biết, tại sao bên trong A Tu La Thần lại đổ nát, nhưng Vu Mãng cho rằng hiện tại căn bản không nên lãng phí thời gian ở đó, hiện tại phải lấp đầy bụng trước.

Chỉ có như vậy mới có thể, có nhiều tinh lực hơn để hỏi A Tu La Thần vấn đề, bất kể thế nào cũng không thể, không coi trọng cơ thể.

Hiện tại Vu Mãng đã nói như vậy rồi, Hắc Sơn Yêu cũng không để ý đến Vu Mãng nữa, lúc này cũng yên tĩnh lại, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn ăn một bữa cơm tử tế.

Lúc đó, A Tu La Thần nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cứ ăn chậm thôi.

Nếu không đủ, trong nhà bếp còn có đồ ăn đấy, đừng vội." A Tu La Thần nhìn thấy lúc này, tốc độ ăn của họ cũng rất nhanh, nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn nhắc nhở Vu Mãng, cũng có thể từ từ ăn.

Bất kể đồ ăn trong nhà A Tu La Thần có nhiều, nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không cần phải vội.

Huống hồ ăn, dù chậm đến mấy cũng sẽ không có ai tranh giành, hiện tại tất cả đồ ăn ở đây đều là chuẩn bị cho hai người ăn.

Nên hiện tại hoàn toàn không cần thiết phải vội vàng như vậy, hiện tại hoàn toàn có thể ở đó nhai kỹ nuốt chậm, muốn làm bao lâu cũng có thể làm bấy lâu.

Muốn nói chuyện lúc nào cũng có thể nói lúc đó, dù sao đây là địa bàn của A Tu La Thần, căn bản không có ai quản được.A Tu La Thần không cho Vu Mãng cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Mặc dù nơi ta ở quả

thật có chút đổ nát, nhưng đồ ăn trong nhà ta thì có thể ăn mãi không hết, vậy nên cứ từ tốn mà ăn đi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể ăn chậm một chút, bất kể thế nào, đồ ăn trong nhà rất nhiều.

Một chút, A Tu La Thần cũng hy vọng hai người có thể biết, nên hiện tại lời nói của A Tu La Thần cũng rất trực bạch.

Như vậy A Tu La Thần cho rằng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể thu liễm một chút, đừng quá vội vàng, dù đói đến mấy, cũng nên nhai kỹ nuốt chậm.

Tuyệt đối không thể cứ đói mãi, rồi cứ thế ăn, như vậy dễ làm hỏng dạ dày, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, hai người có thể chú ý một chút.

Dù sao hiện tại mọi người đều là bạn bè thân thiết, nên hiện tại A Tu La Thần cũng rất quan tâm, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Lúc này Vu Mãng nói: "A Tu La Thần, cứ yên tâm đi, hai chúng ta đều sẽ chú ý.

Ngươi không cần lo cho chúng ta, trong lòng ta có chừng mực cả." Lúc này Vu Mãng nhìn những món ăn đó, cũng rất thân thiết, dù sao cũng đã lâu rồi chưa được ăn nhiều món ngon như vậy.

Mặc dù bên trong A Tu La Thần quả thật đổ nát, nhưng bất kể đồ ăn trong nhà A Tu La Thần rất ngon, tóm lại hiện tại những món ăn này rất hợp khẩu vị của Vu Mãng.

Chương 700

Nên hiện tại hắn cũng ăn rất vui vẻ, Vu Mãng cũng biết hiện tại những lời này của A Tu La Thần đều là vì tốt cho mình và Hắc Sơn Yêu.

Nhưng bất kể thế nào, Vu Mãng biết hai người mình đều là người trưởng thành rồi, nên cũng biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

Nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần thiết phải lo lắng cho họ, hiện tại tuy ăn nhiều một chút, nhanh một chút, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không, làm hỏng dạ dày của mình.

Nên hiện tại A Tu La Thần lo lắng cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hai người đều là thừa thãi, nhưng bất kể thế nào, Vu Mãng không thể nói như vậy.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng nói theo: "A, A Tu La Thần, ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, không cần ngươi lo lắng.

Giờ ngươi cứ yên lặng để ta ăn uống tử tế đi, lát nữa khi ta ăn xong rồi chúng ta hãy nói chuyện khác." Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể yên tâm, bởi vì nàng và Vu Mãng tuyệt đối sẽ không làm hỏng bụng của mình.

Huống hồ lúc đó A Tu La Thần cứ mãi nói chuyện ở đó với Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy rất mất hứng, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu hy vọng A Tu La Thần có thể yên tĩnh.

Nếu có chuyện gì, hoàn toàn có thể đợi ăn xong rồi nói, nên hiện tại bất luận bất kỳ ai cũng không thể nói thêm nữa.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu hy vọng tai mình có thể yên tĩnh một chút, bất kể thế nào cũng nhất định phải lấp đầy bụng trước, bất kể có chuyện gì quan trọng đến mấy, đều đợi ăn xong rồi nói sau.Khi A Tu La Thần nghe những lời này của Hắc Sơn Yêu, cũng rất bất lực, dù sao trước đó Hắc Sơn Yêu còn không chịu ăn cơm, cứ muốn nghe kể chuyện mà.

Hiện tại tốt rồi, Hắc Sơn Yêu vừa nhìn thấy đồ ăn, hiện tại căn bản không quan tâm chuyện gì nữa, muốn ở đó ăn uống thật ngon.

Chỉ là hiện tại Hắc Sơn Yêu đã nói như vậy rồi, Vu Mãng có thể làm gì chứ, hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể làm theo lời Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần cười nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, ta biết rồi.

Hiện tại cứ ăn trước đi, có gì ta nói sau.

Hiện tại ta sẽ không nói nữa, vậy được rồi chứ!" Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu đều đã đưa ra yêu cầu rồi, vậy A Tu La Thần cũng chỉ có thể làm theo yêu cầu của Hắc Sơn Yêu, hiện tại bắt đầu không thể nói chuyện nữa.

Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đang làm khách trong nhà A Tu La Thần, nên A Tu La Thần nhất định phải tôn trọng sự lựa chọn của họ.

Huống hồ hiện tại Hắc Sơn Yêu đều đã nói, không hy vọng A Tu La Thần cứ mãi làm phiền mình ăn uống, vậy A Tu La Thần cũng chỉ có thể nghe lời Hắc Sơn Yêu.

Mặc dù hiện tại A Tu La Thần nhất định phải nghe lời Hắc Sơn Yêu, đều không thể nói nữa, nhưng bất kể thế nào, A Tu La Thần vẫn muốn nhắc nhở Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một lần nữa.

A Tu La Thần lại nói: "À đúng rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, bất kể

ăn uống cũng nên từ tốn, nhai kỹ nuốt chậm sẽ tốt hơn.

Như vậy bụng các ngươi sẽ thoải mái hơn, cũng yên tâm đi, trong này đồ ăn rất nhiều." Mặc dù hiện tại Vu Mãng đều đã đồng ý, đều không thể nói nữa, nhưng bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng nhất định phải nhắc nhở A Tu La Thần một lần nữa, hiện tại ăn uống nhất định phải nhai kỹ nuốt chậm.

Bất kể thế nào, lúc này mọi người đều nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối không thể để cơ thể mình xuất hiện bất kỳ điều gì không ổn.

Nên hiện tại A Tu La Thần cảm thấy chuyện này, đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, rất quan trọng, hiện tại nên nghe lời A Tu La Thần.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng là vì tốt cho hai người, nếu không thì, A Tu La Thần lại hà tất lãng phí thời gian này, lãng phí tinh lực này mà hết lần này đến lần khác đi nhắc nhở Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu chứ.

Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, lời ngươi nói ta và Hắc Sơn Yêu đều đã nghe rồi, cứ yên tâm đi, chúng ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, không cần ngươi lo lắng nữa." Mặc dù hiện tại những lời này của A Tu La Thần, đều rất có lý, nhưng hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu muốn làm gì, thì A Tu La Thần không biết được.

Nên hiện tại Vu Mãng căn bản không có cách nào, cho A Tu La Thần một câu trả lời rõ ràng, nhưng bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng lo lắng cho mình nữa.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là người trưởng thành, nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần thiết phải suy nghĩ nhiều như vậy, hai người, cũng nhất định sẽ tự chăm sóc tốt bản thân.

Hiện tại A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói như vậy, cũng thật sự cạn lời rồi, Vu Mãng đã nói rõ ràng rành mạch như vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói thêm gì nữa chứ.

Huống hồ hiện tại, dù A Tu La Thần có nói thêm nữa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng nhất định không nghe lọt tai, điều này A Tu La Thần cũng hiểu rõ trong lòng.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A, A Tu La Thần, ngươi cứ yên tâm đi, tuy ta và Vu Mãng hiện giờ ăn uống rất nhanh, nhưng ta cũng đã liệu trước rồi, ta nhất định sẽ không ăn đến mức đau bụng đâu." Dù sao thì, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể yên tâm, bởi vì hiện giờ tuy ăn uống nhanh với Vu Mãng, nhưng cũng nhất định sẽ chú ý đến thân thể.

Cho nên sẽ không ăn đến đau dạ dày đâu, một chút thôi, A Tu La Thần hiện giờ căn bản không cần phải lãng phí thời gian lo lắng cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nữa.

Dù sao ý của A Tu La Thần cũng chỉ có thế, nói nhiều lời vô ích cũng vậy thôi, bởi vậy hiện giờ tiểu Hắc Sơn Yêu cũng mong A Tu La Thần có thể yên tĩnh lại.

Bởi lẽ chỉ có như vậy, ta và Vu Mãng mới có thể yên tĩnh ăn xong mọi thứ, dù sao hiện giờ còn có chuyện phải hỏi A Tu La Thần nữa mà!

Cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng làm phiền hai người ta và Vu Mãng ăn uống, chờ ăn xong rồi hẵng đi xử lý chuyện khác.

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, được rồi, được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, ta nghe rồi, bây giờ mau ăn đi, ta không làm phiền nữa." Dù sao hiện tại A Tu La Thần có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người này, bởi vì hai người không những ăn uống nhanh mà

khi ăn còn thích nói chuyện.

Chương 701

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng đang bận rộn với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bởi vậy hiện giờ A Tu La Thần cũng không thể tiếp tục quấy rầy hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ăn uống nữa, A Tu La buộc phải yên tĩnh lại.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần đã cùng Hắc Sơn Yêu trở thành bằng hữu tốt, nếu có chuyện gì thì sau này còn nhiều cơ hội.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng không thể thúc giục Vu Mãng nữa, huống hồ A Tu La Thần cũng biết, hiện giờ dù có nói gì đi nữa, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản cũng không nghe lọt tai.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần mà tiếp tục nói nữa, thì cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi, bởi vậy hiện giờ A Tu La Thần nên tiết kiệm chút sức lực thì hơn.

Chờ sau này có cơ hội, A Tu La Thần sẽ nói chuyện rõ ràng với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một chuyện, dù thế nào A Tu La Thần cũng muốn hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu bỏ cái thói xấu đó đi.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe xong lời A Tu La Thần, hai người cũng hài lòng, lần này tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Chẳng mấy chốc Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng đã ăn no, lúc này Hắc Sơn Yêu ợ một tiếng, nói: "A Tu La Thần, các món ăn ở đây thật sự rất ngon, ta chưa từng ăn món nào ngon như vậy!" Dù sao thì, hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng nhận thấy các món ăn của A Tu La Thần ở đây rất ngon, bởi lẽ Hắc Sơn Yêu chưa từng ăn món nào ngon đến thế!

Tuy điều kiện ở chỗ A Tu La Thần không được như vậy, nhưng đồ ăn ở đây lại rất tuyệt, hiện giờ Hắc Sơn Yêu lại có nhận thức mới về chỗ A Tu La Thần.

Trước đây Hắc Sơn Yêu cho rằng chỗ A Tu La Thần không ra gì, nhưng bây giờ Hắc Sơn Yêu lại cho rằng chỗ A Tu La Thần thật sự rất tốt, ít nhất cũng có đồ ăn ngon.

Khi Vu Mãng nghe lời Hắc Sơn Yêu nói, cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì hiện giờ Vu Mãng cũng hiểu rõ cách nói của Hắc Sơn Yêu rồi.

Vu Mãng nói: "Hắc Sơn Yêu, ngươi cũng quá dễ bị mua chuộc rồi đó!

Vừa nãy còn chê bai A Tu La Thần, nói hoàn cảnh ở đây không tốt, bây giờ lại thích ngay đồ ăn ở đây, đúng là quá dễ thay đổi." Hiện giờ Vu Mãng cũng không biết nên nói gì với Hắc Sơn Yêu cho phải, dù sao trước đó Hắc Sơn Yêu còn cực kỳ chê bai chỗ A Tu La Thần, bây giờ chỉ vì ăn một bữa cơm ở đó thôi.

Đã bắt đầu thích chỗ A Tu La Thần rồi.

Dù sao thì, hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể có chút định lực, đừng vì một chút chuyện nhỏ mà thay đổi cách nhìn.

Tuy Vu Mãng cũng cảm thấy các món ăn ở chỗ A Tu La Thần rất ngon, nhưng hiện giờ Vu Mãng cũng biết rõ điều quan trọng nhất cần biết là gì.

Bởi vậy hiện giờ Vu Mãng cũng đang nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, nên chú ý lời ăn tiếng nói, nên biết rõ điều quan trọng nhất cần biết lúc này là gì.

Dù sao thì, cho dù đồ ăn ở chỗ A Tu La Thần có ngon đến mấy, hiện giờ Vu Mãng cũng không quên mất điều quan trọng nhất cần biết là A Tu La Thần rõ ràng là một hộ thần, vì sao chỗ ở lại tệ đến vậy.

Điều kiện ở đó thật sự quá kém cỏi, khiến Vu Mãng không ngờ rằng điều kiện ở chỗ A Tu La Thần lại tệ đến thế.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, ta chưa nói xong mà, vội cái

gì chứ?

Dù sao thì, hiện giờ ta chỉ cảm thấy đồ ăn ở chỗ A Tu La Thần ngon thôi, nhưng ta cũng không quên điều quan trọng nhất ta cần biết đâu." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cho rằng Vu Mãng đúng là hơi vội vàng rồi, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng biết điều quan trọng nhất cần biết.

Tuy hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy đồ ăn ở chỗ A Tu La Thần rất ngon, nhưng Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không quên, vẫn muốn biết tại sao điều kiện ở chỗ A Tu La Thần lại kém như vậy.

Cho nên hiện giờ Vu Mãng đúng là đã quá vội vàng rồi, cho dù Vu Mãng không nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu cũng biết phải làm gì.

Bởi vậy hiện giờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không nên tiếp tục thảo luận chuyện ăn uống nữa, mà nên làm rõ điều kiện ở chỗ A Tu La Thần tại sao lại tệ đến vậy.

Dù sao thì, A Tu La Thần cũng là một hộ thần, điều kiện ở đây sao có thể tệ đến vậy chứ?

Hiện giờ dù thế nào cũng phải làm rõ chuyện này.

Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không làm rõ chuyện này, thì tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Lúc này Vu Mãng gật đầu nói: "Vậy được, Hắc Sơn Yêu, ta cứ tưởng ngươi đã quên mất chuyện quan trọng rồi chứ.

Miễn là chưa quên thì tốt rồi, hiện giờ ta cũng đừng bàn chuyện ăn uống nữa, trước hết hãy nghe A Tu La Thần nói đi!" Khi Vu Mãng nghe xong lời Hắc Sơn Yêu, cũng thấy hay rồi, hiện giờ Vu Mãng cũng không còn gì để nói, cho nên hiện giờ Vu Mãng cho rằng nên nghe A Tu La Thần nói trước.

Hiện giờ ai cũng muốn biết tại sao điều kiện ở chỗ A Tu La Thần

lại tệ đến vậy, chỉ sau khi biết rõ chuyện này mới có thể hiểu được.

Dù sao A Tu La Thần là một hộ thần, chỗ ở của một vị thần mà hoàn cảnh lại tệ đến vậy, khiến hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không thể tin nổi.

Cho nên hiện giờ nên gác lại tất cả mọi chuyện khác, hiện giờ nhất định phải làm rõ, tại sao điều kiện ở chỗ A Tu La Thần lại kém đến vậy.

Chỉ có như vậy mới có thể yên tâm được, nếu không thì sẽ luôn canh cánh trong lòng chuyện này, nếu không làm rõ chuyện này, thì tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Hiện giờ A Tu La Thần cũng nhận ra, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã quyết tâm rồi, cho nên A Tu La Thần hiện giờ cũng phải giải thích chuyện này cho họ nghe.

Chương 702

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đừng vội, ta đã hứa là sau khi ăn xong sẽ giải thích chuyện này cho các ngươi nghe, ta nhất định sẽ làm mà." A Tu La Thần biết hiện giờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều rất quan tâm chuyện này, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng không thể lãng phí thời gian nữa, hiện giờ cũng phải giải thích chuyện này cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe.

Dù sao thì, A Tu La Thần từ trước đến nay chưa từng giấu giếm Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, dù sao hiện giờ họ là những bằng hữu rất thân thiết, cho nên lần này cho dù Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có quên chuyện gì đó, A Tu La Thần cũng nhất định sẽ giải thích cho họ nghe.

Dù sao A Tu La Thần cho rằng chuyện này căn bản không cần phải che giấu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng sẽ nói ra.

Chỉ là sau khi A Tu La Thần nói ra chuyện này, A Tu La Thần hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể chuẩn bị sẵn tinh thần trước.

Lần này A Tu La Thần không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, bây giờ hai ngươi hãy chuẩn bị tinh thần đi, ta bây giờ sẽ giải thích chuyện này cho các ngươi nghe, nhưng bất kể nghe xong thế nào, cũng đừng kích động." Trước khi A Tu La Thần nói chuyện này với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần cũng phải để họ chuẩn bị tinh thần, dù sao chuyện này có liên quan nhất định đến Hắc Sơn Yêu.

Tuy A Tu La Thần biết nói chuyện này cho Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ cảm thấy không vui, nhưng dù sao A Tu La Thần

cũng biết.

Nếu không nói chuyện này cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì hai người họ tuyệt đối sẽ không buông tha A Tu La Thần, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng phải giải thích rõ ràng chuyện này.

Tuy chuyện này quả thực có liên quan lớn đến Hắc Sơn Yêu, nhưng A Tu La Thần từ trước đến nay chưa từng trách Hắc Sơn Yêu, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng thân bất do kỷ.

Cho nên hiện giờ bất luận hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe xong thế nào, cũng nên bình tĩnh, đừng suy nghĩ quá nhiều, dù sao A Tu La Thần căn bản không còn để ý đến những chuyện này nữa.

Thế rồi khi hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe xong lời A Tu La Thần, hai người đồng thời đều nhíu mày.

Bởi vì hiện giờ họ cũng đã đoán được, chuyện này có thể liên quan đến một trong số họ, hiện giờ đều đoán rằng người đó có khả năng là Hắc Sơn Yêu.

Hắc Sơn Yêu nhíu mày nói: "A Tu La Thần, ý của ngươi là, chuyện này có liên quan đến ta đúng không?

Nếu đúng là như vậy, thì ta cũng hy vọng ngươi đừng giấu giếm bất cứ điều gì, nhất định phải nói rõ chuyện này." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã đoán được, hoàn cảnh ở chỗ A Tu La Thần quá có khả năng sẽ liên quan đến mình, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể giải thích tất cả mọi chuyện cho mình nghe, dù sao thì Hắc Sơn Yêu cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là sao.

Rốt cuộc vì Hắc Sơn Yêu mà có liên quan lớn đến mức nào mới khiến A Tu La Thần, một hộ thần, lại phải ở trong hoàn cảnh tệ như

vậy?

Dù sao hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng biết chuyện này, nhất định là giống như mình đã đoán.

Cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể kể lại chuyện này nguyên văn cho mình nghe, dù thế nào A Tu La Thần cũng không thể có bất cứ sự giấu giếm nào đối với Hắc Sơn Yêu.

Chỉ có như vậy mới là bằng hữu thật sự, nếu hiện giờ A Tu La Thần muốn thật lòng coi Hắc Sơn Yêu là bằng hữu tốt, thì nên nói thật, tuyệt đối không thể giấu giếm Hắc Sơn Yêu, không thể lừa dối.

Thế rồi lần này không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "A Tu La Thần, bất kể chuyện này có liên quan lớn đến ta đến mức nào, ngươi cũng phải nói thật, tuyệt đối không được giấu giếm bất cứ điều gì.

Đừng quên ta là bằng hữu tốt của ngươi, huống hồ ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, cứ yên tâm." Dù sao thì, Hắc Sơn Yêu cũng là người rất thông minh, Hắc Sơn Yêu có thể đoán được chuyện này có liên quan lớn đến mình, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng có bất cứ sự giấu giếm nào, cứ nói thẳng ra.

Dù sao thì, mối quan hệ rất tốt đẹp, hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã nói cho A Tu La Thần biết là đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi, cho nên bất kể có chuyện gì, A Tu La Thần hoàn toàn có thể nói thẳng.

Căn bản không cần phải che giấu, dù sao Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không vì lời A Tu La Thần nói mà chịu bất cứ đả kích nào, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng là một người rất có bản lĩnh.

Cũng biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, huống hồ hiện giờ Hắc Sơn Yêu, dù có cảm thấy có lỗi với A Tu La Thần, thì

cũng vô ích rồi.

Dù sao chuyện đã xảy ra rồi, chỉ là Hắc Sơn Yêu cũng nhất định phải làm rõ, chuyện này rốt cuộc là sao, ít nhất trong lòng cũng phải hiểu rõ, rốt cuộc mình đã nợ A Tu La Thần bao nhiêu?

Nhưng A Tu La Thần nghe xong lời Hắc Sơn Yêu cũng yên tâm không ít, dù sao hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã nghĩ thoáng rồi, cho nên A Tu La Thần cũng không còn gì để lo lắng nữa.

A Tu La Thần mỉm cười nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không giấu giếm bất cứ điều gì với ngươi và Vu Mãng đâu, huống hồ chuyện này đã qua lâu lắm rồi, biết cũng chẳng sao, dù sao hiện giờ ta cũng đã nghĩ thoáng rồi." Khi A Tu La Thần định nói chuyện này cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghe, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu có nói gì đi nữa, A Tu La Thần cũng nhất định sẽ nói ra.

Tuy trước đó A Tu La Thần quả thực đã rất tức giận vì chuyện này, nhưng hiện giờ thời gian đã lâu, dần dần A Tu La Thần cũng đã nghĩ thoáng.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần căn bản không trách Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần bây giờ cũng giống như đang kể chuyện của người khác vậy, dù sao điều kiện ở đây của A Tu La Thần tuy có hơi kém một chút.

Nhưng A Tu La Thần sống ở đây cũng khá vui vẻ, mấy năm nay A Tu La Thần cũng không có chuyện phiền phức gì, cho nên hiện giờ A Tu La Thần thật sự không hề trách Hắc Sơn Yêu một chút nào.

Hiện giờ A Tu La Thần cũng thành tâm thành ý muốn kết bạn với Hắc Sơn Yêu, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu căn bản không cần phải

lo lắng nhiều như vậy.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói như vậy, cũng yên tâm không ít, dù sao hiện giờ có thể biết rốt cuộc mình đã làm gì mà khiến chỗ ở của A Tu La Thần lại tệ đến thế.

Hắc Sơn Yêu gật đầu mỉm cười nói: "Vậy được, A Tu La Thần, ta lo ngươi sẽ vì ta mà không nói thật, nhưng dù sao ngươi cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy, dù bất kể là chuyện gì, ta đều có thể chấp nhận được." Ban đầu Hắc Sơn Yêu lo A Tu La Thần vì đã kết bạn với mình mà không nói ra chuyện này, nhưng bây giờ xem ra Hắc Sơn Yêu căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy nữa.

Chương 703

Dù sao thì, có thể thấy hiện giờ A Tu La Thần chuyện gì cũng muốn nói, thế thì cũng yên tâm rồi, bất kể là gì, Hắc Sơn Yêu biết chuyện này nhất định có nguyên nhân lớn, vì.

Nhưng dù sao thì, đó cũng là chuyện đã qua rồi.

A Tu La Thần thật sự sẽ trách, cũng không có gì để nói, dù sao thì quả thực có nguyên nhân lớn.

Dù sao thì, đó cũng không phải là điều Hắc Sơn Yêu mong muốn, nhưng dù sao, chuyện này cũng có liên quan đến mình, cho nên bất kể thế nào Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể thản nhiên đối mặt mà thôi.

A Tu La Thần mỉm cười nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, ta biết ngươi có thể đối mặt với mọi chuyện, huống hồ chuyện này cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, ta cũng sẽ không nhắc lại nữa, dù sao đó cũng không phải là điều ngươi mong muốn." Dù sao thì, những chuyện này đã qua nhiều năm như vậy rồi, huống hồ đó cũng không phải là điều Hắc Sơn Yêu mong muốn, cho nên hiện giờ ai cũng không nên truy cứu trách nhiệm của ai.

Đừng bận tâm, qua rồi thì thôi, ai cũng sẽ không nhắc lại nữa, ngay cả A Tu La Thần cũng sẽ không nhắc lại, cho nên Hắc Sơn Yêu cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ mọi người đều có thể thản nhiên đối mặt với những chuyện này.

Dù sao thì, những chuyện này cũng không phải vừa mới xảy ra, căn bản không thể trách bất cứ ai, cho nên hiện giờ ai cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của ai.

Huống hồ những chuyện này đã qua nhiều năm như vậy rồi, còn gì để mà truy cứu nữa chứ?

Vả lại, hiện giờ A Tu La Thần cũng khá hài lòng với hoàn cảnh sống của mình.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, đừng có ở đây lằng nhằng mãi nữa, có chuyện gì thì nói đi, đừng ở đây lãng phí thời gian vô ích nữa." Hiện giờ Vu Mãng cũng cảm thấy hai người Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần thật sự quá lãng phí thời gian, ở đó lằng nhằng mãi, có ý nghĩa gì chứ?

Nên có ý nghĩa, bất kể, hiện giờ những chuyện này đã qua rồi, không nhắc đến nữa, thì đừng ở đây lãng phí thời gian nữa.

Hiện giờ A Tu La Thần phải nói ra, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tiết kiệm thêm chút thời gian, tuy mọi người có thời gian.

Nhưng dù sao thì, Vu Mãng cũng cho rằng thời gian cũng rất quý báu, cho nên có thể không lãng phí thì cố gắng đừng lãng phí.

Cho nên hiện giờ Vu Mãng cũng chỉ có thể nhắc nhở hai người Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, nên mau chóng đi vào vấn đề chính, dù sao cứ ở đó nói những lời vô ích.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, dù sao thì, chúng ta đều là những người đã trải qua phong ba bão táp, chẳng có gì phải lo lắng cả, nói đi!" Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa, dù sao thì thời gian thật sự rất quý báu, cho nên hiện giờ cũng nên đi vào vấn đề chính.

Dù sao hiện giờ chuyện này bất kể thế nào, mọi người đều phải đối mặt, đều không thể trốn tránh, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng không lo lắng gì nữa.

Huống hồ A Tu La Thần đã bày tỏ rồi, bất kể chuyện này có liên quan đến Hắc Sơn Yêu hay không, A Tu La Thần cũng sẽ không để ý,

dù sao thì cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu cũng không sao lớn, dù sao điều kiện ở đây của ta không tốt, cũng là vì có ngươi ở đây, cho nên điều kiện ở đây của ta mới kém, bởi vì ta không được phép rời khỏi đây, một khi ta không thể rời khỏi đây, thì ta cũng không có cách nào duy tu chỗ ở của mình." Hiện giờ khi A Tu La Thần nhắc đến những chuyện này, cũng không hề có chút gợn sóng nào, dù sao thì cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, A Tu La Thần hiện giờ cũng đã nghĩ thoáng, buông bỏ rồi.

Dù sao thì, hoàn cảnh ở đây tuy có hơi kém một chút, nhưng đồ ăn lại rất ngon, A Tu La Thần sống ở đây cũng khá vui vẻ.

A Tu La Thần ngoại trừ việc không thể rời khỏi đây ra thì cũng không có gì khác, hiện giờ A Tu La Thần cũng đã thích nghi với cách sống như vậy rồi, huống hồ hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã phá vỡ kết giới mà đi ra, thế thì cũng không cần thiết phải tiếp tục canh giữ ở đây nữa.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng đã khôi phục tự do, muốn làm gì cũng có thể làm rồi, cho nên hiện giờ A Tu La Thần căn bản không có lý do gì để trách tội Hắc Sơn Yêu, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng không phải bị giam cầm ở đây.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời A Tu La Thần, cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao cứ tưởng là có nguyên nhân đặc biệt lớn lao nào đó, hóa ra chỉ vì một chút chuyện nhỏ thôi, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng yên tâm rồi.

Huống hồ hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng đã thoát khỏi kết giới, cho nên cũng không cần phải liên lụy A Tu La Thần, bởi vậy hiện giờ A Tu La Thần quả thực không nên trách móc nữa.

Dù sao hiện giờ mọi người đều đã "khổ tận cam lai", ai cũng

không cần phải trách móc ai nữa, đều nên sống tốt sau này.

Lúc này Hắc Sơn Yêu thở phào nhẹ nhõm nói: "À, thì ra là vậy à, ta cứ tưởng là chuyện gì lớn lắm chứ.

Không có chuyện gì lớn thì tốt rồi, nhưng bây giờ thì hay rồi, có Vu Mãng giúp đỡ, sau khi ta thoát khỏi kết giới cũng không cần phải canh giữ ở đây mãi nữa." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng yên tâm không ít, dù sao thì chuyện này, cũng không gây ra họa lớn.

Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy vui mừng cho A Tu La Thần, dù sao khi Hắc Sơn Yêu thoát khỏi kết giới, thì A Tu La Thần sau này cũng không cần phải canh giữ ở đây nữa, cũng có thể khôi phục tự do.

Cho nên quả thực như A Tu La Thần đã nói, những chuyện này đã qua rồi, ai cũng không cần phải truy cứu nữa, mọi người ai cũng sẽ không để chuyện này trong lòng đâu.

Vu Mãng cũng mỉm cười nói: "A!

A Tu La Thần, hiện giờ cuối cùng ngươi cũng đã khôi phục tự do rồi, sau này cũng không cần phải ra ngoài canh giữ ở đây nữa, cũng có thể ra ngoài dạo chơi cho khuây khỏa, bao nhiêu năm nay cũng cuối cùng cũng vượt qua được rồi." Vu Mãng hiện giờ cũng cảm thấy yên tâm cho A Tu La Thần, dù sao thì, hiện giờ A Tu La Thần cuối cùng cũng sắp "ngẩng mặt lên được" rồi, không cần phải canh giữ ở đây nữa, cũng có thể khôi phục tự do thân, có thể đi ra ngoài chơi.

Chẳng trách hiện giờ A Tu La Thần có thể buông bỏ tất cả, hóa ra hiện giờ đã khôi phục tự do, sau này cũng không cần bị giam cầm ở đây nữa.

Hiện giờ A Tu La Thần cũng không truy cứu trách nhiệm của Hắc Sơn Yêu, điều đó cũng đủ để chứng minh, A Tu La Thần thật sự là một người rất có lý lẽ, hiện giờ Vu Mãng cũng cảm thấy vui mừng

thay cho A Tu La Thần.

Vu Mãng cũng hy vọng sau này A Tu La Thần có thể luôn giữ được thái độ như vậy, hoàn toàn không cần phải luôn phiền não vì những chuyện đó nữa.

Chương 704

A Tu La Thần vui vẻ nói: “A, bao nhiêu năm rồi giờ ta cuối cùng cũng sắp "ngẩng mặt lên được" rồi, sau này cũng không cần phải bị giam cầm ở đây nữa, ta hiện giờ cũng rất vui mừng, nếu vậy sau này ta muốn đi đâu thì đi đó.” Hiện giờ những lời của A Tu La Thần cũng đều xuất phát từ nội tâm, hiện giờ thật sự cảm thấy rất vui mừng, bởi vì bao nhiêu năm rồi hiện giờ cuối cùng cũng sắp "ngẩng mặt lên được" rồi.

Sau này cũng không cần bị giam cầm ở đây nữa, có thể đi đâu thì đi đó, có chuyện gì còn vui hơn chuyện này sao?

Căn bản là không có rồi.

Hiện giờ A Tu La Thần thật sự rất mãn nguyện, cũng rất vui mừng, dù sao hiện giờ A Tu La Thần cũng đã cùng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu trở thành bằng hữu tốt.

Dù sao thì, bao nhiêu năm nay A Tu La Thần vẫn luôn bị giam cầm ở đây, vẫn luôn canh giữ Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần không có bằng hữu tốt nào, vẫn luôn cô đơn một mình.

Tuy có những người khác bầu bạn với A Tu La Thần, nhưng đó đều không phải là bằng hữu của A Tu La Thần, họ chỉ lo việc ăn uống ở của A Tu La Thần.

Cho nên hiện giờ những người duy nhất A Tu La Thần có thể coi là bằng hữu, cũng chỉ có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, bởi vậy hiện giờ A Tu La Thần quả thực rất trân trọng hai người bằng hữu này.

Lần này A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ

hội nói, lại tiếp tục.

“Dù sao thì, ta cảm thấy ta rất may mắn, dù sao nếu không phải vì chuyện như vậy, ta cũng không thể trở thành bằng hữu với các ngươi.” Dù sao thì, A Tu La Thần và Vu Mãng cùng Hắc Sơn Yêu có thể trở thành bằng hữu cũng có nguyên nhân nhất định, dù sao nếu không phải vì Hắc Sơn Yêu bị giam cầm trong kết giới, mọi người cũng không thể quen biết nhau.

Nếu vậy thì cũng không thể trở thành bằng hữu, cho nên bất kể thế nào, sau khi so sánh hai chuyện, A Tu La Thần cảm thấy rất may mắn.

Dù sao hiện giờ A Tu La Thần có hai người bằng hữu rất tốt, hiện giờ A Tu La Thần nhìn người cũng rất chuẩn, biết hai người bằng hữu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không có sai lầm.

Cũng nhất định sẽ chân thành đối đãi A Tu La Thần, cho nên hiện giờ A Tu La Thần thật sự không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ đối với cuộc sống như vậy cũng rất hài lòng.

Tuy đã mất đi mấy năm tự do, nhưng kết quả đổi lại cũng tốt, hiện giờ A Tu La Thần căn bản không oán trách những năm tháng cô độc đó.

Cho rằng hiện giờ lão thiên gia đã ban thưởng rồi, hiện giờ cũng rất hài lòng với hoàn cảnh sống như vậy, hiện giờ cũng cuối cùng "khổ tận cam lai".

A Tu La Thần nhìn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu lại tiếp tục nói: “Cho nên có mất ắt có được, ta mất đi một số thứ, ta cũng đã có được một số thứ, hiện giờ với kết quả như vậy, ta khá hài lòng.” Dù sao thì, A Tu La Thần cũng hiểu đạo lý này, có mất ắt có được, mất đi một số thứ, tự nhiên cũng sẽ có được một số thứ.

Thế nhưng hiện giờ A Tu La Thần rất hài lòng với những gì đã có được, cho nên hiện giờ A Tu La Thần căn bản không oán trách bất cứ điều gì, tuy đã mất đi bao nhiêu năm tự do, điều kiện sống ở đây cũng không quá tốt.

Nhưng A Tu La Thần cũng rất mãn nguyện, ít nhất hiện giờ có hai người bằng hữu thật sự tốt, đó là điều có thể gặp nhưng khó mà tìm được, dù sao thì, hiện giờ những người có thể chân thành kết bạn, thật sự ngày càng ít đi.

Nhưng hiện giờ A Tu La Thần lại nhìn ra được, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu là hai người bằng hữu đáng để kết giao, loại cần thâm giao đó, bởi vì hai người họ thật sự, thật sự là những người hiếm có thích hợp để kết bạn.

Vu Mãng cảm thấy lời A Tu La Thần thật sự rất có lý, bèn nói: "Đúng, A Tu La Thần nói đúng, có mất ắt có được, ta mất đi một số thứ tự nhiên cũng sẽ có được một số thứ.

Nhưng ta phải so sánh rõ ràng là mất đi nhiều hơn hay được nhiều hơn, không, ta lại cảm thấy cái mất đi vĩnh viễn không bao giờ nhiều hơn cái được." Hiện giờ Vu Mãng thật sự rất tán đồng cách nói của A Tu La Thần, nhưng dù sao thì, hiện giờ Vu Mãng cũng cho rằng cách nói của A Tu La Thần thật sự rất hay.

Vu Mãng cũng cho rằng những thứ một người mất đi vĩnh viễn sẽ không nhiều hơn những thứ đã có được, hiện giờ Vu Mãng càng ý thức sâu sắc đạo lý này.

Cho nên hiện giờ tâm trạng của Vu Mãng cũng rất tốt, Vu Mãng tin rằng, bất kể mất đi bao nhiêu cuối cùng cũng sẽ được đền bù, tuy Vu Mãng hiện giờ cũng đã mất đi.

Nhưng lại không hề nhận được hồi báo, chỉ là hiện giờ có lời của A Tu La Thần, Vu Mãng cũng tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày

nhận được hồi báo.

Dù sao thì, cũng không thể nào mất đi những thứ đó một cách vô ích, cho nên hiện giờ Vu Mãng cũng tràn đầy viễn cảnh về tương lai, tin rằng tương lai nhất định sẽ rất tốt đẹp.

Dù sao thì, Vu Mãng cả đời đã làm nhiều việc tốt, vẫn luôn kiên tin rằng người tốt nhất định sẽ có báo đáp tốt, cho nên Vu Mãng bất kể gặp phải người như thế nào cần giúp đỡ, Vu Mãng đều sẽ không từ chối.

Bất kể người đó Vu Mãng quen biết hay không quen biết, chỉ cần Vu Mãng có thể giúp được, đều sẽ không dễ dàng mà đi giúp đỡ.

Lúc này A Tu La Thần mỉm cười nói: "A!

Vu Mãng nói đúng, những gì ta mất đi nhất định không nhiều bằng những gì ta đã có được, giống như ta bây giờ vậy, ta tuy đã mất đi một số thứ vật chất, nhưng ta lại có được hai người bằng hữu tốt như vậy." Hiện giờ A Tu La Thần cũng rất tán đồng lời Vu Mãng nói, dù sao thì cũng là như vậy, hiện giờ A Tu La Thần cũng cảm thấy rất may mắn.

Dù sao chỉ mất đi một số thứ vật chất, nhưng A Tu La Thần lại có được hai người bằng hữu rất thân thiết là Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng rất hài lòng.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần thật sự không có bất cứ oán trách nào, cũng không hề không biết đủ, hiện giờ đối với cuộc sống của mình khá hài lòng.

A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục.

"Cho nên hiện giờ ta cảm thấy rất may mắn, ta chỉ mất đi một phần nhỏ mà thôi, nhưng về mặt tình cảm ta lại có được sự an ủi, ta

biết đủ rồi.” A Tu La Thần cũng là một người rất dễ thỏa mãn, lúc này cảm thấy rất hài lòng, cho rằng chỉ mất đi một số thứ vật chất, nhưng lại nhận được sự an ủi về tình cảm.

Chương 705

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần thật sự không có gì bất mãn, thật sự biết đủ, cũng rất cảm ơn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể ở bên cạnh mình, có thể trở thành bằng hữu tốt với mình.

A Tu La Thần hiện giờ cũng hy vọng, tình cảm với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể mãi mãi bền chặt như vậy, tình hữu nghị có thể thiên trường địa cửu.

Vu Mãng mỉm cười nói: "A Tu La Thần, ngươi có thể nghĩ được như vậy thì thật tốt, dù sao bất kể ai cũng phải biết đủ, chỉ có như vậy mới có thể ngày càng tốt hơn, mới có thể sống vui vẻ và hạnh phúc." Hiện giờ Vu Mãng cảm thấy cách nghĩ của A Tu La Thần rất tốt, dù sao cũng phải biết đủ, tự biết mình cũng như vậy mới có thể ngày càng tốt hơn, cho nên hiện giờ Vu Mãng hy vọng, A Tu La Thần có thể luôn giữ được một tấm lòng ban đầu.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể ngày càng tốt hơn, nếu vậy Vu Mãng cũng vui lòng nhìn thấy, dù sao hiện giờ mọi người đều là bằng hữu tốt rồi, cho nên Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần có thể sống tốt.

Tuy có thể làm được như vậy thật sự rất không dễ dàng, nhưng có thể kiên trì được còn khó hơn nữa, nhưng dù sao, Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần có thể làm được.

Dù sao thì, bất kể lúc nào cũng không thể quên đi tấm lòng ban đầu, chỉ có như vậy mới có thể sống vui vẻ, sống hạnh phúc, điều đó thật sự rất quan trọng.

Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, ngươi có thể làm được như vậy thật sự rất không dễ dàng, ta hy vọng ngươi có thể

luôn kiên trì như vậy, bất kể lúc nào, cũng đừng quên tấm lòng ban đầu.” Hắc Sơn Yêu cũng biết A Tu La Thần có thể, vẫn luôn kiên trì như hiện tại, có thể làm được điều đó khó đến mức nào, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể tiếp tục như vậy.

Bất kể lúc nào, bất kể gặp khó khăn gì, Hắc Sơn Yêu đều hy vọng A Tu La Thần có thể luôn giữ được thái độ như vậy, luôn không quên tấm lòng ban đầu.

Dù sao chỉ có như vậy mới có thể sống vui vẻ, mới có thể ngày càng tốt hơn, Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể ngày càng tốt hơn.

Tuy hiện giờ những chuyện này căn bản không cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhấn mạnh là A Tu La Thần có thể làm được, nhưng dù sao thì, A Tu La Thần nghe vậy, cũng rất vui mừng.

Dù sao A Tu La Thần biết hiện giờ lời nói của hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cũng đều xuất phát từ nội tâm, cũng quả thực đang lo lắng cho A Tu La Thần.

A Tu La Thần gật đầu nói: “Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cứ yên tâm đi, căn bản không cần phải lo lắng cho ta, dù sao thì cũng đã nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn luôn như vậy, cho nên ta sẽ luôn giữ vững một tấm lòng ban đầu, vĩnh viễn không quên tấm lòng ban đầu.” Hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể yên tâm, dù sao A Tu La Thần cũng đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn luôn như vậy, cho nên A Tu La Thần nhất định có thể làm được.

Cho nên hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hoàn toàn có thể yên tâm, lúc này mà lo lắng, thì sự lo lắng đó cũng chỉ là thừa thãi.

Nhưng hiện giờ A Tu La Thần, lời nói lại không thể nói quá nhiều, hiện giờ A Tu La Thần cũng chỉ có thể nói một cách uyển chuyển, bất kể thế nào, hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đừng lo lắng.

Dù sao bao nhiêu năm rồi, A Tu La Thần vẫn luôn làm tốt, cho nên A Tu La Thần nhất định sẽ tiếp tục kiên trì, sẽ ngày càng tốt hơn.

Lúc này Vu Mãng mỉm cười nói: "A Tu La Thần, ngươi đã nói vậy, ta và Hắc Sơn Yêu yên tâm rồi, bất kể thế nào ta đều rất coi trọng ngươi, ta tin rằng sau này ngươi nhất định sẽ ngày càng tốt hơn." Hiện giờ có lời của A Tu La Thần, Vu Mãng cũng yên tâm rồi.

Bởi vậy hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cũng hy vọng A Tu La Thần có thể ngày càng tốt hơn.

Dù sao hiện giờ những người có thể làm được như A Tu La Thần, thật sự ngày càng ít đi, cho nên ai cũng hy vọng A Tu La Thần có thể luôn kiên trì đến cùng.

Tuy Vu Mãng và A Tu La Thần mới quen biết, nhưng Vu Mãng cũng rất coi trọng A Tu La Thần, tin rằng A Tu La Thần có thể luôn như vậy.

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đừng bàn chuyện này nữa, hiện giờ hai ngươi cũng đã ăn no uống đủ rồi, cũng nên đi nghỉ ngơi đi, dù sao thì ta cũng đã không nghỉ ngơi tốt trong khoảng thời gian này." A Tu La Thần cảm thấy hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, căn bản không cần thiết phải lãng phí nhiều thời gian như vậy vào chuyện này, lúc này cũng nên đi nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao khoảng thời gian này mọi người vẫn luôn không nghỉ ngơi tốt, điểm này A Tu La Thần cũng biết, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng dành thời gian, để họ nghỉ ngơi trước thật tốt.

Hiện giờ A Tu La Thần cũng không hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu quá mệt mỏi, huống hồ sau này còn có những chuyện khác đang chờ họ làm nữa.

Dù sao lần này hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, theo A Tu La Thần về chỗ ở của mình, cũng là để giúp A Tu La Thần làm việc.

Cho nên trước khi làm việc, A Tu La Thần cũng hy vọng hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, có thể nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có như vậy mới có thể có thêm tinh lực, mới có thể làm tốt công việc.

Lúc này Vu Mãng nói: "Không sao cả đâu, A Tu La Thần, ta và Hắc Sơn Yêu căn bản không cần nghỉ ngơi, dù sao khoảng thời gian này ta cũng không làm việc gì, cho nên ta căn bản không mệt mỏi đến vậy, bây giờ ngươi hãy nói trước, chuyện cần xử lý là gì đi!" Hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng lo lắng cho mình và Hắc Sơn Yêu, dù sao thì, khoảng thời gian này hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản không quá mệt mỏi.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần nên nói trước chuyện đó, chỉ có như vậy, hai người ta và Hắc Sơn Yêu mới có thể có sự chuẩn bị tâm lý.

Dù sao thì, chuyện này đối với ta mới là quan trọng nhất, cho nên hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng đừng lãng phí thời gian nữa.

Trước tiên hãy giải quyết chuyện này đi đã, chỉ có như vậy mới có thể rời khỏi đây, chỉ có như vậy A Tu La Thần mới có thể có được tự do.

Dù sao thì, A Tu La Thần đã ở đây bao nhiêu năm rồi, cũng vẫn luôn không có tự do, bây giờ thì tốt rồi Hắc Sơn Yêu đã thoát khỏi kết giới, A Tu La Thần cũng không cần phải ở lại đây mãi nữa.

Cho nên hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể

mau chóng giành được tự do thân.

Bởi vậy hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều không nên đi nghỉ ngơi, mà nên trước hết giúp A Tu La Thần, giải quyết tốt những chuyện cần giải quyết.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, hiện giờ căn bản không cần phải lo lắng cho ta và Vu Mãng đâu, ngươi hãy nói trước chuyện đó đi, nếu không thì, ta và Vu Mãng cũng sẽ luôn canh cánh trong lòng chuyện này, ngươi có bảo ta đi nghỉ ngơi, ta cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng không có tâm trạng đi nghỉ ngơi, Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể mau chóng nói ra chuyện của mình, nếu không thì Hắc Sơn Yêu sẽ, luôn canh cánh trong lòng chuyện này.

Lúc này Hắc Sơn Yêu mà đi nghỉ, cũng không thể nghỉ ngơi được, muốn làm rõ chuyện này, căn bản không có tâm trạng ngủ.

Chương 706

Cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng lãng phí thời gian nữa, bất kể thế nào chuyện này, phải nói rõ trước.

Hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có cách nghĩ giống nhau, hiện giờ đều sẽ không đi nghỉ ngơi, muốn nghe A Tu La Thần nói, rốt cuộc là phải làm chuyện gì.

Lần này Hắc Sơn Yêu không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Cho nên A Tu La Thần, ngươi cũng đừng do dự nữa, trước tiên hãy nói cho ta biết những chuyện cần xử lý đi, nếu vậy thì ta và Vu Mãng trong lòng cũng có thể có một cái "đáy" (sự chuẩn bị, hiểu biết)." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng do dự nữa, lúc này nên nói cho mình biết, rốt cuộc có chuyện gì cần dùng đến mình và Vu Mãng để làm.

Nếu vậy thì trong lòng Hắc Sơn Yêu cũng có thể có một cái "đáy" (sự chuẩn bị), nếu không thì, Hắc Sơn Yêu cũng rất lo lắng, bởi vì cũng không biết, chuyện A Tu La Thần bảo làm rốt cuộc là chuyện gì, rốt cuộc có quan trọng hay không?

A Tu La Thần hiện giờ cũng nhận ra, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nếu không làm rõ toàn bộ chuyện này, căn bản sẽ không chịu bỏ qua.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng chỉ có thể trước tiên nói chuyện này, với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nếu không thì hai người họ căn bản sẽ không đi nghỉ ngơi.

A Tu La Thần bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, cũng không phải chuyện gì lớn lao, chỉ là một số chuyện nội bộ ta cần sắp xếp ổn thỏa, dù sao lần này ta rời khỏi đây, thì lúc nào mới có thể

trở về cũng không chắc chắn." Dù sao thì, hiện giờ những chuyện A Tu La Thần cần xử lý căn bản không phải chuyện lớn, cho nên hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng dù sao thì, những chuyện A Tu La Thần cần xử lý cũng có, tuy đều là những chuyện nội bộ, nhưng A Tu La Thần cũng phải xử lý tốt trước.

Dù sao lần này A Tu La Thần cũng muốn theo, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rời khỏi đây, A Tu La Thần lần này rời đi thì lúc nào mới có thể trở về cũng không chắc chắn.

Cho nên A Tu La Thần trước khi rời đi nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng trước, cũng chỉ có như vậy A Tu La Thần mới có thể rời đi thêm một khoảng thời gian, nếu không thì A Tu La Thần căn bản không có thời gian.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nhíu mày nói: "A Tu La Thần, nội vụ của ngươi là gì?

Ta rốt cuộc phải làm gì?

Ngươi nên nói rõ ràng hơn một chút về những chuyện này, nếu không thì ta căn bản không hiểu." Hiện giờ A Tu La Thần nói là A Tu La Thần linh muốn làm nội vụ, nếu vậy Hắc Sơn Yêu căn bản không hiểu, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể, nói rõ ràng hơn một chút về chuyện này.

Dù sao thì, bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu cũng không thể hồ đồ được, nếu không thì làm sao có thể làm việc được chứ, việc gì cũng làm không tốt, cho nên chuyện này nhất định phải làm rõ trước.

A Tu La Thần đã sớm đoán được, Hắc Sơn Yêu sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhất định phải làm rõ ràng rành mạch mọi chuyện mới chịu thôi.

Cho nên A Tu La Thần đã sớm chuẩn bị sẵn, nhất định sẽ giải thích chuyện này cho Hắc Sơn Yêu nghe, bất kể Hắc Sơn Yêu có hỏi hay không cũng sẽ nói.

A Tu La Thần nói: "Chỉ là một số chuyện hàng ngày cần phải làm thôi, căn bản không phải chuyện khó khăn, chỉ là vì ta phải rời khỏi đây một khoảng thời gian, cho nên những việc cần làm sẽ nhiều hơn một chút, bởi vậy mới phiền phức." Những chuyện này A Tu La Thần vẫn luôn phải làm, làm một lần, chỉ là vì A Tu La Thần muốn cùng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ra ngoài dạo chơi một chuyến, cho nên hiện giờ công việc của A Tu La Thần mới nhiều hơn một chút.

Dù sao thì, khoảng thời gian A Tu La Thần rời đi, những chuyện ở đây nhất định phải xử lý tốt trước, nếu không thì, A Tu La Thần căn bản không thể rời khỏi đây được.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng không thể, giải thích những chuyện này một cách rất rõ ràng.

Dù sao thì, những chuyện này nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không tự mình ra tay làm, căn bản sẽ không hiểu A Tu La Thần nói, những nội vụ này rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng hỏi nữa, bởi vì hỏi đi hỏi lại cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

A Tu La Thần dù có giải thích không rõ ràng, thì chuyện này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không thể lý giải được.

Cho nên Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nên, đợi đến khi tự mình ra tay làm những chuyện này, mới có thể biết những nội vụ mà A Tu La Thần nói, rốt cuộc là gì.

Cho nên hiện giờ hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, căn bản

không cần phải vội vàng, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ biết, những nội vụ mà A Tu La Thần nói.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này Vu Mãng nói: "Nga, thì ra là vậy à, thế thì tốt rồi, nếu là những chuyện như vậy, cũng có thể đơn giản hơn một chút, ta và Hắc Sơn Yêu đều có thể giúp được." Hiện giờ Vu Mãng nghe xong lời A Tu La Thần, cũng yên tâm không ít, dù sao nếu thật sự đơn giản như A Tu La Thần nói, thì mình và Hắc Sơn Yêu đều có thể giúp được.

Dù sao những chuyện như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều biết làm, nếu vậy thì mọi người đều có thể giúp A Tu La Thần xử lý tốt chuyện này, cũng có thể tiết kiệm thêm chút thời gian.

Dù sao thì, Vu Mãng đã ở đây lâu như vậy rồi, Vu Mãng cũng muốn rời khỏi đây, Vu Mãng cũng muốn đưa A Tu La Thần ra ngoài dạo chơi một chuyến.

Dù sao A Tu La Thần cũng đã nói rồi, đã ở trong ngọn núi này nhiều năm như vậy rồi, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng không thể mãi mãi bị giam cầm ở một nơi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng mỉm cười.

"Đúng vậy, A Tu La Thần, rốt cuộc là ngươi muốn làm những chuyện gì vậy?

Hãy nói rõ ràng cho ta và Vu Mãng nghe đi, nếu vậy thì ta cũng có thể mau chóng xử lý xong những chuyện này, lúc đó cũng có thể ra ngoài dạo chơi một chuyến." Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng rất vui mừng, dù sao hiện giờ những chuyện A Tu La Thần muốn làm đều không khó khăn đến vậy, nếu vậy thì Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng đều có thể giúp được, cả hai người đều có thể giúp được.

Muốn xử lý tốt những chuyện này, căn bản không cần lãng phí quá

nhiều thời gian, cho nên lúc đó A Tu La Thần cũng có thể sớm một chút rời khỏi đây.

Chương 707

Dù sao thì, tất cả đều là vì Hắc Sơn Yêu mà A Tu La Thần mới ở đây bao nhiêu năm, hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy rất không yên lòng.

Cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng muốn giúp A Tu La Thần thật tốt, xử lý xong tất cả những chuyện nên làm, nếu vậy thì Hắc Sơn Yêu cũng có thể đền bù cho A Tu La Thần một chút.

Dù sao nếu Hắc Sơn Yêu muốn đền bù tất cả, thì trong lòng thật sự rất không yên lòng.

Lời Hắc Sơn Yêu vừa dứt, Vu Mãng lại nói: "A!

A Tu La Thần, ngươi hãy nói trước những chuyện cần làm cho ta và Hắc Sơn Yêu nghe đi, nếu vậy thì ta cũng có thể chuẩn bị sẵn tâm lý trước." Hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng do dự nữa, hãy nói rõ ràng tỉ mỉ những chuyện cần làm cho mình và Hắc Sơn Yêu nghe, nếu vậy thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng có thể chuẩn bị sẵn tâm lý trước.

Dù sao hiện giờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản không biết, chuyện A Tu La Thần cần làm rốt cuộc là gì, tuy nghe nói rất đơn giản.

Nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rốt cuộc có thể giúp được hay không là một ẩn số, cho nên hiện giờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng muốn biết, A Tu La Thần rốt cuộc cần làm những gì.

Nếu có thể giúp được, thì hãy mau chóng làm tốt những chuyện này, nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không biết làm những chuyện này, thì cũng có thể chuẩn bị sẵn tâm lý trước.

Sớm sớm học hỏi A Tu La Thần, nếu vậy thì cũng có thể giúp được, chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút rời khỏi đây.

Dù sao Vu Mãng cũng không thể mãi mãi ở lại trong ngọn núi này, cho nên hiện giờ Vu Mãng nhất định phải tìm cách rời đi sớm một chút.

Vu Mãng lần này không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Bất kể thế nào, ta cũng nhất định phải xử lý tốt những chuyện này trước, dù sao chỉ có như vậy mới có thể rời khỏi đây, dù sao cũng đã ở đây lâu như vậy rồi, cũng quả thực nên ra khỏi ngọn núi này để xem thế sự." Hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng, mình và Hắc Sơn Yêu có thể giúp A Tu La Thần trước tiên xử lý tốt những chuyện ở đây, dù sao thì, A Tu La Thần đã bị giam cầm ở đây nhiều năm như vậy rồi.

Cho nên hiện giờ Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần có thể đi ra ngoài xem một chút, dù sao những năm nay sự thay đổi bên ngoài thật sự rất lớn, Vu Mãng trước đây còn lo lắng Hắc Sơn Yêu không chấp nhận được.

Hiện giờ Vu Mãng càng phải lo lắng cho A Tu La Thần, dù sao Hắc Sơn Yêu chưa từng rời khỏi đây, A Tu La Thần cũng chưa từng rời khỏi đây, cho nên sau này Vu Mãng có thể sẽ rất bận rộn.

Nhưng dù sao thì Vu Mãng cũng sẽ không để A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu ở lại đây, bất kể thế nào Vu Mãng cũng muốn đưa họ ra ngoài để họ thấy rõ thế sự.

Dù sao hiện giờ A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đều là bằng hữu tốt của Vu Mãng, cho nên Vu Mãng nhất định phải chăm sóc tốt cho họ, Vu Mãng cũng hy vọng, họ có thể ra ngoài mở mang tầm mắt.

Hắc Sơn Yêu mỉm cười nói: "A, Vu Mãng nói đúng, bất kể thế nào ta cũng nhất định phải nhanh một chút, xử lý tốt những chuyện ở đây, nếu vậy thì ta cũng có thể sớm một chút ra ngoài." Bất kể thế nào

cũng nên sớm một chút ra ngoài, nếu vậy thì cũng có thể kiến thức thế giới bên ngoài, dù sao thì, thế giới bên ngoài biến hóa nhất định rất lớn.

Dù sao Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều đã ở trong núi nhiều năm như vậy rồi, nhiều năm như vậy nhất định sẽ có biến hóa, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng cho rằng, nên lập tức xử lý tốt những chuyện này, nếu vậy thì cũng có thể lập tức rời đi.

Hiện giờ Hắc Sơn Yêu tin rằng, cách nghĩ của A Tu La Thần và mình nhất định là giống nhau, dù sao ai cũng không muốn ở lại một nơi quá lâu.

Cho nên bất kể thế nào chuyện này, đều nhất định phải làm nghiêm túc, chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút rời đi, mới có thể sớm một chút, xem xem sự biến hóa của thế giới bên ngoài.

Hắc Sơn Yêu không đợi A Tu La Thần nói, lại tiếp tục nói: "Dù sao Vu Mãng cũng đã nói rồi, sự thay đổi bên ngoài thật sự rất lớn, ta cũng tò mò bên ngoài rốt cuộc đã biến thành dáng vẻ gì?

Ta và A Tu La Thần nhất định cũng rất tò mò, bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu biến hóa nhỉ!" Hắc Sơn Yêu tin rằng hiện giờ cách nghĩ của A Tu La Thần và mình nhất định là giống nhau, bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu đã rất tò mò về sự biến hóa của thế giới bên ngoài rồi.

A Tu La Thần sao có thể không tò mò chứ?

Dù sao Hắc Sơn Yêu bị giam cầm ở đây, cho nên vẫn luôn không có cơ hội ra ngoài, thế nhưng A Tu La Thần lại vì canh giữ Hắc Sơn Yêu ở đây.

Cho nên mới không có cách nào ra ngoài, hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy rất có lỗi với A Tu La Thần, cho nên hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp A Tu La Thần.

Xử lý tốt tất cả những chuyện cần xử lý, nếu vậy thì cũng có thể sớm một chút rời khỏi đây, dù sao thì, hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng nhất định phải đền bù cho A Tu La Thần.

Cho nên hiện giờ chỉ cần là chuyện Hắc Sơn Yêu có thể làm được, thì đều nhất định sẽ không từ chối, chỉ cần có thể giúp được, đều nhất định sẽ xông lên phía trước.

Lúc này A Tu La Thần mỉm cười nói: "Ta đương nhiên cũng tò mò, sự thay đổi bên ngoài rốt cuộc lớn đến mức nào, cho nên lần này ta mới quyết định xử lý tốt những chuyện ở đây, và cùng các ngươi ra ngoài xem một chút." Lần này lời của Hắc Sơn Yêu quả thực đã chạm đến lòng A Tu La Thần, A Tu La Thần quả thực cũng rất tò mò về sự biến hóa của thế giới bên ngoài.

Cho nên lần này A Tu La Thần mới quyết định, phải trước tiên xử lý tốt tất cả những chuyện của mình, nếu vậy thì cũng có thể ra ngoài xem một chút.

Dù sao thì, A Tu La Thần đã nhiều năm không rời khỏi đây rồi, cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng muốn đi ra ngoài xem một chút, dạo chơi một chuyến.

Bất kể thế nào, nếu vậy thì A Tu La Thần cũng có thể có thêm chút kiến thức, dù sao A Tu La Thần cũng không hy vọng, mãi mãi ở lại trong ngọn núi này.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, cũng rất kích động, dù sao A Tu La Thần vẫn luôn rất khao khát cuộc sống như vậy, nhất định phải ra ngoài kiến thức thế sự.

Lúc này Vu Mãng mỉm cười nói: "Vì hiện giờ cách nghĩ của mọi người chúng ta đều nhất trí, thế thì bây giờ ta hãy nói rõ ràng một chút, ở đây rốt cuộc cần xử lý những gì đi, nếu vậy thì ta và Hắc Sơn Yêu trong lòng cũng có thể có một cái "đáy" (sự chuẩn bị), xem xem lúc đó

ta có thể giúp được gì.” Hiện giờ Vu Mãng cũng rất vui mừng, dù sao hiện giờ cách nghĩ của mọi người đều nhất trí, nếu vậy thì mọi người làm việc cũng có thể nhanh hơn.

Dù sao mọi người hiện giờ đều vội vàng muốn đi ra ngoài dạo chơi một chút, cho nên nhất định sẽ rất nghiêm túc làm việc, nếu vậy thì cũng có thể nhanh một chút làm tốt công việc.

Chương 708

Nếu sau khi xử lý tốt mọi việc ở đây, Vu Mãng có thể đi ra ngoài chơi, dù sao thì, hiện giờ Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều, đã bị giam cầm ở đây quá lâu rồi.

Cho nên cũng quả thực nên đi ra ngoài dạo chơi một chút rồi, dù sao Vu Mãng, có thể biết thế giới bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu biến hóa, Vu Mãng rất thích.

Dù sao hiện giờ thế giới bên ngoài thật sự ngày càng tốt đẹp hơn, Vu Mãng hiện giờ cũng hy vọng A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, đều có thể có cơ hội, đi ra ngoài dạo chơi, tham quan một chút.

Dù sao thì, mọi người đều đã trở thành bằng hữu tốt, cho nên Vu Mãng cũng hy vọng, họ cũng có thể trở nên kiến thức rộng rãi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: “A!

A Tu La Thần, mau chóng giới thiệu những chuyện cần làm cho ta và Vu Mãng hai người nghe đi, nếu vậy thì ta cũng có thể chọn một số, chuyện trong khả năng của mình để giúp ngươi xử lý.” Hiện giờ Hắc Sơn Yêu cũng nóng lòng muốn biết, những chuyện A Tu La Thần cần làm rốt cuộc là chuyện gì, nếu vậy thì hai người Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng, có thể chọn một số chuyện trong khả năng của mình, để giúp A Tu La Thần xử lý.

Nếu vậy thì cũng có thể tiết kiệm thêm chút thời gian, dù sao thì, tuy hiện giờ mọi người đều hơi mệt mỏi rồi, nhưng hiện giờ ai cũng không muốn đi nghỉ ngơi.

Hiện giờ ai cũng muốn xử lý tốt những chuyện A Tu La Thần cần xử lý, bởi vì hiện giờ mọi người đều muốn sớm một chút ra ngoài, dù sao thời gian ở đây thật sự quá dài rồi.

Cho nên hiện giờ dù có mệt đến mấy, cũng phải trước tiên xử lý tốt những chuyện cần xử lý, nếu vậy thì có thể theo Vu Mãng cùng rời khỏi đây, ra ngoài kiến thức thế sự.

Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần tin rằng sự biến hóa bên ngoài, nhất định cũng rất lớn, nhất định phải tốt hơn ở đây nhiều.

Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cũng đừng vội, tuy những chuyện ta cần xử lý có, nhưng ta cũng không vội vàng một chút." Hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể bình tĩnh một chút, bất kể lúc nào cũng đừng vội vàng.

Dù sao những chuyện cần xử lý cũng có, vội vàng một chút thì có ích gì chứ?

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần hy vọng hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao chờ sau khi nghỉ ngơi tốt, rồi sau đó đi làm việc cũng có thể đạt được hiệu quả gấp đôi, cho nên hiện giờ A Tu La Thần căn bản không muốn cùng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đi thảo luận chuyện này.

Hiện giờ A Tu La Thần cho rằng nói ra những chuyện này cũng không có ích gì, dù sao hiện giờ trời cũng không còn sớm nữa, nên tận dụng thời gian này để nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao thì làm chuyện gì cũng không thể vội vàng, dù sao vội vàng căn bản không giải quyết được bất cứ vấn đề nào.

Bởi vì có một câu tục ngữ cổ nói rất hay, "lòng nóng không ăn được đậu hũ nóng", cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể bình tĩnh một chút.

Nên nghỉ ngơi thật tốt.

Lần này A Tu La Thần không cho hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục.

"Dù sao sau này ta còn có rất nhiều thời gian, hôm nay mọi người đều mệt rồi, cho nên hôm nay mọi người hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, ta ngày mai sẽ xử lý những chuyện này." Hiện giờ A Tu La Thần cho rằng, mình còn rất nhiều thời gian, bất kể chuyện gì cũng không thể vội vàng, cho nên hiện giờ A Tu La Thần hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao A Tu La Thần cũng biết, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hiện giờ nhất định đều mệt mỏi rồi, cho nên hiện giờ mà đi xử lý công việc, cũng không có quá nhiều tinh lực.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần hy vọng, hiện giờ ai cũng có thể tiết kiệm thời gian lại, hiện giờ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai làm việc cũng có thể nhanh hơn.

Cho nên A Tu La Thần hiện giờ căn bản không vội vàng, dù sao hiện giờ có hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu giúp đỡ, làm việc nhất định sẽ rất nhanh.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần cũng hy vọng, hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đừng vội vàng, dù sao vội vàng căn bản không giải quyết được bất cứ vấn đề nào, ngược lại sẽ khiến mình trở nên luống cuống tay chân.

Cho nên hiện giờ A Tu La Thần hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghỉ ngơi tốt chi hậu, ngày mai sẽ thảo luận chuyện này.

Dù sao A Tu La Thần tin rằng có hai người Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu giúp đỡ, làm việc nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều, cho nên không bao lâu có thể rời khỏi đây, có thể ra ngoài chơi thật tốt.

Lúc này Vu Mãng mỉm cười nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, vậy ta

thấy ta nên nghe lời A Tu La Thần đi, dù sao lời A Tu La Thần nói cũng có lý nhất định, sau khi ta nghỉ ngơi tốt, làm việc cũng nhất định sẽ nhanh hơn." Hiện tại Vu Mãng hi vọng, Hắc Sơn Yêu có thể nghe lời A Tu La Thần.

Dù sao, lời A Tu La Thần nói cũng có lý nhất định.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đích xác mệt mỏi rồi, đã lâu không được nghỉ ngơi đàng hoàng, nên hiện tại đích xác nên nghỉ ngơi thật tốt.

Tuy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu trước đó vốn định không nghỉ, trực tiếp đi giúp A Tu La Thần xử lý sự tình, nhưng hiện tại xem ra nếu không nghỉ ngơi, A Tu La Thần cũng sẽ không đồng ý.

Nên hiện tại cũng chỉ có thể làm theo lời A Tu La Thần, dù sao chỉ có vậy mới có thể tiết kiệm thêm chút thời gian, nếu không sẽ vì chút chuyện nhỏ mà tranh cãi mãi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nhíu mày nói: "Nhưng Vu Mãng, nếu ta làm theo lời A Tu La Thần, vậy ta sẽ lãng phí nhiều thời gian như vậy, có thời gian đó ta làm việc gì chẳng tốt hơn sao?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu không tán đồng ý kiến của Vu Mãng.

Dù sao có thời gian làm việc gì cũng tốt, căn bản không cần thiết phải lãng phí thời gian vô ích.

Chương 709

Tuy hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đích xác mệt mỏi, nhưng chưa đến mức quá sức, nên hiện tại căn bản không cần nghỉ ngơi.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng nhiều năm không ra ngoài mở mang kiến thức rồi, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn biết bên ngoài đã biến thành bộ dạng gì.

Nên hiện tại càng phải xử lý tốt chuyện ở đây, chỉ có vậy mới có thể ra ngoài đi dạo, xem xét.

Dù sao mọi người đã ở đây nhiều năm rồi, đều lâu rồi không ra ngoài mở mang kiến thức.

Huống chi Vu Mãng còn nói thế giới bên ngoài đã xảy ra biến hóa lớn, nên hiện tại vô luận là Hắc Sơn Yêu hay A Tu La Thần đều tràn đầy tò mò về thế giới bên ngoài.

A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Hắc Sơn Yêu, tuy ta nhiều năm không ra ngoài xem xét rồi, nhưng dù sao, ta cho rằng ta cũng không cần vội vàng nhất thời, dù sao về sau ta còn nhiều thời gian." Hiện tại A Tu La Thần lại không tán đồng ý kiến của Hắc Sơn Yêu.

Tuy mọi người đã nhiều năm không ra ngoài đi dạo xem xét rồi.

Nhưng đợi sau khi A Tu La Thần xử lý xong mọi việc ở đây, sẽ có rất nhiều thời gian, lúc đó muốn đi đâu cũng được.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không cần vội vã, nghỉ ngơi ở đây thì sao, dù sao A Tu La Thần cũng không để Hắc Sơn Yêu nghỉ ngơi quá lâu.

Chỉ là nghỉ ngơi một ngày thôi, dù sao hiện tại trời cũng đã tối rồi,

nên hiện tại đi xử lý sự tình cũng rất bất tiện.

Nên hiện tại A Tu La Thần cảm thấy nên, dùng thời gian này nghỉ ngơi thật tốt, như vậy cũng có thể dưỡng đủ tinh thần, đợi sau khi dưỡng đủ tinh thần, làm việc cũng sẽ thuận lợi hơn.

Tuy hiện tại A Tu La Thần nói vậy, nhưng Hắc Sơn Yêu hiện tại không muốn tiếp tục ở lại đây, mà muốn ra ngoài đi dạo, xem xét thế sự.

Nhưng dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu không thể nói như vậy, hiện tại phải thuận theo lời A Tu La Thần mới được.

Vu Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi, A Tu La Thần, đã nói như vậy rồi, vậy ngươi quyết định đi!" Hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng rành mạch như vậy, Hắc Sơn Yêu còn có thể nói gì nữa, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể tôn trọng ý kiến của A Tu La Thần.

Huống chi hiện tại Hắc Sơn Yêu muốn phản bác A Tu La Thần, A Tu La Thần nhất định cũng có lời để nói lại Hắc Sơn Yêu, điểm này Hắc Sơn Yêu cũng hiểu rõ.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cho rằng, căn bản không cần thiết phải lãng phí thời gian và khẩu thiệt đó, do đó hiện tại cũng nghe lời A Tu La Thần.

Khi A Tu La Thần nghe lời Hắc Sơn Yêu, cũng rất vui mừng, dù sao hiện tại A Tu La Thần thật sự hi vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao A Tu La Thần biết khoảng thời gian này, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều mệt mỏi, cũng cần nghỉ ngơi, nếu không A Tu La Thần lại có thể để họ nghỉ ngơi sao?

Dù sao, hiện tại mỗi quyết định A Tu La Thần đưa ra, tất cả đều

vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không phải vì bản thân mình.

Vu A Tu La Thần cười cười nói: "Đúng vậy chứ, ta cần phải nghỉ ngơi tốt, mới có thể có thêm khí lực và tinh lực." Lúc đó A Tu La Thần cũng rất hài lòng, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng làm theo lời A Tu La Thần, có gì mà không hài lòng chứ?

Dù sao A Tu La Thần vẫn luôn cho rằng phải nghỉ ngơi tốt, chỉ có vậy mới có tinh lực để làm tốt những việc cần làm.

Tuy những việc A Tu La Thần muốn làm đều rất đơn giản, nhưng dù sao, những việc đó cũng rất quan trọng.

Nên khi làm những việc này, mọi người đều cần có đủ tinh thần, khi làm việc cũng phải nghiêm túc.

Bởi vì những việc này tuyệt đối không thể lơ là, bởi vì nếu có chỗ nào làm sai, thì hậu quả sẽ rất phiền phức.

Lần này A Tu La Thần cũng không cho ai cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Vì hiện tại chúng ta đã đạt thành đồng thuận, vậy Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, ta đưa hai ngươi đi phòng khách, đều sớm một chút nghỉ ngơi." Hiện tại ý kiến đã thống nhất, vậy A Tu La Thần cho rằng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không cần thiết, ở đây lãng phí thời gian nữa, hiện tại cũng nên đi nghỉ ngơi rồi.

Dù sao, khoảng thời gian này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhất định chưa nghỉ ngơi tốt, nên hiện tại nên đi nghỉ ngơi.

Tuy hiện tại A Tu La Thần đích xác có việc, đang chờ để xử lý.

Nhưng A Tu La Thần cũng không vội, dù sao có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu giúp đỡ, nhất định sẽ nhanh chóng xử lý tốt những việc này, dù sao hai người họ đều có năng lực.

Nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không lo lắng những việc này, A Tu La Thần còn không lo lắng, cũng hi vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đừng lo lắng nữa.

Dù sao, A Tu La Thần tin tưởng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều là những người rất có năng lực, nếu không, hai người họ cũng không thể đi ra khỏi kết giới.

Lúc này Vu Mãng nói: "Được thôi, đã vậy, vậy ngươi dẫn ta và Hắc Sơn Yêu đi phòng khách xem thử đi, nhưng ta hiện tại không thể nghỉ ngơi, dù sao hiện tại trời chưa tối mà, ta đợi trời tối rồi nghỉ ngơi!" Hiện tại Vu Mãng cũng không cãi lại A Tu La Thần, nên hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể làm theo lời A Tu La Thần, lúc đó Vu Mãng cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể dẫn hắn và Hắc Sơn Yêu đi phòng khách xem thử.

Nhưng dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người không thể đi nghỉ ngơi, dù sao bên ngoài trời chưa tối mà, hiện tại để họ nghỉ ngơi, cũng không ngủ được.

Nên hiện tại Vu Mãng phải nói rõ chuyện này với A Tu La Thần, dù sao cũng phải đợi trời tối rồi mới đi nghỉ ngơi.

Chương 710

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có mệt mỏi đến mấy, khi trời sáng cũng không ngủ được, nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều đã nhượng bộ A Tu La Thần.

Vậy A Tu La Thần cũng không thể, tiếp tục làm khó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, lúc đó A Tu La Thần cũng phải làm theo lời Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, tuyệt đối không thể tiếp tục làm khó, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Lần này Vu Mãng cũng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Ta hiện tại có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi này, nghiên cứu thật kỹ, ngày mai ta nên làm gì trước, dù sao trước khi làm việc, ta nên vạch ra một kế hoạch đã." Hiện tại Vu Mãng đã sắp xếp xong mọi chuyện, Vu Mãng cũng hi vọng A Tu La Thần có thể làm theo.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều đã đồng ý A Tu La Thần mà đi nghỉ ngơi rồi, nên hiện tại A Tu La Thần cũng phải đồng ý một yêu cầu của Vu Mãng.

Dù sao hiện tại đều phải, vạch ra một kế hoạch mới được, chỉ có có kế hoạch làm việc mới có thể thuận lợi hơn.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể nghe lời hắn, dù sao hiện tại đều phải nghiên cứu, ngày mai nên làm gì trước, rồi sau đó làm gì.

Dù sao mọi người, đều phải cân nhắc kỹ càng chuyện này, như vậy ngày mai khi làm việc, cũng sẽ không đến nỗi luống cuống tay chân.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời nói: "A, A Tu La Thần, chuyện này đừng cân nhắc nữa, làm theo Vu Mãng nói đi, dù

sao lời Vu Mãng nói có lý nhất định, ta cần phải vạch ra kế hoạch tốt, như vậy ta làm việc cũng có thể từng bước từng bước, cũng có thể tránh đi phiền phức." Lúc đó Hắc Sơn Yêu cho rằng lời Vu Mãng nói có lý nhất định, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đồng ý, ý kiến của Vu Mãng, lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần cũng có thể đồng ý ý kiến của Vu Mãng.

Dù sao Vu Mãng nói đúng, nếu vạch ra kế hoạch tốt, thì ngày mai làm việc cũng sẽ tránh đi phiền phức.

Nên hiện tại vô luận A Tu La Thần nói gì đi nữa, A Tu La Thần cũng phải làm theo Vu Mãng nói, vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đang đứng trên cùng một chiến tuyến.

Nếu lúc đó A Tu La Thần không đồng ý, ý kiến của Vu Mãng, thì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho A Tu La Thần.

Dù sao lời Vu Mãng nói rất có lý, nếu vạch ra kế hoạch tốt, thì ngày mai làm việc cũng đều có thể từng bước từng bước, như vậy thật sự có thể tránh đi phiền phức.

Lúc đó A Tu La Thần cũng thật sự cạn lời, dù sao A Tu La Thần còn chưa nói gì, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đã ở đó lâu như vậy rồi.

Dù sao, A Tu La Thần cũng không phải kẻ ngốc, cũng biết lời Vu Mãng nói có lý nhất định, Vu Mãng hiện tại nói vậy, làm vậy cũng là vì A Tu La Thần mà cân nhắc.

Vu A Tu La Thần bất đắc dĩ cười cười nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, không cần lo lắng nữa, dù sao ta cũng biết, lời nói đó đúng hay sai, dù sao ta cũng đâu phải kẻ ngốc." Hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đừng lo lắng nữa, dù sao A Tu La Thần cũng đâu phải kẻ ngốc, cũng biết những lời

nói đó, đều có lý nhất định.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng tán đồng ý kiến của Vu Mãng, huống chi như Vu Mãng đã nói, hiện tại trời còn sáng sớm, hiện tại để họ đi nghỉ ngơi, cũng không ngủ được.

A Tu La Thần cũng vậy, nên hiện tại A Tu La Thần tán đồng ý kiến của Vu Mãng, hiện tại đích xác nên tận dụng thời gian này để vạch ra kế hoạch, như vậy ngày mai cũng có thể hành sự theo kế hoạch.

Làm như vậy làm việc cũng sẽ thuận tiện hơn, nhanh chóng hơn, nên hiện tại A Tu La Thần cũng cho rằng phương pháp của Vu Mãng rất không tệ, A Tu La Thần cũng rất bình thường.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần, hai người cũng yên tâm rồi, dù sao cũng biết, hiện tại A Tu La Thần cũng đã đồng tình ý kiến của họ.

Chỉ là chưa đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nói, A Tu La Thần lại tiếp tục nói: "Dù sao, phương pháp của Vu Mãng không tệ, nên ta cũng tán đồng ý kiến của Vu Mãng, ta một lát nữa sau khi xem xong phòng khách, ta sẽ nghiên cứu chuyện này." Hiện tại A Tu La Thần cũng rất tán đồng ý kiến của Vu Mãng, nên hiện tại A Tu La Thần cũng định sẽ cùng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nghiên cứu kỹ chuyện này.

Chỉ là trước khi nghiên cứu chuyện này, A Tu La Thần muốn dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đi xem phòng khách, dù sao, hiện tại cũng phải chọn ra, phòng ngủ tối nay.

Dù sao đợi sau khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người chọn xong phòng, A Tu La Thần mới dễ dàng sắp xếp người đi dọn dẹp phòng, dù sao những phòng khách đó của A Tu La Thần, đã lâu rồi không có người ở.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe, lời A Tu La Thần nói xong, hai người cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì đã sớm đoán được, A Tu La Thần sẽ nói vậy.

Dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng rất hài lòng, dù sao nghiên cứu những việc cần làm ở đây, thật sự có sự giúp đỡ lớn đối với họ.

Lần này mọi người ai cũng không nói thêm lời nào, cứ thế đi theo A Tu La Thần về phía phòng khách của A Tu La Thần, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng đích xác, nên chọn một căn phòng mình thích.

Tuy chỗ ở hiện tại của A Tu La Thần, thật sự có chút cũ kỹ, nhưng nơi đây rất rộng lớn.

Chẳng mấy chốc mọi người đã đến phòng khách, A Tu La Thần cười nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, đây là tất cả phòng khách của ta, hai ngươi có thể tùy tiện chọn căn phòng nào mình ưng ý, ta sẽ cho người dọn dẹp căn phòng đó." Hiện tại A Tu La Thần dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đã đến phòng khách, hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng hai người có thể chọn một căn phòng khách.

Tuy hoàn cảnh ở chỗ A Tu La Thần không tốt lắm, nhưng phòng khách thì được, nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thích căn nào, thì dễ dàng tìm người dọn dẹp.

Dù sao ở chỗ A Tu La Thần căn bản không có người, nên những phòng khách này căn bản không có người ở, nên cần phải dọn dẹp kỹ càng mới có thể ở được.

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đang xem xét ở đó, cũng muốn chọn một nơi thích hợp để ở.

A Tu La Thần không thúc giục Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, cũng

đang nghiêm túc ở đó cùng họ, đợi họ chọn ra căn phòng mình thích.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng rất nhanh, không bao lâu hai người đã chọn xong căn phòng muốn ở.

Lúc đó A Tu La Thần cười nói: "Được, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, ta sẽ gọi người dọn dẹp hai căn phòng đó cho hai ngươi, không cần vội, một lát nữa sẽ dọn dẹp xong, có thể nghỉ ngơi rồi." Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã chọn được căn phòng ưng ý, hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng hai người đều đừng vội, dù sao có thể dọn dẹp xong phòng.

Chương 711

Tuy những phòng khách ở chỗ A Tu La Thần đã lâu không có người ở, nhưng dù có bẩn đến mấy, cũng không cần lãng phí bao nhiêu thời gian là có thể dọn dẹp xong.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản không cần vội, một lát nữa có thể về nghỉ ngơi rồi.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng biết hai người nhất định rất mệt, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng, có thể sớm một chút nghỉ ngơi.

A Tu La Thần lần này cũng không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Hiện tại ta cũng không có việc gì, ta dẫn hai ngươi tham quan nơi đây đi, tuy hoàn cảnh ở chỗ ta không tốt, nhưng nơi này khá rộng lớn." Dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng không có việc gì để làm, nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu tham quan chỗ ở của mình.

Dù sao chỗ ở của A Tu La Thần chỉ là hoàn cảnh kém một chút mà thôi, nhưng chỗ ở của A Tu La Thần rất rộng lớn.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người làm quen, dù sao là khách, nên phải tận tình chiêu đãi, A Tu La Thần muốn tận tâm.

Dù sao trong thời gian ngắn, không thể rời khỏi đây, nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng phải làm quen nơi đây.

Nếu không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản không hiểu rõ nơi đây, hai người cũng sẽ dễ dàng lạc đường, dù sao chỗ A Tu La Thần thật sự rất rộng lớn.

Khi Vu Mãng nghe xong lời A Tu La Thần nói, lập tức nói: "Thôi đi!

A Tu La Thần, ta hiện tại không muốn đi tham quan nơi đây nữa, ta muốn thảo luận, rốt cuộc có những việc gì cần ta và Hắc Sơn Yêu giúp đỡ đi, dù sao chuyện này đối với ta, mới là quan trọng nhất." Hiện tại Vu Mãng căn bản không tán đồng ý kiến của A Tu La Thần.

Dù sao, có những việc quan trọng đang chờ để làm, nên hiện tại căn bản không có thời gian, đi tham quan chỗ ở của A Tu La Thần.

Huống chi trong thời gian ngắn, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng sẽ không rời khỏi đây, nên có nhiều thời gian để làm quen hoàn cảnh ở chỗ A Tu La Thần.

Nên hiện tại Vu Mãng cảm thấy nên, ưu tiên xử lý những việc quan trọng nhất, hiện tại phải biết A Tu La Thần rốt cuộc có những việc gì, cần phải làm.

Dù sao lúc đó Vu Mãng đi theo A Tu La Thần, đi tham quan chỗ ở của hắn, Vu Mãng cũng sẽ không yên lòng, trong lòng có chuyện thì sẽ không yên tâm.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời nói: "A, A Tu La Thần, muốn tham quan nơi đây, ta về sau còn nhiều thời gian, ta hiện tại trước tiên bàn bạc, chính sự là quan trọng." Hiện tại lời Hắc Sơn Yêu nói y hệt Vu Mãng, hiện tại cũng cho rằng căn bản không nên, đi tham quan chỗ ở của A Tu La Thần.

Có thời gian đó nên trước tiên bàn bạc một chút, dù sao chỉ cần xử lý tốt chuyện này, sau đó mới có tâm trạng đi cùng A Tu La Thần tham quan.

Hiện tại không những Vu Mãng, mà ngay cả Hắc Sơn Yêu cũng không có tâm trạng, hai người đều đặt chính sự lên hàng đầu.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều không tán đồng lời A Tu La Thần nói, hiện tại đều muốn nghe A Tu La Thần rốt cuộc có những việc gì cần mọi người đi xử lý.

Dù sao, đối với họ mới là chuyện quan trọng nhất, hiện tại nên trước tiên làm tốt chính sự sau đó mới làm những việc khác.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể làm gì nữa?

Hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể phối hợp với hai người.

Vu A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Ta nói Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cũng thật là, ta đã nói rồi, những việc đó không phải chuyện lớn, chỉ là một số việc vặt vãnh mà thôi, không cần vội." Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết rốt cuộc nên nói gì với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nữa, dù sao A Tu La Thần đã nói rõ ràng rồi.

Hiện tại những việc A Tu La Thần muốn nói căn bản không phải chuyện lớn, chỉ là một số việc vặt vãnh mà thôi, hiện tại A Tu La Thần muốn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, ở lại đây giúp xử lý những việc này.

Cũng chỉ là vì nhân lực đông, làm việc mới nhanh hơn, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đừng vội.

Dù sao những việc nhỏ này đối với họ đều rất dễ dàng, nếu muốn xử lý tốt những việc này, thì đều rất nhẹ nhàng.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không cần quá để ý những điều này, hiện tại cũng hoàn toàn có thể yên tâm, cùng A Tu La Thần đi tham quan.

A Tu La Thần cũng không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Nên hiện tại ta dẫn hai ngươi làm

quen, hoàn cảnh ở chỗ ta đi, dù sao chỗ ta thật sự rất rộng lớn, ta còn lo lắng hai ngươi sẽ lạc đường." Hiện tại A Tu La Thần cũng có lý do, cũng thật sự lo lắng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người sẽ lạc đường, nên hiện tại A Tu La Thần muốn dẫn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, đi làm quen hoàn cảnh ở đó.

Nên hiện tại A Tu La Thần hi vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, có thể cân nhắc lời hắn nói, dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng đang vì hai người họ mà nghĩ.

Tuy hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng rành mạch rồi, nhưng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cho rằng nên ưu tiên xử lý chính sự.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng không phải chưa từng thấy đời, chỗ A Tu La Thần có rộng lớn đến mấy cũng không thể lạc đường.

Vu Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, những việc đó căn bản không cần lo lắng, dù sao, ta và Vu Mãng cũng là người từng trải, căn nhà này tuy lớn, nhưng hai người chúng ta cũng sẽ không lạc đường." Hắc Sơn Yêu cũng là một người thẳng thắn, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có lý do, dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng A Tu La Thần đừng lo lắng nhiều như vậy.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng là người từng trải, nên căn nhà của A Tu La Thần tuy lớn, nhưng căn bản sẽ không lạc đường.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng hi vọng, A Tu La Thần đừng lo lắng những điều đó nữa, hiện tại nên trước tiên bàn bạc chính sự đã.

Chương 712

Dù sao Hắc Sơn Yêu cảm thấy có thời gian đó, đều có thể bàn bạc nhiều chuyện, căn bản không nên lãng phí thời gian vô ích vào, một chuyện không quan trọng.

Lần này Hắc Sơn Yêu cũng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng ở đó nói nhiều nữa, nghe lời ta và Vu Mãng đi, chúng ta hiện tại trước tiên nghiên cứu chính sự đã!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể nghe lời hắn và Vu Mãng, dù sao hai người họ đều lấy chính sự làm trọng, trước tiên phải xử lý tốt mọi việc sau đó mới đi chơi.

Dù sao, nếu không xử lý tốt chính sự, thì vô luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, hai người đều không có tâm trạng đi cùng A Tu La Thần tham quan nhà của A Tu La Thần.

Nên hiện tại vô luận A Tu La Thần nói gì đều không có tác dụng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đã quyết tâm rồi, sẽ không bị A Tu La Thần làm lay động.

Do đó hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao, hiện tại đều phải biết A Tu La Thần rốt cuộc có bao nhiêu việc cần giúp.

Nếu Hắc Sơn Yêu không làm rõ chuyện này, buổi tối ngủ có thể sẽ không ngủ được, nên hiện tại cũng không lãng phí thời gian nữa.

Lúc đó, Vu Mãng lại nói: "A, A Tu La Thần, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, chúng ta trước tiên tìm một nơi, bàn chính sự đi, dù sao đó mới là việc quan trọng nhất." Hiện tại Hắc Sơn Yêu còn chưa nói ra những lời trong lòng, Vu Mãng đã nói trước một chút, dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ý kiến giống nhau.

Lúc đó đều không nên lãng phí thời gian ở đây, nên trước tiên nói rõ chính sự, như vậy mới có thể yên tâm.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều đã nói như vậy rồi, A Tu La Thần có thể làm gì nữa, A Tu La Thần hiện tại có nói nhiều đến mấy, cũng không thể nói ra.

Dù sao A Tu La Thần biết lúc đó, vô luận nói gì đều không có tác dụng, bởi vì dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều nhất định sẽ không thay đổi chủ ý.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể làm theo, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, hiện tại cũng không thêm phiền phức.

"Ai……" Vu A Tu La Thần thở dài một hơi nói: "Được rồi, được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, ta không nói nữa, đã vậy, vậy chúng ta đi bên kia đi!" Hiện tại A Tu La Thần thật sự rất bất đắc dĩ, dù sao, hiện tại A Tu La Thần một mình căn bản không phải đối thủ của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể nhượng bộ rồi, dù sao A Tu La Thần hiện tại có nói gì cũng vô dụng, nên hiện tại A Tu La Thần cũng quyết định cùng Vu Mãng, đi bên kia bàn bạc chính sự rồi.

Dù sao lúc đó nếu A Tu La Thần có nói nhiều lời nữa thì chỉ là đang lãng phí thời gian vô ích mà thôi, nên A Tu La Thần phân biệt rõ nên làm gì.

Huống chi hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, làm như vậy cũng là vì A Tu La Thần mà nghĩ, nên chuyện tình này A Tu La Thần lĩnh hội.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói xong, hai người cũng yên tâm rồi, dù sao dù thế nào, cũng cần phải nói rõ chính sự trước.

Lần này mọi người cũng không có bất kỳ do dự nào, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cứ thế đi theo A Tu La Thần, đến một chỗ ngồi xuống.

Tuy hoàn cảnh ở chỗ A Tu La Thần không tốt, nhưng A Tu La Thần nên hưởng thụ cuộc sống thì đều được hưởng thụ, ở chỗ A Tu La Thần có rất nhiều hạ nhân.

Lúc đó thấy A Tu La Thần vung tay một cái, một nam tử khoảng 20 tuổi từ chỗ tối đi ra.

Đến bên cạnh A Tu La Thần, cung kính nói: "Sơn thần." Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lần đầu tiên nghe, có người xưng hô A Tu La Thần như vậy.

Chỉ là hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, dù sao cũng là người giữ thể diện.

Nhưng A Tu La Thần lại quen thuộc rồi, dù sao dù thế nào cũng là một sơn thần, nên người khác xưng hô như vậy, cũng không có gì kỳ lạ.

Dù sao những người ở đây vẫn luôn xưng hô A Tu La Thần như vậy, huống chi A Tu La Thần cũng đích đích xác xác là sơn thần của ngọn núi này.

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, lại nghe A Tu La Thần nói: "Đi chuẩn bị một bình trà ngon, rồi chuẩn bị thêm một ít điểm tâm." A Tu La Thần khi phân phó hạ nhân làm việc, cũng không dài dòng lê thê, trực tiếp nói rõ yêu cầu của mình.

Dù sao A Tu La Thần biết chuyện này, căn bản không phải ba lời hai ý là có thể nói rõ, nên A Tu La Thần cho rằng nên chuẩn bị một ít đồ uống và điểm tâm.

Lúc đó Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không phản bác A Tu La Thần, dù sao ở đó nói chuyện uống trà, ăn điểm tâm cũng rất

tốt.

Cứ thế hạ nhân của A Tu La Thần, cũng cung kính rời khỏi đó, cũng đi chuẩn bị trà ngon và điểm tâm mà A Tu La Thần đã phân phó.

Tuy chỗ A Tu La Thần đích xác có hơi tồi tàn, nhưng A Tu La Thần nên được tôn trọng thì đều được tôn trọng, hạ nhân ở đó cũng đều rất tôn trọng.

Dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, rất hâm mộ cuộc sống của A Tu La Thần, có nhiều người hầu hạ kỳ thực cũng rất tốt.

Lúc đó A Tu La Thần lại nhìn Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cười nói: "Ta biết, nếu sớm như vậy đã để hai ngươi đi nghỉ ngơi, nhất định sẽ không đi, ta nếu không nói rõ tất cả mọi chuyện, hai ngươi cũng sẽ không để ta rời đi, nên chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi!" Tuy A Tu La Thần và Vu Mãng cùng Hắc Sơn Yêu mới vừa quen biết, nhưng A Tu La Thần cũng nhìn ra, tính cách của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể ở lại, nói rõ tất cả mọi chuyện, nếu không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu căn bản sẽ không để hắn đi nghỉ ngơi.

Nhưng dù sao, cũng không thể chỉ ở đó nói chuyện, nên hiện tại A Tu La Thần cũng cho người đi chuẩn bị một ít trà ngon và điểm tâm thượng hạng.

Như vậy mọi người có thể vừa ăn vừa nói chuyện ở đó, chỉ có vậy thời gian mới trôi nhanh hơn một chút.

Chương 713

Đợi sau khi những người đó dọn dẹp xong phòng của Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng, những chuyện A Tu La Thần cần nói cũng nên xong rồi.

Nên đợi lúc đó, mọi người có thể đi nghỉ ngơi rồi, đợi sau khi nghỉ ngơi tốt, ngày mai sẽ đi làm chính sự.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhìn A Tu La Thần như vậy, hai người cũng yên tâm không ít, dù sao hiện tại A Tu La Thần cuối cùng cũng có thể nói rõ tất cả mọi chuyện rồi.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu cười nói: "A, A Tu La Thần muốn nói rõ tất cả mọi chuyện, với ta và Vu Mãng, như vậy hai người chúng ta cũng dễ dàng chuẩn bị tâm lý trước, dù sao những việc cần làm đó đều là chuyện lớn." Hiện tại Hắc Sơn Yêu nghe những lời này của A Tu La Thần, rất hài lòng, dù sao A Tu La Thần nói rõ những chuyện này, sau đó Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người cũng có chuẩn bị tâm lý trước.

Dù sao những việc tiếp theo A Tu La Thần muốn làm đều là chuyện lớn, điểm này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng hiểu rõ, nên tuyệt đối sẽ không lơ là.

Nên hiện tại dù Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hai người có mệt mỏi hay không, đều phải để A Tu La Thần nói rõ những chuyện này trước.

Nếu không, hai người sẽ luôn canh cánh chuyện này, căn bản không thể yên lòng.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không xác định những việc A Tu La Thần muốn làm, hai người có thể giúp được không.

Chỉ là hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng không để ý nhiều như vậy, bởi vì dù có giúp được hay không, cũng nhất định sẽ làm những việc trong khả năng của mình.

Lúc đó Vu Mãng cũng cười nói: "A, A Tu La Thần, trước tiên nói rõ những việc cần xử lý đó, với ta và Hắc Sơn Yêu đi, như vậy ta cũng dễ biết, ta có giúp được không." Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ý kiến nhất quán, hiện tại đều hi vọng, A Tu La Thần có thể trước tiên nói rõ những việc cần xử lý.

Như vậy, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước, dù sao chuyện này, đối với họ cũng không phải chuyện nhỏ.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều cho rằng, những việc A Tu La Thần muốn xử lý đều là chuyện lớn, nên hiện tại cũng phải nghiêm túc hơn một chút.

Khi A Tu La Thần nghe lời Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nói xong, cũng rất bất đắc dĩ, dù sao A Tu La Thần đã nói rồi, những chuyện này đều không phải chuyện lớn.

Ban đầu A Tu La Thần căn bản không biết, vì sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nhất định phải, nghe rõ rốt cuộc muốn làm gì, giờ A Tu La Thần cuối cùng cũng hiểu rồi.

Vu A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, căn bản không cần căng thẳng, ta đã nói rồi, thật sự không phải chuyện lớn, cứ yên tâm đi." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều đừng căng thẳng như vậy, dù sao đi nữa, A Tu La Thần đều đã nói rõ những chuyện này, với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rồi.

Nhưng A Tu La Thần cũng không biết vì sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không tin lời hắn nói.

Dù sao hiện tại những việc A Tu La Thần muốn xử lý, thật sự đều chỉ là một số việc vặt vãnh mà thôi, căn bản không quan trọng đến vậy, chỉ là những việc vặt vãnh này, tất cả đều nên do A Tu La Thần xử lý.

Nên A Tu La Thần trước khi rời khỏi đây, muốn xử lý tốt những việc này, do đó hiện tại A Tu La Thần cũng hi vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đừng căng thẳng.

Dù sao những việc này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều có thể làm được, A Tu La Thần rất tin tưởng hai người, vì A Tu La Thần biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng rất có năng lực.

Huống chi hiện tại những việc A Tu La Thần muốn xử lý, căn bản không phải những việc quá khó, nên Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhất định có thể hoàn thành.

Lần này A Tu La Thần cũng không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, để hai ngươi yên tâm, vậy ta trước tiên nói rõ những việc ta muốn xử lý, rốt cuộc có những việc gì đi, như vậy mới có thể yên tâm đi nghỉ ngơi." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng rất hiểu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, A Tu La Thần biết nếu không nói rõ chuyện này, một chút với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, hai người căn bản không thể yên tâm đi nghỉ ngơi.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể nhượng bộ rồi, dù sao, A Tu La Thần cũng muốn giới thiệu với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu những việc tiếp theo A Tu La Thần muốn làm.

Tin rằng đợi sau khi nói ra những chuyện này, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không cần lo lắng nữa, dù sao thật sự không phải chuyện lớn, hai người họ thật sự đã quá coi trọng rồi.

Chỉ là hiện tại A Tu La Thần lại không thể nói như vậy, vì A Tu

La Thần biết có nói cũng vô ích, vì dù sao hiện tại A Tu La Thần, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều muốn biết, A Tu La Thần rốt cuộc muốn đi xử lý chuyện gì.

Nên hiện tại A Tu La Thần nên đối mặt trực diện với chuyện này, nên cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một lời giải thích.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói xong, hai người cũng yên tâm không ít, dù sao hiện tại thật sự rất tò mò, A Tu La Thần rốt cuộc muốn xử lý chuyện gì.

Lúc đó Vu Mãng lại nói: "A Tu La Thần, nói rõ với ta và Hắc Sơn Yêu một chút, rốt cuộc muốn xử lý chuyện gì đi, như vậy hai người chúng ta cũng có thể yên tâm hơn một chút, nếu không thật sự như ngươi đã nói, ta sẽ không ngủ được đâu." Dù sao, A Tu La Thần rất thông minh, vì A Tu La Thần đã đoán đúng tâm lý của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Nếu A Tu La Thần hôm nay không nói rõ chuyện này, một chút với Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người, thì hai người sẽ thật sự luôn canh cánh trong lòng, hai người căn bản không thể đi nghỉ ngơi.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể nhanh chóng nói rõ chuyện này, dù sao hiện tại vô luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, đều muốn biết A Tu La Thần muốn xử lý chuyện gì rốt cuộc như thế nào.

Như vậy buổi tối cũng có thể ngủ một giấc thật ngon, nếu không Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thật sự sẽ không ngủ được.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A, A Tu La Thần, tìm một chút phối hợp không tốt sao?

Chúng ta đâu cần phải ở đây lãng phí nhiều thời gian như vậy chứ!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể phối

hợp với hắn và Vu Mãng, dù sao chuyện này nên nói rõ một chút, nếu không hai người đều không thể yên tâm.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể phối hợp tốt, như vậy mới có thể tiết kiệm thêm chút thời gian, dù sao nếu không phải vì A Tu La Thần trước đây không phối hợp, thì có thể đã sớm thảo luận xong chuyện này rồi.

Chương 714

Lúc đó có thể đã không còn việc gì để làm, cũng có thể nói chuyện thú vị khác, không cần phải vì một chuyện như vậy, mà lề mề lề mề mãi ở đây nữa.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể hiểu chuyện, nên nhanh chóng nói rõ những chuyện này, như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng yên tâm rồi.

Đợi một lát nữa phòng dọn dẹp xong, hai người cũng có thể về nghỉ ngơi thật tốt rồi, dù sao khoảng thời gian này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng đích xác mệt mỏi rồi, cũng đích xác nên nghỉ ngơi thật tốt rồi.

A Tu La Thần hiện tại cũng thật sự cạn lời rồi, dù sao đã muốn giải thích chuyện này cho Vu Mãng, và Hắc Sơn Yêu nghe rồi, nhưng hai người, căn bản không cho hắn cơ hội nói.

Nhưng lúc đó, Vu Mãng lại nhíu mày nói: "A Tu La Thần, không phải đã nói rồi sao?

Muốn giải thích những việc cần làm, với ta và Hắc Sơn Yêu, nhưng hiện tại vì sao lại không nói gì nữa, rốt cuộc đang làm gì vậy??" Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần đã nói rồi, muốn giải thích chuyện này cho hắn và Hắc Sơn Yêu nghe, nhưng đã lâu như vậy rồi, vì sao A Tu La Thần vẫn không nói một lời nào?

Dù sao, vô luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, hiện tại đều đang ở đó chờ A Tu La Thần giải thích cho nghe, nhưng hiện tại A Tu La Thần lại không nói một lời nào.

Nên lúc đó Vu Mãng cũng rất tò mò, A Tu La Thần rốt cuộc đang làm gì?

Vì sao không nói gì?

Nếu cứ lãng phí thời gian như vậy, thì rốt cuộc đến bao giờ, mới có thể nói rõ chuyện này?

Khi A Tu La Thần nghe lời Vu Mãng nói, thật sự rất bất đắc dĩ rồi, dù sao Vu Mãng căn bản không cho hắn cơ hội nói.

Ngược lại hiện tại Vu Mãng đang ở đó oán trách A Tu La Thần, vì sao không giải thích rõ chuyện này, hiện tại A Tu La Thần cũng không biết rốt cuộc nên làm gì tốt.

Khi A Tu La Thần không biết nên nói gì, Hắc Sơn Yêu lại nói: "A, A Tu La Thần, đâu cần phải ở đó do dự chứ?

Đã đồng ý ta và Vu Mãng rồi, không thể lật lọng được!" Hiện tại A Tu La Thần càng thêm cạn lời, A Tu La Thần hiện tại cũng không biết rốt cuộc nên nói gì tốt, dù sao hiện tại vô luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, hai người căn bản không cho A Tu La Thần cơ hội nói.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ở đó, người nói một câu người nói một câu, hai người căn bản không để A Tu La Thần có thời gian để nói.

Hiện tại A Tu La Thần thật sự cảm thấy một cái đầu hai cái lớn, hai người họ thật sự quá giỏi nói, lúc đó nên để một khoảng trống, để hắn nói rõ chuyện này đi.

Xem ra hiện tại nếu muốn, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cho A Tu La Thần một khoảng trống để nói, thì căn bản không thể, nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể tranh thủ thôi.

Nếu không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người sẽ nói mãi, A Tu La Thần không có cơ hội nói.

Lúc đó A Tu La Thần lập tức nói: "Ta nói Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi đủ rồi đó, căn bản không cho ta cơ hội nói, để ta nói đi, hiện tại đều ngậm miệng lại, nghe ta nói." Hiện tại A Tu La Thần cuối

cùng cũng tìm được cơ hội nói, nên cũng trực tiếp giải thích rõ ràng chuyện này, dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều nên ngậm miệng lại.

Chỉ có hai người ngậm miệng lại, A Tu La Thần mới có thể nói ra, nếu không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người căn bản sẽ không cho A Tu La Thần cơ hội nói.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng đã nói rất rõ ràng rồi, A Tu La Thần cũng biết, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng nhất định hiểu, lúc đó hai người cũng nên ngậm miệng lại.

Chỉ cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ngậm miệng lại, không cần bao nhiêu thời gian, A Tu La Thần có thể giải thích rõ ràng rành mạch chuyện này.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói, cảm thấy rất bất ngờ, dù sao căn bản không ý thức được điểm này.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe xong lời A Tu La Thần nói, cũng biết rồi, A Tu La Thần vẫn luôn không nói ra, đều là do nguyên nhân từ hai người họ.

Nên lần này Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng ngoan ngoãn, nghe lời A Tu La Thần nói, đều không nói nữa, ngậm miệng lại thật chặt.

Lúc đó A Tu La Thần cũng thở phào một hơi, A Tu La Thần nói: "Suýt nữa, nếu hai ngươi còn tiếp tục nói mãi như vậy, thì ta căn bản không biết đến bao giờ, mới có thể nói rõ chuyện này." Hiện tại A Tu La Thần cảm thấy tốt rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cuối cùng cũng ngậm miệng rồi, nếu không A Tu La Thần căn bản không biết đến bao giờ, mới có thể nói rõ chuyện này.

Tuy hiện tại có nhiều thời gian, nhưng A Tu La Thần cho rằng nên tiết kiệm thời gian, phải tiết kiệm.

Dù sao sớm một chút nói rõ những chuyện này, sau đó mọi người cũng có thể sớm một chút quay về, như vậy ngày thứ hai mới có thể sớm đi làm việc.

Dù sao, hiện tại A Tu La Thần muốn xử lý xong tất cả mọi việc ở đây, như vậy cũng có thể cùng Vu Mãng, và Hắc Sơn Yêu rời đi.

Dù sao A Tu La Thần cũng nhiều năm không rời khỏi ngọn núi này, cũng không biết bên ngoài rốt cuộc đã biến thành bộ dạng gì, A Tu La Thần cũng muốn ra ngoài đi dạo xem xét.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ta và Vu Mãng ngậm miệng rồi, cũng đừng vòng vo nữa, nhanh chóng nói rõ với ta đi, chúng ta rốt cuộc muốn làm gì!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể nhanh chóng đi vào chính đề, dù sao lúc đó cũng không thể lãng phí thời gian ở đó nữa.

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người, đều đã ngậm miệng rồi, nếu A Tu La Thần còn lãng phí thời gian ở đó, thì rốt cuộc đến bao giờ, mới có thể biết rốt cuộc muốn xử lý chuyện gì?

Dù sao đối với họ mới là chuyện quan trọng nhất, dù sao, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người phải biết rốt cuộc muốn đi xử lý việc gì, như vậy cũng dễ dàng chuẩn bị tâm lý trước.

Chương 715

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần đừng nói những lời vô nghĩa đó nữa, nhanh chóng giới thiệu với Vu Mãng và hắn, rốt cuộc muốn đi xử lý chuyện gì đi!

Lời Hắc Sơn Yêu vừa dứt, Vu Mãng cũng tiếp lời nói: "A, A Tu La Thần, đừng ở đó lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng đi vào chính đề đi, dù sao ta và Hắc Sơn Yêu đều đang sốt ruột rồi, đừng vòng vo tam quốc nữa." Hiện tại Vu Mãng cũng trực tiếp nói ra ý kiến của hắn và Hắc Sơn Yêu hai người, dù sao hiện tại vô luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, hai người đều rất sốt ruột, đều muốn biết A Tu La Thần rốt cuộc muốn họ làm gì.

Dù sao nếu A Tu La Thần cứ mãi không nói rõ chuyện này, với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì hai người cũng sẽ luôn không yên tâm, dù sao chuyện này thật sự quan trọng.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng cũng muốn biết, hiện tại những việc A Tu La Thần muốn họ đi xử lý, rốt cuộc có thể xử lý tốt không, có thể giúp được không.

Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể giúp được, thì tốt rồi, cũng có thể nhanh chóng xử lý xong những chuyện này, nhưng nếu không giúp được thì sao, như vậy A Tu La Thần sẽ phải lãng phí thêm nhiều thời gian ở đó.

A Tu La Thần hiện tại cũng rất bất đắc dĩ, dù sao mới vừa muốn đi vào chính đề, lại bị Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cắt ngang rồi.

Nhưng A Tu La Thần biết hiện tại cũng không thể, tiếp tục nói Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nữa, vì như vậy lại sẽ lãng phí thời gian, nên

hiện tại A Tu La Thần muốn tìm một cơ hội, đi vào chính đề mới được.

Lúc đó A Tu La Thần nói: "Kỳ thực những việc ta hiện tại muốn đi xử lý, cũng không khó, chỉ là muốn quy hoạch vật tư trong Hoa Sơn mà thôi, dù sao mỗi năm những người lên núi hái thuốc, săn bắn thật sự quá nhiều rồi." Hiện tại A Tu La Thần cũng trực tiếp nói rõ những việc cần làm rồi, dù sao thật sự không phải chuyện khó.

Nên A Tu La Thần cho rằng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, đều có thể giúp được, dù sao những việc này làm thật sự rất đơn giản.

Nếu không phải A Tu La Thần muốn cùng họ đi chơi, những chuyện này A Tu La Thần một mình cũng có thể xử lý tốt, dù sao những chuyện này thật sự đều không khó xử lý.

Chỉ là hiện tại A Tu La Thần cũng muốn sớm một chút, xử lý xong những chuyện này, như vậy A Tu La Thần cũng có thể sớm một chút cùng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ra ngoài mở mang kiến thức.

Dù sao A Tu La Thần thật sự đã nhiều năm, không rời khỏi ngọn núi lớn này, hiện tại cũng muốn ra ngoài đi dạo xem xét.

Chưa đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nói, A Tu La Thần lại tiếp tục nói: "Nhiệm vụ của ta là quy hoạch tốt những vật tư này, không thể để mỗi năm những người lên núi hái thuốc và săn bắn, mang hết tất cả thảo dược và săn vật đi, nếu không, ngọn núi của ta, chẳng phải sẽ trở thành núi chết sao." Hiện tại A Tu La Thần cũng phải giải thích với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu vì sao phải làm như vậy, dù sao vô luận làm việc gì đều có nguyên nhân.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn nói rõ những chuyện này, và nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người không hiểu vì sao A Tu La Thần làm như vậy, thì lại sẽ hỏi A Tu La Thần.

Nên hiện tại A Tu La Thần vì tiết kiệm thời gian, nên trước tiên nói rõ chuyện này, như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng sẽ không hỏi A Tu La Thần nữa, như vậy cũng có thể tiết kiệm thêm chút thời gian.

Dù sao, hiện tại thời gian đối với họ cũng rất quan trọng, có thể tiết kiệm thời gian thì cố gắng tiết kiệm, vì chỉ có họ đều tiết kiệm thêm chút thời gian, mới có thể sớm một chút rời khỏi đây.

Hiện tại A Tu La Thần không thể luôn ở lại đây nữa, dù sao những năm này vẫn luôn ở lại ngọn núi này, thật sự đã đủ rồi.

Hiện tại đích xác nên ra ngoài đi dạo thật tốt, xem xét rồi, dù sao A Tu La Thần cũng muốn biết, biến hóa bên ngoài rốt cuộc có lớn đến mức nào.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu gật đầu nói: "Ồ, thì ra là vậy, ta cứ tưởng mỗi năm, những người lên núi hái thuốc và săn bắn, đều có thể tùy tiện, thì ra cũng không được." Lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng biết A Tu La Thần rốt cuộc vì sao phải làm như vậy, Hắc Sơn Yêu cũng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra mỗi năm những người lên núi hái thuốc và săn bắn, cũng không thể tùy tiện hái như vậy tùy tiện săn bắn như vậy.

Hắc Sơn Yêu căn bản không biết chuyện như vậy, hiện tại nghe A Tu La Thần nói xong, Hắc Sơn Yêu mới biết có chuyện như vậy.

Xem ra về sau Hắc Sơn Yêu cũng nên dần dần học hỏi, dù sao cũng có những chuyện không hiểu.

Thật sự ứng nghiệm câu nói đó, học vô chỉ cảnh, vô luận lúc nào cũng phải học hỏi, vì sẽ luôn có những chuyện không hiểu.

Lúc đó Vu Mãng nhíu mày nói: "A Tu La Thần, ý ngươi, ta và Hắc Sơn Yêu đều hiểu rồi, nhưng ta nên làm gì?

Chẳng lẽ nên ở dưới núi chặn lại, không cho những người đó lên

núi hái thuốc và săn bắn sao?" Hiện tại Vu Mãng cũng hiểu lời A Tu La Thần nói, rốt cuộc có ý gì, nhưng hiện tại Vu Mãng lại không biết rốt cuộc nên làm gì.

Dù sao không thể nào ở dưới núi chặn lại những người đó, không cho họ lên núi hái thuốc săn bắn được, như vậy Vu Mãng có lẽ cũng không chặn nổi.

Dù sao có người đều dựa vào việc lên núi hái thuốc và săn bắn để sinh tồn, nên Vu Mãng cũng không thể làm như vậy, huống chi Vu Mãng thật sự làm như vậy.

Vu Mãng cũng không thể canh giữ mỗi một góc, sẽ có người lọt lưới, lên núi hái thuốc và săn bắn.

Nên hiện tại Vu Mãng căn bản, không biết chuyện này rốt cuộc nên xử lý như thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể giải đáp chuyện này.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời Vu Mãng nói xong, mới ý thức được chuyện này, cũng không dễ làm như vậy, nghe thì dễ làm thì thật sự khó.

Vu Hắc Sơn Yêu cũng nhìn A Tu La Thần nói: "A, A Tu La Thần, chuyện này dễ, nhưng muốn làm thì thật sự khó, chúng ta rốt cuộc nên làm gì mới có thể bảo vệ tốt, những thảo dược và săn vật quan trọng đó?" Nếu không phải Vu Mãng đưa ra vấn đề này, Hắc Sơn Yêu đã không nghĩ ra vấn đề này, lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng rất tò mò, rốt cuộc nên làm gì mới có thể tốt hơn một chút?

Dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu, thật sự không có bất kỳ biện pháp nào, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn nghe, A Tu La Thần rốt cuộc xử lý những chuyện này như thế nào.

Dù sao, A Tu La Thần vẫn luôn là thần hộ mệnh của ngọn núi này,

nên A Tu La Thần nên biết nên xử lý như thế nào.

Nếu không, ngọn núi hiện tại của A Tu La Thần cũng không thể tốt như vậy, dù sao trên đường đi Hắc Sơn Yêu đã thấy, trong núi của A Tu La Thần có nhiều dược liệu quý giá.

Chương 716

Hiện tại xem ra chuyện này, cũng không phải một chuyện dễ dàng, muốn xử lý, cũng có khó khăn nhất định, dù sao ngọn núi này rộng lớn như vậy, dược liệu và săn vật cần bảo vệ lại nhiều như vậy.

Lúc đó A Tu La Thần cười cười nói: "Vu Mãng, ta vừa mới khen ngươi thông minh, sao nhanh như vậy đã biến thành ngốc rồi, ta muốn giải quyết vấn đề này không dễ sao?

Đâu có khó như vậy, ta chỉ cần dùng thuật che mắt là được rồi." Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết, rốt cuộc nên nói gì với Vu Mãng nữa, dù sao A Tu La Thần trước đó mới vừa khen, Vu Mãng thông minh, lúc đó Vu Mãng lại đột nhiên biến thành ngốc.

Hiện tại căn bản không cần phải xuống núi chờ đợi, những người lên núi hái thuốc và săn bắn, chỉ cần A Tu La Thần bảo vệ một số thảo dược quan trọng, đừng để những thảo dược đó tuyệt chủng là được rồi.

A Tu La Thần đều là người tu tiên, nên căn bản không cần thiết phải phiền phức như vậy, chỉ cần dùng thuật che mắt bảo vệ tốt, những thảo dược và săn vật quan trọng cần bảo vệ.

Những thảo dược và săn vật khác, cũng nên để những người đó hái một ít, nếu không những người đó lại phải dựa vào đâu để sinh sống, dù sao sự cân bằng sinh thái này, phải được duy trì tốt.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói xong, mới bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, mọi người có thể dùng thuật che mắt.

Lúc đó Vu Mãng bất đắc dĩ cười cười nói: "Thì ra chuyện này đơn giản như vậy, ta lại không nghĩ ra, đã vậy, vậy ta ngày mai dậy sớm

một chút, sau đó ta trực tiếp đi tìm những, thảo dược và động vật cần bảo vệ đi!" Vu Mãng căn bản không nghĩ ra hiện tại A Tu La Thần muốn hắn và Hắc Sơn Yêu đi làm việc, thì ra đơn giản như vậy, chuyện này đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thật sự là một chuyện rất dễ dàng.

Hiện tại một chút cũng không lo lắng, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người hoàn toàn có thể hoàn thành, nhưng dù sao, Vu Mãng cũng hi vọng mọi người có thể dậy sớm.

Như vậy cũng có thể sớm hơn một chút.

Dù sao muốn đi làm chuyện này, tuy đơn giản, nhưng khối lượng công việc cũng lớn.

Bởi vì phải đi khắp nơi, mới có thể tìm thấy những thảo dược và động vật cần bảo vệ, dù sao cũng cần lãng phí một ít thời gian.

Nên đều nên sớm một chút đi ngủ, sau đó đi làm những chuyện này, như vậy mới có thể sớm một chút xử lý xong chuyện này, cũng mới có thể sớm một chút ra thế giới bên ngoài xem xét.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời nói: "A, A Tu La Thần, chuyện này, ta và Vu Mãng hoàn toàn có thể làm tốt, đã chuyện này đơn giản như vậy, trước đó vì sao cứ mãi không nói với chúng ta chứ, hại ta và Vu Mãng lo lắng vô ích." Dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hi vọng, A Tu La Thần có thể biết chuyện này, hắn và Vu Mãng hoàn toàn có thể xử lý tốt, nhưng lúc đó, Hắc Sơn Yêu cũng không quên oán trách A Tu La Thần.

Dù sao chuyện này đơn giản như vậy, trước đó hắn và Vu Mãng đều đã hỏi A Tu La Thần nhiều lần rồi, nhưng A Tu La Thần vẫn luôn không trực tiếp nói rõ chuyện này, hại hắn và Vu Mãng lo lắng lâu như vậy.

Hiện tại tốt rồi, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng đều đã biết nhiệm vụ tiếp theo rồi, hiện tại hai người cũng có thể yên tâm rồi.

Dù sao chuyện này đối với họ, thật sự rất đơn giản, có thể xử lý tốt, như vậy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng có thể giúp được A Tu La Thần.

Điều này cũng giúp sớm hoàn tất mọi việc A Tu La Thần cần xử lý, và cũng có thể sớm rời khỏi ngọn đại sơn.

Dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn sớm rời đi, muốn được nhìn ngắm thế giới bên ngoài, xem có thật sự thay đổi lớn như lời Vu Mãng nói hay không.

Khi ấy, A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Được, được, được, đều là lỗi của ta, ta đáng lẽ phải nói rõ mọi chuyện sớm hơn.

Ta thừa nhận lỗi lầm, vậy là được rồi chứ?" Hiện tại A Tu La Thần thực sự rất bất lực, nhận ra không thể tranh cãi với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nên chỉ đành nhận hết mọi lỗi lầm về mình.

Tuy rằng đây không phải chuyện lớn, nhưng ai bảo A Tu La Thần đã không nói rõ mọi chuyện cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ngay từ đầu, nên giờ đây A Tu La Thần chỉ đành chấp nhận.

Sau này, nếu có vấn đề tương tự xảy ra, A Tu La Thần nhất định sẽ giải thích mọi chuyện rõ ràng ngay lập tức.

Bằng không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu sẽ trách tội A Tu La Thần, nên giờ đây A Tu La Thần cũng rút ra được bài học.

Khi ấy, Hắc Sơn Yêu cười nói: "Cũng tạm được, A Tu La Thần, nể tình ngươi có thái độ nhận lỗi tốt, lần này ta và Vu Mãng sẽ không so đo nữa, nhưng chuyện như vậy tuyệt đối không được tái diễn." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần đã nhận lỗi rất tốt, nên Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng tuyệt đối không thể so đo tính toán với A Tu La Thần.

Huống hồ đây cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần nhắc nhở A Tu La Thần đừng để chuyện như vậy tái diễn là được.

Dù sao Hắc Sơn Yêu là người cần biết rõ mọi chuyện, và phải biết ngay lập tức, nếu không sẽ cứ mãi vướng bận.

Giờ thì ổn rồi, khi ấy Hắc Sơn Yêu cũng đã nói rõ mọi chuyện với A Tu La Thần, nên chuyện như vậy hẳn sẽ không tái diễn nữa.

Lời Hắc Sơn Yêu vừa dứt, Vu Mãng cũng tiếp lời: "A!

A Tu La Thần, dù sao ngươi cũng phải rút kinh nghiệm từ bài học này, chuyện như vậy sau này không thể tái diễn.

Tuy không phải chuyện lớn, nhưng lại làm ta và Hắc Sơn Yêu hai người sốt ruột không thôi." Dù thế nào, khi ấy Vu Mãng cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu có lý, nên hiện tại Vu Mãng cũng phải nhấn mạnh lại chuyện này, dù sao đây là chuyện khá quan trọng.

Dù thế nào, chuyện như vậy không thể tái diễn nữa, A Tu La Thần nhất định phải rút kinh nghiệm lần này, sau này có chuyện gì nên trực tiếp nói với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Dù sao, hai người họ cũng xem A Tu La Thần như bằng hữu thật sự, nên A Tu La Thần căn bản không cần phải giấu giếm.

Chương 717

Huống hồ đây cũng không phải chuyện lớn, vậy càng không có lý do gì phải giấu, huống hồ tính cách của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều khá nóng vội.

Nếu A Tu La Thần có chuyện mà không nói, thì thật sự sẽ làm hai người họ bị tổn thương, nên dù xét từ khía cạnh nào, chuyện như vậy tuyệt đối không thể tái diễn nữa.

A Tu La Thần vẫn luôn cho rằng đây căn bản không phải chuyện lớn, hoàn toàn không ngờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người lại để tâm đến vậy.

Khi ấy, A Tu La Thần nghiêm túc nói: "Được rồi, Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi cứ yên tâm, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không tái diễn nữa.

Sau này có chuyện gì, ta nhất định sẽ nói rõ cho các ngươi ngay lập tức." Dù thế nào, A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy tái diễn, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể yên tâm.

Huống hồ thông qua chuyện này, A Tu La Thần cũng đã hiểu được tính cách của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nên sau này khi làm những chuyện tương tự, nhất định sẽ chú ý.

Dù sao, A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không phạm cùng một sai lầm đến lần thứ hai.

Huống hồ, chuyện này tuy nhỏ nhưng thực ra cũng khá lớn.

Huống hồ A Tu La Thần cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, nên hiện tại A Tu La Thần cũng biết sau này nên làm gì.

Hiện tại A Tu La Thần đã nói vậy rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng không thể cứ mãi bám víu lấy chuyện này không buông.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, A Tu La Thần, chuyện như vậy sau này tuyệt đối không thể tái diễn nữa.

Nể tình là lần đầu phạm lỗi, ta sẽ không so đo với ngươi." Dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không trách tội A Tu La Thần.

Dù sao, mọi người cũng chỉ mới trở thành hảo bằng hữu.

Nên mọi người chưa hiểu rõ nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng như vậy, khi ấy Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể ghi nhớ chuyện hôm nay.

Dù sao sau này mọi người là bằng hữu, sau này cũng sẽ luôn ở cùng nhau, nên chuyện như vậy tuyệt đối không thể tái diễn nữa.

Dù sao nếu chuyện như vậy tái diễn, mọi người đều sẽ lo lắng, như vậy cũng chỉ lãng phí thời gian vô ích mà thôi.

Hiện tại mọi người đều là hảo bằng hữu rồi, càng không thể vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy mà lãng phí thời gian.

Lời Hắc Sơn Yêu vừa dứt, Vu Mãng cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, ngươi đã hiểu rõ chuyện này rồi.

Dù thế nào, chuyện như vậy không thể xảy ra lần nữa.

Hiện tại, không chỉ ngươi mà cả ta và Hắc Sơn Yêu cũng phải ghi nhớ chuyện này." Hiện tại Vu Mãng cũng không truy cứu chuyện này nữa, dù sao đây cũng không phải chuyện lớn.

Huống hồ mọi người và A Tu La Thần cũng chỉ vừa mới trở thành hảo bằng hữu.

Nên mọi người chưa hiểu rõ nhau cũng là chuyện bình thường,

nhưng dù sao, Vu Mãng cũng hy vọng chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không tái diễn nữa.

Dù bất cứ ai cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra, ngay cả Vu Mãng cũng tính như vậy.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng nói rõ ràng tất cả mọi lời, Vu Mãng tin rằng mọi người nhất định sẽ hiểu, và nhất định sẽ biết sau này nên làm gì.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu lại nói: "Đúng, đúng, đúng, Vu Mãng nói đúng.

Chuyện này sau này tuyệt đối không thể tái diễn nữa.

Không chỉ A Tu La Thần, mà cả ta và Vu Mãng cũng vậy." Dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng rất tán đồng lời Vu Mãng nói, chuyện như vậy sau này tuyệt đối không thể tái diễn nữa.

Dù sau này là ai, cũng không thể phạm sai lầm như vậy.

Dù sao Hắc Sơn Yêu biết rằng tính cách của mọi người gần như giống nhau, nên chuyện mà Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu không thích, A Tu La Thần nhất định cũng không thích.

Do đó, chuyện như vậy, sau này dù là ai cũng không thể làm nữa.

Khi ấy, A Tu La Thần nghe lời Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nói, cũng rất hài lòng.

Dù sao A Tu La Thần cũng là người như vậy, và quả thực không thích những chuyện như thế.

Khi ấy, A Tu La Thần cười nói: "Được, đã hai ngươi đã nói vậy, vậy chuyện này ta quyết định vậy.

Chương 718

Sau này dù thế nào, ai cũng không được phạm sai lầm như vậy nữa.

Sau này ai có chuyện gì thì cứ nói thẳng thắn." Hiện tại A Tu La Thần cũng rất hài lòng với chuyện Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nói, nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng sau này mọi người đều có thể làm tốt.

Sau này dù mọi người có chuyện gì, bất kể là chuyện lớn hay nhỏ, mọi người nhất định phải nói trực tiếp, không thể trì hoãn bất cứ lúc nào.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng xem Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người là hảo bằng hữu thật sự.

A Tu La Thần biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng vậy.

Bằng không, hai người họ căn bản không thể ở lại đây giúp A Tu La Thần xử lý mọi chuyện.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng rất trân trọng hai bằng hữu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu này.

Khi ấy Vu Mãng lại nói: "Được rồi, A Tu La Thần, chuyện này đã quyết định xong.

Hiện tại ngươi cũng đã nói rõ những việc cần làm cho ta rồi, vậy mọi người chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, hãy sớm về nghỉ ngơi đi!" Vu Mãng cảm thấy hiện tại mọi chuyện cần nói đều đã rất rõ ràng, nên hiện tại cũng nên về nghỉ ngơi.

Dù sao ngày mai còn có việc cần làm!

Tuy hiện tại những việc cần làm không quá khó, nhưng cũng cần

thời gian.

Nên hiện tại Vu Mãng cảm thấy mọi người nên về nghỉ ngơi sớm.

Như vậy cũng có thể sớm một chút, lần này Vu Mãng cũng không tìm câu trả lời từ mọi người nữa.

Dù sao hiện tại Vu Mãng cũng mệt rồi, những chuyện cần biết cũng đã biết.

Nên Vu Mãng không định tiếp tục nói chuyện nữa, Vu Mãng muốn về nghỉ ngơi.

Còn việc Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người muốn tiếp tục nói chuyện hay về nghỉ ngơi, thì Vu Mãng không quản.

Dù sao Vu Mãng chỉ cần quản tốt bản thân là được, vì hai người kia đều là người trưởng thành.

Dù mệt mỏi hay muốn trò chuyện, họ hoàn toàn có thể tự mình quyết định, nên Vu Mãng sẽ không tham gia vào chuyện này.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ nói: "Vu Mãng, ta trò chuyện thêm một lát nữa đi.

Dù sao bây giờ còn sớm, đi nghỉ sớm cũng không ngủ được, nên đợi ta một lát rồi cùng đi nghỉ!" Tuy hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có chút mệt mỏi, nhưng Hắc Sơn Yêu lại cho rằng bây giờ còn sớm, nên ở lại đây trò chuyện thêm, đợi mọi người cùng đi nghỉ thì tốt biết bao!

Dù sao, mọi người cũng chỉ mới trở thành bằng hữu, chưa hiểu rõ nhau nhiều.

Nên hiện tại nên có thời gian trò chuyện thật tốt, như vậy cũng có thể hiểu rõ nhau hơn.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng có thể đợi thêm một lát rồi hãy đi nghỉ.

Dù sao mọi người cùng đi nghỉ, ngày mai cùng thức dậy, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?

Khi ấy Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu nói: "Thôi đi, Hắc Sơn Yêu, ta về nghỉ ngơi trước đây.

Dù sao hiện tại ta rất mệt rồi.

Huống hồ ta nghỉ ngơi sớm, ngày mai cũng có thể dậy sớm hơn.

Ngươi đừng quên ta còn có chuyện quan trọng cần làm đấy!" Hiện tại Vu Mãng không tán đồng ý kiến của Hắc Sơn Yêu, nhưng hiện tại Vu Mãng cũng sẽ không phê bình Hắc Sơn Yêu.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng là người trưởng thành.

Nên Vu Mãng muốn giữ lại chút thể diện cho Hắc Sơn Yêu.

Chỉ là khi ấy Vu Mãng đã mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi.

Còn việc Hắc Sơn Yêu có muốn về nghỉ ngơi hay không, thì phải xem Hắc Sơn Yêu quyết định thế nào.

Vu Mãng tuyệt đối sẽ không can thiệp vào Hắc Sơn Yêu, nhưng dù sao, khi ấy Vu Mãng đã quyết định phải về nghỉ ngơi.

Chương 719

Không thể ở lại tiếp tục cùng Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần trò chuyện ở đây.

Dù sao, ngày mai còn có chuyện quan trọng cần làm, nên phải nghỉ ngơi sớm.

Như vậy cũng có thể sớm làm việc.

Lời Vu Mãng vừa dứt, A Tu La Thần cũng tiếp lời: "Hắc Sơn Yêu, nếu ngươi không muốn đi nghỉ, vậy ta sẽ ở lại đây cùng ngươi trò chuyện thêm một lát, để Vu Mãng về nghỉ ngơi trước đi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng muốn tôn trọng quyết định của Vu Mãng, nên hiện tại A Tu La Thần cảm thấy nếu Hắc Sơn Yêu vẫn chưa trò chuyện đủ, vậy có thể ở lại đây cùng nàng trò chuyện thêm một lát.

Đợi một lát rồi cùng về nghỉ ngơi cũng được, nên hiện tại A Tu La Thần cũng đã trao quyền lựa chọn cho Hắc Sơn Yêu, muốn quyết định thế nào thì tùy ngươi.

Nhưng dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng đã đưa ra lựa chọn, đi nghỉ cũng được, ở lại đây cùng Hắc Sơn Yêu trò chuyện một lát cũng được.

Còn việc Hắc Sơn Yêu hiện tại muốn làm gì, thì phải xem Hắc Sơn Yêu.

Nhưng dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng cảm thấy nên để Vu Mãng đi nghỉ.

Một khi Vu Mãng đã nói mình mệt rồi, thì không nên ép buộc Vu Mãng tiếp tục ở lại đây nữa.

Hiện tại Vu Mãng và A Tu La Thần đều đã nói vậy rồi, Hắc Sơn

Yêu có thể làm gì được chứ?

Hắc Sơn Yêu cũng không thể tiếp tục bắt Vu Mãng không nghỉ ngơi mà ở lại đây trò chuyện.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu nói: "Nếu đã vậy, vậy ta cũng không trò chuyện nữa.

Mọi người chúng ta hãy sớm về nghỉ ngơi đi, như vậy mọi người chúng ta ngày mai cũng có thể dậy sớm hơn." Dù sao, Hắc Sơn Yêu cũng là một người thông tình đạt lý, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng biết mọi người không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở lại đây trò chuyện nữa.

Khi ấy mọi người đều nên về nghỉ ngơi thật tốt, như vậy mọi người cũng có thể sớm dậy.

Dù sao ngày mai còn có chuyện quan trọng cần làm!

Khi ấy nếu Hắc Sơn Yêu muốn cùng A Tu La Thần tiếp tục ở lại đây trò chuyện, thì sáng sớm ngày thứ hai, Vu Mãng sẽ không được nghỉ ngơi tốt rồi!

Như vậy cũng sẽ trì hoãn thời gian, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ đành làm theo lời Vu Mãng, hiện tại mọi người đều nên về nghỉ ngơi.

Nếu muốn trò chuyện, sau này mọi người còn nhiều thời gian.

Dù sao hiện tại mọi người đều là hảo bằng hữu rồi, sau này cũng sẽ thường xuyên ở cùng nhau, nên sau này muốn trò chuyện, còn nhiều cơ hội.

A Tu La Thần cười nói: "Được rồi, đã quyết định xong hết rồi, vậy ta về nghỉ ngơi trước đây!" A Tu La Thần vừa nói vừa đứng dậy.

Dù sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều là khách, nên A

Tu La Thần cũng phải tôn trọng quyết định của hai người họ.

Huống hồ hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đưa ra quyết định như vậy cũng có nguyên nhân.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ đành tôn trọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần cũng biết, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người muốn làm vậy cũng là vì nàng.

Dù sao hai người họ đều muốn giúp A Tu La Thần xử lý thêm một số việc.

Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng hy vọng có thể sớm xử lý xong mọi chuyện ở đây, như vậy mọi người cũng có thể sớm ra ngoài.

Dù sao, đừng nói là Hắc Sơn Yêu, ngay cả A Tu La Thần cũng đã nhiều năm không rời khỏi nơi này.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng muốn ra ngoài xem, thế giới bên ngoài đã thay đổi lớn đến mức nào.

Khi ấy A Tu La Thần lại tiếp lời: "Được rồi, vậy mọi người chúng ta đều về nghỉ ngơi sớm đi, như vậy ngày mai ta cũng có thể dậy sớm hơn.

Ngày mai ta sẽ sai người chuẩn bị bữa sáng thật ngon cho các ngươi." Hiện tại mọi người đều làm vậy, A Tu La Thần hiện tại cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu có thể sớm về nghỉ ngơi.

Dù sao nghỉ ngơi sớm thì cũng có thể dậy sớm hơn.

Hiện tại A Tu La Thần đã nói rồi, sẽ sai người làm bữa sáng ngon cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Dù sao, trong động phủ của A Tu La Thần đồ ăn ngon cũng không

ít.

Chương 720

Điều này cũng khiến A Tu La Thần hài lòng.

Dù sao động phủ của A Tu La Thần rất giản dị, nhưng may mắn là có nhiều đồ ăn ngon, điều này cũng khiến A Tu La Thần có thể ở lại đây lâu đến vậy.

Nếu môi trường trong động phủ của A Tu La Thần cũng không tốt, đồ ăn ngon cũng không có, vậy A Tu La Thần thật sự không biết làm sao có thể ở lại nhiều năm như vậy.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói, đều rất vui vẻ.

Dù sao họ cũng muốn nếm thử đồ ăn trong động phủ của A Tu La Thần.

Dù sao, những món đồ mà A Tu La Thần đã chuẩn bị cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu một lần trước đó rất ngon.

Nên họ biết trong động phủ của A Tu La Thần nhất định còn nhiều đồ ăn ngon.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cười nói: "A Tu La Thần, ta cảm thấy trong động phủ của ngươi chắc chắn có không ít đồ ăn ngon.

Bằng không thì ngươi cũng không thể ở lại đây lâu đến vậy chứ!" Hắc Sơn Yêu cũng là một người rất thông minh.

Chỉ cần nhìn biểu cảm của A Tu La Thần, đã có thể đoán được trong động phủ của A Tu La Thần nhất định có không ít đồ ăn ngon.

Bằng không, A Tu La Thần lại có thể ở lại đây mãi sao?

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng nhìn ra, A Tu La Thần không phải là

người thích sự cô tịch, nhưng lại có thể khiến A Tu La Thần ở lại đây nhiều năm đến vậy.

Điều đó cũng đủ chứng minh rằng trong động phủ của A Tu La Thần chắc chắn có đồ vật tốt.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu đoán rằng trong động phủ của A Tu La Thần có rất nhiều đồ ăn ngon và đồ vật tốt.

Bởi vì nàng cũng nhìn ra, A Tu La Thần cũng là một người rất thích ăn uống, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cảm thấy phỏng đoán này hẳn là đúng.

Nhưng dù sao, đó cũng chỉ là phỏng đoán của Hắc Sơn Yêu.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải xác minh với A Tu La Thần, như vậy mới có thể biết phỏng đoán của mình đúng hay sai.

Khi ấy Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Hắc Sơn Yêu, cần gì phải hỏi chứ?

Nhìn đôi mắt sáng rực của A Tu La Thần kia kìa, là có thể biết trong động phủ chắc chắn có rất nhiều đồ ăn ngon." Hiện tại Vu Mãng cảm thấy Hắc Sơn Yêu thực sự hơi thừa thãi rồi.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng chỉ cần nhìn đôi mắt của A Tu La Thần, là có thể đoán được trong động phủ của A Tu La Thần nhất định có đồ ăn ngon.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không cần hỏi, vì chỉ cần nhìn biểu cảm của A Tu La Thần, là có thể biết đáp án.

Khi A Tu La Thần nghe lời Vu Mãng nói, cũng rất khâm phục.

Dù sao khả năng quan sát của Vu Mãng thực sự quá mạnh.

Xem ra sau này nếu có chuyện gì muốn giấu Vu Mãng, thì thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bởi vì Vu Mãng thực sự quá thông minh rồi.

Nhưng dù sao, khi ấy A Tu La Thần cũng cảm thấy rất vui, vì có được một bằng hữu thông minh như Vu Mãng.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "A, hai ngươi đoán không sai, trong động phủ của ta có không ít đồ ăn ngon.

Bằng không thì nhiều năm như vậy, ta cũng không thể thành thật ở lại đây." Hiện tại A Tu La Thần cũng có lời muốn nói.

Dù sao, hiện tại mọi người đều là hảo bằng hữu rồi, nên hiện tại A Tu La Thần cũng không có ý giấu giếm gì.

Hiện tại mỗi lời A Tu La Thần nói đều là thật lòng.

A Tu La Thần quả thực là vì trong động phủ có đồ ăn ngon.

Nên hiện tại A Tu La Thần mới có thể ở lại đây nhiều năm đến vậy.

Nếu không phải vì trong động phủ có nhiều đồ ăn ngon như vậy, thì A Tu La Thần e rằng đã sớm chạy ra ngoài rồi.

Chương 721

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói, hai người họ không hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào, vì đã sớm đoán được rồi.

Sau đó, khi ấy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng nhận ra, A Tu La Thần cũng có điểm tương đồng với họ, bởi vì cách nói chuyện đều giống nhau.

Lần này không đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu nói, A Tu La Thần lại tiếp lời: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, khoảng thời gian này ở đây, ta nhất định sẽ thay đổi món liên tục để làm đồ ăn ngon cho hai ngươi.

Dù sao trong động phủ của ta, đồ ăn ngon thật sự rất nhiều." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng xem Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người như hảo bằng hữu thật sự.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng lo lắng.

Dù sao, mọi người đều là hảo bằng hữu rồi, nên A Tu La Thần nhất định sẽ lấy tất cả đồ ăn ngon trong động phủ ra để chiêu đãi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Nên chỉ cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu ở lại đây một ngày, thì A Tu La Thần sẽ sai người thay đổi món liên tục để làm đồ ăn ngon cho hai người.

Dù sao trong động phủ của A Tu La Thần có rất nhiều đồ ăn ngon, mỗi ngày làm một món khác nhau, tuyệt đối sẽ không trùng lặp.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe lời A Tu La Thần nói, hai người họ đều rất vui vẻ.

Bởi vì hai người họ cũng khá tham ăn.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cười nói: "Tốt quá, A Tu La Thần, ngươi đã nói vậy rồi, thì nhất định phải làm đấy.

Nhất định phải lấy tất cả đồ ăn ngon trong động phủ ra để chiêu đãi ta và Vu Mãng." Hiện tại Hắc Sơn Yêu rất vui vẻ, bởi vì nàng cũng rất tham ăn.

Hiện tại có thể ăn đồ ngon trong động phủ của A Tu La Thần, sao lại có thể không vui chứ?

Nhưng dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải nhắc nhở A Tu La Thần, nhất định phải làm vậy, tuyệt đối không được giấu những đồ ăn ngon đó.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng phải nhắc nhở A Tu La Thần, bằng không thì thật sự sẽ lo lắng A Tu La Thần sẽ lơ là chuyện này.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng nhìn ra, A Tu La Thần cũng rất tham ăn.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu mới lo lắng A Tu La Thần sẽ không nỡ những đồ ăn ngon đó.

Nhưng Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, thật sự rất bất lực.

Hắc Sơn Yêu này thực sự quá thú vị.

A Tu La Thần đã nói rồi, sao lại có thể nuốt lời chứ?

A Tu La Thần bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, ngươi cứ yên tâm.

Ta, A Tu La Thần, là người giữ lời.

Chỉ cần ta đã nói, thì ta nhất định sẽ làm.

Huống hồ đây chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà!" Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể yên tâm.

Bởi vì A Tu La Thần thực sự là một người giữ lời, chỉ cần đã nói ra thì nhất định sẽ làm.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

A Tu La Thần hiện tại đã đồng ý với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì nhất định sẽ lấy tất cả đồ ăn ngon ra để chiêu đãi.

Khi ấy, dù không muốn ăn hay không thể ăn nữa cũng không được.

A Tu La Thần hy vọng bằng hữu của mình có thể ăn nhiều hơn một chút.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói vậy, cũng đã yên tâm không ít.

Dù sao Hắc Sơn Yêu thực sự là một người rất thích ăn uống.

Giờ thì tốt rồi, Hắc Sơn Yêu ở trong động phủ của A Tu La Thần có thể ăn đồ ngon, sao lại có thể không vui chứ?

Thực sự rất vui vẻ.

Chương 722

Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, hiện tại những lời cần nói đều đã nói xong, vậy ta hiện tại sớm về nghỉ ngơi đi.

Dù sao ngày mai ta còn phải dậy sớm làm việc!" Vu Mãng cảm thấy hiện tại những lời cần nói đều đã nói xong, nên hiện tại cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây nữa, nên sớm đi nghỉ ngơi.

Dù sao sáng sớm ngày thứ hai còn phải dậy sớm làm việc.

Bởi vì Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều phải giúp A Tu La Thần chăm sóc tốt những thảo dược và những vật săn trong núi cho dân chúng.

Nên đã biết việc cần làm rồi, thì nên nắm bắt thời gian làm cho tốt.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể sớm rời khỏi đây, ra ngoài đi dạo một chút.

Dù sao Vu Mãng cũng đã đồng ý với Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, thì nhất định phải làm.

Nên hiện tại việc cần làm nhất là đi nghỉ ngơi trước.

Sau đó xử lý tốt những việc cần xử lý.

Như vậy thì khi muốn rời khỏi đây cũng không có nỗi lo về sau.

Vu Mãng lần này không cho họ cơ hội nói chuyện, lại tiếp lời: "Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, nếu hai ngươi muốn tiếp tục trò chuyện ở đây, vậy sáng sớm ngày mai ai cũng sẽ không thức dậy nổi, khi đó sẽ trì hoãn thời gian.

Chẳng lẽ muốn lãng phí thời gian vô ích sao?" Hiện tại Vu Mãng

cũng đã giao lựa chọn này cho Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, để hai người họ tự quyết định.

Dù sao hiện tại Vu Mãng biết nên làm gì.

Còn việc Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần có muốn nghe lời Vu Mãng hay không, thì phải xem họ quyết định thế nào.

Nhưng dù sao, Vu Mãng hy vọng hai người họ có thể nghe lời.

Dù sao hiện tại đối với hắn, chuyện quan trọng nhất là trước tiên giúp A Tu La Thần xử lý tốt những việc cần xử lý.

Dù sao lời của hắn rất có lý.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người cũng biết hai người họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "Đúng, Vu Mãng nói đúng.

Ta hiện tại không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Ta nói mọi người chúng ta đều nhanh chóng về nghỉ ngơi đi, như vậy ngày mai ta cũng có thể dậy sớm hơn." Dù sao, hiện tại quả thực không nên tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Bởi vì nếu muốn tiếp tục lãng phí thời gian, thì căn bản không có lợi.

Vậy khi nào thì mới có thể xử lý xong mọi chuyện cần xử lý đây?

Nếu những chuyện này cứ mãi chưa xử lý xong, vậy khi nào mới có thể rời khỏi đây, mới có thể ra thế giới bên ngoài mà xem chứ?

Nên hiện tại A Tu La Thần cảm thấy, nên nghe lời Vu Mãng, nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Như vậy cũng có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "Nếu đã vậy, vậy mọi người

chúng ta còn đợi gì nữa?

Hiện tại mọi người chúng ta đều về nghỉ ngơi đi.

Sáng sớm ngày mai sau khi thức dậy, chúng ta lại tập hợp ở đây." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng rất tán đồng lời Vu Mãng nói.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cảm thấy hiện tại cũng nên sớm về nghỉ ngơi.

Như vậy ngày thứ hai cũng có thể dậy sớm hơn.

Nhưng dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đã nói rất rõ ràng rồi.

Hiện tại mọi người đều sớm về nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sau khi thức dậy, mọi người tập hợp ở đây.

Chương 723

Dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người không quen thuộc nơi này lắm.

Nên hiện tại cũng chỉ có thể chọn tập hợp ở đây.

Dù sao nơi này cũng không xa nơi ở.

Cũng muốn ăn uống ở đây, nên hiện tại để tiết kiệm thời gian, nên trực tiếp tập hợp ở đây.

Như vậy cũng có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian, như vậy cũng có thể sớm hơn một chút, xử lý tốt những việc cần xử lý.

Đợi sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện ở đây, cũng có thể ra ngoài du ngoạn.

Dù sao Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều đã lâu không rời khỏi nơi này rồi.

Khi ấy Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi cũng sớm về nghỉ ngơi đi.

Ta và Hắc Sơn Yêu cũng muốn đi nghỉ rồi.

Có chuyện gì thì ngày mai chúng ta nói tiếp!" Hiện tại Vu Mãng cảm thấy quả thực nên về nghỉ ngơi rồi.

Dù sao nếu có chuyện gì, cũng có thể ngày mai nói.

Hiện tại chỉ có nghỉ ngơi sớm hơn, mới có thể dậy sớm hơn.

Hiện tại nếu A Tu La Thần có chuyện gì cần dặn dò Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thì hoàn toàn có thể đợi đến ngày thứ hai.

Dù sao khi ấy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, không còn tinh lực để tiếp tục trò chuyện với A

Tu La Thần ở đây nữa. ...

Bởi vì mọi người đều nghỉ ngơi sớm, nên cũng đều thức dậy rất sớm.

Khi Hắc Sơn Yêu đến chỗ đã hẹn hôm qua, Hắc Sơn Yêu phát hiện Vu Mãng và A Tu La Thần hai người đều đang đợi ở đó.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cười nói: "Nguyên lai ta còn tưởng ta là người dậy sớm nhất chứ, không ngờ hai người các ngươi, lại còn sớm hơn ta." Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Dù sao Hắc Sơn Yêu rất tự tin vào bản thân, Hắc Sơn Yêu cho rằng mình là người dậy sớm nhất.

Căn bản không ngờ Vu Mãng và A Tu La Thần hai người lại dậy sớm hơn Hắc Sơn Yêu.

Rồi hiện tại cũng rất rõ ràng, Vu Mãng và A Tu La Thần, đều đã đợi Hắc Sơn Yêu rất lâu rồi.

Hắc Sơn Yêu vừa nói vừa đi về phía Vu Mãng và A Tu La Thần.

Khi ấy Vu Mãng nói: "Không phải hai chúng ta dậy sớm, mà là ngươi dậy quá muộn!

Mau đi rửa mặt đi, còn đợi ăn sáng nữa!" Vu Mãng không cho rằng mình và A Tu La Thần hai người dậy sớm, mà cho rằng Hắc Sơn Yêu dậy quá muộn.

Dù sao bây giờ cũng đã là lúc rồi.

Tuy Hắc Sơn Yêu cũng đã dậy rồi, nhưng dù sao, hôm qua đã nghỉ ngơi sớm như vậy, Hắc Sơn Yêu cũng không nên ngủ đến bây giờ.

Huống hồ còn có chuyện quan trọng cần làm, nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể nhanh chóng đi rửa mặt.

Như vậy mọi người cũng có thể sớm ăn uống.

Sau khi ăn xong, mọi người có thể đi làm việc riêng.

Dù sao hiện tại mọi người đều hy vọng có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Bởi vì cũng chỉ có như vậy, mọi người mới có thể sớm giúp A Tu La Thần xử lý tốt những việc cần xử lý.

Cũng có thể sớm rời khỏi đây, ra bên ngoài xem thế giới bên ngoài đã xảy ra những thay đổi lớn đến mức nào.

Lời Vu Mãng vừa dứt, A Tu La Thần cũng tiếp lời: "Hắc Sơn Yêu, đừng nghe Vu Mãng nói bậy, ngươi không muộn đâu.

Chương 724

Hiện tại cũng mau đi rửa mặt đi, rồi đến ăn sáng.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng khi nói chuyện có thể chú ý một chút.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu dù sao cũng là một nữ nhân, nên cần giữ lại chút thể diện cho Hắc Sơn Yêu.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng suy nghĩ lung tung.

Hiện tại nên đi rửa mặt trước, như vậy cũng có thể sớm bắt đầu ăn sáng.

Lần này Hắc Sơn Yêu không hề do dự.

Dù sao Hắc Sơn Yêu cũng là người dậy muộn nhất, nên hiện tại cũng nên nhanh chóng đi rửa mặt.

Như vậy cũng có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Hắc Sơn Yêu cũng dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay để rửa mặt.

Khi Hắc Sơn Yêu ăn xong bữa sáng A Tu La Thần đã chuẩn bị cho nàng, cười nói: "A Tu La Thần, bánh nếp trong động phủ của ngươi thực sự quá ngon!

Ta từ trước đến nay chưa từng ăn loại bánh nếp nào ngon như vậy!" Hắc Sơn Yêu căn bản không ngờ A Tu La Thần lại chuẩn bị bánh nếp cho nàng.

Dù sao Hắc Sơn Yêu thích ăn bánh nếp nhất.

Khi Hắc Sơn Yêu ăn chiếc bánh nếp A Tu La Thần chuẩn bị, Hắc

Sơn Yêu thực sự rất vui vẻ.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu từ trước đến nay chưa từng ăn loại bánh nếp nào ngon như vậy.

Hắc Sơn Yêu hiện tại thực sự ăn rất vui vẻ, và cũng chuẩn bị ăn thêm vài chiếc bánh nếp nữa.

Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cũng rất vui vẻ.

Dù sao A Tu La Thần căn bản không biết Hắc Sơn Yêu thích ăn bánh nếp.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "Hắc Sơn Yêu, nếu ngươi thích ăn bánh nếp, vậy hãy ăn nhiều một chút.

Sau này nếu muốn ăn nữa cũng có thể nói với ta, ta sẽ sai người chuẩn bị thêm cho ngươi." A Tu La Thần hiện tại cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể vui vẻ một chút.

Chỉ cần Hắc Sơn Yêu thích, vậy sau này cũng có thể sai người làm bánh nếp cho Hắc Sơn Yêu.

Dù sao trong động phủ của A Tu La Thần có rất nhiều đồ ăn ngon.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thích, đều sẽ sai người chuẩn bị thêm một ít.

Khi Hắc Sơn Yêu nghe lời A Tu La Thần nói, cũng rất vui vẻ.

Bởi vì nàng thực sự rất thích ăn bánh nếp, sau này cũng muốn ăn nữa.

A Tu La Thần lại có thể nhận ra Hắc Sơn Yêu thích ăn bánh nếp.

Chỉ cần muốn ăn, A Tu La Thần sẽ phân phó người làm cho.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ta nhất định sẽ ăn nhiều một chút.

Sau này nếu ta muốn, muốn ăn bánh nếp, ta cũng sẽ nói với ngươi.

Dù sao ta thực sự rất thích ăn bánh nếp trong động phủ của ngươi." Dù sao, Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không khách khí với A Tu La Thần.

Sau này nếu muốn ăn bánh nếp, thì Hắc Sơn Yêu cũng nhất định sẽ nói với A Tu La Thần.

Huống hồ A Tu La Thần đã nói rồi, chỉ cần Hắc Sơn Yêu muốn ăn, nhất định sẽ phân phó người làm cho Hắc Sơn Yêu, vậy Hắc Sơn Yêu sao lại không làm chứ?

A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu ăn vui vẻ, cũng vui vẻ theo.

Dù sao đó cũng xem như một sự công nhận của Hắc Sơn Yêu đối với nàng.

Chương 725

Ngay lúc ấy, A Tu La Thần lại nói: "A, Hắc Sơn Yêu, chỉ cần ngươi muốn ăn thì cứ nói với ta, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta.

Không chỉ ngươi, Vu Mãng cũng vậy, muốn ăn thì cứ nói với ta." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người, đều đừng khách khí với nàng.

Dù là Hắc Sơn Yêu hay Vu Mãng, chỉ cần muốn ăn món gì, đều nên chủ động nói với A Tu La Thần.

Chỉ cần trong động phủ của A Tu La Thần có, A Tu La Thần nhất định sẽ sai người chuẩn bị.

Dù sao hiện tại mọi người đều là hảo bằng hữu rồi.

Nên mọi người đều không cần thiết phải khách khí với A Tu La Thần.

Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu quá khách khí, A Tu La Thần ngược lại sẽ không vui.

Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, muốn xem A Tu La Thần như bằng hữu thật sự, vậy có yêu cầu gì, nên nói với A Tu La Thần.

Như vậy A Tu La Thần cũng có thể vui vẻ hơn một chút.

Khi ấy Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi cứ yên tâm đi.

Dù là ta hay Hắc Sơn Yêu, ai cũng sẽ không khách khí với ngươi đâu.

Không cần lo lắng chút nào, dù sao chúng ta là bằng hữu mà!"

Hiện tại Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần lo lắng cũng là dư thừa.

Dù sao, mọi người đều là hảo bằng hữu rất thân thiết, nên sẽ không khách khí với A Tu La Thần.

Chỉ là nói vậy Vu Mãng không thể nói thẳng, bởi vì nói thẳng như vậy thật sự rất vô lễ.

Nên lời Vu Mãng nói cũng rất uyển chuyển.

Hiện tại Vu Mãng cũng biết, A Tu La Thần nhất định có thể hiểu ý của hắn.

Dù sao, bất kể A Tu La Thần có nói hay không, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều sẽ không xem nàng là người ngoài.

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng là những người rất thật thà.

Hai người họ thực sự xem A Tu La Thần là bằng hữu, nên sẽ không khách khí.

Đương nhiên rồi, đồng thời Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng khách khí với hắn và Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì giữa bằng hữu với nhau căn bản không cần phải khách khí nhiều như vậy.

Khi ấy Vu Mãng không cho A Tu La Thần cơ hội nói chuyện, tiếp lời: "A Tu La Thần, ngươi cũng đừng chỉ nói với Hắc Sơn Yêu, ngươi cũng phải biết rằng, dù thế nào cũng không cần phải khách khí với ta.

Ngươi cũng phải có yêu cầu của mình." Dù sao, hiện tại Vu Mãng hy vọng A Tu La Thần đừng khách khí với hắn và Hắc Sơn Yêu.

Dù sao hiện tại mọi người đều là hảo bằng hữu rất thân thiết.

Giữa bằng hữu với nhau không cần thiết phải khách khí nhiều như

vậy, nên hiện tại Vu Mãng cũng muốn nhấn mạnh chuyện này.

Tuy mọi người là hảo bằng hữu rất thân thiết, nhưng mọi người căn bản chưa tiếp xúc nhiều.

Nên Vu Mãng cảm thấy có một số chuyện, nói rõ ràng một chút thì tốt hơn.

Dù sao nếu có một số lời mà không nói rõ ràng, có thể có người sẽ không hiểu.

Nên những lời cần nói thì Vu Mãng muốn nói.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A!

A Tu La Thần, đừng chỉ lo lắng cho ta.

Ngươi cũng vậy, dù có chuyện gì đều có thể nói với ta và Vu Mãng, cũng đừng khách khí với ta." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần không chỉ nói với Vu Mãng, mà còn có thể làm theo cách của nàng.

Dù sao mọi người là hảo bằng hữu.

Chương 726

Giữa hảo bằng hữu với nhau, không cần thiết phải khách khí.

Hiện tại A Tu La Thần nói với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đừng khách khí, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần cũng có thể hiểu điều này một chút.

Dù sao, mọi người thật sự không cần thiết phải khách khí.

Họ đều xem A Tu La Thần là bằng hữu thật sự.

Nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần cũng có thể làm điều tương tự.

Dù sao sau này mọi người sẽ trở thành bằng hữu tốt nhất.

Nên dù bất cứ ai cũng không cần thiết phải khách khí nhiều như vậy.

Đều nên có yêu cầu, đều không nên cảm thấy ngại ngùng.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai ngươi không cần lo lắng chút nào.

Dù sao ta tuyệt đối sẽ không khách khí với các ngươi đâu." Hiện tại A Tu La Thần cũng rất nghiêm túc, nói với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu rằng hai người họ căn bản không cần thiết phải lo lắng chuyện này.

Dù sao A Tu La Thần dù thế nào cũng sẽ không khách khí với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng nên chuẩn bị tâm lý.

Dù sao bất kể A Tu La Thần có chuyện gì, đều sẽ đi làm phiền Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì A Tu La Thần xem họ như bằng hữu thật sự.

Khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nghe A Tu La Thần nói vậy, hai người họ cũng rất hài lòng.

Dù sao cách nói chuyện của họ đều giống nhau.

Khi ấy Vu Mãng lại cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi có thể nói vậy thì tốt quá.

Như vậy ta cũng yên tâm rồi.

Dù sao ta và Hắc Sơn Yêu cũng vậy.

Hiện tại mọi người chúng ta cũng đã đạt được nhất trí." Dù sao, cách nói chuyện của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều giống nhau.

Hiện tại cách nói chuyện của A Tu La Thần cũng giống vậy.

Hiện tại Vu Mãng cũng không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Dù sao mọi người muốn mãi mãi là bằng hữu.

Hiện tại có lời của A Tu La Thần, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cũng triệt để yên tâm rồi.

Lần này mọi người cũng không nói nhiều nữa.

Mọi người đều im lặng, nhanh chóng ăn uống.

Dù sao mọi người đều biết, còn có chuyện quan trọng hơn cần làm!

Dù sao hiện tại cách nói chuyện của mọi người đều gần như giống nhau.

Đều muốn rời khỏi đây, ra ngoài xem thế giới bên ngoài đã thay đổi lớn đến mức nào.

Đã muốn sớm ra ngoài đi dạo một chút, vậy nên sớm chuẩn bị cho

tốt.

Lần này tốc độ ăn uống của mọi người cũng rất nhanh.

Sau khi ăn xong, Vu Mãng lại nói: "A Tu La Thần, hiện tại mọi người chúng ta đều đã ăn no rồi.

Vậy mọi người chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.

Chương 727

Hiện tại hãy phân phó ta và Hắc Sơn Yêu đi, chúng ta nên bắt đầu từ đâu trước." Tuy hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều biết việc cần làm, nhưng dù sao, hiện tại Vu Mãng hy vọng A Tu La Thần phân phó cho Hắc Sơn Yêu biết nên bắt đầu từ đâu trước.

Dù sao, hiện tại cũng phải quy hoạch tốt.

Cũng chỉ có như vậy mới không đi đường vòng, và cũng có thể nhanh chóng xử lý tốt những việc cần xử lý.

Dù sao chỉ khi xử lý xong tất cả mọi chuyện, mới có thể rời khỏi đây.

Nên dù là Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, thậm chí là A Tu La Thần, đều phải nghiêm túc một chút.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng xử lý tốt những việc cần xử lý, mới có thể sớm ra ngoài xem xét.

Lời Vu Mãng vừa dứt, Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, hiện tại ngươi nhanh chóng nói cho ta và Vu Mãng biết, nên bắt đầu từ đâu trước đi.

Dù sao ngươi cũng nên kế hoạch tốt trước rồi." Bởi vì thông qua sự hiểu biết về A Tu La Thần, họ phát hiện A Tu La Thần bất kể làm việc gì, đều có thứ tự.

Nên hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, cũng sẽ không hành sự mạo hiểm.

Họ muốn nghe phân phó của A Tu La Thần.

Dù sao cũng chỉ có như vậy, mới không phải đi nhiều đường vòng.

Nếu không có kế hoạch, vậy không chừng phải đi bao nhiêu đường vòng chứ?

Hiện tại đã Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều hỏi A Tu La Thần, vậy A Tu La Thần cũng phải nói rõ kế hoạch cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu biết.

Khi ấy A Tu La Thần nói: "Cũng không có kế hoạch gì đặc biệt, ta chỉ cần làm theo thứ tự từng bước một, đừng để bỏ sót gì là được." Dù sao, hiện tại những việc cần làm là bảo vệ tốt những dược liệu và vật săn cần bảo vệ, căn bản không cần phải kế hoạch.

Chỉ cần nghiêm túc một chút, từng bước một làm theo thứ tự, thì nhất định có thể làm tốt chuyện này.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể nghiêm túc một chút.

Dù sao chuyện này tuyệt đối không thể lơ là.

Dù sao nếu chuyện này mà lơ là, thì thật sự sẽ mất đi sự cân bằng, đối với A Tu La Thần cũng không phải là chuyện tốt.

Nên A Tu La Thần không cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu cơ hội nói chuyện, lại tiếp lời: "Dù sao, khi ta làm chuyện này, cần phải nghiêm túc một chút, tuyệt đối không thể lơ là.

Bằng không thì sẽ có một số loại dược liệu, hoặc một số loại vật săn bị tuyệt chủng." Dù sao, hiện tại A Tu La Thần cũng muốn nhấn mạnh với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Tuy những chuyện này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng để làm thì không đơn giản như vậy.

Bởi vì hiện tại tuyệt đối không thể lơ là.

Bởi vì một khi lơ là, sẽ có một loại dược liệu quý hiếm, hoặc một

loại động vật tốt bị tuyệt chủng.

Điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nên hiện tại A Tu La Thần hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể nghiêm túc một chút.

Dù sao chuyện này thực sự rất quan trọng.

Nhưng dù sao, A Tu La Thần cũng tin tưởng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.

Nàng cho rằng hiện tại đã nói rõ ràng như vậy rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhất định sẽ biết nên làm gì.

Khi ấy Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu mới biết, nếu có bất cứ sơ suất nhỏ nào, sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Khi ấy Vu Mãng nghiêm túc nói: "Được rồi, A Tu La Thần, ngươi cứ yên tâm đi.

Ta đều biết nên làm gì.

Dù thế nào, ta tuyệt đối sẽ không lơ là." Hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng như vậy rồi, Vu Mãng sao lại có thể không biết nên làm gì chứ?

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần yên tâm.

Chương 728

Dù thế nào mọi người tuyệt đối sẽ không lơ là.

Dù sao nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người mà thực sự lơ là, thì thật sự sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Nên nhất định phải nghiêm túc đối đãi với chuyện này mới được.

Khi A Tu La Thần nghe lời Vu Mãng nói, cũng rất yên tâm.

Dù sao nàng cũng tin tưởng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nên mới để hai người họ giúp đỡ.

Nếu A Tu La Thần không tin tưởng hai người họ, thì A Tu La Thần cũng sẽ không để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu giúp xử lý chuyện này.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu cũng tiếp lời: "A, A Tu La Thần, ngươi cứ yên tâm đi.

Ta và Vu Mãng hai người nhất định sẽ nghiêm túc xử lý tốt chuyện này, nhất định sẽ không có bất kỳ sơ suất nào." Dù sao, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể yên tâm.

Bởi vì hiện tại Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người đều đã biết chuyện này quan trọng đến mức nào, thì nhất định sẽ rất nghiêm túc.

Dù sao tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho A Tu La Thần.

Huống hồ nàng cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, bởi vì các chủng loại vật chất trong ngọn núi này thực sự rất quý hiếm.

Nếu có một loại vật chủng nào đó bị tuyệt chủng, thì thật sự rất tệ.

Nên hiện tại A Tu La Thần không nói nữa, mọi người cũng nhất

định sẽ làm theo lời A Tu La Thần.

Dù sao mọi người đều đã ý thức được chuyện này quan trọng đến mức nào, nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng A Tu La Thần có thể yên tâm, đừng lo lắng chuyện này nữa.

Dù sao còn có chuyện đang chờ để xử lý, mọi người không thể vì một chuyện mà cứ lãng phí thời gian ở đây nữa.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã nói vậy rồi, vậy A Tu La Thần cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Dù sao A Tu La Thần nhìn ra, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều rất nghiêm túc.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "Được rồi, những điều cần nói ta đều đã nói rõ.

Những điều cần dặn dò cũng đã dặn dò rõ ràng.

Ta biết hai người đều biết nên làm gì.

Nếu đã vậy, mọi người chúng ta nhanh chóng xuất phát đi!" Dù sao, A Tu La Thần rất tin tưởng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

A Tu La Thần cho rằng những điều cần dặn dò đều đã dặn dò rất rõ ràng.

Nên hiện tại bất kể là Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu hai người đều biết nên làm gì.

Nên hiện tại A Tu La Thần cho rằng hiện tại cũng nên sớm xuất phát.

Dù sao cũng chỉ có như vậy mới có thể sớm hơn một chút, làm tốt những việc cần làm.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể sớm rời khỏi đây, ra ngoài đi dạo một chút, xem xét một chút.

Dù sao, nếu không xử lý tốt những chuyện này, thì mọi người căn bản không có cách nào rời khỏi đây.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng có thể nắm bắt thời gian.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng rất muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài đã thay đổi lớn đến mức nào.

Vu Mãng cũng cười gật đầu nói: "Được, đã vậy những việc cần sắp xếp ta đều đã sắp xếp xong.

Vậy mọi người chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, hiện tại chúng ta chuẩn bị xuất phát đi!" Vu Mãng hiện tại cũng cảm thấy mọi người quả thực nên xuất phát ngay.

Dù sao hiện tại những việc cần chuẩn bị mọi người đều đã chuẩn bị xong, những việc cần sắp xếp cũng đã sắp xếp xong.

Nên hiện tại nên đi làm tốt những việc cần làm.

Chương 729

Dù sao Vu Mãng tin tưởng, mọi người cùng nhau nhất định có thể dùng tốc độ nhanh nhất, xử lý xong tất cả mọi chuyện.

Cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự lơ là nào.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đã biết tầm quan trọng của chuyện này rồi.

Nên cũng sẽ rất nghiêm túc.

Còn về A Tu La Thần thì càng không cần phải nói.

Dù sao những chuyện này, A Tu La Thần đã xử lý nhiều năm như vậy rồi.

Nên cũng nhất định có thể xử lý tốt.

Do đó hiện tại nên lập tức xuất phát.

Cũng chỉ có như vậy mọi người mới có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Dù sao sau khi mọi người xử lý xong tất cả mọi chuyện, mọi người có thể rời khỏi đây.

Huống hồ hiện tại bất kể là Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, thậm chí là A Tu La Thần, đều muốn rời khỏi ngọn núi này để ra ngoài xem sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Tuy Vu Mãng cũng biết, thế giới bên ngoài có sự thay đổi lớn.

Nhưng Vu Mãng cũng đã ở lại đây lâu rồi.

Vu Mãng tin rằng bên ngoài hiện tại nhất định có sự thay đổi lớn hơn nữa.

Lần này Vu Mãng không cho họ cơ hội nói chuyện, lại tiếp lời: "Dù sao hiện tại ta nên sớm xuất phát.

Như vậy ta mới có thể sớm xử lý xong mọi chuyện ở đây.

Cũng chỉ có như vậy ta mới có thể sớm rời khỏi đây.

Nên mọi người hãy cố gắng lên!" Dù sao, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng mọi người đều có thể cố gắng.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xử lý tốt mọi chuyện.

Nên hiện tại Vu Mãng cũng muốn cổ vũ A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Dù thế nào cũng nhất định phải nghiêm túc, đều phải xử lý tốt những chuyện này.

Cũng chỉ có như vậy, mọi người mới có thể sớm rời khỏi đây.

Dù sao hiện tại mọi người đều muốn rời khỏi đây, đều muốn ra ngoài đi dạo một chút, xem xét một chút.

Dù sao hiện tại thế giới bên ngoài thực sự đã thay đổi long trời lở đất.

Hiện tại bất kể là A Tu La Thần hay Hắc Sơn Yêu đều chưa từng thấy qua!

Nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng mọi người có thể nắm bắt thời gian.

Như vậy cũng có thể sớm xuất phát, ra thế giới bên ngoài xem xét.

Khi ấy A Tu La Thần cũng cười nói: "Đúng, Vu Mãng nói đúng.

Nếu ta muốn sớm hơn một chút, rời khỏi đây ra bên ngoài xem thế giới bên ngoài đã thay đổi lớn đến mức nào, thì ta nhất định phải nghiêm túc một chút, trước tiên xử lý tốt mọi chuyện ở đây." Dù sao,

lời Vu Mãng nói rất có lý.

Nếu muốn sớm rời khỏi đây, thì nhất định phải nghiêm túc xử lý tốt mọi chuyện trong động phủ của A Tu La Thần mới được.

Nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể cố gắng.

Không cần phải nói, nàng nhất định sẽ cố gắng.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều ở lại giúp đỡ A Tu La Thần.

Chương 730

Nên A Tu La Thần phải làm nhiều nhất, bởi vì nàng đã làm nhiều năm như vậy rồi.

Nên tất cả gánh nặng đều đè lên vai A Tu La Thần.

Tuy có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người giúp đỡ.

Nhưng A Tu La Thần tin rằng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người làm những chuyện này, nhất định sẽ không thuận tay.

Nên dù thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng có thể cố gắng.

Khi ấy Vu Mãng lại bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu đã vậy, vậy mọi người chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.

Chúng ta hiện tại xuất phát đi.

Dù sao chúng ta xuất phát sớm cũng có thể sớm hoàn thành công việc." Dù sao, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người đều đừng lãng phí thời gian nữa.

Dù sao thời gian của họ rất quý báu.

Nên hiện tại Vu Mãng cảm thấy nên sớm xuất phát.

Như vậy mọi người cũng có thể dành chút thời gian làm tốt những việc cần làm, cũng có thể sớm hoàn thành công việc.

Dù sao chuyện này căn bản không phải một hai ngày là có thể xử lý xong được, cần phải xử lý nhiều ngày.

Nên phải nắm bắt thời gian.

Chỉ có như vậy mới có thể kết hợp lao động và nghỉ ngơi.

Dù thế nào cũng không thể để bản thân quá mệt mỏi.

Bởi vì nếu như vậy, thì ngày thứ hai sẽ không có cách nào tiếp tục được nữa.

Nên một chút đó cũng rất quan trọng.

Vu Mãng hiện tại cảm thấy mọi người đã chuẩn bị xong rồi, vậy nên lập tức đi làm những việc cần làm.

Như vậy cũng có thể tiết kiệm thêm một chút thời gian.

Khi ấy Hắc Sơn Yêu nói: "A, Vu Mãng nói đúng.

Nếu đã vậy, vậy mọi người chúng ta hiện tại lập tức xuất phát đi.

Như vậy ta cũng có thể sớm về, rồi tổng kết xem hôm nay ta đã bảo vệ được bao nhiêu dược liệu và động vật quý hiếm." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy, mọi người nên xuất phát sớm, bởi vì ra ngoài làm những chuyện này, cuối cùng cũng cần tổng kết xem hôm nay đã làm được những gì.

Nên hiện tại nhất định phải tiết kiệm thời gian, nhất định phải sớm xuất phát.

Cũng chỉ có như vậy mọi người mới có thời gian tổng kết xem năm nay đã làm được bao nhiêu chuyện.

Dù sao, đây là chuyện cần thiết.

Bởi vì mọi người mỗi ngày sau khi biết đã làm được bao nhiêu chuyện, mới có thể ước tính cần bao nhiêu thời gian để xử lý xong mọi chuyện ở đây.

Nên hiện tại mọi người ai cũng không lãng phí thời gian nữa.

Dù sao thời gian rất quý báu, hiện tại nhất định phải dùng toàn bộ thời gian vào những việc cần dùng.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều đã nói vậy rồi, A Tu La Thần có thể nói gì đây?

Dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng đang vì nàng.

Khi ấy A Tu La Thần cười nói: "Được thôi, nếu đã vậy, vậy mọi người chúng ta nhanh chóng xuất phát đi.

Ta tin rằng hôm nay chúng ta nhất định có thể làm tốt mọi chuyện, bởi vì ta tin tưởng năng lực của hai ngươi." Tuy hiện tại chưa bắt đầu làm việc, nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng rất tin tưởng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.

Dù sao A Tu La Thần tin tưởng năng lực của họ.

Chương 731

Nên hiện tại A Tu La Thần cho rằng, nên nhanh chóng xử lý tốt những việc cần xử lý.

Và nhất định sẽ làm tốt.

A Tu La Thần căn bản không cần phải lo lắng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nhất định sẽ xử lý tốt những chuyện này.

Hiện tại tuy A Tu La Thần quen biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu thời gian không dài, nhưng A Tu La Thần thực sự rất tin tưởng hai người họ.

Hắc Sơn Yêu kiêu ngạo nói: "A, A Tu La Thần, có ta và Vu Mãng giúp đỡ, việc cần làm nhất định sẽ được xử lý nhanh chóng, dù sao hai chúng ta đều không ăn chay đâu." Lúc đó Hắc Sơn Yêu vô cùng kiêu ngạo, bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng đều có bản lĩnh nhất định.

Cho nên hiện tại giao chuyện này cho Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu làm là lựa chọn rất đúng đắn, nhất định sẽ làm theo lời A Tu La Thần, tuyệt đối sẽ không để A Tu La Thần phải mất mặt.

Tốc độ cũng nhất định sẽ nhanh, dù sao những chuyện như vậy đối với họ, thật sự quá đơn giản.Lại một lần nữa Hắc Sơn Yêu không cho A Tu La Thần cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Ta tin rằng có ta và Vu Mãng giúp đỡ, lần này những việc cần làm, nhất định có thể rút ngắn một nửa thời gian, có thể hoàn thành." Bất kể thế nào, hiện tại hắn luôn cảm thấy A Tu La Thần giao chuyện này cho hắn và Vu Mãng làm, là một lựa chọn vô cùng đúng đắn.Bất kể ra sao, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người tốc độ cũng nhất định sẽ nhanh, căn bản không cần quá nhiều thời gian là có thể làm tốt mọi chuyện.

Cho nên lần này A Tu La Thần nhất định có thể tiết kiệm được một nửa thời gian, như vậy cũng có thể sớm một chút rời khỏi đây, đi ra thế giới bên ngoài xem một chút rồi.

Lúc này A Tu La Thần cười nói: "Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem hai người các ngươi, chuyện này đối với các ngươi, không phải là chuyện nhỏ sao?" Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu nói rất đúng, dù sao Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đều là những người có năng lực.Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng tin tưởng, có hai người giúp đỡ sau, muốn làm tốt mọi chuyện, thật sự có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Dù sao hiện tại những việc cần làm, thật sự vô cùng đơn giản, đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, căn bản không thành vấn đề.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng vui vẻ, muốn xử lý tốt những chuyện này, thật sự không tốn bao lâu thời gian, là có thể xử lý tốt.Lúc này Hắc Sơn Yêu lại kiêu ngạo nói: "Đó cũng không nhìn xem ta và Vu Mãng là ai, những chuyện này đối với ta thật sự là chuyện nhỏ, cho nên ta nhất định có thể nhanh chóng làm tốt mọi chuyện, cũng có thể sớm một chút đi ra ngoài chơi." Hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự vô cùng kiêu ngạo, cho rằng thật sự có thể nhanh chóng xử lý tốt những chuyện này, cũng có thể sớm một chút đi ra ngoài chơi, dù sao mọi người vẫn luôn mong chờ ngày đó sớm đến mà!Cho nên hiện tại bất luận Vu Mãng hay Hắc Sơn Yêu, đều nhất định sẽ nhanh chóng xử lý tốt những chuyện cần làm, bởi vì mọi người đều biết, nếu không xử lý tốt những chuyện này, thì mọi người căn bản không có cách nào đi ra ngoài chơi.

Cho nên mọi người hiện tại căn bản không cần bất kỳ ai nhắc nhở, đều nhất định sẽ làm như vậy, bởi vì đều không muốn tiếp tục ở lại đây nữa rồi.Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, cũng vô cùng bất đắc dĩ, cá nhân này thật sự quá thích khoe khoang, cũng không biết

khiêm tốn một chút.Mặc dù những chuyện này đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, thật sự không phải chuyện gì to tát, nhưng Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể khiêm tốn một chút.

Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi Hắc Sơn Yêu, khi nói chuyện cũng phải chú ý một chút, bất kể thế nào cũng phải khiêm tốn một chút chứ, như vậy một chút cũng không khiêm tốn." Bất kể ra sao, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể khiêm tốn một chút, bất kể thế nào cũng phải chú ý đến ảnh hưởng mới được.Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người thật sự có năng lực đó, chuyện này đối với họ thật sự là chuyện nhỏ, nhưng cũng nên chú ý, không thể huênh hoang.Tuy rằng lời Vu Mãng nói cũng có lý, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu lại sẽ không làm như Vu Mãng nói, dù sao ở đây đều là người nhà.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự không cần chú ý nhiều như vậy, cũng có thể thoải mái, căn bản không cần phải lo lắng.

Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, ta đương nhiên biết, dù sao ở đây đều là người nhà, cho nên ta nói gì cũng không sao cả, nhưng nếu có người ngoài ở đây, ta nhất định sẽ chú ý, yên tâm đi." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng biết Vu Mãng đang nghĩ gì, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng Vu Mãng đừng nói nhiều, bất kể thế nào, nếu có người ngoài ở đây, thì Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ thu liễm.Hiện tại Hắc Sơn Yêu không thu liễm, cũng vì ở đây đều là người nhà, người nhà, căn bản không cần phải để ý nhiều như vậy, cũng hoàn toàn có thể thoải mái, cũng chính vì là người nhà, cho nên ai cũng sẽ không chê cười ai.Khi Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, vô cùng bất đắc dĩ, hiện tại Hắc Sơn Yêu đã như vậy rồi, Vu Mãng có thể nói gì chứ, hơn nữa Vu Mãng biết, hiện tại nói ở đây cũng đều là lời vô ích.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu căn bản sẽ không nghe, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng không cần ở đây lãng phí lời nói, lãng phí thời gian nữa.

Vu Mãng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, ta không nói nữa, được chưa!" Bất kể ra sao, hiện tại Vu Mãng căn bản không vì chuyện nhỏ này, ở đây và Hắc Sơn Yêu tiếp tục tranh cãi nữa.Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể, để Hắc Sơn Yêu thắng, dù sao Vu Mãng sẽ không lãng phí thời gian ở đây để tranh cãi với nàng.

Hơn nữa mọi người còn có chuyện quan trọng hơn, đang chờ để làm, cho nên hiện tại càng không thể lãng phí thời gian.Lần này Vu Mãng không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Được rồi, ta nói mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, bây giờ mau mau xuất phát đi!" Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng mọi người đừng nói nữa, đừng lãng phí thời gian nữa, bất kể thế nào, hiện tại đều nên mau chóng xuất phát mới phải.

Dù sao chỉ có sớm một chút xuất phát, mới có thể sớm một chút làm tốt những việc cần làm, cũng chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút rời khỏi đây.Bất kể thế nào, lời Vu Mãng nói rất đúng, cho nên lần này bất luận Hắc Sơn Yêu hay A Tu La Thần, ai cũng không nói thêm lời nào.

Dù sao hiện tại cũng quả thật nên sớm một chút xuất phát rồi, cũng chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút, làm tốt những việc cần làm, cũng có thể sớm một chút đi ra ngoài chơi.Vu Mãng cùng mọi người chia nhau hành động, mọi người cũng đều chia rõ rồi, mỗi người một địa điểm, ai cũng sẽ không lơ là.Tốc độ của Vu Mãng cũng nhanh, tuy rằng mỗi người được giao địa điểm đều lớn, nhưng Vu Mãng và mọi người đều vô cùng nghiêm túc, những dược liệu quý hiếm và động vật cần bảo vệ, đều được bảo vệ kỹ càng.Thời gian trôi qua cũng nhanh, tuy rằng động tác của Vu Mãng đều nhanh, nhưng đợi mọi người làm xong việc xong, trời cũng đã tối sầm.Khi Hắc Sơn Yêu trở về, Hắc Sơn Yêu mới phát hiện, hóa ra Vu Mãng và A Tu La Thần

hai người đều đã trở về.Lúc này Hắc Sơn Yêu cười nói: “Vu Mãng, A Tu La Thần, không ngờ hai người lại nhanh hơn ta, ta còn tưởng ta đã đủ nhanh rồi chứ, không ngờ cả hai đều nhanh hơn ta, đều đã về trước rồi.” Ban đầu Hắc Sơn Yêu còn tưởng tốc độ của mình đã đủ nhanh rồi chứ, căn bản không ngờ, Vu Mãng và A Tu La Thần hai người tốc độ lại nhanh hơn mình.Nhìn Hắc Sơn Yêu có chút không hài lòng, nếu không thì, có lẽ nàng là người cuối cùng trở về sao?

Cho nên Hắc Sơn Yêu nên chăm chỉ tu luyện hơn nữa mới được, bất kể thế nào cũng phải đuổi kịp Vu Mãng và A Tu La Thần mới được, tuyệt đối không thể tụt hậu.Lúc này A Tu La Thần cười nói: “Hắc Sơn Yêu, ngươi đã đủ nhanh rồi, bất kể sao, ngươi là một nữ nhân, bọn ta là nam nhân, cho nên bọn ta hành động nhanh hơn một chút cũng là bình thường thôi.” Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng suy nghĩ lung tung, bất kể thế nào tốc độ của Hắc Sơn Yêu cũng đã nhanh rồi, dù sao Hắc Sơn Yêu là một nữ nhân.A Tu La Thần và Vu Mãng hai người sẽ nhanh hơn Hắc Sơn Yêu, cũng vì hai người là nam nhân, là chuyện bình thường, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không nên không vui.Nhưng khi Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói xong, mới thật sự không vui, trước đó hắn cũng không cảm thấy không vui.

Hắc Sơn Yêu nhíu mày nói: “A Tu La Thần, nói như vậy không đúng, như vậy không phải là đang kỳ thị nữ tính bọn ta sao?

Tại sao nữ nhân bọn ta nhất định phải chậm hơn nam nhân chứ?

Căn bản không công bằng.” Hiện tại nàng luôn cảm thấy A Tu La Thần đang kỳ thị, nữ nhân bất kể nữ nhân cũng có người lợi hại, không nhất định tất cả nữ nhân đều không bằng nam nhân.Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng nói nữa, bất kể thế nào nữ nhân cũng có người lợi hại, cũng có nam nhân, đều không bằng nữ nhân.Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói xong,

mới phát hiện mình đã nói sai, bất kể thế nào cũng không thể nói như vậy trước mặt Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần lập tức giải thích: "Hắc Sơn Yêu, đừng hiểu lầm, ta không hề có ý kỳ thị nữ nhân, ta chỉ là không phải ta chậm hơn một chút, là bình thường thôi, dù sao, dù sao…" Lời A Tu La Thần nói được một nửa, không nói tiếp được nữa, bởi vì hiện tại A Tu La Thần phát hiện, bất kể giải thích thế nào, đều không giải thích được.Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết, rốt cuộc nên giải thích thế nào cho tốt, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể im miệng, bởi vì phát hiện nếu nói nhiều nữa, thì càng sai.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng không biết, rốt cuộc nên giải thích thế nào cho tốt, không biết nên giải thích thế nào, Hắc Sơn Yêu mới có thể không nói nhiều nữa.Lúc này Vu Mãng nghe A Tu La Thần giải thích, cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, đừng giống A Tu La Thần, dù sao hắn cũng không biết giải thích thế nào cho tốt, nhưng ngươi phải tin A Tu La Thần căn bản không có ý kỳ thị, nữ nhân đâu." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu đừng giống A Tu La Thần nữa, dù sao hiện tại Vu Mãng cũng biết A Tu La Thần muốn giải thích với Hắc Sơn Yêu.Chỉ là hiện tại căn bản không biết, rốt cuộc nên giải thích thế nào cho tốt, Vu Mãng cũng không có cách giải quyết tốt, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng chỉ có thể nói như vậy.

Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu đừng hiểu lầm, dù sao Vu Mãng biết A Tu La Thần thật sự không có ý kỳ thị Hắc Sơn Yêu đâu.Tuy rằng A Tu La Thần không giải thích rõ ràng chuyện này, nhưng Hắc Sơn Yêu tin A Tu La Thần nhất định sẽ không kỳ thị nữ nhân.

Dù sao bất luận A Tu La Thần, Vu Mãng đều giải thích chuyện

này với Hắc Sơn Yêu, tuy rằng lời nói không có sức thuyết phục, nhưng Hắc Sơn Yêu cũng nguyện ý tin tưởng.Hắc Sơn Yêu nói: "Được rồi, được rồi, chuyện này, ta sẽ không so đo với A Tu La Thần, ta biết ngươi không có ác ý." Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần và Vu Mãng đều đã nói chuyện này với Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu cũng không cần thiết phải giữ mãi chuyện này không buông nữa.Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không so đo với A Tu La Thần nữa, dù sao cũng không phải chuyện lớn, nếu Hắc Sơn Yêu cứ so đo thì sẽ trở nên nhỏ mọn.

Hơn nữa mọi người cũng là bạn bè vô cùng thân thiết, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng tuyệt đối sẽ không làm khó A Tu La Thần, sẽ không so đo những chuyện này với A Tu La Thần.Dù sao cũng không phải chuyện lớn, nếu A Tu La Thần thật sự kỳ thị nữ tính, thì Hắc Sơn Yêu cũng sẽ chứng minh cho A Tu La Thần thấy, dù sao nữ nhân không nhất định không bằng nam nhân.Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cũng thở phào một hơi, A Tu La Thần nói: "Hắc Sơn Yêu, đừng nói nhiều, dù sao ta thật sự không có ý kỳ thị nữ tính, ta chỉ là không biết nên nói thế nào." Hiện tại A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng yên tâm rồi, dù sao A Tu La Thần cũng lo lắng Hắc Sơn Yêu thật sự sẽ hiểu lầm, bất kể thế nào A Tu La Thần cũng sẽ không kỳ thị Hắc Sơn Yêu.Dù sao A Tu La Thần cũng biết, có nữ nhân đều vô cùng lợi hại, ngay cả Hắc Sơn Yêu cũng hoàn toàn như vậy, dù sao Hắc Sơn Yêu cũng chỉ chậm hơn A Tu La Thần và Vu Mãng một chút mà thôi.

Dù sao trước khi Hắc Sơn Yêu trở về, Vu Mãng và A Tu La Thần cũng chỉ vừa mới trở về mà thôi, cho nên A Tu La Thần vô cùng công nhận năng lực của Hắc Sơn Yêu.Chỉ là lời A Tu La Thần nói trước đó căn bản không phải như vậy, chỉ là biểu đạt sai mà thôi.

Hiện tại tốt rồi, Hắc Sơn Yêu không so đo với A Tu La Thần, vậy

A Tu La Thần cũng không cần, vì chuyện này mà lo lắng nữa.Lần này A Tu La Thần không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội nói, lại tiếp tục nói: "Không ngờ Hắc Sơn Yêu cũng thật sự rất giỏi, dù sao ta và Vu Mãng cũng chỉ vừa mới trở về không lâu, ngươi chỉ chậm hơn ta một chút mà thôi." Bất kể thế nào, A Tu La Thần cũng thật sự vô cùng bội phục Hắc Sơn Yêu, bởi vì Hắc Sơn Yêu hành động cũng nhanh lắm rồi.Vì nhiều năm như vậy, A Tu La Thần chưa từng thấy, một nữ nhân cũng có thể có bản lĩnh như vậy, cho nên hiện tại những lời A Tu La Thần nói, thật sự là phát ra từ nội tâm.

Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể biết, mình thật sự không có ý kỳ thị nữ nhân, ngược lại vô cùng bội phục Hắc Sơn Yêu.Dù sao Hắc Sơn Yêu hiện tại thật sự khiến A Tu La Thần phải nhìn với con mắt khác, căn bản không ngờ, Hắc Sơn Yêu lại có bản lĩnh như vậy.

Chương 732

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "A Tu La Thần, hiện tại ngươi mới tiếp xúc với Hắc Sơn Yêu bao lâu chứ?

Đợi sau này từ từ sẽ biết, Hắc Sơn Yêu có những bản lĩnh đặc biệt mà ngươi không biết đâu." Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng muốn tiêm cho A Tu La Thần một mũi vắc-xin phòng ngừa, bất kể Hắc Sơn Yêu thật sự có bản lĩnh, mà A Tu La Thần không biết.Chỉ là hiện tại Vu Mãng căn bản không cần, phải giải thích từng chuyện một cho A Tu La Thần nghe, bởi vì lời nói vô bằng, phải để A Tu La Thần tận mắt chứng kiến mới được.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng chỉ hy vọng, A Tu La Thần có thể ghi nhớ trong lòng, chỉ có như vậy đợi sau này phát hiện ra những bản lĩnh đó của Hắc Sơn Yêu sau, mới không cảm thấy kinh ngạc.Nhưng khi A Tu La Thần nghe xong lời Vu Mãng nói, càng thêm tò mò, hiện tại cũng muốn biết, rốt cuộc Hắc Sơn Yêu có bản lĩnh gì mà mình không biết.

A Tu La Thần kinh ngạc nói: "Vu Mãng, ngươi không đủ ý tứ rồi, có chuyện nên nói cho ta biết chứ, không nói cho ta biết thì ta làm sao mà biết được chứ, dù sao mọi người chúng ta cũng chỉ vừa mới quen biết, cho nên chúng ta nên hiểu biết lẫn nhau mới phải." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể, nói ra những chuyện mình biết, bất kể thế nào, lời Vu Mãng nói hiện tại thật sự có chút quá ẩn ý, nói như vậy A Tu La Thần căn bản không đoán được, Vu Mãng rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, mọi người có thể nói hết những chuyện mình biết cho nhau, như vậy A Tu La Thần mới có thể hiểu rõ hơn.

Bất kể thế nào, mọi người hiện tại đều là bạn bè rồi, nhưng sự hiểu biết về nhau thật sự không nhiều.

Còn về việc nếu muốn giống Vu Mãng nói vậy, sau này sẽ từ từ hiểu rõ, nhưng như vậy cũng thật sự sẽ lãng phí thời gian, cho nên hiện tại A Tu La Thần hy vọng, Vu Mãng có thể giới thiệu cho mình.

A Tu La Thần lại nói: "Vu Mãng, chính vì ta không hiểu ngươi, ngươi cũng không hiểu ta, cho nên chúng ta càng nên nói chuyện của mình cho nhau, như vậy mọi người chúng ta mới có thể hiểu rõ nhau hơn, không phải sao?" Bất kể thế nào, hiện tại hắn cũng đang tìm mọi cách, để Vu Mãng nói những chuyện này cho mình nghe, bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng muốn, hiểu rõ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu.Dù sao chỉ có như vậy mọi người mới có thể hiểu rõ nhau, dù sao hiện tại đều là bạn bè tốt rồi, tổng không thể không biết, những chuyện và bản lĩnh đó của nhau chứ.Khi Vu Mãng nghe những lời này của A Tu La Thần, một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì Vu Mãng đã sớm đoán A Tu La Thần sẽ nói như vậy rồi.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa, bất kể ngươi kích ta thế nào, ta cũng tuyệt đối sẽ không nói những chuyện này, dù sao lời nói trên miệng căn bản không có tác dụng, ta muốn ngươi tận mắt chứng kiến mới là thật." Hiện tại Vu Mãng lại có thể không biết, A Tu La Thần rốt cuộc có ý gì chứ?

Bất kể thế nào Vu Mãng cũng tuyệt đối sẽ không mắc lừa, Vu Mãng sẽ kiên thủ trận địa.Cho nên hiện tại bất kể A Tu La Thần dùng chiêu trò gì, Vu Mãng đều không có tác dụng, Vu Mãng sẽ không tuyệt đối sẽ không nói, bất kể thế nào Vu Mãng cũng muốn để A Tu La Thần tận mắt đi xem mới được.

Dù sao lời nói miệng không có ích gì, lời nói miệng căn bản không

có cách nào để ngươi tưởng tượng ra rốt cuộc là chuyện gì, cho nên Vu Mãng mới không nói.Hơn nữa mọi người hiện tại đều là bạn bè rồi, cho nên sớm muộn gì A Tu La Thần cũng sẽ có cơ hội đó, có thể tận mắt xem Hắc Sơn Yêu rốt cuộc có bản lĩnh gì, cho nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải sốt ruột.

Vu Mãng không cho A Tu La Thần cơ hội nói, Vu Mãng lại tiếp tục nói: "A Tu La Thần, đừng quên, mọi người chúng ta đều là bạn bè vô cùng thân thiết rồi, cho nên có cơ hội có thể tận mắt đi chứng kiến tất cả, cho nên đừng nói mọi chuyện đều nên từ từ, dù sao chuyện tốt, không sợ muộn mà!" Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng khuyên A Tu La Thần đừng sốt ruột, bởi vì chuyện này, A Tu La Thần sớm muộn gì cũng sẽ biết.Cho nên hiện tại A Tu La Thần nên kìm nén sự tò mò của mình, chỉ có như vậy A Tu La Thần lúc đó, mới có thể tận mắt chứng kiến Hắc Sơn Yêu, rốt cuộc có bản lĩnh gì mà hắn không biết.

Hiện tại Vu Mãng càng nói vậy, A Tu La Thần càng thêm tò mò, nhưng A Tu La Thần cũng biết, hiện tại bất kể hỏi Vu Mãng thế nào, nhất định sẽ không nói cho mình.Hiện tại Vu Mãng cũng thật sự, làm cho A Tu La Thần trong lòng ngứa ngáy, nhưng A Tu La Thần hiện tại lại không có cách nào, cạy miệng Vu Mãng, thật sự làm khó A Tu La Thần.

Lúc này A Tu La Thần liếc nhìn Vu Mãng xong nói: "Vu Mãng, ngươi cũng thật đáng ghét, rõ ràng biết sự tò mò của ta lớn, cứ trêu chọc sự tò mò của ta, lại không nói cho ta biết, ta tò mò chuyện gì." A Tu La Thần cho rằng hiện tại Vu Mãng thật sự có chút đáng ghét, bất kể thế nào, sự tò mò của A Tu La Thần vô cùng lớn, nhưng cách làm của Vu Mãng hiện tại thật sự quá xấu xa.Trêu chọc sự tò mò của A Tu La Thần, lại không nói cho A Tu La Thần biết chuyện tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, hiện tại A Tu La Thần thật sự cũng không biết, rốt

cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng mới tốt nữa rồi.

Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần thật sự đã vô kế khả thi rồi, bởi vì hiện tại bất kể nói gì, bất kể làm gì, Vu Mãng cũng tuyệt đối sẽ không, nói những chuyện này cho A Tu La Thần nghe, điểm này A Tu La Thần cũng đã tâm tri đỗ minh.Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng tuyệt đối sẽ không đi lãng phí thời gian đó, lãng phí lời nói đó để và Vu Mãng thương lượng chuyện này, để Vu Mãng nói những chuyện này cho mình nghe, A Tu La Thần mới không đi làm những việc vô ích đó chứ.

Lúc này Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, cũng không phải chuyện lớn, dù sao sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ biết, chẳng lẽ ngươi không cho rằng từ từ đi phát hiện những bí mật này, sẽ khiến ngươi càng thêm bất ngờ sao?" Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cho rằng những chuyện này căn bản không phải chuyện lớn, hơn nữa những chuyện này mọi người cũng tuyệt đối sẽ không giấu A Tu La Thần.Cho nên A Tu La Thần sớm muộn gì cũng sẽ biết những bí mật này, hiện tại Vu Mãng cho rằng, A Tu La Thần từ từ biết những bí mật này, nhất định sẽ khiến A Tu La Thần cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Cho nên làm như vậy mới là chính xác, cũng chính vì nguyên nhân này, Vu Mãng mới không nói trước những chuyện này cho A Tu La Thần, muốn để A Tu La Thần từng chút từng chút đi phát hiện.Chỉ có như vậy A Tu La Thần mới có thể, ghi nhớ những chuyện này thật kỹ trong lòng, A Tu La Thần mới có thể biết, hai người bạn mình kết giao thật sự đều không phải người bình thường, cũng chỉ có như vậy tình bạn của mọi người mới có thể thiên trường địa cửu.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng nói: "Được rồi, hai người đừng vì chuyện nhỏ này, ở đây mà tranh cãi, đừng quên, chúng ta đều đã mệt mỏi cả ngày, chúng ta hiện tại nên đi ăn cơm trước mới phải." Hiện

tại Hắc Sơn Yêu cũng thật sự hết nói nổi rồi, rốt cuộc nên nói gì với Vu Mãng và A Tu La Thần đây, bất kể thế nào, chuyện nhỏ này căn bản không cần thiết phải tranh cãi.Hơn nữa đều đã mệt mỏi cả, chẳng lẽ hiện tại không nên ăn cơm sao?

Có thể ở đây cãi nhau sao, như vậy thật sự quá lãng phí thời gian rồi.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu không thèm để ý hai người nữa, Hắc Sơn Yêu hiện tại lại vừa mệt vừa đói, hiện tại phải mau chóng ăn một chút gì đó mới được.

Cho nên Hắc Sơn Yêu sau khi nói xong, cũng không đợi Vu Mãng và A Tu La Thần, trực tiếp đi tìm đồ ăn rồi, dù sao cả ngày đều không ăn một miếng gì, Hắc Sơn Yêu hiện tại không thèm ở đây lãng phí thời gian nữa.Lúc này Vu Mãng và A Tu La Thần hai người nhìn nhau, A Tu La Thần nói: "A, Hắc Sơn Yêu nói đúng, chúng ta đều đã mệt mỏi cả ngày rồi, chúng ta hiện tại quả thật nên đi lấp đầy bụng trước." Hiện tại A Tu La Thần vô cùng tán đồng lời Hắc Sơn Yêu nói, dù sao nếu Hắc Sơn Yêu trước đó mà không nói, A Tu La Thần cũng không phát hiện ra hiện tại mình cũng đói rồi, A Tu La Thần đã bỏ qua chuyện quan trọng như vậy.Cho nên hiện tại A Tu La Thần cho rằng mọi người quả thật, nên đi lấp đầy bụng trước, bất kể thế nào cũng phải ăn no mới có thể có sức lực hơn.

Hơn nữa ngày mai còn có nhiều chuyện phải làm, dù sao muốn hoàn thành chuyện này, căn bản không phải một sớm một chiều có thể làm xong.

Dù có Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người giúp đỡ, A Tu La Thần muốn làm xong những chuyện này, cũng cần rất nhiều ngày, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng có thể mau chóng đi ăn đồ ăn.Bất kể thế nào cũng không thể để mình mệt mỏi trước, nếu

không như vậy, thì những chuyện tiếp theo phải làm sẽ rất phiền phức.

Lúc đó sẽ càng lãng phí thời gian, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định phải, chăm sóc tốt Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người mới được.Cho đến lúc này, Vu Mãng mới phát hiện, hóa ra mình đã bỏ qua chuyện quan trọng như vậy, dù sao bụng Vu Mãng hiện tại cũng đã đói đến nỗi kêu rột rột rồi.

Lúc này Vu Mãng vừa xoa bụng vừa nói một cách ngượng nghịu: "A, Hắc Sơn Yêu nói đúng, hiện tại bụng ta cũng đã đói đến nỗi kêu rột rột, chúng ta hiện tại mau chóng đi ăn đồ ăn thôi!" Cho đến lúc này, Vu Mãng mới phát hiện mình đã đói đến tiền hung thiếp bối, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng không thể ở đây lãng phí thời gian nữa.Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng phải đi lấp đầy bụng trước, lần này Vu Mãng và A Tu La Thần hai người cũng không lãng phí thời gian.

Trực tiếp rời khỏi đây, cùng Hắc Sơn Yêu đi tìm đồ ăn rồi, dù sao A Tu La Thần trước khi rời khỏi đã phân phó người chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi.Cho nên hiện tại chỉ cần đi lấy ra là có thể ăn rồi, bất kể thế nào, đều đã bận rộn cả ngày rồi, cho nên hiện tại quả thật nên ăn một bữa cơm ngon lành.

Sau đó trở về tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi một đêm thật tốt, chỉ có như vậy mới có thể sớm một chút, tiếp tục đi làm những chuyện hôm nay chưa làm xong.Khi Vu Mãng và A Tu La Thần hai người đến nơi, Hắc Sơn Yêu đã ở đó ăn rồi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nhìn hai người nói: "Đừng nói với ta, hai người tính điền đầy bụng trước, sau đó lại tiếp tục đi tranh luận, những chuyện vặt vãnh không quan trọng đó sao?" Hiện tại Hắc Sơn Yêu căn bản không biết Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, rốt cuộc có cãi nhau ra được kết quả gì không.Cho nên hiện tại Hắc Sơn

Yêu cũng muốn xác nhận, hai người có phải đợi điền đầy bụng xong sẽ tiếp tục đi tranh luận không, dù sao bất kể thế nào cũng phải tranh luận ra ai đúng ai sai.

Lúc này Vu Mãng và A Tu La Thần hai người, bị Hắc Sơn Yêu nói cũng có chút ngượng nghịu, dù sao hai người đàn ông to lớn lại làm chuyện đáng xấu hổ như vậy.Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, đừng lấy hai chúng ta ra mà trêu chọc, không cẩn thận là đói bụng đó sao?

Mau chóng ăn đồ ăn đi!" Hiện tại Vu Mãng cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào với chuyện này, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể mau chóng ăn đồ ăn, như vậy cũng có thể bịt miệng Hắc Sơn Yêu lại.Dù sao hiện tại Vu Mãng căn bản không cần, biết lời Hắc Sơn Yêu tiếp theo nhất định sẽ không phải lời hay, cho nên Hắc Sơn Yêu đừng nói nữa thì tốt hơn.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu có lẽ không biết, Vu Mãng trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, cho nên Hắc Sơn Yêu cũng quyết định, sẽ không đi trêu chọc Vu Mãng và A Tu La Thần nữa.Lần này Hắc Sơn Yêu cũng không nói gì, trực tiếp cúi đầu nghiêm túc ăn đồ ăn rồi, dù sao nàng thật sự đói rồi.

Vu Mãng và A Tu La Thần thấy Hắc Sơn Yêu không nói gì, hai người cũng thở phào một hơi, dù sao nếu Hắc Sơn Yêu mà nói nữa, thì thật sự sẽ không biết giấu mặt vào đâu.Cứ như vậy mọi người đều im lặng rồi, tất cả đều ở đó ăn đồ ăn ngon lành, bất kể thế nào, cả ngày thật sự vô cùng bận rộn, mọi người đều mệt mỏi và đói bụng rồi.

Lúc này Hắc Sơn Yêu bất đắc dĩ nói: "Ta làm gì có ý lấy các ngươi ra mà trêu chọc, ta chỉ là đang nhắc nhở, chúng ta hiện tại nên đi ăn đồ ăn trước, dù sao ta đói đến tiền tâm thiếp hậu bối, ta không có

thời gian ở đây lãng phí với các ngươi.” Bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu căn bản không có ý đó, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ hy vọng Vu Mãng và A Tu La Thần hai người đừng ở đây tiếp tục lãng phí thời gian nữa, hiện tại những việc cần làm, nên mau chóng đi ăn đồ ăn.Dù sao cũng đã bận rộn cả ngày rồi, hiện tại Hắc Sơn Yêu đã vô cùng mệt mỏi, vô cùng đói rồi, cho nên hiện tại không có thời gian, tiếp tục ở lại đây để Vu Mãng và A Tu La Thần, phải đi ăn đồ ăn rồi.

Còn về việc hiện tại Vu Mãng và A Tu La Thần hai người có muốn đi hay không, thì do hai người tự quyết định rồi, dù sao Hắc Sơn Yêu không có cách nào thay họ quyết định.Lần này Hắc Sơn Yêu nói xong, cũng không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp quay người đi chuẩn bị ăn đồ ăn rồi.

Chương 733

Lúc này Vu Mãng cũng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nhìn xem, Hắc Sơn Yêu nói đúng, chúng ta hiện tại quả thật nên đi ăn đồ ăn rồi, dù sao ta hiện tại cũng đói rồi, cho nên ta cũng không nói nhiều với ngươi nữa, ta cũng phải đi ăn cơm trước rồi." Bất kể Hắc Sơn Yêu nói đúng, mọi người hiện tại tuyệt đối không thể ở đây lãng phí thời gian nữa, dù sao hiện tại Vu Mãng cũng đói rồi.Cho nên lần này Vu Mãng cũng không định, ở đây tiếp tục và A Tu La Thần tranh cãi nữa, Vu Mãng sau khi nói xong cũng theo bước chân của Hắc Sơn Yêu cùng chuẩn bị đi ăn đồ ăn.

Hiện tại A Tu La Thần cũng thật sự một đầu hai cái lớn, hai người này cũng thật sự, cùng nhau đi, ai cũng không ở đây đợi A Tu La Thần.Dù sao A Tu La Thần cũng như mọi người, cũng đã làm việc cả ngày rồi, mọi người đều mệt mỏi và đói bụng như vậy, A Tu La Thần có thể không mệt không đói sao?

Cho nên Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều nên đợi, A Tu La Thần mới phải chứ, hết người này đến người khác cùng nhau chuẩn bị đi ăn đồ ăn rồi, A Tu La Thần hiện tại cũng thật sự hết nói nổi rồi.Nhưng hiện tại A Tu La Thần cũng không thể nói nhiều, dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đói như vậy, cũng đều vì muốn giúp đỡ A Tu La Thần đi làm việc, cho nên mới vừa mệt vừa đói.

A Tu La Thần liền đuổi theo Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, bất đắc dĩ nói: "Ta nói Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai người đợi ta với, hiện tại ta cũng vừa mệt vừa đói, ta lại có thể không mệt không đói sao, chúng ta cùng nhau đi, cùng đi ăn cơm đi!" Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết, rốt cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng và Hắc Sơn

Yêu hai người, dù sao hiện tại hai người đều vừa mệt vừa đói, A Tu La Thần lại có thể không mệt không đói sao?Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể đợi mình, dù sao hiện tại bước chân của Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người thật sự rất nhanh.

Khi A Tu La Thần chưa kịp phản ứng, hai người đã bắt đầu chuẩn bị đi ăn cơm rồi, nhưng khi A Tu La Thần phản ứng lại, hai người đã đi xa rồi.A Tu La Thần cũng không biết lần này rốt cuộc đã làm gì, lại có thể mất tập trung, nhưng bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần đã tỉnh táo rồi.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể chậm một chút, có thể đợi mình, hiện tại A Tu La Thần cũng đang đuổi theo sát phía sau hai người.Vào lúc này, Hắc Sơn Yêu nói: “Ta nói A Tu La Thần, ngươi cũng thật là, ăn cơm cũng phải có người đợi, vậy thì thật sự đủ phiền phức rồi, dù sao ăn cơm đương nhiên ai đi nhanh thì người đó ăn nhiều đồ ăn ngon hơn.” Bất kể thế nào, hiện tại Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không dừng bước chân đợi A Tu La Thần, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đói rồi, bụng mình cũng vẫn luôn kêu rột rột.Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng sẽ không dừng lại, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vừa đi vừa nói chuyện, bất kể A Tu La Thần nói gì cũng vô ích, Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không ở lại đợi.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần nếu thật sự hy vọng, có một người có thể ở lại đợi mình, thì A Tu La Thần cũng chỉ có thể đi tìm Vu Mãng, dù sao Hắc Sơn Yêu tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.Vì Hắc Sơn Yêu cho rằng nếu đi ăn đồ ăn sớm hơn, thì cũng có thể chọn đồ ăn mình thích, ăn trước.

Lúc đó Vu Mãng và A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu không thèm quan tâm, dù sao mình phải điền đầy bụng trước mới được, dù sao Hắc

Sơn Yêu ghét nhất cảm giác đói bụng.Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, thật sự một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì A Tu La Thần cũng biết Hắc Sơn Yêu thật sự là một kẻ không chiết khấu.

A Tu La Thần lại nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu không đủ ý tứ rồi, ngươi không đợi ta thì đợi ta với, ngươi cũng không ở lại đợi ta sao?" Hiện tại A Tu La Thần cũng không biết tại sao, lúc này Vu Mãng cũng không ở lại đợi mình, dù sao trong nhận thức của A Tu La Thần, Vu Mãng không phải là người ham ăn, nhưng bước chân của Vu Mãng cũng không hề chậm lại.Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng có thể chậm một chút, có thể đợi mình, dù sao A Tu La Thần vẫn luôn nghĩ rằng hai người thật sự rất vất vả.

Nếu Vu Mãng có thể chậm một chút, đợi A Tu La Thần một lúc, thì A Tu La Thần cũng không cần sốt ruột như vậy nữa, ít nhất có một người bầu bạn với A Tu La Thần là đủ rồi.Nhưng khi Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói xong, Vu Mãng cũng không có ý muốn để ý A Tu La Thần, bước chân cũng không dừng lại, động tác cũng không chậm lại.

Lúc này Vu Mãng nói: "Được rồi, A Tu La Thần, từ từ đi phía sau đi, hiện tại ta cũng không thể đợi, dù sao ta cũng đói meo rồi, bụng ta cũng đã kêu rột rột rồi, bụng ta đang phản đối, ta đợi ngươi sao?" Hiện tại Vu Mãng cũng không thèm để ý A Tu La Thần, hiện tại Vu Mãng cũng tuyệt đối sẽ không dừng lại đợi A Tu La Thần, nếu A Tu La Thần mà không sốt ruột, thì có thể đi phía sau từ từ đi.Nếu A Tu La Thần mà sốt ruột, thì mau chóng tăng tốc bước chân, bất kể thế nào, hiện tại bụng Vu Mãng đã phản đối, Vu Mãng không thể tiếp tục đợi nữa.

Vì ngay từ đầu, bụng Vu Mãng đã kêu rột rột, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng nhất định phải mau chóng đi tìm đồ ăn, để an ủi ngũ tạng

miếu mới tốt.Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, thật sự hết nói nổi rồi, dù sao A Tu La Thần vẫn luôn cho rằng Vu Mãng sẽ đợi mình, căn bản không ngờ Vu Mãng lại trả lời như vậy.

Lúc này A Tu La Thần cũng bất đắc dĩ nói: "Vu Mãng, ngươi cũng quá không đủ ý tứ rồi, ngay cả ta cũng không đợi ta sao, một chút cũng không giống ngươi vậy?" Lúc này A Tu La Thần cũng không biết rốt cuộc nên nói gì với Vu Mãng mới tốt, nhưng bất kể thế nào, A Tu La Thần biết Vu Mãng thật sự quá không đủ ý tứ rồi.Dù sao theo tính cách của Vu Mãng thì Vu Mãng nhất định sẽ dừng lại đợi A Tu La Thần, nhưng hiện tại Vu Mãng lại không làm như vậy, Vu Mãng lại nhanh chóng theo bước chân của Hắc Sơn Yêu chuẩn bị đi ăn đồ ăn.

Nhưng bất kể thế nào, A Tu La Thần nên nói thì phải nói, A Tu La Thần muốn Vu Mãng biết, cách làm lần này thật sự không đúng, Vu Mãng thật sự quá không đủ ý tứ rồi.Tuy rằng hiện tại A Tu La Thần đã nói rõ ràng như vậy rồi, nhưng Vu Mãng cũng không có ý muốn để ý A Tu La Thần, dù sao hiện tại Vu Mãng thật sự đói rồi.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "A Tu La Thần, ngươi phải biết người đều sẽ thay đổi, không có ai là nhất thành bất biến, cho nên sau này ngươi cũng phải từ từ mà quen với ta." Hiện tại Vu Mãng không thèm để ý Minh Thần đâu, bất kể A Tu La Thần nói gì, Vu Mãng tuyệt đối sẽ không dừng lại, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể tự mình tăng tốc bước chân.Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, cũng thật sự hết nói nổi rồi, Vu Mãng đã nói như vậy rồi, mình có thể nói gì chứ, hiện tại A Tu La Thần nói gì cũng vô dụng.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng biết ý của Vu Mãng, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng không thể nói nữa, chỉ có thể tăng tốc bước chân.A Tu La Thần căn bản không ngờ, Vu Mãng lại thay đổi nhanh như vậy, Vu Mãng lại có thể vì đồ ăn mà không thèm để ý mình, hiện tại A Tu La Thần thật sự không biết, rốt cuộc nên nói gì

với Vu Mãng mới tốt nữa rồi.

Vào lúc này, Vu Mãng lại đột nhiên nói: "A Tu La Thần, ta đều biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì, hiện tại đừng lãng phí thời gian đó, hỏi vấn đề đó nữa, dù sao ngươi cũng không đoán được ta đang nghĩ gì đâu." Hiện tại căn bản không cần A Tu La Thần nói gì, Vu Mãng biết A Tu La Thần trong lòng đang nghĩ gì, vì vậy hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng ở đó suy nghĩ lung tung nữa.Bất kể hiện tại A Tu La Thần nói gì cũng vô ích, A Tu La Thần dù thế nào cũng không đoán được Vu Mãng trong lòng đang nghĩ gì đâu.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng ở đó lãng phí thời gian nữa, vì vậy hiện tại Vu Mãng cũng có.Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, Vu Mãng này cũng thật sự lợi hại, lại có thể đoán được trong lòng mình đang nghĩ gì.

Hiện tại Vu Mãng cũng thật sự khiến A Tu La Thần phải nhìn với con mắt khác, nhưng không đợi A Tu La Thần nói gì, Vu Mãng trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của A Tu La Thần.Vì vào lúc này, Vu Mãng lại tiếp tục nói: "Vì ta cũng không biết ta đang nghĩ gì, ta hiện tại chỉ biết ba chữ, đó là ta đói." Vu Mãng hiện tại cũng lo lắng A Tu La Thần, lại đi hỏi những vấn đề không có cách nào trả lời, cho nên hiện tại Vu Mãng trực tiếp dập tắt ý niệm đó của A Tu La Thần.Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng trực tiếp trả lời, lời A Tu La Thần nói, bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì, tổng kết lại một câu, hiện tại Vu Mãng đói rồi.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng ở đó lãng phí thời gian hỏi vấn đề, bởi vì lúc này bất kể A Tu La Thần hỏi Vu Mãng gì, Vu Mãng cũng không có cách nào cho hắn một đáp án.Ban đầu A Tu La Thần vô cùng bội phục Vu Mãng, lúc này nghe xong lời Vu Mãng nói, A Tu La Thần càng bội phục hơn.

Dù sao Vu Mãng thật sự vô cùng lợi hại, lại luôn có thể đoán được A Tu La Thần rốt cuộc đang nghĩ gì, A Tu La Thần cũng thật sự bội phục sát đất.Lúc này A Tu La Thần bất đắc dĩ nói: "Vu Mãng, ngươi cũng thật sự có tài, lại có thể ngay cả ta đang nghĩ gì, cũng có thể đoán được, rốt cuộc ngươi đã làm gì, thật sự khiến ta bội phục." A Tu La Thần cũng là một người có tài, hiểu cái gì thì nói cái đó, bất kể thế nào, lúc này A Tu La Thần thật sự vô cùng bội phục, Vu Mãng.Vu Mãng, thật sự vô cùng lợi hại, A Tu La Thần rốt cuộc đang nghĩ gì, Vu Mãng đều có thể đoán được, điểm này không phải ai cũng có thể làm được.

Bởi vì hiện tại ngay cả A Tu La Thần cũng không thể làm được, bất kể thời gian mọi người quen biết, vô cùng ngắn ngủi, nếu mọi người mà quen biết thời gian dài, Vu Mãng có thể đoán được cũng có thể nói là bình thường.Nhưng mới quen biết trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Vu Mãng có thể đoán được suy nghĩ của A Tu La Thần, thật sự vô cùng khó có được.

Bất kể thế nào, hiện tại những lời A Tu La Thần nói đều là lời thật lòng, thật sự vô cùng bội phục Vu Mãng, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Vu Mãng có thể biết trong lòng mình đang nghĩ gì.Dù sao hiện tại mỗi câu A Tu La Thần nói đều là phát ra từ đáy lòng, thật sự rất thưởng thức năng lực của Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng ở đó nói nữa, dù sao ta cũng chỉ tùy tiện đoán một chút mà thôi, nếu ta mà đoán đúng thật, thì cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, hiện tại cũng đừng rối rắm vấn đề này nữa, mau chóng đuổi theo, cùng ta đi ăn cơm đi!" Lúc này Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng ở đó lãng phí thời gian, nói những chuyện không quan trọng nữa, hiện tại đối với mọi người chuyện quan trọng nhất, là mau chóng đi lấp đầy bụng.Dù sao hiện tại Vu Mãng ăn thật sự đói rồi, Vu Mãng đói như vậy, cho

nên Vu Mãng tin hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định đói như vậy, cho nên A Tu La Thần hiện tại lại có tâm tình, ở đó nói những chuyện không quan trọng.Khi A Tu La Thần bội phục Vu Mãng, Vu Mãng cũng vô cùng bội phục A Tu La Thần, dù sao hiện tại để Vu Mãng nói những chuyện vặt vãnh đó, Vu Mãng sẽ không nói nữa.

Vu Mãng hiện tại một lòng một dạ muốn đi tìm đồ ăn, đi lấp đầy bụng trước, những chuyện còn lại đều dễ nói.Tổng kết lại, hiện tại chỉ có một câu, hiện tại không nên đi nói những chuyện khác nữa, hiện tại nên mau chóng đi ăn đồ ăn mới được.

Lúc này A Tu La Thần lại nói: "Vu Mãng, ngươi đã lãng phí thời gian, ở đây nói chuyện với ta lâu như vậy rồi, không thể dừng lại đợi ta một chút sao?

Cứ phải để ta ở phía sau đuổi theo, ngươi mới vui sao." Lúc này A Tu La Thần cũng thật sự hết nói nổi rồi, Vu Mãng có thời gian ở đây nói những lời vô ích nhiều như vậy, lại không có thời gian dừng lại đợi một chút.Bất kể thế nào, hiện tại khoảng cách giữa A Tu La Thần và Vu Mãng căn bản không xa, nhưng hiện tại Vu Mãng lại không nguyện ý dừng lại, đợi A Tu La Thần đuổi kịp.

Vu Mãng sớm đã đoán A Tu La Thần sẽ nói như vậy rồi, nhưng Vu Mãng không có ý muốn để ý, dù sao Vu Mãng hiện tại cũng đói rồi.

Vu Mãng bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đây là địa bàn của ngươi, ta không đợi ngươi cũng tìm được, ta hiện tại đói rồi, không có thời gian ở đây nói chuyện vô ích với ngươi nữa, ta phải đi ăn cơm trước rồi." Vu Mãng hiện tại cũng vô cùng không hiểu A Tu La Thần, tại sao A Tu La Thần lại cứ phải để Vu Mãng đợi mình chứ?

Dù sao, đây cũng là địa bàn của A Tu La Thần.Vu Mãng, không đợi A Tu La Thần, hắn cũng tìm được, cho nên hiện tại Vu Mãng sẽ

không dừng lại đợi A Tu La Thần, hơn nữa hiện tại Vu Mãng không dừng lại đợi A Tu La Thần, cũng có nguyên nhân.

Vì hiện tại mình đói rồi, phải đi ăn cơm trước rồi, bất kể thế nào, lúc này Vu Mãng tuyệt đối sẽ không dừng lại, cho nên hiện tại A Tu La Thần ở đó nói gì cũng vô ích.A Tu La Thần hiện tại nghe những lời này của Vu Mãng, cũng vô cùng hết nói nổi, dù sao lý do của Vu Mãng vô cùng đầy đủ, hiện tại đói rồi, không đợi A Tu La Thần cũng là bình thường.

Lúc này A Tu La Thần có thể làm gì chứ, cũng chỉ có thể tăng tốc bước chân, tiếp tục đi đuổi theo Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người.Chẳng mấy chốc, mọi người đều đã đến chỗ ăn cơm, lúc này Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng hai người cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp ngồi xuống chuẩn bị ăn đồ ăn rồi.

Khi A Tu La Thần bước vào, A Tu La Thần cũng hoàn toàn bị kinh ngạc, dù sao A Tu La Thần căn bản không ngờ Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ngay cả tay cũng không rửa, đã chuẩn bị ăn đồ ăn rồi.A Tu La Thần cau mày nói: “Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, hai người không rửa tay sao?

Chương 734

Tuy rằng hiện tại đói rồi, nhưng cũng phải rửa tay rồi mới ăn đồ ăn chứ!" Bất kể thế nào, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người làm việc, vô cùng có chừng mực, cho nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không ngờ, hai người lại ngay cả tay cũng không rửa, đã chuẩn bị ăn đồ ăn rồi.Bất kể thế nào, trước khi ăn đồ ăn nhất định phải rửa tay, hơn nữa hôm nay đã làm nhiều việc như vậy, tay nhất định bẩn rồi.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần nhất định phải, ngăn cản Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nhất định phải để hai người rửa tay sạch sẽ rồi mới quay lại ăn cơm.Nhưng khi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, nghe xong lời A Tu La Thần nói, hai người lại không quá để ý.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nói: "Không sao cả, A Tu La Thần, không sạch sẽ cũng không sao, ăn vào không bệnh." Hắc Sơn Yêu luôn có lý lẽ lệch lạc, tuy rằng câu nói đó mọi người thường nói, nhưng A Tu La Thần lại không tán đồng.Bất kể thế nào muốn bảo vệ tốt cơ thể, đều không chú ý vệ sinh cá nhân, bị bệnh rồi, cũng sẽ tìm những nguyên nhân kỳ lạ, căn bản sẽ không nghĩ đến phương diện đó.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu biết một chút, không chú ý vệ sinh cá nhân, thì mới vô cùng dễ bị bệnh, cho nên hiện tại A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không cho phép, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ngay cả tay cũng không rửa, ngồi ở đó ăn cơm.Cho nên hiện tại A Tu La Thần muốn tìm cách lại khuyên một chút, hai người bất kể thế nào, hai người đều nên rửa tay sạch sẽ rồi sau đó mới ăn cơm, điểm này vô cùng quan trọng.

Dù sao A Tu La Thần nghĩ như vậy, cho nên hiện tại chỉ cần A Tu La Thần nhìn thấy, thì A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không khoanh tay

đứng nhìn, cho nên chuyện này A Tu La Thần quản lý.Nếu Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người không chịu đi rửa tay, thì A Tu La Thần sẽ không để hai người, an ổn ở đó ăn đồ ăn.

Lúc này A Tu La Thần lại cau mày nói: "Vậy làm sao được chứ?

Hắc Sơn Yêu đừng tin những lý lẽ lệch lạc đó, bất kể thế nào cũng không thể không chú ý vệ sinh cá nhân, cho nên hiện tại đi rửa tay trước, rửa tay xong quay lại rồi hãy ăn đồ ăn, bất kể có đói đến đâu cũng nhất định phải rửa tay." Hiện tại A Tu La Thần cũng thật sự hết nói nổi rồi, dù sao những lời Hắc Sơn Yêu nói hiện tại toàn bộ đều là lý lẽ lệch lạc, ai nói không sạch sẽ, ăn vào không bệnh thì làm sao có thể chứ?Cho nên hiện tại A Tu La Thần sẽ không nghe lời Hắc Sơn Yêu nói, vô luận thế nào hiện tại A Tu La Thần không những không nghe lời Hắc Sơn Yêu nói, mà còn muốn Hắc Sơn Yêu nghe lời mình, bất kể thế nào, trước khi ăn cơm đều nhất định phải rửa tay sạch sẽ.

Nếu không rửa tay sạch sẽ, thì làm sao được chứ, cho nên hiện tại A Tu La Thần nhất định phải để Hắc Sơn Yêu bỏ cái tật xấu đó đi, hiện tại Hắc Sơn Yêu không đói rồi sao?Nếu Hắc Sơn Yêu hiện tại không chịu đi rửa tay, thì A Tu La Thần sẽ không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội ăn cơm, A Tu La Thần ngược lại muốn xem xem Hắc Sơn Yêu rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu.

Hiện tại đừng nói A Tu La Thần hết nói nổi, ngay cả Hắc Sơn Yêu cũng hết nói nổi, cũng chỉ là muốn ăn một bữa cơm, mà phiền phức như vậy.

Hắc Sơn Yêu cũng nhíu mày, nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng quản ta nữa, quản tốt bản thân ngươi đi, dù sao cơ thể ta ta biết, ta ăn đồ ăn như vậy tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, không cần lo lắng cho ta." Bất kể thế nào, hiện tại A Tu La Thần cũng đang vì Hắc Sơn Yêu

mà lo lắng, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu muốn nói chuyện này với A Tu La Thần thật tốt, Hắc Sơn Yêu hiện tại cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng quản mình nữa.Bất kể thế nào, lúc này Hắc Sơn Yêu không nguyện ý đi rửa tay, dù sao hiện tại nàng vô cùng đói rồi, mệt mỏi, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu thật sự lười nhác không muốn động đậy.

Hơn nữa hiện tại đồ ăn đều đã chuẩn bị sẵn rồi, Hắc Sơn Yêu không nguyện ý rời khỏi đây, hiện tại bụng đói kêu rột rột rồi, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu phải ăn đồ ăn ngay lập tức mới được.Dù sao cũng đói đến mức vô cùng khó chịu rồi, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu không nghe lời A Tu La Thần nói, cứ muốn vừa ăn vừa làm việc.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng quản mình nữa, bất kể thế nào, Hắc Sơn Yêu rất rõ cơ thể của mình.

Hiện tại không rửa tay ăn cơm đối với nàng, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào, cho nên hiện tại A Tu La Thần căn bản không cần phải lo lắng vô ích đó, đi lo lắng cho Hắc Sơn Yêu.Lúc này Vu Mãng cũng có chút sốt ruột, Vu Mãng nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng quản chúng ta nữa, nếu muốn đi rửa tay thì ngươi đi trước đi, hai chúng ta phải ăn trước rồi." Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng A Tu La Thần đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đói không chịu nổi nữa rồi.Cho nên hai người họ muốn ăn trước, nếu lúc đó A Tu La Thần muốn đi rửa tay, thì đi tốt rồi, hiện tại A Tu La Thần ở đây, cũng chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, A Tu La Thần đừng ở đây nói nhiều nữa, lúc đó hai người họ sẽ không nghe nữa.

Dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, chỉ có thể nghe thấy bụng mình đang kêu.Cho nên hiện tại bất luận Vu Mãng hay

Hắc Sơn Yêu, cả hai đều đã không đợi được nữa rồi, hiện tại phải lấp đầy bụng ngay lập tức mới được, bất kể thế nào, cả ngày hai người thật sự đã mệt mỏi lắm rồi.

Khi A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói xong, cũng vô cùng bất đắc dĩ, dù sao ngay cả Vu Mãng hiện tại cũng không hiểu, cũng muốn để mình đừng nói nhảm nữa.

Nhưng ngay cả như vậy, A Tu La Thần cũng tuyệt đối không bỏ cuộc, nhất định phải thuyết phục hai người, dù sao chuyện này hắn cho rằng khá quan trọng.

A Tu La Thần lập tức nói: "Vu Mãng, hiện tại ngay cả ngươi cũng đứng về phía Hắc Sơn Yêu, chẳng lẽ ngươi không biết, chuyện này của ta quan trọng đến mức nào sao?

Bất kể thế nào cũng phải chú ý vệ sinh cá nhân chứ, hiện tại dù có mệt mỏi hay đói bụng đến đâu, cũng không thiếu một chút thời gian đó đâu." Hiện tại A Tu La Thần thật sự không biết, rốt cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng, dù sao ban đầu A Tu La Thần cho rằng, Vu Mãng sẽ đứng về phía mình.Nhưng hiện tại Vu Mãng lại không làm như vậy, Vu Mãng hiện tại cũng đang đứng về phía Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần cũng vô cùng hết nói nổi, hiện tại cũng không biết, rốt cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng.

Dù sao trong nhận thức của A Tu La Thần, Vu Mãng vẫn luôn là một người vô cùng minh sự lý, nhưng trong một chuyện nhỏ nhặt, Vu Mãng lại có những cái nhìn khác nhau.Chỉ là hiện tại A Tu La Thần cũng không thể quản nhiều như vậy, bất kể hiện tại Vu Mãng đứng về phía nào, hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định sẽ không cho phép Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu làm như vậy.

Dù sao hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người đều mệt mỏi rồi, đói rồi, vậy hiện tại cũng chỉ có A Tu La Thần đi chăm sóc Vu

Mãng và Hắc Sơn Yêu, ngoài ra, không còn cách nào khác.Bất kể hiện tại thế nào, A Tu La Thần tuyệt đối không thể, để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ăn đồ ăn như vậy, bất kể thế nào cũng phải rửa tay.

A Tu La Thần không để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người nói gì, lại tiếp tục nói: "Hiện tại ở đây, đợi ta, đừng ăn trước, mệt mỏi không muốn động đậy, vậy ta hiện tại đi lấy nước cho các ngươi rửa tay." Hiện tại A Tu La Thần ngoài cách này ra, cũng không có cách nào tốt khác nữa, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng chỉ có thể để Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người ở đó đợi.Sau đó hiện tại A Tu La Thần nhất định phải đi lấy nước cho Vu Mãng, và Hắc Sơn Yêu hai người, nếu không như vậy, hai người họ căn bản sẽ không động đậy.

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, chỉ cần sớm một chút ăn cơm, căn bản không quan tâm ai đi lấy nước rửa tay.Chỉ là hiện tại A Tu La Thần đã như vậy, đã làm như vậy rồi, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể làm gì chứ?

Hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người cũng chỉ có thể phối hợp với A Tu La Thần.

Khi A Tu La Thần quay người chuẩn bị đi lấy nước cho Vu Mãng, và Hắc Sơn Yêu hai người, Vu Mãng đã gọi A Tu La Thần lại.Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, A Tu La Thần, đừng đi lấy nước về, ta đi rửa tay đi!" Vu Mãng hiện tại cũng hết nói nổi rồi, hiện tại nói, nếu hắn và Hắc Sơn Yêu hai người không đi rửa tay, thì A Tu La Thần nhất định sẽ đi lấy nước về.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng vì A Tu La Thần có thể nhẹ nhàng một chút, hiện tại Vu Mãng cũng cùng Hắc Sơn Yêu hai người cũng chỉ có thể nghe lời A Tu La Thần, đi rửa tay rồi.Khi A Tu La Thần

nghe Vu Mãng nói xong, vô cùng mãn ý, ít nhất hiện tại Vu Mãng cũng đã nghe lời mình, cho nên A Tu La Thần cũng khá vui.

Nhưng lúc đó Hắc Sơn Yêu lại nhíu mày, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu không định đi nghe lời A Tu La Thần, hiện tại muốn ngồi ở đó, mau chóng lấp đầy bụng của mình.Hắc Sơn Yêu cau mày nói: "Vu Mãng, lập trường của ngươi không thể kiên định một chút sao?

Cứ thay đổi xoành xoạch, ta cũng thật sự bội phục, ngươi muốn đi tắm, hai người các ngươi đi đi, ta không đi nữa, ta hiện tại đói chết rồi." Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không biết, rốt cuộc nên làm thế nào với Vu Mãng, lập trường của Vu Mãng thật sự quá không kiên định, cứ như vậy, thay đổi xoành xoạch hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng không còn gì để nói nữa rồi.Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể, để Vu Mãng và A Tu La Thần hai người đi rửa tay, nhưng hiện tại Hắc Sơn Yêu sẽ không đi, hiện tại nàng thật sự vô cùng đói rồi.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu ở lại đó chuẩn bị ăn đồ ăn, còn về việc hai người họ muốn làm gì, Hắc Sơn Yêu không quản được, nhưng Hắc Sơn Yêu thật sự có thể quản được.Khi A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, cũng nhíu mày, Hắc Sơn Yêu này thật sự quá cố chấp, dù sao mình đã nói rõ ràng như vậy rồi.

Tuy rằng hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có cách, nhưng hiện tại A Tu La Thần sẽ không cho Hắc Sơn Yêu cơ hội như vậy, cho nên hiện tại A Tu La Thần sẽ không dễ dàng bỏ qua Hắc Sơn Yêu.Bất kể thế nào Hắc Sơn Yêu cũng nhất định phải nghe lời A Tu La Thần nói, đều phải đi rửa tay trước, sau đó mới quay lại ăn đồ ăn, nếu không như vậy, A Tu La Thần sẽ không để Hắc Sơn Yêu ở lại đó ăn đồ ăn trước.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hắc Sơn Yêu, đừng cố chấp, cùng ta đi rửa tay đi, dù sao nếu không rửa tay, A Tu La Thần sẽ không để ngươi, ăn một bữa cơm ngon lành, cho nên hiện tại nghe

lời ta đi!

Phải nghe lời đó, ta sẽ không lừa ngươi đâu.” Bất kể thế nào, hiện tại Vu Mãng biết A Tu La Thần rốt cuộc sẽ làm thế nào, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng đang nhắc nhở Hắc Sơn Yêu, lúc này nếu muốn ăn một bữa cơm ngon lành, thì hiện tại nhất định phải làm theo lời Vu Mãng nói.Cùng Vu Mãng đi rửa tay.

Cũng chỉ có như vậy A Tu La Thần mới có thể không tiếp tục cằn nhằn, hai người nếu không như vậy, A Tu La Thần sẽ liên tục ở đó cằn nhằn Hắc Sơn Yêu.

Chương 735

Như vậy Hắc Sơn Yêu muốn ăn một bữa cơm ngon lành, thì căn bản không thể, cũng chỉ là một mặt tốt thôi.Vì nếu nghiêm trọng hơn, thì A Tu La Thần căn bản sẽ không cho Hắc Sơn Yêu ăn cơm, vì Vu Mãng cũng có thể nhìn ra, A Tu La Thần hiện tại khi nói những lời này rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm túc.

Cho nên hiện tại Vu Mãng mới hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể làm theo lời mình nói, dù sao như vậy hai người, có thể tiết kiệm một chút thời gian.Sau đó Hắc Sơn Yêu nghe xong lời Vu Mãng nói, cũng có chút không tin, Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, ngươi nói cũng quá khoa trương rồi, ta không đi rửa tay, A Tu La Thần chẳng lẽ có thể không cho ta ăn cơm sao?

Không thể chứ!" Hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng có chút nghi ngờ A Tu La Thần rốt cuộc sẽ làm thế nào, bất kể thế nào, nàng cho rằng A Tu La Thần cũng nên để mình ăn cơm chứ.Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu có chút cho rằng, Vu Mãng nói quá khoa trương rồi, dù sao cũng không phải chuyện lớn, chẳng lẽ thật sự sẽ như vậy sao?

Vì Hắc Sơn Yêu cho rằng chuyện này dù nghiêm trọng đến đâu, A Tu La Thần cũng không thể không cho mình ăn đồ ăn chứ, A Tu La Thần không nên tàn nhẫn như vậy chứ.Tuy rằng hiện tại Hắc Sơn Yêu nói như vậy, nhưng cũng có chút không dám xác nhận, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng muốn xem xem rốt cuộc tình hình thế nào.

Lúc này Vu Mãng lộ ra nụ cười tà tứ nói: "Hắc Sơn Yêu, hiện tại dù sao ta cũng đã nói lời xấu trước mặt ngươi rồi, rốt cuộc có muốn tin ta hay không, có muốn nghe ta hay không, thì do ngươi quyết định rồi, ta không quản nhiều như vậy được." Hiện tại Vu Mãng nên nói

thì đã nói rồi, Hắc Sơn Yêu rốt cuộc có muốn nghe hay không, thì do Hắc Sơn Yêu quyết định rồi, dù sao Vu Mãng có thể làm gì thì đều đã làm rồi.Hiện tại Vu Mãng cũng sẽ cho Hắc Sơn Yêu thời gian, để nàng suy nghĩ kỹ chuyện này, bất kể thế nào, chuyện này phải do Hắc Sơn Yêu quyết định.

Vu Mãng lúc này cũng im lặng, ở đó đợi Hắc Sơn Yêu quyết định thế nào, dù sao hiện tại Vu Mãng cũng không thể ở đó, đợi quá lâu, phải đi rửa tay.

Dù sao Vu Mãng biết, nếu không đi rửa tay, thì A Tu La Thần thật sự sẽ không để mình ăn một bữa cơm ngon lành, an ổn ở đó.

Hiện tại Hắc Sơn Yêu đang rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, y cũng không biết nên làm gì cho phải.

Lúc Hắc Sơn Yêu đang cảm thấy khó xử, Vu Mãng lại lên tiếng: "Thôi được rồi, Hắc Sơn Yêu, ta không thể tiếp tục ở đây mà chờ ngươi nữa.

Ta phải đi rửa tay đây, dù sao nếu ta không rửa tay, A Tu La Thần cũng sẽ không để ta ăn uống yên ổn." Vu Mãng đã đợi Hắc Sơn Yêu một lúc rồi, bây giờ không thể tiếp tục đợi nữa, dù sao y cũng đã đói lả.

Cho nên bây giờ y nhất định phải đi rửa tay, bởi vì Vu Mãng đã nhìn rõ tình hình, nếu không đi rửa tay, A Tu La Thần sẽ không để y ngồi xuống ăn cơm đàng hoàng.

Vì vậy Vu Mãng đành nhẫn nhịn thỏa hiệp, dù sao y chỉ muốn được yên ổn, ăn một bữa cơm ngon lành ở đây, bởi vì bây giờ y vừa mệt vừa đói.

Cho nên vì muốn ăn cơm được thoải mái hơn một chút, Vu Mãng đành phải đi rửa tay, dù sao cũng không có gì khó khăn lắm.

Vì vậy Vu Mãng đã đưa ra quyết định, còn Hắc Sơn Yêu muốn quyết định thế nào thì Vu Mãng cũng không thể can thiệp được, dù sao y cũng đã nói hết những gì cần nói, làm hết những gì cần làm.

Vu Mãng đã đợi Hắc Sơn Yêu quá lâu rồi, hiện tại y tuyệt đối không thể lãng phí thời gian nữa, phải đi rửa tay sớm một chút, như vậy có thể sớm được ăn những món ngon.

Lúc này A Tu La Thần cũng lo lắng Hắc Sơn Yêu không chịu đi, liền lên tiếng: "Hắc Sơn Yêu, bây giờ ngươi đi rửa tay cùng Vu Mãng đi, nếu không rửa tay, ta sẽ cứ hỏi mãi không thôi.

Nếu ngươi muốn nghe ta nói thì cứ không đi thử xem." Hiện tại A Tu La Thần cũng nửa uy hiếp, hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể cùng Vu Mãng đi rửa tay, dù sao hai người cùng đi rửa tay thì có thể quay lại cùng lúc.

Như vậy có thể ngồi lại cùng nhau mà ăn cơm đàng hoàng, dù sao A Tu La Thần cũng không thể nhìn Hắc Sơn Yêu ngồi xuống ăn mà không rửa tay.

Cho nên bây giờ A Tu La Thần cũng đã hạ quyết tâm, nếu Hắc Sơn Yêu thật sự không chịu đi, nàng sẽ cứ lằng nhằng mãi, không để Hắc Sơn Yêu ăn uống yên ổn.

Nếu Hắc Sơn Yêu cứ nhất quyết không đi rửa tay, A Tu La Thần sẽ cứ lằng nhằng mãi, nàng muốn xem Hắc Sơn Yêu có thể kiên trì được bao lâu, dù sao A Tu La Thần cũng nhìn ra được.

Hắc Sơn Yêu là một người thích làm việc gì cũng sạch sẽ gọn gàng, nhất định không thích A Tu La Thần cứ lằng nhằng.

Cho nên A Tu La Thần mới làm như vậy, nàng tin Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ thỏa hiệp, bởi vì y nhất định không chịu được việc bị lằng nhằng.

Bởi vì A Tu La Thần nói những lời đó, cho nên Vu Mãng không lập tức rời đi, lúc này Vu Mãng cũng lên tiếng: "Thôi được rồi, Hắc Sơn Yêu, ngươi cũng đừng lãng phí thời gian ở đó mà suy nghĩ lung tung nữa, làm vậy chỉ là lãng phí thời gian một cách vô ích thôi.

Đi rửa tay cùng ta đi, như vậy khi quay lại ăn cơm, cũng có thể yên tĩnh hơn một chút."Hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể hiểu ra một chút, dù sao lúc này Hắc Sơn Yêu cứ tiếp tục do dự ở đây cũng chẳng ích gì.

Bởi vì càng do dự cũng chỉ lãng phí thời gian một cách vô ích mà thôi, như vậy hai người sẽ càng đói hơn, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng Hắc Sơn Yêu có thể hiểu.

A Tu La Thần tuyệt đối sẽ không để ai không rửa tay mà ăn cơm, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu hiện tại và y cùng đi rửa tay.

Bởi vì như vậy, đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu quay lại, có thể an tĩnh ngồi tại đó ăn cơm rồi.

Nhưng nếu hiện tại Hắc Sơn Yêu, không cùng Vu Mãng đi rửa tay, đợi Vu Mãng rửa tay xong quay lại sau, A Tu La Thần sẽ tiếp tục lằng nhằng, như vậy không những Hắc Sơn Yêu ăn cơm không ngon, mà ngay cả Vu Mãng cũng ăn không ngon.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng đứng về phía A Tu La Thần, hiện tại cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể hiểu ra một chút, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tránh đi phiền phức.

Nếu không thì sẽ càng phiền phức hơn, hiện tại Vu Mãng đã nói chuyện rất rõ ràng rồi, Vu Mãng cho rằng lần này Hắc Sơn Yêu hẳn là đã đưa ra quyết định, sẽ không tại đó tiếp tục do dự nữa.

Vu Mãng vốn dĩ cho rằng như vậy, Hắc Sơn Yêu sẽ lập tức làm

theo lời y nói, nhưng lại không có, Hắc Sơn Yêu vẫn nhíu mày ngồi ở đó.

"Ai. ....." Vu Mãng lại thở dài một hơi nói: "Hắc Sơn Yêu, nghe ta đi, đừng nghĩ ngợi nữa, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, bây giờ đi rửa tay với ta đi, như vậy khi quay lại ta có thể nhanh chóng lấp đầy bụng, càng kéo dài thì cũng càng lãng phí thời gian." Hiện tại Vu Mãng thật sự cạn lời, đã nói chuyện rõ ràng như vậy rồi, vì sao Hắc Sơn Yêu lại ở đây chứ?

Chương 736

Hắc Sơn Yêu ở đây suy nghĩ cũng không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, cũng chỉ lãng phí thời gian một cách vô ích mà thôi, cho nên hiện tại Vu Mãng cũng hy vọng, Hắc Sơn Yêu có thể hiểu ra một chút.

Vu Mãng đã giải thích lời nói rõ ràng như vậy rồi, Vu Mãng cho rằng lần này Hắc Sơn Yêu hẳn là đã nghe lời, hẳn là đã đi rửa tay cùng y rồi.

Cho nên hiện tại Vu Mãng cũng ngồi đó nhìn Hắc Sơn Yêu, chỉ là Hắc Sơn Yêu vẫn luôn không có bất kỳ động tác nào, Vu Mãng hiện tại cũng vô cùng bất lực.

Bây giờ thật sự không biết, rốt cuộc nên làm gì cho phải, dù sao những gì cần nói đều đã nói, những gì cần làm cũng đều đã làm rồi.

Nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ của Hắc Sơn Yêu, hình như không hề bị lay chuyển vậy, lúc này Vu Mãng thật sự không có biện pháp nào khác.

Nếu Hắc Sơn Yêu có lúc lại không chịu nghe lời, thì Vu Mãng thật sự vô kế khả thi rồi, cho nên hiện tại Vu Mãng có thể làm cũng chỉ có thể làm đến đây thôi, những chuyện khác Vu Mãng thật sự không thể làm được.

Vu Mãng hiện tại cũng có chút lo lắng, hiện tại cũng lo lắng Hắc Sơn Yêu, không chịu nghe lời.

Lúc Vu Mãng cảm thấy lo lắng, Hắc Sơn Yêu đột nhiên đứng dậy, nói: "Được rồi, được rồi, đi thôi Vu Mãng, ta đi rửa tay cùng ngươi, dù sao ta cũng muốn an an tĩnh tĩnh ăn một bữa cơm, bởi vì bây giờ ta thật sự vừa mệt vừa đói, ăn xong một bữa cơm ngon lành, ta cũng có thể nghỉ ngơi thêm một chút."Vừa nãy Hắc Sơn Yêu cũng đã luôn

quan sát nhất cử nhất động của A Tu La Thần, hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng đã phát hiện, A Tu La Thần cũng vô cùng nghiêm túc, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Dù sao Vu Mãng nói đúng, nếu không đi rửa tay cùng Vu Mãng, A Tu La Thần cũng tuyệt đối sẽ không để y ăn cơm yên ổn.

Cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng chỉ có thể, nghe Vu Mãng làm theo lời Vu Mãng nói, dù sao hiện tại Hắc Sơn Yêu cũng vừa mệt vừa đói, không thể vì chút chuyện nhỏ mà, ở đây bị A Tu La Thần cứ lải nhải mãi.

Như vậy đối với Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, căn bản không phải là chuyện tốt, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu mới thỏa hiệp, nếu không thì, Hắc Sơn Yêu cũng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Nghe xong lời nói của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng thở phào nhẹ nhõm, dù sao như vậy cũng có thể yên tĩnh ăn cơm rồi.

Lúc này A Tu La Thần lại vô cùng vui vẻ, nói với Vu Mãng mà cười: "Ma, Hắc Sơn Yêu, ngươi làm vậy mới đúng, dù sao trước khi ăn uống, đều phải rửa tay, nếu không thì thật sự vô cùng mất vệ sinh." Khi A Tu La Thần nghe xong lời Hắc Sơn Yêu nói, nàng mới hài lòng, dù sao, trước khi ăn uống đều phải rửa tay, đây là một điều bắt buộc.

Một điều này A Tu La Thần cũng tuyệt đối không cho phép bạn bè không tuân thủ, cho nên A Tu La Thần cũng là một người không đạt mục đích thề không bỏ cuộc.

Lần này Hắc Sơn Yêu đưa ra lựa chọn đúng rồi.

Bởi vì nếu Hắc Sơn Yêu thật sự không chọn như vậy, A Tu La Thần có thể sẽ cứ lằng nhằng mãi, nhất định là vậy, cho nên hiện tại Hắc Sơn Yêu đưa ra lựa chọn cũng đúng rồi. – Hắc Sơn Yêu chọn như vậy A Tu La Thần cũng vô cùng vui vẻ, A Tu La Thần hiện tại

cũng hy vọng hai người, có thể nhanh chóng đi rửa tay, như vậy mới có thể vệ sinh hơn.

Hơn nữa mọi người đều vừa mệt vừa đói, cho nên hiện tại nên nhanh chóng lấp đầy bụng mới phải, cho nên hiện tại tốc độ rửa tay của hai người, đều có liên quan đến cả ba người.

A Tu La Thần hiện tại vô cùng hài lòng với lựa chọn của Hắc Sơn Yêu, nói với Vu Mãng: "Thôi được rồi, bây giờ ta cũng không lải nhải nữa, nhanh chóng đi rửa tay đi, rửa tay xong quay lại, ta ăn ngon lành những món này, ta đợi các ngươi ở đây, nhanh tay một chút." Hiện tại A Tu La Thần cũng hy vọng Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người có thể nhanh tay một chút, dù sao nếu hai người không quay lại, A Tu La Thần cũng không thể ăn trước.

Bởi vì hiện tại Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người mệt mỏi như vậy, tất cả đều là vì A Tu La Thần, cho nên hiện tại A Tu La Thần cũng nhất định phải đợi hai người, lúc này A Tu La Thần cũng hy vọng, hai người có thể nhanh tay một chút.

Dù sao hiện tại A Tu La Thần cũng vô cùng đói, chỉ là hiện tại A Tu La Thần dù có đói đến mấy, cũng nhất định phải đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người quay lại sau, ba người tụ tập cùng nhau ăn uống.

Cho nên hiện tại A Tu La Thần dù có đói đến mấy, cũng phải nhẫn chịu, cũng chính vì như vậy, hiện tại A Tu La Thần mới tại đây thúc giục Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu hai người, hy vọng hai người có thể nhanh tay một chút.Lúc đó A Tu La Thần vô cùng, vô cùng đói rồi, giờ phút này nàng đang đợi Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng rửa tay quay lại, chỉ hy vọng nhanh hơn một chút, bởi vì dù sao bụng đã kêu rột rột rồi, thật sự đói không thể chịu nổi, nàng đang vội vàng, nhưng lại không thể thúc giục.

Bởi vì bản thân biết Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu đã đi rửa tay rồi, như vậy thì cứ đợi đàng hoàng đi, hy vọng thời gian sẽ không quá lâu, bởi vì dù sao đói đến mức tiền hung thiếp hậu bối, thật sự không thể chịu đựng được, bận rộn cả một ngày, cuối cùng cũng có thể ăn cơm rồi, nhìn những món ăn trước mắt, nàng vô cùng sốt ruột, vô cùng vội vàng muốn ăn.

Nhưng nàng cũng không thể không đợi Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu quay lại rồi mới bắt đầu ăn, như vậy quá bất cận nhân tình rồi, bởi vì A Tu La Thần biết, vô luận có đói đến mấy, đều phải đợi hai người cùng ngồi xuống ăn cơm, như vậy mới đúng.

"Hắc Sơn Yêu đã rửa tay thì phải rửa kỹ càng vào, rửa sạch sẽ vào, nếu không thì coi như rửa phí công rồi, ăn vi khuẩn vào bụng cũng không tốt đâu, hơn nữa chúng ta đang ăn chung bữa tối, mang vi khuẩn lên bàn cũng không tốt cho ta đâu." Vu Mãng chậm rãi nói.

"Ai da, đại ca sao mà lằng nhằng quá vậy, không phải chỉ rửa tay thôi sao, cứ như ai không biết rửa ấy, ta không phải đang rửa sao?

Lải nhải làm gì, nếu không thì rửa giúp ta đi, nếu không vừa mắt thì có thể rửa giúp ta đó, thật sự, không phải chỉ rửa tay thôi sao?

Đến mức như vậy sao?" Hắc Sơn Yêu ủy khuất nói.

Cũng không trách Vu Mãng và A Tu La Thần, bởi vì rửa tay thì nên rửa kỹ càng, không nên rửa qua loa cho xong chuyện, như vậy thì thà không rửa còn hơn, bề ngoài trông có vẻ đã rửa tay, nhưng thực tế có khác gì với chưa rửa đâu, cho nên Vu Mãng nói Hắc Sơn Yêu cũng đúng.

Hai người cuối cùng cũng rửa tay xong, đi đến trước bàn chuẩn bị dùng bữa, lúc này bụng của họ đều đã kêu rột rột rồi, tiền hung thiếp hậu bối, thật sự đói không thể chịu nổi, không thể chịu được loại cảm giác đói khát này.

Bởi vì dù sao bận rộn cả ngày, mọi người đều mệt mỏi và đói, ăn cơm xong cũng chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, bây giờ ai cũng không quan tâm đến chuyện gì khác, chỉ muốn ăn cơm. – "Ba ba, nhanh lên con đói không chịu nổi rồi, hai chúng con cảm thấy thời gian đã lâu rồi, thật sự đừng lằng nhằng nữa, đã rửa tay xong rồi thì mọi người nhanh ăn đi." A Tu La Thần sốt ruột nói.

Chỉ thấy Hắc Sơn Yêu bưng bát cơm lên, trực tiếp vục vào miệng mà ăn, thật sự một chút dáng vẻ ăn uống cũng không có, có lẽ thật sự quá đói rồi, dù sao mọi người đều đã đói cả một ngày rồi.

Chương 737

Nhưng dù thế nào đi nữa, kiểu ăn uống như vậy thật sự khó mà ra mặt được, như vậy sẽ bị người ngoài chê cười, tuy hiện tại chỉ có ba người, nhưng kiểu ăn uống như vậy khó mà lên được đại nhã chi đường.

Biểu cảm hung thần ác sát, cứ như muốn ăn cả cái đĩa vào bụng vậy, dù có đói đến mấy, cũng phải chú ý một chút hình tượng chứ.

Kiểu ăn ngấu nghiến như vậy thật sự không tốt, nếu ăn vội vàng khó tránh khỏi bị khó chịu dạ dày, Hắc Sơn Yêu vươn tay vớ lấy một cái đùi gà, gặm lấy gặm để, đầu cũng không ngẩng lên mà ăn ngấu nghiến.

Vu Mãng và A Tu La Thần nhìn thấy dáng vẻ ăn uống của Hắc Sơn Yêu, đơn giản là giật mình.

Dù sao trong lòng đều đang nghĩ, tuy đói rồi, nhưng cũng không đến mức vội vàng như vậy, dáng vẻ ăn ngấu nghiến như thế, tình hình như vậy thật sự quá khoa trương rồi.

Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu một cái, Hắc Sơn Yêu thì chỉ lo ăn cơm, căn bản không ngẩng đầu nhìn biểu cảm của bất kỳ ai, như vậy thật sự là khó xử.Vu Mãng chuyển nhãn nhìn A Tu La Thần, sau đó cười cười.

“Hắc Sơn Yêu, ngươi có thù với món ăn sao?

Cứ như có thù giết cha vậy, hận không thể ăn sạch chúng nó, ngay cả bát cơm cũng không tha, cắn bát cơm kêu lạo xạo, có thể nào chừa cho chúng ta một con đường sống không, ngàn vạn lần đừng ăn cả bát cơm vào bụng đấy, như vậy thì ngay cả cái đĩa cũng sẽ nguyền rủa ngươi khi đầu thai đó.” “Người ta là cơm ăn áo mặc, một bữa không

ăn thì đói meo, dù sao ta đã bận rộn cả ngày, đây là bữa ăn đầu tiên của ngày hôm nay đó, làm sao có thể suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần ăn no là được rồi, đừng lằng nhằng nữa, nhanh ăn cơm của ngươi đi." "Lát nữa cơm đều bị ta ăn hết rồi, lúc đó lại không có gì để ăn, như vậy thì đừng trách ta không nói trước, hơn nữa, ngươi không phải đang tiêu khiển ta sao?

Ta có thể sẽ ăn cả bát đấy, ta đâu có ngốc." Hắc Sơn Yêu thậm chí còn chưa nuốt hết cơm trong miệng, lẩm bẩm nói.

A Tu La Thần chậm rãi gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng, vừa nhai vừa chậm rãi nói: "Vu Mãng nói không sai, dù sao hiện tại dáng vẻ ăn uống thật sự miêu tả như vậy, nhìn tựa vô hình, thắng tự hữu hình." "Người không biết còn tưởng thật ngươi có thù với bữa tối, cứ như có thù giết cha vậy, ngươi phải chú ý hình tượng một chút, bất luận ở đâu cũng phải bảo trì một chút dáng vẻ ăn uống." "Bởi vì dáng vẻ ăn uống cũng là một loại hình thái, như ta và Vu Mãng vô luận có đói đến mấy cũng sẽ ăn từ tốn, bởi vì không ai sẽ thưởng những món ăn này đâu." "Chỉ có ba chúng ta những món ăn này sung túc đủ ăn rồi, cho nên đừng ăn ngấu nghiến như vậy, vạn nhất nếu bị bệnh kiết lỵ, đau đớn khó chịu thì đó là chuyện gì." "Ai da, không sao không sao, nhanh ăn đi, không ăn nữa thì món ăn sẽ nguội mất, có thời gian nhàn tình nhã trí mà lải nhải với ta, chi bằng ăn thêm chút cơm đi." "Ta thật sự đói đến mức không nghe lọt tai đâu, ta phải ăn đây, dù sao sống chết mặc bay, cứ ăn gì thì ăn, uống gì thì uống." Hắc Sơn Yêu cúi đầu ăn uống mà đáp lại.

Vu Mãng đưa mắt ra hiệu cho A Tu La Thần bảo cứ vậy đi, mọi người nhanh ăn cơm đi.

Ăn uống là một loại tu dưỡng, không chịu quản giáo thì sau này tính sau, trước tiên lấp đầy bụng đã, đó là chuyện tạm thời quan trọng nhất.

Vu Mãng vừa ăn cơm vừa nhìn dáng vẻ ăn uống của Hắc Sơn Yêu, đơn giản là, đơn giản là không nỡ nhìn thẳng, không nhịn được mà bật cười khúc khích.

A Tu La Thần thấy Vu Mãng hiện trạng, biết Vu Mãng cười gì?

Quay nhãn nhìn dáng vẻ ăn uống của Hắc Sơn Yêu, lắc đầu.

Tuy mọi người đều đói, nhưng dáng vẻ ăn uống của Vu Mãng và A Tu La Thần thật sự rất văn minh, căn bản không nhìn ra được là đang đói, ăn từ tốn.

Đũa của Hắc Sơn Yêu xoay tròn như đại toàn phong, nhìn cứ như có ảo ảnh vậy.

Ăn một lúc Hắc Sơn Yêu đột nhiên mặt đỏ bừng lên, cứ như bị nghẹn vậy, không nói được lời nào, y che miệng chỉ chỉ điểm điểm, ý muốn Vu Mãng và A Tu La Thần lấy nước cho y.

A Tu La Thần thấy tình hình, vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng Hắc Sơn Yêu.

Vừa vỗ vừa nói: "Nhanh, nhanh lấy nước." Hắc Sơn Yêu vội vàng gật đầu, ý nói A Tu La Thần nói đúng, Vu Mãng vội vàng đưa tay lấy một ấm trà mang đến.

Chưa đợi Vu Mãng rót trà, Hắc Sơn Yêu đã cầm cả ấm, ực ực uống cạn.

"Ai, sảng khoái, sảng khoái, cứ như nước cứu mạng vậy, thật sự quá kịp thời rồi, cảm ơn Vu Mãng, nếu không lấy nước thì không biết sẽ thế nào đây?" Hắc Sơn Yêu cảm kích nói.

"Đáng đời, thật đáng đời, bảo ngươi không nghe lời ta, bây giờ chịu khổ rồi chứ, khi ăn cơm phải ăn từ tốn, làm như vậy thật sự quá nguy hiểm rồi." "Nếu bên cạnh không có người thì phải làm sao?

Lấy nước không kịp thời thì sẽ nguy hiểm, như vậy không thể lấy sinh mệnh ra mà đùa giỡn đâu.” Vu Mãng huấn xích Hắc Sơn Yêu nói.

“Đỡ hơn chưa?

Những lời này đều là vì tốt cho ngươi đấy, khi ăn cơm một là phải thường xuyên rửa tay chú ý vệ sinh.” “Hai là ăn từ tốn, nhìn dáng vẻ ăn ngấu nghiến của ngươi, kỳ thực ta phản đối đấy, nhưng mọi người đều quá đói rồi, cho nên mới để cho ngươi đi, xem ra xảy ra chuyện rồi đó, suýt chút nữa là mất mạng rồi, bây giờ biết sợ rồi chứ?” A Tu La Thần vừa vỗ lưng Hắc Sơn Yêu vừa nói.

Hắc Sơn Yêu bị cơm nghẹn như vậy, hiển nhiên cảm giác sợ hãi rồi, hiện tại ăn ngấu nghiến một lần rồi cũng không đói nữa.

Tuy thèm ăn có thể ăn thêm một chút, nhưng bị dọa như vậy, ngay cả tâm tình ăn cũng không còn, cần phải ngồi xuống nghỉ ngơi cho thật kỹ, bởi vì dù sao vừa nãy bị nghẹn rất khó chịu, cần phải hóa giải.

Bởi vì Vu Mãng và A Tu La Thần không có ăn, cho nên hai người ngồi xuống tiếp tục ăn, từ tốn, vừa có nói có cười mà tán gẫu vui vẻ, vừa ăn.

Chỉ thấy bên ngoài trời đổ mưa nhỏ, nhưng gió lớn, gào thét bởi vì gió lớn, cho nên thổi mưa tạt vào cửa sổ có vẻ đặc biệt gấp gáp, những tiếng tí tách điểm điểm rơi trên cửa sổ nghe thật trong trẻo.

Tiếng mưa cứ như đang nói cho mọi người biết, ăn cơm xong thì đi rửa ráy rồi ngủ thôi.

Lúc đó Vu Mãng nhìn ra bên ngoài trời đổ mưa, nhàn tình nhã trí nói với A Tu La Thần: “Chi bằng chúng ta uống chút rượu đi.” Dù sao cũng không làm được gì khác, uống rượu xong rồi ngủ, ta có thể an tâm ngủ, nếu có chuyện gì thì ngày mai hẵng nghị bàn đi.

Hôm nay dù sao cũng không có việc gì, lại mệt mỏi cả một ngày, uống chút rượu giải sầu, uống xong rồi ngủ thì chẳng phải tốt sao, A Tu La Thần cũng gật đầu, bởi vì bản thân nàng cũng muốn uống một chút.

Chương 738

Lúc đó Vu Mãng liền vươn tay đi lấy rượu, đợi có rượu sau, Hắc Sơn Yêu chạy lạch bạch đến, muốn uống chút rượu a, có thể nào mang ta cùng uống một chút không?

Bởi vì hiện tại y cảm giác khá hơn rồi, không còn khó chịu như vừa nãy nữa, uống rượu thì sẽ không bị nghẹn chứ, bởi vì rượu là chất lỏng cũng sẽ không nghẹn, uống cạn ly cũng sẽ không sao.

Lúc đó A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu mà cười: "Lại không sao nữa rồi, bây giờ lại cảm giác thoải mái rồi, không cần không cần nghỉ ngơi, không sao, rượu có đó, ta uống xong không sao cả, bởi vì ngày mai có việc." "Trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, không được thì ta uống trước, phần đó của ngươi, ta uống thay ngươi rồi, cứ an tâm nghỉ ngơi đi." Hắc Sơn Yêu cười toe toét nói: "Không sao đâu, không sao đâu, khu khu một chút chuyện nhỏ nhặt này có đáng gì đâu, bây giờ ta đã hồi phục gần như hoàn toàn rồi, căn bản cũng không cảm giác khó chịu a." "Ta chỉ là ăn no rồi thôi, nhưng thấy hai người uống rượu ta có chút thèm, ta không uống nhiều đâu, có thể cho ta tiểu mân một ngụm, dù sao hai người uống rượu, ta đứng một bên nhìn thì tương đối khó xử nha, ngủ thì không ngủ được, uống xong mượn men rượu, biết đâu có thể có một giấc mơ đẹp cũng không chừng." Kỳ thực không phải Vu Mãng không biết Hắc Sơn Yêu nhất định sẽ đòi.

Cho nên khi lấy rượu đã lấy ba cái chén, có phần của Hắc Sơn Yêu rồi.Bởi vì Vu Mãng thông qua tiếp xúc với Hắc Sơn Yêu, biết Hắc Sơn Yêu là người hảo ăn hảo uống, căn bản không thể để y nhìn hai người khác uống rượu.

Cho nên A Tu La Thần trêu chọc như vậy cũng chỉ là vì muốn trêu

chọc mà thôi.

Rượu đã lấy ra, vừa mở ra cả căn phòng liền ngập tràn hương rượu thơm ngát, thật sự quá mê người rồi, chưa uống đã cảm thấy say rồi, rượu thật sự không làm người say mà người tự say.

Đã ăn rất lâu rồi, không ai bắt đầu uống rượu, Hắc Sơn Yêu bắt đầu chảy nước miếng, nhìn y không ngừng nuốt nước bọt, biết là y đã nóng lòng lắm rồi.

Vu Mãng đặt ba cái chén riêng biệt trước mặt mỗi người, rót cho mỗi người một chén rượu.

Không kịp nói gì.

Thấy Hắc Sơn Yêu vội vàng bưng rượu lên, cứ như một tay uống rượu chuyên nghiệp vậy, trước tiên dùng mũi ngửi, sau đó không nói lời nào mà uống cạn một hơi.

"Thống khoái, thống khoái, thật hảo tửu, nhanh rót đầy đi." Hắc Sơn Yêu cười toe toét nói.

Vu Mãng trong khoảnh khắc lại rót thêm một chén rượu, không kịp nói gì, y lại một hơi uống cạn.

A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu ăn cơm cũng vội vàng, uống rượu cũng vội vàng, đơn giản là vô ngữ mà lắc đầu, nhìn Vu Mãng.

Vu Mãng cũng hiểu ý A Tu La Thần, khẽ mỉm cười với nàng, ý bảo A Tu La Thần cứ mặc kệ y, sau đó lại rót cho Hắc Sơn Yêu một chén rượu.

Lúc Hắc Sơn Yêu vừa định cầm rượu lên uống thì A Tu La Thần vội vàng ngăn lại nói: "Hắc Sơn Yêu khẩu hạ lưu đức nha, đừng như vậy, chúng ta chỉ có một vò rượu này thôi, uống kiểu này thì lát nữa sẽ hết mất, chúng ta uống làm sao đây, sẽ không đủ uống đâu." "Chuyện cuối cùng là để ngươi nghỉ ngơi, thực tế là trêu chọc ngươi thôi,

ngươi lại tưởng thật sao, một vò rượu này phải từ từ uống nha." "Nếu ngươi muốn uống thì ngày mai ra chợ mua thêm, ta cứ uống thôi, không được thì phân cho ngươi một vò, ngươi uống như vậy, nhưng hôm nay quả thật không được – "Hôm nay ta muốn tập thể uống một chút, bởi vì dù sao ăn cơm xong không có việc gì, bên ngoài trời đang đổ tuyết, như vậy thì ta phải làm sao đây?" Tuy Hắc Sơn Yêu là một người hào sảng, hảo tửu hảo ăn, nhưng nghe A Tu La Thần nói như vậy, y cũng khó tránh khỏi cảm thấy không tiện, bởi vì dù mặt dày đến mấy, cũng có lúc cảm thấy không tiện.

Lúc này A Tu La Thần thấy Hắc Sơn Yêu xấu hổ rồi, mặt đỏ như đít khỉ, trên mặt tựa hồ viết hai chữ khó xử, để tránh khỏi khó xử.

Hắc Sơn Yêu vì tìm cớ để thoát thân, liền xướng một câu: "Bên ngoài trời đang đổ mưa, cứ như tâm huyết của ta đang nhỏ giọt vậy." A Tu La Thần nghe xong dùng mắt liếc y.

Vu Mãng biết tâm tình của Hắc Sơn Yêu lúc này, liền vì Hắc Sơn Yêu nói một câu để y có cớ thoát thân: "Không sao, không sao, uống đi, uống đi, nhưng uống phải từ từ nga, chúng ta chậm rãi trò chuyện, đừng một lát lại cạn một hơi, một lát lại cạn một hơi." "Bởi vì dù sao A Tu La Thần nói cũng không sai, rượu của chúng ta có hạn, nếu muốn uống thì ta hẹn ngày khác không say không về, nhưng hôm nay vì chúng ta tụ tập trò chuyện." "Bởi vì ăn cơm xong không có việc gì làm, ta sẽ vừa uống vừa trò chuyện, như vậy vừa có nói có cười nghe tiếng mưa ngoài trời chẳng phải mỹ tai sao." "Được rồi được rồi, ta uống một ngụm, vừa nãy quả thật ta quá khát rồi, thuận tiện giúp phẩm thường mùi vị rượu ngon." "Không phải bây giờ tốt rồi sao, rượu quả thật hảo uống, có thể thường xuyên, chính là câu 'nâng chén mời trăng sáng, đối ẩm thành ba người' vậy." A Tu La Thần dùng mắt liếc nhìn Hắc Sơn Yêu.

"Đêm nay trời đổ mưa, bên ngoài âm thiên."Lúc khắc ba người

không hẹn mà cùng cười, thứ hiệp nghĩa chi tình này càng hiện lên một bức tranh tuyệt đẹp, lúc khắc những lời hào tình tráng ngữ càng không thể thiếu, rượu cũng đã uống gần hết rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, Vu Mãng và A Tu La Thần đều tự mình lấy nước, bắt đầu chuẩn bị rửa ráy rồi ngủ.

Lúc đó chỉ có Hắc Sơn Yêu không đặc biệt yêu rửa ráy như vậy, không hoảng không loạn mà chạy đến giường nằm.

Vu Mãng lấy nước xong quay lại, nhìn Hắc Sơn Yêu nằm trên giường bất động hỏi Hắc Sơn Yêu: "Không đi lấy nước rửa mặt sao?

Sao lại nhàn nhã ung dung nằm trên giường như vậy, lẽ nào đôi chân bốc mùi hôi thối sau một ngày đi lại không cần rửa sạch sao?

Không cần thư giãn sao?

Cả căn phòng có mùi thật sự quá kỳ lạ rồi." A Tu La Thần lấy nước xong quay lại, vừa bước vào phòng đã ngửi thấy mùi chân hôi thối khắp phòng, đơn giản là không thể chịu nổi, nàng bịt mũi nhìn đôi giày của Hắc Sơn Yêu trên sàn nhà mà đá mạnh một cái.

"Ngươi có chút đạo đức nào không vậy, không biết trong phòng tổng cộng có ba người sao?

Hai chúng ta ai có thể dung nhẫn mùi chân thối chứ, nhanh rửa sạch đi." Hắc Sơn Yêu nửa nhắm mắt lại, co chân lại coi như không có chuyện gì, quay người lại nằm xuống, đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Hoàn toàn không để lời A Tu La Thần và Vu Mãng vào tai, đơn giản là vui vẻ, ta cứ ngủ, ta không có quan hệ gì, mùi khắp phòng, dù sao ta không ngửi thấy là được rồi.

Những người khác cứ việc, dù sao ta ngủ say như chết.

Hắc Sơn Yêu trong lòng nghĩ, dù sao các ngươi cũng không thể đánh ta, ta cứ như vậy đó.

A Tu La Thần thấy y không thèm để ý, bắt đầu không vui, liền đi đến chiếu vào mông y đá một cước.

“Ngươi không nghe ta nói sao?

Trăng giấy của ngươi ở đâu, nhanh đi rửa chân, mùi thối khắp phòng ngươi không ngửi thấy sao?

Lẽ nào mũi bị tắc rồi sao?” Lúc đó Hắc Sơn Yêu ngáp một cái, vung chân lên trần nhà, đôi chân hôi thối lướt qua trước mũi hai người, lúc này Vu Mãng thật sự không nhịn nổi, một trận buồn nôn, chạy ra ngoài cửa.

Chương 739

A Tu La Thần thì bịt mũi, dùng tay kéo tóc Hắc Sơn Yêu bảo y nhanh đi, càng không đi thì nàng càng dùng sức kéo, Hắc Sơn Yêu kêu la oai oái.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu không thể dung nhẫn được, không chịu nổi bàn tay nặng nề của A Tu La Thần.

Y ma ma thặng thặng nói ủy khuất: "Huynh đệ sao mà ra tay nặng vậy, chỉ là ta mệt mỏi cả ngày không có tâm tình đi rửa chân, thật sự buồn ngủ không còn tinh lực đi rửa nữa, thật tâm hữu dư lực bất túc, làm vậy ra tay nặng như vậy thì ta tình hà dĩ kham, làm sao để mái tóc nhỏ bé kiều tu của ta còn thể diện nữa chứ?" "Thả thí đi, không thấy Vu Mãng cũng không chịu nổi, đã chạy ra ngoài cửa vì mùi chân thối rồi sao?

Mưu sát đó, ngươi không biết sao?" "Vu Mãng lúc này không biết đang nôn ở đâu, còn tốt ý tứ không rửa chân, nhanh đi lấy nước cho ta, tối thiểu cũng phải rửa chân, chúng ta cùng ở dưới một mái nhà, có thể nào đừng bất cẩn như vậy không." Nói xong Hắc Sơn Yêu dùng chân móc đôi giày của mình, xuyên vào rồi lạch bạch đi ra ngoài, uốn éo đi đến cửa, nhìn thấy Vu Mãng đang ngồi xổm trên đất, nhãn châu thông hồng, khóe miệng có nước dãi.

Hắc Sơn Yêu cười toe toét: "Chân thối nãi chính thường, không thối mới là không chính thường, nam nhân chi cũng tất tu chân thối vậy, Vu Mãng, đa đam đãi đa đam đãi, ha ha ha." Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu như vậy liền vội vàng đối với y xua tay nói: "Không đáng ngại không đáng ngại, chỉ cần rửa chân đều tốt, vô phi chân thối mà thôi, nhưng nhất định phải rửa, ta Vu Mãng không sợ trời không sợ

đất, chỉ sợ Hắc Sơn Yêu đại xú cước danh văn thiên hạ.” Nói xong lại một trận buồn nôn.Hắc Sơn Yêu lấy nước xong quay lại, rửa chân phì phì làm nước phun tung tóe khắp sàn, thật sự ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng ăn không ra ăn uống không ra uống, người không biết còn tưởng là y cố ý vậy.

Nhưng Hắc Sơn Yêu trong lòng minh xác biết rõ y đang rửa thật sự, nhưng bình thường rửa chân cũng là kiểu như vậy, vội vàng rửa xong rồi vội vàng đi ngủ.

Lúc khắc trong lòng y chỉ muốn ngủ, bởi vì quá mệt rồi, nếu không phải hai người kia yêu cầu rửa, y tuyệt đối sẽ không rửa, khẳng định sẽ cắm đầu đại thụy.

Sở dĩ mùi chân thối khắp phòng, cũng là vì A Tu La Thần và Vu Mãng nói, cho nên trước đó mới đi lấy một chậu nước rửa chân.

Nhưng loại trạng thái rửa chân này, khiến người ngoài nhìn thấy đơn giản là đang khiêu khích vậy, cứ như bản thân không nguyện ý rửa chân, nhưng lại cứng rắn bắt ta rửa chân, vậy thì rửa cũng không tình nguyện.

A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu phì phì làm nước văng tung tóe khắp sàn, một chút dáng vẻ rửa chân cũng không có, cứ như đang khiêu khích vậy.

“Hắc Sơn Yêu làm gì vậy?

Ngươi đang khiêu chiến giới hạn của ta sao?

Ngươi đang làm gì?

Phân minh là đang khiêu khích ta.” “Không trách ta vừa nãy đá vào mông ngươi bảo ngươi đi ngủ, dù sao mùi trong phòng cũng có thể ngửi thấy.” “Nếu trong điều kiện có lợi ta có thể chia phòng ngủ thì không ai sẽ quản, nhưng ta ở cùng một phòng thì ngươi phải thiên ta,

không đúng sao?

Không tin hỏi Vu Mãng mà xem." Lúc đó Vu Mãng không có vào phòng, lúc này bên ngoài mưa nhỏ đã đình, không khí sau mưa thật trong lành.

Vu Mãng lúc này cảm giác mùi trong phòng và mùi bên ngoài đơn giản là khác biệt một trời một vực, không khí bên ngoài thật tươi mới, hít một hơi thật sâu thật hưởng thụ.

Thà không vào phòng với cái mùi chân thối nồng nặc, vụ khí di mạn.

Vu Mãng ở cửa nghe A Tu La Thần nói, liền ở bên ngoài hồi ứng một câu.

"Đúng, đúng, rửa chân sạch sẽ, mở cửa sổ ra, để cái mùi thối đó bay đi một lúc rồi hẵng vào, nếu không thì thật sự không thể ngủ được." Bởi vì Vu Mãng biết giấc ngủ một ngày của con người là quan trọng nhất, nếu không ngủ ngon thì ngày hôm sau làm việc gì cũng sẽ không có tinh thần.

Không ai quấy rầy giấc ngủ thì tốt rồi, nhưng có cái mùi xú khí huân thiên chân thối di mạn, không có tiếng sảo náo cũng sẽ khiến người ta khó chịu, bởi vì loại mùi thối này là mùi thối muốn lấy mạng người, mùi ngạt thở đó.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu không còn so đo với A Tu La Thần nữa, nghĩ nhanh đi ngủ là quan trọng nhất, cho nên không còn phì phì văng nước nữa.

Hắc Sơn Yêu trong lòng chỉ nghĩ ngủ sớm, cho nên vì lừa A Tu La Thần, y liền cúi lưng, dùng tay xoa xoa đôi chân to của mình.

Rửa thật kỹ không bao lâu sau chân đã rửa xong, Hắc Sơn Yêu nói: "Quay lại không sao nữa rồi chứ, có thể an tâm ngủ rồi chứ, một ngày

có biết bao nhiêu chuyện lặt vặt, nếu không thì ta bây giờ đã ngủ say khò khò mà mơ đẹp rồi, không biết ngủ thoải mái đến mức nào nữa.” Nói xong y giơ đôi chân to lên giữa không trung.

“Nhìn đôi chân trắng muốt của ta có phiêu lượng không, rửa có sạch không, không một chút ô tí nào, quay lại không có mùi nữa rồi chứ, quay lại không sao cả, ta muốn thật sự đi ngủ trước, đừng quấy rầy ta nữa.” Nói xong y nằm xuống ngủ say khò khò.

A Tu La Thần thấy rửa xong chân cũng không nói gì, rửa xong chân nàng cũng lăn ra ngủ say khò khò.

Vu Mãng ở bên ngoài hô hấp không khí tươi mới gần đủ rồi, lúc này mùi thối trong phòng cũng đã tan đi không ít.Tuy không khí bên ngoài tươi mới, nhưng đêm tối khí trời khó tránh khỏi sẽ cảm giác lạnh hơn không ít, lúc đó Vu Mãng liền tiến vào phòng, ngồi bên cạnh giường của mình, nhìn hai người đã ngủ say, y cũng tĩnh tĩnh rửa chân.

Trong lòng nghĩ một ngày hôm nay thật sự hảo bận rộn a, lại mệt lại đói.

Không nói gì, quay lại tốt rồi, ít nhất cũng ăn no uống đủ, hiện tại tổng cộng có thể an tâm ngủ một giấc.

Vu Mãng rửa chân xong đặt bồn sang một bên, bởi vì thật sự quá mệt rồi, nước cũng chưa kịp đổ đi, liền nằm xuống ngủ say khò khò.

Sáng sớm, thái dương vẫn như cũ mọc lên, Vu Mãng tĩnh mở nhãn tình nhìn trần nhà, một giấc ngủ thật ngon.

Y tọa thân vươn vai rồi đi ra ngoài cửa, hô hấp không khí tươi mới của buổi sáng sớm.

Ngẩng đầu nhìn lên thiên không, dương quang minh mị, vạn lý vô vân, Vu Mãng hướng viễn xứ thiếu vọng rồi, trận trận vi phong thổi

tan sương mù ở viễn xứ.

Ánh nắng ấm áp và quang huy rải đầy hồ nước ở viễn xứ, lúc khắc tâm tình tận hiển mỹ hảo.

Chương 740

Lúc đó không xa có một con tín cáp bay đến, Vu Mãng vươn tay tiếp trụ, một con tín cáp, nhìn tờ giấy trên chân con cáp tử, Vu Mãng hoãn hoãn rút xuống rồi phóng phi cáp tử đi.

Mở ra xem, nguyên là bút tích của Cửu Phượng, tín chỉ thượng tả trứ có đại sự thương lượng, tam nhật nội tốc hồi, lạc bút Cửu Phượng tự dạng.

Chẳng lẽ có đại sự phát sinh sao?

Vu Mãng trong lòng trác ma trứ.

Lúc này A Tu La Thần cũng đã thụy tỉnh rồi, từ trong ốc chậm rãi tẩu xuất, phách phách Vu Mãng kiên bàng nói.

“Dậy sớm vậy sao?.” A Tu La Thần chú ý Vu Mãng kiểm sắc tiếp trứ vấn.

“Thấy sắc mặt của ngươi ngưng trọng như vậy, có sự tình gì sao?

Không phương nói ra để đại gia tham thảo.” “Vừa nãy ta tiếp một cái tín cáp, chỉ điều thượng tiêu minh trứ có đại sự thương lượng tam nhật tốc hồi, xem dạng tử ta muốn khởi trình rồi, tuy không biết sự tình, đãn khẳng định là một đại sự, bất nhiên cũng sẽ không gấp gáp như vậy mà truyền ta hồi khứ.” A Tu La Thần tâm lý tại, Vu Mãng nhất kiểm sắc ngưng tụ, xem dạng tử cũng xuất đại sự, nếu không thì kiểm sắc bất hội dạng.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng hàm hàm thụy tỉnh rồi, tẩu môn khẩu thâm thâm đả liễu nhất cá cáp khiếm.

“Sao hai người đều dậy sớm vậy, thật sự quá cần lao, không tượng ta nha, giác bất cú thụy, ta bất hội đích, thùy nan thụ thùy tri

đạo a." "Công phu không có nhân theo khai ngoạn tiếu, lẽ nào không phát hiện đoan nghê sao?" A Tu La Thần nghiêm túc nói.

Hắc Sơn Yêu khán liễu khán chu vi dương quang minh mị, vạn lý vô vân, vi phong bất táo, thiên khí tình lãng năng hữu đoan nghê ni?

A Tu La Thần tử đoan nghê ni?

Nhiên hậu bả nhãn thần phóng tại liễu A Tu La Thần thân thượng, chỉ khán A Tu La Thần nhan sắc đích diện bàng.

Nhiên hậu hựu khán liễu khán Vu Mãng, quả nhiên Vu Mãng kiểm sắc ngưng tụ, tâm lý bất tri đạo tại ta sự, khán kiểm sắc nghiêm túc như vậy, tâm lý tại Vu Mãng khẳng định hữu đại sự ba.

Lúc đó nhìn A Tu La Thần điểm liễu điểm đầu, cũng không còn khai ngoạn tiếu nữa.

"Thật sự phải động thân lên đường rồi, khắc bất dung hoãn, ngắn ngủi chia ly bất đẳng vu vĩnh cửu cáo biệt, ta bạn xong sự sau, sau này chúng ta sơn thủy hữu tương phùng, sẽ có ngày hội ngộ." Vu Mãng ngôn ngữ trứ, phách liễu phách A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu kiên bàng.

"Dụng bất dụng ta bồi đồng nhất khứ nha?

Như quả hữu sự đích thoại thiên vạn bất yếu khách khí, ta hội bang ngươi phân đam, hữu sự, ta cũng sẽ trợ ngươi nhất tí chi lực." A Tu La Thần khán trứ Vu Mãng nghiêm túc trứ đạo.Lúc đó Hắc Sơn Yêu nhìn thái độ nghiêm túc của A Tu La Thần, đối với Vu Mãng cũng gật đầu, ý nói A Tu La Thần nói không sai, nếu có chuyện gì thì Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều sẽ đi cùng.

Dù không giúp được nhiều cũng sẽ góp một phần sức lực, bởi vì tình nghĩa bạn bè.

"Không cần đâu, ý tốt của hai vị ta xin tâm lĩnh, dù sao kiện sự này

ta không biết là đại sự gì, không muốn liên lụy hai ngươi vào đó.” “Tuy cố lự bằng hữu chi tình, đãn hiện tại thật sự không biết sự tình, nếu có nguy hiểm đích thoại, na nhượng ta nhất cá nhân khứ thừa đam nhất cá nhân khứ diện đối ba.” Vu Mãng mỉm cười hồi phục đạo.

Bởi vì Vu Mãng dù sao không sợ trời không sợ đất, năng lực của y mọi người đều biết, có thất phu chi dũng, Bất Phôi Kim Thân, có năng lực càng chiến càng dũng.

Hơn nữa Vu Mãng cảnh giới Kim Tiên Cửu Trọng, thêm vũ khí trong tay y vô nhân bất tri vô nhân bất hiểu, tuy vô nhân bất tri vô nhân bất hiểu, đãn năng kiến dạng đích thần khí nhân giản trực kỷ hồ không có, nhân vì kiến thử thần khí nhân, trừ phi là hảo bằng hữu của y, địch nhân kiến đích tất tử.

Nói xong Vu Mãng cùng hai vị đạo biệt chi hậu mại trứ thối triều đại môn ngoại tẩu khứ, chỉ thặng hạ A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu tại na nguyên địa bãi trứ thủ mục tống Vu Mãng ly khai.

Vu Mãng vừa đi trên đường về, vừa trong lòng tự hỏi rốt cuộc có sự tình gì ni?

Sao lại gấp gáp như vậy, chẳng lẽ thật sự có đại sự muốn phát sinh sao?

Hữu đại sự phát sinh đích thoại, y cũng tri đạo đẳng hồi khứ rồi chi hậu nhất định sẽ ổn thao thắng khoán, căn bản không phải sự tình.

Lúc này kỳ vọng Cửu Phượng không muốn có nguy hiểm.

Dù sao trên tín chỉ thượng không có minh nguyên nhân, sở dĩ Vu Mãng hiện tại chỉ năng hồ tư loạn tưởng.

Tẩu trứ tẩu trứ, bất tri tẩu đa viễn, tẩu phiến thâm sơn cước hạ, Vu Mãng tâm lý khán địa hình hiểm tuấn, không vô nhất nhân, tiền bất trứ thôn hậu bất trứ điếm, liên không khí đô na yêu đích ninh tĩnh,

không có một ti ti thanh hưởng.

Hội bất hội hữu địch nhân cũng bất thử khắc lộ thử địa, tất định tiểu tâm hành sự.

Quả bất kỳ nhiên, tại tiền phương phi cung tiễn, những cung tiễn mật mật ma ma, giản trực tượng thâm sơn lý đích thụ chi nhất dạng, hắc áp áp đích nhất phiến triều trứ Vu Mãng phi.

Vu Mãng tâm thử khắc tâm lý tại nhân lao sư động chúng động dụng yêu đại đích bài tràng, chỉ đối phó nhất cá nhân dụng yêu đại đích trận trượng.

Dĩ Vu Mãng tính cách giảng, bản thân năng khinh dịch đóa những cung tiễn, đãn đối tính cách ngôn, nguyện ý mạo hiểm, việt nguy hiểm việt tiền tiến.

Chương 741

Đóa tị bất khả năng, cũng cùng Vu Mãng năng lực hữu quan, có Bất Phôi Kim Thân, vì yếu đóa ni?

Chỉ kiến những cung tiễn, tượng bạo vũ bàn tập nhất dạng, bôn trứ Vu Mãng thân thể, Vu Mãng động dã bất động.

Chỉ kiến những cung tiễn tại Vu Mãng đích thân thượng ba đích chiết đoạn rồi, khu khu cung tiễn nại hà đắc liễu Vu Mãng?

Bất Phôi Kim Thân tịnh bất lãng đắc hư danh.

Cung tiễn hậu chỉ thính ô oa oa đích hảm thanh, nhất quần nhất quần nhân hắc áp áp đích bào rồi, không phải yêu tộc.

Yêu tộc nhất bang lính tôm tướng cua trực bôn trứ Vu Mãng, thủ lý diện linh trứ đại khảm đao, nhất cá cá na yêu đích phong lợi.

Vu Mãng khán trứ nhãn tiền đích bang lính tôm tướng cua, không nhẫn lãnh tiếu liễu.

"Hanh, bằng, thật sự không đủ khán, cũng hảo, sảo vi hoãn giải cân cốt cũng đối đích, tất cánh tẩu yêu trường đích lộ, nhu yếu đoán luyện, thư hoãn kinh lạc hảo đích."Vu Mãng vừa chạy vừa tay phải hình thành một khối bạch châu thể, lúc khắc bạch châu, không bằng ngưng tụ đích khí thể, chỉ kiến khí thể từ viên hình mạn mạn biến trưởng thành hình, mạn mạn khai thủy khuếch tán khai, hình thành liễu một cái Phủ Đầu trạng.

Trong truyền thuyết Bàn Cổ Phủ, gặp người đáng sát nhân thì sát nhân, gặp yêu đáng sát yêu thì sát yêu, gặp phật đáng sát phật thì sát phật, Vu Mãng vừa chạy vừa nhìn nhãn tiền đích bang Yêu tộc lính tôm tướng cua.

Tâm lý bất thì đích tại đa đa ích thiện, tức sử lính tôm tướng cua không có thực lực đích thoại, cũng đủ để hấp thu một đại bút thực lực, cường bất hiềm cường, nhược bất hiềm nhược, chính hảo thư triển cân cốt.

Vu Mãng hựu nhất huy thủ, chỉnh cái Phủ Đầu đều phi liễu xuất khứ, trực kính súy phi tại bán không trung bàn toàn, thuận thế phi liễu na bang Yêu tộc diện tiền, na bang Yêu tộc thủ lý nã trứ thủ trung đích binh khí, đáng hạ Bàn Cổ Phủ.

Đãn năng sử đáng hạ ni?

Căn bản khai ngoạn tiếu, đáng bất hạ, chỉ thính kiến tiểu binh thủ trung đích binh khí, tại binh khí chiết đoạn đích thanh âm trung tham tạp trứ thảm khiếu đích thanh âm, hữu đoạn thủ đoạn cước lạc hoang đào, đãn Vu Mãng có thể sẽ nhượng thử đào thoát.

Thi triển trứ thất phu chi dũng, từ thiên binh vạn mã chi trung, trực bôn trứ lạc hoang đào Yêu tộc tiểu binh trực trùng liễu khứ, thuận thế tiếp tại không phi toàn Bàn Cổ Phủ, lúc đó Bàn Cổ Phủ hấp thu liễu Yêu tộc tiểu binh đích huyết tích chi hậu, tiệm tiệm địa phát liễu diệu nhãn đích quang mang, hiển đắc canh gia đích phong lợi liễu.

Vu Mãng tiếp Phủ Đầu thuận thế nhất súy, nhất đạo quang phi liễu khứ, Phủ Đầu quang trình hồng sắc quang thể, thuận thế đích từ lạc hoang đào Yêu tộc tiểu binh bán yêu lan tiệt trảm liễu khứ.

Chỉ thính nhất trận trận ai hào, hoành thi biến Yêu tộc tiểu binh bất tri thiên cao địa hậu lan tiệt Vu Mãng khứ lộ, giản trực ngoạn tiếu nhất bàn dĩ noãn kích thạch. .

Thặng hạ tiểu binh khán trứ Vu Mãng lưỡng nhãn mạo trứ hồng quang, hách đắc bào hựu bào bất.

Tọa tại liễu địa thượng sắt sắt phát đẩu, tượng đãi tể đích cao

dương, châm bản thượng đích nhục, tứ ý tể cát nhất dạng.

Yêu tộc tiểu binh đích tâm lý chỉ trứ năng hoạt mệnh hảo, xuất vu bản năng cực lực phản kháng, đãn hựu khảo lự nhãn tiền Vu Mãng, cỗ lực lượng cường đại để đáng, nhất cá cá đều quỵ tại liễu địa thượng, khốc khấp đích cầu nhiêu.

Đãn Vu Mãng hội cấp loại cơ hội, Yêu tộc Yêu tộc, Vu Mãng thuấn gian tượng phong nhất dạng thiểm tại diện tiền, nhượng bất cập thiểm đóa, loại khí thế hách đắc Yêu tộc tiểu binh, huynh đệ liên mang hậu ba liễu kỷ hạ, cương trương chủy đại gia nhiêu liễu tính mệnh, Vu Mãng khước liên thoại cầu nhiêu đích dư địa đô không có cấp lưu hạ.

Tả thủ án tại một cái Yêu tộc tiểu binh đích đầu thượng, hữu thủ nã trứ Bàn Cổ Phủ tứ ý nhất huy, chém giết đích những thặng hạ vi vi lạo thảo đích Yêu tộc tiểu binh, thặng hạ Vu Mãng tả thủ án trứ, na cái Yêu tộc tiểu binh liên mang khốc khấp đại gia nhiêu mệnh đại gia nhiêu mệnh, hách đắc niệu liễu khố tử, đãn Vu Mãng hội nhiêu đích tính mệnh.

Yêu tộc Yêu tộc, chém giết tất nhiên đích, tùy tức tả thủ nhất niết, ca sát nhất thanh thính liễu Yêu tộc tiểu binh đầu cốt đoạn liệt thanh âm, Vu Mãng tùy cơ tả thủ hướng thượng nhất ninh nhất sĩ, Yêu tộc tiểu binh chỉnh cái đầu lâu bị Vu Mãng trích liễu hạ, thuấn gian, những lính tôm tướng cua này bị Vu Mãng nhất tảo không.

Lúc này, Bàn Cổ Phủ nhân vì chiến đấu kết thúc đích tình huống hạ, tiệm tiệm đích hồng quang tán khứ, Vu Mãng muốn đam ngộ một điểm điểm đích thời gian, nhân vì muốn hấp thu những thực lực này.

“Cũng được, tuy là Yêu tộc tiểu binh, đãn đa đa ích thiện, thiểu bất hiềm thiểu đa bất hiềm đa, cường giả canh hảo, nhược giả cũng bất hiềm khí, tối trọng yếu đích năng hấp thu thực lực hảo đích.” Vu

Mãng tâm lý trứ.Lần đánh đấu này Vu Mãng cảm giác thân thể tượng bị đào không nhất dạng, không đúng!

Sáng sớm không có cật tảo phạn nguyên nhân, tại kinh tràng đánh đấu thể lực khó tránh khỏi sẽ tiêu hao, lúc khắc tận khoái cảm lộ hoa nhất cái khách sạn cật điểm phạn hưu tức.

Vu Mãng bế mục dưỡng thần bàn đích hấp thu thực lực, hấp thu liễu chi hậu kế tục cảm trứ lộ, xuyên việt nhất phiến phiến tiểu khê và điền dã hậu, đến một phiến hoang địa, tại hoang địa trung tỉnh mục thụ lập một cái phòng ốc, khán tự đại, phòng ốc môn khẩu phiêu hoảng phá phá lạn lạn đích bố điều.

"Mộc Ngư Nhất Thủ Khách Sạn," thượng diện tả trứ khách sạn thật thái tốt liễu, chung vu hữu lạc cước đích địa phương, hiện tại đói khốn, tại đây ngộ liễu một cái khách chiến, giản trực thiên thượng điệu hãm bính nhất dạng.

Đều có tất cả, y đẩy khai môn tiến vào ốc, chỉ kiến nghênh diện một cái điếm tiểu nhị, tặc mi thử nhãn đích dạng tử, nhượng nhân kiến liễu phiền, tiếu hi hi đích đạo.

"Hoan nghênh khách quan, hoan nghênh khách quan viễn đạo, nhanh chóng tiến vào ốc tọa hạ, phách đả thân thượng đích nê thổ ba, tiểu tử cấp thế cái trà." Nói xong điếm tiểu nhị chuyển thân tẩu liễu tiến khứ, bất thì đích hồi đầu hồi đầu khán trứ Vu Mãng, không tố nhan đích dạng tử thật lệnh nhân thảo yếm.

Khách sạn lão bản cũng thâu thâu mạc mạc đích khiếu na cái tặc mi thử nhãn đích điếm tiểu nhị, phụ tại nhĩ biên tiểu thanh.

"Khán trứ tiểu tử như thử tinh tráng, thế hạ đích nhục khẳng định hội bất thiếu, nhất hội nhi dược lượng gia trọng một chút, tỉnh đắc ta phí sự." Na tặc mi thử nhãn đích điếm tiểu nhị điểm liễu điểm đầu, lộ xuất một ti tà tiếu.

Tại hoang vô nhân yên đích địa phương hữu một gia khách sạn, na vô phi một cái Hắc Điếm, Vu Mãng hướng luy liễu hữu điếm hiết tức, áp căn não tử lý đều không có, một gia Hắc Điếm giác đắc thái luy rồi, tận khoái đích hưu tức, hảo hảo cật một đốn phạn, nhiên hậu kế tục cảm lộ.

Chương 742

.

Điếm tiểu nhị và Hắc Điếm lão bản tâm lý đạo tà niệm bàn, hựu oa hựu thiêu du, không tri đạo. - Vu Mãng khán trứ trác thượng đích trà thủy, chuẩn bị nã bôi tử đảo hát, đãn hựu bả trà hồ phóng hạ rồi, lúc khắc nhân vì đỗ tử lý cô cô khiếu đích, tịnh phi khát ngạ, không phúc hát thủy, lẽ nào muốn cái thủy bão sao?

Nhanh chóng cật điểm đông tây tài chính sự nhi. .

"Tiểu nhị thượng thái, hữu hảo cật đích tận quản nã thượng, tiền bất vấn đề, ta thân thượng hữu tiền, bả hảo cật hảo hát đích đông đông đều nã thượng chiêu đãi ta ba, tố hảo cật khẳng định thiểu bất liễu đích." "Hảo lặc, khách quan, sảo đẳng nhất hội nhi, tiểu thái mã thượng." Lúc đó điếm tiểu nhị đoan trứ nhiệt khí đẳng đẳng đích cẩu nhục đậu hủ thang, hữu tương ngưu nhục, một bàn nhi hoa sinh sao liễu một cái thanh thái, khán trứ na yêu hữu thực dục.

Vu Mãng cương động khoái, lúc đó phi đích một chích thương dăng lạc tại liễu thang chước thượng, hấp doãn kỷ hạ tiện độc tử rồi.

Vu Mãng kiến trạng bất diệu, dụng nhãn giác đích dư quang cảm giác liễu, tặc mi thử nhãn đích điếm tiểu nhị, tại môn hậu một ti ti tà tiếu, Vu Mãng trang tác bất tri đạo dụng thang chước thịnh liễu một chước thang, thuấn gian triều hậu diện điếm tiểu nhị bát khứ.

Nhất thanh thảm khiếu, độc tính phát tác, thuấn gian lưỡng nhãn toàn hạt, lúc khắc tại ốc lý tàng trứ, kỳ dư nhân kiến tình huống bất diệu, phân phân đích nã trứ đao xuất liễu, muốn cứng nha.

Vu Mãng đóa cũng không đóa, chỉ từ thể nội đề xuất một khẩu khí, thuấn gian cảm giác thân thượng năng lượng tức hình thành liễu Bất

Phôi Kim Thân, nhất phiến phiến phong lợi đích đao nhận triều Vu Mãng thân thượng khảm liễu, chỉ kiến những đao nhận tích lý ba lạp toàn bộ chiết đoạn rồi.

“Mụ nha, người?

Liên đao tử đều bất phạ.” Hậu diện Hắc Khách Sạn lão bản hoảng loạn đích.Vu Mãng hoãn hoãn đích hồi đầu, lãnh nhãn đích khán trứ những Hắc Khách Sạn lý nhân, khinh miệt đích đạo.

“Người?

Vì yếu hại ta?

Ta chỉ tiêu đình đích cật khẩu phạn mà thôi, vì yếu bức ta đại khai sát giới?

Như quả thức tương đích thoại nhanh chóng tẩu, tịnh phi yêu tộc, như quả cập thì hồi cải hướng thiện đích thoại, na ta có thể nhiêu thứ một mệnh.” Vu Mãng định thần nhất, bất quản những nhân này phạm hạ thao thiên đại tội, kỳ thực phóng, đãn thủ thượng cũng triêm mãn liễu vô cô nhân tiên huyết, tất cánh lý Hắc Khách Sạn xuất liễu bất thiếu nhân mệnh đích địa phương, xác nhận bất đầu một cái, kiên tín trứ.

Lúc này Vu Mãng cải biến chủ ý, muốn trừng ác dương thiện, lúc đó mi gian nhất khẩn, nhất định muốn sát, đại sát đặc sát, nhân vì tịnh phi hảo nhân, những điều này đều hại quần chi mã, không năng nhượng kế tục tác gian phạm khoa, thử thứ sát ý dĩ.

Nhất bàng đích Hắc Khách Sạn lão bản khán Vu Mãng đao thương bất nhập, bất tại lý biên nhân thông minh, quyết định dĩ độc chế địch, tùy thủ bả kịch độc hướng Vu Mãng nhất tát, Vu Mãng dụng tụ tử nhất phiến.

Bả phi đích độc phấn đáng tại nhất bàng, độc phấn thuận trứ Vu

Mãng y tụ, súy phương hướng triều trứ na cái tặc mi thử nhãn, nhãn tình dĩ hạt điếm tiểu nhị phác liễu khứ, điếm tiểu nhị nhất điểm đều bất lãng phí, bả chỉnh cái độc khí toàn hấp tiến đỗ tử lý.

Thuấn gian chỉnh cái nhân cương ngạnh đảo tại liễu địa thượng, kiểm sắc na yêu thương bạch, diện bộ cơ nhục nữu khúc, tử trạng na yêu đích khủng bố, tùy tức Vu Mãng bả trác tử nhất hiên, dụng cước thích phi liễu cẩu nhục thang triều trứ Hắc Khách Sạn lão bản diện tiền phi liễu khứ.

Hắc Khách Sạn lão bản hữu điểm năng nại, nã trứ thủ thượng đích đao diện đáng liễu hồi khứ, Vu Mãng tri đạo, đối vu nhãn tiền đích những nhân này căn bản dụng bất trứ sử dụng lệnh nhân khủng.

Chỉ dụng cơ sở đích quyền cước công phu có thể chế phục, bất phương bồi ngoạn ngoạn, phản chính thủ trung đích binh khí căn bản nại hà bất liễu, liên hãn mao đều thương bất, căn bản khảm bất tiến khứ.

Nhân vì Vu Mãng tự thân hữu trứ Bất Phôi Chi Thân, biệt khu khu phổ thông đao nhận, liên lợi hại thần binh lợi khí cũng căn bản nã Vu Mãng không có biện pháp. .

Vu Mãng tri đạo một điểm, đương nhiên liễu giải Bất Tử Kim Thân.

Sở dĩ Vu Mãng căn bản tọa hoài bất loạn, bả đương thành một chủng ngu nhạc mà thôi, lúc đó Vu Mãng song thối nhất đặng địa diện, tung thân nhất dược, phi một cước, đoán tại liễu Hắc Khách Sạn lão bản diện môn thượng, chỉ thính ca sát nhất thanh đầu cốt đoạn liệt thanh âm.

Hắc Khách Sạn lão bản liên thân ngâm đích thanh âm đều không có đắc cập hảm xuất trực tiếp thảng tại liễu địa thượng, diện môn ao liễu tiến khứ, thặng hạ đích nhân khán loại sát nhân phương thức giản

trực văn sở vị văn, kiến vị kiến.

Kiến tình cảnh, một cá cá hách đắc thí cổn niệu lưu, nhanh chóng bào xuất, căn bản vong nã đao xuất cán đích, hữu liên cổn đái ba, ẩn ước khán liễu khố thối xử thấp lộc lộc đích dịch thể lưu xuất, một cá cá hách đắc niệu liễu khố tử.

Nhân vì quần long vô thủ, quản sự nhi nhất mệnh ô hô, cũng thất khứ liễu đấu chí, dữ kỳ thất khứ liễu đấu chí, bất như bị nhãn tiền đích cái cường giả hách liễu, một cá cá đều kỳ cầu trứ bất chân thực, tại tố mộng, một tràng ác mộng mà thôi.

Những nhân này nhân vì thái hoảng loạn rồi, đều tễ tại môn khẩu, Vu Mãng dụng hữu cước thải tại cương cương đảo hạ đích Hắc Khách Sạn lão bản dụng đích đao thượng diện, cước thuận thế vãng hậu nhất hoạt, đao tự nhiên đích phiên tại liễu cước bối thượng diện, dụng cước khinh khinh nhất sĩ nhất súy, đao thuận trứ đào bào nhân phi liễu khứ.Thặng dư đào bào kỷ cá nhân bị phi đích nhất đao trực tiếp xuyên liễu cái xuyến nhi, những tên này đều nhất mệnh ô hô.

Đảo địa đích na nhất khắc hối hận bính thượng liễu cái cường giả, một cá cá tượng lâu nghĩ nhất bàn bị cái cường giả niễn áp, Vu Mãng bất tiết hấp thu thực lực, nhân vì những nhân này thực lực thật sự thái nhược liễu, Vu Mãng đều lại đắc hấp thu liễu.

Lúc khắc đích Vu Mãng, đỗ tử cô lỗ cô lỗ trực khiếu, Vu Mãng hiện tại tâm lý chỉ trứ hảo hảo đích điền bão đỗ tử, hảo hảo đích hưu tức, kế tục cảm lộ.

Nhân vì khắc bất dung hoãn, tam thiên kỳ hạn khoái, não tử lý bất dung đa đích sự tình, lúc khắc chỉ hảo hảo đích cật điểm đông tây, nhiên hậu kế tục cảm lộ.

Chương 743

Lúc đó Vu Mãng tẩu tiến liễu trù phòng, tâm tố đích đông tây, na không có độc ba.

Tẩu liễu trù phòng, khán kiến sinh ngưu nhục, khán kiến đậu hủ, hữu một chút thanh thái tối trọng yếu hữu một đàn tử tửu, Vu Mãng cao hưng phôi, sinh liễu hỏa, tố mỹ thực.

Bất nhất hội nhi hương phún phún đích ngưu nhục xuất oa, tái khán khán bàng biên đích thanh thái đả bất tố hảo, nhân vì thanh thái quả thật bất thái hỉ hoan cật, khán trứ bàng biên hữu thiếu hứa đích hoa sinh, đảo bất như nã trứ hoa sinh đương phối thái canh hảo.

Vu Mãng bả đàn tử tửu đả khai, văn trứ đàn tử tửu lý tửu khí, một bàn bỉ bất thượng tằng kinh hát đích hảo tửu na dạng mỹ vị, đãn tại cái hoang lương đích địa phương, tại hoang lương đích Hắc Khách Sạn lý, hữu tửu tổng bỉ không có tửu hảo.

Vu Mãng liễu hiện tại đích tình hình đệ nhất thứ ni, đệ nhất thứ tại Hắc Khách Sạn lý na yêu du nhàn cật trứ phạn, cảm giác biệt hữu nhất phiên phong vị, cũng đắc thượng thanh lý ác đồ một cái hồi báo ba.

Tuy tố đích phạn thái, đương khao lao ba, nhân vì dù sao không có biệt nhân đích tưởng lệ, khao lao ba, tất cánh động thủ phong y túc thực.

Lúc khắc chỉ năng dạng đích trứ. ..

Vu Mãng nhất biên du nhàn hát trứ tửu, cật trứ biên khán trứ đảo tại địa thượng đích thi thể, tự ngôn tự ngữ đạo.

“Hạ bối tử hảo hảo tố nhân, yếu tái tố loại tố gian phạm khoa sự

tình rồi, yếu bất nhiên đẳng đợi đích chỉ hữu dạng đích kết quả.” .

“Vận khí bất hảo, ngộ liễu ta, thử kết thúc đích sinh mệnh, tảo tử tảo đầu thai ba, bất nhiên bất tri đạo đa thiếu vô cô cảm lộ nhân hội tao đích độc thủ ni.” Bang nhân liên tử đều bất tri đạo, bính thượng liễu một vị Vu tộc, cảnh giới vi Kim Tiên Cửu Trọng Vu tộc mãnh tướng.

Vu Mãng cật chử đích phạn, tửu túc phạn bão hậu khán thiên sắc tảo, hựu khán liễu khán địa thượng thảng trứ đích thi thể, tất cánh những nhân này bất yêu tộc.

Tố gian phạm khoa, không có hành thiện đãn cũng nhân loại, tại tử khứ cũng yếu thiện đãi, sở dĩ trừu xuất điểm không tại khách sạn hậu viện, oạt liễu khanh, bả thi thể đều mai thượng.

Vu Mãng tâm lý tại dạng hoang lương chi địa căn bản dạng đích khách sạn bất ứng cai tồn tại, bất tri đạo hại liễu đa thiếu nhân, bất nhượng lưu vu thế thượng vi hảo.

Tùy tức trù phòng lý, nã liễu lưỡng đàn tử tửu, đảo tại liễu phòng ốc đỉnh thượng, hựu nã liễu một cái chính tại điểm nhiên đích hỏa bả, nhưng liễu thượng khứ, chỉnh cái khách sạn bị hỏa tằng tằng phúc cái, nhiên thiêu đãi tận.

Lúc đó Vu Mãng kế tục đích cảm trứ lộ, nhân vì tri đạo tam nhật chi hạn tịnh phi trường, tảo tẩu tảo thượng lộ đích hảo, nguyên Vu Mãng đả cật liễu tửu, cật phạn hảo hảo đích hưu tức tái tẩu đích.

Đãn thời gian hữu hạn, bất đắc bất kế tục tiền hành, cật phạn liễu chi hậu tửu nhục phạn bão, cảm giác thể lực khôi phục đích bất thác, bất na yêu bì bại, sở dĩ kế tục đích cảm trứ lộ.

Sau khi ăn uống no say, thể lực dồi dào, bước chân vốn chậm rãi cũng bắt đầu nhanh hơn.

Ánh dương buổi trưa ấm áp, gió nhẹ không gay gắt, kèm theo từng trận gió thổi từng đợt hương hoa.

Dù đang trên đường, nhưng ngửi thấy hương thơm này, tâm tình cũng trở nên vui vẻ.

Vượt qua một ngọn đồi, nhìn về phía xa, dường như có một thôn trang nhỏ phía trước.

Vu Mãng nghĩ, đến thôn trang nhỏ này chắc trời cũng đã tối rồi, vừa vặn có thể tá túc một đêm ở đó, không biết các thôn dân nơi đó có đồng ý không.

Chẳng lẽ lại phải ngủ ngoài trời sao?

Lúc này Vu Mãng nghĩ, nếu có một con tuấn mã thì tốt biết mấy, ít nhất cũng đỡ tốn chút sức lực khi đi đường.

Trong lòng nghĩ đến việc tá túc ở thôn trang nhỏ một đêm, sáng mai sẽ xem thử liệu có chợ phiên để mua một con bảo mã thượng hạng hay không, cưỡi ngựa cũng tiện hơn nhiều, dù sao cũng thoải mái hơn đi bộ nhiều.

Vu Mãng sờ sờ túi tiền đeo ngang hông, cảm thấy đầy đủ, liền nhìn thôn trang nhỏ phía xa và tăng tốc bước chân.

Thật ra chỉ là muốn nhanh chóng được nghỉ ngơi, vì đã đi đường một ngày trời, thật sự quá mệt mỏi.

Dù có Bất Hoại Kim Thân, dũng mãnh thiện chiến, nhưng cũng sẽ như người bình thường, cảm thấy đói, cảm thấy mệt, khác với khi chiến đấu.

Bởi vì khi chiến đấu, Vu Mãng sẽ càng chiến càng dũng mãnh, thông qua khả năng càng chiến càng dũng mãnh mà hồi phục thể lực và sức mạnh, không bao giờ cảm thấy mệt mỏi.

Vì đó là biểu tượng của Chiến Thần, nhưng khi đi bộ bình thường thì cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi như người thường.

Lúc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng vào thôn, tìm một gia đình xem có thể cho tá túc không, ngồi xuống ăn một bữa cơm đạm bạc, tìm một phòng khách để nghỉ ngơi thật tốt.

Chuyện ngày mai để sáng mai tính.

Trong lòng hắn đầy ắp sự kỳ vọng.Đúng lúc này, nghe thấy một tiếng sấm rền, trời sắp mưa, quả nhiên trời có gió bất chợt.

Chương 744

Vu Mãng càng nhìn tình hình thời tiết, càng thêm sốt ruột, bước chân càng lúc càng nhanh.

Bước đi ban đầu biến thành chạy, rồi chạy dần biến thành bay lượn.

Lúc này, hắn không còn giữ lại thể lực nữa, chỉ muốn nhanh chóng vào thôn.

Thân thể lơ lửng, bay trên không trung, quả nhiên trời không phụ người có lòng, càng lúc càng gần thôn trang.

Mây đen trên trời càng lúc càng dày, tiếng sấm càng lúc càng lớn, lúc này Vu Mãng trong lòng cũng có chút an ủi, cuối cùng cũng có một nơi để đặt chân rồi.

Nhanh lên một chút, nếu không gặp mưa lớn thì chẳng khác gì gà ướt như chuột lột.Ở cổng thôn, thân thể Vu Mãng đang bay từ từ hạ xuống mặt đất.

Thực ra, trong lúc hắn bay, thôn dân trong thôn... không đúng, phải nói chính xác hơn là một đứa trẻ, đã sớm nhìn thấy hắn bay từ xa, đứng ngây ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn.

“Tiểu đệ đệ, trời sắp mưa rồi, sao lại đứng ngoài này?

Không về nhà à?” Vu Mãng mỉm cười xoa đầu đứa trẻ hỏi.

“Mẫu thân con đang làm đồng, con đang đợi người về, thấy trời sắp mưa lớn, con rất lo lắng, nên đứng ở cổng thôn đợi người về, nhưng không thấy.” Đứa trẻ dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Vu Mãng trả lời: “Con sợ lắm, đại ca ca, vừa nãy người bay trên không trung phải không?

Con cứ tưởng là một con chim lớn chứ.” “Tiểu đệ đệ đừng lo, mẫu thân con sẽ về ngay thôi.

Trong thôn này chỉ có một mình con sao?

Những người khác đâu hết rồi?” Vu Mãng tiếp tục hỏi.

“Thôn trang nhỏ của con tổng cộng cũng không có mấy người, những người có thể làm việc đều ra đồng làm rồi, còn lại con tuổi nhỏ không làm được việc gì, nên ở lại thôn trông nhà.

Bản thân con không sợ, nhưng bây giờ trời sấm sét và mưa thì con sẽ sợ.” Vu Mãng dùng tay gãi gãi mũi đứa trẻ: “Đừng sợ, có đại ca ca ở cùng, đại ca ca ở cùng con đợi mẫu thân về có được không?” “Được ạ, được ạ!

Có đại ca ca ở cùng, có đại ca ca biết bay ở cùng thì là tốt nhất rồi, đại ca ca lợi hại thật, bây giờ con không sợ nữa, con vào nhà đợi người nhé.” Đứa trẻ vừa vui vẻ nhảy nhót vừa dẫn Vu Mãng vào nhà mình.Dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại rất hiểu lễ phép, vừa vào nhà đã bắt đầu bận rộn pha trà rót nước cho Vu Mãng.

Qua cách bố trí đồ đạc trong nhà, có thể thấy đây không phải là một gia đình giàu có, nhưng cách dạy dỗ đứa trẻ trong nhà lại rất tốt.

Nếu không được cha mẹ nghiêm khắc dạy dỗ, một đứa trẻ lớn như vậy, căn bản sẽ không hiểu những lễ tiết này.

Lúc này, Vu Mãng nghĩ, liệu mình có mang lại tai họa cho thôn trang không.

Nếu là một mình thì căn bản sẽ không để ý đến điều đó, vì trên người Vu tộc có một mùi đặc biệt sẽ thu hút Yêu tộc.

Có khả năng Yêu tộc sẽ theo mùi này mà đến thôn trang, mà các thôn dân ở đây đều là những người lương thiện, nếu liên lụy đến họ thì thật tệ hại.

Lúc này, Vu Mãng bước ra khỏi cửa thi triển kết giới.

Hắn biết chỉ có dùng kết giới này mới có thể ngăn chặn khí tức Vu tộc trên người, như vậy mới không dẫn dụ Yêu tộc tấn công.

Kết giới này mắt thường không thể nhìn thấy, những người dân thường không mang một chút tà khí nào, tự nhiên sẽ ra vào tự do.Lúc này, tiếng sấm bên ngoài càng lúc càng lớn, thấy mưa lớn sắp đổ xuống, đứa trẻ càng lúc càng sốt ruột, lo lắng mẫu thân sẽ bị nước mưa làm ướt.

Lại một tiếng sấm rền, đứa trẻ sợ hãi vội vàng ôm chặt lấy đùi Vu Mãng.

Vu Mãng cúi người ôm lấy đứa trẻ, xoa xoa trán nó.

"Đừng sợ, đừng sợ, có đại ca ca biết bay ở đây, đừng sợ hãi.

Nếu có chuyện gì, đại ca ca sẽ bảo vệ con, cứ yên tâm đi." Đứa trẻ nghe Vu Mãng nói vậy, lòng thấy an tâm hơn, ôm cổ Vu Mãng, hôn một cái lên má hắn.

Vu Mãng trong lòng biết trạng thái tiêu cực của đứa trẻ lúc này, cũng biết cha mẹ nó đang làm đồng lúc này cũng sẽ lo lắng.

Bởi vì dù sao đứa trẻ ở nhà lại gặp phải trời sắp mưa, biết rõ đứa trẻ sợ sấm sét, trong lòng sao có thể không sốt ruột?

Nhưng làm cha làm mẹ vì sinh kế không còn cách nào khác, chỉ có thể làm việc trên đồng, dù sao cũng không biết lúc nào trời sẽ mưa lớn.

"Nương!

Chương 745

Nương ơi, phụ thân cũng về rồi, còn có cả thôn dân nữa.” Đứa trẻ vui vẻ kêu lên.

Vu Mãng nhìn theo hướng ngón tay đứa trẻ chỉ, quả nhiên một nhóm người lớn đang quay về.

Người chạy phía trước trông giống như mẫu thân của đứa trẻ, tuổi tác có vẻ lớn hơn Vu Mãng vài tuổi, nhưng do gió sương nắng dãi, trên mặt đã hiện lên vài nét tang thương, trông tiều tụy hơn những người cùng tuổi rất nhiều.

Nhìn bà ấy lo lắng như lửa đốt chạy về phía thôn trang, Vu Mãng trong lòng khẳng định, bà ấy chắc chắn đang lo lắng cho đứa trẻ của mình, sợ đứa trẻ sợ hãi, đang vội vã chạy vào thôn để gặp con.Để con không phải chịu một chút kinh hãi.

Đó là tâm lý bình thường của cha mẹ, vì cũng không muốn con mình sợ hãi hay chịu một chút ủy khuất nào.

Nếu không vì cuộc sống mưu sinh, họ sẽ luôn ở bên cạnh con cái.

Nhưng hiện thực không cho phép điều đó.

Nếu không ra đồng làm việc, những người dân bình thường này sẽ dựa vào cái gì để duy trì sinh kế?

Nhìn cha mẹ đứa trẻ càng lúc càng gần, Vu Mãng đặt đứa trẻ đang ôm trong lòng xuống.

Đứa trẻ vui vẻ chạy về phía mẫu thân mình, vừa chạy vừa vui vẻ kêu lên.

“Mẫu thân, con mong người mãi, trời sắp mưa rồi, con lo người ở ngoài đồng sẽ bị mưa ướt.

Nhà mình có một đại ca ca biết bay, lợi hại lắm ạ!" Đứa trẻ chạy đến trước mặt mẫu thân, quay đầu chỉ vào Vu Mãng.

Mẫu thân đứa trẻ nhìn theo hướng ngón tay con chỉ, tuy không biết con mình nói "đại ca ca biết bay" là sao, nhưng vẫn xoa đầu đứa trẻ, mỉm cười gật đầu.Lúc này, cha mẹ đứa trẻ bước đến chỗ Vu Mãng, nói với hắn.

"Xin hỏi tráng sĩ từ đâu đến, thôn trang nhỏ của chúng tôi có chuyện gì sao?

Thôn trang nhỏ của chúng tôi nghèo khó hoang vắng, xin hỏi mục đích của tráng sĩ là gì, có việc gì cần làm sao?

Hay là lạc đường?" Cha của đứa trẻ cẩn thận hỏi.

"Tại hạ vì cản lộ trên đường, đến nơi này, thấy trời đã tối, lại gặp sấm chớp mưa giông, không tiện đi tiếp, nên muốn tá túc một đêm ở quý thôn, không biết có được không?" Vu Mãng trả lời cha mẹ đứa trẻ.

"Nếu tráng sĩ không chê thì có thể ở lại, nhưng thôn chúng tôi nghèo khó hoang vắng, mong tráng sĩ đừng chê." Cha của đứa trẻ nói.

"Nương của con, mau đi chuẩn bị cơm đi ạ." Đứa trẻ thúc giục.Lúc này, mẫu thân đứa trẻ gật đầu, dẫn đứa trẻ vào nhà.

Trên tay bà ấy cầm khoai lang, có lẽ là hái tiện tay khi làm đồng về.

Vừa đi vừa nói với đứa trẻ: "Hôm nay nương sẽ nấu món cháo khoai lang mà con thích ăn nhất." Cha của đứa trẻ nhìn vợ con mình, trên mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện.

Thật ra hạnh phúc đơn giản đến vậy, nhìn vợ con mình, hạnh phúc không nhất định phải giàu sang phú quý, chỉ cần cơm rau đạm bạc, cũng cảm thấy hạnh phúc.

“Tráng sĩ, chúng ta vào nhà đi, bây giờ trời sắp mưa rồi, mau vào nhà đi, đừng để mưa làm lạnh.

Lát nữa cơm xong, chỉ là cơm rau đạm bạc, mong tráng sĩ đừng trách.” Cha của đứa trẻ lễ phép mời Vu Mãng.

Vu Mãng lễ phép đáp lại: “Không dám, không dám.” Rồi cùng cha đứa trẻ bước vào nhà.Lúc này, tiếng sấm càng lúc càng dữ dội, càng lúc càng vang, thôn dân bên ngoài hoảng loạn chạy về phía thôn, những thôn dân ban nãy không vội vã giờ cũng tăng tốc bước chân, vì ai cũng biết mưa lớn sắp đổ xuống.

Cả thôn đều đã vào nhà, ai về nhà nấy.

Nhìn thôn trang tổng cộng có hơn chục hộ gia đình, cuộc sống đều không giàu có, đều là những người dân bình thường.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu gia đình giàu có thì căn bản sẽ không sống ở nơi này.

Từng người một đều hiển lộ vẻ chất phác, căn bản không giống những người bên ngoài có những suy nghĩ quanh co tà đạo, cuộc sống của người dân nơi đây mới là chân thực nhất.

Nhìn cảnh này, Vu Mãng quyết định kết giới đã thi triển sẽ không bao giờ rút lại, dùng kết giới bảo vệ một phương đất nước, tránh khỏi sự xâm hại của Yêu tộc.Bởi vì Yêu tộc bản tính lạnh lùng, không có lòng thương xót, đương nhiên cũng không quan tâm đến kẻ yếu.

Những người dân chất phác, tay không tấc sắt như vậy, chẳng phải sẽ trong phút chốc trở thành tù nhân dưới tay Yêu tộc, chịu đựng sự ức hiếp sao?

Bị ức hiếp còn tốt, điều đáng sợ nhất là ngay cả sinh mạng cũng sẽ mất đi, bị Yêu tộc vô tình chà đạp.

Lúc này, Vu Mãng cũng không lo lắng việc không rút kết giới sẽ

làm tổn hại đến tu vi của mình.

Chương 746

Lúc này, trong lòng Vu Mãng chỉ nghĩ đến sự an toàn của người dân, không để họ bị thế tục chà đạp, không để họ phải chịu đựng sự bất công vô tình.

Hắn chỉ muốn họ được an toàn.

Khỏe mạnh, chỉ cần an toàn và sống tốt là quan trọng nhất, gạt mọi thứ ra sau đầu, tu hành có thể từ từ thăng tiến, cũng không quan tâm đến một chút này lúc này.

"Được rồi, ăn cơm, cơm xong rồi, Cẩu Tử, đừng chơi nữa, ăn cơm đi, nương nấu món cháo khoai lang mà con thích ăn nhất đấy." Mẫu thân đứa trẻ ân cần gọi con mình.

Lúc này, Vu Mãng mới biết tên đứa trẻ này là Cẩu Tử, có lẽ gọi Cẩu Tử thì dễ nuôi hơn chăng, nếu không cũng sẽ không gọi một cái tên tầm thường như vậy.

Nhưng nghe mẫu thân đứa trẻ từng tiếng Cẩu Tử gọi, Vu Mãng trong lòng cũng cảm nhận được sự ấm áp của tình mẫu tử.

"Tráng sĩ đừng khách khí, cơm rau đạm bạc, xin đừng chê nhé, nhất định phải ăn no." Cha của đứa trẻ cười hề hề lộ ra hàm răng trắng bóng.

"À phải rồi, tráng sĩ, vừa nãy khi tôi vào thôn, Cẩu Tử nói với tôi là có một đại ca ca biết bay, tôi không biết tại sao lại vậy, cũng không biết có phải đứa trẻ nói linh tinh không, xin hỏi tráng sĩ chuyện gì vậy?" "Nếu Cẩu Tử nói lỡ lời thì đó là lời nói trẻ con, xin tráng sĩ đừng để bụng nhé." Cha của Cẩu Tử nói.

"Tại hạ chỉ lược hiểu một chút về khinh công thô thiển.

Vội vàng đi đường nên đã thi triển khinh công, vừa vặn bị đứa trẻ nhìn thấy, hiểu lầm là một con chim lớn trên trời.

Khi tại hạ hạ xuống đất, đứa trẻ mới nhìn ra là người, nên mới gọi tại hạ là đại ca ca biết bay." Vu Mãng mỉm cười đáp lại.

"Tráng sĩ có bản lĩnh thật, đàn ông trong thôn chúng tôi lúc rảnh rỗi cũng luyện một chút quyền cước, cảm thấy lợi hại lắm, nhưng chưa bao giờ thấy khinh công.

Khinh công chỉ nghe nói chứ chưa thấy, mong tráng sĩ có cơ hội, thi triển một lần để chúng tôi được mở mang tầm mắt nhé." Lúc này, mẫu thân Cẩu Tử nói.

Vu Mãng ngại ngùng gật đầu.

Lúc này hắn thật sự đói rồi, Vu Mãng cầm bát cơm bắt đầu ăn.

Cháo khoai lang quả thật thơm ngọt, vị chất phác, tuy không phải cá thịt thịnh soạn, bữa tối xa hoa, nhưng cái vị an nhàn đó chỉ có thể nếm được trong cháo khoai lang.Trên bàn cũng không có món ăn nào khác, chỉ có một chút củ cải khô.

Nhìn nụ cười hạnh phúc rạng rỡ trên khuôn mặt mẫu thân Cẩu Tử, Vu Mãng mới biết sự mãn nguyện hóa ra đơn giản đến vậy.

Cẩu Tử bên cạnh cũng không kén chọn, ăn từng ngụm lớn món cháo khoai lang mà nương chuẩn bị, thỉnh thoảng mẫu thân Cẩu Tử lại dùng đũa gắp củ cải khô vào bát Cẩu Tử.

Cẩu Tử bé nhỏ ăn vẻ mặt đầy mãn nguyện, nhìn mẫu thân, nở một nụ cười hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc Vu Mãng đã uống hết một bát cháo khoai lang.

Cha của Cẩu Tử thấy Vu Mãng đã ăn hết cháo khoai lang, lại múc thêm một bát đặt trước mặt Vu Mãng.

Cử chỉ chất phác và hiếu khách này thật sự khiến Vu Mãng cảm thấy ấm lòng.

Thực ra Vu Mãng thật sự quá đói rồi, đến cả cháo khoai lang cũng ăn ngon đến vậy.

Cháo khoai lang được nấu ngon, cộng thêm Vu Mãng thật sự quá đói, cảm thấy cháo này đơn giản là ngon tuyệt đỉnh.Sau khi ăn xong, Vu Mãng cảm thấy bụng dạ một trận thoải mái, cảm giác no bụng.

Lúc này hắn thực sự muốn ngủ, liền ngáp một cái.

Cha của Cẩu Tử thấy Vu Mãng ngáp, biết hắn khá mệt rồi.

Dù sao cha mẹ Cẩu Tử cũng cảm thấy mệt mỏi, họ đã làm đồng một ngày trời.

Bây giờ trời cũng đã tối, tiếng sấm bên ngoài cũng đã ngừng, chỉ còn lại tiếng mưa tí tách.

“Thấy trời đã không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi lấy một chậu nước cho tráng sĩ rửa mặt.” Cha của Cẩu Tử nói.

“Đại ca ca chưa biểu diễn bay mà, bây giờ đã muốn ngủ rồi.” Cẩu Tử nhìn Vu Mãng với ánh mắt mong chờ.

“Ngày mai sớm nhé, ngày mai sáng sớm khi tỉnh dậy, đại ca ca sẽ biểu diễn cách bay cho con xem, được không?” “Tối nay con ngủ thật ngon, đừng nghĩ ngợi gì cả, sau khi tỉnh dậy đại ca ca nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng này của con.” Vu Mãng mỉm cười nhìn đứa trẻ, dùng ngón tay gãi gãi mũi đứa trẻ.

Lúc này, cha của Cẩu Tử cầm chậu đi lấy một chậu nước cho Vu Mãng, để Vu Mãng có thể rửa mặt sạch sẽ trước khi ngủ.

Sự đối đãi này khiến Vu Mãng cảm thấy được sủng ái mà kinh ngạc.

Chương 747

Thật là những người dân chất phác làm sao, thật là chân thành làm sao, ngược lại khiến Vu Mãng cảm thấy ngại ngùng.

Không giàu có, nhưng lại là một gia đình chất phác, trong lòng Vu Mãng dấy lên một chút cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc hóa ra thật đơn giản, thật chân thực.Lúc này, cha của Cẩu Tử bưng nước đến, rồi nói với Vu Mãng.

"Tráng sĩ sau khi rửa mặt xong, căn phòng bên cạnh, đó là phòng chuẩn bị cho Cẩu Tử lớn lên, nhưng bây giờ thằng bé còn nhỏ, chưa dám ở một mình, khó tránh khỏi sẽ sợ hãi, nên tráng sĩ cứ ở tạm đó đi.

Điều kiện giản dị, mong tráng sĩ, tuyệt đối đừng chê nhé." Mẫu thân Cẩu Tử lấy cho Vu Mãng một tấm chăn.

Tuy bây giờ là mùa xuân, thời tiết không quá lạnh nhưng nửa đêm sẽ cảm thấy se lạnh, nên lấy chăn để giữ ấm.

Vu Mãng nghỉ một lát sau, bước vào căn phòng bên cạnh, đặt chậu nước xuống đất, từ từ rửa chân.

Đi đường một ngày trời, chân quả thật mệt mỏi rồi, dùng nước rửa một cái cảm thấy thật thoải mái.

Rửa sạch mồ hôi trên chân, thật là tốt quá.

Vu Mãng ngâm chân trong nước một lát, cảm thấy thật thoải mái, nước ấm chảy qua kẽ chân, quả thật đã làm dịu đi sự mệt mỏi cả ngày trời.

Sau khi rửa chân, Vu Mãng nhắm mắt dưỡng thần một lát, lúc đó nước đọng trên chân đã khô.

Vu Mãng đi giày vào, đổ nước đi.

Rồi thay nước lạnh, rửa sạch chậu rồi mang ra ngoài.

Dù sao cũng dùng chậu của người ta thì cũng nên dọn dẹp cho người ta.

Vu Mãng cẩn thận từng li từng tí sợ làm ra tiếng động, vì dù sao ngày hôm sau cha mẹ Cẩu Tử, nếu thời tiết tốt thì sẽ phải ra đồng làm việc.

Nên tránh gây ra tiếng động, sợ làm phiền giấc ngủ.

Cẩu Tử lúc này cũng đã ngủ say, trên mặt vương nụ cười rạng rỡ, như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Thời gian không còn sớm nữa, Vu Mãng cũng cảm thấy đã đến lúc ngủ rồi, vì ngày mai phải lên đường, nên không thể ở lại thôn trang quá lâu, ngủ sớm dậy sớm làm việc.

Xong việc sớm lên đường là quan trọng nhất, dù sao Vu Mãng lúc này cũng mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi không thể chần chừ.

Vu Mãng bước vào căn phòng, cởi áo khoác ngoài, cũng cởi giày ra.

Cứ thế ngủ đi, vì biết ở nhà người khác cởi quần áo khó tránh khỏi bất tiện, nên ngay cả quần áo cũng không cởi, chỉ cởi một chiếc áo khoác ngoài mà thôi.

Thật sự vì quá buồn ngủ, vừa nằm xuống giường không lâu đã ngủ say.

Mưa nhỏ bên ngoài vẫn tiếp tục rơi, mưa lớn trút xuống, tiếng sấm ầm ầm, chớp giật thì lúc này đã không còn nữa.

Chỉ còn lại tiếng mưa tí tách tí tách rơi xuống đất.

Thoáng chốc trời đã sáng.

Vì ngủ say, nên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Lúc này là buổi sáng sớm, mặt trời vẫn đang lên, một khung cảnh tràn đầy sức sống.

Cùng với mặt trời lên, gà trống trong thôn gáy, báo hiệu bình minh cho thôn dân.

Vu Mãng mở đôi mắt mơ màng ngồi dậy.

Lúc này cha mẹ Cẩu Tử đã dậy rồi.

Những người dân chất phác, vì phải ra đồng làm việc, nên dậy rất sớm.

Mẫu thân Cẩu Tử đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng.

Vu Mãng nhìn qua những món ăn trên bàn, thực ra cũng chẳng có gì ngon lành, chỉ là canh rau, cháo trắng, và một chút dưa muối.

Cuộc sống như vậy tuy giản dị nhưng cũng bình thường, vì thôn trang này không giàu có, nhưng thấy ai ai cũng vui vẻ, cũng không cảm thấy nghèo khó mà đều cảm thấy hạnh phúc.

Chương 748

Chỉ còn Cẩu Tử lười biếng nằm trên giường, ngáp một cái, lật người lại tiếp tục ngủ.

Mẫu thân Cẩu Tử đi đến bên giường Cẩu Tử vỗ vỗ mông nhỏ của nó.

"Đồ lười biếng, mặt trời đã chiếu vào mông rồi, dậy đi con, sắp ăn cơm rồi, nhanh lên, lát nữa đại ca ca sẽ biểu diễn bay cho con xem, không nhanh lên thì lát nữa không xem được đâu." Lúc này, Cẩu Tử vừa nghe nói vậy, đại ca ca lát nữa sẽ biểu diễn bay, liền lập tức ngồi dậy.

"Dậy rồi, dậy rồi, con dậy rồi, lát nữa đại ca ca sẽ biểu diễn rồi, tốt quá, con đã đợi cả một đêm, cuối cùng cũng đợi được khoảnh khắc này rồi, thật đó." "Đúng vậy không?

Phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi rửa mặt, rồi ăn cơm thật no, đại ca ca hứa sẽ biểu diễn cho con xem, được không?

Đồng ý nhé." Vu Mãng đưa tay ra kéo kéo ngón tay út với Cẩu Tử, nói.

Gia đình ba người cùng Vu Mãng ngồi trên chiếc bàn giản dị ăn bữa sáng, một khung cảnh hòa thuận vui vẻ, phối hợp với ánh nắng mặt trời chiếu vào, thật ấm áp.

Không khí sau mưa thật trong lành, mở cửa ăn bữa sáng, nghe tiếng chim hót líu lo bên ngoài, có một cảm giác trong lành đặc biệt.

Cẩu Tử ăn từng ngụm lớn cháo, mép dính đầy hạt gạo, vẻ mặt ăn ngấu nghiến thật đáng yêu.

Mẫu thân Cẩu Tử thỉnh thoảng lại giúp Cẩu Tử lau miệng, thật là đáng yêu, tâm thái ấm áp, thể hiện một người mẹ hiền từ đến tột cùng.

Cha của Cẩu Tử bên cạnh cười hề hề, nhìn khung cảnh lúc này, Vu Mãng trong lòng dấy lên một trận xót xa, vừa xót xa vừa hạnh phúc, vì hắn nhớ lại thời thơ ấu của mình.Thoáng chốc bữa sáng đã ăn xong, tuy là cơm rau đạm bạc, cháo trắng đơn giản, nhưng cũng đủ để giải quyết bữa no cho một gia đình như vậy.

Lúc này, Vu Mãng cũng không cảm thấy bụng đói cồn cào nữa, cơn đói tạm thời đã được kiềm chế.

Sau bữa sáng, Cẩu Tử tuy tuổi nhỏ nhưng trí nhớ tốt, vui vẻ muốn đi xem đại ca ca biểu diễn.

"Bay lên lầu, bay lên lầu, đại ca ca sẽ biểu diễn bay lên lầu." Vui vẻ kéo tay Vu Mãng, đi ra ngoài nhà.Lúc này, cha mẹ Cẩu Tử cũng theo sau Cẩu Tử ra ngoài, cười hề hề nhìn Cẩu Tử và Vu Mãng đang đi phía trước.

Thôn dân nghe tiếng Cẩu Tử vui vẻ kêu la, đều đi ra ngoài, xem thử có chuyện gì xảy ra.

Cẩu Tử nói với thôn dân.

"Đại ca ca sẽ biểu diễn bay đấy ạ!" Lần này thôn dân đều vô cùng kinh ngạc, cứ tưởng Cẩu Tử đang nói đùa chứ?

Dù sao cũng biết trẻ con tuổi nhỏ nói năng không kiêng kỵ, không nên để ý.

Lúc này, Vu Mãng chậm rãi thư giãn gân cốt, khí định thần nhàn, nhìn lên không trung rồi nhảy vút lên, cả người bay lên.

Trước đó hắn đã nói với cha mẹ Cẩu Tử rằng hắn chỉ thi triển khinh công bình thường, thực ra là lừa dối.

Bởi vì Vu Mãng trong lòng biết, nếu biết bay thì những người bình thường khó tránh khỏi sẽ không chấp nhận được sự thật này.

Chỉ có mắt thấy mới tin, dù có biểu diễn bay lượn, nhưng những người bình thường cũng sẽ cho rằng đó là một loại khinh công thôi.Vu Mãng bay lên không trung, bay cao mấy chục mét.

Những người bình thường dưới chân nhìn lên trừng mắt há mồm, chỉ có đứa trẻ đang vỗ tay reo hò.

Ngoài Cẩu Tử ra, tất cả mọi người đều đứng bất động, kinh ngạc.

Bởi vì căn bản chưa bao giờ thấy tình huống như vậy, cảm thấy cảnh tượng trước mắt như đang nằm mơ vậy, không chân thực lắm, nhưng lại thật sự rất chân thực.

Vu Mãng bay lượn trên không trung một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng, là kết giới.

Vu Mãng tự nhiên hiểu rằng kết giới có phản ứng.

Bởi vì kết giới khi bị chạm vào từ bên ngoài sẽ kịp thời truyền tin đến người thi triển.

Nên Vu Mãng có thể cảm nhận được.

Cảm giác này, lẽ nào là Yêu tộc sao?

Hay là đang theo dõi khí tức Vu tộc của chính mình?

Sắc mặt Vu Mãng trở nên ngưng trọng, trong lòng nghĩ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nếu không nhất định sẽ mang đến những rắc rối không cần thiết, những thôn dân bình thường này được kết giới bảo vệ đương nhiên là an toàn.

Chương 749

Nhưng cũng phải nhanh chóng rời khỏi đây mới là ổn thỏa nhất, nói tóm lại, nhanh chóng rời khỏi đây là đúng đắn.

Vu Mãng nhìn những thôn dân chất phác dưới chân, trong lòng không khỏi lại dâng lên một trận cảm xúc.

"Nhanh chóng rời khỏi đây, tìm kiếm Yêu tộc xung quanh, chém giết chúng thì mới có thể đảm bảo an toàn cho người dân." Vu Mãng không sợ trời không sợ đất, thông qua tin tức phản hồi từ kết giới, hắn cảm nhận được Yêu tộc lúc này không đơn giản như vậy.

Sức mạnh cũng không giống như những lũ tôm tép nhãi nhép đã chém giết trước đó.

Hắn xác định những Yêu tộc này không phải loại lương thiện.

Nhưng bất kể thế nào cũng không sao cả, bởi vì Vu Mãng càng chiến càng dũng mãnh, Yêu tộc đối phương, dù lợi hại đến đâu cũng không đáng kể trong mắt hắn.

Lúc này, Vu Mãng từ từ hạ xuống đất, Cẩu Tử vội vàng chạy đến ôm chặt lấy đùi Vu Mãng.

"Đại ca ca, đại ca ca lợi hại quá." Vu Mãng xoa xoa đầu Cẩu Tử, đầy yêu thương, vuốt ve.

Những thôn dân đang trừng mắt há mồm, lúc này mới hoàn hồn.

Từng người một đều quỳ rạp xuống đất, bắt đầu bái lạy.

"Đại thần ơi, đại thần, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, xin đại thần đừng trách." Ban đầu là kinh ngạc, rồi biến thành kinh hãi, vì những thôn dân này căn bản chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy.

“Mau, mau đứng dậy, không cần như vậy.

Đó chỉ là khinh công bình thường thôi.

Mọi người đừng suy nghĩ lung tung, nếu nội công đạt đến một cảnh giới nhất định thì cũng có thể làm được.” “Không, đó chỉ là tình huống bình thường thôi, tuyệt đối đừng hoảng sợ, đừng suy nghĩ lung tung.” Vu Mãng cố gắng giải thích, vì không muốn thôn dân biết thân phận của mình, vì hắn biết nếu họ biết thì e rằng thôn dân sẽ hoảng sợ.

Bình thường, đơn thuần một chút thì tốt hơn, dù sao cũng không vì thế mà thay đổi cuộc sống, thay đổi suy nghĩ của họ.Lúc này, Vu Mãng biết đã đến lúc rời đi rồi, nói lời tạm biệt với thôn dân, xoa xoa đầu Cẩu Tử, ôm lấy Cẩu Tử, hôn lên má đáng yêu của Cẩu Tử.

“Đại ca ca phải đi rồi, đại ca ca có việc cần phải lên đường, đợi khi có thời gian sẽ quay về thăm con.

Cẩu Tử phải ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân, tuyệt đối đừng hư nhé, nếu không đại ca ca sẽ không thích đâu.” Cái đầu nhỏ đáng yêu của Cẩu Tử, cố gắng, liên tục gật đầu.

Vu Mãng đặt Cẩu Tử xuống, vẫy tay chào thôn dân rồi bước ra khỏi thôn.

Lúc này, Vu Mãng biết lại có một trận đại chiến nữa rồi.

Vì lúc này hắn không biết Yêu tộc, cụ thể có bao nhiêu người.

Bây giờ Vu Mãng chỉ có thể nhắm mắt dùng tâm thần để cảm ứng khí tức của Yêu tộc đang ở đâu.

Vì bản thân Yêu tộc có thể thông qua khí tức Vu tộc trên người hắn để truy đuổi.

Nên Vu Mãng cũng có thể “gậy ông đập lưng ông”, lợi dụng tâm

thần của mình để cảm nhận khí tức Yêu tộc.

Vì Vu Mãng biết tại sao Yêu tộc không tiến vào thôn.

Vì kết giới, theo đuổi khí tức Vu tộc trên người hắn, nhưng lại bị kết giới ngăn cản hoàn toàn khí tức.

Nên Yêu tộc chỉ có thể tạm thời dừng lại, quanh quẩn gần đó.

Lúc này, Vu Mãng cảm nhận được Yêu tộc đang ở trong khu rừng sâu cách đó không xa.

Nhưng không thể tiến vào rừng sâu để tìm kiếm, vì Vu Mãng biết thôn trang đã ở gần rồi, nếu phải trải qua một trận chiến thì khó tránh khỏi sẽ làm hại đến những người vô tội.

Vì những thôn dân này vốn dĩ nên được hưởng niềm vui sum vầy gia đình, cuộc sống bình thường, căn bản không cần thiết phải tham gia vào những cuộc chiến tranh không cần thiết này, tránh khỏi cảnh sinh linh đồ thán.

Lần này, Vu Mãng bay vút lên không trung, bay về phía xa.

Vu Mãng biết, chỉ cần hắn rời đi, khí tức sẽ theo hắn mà rời đi.

Như vậy Yêu tộc cũng sẽ theo khí tức Vu tộc trên người Vu Mãng mà truy đuổi.

Vu Mãng vừa bay vừa nghĩ, những Yêu tộc này không phải loại lương thiện, có lẽ chúng là những kẻ dẫn đầu lũ tôm tép nhãi nhép đó chăng?

Chương 750

Vì những binh lính Yêu tộc tôm tép nhãi nhép đã giết trước đó, quả thật không có ai trông ra vẻ là kẻ dẫn đầu cả.Khi Vu Mãng bay đến một khoảng đất trống, đối diện sông, lưng dựa núi, trong khoảng đất trống có rất nhiều đá lởm chởm, tảng đá lớn.

Lúc này, hắn đã bay ra khá xa.

Vu Mãng nhìn địa hình như vậy, cảm thấy lúc này nên dừng bước, chờ đợi Yêu tộc.

Chẳng mấy chốc quả nhiên, Vu Mãng thấy trên không trung có mấy chục Yêu tộc bay đến, từng con đều có cánh, kèm theo khói đen bay đến.

Vu Mãng lúc này tâm tình bình tĩnh đến lạ, nói là bình tĩnh chi bằng nói là vô cùng phấn khích.

Bởi vì cuối cùng cũng sắp có một trận đại chiến rồi, phù hợp với tính cách của hắn, dũng mãnh thiện chiến, cũng phù hợp với khả năng của hắn, càng chiến càng dũng mãnh.

Bất kể thực lực đối phương hùng hậu đến đâu, trong mắt hắn đều không có quá nhiều uy hiếp, chỉ có một chữ "chiến".

Thân thể Vu Mãng vốn đang ngồi nhàn nhã dưới đất chờ đợi Yêu tộc, lúc này từ từ đứng dậy.

Lúc này, ánh mắt hắn biến thành ánh mắt phấn khích, tay khẽ run rẩy.

Run rẩy không phải vì sợ hãi, mà là run rẩy vì phấn khích.

Phấn khích lúc này, đợi đã lâu, đợi đến mức không thể kiên nhẫn hơn, không thể chờ đợi hơn, lúc này cuối cùng cũng đến rồi, phấn

khích không thôi, ha ha, hắn cười lớn.

"Chiến đấu đi, chiến đấu thật tốt quá, hãy để ta tận hưởng một phen đi, con mồi, con mồi của ta, hãy để ta chơi một trận thật vui đi, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng nhé." Ngay sau đó lại một trận cười lớn, ha ha ha ha ha ha.

Mấy chục Yêu tộc đối diện, lúc này, nhìn Vu Mãng trước mắt, thấy tình hình lúc này, chưa đánh đã loạn, hoàn toàn bị khí thế này trước mắt dọa sợ.

Bởi vì chúng không biết Vu Mãng trước mắt này là Chiến Thần của Vu tộc, nhưng khí thế cười điên cuồng mà Vu Mãng biểu hiện ra, cũng chỉ có Chiến Thần của Vu tộc mới có thể biểu hiện ra được.

Lúc này Vu Mãng càng phấn khích, mắt càng đỏ rực, toàn thân đều run rẩy theo, vì thật sự quá phấn khích rồi.

"Giết, giết chết!" Vu Mãng gầm lên giận dữ.

Lần này thân thể Vu Mãng xung quanh "ầm" một tiếng, bụi bay tứ tung.

Trong màn sương mù hỗn độn mờ ảo, nhìn thấy thân thể Vu Mãng, Yêu tộc căn bản không kịp phản ứng.

Lúc này thân thể Vu Mãng nhanh chóng lao ra từ trong bụi tro, tốc độ nhanh nhẹn mang theo khí thế xông tới.

Từ đó có thể thấy sức mạnh và tốc độ cùng tồn tại.

Một Yêu tộc ở giữa, thuận thế bị Vu Mãng tông bay xa mấy chục mét, đập vào tảng đá lớn.

Nếu không có đôi cánh dày bảo vệ, thì cú đánh đó chắc chắn sẽ mất mạng.

Con Yêu tộc đó nôn ra máu quỳ trên mặt đất, nếu không phải do

vấn đề cấp bậc của bản thân, thì con Yêu tộc bị đánh trúng đó chắc chắn sẽ tan biến ngay tại chỗ.

Những Yêu tộc còn lại nhìn tình hình như vậy, không khỏi sợ hãi, chỉ có thể cầm vũ khí trong tay, đánh về phía Vu Mãng.

Vũ khí của Yêu tộc đều hiển lộ thuộc tính băng và thuộc tính hỏa.

Thay vì băng hỏa không dung hòa, chi bằng băng hỏa cộng hưởng, hiển lộ uy lực lớn hơn.

Tốc độ nhanh nhẹn của Vu Mãng căn bản không phải là thứ mà chúng đã từng thấy.

Tuy Vu Mãng có Bất Hoại Kim Thân bảo vệ, nhưng hắn vẫn né tránh từng đòn tấn công đó.

Bởi vì Vu Mãng biết, dù có Bất Hoại Kim Thân, nhưng nếu bị tấn công bằng thuộc tính băng và hỏa, vẫn sẽ có cảm giác.

Nhìn ngọn lửa hung hãn trước mắt, không chạm vào nhưng cảm thấy vô cùng nóng bỏng, lại có thuộc tính băng kia, cũng chưa chạm vào đã cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc này, trường chiến đấu đánh đến long trời lở đất, đỉnh đầu một đám mây đen kèm theo sấm chớp, sự đối đầu giữa cái ác và chính nghĩa.

Con Yêu tộc ban đầu bị Vu Mãng đánh trúng, đang ngồi trên mặt đất khoanh chân hồi phục thể lực.

Vu Mãng nhìn tình hình như vậy, hắn sẽ cho đối phương thời gian hồi phục sao?

Chương 751

Đó là điều không thể.

Hắn quay người xông thẳng về phía con Yêu tộc bị thương đó.

Những Yêu tộc khác thấy hành động của Vu Mãng, vội vàng xông lên ngăn cản quyết liệt.Các loại binh khí chắn trước mặt Vu Mãng, chỉ thấy hình bóng Bàn Cổ Phủ trong tay Vu Mãng dần dần ngưng tụ thành hình, biến thành Bàn Cổ Phủ thực thể.

Lập tức một tiếng "ầm ầm" vang lên, những vũ khí đó bị đánh bay.

Vũ khí thuộc tính băng và hỏa, trước mặt Bàn Cổ Phủ đều không đáng nhắc tới, vì rìu là thần khí thượng cổ, là vũ khí mà Bàn Cổ đã dùng, làm sao những Yêu tộc cấp thấp này có thể chống đỡ được chứ?

Vu Mãng đột phá phòng thủ của những Yêu tộc đó, xông thẳng về phía Yêu tộc bị thương.

Những Yêu tộc phía sau thấy tình hình không ổn, một trong số chúng, nhảy vọt lên cao không, từ trong lòng móc ra một mũi cung tên, bắn ra.

Cung tên thuộc tính băng, con đường mà mũi tên bay qua, đều bị hơi lạnh mà mũi tên tự thân phát ra đóng băng.

Vu Mãng không quay đầu lại, thuận thế dùng Bàn Cổ Phủ trong tay nhẹ nhàng đỡ một cái, chỉ thấy mũi băng kiếm thay đổi quỹ đạo, bay về phía con Yêu tộc bị thương kia.

Con Yêu tộc bắn cung thấy tình huống không ổn, hô lớn: "Mau tránh ra, mau tránh ra." Nhưng đã quá muộn, với tốc độ tấn công của

mũi cung tên đó, không thể nào một Yêu tộc bị thương có thể tránh kịp.

Con Yêu tộc bị thương đó thấy tình hình như vậy, sợ hãi toát mồ hôi hột, vội vàng… lăn lộn bò trốn, nhưng đã muộn, trước mặt cung kiếm, chỉ nghe thấy tiếng "bụp" một tiếng.

Lần này, mũi tên băng tan rã, mục tiêu bị trúng lập tức biến thành một khối băng kết, ngay cả tảng đá lớn phía sau cũng bị phong tỏa.

Vu Mãng tiếp tục xông về phía con Yêu tộc bị đóng băng đó, vung rìu, một đạo hồng quang bay tới, đánh tan khối băng kết.

Yêu tộc bị thương cùng khối băng bị đánh tan tác thành từng mảnh vỡ, vương vãi khắp nơi.

Cứ như vậy đã giải quyết xong một tên.

Ngay khoảnh khắc khối băng bị đánh tan, có thể thấy vẻ mặt kinh hãi của con Yêu tộc trong khối băng đó.Những Yêu tộc còn lại nhìn thấy tình hình như vậy, tộc nhân của chúng bị Chiến Thần trước mắt tiêu diệt, bắt đầu nổi giận đùng đùng.

Lúc này, chúng thi triển toàn bộ sức mạnh của mình, không hề giữ lại.

Một trong số những Yêu tộc đó phun ra khói đen.

Tuyệt đối đừng để khói đen làm hại mắt, nên Vu Mãng nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể dựa vào tai để chiến đấu.

Chiến Thần là Chiến Thần, dù bị che khuất tầm nhìn, cũng có thể không hề thua kém mà phấn chiến.

Chỉ dựa vào tai nghe tiếng động cũng có thể chiến đấu, gió nổi nước lên, càng chiến càng dũng mãnh.

Vừa rồi thông qua việc đánh giết con Yêu tộc bị thương đó, hắn đã

nhận được điểm sức mạnh.

Thông qua việc hấp thu những điểm sức mạnh này, Vu Mãng hiểu ra rằng, những Yêu tộc trước mắt này thực lực không hùng hậu, chỉ là trận pháp khá lợi hại mà thôi.

Muốn phá vỡ trận pháp, chỉ cần tìm được điểm đột phá, nhưng rốt cuộc con Yêu tộc nào mới là điểm đột phá đây?

Phải đợi Vu Mãng cùng chúng giao chiến thì mới có thể từ từ phát hiện ra.

Vu Mãng chỉ dựa vào tiếng truyền từ tai, phán đoán Yêu tộc phía trước, thuận thế nhảy vọt lên, ném Bàn Cổ Phủ trong tay ra.

Bàn Cổ Phủ được bao bọc bởi hồng quang, bay vút đi, thẳng tiến vào trung tâm trận pháp của Yêu tộc.

Những Yêu tộc phía trước lại không biết tốt xấu, ý đồ dùng tay không đỡ lấy thần khí, muốn chiếm làm của riêng.

Bởi vì Bàn Cổ Phủ lợi hại, ai cũng đều tận mắt chứng kiến, trong Tam Giới đều biết đó là một thần khí, cũng biết lai lịch của Bàn Cổ Phủ.

Nên, trước sự cám dỗ, khó tránh khỏi sẽ mất đi lý trí, muốn tay không đỡ lấy, rồi chiếm làm của riêng, quả thật hoang đường, quá buồn cười rồi.

Một Yêu tộc bé nhỏ làm sao có thể đỡ được Bàn Cổ Phủ chứ.

Bây giờ Bàn Cổ Phủ chỉ nhận một mình Vu Mãng, vì Bàn Cổ Phủ là thần khí, đương nhiên cũng có ý thức của nó.

Chỉ cần Bàn Cổ Phủ đã nhận chủ nhân, thì ai cũng không thể cướp đoạt được, chủ nhân của Bàn Cổ Phủ bây giờ chính là Chiến Thần Vu Mãng.Chỉ thấy Yêu tộc đưa tay ra, còn chưa chạm vào Bàn Cổ Phủ,

chỉ vừa chạm vào hồng quang, lập tức con Yêu tộc đó, cả thân thể bốc cháy rồi hóa thành tro bụi.

Chương 752

Những Yêu tộc còn lại nhìn thấy hai đồng loại đã mất đi, càng thêm phẫn nộ.

Trong số những Yêu tộc đó có một con được gọi là Huyễn Yêu.

Huyễn Yêu, đúng như tên gọi của nó, thiện về huyễn thuật.

Nó thi triển huyễn thuật của mình, phong tỏa tầm nhìn của Vu Mãng, dùng huyễn thuật tỏa ra từ bản thân ảnh hưởng đến sóng não của Vu Mãng.

Khiến Vu Mãng nhìn thấy những vật không nên thấy, đối với địa hình, hình thái thời tiết đều có ảnh hưởng, khiến Vu Mãng lầm tưởng là chúng đang thay đổi.

Thay vì nhiễu loạn sóng não, chi bằng trực tiếp tấn công tinh thần.

Loại huyễn thuật này có thể thông qua tầm nhìn của con người, cũng có thể thông qua âm thanh mà con người nghe thấy mà trúng chiêu, thật là lợi hại làm sao.

Vu Mãng lúc này nhắm chặt hai mắt, nhưng tai vẫn có thể nghe được, nên huyễn thuật đã thông qua âm thanh mà tai nghe thấy mà tấn công vào thế giới tinh thần của hắn.

Thoáng chốc Vu Mãng lập tức cảm thấy, thân thể lạnh lẽo vô cùng.

Lúc này khói đen tan đi, Vu Mãng từ từ mở mắt, nhìn thấy thế giới băng tuyết hiện tại, đối với thế giới băng tuyết này, vì Vu Mãng đã trúng sâu huyễn thuật của Huyễn Yêu.

Nhưng Vu Mãng bản thân biết thuật pháp của Huyễn Yêu, nhưng cũng không có năng lực để giải trừ.

Thay vì không có năng lực, chi bằng lúc này không tìm được cách tốt hơn để giải trừ.

Lúc này trong lòng Vu Mãng hiểu rõ, trong cảnh huyễn này, chỉ có thể mặc người ta định đoạt.

Nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng để đối phương làm được điều đó.

Loại tấn công vật lý như vậy, đối với Bất Hoại Kim Thân của Vu Mãng cũng không có tác dụng gì.

Căn bản không tạo thành một chút uy hiếp nào.

Nhưng loại huyễn thuật tinh thần trước mắt này, khó mà phòng bị.

Dù bản thân có Bất Hoại Kim Thân, nhưng tinh thần lại bị chế ngự.

Vu Mãng lúc này đang tìm cách thoát khỏi cảnh huyễn, vì bản thân hắn biết trong cảnh huyễn có thể nguy hiểm trùng trùng, không thể để Yêu tộc nhởn nhơ được, có chuyện rồi.

Cứ nhìn xem, quả nhiên, lúc này núi băng đổ sập, ngẩng đầu nhìn lên núi băng tuyết, như muốn bao phủ cả thiên địa, đổ sập về phía hắn.

Loại hoàn cảnh này nếu gặp phải người tu vi bình thường không đủ thì chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Nhưng đối với Chiến Thần Vu Mãng mà nói, chắc chắn sẽ không có một chút sợ hãi nào.

Vu Mãng cầm Bàn Cổ Phủ xông thẳng về phía một bên núi băng đang đổ sập, dùng Bàn Cổ Phủ trong tay bổ ra một con đường, rồi xông ra ngoài.Thoáng chốc lại một mũi tên băng lạnh buốt từ trong núi bắn ra, nhưng lại không thấy Yêu tộc bắn tên.

Lúc này, giá trị nộ khí của Vu Mãng tăng vọt, trong lòng nghĩ nếu phá được cảnh huyễn, nhất định sẽ không dây dưa với lũ yêu đó, nhất định sẽ lập tức quyết đoán, nhổ cỏ tận gốc, đánh một mẻ lưới bắt hết.

"Ha ha ha, vừa nãy còn có năng lực gì chứ, bây giờ đang ở trong hoàn cảnh này, như một con cừu non chờ làm thịt vậy, xem ngươi có năng lực giải thoát ra không." Bên tai truyền đến một giọng nói châm chọc, là giọng nói của Yêu tộc bên ngoài cảnh huyễn sao?

Nghe Huyễn Yêu châm chọc như vậy, Vu Mãng tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng nghĩ.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi, lát nữa phá được cảnh huyễn, xem ta ra ngoài không xé nát cái miệng của ngươi ra." Lúc này, sở dĩ Huyễn Yêu bên ngoài cảnh huyễn làm như vậy, là để làm loạn tâm cảnh của Vu Mãng.

Huyễn Yêu biết Vu Mãng đang ở trong cảnh huyễn, trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng sốt ruột.

Nhưng nếu nói như vậy, tâm trí hắn chắc chắn sẽ càng thêm rối loạn, mới có thể đạt được mục đích mong muốn.

Vu Mãng vốn dĩ dũng mãnh thiện chiến, căn bản sẽ không dùng đại não để suy nghĩ, bình tĩnh suy xét như vậy.

Hắn chỉ biết giết chết đối phương, mới là cách tốt nhất, dù sao Vu Mãng cũng là một mãng phu.

Thay vì nói Vu Mãng không suy nghĩ, chi bằng nói Vu Mãng lười suy nghĩ.

Lúc này, mũi tên mà Huyễn Yêu vừa bắn ra bên ngoài cảnh huyễn, bay thẳng về phía Vu Mãng.

Chương 753

Không cho Vu Mãng suy nghĩ nhiều, Vu Mãng quay người né tránh.

Mũi tên băng lạnh buốt lướt sát thân thể Vu Mãng.

Ở nơi mũi tên lướt qua, thân thể Vu Mãng rõ ràng cảm nhận được hơi lạnh vô cùng mạnh mẽ.

Lại một mũi tên thuộc tính hỏa bay ra, Vu Mãng cũng né tránh.

Nhưng lần này mũi tên thuộc tính hỏa rơi vào thế giới băng tuyết, lập tức đốt cháy toàn bộ băng tuyết.

Những băng tuyết đó bắt đầu từ từ tan chảy, sắp hình thành nước lớn bao phủ.

Như muốn dìm chết Vu Mãng trong thế giới tinh thần, dìm chết hắn sống sờ sờ.

Bên ngoài cảnh huyễn, những Huyễn Yêu đó đang tấn công đủ kiểu vào thân thể Vu Mãng, đều bị Vu Mãng từng cái né tránh.

Trong trạng thái cuộc sống thực tại, Vu Mãng chỉ đứng tại chỗ vung rìu, chặn lại các loại tấn công của Yêu tộc.

Nhưng ngược lại, Vu Mãng đang ở trong cảnh huyễn, lại là một khung cảnh khác.

Lúc này, trong cảnh huyễn mà Vu Mãng đang ở, nước lớn đổ xuống, lũ lụt chảy xiết.

Vu Mãng thấy tình hình không ổn, hai chân bật mạnh nhảy lên không trung, bay lượn.

“Làm sao bây giờ đây, rõ ràng là lần đầu tiên đối kháng với loại

huyễn thuật này, trước đây cũng không có kinh nghiệm, làm sao có thể thoát khỏi hoàn cảnh này đây?" Vu Mãng đau đầu, suy nghĩ.

Bởi vì Vu Mãng bản thân biết, trong cảnh huyễn như vậy, hắn chỉ có thể né tránh, phòng thủ, đảm bảo an toàn.

Bây giờ hắn có thể làm được gì đây?

Vu Mãng nhìn thế giới, toàn bộ là hồng thủy, căn bản không thể tìm được một chút điểm đột phá nào.

Trong lúc Vu Mãng đang phân tâm suy nghĩ, một chút bất cẩn, một cây phi thương đâm vào lưng hắn, kèm theo tiếng lửa tóe và tiếng "choang" giòn giã, là tiếng phi thương gãy.

Bởi vì Vu Mãng có Bất Hoại Kim Thân hộ thể, nên phi thương căn bản không làm bị thương hắn, nhưng cũng làm Vu Mãng tức đến tím mặt.

Vu Mãng quay đầu nhìn cây phi thương gãy, lửa giận trong lòng không ngừng dâng lên, thỉnh thoảng miệng còn lẩm bẩm.

"Trò mèo, ở đây múa rìu qua mắt thợ, không nói thì lại có chút đau." Lúc này, những Yêu tộc khác nhìn thấy thể chất như vậy của Vu Mãng, trong lòng cũng hiểu ra rằng, bất kỳ tấn công vật lý nào cũng vô hiệu đối với hắn.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào huyễn thuật trong thế giới tinh thần để hủy diệt ý thức của hắn.

Dựa vào huyễn thuật tinh thần để phong tỏa hắn, để hắn bị tinh thần giết chết, ngồi chờ bị lũ lụt trong thế giới tinh thần từ từ xâm thực, để hắn nghẹt thở.

Nhưng lũ Yêu tộc này đơn giản là quá ngây thơ, căn bản là điều không thể.

Trước mặt Chiến Thần Vu Mãng, loại huyễn thuật này có lẽ chỉ là khó khăn tạm thời, chỉ là một sự giam cầm ngắn ngủi mà thôi.

Với thực lực của Vu Mãng, căn bản loại huyễn thuật này không thể làm khó hắn.

Trong cuộc sống hàng ngày không tiếp xúc với loại huyễn thuật này, nhưng Vu Mãng cũng sẽ thông qua tu vi bản thân để phá giải nó.

Bởi vì khả năng của Vu Mãng là càng chiến càng dũng mãnh, hắn sẽ trải qua, tất cả mọi chuyện đều sẽ diễn biến thành điểm sức mạnh.

Những chuyện này những Yêu tộc đó căn bản không hề hiểu.Lúc này, Vu Mãng cuối cùng cũng hiểu ra, hắn nhắm mắt, tâm bình khí hòa, thông minh cảm nhận thế giới huyễn cảnh.

Cảm nhận khí tức trong huyễn cảnh, nó giống hệt khí tức ngoài hiện thực.

Vu Mãng cuối cùng cũng thông suốt, thay vì tìm không ra điểm đột phá, chi bằng dùng tinh thần nhạy cảm cảm nhận khí tức của huyễn cảnh, từ đó có thể nhận được một số gợi ý như vậy.

Cảm nhận khí tức trong huyễn cảnh giống hệt tin tức ngoài hiện thực, từ đó suy ra mọi thứ trong huyễn cảnh đều là hư ảo vô cùng.

Sở dĩ con người cảm thấy nó chân thực đến vậy, là do huyễn cảnh đang làm nhiễu loạn sóng não của Vu Mãng mà tạo ra những hình ảnh đó mà thôi.

Vu Mãng lập tức quyết định phản công, vì Vu Mãng không biết loại phản công này có hiệu quả hay không, nhưng cũng chỉ có thể thử như vậy thôi.

Chương 754

Lần này, giá trị nộ khí của Vu Mãng đã đạt đến đỉnh điểm, tức đến không thể tức hơn được nữa.

Bởi vì Vu Mãng chưa bao giờ chịu loại giam cầm như vậy.

Giam cầm ngắn ngủi, hắn cũng sẽ cảm thấy vô cùng tức giận.

Vừa tức giận, vừa nghiến răng kèn kẹt.

Bây giờ đang ở trong cảnh huyễn không thể thoát ra, vậy thì Vu Mãng chỉ có thể thay đổi bộ mặt địa hình trong thế giới chân thực mà thôi.

Bởi vì Vu Mãng biết, chỉ có thay đổi yếu tố bên ngoài thì những Yêu tộc đó mới hoảng loạn tay chân trong thế giới thực, như vậy mới khiến hoàn cảnh trong huyễn cảnh có sự thay đổi.

Bởi vì Huyễn Yêu thi triển thuật, sau khi chịu sự tấn công nhiễu loạn của Vu Mãng, thế giới trong huyễn cảnh cũng sẽ có sự thay đổi.

Vu Mãng bay lượn trên không trung, nhìn lũ hồng thủy dưới chân, hung hãn vô cùng.

Trong tai hắn kèm theo tiếng nước lũ chảy ầm ầm, tất cả đều là bóng ảnh, tất cả đều là ảo giác, không chân thực.

Vu Mãng tự nhủ, nắm chặt Bàn Cổ Phủ trong tay.Bàn Cổ Phủ hấp thu giá trị nộ khí của Vu Mãng, hồng quang hiển hiện ra rực rỡ đến vậy, phạm vi hồng quang bao phủ càng lớn hơn, ngay cả toàn bộ thân thể Vu Mãng cũng bị bao phủ.

Vu Mãng dùng toàn thân sức lực ném Bàn Cổ Phủ ra.

Bàn Cổ Phủ thuận theo dòng sông bổ xuống, kèm theo tiếng "ầm

ầm" vang dội, đơn giản là sấm sét giữa trời quang.

Thuận thế dòng sông bị bổ ra, lộ ra khoảng đất trống.

Ngay sau đó, khoảng đất trống chia làm đôi, mặt đất nứt ra lộ ra trạng thái nham thạch nóng chảy.

Lúc này cảnh huyễn đã được đổi sang một bức tranh khác.

Thay vì nói đổi sang một bức tranh khác, chi bằng nói cảnh huyễn đã bị phá giải, ngược lại Vu Mãng đã trở thành chủ quyền.

Vu Mãng bổ mặt đất của thế giới chân thực làm đôi.

Nham thạch nóng chảy trước mặt là nham thạch nóng chảy thật sự.

Sự thay đổi của thế giới hiện thực đã phá vỡ trạng thái hư vô của cảnh huyễn, nên không đánh mà tự phá.

Những Yêu tộc trước mắt cũng đã hiện rõ trước mặt Vu Mãng, không cần phải giấu đầu lòi đuôi nữa.

Vu Mãng cười lớn: "Ha ha ha ha ha." Những Yêu tộc trước mắt làm sao biết Vu Mãng có khả năng như vậy, sợ hãi đến mức đều hít một hơi khí lạnh.

Vu Mãng cũng không cho chúng cơ hội thở dốc.

Lúc này, Vu Mãng đã lãng phí khá nhiều thời gian, phải nhanh chóng giải quyết mới là vấn đề chính.

Vu Mãng vận dụng khả năng của mình, dùng sức mạnh của một mãng phu lao vào tấn công xung quanh, vì nhờ tác dụng của Bất Hoại Kim Thân, hắn căn bản không né tránh hay phòng thủ.

Bất kỳ tấn công vật lý nào cũng vô hiệu đối với hắn, chỉ cần không để chúng thi triển huyễn thuật nữa là được.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không để lại cho Yêu tộc khoảng trống thời gian đó.

Bàn Cổ Phủ trong tay cũng phát ra tiếng vang lừng.

Lúc này, Bàn Cổ Phủ cũng phấn khích như Vu Mãng, điểm phấn khích đã đạt đến cực hạn, đã sinh ra cộng hưởng với Vu Mãng.Vu Mãng dùng lực vung một cái, từng đạo hồng quang chém về phía mặt tiền của Yêu tộc.

Yêu tộc không còn tâm tình bày trận pháp nữa, vì Yêu tộc biết nếu không né tránh loại tấn công này thì chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Lại nhìn khí thế như vậy của Vu Mãng, chẳng lẽ không né tránh mà phải chờ chết sao?

Bởi vì Yêu tộc đã hoảng loạn trận cước, nên mới càng tệ hại hơn, sự thay đổi của trận pháp, tương đương với việc không còn khả năng phòng ngự nữa.

Lập tức, hồng quang từ Bàn Cổ Phủ bổ ra đã đánh trúng hai Yêu tộc, trong khoảnh khắc chúng tan biến thành tro bụi.

Đột phá được lối thoát, Vu Mãng thấy tình hình đương nhiên cũng không bỏ lỡ một chút khoảng trống nào, tiếp tục liên tiếp đánh giết thêm hai ba tên nữa.

Chương 755

Chỉ còn lại con Huyễn Yêu bắn tên băng đó.

Thấy đồng bọn đều bị đánh giết, nó định vỗ cánh bỏ chạy.

Vu Mãng làm sao có thể cho nó cơ hội đó.

Trong trận chiến của Vu Mãng, căn bản không có một kẻ địch nào sống sót rời đi.

Không đợi Vu Mãng thi triển thần thông, Bàn Cổ Phủ tự động thoát ra khỏi tay Vu Mãng.

Dựa vào ý chí của mình bay đi, trực tiếp bổ vào thiên linh cái của Huyễn Yêu.

Cả thân thể Huyễn Yêu bị Bàn Cổ Phủ chia làm đôi, trong khoảnh khắc một luồng khí đen đục từ trong cơ thể Huyễn Yêu tán ra, tan biến thành tro bụi.

Lúc này Bàn Cổ Phủ lại tự động quay về tay Vu Mãng.

Trận chiến kết thúc, Bàn Cổ Phủ trong tay Vu Mãng cũng dần dần nhạt đi, dần dần biến mất.

Để lại Vu Mãng đứng bất động tại chỗ, nhắm mắt lại, hấp thu sức mạnh từ trận chiến vừa rồi, trong lúc hấp thu sức mạnh, cảm thấy thật mỹ mãn.

Từng luồng năng lượng vô hình được hắn hấp thu, kèm theo năng lượng tự nhiên, từng luồng từng luồng tiến vào thân thể Vu Mãng.

Rõ ràng cảm thấy thực lực đang tăng lên.

Những Yêu tộc này, so với những Yêu tộc tôm tép nhãi nhép đã đánh giết trước đó mà nói, thật sự là phong phú hơn nhiều.

Đừng nhìn số lượng ít, nhưng thực lực thì nhiều lắm.

Vu Mãng từ từ hấp thu, Vu Mãng cảm thấy tinh lực của mình từ từ hồi phục, đơn giản là tinh lực dồi dào.

Không hề cảm thấy một chút mệt mỏi nào, vì Vu Mãng là như vậy, thông qua khả năng càng chiến càng dũng mãnh của mình, dù trong trạng thái chiến đấu, bất kể mệt mỏi, hắn đều sẽ cảm thấy phấn khích.

Không có điều gì có thể khiến hắn vui vẻ hơn việc đánh giết kẻ địch.

Trạng thái phấn khích khiến tay hắn không ngừng run rẩy, trận chiến vừa rồi thật sự quá sảng khoái, tay Vu Mãng không ngừng nghỉ, vẫn đang phấn khích, vẫn đang tận hưởng.

Nhất thời không kìm được lại cười lớn.

Lúc này, tiếng cười điên cuồng của hắn, rung chuyển cả thung lũng hoang vắng này.

Lúc này, bãi đất hoang vắng yên tĩnh trống trải, chỉ còn lại từng trận tiếng cười điên cuồng của Vu Mãng, vang vọng chói tai.

Vu Mãng ngẩng đầu nhìn lên trời, hắn phải tiếp tục lên đường thôi, không thể nán lại đây.

Phải nhanh chóng tìm một chợ phiên mới được.

Khi quay về, không được tìm một khách sạn hẻo lánh bẩn thỉu, nhất định phải tìm một khách sạn đàng hoàng, cần nghỉ ngơi, vì hắn biết trời tối thì không nên đi đường.

Không phải Vu Mãng không dám đi đường khi trời tối, mà là Vu Mãng muốn tìm một môi trường thoải mái, ngủ một giấc thật yên tâm, rồi ăn một bữa thật ngon.

Bởi vì Vu Mãng biết thêm một ngày nữa là sẽ đến nơi rồi, thời gian căn bản là đầy đủ, nên cũng không vội vã dừng chân một đêm.

Vu Mãng tiếp tục đi về phía trước, chỉ cảm thấy thời gian đầy đủ rồi, nên bước chân cũng không còn nhanh như vậy nữa.

Hắn đi lại nhàn nhã trên đường, nghe tiếng chim hót trong núi, như đang chúc mừng chiến thắng vừa rồi của hắn.Vu Mãng đang đi thì một con tín cáp bay đến từ xa, lại đậu trên vai Vu Mãng.

Vu Mãng nghĩ lại có tin tức gì đây?

Lúc này, hắn nhận lấy tín cáp, nhìn mảnh giấy tin trên móng vuốt của tín cáp.

Trên mảnh giấy ghi: "Chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, Vu Mãng không cần quay về.

Bây giờ có nhiệm vụ mới.

Vu Linh sẽ hội hợp với ngươi, trong vòng hai ngày hãy đến Hàng Long Lĩnh chờ đợi là được, phụ trợ Vu Linh lịch luyện.

Chương 756

Ký tên: Cửu Phượng.” Lúc này tâm tình Vu Mãng vô cùng tốt, tràn đầy niềm vui, thật sự quá tuyệt vời.

Ban đầu hắn định quay về để giải quyết công việc, tiện thể thăm Vu Linh.

Nhưng Vu Linh lúc này lại muốn hội hợp với hắn, thật sự quá tốt rồi.

Ngày mai chỉ cần đến Hàng Long Lĩnh chờ đợi là được, ngày mai có thể gặp Vu Linh rồi.

Vu Mãng vui vẻ, trong lòng sung sướng, vì Vu Mãng đã quá lâu không gặp Vu Linh rồi, trong lòng hắn quả thật rất nhớ Vu Linh.

Nên lúc này sắp được gặp Vu Linh rồi, tâm tình đại duyệt.

Khoảnh khắc này thật sự tràn đầy niềm vui, vô cùng vui mừng.

Đồng thời, tâm lý vui vẻ kèm theo cảm giác tim đập loạn xạ, cảm giác đó thật kỳ diệu, trong kỳ diệu lại mang theo cảm giác hạnh phúc.

Lần lịch luyện này của Vu Linh, tiện thể dẫn Vu Linh du sơn ngoạn thủy, vì bình thường căn bản không có thời gian, dẫn Vu Linh đi du ngoạn khắp nơi.

Vừa vặn nhân cơ hội này dẫn Vu Linh đi chơi khắp nơi, cũng tốt để Vu Linh trải nghiệm cuộc sống bình thường của dân gian.

Trong số người thường, bị cấm sử dụng thần thông của bản thân, nếu không sẽ vi phạm quy tắc.

Tối đa chỉ có thể sử dụng công phu quyền cước cơ bản.

Nếu vi phạm quy tắc thì lịch luyện sẽ thất bại, và sẽ không được

thăng cấp.

Bởi vì trong quá trình lịch luyện đều là người bình thường, nên phải sống theo cách của người bình thường.

Vì lúc đó chưa gặp Vu Linh, nên lịch luyện chưa bắt đầu, những người xung quanh.

Nên lúc này Vu Mãng cũng có thể sử dụng thần thông, vì không cần quá vội vàng đi đường, tâm tình của Vu Mãng cũng không cần quá sốt ruột nữa.

Vu Mãng vui vẻ như một đứa trẻ nhảy nhót.

Hắn bay lượn trên không trung, bay qua bay lại, vì đã quá lâu không gặp Vu Linh rồi, lúc này hắn vui vẻ, chỉ có thể thông qua cách này để giải tỏa niềm vui trong lòng.

Trên không trung, một con chim nhạn lớn bay sát qua Vu Mãng, Vu Mãng cũng bay theo con nhạn lớn, cùng con nhạn lớn hoan ca múa hát.

Lúc này niềm vui trong lòng Vu Mãng, tâm tình lúc này, thật sự quá vui vẻ rồi.

Bởi vì sắp được gặp Vu Linh rồi.

Con nhạn lớn bay về phía xa, Vu Mãng cũng không tiếp tục truy đuổi, từ từ hạ xuống đất.

Niềm vui trong lòng, cảm giác hạnh phúc trong lòng không khỏi nảy sinh, nụ cười ngọt ngào vương trên khuôn mặt Vu Mãng.

Tuy Vu Mãng là Chiến Thần của Vu tộc, nhưng khi vui vẻ cũng sẽ như một đứa trẻ vậy.

Ai nói Chiến Thần chỉ có một mặt lạnh lùng, cũng có một mặt ấm áp đáng yêu chứ.

Vu Mãng bước đi lanh lảnh về phía xa, thấy thời gian còn nhiều,

tối nay tìm một môi trường thoải mái để ở, dưỡng tinh súc duệ, nghỉ ngơi thật tốt, dùng một bộ dạng tinh thần tốt nhất để phối hợp với Vu Linh.

Vu Mãng thầm nghĩ, có lẽ Vu Linh cũng sẽ thích, bởi lẽ Vu Linh là một cô nương yêu cái đẹp.

Vu Mãng quyết định mua một chiếc trâm cài tóc, ngày mai khi gặp Vu Linh sẽ tặng nàng.

Dù Vu Mãng là một mãng phu, song suy tính lại chu toàn.

Vu Mãng cầm chiếc trâm cài tóc trên tay, lật đi lật lại ngắm nghía.

Chủ tiệm bán trâm cài tóc nhìn Vu Mãng, cười tủm tỉm nói: "Tiểu huynh đệ muốn tặng cho tâm thượng nhân sao?

Chiếc trâm này thật sự quá tuyệt diệu, đẹp đẽ biết bao.

Tiểu huynh đệ thật có nhãn quang, nếu tâm thượng nhân của ngươi nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng yêu thích."Vu Mãng nghe chủ tiệm bán trâm nói vậy, nội tâm cũng dấy lên niềm hoan hỉ.

Chương 757

Thấy chủ tiệm biết cách ăn nói, biết cách nắm bắt tâm lý người khác, Vu Mãng cho rằng chủ tiệm là một người thông minh.

Bởi vậy, Vu Mãng mua đồ cũng cảm thấy vui vẻ, dẫu sao buôn bán cần phải khéo léo.

Vu Mãng trả tiền, cầm chiếc trâm Hồ Vũ Điệp trên tay, đoạn quay đầu nhìn thấy một chiếc lược tinh xảo, liền quay lại hỏi chủ tiệm giá chiếc lược.

Chủ tiệm quả nhiên biết làm ăn, nhìn Vu Mãng cười ha hả: "Tiểu huynh đệ, xem ngươi thanh tú như vậy, tất nhiên tâm thượng nhân của ngươi cũng là giai nhân tuyệt sắc rồi?

Vừa rồi ngươi đã mua một chiếc trâm cài tóc, vậy chiếc lược này ta xin tặng ngươi, hy vọng tâm thượng nhân của ngươi sẽ thích.

Chỉ cần ngươi vui vẻ là được, ta cũng vui vẻ!" "Thật ngại quá, chủ tiệm.

Vừa rồi ta đã trả tiền trâm cài tóc, chiếc lược này giá bao nhiêu ta cũng nên trả.

Bản thân làm ăn không dễ, nếu cứ làm ăn như vậy chẳng phải sẽ lỗ vốn sao?

Hảo ý của ngài ta xin ghi nhận." Vu Mãng đặt xuống một ít tiền, thừa thãi hơn cả giá trị, không đợi chủ tiệm thối lại, liền biến mất trong tập thị.

Lúc này, bụng Vu Mãng kêu réo, y muốn mua chút gì đó ngon miệng.

Vừa khéo thấy một quán ven đường bán gà nướng, liền mua một

con để ăn.

Sở dĩ Vu Mãng muốn mua gà, bởi lẽ hương vị gà nướng thật sự quá đỗi thơm lừng.

Nhìn từ sắc thái bên ngoài, gà nướng có màu vàng óng.

Chưa kịp ăn, chỉ ngửi thôi đã biết con gà nướng này thơm giòn ngon miệng, một miếng cắn vào miệng ắt hẳn sẽ ngập tràn dầu mỡ.

Nghĩ đến đây, Vu Mãng không khỏi nuốt nước miếng.

Cùng với trạng thái đói bụng hiện tại, nước miếng của y không tự chủ mà chảy ra.

Chủ tiệm bán gà nướng cười tủm tỉm dùng giấy dầu bọc gà lại, đưa cho Vu Mãng.

Vu Mãng trả tiền xong, tay chạm vào con gà nướng còn nóng hổi.

"Thật sự quá tuyệt vời!

Lần này chỉ cần tìm một khách sạn, gọi thêm vài món nhắm, rồi uống chút rượu, thật là mỹ mãn.

Cùng với gà nướng thơm ngon, thịt lớn rượu mạnh, đã lâu lắm rồi y chưa được phóng khoáng tâm tình như vậy." Khi nghĩ đến việc ngày mai có thể gặp Vu Linh, Vu Mãng không khỏi lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.

Phía trước không xa, có một khách sạn.

Vu Mãng bước vào, nghênh đón y là một tiểu nhị, tiểu nhị này trông không giống kẻ gian xảo, ánh mắt láo liên của tên tiểu nhị ở hắc điếm kia, mà biểu hiện rất đỗi thân thiện.

Lễ phép nhã nhặn, khách sạn người ra kẻ vào tấp nập, nhìn qua là thấy việc buôn bán hưng thịnh.

Loại khách sạn như vậy mới đúng chứ, mới là khách sạn đàng hoàng.

Bởi lẽ, vừa bước vào trong phòng khách sạn, cảm giác đã khác biệt.

Một tiểu nhị đang bận rộn bên cạnh, thấy Vu Mãng bước vào cửa tiệm, vội vã chạy tới, mỉm cười nói: "Khách quan muốn nghỉ trọ hay thưởng thức mỹ thực?

Tiểu điếm của chúng ta là một trong những quán nổi danh nhất trấn, sự quang lâm của ngài khiến tiểu điếm bồng tất sinh huy.

Khách quan, xin mời mau vào trong." Vừa nói, y vừa lấy chiếc khăn trên tay ra, lau đi bụi bặm trên người Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn thấy một chỗ ngồi yên tĩnh ở góc không xa, liền bước tới an tọa.

"Tiểu nhị, làm ơn dọn cho ta vài món nhắm, một hồ hảo tửu, và một đĩa tương ngưu nhục.

Ta có một con gà nướng mang từ bên ngoài về, chắc đủ ăn rồi.

Lát nữa hãy chuẩn bị cho ta một phòng khách thượng hạng, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt một đêm." Lúc này, tiểu nhị đáp lời: "Dạ được, khách quan, xin ngài đợi lát.

Chương 758

Khách nhân có phần đông, mong ngài đừng quá vội vàng, ta sẽ lập tức dâng món lên.

Xin ngài từ từ chờ đợi, ta trước tiên sẽ dâng lên một hồ trà, mời ngài nhâm nhi." Ngay sau đó, tiểu nhị đi pha trà, đặt hồ trà lên bàn Vu Mãng, mỉm cười lễ phép rồi rời đi.

Vu Mãng bôn ba suốt một ngày, một ngụm nước cũng chưa uống.

Y cầm hồ trà, lấy một chiếc chén rót chút trà, nhấp một ngụm.

Trà diệp thanh hương ngào ngạt như vậy, quả nhiên cực kỳ giải khát.

Nhìn khách sạn, cách trang hoàng cũng vô cùng cao cấp, đại khí, sang trọng.

Bởi vậy, trà diệp được dùng cũng phải là loại thượng hạng, bất kể giá cả ra sao, dẫu có đắt đỏ cũng phải dùng.

Bởi lẽ, việc trang hoàng đã cao cấp đến vậy, chi phí ắt hẳn sẽ không hề thấp.

Nhưng những thứ này đều là tiểu sự, vì Vu Mãng có đủ tiền để chi trả những khoản đó.

Lúc này, Vu Mãng lại nghĩ đến Vu Linh, biết nàng đang trên đường hội hợp.

Liệu nàng có tìm khách sạn, hay sẽ ngủ lều ngoài trời?

Vu Mãng giờ đây đang lo lắng, sợ Vu Linh sẽ phải chịu chút đau đớn.

Dù Vu Linh là một nữ tử có bản lĩnh, nhưng trong mắt y, nàng rốt

cuộc vẫn là một cô gái nhỏ.

Tuy Vu Mãng là một mãnh tướng, song y vẫn biết liên hương tích ngọc, nội tâm không ngừng lo lắng cho Vu Linh, đồng thời cũng trông mong vào cuộc hội ngộ ngày mai.

Lúc này, tiểu nhị dâng lên các món ăn đã chuẩn bị xong, thơm lừng ngào ngạt, quả thực có thể xem là sắc thái tân phân hữu hình, sắc hương vị câu toàn.

Vu Mãng không kìm được động đũa, mở một hồ hảo tửu.

Rượu ngon quả nhiên tỏa hương khắp phòng, y khẽ ngửi một cái, nước miếng đã muốn chảy xuống.

Y rót đầy một chén lớn uống cạn, lập tức toàn thân tinh thần sảng khoái.

Sau đó y mở lớp giấy gói gà nướng, hương vị gà nướng tràn ngập khắp phòng, các vị khách ngồi cạnh đều theo mùi hương mà nhìn sang.

Bởi lẽ Vu Mãng từ nhỏ đã dũng mãnh, nên uống rượu cũng vô cùng hào sảng, chén này tiếp chén khác.

Vì cả ngày chưa uống một giọt nước, y thực sự quá khát, chốc lát đã uống cạn một vò rượu.

“Tiểu nhị, tiểu nhị, làm phiền mang thêm hai vò rượu.” Vu Mãng gọi lớn.

“Dạ được, khách quan, xin ngài đợi lát, hảo tửu sẽ tới ngay.

Khách quan thật sự có tửu lượng tuyệt hảo!” Tiểu nhị tán thán.

Cách bàn không xa, có một đại hán thân hình khôi ngô.

Thấy Vu Mãng uống rượu hào tình như vậy, y cũng không kìm được mà nâng chén rượu, uống một ngụm, rồi tự mình rót đầy chén,

giơ chén lên giữa không trung, ý muốn mời Vu Mãng cùng cạn.

"Nếu huynh đài không chê, có thể cùng ta an tọa, chúng ta cùng nhau sướng ẩm một phen thì sao?" Vu Mãng lúc này nhìn đại hán, cười nói, ý là có thể ngồi cùng uống rượu.

Đại hán vỗ bàn, ha hả cười lớn: "Hảo!

Ta vốn có ý này, uống một mình quả thực không khoái.

Thật khó cầu được một tri kỷ cùng ta uống rượu!" Đại hán bưng vò rượu, cầm chén rượu bước tới, vừa đi vừa lớn tiếng gọi tiểu nhị: "Tiền cơm của tiểu huynh đệ này cứ tính vào đầu ta!" Tiểu nhị đứng bên cạnh vội vàng gật đầu lia lịa, cười hắc hắc.

Vu Mãng đánh giá đại hán thân hình khôi ngô này, cũng là người trong trấn, nhiệt tình hào phóng, căn bản không câu nệ tiểu tiết, không chút ngại ngùng, tư thế đi đứng vô cùng phóng khoáng.

Bước chân y vững vàng.

Dù không phải là người mang thần lực trong thân, nhưng cũng là một tuyệt thế cao thủ trong đám phàm nhân rồi.

Chương 759

Hô hấp không hề gấp gáp, thu phóng tự như.

Từ đó có thể thấy, nội công của đại hán lúc này phi phàm, quả thực thuộc hàng danh liệt tiền mao trong giới phàm nhân.

Ngữ khí y xen lẫn khí tức giang hồ.

Xác định là một tuyệt thế cao thủ hành tẩu giang hồ.

Lúc này, đại hán an tọa đối diện Vu Mãng, đặt vò rượu xuống.

Y cầm chén rót đầy một chén, nâng lên nói: "Tiểu huynh đệ tửu lượng thật hảo!

Vừa rồi nhìn thấy khí phách cùng cách uống rượu của ngươi, quả thực y hệt ta.

Người như vậy quả thực hiếm có, phóng nhãn khắp giang hồ, ta uống rượu chưa từng phục ai, hiếm khi gặp được đối thủ.

Tiểu huynh đệ, không bằng chúng ta tỷ thí một phen thì sao?" Vu Mãng xem việc uống rượu chỉ là để tiêu khiển, đã có hứng thú nhã nhặn như vậy, vậy thì cứ tận tình phóng khoáng tham gia một phen, cũng không phải chuyện xấu.

Vừa hay có người cùng uống rượu, có thể sướng ẩm một phen, há chẳng phải tốt lắm sao?

Bằng không, uống một mình cũng vô vị.

Vu Mãng trong Vu tộc bộ lạc được xưng là Chiến Thần, điều này có mắt ai cũng thấy.

Hào tình tráng chí của y cũng không phải hư danh, bản thân y vốn là một người hào tình.

Bởi vậy, thấy hào tình tráng sĩ như vậy, Vu Mãng cũng không câu nệ tiểu tiết, vỗ bàn nói 'Hảo!', rồi y cũng rót đầy một chén rượu, nâng lên: "Đã có nhã hứng như vậy, đương nhiên cầu chi bất đắc, ta cạn!" Vu Mãng nói.

Hai người cùng nhau cạn một chén, vô cùng sảng khoái.

Những người bên cạnh nhìn hai vị tráng sĩ này, cách uống rượu như vậy quả thực chưa từng thấy trước đây.

Mọi người đều đứng một bên ha hả chứng kiến, xem hai người ai có thể uống thắng ai, thậm chí còn không ăn cơm, chỉ an tọa tại đó, chăm chú nhìn hai người.

Mỗi khi uống một chén, mọi người đều vỗ tay kêu tốt, cả khách sạn huyên náo tiếng hoan hô, thu hút thêm nhiều khách nhân hiếu kỳ đến xem.

Lúc này, chủ khách sạn nhìn thấy tình hình như vậy cũng vui vẻ, bởi lẽ điều này chẳng qua là giúp khách sạn vang danh.

Có khách nhân còn đến vây xem, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Y liền vui vẻ mang hai vò rượu, bảo tiểu nhị mang tới tặng.

Từng vò rượu tiếp nối nhau được uống cạn, mỗi người đã uống bốn vò rượu mà vẫn chưa phân cao thấp.

Bởi lẽ cả hai người đều là những kẻ tửu lượng phi thường, nên gọi rượu chẳng qua là để giải khát.

"Ha ha ha ha, tiểu huynh đệ tửu lượng thật hảo!

Ta chưa từng sảng khoái như vậy, chúng ta tiếp tục nào!" Tráng hán hào phóng cười nói.

Y tiện tay cầm vò rượu, rót một chén cho Vu Mãng, rồi lại rót đầy một chén cho mình.

“Hai chúng ta uống rượu lâu như vậy, mà chưa tự giới thiệu, chẳng lẽ cứ uống rượu vô danh như vậy sao?

Chẳng hay tráng sĩ...” Vu Mãng chưa nói dứt lời đã bị tráng sĩ cắt ngang: “Ha ha ha ha, vô phương vô phương!

Chỉ cần uống rượu sảng khoái là được, những chuyện khác đừng bận tâm.

Bất kể là người thế nào, nhưng trong mắt ta, ngươi là một người chính trực.

Từ lời nói cử chỉ, hào tình tráng ngữ của ngươi có thể phân biệt được, ngươi không phải loại thị tỉnh tiểu nhân, mà là một chân nam tử đại trượng phu.

Kẻ tiểu nhân ức hiếp kẻ yếu trên thế gian căn bản sẽ không như vậy, không có loại hào tình tráng chí này.” Tráng hán nghiêm túc nói, nhìn Vu Mãng ngôn hành cử chỉ, cảm thấy y là một người tốt, mới cùng y uống rượu chung bàn.

Vu Mãng nghe tráng hán nói một phen như vậy, trong lòng tán đồng với tráng hán.

Chương 760

Quả nhiên là vậy, bản thân y là một người vô cùng chính trực.

Kỳ thực, nhãn thần của tráng hán rất độc đáo, bởi lẽ nhất cử nhất động của kẻ tiểu nhân thế gian tuyệt không thể nhìn thấu chỉ trong một ánh mắt.

Giống như Vu Mãng nhìn tráng hán trước mặt, vừa nhìn đã thấy là một người vô cùng chính trực.

Ít nhất cũng là một bậc trừ cường phù nhược, chính nghĩa chi sĩ trên giang hồ.

Hơn nữa, Vu Mãng từ pháp môn hô hấp của tráng hán phán định, y tu luyện một môn nội công tâm pháp chính tông.

Do đó càng có thể đoạn định tráng hán trước mắt là một người chính trực.

Mọi người đều là người tốt, hà cớ gì phải ghi nhớ danh tự?

Bởi lẽ, người tốt đều là một nhà mà.

"Ha ha ha, đúng đúng, chỉ cần chúng ta đều là chính nghĩa chi sĩ, thì danh xưng đối với ta đều không trọng yếu.

Vừa rồi tiểu đệ nói vậy, mong tráng sĩ đừng lấy làm lạ." Lúc này, Vu Mãng dùng ngữ điệu giang hồ của phàm nhân mà đáp lời.

Bởi lẽ, dù đối phương là tráng hán lợi hại đến mấy cũng không thể biết được xuất thân của Vu Mãng.

Hai người căn bản là hai loại nhân vật khác biệt trong thế giới phàm nhân.

Tráng hán trước mắt vũ công cái thế, là tuyệt thế cao thủ, nhưng

đối với Vu Mãng mà nói, loại võ công cấp thấp này chỉ có thể phô diễn trước mặt phàm nhân, căn bản không thể dùng vũ lực để cân đo đong đếm.

Bản thân Vu Mãng có thần lực, võ công với thần thông há có thể tương đề tịnh luận?

Căn bản không cùng một cấp bậc.

Vu Mãng ngay cả thần thông cũng biết, võ công phổ thông càng chẳng đáng nói.

Bởi vậy, Vu Mãng ẩn giấu thần thông, mang theo chút khí tức giang hồ mà đối thoại với tráng hán trước mắt.

Bởi lẽ Vu Mãng biết, thâm nhập một chút sẽ tốt hơn, dẫu sao ngày mai y sẽ cùng Vu Linh rèn luyện, vậy nên tìm hiểu trước khí tức giang hồ sẽ thỏa đáng hơn.

Dẫu sao, sau khi hội ngộ với Vu Linh vào ngày mai, trong quá trình rèn luyện sẽ không sử dụng các loại thần thông, nhiều nhất cũng chỉ thi triển quyền cước công phu phổ thông, hoặc sử dụng nội công của người thường mà thôi.

Vu Mãng trong lòng biết rõ, bản thân y phải thích ứng thật tốt, bằng không thì với tính cách lỗ mãng của y, vạn nhất không nhịn được mà lỡ dùng thần thông, thì e rằng sẽ làm hại Vu Linh.

Lúc này, Vu Mãng chợt nảy ra một ý hay: không cần cố ý ẩn giấu thần thông, chỉ cần vận dụng thần lực của y, phong tỏa thần thông lại là được.

Rồi sau khi rèn luyện kết thúc, lại dùng thần lực giải phong thần thông ra.

Như vậy vừa không phạm quy, lại không bởi vì trên thân có thần thông mà dẫn dụ yêu tộc khí tức.

Bởi lẽ khí tức Vu tộc là một loại khí tức thần bí, nếu phong tỏa thực lực, thì khí tức Vu tộc tự nhiên sẽ tiêu tán, y sẽ biến thành một nhân loại phổ thông.

Như vậy vừa không phạm quy, lại không dẫn dụ yêu tộc, quả là một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Nếu không phong tỏa thần lực, thì yêu tộc khẳng định sẽ theo khí tức Vu tộc mà truy đuổi.

Như vậy, y không thể dùng thần lực ứng đối, lại có khả năng liên lụy bá tánh vô tội xung quanh.

Vu Mãng trong lòng quyết định, ngày mai gặp Vu Linh sẽ đem phương pháp này nói cho nàng biết xem có được không.

Vu Mãng cảm thấy phương pháp này vô cùng thỏa đáng, y cũng tin chắc Vu Linh sẽ đồng ý.

Trước tiên không quản nhiều như vậy, phong tỏa thần lực lại, còn chiến sự với yêu tộc thì giao cho các đồng tộc Vu nhân khác đi giải quyết vậy.

"Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ à?

Ngươi không uống nữa sao?

Chẳng phải có tâm sự gì đấy chứ?" Lúc này, y nghe thấy tráng hán hỏi.

Chương 761

Bởi lẽ vừa rồi Vu Mãng đang mải nghĩ về Vu Linh và chuyện rèn luyện ngày mai, nên y mới nhất thời thất thần.

Nghe tráng hán gọi, y mới hoàn hồn.

“Nga, không sao, thất lễ, thất lễ.

Vừa rồi ta có chút chuyện suy tư.

Không đáng ngại, không đáng ngại, ta tiếp tục uống đây.” Vu Mãng ngại ngùng đáp.

“Vừa rồi tiểu huynh đệ sắc mặt ngưng trọng, chẳng phải đang nghĩ đến chuyện gì phi thường trọng yếu sao?

Nếu có chuyện cần trợ giúp, hy vọng ngươi đừng khách sáo, cứ nói ra.

Để ta xem có thể giúp được gì không, bất luận thế nào, ta có một thân man lực.

Kẻ thảo dân hèn mọn như ta đây sớm đã coi nhẹ sinh tử.

Nếu tiểu huynh đệ có điều cần giúp, dẫu có phải lên đao sơn xuống hỏa hải, ta cũng quyết không từ.” Tráng hán nghiêm túc nói.

Vu Mãng từ lời nói của tráng hán trước mắt mà biết được, tráng hán này thật sự vô cùng trượng nghĩa.

Chỉ mới cùng nhau uống rượu một lát, y đã có thể nói ra lời như vậy, mà khi nói ra lại chân thành đến thế, căn bản không nghe ra được chút hư ngụy nào.

Do đó có thể thấy, tráng hán trước mắt quả nhiên là một người hào tình.

Nhưng Vu Mãng trong lòng biết rõ, loại giúp đỡ này của tráng hán trước mắt căn bản không thể hữu dụng, chỉ có Vu Mãng và Vu Linh tự mình lịch luyện mới có thể đạt được kết quả tốt nhất.

Tráng hán trước mắt, thân là phàm nhân, căn bản cũng không hiểu chuyện lịch luyện là gì, cho nên nói với y hay không cũng như nhau mà thôi.

"Loại chuyện này, xem ra người khác chẳng thể giúp được, chỉ đành dựa vào ta thôi." Vu Mãng mỉm cười nói.

"Chuyện đó ta không thể giúp được, tiểu huynh đệ.

Nhưng nếu ngươi cần vào hoàng cung lấy vật phẩm gì, đối với ta cũng không phải chuyện khó.

Chỉ cần có việc gì thì cứ thẳng thắn nói ra." Tráng hán tiếp tục truy vấn.

Vu Mãng bất đắc dĩ cúi đầu, ...Nên nói với tráng hán thế nào đây, cũng không thể kể lể từng li từng tí một được.

Ngày mai Vu Linh sẽ hội hợp cùng y, cùng nhau lịch luyện.

Nhưng loại đề tài lịch luyện này, đối với phàm nhân mà nói, căn bản không thể lý giải được.

Tiếp theo y nên đáp lại thế nào đây?

Y nghĩ, đành phải chuyển đề tài sang chuyện khác vậy.

"Bởi lẽ ta thích một cô gái, nhưng không biết cô ấy có thích ta không, giờ đây ta cũng chẳng biết phải làm sao nữa." Vu Mãng bịa chuyện nói.

Tráng hán vừa nghe chuyện tình cảm nam nữ của Vu Mãng, liền cảm thấy đau đầu, vội vàng xua tay nói: "Tiểu huynh đệ, nói thật ta không phải là người rành rẽ chuyện tình cảm nam nữ.

Bởi lẽ bản thân ta chưa từng trải qua những chuyện tình ái, cho nên thật sự không giúp được gì.

Ngươi quả thực cần tự mình giải quyết thôi, ha ha ha ha ha." Tráng hán cười nói.

Sau ba tuần rượu, tráng hán và Vu Mãng mỗi người đã uống tám vò rượu, song vẫn chưa phân thắng bại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng uống cạn hết rượu trong cả khách sạn cũng khó phân cao thấp.

Phàm nhân khác uống rượu đều tính bằng hồ, dùng chén nhỏ, nhưng hai người này uống rượu lại tính bằng vò, mỗi người đều dùng chén lớn.

Lúc này thời gian cũng không còn sớm, những người ăn cơm trong khách sạn cũng lục tục trở về phòng ngủ.

Vu Mãng và vị tráng hán vẫn còn hứng thú chưa dứt.

Chương 762

Nhưng Vu Mãng cân nhắc ngày mai có việc phải làm, nên y đã giao đãi với tráng hán, ý là hôm nay nên dừng lại tại đây.

Nếu có duyên, sau này sẽ có cơ hội cùng nhau lưu trú, cùng nhau sướng ẩm đàm tiếu phong thanh.

Khi Vu Mãng chuẩn bị trả tiền, thì tráng hán đã đặt tiền lên bàn rượu, rồi quay người rời đi.

Thấy tráng hán là một người hào tình trượng nghĩa, Vu Mãng lúc này không thể làm gì cho y, chỉ đành truyền tặng một chút nội lực giúp y thăng tiến võ công về sau.

Vu Mãng nhìn tráng hán đang rời đi, liền gọi y lại: "Tiểu huynh đệ, có chuyện gì sao?" Tráng hán quay đầu hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn bắt tay cáo biệt." Ngay sau đó, Vu Mãng nắm lấy tay tráng hán, đột nhiên một luồng nội lực truyền vào thể nội của tráng hán.

Bản thân tráng hán là một người luyện võ, một dòng ấm áp từ lòng bàn tay truyền khắp thân thể.

Y làm sao có thể không minh bạch chuyện gì đang xảy ra?

Bản thân tráng hán có nội lực cực cao trong giới võ công phàm nhân, đương nhiên cũng là một hướng khác biệt.

Tráng hán là người hào tình, sẽ không vô cớ nhận nội lực của người khác, thuận thế dùng nội lực của mình đẩy ngược lại.

Nhưng Vu Mãng căn bản không cho y cơ hội phản kháng, lại một cỗ kình lực, cường hành đẩy nội lực vào thể nội tráng hán, đây cũng coi như một cuộc tỷ thí nội lực sau rượu vậy.

Lúc này, luồng nội lực Vu Mãng vừa truyền vào đã hoàn toàn dung nhập vào thể nội tráng hán.

Tráng hán vô cùng ngượng ngùng nói: "Tiểu huynh đệ, nội lực thật cường kình!

Ngươi làm gì vậy?

Vì sao lại cường hành rót nội lực vào thân thể ta?" Tráng hán vẻ mặt mờ mịt nhìn Vu Mãng.

Bởi lẽ, khi tráng hán bình thường hành tẩu giang hồ, y căn bản chưa từng gặp đối thủ như vậy, nội lực cường kình đến thế, đây là lần đầu y thấy.

Lúc này, tráng hán cẩn thận đánh giá Vu Mãng, trong lòng thầm nghĩ, nhân bất khả mạo tương, đừng thấy tuổi còn trẻ mà lại có nội lực cường hãn đến vậy.

Quả đúng là nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn.

"Khu khu nội lực chẳng đáng nhắc tới, ta cũng không có gì có thể tặng ngươi, cứ xem như chút nội lực này góp một phần vào tạo hóa cực điểm về sau của ngươi vậy." Vu Mãng mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Lúc này, Vu Mãng sau khi tửu túc phạn bão liền vào khách phòng.

Hoàn cảnh nơi đây thật sự quá tuyệt hảo, một hạt bụi cũng không vương, các loại vật phẩm đều được bày biện tinh điều hữu tự, mang lại một cảm giác thư thái vô cùng.

Chỉ nghe bên ngoài tiếng gió rít gào kèm theo sấm chớp, lẽ nào đại vũ lại sắp đổ xuống sao?

Vu Mãng đẩy song cửa khách sạn, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, trên đường phố không một bóng người, tất cả đều đã về

nhà vì cơn đại vũ sắp đổ xuống.

Vu Mãng ngẩng đầu nhìn bầu trời, ô vân mật bố, thỉnh thoảng có thiểm điện, chiếu sáng cả một khu phố.

Đại phong rít gào, phát ra thanh âm ầm ầm, tựa tiếng trống trận chiến đấu.

Nếu không phải Vu Mãng, y sẽ cảm thấy một tia yêu khí.

Lúc này, Vu Mãng nhìn tình hình trước mắt, quả thực sẽ lầm tưởng là yêu ma sắp giáng thế.

Đột nhiên lại một đạo thiểm điện, lần nữa chiếu sáng cả con phố.

Đạo thiểm điện ấy có màu tím, sáng chói đến thế, xa xôi đến vậy.

Một tiếng sấm vang dội kèm theo trận trận đại vũ khuynh bồn đổ xuống.

Dần dần, trận đại vũ ấy biến thành băng bạc, rơi xuống mái khách sạn vang lên tiếng phanh phanh.

Lúc này, Vu Mãng lại bắt đầu trầm tư, lại lo lắng cho Vu Linh, không biết Vu Linh hiện giờ thế nào.

Chương 763

Không biết Vu Linh trên đường đi có gặp mưa, có gặp băng bạc hay không.

Dù Vu Linh là một nữ tử có thực lực trong thân, song rốt cuộc cũng chỉ là một nhược nữ tử mà thôi.

Bởi lẽ Vu Linh trước mặt người khác tuy cường hãn, nhưng trong mắt Vu Mãng, nàng thủy chung vẫn là một cô nương.

Tiếng sấm càng vang, thiểm điện càng sáng, kèm theo từng trận đại phong rít gào.

Nếu không cảm giác được một tia yêu ma chi khí, y thật sự sẽ lầm tưởng yêu ma sắp tới.

Lúc này, khách sạn một mảnh tịch tĩnh, mọi người ắt hẳn đã chìm vào giấc ngủ.

Chỉ còn lại tiếng băng bạc rơi lộp bộp trên mái nhà, cùng tiếng đại phong bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn ánh chớp lóe sáng.

Lúc này Vu Mãng lại nghĩ đến chú chó nhỏ trong thôn trang kia.

Thời tiết như vậy, chú chó nhỏ bản thân sẽ sợ hãi, nhưng ở bên cạnh cha mẹ, giờ đây ắt hẳn đã yên tĩnh ngủ say rồi.

Nghĩ vậy, trên mặt Vu Mãng lại hiện lên một tia tiếu dung.

Vu Mãng lúc này cũng cảm thấy mỏi mệt, đã đến lúc nằm xuống ngủ rồi.

Nằm trên giường, lắng nghe tiếng sấm bên ngoài, tựa như tiếng trống trận đang thúc giục.

Nghe vậy khiến Vu Mãng vô cùng hưng phấn, bởi lẽ bản thân y là Chiến Thần, được ví như sơn trại, nghe tiếng sấm ầm ầm tựa như thượng cổ vậy.

Bởi vậy, tâm tình y bành phái, kích động không thôi.

Tiếng sấm trong tai người khác là tiếng ồn ào, thì trong tai Vu Mãng, lại là một tiếng trống trận chấn phấn lòng người.

Lúc này, Vu Mãng nằm trên giường, hồi tưởng lại trạng thái uống rượu vừa rồi.

Nếu y không phải là Chiến Thần Vu tộc, nếu y có một thân phận phàm nhân, sống một cuộc sống phàm nhân...

Chắc chắn sẽ cùng người đàn ông kia kết thành bằng hữu.

Nhưng bởi lẽ thân phận của y, y có một sứ mệnh kiên nhẫn bất bạt.

Bởi vậy, không có tất yếu phải kéo phàm nhân vào chuyện này.

Bởi lẽ bản thân y là Chiến Thần Vu tộc, về sau tất định sẽ tiêm diệt yêu tộc.

Với tính tình của tráng hán vừa rồi, nếu y biết được thân thế của mình, y cũng sẽ phấn bất cố thân tham dự vào.

Chi bằng như vậy, há chẳng phải là khiến tráng hán đi tìm cái chết sao?

Trong mắt phàm nhân y là một tuyệt thế cao thủ, nhưng trước mặt yêu tộc, y cũng chỉ là một phàm nhân mà thôi, rốt cuộc không thể ngăn cản yêu thuật.

Bởi lẽ hoành đồ đại chí của Vu tộc luôn đi kèm với nguy hiểm, cho nên không nên để bình dân bị cuốn vào đó thì hơn.

Nghĩ vậy, Vu Mãng bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, ngủ say

đến mức hương điềm.

Bởi lẽ y thật sự quá đỗi mỏi mệt, trong hoàn cảnh khách sạn cao cấp như vậy, cũng coi như được thoải mái ngủ một giấc rồi.

Khí tức đàn hương trong khách sạn phiêu tán khắp căn phòng, mùi đàn hương có ích cho giấc ngủ.

Đã lâu lắm rồi Vu Mãng chưa từng ngủ một giấc thật an lành như vậy.

Chiếc giường trong khách sạn vừa mềm mại lại vừa thoải mái, y cũng coi như đã chân chính hưởng thụ một phen.

Bởi lẽ từ ngày mai khi bắt đầu lịch luyện, có khả năng sẽ không gặp được khách sạn tốt như vậy nữa.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng hô lỗ của Vu Mãng.

Chương 764

Lúc này, trận đại vũ khuynh bồn bên ngoài đã ngừng, tiếng sấm cũng dần tan biến, sáng mai sẽ lại là một buổi bình minh tinh khiết sau khi được gột rửa.

Cùng với thanh âm huyên náo của tập thị, đôi mắt mơ màng của Vu Mãng dần dần mở ra.

Y vươn vai lười biếng, ngồi dậy, ngáp một cái thật sâu.

Giấc ngủ này thật sự quá ngon, quá thoải mái.

Y chưa từng được ngủ một giấc trọn vẹn như vậy, quả thật có thể xưng là hưởng thụ.

Lúc này, Vu Mãng bước đến bên cửa sổ, đẩy song cửa nhìn ra bên ngoài.

Người trên tập thị qua lại dần dần đông đúc, y hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên, sau trận bạo vũ gột rửa đêm qua, không khí buổi bình minh thanh tân khả nhân đến lạ.

Y hít sâu một hơi, toàn thân đều tinh thần sảng khoái, không khí vô cùng trong lành, không hề xen lẫn chút bụi trần nào.

Dương quang lả lơi chiếu rọi lên gương mặt Vu Mãng, hiển lộ ra vẻ ấm áp đến lạ.

Lúc này, cùng với ánh dương quang chiếu rọi, tâm tình y trở nên mỹ lệ vô cùng, bởi y biết không lâu nữa sẽ được gặp Vu Linh.

Lúc này, nội tâm Vu Mãng vô cùng hỉ duyệt, thật sự quá tốt rồi, khoảnh khắc y mơ ước bấy lâu cuối cùng cũng sắp tới.

Vu Mãng bước đến chậu rửa mặt tẩy sạch bụi bặm, gột rửa đi một thân lại nọa chi khí, khoác áo ngoài, rồi bước ra khỏi cửa khách sạn.

"Khách quan đêm qua ngủ có ngon không?

Hoàn cảnh tiểu điếm không biết có thể đạt được sự mãn ý của khách quan chăng?

Nếu có nơi nào chiêu đãi không chu đáo, xin khách quan nhất định phải đa đa khoan dung." Tiểu nhị lễ phép đuổi theo sau hỏi.

"Được được, tại hạ có việc trong thân, xin cáo từ trước.

Phục vụ vô cùng mãn ý, hoàn cảnh cực kỳ thư thích, tiểu nhị đừng khách khí nữa." Vu Mãng vẫy tay cáo biệt tiểu nhị.

Ngay sau đó, y trên tập thị mua một ít lương khô và một chiếc thủy hồ, sau khi đổ đầy nước vào thủy hồ liền hướng về phương hướng Hàng Long Lĩnh mà xuất phát.

Cùng với không khí thanh tân ấm áp của buổi bình minh, Vu Mãng vừa đi, tâm tình vô cùng du duyệt, vui vẻ bước đến nơi vắng người, nhảy nhót tung tăng, khoái lạc như một hài tử.

Tất cả đều sản sinh từ niềm hỉ duyệt trong nội tâm y, bởi lẽ sắp được gặp Vu Linh.

Niềm hưng phấn này, dù là Chiến Thần, lúc này cũng vui vẻ vô tư như một hài tử, sự khoái lạc ấy thật đơn thuần.

Bởi lẽ sắp được gặp người mà y mong đợi, niềm hỉ duyệt trong nội tâm bất tri bất giác thấu ra ngoài biểu hiện trên thân thể.

Vu Mãng đi mãi, đột nhiên cảm thấy một trận khẩu khát, y từ bên hông lấy ra thủy hồ, uống một ngụm.

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, giờ này chính ngọ rồi.

Bất tri bất giác đã đi quãng đường dài như vậy, trách gì lại khẩu khát.

Lúc này, bụng y kêu lên ùng ục, mắt thấy sắp tới Hàng Long Lĩnh.

Y không đành lòng chậm trễ, cũng không muốn dừng lại nghỉ ngơi tại đây, liền lấy ra một khối bánh, từ từ ăn, vừa ăn vừa đi.

Nhìn Hàng Long Lĩnh không xa phía trước, y gia tăng bộ pháp, bắt đầu chạy.

Lúc này, bánh cũng đã ăn xong, y liền an tọa dưới một đại thụ dưới chân Hàng Long Lĩnh.

Lúc này, Vu Mãng nghĩ đến việc nghỉ dưới tàng cây, an tĩnh tựa vào thân cây mà ngồi xuống.

Mắt y vừa nhắm lại, từ phía sau có đôi tay vươn ra, che mắt y.

Theo sau là một thanh âm ngọt ngào truyền tới: "Đừng động, cướp đây!

Chương 765

Tiểu tử ngoan ngoãn giao nộp tiền tài ra, bằng không lão nương sẽ lấy mạng tiểu tử ngươi!" Vu Mãng nghe thanh âm ngọt ngào ấy, trong lòng một mảnh hoan hỉ, liền vội vàng dùng tay gạt đi đôi tiểu thủ tế nộn đang che mắt.

Khoảnh khắc chạm vào tay nàng, y rõ ràng cảm nhận được sự tế nộn trơn nhẵn.

Lúc này Vu Mãng trêu chọc nói: "Nữ hiệp tha mạng a, ngàn vạn lần đừng như vậy, ta còn chưa thành gia đâu.

Lại thô lỗ như vậy coi chừng không tìm được lang quân đấy!" Vu Mãng quay đầu nhìn Vu Linh, cười toe toét.

Vu Linh nhìn Vu Mãng, khẽ liếc mắt: "Ai mà muốn tìm lang quân chứ, loại lang quân như vậy có thể dung nhẫn được tính cách của ta sao?

Ta mới không thèm đâu, hừ!

Ngươi chi bằng mau tìm một cô nương tốt đi, đừng ở đây bận tâm đến ta, hãy hảo hảo suy tính đi." Vu Mãng toét miệng, hắc hắc cười nói với Vu Linh: "Ngươi hãy nhắm mắt lại trước, ta có vật muốn tặng ngươi." "Vật tốt sao?

Sao lại thần kinh hề hề như vậy?

Nếu thứ ngươi tặng không phải thứ ta thích, vậy thì ta sẽ tức giận đấy, xem ta thu thập ngươi thế nào!" Vu Linh tinh nghịch nói.

Vu Linh nhắm mắt lại, Vu Mãng từ trong lòng lấy ra chiếc trâm cài tóc Hồ Vũ Điệp mà y đã chọn ở tập thị cho Vu Linh, và cả chiếc lược xinh đẹp kia.

Vu Mãng cẩn thận từng li từng tí đặt chiếc trâm Hồ Vũ Điệp kia nhẹ nhàng lên đầu Vu Linh.

Dưới ánh dương quang chiếu rọi, chiếc trâm cài tóc ấy càng thêm rực rỡ, sáng chói tuyệt đẹp, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt dị thường.

Vu Linh sờ sờ chiếc trâm cài tóc trên đầu: "Một đại nam tử trên người lại có thứ như vậy?

Thành thật khai báo, rốt cuộc là chuyện gì?" Kỳ thực Vu Linh trong lòng minh bạch, Vu Mãng đã dụng tâm chọn lựa, nhưng nàng vẫn muốn tinh nghịch hỏi Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn biểu tình tinh nghịch của Vu Linh, đôi mắt to tròn lấp lánh của nàng.

Y vừa thích lại vừa thấy buồn cười, không khỏi cảm thấy hạnh phúc vô cùng trong lòng.

"Là ta đêm qua vội vã trên đường đến tập thị, tiện tay chọn cho ngươi thôi, nhưng chỉ là tiện tay, không phải cố ý đâu.

Ta cũng không tinh tâm chọn lựa, chỉ tiện tay lấy tặng ngươi mà thôi, chỉ cảm thấy chiếc trâm cài tóc này vừa tinh xảo lại vừa khả ái." Vu Mãng tiếp tục trêu chọc.

"Hừ, nếu đã như vậy, thì ta không muốn!

Ta không thích lễ vật người khác tùy tiện tặng, ta chỉ muốn thứ được tinh tâm chọn lựa.

Nếu không phải vậy, thì đừng trách ta... ta sẽ gỡ xuống mà vứt đi!" Vu Linh giả vờ tức giận nói.

"Đừng mà!

Ta thật vất vả lắm mới tinh tâm chọn lựa đó, tốn của ta không ít

tâm tư đâu.

Ngàn vạn lần đừng đối đãi với ta như vậy, bằng không thì một phen khổ tâm của ta sẽ uổng phí, ta sẽ thương tâm lắm đó.” Vu Mãng ủy khuất nói.

Vu Linh thấy Vu Mãng nói lời thật lòng như vậy, cuối cùng cũng đạt được mục đích, nàng dùng đôi mắt to tròn long lanh trừng trừng nhìn Vu Mãng.

Vu Linh mặc một chiếc quần trắng, búi tóc đuôi ngựa thô to, trông nàng thanh thuần xinh đẹp đến lạ, thỉnh thoảng lại lắc lắc cái đầu nhỏ, càng lộ ra vẻ tinh nghịch.

Vu Mãng tỉ mỉ đánh giá Vu Linh một phen, xem nàng có cảm thấy mỏi mệt sau chuyến bôn ba lao lực không.

Nếu nàng mệt, Vu Mãng trong lòng cũng sẽ xót xa.

“Nhìn xem kìa, cứ như chưa từng gặp ta vậy.

Dù lâu rồi không gặp, nhưng cũng không đến nỗi này chứ?

Ngươi ở đâu mà thu thập quái vật à?

Nhìn kỹ thế, người ta ngại lắm rồi đó!” Vu Linh tiếp tục dùng ngữ khí tinh nghịch nói.

Chương 766

Vu Mãng lắc lắc đầu.

Y ngồi xuống, tựa vào đại thụ.

Tán cây của đại thụ này thật sự vô cùng rợp mát, che chắn hoàn toàn ánh liệt nhật.

Nghỉ ngơi tại đây, quả là một sự hưởng thụ.

Vu Mãng nhắm mắt lại, an tĩnh tựa vào thân cây, lắng nghe tiếng chim hót líu lo trên cây, tựa như đang ca hát, mừng cho cuộc hội ngộ vui vẻ của y và Vu Linh.

Nghĩ vậy, Vu Mãng lắc lắc đầu, mỉm cười.

Vu Linh vốn đang đứng, thấy Vu Mãng ngồi xuống, cũng không tự chủ được mà ngồi xổm xuống đất, dùng đôi mắt to tròn long lanh không ngừng nhìn Vu Mãng.

Tựa hồ như nhìn mãi không đủ vậy, bởi lẽ rốt cuộc đã lâu lắm rồi nàng chưa được gặp y.

Vu Mãng nhớ Vu Linh, đồng dạng trong lòng Vu Linh cũng nhớ Vu Mãng, bởi lẽ việc hội ngộ trong lúc lịch luyện, thật sự không dễ dàng chút nào.

Từng trận vi phong thổi qua vành tai, gió nhẹ không gây khó chịu, lại kèm theo từng trận hương hoa dại.

Ngửi thấy khí tức này, toàn thân y cảm thấy tâm tình mỹ mãn.

Vu Mãng không khỏi hít sâu một hơi.

Lúc này bởi lẽ đã gặp được Vu Linh, tâm tình y trở nên phóng túng đến vậy.

Bởi lẽ y cảm thấy chỉ khi Vu Linh ở trước mặt y, nội tâm y mới cảm thấy an ổn.

Tuy bản thân là mãnh tướng Vu tộc, lại được xưng là Chiến Thần, tự nhận thiên bất phạ địa bất phạ, nhưng duy độc đối với tiểu cô nương trước mắt lại cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Chi bằng nói là sợ hãi, thì không bằng nói là y vô cùng quan tâm đến Vu Linh.

Y sinh lòng lo sợ Vu Linh phải chịu một chút ủy khuất, hay không vui không hạnh phúc, đều là điều Vu Mãng không muốn.

Ngược lại, Vu Linh cũng tương tự, minh bạch Vu Mãng là một Chiến Thần thiên bất phạ địa bất phạ, dũng mãnh tiến lên.

Vu Linh cũng sẽ vì Vu Mãng mà lo lắng trong chiến đấu, bởi lẽ nàng minh bạch Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân, bất tử bất diệt, nhưng cũng sẽ lo lắng Vu Mãng có thể cảm thấy đau đớn.

Bởi lẽ y có Bất Phôi Kim Thân, nhưng cũng có thần kinh cảm nhận đau đớn.

Tuy Vu Linh ngày thường thích dùng ngữ khí tinh nghịch trêu chọc Vu Mãng, tỏ vẻ không chút bận tâm, nhưng trong nội tâm nàng lại biết rõ mình lo lắng cho Vu Mãng, vô cùng bận tâm về y.

"Vu Mãng, ngươi có biết vì sao sư phụ Cửu Phượng lại chọn Hàng Long Lĩnh làm nơi hội hợp không?" Vu Linh nở nụ cười ngọt ngào, hỏi Vu Mãng.

Bị Vu Linh hỏi như vậy, Vu Mãng thật sự bị làm khó.

Y từ trước đến nay chưa từng nghĩ vì sao lại phải hội hợp tại Hàng Long Lĩnh, loại vấn đề này y chưa từng bận tâm.

Bởi vậy, qua một câu hỏi của Vu Linh, y thật sự không biết phải

làm sao, nhất thời cũng không có đáp án.

Nguyên bản Vu Mãng căn bản không hề khắc ý suy xét chuyện như vậy, chẳng qua là Cửu Phượng chỉ phái hội hợp ở đó thì hội hợp ở đó.

Chẳng lẽ trong đó có huyền cơ gì sao?

Đã Vu Linh hỏi vậy, trong này khẳng định có huyền cơ, chỉ là y chưa biết mà thôi.

Nhưng rốt cuộc là huyền cơ gì?

Vu Mãng gãi gãi đầu.

Tuy Vu Mãng trong quá trình chiến đấu tư duy mẫn tiệp, nhưng y lại không thiện trường về mặt vấn đáp.

Chi bằng nói là không thiện trường, thì không bằng nói là y căn bản chưa từng nghĩ tới phương diện đó.

Loại vấn đề này hỏi quá đột ngột, nhất thời y cũng không tìm ra đáp án.

Chương 767

"Vu Linh, chi bằng ngươi trực tiếp nói cho ta biết đi, ta thật sự không đoán ra được.

Vừa rồi đại não ta vận chuyển nhanh như gió một hồi, cũng không ra huyền cơ gì.

Đã như vậy, khẳng định có ngụ ý, ngươi cứ trực tiếp nói cho ta biết đi." Vu Mãng hắc hắc hắc cười nói.

"Được rồi, được rồi, ta nói cho ngươi biết vậy, bằng không ngươi sẽ chẳng đoán ra.

Sở dĩ lần lịch luyện này lại chọn Hàng Long Lĩnh để hội hợp, khác với những lần lịch luyện trước, là trong quá trình lịch luyện, cấm chỉ sử dụng các loại thần thông." Vu Mãng chuyên tâm lắng nghe Vu Linh nói.

Vu Linh tiếp lời: "Sở dĩ sư phụ Cửu Phượng chọn Hàng Long Lĩnh, lại còn bảo ta hội hợp cùng ngươi, tất định có quan hệ mật thiết với một Ma Long.

Nói như vậy, ngươi hẳn đã minh bạch chuyện gì rồi chứ?" Lúc này, Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy mới hoảng nhiên đại ngộ.

Vào cửu cửu chi tiền, Cửu Phượng cùng rất nhiều Đại Vu, từng ở Hàng Long Lĩnh hàng phục một con Ma Long.

Do Ma Long có Kim Cương Bất Hoại Ma Lân Giáp, trong tình huống bất đắc dĩ, vì không thể đánh giết Ma Long, nên chỉ đành phong ấn nó.

Lúc đó, Ma Long bị phong ấn ở một vùng đất.

Núi sâu kia vốn chỉ là một ngọn núi sâu phổ thông, sau khi Cửu

Phượng cùng chúng Đại Vu đối kháng Ma Long, ngọn núi này mới được mệnh danh là 'Hàng Long Lĩnh'.

Chẳng lẽ phong ấn Ma Long sắp được giải trừ?

Bởi vậy mới muốn Vu Linh cùng Vu Mãng hội hợp tại đây sao?

Có lẽ thật sự là vậy, Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng.

Vu Mãng sắc mặt kinh ngạc, vội vàng nói: "Chẳng lẽ có chỗ đặc thù..." Chưa đợi Vu Mãng nói xong, Vu Linh đã điên cuồng gật đầu nhỏ, bởi lẽ nàng biết Vu Mãng lúc này muốn nói gì, nội tâm nàng cũng đã lý giải ý của Vu Mãng, nên trong tình huống tán đồng mà gật đầu lia lịa.

Dù Ma Long có Kim Cương Bất Hoại Ma Lân Giáp, trước mặt Vu Mãng, y cũng sẽ không sợ hãi.

Bởi lẽ bản thân Vu Mãng cũng có Bất Phôi Kim Thân, Ma Long căn bản không thể tổn hại Vu Mãng một phân một hào.

Vu Mãng lo lắng cho Vu Linh, bởi lẽ Vu Linh căn bản không có Kim Cương Bất Hoại Chi Thân hộ thể, tương đối mà nói có phần nguy hiểm.

Trước mặt Vu Linh y có thể có tác dụng bảo hộ, nhưng y sợ sơ suất, vạn nhất ở đâu đó có một chút tổn thất, không chiếu cố được Vu Linh, thì đó quả thực là một chuyện nguy hiểm.

Vu Linh thấy Vu Mãng đang suy nghĩ điều gì, trong lòng nàng cũng ý thức được, biết rõ Vu Mãng đang lo lắng điều gì.

"Vu Mãng, ngươi không cần lo lắng cho ta đâu.

Ta tuy không có thần thông như ngươi, nhưng ta cũng sẽ tự mình bảo hộ bản thân thật tốt.

Ít nhất ta cũng biết Ẩn Thân Thuật mà." Đúng vậy!

Vu Mãng chợt nghĩ, sao y lại quên mất bản lĩnh này chứ?

Ẩn Thân Thuật xác xác thực thực có thể ẩn giấu thật tốt.

Như vậy, một lát nữa có thể tránh được chính diện xung đột với Ma Long.

Lúc này Vu Mãng đã minh bạch tất cả, Cửu Phượng sở dĩ để Vu Mãng cùng Vu Linh hội hợp tại đây, tuyệt không phải là không liên quan đến Ma Long.

Trước kia Vu Mãng từng nghe Cửu Phượng nhắc đến một chuyện, lúc đó Cửu Phượng có đề cập đến thời kỳ Ma Long giải trừ phong ấn.

Vu Mãng tính toán ngày, cũng chỉ còn khoảng hai ngày nữa.

Tuy là vậy, Vu Mãng trong nội tâm phi thường thanh sở, con Ma Long này tuyệt không phải kẻ tầm thường.

Đương sơ Cửu Phượng cùng chúng Đại Vu đã phí hết bao nhiêu khí lực, mới phong ấn được Ma Long, cũng đã chịu không ít khổ sở.

Con Ma Long như vậy, sau khi phá ấn xuất thế lại là một kình địch đây.

Con Ma Long này sau khi bị phong ấn, ma tính sẽ càng cường đại.

Chương 768

Bởi lẽ sau khi lần này Ma Long bị phong ấn, căn cơ của nó sẽ thăng cấp, tùy theo khí tức phẫn nộ thăng lên, sẽ tăng cường ma tính bản thân, từ đó trở nên càng cường đại hơn so với khi chưa bị phong ấn.

Lúc này, trên không trung dần dần ô vân mật bố, trời sắp đổ mưa sao?

Thời tiết tốt đẹp như vậy sao lại biến đổi thất thường chứ?

Bỗng nhiên Vu Mãng và Vu Linh đồng thời cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Tựa hồ cảm nhận được một cỗ khí tức ma tính yếu ớt...

Vu Mãng và Vu Linh nhìn nhau, đối phương đều gật đầu.

Bởi lẽ cả hai người không hẹn mà cùng biết, loại khí tức yếu ớt này chính là khí tức Ma Long sắp phá vỡ phong ấn, theo phong ấn dần dần suy yếu.

Ma tính của Ma Long cũng dần dần từ trong phong ấn tán phát ra.

"Vu Linh đừng sợ, vạn sự có ta đây.

Bất luận con Ma Long này có cường đại đến mấy, ta cũng sẽ tiêu diệt nó.

Trong mắt ta, bất kể nó có cường đại tới đâu, ta cũng sẽ giết chết nó.

Bởi lẽ như vậy ta mới có thể bảo hộ ngươi, ta không cho phép bất kỳ ai trong Vu tộc phải chịu thương tổn trước mặt ta.

Huống hồ, ngay cả khi chưa phá trừ phong ấn, ngày nó quy tây đã

điểm rồi.” Vu Mãng lúc này vẻ mặt chính kinh nghiêm túc nói.

Nghe Vu Mãng nói một phen như vậy, trong nội tâm Vu Linh dấy lên một cảm giác sung thực, đương nhiên cũng kèm theo sự mãn túc.

Lúc này Vu Linh kiên tín rằng, trước mặt Vu Mãng, bất luận kẻ địch có bất tử thế nào, cũng sẽ chết trong tay Vu Mãng.

Bởi lẽ Vu Mãng là Chiến Thần bách chiến bách thắng, được Vu tộc công nhận.

“Hừ, ta mới không hề sợ hãi đâu!

Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói nữ nhân đỉnh bán biên thiên sao?

Ngàn vạn lần đừng tiểu khán ta, nói không chừng con Ma Long này sẽ chết trong tay ta đó, điều đó cũng chưa chắc đâu!” Vu Linh lại tinh nghịch nói.

Vu Linh biết Ma Long là một loại quái vật cường đại, trong loại lịch luyện này thuộc về lịch luyện đặc thù.

Nếu đánh giết được Ma Long kia, thì đoạn vị của nàng nhất định sẽ được đề thăng.

Đồng thời nàng cũng minh bạch, nếu Vu Mãng có mặt trong tình huống đánh giết Ma Long, thì y sẽ hấp thu một định giá trị thực lực.

Thật sự là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp a.

Lúc này Vu Linh cũng minh bạch dụng ý của sư phụ Cửu Phượng.

Sở dĩ chọn Hàng Long Lĩnh để Vu Linh cùng Vu Mãng hội hợp, cũng là một chuyện nhất cử lưỡng đắc.

Tuy nói như vậy, phóng nhãn cả Vu tộc cũng chỉ có Vu Mãng mới có thể đối kháng Ma Long thôi.

Bởi lẽ chỉ có Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân, có năng lực càng dũng càng tiến.

Nương tựa vào năng lực càng chiến càng dũng, đối thủ bất luận cường đại đến mấy, Vu Mãng cũng sẽ gặp cường tắc cường.

Quy căn kết để, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vu Linh hội hợp tại Hàng Long Lĩnh.

Thấy Vu Linh không hề có chút dáng vẻ sợ hãi, lại còn trêu chọc như vậy, nội tâm Vu Mãng cũng yên tâm phần nào.

Có lẽ Vu Mãng đã quá lo lắng cho Vu Linh rồi.

Kỳ thực bản thân Vu Mãng biết rõ Vu Linh cũng chẳng phải nhược nữ tử, bản lĩnh của nàng cũng không yếu kém, có lẽ sự lo lắng của y là dư thừa rồi.

Vu Mãng mỉm cười, rồi đứng thẳng người dậy.

Chương 769

“Chi bằng ở đây chờ đợi, không bằng tiên phát chế nhân.

Tuyệt đối không thể để con Ma Long này sau khi phá vỡ phong ấn mà làm họa bá tánh nhân gian.

Ta sẽ đi vào trước tìm nó, tại khoảnh khắc Ma Long phá vỡ phong ấn xuất hiện, ta sẽ đánh giết nó, làm người đầu tiên gặp nó.” Vu Linh gật gật đầu, cũng đứng dậy, hai người hướng về trung tâm thâm sơn mà bước tới.

Bởi lẽ lúc đó, y nghe Cửu Phượng nhắc đến vị trí phong ấn Ma Long, là ở trung tâm của ngọn thâm sơn.

Lúc này, khí tức càng ngày càng nặng nề, từ đó biết được phong ấn đang dần dần suy yếu, Ma Long tức sắp xuất thế.

Càng đi sâu vào trong, gió càng thổi mạnh, cảm giác thốn bộ nan hành.

Vu Linh nép sau lưng Vu Mãng, tiếp tục kiên trì tiến lên.

Ma Long còn chưa xuất thế, đã có động tĩnh lớn như vậy, có thể biết thực lực Ma Long tuyệt phi tầm thường, tất sẽ có một trận ác chiến phải đánh.

Vu Mãng thì khí định thần nhàn, bất hoảng bất loạn, bởi lẽ dựa vào thất phu chi dũng, có Bất Phôi Kim Thân, thần lực càng chiến càng dũng, căn bản không dung được sự sợ hãi.

Đối thủ có cường hãn đến mấy, trong mắt y cũng tứ vô kỵ đạn mà đối mặt.

Vu Mãng chỉ biết đối thủ càng cường đại càng tốt, như vậy thì giá trị thực lực hấp thu sẽ càng nhiều.

Vu Linh bị gió thổi đến mức mắt cũng không mở ra được, nàng nép sau lưng Vu Mãng, tay sờ lưng Vu Mãng, từng bước dịch chuyển về phía trước.

"Quá tuyệt diệu!

Ma tính của con Ma Long này thật sự quá lớn!

Còn chưa đến chỗ phong ấn, đã cảm nhận được từng trận ma phong rồi.

Ha ha ha, ta thật sự quá hưng phấn!" Vu Mãng vui vẻ nói.

Lúc này, thân thể Vu Mãng lại bắt đầu chiến đấu, y đã đạt đến cực hạn của sự hưng phấn, tay khẽ run rẩy, khiến dục vọng chiến đấu bùng cháy dữ dội.

Sự hưng phấn trong nội tâm đã kích động Vu Mãng, từ đó khiến tay y khẽ run rẩy.

Vu Mãng bách bất cập đãi muốn gặp con Ma Long này, để một lần nhìn rõ hình dạng nó.

Trước đây y từng nghe Cửu Phượng cùng chúng Đại Vu, đã từng phí cửu ngưu nhị hổ chi lực, mới phong ấn được con Ma Long kia.

Vu Mãng muốn kiến thức xem con yêu long này rốt cuộc có bản lĩnh gì để so sánh với Bất Phôi Kim Thân của y, không biết ma lân giáp kia và Bất Phôi Kim Thân cái nào cường hãn hơn một chút.

Vu Linh tuy cũng có thần thông phi phàm, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy đối thủ cường đại như vậy, ý tứ là thân thể nàng chiến đấu, ngược lại là kinh hách chiến đấu, không giống với chiến đấu của Vu Mãng.

Tiểu tâm tạng của Vu Linh khẩn trương đến mức sắp nhảy ra ngoài, ngay cả khi nín thở cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập thình

thịch.

Nàng thật sự quá đỗi khẩn trương.

Dù khẩn trương đến mấy, đây cũng là một phần của lịch luyện.

Cửu Phượng đối với Vu Linh, lần lịch luyện này có thể khác với những lần trước, lý do là có thể sử dụng thần thông.

Nếu bảo lưu thần thông mà giống như người phổ thông, đối mặt với ma long cự thú cường đại như vậy, há chẳng phải sẽ mất mạng sao?

Lúc này Vu Mãng, cuối cùng đã minh bạch Cửu Phượng.

Y cuối cùng đã hiểu đạo lý vì sao lại an bài có thể sử dụng thần thông trong lần lịch luyện này.

Một là vì nhân dân trừ hại, hai là để thăng tu vi lịch luyện.

Hơn nữa, nếu có chuyện gì phát sinh, có thể lợi dụng thần thông để bảo hộ.

Cửu Phượng thật sự là nhất tiễn tam điêu a, nàng thật sự chu toàn.

Cửu Phượng lo lắng cho đệ tử Vu Linh, bằng không thì sao lại an bài để y cùng nàng hội hợp tại Hàng Long Lĩnh chứ?

Chương 770

Bởi lẽ trong quá trình lịch luyện, bất luận là ai chỉ cần tự thân lịch luyện, thì chỉ có một mình tiến hành, từ trước đến nay chưa từng có sự đặc thù như vậy, để y bồi bạn bên cạnh Vu Linh.

Do đó có thể thấy, Cửu Phượng đã tính toán kỹ lưỡng, nếu có bất trắc gì, có thể để Vu Mãng bảo hộ đồ đệ Vu Linh.

Mặt khác, Cửu Phượng cũng là vì muốn Vu Mãng thông qua Ma Long mà đề thăng thực lực, bởi lẽ rốt cuộc loại Ma Long này có thực lực phi phàm.

Cửu Phượng cũng đã khảo lự, với thần thông của Vu Mãng, căn bản không thể có nguy hiểm ngoài ý muốn.

Chỉ có phái Vu Mãng đối phó Ma Long, thì đó thật sự là thích hợp nhất không gì sánh bằng.

Bởi lẽ Vu Mãng có năng lực càng chiến càng dũng, cho dù có chiến bại mà không đánh giết được Ma Long, Vu Mãng thông qua năng lực càng chiến càng dũng cũng sẽ hấp thu một định giá trị thực lực.

Nếu đánh giết được Ma Long, thì đó là tốt nhất.

Loại chuyện này cũng chỉ có thể là thể chất của Vu Mãng mới có thể làm được, bởi lẽ nếu đổi lại là người khác, cũng chỉ có thể phong ấn Ma Long lần nữa, căn bản không đạt được hiệu quả đánh giết.

Bởi lẽ Vu Mãng trong tay bất luận thế nào cũng có Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ.

Ma Long có lợi hại đến mấy, cũng không thể địch lại Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ.

Bởi lẽ tất cả yêu ma trước mặt Bàn Cổ Phủ đều sẽ bị đánh giết đến vô ảnh vô hình.

Sư phụ của Vu Linh, Cửu Phượng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, điểm này mới khiến Vu Mãng bồi bạn cùng Vu Linh đến Ma Long Lĩnh để lịch luyện.

Hơn nữa, Vu Mãng cũng là một Chiến Thần của Vu tộc, sau khi hấp thu thực lực cũng sẽ dần dần cường đại, đối với Vu tộc cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, Vu Mãng và Vu Linh đã đi đến trung tâm thâm sơn, nhìn thấy động Ma Long đang rục rịch.

Bên trong động có ánh sáng lấp lóe, kèm theo đèn đỏ đèn xanh, cùng tiếng chi lạp chi lạp, tiếng phong ấn sắp bị phá vỡ.

Trên không hắc động ô vân mật bố, hiện ra từng trận tuyền qua, xung quanh tuyền qua kèm theo thiểm điện, có tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Nhìn tình hình, lúc này nó sắp đột phá phong ấn rồi.

Vu Mãng nhìn Ma Long có ma tính lớn đến vậy, còn chưa phá kén mà ra, trên không đã xuất hiện tình hình như thế.

Tâm tình Vu Mãng lúc này thật sự quá hưng phấn, bởi lẽ một lát nữa sẽ có một trận ác chiến phải chiến đấu.

Không khí xung quanh trở nên hàn lãnh, nhìn lá cây xung quanh đều giăng đầy phong sương, đó là do ảnh hưởng của ma tính Ma Long mà ra.

Trong lâm tùng vốn xum xuê, các đại thụ bắt đầu khô héo, lá cây từng mảnh từng mảnh rụng xuống đất, thân cây đều kết đầy băng sương dài, ngay cả tiểu khê chảy xiết bên cạnh giờ đây cũng đã đóng băng.

Vu Linh ôm chặt vai, loại hàn ý này khiến người ta khủng cụ, trách gì nghe sư phụ Cửu Phượng nói khi phong ấn Ma Long đã phí cửu ngưu nhị hổ chi lực.

Quả nhiên là vậy, Ma Long còn chưa xuất thế, không khí đã cảm thấy hàn lãnh.

Từ đây suy đoán con Ma Long này, ma tính bất phàm, vô cùng cường hãn.

Cùng với một tiếng cự hưởng, trung tâm tuyền qua ô vân trên không xuất hiện một đạo quang mang, trực xạ vào trung tâm ma động, kèm theo tiếng cự hưởng vừa rồi.

Ma động phá toái, một bóng đen khổng lồ thăng lên, tại trung tâm xoay tròn, điện thiểm lôi minh giao gia, Ma Long rống thét.

Loại tiếng gầm thét này khiến Vu Linh tâm kinh đảm chiến.

Vu Linh biết mình căn bản không phải đối thủ của Ma Long, căn bản không cùng một đoạn vị.

Ngay cả sư phụ nàng, Cửu Phượng cũng phải liên hợp với chúng Đại Vu mới có thể đối kháng Ma Long.

Nếu lúc này không có Vu Mãng bên cạnh, nhìn tình hình như vậy, nàng khẳng định sẽ bị dọa đến không dám động đậy.

Vu Linh nhìn dung nhan của Vu Mãng, thản đãng như vậy, đạm định như vậy, hào không chút kém sắc.

Y căn bản không đem loại tình huống trước mắt này để vào mắt, trên mặt lại hiện lên biểu tình hưng phấn.

“Ha ha ha ha ha, Ma Long!

Chương 771

Để ta giải quyết ngươi đi!" Vu Mãng cuồng tiếu, nắm chặt quyền đầu hướng về phía không trung mà hảm.

Bị Vu Mãng hảm một tiếng như vậy, Ma Long liền phát hiện Vu Mãng và Vu Linh.

Bản thân Ma Long vừa đột phá phong ấn, nộ khí ngập tràn trong thân, thấy hai người trước mắt càng muốn đem tất cả phẫn nộ phát tiết lên hai người họ.

Bởi lẽ rốt cuộc đã bị phong ấn cửu cửu, nộ khí trong lòng sớm đã đạt đến cực hạn.

Giờ đây lại nghe Vu Mãng nói vậy, Ma Long vừa phá trừ phong ấn đương nhiên không thể dung nhẫn được, liền vươn ra cự đại lợi trảo, trực tiếp phi bôn về phía Vu Mãng và Vu Linh.

Vu Linh kinh hách đến kinh hoảng thất thố, lùi về sau mấy bước.

Vu Mãng một tay nắm chặt cánh tay Vu Linh, để nàng đứng vững.

Để tránh Vu Linh bị thương, Vu Mãng chỉ còn cách chính diện nghênh địch.

Trong tay y nhanh chóng ngưng tụ thành châu, trúc tử cấp tốc biến thành hình trạng phủ đầu, hình thành thực thể Bàn Cổ Phủ.

Bàn Cổ Phủ trong tay, tứ phương có yêu thì đáng sát yêu, có ma thì đáng sát ma.

Khu khu một con Ma Long, há có thể chống lại Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ trong tay Vu Mãng?

Thuận theo Vu Mãng vung tay một phủ, một đạo hồng quang Bàn

Cổ Phủ cự đại chém tới.

Con Ma Long này vội vàng né tránh, không chính diện nghênh đón hồng quang Bàn Cổ Phủ, bởi lẽ Ma Long cũng cảm giác được sự lợi hại của Thượng Cổ Thần Khí.

Tuy nhiên Ma Long có Kim Cương Bất Hoại Ma Lân Giáp, nhưng trước mặt Bàn Cổ Phủ, nó lại sợ hãi ba phần.

Bởi lẽ Bàn Cổ Phủ vừa xuất hiện, Ma Long liền cảm giác được khí tức của Thượng Cổ Thần Khí.

Ma Long tránh được công kích của Vu Mãng, lại mãnh liệt nhào về phía Vu Mãng và Vu Linh.

Nó vươn ra cự đại phong lợi long trảo, kèm theo từng trận thiểm điện, long trảo vừa vung, thiểm điện liền trực kích tới.

Vu Mãng cố lự an toàn của Vu Linh, ôm lấy nàng, tung thân một nhảy phi vút sang một bên.

"Vu Linh, mau sử dụng Ẩn Thân Thuật ẩn giấu đi!" Vu Mãng cấp mang nhắc nhở Vu Linh đang hoảng loạn.

Vu Linh nghe Vu Mãng nhắc nhở, vội vàng gật đầu, trong khoảnh khắc thi triển thần thông Ẩn Thân Thuật, lập tức biến mất trong thâm sơn, nhục nhãn căn bản không thể nhìn thấy.

Ma Long lúc này tuy thấy Vu Linh ẩn thân, nhưng lại có thể cảm giác được khí tức của hai người.

Tuy không nhìn thấy Vu Linh, nhưng lúc này nó cũng biết đối thủ hiện tại là hai người.

Ngay sau đó, Ma Long thổ ra đại lượng hỏa diễm, phun về phía Vu Mãng.

Ma Long nghĩ, dù không nhìn thấy Vu Linh đang ẩn thân, nhưng

thông qua hỏa diễm phạm vi lớn này cũng có thể khiến Vu Linh không tránh khỏi.

Nhưng Ma Long không biết, hiện giờ Vu Linh đã an toàn.

Đối thủ duy nhất của Ma Long lúc này chính là Chiến Thần Vu Mãng trước mắt.

Chỉ có như vậy, Vu Mãng mới có thể an tâm chiến đấu, bằng không y sẽ bị phân tâm.

Vu Mãng lúc này lại một trận cuồng tiếu, bởi lẽ y thật sự quá đỗi hưng phấn rồi, loại chiến đấu này y đã kỳ phán đã lâu.

Đối thủ càng cường đại càng khiến y hưng phấn, Bàn Cổ Phủ cũng đang hỗ trợ, không thể án nại tâm tình, cùng Vu Mãng sản sinh cộng minh.

Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, loại hỏa diễm này căn bản không thể làm gì được y.

Vu Mãng nhìn phạm vi công kích của hỏa diễm, dù có nhắm mắt cũng không nhắm được nữa, dứt khoát không nhắm, trực tiếp thi triển thần thông Thất Phu Chi Dũng, có Bất Phôi Kim Thân mà chính diện lao thẳng vào Ma Long.

Hỏa diễm bùng cháy trên thân Vu Mãng, nhưng Vu Mãng vô sở úy cụ, tựa như một Chiến Thần toàn thân mang lửa, lao thẳng về phía Ma Long.

Ma Long thấy Vu Mãng không sợ hỏa diễm, liền thi triển lôi điện để công kích Vu Mãng.

Chương 772

Lôi điện trực kích lên Bất Phôi Kim Thân của Vu Mãng, bị đánh vang lên tiếng lanh canh, kèm theo từng đạo hỏa hoa, nhưng lại không thể thương tổn Vu Mãng một phân một hào.

Vu Mãng chớp lấy thời cơ, lại một phủ, một nhát phủ đầu trực tiếp chém vào Ma Lân Giáp của Ma Long.

Tuy Ma Lân Giáp có Kim Cương Bất Hoại, nhưng đối mặt với Thượng Cổ Thần Khí trong tay Vu Mãng, Ma Long vẫn có phần úy cụ.

Một phủ này tuy không chém vỡ Ma Lân Giáp, nhưng đã lưu lại trên Ma Lân Giáp một dấu ấn thật sâu.

Ma Lân Giáp có kiên ngạnh đến mấy, nhưng so với Bất Phôi Kim Thân của Vu Mãng, đó lại là một chuyện khác.

Bởi lẽ Bất Phôi Kim Thân của Vu Mãng mới là vô gian bất thôi chân chính, thuộc về loại bất tử chi thân.

Ma Lân Giáp của Ma Long chỉ thuộc về một loại phòng ngự kiên ngạnh mà thôi, đối mặt với Thượng Cổ Thần Khí, đương nhiên có thể chém ra dấu ấn.

Lần này Cửu Phượng muốn phái Vu Mãng đến Hàng Long Lĩnh, bởi lẽ tất cả mọi chuyện Cửu Phượng đều đã sớm tính toán.

Đây chính là thiên ý, con Ma Long này tất định sẽ do Vu Mãng thu phục.

Theo sau một tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Ma Long, nó bản năng vung một trảo đánh vào người Vu Mãng.

Dù Vu Mãng bị thương nhẹ, nhưng y vẫn cảm thấy vô cùng đau

đớn, bởi dù sao Ma Long không phải kẻ tầm thường, ma tính vừa phá vỡ phong ấn, nộ khí tăng cao, ma lực trị đại tăng.

Sau khi chịu một kích từ Vu Mãng, nó càng trở nên cường hãn vô cùng.

Từ lúc Ma Long bị Cửu Phượng và chư vị Đại Vu phong ấn, nó chưa từng chịu đựng khuất nhục đến vậy, liệu Ma Long có thể nhẫn nhịn sao?

Ngọn lửa phẫn nộ bùng lên, muốn giết chết Vu Mãng, nhưng liệu có dễ dàng như vậy không?

Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, sở hữu bất tử chi thân, căn bản không thể nào bị tổn hại, điều mà Ma Long vạn lần không ngờ tới.

"Lưu Tinh Linh Vân Kiếm." Theo sau một tiếng nói dịu dàng, trong trẻo, vô số kiếm khí hình lưu tinh bay về phía Ma Long.

Ma Long không kịp né tránh, bản năng dùng móng vuốt sắc bén để cản lại kiếm khí bay tới.

Nhưng không ngờ, móng vuốt bị kiếm khí làm bị thương.

Vu Mãng thấy tình hình này, y nhận ra nhược điểm của Ma Long nằm ở móng vuốt.

Ma Long sở hữu Kim Cương Bất Hoại Ma Lân Giáp, nhưng trên móng vuốt lại không có bảo hộ.

Sao y lại không phát hiện ra chút nào?

Thật quá lỗ mãng rồi.

Chẳng trách trước đây, sư phụ lại để Vu Linh làm quân sư của y.

Hóa ra sư phụ để Vu Linh làm quân sư là có đạo lý, Vu Mãng cũng cảm thấy mình quá lỗ mãng.

Khi chiến đấu, y ít dùng đại não để suy nghĩ vấn đề.

Thà rằng Vu Mãng không dùng đại não suy nghĩ, còn hơn lười suy nghĩ, mục tiêu của y chỉ có đánh giết đối phương là quan trọng nhất.

Nhưng trong tình hình hiện tại, Ma Lân Giáp không dễ dàng bị đánh nát.

Ngay cả Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ trong tay y cũng chỉ có thể tạo ra một vết nứt nhỏ.

Nếu có Vu Linh bên cạnh làm quân sư, nàng sẽ tìm ra điểm đột phá, giúp Vu Mãng nhanh chóng giành chiến thắng hơn trong chiến đấu.

Ma Long bị Vu Linh làm bị thương, lúc này nộ khí đại thịnh, mặc dù Vu Linh đã ẩn thân.

Ma Long không thấy nàng, không biết Vu Linh ở đâu, nhưng theo hướng kiếm khí, Ma Long vung chiếc đuôi khổng lồ của mình quét tới.

Vu Mãng thấy tình huống bất ổn, vì y biết hướng kiếm khí bay tới chính là nơi Vu Linh ẩn thân.

Mặc dù nàng đã ẩn thân, nhưng một kích đó vẫn sẽ đánh trúng Vu Linh.

Chương 773

Trong lúc cấp bách, Vu Mãng lập tức sử dụng thất phu chi dũng, nhanh chóng bay đến trước mặt Vu Linh, dùng Bất Phôi Kim Thân để cản lại cú va đập từ chiếc đuôi khổng lồ của Ma Long.

Ma Long sức mạnh cực lớn, thêm một cú quật đuôi khổng lồ, đánh trúng Vu Mãng một cách chắc chắn, giúp Vu Linh cản được một kích.

Vu Mãng bị cú quật đuôi của Ma Long đánh bay xa mười mấy mét, đâm sầm vào tảng cự thạch, phát ra tiếng "ầm" lớn, tảng đá bị vỡ vụn.

"Vu Mãng, Vu Mãng, huynh không sao chứ?" Vu Linh lợi dụng trạng thái ẩn thân bay đến bên cạnh Vu Mãng, đỡ y dậy.

"Ta không sao, loại công kích này có thể làm ta bị thương ư?

Chỉ có chút đau thôi, vô phương vô phương, không quan trọng, không có đại sự gì." Vu Mãng đứng dậy, phủi đi bùn đất trên người.

Vu Mãng dù có lực lớn vô cùng, nhưng trước con cự long khổng lồ, sức mạnh của Ma Long vẫn lớn hơn bản thân y.

Cú đánh vừa rồi thật sự hơi đau.

Không thể để Ma Long đánh trúng lần nữa.

Dù có Bất Phôi Kim Thân, nhưng loại đau đớn này không thể chịu đựng thêm.

Từ bây giờ, Vu Mãng không thể khinh địch được nữa, phải dùng mọi cách để tránh né công kích của Ma Long, vì y không muốn chịu đựng nỗi đau như vừa rồi.

Vu Mãng đứng thẳng người, tay nắm Bàn Cổ Phủ.

Bàn Cổ Phủ thấy chủ nhân bị một kích vừa rồi đánh bay xa cũng vì chuyện này mà phẫn nộ, phát ra từng trận vang động.

Âm thanh "chi chi" không ngừng, Vu Mãng biết vũ khí của y, Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ, đã bắt đầu nổi giận, bởi dù sao Bàn Cổ Phủ cũng có linh tính.

Bị cú đánh vừa rồi trúng đích cũng vô cùng tức giận.

Nộ khí của Vu Mãng càng cao, thực lực sẽ càng mạnh, hai mắt y phát ra hồng quang.

Bàn Cổ Phủ cũng ngày càng chói mắt, ánh sáng phát ra hòa vào cơ thể Vu Mãng trong khoảnh khắc, toàn thân Vu Mãng bị hồng quang bao phủ.

Theo sau một tiếng rống giận của Vu Mãng, bụi đất dưới chân y bay tán loạn, xung quanh sinh ra một luồng khí lưu.

Với tiếng "phanh", Vu Mãng nhanh chóng lao về phía Ma Long.

Biết nhược điểm của Ma Long nằm ở móng vuốt, Vu Mãng liền tấn công vào đó.

Ma Long tránh né công kích của Vu Mãng.

Nhưng Vu Mãng càng chiến càng dũng mãnh, tốc độ cực nhanh.

Trên bầu trời hiện ra hàng chục thân ảnh của Vu Mãng.

Do tốc độ của Vu Mãng quá nhanh, nên nhìn cứ như là Vu Mãng đang chiến đấu vậy.

Ma Long tránh không thể tránh.

Vì tốc độ của Vu Mãng quá nhanh, trong tình huống Ma Long không kịp phòng bị, nó bị một búa đánh trúng, trực tiếp vào móng vuốt.

Một cái móng của Ma Long bị chém lìa.

Kèm theo từng trận kêu thảm thiết, Ma Long khổng lồ rơi xuống, đáp xuống đất với tiếng "oanh long", mặt đất bị tạo thành một cái hố lớn, như thể bị nổ tung.

Ma Long chỉ còn một móng vuốt, liệu nó còn có thể làm gì lớn được nữa?

Ma Long càng thêm tức giận, sử dụng ma tính của mình, biến khu vực này thành một nơi lạnh giá vô cùng, như một thế giới băng tuyết.

Khí hậu như vậy có thể trực tiếp đóng băng Vu Mãng.

Nhưng Vu Mãng không sợ hãi, vì y có Bất Phôi Kim Thân hộ thể.

Vu Mãng bây giờ lo lắng liệu Vu Linh đang ẩn thân có thể chịu đựng được môi trường như vậy không.

Chương 774

Không cho phép Vu Mãng suy nghĩ nhiều nữa, y chỉ có thể đánh giết Ma Long trước mắt, như vậy môi trường này mới bị loại bỏ, không khí cũng sẽ tự nhiên ấm lên.

Bằng cách đánh giết Ma Long, y có thể bảo vệ Vu Linh.

Nhưng Ma Long vừa chịu đả kích nghiêm trọng từ Vu Mãng đã trở nên càng lúc càng cẩn thận, không trực diện tấn công Vu Mãng, chỉ kéo dài thời gian.

Ma Long này khá thông minh, vì trong lúc kéo dài thời gian, nó sẽ dần dần tiêu hao thể lực của Vu Mãng, từ đó khiến y ở lại môi trường này càng lâu hơn.

"Vu Mãng, không thể lãng phí thời gian với Ma Long nữa, ta sắp không chống đỡ nổi rồi.

Ta không như huynh, có Bất Phôi Kim Thân hộ thể.

Lâu như vậy ta sẽ không chịu nổi." Vu Linh nói với Vu Mãng bên cạnh trong trạng thái ẩn thân.

"Được, ta sẽ lấy mạng Ma Long." Vu Mãng nghiêm túc đáp lại Vu Linh.

Thật sự không thể đợi lâu được, vì Vu Linh không có thần thông như y, căn bản không thể kiên trì được lâu trong môi trường lạnh lẽo mang ma tính này.

Nó không như mùa đông bình thường, vì mang theo hàn khí ma tính, người thường không thể chịu đựng được.

Vu Mãng tay không ném Bàn Cổ Phủ về phía Ma Long, Ma Long xoay người tránh thoát.

Nhưng không ngờ, với tốc độ mẫn tiệp của Vu Mãng, không đợi Ma Long phản ứng, y đã lao ra phía sau Ma Long, tiếp lấy Bàn Cổ Phủ, rồi xoay người thêm một búa nữa.

Móng vuốt còn lại của Ma Long cũng bị chém đứt.

Lúc này, Ma Long bị Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng chém đứt cả hai móng vuốt, trong lúc cấp bách, nó há cái miệng rộng như chậu máu nuốt Vu Mãng vào bụng.

Vu Mãng nằm ngoài dự liệu, không kịp né tránh.

Vu Linh thấy tình huống như vậy, sợ hãi kêu lớn.

Dù nàng biết Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân, nhưng cũng không biết Vu Mãng sẽ ra sao khi bị Ma Long nuốt vào bụng như thế.

Vu Mãng theo miệng rộng như chậu máu của Ma Long, tiến vào trong bụng.

Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân hộ thể nên tự nhiên không có vấn đề gì, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khoảnh khắc Vu Mãng tiến vào bên trong Ma Long, y thấy trong bụng Ma Long tựa như ngọn lửa, lại pha tạp những tia sáng giống như điện.

Vu Mãng lúc này lơ lửng trên không trung trong bụng Ma Long, nhìn xuống đáy bụng, chất lỏng dạng dung nham cuồn cuộn không ngừng sôi trào.

Không gian trong bụng Ma Long càng lúc càng co rút nhỏ lại, dường như muốn phong kín Vu Mãng.

Vu Mãng đương nhiên biết tình huống này.

Cứ thế, nếu không gian dần dần co rút lại, Vu Mãng sẽ bị dung nhập vào chất lỏng dạng dung nham kia.

Thêm vào đó, những tia sáng giống như điện nhấp nháy phía trên tuy không biết là gì nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Dù không biết những thứ trong bụng Ma Long rốt cuộc là gì, nhưng một điều chắc chắn là chúng rất nguy hiểm.

Lúc này Vu Mãng cũng không chắc Bất Phôi Kim Thân có thể chống đỡ được những thứ này không, nên cũng không dám thử.

Bất Phôi Kim Thân thuộc loại bất tử chi thân, bất kể hình dạng nào cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với Vu Mãng.

Dù vậy, Vu Mãng cũng không muốn tự mình thử nghiệm, vì dù không chết thì cũng sẽ đau đớn.

Lúc này, Vu Mãng nhìn kỹ, trên không trung có một khối cầu màu trắng tinh anh, trong suốt.

Những tia sáng giống như điện nhấp nháy đều phát ra từ khối cầu màu trắng đó.

Vu Mãng hiểu ra, đây chẳng phải là nội đan trong cơ thể Ma Long sao?

Nội đan chứa đựng tất cả tu vi của Ma Long.

Chương 775

Ma Long sở dĩ nuốt Vu Mãng vào bụng là muốn dùng nội đan này để thôn phệ y.

Nhưng Ma Long vạn lần không ngờ, chính vì vậy mà nó sẽ mất mạng và đánh mất nội đan.

Ma Long này cũng quá coi thường Vu Mãng rồi.

Vu Mãng là nhân vật cỡ nào chứ?

Là Chiến Thần Vu Tộc, lại còn là người sở hữu Bất Phôi Kim Thân.

Vu Mãng bay về phía nội đan, tranh thủ khoảnh khắc không gian co rút lại, giật lấy khối nội đan.

Vu Mãng dùng sức kéo, nội đan "oanh long oanh long" rung động dữ dội.

Lập tức tất cả tia chớp đều đánh xuống Vu Mãng, ngọn lửa cũng bùng cháy về phía cơ thể Vu Mãng.

Vu Mãng không hề động đậy, dùng thân thể chống cự những công kích đó, tay vẫn dùng sức kéo.

Bởi vì Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, những công kích này đều không có hiệu quả đối với y.

Nên Vu Mãng lúc này chỉ có một cách là kéo nội đan xuống.

Vì vậy, y không tránh né những công kích đó, nhẫn chịu đau đớn, cũng phải lấy được nội đan.

Theo sau một tiếng rống giận của Vu Mãng, y dùng toàn bộ thần lực trên người, cuối cùng cũng kéo nội đan xuống một cách thô bạo,

sau đó Vu Mãng một hơi nuốt nội đan vào bụng.

Vu Mãng có phản ứng, nội đan kết hợp với y, trên người phát ra ánh sáng chói lọi.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy năng lượng trong cơ thể đạt đến cực hạn.

Sức mạnh của Ma Long sao?

Vu Mãng trong lòng hưng phấn không thôi.

Ma Long mất đi nội đan đồng nghĩa với mất đi sinh mạng.

Theo sau một tiếng kêu thảm thiết, nó từ trên không trung rơi xuống.

Ma Long nặng nề ngã xuống đất.

Thế giới băng tuyết vốn bị ma tính của Ma Long lây nhiễm cũng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Không khí cũng theo đó ấm lên.

Vu Linh bên ngoài thấy không khí ấm lại và Ma Long ngã xuống đất cũng thu hồi ẩn thân thuật, vội vàng bay đến chỗ thân thể Ma Long đang nằm, lo lắng cho Vu Mãng trong bụng nó.

Ma Long sau khi mất nội đan, đồng thời cũng mất đi bộ Ma Lân Giáp cực kỳ cứng rắn.

Vu Linh vừa phanh bụng Ma Long, còn chưa kịp động thủ thì nghe tiếng "phanh" một tiếng, Vu Mãng mạnh mẽ phá ra từ trong bụng Ma Long, trực tiếp bay lên không trung.

Vu Mãng toàn thân rực rỡ hào quang dừng lại trên không trung, chói mắt hơn cả ánh sáng mặt trời, sau đó từ từ hạ xuống bên cạnh Vu Linh, hào quang cũng dần dần tan biến.

Hào quang đó chính là thực lực của Ma Long bị Vu Mãng từng chút một hấp thu vào cơ thể.

Đồng thời Vu Linh cũng hấp thu được một lượng kinh nghiệm từ Ma Long nhất định, tất cả đều nhờ phúc của Vu Mãng.

Nếu không có Vu Mãng, Vu Linh trong lần đặc thù lịch luyện này căn bản không thể giành được thắng lợi, vì không có Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng, cũng không có Vu Mãng hiệp trợ chiến đấu.

Bằng thần thông của Vu Linh dù có mạnh đến đâu cũng không thể lợi hại như Cửu Phượng, bởi Cửu Phượng liên hợp với chư vị Đại Vu mới phong ấn được Ma Long, cũng không thể đánh giết được nó.

Huống chi là một đệ tử của Cửu Phượng như Vu Linh.

Lịch luyện đã kết thúc, Vu Linh vui vẻ hấp thu kinh nghiệm trị.

Tương tự, Vu Mãng cũng thu được phần thưởng tương ứng, hấp thu toàn bộ của Ma Long, thật sự là nhất cử lưỡng đắc.

Chương 776

Vu Mãng nhìn Hàng Long Lĩnh, nói: "Từ nay Hàng Long Lĩnh không còn Ma Long nữa.

Lịch luyện đã kết thúc, chuyện này tạm cáo một đoạn.

Ngươi hãy gửi một phong truyền thư cho Cửu Phượng đi." Vu Linh gật đầu: "Được, nhưng ta phải đi tìm một thứ tín vật trước đã, nếu không thì truyền tống thế nào?" Vu Mãng lập tức gật đầu.

Nhân lúc lịch luyện kết thúc, có thời gian chi bằng dẫn Vu Linh đi du ngoạn khắp nơi, vì Vu Mãng vẫn luôn như vậy, bởi dù sao trong quá khứ căn bản không có thời gian rảnh rỗi như vậy để du ngoạn.

Vừa hay nhân cơ hội này, tiện thể dẫn Vu Linh đi chợ một chuyến, để trải nghiệm niềm vui của người thường cũng tốt.

Tín vật có lẽ có thể mua được ở chợ.

Vu Mãng nói với Vu Linh: "Chi bằng ta nhân cơ hội này đi thể nghiệm cuộc sống của người thường, xem niềm vui của người thường ra sao.

Ta dẫn ngươi đi chợ một chuyến, ở đó chắc có thể mua được tín vật.

Như vậy ta có thể truyền tin tức cho Cửu Phượng." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, cũng vô cùng vui mừng, liền vội vàng gật cái đầu nhỏ nghịch ngợm của mình như cái trống bỏi, dùng đôi mắt to tròn trong sáng nhìn Vu Mãng, dường như đã nóng lòng chờ đợi.

Vu Mãng nắm tay Vu Linh, đi xuống núi.

Vì trận chiến vừa rồi quá kịch liệt, dù Vu Mãng đã hấp thu được thực lực trị, nhưng vẫn không cảm thấy tinh thần mệt mỏi.

Nhưng cũng sẽ vì lâu rồi mà cảm thấy bụng đói.

Tương đối mà nói, lúc này Vu Linh cũng vậy, bởi dù sao Vu Mãng và Vu Linh hội hợp vào ban ngày.

Sau một trận chiến kịch liệt, bây giờ sắp đến đêm rồi.

Vu Mãng và Vu Linh lúc này nên nhanh chóng bước đi, cố gắng đến chợ trước khi trời tối.

Như vậy có thể tìm một khách sạn nghỉ ngơi, sẽ được ăn một bữa thịnh soạn.

Vừa đi Vu Mãng vừa cười nói chuyện phiếm với Vu Linh.

Bởi vì Vu Mãng và Vu Linh đã quá lâu không có được sự thư giãn như vậy, vừa nói chuyện vừa đi, bất tri bất giác khu chợ phía trước đã hiện ra trước mắt.

Khu chợ vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Sau khi màn đêm buông xuống cũng vậy, vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng phồn hoa hiện ra trước mắt Vu Linh.

Vu Linh đã ở bộ lạc Vu Tộc quá lâu, chưa từng bước vào trần thế, cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Nhờ có Vu Mãng dẫn nàng ra ngoài giải khuây, nàng mới được chứng kiến cảnh tượng này.

Vì không thường thấy cảnh tượng như vậy, nên Vu Linh thấy mọi thứ đều cảm thấy mới lạ.

Thấy quầy bán đồ, Vu Linh vội vàng chạy tới.

Nàng cầm những thứ trên quầy xem tới xem lui, yêu thích không muốn rời tay.

Vu Linh cầm một chiếc chuông trang sức trên tay, có lẽ vì mỗi cô

gái đều thích đồ trang sức, Vu Linh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Vu Mãng thấy Vu Linh thích, liền trực tiếp mua tặng nàng.

Vu Linh vui mừng khôn xiết, vội vàng buộc chiếc chuông nhỏ vào cổ tay mình.

Nàng vui vẻ "bính bính đát đát" đi về phía trước, lại thấy một quầy thịt nướng.

Ngửi thấy mùi thơm ngon của thịt nướng, Vu Linh không kìm được dừng lại bên cạnh.

Vu Mãng thấy Vu Linh vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui.

Bởi dù sao dẫn Vu Linh ra ngoài du ngoạn là để nàng vui mà, nên chỉ cần Vu Linh vui là y cũng vui.

Chương 777

Vu Mãng cũng dừng lại trước mặt nàng, nhìn Vu Linh sắp chảy nước dãi.

Vu Mãng khẽ cười nói: "Sao vậy?

Sao lại ở đây?

Phía trước chẳng có nhiều thứ hay ho và đồ ăn ngon hơn sao?

Sao lại dừng lại trước quầy này?" Vu Linh bên cạnh sắp chảy nước dãi, nghe Vu Mãng nói vậy, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, cứ dán mắt vào thịt nướng trên quầy, không ngừng nuốt nước bọt.

"Để lát nữa đi, ta ngửi thấy mùi vị này không đi nổi nữa.

Chẳng lẽ huynh không thấy mùi vị này thật sự rất ngon sao?

Huynh không ăn ư?

Nếu không ăn thì ta đi đây." Vu Mãng nhìn Vu Linh đáng yêu, không khỏi bật cười.

Rõ ràng Vu Linh thích ăn, ngửi thấy mùi thơm phức là không đi nổi, nhưng miệng lại không nói ra.

Nhưng biểu cảm của nàng đã sớm bán đứng nàng rồi, ngay cả Vu Linh cũng không biết.

Vu Mãng càng nhìn dáng vẻ nuốt nước bọt của nàng càng thấy buồn cười.

Y lấy ra một ít tiền từ trên người, đưa cho lão bản quầy thịt nướng.

Lão bản dùng một mảnh giấy dầu gói thịt nướng lại đưa cho Vu Mãng, Vu Mãng lại đưa miếng thịt đã gói cho Vu Linh.

Vu Linh vội vàng nhận lấy thịt nướng.

Lúc này Vu Linh nóng lòng không đợi được nữa, thật sự muốn ăn hết miếng thịt nướng ngay tại chỗ này.

Nhưng vì là một cô gái, phải chú ý hình tượng.

Thôi vậy, mau chóng tìm một chỗ dừng chân, để thưởng thức món ngon này.

Vu Mãng nhìn Vu Linh đáng yêu, tinh nghịch như vậy, lại có vẻ như "ham ăn mà không có tiền đồ", khiến Vu Mãng trong lòng nảy sinh một loại mỹ cảm.

Không ngờ Vu Linh lại dễ dàng được thỏa mãn như vậy.

Vốn dĩ nàng muốn nhanh chóng tìm một chỗ dừng chân, nhưng không ngờ Vu Linh lại đi về phía trước, lại thấy một quầy hàng khác.

Đó là quầy bán chong chóng, một loại đồ chơi cho trẻ nhỏ.

Không ngờ Vu Linh lại có tính cách trẻ con như vậy, ngay cả loại đồ chơi này cũng thích, sờ vào xem xét mãi không muốn rời tay.

Vu Mãng thấy Vu Linh thích thứ này, cũng không do dự mà mua cho nàng.

Lão bản bán chong chóng thấy Vu Mãng cưng chiều Vu Linh như vậy, liền bắt đầu nói: "Tiểu tử, đây là tâm thượng nhân của ngươi ư?

Nàng thật tuấn tú, đôi mắt to đẹp như vậy thật đáng yêu.

Tiểu tử ngươi thật có phúc khí!" Vu Mãng và Vu Linh nghe lão bản nói vậy, Vu Linh lúc này mặt đỏ bừng, e lệ cúi đầu.

Vu Mãng thấy Vu Linh rất xấu hổ, liền vội vàng giải thích: "Không phải, không phải, nàng chỉ là bằng hữu của ta thôi.

Lão bản ngàn vạn lần đừng nói lung tung, ta đâu có đức độ gì, nào

có phúc khí đó chứ.” Nói xong mặt Vu Mãng cũng đỏ lên.

Lão bản bán chong chóng thấy đôi nam nữ trẻ tuổi đều khá xấu hổ, không nói thêm nữa, cười ha ha đưa chong chóng vào tay Vu Linh.

Vu Mãng trả tiền mua chong chóng rồi cùng Vu Linh rời đi.

Trên khu chợ náo nhiệt thật sự đèn đuốc sáng trưng, căn bản không cảm thấy đã tối.

Trong trấn náo nhiệt, trời tối mà người vẫn đông đúc.

Chương 778

Vu Linh ở bộ lạc Vu Tộc quá lâu, bình thường căn bản không ra ngoài, nên thấy gì cũng cảm thấy vô cùng mới lạ.

Đi mãi đi mãi, Vu Linh thấy phía trước có một nơi trang hoàng lộng lẫy, trên đó viết ba chữ lớn "Phiêu Hương Lâu".

Vu Linh tưởng đây là một khách sạn, vừa định đi vào nghỉ ngơi.

Thì bị Vu Mãng một tay kéo lại.

Nàng thấy rất nhiều cô nương xinh đẹp lộng lẫy đang đứng đó, tay cầm khăn tay mời gọi khách nhân.

Vu Linh không hiểu vì sao Vu Mãng lại kéo mình lại, quay đầu nhìn Vu Mãng hỏi: "Gì vậy?

Ta tìm chỗ nghỉ, vì sao không vào?

Xem mấy cô nương ở cửa nhiệt tình biết bao, trang trí bên trong cũng đường hoàng như vậy, chắc chắn phục vụ cũng tốt.

Muốn nghỉ ngơi, chẳng lẽ không tìm một nơi có hoàn cảnh thoải mái sao?" Vu Linh thật sự không biết Phiêu Hương Lâu là loại nơi nào?

Thật là bộ dáng chưa từng thấy thế sự, Vu Mãng nghĩ thầm.

"Vu Linh à, đây đúng là một nơi để nghỉ ngơi, nhưng lại không thích hợp cho những cô gái như ngươi đến nghỉ.

Đây là nơi chuyên dành cho nam nhân, con gái vào người ta sẽ không tiếp đãi đâu." Vu Mãng cười hắc hắc nói.

Vu Linh nhìn Vu Mãng như vậy càng không hiểu ý y.

Càng không hiểu, Vu Linh càng truy hỏi, nhưng vấn đề như vậy

Vu Mãng sao có thể mở miệng giải thích với Vu Linh chứ, thật khó nói ra.

Vu Mãng đang suy nghĩ, nói thế nào với Vu Linh mới ổn đây.

Dù sao Vu Mãng biết Vu Linh là một cô gái có tính cách khá quật cường, càng không giải thích rõ ràng, nàng càng sẽ truy hỏi.

Đứng trước cửa Phiêu Hương Lâu lâu như vậy, thật sự rất xấu hổ.

Vu Mãng không quản nhiều nữa, kéo tay nhỏ của Vu Linh đi sang bên cạnh.

Nhưng Vu Linh ngay cả chân cũng không nhúc nhích.

Vu Mãng thật sự phải kéo từng bước một.

Cuối cùng Vu Mãng không còn cách nào, trực tiếp ôm Vu Linh sang một bên.

Vu Linh thấy Vu Mãng trong lúc cấp bách lại có hành động như vậy, xấu hổ mà giãy giụa trên người y.

Vu Mãng ôm Vu Linh sang một bên, rồi buông tay.

Vu Linh dùng ánh mắt e lệ nhìn Vu Mãng hỏi: “Tên tiểu tử thối này, dám đối đãi với ta như vậy, làm gì hả?” Vu Mãng nhe miệng cười hắc hắc nói với Vu Linh: “Không dám, không dám, đừng nói nhiều nữa.

Xin Vu Linh tha lỗi, trong lúc cấp bách ta chỉ có thể dùng cách này.

Vì đứng lâu ở cửa Phiêu Hương Lâu sẽ bị người ta hiểu lầm.” “Huynh nói ta càng không hiểu chuyện gì.

Phiêu Hương Lâu vốn là nơi nghỉ ngơi, vừa rồi huynh cũng nói vì sao không tiếp đãi con gái?

Vì sao lại chỉ dành cho nam nhân?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Vu Linh dùng ánh mắt của nàng nhìn Vu Mãng.

Vu Mãng nghĩ thầm, cô nương này nếu không giải thích rõ ràng thì thật sự sẽ không bỏ qua đâu.

Rốt cuộc phải dùng cách nào mới có thể uyển chuyển để nàng hiểu ra đây?

"Vu Linh à, muội không thấy Phiêu Hương Lâu có chút kỳ lạ sao?

Nếu là khách sạn, sao bên trong không có tiểu nhị, mà toàn là một đám cô nương xinh đẹp lộng lẫy vậy?" Vu Mãng hỏi ngược lại Vu Linh, ý muốn dùng cách này để khai sáng cho nàng.

Chương 779

Nhưng Vu Linh đã ở bộ lạc Vu Tộc quá lâu, chưa từng xuất hiện trong những trấn thị ồn ào, liệu nàng có thể hiểu ý Vu Mãng không?

Vu Linh thật sự không hiểu ý của Vu Mãng, nên càng nghe càng hồ đồ.

Việc khai sáng cho Vu Linh là một chuyện khó khăn.

"Có chứ, không có tiểu nhị thì không bình thường sao?

Người ta phục vụ theo nét đặc sắc riêng, chiêu đãi một đám cô nương xinh đẹp lộng lẫy, chẳng phải nhìn thích mắt hơn mấy tên tiểu nhị kia nhiều sao?" Vu Linh bĩu môi nói.

Vu Mãng thầm nghĩ, cô nương này khi tính sổ thì tư duy nhanh nhạy như vậy, rất thích hợp làm quân sư.

Nhưng trong cuộc sống đời thực sao lại ngốc nghếch đến vậy?

Chẳng lẽ con gái đều ngu xuẩn sao?

Rõ ràng Vu Mãng nói vậy đã đủ để khai sáng cho Vu Linh rồi, nhưng Vu Linh đầu gỗ lại không hiểu?

Chẳng lẽ Vu Mãng phải nói từng ly từng tí một cho Vu Linh nghe, nàng mới hiểu ư?

Nếu phải nói từng ly từng tí, thì vừa rồi Vu Linh muốn đi vào chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao.

Nếu để Vu Linh xấu hổ, thì Vu Mãng cũng sẽ chịu tội.

Vu Linh chắc chắn sẽ không tha cho Vu Mãng.

Phải làm sao mới ổn đây?

Vu Mãng gãi đầu suy tư, chuyện này thật sự không dễ giải quyết.

Vu Mãng dùng tay vò tóc, lo lắng đến mức mắt đã xuất hiện tơ máu, từ từ ngẩng đầu nhìn Vu Linh.

"Vu Mãng huynh muốn chết hả?

Dùng ánh mắt đó nhìn ta, đừng dọa ta sợ chết khiếp chứ?

Huynh muốn làm gì?" Vu Linh giật mình nói.

"Vu Linh tỷ tỷ, cầu xin muội đừng hỏi nữa, ta thật sự không biết phải nói sao.

Ta đã sầu não đến mức này rồi, thật sự rất khó xử.

Nếu muội nhất định muốn biết, thì khi ta nói ra ngàn vạn lần đừng tức giận nhé." Vu Mãng cầu khẩn.

Vu Mãng càng giấu giếm, Vu Linh càng sốt ruột, càng muốn biết.

Vì tính cách của Vu Linh quật cường như vậy, càng giấu giếm Vu Linh càng sốt ruột, càng sốt ruột càng muốn biết.

"Thôi được rồi, ta sẽ không làm khó huynh, ta cũng không tức giận.

Huynh hãy khai ra tất cả đi, đừng giấu giếm nữa, làm ta hồ đồ cả rồi." Vu Linh nhìn Vu Mãng với hai mắt đầy tơ máu.

"Cái Phiêu Hương Lâu này không phải là một khách sạn a, nó là một kỹ viện." Vu Mãng giải thích với Vu Linh.

"Kỹ viện?

Kỹ viện ư?

Chẳng phải đó là loại nơi có các tiết mục đáng để thưởng thức sao?

Có tạp kỹ để xem đó thôi.

Có gì mà xấu hổ chứ, con gái cũng có thể xem tạp kỹ mà.” Vu Linh nói rồi lại muốn đi về phía kỹ viện.

Lúc này lại bị Vu Mãng một tay kéo lại.

Chương 780

Vu Mãng thấy Vu Linh thật khiến mình đau đầu, nàng không hiểu sao?

Nàng lại coi kỹ viện là nơi diễn tạp kỹ, biết làm sao đây?

Vu Mãng trong lúc cấp bách cũng đành chịu thua.

Y nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí, thầm nghĩ: nếu Vu Linh tức giận thì cứ tức giận đi.

Nếu không nói rõ ràng từng ly từng tí cho nàng, thì sẽ cứ mãi như vậy mà không có cách nào giải quyết.

"Vu Linh à, cầu xin muội đừng vào đó nữa, ta nói thật cho muội biết.

Kỹ viện không phải là nơi diễn tạp kỹ đâu, kỹ viện nói trắng ra là nơi cung cấp niềm vui cho nam nhân." Chẳng lẽ muội không thấy một đám cô nương xinh đẹp lộng lẫy, trang điểm đậm đà đứng ở cửa mời gọi toàn khách nam nhân sao?

Cô gái nhà ai lại ăn mặc như vậy chứ?

"Nói cách khác, kỹ viện là một nơi hoa thiên tửu địa, một nơi không đứng đắn." Vu Linh nghe Vu Mãng thuật lại kỹ viện là loại nơi như vậy, mặt nàng lập tức đỏ bừng như mông khỉ, xấu hổ vô cùng.

Vu Linh xấu hổ như vậy, liệu có tha cho Vu Mãng không?

Lời Vu Mãng vừa dứt, Vu Linh một tát đánh vào mặt Vu Mãng, vừa tức giận vừa xấu hổ.

"Hạ lưu!" Như vậy cũng tốt, tuy Vu Mãng bị đánh, nhưng cuối cùng Vu Linh cũng đã hiểu rõ Phiêu Hương Lâu rốt cuộc là loại nơi

nào.

Cuối cùng cũng giải thích rõ ràng.

Nếu không thì Vu Linh sẽ cứ nán lại đó không chịu đi, thật sự rất xấu hổ.

Vu Mãng cũng nghĩ, con gái thật thiện biến.

Rõ ràng là muốn đi vào Phiêu Hương Lâu, mình ngăn cản cũng là chuyện bình thường.

Rõ ràng Vu Linh tự thấy xấu hổ, lại muốn động thủ đánh người?

Quả nhiên lời nói không sai, lòng dạ phụ nữ khó dò như kim đáy biển, thật khó hiểu.

"Được rồi, được rồi, đừng giận nữa.

Là lỗi của ta, là lỗi của ta.

Vì ta đã không kịp thời ngăn cản, mới khiến muội nảy sinh sự xấu hổ này.

Lẽ ra vừa rồi ta không nên đi qua con đường đó mới phải, đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta." Vu Mãng vội vàng nhận hết lỗi về mình, tạo cho Vu Linh một bậc thang để xuống, tránh cho nàng xấu hổ.

Vu Linh đương nhiên cũng biết mình đã phạm lỗi, không liên quan gì đến Vu Mãng.

Nhưng theo tính cách của Vu Linh mà nói, càng xấu hổ, càng phải tìm một người để đổ lỗi.

Vu Linh lúc này cũng biết Vu Mãng nhận lỗi về mình là để cho nàng có bậc thang xuống, nên cũng không còn vô lý nữa, sau đó mỉm cười nói: "Được rồi, được rồi, ta tha thứ cho huynh.

Ta mau chóng đi tìm một chỗ dừng chân đi." Xóa tan bầu không

khí xấu hổ, Vu Mãng dẫn Vu Linh tiếp tục tìm nơi dừng chân.

Khu chợ thật sự náo nhiệt, mọi thứ đều có để bán.

Đi mãi đi mãi, không xa đó thấy một khách sạn, trên đó viết ba chữ lớn "Thanh Phong Lâu".

Lần này Vu Linh không còn hoảng trương muốn đi vào nữa, nàng nhìn Vu Mãng, xem y xử lý thế nào.

Vu Mãng lúc này cũng chú ý đến ánh mắt của Vu Linh, trong lòng thầm nghĩ, Vu Linh vừa bị chuyện Phiêu Hương Lâu làm cho sợ hãi, thấy khách sạn tử tế cũng không dám đi vào.

Như vậy cũng đúng, Vu Linh để tránh lặp lại lỗi lầm vừa rồi mà xấu hổ, cẩn thận hơn một chút thì tốt hơn.

Vu Mãng nhìn biểu cảm của Vu Linh, bật cười "phì phì": "Đi thôi, vào đi.

Đây là khách sạn mà, xem muội kìa sợ đến mức ngay cả chân cũng không động đậy." "Tiểu tử kia còn dám trêu chọc ta nữa thì thử xem, ta không dám động thủ ư?

Chương 781

Ta chỉ là vừa rồi đi đường mệt quá, đứng tại chỗ nghỉ ngơi thôi, chưa đi trước sao?

Sao huynh cứ chú ý ta?

Chẳng phải lại muốn bị đánh nữa sao?" Vu Linh đỏ mặt nói.

Vu Mãng cười lắc đầu, nắm tay Vu Linh, đi vào khách sạn.

Vừa bước vào cửa khách sạn, một tiểu nhị đã nhiệt tình chạy tới: "Hoan nghênh khách quan, đường xa mệt nhọc, xin mời vào trong, xin mời vào trong.

Xin hỏi khách quan muốn nghỉ trọ hay dùng bữa ạ?" Vu Mãng thấy trong khách sạn người ra kẻ vào, buôn bán hưng thịnh.

Y nhìn thấy một chiếc bàn trống ở góc bên cạnh.

Y nắm tay Vu Linh đi tới ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn xung quanh khách sạn.

Nó thuộc loại phú lệ đường hoàng, cao cấp, hoàn cảnh cũng không tệ.

Tối nay nghỉ ngơi ở đây chắc cũng sẽ cảm thấy thoải mái.

Sau đó y quay đầu nhìn Vu Linh hỏi: "Vu Linh, muội thấy hoàn cảnh ở đây thế nào?

Có hài lòng không?

Nếu không được, ta có thể đổi sang quán khác." Tiểu nhị bên cạnh nghe Vu Mãng hỏi Vu Linh như vậy liền vội vàng nói: "Khách quan không biết, tiểu điếm của chúng tôi là quán tốt nhất trong trấn, hoàn cảnh cũng thoải mái nhất.

Nếu tất cả các hạng mục đều không được thì đi quán khác cũng chỉ phí công thôi." Vị tiểu nhị sợ Vu Mãng và Vu Linh rời đi, mất khách nên cố gắng níu kéo.

Vu Linh cũng nhìn xung quanh, trang trí của quán, hoàn cảnh cũng vô cùng tao nhã, ngay cả lượng khách cũng đông như vậy, đủ để chứng minh khách sạn này rất tốt, nếu không cũng sẽ không có nhiều người như thế.

Vu Linh nhìn nhìn các bàn khác, cảm thấy món ăn của khách sạn này cũng vô cùng mỹ vị, trông rất đẹp mắt.

Nhìn thấy vậy, bụng nàng không chịu thua kém mà "ột ột" kêu lên.

Bởi dù sao nàng đã đại chiến với Ma Long lâu như vậy mà chưa ăn gì, sớm đã đói đến mức bụng lép kẹp.

Hoàn cảnh khách sạn này rất hợp ý nàng.

Lúc này Vu Mãng thấy Vu Linh gật đầu, ý là muốn ở lại đây, hài lòng với hoàn cảnh ở đây.

Vu Mãng thấy Vu Linh gật đầu, cuối cùng cũng hiểu ý của nàng.

Đã Vu Linh đồng ý ở lại khách sạn này, vậy thì chọn nơi này thôi.

"Ta vừa nghỉ trọ vừa dùng bữa, trước tiên hãy mang tất cả các món đặc sắc ngon lành và rượu ngon lên đây đi.

Tiền không thành vấn đề, có đồ ăn ngon, có rượu ngon thì cứ mang tất cả lên cho ta." Vu Mãng nói với tiểu nhị.

Bởi vì không dễ gì Vu Linh mới ra ngoài lịch luyện một chuyến, có thể ung dung du sơn ngoạn thủy hưởng thụ cuộc sống như vậy cũng vô cùng khó khăn.

Vì vậy, Vu Mãng nhân cơ hội này đã gọi tất cả những món Vu Linh thích ăn.

Vu Linh thích gì thì cố gắng mua cho nàng, chỉ cần Vu Linh vui vẻ, Vu Mãng tự nhiên cũng vui vẻ.

Lúc này tiểu nhị nghe Vu Mãng nói mang tất cả đồ ăn ngon và rượu ngon lên, tiểu nhị vội vàng nói: "Được khách quan, xin chờ một lát.

Món đặc sắc của bổn điếm, đảm bảo ăn xong sẽ không quên mà còn muốn nếm lại vô cùng.

Rượu ngon của bổn điếm cũng thơm lừng khắp nơi đó ạ." Nói xong, tiểu nhị vội vàng chạy vào hậu phòng, phân phó nhà bếp làm món ăn.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị bưng hai vò rượu đặt lên bàn của Vu Mãng và Vu Linh.

Đừng thấy Vu Linh là con gái, nhưng đối với rượu nàng cũng khá biết uống, uống rượu không thua kém nam nhi nào, vô cùng hào sảng.

Điều này cũng liên quan đến tính cách của Vu Linh, một chút cũng không giống một nữ tử yếu đuối.

Chương 782

Nhưng Vu Mãng trước sau vẫn không nghĩ như vậy.

Bất kể Vu Linh có thần thông lớn đến đâu, y vẫn luôn cho rằng Vu Linh là một cô gái, một người cần được bảo vệ.

Vì vậy, trong bất kỳ tình huống nào, y đều cố gắng hết sức để bảo vệ Vu Linh, bởi sự an toàn của Vu Linh còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Nói vậy, chi bằng nói chính xác hơn, bất kỳ tộc nhân Vu Tộc nào đều vô cùng quan trọng đối với Vu Mãng.

Vu Mãng thân là Chiến Thần Vu Tộc, trời sinh là để chiến đấu sinh tồn, không cho phép bất kỳ người thân nào gặp nguy hiểm dù chỉ một chút.

Bất kể là ai trong Vu Tộc, y đều sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ.

Nhưng lúc này, tộc nhân Vu Tộc chỉ có Vu Linh ở trước mặt Vu Mãng, nên đối tượng bảo vệ hiện tại của Vu Mãng cũng chỉ có Vu Linh.

Chẳng mấy chốc, các món ăn ngon được bưng lên, nóng hổi.

Lúc này tiểu nhị nhiệt tình nói: “Hai vị khách quan xin dùng chậm.

Nếu có nhu cầu gì cứ gọi tôi.” Vu Mãng cười cười, vẫy tay, ý bảo tiểu nhị có thể rời đi.

Sau đó y cầm một chiếc ly trên bàn, trước tiên rót cho Vu Linh một ly rượu, rồi lại rót cho mình một ly.

Vu Mãng nâng ly rượu nói với Vu Linh: “Trận chiến hôm nay nhờ có muội rất nhiều.

Vu Linh, nếu không có muội thì sẽ không dễ dàng đánh bại con quái vật đó đến vậy.

Muội đã tinh tế kịp thời phát hiện ra điểm yếu của nó.

Nếu không, ta cũng không dễ dàng đánh giết được nó.

Ta kính muội một ly." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy thì có chút ngượng ngùng, liền nâng ly rượu lên nói: "Vu Mãng, Đại Chiến Thần Vu Tộc của ta, đừng khách khí như vậy.

Ta phải cảm ơn huynh mới đúng.

Nếu không có huynh, lần lịch luyện này của ta chắc chắn sẽ uổng phí.

Con Ma Long đó mạnh như vậy, chỉ bằng thực lực một mình ta căn bản không thể hoàn thành." Vu Linh tiếp lời: "Ngay cả sư phụ Cửu Phượng liên hợp với chư vị Đại Vu cũng khó lòng đánh giết được Ma Long đó, nên mới phải phong ấn nó, thật sự khó khăn biết bao.

Nếu không có thần thông của huynh, thật sự không thể hoàn thành lần lịch luyện này.

Ta chỉ có thể giúp phân tích nhược điểm, có đáng nhắc tới đâu." Nói xong, hai người không hẹn mà cùng cười, mỗi người nâng ly rượu, uống cạn.

Tuy Vu Linh là một cô gái, nhưng uống rượu thật sự không phải chuyện nhỏ đối với nàng.

Nàng và Vu Mãng trước mắt uống rượu đến mức không phân biệt ta ngươi, cũng không phân biệt nam nữ.

Chỉ nhìn vào cách uống rượu của Vu Linh, hào sảng như vậy, căn bản không thể thấy nàng là một cô gái.

Những người xung quanh nhìn thấy Vu Linh uống rượu giỏi như vậy, một cô gái mà!

Ánh mắt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy cô gái này không hề đơn giản.

Bởi vì những người trong khách sạn này chưa từng thấy một cô gái nào uống rượu giỏi đến thế.

Khi Vu Linh và Vu Mãng uống rượu không ngừng, chén này tiếp chén khác, tất cả mọi người trong khách sạn nhìn cảnh tượng như vậy đều vỗ tay tán thưởng Vu Linh.

Có người khe khẽ nói: "Thật không hổ danh là nữ trung hào kiệt.

Trông tuổi còn trẻ, thân thể nhỏ bé, ôn nhu, nhưng qua cách uống rượu, vị nữ tử này trong lòng ắt có hào tình." Chẳng mấy chốc, một vò rượu đã cạn.

Vu Linh lấy miếng thịt nướng mua bên ngoài, thơm phức từ trong túi ra.

Vừa mở ra, mùi thịt nướng đã lan tỏa khắp khách sạn.

Vu Linh sớm đã không kìm được, cầm đũa gắp một miếng cho vào miệng.

Chương 783

Cảm giác giòn tan đó thật sự quá mỹ diệu.

Vu Linh dùng ánh mắt nhìn Vu Mãng, dùng đũa chỉ vào miếng thịt nướng, ý bảo Vu Mãng cũng nếm thử.

Vu Mãng cũng dùng đũa gắp một miếng thịt nướng cho vào miệng.

Quả nhiên biểu cảm của Vu Linh không sai, miếng thịt nướng này thật sự quá mỹ vị, nướng thật sự quá chuẩn rồi.

Lúc này Vu Mãng và Vu Linh lại nâng ly rượu, cùng uống cạn một ly, thật sảng khoái.

Chẳng mấy chốc, rượu cũng đã uống hết, thịt cũng đã ăn xong, thật sự rất vui vẻ.

Lúc này Vu Linh có chút men say, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ửng hồng nhè nhẹ.

Sau khi rượu no cơm say, Vu Mãng nghĩ đã đến lúc đi ngủ rồi.

Phải nhanh chóng đặt hai phòng tốt nhất với tiểu nhị.

Bởi dù sao Vu Linh là một cô gái, phòng trọ có hoàn cảnh tốt nhất mới là thích hợp nhất.

Không như y, cùng lắm cũng chỉ là một "mãng phu", tự nhiên sẽ không kén chọn hoàn cảnh, chỉ cần có thể ngủ đủ là được.

Nhưng Vu Linh thì khác.

Vu Mãng vẫy tay xuống với tiểu nhị, ra hiệu cho tiểu nhị đến.

Lúc này tiểu nhị dùng tốc độ nhanh nhất, chạy một mạch đến trước mặt Vu Mãng và Vu Linh, sau đó nhiệt tình nói: "Hai vị khách quan có nhu cầu gì cứ phân phó." Vu Mãng cũng đáp lại tiểu nhị:

“Món ăn ở đây thật sự mỹ vị.

Rượu no cơm say rồi có chút buồn ngủ, muốn nghỉ trọ một đêm ở đây.

Không biết có phòng tốt nhất không?” Tiểu nhị nghe Vu Mãng và Vu Linh muốn ở lại, liền vội vàng nói: “Đương nhiên có, đương nhiên có.

Hoàn cảnh của bổn điếm thoải mái tao nhã, hai vị khách quan chắc chắn sẽ hài lòng.” Sau đó lại đánh giá Vu Mãng từ trên xuống dưới rồi hỏi tiếp: “Xin hỏi hai vị khách quan chọn một phòng hay hai phòng ạ?” Tiểu nhị này căn bản không biết mối quan hệ giữa Vu Mãng và Vu Linh, nên trong tình huống không xác định đã hỏi là muốn một phòng hay hai phòng.

Vu Mãng nghĩ thầm, tiểu nhị đã hỏi như vậy, có khả năng đã coi Vu Linh là vợ của y, nếu không cũng không thể hỏi như thế.

Có câu không biết không có tội.

Vu Mãng cũng không để ý, nhưng Vu Linh bên cạnh nghe tiểu nhị hỏi vậy, vừa xấu hổ vừa tức giận đáp lại tiểu nhị: “Đương nhiên phải chọn hai phòng.

Ngươi không thấy ta là nam nhân và cô ấy là nữ nhân sao?

Chẳng lẽ mắt ngươi mù rồi không nhìn ra ư?

Chẳng lẽ ngươi coi ta là nam nhân sao?” Tiểu nhị thấy Vu Linh tức giận, biết mình đã gây họa, liền vội vàng giải thích: “Khách quan, xin lỗi, xin lỗi, đừng động nộ.

Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân có mắt không tròng không biết quan hệ của hai vị, nên mới hỏi vậy.

Xin khách quan bớt giận, bớt giận.” Tiểu nhị đắc tội khách nhân,

ông chủ khách sạn sẽ không vui, nên tiểu nhị lúc này mới hoảng trương như vậy.

Tiểu nhị hy vọng đừng làm lớn chuyện, đừng để chuyện này lan truyền ra ngoài, dù sao bây giờ ông chủ khách sạn không biết có chuyện như vậy xảy ra, nếu không chắc chắn sẽ trách mắng.

Vu Linh bên cạnh nghe tiểu nhị bồi lễ xin lỗi như vậy, ngọn lửa tức giận trong lòng cũng dần dần lắng xuống.

Bởi vì Vu Linh cũng biết tiểu nhị bản thân cũng không dễ dàng gì.

Thật sự cũng như tiểu nhị vừa giải thích, cái gọi là không biết không có tội mà.

Cũng không nên nắm lấy một chút lễ nghi mà không tha thứ cho người khác.

Vừa rồi tiểu nhị nói ra những lời đó cũng là vô tâm.

Dù sao cuộc sống không dễ dàng, kiếm chút phí sinh hoạt cũng không dễ.

Thôi bỏ qua đi.

Chương 784

Lúc này Vu Mãng nhìn tiểu nhị, thấy y đã chọc giận Vu Linh, vội vàng nói: "Tiểu nhị huynh hiểu lầm rồi, hai chúng ta cần hai phòng.

Vị nữ tử này không phải vợ của ta, chúng ta chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường.

Xin làm phiền chuẩn bị cho ta hai phòng khách tốt nhất." Vừa nói, y từ trong lòng lấy ra một phần tiền, đưa cho tiểu nhị, sau đó nói với tiểu nhị: "Làm phiền rồi, số tiền thừa này coi như tiền công vất vả của huynh đi." Bởi vì Vu Mãng biết tiểu nhị bản thân vì kế sinh nhai mà cuộc sống không dễ dàng, vừa rồi lại chịu chút ấm ức, nên số tiền dư này coi như chút bồi thường cho y đi.

Dù sao ấm ức của y là từ Vu Linh bên cạnh, Vu Mãng nghĩ thầm, trong khách sạn như vậy, ngày nào cũng gặp chuyện không vui chắc chắn là có.

Nếu mỗi khách nhân đều như Vu Linh vừa rồi, thì tiểu nhị đó thật sự quá không dễ dàng.

Xuất phát từ sự thấu hiểu, nên số tiền dư ra cũng coi như bồi thường an ủi cho tiểu nhị đi.

Tiểu nhị nhận lấy số tiền Vu Mãng đưa, thấy nhiều như vậy lại nghe Vu Mãng nói tiền dư là tiền thưởng, liền vội vàng cảm tạ.

Đồng thời khi cảm tạ, y không quên nhìn Vu Linh, còn cười ha ha gật đầu hành lễ với nàng.

Vu Linh lúc này trong lòng cũng cảm thấy ngượng ngùng vì vừa rồi đã nổi giận, quả thật nàng thấy vừa rồi mình quá đáng.

Lúc này nàng càng hiểu rõ, vừa rồi tiểu nhị là vô tâm, nên cũng

không nói thêm gì, tiện tay từ bên hông cũng lấy ra một ít tiền, cũng thưởng cho tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy Vu Linh và Vu Mãng đều tự thưởng, sự ấm ức vừa rồi cũng theo tiền thưởng mà tiêu tan, liền vội vàng chạy lên lầu, đi chuẩn bị phòng tốt nhất cho Vu Mãng và Vu Linh.

Sau đó Vu Mãng và Vu Linh cũng đi theo lên lầu.

Vu Mãng xem qua hoàn cảnh phòng của mình, phòng trang trí thật sự rất tốt, vật dụng hàng ngày cũng có đủ cả, thiết bị càng đầy đủ.

Giường ngủ càng sạch sẽ thoải mái.

Cửa sổ trên lầu thông gió tốt, tầm nhìn cũng rộng mở.

Nghỉ ngơi ở đây chắc chắn trong lòng sẽ cảm thấy thoải mái.

Vu Linh ở phòng khác nhìn hoàn cảnh căn phòng, tâm trạng cũng tương tự, nàng cũng vô cùng hài lòng với cách bài trí trong phòng.

Lúc này Vu Linh đã có chút buồn ngủ, nàng cài cửa lại, chuẩn bị đi ngủ.

Sau khi rửa mặt xong rồi nằm lên giường, nàng bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Vu Mãng ở phòng khác cũng chuẩn bị đi ngủ.

Bởi vì sau một ngày đi lại, cộng thêm vừa rồi uống một bữa sảng khoái, tự nhiên cũng cảm thấy có chút buồn ngủ.

Vừa định lấy nước rửa mặt, đột nhiên y nghe thấy một giọng nói quen thuộc trong hành lang: “Gì chứ?

Suốt ngày cứ lằng nhằng vậy?

Ai đi ngủ nhất định phải rửa chân chứ?

Ta không rửa thì sao?

Hai nam nhân to lớn mà cứ phải càu nhàu mãi thế ư?

Suốt ngày nếu không nói ta thì không chịu được hả?" Vu Mãng nghe thấy giọng nói này, thấy nó quá quen thuộc, chẳng lẽ...?

Không sai, giọng nói đó là của Hắc Sơn Yêu.

Không ngờ lại có thể gặp được bằng hữu tốt ở khách sạn này, thật sự quá tốt rồi.

Vu Mãng nghĩ thầm, vốn dĩ sáng mai y định đi tìm bọn họ, giới thiệu Vu Linh cho họ làm quen.

Nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, tối nay lại gặp nhau ở khách sạn, thật sự là quá tốt.

Vu Mãng vội vàng đẩy cửa phòng mình xông ra ngoài.

Ở hành lang không xa, quả nhiên chính là bằng hữu tốt Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Chương 785

Vu Mãng không kìm được tâm tình, trực tiếp hô lên: "Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần!" Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần theo tiếng Vu Mãng nhìn lại.

Vừa thấy Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu cười ha ha.

Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều cảm thấy chuyện xảy ra quá đột ngột, căn bản không có chút chuẩn bị tâm lý nào, đều không ngờ sẽ gặp nhau ở khách sạn.

Lúc này Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần vội vàng đi về phía Vu Mãng, ôm chầm lấy nhau.

Dù sao sau một thời gian chia ly, cả hai đều rất nhớ y.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu bản thân đều là những bằng hữu trọng đạo nghĩa, tự nhiên cũng trọng tình trọng nghĩa.

Vì chia ly quá lâu, đã gợi lên tình nghĩa huynh đệ giữa họ.

Họ ôm nhau một lúc, lúc này Vu Mãng nói: "Đã lâu không gặp Hắc Sơn Yêu, huynh vẫn vậy à?

Chẳng phải vừa rồi hai huynh đang nói chuyện gì đó, khiến Hắc Sơn Yêu ủy khuất như vậy, nói không ngừng nghỉ." Lúc này Hắc Sơn Yêu ủy khuất nói: "Huynh không biết đâu, cái tên A Tu La Thần này thật quá lằng nhằng.

Hai nam nhân to lớn ngủ chung một phòng, ngày nào cũng bắt ta rửa chân.

Bản thân đã vất vả cả ngày mệt mỏi rồi, vốn dĩ muốn ngủ một giấc, không ngờ A Tu La Thần cứ lằng nhằng mãi, thật khiến người ta không chịu nổi." A Tu La Thần bên cạnh nhìn Hắc Sơn Yêu, trực

tiếp trừng mắt nhìn y.

Hắc Sơn Yêu giả vờ sợ hãi nép vào người Vu Mãng, nhe miệng cười hắc hắc.

Lúc này A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu lại trừng mắt một cái, sau đó nói với Vu Mãng: "Huynh không biết đâu, chân của Hắc Sơn Yêu thối đến mức nào đâu.

Vừa cởi hài ra, cả phòng đều không thể ở nổi, mùi thối xông lên tận trời.

Bản thân y bị mồ hôi chân, đi cả ngày đường, chân đó kỳ xấu vô cùng.

Bảo y rửa chân thì không rửa, lại còn một thân oán trách." Vu Mãng cười ha ha, sau đó nói với Hắc Sơn Yêu, vẫn như cũ không nghe lời khuyên của người khác, cái tính cách đó.

Tuy tính cách như vậy, nhưng từ loại tính cách này mà nói, cũng có niềm vui vô hạn, dù sao y cũng sẽ mang lại niềm vui cho người bên cạnh.

Lúc này Vu Mãng lại nghĩ, đã lâu như vậy mới gặp lại bằng hữu tốt.

Nếu tối nay ngủ mất thì chẳng phải sẽ lãng phí thời gian gặp gỡ này sao?

Bởi dù sao ba người gặp nhau, trong lòng mỗi người đều sẽ cảm thấy vô cùng hưng phấn, bây giờ nằm trên giường cũng sẽ không ngủ được.

Chi bằng ba người liên lạc tình cảm, xuống lầu gọi chút rượu, lại uống một trận nữa.

Tuy Vu Mãng vừa rồi đã uống rượu với Vu Linh, rượu no cơm

say rồi, nhưng lúc này gặp bằng hữu tốt, uống thêm một chút nữa.

Vu Mãng vốn đã có chút buồn ngủ, lúc này cũng đã tỉnh táo trở lại.

Sau đó y đề nghị: "Chẳng phải ba chúng ta đã gặp nhau ở khách sạn sao?

Vốn dĩ sáng mai ta định dẫn Vu Linh đi tìm hai huynh, giới thiệu một bằng hữu mới.

Đã vậy tối nay chúng ta gặp nhau ở khách sạn, thật cũng trùng hợp." "Chi bằng chúng ta xuống dưới gọi chút rượu, làm hai món ngon, thống khoái uống một bữa đi." Hắc Sơn Yêu vừa nghe nói muốn ăn cơm uống rượu càng thêm vui mừng khôn xiết, vì Hắc Sơn Yêu thích nhất là ăn uống, liền vỗ tay nói được.

A Tu La Thần thì vẻ mặt ghét bỏ nhìn Hắc Sơn Yêu, trong lòng thầm nghĩ tên tiểu tử này thật không có tiền đồ, vừa nghe đến ăn uống là mắt lại sáng rỡ.

"Vu Linh, người Vu Linh đó đâu rồi?

Chẳng lẽ không cùng chúng ta đi uống một chút sao?" A Tu La Thần nhìn xung quanh, tìm kiếm người mà Vu Mãng gọi là Vu Linh.

Nghe Vu Mãng có bằng hữu mới là Vu Linh, ngay cả A Tu La Thần cũng muốn xem thử bằng hữu như vậy rốt cuộc là nhân vật cỡ nào.

Lúc này chưa thấy Vu Linh trong lời Vu Mãng, nên y đã nhìn quanh khắp nơi.

Bởi vì A Tu La Thần cũng là người có tính cách thích giao bằng hữu, lúc này nghe có bằng hữu mới cũng vô cùng vui mừng.

Hắc Sơn Yêu bên cạnh nghe Vu Mãng có bằng hữu mới cũng vô cùng hiếu kỳ hỏi: "Đúng vậy, chẳng phải huynh có bằng hữu mới sao?

Chương 786

Bây giờ người đó ở đâu?

Vì sao chỉ có huynh thôi?

Mau kêu nàng ra để ta được kiến thức đi.

Vì sao ta lại cảm thấy cái tên Vu Linh này giống tên con gái vậy?" Hắc Sơn Yêu cũng là người thích giao bằng hữu, nhưng dường như cảm thấy cái tên Vu Linh này rất giống tên con gái.

Lúc này trong lòng y càng kích động không thôi, cũng nóng lòng muốn xem vị bằng hữu mới kia, rốt cuộc có phải là một cô gái như y nghĩ không.

Vu Mãng vẫy tay xuống, sau đó dùng ánh mắt liếc Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng lúc này đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì hiểu rõ Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng biết rằng, nếu gặp Vu Linh mà phát hiện là một cô gái, thì Hắc Sơn Yêu chắc chắn sẽ biểu hiện ra, cái bản lĩnh khoe khoang đó lại sẽ được phô bày.

"Mai rồi hẵng nói.

Vu Linh đã ngủ rồi, đã khuya lắm rồi, chúng ta đừng làm phiền nàng nữa.

Hắc Sơn Yêu nói đúng, Vu Linh quả thật là một cô gái, nhưng đừng có ý nghĩ gì nhé, biểu hiện quá mức ngược lại sẽ bất lợi cho huynh." Vu Mãng lúc này nói với Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì Vu Mãng quá hiểu Vu Linh.

Đừng thấy Vu Linh là một cô gái, nhưng Vu Mãng rất hiểu tính

cách của nàng.

Có thể lúc đầu nàng sẽ nể mặt Hắc Sơn Yêu một chút, vì lễ phép, ngại ngùng.

Nhưng nếu ở chung lâu một chút, chắc chắn nàng sẽ không thể chịu nổi những hành vi của Hắc Sơn Yêu mà buông lời giáo huấn.

Có lẽ sau khi quen biết sẽ động thủ.

Dù sao Vu Mãng cũng biết, trước mặt Vu Linh y cũng không ít lần chịu thiệt, huống chi là Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì Vu Mãng trong lòng rất rõ ràng, y còn có tố chất hơn Hắc Sơn Yêu nhiều, nhưng cũng khó thoát khỏi những trận "bạo tấu" của Vu Linh, thỉnh thoảng cũng khó tránh khỏi một kiếp nạn.

Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng tự nhiên không hiểu.

Hắc Sơn Yêu không hiểu ý của Vu Mãng, vì sao biểu hiện quá mức lại bất lợi.

Nghe xong y thấy vô cùng hồ đồ, vừa định mở miệng hỏi thì bị A Tu La Thần cắt ngang.

A Tu La Thần nói với Vu Mãng: "Đã bằng hữu tốt đó ngủ rồi, vậy chúng ta không cần làm phiền nữa, hãy để nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Dù sao thức khuya cũng không tốt cho thân thể.

Chi bằng ba nam nhân chúng ta cùng uống một chút thì sao?

Nếu có một nữ tử yếu đuối ở trước mặt, ngược lại lại không uống được sảng khoái như vậy." Vu Mãng trong lòng tuy không thừa nhận lời của A Tu La Thần, nhưng vẫn gật đầu mỉm cười.

Bởi vì Vu Mãng vô cùng hiểu Vu Linh.

Vu Linh không thích người khác gọi mình là nữ tử yếu đuối.

Dù sao Vu Mãng cũng biết Vu Linh không phải loại người chỉ nhìn vẻ bề ngoài mà coi thường người khác.

Tuy là nữ tử, nhưng nàng lại khác với nữ tử bình thường, về mặt thần thông càng không phải kẻ yếu.

Sau đó Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần theo cầu thang khách sạn đi xuống lầu dưới, tìm một vị trí thích hợp rồi ngồi xuống.

Lúc này trời đã không còn sớm nữa, nhưng khách sạn vẫn buôn bán hồng hỏa, chỗ dùng bữa ở lầu dưới ngồi đầy người.

Lúc này tiểu nhị thấy Vu Mãng thì vô cùng nhiệt tình chạy tới, bởi tiểu nhị biết vừa rồi Vu Mãng đã thưởng cho y không ít tiền, đương nhiên phải dùng vẻ mặt nhiệt tình nhất để tiếp đón vị khách quý này.

Lúc này tiểu nhị thấy Vu Mãng dẫn hai người xuống, vốn dĩ xưng hô là "khách quan", nhưng vì vừa rồi Vu Mãng đã thưởng tiền nên đổi cách xưng hô thành "gia", sau đó nhiệt tình hỏi: "Vị gia, xin hỏi có gì phân phó không ạ?" Vu Mãng khẽ cười với tiểu nhị: "Vừa rồi ta định đi ngủ, nhưng lại gặp được hai bằng hữu tốt.

Chương 787

Vì quá nhớ nhung, muốn hàn huyên tình nghĩa, xin hãy chuẩn bị vài món ăn ngon để chiêu đãi họ.” Vị tiểu nhị nghe Vu Mãng thuật lại nguyên nhân, sau đó nghiêng đầu đánh giá hai bằng hữu của Vu Mãng.

Thân hình khôi ngô, không tệ, hơi mang theo bá khí, vừa nhìn đã thấy hai người không dễ chọc.

Lúc này tiểu nhị vội vàng gật đầu, chạy vào bếp, phân phó nhà bếp làm vài món ăn ngon để chiêu đãi ba người.

Vu Mãng thấy đồ ăn chưa lên.

Trên bàn có một ấm trà, y lấy cốc, mỗi người một cốc, rót trà vào, từ từ thưởng thức: “Huynh đi đâu lâu vậy?

Đang bận gì thế?

Thật sự rất nhớ huynh đó.” A Tu La Thần nói, vươn tay vỗ vai Vu Mãng.

Không đợi Vu Mãng mở miệng nói, Hắc Sơn Yêu vốn nói nhiều đã lập tức nói: “A a, huynh đi đã lâu như vậy, huynh không biết hai huynh đệ ta nhớ huynh đến mức nào đâu.

Ngày ngày trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, ngay cả ngủ cũng không ngon.

Không ngờ hôm nay lại gặp được huynh ở đây, bảo bối nhỏ của ta, ha ha ha ha.” Vu Mãng nghe vậy cũng bật cười.

Trong lòng y nghĩ Hắc Sơn Yêu thật sự đang nói bừa mà cứ làm vẻ mặt nghiêm túc.

Sao có thể trà không muốn uống, cơm không muốn ăn chứ?

Thực ra lượng cơm y ăn mỗi ngày còn nhiều hơn ai hết, lại còn thô tâm đại ý, sao có thể như những gì y nói được.

A Tu La Thần ngồi bên cạnh, vươn tay, một tát vỗ vào sau gáy Hắc Sơn Yêu.

Sau đó là tiếng "ba" vang lên thật giòn giã.

Nước trà Hắc Sơn Yêu vốn đang bưng trong tay bị đổ lênh láng khắp bàn.

Vu Mãng nhìn thấy tình huống như vậy, cười ha ha.

Bản thân y cũng biết bạn bè đang đùa giỡn.

Hắc Sơn Yêu ngẩng đầu, dùng ánh mắt liếc A Tu La Thần: "Tên tiểu tử kia, trước khi đánh ta có thể nói với ta một tiếng được không?

Để ta có chút chuẩn bị chứ.

Đổ hết nước trà ra bàn thế này thì làm sao?

Lát nữa tiểu nhị chẳng phải sẽ lên bếp lấy dao chém chúng ta sao?" Tiểu nhị bưng vài món ăn nhỏ đến, thấy trên bàn có nước trà đổ, liền vội vàng đặt thức ăn lên bàn bên cạnh, lấy khăn từ vai xuống lau chùi.

Sau đó liền vội vàng nói: Mấy vị gia, xin lỗi, vừa rồi tiểu đích không để ý mặt bàn có nước, xin đừng trách, giờ đã lau khô rồi, xin mời các vị gia dùng.

Nói rồi, tiểu nhị đặt mấy món ăn nhỏ lên bàn.

Y vừa quay người rời đi, Hắc Sơn Yêu đã dùng cổ họng gào lên: "Đừng đi đừng đi!

Tiểu nhị quán trọ!

Có rượu ngon cứ việc mang lên!

Trước hết mười vò rượu lớn, hôm nay ta không say không về!" Tiểu nhị vội đáp: "Dạ được, gia xin đợi chút rượu ngon, lập tức có ngay." Nói rồi quay người đi lấy rượu.

Bởi vì số lượng rượu quá nhiều, tiểu nhị một mình phải quay đi quay lại mấy chuyến.

Cuối cùng, số rượu mang lên là mười hai vò.

Bởi vì trước đó Vu Mãng đã thưởng tiền, nên lần này tiểu nhị thấy Vu Mãng dẫn theo hai bằng hữu, ba người mười vò rượu không đủ uống, liền tặng thêm hai vò.

Tiểu nhị cười híp mắt nhìn Vu Mãng: "Đại gia, hai vò rượu này tiểu đích xin tặng, ngàn vạn đừng chê." Vu Mãng thấy tiểu nhị biết điều như vậy, đương nhiên cũng khẽ cười gật đầu, đứng dậy chắp tay cám ơn, sau đó tiểu nhị rời đi.

A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng sảng khoái uống rượu, ăn thức ăn.

Chương 788

Lúc này, Vu Mãng chợt nhớ đến món thịt nướng thơm ngon mà y đã ăn cùng Tiểu Hắc trước đó.

Y đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài nướng thêm một miếng nữa để Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cùng ăn.

Vừa lúc y đứng dậy, A Tu La Thần hỏi: "Ngươi định đi đâu vậy?

Đang uống rượu sao đột nhiên đứng dậy?" Vu Mãng đáp: "Trước khi gặp hai ngươi, ta đã ăn cơm với Tiểu Hắc rồi.

Lúc đó ta ăn món thịt nướng bán ở quán nướng bên ngoài, món đó thật sự rất thơm ngon.

Ta định đi lấy thêm một miếng, để mọi người cùng ăn, vì vừa rồi ta chưa ăn đủ." Hắc Sơn Yêu vừa nghe có món ngon, mắt lập tức sáng rực.

Bởi vì chỉ cần là đồ ăn ngon, Hắc Sơn Yêu rất khó cưỡng lại sự cám dỗ, vội vàng hỏi: "Thịt nướng thịt nướng ở đâu?

Ta thích thịt nhất!

Nếu có thịt, ta có thể uống thêm hai vò rượu nữa!" Hắc Sơn Yêu biểu hiện khi gặp món ngon, hệt như không còn hơi sức, Vu Mãng và A Tu La Thần đều đã quen, nên cũng không thấy kỳ lạ lắm.

Chỉ có A Tu La Thần lúc này cảm thấy Hắc Sơn Yêu thật mất mặt.

Bởi vì trong quán trọ có rất nhiều khách nhân, nàng sợ tiếng hò hét của Hắc Sơn Yêu sẽ khiến người khác nghe thấy, lầm tưởng mấy người họ không có tố chất.

Nếu chỉ vì Hắc Sơn Yêu không có tố chất thì cũng không sao, nhưng nàng sợ người ta sẽ cho rằng ngay cả A Tu La Thần và Vu Mãng cũng không có tố chất, sợ liên lụy đến hai người, nên cảm thấy không ổn.

A Tu La Thần trừng mắt nhìn chằm chằm Hắc Sơn Yêu, ý bảo y nói nhỏ lại.

Hắc Sơn Yêu thấy biểu tình của A Tu La Thần, đương nhiên cũng hiểu chuyện gì, liền dần dần hạ thấp giọng.

"Vu Mãng, món thịt nướng thơm ngon đó ở đâu vậy?

Sao ta lúc nãy không thấy nhỉ?" Lúc này Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu đã sốt ruột không chờ được, liền nói: "Quán thịt nướng đó không biết giờ đã dọn hàng chưa.

Ta ra ngoài thử vận may xem sao.

Nó ở gần khúc quanh khách sạn, nếu chưa dọn hàng, ta vừa ra khỏi cửa đi không xa hẳn sẽ ngửi thấy mùi hương." Vu Mãng còn chưa kịp đích thân bước ra, Hắc Sơn Yêu đã sốt ruột đứng dậy, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa khách sạn, lao về phía khúc quanh.

Sau đó Vu Mãng cười nói với A Tu La Thần một câu: "Ngươi cứ từ từ uống đi.

Ta ra ngoài xem Hắc Sơn Yêu có tìm được không.

Nếu quán thịt nướng đó chưa dọn hàng, ta sẽ mua về một miếng, mọi người cùng ăn, thực sự rất ngon." A Tu La Thần gật đầu, trong lòng cũng chỉ có thể nghĩ vậy, hy vọng hai người sớm trở về, nếu không một mình uống rượu thật sự quá vô vị.

Nhìn những khách nhân ra vào trong phòng, chỉ còn một mình ngồi lại trên bàn, có chút ngượng nghịu.

Vu Mãng cũng theo ra ngoài, đi về phía khúc quanh.

Chưa đến chỗ quán thịt nướng, y đã ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, và thấy một nam nhân vóc dáng khôi ngô cao lớn đứng cạnh quán thịt nướng.

Người nam nhân đó chính là bằng hữu Hắc Sơn Yêu của y.

Từ xa y đã nghe thấy tiếng Hắc Sơn Yêu huyên thuyên một tràng dài.

"Lão bản lão bản, thịt nướng này bán sao?

Nướng thơm thế này ư?

Có thể giảm giá cho ta chút không?

Nếu giảm giá, ta sẽ mua hai cái, có thể mua một tặng một không?" Lão bản quán nướng đứng đối diện quầy hàng, thấy Hắc Sơn Yêu nói to như vậy, thân hình khôi ngô, cao lớn, nhất thời lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Lão bản!

Ta đang hỏi đó, ngươi có nghe ta nói không?

Chuyện gì vậy?

Chương 789

Có bán hay không?

Hôm nay bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán!

Ta không ăn không đâu, ta có tiền!" Hắc Sơn Yêu tiếp tục nói với lão bản.

Nhưng càng nói vậy, lão bản quán nướng càng căng thẳng sợ hãi.

Bởi vì lão bản không biết người đàn ông khôi ngô trước mặt này là người tốt hay kẻ xấu, liệu có bị uy hiếp không?

Đương nhiên cũng không dám đáp lời Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng thấy tình hình như vậy, vội vàng tiến lên vỗ vào lưng Hắc Sơn Yêu.

Lão bản quán nướng nhìn Vu Mãng, đương nhiên cũng nhớ ra Vu Mãng trước đó đã mua thịt nướng ở đây.

Vốn dĩ đêm khuya tĩnh mịch, lão bản quán nướng sắp dọn hàng, đột nhiên lại chạy đến một tên đại hán khôi ngô như vậy, thật sự quá dọa người.

Sau đó lại thấy Vu Mãng đi đến, đột nhiên có thêm một người, trong lòng cũng cảm thấy an toàn hơn một chút, cuối cùng nói với Vu Mãng: "Tiểu huynh đệ, ngươi có quen hắn không?

Ngàn vạn lần đừng gây khó dễ cho ta nha, ở nhà lão bản đang đợi ta về đó." Vu Mãng thấy lão bản quán nướng như vậy, rõ ràng là bị lời của Hắc Sơn Yêu vừa rồi dọa sợ đến nói không nên lời.

"Lão bản đừng sợ, đây là bằng hữu của ta.

Y tính cách cương liệt, nói chuyện thẳng thắn như vậy, đừng lấy

làm lạ.

Đừng thấy tiếng nói lớn, nhưng y tâm địa rất lương thiện, tuyệt đối không gây khó dễ đâu." Lão bản quán nướng nhìn Vu Mãng trước mặt, so với tên đại hán khôi ngô kia, quả thực như hai người khác biệt hoàn toàn, cấp độ rõ ràng đến vậy.

Vu Mãng có khuôn mặt thanh tú, gò má cương nghị, lại thêm vẻ ôn văn nhã nhặn, cử chỉ hào phóng, lời nói cũng có đầu có đuôi.

Còn tên tráng hán trước mặt này thì không có chút khí chất giang hồ nào, mà lại kèm theo một cảm giác dã man.

Lão bản nghĩ thầm, nếu không có Vu Mãng ở đây, chắc chắn sẽ bị tên tráng hán này dọa chết khiếp.

Lão bản một tay ôm ngực, rõ ràng có thể cảm nhận trái tim đang đập thình thịch, tiếng nói khàn đi vì căng thẳng và sợ hãi.

"Tiểu huynh đệ, đã vậy thì ta cũng yên tâm rồi.

Vốn dĩ ta định dọn hàng về nhà, vì trời đã tối rồi.

Nhưng đã có hai vị khách đến, vậy ta sẽ nướng thêm một cái nữa.

Vừa nãy vị tráng hán kia nói muốn mua một tặng một, vậy ta sẽ nướng hai cái." Lão bản quán nướng lấy ra hai miếng thịt từ phía sau, bắt đầu nướng.

Trong lòng lão nghĩ, từ trước đến nay chưa từng làm ăn kiểu này, mua một tặng một, lần đầu tiên làm cái chuyện buôn bán không kiếm lời này.

Nhưng dù sao thì trời cũng đã tối, nướng xong có thể về nhà rồi.

Ngàn vạn lần không được vì một chút không vui mà khiến tên tráng hán bên cạnh nổi giận.

Nếu vậy, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Thà cứ làm theo yêu cầu của tên tráng hán trước mặt, dù sao bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Cùng với thao tác thành thạo của lão bản quán nướng, mùi hương thịt nướng thơm lừng lan tỏa trong không khí, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng chỉ ngửi thấy mùi thơm mà đã chảy nước miếng.

"Nướng xong chưa nướng xong chưa, nhanh lên nhanh lên!" Hắc Sơn Yêu sốt ruột nói với lão bản.

Hắc Sơn Yêu nói to như vậy, lão bản quán nướng đang cầm kẹp thịt trên tay, lập tức giật mình đánh rơi xuống đống lửa, vội vàng nhặt lên.

Vu Mãng thấy lão bản thật sự bị dọa rồi, vội vàng vỗ vai Hắc Sơn Yêu, nói với y: "Ngươi sao cứ rầm rĩ thế, yên lặng đợi một lát không được sao?

Dù ngươi không hỏi, nhìn tâm trạng của lão bản kìa, thịt nướng cũng sắp xong rồi.

Tiếng nói của ngươi trong lòng người khác đáng sợ đến mức nào, chẳng lẽ ngươi không biết sao?" Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, mới ý thức được rằng lão bản đã bị ảnh hưởng bởi sự hoảng loạn của y.

Chương 790

Y gật đầu lia lịa, cười hì hì rồi giải thích với lão bản: "Lão bản lão bản, tiếng ta trời sinh đã to vậy, đừng trách nha.

Đừng sợ, đừng thấy ta trông đáng sợ, nhưng ta cũng có mặt ôn nhu mà, ha ha, ta là người lương thiện, không sao không sao!" Lời nói vừa thốt ra, lão bản nghe thấy tự nhiên cũng bớt sợ hãi, không khí căng thẳng không còn hoảng loạn như vậy nữa.

Không lâu sau, thịt nướng đã chín.

Lão bản lấy ra hai tờ giấy từ phía sau, gói thịt nướng bằng giấy dầu, đưa cho Vu Mãng trước mặt.

Vu Mãng lấy tiền từ người ra, trả cho lão bản.

Lão bản quán nướng chỉ thu một nửa số tiền, nói: "Vừa nãy nói mua một tặng một, đã hứa mua một tặng một rồi, vậy ta phải làm.

Ta không thể thu thêm tiền, ta chỉ thu tiền của một cái thôi.

Giờ ta có thể dọn hàng về nhà rồi." Nói rồi, lão bản quán nướng bắt đầu dọn dẹp dụng cụ nướng, dập lửa, chuẩn bị về nhà.

Hắc Sơn Yêu đứng một bên thấy thịt nướng đã cầm trên tay, vội vàng giật lấy một cái từ tay Vu Mãng, không nhịn được mà lập tức mở giấy dầu ra cắn.

Quả nhiên như Vu Mãng đã nói, ngửi đã thấy thơm, ăn còn thơm hơn.

Y vừa ăn vừa chóp chép miệng, không chút hình tượng hay tố chất nào, nuốt chửng như hổ đói.

May mà gần đó không có ai, nếu có người nhìn thấy cảnh y ăn

uống như vậy, chắc chắn sẽ xì xèo bàn tán sau lưng.

Vu Mãng thấy tình cảnh của Hắc Sơn Yêu như vậy đã quá quen thuộc, y lắc đầu cười khẽ, cầm miếng thịt nướng còn lại, đi về phía khách sạn.

Theo sau Vu Mãng là Hắc Sơn Yêu đang nuốt chửng thịt nướng, y vừa đi vừa ăn.

Đến cửa khách sạn, bước vào trong, y đi thẳng đến bàn ăn.

Người đang ngồi ở bàn chính là A Tu La Thần, nàng đang đợi hai người họ trở về.

A Tu La Thần đã uống không ít rượu, không biết từ lúc nào đã uống hết nửa vò.

Bởi vì một mình đợi chờ thật sự quá vô vị, nên tần suất uống rượu của nàng cũng nhanh hơn.

Thấy Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng bước vào phòng, nàng vội vàng vỗ đùi: "Hai ngươi cuối cùng cũng về rồi, khiến ta đợi thật lâu a!

Một mình uống rượu thật sự quá vô vị.

Ta cứ tưởng phải đợi bao lâu nữa mới về chứ?" Vu Mãng cười cười, sau đó từ trong lòng lấy ra miếng thịt nướng gói giấy dầu, đặt lên bàn.

Khoảnh khắc mở giấy dầu ra, quả thực.....

Trong khách sạn, khắp phòng đều tràn ngập mùi thịt nướng thơm lừng.

A Tu La Thần không nhịn được vội vàng dùng đũa gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai.

Món thịt nướng này quả thực khẩu vị cực ngon, hương vị cũng tốt.

Nàng vội giơ ngón cái lên khen ngợi.

Hắc Sơn Yêu một bên đang cầm miếng thịt nướng sắp ăn hết cũng giơ ngón cái lên.

Bởi vì miệng y đầy thịt, nên không thể nói gì, chỉ có thể dùng ngón cái để khen ngợi.

Vu Mãng cũng dùng đũa gắp một miếng thịt nướng ăn, hồi vị hương vị thịt nướng, sau đó nâng vò rượu lên uống một ngụm lớn.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng nâng vò rượu lớn lên cụng với A Tu La Thần, uống ừng ực.

Y vừa uống, chân vừa run run.

Vu Mãng vừa nhìn đã biết Hắc Sơn Yêu ăn uống vui vẻ rồi, nếu không ngôn ngữ cơ thể của y đã không phong phú đến vậy.

Món ăn trên bàn đã gần hết, rượu trong vò cũng sắp cạn.

Chương 791

Lúc này trời đã về khuya, trong khách sạn không còn khách nhân nào khác, chỉ còn lại Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, và đương nhiên là cả tiểu nhị đang đứng bên cạnh ngáp ngủ.

Tiểu nhị nhìn ba người đang uống rượu, trong lòng nghĩ: Đến bao giờ mới có thể đóng cửa đây?

Tuy đã nhận được tiền thưởng, nhưng đây là lần đầu tiên quán trọ mở cửa muộn đến vậy.

Tiểu nhị nhìn về phía cửa khách sạn, trong lòng biết rõ rằng đêm đã khuya như vậy sẽ không còn khách nhân nào khác đến nữa.

Vì vậy, y đi đến cạnh quầy, vỗ nhẹ vào người đang ngủ gục trên bàn là người phụ trách tính tiền.

Vốn dĩ, lão bản quán trọ đứng ở quầy để tính tiền cho khách, nhưng vì giờ đã quá muộn, nên lão bản khách sạn đã đi ngủ trước rồi.

Để lại một người chạy bàn ở lại trông nom.

Tiểu nhị thấy lúc này sẽ không có ai đến thuê phòng nữa.

Vì vậy, y gọi người chạy bàn phụ trách tính tiền, ý bảo có thể thanh toán trước rồi.

Những hành động này, Vu Mãng đều nhìn thấy trong mắt, sau đó y nói với Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần: "Giờ trời đã khuya rồi, ta không muốn thức khuya nữa.

Huynh đệ chúng ta cũng đã gặp lại, tình huynh đệ cũng đã được nối lại.

Trời đã tối rồi, chúng ta sớm đi ngủ đi, vì sáng mai còn có việc

khác cần làm." Hắc Sơn Yêu vừa nghe nói phải nghỉ ngơi, cảm thấy vô cùng thất vọng.

Vu Mãng thấy biểu hiện của Hắc Sơn Yêu, nhưng cũng không có cách nào.

Lúc này y cũng cảm thấy buồn ngủ, vì dù sao trong tình trạng thiếu ngủ kéo dài, sẽ ảnh hưởng đến việc làm bình thường vào ngày hôm sau.

Vu Mãng vỗ vỗ vai Hắc Sơn Yêu, cười cười.

Lúc này A Tu La Thần cũng đồng ý với lời Vu Mãng, sau đó nói với Hắc Sơn Yêu: "Lát nữa lên lầu ngủ, xin hãy rửa sạch đôi chân hôi thối của ngươi đi, nếu không ta sẽ không cho ngươi ngủ và đuổi ngươi ra ngoài đấy." Hắc Sơn Yêu tủi thân nhìn A Tu La Thần nhưng không nói gì.

Ngay khi lời A Tu La Thần vừa dứt, Vu Mãng đột nhiên cảm nhận được một luồng yêu khí yếu ớt.

Đột nhiên luồng yêu khí lại biến mất.

Vu Mãng nghĩ, lẽ nào là ảo giác do y quá mẫn cảm?

Vì vậy y cũng không để tâm nhiều, trực tiếp đi lên lầu ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vu Mãng mở mắt, đẩy cửa sổ khách sạn, hít thở không khí trong lành bên ngoài.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khi y đẩy cửa sổ lại khiến y cảm thấy có gì đó không ổn.

Thị trấn vốn nhộn nhịp, nay trên phố lại chẳng có mấy người.

Lúc này Vu Mãng thậm chí còn không kịp rửa mặt, y đẩy cửa đi ra ngoài xem rốt cuộc có chuyện gì.

Lúc này Vu Linh cũng từ trong phòng mình đi ra, nhìn Vu Mãng.

Vu Mãng nhìn biểu tình của Vu Linh, rõ ràng cũng biết Vu Linh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay sau đó hai người đi lại gần nhau, gật đầu xác nhận cảm giác của cả hai đều giống nhau.

Vu Mãng nghĩ thầm, chẳng lẽ có chuyện gì đó xảy ra rồi, lại liên quan đến luồng yêu khí y cảm nhận được tối qua trước khi ngủ?

Chẳng lẽ thật sự có yêu ma ở gần đây sao?

Vì sao thị trấn vốn ồn ào náo nhiệt lại vắng vẻ đến vậy?

Lúc này Vu Mãng đi đến cửa phòng của Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần gõ cửa.

Chỉ nghe thấy bên trong có tiếng nói uể oải, lười nhác: “Ai vậy?

Sớm vậy đã làm ồn, không cho người ta ngủ nữa sao?” Vu Mãng vội vàng nói: “Nhanh dậy đi, đừng ngủ nữa!

Chương 792

Bên ngoài có chuyện xảy ra rồi, ta phải đi xem rốt cuộc là chuyện gì." Cùng với tiếng gõ cửa của Vu Mãng, A Tu La Thần mở cửa phòng bước ra.

Nàng vừa mặc áo khoác, vừa nhìn Vu Linh bên cạnh, gật đầu ý chào Vu Linh.

Phía sau, Hắc Sơn Yêu uể oải cũng bước ra, há to miệng ngáp.

Nhưng nhìn thấy Vu Linh bên cạnh, y vội vàng quay đầu đi chỉnh lại tư thế, rồi mới quay đầu lại.

Y lễ phép giới thiệu: "Chào, đây chắc là Vu Linh mà Vu Mãng hay nhắc đến.

Ta là Hắc Sơn Yêu, xin được chỉ giáo nhiều." A Tu La Thần bên cạnh nhìn Hắc Sơn Yêu: "Ngươi có thể đừng âm dương quái khí như vậy được không?

Có thể nói chuyện cho tử tế không?

Ngày thường đã như vậy, nay lại như vậy, làm ta nghe thấy không có chút khí chất thư sinh nào, thật là ghê tởm." Hắc Sơn Yêu vừa nghe A Tu La Thần nói móc, cũng không vui: "Ngươi nói ta ngày thường như thế nào?

Thái độ của ta bây giờ có phải là thái độ ngày thường không?

Đừng có bôi nhọ ta như vậy, càng đừng bôi nhọ ta trước mặt bằng hữu mới." A Tu La Thần thấy Vu Mãng có việc tìm, cũng lắc đầu, không so đo với Hắc Sơn Yêu.

"Ngươi không phát hiện có gì đó không ổn sao?" A Tu La Thần không hiểu ý Vu Mãng, sau đó Vu Mãng chỉ ra ngoài cửa sổ, ý bảo A

Tu La Thần nhìn xem.

A Tu La Thần theo hướng ngón tay Vu Mãng chỉ đi tới, cúi xuống cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên phát hiện ra điều không ổn.

Cảm giác giống hệt, con phố vốn ồn ào náo nhiệt, vì sao lại chỉ còn lại mấy người?

Không chần chừ lâu, bốn người họ trực tiếp đi xuống lầu nơi dùng bữa.

Dưới khách sạn có mấy người trông như quan sai đang ngồi ăn cơm, trò chuyện.

Vu Mãng, Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đi đến bên cạnh mấy người đang ăn cơm, tìm một cái bàn ngồi xuống.

Tiểu nhị đi tới cũng nhiệt tình nói: "Mấy vị gia đã tỉnh giấc, hôm nay muốn dùng gì ạ?" Lúc này Vu Mãng khẽ nói với tiểu nhị: "Không vội không vội.

Ta có một chuyện muốn hỏi trước.

Sáng nay có chuyện gì xảy ra không?

Vì sao con phố này lại vắng vẻ đến vậy?

Ngươi có biết rốt cuộc là chuyện gì không?" Lúc này tiểu nhị nói: "Tiểu đích không biết ạ.

Tiểu đích cũng sáng nay mới phát hiện ra.

Con phố này vốn dĩ luôn náo nhiệt, nhưng không biết vì sao hôm nay lại chẳng có mấy người.

Bình thường giờ này người ăn cơm đều đông kín, giờ chỉ còn chúng ta và mấy vị quan gia bên cạnh." Vu Mãng phất tay, bảo tiểu nhị xuống chuẩn bị mấy món ăn nhỏ mang lên.

Mấy vị quan sai đang ăn cơm và trò chuyện bên cạnh, lúc này cũng phát hiện ra Vu Mãng đang ngồi ở gần đó.

Mấy vị quan sai quay đầu nhìn Vu Mãng và những người khác, đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó lại quay đầu đi tiếp tục trò chuyện.

Qua lời kể của mấy vị quan sai, đại khái biết được tối qua ở một gia đình sống đơn độc phía đông thành trấn đã xảy ra một vụ án mạng, cực kỳ kỳ lạ, tử trạng thảm không nỡ nhìn.

Điều đáng ngờ nhất là không tìm thấy hài nhi, và khuôn mặt của cặp vợ chồng đều bị hủy hoại hoàn toàn.

Vu Mãng nghe lời kể của quan sai, có thể khẳng định rằng luồng yêu khí yếu ớt đó tuyệt đối không phải là ảo giác.

Vu Mãng hối hận.

Nếu lúc đó y truy ra, có lẽ đã phát hiện được gì đó, sẽ không tạo nên bi kịch lúc này.

Nếu là do người thường gây án, không thể nào yên ắng đến vậy, tử trạng của người chết thê thảm như thế, lại có kẻ gây án nào lại lột mặt người chứ?

Có thể biết, đây chắc chắn là do yêu ma làm.

Chương 793

Bằng kinh nghiệm của Vu Mãng và Vu Linh, có thể khẳng định đây là do yêu ma luyện hóa tà công mà thành.

Bởi vì trong bộ lạc, Vu Mãng và Vu Linh từng nghe nói có một loại tà công của yêu ma như vậy.

Qua việc lột lấy khuôn mặt người, để huyễn hóa thành hình dạng của tu vi đó.

Yêu ma có thể thông qua việc giết người để lấy khuôn mặt, rồi biến hóa thành người đó.

Nhưng trong tình huống đó, cần máu của hài nhi làm vật dẫn, điều này cũng giải thích vì sao hài nhi mất tích, và người chết bị hủy hoại khuôn mặt hoàn toàn.

Lúc này tiểu nhị bưng món ăn lên, vừa đặt lên bàn, nhưng tình hình lúc này không cho phép Vu Mãng an nhàn ngồi đó ăn cơm nữa.

Sau đó y lấy mấy món lương khô, đặt tiền lên bàn, thanh toán xong, rồi đi ra ngoài.

Lúc này Hắc Sơn Yêu không còn la hét om sòm.

Bởi vì ngày thường Hắc Sơn Yêu là người lỗ mãng, nhưng lúc này, Hắc Sơn Yêu cũng nhìn ra được sự nghiêm trọng của sự việc, nên y cũng rất nghiêm túc và chính chắn.

Vu Mãng và Vu Linh vốn thuộc tộc Vu, thấy yêu ma gây họa, tự nhiên phải ra tay đánh giết, đây cũng là việc trong bổn phận của họ.

Nhưng so với đó, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu hoàn toàn không có quá nhiều liên quan đến chuyện này.

Vu Mãng biết A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu lúc này muốn theo y đi hàng yêu.

Nhưng lúc này Vu Mãng không chắc con yêu ma đó có năng lực đến mức nào.

Để an toàn, không nên kéo Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần vào chuyện này.

Bởi vì một khi có nguy hiểm, Vu Mãng sẽ hối hận không kịp.

Tuy A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đều có bản lĩnh nhất định, nhưng cũng không thể hành động mạo hiểm.

Dù sao đối mặt với con yêu ma không biết có năng lực như thế nào, nên sẽ tiềm ẩn nguy hiểm nhất định.

Vừa bước ra khỏi khách sạn, Vu Mãng quay đầu nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Hai vị chi bằng cứ về trước đi.

Ta và Vu Linh sau khi làm xong việc sẽ lập tức hội hợp với hai ngươi, sau đó ta sẽ tiếp tục tình nghĩa huynh đệ." Lúc này Hắc Sơn Yêu mở miệng nói: "Không cho hai ta đi sao?

Coi thường ta ư?

Ngay cả Vu Linh bên cạnh, thân là nữ nhi, còn nghĩa bất dung từ không sợ nguy hiểm.

Nói như vậy với hai đại nam nhân như ta chẳng phải là coi thường ta sao?" Vu Mãng kỳ thực trong lòng không phải vậy.

Bởi vì bản lĩnh của Vu Linh thì Vu Mãng rất rõ, dù sao Vu Linh cũng có thần lực.

Huống hồ Vu Linh cũng thuộc người của bộ lạc Vu tộc, lại còn là quân sư của y, mọi việc đều do Khoa Phụ đích thân chỉ điểm.

Nên Vu Linh ở bên cạnh y là điều đương nhiên.

Nói cách khác, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần trước mắt căn bản không có quá nhiều liên quan đến chuyện này.

Vì vậy, tránh để hai người họ bị liên lụy là tốt hơn.

Suy cho cùng, Vu Mãng sợ nếu hai người họ gặp chuyện gì, y sẽ ân hận cả đời.

Lúc này Vu Linh cũng mở miệng nói: "À phải rồi, ta chưa giới thiệu bản thân.

Vu Linh của Vu tộc bộ lạc, cũng là quân sư của Vu Mãng.

Hai vị hãy nghe lời Vu Mãng đi.

Ta phải đi.

Dù sao chém giết loại yêu ma này là việc nội bộ của ta.

Chương 794

Vu Mãng tuyệt đối không phải coi thường hai vị đâu.

Ta vốn dĩ phải ở bên cạnh Vu Mãng.” A Tu La Thần đứng một bên nghe Vu Mãng và Vu Linh nói vậy, trong lòng cũng không vui.

Bởi vì nàng cực kỳ đồng ý với quan điểm này.

Dù sao A Tu La Thần trong lòng cho rằng nếu bằng hữu có chuyện mà không xông lên giúp đỡ, thì còn gọi gì là bằng hữu.

Giữa bằng hữu đều có tình có nghĩa, dù có nguy hiểm, cũng nên nghĩa bất dung từ.

“Không cần nói nhiều!

Ta và Hắc Sơn Yêu đều sẽ không rời đi.

Chuyện này hai ta quyết định sẽ nhúng tay vào.

Xin hai vị đừng lo lắng cho ta và Hắc Sơn Yêu.

Hai chúng ta cũng có bản lĩnh của mình, lâu ngày không gặp, công lực của ta cũng không ngừng tăng tiến.” Vu Mãng và Vu Linh thấy tình huống này không thể lay chuyển A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, nên trong tình cảnh không còn cách nào khác cũng đành đồng ý.

Bởi vì dù sao cũng không có quá nhiều thời gian để lãng phí vào việc tranh cãi.

Thời gian cấp bách, cần nhanh chóng tìm ra động hướng của yêu ma.

Nhưng lúc này Vu Mãng và Vu Linh trong lòng biết rõ, nếu yêu ma có khí tức, sẽ xuất hiện vào buổi tối.

Bởi vì ban ngày Vu Mãng dù nhắm mắt tập trung cảm ứng, cũng

căn bản không thể cảm nhận được chút yêu khí nào.

Huống hồ nếu yêu ma có hành động vào ban ngày, căn bản sẽ không đợi đến đêm khuya mới hại người.

Vu Mãng và Vu Linh trong lòng có thể khẳng định rõ ràng rằng ban ngày thì an toàn.

Lúc này Vu Mãng, Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu bốn người đi ra ngoài thành trấn.

Bởi vì bốn người trong lòng đều rất rõ, động huyệt của yêu ma căn bản sẽ không ở trong thành trấn này.

Dù sao Vu Mãng vừa rồi đã nói rõ, việc không cảm nhận được yêu khí có thể khẳng định yêu ma đang ở bên ngoài thành trấn.

Bước ra khỏi thành trấn, Vu Mãng quay đầu nhìn lại thị trấn.

Vu Mãng lúc này lo lắng rằng trong lúc y rời đi tìm yêu ma.

Nếu vào ban đêm, sợ rằng yêu ma sẽ quay lại thành trấn, sau đó tấn công những người trong thị trấn.

Vu Mãng liền dậm chân một cái, theo dưới chân từ từ thăng lên một kết giới, bao bọc toàn bộ thành trấn một cách vững chắc.

Kết giới này người thường không thể nhìn thấy bằng mắt trần, nhưng phàm là kẻ nào thân mang một tia tà khí, đều không thể bước vào trong kết giới.

Bởi vì một khi bước vào sẽ bị kết giới đẩy ra.

Đồng thời, Vu Mãng cũng có thể thông qua kết giới phản hồi cảm nhận được tình hình xung quanh kết giới.

Kết giới bao bọc thành trấn một cách vững chắc như vậy, đảm bảo an toàn cho toàn bộ thị trấn.

Vu Linh đứng một bên nhìn Vu Mãng có hành động như vậy cũng gật đầu.

Nàng nghĩ thầm, tâm tư Vu Mãng thật tinh tế, có thể quan tâm đến an nguy của chúng sinh, đây cũng là một loại đại ái.

Sau đó Vu Mãng, Vu Linh, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đứng bên ngoài thành trấn được bao bọc bởi kết giới, nhìn về phía xa.

Lúc này, nhìn về phía sơn cốc xa xa, cảm thấy âm u lạnh lẽo, trong sơn cốc dường như không có nhiều cây cối.

Lúc này Vu Mãng, Vu Linh, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần nhìn nhau, đều cảm thấy nơi đó có gì đó kỳ lạ.

Không bằng đến đó tìm kiếm, xem có động tĩnh gì của yêu ma không.

Chương 795

Lúc này Vu Linh suy nghĩ một lát rồi nói với Vu Mãng: "Đã cảm nhận được yêu khí của yêu ma đêm qua, nhưng rồi nó đột nhiên biến mất, chắc chắn có điều gì đó khuất tất.

Có thể đó là yêu pháp của chính yêu ma.

Đó cũng là bản lĩnh quen dùng của chúng, cũng không chừng.

Nếu đã vậy, chúng ta đến ngọn sơn cốc đó, rồi mới có cách cảm nhận được." Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng nghĩ, quả thực là như vậy.

Nếu con yêu ma đó thân mang yêu khí, Vu Mãng đương nhiên có thể cảm nhận được.

Nhưng như tối qua, yêu khí đột nhiên biến mất, vậy chắc chắn yêu ma thiện về ngụy trang.

Có thể thu phóng yêu khí tự nhiên.

Nghe tử trạng của người chết mà quan sai kể trước đó, Vu Mãng và Vu Linh khẳng định con yêu ma này có năng lực lấy mặt người để biến hóa.

Loại yêu pháp này trước đây ở bộ lạc Vu tộc cũng từng nghe nói đến.

Vu Mãng đang định hỏi Vu Linh cần làm gì, nên đối phó ra sao.

Nghĩ rồi, Vu Mãng liền hỏi Vu Linh: "Vậy nếu theo cách của ngươi, ta bây giờ nên làm gì?" Lúc này Vu Linh lại nói: "Hiện tại, bách tính trong thành trấn vì là ban ngày nên rất an toàn.

Dù sao ta có thể khẳng định một điều rằng, con yêu ma này sẽ

không tác quái vào ban ngày, nếu không thì thành trấn đã không yên bình như vậy.

Huống hồ vụ án mạng tối qua cũng xảy ra vào ban đêm.

Điều đó đủ để thấy ban ngày trong thành trấn không có gì đáng ngại.

Hiện giờ chúng ta cũng đã bố trí kết giới.

Con yêu ma này nếu có hành động vào ban đêm, chắc chắn phải thông qua kết giới mới có thể tiến vào.

Vậy chúng ta chi bằng 'thủ chu đãi thỏ', đợi nó tự chui đầu vào lưới.” Vu Mãng nghe ý kiến của Vu Linh xong, trong lòng nghĩ, Vu Linh không hổ danh là quân sư.

Suy tính thật chu đáo, như vậy cũng tiết kiệm thời gian tìm kiếm yêu ma.

Dù sao con yêu ma đó không dễ tìm như vậy, vì nó thiện về ẩn tàng yêu khí.

Dựa vào thần lực của bản thân Vu Mãng, cũng không thể dễ dàng tìm thấy nó.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đứng một bên nghe Vu Linh phân tích, cũng thấy có lý, sau đó nhìn Vu Mãng gật đầu.

Lúc này A Tu La Thần nghe Vu Linh nói một hồi, đối với Vu Linh mà nói thì 'quát mục tương khán'.

Nàng nghĩ thầm, trước đây nàng đã coi Vu Linh là một nữ tử yếu đuối của Vu Mãng, thật sự hổ thẹn với lời nói đó.

Một nữ tử cũng không hề yếu ớt chút nào.

Hơn nữa lại là một nữ tử thâm tư thục lự, cũng là một nữ tử phi phàm.

Nếu không thì cũng không thể trở thành quân sư của Vu Mãng.

Hắc Sơn Yêu cũng nghĩ như vậy.

Hắc Sơn Yêu đối với kiến giải lần này của Vu Linh càng khen ngợi không ngớt: "Vu Linh, sách lược của ngươi quá cao minh rồi!

Thật sự khiến người khác phải 'quát mục tương khán' a!

Một nữ tử nhỏ bé mà có được sách lược như vậy, lại còn tinh tế, mạnh hơn ba đại nam nhân chúng ta nhiều.

May mà có cách này, nếu không ta không biết phải lãng phí bao nhiêu khí lực nữa, lãng phí khí lực mà chưa chắc đã tìm được." Vu Linh vừa nghe có người khen ngợi càng thêm ngượng ngùng, đỏ mặt thẹn thùng nói: "Đâu có đâu có, tiểu nữ tử nào có đức năng gì mà có thể nhận được lời khen ngợi như vậy của Hắc Sơn đại ca chứ?

Tiểu nữ tử chỉ là một nữ lưu, chút kiến giải cỏn con, không đáng để khen ngợi." Lúc này Vu Mãng nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ, nên mai phục ở đâu mới tốt đây?

Tổng không thể cứ đứng sừng sững ở đây như vậy, con yêu ma đó chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Chương 796

Nghĩ rồi, Vu Mãng nhìn về bốn hướng đông, nam, tây, bắc của thành trấn.

Y nghĩ, nếu yêu ma tấn công thành trấn, cũng không biết sẽ từ hướng nào tiến vào.

Tuy đã bố trí kết giới bảo vệ thành trấn này, nhưng con yêu ma đó lại thiện về biến hóa ngụy trang.

Nếu nó biến hóa thành người, rồi kêu cứu bên ngoài kết giới, vậy khó tránh khỏi sẽ có người lương thiện đi ra khỏi thành trấn.

Nếu vậy sẽ gặp nguy hiểm, rơi vào tay yêu ma.

Vu Linh một bên nhìn Vu Mãng đang trầm tư không nói, trong lòng biết Vu Mãng đang nghĩ gì, liền hỏi: "Vu Mãng, ngươi đang nghĩ chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ sách lược của ta vừa rồi có chỗ nào không ổn sao?" Lúc này Vu Mãng đáp lời Vu Linh: "Không có, không có.

Sách lược tất nhiên là tốt.

Nhưng ta đang nghĩ một chuyện.

Nếu yêu ma tấn công cư dân trong thành trấn, nhưng nó không tiến vào thành trấn, mà ở bên ngoài thành trấn thì phải làm sao?" Vu Linh, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói vậy, đều khó hiểu nhìn Vu Mãng, không biết ý của y là gì.

Dù sao đã có kết giới bảo vệ thành trấn, vậy cư dân trong thành trấn sẽ an toàn.

Yêu ma nếu cố xông vào kết giới, thì Vu Mãng tự thân nhất định

sẽ cảm nhận được.

Sao có thể rơi vào tay yêu ma chứ?

Vu Mãng nhìn Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, ba người đều mang vẻ mặt khó hiểu.

Nhìn thấy biểu tình khó hiểu của họ, Vu Mãng biết họ không hiểu sâu sắc lời y vừa nói.

Lúc này Vu Mãng lại giải thích chi tiết hơn: "Vì sao không hiểu?

Ta biết chứ.

Ý của ta là, nếu con yêu ma đó tấn công cư dân, nhưng không tiến vào thành trấn, mà ở bên ngoài thành trấn, vì con yêu ma đó sẽ lấy mặt người." "Nó lợi dụng yêu pháp biến hóa thành người lương thiện, ở bên ngoài thành trấn lừa gạt người bên trong thành trấn.

Vậy thì nguy hiểm rồi.

Dù sao yêu ma rất gian trá, sao người lương thiện bình thường có thể đề phòng được chứ?" Nghe Vu Mãng một phen cân nhắc, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Linh mới chợt tỉnh ngộ.

Lúc này Vu Linh nghĩ, sách lược 'thủ chu đãi thỏ' vừa rồi tất nhiên là tốt, nhưng lại bỏ qua một điểm.

Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Mãng không phải là một 'mãng phu' đơn thuần.

Nếu là 'mãng phu', thì y cũng là một 'mãng phu' có dũng có mưu.

Vu Linh nhìn Vu Mãng, cười thật đẹp.

Vu Mãng phát hiện ra, cũng cười ha ha nhìn Vu Linh: "Cô nương cười gì vậy?" Vu Linh lắc đầu: "Không... không có gì, ta chỉ nhất thời nhớ đến sư phụ Cửu Phượng, rất nhớ người, nên mới có chút cảm xúc như vậy." Kỳ thực Vu Linh không nói thật.

Chính xác là vì lời nói vừa rồi của Vu Mãng, một tràng quan tâm đã khiến nàng cảm động rơi nước mắt.

Nhưng Vu Mãng lúc này lại không biết, y cho rằng Vu Linh nói thật.

Sau đó y xoa xoa đầu Vu Linh, ôn hòa nói: "À, sau khi ta lịch luyện đã mấy ngày không về rồi, thời gian quá lâu khó tránh khỏi cũng sẽ nhớ Cửu Phượng.

Tối nay ta làm xong chuyện này, sẽ nhanh chóng quay về bộ lạc, để ngươi sớm gặp sư phụ Cửu Phượng, được không?" Vu Linh gật đầu.

Lúc này Vu Mãng đột nhiên nghĩ ra một biện pháp vạn vô nhất thất, biện pháp này vừa có thể bảo vệ an toàn cho Vu Linh, vừa có thể kịp thời thông báo cho mọi người.

Vì vậy y nói với Vu Linh: "Vu Linh, lát nữa sau khi ta đi, ngươi hãy sử dụng ẩn thân thuật.

Như vậy, nếu gặp yêu ma, ngươi hãy âm thầm thông báo cho ta.

Chương 797

Chỉ có như vậy ta mới yên tâm được.

Ngàn vạn lần đừng đối đầu trực diện với yêu ma, phải nhớ kỹ là nhất định phải đợi ta đó." Lúc này trong lòng Vu Linh cảm thấy ấm áp càng thêm mạnh mẽ.

Bởi vì Vu Mãng ở khắp mọi nơi đều lo lắng cho nàng.

Nàng gật đầu vẫy tay, tạm biệt Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng cũng đi về hướng nam.

Vu Linh đứng tại chỗ, trong lòng nhớ lại những lời Vu Mãng vừa nói, nàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thời gian cũng gần đến, nàng liền thi triển ẩn thân thuật.

Trong khoảnh khắc, Vu Linh trở nên trong suốt, biến mất trong không khí, không thể nhìn thấy được.

Một lát sau, Vu Mãng đã đến đích.

Y tìm một vị trí ẩn nấp.

Y nghĩ thầm, tốt nhất là con yêu ma đó xuất hiện từ phía nam, như vậy sẽ tiết kiệm được khâu trung gian.

Vu Mãng trong lòng biết, nếu yêu ma xuất hiện ở phía nam, thì Vu Mãng sẽ lập tức ra tay chém giết nó.

Lúc này Vu Mãng trong lòng vừa hưng phấn lại vừa lo lắng.

Hưng phấn vì nếu gặp được con yêu ma đó, sau khi giết nó sẽ hấp thu được một phần thực lực nhất định.

Nhưng điều y lo lắng là A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Linh

ba người lại tản mát ở các hướng khác nhau.

Họ không tụ tập lại một chỗ, sợ rằng vạn nhất có bất trắc xảy ra, thì sẽ rất tệ.

Nếu Vu Linh, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ba người ở cùng Vu Mãng.

Vậy thì bằng năng lực của bản thân Vu Mãng, y chắc chắn sẽ bảo vệ tất cả mọi người được an toàn.

Nhưng một khi đã phân tán, có chuyện gì xảy ra Vu Mãng cũng không thể lo liệu kịp.

Vu Mãng lúc này chỉ có thể cầu mong yêu ma ở một hướng nào đó.

Bởi vì chỉ có như vậy, những người khác mới không gặp nguy hiểm.

Trong khi ẩn nấp, Vu Mãng cũng nghỉ ngơi một chút, vì trời vẫn còn sớm.

Nhưng không biết đã bao lâu, khi Vu Mãng mở mắt ra, trời đã không còn sớm nữa.

Lúc này Vu Mãng cũng bắt đầu tập trung tinh thần.

Vu Mãng trong lòng biết, yêu ma sẽ có hành động vào buổi tối, nhưng không biết lần này yêu ma sẽ xuất hiện từ hướng nào.

Những điều này đều không phải Vu Mãng có thể dự liệu được.

Việc cần làm bây giờ là tĩnh lặng chờ đợi, quan sát sự biến đổi.

Cùng với màn đêm buông xuống, Vu Mãng ở ngoài thành trấn xuyên qua kết giới nhìn cảnh tượng phồn vinh bên trong thành trấn, vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Sau một ngày lắng đọng, những người này dường như đã quên đi nỗi sợ hãi đêm qua.

Ở một hướng khác, Vu Linh cũng đang sử dụng ẩn thân thuật, tĩnh lặng chờ đợi.

Lúc này Vu Linh từ xa nhìn thấy một cái bóng đang bay lượn, hình dạng giống loài dơi.

Cùng với bóng đen đó hạ xuống.

Lúc này Vu Linh xác định đó là một con yêu dơi.

Chương 798

Yêu dơi không nhìn thấy Vu Linh đang ẩn thân, cho rằng bên cạnh không có ai.

Vừa bước vào phạm vi kết giới, nó lại phát hiện ra kết giới mà Vu Mãng đã bố trí.

Yêu dơi sợ hãi lùi lại hai bước, trong lòng nghĩ, kết giới này là ai bố trí?

Không ngờ trong thành trấn lại có người có năng lực như vậy.

Sau đó yêu dơi khẽ cười một tiếng, ẩn giấu yêu khí của bản thân.

Sau đó nó biến hóa thành một lão bách tính bình thường.

Vu Linh nhìn thấy tình hình như vậy rất đạm định.

Trong lòng nàng nghĩ, khuôn mặt đó lẽ nào là khuôn mặt của một trong hai vợ chồng bị thảm sát tối qua sao?

Lúc này, chắc chắn hài nhi đó cũng đã trở thành vật dẫn để luyện yêu pháp mà mất mạng rồi.

Lúc này trong lòng Vu Linh vô cùng phẫn nộ, một hài nhi vừa mới chào đời lại rơi vào tay yêu ma như vậy.

Vu Linh nhìn dáng vẻ của yêu ma, lửa giận bốc lên, không khỏi muốn xông lên cùng yêu ma chiến đấu.

Nhưng nàng lại nhớ lời Vu Mãng dặn, lúc Vu Mãng đi không được khinh cử vọng động, phải kịp thời thông báo cho Vu Mãng.

Lúc này Vu Linh mới kiềm chế lửa giận trong lòng, thông qua truyền tâm thuật đặc hữu của Vu tộc để thông báo cho Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần. (Loại truyền tâm thuật này là tâm pháp liên

lạc chuyên dụng của Vu tộc, có thể truyền đạt tin tức qua thần niệm trong khoảng cách ngắn.) Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Mãng đứng một bên, tiếp nhận thông điệp tâm linh của Vu Linh, cũng vội vàng chạy tới.

Vu Mãng có thần lực trời sinh, tự nhiên tốc độ nhanh hơn hai người kia.

Y đến nơi đầu tiên, cũng bởi vì trong lòng lo lắng cho an nguy của Vu Linh.

Lúc này yêu dơi cũng phát hiện động tĩnh của Vu Mãng đang lao đến, tự nhiên nó cũng giả vờ vô tội.

"Ta là bách tính trong thành trấn, xin hãy giúp ta!

Ta đi không nổi nữa rồi, có thể giúp ta về nhà được không?" Vu Mãng vừa nghe đã đoán định con yêu ma này chắc chắn không biết y đã bố trí kết giới.

Nó tưởng Vu Mãng không biết tình hình, cho rằng sẽ lừa được Vu Mãng.

Nhưng con yêu dơi này lại không biết, Vu Mãng đã biết thân phận của nó, đang tiến lên để đánh giết nó.

Vu Mãng trực tiếp xông thẳng về phía con yêu dơi, tốc độ cực kỳ nhanh.

Vu Mãng vận dụng Thất Phu Chi Dũng, đất cát trên mặt đất theo tốc độ của y mà tung bay.

Trong tay Vu Mãng ngưng tụ một đạo bạch quang, đạo bạch quang này trong chớp mắt hình thành Bàn Cổ Phủ thực thể.

Bàn Cổ Phủ là thượng cổ thần khí, trong tay Vu Mãng kêu vang ken két, phát ra tiếng 'ca ca' giòn giã.

Lúc này trong lòng Vu Mãng vô cùng phẫn nộ.

Cặp vợ chồng bị thảm sát đêm qua, cùng hài nhi vô tội, khiến Vu Mãng lửa giận bốc cao, trong chớp mắt mắt y đỏ ngầu.

Hồng quang trên Bàn Cổ Phủ cũng lập tức bao phủ toàn thân Vu Mãng.

Con yêu dơi nhìn thấy tình hình này, đoạn định Vu Mãng trước mặt tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Vì vậy nó cũng không giả vờ nữa, biến trở lại hình dạng thật, bay lên không trung.

Lúc này Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng đã chạy đến.

Nhìn con yêu dơi đang bay lượn trên không, y cũng nổi giận đùng đùng.

Hắc Sơn Yêu vận sức mạnh trong cơ thể, thuận thế đẩy song chưởng, một luồng hắc phong xuất hiện, bay thẳng về phía yêu dơi.

Chương 799

Nhưng yêu dơi trên không trung không yếu ớt đến vậy, nó vỗ cánh, kèm theo một tiếng kêu chói tai, né tránh được luồng hắc phong.

A Tu La Thần thuận thế nhảy lên, tuy không thể đến gần yêu dơi, nhưng cũng rút ngắn được một khoảng cách.

Cùng với những cú đấm nhanh chóng, nhiều quyền ảnh bay về phía yêu dơi.

Con yêu dơi tiếp tục vỗ cánh.

Dưới ánh trăng, nó lộ ra hàm răng sắc nhọn và đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục.

Cùng với sự vỗ cánh của yêu dơi, đôi cánh của nó bắn ra hàn băng chi khí.

Luồng hàn băng chi khí này chí âm chí lãnh.

Vừa bắn ra trong chớp mắt, chưa kịp chạm đất, Vu Mãng, Vu Linh, Hắc Sơn Yêu đã cảm nhận được một luồng hàn ý.

Lúc này Vu Mãng đột nhiên ý thức được A Tu La Thần đang ở giữa không trung.

Nếu luồng hàn ý này đánh trúng A Tu La Thần, thì hậu quả sẽ khó lường.

Chắc chắn yêu pháp của yêu dơi không phải trò đùa.

A Tu La Thần trên không trung không thể né tránh.

Nhìn luồng hàn lưu khí lao đến, khuôn mặt nàng bắt đầu lộ ra vẻ hoảng loạn.

Nhưng Vu Mãng há có thể để chuyện này xảy ra?

Một khi bốn người đã hội hợp, thì Vu Mãng chỉ có thể giết chết con yêu dơi này mới có thể bảo vệ an toàn cho những người còn lại.

Thân là Chiến Thần Vu tộc, Vu Mãng trong cảnh tượng này càng đánh càng dũng mãnh.

Đối thủ càng mạnh, trong lòng Vu Mãng càng hưng phấn.

Sự hưng phấn khiến hai tay y lại bắt đầu run lên.

Vu Linh nhìn Vu Mãng bên cạnh đang ở trạng thái như vậy, trong lòng hiểu rõ Vu Mãng đã động sát tâm.

Mạng sống của con yêu dơi này hẳn phải kết thúc tại đây rồi.

Chưa đợi Vu Mãng nhảy vọt thân mình đi ngăn cản luồng hàn băng chi khí.

Chỉ thấy thân thể A Tu La Thần thay đổi phương hướng, bay lượn sát mặt đất.

Lúc này Vu Mãng ý thức được Vu Linh đang ẩn thân, Vu Linh đang giúp đỡ A Tu La Thần.

Chỉ thấy A Tu La Thần dưới chân đạp phi kiếm, Vu Linh đang ngự kiếm phi hành.

Vu Linh lợi dụng thần lực, dưới chân đạp kiếm bay lên không trung, giải cứu A Tu La Thần.

Sau đó A Tu La Thần rơi xuống đất, Vu Linh cũng hiển hiện ra trạng thái ban đầu, không còn sử dụng ẩn thân thuật nữa.

Bởi vì Vu Linh cũng muốn gia nhập chiến đấu.

Vì A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu không thể cảm nhận được phương hướng của Vu Linh trong trạng thái ẩn thân.

Nên sợ rằng khi Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ra tay cùng lúc sẽ

làm nàng bị thương.

Bởi vì dù sao A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu không thể cảm nhận được vị trí của nàng khi ẩn thân.

Bởi vì hai người họ khác với Vu Mãng.

Vu Mãng có năng lực thần lực của bản thân, đương nhiên cũng có thể xác định và cảm nhận vị trí của ẩn thân thuật.

Vu Linh đã nói rồi, vì yêu dơi bay lượn trên không, không phải vì con yêu dơi này lợi hại đến mức nào.

Chương 800

Chỉ là con yêu dơi này thiện về trốn chạy và bay lượn.

Nếu giao chiến cận thân, thì chắc chắn đánh giết nó dễ như trở bàn tay.

Nhưng ở khoảng cách xa, chỉ có thể thông qua công kích tầm xa để gây thương tích cho con yêu dơi này.

Vu Linh thân là quân sư đương nhiên có thể cân nhắc điểm này.

Sau đó nàng sử dụng ngự kiếm thi triển thần thông.

Nàng thuận theo hướng ngón tay chỉ, trong chớp mắt biến ngự kiếm thành hàng ngàn luồng kiếm quang, trực tiếp lao về phía yêu dơi đang bay trên không trung.

Con yêu dơi lợi dụng hàn băng chi khí phong tỏa một nửa số kiếm quang.

Nhưng vì số lượng kiếm quang quá nhiều, hàn băng chi khí lại không thể phong tỏa tất cả kiếm quang.

Bất đắc dĩ, yêu dơi dùng tốc độ bay lượn nhanh nhẹn của mình, né tránh công kích của ngự kiếm.

Vu Mãng đứng trên mặt đất tức đến nghiến răng.

Y vận dụng Thất Phu Chi Dũng, thần lực chiếm cứ toàn thân.

Y dùng chân đạp mạnh xuống, mặt đất 'oanh long' một tiếng, đất đá tung tóe.

Cùng với một tiếng vang lớn, thân thể Vu Mãng nhanh chóng xuyên thẳng qua lớp bụi đất, tốc độ nhanh đến kinh người.

Chưa kịp để yêu dơi phản ứng, thân thể Vu Mãng đã xuyên đến

trước mặt nó.

Bàn Cổ Phủ trong tay y vung xuống, con yêu dơi không kịp né tránh, chỉ có thể bỏ một cánh để chống đỡ.

Chiếc cánh đó trong chớp mắt bị Bàn Cổ Phủ trong tay Vu Mãng chém xuống.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết của yêu dơi, nó không quên phun ra từng ngụm độc vật.

Vu Mãng có Bất Hoại Kim Thân, được kim thân hộ thể, tất cả công kích vật lý đương nhiên không có tác dụng với y.

Nhưng đối với luồng độc vụ trước mắt mà nói, y không may mắn đến vậy.

Nhưng tốc độ độc vụ chậm rãi như vậy, há có thể thoát khỏi tốc độ mẫn tiệp của Vu Mãng?

Vu Mãng sử dụng Thất Phu Chi Dũng, cùng với thần lực càng đánh càng dũng mãnh, trong chớp mắt đã vòng ra phía sau độc vụ.

Yêu dơi đã mất một cánh, còn lại một cánh khác, miễn cưỡng vỗ cánh bay lượn trên không trung.

Bởi vì biết mình bị thương, nên nó trốn vào trong luồng độc vụ vừa phun ra, lợi dụng độc vụ để bảo vệ.

Nhưng con yêu dơi đó há có thể nghĩ đơn giản như vậy, thật là ngây thơ.

Vu Mãng đương nhiên không cho phép.

Sau khi vòng qua độc vụ, y lợi dụng Bàn Cổ Phủ trong tay ngưng tụ sức mạnh.

Trong chớp mắt, một đạo hồng quang chém vào giữa độc vụ.

Chỉ nghe trong độc vụ 'oanh long' một tiếng, hồng quang đã đánh trúng yêu dơi.

Một cánh khác lại từ trong luồng độc vụ rơi xuống, của yêu dơi.

Sau đó, thân thể của yêu dơi cũng rơi xuống đất.

Vu Mãng thuận theo hướng rơi cũng bay xuống.

Yêu dơi mất đi đôi cánh, tương đương với việc mất đi tất cả yêu lực, trở thành phế vật.

Bởi vì tất cả yêu lực của yêu dơi đều tập trung vào hai đôi cánh của nó.

Chương 801

Hiện tại yêu dơi không còn chút sức lực nào để chống đỡ, rơi vào thế mặc người xẻ thịt.

Vu Linh vội vàng chạy đến trước mặt yêu dơi, định dùng ngự kiếm giết chết con yêu dơi này.

Bởi vì những việc làm của con yêu dơi này thật sự quá đáng phẫn nộ.

Lúc này nàng bị Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng chặn lại, sau đó y nói với Vu Linh: "Giết con yêu dơi này cũng không vội một lúc.

Ta có việc cần hỏi nó." Lúc này yêu dơi sau khi bị thương vội vàng cầu xin: "Thần tướng thần tướng, xin tha cho ta một mạng." Lúc này Vu Mãng hỏi: "Ngươi từ đâu đến, trú địa ở đâu?

Vì sao lại tấn công thôn dân vô tội?

Nếu ngươi khai báo thành thật, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một cái mạng chó." Con yêu dơi vừa nghe Vu Mãng nói vậy, có thể tha mạng, liền vội vàng nói không ngừng.

"Thần tướng, ta không có trú địa, ta vẫn luôn chỉ có một mình.

Với năng lực của ta căn bản không thể gia nhập yêu tộc.

Ta chỉ là một tán yêu (yêu ma lang thang) mà thôi.

Trong cơ duyên xảo hợp, ta đã học được pháp môn biến hóa chi thuật, nên mới đi tấn công thôn dân, thông qua thủ đoạn này để lấy thêm nhiều khuôn mặt, từ đó đạt được đủ loại biến hóa." Vu Linh đứng một bên nghe xong phẫn nộ không thôi, sau đó hỏi: "Vậy vì sao ngươi lại bắt cóc hài nhi?

Những hài nhi đó căn bản còn chưa biết gì, vừa mới sinh ra đời, vì sao ngươi lại tàn nhẫn đến vậy?" Lúc này yêu dơi vội vàng đáp lời Vu Linh: "Luyện loại biến hóa chi thuật này, nhất định phải hấp thực máu của hài nhi làm vật dẫn mới luyện thành.

Nếu không sẽ bị loại thuật này phản phệ." Nghe yêu dơi nói vậy, Vu Linh nhìn Vu Mãng, xác định rằng loại tà ma yêu pháp được truyền tụng trong bộ lạc Vu tộc, chính là biến hóa chi thuật mà con yêu dơi này đang sử dụng.

Hắc Sơn Yêu nghe xong thì lửa giận bốc lên tận trời, không thể kiềm chế cảm xúc, thuận thế một chưởng đánh vào đầu yêu dơi.

Một luồng hắc phong bao quanh đầu lâu yêu dơi, con yêu dơi không ngừng cầu xin.

"Thần tướng, thần tướng, ta chỉ cần nói ra sẽ được tha một mạng mà!" Vu Mãng lúc này không thể tha mạng cho nó, để mặc nó tiếp tục hại người, liền lạnh lùng nói: "Ta có thể tha mạng ngươi, nhưng những người khác sẽ không tha." Nói rồi, y nhìn về phía Hắc Sơn Yêu, gật đầu.

Hắc Sơn Yêu hiểu ý Vu Mãng, tay y dùng sức, luồng hắc phong siết chặt hơn.

Thuận theo kình lực của luồng hắc phong đó, trong chớp mắt y đã cứng rắn vặn đứt đầu lâu của con yêu dơi.

Trên mặt đất chỉ còn lại thân thể của con yêu dơi từ từ đổ xuống.

Trong chớp mắt, thân thể yêu dơi cũng từ từ tan rã, tâm thần câu diệt.

Chớp mắt, thi thể cũng biến mất, chỉ còn lại một cái đầu lâu bị vặn đứt.

Lúc này Vu Mãng nhắm mắt hấp thu thực lực của yêu dơi.

Trong khi hấp thu thực lực.

Y mơ hồ cảm nhận được một số thủ đoạn tàn nhẫn mà con yêu dơi này đã làm trong lúc gây ác.

Vu Mãng hấp thu xong thực lực, lửa giận không hề giảm bớt.

Y cầm lấy đầu lâu yêu dơi, ném lên trời.

Y ngẩng đầu, gào thét vào đầu lâu yêu dơi.

Trong tiếng gào thét mang theo thần lực của Vu Mãng.

Cùng với thần lực được phóng thích nuốt chửng cái đầu lâu, cái đầu lâu đó trong chớp mắt cũng hóa thành tro bụi.

Vu Linh lúc này có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng Vu Mãng.

Dù sao Vu Linh trong lòng cũng vô cùng ưu thương, cũng cảm thấy tiếc nuối cho chúng sinh.

Vu Mãng là hóa thân của chính nghĩa, dĩ nhiên cũng thống khổ vô cùng, bởi lẽ khi hấp thu thực lực, cảm thụ của Vu Mãng nhiều hơn Vu Linh rất nhiều.

Lúc đó, Hắc Sơn Yêu cùng A Tu La Thần thấy sắc đỏ trong mắt Vu Mãng chưa hề tiêu tan.

Chương 802

Biết rằng lúc này Vu Mãng đang trong cơn phẫn nộ, liền chạy về phía xa, bắt đầu thi triển thần lực, điên cuồng phá phách để phát tiết.

Lúc đó, Vu Linh, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều không tiến lên ngăn cản Vu Mãng.

Bởi lẽ, họ biết tâm tình phẫn nộ của Vu Mãng cần được phát tiết ra ngoài.

Vu Linh nhìn Vu Mãng với đôi mắt ướt lệ, bởi nàng biết chiến thần Vu tộc tựa hóa thân của chính nghĩa, trong lòng ẩn chứa đại ái.

Nhìn Vu Mãng đang phát tiết trước mắt, thỉnh thoảng nàng cũng rơi một giọt lệ.

Không biết trải qua bao lâu, Vu Mãng ngồi xuống đất, biểu hiện cuồng loạn lúc này mới tạm dừng.

Đôi mắt cũng tiêu tan sắc đỏ, Ám Huyết Phủ vì chiến đấu kết thúc, theo nộ khí của Vu Mãng hạ xuống, cũng dần dần tiêu biến, hóa thành hư ảnh rồi hoàn toàn biến mất.

Lúc đó, Vu Linh đi đến trước mặt Vu Mãng, đỡ lấy Vu Mãng, quan tâm hỏi.

“Vu Mãng, huynh không sao chứ?

Có một số việc ta khó lòng sắp đặt.

Ta muốn làm là thấy yêu giết yêu, thấy ma giết ma.

Những yêu ma kia, trong tình huống chưa làm hại ai, thì những việc chúng làm ta càng không thể ngăn cản.” Vu Mãng nghe xong lời của Vu Linh, trong lòng cũng sáng tỏ nhiều.

Đứng thẳng người dậy, Vu Mãng xoa xoa đầu Vu Linh, rồi gật đầu mỉm cười.

Dẫu sao, thân là chiến thần, phòng tuyến trong lòng không nên yếu mềm như vậy.

Vu Mãng cũng kiên định một điều, đồng thời nội tâm cũng vững tin rằng, giết sạch tất cả yêu ma, để bảo vệ những người quan trọng.

Theo sau khi chiến đấu kết thúc, tâm tình của Vu Mãng lúc này cũng dần dần hòa hoãn, không còn phẫn nộ như vừa rồi.

Nhờ phát tiết vừa rồi, hoàn toàn trút bỏ phẫn nộ trong lòng, biểu hiện lúc này cũng đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Vu Linh thấy trạng thái của Vu Mãng bây giờ, tâm tình lo lắng ban đầu cũng thả lỏng.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đứng một bên thấy tình hình Vu Mãng lúc này cũng vậy, lòng lo lắng ban đầu cũng trở nên bình tĩnh.

Vu Mãng nói.

"Nếu con yêu dơi kia đã bị ta chém chết, vậy khu vực này không còn nguy hiểm, bá tánh trong thành trấn cũng sẽ không bị yêu ma xâm hại." Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Linh đứng một bên nghe Vu Mãng nói vậy, đều gật đầu.

Họ cảm thấy lời Vu Mãng có lý, dù sao con yêu dơi vừa rồi trước khi bị giết, cũng chỉ là một con yêu quái đơn lẻ ở nơi đó, là một tán yêu.

Nếu nó là tán yêu, vậy chứng tỏ căn bản không có yêu ma nào khác.

Dẫu sao con yêu dơi vừa rồi cũng không dám nói dối, bởi trong tình huống cấp bách cầu xin tha thứ, nó không dám không nói thật.

Vu Linh nói với Vu Mãng.

“Nếu khu vực này đã an toàn, vậy có thể thu hồi kết giới rồi.

Dẫu sao, thần lực như vậy nếu phóng thích lâu dài cũng sẽ ảnh hưởng đến tu vi bản thân.” Vu Mãng nghe xong, cảm thấy chuyện này cần phải suy tính kỹ lưỡng.

Vu Linh thấy Vu Mãng không trả lời, mà trầm tư, cảm thấy trong lòng hắn lúc này lại đang suy nghĩ chuyện gì đó, chỉ là không biết đó là gì.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng nhận ra tình huống Vu Mãng lúc này đang có chuyện trong lòng, vì vậy A Tu La Thần hỏi Vu Mãng.

“Chẳng lẽ huynh có chuyện trong lòng sao?

Vu Linh bảo huynh thu hồi kết giới, vì sao huynh lại đột nhiên trầm tư?

Bây giờ đã đánh giết yêu dơi rồi, chẳng lẽ còn có mối lo ngại gì sao?

Nếu huynh phát hiện điều gì bất thường, không ngại nói ra, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.” Lúc đó, Vu Mãng cũng đem chuyện vừa rồi trong lòng ra nói với mọi người.

Chương 803

"Con yêu dơi vừa rồi, quả nhiên là một kẻ cô độc, tuy trước khi lâm tử không dám nói dối, nhưng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Bởi yêu ma trên đời khá gian trá, nếu muốn hoàn toàn tin tưởng nó, vạn nhất thu hồi kết giới lại có yêu ma khác thì sao?" Vu Mãng nhìn về phía sơn cốc xa xôi, rồi tiếp tục nói.

"Bởi vì hiện tại ta không xác định lời con yêu dơi kia là thật hay giả, trong tình huống không thể hoàn toàn tin tưởng, cần phải xác nhận trước.

Nếu thu hồi kết giới, lỡ đâu khu vực này vẫn còn tồn tại yêu ma khác, thì bá tánh một phương sẽ bị liên lụy.

Nếu không phải ta nhất thời đại ý, đêm hôm đó cũng sẽ không xảy ra thảm trạng như vậy." Vu Linh lúc này hoàn toàn hiểu ý Vu Mãng, bởi nếu Vu Mãng đêm hôm đó không sơ suất, sẽ không xảy ra thảm trạng như vậy.

Hàm nghĩa sâu xa là Vu Mãng rõ ràng đã cảm giác được một tia yêu khí, nhưng lại ngộ nhận là ảo giác.

Nếu lúc đó hắn cẩn thận hơn một chút, thì đã có thể ngăn cản hành vi tàn ác đoạt lấy da mặt người của yêu dơi.

Trong lòng Vu Linh gật đầu, cảm thấy nên tôn trọng suy nghĩ của Vu Mãng lúc này, bởi lẽ lời hắn nói cũng có lý.

Không sợ bất trắc, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu thu hồi kết giới, cũng cần xác nhận một phương thực sự không còn yêu ma.

Vu Linh nhìn Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, rồi Vu Mãng đang

trầm tư một bên, sau đó nói.

"Nếu Vu Mãng không muốn thu hồi kết giới, vậy ta sẽ vất vả một chút, đi tuần tra quanh thành trấn." Vu Linh nhìn về phía xa đó, rồi tiếp tục nói.

"Đặc biệt là sơn cốc xa xôi kia, nhìn có vẻ âm u đáng sợ, là nơi yêu ma dễ dàng ẩn náu nhất.

Ta không ngại tập trung tuần tra từ đó, nhưng những nơi khác ta cũng không bỏ qua." Lúc này mọi người thấy trời sắp sáng, trải qua trận chiến kịch liệt đêm qua, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng cảm thấy thân tâm mỏi mệt.

Nhưng vừa nghe Vu Linh nói vậy, lại hiểu suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, nên Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng nghĩa bất dung từ đồng ý.

Bởi lẽ A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đều là những người trọng tình trọng nghĩa.

Nếu đã là chuyện của bằng hữu, đã giúp thì phải giúp cho trót.

Đồng thời là người lương thiện.

Bảo vệ bá tánh một phương, tuần tra yêu ma cũng nên hết trách nhiệm.

Vốn dĩ sau khi chiến đấu kết thúc mọi người nên nghỉ ngơi cho tốt, nhưng bây giờ lại có một cách nghĩ đột xuất, vậy chuyện nghỉ ngơi tạm thời gác lại vậy.

Tất cả mọi người đều dồn tinh thần đi tuần tra khắp bốn phía, không muốn bỏ sót bất kỳ nơi nào yêu ma có thể ẩn náu.

Sau khi tuần tra một vòng quanh thành trấn, không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào, xác định không có vấn đề gì.

Mọi người liền nhìn về phía sơn cốc xa xôi kia.

Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

“Hai vị huynh trưởng tối nay đã vất vả rồi.

Dẫu sao chuyện này không liên quan quá nhiều đến hai huynh, nếu thấy mệt mỏi có thể nghỉ ngơi trước.

Hai vị không phải người của Vu tộc bộ lạc, nên cũng không cần quá để tâm chuyện này.

Dẫu sao ta và Vu Linh đều là người Vu tộc, nên tất nhiên sẽ dốc hết sức mình điều tra và tham gia vào việc này.” Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, vội vàng đáp.

“Vu Mãng đừng quá khách khí!

Đã ta muốn giúp thì phải giúp cho trót.

Tính cách của ta và A Tu La Thần, huynh cũng không phải không biết.

Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, cũng đừng khách khí với hai huynh đệ ta, bởi vì không cần thiết.

Nếu huynh còn lề mề như vậy, chẳng phải là không coi hai huynh đệ ta là bằng hữu sao?” Vu Mãng thấy Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng ha ha cười lớn, bởi theo sự hiểu biết của Vu Mãng về Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu ghét nhất người khác lề mề.

Chương 804

Dẫu sao, nếu có phạm sai lầm, hắn cũng không để người khác lề mề, đó là tính cách của Hắc Sơn Yêu.

Vu Linh đứng một bên nhìn Hắc Sơn Yêu nói vậy, trong lòng cũng nảy ra một suy nghĩ.

Nàng cho rằng Vu Mãng ở bên ngoài Vu tộc bộ lạc không uổng công một chuyến, dẫu sao đã quen biết hai bằng hữu tri kỷ, trọng tình trọng nghĩa.

Mặc dù Vu Linh từ miệng Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu là người lỗ mãng, thô tâm đại ý, bình thường không có phẩm chất, nhưng qua lời nói vừa rồi của Hắc Sơn Yêu, nàng cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

A Tu La Thần cũng nói.

"Đúng đó, đúng đó, ta đồng ý với cách nói của Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng nếu còn như vậy nữa, ta sẽ không vui đâu.

Dẫu sao chúng ta là bằng hữu, vì sao huynh lại hết lần này đến lần khác từ chối ta?

Chẳng lẽ huynh không coi ta là bằng hữu sao?" Vu Mãng vội vàng xua tay ra hiệu, không phải vậy.

Bởi lẽ suy nghĩ trong lòng Vu Mãng hai người họ không thể nào hiểu được, Vu Mãng biết rõ, tuyệt đối không phải từ chối hai vị.

Dẫu sao Vu Mãng lo lắng sự an toàn của họ.

Nếu trong trận chiến với yêu ma có bất trắc, thì Vu Mãng sẽ vô cùng day dứt.

Hơn nữa hai bằng hữu trước mắt không phải là người của Vu tộc bộ lạc.

Vì Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần không muốn về nghỉ ngơi, nhất tâm muốn cùng Vu Linh và hắn đi tuần tra yêu ma, vậy cũng không còn cách nào khác.

Lúc này chỉ đành đồng ý với ý kiến của hai người.

Vu Mãng nghĩ, nếu hai người họ đã kiên quyết muốn đi, vậy cũng tốt, cố gắng giữ bốn người không phân tán.

Nếu có chuyện gì, cũng sẽ đảm bảo an toàn cho những người khác.

Vu Mãng có một sự tự tin, Vu Mãng thực sự có năng lực như vậy.

Chỉ dựa vào "Việt Chiến Việt Dũng", hắn sẽ không thất bại trước bất kỳ kẻ địch nào.

Bất kể đối thủ mạnh đến đâu, trong mắt Vu Mãng đều không đáng nói.

Bởi năng lực "Việt Chiến Việt Dũng" là gặp mạnh càng mạnh, đạt đến thần lực còn mạnh hơn đối phương.

Ngoài ra còn có "Bất Phôi Kim Thân" hộ thể, rõ ràng trong mọi tình huống, Vu Mãng đều sẽ không có lo lắng về tính mạng.

Nếu hắn không ngã xuống, vậy ba người trước mắt cũng nhất định an toàn.

Trong lòng mỉm cười, hắn vẫy tay ra hiệu cho mọi người, cùng tiến về sơn cốc xa xôi để bắt đầu tuần tra.

Thành trấn được kết giới do Vu Mãng phóng thích bảo vệ vẫn ở nguyên tại chỗ, vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Mặc dù không thể dùng mắt thấy động thái của kết giới, nhưng

bốn người có thể thông qua cảm nhận của bản thân, cảm thấy năng lượng của kết giới sinh sinh bất tức.

Cứ đi mãi, trời dần dần sáng, mặt trời từ từ mọc lên.

Nhìn cảnh bình minh đang chậm rãi nhô lên, cảnh sắc thật mê người và tươi đẹp.

Nếu không phải đã thức trắng cả đêm, thì nhất định sẽ bỏ lỡ cảnh bình minh tươi đẹp như vậy.

Vu Linh nhìn cảnh bình minh phương xa, vui vẻ nhảy nhót.

Trạng thái nghịch ngợm như vậy, chỉ có tâm hồn thiếu nữ mới có thể biểu hiện ra.

Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Linh nhảy nhót tinh nghịch như vậy, càng ngây người ra, cảm thấy cô gái xinh đẹp như vậy, lại thêm vẻ tinh nghịch này, quả thực mê hoặc lòng người.

A Tu La Thần nhìn bộ dạng của Hắc Sơn Yêu, biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Chương 805

"Cái tên háo sắc này vừa thấy nữ sinh là biểu hiện ngay.

Bây giờ lại có một thiếu nữ đáng yêu, tinh nghịch và xinh đẹp như vậy, lại còn thể hiện hành động tinh nghịch trước mặt, tên đại ngốc này lại bắt đầu chìm đắm rồi." Sau đó, hắn đưa tay vỗ "bốp" một tiếng lên gáy Hắc Sơn Yêu, âm thanh vẫn trong trẻo như thường lệ.

Hắc Sơn Yêu bị một chưởng của A Tu La Thần đánh đau, ôm gáy nhìn A Tu La Thần, tủi thân nói.

"Đại ca làm gì vậy?

Sao lại đột nhiên vỗ một chưởng như vậy, đánh ta thật không kịp trở tay.

Chẳng lẽ ta lại làm sai chuyện gì sao?" A Tu La Thần nhìn bộ dạng tủi thân của Hắc Sơn Yêu, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Không có không có, đệ biểu hiện tốt lắm, chỉ là ta nhất thời ngứa tay đánh thôi, xin lỗi xin lỗi." Hắc Sơn Yêu thấy A Tu La Thần nói vậy, nhưng trong lòng cũng biết A Tu La Thần vì sao lại ra tay đánh hắn.

Bởi lẽ hắn biết mình đã phạm lỗi trong lòng, chỉ là vừa rồi cố giả vờ không biết, không thừa nhận mà thôi.

Vì vậy hắn cố tình hỏi ngược lại A Tu La Thần xem A Tu La Thần có thể nói ra không, nhưng không ngờ A Tu La Thần không nói rõ mà lại xin lỗi hắn.

Vì A Tu La Thần đã xin lỗi, Hắc Sơn Yêu cũng biết trạng thái vừa rồi của mình, nên không nói thêm gì nữa, cười hì hì nói.

"Được rồi, đã huynh thừa nhận sai lầm, vậy ta không so đo nữa.

Lần sau đánh ta thì phải báo trước một tiếng nha.” Mặc dù Hắc Sơn Yêu bình thường lỗ mãng, đôi khi thiếu phẩm chất, nhưng có một ưu điểm là trước mặt bằng hữu tính cách khá tốt, có thể đùa giỡn.

Vu Mãng và Vu Linh đang đi phía trước, nghe thấy âm thanh vỗ đánh trong trẻo vừa rồi, cũng theo tiếng đó mà quay đầu lại.

Mặc dù Vu Linh không biết vì sao lại vỗ đánh Hắc Sơn Yêu, nhưng Vu Mãng lại hiểu rõ.

Bởi Vu Mãng đoán cũng đoán được tình huống Hắc Sơn Yêu vừa rồi, A Tu La Thần vì muốn ngăn cản nên mới làm vậy.

Dù sao đã ở chung với hai người họ một thời gian dài, nên cũng vô cùng hiểu rõ.

Nhưng bất kể thế nào cũng chỉ là đùa giỡn, nên không ai cảm thấy tức giận.

Vu Mãng hỏi Hắc Sơn Yêu.

“Vừa rồi ngươi lại không phạm bệnh cũ sao?

Nên A Tu La Thần mới ra tay đánh ngươi như vậy.” Hắc Sơn Yêu vội vàng cười hắc hắc.

“Đâu có đâu có, ta làm sao có thể làm sai chuyện gì chứ.

Tối qua ta vừa mới thu phục yêu dơi, bây giờ còn chưa nghỉ ngơi nữa là.

Ta có công lao mới đúng, sao lại phạm sai lầm được?

Với lại A Tu La Thần không biết sao?

Hắn cứ ngứa tay trước mặt ta hoài.” Vu Linh đứng một bên nhìn mấy người bạn tốt đang đùa giỡn với nhau, trong lòng cũng vui vẻ, cùng cười theo.

Vu Mãng lúc đó nhìn Hắc Sơn Yêu cực lực biện hộ cho mình.

Mặc dù Vu Mãng vừa rồi đi phía trước, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng qua lời biện giải của Hắc Sơn Yêu, tuy biết là hắn đang cố biện minh, nhưng cũng ha ha cười lớn.

Bởi lẽ lúc này hắn cảm thấy quá đỗi vui vẻ, không phải vì đánh giết yêu dơi mà vui, mà là vì các bằng hữu tốt tụ họp, tiếng cười nói huyên náo, trò chuyện vui vẻ, một niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng.

Đi mãi đi mãi, đến dưới chân sơn cốc, Vu Mãng dưới đáy sơn cốc mơ hồ cảm giác được một luồng yêu khí.

Lúc có lúc không, hoàn toàn không giống như con yêu dơi trước kia có thể thu phóng yêu khí tự nhiên, không một chút nào không cảm nhận được.

Nhưng hiện tại luồng yêu khí dưới chân sơn cốc lúc có lúc không, đứt quãng liên tục.

Vu Mãng nhắm mắt lại vận dụng minh lực, xác nhận luồng yêu khí đó nằm trong sơn cốc.

Chương 806

Vu Mãng vốn đang mỉm cười, cũng dần trở nên nghiêm túc.

Vu Linh đứng một bên thấy Vu Mãng có cử động như vậy, cũng lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Nụ cười vốn có trên mặt nàng cũng trở nên ngưng trọng.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần thấy tình huống này cũng vậy, liền bước tới.

Bên cạnh Vu Mãng, họ biết kết quả minh lực của hắn.

Lúc đó Vu Mãng chậm rãi mở mắt, nhìn vào sơn cốc kia.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, tòa sơn cốc này quả nhiên bất phàm, nếu không thì cũng sẽ không trông âm u đáng sợ như vậy.

Bên trong tồn tại một số manh mối, nhưng không biết vì sao luồng yêu khí đó lại đứt quãng, không liên tục.

Ta tiếp theo sẽ tiến nhập sơn cốc, tất cả mọi người phải cảnh giác, đừng sơ suất đại ý, nhất định phải cẩn thận hành sự, tất cả hãy theo sát ta, đừng tản mát.

Bởi lẽ chúng ta không biết luồng yêu khí đứt quãng kia là gì, nên tất cả đều phải tự mình duy trì an toàn, tuyệt đối không được có bất trắc xảy ra." Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần trước mắt, vỗ vỗ vai họ rồi gật đầu.

Sau đó quay người lại dặn dò Vu Linh, nếu có bất trắc, phải nhanh chóng sử dụng Ẩn Thân Thuật.

Vu Linh cũng gật đầu, sau đó bốn người cùng đi vào sơn cốc.

Dưới sự dẫn dắt của Vu Linh, bốn người tiến vào sâu trong sơn

cốc.

Theo luồng yêu khí yếu ớt mà đi vào, Vu Linh thỉnh thoảng lại nói.

Vu Mãng nhờ vào minh lực mới từ từ đi đến gần hơi thở yêu ma.

Không biết lai lịch của luồng yêu ma khí tức này, cẩn thận hành sự là tốt nhất.

Rồi Vu Linh vỗ vỗ vai Vu Mãng nói.

"Vu Mãng, huynh nhất định phải cẩn thận hành sự đó.

Bởi vì con yêu ma này không giống với yêu ma quỷ quái trước đây.

Không biết bên trong luồng yêu ma khí này ẩn chứa sức mạnh như thế nào, nếu có bất trắc, cũng phải hết sức cẩn thận.

Tuy huynh có năng lực phi thường, nhưng cũng phải cẩn thận hành sự." Vu Mãng thấy Vu Linh quan tâm như vậy, tuy rằng cũng mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ: "A, Vu Linh nói không sai." Ngay cả minh lực cũng không thể xác định rõ lai lịch của luồng yêu ma khí đó, là yêu ma lợi hại đến mức nào đây?

Bởi vì loại khí tức này từ trước đến nay hắn chưa từng gặp qua, đứt quãng liên tục.

Trong lúc nội tâm suy nghĩ không thấu đáo, hắn quay người nhìn ba người phía sau, trong lòng thỉnh thoảng cũng lo lắng.

Nhưng hiện tại mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ như vậy.

Dẫu sao bốn người đang đi cùng nhau, nếu có bất trắc, Vu Mãng bản thân cũng kiên định tin rằng có thể bảo vệ ba người trước mắt.

Bởi hắn sở hữu "Bất Phôi Kim Thân", có dũng khí của kẻ thất phu, năng lực "Việt Chiến Việt Dũng".

Dẫu sao, con yêu ma kia nếu muốn đánh bại hắn, cũng không mấy

khả năng.

Nếu hắn không ngã xuống, vậy ba người trước mắt cũng nhất định an toàn.

Theo luồng yêu ma khí tức yếu ớt, bốn người không ngừng tìm kiếm.

Tìm kiếm mãi mà vẫn không thấy dấu vết yêu ma nào.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu nói.

"Vu Mãng, ta đi lâu như vậy mà không thấy yêu ma, có phải con yêu dơi trước kia từng trú ngụ ở đây, nên còn sót lại một số yêu khí hỗn loạn chưa tiêu tán không?" Vu Mãng nghe xong cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu nói cũng không phải không có lý.

Loại khả năng này có lẽ cũng tồn tại, nhưng cũng không nên vì một suy đoán nhất thời mà kết luận một chuyện, vì vậy hắn trả lời Hắc Sơn Yêu.

Chương 807

"Cách nói này kỳ thực cũng đúng, nhưng ta vì không muốn bỏ lỡ bất kỳ tình huống bất ngờ nào, nên cần phải tiếp tục tiến hành.

Nếu lỡ đâu là một yêu ma lợi hại, nó sẽ lúc ẩn lúc hiện yêu khí, điều đó cũng không chừng.

Dẫu sao ta không thể hoàn toàn tin lời con yêu dơi kia nói." A Tu La Thần đứng một bên nghe Vu Mãng nói vậy cũng gật đầu, cảm thấy lời Vu Mãng có lý.

Dẫu sao tối hôm qua đã trải qua một trận chiến vất vả, thuận lợi đánh giết yêu dơi.

Nhưng cũng không thể nhất thời sơ suất phòng bị, nghe lời yêu dơi nói một phía rằng không có yêu ma mà kết luận.

Trong tình huống không sợ bất trắc chỉ sợ vạn nhất, lời Vu Mãng nói là đúng, tiếp tục tìm kiếm là thỏa đáng hơn.

Lúc đó A Tu La Thần nói.

"Lời của Hắc Sơn Yêu nói cũng không hoàn toàn vô lý, lời của Vu Mãng cũng chính xác.

Nhưng lúc này ta cảm thấy Hắc Sơn Yêu không nên nói được những chuyện này chứ, bởi vì bình thường hắn lỗ mãng như vậy, sao lại có thể cẩn thận tỉ mỉ như thế?

Chẳng lẽ vì dung mạo xinh đẹp của Vu Linh bên cạnh mà bị mê hoặc, tăng thêm trí thông minh rồi sao?" Hắc Sơn Yêu biết A Tu La Thần đang đùa giỡn, cũng ha ha cười lớn.

Vu Linh đứng một bên nghe A Tu La Thần nói vậy cũng đỏ mặt cúi đầu, rồi khẽ nói.

“Mấy đại nam nhân đùa giỡn thì thôi, sao lại lôi ta vào?

Chuyện đó có liên quan gì đến ta?” Vu Mãng vội vàng tiếp lời Vu Linh nói.

“Không có liên quan đâu, mọi người đều đang đùa giỡn thôi mà.

Lời A Tu La Thần nói cũng đúng đó, dẫu sao Vu Linh đại mỹ nữ Vu tộc chúng ta có dung mạo đẹp như hoa, ai cũng đã từng chứng kiến.

Nàng cũng có thể kết hợp dung mạo với trí tuệ, nếu không thì Khoa Phụ cũng sẽ không đích thân chỉ định nàng làm quân sư cho ta.” Vu Linh nghe Vu Mãng cũng nói vậy, tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ còn biết cúi đầu đỏ mặt, bởi nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Mặc dù đang trong không khí căng thẳng tìm kiếm yêu ma, nhưng nhìn tình hình trước mắt, căn bản không có một chút không khí căng thẳng nào.

Mọi người vẫn cười nói vui vẻ, như không có chuyện gì mà tiếp tục tìm kiếm trong thâm sơn.

Lúc đó, họ đã tìm kiếm khắp cả sơn cốc, cũng không phát hiện điều dị thường nào như vậy, căn bản không phát hiện động tĩnh của yêu ma quỷ quái.

Nhưng thực sự có thể cảm giác được luồng yêu ma khí đó vẫn đứt quãng liên tục.

Vu Mãng cảm thấy một đầu đầy sương mù, không hiểu được, rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Lúc đó Vu Mãng lại một lần nữa nhắm mắt lại, sâu sắc vận dụng minh lực, thông qua minh lực cảm nhận chính xác vị trí cụ thể của luồng u mặc khí đó.

Lúc này cảm nhận được luồng yêu ma khí đó ở phía đông của sơn cốc.

Nhưng trong lòng lúc này lại nghĩ: "Vừa rồi đi từ phía đông tới, vì sao lại không hề phát hiện ra nhỉ?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Lúc đó, Vu Linh nhìn Vu Mãng đang vận dụng minh lực rồi mở mắt ra, sau đó nói với Vu Mãng.

"Hẳn là ta đã bỏ sót một điểm nào đó nên mới bỏ lỡ động huyệt của yêu ma.

Nếu không thì không thể nào tìm kiếm khắp cả sơn cốc mà không có chút gì.

Chi bằng ta lại tỉ mỉ tìm kiếm.

Luồng yêu ma khí kia đứt quãng liên tục, nếu ta có chỗ sơ suất phòng bị, để yêu ma đó tùy ý gây rối, thì công sức của ta thật sự đổ sông đổ biển mất." Lúc đó Hắc Sơn Yêu đề nghị nói.

"Chi bằng chúng ta chia thành hai nhóm, ta và A Tu La Thần một nhóm tìm kiếm, rồi Vu Mãng cùng Vu Linh một nhóm.

Như vậy sẽ tiết kiệm được chút thời gian khi tìm kiếm." Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu đề nghị như vậy, bày tỏ không đồng ý.

Bởi hắn không muốn bốn người phân tán ra, vì căn bản không rõ luồng yêu ma khí kia rốt cuộc ẩn chứa năng lực như thế nào.

Vạn nhất, nếu đó là một yêu ma thật sự, thiện về ẩn tàng khí tức, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Chương 808

Để tránh những bất trắc như vậy xảy ra, Vu Mãng lắc đầu, nói với Hắc Sơn Yêu.

“Chúng ta cứ cùng nhau tiến lên đi, tạm thời đừng phân ra.

Vạn nhất có nguy hiểm, ta sẽ bảo vệ các ngươi.” Đó là suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, nhưng A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu lại không đồng ý với cách nghĩ đó.

Bởi bản thân A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng là những người thân mang kỹ năng.

Cũng sẽ không vì một chút nguy hiểm mà lo lắng sợ hãi, bởi yêu ma thông thường trước mặt họ cũng có thể đối kháng được.

Lúc đó A Tu La Thần nói: “Vu Mãng, ta biết thần lực của huynh không ai sánh bằng, nhưng đối phó với yêu ma thông thường, hai huynh đệ ta thật sự không sợ hãi.

Nếu yêu ma xuất hiện, chúng ta cũng có cách đối phó, xin huynh cứ yên tâm.

Huynh luôn lo lắng cho chúng ta, tấm lòng chia sẻ này có thể hiểu được, nhưng huynh cũng phải tin tưởng chúng ta.” Lúc đó, Vu Linh thấy A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, cùng với Vu Mãng ý kiến không thống nhất, cũng đưa ra quan điểm trong lòng mình.

“A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu, hãy nghe ý kiến của Vu Mãng đi.

Dẫu sao bốn người chúng ta ở cùng nhau sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Vu Mãng sở dĩ quan tâm như vậy, là vì bản thân thần lực của huynh ấy vô cùng cường đại, chứ không phải vì năng lực của hai huynh không đủ.

Hơn nữa, Vu Mãng là chiến thần của Vu tộc chúng ta, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú.

Lúc này, trong tình hình chiến đấu, nghe theo ý kiến của huynh ấy cũng là đúng." A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Vu Linh cũng nói vậy, biết Vu Linh quân sư thần bí vô cùng thông minh lanh lợi, trí tuệ này hai người họ không cách nào sánh bằng.

Tuy trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không thể vì nhất thời cố chấp lúc này mà làm hỏng đại sự.

Vạn nhất đúng như Vu Mãng nói, luồng yêu ma khí đó vô cùng lợi hại, nếu hai người họ không thể ứng đối tự nhiên, vậy cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho bản thân.

Sau đó, họ gật đầu, bày tỏ đồng ý với cách nói của Vu Mãng.

Lúc đó, tất cả mọi người đều tiếp tục đi về phía đông để tìm kiếm, bởi vì lúc này yêu ma khí tức đã được Vu Mãng xác định rõ ràng ở phía đông.

Trong lúc tìm kiếm, họ còn nhìn quanh bốn phía.

Xác nhận địa hình và hoàn cảnh sơn cốc.

Sơn cốc nhìn từ bên ngoài đã âm u đáng sợ, nhìn từ bên trong dĩ nhiên cũng như vậy.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng quạ kêu.

Tình hình hoang lương thảm đạm khiến lòng người tự nhiên rợn tóc gáy.

Ai cũng biết quạ là biểu tượng của tà ác, dĩ nhiên cũng sẽ tồn tại cùng với yêu ma khí tức.

Nếu không thì vì sao sơn cốc lại không có một chút động vật nào khác, chỉ có tiếng quạ kêu?

Vu Mãng lúc đó vừa đi vừa vận dụng minh lực, vì muốn đi về phía đông, nên Vu Mãng không bỏ sót một chút manh mối nào.

Vì vậy hắn nhắm mắt lại vừa đi vừa cảm thụ.

Đi đến bên một bụi cỏ, Vu Mãng dừng bước.

Lúc đó Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng hiểu ra Vu Mãng lúc này đột nhiên không động là đã phát hiện manh mối gì sao?

Vu Mãng mở mắt ra.

Lúc đó Vu Linh nhìn Vu Mãng hỏi.

“Huynh đã phát hiện ra rồi sao?

Vì sao đột nhiên lại dừng bước?” Vu Mãng gật đầu ra hiệu, quả thực là như vậy.

Hắn dùng tay chỉ vào bụi cỏ phía trước.

Chương 809

Lúc đó A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đi tới, dùng tay vạch bụi cỏ ra, trước mắt là một động huyệt vô cùng bí ẩn.

Bên trong động huyệt hơi tỏa ra ánh sáng xanh lam, nhìn qua cảm giác thật âm lãnh.

Lúc đó Vu Mãng đi phía trước, dẫn dắt Vu Linh, phía sau là A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Động huyệt càng đi càng sâu, vô cùng chật hẹp.

Hoàn cảnh ẩm ướt khiến nước trong động huyệt tí tách tí tách rơi xuống, thỉnh thoảng lại có những giọt nước tí tách nhỏ xuống.

Càng đi vào trong, yêu khí càng nồng nặc.

Lúc đó Vu Mãng lấy lại tinh thần, nói với Vu Linh.

"Lát nữa nếu có bất trắc, muội hãy sử dụng Ẩn Thân Thuật, phải dùng kịp thời, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho bản thân." Không phải Vu Mãng không tin tưởng Vu Linh, bởi dẫu sao bản thân Vu Linh cũng có năng lực phi thường lợi hại, hơn nữa Vu Mãng cũng thuộc về người của Vu tộc bộ lạc.

Vu Linh cũng được Cửu Phượng chân truyền, nên thần lực của nàng cũng không thể xem thường.

Nhưng đối mặt với tình huống lúc này, Vu Mãng vẫn luôn vì muốn bảo vệ sự an toàn của Vu Linh, nên mới không ngừng nhắc nhở nàng.

Vu Linh thân mang các loại thần lực, nhưng trước mặt Vu Mãng, nàng vẫn luôn là người được bảo vệ.

Bởi vì có thần lực, cũng sẽ có những bất trắc khác xảy ra, bởi

không phải ai cũng giống Vu Mãng có "Bất Phôi Kim Thân".

Vu Linh hiểu ý Vu Mãng, cũng gật đầu đồng ý, bởi vì mỗi khi chiến đấu nàng đều vô cùng nghe theo lời Vu Mãng.

Mặc dù thân là quân sư của Vu Mãng, nhưng trong lúc được bảo vệ, mỗi lần Vu Mãng đưa ra những lời nhắc nhở quan tâm, Vu Linh đều âm thầm vui vẻ chấp nhận, đây cũng là lý do vì sao Vu Linh trong lòng đôi khi cảm động.

Lúc đó Vu Mãng lại nhìn về phía A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu phía sau, ra hiệu rằng họ cũng phải dồn tinh thần bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối không được có bất trắc xảy ra.

Nếu bị trọng thương cũng không được, như vậy sẽ khiến Vu Mãng vô cùng day dứt.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe đề nghị của Vu Mãng xong, cũng đều âm thầm gật đầu, rồi tiếp tục đi về phía sâu trong động huyệt.

Đến tầng cuối cùng của nơi sâu nhất, luồng yêu ma khí đó cũng càng lúc càng mạnh liệt, rõ ràng cảm giác được luồng khí tức đó ở rất xa phía trước.

Sau khi đi vào sâu, thứ hiện ra trước mắt là một khối châu thể hơi phát sáng.

Nhìn tình hình này, dường như là đang ngưng tụ linh hồn.

Vu Linh nhìn thấy tình hình như vậy.

Nàng liền phán đoán viên châu phát sáng này chính là nội đan của con yêu dơi kia.

Bởi vì con yêu dơi này tu luyện tà pháp, khác với nội đan thông thường.

Nội đan này có thể tách rời khỏi cơ thể, bảo toàn vốn liếng để phục sinh lần nữa.

Nhìn ánh sáng yếu ớt, tỏa ra yêu khí ẩn ẩn hiện hiện, lại đứt quãng liên tục, nàng cũng vô cùng khẳng định viên nội đan này đang không ngừng thu thập linh hồn của con yêu dơi đã bị đánh giết trước đó.

Nàng có thể hiểu vì sao Vu Mãng có thể cảm giác được yêu ma khí tức liên tục.

Luồng yêu ma khí đó không phải từ sơn cốc này tán ra, mà chính xác là thông qua viên nội đan này thu thập linh hồn yêu ma từ khi tiến vào sơn cốc này.

Vu Linh đem tình huống sự việc này nói cho Vu Mãng trước mắt.

Vu Mãng hiểu ra, gật đầu.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Vu Linh nói với Vu Mãng về nguồn gốc của sự việc này, đều cảm thấy kinh ngạc.

Bởi lẽ trong số yêu ma trước đây họ chưa từng gặp tình huống như vậy.

Đây là lần đầu tiên họ nghe nói nội đan có thể tách rời khỏi bản thân yêu ma để tụ tập linh hồn.

Bởi vì trong số yêu ma trước đây, trong tình huống đã biết.

Chương 810

Đều cảm thấy nếu nội đan của yêu ma rời khỏi cơ thể, thì sẽ mất mạng.

Nhưng đột nhiên, lúc đó Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần dường như đều hiểu ra, rồi nói với Vu Mãng.

"Trước đây ta cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao khi ta đánh giết con yêu dơi kia, nội đan của nó không lộ ra.

Lúc đó ta cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không để ý.

Vừa rồi nghe Vu Linh nói vậy, thì chính là ứng nghiệm nguyên do căn bản của sự việc này rồi." Vu Mãng nghe xong cũng gật đầu, trong lòng nghĩ: "Khi ta thu lấy thực lực của con yêu dơi kia, cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi lẽ con yêu dơi kia tác ác đa đoan, thực lực cũng không tầm thường, nguyên lai nội đan ở trong đó, tất cả thực lực đều ở trong nội đan." Sau đó Vu Mãng thi triển thần lực, ngăn chặn viên nội đan hấp thụ linh hồn yêu dơi từ bên ngoài.

Rồi hắn một tay bóp nát viên nội đan đó, bắt đầu hấp thụ thực lực của con yêu dơi kia.

Trong lúc hấp thụ thực lực, rõ ràng cảm giác được linh hồn yêu dơi đang phân tán dần dần tiêu tán.

Khi Vu Mãng không ngừng hấp thụ thực lực của con yêu dơi kia, những thực lực đó hoàn toàn bị hấp thụ xong.

Lúc này hắn cũng cảm giác được linh hồn của con yêu dơi kia cũng hoàn toàn tiêu tán, lúc đó mới thả lỏng.

Nhưng để đảm bảo vạn vô nhất thất, Vu Mãng tiếp tục nhắm mắt

vận dụng minh lực, cẩn thận dùng minh năng lực cảm thụ một lượt, xem có yêu ma nào khác xuất hiện hay không.

Nhưng theo từng đợt minh lực của Vu Mãng, khí tức minh lực lục soát khắp cả sơn cốc, lại không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào của yêu ma.

Vu Mãng lúc này cũng nở nụ cười trên mặt.

Vu Linh thấy biểu tình của Vu Mãng như vậy, lập tức hiểu ra, Vu Mãng đã phát hiện nơi đây an toàn rồi.

Theo từng trận cười của Vu Mãng, biểu tình trên mặt Vu Linh cũng bắt đầu hòa hoãn, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Vu Linh nói.

"Vì nguy cơ đã được giải trừ, nhờ sự nỗ lực chung của chúng ta.

Tuy có vất vả một chút, nhưng vấn đề như vậy được giải quyết lúc này, thật sự quá tốt rồi.

Như vậy bá tánh một phương sẽ không còn lo lắng nữa." Hắc Sơn Yêu vẫn luôn lỗ mãng, dĩ nhiên tâm tư cũng không cẩn thận như Vu Mãng và Vu Linh.

Nghe Vu Linh nói vậy, lập tức hiểu ra nguy cơ đã được giải trừ.

Rồi hắn bắt đầu cuồng hoan không kiêng nể gì mà lớn tiếng kêu lên.

"Thật sự quá tốt rồi!

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Dẫu sao đã trải qua một ngày một đêm vất vả, khó tránh khỏi cảm thấy thân tâm mỏi mệt.

Như vậy thì cũng công đức viên mãn rồi.

Vu Mãng, huynh phải cảm tạ ta đó nha?

Ta đã tốn không ít công sức đâu.” Lúc đó A Tu La Thần nhìn bộ dạng Hắc Sơn Yêu lại phạm bệnh cũ, nhìn sang Vu Linh bên cạnh, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Vì tình cảm vô cùng tốt với Hắc Sơn Yêu, hắn dùng tay vỗ vào trán Hắc Sơn Yêu, lập tức phát ra một tiếng vang giòn tan, chấn động cả sơn động.

Hắc Sơn Yêu bị một chưởng đột ngột đánh cho choáng váng, bởi vì mỗi lần A Tu La Thần ra tay đánh, trước đó đều không báo trước, sự đột ngột này cũng khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy bất ngờ.

“Làm gì vậy chứ?

Động một cái là đánh người, chẳng lẽ lời ta vừa nói có vấn đề sao?

Dẫu sao ta đã vất vả lâu như vậy, để Vu Mãng đền bù cho ta, cũng là chuyện tốt mà?

Dẫu sao mọi người đều là bằng hữu, không ai lại xét nét lý lẽ như vậy, hơn nữa còn phải mời ta ăn một bữa ngon chứ.” A Tu La Thần bắt đầu nói với Hắc Sơn Yêu.

Chương 811

“Sao mà vô liêm sỉ vậy chứ?

Biết nguy cơ đã giải trừ rồi thì bắt đầu đòi công lao.

Bởi vì trước đó Vu Mãng không cho hai huynh đệ ta giúp, là ngươi tự ý tiến lên đó.

Lúc này lại muốn đòi người ta tình nghĩa, cảm thấy thật sự không biết liêm sỉ là gì.” Vu Linh đứng một bên nhìn ba đại nam nhân đang cười đùa vui vẻ, cũng vô cùng cao hứng.

Bởi lẽ Vu Linh biết lúc này cảnh tượng này bất kể thế nào cũng đều là A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đang đùa giỡn.

Vì tình cảm quá tốt, nên không nghĩ nhiều, dĩ nhiên cũng là như vậy.

Lúc đó Vu Mãng cũng nhìn Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ha ha cười lớn, bởi lẽ chiến đấu đã kết thúc, chuyện này đã thành công viên mãn.

Lúc đó hắn cũng từ tận đáy lòng cảm thấy sâu sắc.

Bá tánh một phương không còn nguy hiểm nữa, tự nhiên cũng yên tâm.

Tâm tình căng thẳng ban đầu cũng thả lỏng, lúc này nên trở về thành trấn rồi.

Rồi hắn nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

“Thôi được rồi, hai huynh đừng đùa giỡn ở đây nữa.

Chúng ta mau đi thôi.

Ở đây lâu cũng sẽ cảm thấy âm lãnh.

Bởi vì động huyệt không thấy ánh dương, chẳng lẽ không cảm thấy một chút lạnh lẽo sao?

Chúng ta mau ra ngoài phơi nắng đi, dù sao như vậy cũng tốt hơn." Lúc đó Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, nghe Vu Mãng nói vậy, rồi theo sự dẫn dắt của Vu Mãng, bốn người đi ra khỏi sơn động.

Bởi vì yêu khí của yêu dơi đã hoàn toàn tiêu trừ, sơn cốc lúc này cũng không còn vẻ âm u đáng sợ như vậy nữa.

Ánh nắng chiếu thẳng vào, cảm giác thật ấm áp.

Không giống như khi vừa đặt chân vào sơn cốc, trong cơ thể sẽ cảm thấy rợn tóc gáy, ngay cả có ánh nắng cũng không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Nhưng trong tình huống lúc này, hai loại cảm giác lại hoàn toàn tương phản.

Tiếng quạ kêu trong sơn cốc cũng không còn nữa, đủ để chứng minh sơn cốc này hiện tại vô cùng an toàn, không có một chút động tĩnh nào của yêu ma.

Lúc đó Vu Linh cũng yên tâm, nhìn chiến thần Vu tộc trước mắt này, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Bởi lẽ vị chiến thần này trong lòng mang đại ái.

Đặt sự an toàn của bá tánh lên hàng đầu, loại biểu tượng của chính nghĩa này, chỉ có thể được thể hiện một cách rõ nét nhất trên thân Vu Mãng trước mắt.

Trong lòng Vu Linh đột nhiên lại có một suy nghĩ, chắc chắn là phải về Vu tộc bộ lạc rồi.

Bởi vì đã trì hoãn ở đây quá lâu, thế giới bên ngoài tuy vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn phải trở về bộ lạc đó.

Dẫu sao Vu Linh lúc này trong lòng vô cùng nhớ sư phụ Cửu Phượng, muốn trở về xem người thế nào rồi.

Nếu ở bên ngoài quá lâu, vậy Cửu Phượng cũng sẽ lo lắng.

Lúc đó Vu Linh nhìn nhìn Vu Mãng, Vu Mãng cũng phát hiện trong lòng Vu Linh đang có chuyện như vậy.

Rồi hắn khẽ nói với Vu Linh.

“Sao vậy?

Ta sau khi chiến đấu kết thúc vốn dĩ vui vẻ, vì sao đột nhiên sắc mặt lại ngưng trọng như vậy, trong lòng đang nghĩ gì sao?

Không ngại nói cho ta biết.” Vu Linh cũng khẽ đáp lại Vu Mãng.

Chương 812

“Không... không có gì, ta chỉ là nhất thời đột nhiên nhớ đến Vu tộc của ta, muốn trở về Vu tộc bộ lạc, đi xem sư phụ Cửu Phượng của ta.

Bởi vì đã lâu không gặp, vì quá nhớ, nên ta mới như vậy.” Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong lòng cũng nghĩ: “Đã lâu như vậy rồi, cũng đến lúc trở về.

Khó tránh Vu Linh sẽ nhớ sư phụ Cửu Phượng của nàng.” Bởi lẽ bình thường cũng vậy, nếu không phải trong lần lịch luyện này, thì làm sao có cơ hội du ngoạn bên ngoài chứ?

Tuy là du ngoạn, nhưng thời gian cũng không thể trì hoãn quá lâu.

Cũng đến lúc trở về rồi, hắn nhìn kết giới được tạo ra ở thành trấn đó, trong lòng nghĩ liệu có nên thu hồi nó không.

Hắn nghĩ, rồi lại chuyển suy nghĩ sang Vu Linh.

So với việc quan tâm những thứ kia, không bằng quan tâm Vu Linh trước mắt lúc này.

Lúc đó Vu Mãng nói với Vu Linh.

“Đừng vội, tối nay ta sẽ ở lại thành trấn thêm một đêm.

Sáng sớm mai ta sẽ cùng muội xuất phát.” Thấy Vu Linh vẫn không yên tâm, Vu Mãng tiếp tục nói.

“Hãy yên tâm đi, ta nhất định sẽ về Vu tộc bộ lạc.

Dẫu sao ta cũng đã trì hoãn ở bên ngoài quá lâu rồi, cũng đến lúc trở về.

Ta cũng không biết hiện tại tình hình chiến đấu giữa Vu tộc và Yêu tộc như thế nào.

Lâu rồi không về, ta cũng lo lắng.” Vu Linh nhìn Vu Mãng nói vậy, tự nhiên cũng gật đầu.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đứng một bên nghe Vu Mãng và Vu Linh đối thoại.

Tuy giọng hai người nhỏ, nhưng tai Hắc Sơn Yêu quả thực thính nhạy, A Tu La Thần cũng vậy.

Nghe đối thoại của hai người, thỉnh thoảng họ cũng cảm thấy thất lạc.

Bởi lẽ biết Vu Linh và Vu Mãng muốn trở về bộ lạc, khó tránh khỏi cảm thấy không nỡ.

Biểu tình lỗ mãng ban đầu của Hắc Sơn Yêu lại hiện ra.

“Vừa mới gặp mặt đã phải chia ly sao?

Thật sự ngoài dự liệu của ta.

Vừa mới tụ họp vui vẻ, đã phải chia tay rồi, thật đáng tiếc nha.

Không biết khi nào chúng ta mới gặp lại.

Nếu lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ dùng cách oai phong nhất của ta để nghênh đón Vu Linh trước mắt này.” Lúc đó Vu Linh nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, lại cúi đầu đỏ mặt.

Bởi vì Vu Linh dù sao cũng là nữ nhi, đối với cách đùa giỡn như vậy vô cùng không thể chấp nhận được.

Vu Mãng biết tính cách của Hắc Sơn Yêu, miệng nói vậy nhưng trong lòng không phải thế, chỉ thích đùa giỡn mà thôi, nên cũng ha ha cười lớn.

A Tu La Thần đứng một bên nhìn cách nói chuyện vô liêm sỉ của Hắc Sơn Yêu, cũng vô cùng tức giận, rồi nói với Hắc Sơn Yêu.

“Nếu không nỡ chia ly, thì không nỡ chia ly là được rồi, vì sao lại muốn lôi Vu Linh trước mắt này vào chứ?

Chẳng lẽ ngươi không biết nữ nhi người ta không thích đùa giỡn kiểu này sao?

Tính cách lỗ mãng như vậy thật sự đủ rồi, thật bó tay.

Dùng cách oai phong nhất để đối mặt người ta, thì có thể làm gì chứ?

Người ta cũng sẽ không để ý đâu, thật vô liêm sỉ.” Bị A Tu La Thần đột ngột mắng chửi như vậy, Hắc Sơn Yêu khó tránh khỏi không thể chấp nhận được.

Chương 813

Bởi vì Hắc Sơn Yêu tự cho rằng mình oai phong, đẹp trai hơn ai hết.

Dĩ nhiên đối với lời nói này của A Tu La Thần hắn vô cùng không đồng ý, rồi dùng ánh mắt liếc nhìn A Tu La Thần, lẩm bẩm.

"Thật biết đùa.

Ta oai phong như vậy, bất kỳ nữ sinh nào cũng không thể kháng cự.

Ít nhất cũng đẹp trai hơn huynh nhiều, chứ đâu như huynh xấu xí như vậy." A Tu La Thần biết tính cách của Hắc Sơn Yêu, cũng lắc đầu bất đắc dĩ mỉm cười, rồi bốn người cùng đi về phía thành trấn.

Đi đến bên cạnh thành trấn, họ dừng lại gần kết giới Vu Mãng đã thi triển.

Vu Linh cảm nhận được, lực lượng kết giới này vẫn mạnh mẽ như thường lệ, căn bản không hề cảm thấy năng lượng suy yếu sau một ngày một đêm.

Từ đó có thể đoán định năng lực của Vu Mãng thật cường đại, thực lực càng như vậy.

Lúc đó Vu Linh dùng ánh mắt lo lắng nhìn, trong lòng khuyên Vu Mãng hãy rút kết giới xuống đi.

Dẫu sao một phương không có yêu ma xuất hiện, kết giới ở đây nhất định sẽ lãng phí tu vi của Vu Mãng trong thời gian dài, sẽ ảnh hưởng đến thần lực của hắn.

Dẫu sao kết giới cũng là do hắn phóng thích ra, nếu tiêu hao liên tục trong thời gian dài, thì bản thân Vu Mãng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tuy Vu Mãng là một dũng giả chiến thần, sẽ không bận tâm một chút thần lực.

Nhưng thân là quân sư của Vu Mãng, nàng cũng nên suy nghĩ cho Vu Mãng một chút, rút kết giới xuống sẽ tốt hơn.

Nhưng lúc này Vu Linh lại không biết, trước khi hội hợp với Vu Mãng, Vu Mãng đã thi triển một lần kết giới, bảo vệ một thôn trang.

Từ đầu đến cuối không hề rút kết giới đó.

Nếu không thì Vu Linh cũng sẽ không đồng ý, bởi lẽ nàng biết Vu Mãng vì bảo vệ bá tánh, nhưng ở một phương không có yêu ma.

Cũng không có lý do gì để kết giới cứ mãi lập ở đó nữa.

Suy cho cùng là vì tu vi bản thân của Vu Mãng, thân là quân sư của Vu Mãng, nên lấy mọi thứ đều lấy tu vi bản thân của Vu Mãng làm trọng.

Trong tiền đề tình huống, Vu Linh cũng nhất định biết nơi đây không có nguy hiểm mới khuyên Vu Mãng.

Trong lòng Vu Linh nói với Vu Mãng.

"Nếu đã không còn nguy hiểm, thì việc lập kết giới ở đây cũng không cần thiết.

Nếu lâu dài sẽ tiêu hao thần lực tu vi của huynh.

Việc phóng thích và tiêu hao kết giới như vậy sẽ làm chậm trễ bản thân huynh, trong những trận chiến nguy hiểm sau này sẽ vô số kể.

Lúc này nhất định không được lãng phí một chút thần lực nào.

Nếu đã không cần thiết lập ở đây nữa, thì có thể thu hồi kết giới rồi, đem những thần lực đó trả về bản thân huynh." Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy cũng hiểu Vu Linh đang lo lắng cho hắn, cũng là vì muốn tốt cho hắn.

Nhưng trong lòng Vu Mãng lại không nghĩ như vậy.

Bởi vì hắn không biết một phương thủy thổ đó sau này có được an bình hay không, có yêu ma mới xuất hiện hay không.

Giống như khi trước rời khỏi thôn trang kia, hắn cũng dùng kết giới bảo vệ thôn trang đó.

Từ trước đến nay cũng không hề có thông tin phản hồi từ kết giới đó, đủ để chứng minh kết giới đang bảo vệ thôn trang một cách vô cùng hiệu quả.

Cũng không có yêu ma xuất hiện.

Nếu yêu ma xuất hiện, va chạm vào kết giới đó, thì Vu Mãng dù ở phương xa cũng sẽ cảm nhận được.

Hắn cũng sẽ lập tức quay về đó giải cứu.

Nhưng cách nghĩ như vậy Vu Linh lại không hoàn toàn hiểu, chỉ có Vu Mãng biết.

Chương 814

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đứng một bên, nghe Vu Linh nói vậy cũng vô cùng đồng ý với cách nói của Vu Linh, cũng vội vàng gật đầu, cảm thấy Vu Mãng có thể thu hồi kết giới rồi.

Dẫu sao mọi người đều cảm thấy loại kết giới này hiện tại lập ở đây cũng không cần thiết.

Rồi A Tu La Thần nói với Vu Mãng.

"Vu Mãng, vị quân sư này suy tính thật chu đáo đó.

Hơn nữa lời nàng nói cũng là vì huynh.

Nếu đã có cách nghĩ như vậy, chi bằng nghe theo ý kiến của Vu Linh lúc này.

Tuyệt đối đừng cố chấp một mình.

Nhìn hiện trạng trước mắt cũng vô cùng an toàn.

Nếu có động tĩnh gì, thì ta và Hắc Sơn Yêu ở khu vực gần đó, cũng sẽ bảo vệ bá tánh một phương." Vu Mãng nghe tất cả mọi người đều tán đồng việc thu hồi kết giới, tâm tình vốn dĩ không muốn của hắn cũng bị thỏa hiệp.

Bởi lẽ vừa rồi A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng đã bảo vệ một phương.

Vì vậy tâm tình lo lắng ban đầu của hắn cũng tự nhiên thả lỏng.

Bởi vì trong lòng Vu Mãng cũng rõ ràng biết thực lực của Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, hắn cũng vô cùng yên tâm về thực lực đó.

Vì vậy, khi rút kết giới, có hai người họ ở đó bảo vệ, tự nhiên cũng thỏa đáng rồi.

Đã hiểu.

Tất cả mọi người đều tán đồng việc triệt trừ, vì vậy hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

Vu Mãng chỉ thấy tay trái vung lên, lập tức toàn bộ kết giới theo thủ thế của hắn chậm rãi tiêu biến.

Thần lực cũng từng chút một thu hết vào trong cơ thể hắn.

Vu Mãng cũng rõ ràng cảm giác được một luồng sức mạnh.

Sức mạnh phóng thích kết giới lại trở về trong cơ thể hắn.

Thu hồi kết giới, Vu Mãng đột nhiên cảm giác thần lực của mình lại tiến thêm một bước.

Bởi lẽ luồng thần lực đó vốn dĩ là của bản thân, vừa rồi khi phóng thích ra tứ phương, khó tránh khỏi cảm thấy thực lực bản thân sẽ thiếu đi một chút.

Thông qua việc thu hồi thần lực lúc này, tất nhiên sẽ cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Vu Mãng bật cười, nhìn Vu Linh bên cạnh.

Bởi vì hắn biết suy nghĩ trong lòng Vu Linh lúc này.

Bởi vì cảm thấy Vu Linh bây giờ muốn về Vu tộc bộ lạc vô số lần, nhưng tâm tình lúc này cần ở lại thành trấn thêm một đêm mới được.

Hắn nhìn Vu Linh, rồi nói với Vu Linh.

“Trong lòng muội đừng có suy nghĩ nhiều nữa.

Sáng sớm mai chúng ta có thể hành động rồi.

Cũng không đến nỗi tối nay là phải đi ngay.

Dẫu sao ta vừa chiến đấu xong, một ngày một đêm không chợp

mắt rồi.” Vu Linh nhìn Vu Mãng trước mắt, trong lòng cảm thấy lời Vu Mãng nói cũng đúng.

Dù có gấp gáp đến mấy, cũng không thể gấp rút trong một đêm.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy như vậy.

Bởi dẫu sao đường đi cũng không vội trong chốc lát.

Chương 815

Dẫu sao thông qua một đêm này có thể nối lại tình huynh đệ, bởi vì hai người họ không nỡ Vu Mãng rời đi.

A Tu La Thần nói.

“Đúng đó, Vu Linh.

Nếu Vu Mãng đã đồng ý, vậy sáng sớm mai đi cũng là bình thường thôi.

Huynh đệ chúng ta sắp phải chia ly, khó tránh khỏi không nỡ.

Hãy cho ta mượn chiến thần thêm một đêm nữa, để ta ôn lại tình huynh đệ đi.” A Tu La Thần nói xong ha ha cười lớn.

Hắc Sơn Yêu cũng vội vàng nói theo.

“Đúng đó, đúng đó.

Vu Linh đại mỹ nữ nói như vậy, tình huynh đệ của chúng ta có thể tiếp tục.

Dẫu sao lần sau gặp lại không biết phải đợi đến khi nào nữa.

Nếu tối nay phải đi, vậy ta cũng sẽ không đồng ý đâu.

Không chỉ vì Vu Mãng, nếu đi, ta cũng sẽ không nỡ, bởi vì dẫu sao qua hai ngày ở chung, chúng ta đã trở thành bằng hữu.” Hắc Sơn Yêu, tuy thường ngày có vẻ ngốc nghếch, nhưng lời nói lại có lý lẽ.

Cảm giác lúc này, lời hắn thốt ra thật bình thường, không còn lúc nào cũng biểu hiện ra cái vẻ ngốc nghếch như vậy.

Lúc đó Vu Mãng nói.

“Thôi được rồi, chúng ta vào thành trấn đi.

Cũng không thể cứ đứng đây mà nói mãi được.

Bởi lẽ ta cần tìm một chỗ dừng chân, trở về khách sạn đó ngủ thêm một đêm." Nói xong, Vu Mãng đi trước, phía sau là A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Linh.

Thành trấn rộng lớn, bởi vì đường quay về cũng hơi xa.

Đi một lúc, cuối cùng cũng đến trung tâm thành trấn, lại đến khách sạn đó.

Khách sạn lúc này vẫn kinh doanh hồng phát, bởi vì tất cả mọi người đều đã dần dần quên đi chuyện tối hôm đó, nên tâm trạng hoảng loạn cũng tạm thời lắng xuống, bắt đầu trở lại trạng thái như trước.

Lúc đó tiểu nhị khách sạn vội vàng chạy tới, bởi vì nhận ra Vu Mãng và Vu Linh, cùng A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Dẫu sao những người đã từng thưởng tiền cho hắn trước đó sao có thể không nhận ra chứ?

Thấy Vu Mãng và Vu Linh đi tới, tiểu nhị vội vàng nhiệt tình nói.

"Mấy vị gia lại quay lại rồi, quay lại ăn cơm nghỉ trọ sao?" Vu Mãng nhiệt tình nhìn tiểu nhị đó.

"Tiểu nhị huynh, ta lần này quay lại khách sạn lại ăn cơm, cứ như thường lệ mang rượu ngon món ngon lên.

Ta vừa đói đã lâu, lại mệt mỏi, mau chóng tìm một phòng thoải mái cho ta an trí.

Nhưng lúc này cần chuẩn bị một số rượu ngon, món ngon mới là quan trọng, bởi lẽ chúng ta đều đói rồi." Tiểu nhị nghe Vu Mãng phân phó, vội vàng gật đầu mỉm cười.

"Dạ được, gia.

Bên kia có một chỗ trống, hoàn cảnh cũng tốt, vừa rồi ta mới dọn dẹp xong, sạch sẽ.

Các vị có thể đến đó trước.

Lát nữa rượu ngon món ngon sẽ được mang lên." Theo hướng tay chỉ của tiểu nhị, Vu Mãng nhìn thấy chiếc bàn đó, sau đó dẫn ba người đến bên cạnh chiếc bàn đó ngồi xuống.

Bởi vì một ngày một đêm không ăn cơm, cũng không uống nước, lúc này lại vừa đói vừa khát.

Vu Mãng nhìn thấy ấm trà trên bàn liền cầm lên, bên cạnh mỗi người đặt một chiếc cốc, bắt đầu rót trà, ý muốn mỗi người hãy uống chút trà trước, yên tĩnh chờ đợi món ăn được mang lên.

Chương 816

Vu Linh lúc đó cầm cốc nước lên uống một ngụm, trà ấm.

Dẫu sao tiểu nhị vừa mới mang lên, đặt ở đó.

Mặc dù vị trà không ngon như trà trong bộ lạc, nhưng miễn cưỡng có thể uống được.

Dẫu sao trà này là trà lá trần thế, cũng không được ủ chế tinh xảo.

Hơn nữa trong một khách sạn như vậy sẽ cho người khác loại trà này sao?

Dẫu sao mọi người đều biết, loại trà này là miễn phí, không phải trà thượng đẳng.

Nên miễn cưỡng uống một chút, chỉ cần có thể giải khát là được rồi.

Vu Linh nhìn ra phía đường phố, người qua kẻ lại vẫn đông đúc như thường.

Vu Linh trong lòng nghĩ.

"Ngày mai phải rời khỏi thành trấn này, hy vọng bá tánh nơi đây vẫn vui vẻ, hạnh phúc và thái bình như vậy.

Tuyệt đối đừng có yêu ma nào xuất hiện ở đây nữa, nếu không thì hành động của Vu Mãng lúc này cũng sẽ uổng phí." Tuy Vu Mãng đã rút kết giới, trước mắt không còn nguy hiểm, nhưng trong lòng nàng lại rõ ràng biết, trời có lúc bất trắc, vạn nhất sau này nếu lại có yêu ma xuất hiện thì sao?

Nhưng lúc này Vu Linh vì không muốn tu vi bản thân của Vu Mãng tiếp tục lãng phí, nên mới bảo hắn rút kết giới.

Không phải Vu Linh ích kỷ, mà là vì Vu Mãng.

Bởi lẽ thần lực của Vu Mãng không thể mãi mãi bảo vệ ở đây.

Bởi lẽ nếu hắn đi đến đâu, nếu cứ để lại một chút thực lực như vậy, thì tự nhiên sẽ làm suy yếu thực lực bản thân của Vu Mãng.

Vậy về lâu dài cũng sẽ bất lợi cho Vu Mãng.

Trong lòng Vu Linh kiên định, cách làm của mình là đúng.

Nàng cũng hy vọng Vu Mãng sẽ hiểu.

Nhưng lời nói lại quay trở lại, có Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ở đó bảo vệ một phương.

Nàng cũng phần nào yên tâm.

Nếu không thì Vu Mãng cũng sẽ không nghe theo ý kiến của tiểu duệ (nàng) mà thu hồi kết giới.

Vu Mãng vô ý phát hiện Vu Linh, cảm thấy trong lòng Vu Linh lúc này đang nghĩ một chuyện gì đó, nhưng chuyện này lại không có cách nào đoán được.

Bởi vì Vu Mãng và Vu Linh mai sẽ đi xa, dẫu sao suy nghĩ của Vu Linh lúc này không phải những chuyện đó.

Đột nhiên có một cách nghĩ khác rồi, chỉ là không biết đó là gì.

Vu Mãng nhìn Vu Linh đang có tâm sự, bắt đầu hỏi.

“Vu Linh đang nghĩ gì vậy?

Trong lòng lại có chuyện sao?

Nếu có thì không ngại nói ra, chúng ta cùng nhau thảo luận, giúp muội giải tỏa tâm sự.” Vu Linh thấy Vu Mãng tỉ mỉ quan sát biểu tình của mình như vậy, rồi nói.

“Không... không có gì.

Ta chỉ là nhất thời nhìn ra đường phố bên ngoài mà bất giác sinh ra một chút suy nghĩ.

Nếu ta là một người bình thường thì tốt biết mấy.

Không phải vì sinh tồn, không vì thương sinh thiên hạ.

Chương 817

Dẫu sao như vậy cũng sẽ vui vẻ tự do hơn.” Mặc dù Vu Linh đáp lại Vu Mãng như vậy, nhưng trong lòng nàng biết rõ, câu trả lời vừa rồi chỉ là đang qua loa Vu Mãng.

Bởi lẽ chuyện trong lòng nàng vừa rồi không phải cái đó, chỉ là Vu Mãng đột nhiên hỏi khiến nàng không có cách nào trả lời, nên mới tùy tiện bịa ra một câu.

Bởi vì trong lòng Vu Linh cũng đang vì thiên hạ thương sinh mà lo lắng, bởi lẽ tất cả mọi thứ đều là ý nguyện của Vu Mãng, làm sao có thể phá vỡ ý nguyện của Vu Mãng chứ?

Vu Mãng lúc này nghe lời Vu Linh nói, cảm thấy Vu Linh có lẽ vì sinh trưởng trong bộ lạc, trách nhiệm nặng nề, lúc này đột nhiên cảm thấy thân tâm mỏi mệt, nên mới có suy nghĩ như vậy.

Vu Mãng nói với Vu Linh: "Chắc chắn rồi, cuộc sống mà ta hằng mong ước chắc chắn sẽ thành hiện thực.

Khi thiên hạ thái bình, không còn yêu ma quỷ quái hoành hành nhân gian nữa, khi ấy ta sẽ tự tại và khoái hoạt biết bao." Vu Mãng lại tiếp lời: "Ta nhất định sẽ có một ngày tiêu diệt toàn bộ tà ma ngoại đạo, yêu ma quỷ quái, để lại một nhân gian tươi đẹp.

Đến lúc đó, bộ lạc Vu tộc của ta cũng sẽ không còn phải bận rộn ngày ngày vì chuyện trảm yêu trừ ma nữa." Lúc ấy, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đứng bên cạnh, nghe Vu Mãng nói xong, trong lòng lại một lần nữa nhìn nhận về hắn.

Cảm thấy Vu Mãng quả là một Chiến Thần cực kỳ chính nghĩa, trong tâm chứa đựng đại ái dành cho thiên hạ chúng sinh.

Chắc chắn tương lai mọi việc sẽ như Vu Mãng mong muốn, điều đó nhất định sẽ thành hiện thực, chỉ cần thời gian mà thôi.

Bởi lẽ, ai cũng biết thực lực của Vu Mãng, mỗi khi hắn ra tay đều thắng lợi, không gì không phá nổi, thế không thể cản.

Nếu Vu Mãng muốn làm việc gì, chỉ thiếu thời gian mà thôi.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, thiên hạ thái bình chỉ là sớm muộn, vì có Vu Mãng ở đây, không gì là không thể làm được.

Lúc đó, Hắc Sơn Yêu lại bắt đầu giở chứng, hắn nói với Vu Mãng và Vu Linh: "Ôi da, thôi được rồi, hai ngươi nói chuyện trang trọng quá, ta nghe có hơi mệt rồi.

Chuyện sau này thì cứ để sau này hẵng nói.

Tâm nguyện của các ngươi nhất định sẽ đạt được, dù sao thì điều đó cũng là mong muốn trong lòng ta.

Thiên hạ thái bình cố nhiên là tốt, nhưng lúc này đây ta có thể hát một bài để làm dịu không khí được không?" A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu lại nói mấy lời không đầu không cuối, một số câu nghe chẳng hiểu gì, tự nhiên cũng nóng lòng muốn táng một cái vào sau gáy hắn.

A Tu La Thần vừa mới giơ tay lên, tay đã bị chặn lại, sau đó Hắc Sơn Yêu cười ha ha. "Tiểu tử ngươi lại nhân lúc ta không chú ý mà đánh ta.

Ta đã đề phòng rồi, ta biết ngươi khi nói chuyện sẽ ra tay mà.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không có chuẩn bị sao?

Ngươi cứ luôn như vậy với ta.

Lần này ta đã đỡ được rồi nhé." Nói xong lại cười ha ha.

Vì Hắc Sơn Yêu trêu chọc một phen như vậy, không khí lúc này

cũng không còn nặng nề nữa.

Vu Linh thấy bộ dạng tếu táo của Hắc Sơn Yêu, từng cảnh tượng diễn ra tự nhiên cũng khiến nàng bật cười.

Nụ cười vẫn đẹp như vậy.

Lát sau, tiểu nhị khách điếm bưng món ăn lên.

Sau một thời gian dài chờ đợi, vì khách trong khách sạn quá đông nên món ăn cũng được làm khá chậm.

Lúc này A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng và Vu Linh đều đói đến nỗi bụng lép kẹp.

Thấy món ăn được mang lên, ai nấy đều nóng lòng muốn ăn.

Vu Linh cầm đũa trong tay, đôi mắt ướt át nhìn tiểu nhị.

Món ăn vừa được đặt lên bàn, nàng đã gắp một miếng đưa vào miệng từ từ thưởng thức.

Hắc Sơn Yêu còn khoa trương hơn, chẳng thèm cầm đũa, trực tiếp dùng tay bốc.

Cảnh tượng đó làm Vu Mãng giật mình, vội vàng dùng tay chặn lại bàn tay đang vươn tới của Hắc Sơn Yêu.

Chương 818

Hắn liền nói: "Ta làm cái quái gì vậy?

Đói thì cũng không cần khoa trương đến thế chứ, trực tiếp dùng tay bốc?

Nếu ngươi bốc hết thì ta ăn cái gì?" Vu Linh vốn đang gắp thức ăn, nhưng thấy hành động vừa rồi của Hắc Sơn Yêu cũng lập tức giật mình, cảm thấy làm như vậy thực sự không đúng.

Tuy nhiên, Vu Linh là nữ nhi nên không nói ra, bởi lẽ vừa mới kết thúc vài ngày, nếu nói ra thì khó tránh khỏi cảm thấy ngại ngùng.

Nhưng A Tu La Thần tiếp xúc với Hắc Sơn Yêu đã lâu, cũng khá quen thuộc, thấy hành động vừa rồi của Hắc Sơn Yêu cũng cảm thấy không ổn, liền nói: "Hắc Sơn Yêu, không biết là thật hay giả, hành động vừa rồi của ngươi thực sự làm mọi người giật mình đấy.

Nếu còn vô ý tứ như vậy, lát nữa về phòng ta sẽ dạy dỗ ngươi một trận." Hắc Sơn Yêu cười hắc hắc. "Ta vừa rồi chỉ thử xem phản ứng của các ngươi thế nào thôi, chứ ta đâu có thật sự muốn bốc đâu.

Nhìn từng người một chẳng có tiền đồ gì cả, gan bé tí tẹo." Vu Mãng thầm nghĩ, gan nào mà bé chứ, căn bản chẳng liên quan gì đến gan bé hay không, chỉ là vấn đề có giữ vệ sinh hay không mà thôi.

Bởi lẽ ai cũng biết tính cách của Hắc Sơn Yêu, nếu hắn nói đùa thì mọi người cũng sẽ tin là thật, bởi vì trước đây Hắc Sơn Yêu từng có cái tật đó.

Hắc Sơn Yêu bình thường cũng không quá chú trọng vệ sinh, nếu không thì khi ngủ chung phòng với A Tu La Thần, hắn cũng sẽ thỉnh thoảng không rửa chân.

Dù sao Vu Mãng trước đây cũng đã từng lĩnh giáo "đại xú cước" của Hắc Sơn Yêu, mùi hôi vô cùng, xú khí xông lên tận trời, khắp phòng đều có cái mùi đó.

Lúc này Hắc Sơn Yêu lại muốn dùng tay bốc, tuy là nói đùa, nhưng khó tránh khỏi mọi người đều tin là thật.

A Tu La Thần đưa cho Hắc Sơn Yêu một đôi đũa, ý muốn hắn ăn cơm bình thường.

Hắc Sơn Yêu nhận lấy đũa A Tu La Thần đưa, ăn uống một cách... văn minh một cách bất ngờ, mọi người có chút không quen, cười tủm tỉm nhìn Hắc Sơn Yêu.

Trong lòng hắn có thể nghĩ như vậy, dù sao thì có Vu Linh ở bên cạnh, nếu ăn uống mà tỏ thái độ thì dù sao cũng ảnh hưởng không tốt.

Nếu không có Vu Linh ở bên cạnh, không có một nữ nhân nào, thì Hắc Sơn Yêu sẽ chẳng thèm nghe lời đâu.

Ăn uống cũng gần xong, bụng vốn đang cồn cào cũng đã yên tĩnh trở lại.

A Tu La Thần vừa đưa tay, tiểu nhị thấy vậy vội vàng chạy đến, xem có gì phân phó. "Tiểu nhị, mang rượu lên." Lúc ấy Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Linh lại bắt đầu uống.

Trong đêm cuối cùng đoàn tụ, mấy người uống say sưa, nói chuyện vui vẻ đến thế, nhớ lại từng cảnh tượng những ngày ở bên nhau, ký ức vẫn còn tươi mới, tất cả buồn vui đan xen, hòa quyện làm một, tận tình trò chuyện.

Lúc này, khách sạn không còn nhiều người nữa, vì trời đã về khuya.

Cùng với những câu chuyện vui vẻ và cả những nỗi niềm, cuối cùng chỉ còn lại Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, một mình

một bàn trong sảnh lớn tầng một của khách sạn.

Tiểu nhị đứng một bên thấy trời đã khuya, lại chỉ còn một bàn khách, không biết họ còn muốn uống đến bao giờ.

Bất tri bất giác, hắn ngáp một cái.

Vu Mãng thấy trời đã không còn sớm nữa, cảm thấy nên đi nghỉ, vì ngày mai hắn và Vu Linh phải quay về bộ lạc.

Thế gian nào có bữa tiệc nào không tàn, tạm biệt chỉ là chia ly ngắn ngủi, không phải vĩnh viễn.

Vu Mãng nhìn Vu Linh thấy nàng đã rất mệt mỏi, tuy Vu Linh không nói ra, nhưng qua biểu cảm của nàng có thể đoán được, nàng cần phải đi ngủ ngay.

Lúc đó Vu Mãng đề nghị: "Đêm nay chúng ta uống đến đây thôi.

Lần sau nếu ta trở lại, gặp mặt rồi chúng ta sẽ lại cùng nhau gây dựng sự nghiệp, bồi đắp tình huynh đệ.

Đêm nay trời đã khuya, ngày mai có việc cần làm, vậy nên hãy tạm dừng ở đây." A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu vốn không muốn dừng.

Nhưng Vu Mãng đã nói vậy thì cũng không còn cách nào, dù sao cũng không thể uống mãi được, nếu uống đến sáng thì Vu Mãng phải đi rồi.

Hắc Sơn Yêu nói: "Vu Mãng, lần sau khi ta gặp lại ngươi, ta nhất định phải cùng ngươi say không say không về, đến lúc đó đừng có như bây giờ mà lâm trận thoát đào, bởi vì dù sao biết ngày mai ngươi phải lên đường rồi, nên hôm nay thời gian cũng không còn sớm nữa, giống như ngươi nói, mau đi ngủ đi." Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hiểu ý mình nên trong lòng cũng rất vui, bởi lẽ Vu Mãng cũng không muốn ngủ muộn, vì lo lắng cho cơ thể của Vu Linh, nếu nàng mệt mỏi mà ngày mai không thể lên đường được thì hối hận

không kịp.

Chương 819

Vu Linh vừa nghe nói muốn nghỉ ngơi, liền nói: "Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, lần sau nếu có cơ hội cùng Vu Mãng ra ngoài, ta nhất định sẽ tìm các ngươi.

Bởi vì hai người quá tốt bụng, ta ở bên ngoài bộ lạc Vu tộc căn bản không có bằng hữu nào, có thể quen biết các ngươi, quả thực là vinh hạnh của ta." A Tu La Thần gật đầu.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng lập tức đáp lời Vu Linh: "Ta không những tốt bụng, ta còn rất lợi hại nữa.

Nếu lần sau có ai muốn khi phụ ngươi, có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp ngươi bãi bình." Vu Linh thầm nghĩ, dù sao với thực lực của mình, không cần Hắc Sơn Yêu giúp đỡ, mà bên cạnh nàng còn có Vu Mãng, ở bên cạnh Vu Mãng thì ai dám khi phụ nàng chứ.

Tuy nói vậy, nhưng Hắc Sơn Yêu đã bày tỏ thái độ của mình, nàng vẫn phải cảm ơn, dù sao người tốt bụng như hắn thực sự hiếm có. "Cảm ơn Hắc Sơn đại ca, ta biết lần sau nếu có ai khi phụ ta, ta nhất định sẽ báo tên của ngươi, chắc chắn kẻ địch nghe tên của ngươi liền sợ hãi bỏ chạy." Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng khen ngợi như vậy, trong lòng tự nhiên cũng vui vẻ cười ha ha.

Tiểu nhị đứng bên cạnh mơ màng ngáp ngủ, bị tiếng cười vang dội của Hắc Sơn Yêu làm cho giật mình tỉnh táo.

Với đôi mắt mờ mịt nhìn Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần, Vu Mãng và Vu Linh, trong lòng thầm nghĩ, mấy vị khách này sao mà tinh thần đến vậy, mau uống xong rồi đi ngủ đi chứ.

Bởi lẽ lúc này khách sạn đã không còn ai nữa, nếu chỉ phục vụ một bàn này thì ngày mai còn sức đâu mà làm việc nữa?

Tuy tiểu nhị nghĩ vậy trong lòng, nhưng cũng không dám nói ra, dù sao thì kinh doanh mà, bất kể bao nhiêu người, nếu khách chưa đi thì cũng không thể đóng cửa được.

Lúc đó Vu Mãng nói: "Được rồi, đến đây thôi." Mặc dù trước đó Vu Mãng đã đề nghị đi ngủ, nhưng tiểu nhị đang ngáp ngủ mơ màng lại không để ý đến Vu Mãng.

Nhưng lúc này Vu Mãng nói thêm một lần nữa, tiểu nhị nghe vậy trong lòng rất vui, thầm nghĩ cuối cùng cũng uống xong rồi, về có thể ngủ một giấc thật ngon.

Dù sao thì đã thức đêm lâu như vậy rồi, đến lúc nên nghỉ ngơi cho thật tốt.

Sau một ngày bận rộn, bản thân đã mệt mỏi rã rời, bây giờ lại ngủ muộn.

Khi tiểu nhị đổi suy nghĩ, tuy ngủ muộn một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn là nếu mấy vị khách này mà hứng chí lên muốn uống cả đêm thì thật tệ hại, ngủ muộn vẫn tốt hơn là không ngủ.

Lát sau, Vu Mãng phẩy tay ra hiệu, bảo tiểu nhị tính tiền.

Vì trước đó Vu Mãng đã cho tiền boa, nên tiểu nhị tỏ ra thái độ nhiệt tình.

Tuy đã muộn, trong lòng có chút không cam lòng, nhưng biểu cảm trên mặt lại cực kỳ nhiệt tình. "Xin hỏi các vị có gì phân phó ạ?" Tiểu nhị biết rõ Vu Mãng muốn thanh toán để đi ngủ, nhưng vẫn nói như vậy.

Bởi lẽ quy định của khách sạn, nếu khách gọi thì phải hỏi xem khách có cần gì không.

Nhưng lúc này, khi tiểu nhị nói ra, hắn rất sợ gã Hắc Sơn Yêu với cái họng to kia lại nói thêm một câu, lại gọi thêm mấy vò rượu nữa.

Nếu như vậy, gã tiểu nhị này chắc sẽ sụp đổ mất.

Lúc đó Vu Mãng nói: "Tiểu nhị ca, ta đã ăn xong rồi, ma phiền ngươi kết trướng cho ta, thuận tiện bang ta an bài mấy gian khách phòng thượng hảo, ta muốn tại thử hưu tức nhất vãn." Tiểu nhị tính tiền xong báo cho Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng cũng biết trời đã khuya, tiểu nhị cũng không dễ dàng gì, một mình hắn phải phục vụ bốn người uống rượu ở đây, thật là một việc kinh doanh khó khăn.

Nhưng đã uống lâu như vậy cũng rất ngại, thế là Vu Mãng từ trong người lấy ra một ít tiền dư, đưa cho tiểu nhị, nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, thực sự không hảo ý tứ, bữa rượu này đã uống đến khuya rồi, cũng gần giống lần trước.

Đây là tiền thưởng thêm cho ngươi." Lúc này tiểu nhị nhận lấy tiền thưởng của Vu Mãng, nhìn thấy số tiền thưởng quả thực rất nhiều, còn nhiều hơn lần trước.

Trong lòng tự nhiên cũng vui vẻ, thầm nghĩ đêm nay thức trắng không uổng công, tuy có hơi vất vả, nhưng dù sao có tiền thưởng cũng không tệ.

Bởi vì tiền thưởng còn nhiều hơn tiền công làm việc một ngày ở đây.

Lát sau, tiểu nhị dẫn Vu Mãng, Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu lên tầng hai, đi tìm phòng khách ưng ý.

Hắn tìm cho Vu Mãng và Vu Linh mỗi người một phòng riêng, tiểu nhị biết lần trước A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu ngủ chung một phòng, nên không tìm thêm phòng nữa.

Nhưng Hắc Sơn Yêu lúc này không muốn ngủ chung phòng với A Tu La Thần, liền nói với tiểu nhị: "Có còn phòng trống không?

Nếu có thì dọn thêm một phòng nữa, ta muốn ở riêng một phòng.

Ta không muốn ngủ chung phòng với tiểu tử này.

Chương 820

Đêm nay ta cũng mệt rồi, ta sẽ không rửa chân, ta sẽ đi ngủ thẳng luôn.

Nếu ở chung thì lại phiền phức." Hắc Sơn Yêu không sợ tiểu nhị chế giễu, bởi lẽ hắn vốn tính cách đại đại liệt liệt mà.

A Tu La Thần vừa nghe Hắc Sơn Yêu nói không rửa chân liền rất khó chịu, không những khó chịu mà còn cảm thấy Hắc Sơn Yêu thật mất mặt.

Dù sao thì chuyện không rửa chân, không giữ vệ sinh cũng không phải chuyện đàng hoàng, vì đó là một việc không mấy vẻ vang.

Lúc đó A Tu La Thần, thực sự không nhịn được nữa, một cước đá vào mông Hắc Sơn Yêu, một cước đá rất mạnh.

Hắc Sơn Yêu theo lực đá của A Tu La Thần, theo quán tính chạy về phía trước mấy bước, sau đó quay đầu lại nói: "Ngươi suốt ngày muốn làm gì vậy?

Ta vừa nói xong ngươi lại đánh ta, nói xong lại đánh ta.

Ngươi có bệnh sao?" Vu Mãng nhìn hai người đùa giỡn với nhau, thực sự không còn cách nào khác mà lắc đầu, bởi vì Vu Mãng biết hai người này hay đùa giỡn, như vậy cũng là chuyện bình thường.

A Tu La Thần nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, cũng bất đắc dĩ lắc đầu rồi đi vào phòng của mình, thầm nghĩ muốn ở đâu thì cứ ở đó đi, dù sao thì mình cũng được yên tĩnh.

Lúc đó tiểu nhị cũng cười ha ha. "Khách phòng đương nhiên là có chứ, nếu các vị muốn ở riêng thì ta sẽ chuẩn bị cho các vị." Sau đó hắn đi đến bên cạnh phòng A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu đẩy cửa ra,

nhìn cách bài trí bên trong, cũng gần giống với phòng của A Tu La Thần đã ở trước đó.

Sau đó hắn cũng rất hài lòng gật đầu với tiểu nhị.

Lát sau tiểu nhị ý thức được Hắc Sơn Yêu rất hài lòng với căn phòng.

Sau đó hắn cũng đóng cửa phòng lại, quay về ngủ.

Lát sau Vu Mãng và Vu Linh cũng đóng cửa phòng của mình lại.

Vu Mãng thấy trời đã không còn sớm nữa, lời Hắc Sơn Yêu vừa nói không rửa chân, thực tế cũng xuất phát từ nội tâm của hắn, quả thực hắn cũng không tin, nhưng nói về vệ sinh thì vẫn tốt hơn, dù sao rửa chân xong đi ngủ cũng thoải mái hơn.

Vu Mãng như mọi khi múc nước rửa mặt, sau đó nằm thẳng cẳng lên giường ngủ thiếp đi.

Sáng ngày thứ hai, vì đêm qua ngủ muộn nên mấy người đều dậy trễ, nhưng theo tiếng ồn ào trên đường phố bên ngoài, Vu Mãng mở mắt, biết rằng trời đã không còn sớm nữa.

Hắn đẩy cửa sổ ra, ánh nắng chói chang chiếu vào.

Nhìn tình hình bên ngoài, căn bản không còn là sáng sớm nữa.

Người đi đường đang bận rộn trên các gian hàng, người người qua lại, đang xem xét các mặt hàng.

Vu Mãng đẩy cửa phòng mình ra, bước ra ngoài.

Nhưng nghe thấy tiếng ngáy truyền đến, tiếng ngáy ấy chính là tiếng ngáy của Hắc Sơn Yêu, hắn đang điên cuồng ngáy.

Qua tiếng ngáy có thể đoán định Hắc Sơn Yêu đang ngủ rất say, căn bản không có chút ý định tỉnh dậy.

Hắn nhìn sang bên cạnh, lúc này Vu Linh đang đứng ở cửa đã lâu.

Bởi vì Vu Linh vốn dĩ khá siêng năng, nên nàng dậy sớm, nhưng thấy cửa phòng Vu Mãng chưa mở, biết là Vu Mãng đêm qua thức khuya uống rượu, nên không làm phiền hắn, muốn hắn tiếp tục ngủ thêm một lát nữa.

Vu Mãng đi đến trước mặt Vu Linh, cười tủm tỉm hỏi nàng: "Dậy từ bao giờ vậy?

Không gõ cửa phòng ta à?

Nếu gõ cửa phòng ta thì ta đã dậy rồi, ngủ một giấc thật ngon, ngủ đến tận bây giờ.

Thật là làm lỡ việc lên đường hôm nay." Vu Linh mỉm cười, vẫn đáng yêu xinh đẹp như thường lệ, sau đó nói với Vu Mãng: "Không sao đâu, lên đường cũng không vội nhất thời mà, bởi vì dù sao huynh cũng đã hứa với ta, muốn cùng ta quay về bộ lạc Vu tộc, nên trong lòng ta rất vui.

Nhưng đêm qua quả thực huynh đã rất mệt mỏi, hàng phục yêu ma lại còn uống rượu, chắc chắn đã rất kiệt sức." "Nên ta mới để huynh ngủ thêm một lát, ta ở đây cũng không đợi lâu lắm đâu." Vu Mãng thấy Vu Linh thiện giải nhân ý như vậy, trong lòng rất vui, bởi vì dù sao Vu Linh cũng không giận.

Vốn dĩ Vu Mãng nghĩ Vu Linh sẽ làm nũng vì mình dậy muộn, nhưng bây giờ xem ra hắn đã nghĩ nhiều rồi, thật đáng mừng đáng mừng.

Lát sau A Tu La Thần cũng đẩy cửa phòng bước ra, nhìn thấy Vu Mãng và Vu Linh đang đứng ở hành lang.

Chương 821

Sau đó hắn ngáp một cái rồi đi đến. "Hắc Sơn Yêu quả nhiên là lười biếng, bây giờ vẫn chưa dậy, nghe tiếng ngáy của hắn như heo vậy, chắc là cả buổi sáng sẽ không tỉnh đâu, nếu ta không đi gọi hắn thì chắc chắn hắn sẽ ngủ đến tối." Vu Linh nghe A Tu La Thần nói xong liền bật cười.

Nhưng Vu Mãng nghĩ, nếu nói như vậy với Vu Linh thì Hắc Sơn Yêu đang ngủ, nếu không nói một tiếng thì sẽ không lễ phép, nhưng nếu cứ vậy mà không đi làm phiền Hắc Sơn Yêu thì cũng không phải chuyện tốt.

Trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao, sau đó hắn nói với A Tu La Thần bên cạnh: "Lát nữa ta xuống ăn sáng, ta và Vu Linh phải khởi hành về bộ lạc rồi, nhưng lát nữa khi ta xuống ăn cơm, có nên gọi Hắc Sơn Yêu không?

Nếu không gọi, ta ăn xong rồi đi luôn, lúc đó Hắc Sơn Yêu sẽ cảm thấy thất vọng mất." Lát sau A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói vậy, hiểu được suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, bởi vì hắn sợ Hắc Sơn Yêu sẽ kiếm chuyện.

Nên mới tiến thoái lưỡng nan, nếu bây giờ đi gọi hắn thì Vu Mãng cũng sẽ ngại ngùng.

A Tu La Thần nói: "Không sao đâu, gã heo lười đó cứ để ta đi gọi, bởi vì khi thấy ta thì hắn sẽ ngoan ngoãn dậy, vì ta thường xuyên chỉnh đốn hắn khi không có việc gì làm, ta gọi thì hắn sẽ không dám." Vu Mãng biết A Tu La Thần nói đúng, bởi vì đã ở bên Hắc Sơn Yêu lâu rồi, hai người tình cảm rất tốt, dù sao thì cũng có thể đi gọi Hắc Sơn Yêu, nhưng lại rất ngại.

Lúc ấy, A Tu La Thần đi đến cửa phòng Hắc Sơn Yêu, thuận theo tiếng động trong phòng, có thể nghe thấy từng tràng tiếng ngáy, tiếng ngáy rất lớn.

Cùng với từng hồi gõ cửa của A Tu La Thần, tiếng ngáy bên trong dần dần biến mất.

Vu Mãng trong lòng hiểu rõ, Hắc Sơn Yêu đã bị tiếng gõ cửa của A Tu La Thần làm cho giật mình tỉnh giấc.

Lát sau Hắc Sơn Yêu đi ra mở cửa, mê mê hồ hồ lại mở mắt ngáp ngủ, trông như vẫn chưa tỉnh hẳn.

A Tu La Thần vừa nhìn thấy tình huống của Hắc Sơn Yêu, liền khí bất đả nhất xử, không hảo khí mà nói với Hắc Sơn Yêu: "Tiểu tử ngươi, còn lười hơn cả ta nữa sao?

Cứ ngủ như vậy, ta đã dậy rồi, ngươi thì sao?

Chẳng lẽ quên hôm nay là ngày gì sao?

Là ngày Vu Mãng và Vu Linh phải rời khỏi đây mà?

Chẳng lẽ nếu không gõ cửa thì cứ thế mà ngủ mãi sao?" Lúc đó Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói vậy, vốn dĩ còn ngơ ngác, bỗng nhiên lại tỉnh táo hẳn, dường như đã nhớ ra chuyện gì đó, hoảng nhiên đại ngộ. "Sao giờ mới gọi ta dậy?

Sao không gọi ta dậy sớm hơn một chút?

Thật tình, bởi vì đêm qua ngủ muộn quá, lại còn uống rượu nữa, nên sáng nay mới ngủ muộn như vậy." "Dù sao mọi người đều biết Vu Mãng và Vu Linh hôm nay phải rời đi rồi, sao không gọi ta dậy sớm hơn một chút?

Ngươi đó, chẳng lẽ là cố ý sao?" Lúc đó Hắc Sơn Yêu hỏi ngược lại A Tu La Thần, A Tu La Thần thấy hắn không nói lý lẽ như vậy,

cũng không phải một hai lần rồi, nên cũng không thèm để ý nữa.

Lúc đó Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần: "Chúng ta xuống ăn sáng đi, bởi vì ta và Vu Linh không thể rời khỏi đây với cái bụng rỗng được, ăn no rồi mới có sức mà lên đường chứ." A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng và Vu Linh cùng nhau đi xuống lầu, đến chỗ ăn cơm.

Lúc đó tiểu nhị thấy bốn người đã dậy, vội vàng chạy đến, bởi vì đêm qua và cả trước đó hắn đều được thưởng tiền, nên hắn rất quen mặt bốn người này. "Gia, dậy rồi ạ, hôm nay muốn ăn gì ạ?" Bởi vì Vu Mãng và Vu Linh đang vội lên đường, nên bữa sáng hôm nay không cần quá thịnh soạn, chỉ cần tùy tiện ăn một chút là được, sau đó hắn phân phó tiểu nhị.

Tiểu nhị minh bạch mọi chuyện, sau đó nhanh chóng đi vào bếp an bài một số món ăn nhanh.

Chẳng mấy chốc tiểu nhị bưng bốn bát mì lên, đặt trước mặt họ.

Bởi vì đêm qua uống rượu, lại ngủ muộn với cái bụng rỗng, nên bụng réo ầm ĩ.

Bây giờ thấy bốn bát mì đều đã được đặt trước mặt mỗi người, mỗi người đều bách bất cập đãi cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Động tác ăn mì của Hắc Sơn Yêu, tiếng động phát ra quả thực quá lớn, còn lớn hơn cả tiếng ngáy.

Khách xung quanh đều quay sang nhìn theo tiếng động, nhìn Hắc Sơn Yêu lang thôn hổ yết, nhưng Hắc Sơn Yêu lại không hề hay biết cảnh tượng trước mắt, chìm đắm trong sự hưởng thụ khi ăn mì.

Vu Mãng dưới gầm bàn đá nhẹ chân Hắc Sơn Yêu, ý bảo những người xung quanh đang nhìn.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu, theo Vu Mãng, nhìn xung quanh, tất cả khách

đều đang nhìn về phía này, điều đó khiến Hắc Sơn Yêu cảm thấy không hảo ý tứ.

Hắc Sơn Yêu lại ngẩng đầu nhìn Vu Linh trước mặt, thấy Vu Linh như không có chuyện gì, nên hắn yên tâm.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu sợ nhất là cô nương trước mặt sẽ có ấn tượng không tốt về mình, nếu Vu Linh không để ý thì cái nhìn của những người khác đều là phù vân.

Chương 822

Nên Hắc Sơn Yêu tiếp tục hút mì, tiếng động vẫn lớn như vậy.

Vu Mãng hỏi Hắc Sơn Yêu: "Sao tất cả mọi người đều nhìn về phía ngươi mà ngươi lại không thèm quan tâm vậy?

Vì sao?" "Ồ, ta không để ý đâu, ta chỉ cố gắng ăn mì thôi, ta chỉ biết mì ngon là được rồi.

Thực ra ta sợ nhất là Vu Linh trước mặt, sẽ cảm thấy dáng vẻ ăn uống của ta không đẹp, nhưng ta thấy Vu Linh căn bản không để ý đến ta ăn, vậy thì cái nhìn của người khác đối với ta không trọng yếu a." Lúc đó Vu Mãng cười cười rồi tiếp tục hỏi: "Ta không chỉnh minh bạch tại sao ngươi lại quan tâm đến cái nhìn của Vu Linh như vậy, mà lại hốt lược cái nhìn của người khác, vì sao chứ?" A Tu La Thần, một bên ăn mì một bên hồi phục Vu Mãng, mì trong miệng còn chưa nuốt xuống, hắn bắt đầu nói: "Bởi vì Vu Linh là nữ nhân, nên cái nhìn của nàng ta khá quan tâm, bởi vì nữ nhân và nam nhân bất đồng a, nếu biểu hiện của ta hiện tại, nếu Vu Linh khá phản cảm, thì ta sau này không còn cách nào làm bằng hữu được nữa." "Nên ta rất quan tâm đến cái nhìn của Vu Linh, nhưng Vu Linh không để ý rồi, chứng minh nàng đã xem ta là bằng hữu rồi, ta cần gì quan tâm đến người khác chứ?" Lời của Hắc Sơn Yêu vừa thốt ra, Vu Mãng ở bên cạnh không ngừng vỗ tay, biểu thị tâm phục khẩu phục.

Vu Mãng thầm nghĩ, tính cách của Hắc Sơn Yêu vốn dĩ ai cũng biết, hắn có thể nói ra lời này với Vu Linh cũng đúng.

Dù sao đã tiếp xúc lâu rồi, nếu muốn tác vi bằng hữu thì cần phải xem xét cảm thụ của người khác, xem người khác thích ứng không.

Nếu Vu Linh thích ứng được, thì làm bằng hữu cũng sẽ không

thành vấn đề, bởi vì cái tật xấu của hắn, Vu Linh nếu có thể tiếp thụ, thì chứng minh Vu Linh cũng đã xem Hắc Sơn Yêu là bằng hữu thượng hảo rồi.

Lúc này Vu Linh tư văn ăn mì của mình, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi kiểu ăn lang thôn hổ yết của Hắc Sơn Yêu mà thất khứ thực dục.

Những khách trong khách sạn, đang nhìn Hắc Sơn Yêu ăn, Hắc Sơn Yêu hạ ý thức cảm thấy có chút không thư thái.

Hắn đứng thân dậy, vỗ ngoan ngoãn xuống trác tử, trừng đại nhãn tình, nhìn quanh các trác tử khác.

Những người kia tùy theo Hắc Sơn Yêu một vỗ, thuấn gian đều không dám nhìn về phía này nữa.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu đứng thân thể phi thường bàng đại, gia thượng biểu tình cũng ác ngoan ngoãn, sở dĩ những người kia đảm tiểu cũng không còn xem Hắc Sơn Yêu náo nhiệt nữa.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu, lại trọng tân tọa hạ đối Vu Mãng: "Thấy chưa, ta không quan tâm đến cái nhìn của người khác, bởi vì vô luận có cái nhìn gì cũng sẽ không xuất ra, bởi vì chỉ cần ta vỗ trác tử một cái là nhất thiết đều cảo định rồi." Vu Mãng tiếu hi hi thân xuất đại ngón tay cái: "Hắc Sơn đại ca, nghe một phiên thoại thắng độc thập niên thư a, ta chân đích phục khẩu phục, ta phục rồi, chân đích thái ngưu rồi." Sau đó Vu Mãng cũng đoan mì lên ăn.

A Tu La Thần ở một bên nhìn không quán Hắc Ngưu, vừa thân thủ thì bị Hắc Sơn Yêu đỡ xuống, Hắc Sơn Yêu cáp cáp tiếu trứ: "Ta nhất sai tiểu tử không an hảo tâm, hảo ta mẫn tiệp tốc độ nhanh phòng ngự tốt, lần này không đả trứ ta rồi chứ?" Nói xong lại cáp cáp tiếu trứ.

Bữa sáng cùng với hoan thanh tiếu ngữ, sau khi ăn xong cũng đến

thời gian bắt đầu phân ly rồi.

Khi phân ly, tứ cá nhân đều phi thường bất xá, tiên liêu một hồi, nhưng tối chung cũng tị miễn bất liễu phân khai.

Bởi vì Vu Linh và Vu Mãng thử thì thử khắc muốn khởi trình hồi vãng Vu tộc bộ lạc.

Lời cần nói cũng đã nói xong, Vu Linh sĩ thân tử, Vu Mãng cũng theo đó đứng lên.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng biết, tức tương khởi trình, cũng đều đứng dậy, đi đến cửa khách sạn tiễn Vu Mãng và Vu Linh ra ngoài.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng không thể trường thời gian trụ tại khách sạn, dù sao thì ở đó tiêu phí cao, họ phải hồi trụ sở của mình, thuận tiện cũng có thể chiếu khán một phương thủy thổ an nguy của thành trấn.

Dù sao thì trụ sở của họ cũng ly gần nơi này, nếu không thì cũng không thể gặp Vu Mãng và Vu Linh ở đây được.

Lúc đó A Tu La Thần đề nghị: "Ta và Hắc Sơn Yêu tạm thì không có sự tình, nhàn trứ cũng nhàn trứ, đảo bất như tiễn một trình ba, căn bản ta xá bất đắc hai người, đảo bất như bồi hai người đi một đoạn vậy." Hắc Sơn Yêu vừa nghe A Tu La Thần nói vậy, tuy nhiên cũng mãn tâm hoan hỉ, đả tâm để tán đồng, sở dĩ cao hứng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, A Tu La Thần đề nghị ý kiến thật là quá tốt rồi, nếu không thì hai chúng ta chia tay Vu Mãng và Vu Linh sẽ phi thường bất xá, thân vi bằng hữu tốt thì đương nhiên phải tiễn một trình rồi." Vu Mãng nghe hai người nói vậy cũng điểm điểm đầu, hồi đầu nhìn Vu Linh, xem ý tứ của Vu Linh thế nào?

Vu Linh thấy Vu Mãng đều điểm đầu rồi, tự nhiên cũng không có

gì hảo nói, dù sao thì hai người tiễn một trình cũng tốt thôi.

Vu Linh cũng trùng trứ Vu Mãng điểm điểm đầu thị ý, cũng phi thường đồng ý dạng đích tố pháp.

Tối chung tứ cá nhân bắt đầu vãng Vu tộc bộ lạc phương hướng hành tẩu rồi.

Hành tẩu rồi một đoạn đường khá dài, vừa nói vừa cười, thực tại khai tâm ni.

Nhưng tùy trứ thời gian từng chút một trôi qua, cự ly A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đích trụ xứ, cũng càng đi càng xa.

Vu Mãng hồi đầu nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Hai vị đại ca, đến lúc nên hồi khứ rồi, ta muốn làm một đạo biệt, bởi vì càng đi xa khỏi trụ sở của các ngươi, tái tiễn thời gian trường đích thoại, nan miễn hồi cũng là một vấn đề.

Thiên hạ nào có yến tịch không tán, ta chỉ đoản tạm cáo biệt, thỉnh hồi ba." Lúc đó Vu Linh cũng điểm điểm đầu.

Tuy A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu bất xá, nhưng thử thì thử khắc cũng không thể nhất trực tiễn hạ khứ, họ sĩ đầu nhìn lên thiên không, thời gian cũng không còn sớm nữa, tẫn khoái hồi trụ sở của mình thôi.

Tối chung tứ cá nhân bãi bãi thủ, làm cáo biệt, Vu Mãng và Vu Linh kế tục hành tẩu trứ.

Đãi tại nguyên địa Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần nhất trực nhìn không thấy thân ảnh Vu Mãng và Vu Linh, hai người mới vãng túc xá phương hướng phản hồi rồi. "Vu Mãng, hai người bằng hữu của ngươi thật tốt.

Chương 823

Trải qua những ngày qua tương xử, cảm giác trọng tình trọng nghĩa lại phi thường chân thật, một điểm cũng không ẩn ẩn tàng tàng, đặc biệt tính cách Hắc Sơn Yêu, thật sự quá chân thật." Vu Mãng tiếu tiếu điểm điểm đầu hồi phục Vu Linh: "À, tính cách hắn ta vốn là như vậy, ta ở cùng hắn lâu rồi nên hiểu rõ nhất.

Nhưng đoản thời gian tiếp xúc, nàng có thể tiếp thụ tính cách đó cũng tốt.

Vì nàng không có để xúc với tính cách của hắn, thì chứng minh nàng đã tiếp thụ hắn làm bằng hữu rồi, từ tận đáy lòng mà tiếp thụ rồi." Vu Linh điểm điểm đầu tiếu trứ thầm nghĩ trong lòng.

Hắc Sơn Yêu đại đại liệt liệt, tính cách đích xác khả dĩ bảo hộ người khác, bởi vì làm đại ca ca là thích hợp nhất, nhưng thử thì thử khắc Vu Mãng trước mặt nàng.

Vu Mãng thân vi Vu tộc Chiến Thần, có Vu Linh tại thân biên đích thoại, tuyệt đối sẽ không có ý ngoại, chi tiền Hắc Sơn Yêu có thể bảo hộ, không nhượng nàng chịu khi phụ, tại cái nhất khắc đó Vu Linh trong lòng đã xem Hắc Sơn Yêu đương thành đại ca ca nhất dạng khán đãi.

A Tu La Thần kia cũng giống ca ca, làm ca ca cũng không tại thoại hạ, tuy bất giống Hắc Sơn Yêu nhất dạng đại đại liệt liệt, nhưng Vu Linh biết hai người trường thời gian tại nhất tính cách hỗ bổ, bởi vì A Tu La Thần tâm tư khá thận trọng, sở dĩ hai người hỗ tương di bổ cũng tốt, dù sao thì như vậy cũng sẽ không vô liêu đích.

Vu Mãng khán Vu Linh tâm lý có điều muốn nói, bởi vì thông qua biểu tình tiểu của Vu Linh có thể thể hiện ra, bởi vì Vu Mãng tối hiểu

Vu Linh, thông qua nhất cử nhất động tâm lý đều biết.

Bởi vì dù sao Vu Mãng tại Vu tộc bộ lạc cũng cùng Vu Linh tương xử thời gian cũng dài rồi.

Vu Linh thân vi quân sư của mình, có quan hệ thân mật như vậy, sao có thể không hiểu Vu Linh chứ?

Vu Mãng nói với Vu Linh: "Tiểu nha đầu này trong lòng lại đang nghĩ gì vậy?

Cứ hay hồ tư loạn tưởng, bây giờ lại có chuyện tốt à, có thể cáo tố ta không nha?

Nhượng ta cũng khai tâm khai tâm." Vu Linh khán Vu Mãng đang trêu chọc, sở dĩ bả kiểm vãng một bên nữu khứ, nói: "Hảo sự thì hảo sự, nhưng ta không cáo tố huynh, huynh có thể làm gì ta chứ?

Ai bảo có hảo sự thì nhất định phải cáo tố chứ." Lúc này Vu Mãng kiến Vu Linh hiện tại yêu điều bì, cũng vô nại lắc đầu.

Vu Linh khán Vu Mãng không tái truy vấn hạ khứ, nhưng cũng không bí mật, bả chuyện đó cáo tố Vu Mãng: "Hảo ba, không trêu chọc nữa, nếu huynh muốn biết thì ta cáo tố cũng được.

Ta giác đắc Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần khá thích hợp làm đại ca ca, bởi vì cảm giác sẽ chiếu cố người khác, A Tu La Thần tâm tư khá thận trọng, Hắc Sơn Yêu đại đại liệt liệt tính cách lại không chiêu nhân yếm phiền, bởi vì tại chi tiền Hắc Sơn Yêu đã nói, ai nếu khi phụ ta, có thể bang ta báo thù, đơn bằng một điểm đó, ta giác đắc hắn cũng là người phi thường hảo tâm." Vu Mãng nghe Vu Linh một phiên, thuấn gian minh bạch rồi chuyện Vu Linh vừa nghĩ trong lòng.

Lúc đó Vu Mãng thầm nghĩ thân vi Vu tộc Chiến Thần, có hà đẳng thần thông năng lực, có ai dám tại diện tiền mình khi phụ Vu Linh chứ?

Đó thật sự là thiên đại tiếu thoại.

Kỳ thực Hắc Sơn Yêu cũng minh bạch một điểm, chỉ bất Hắc Sơn Yêu chỉ biểu minh thái độ của mình mà thôi, đích xác là hảo tâm.

Nhiên hậu Vu Mãng đối Vu Linh: "Ký nhiên bả hai người họ đương tố đại ca ca cũng không tệ đích tuyển trạch, nếu hạ thứ ta tái kiến diện, bả cái pháp đó đối hai người, thì hai người họ khẳng định sẽ cao hứng." Bởi vì Vu Mãng dù sao tối hiểu Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, ký nhiên bả cô nương trước mắt đương tố bằng hữu, thì khẳng định cũng sẽ bả nàng đương tố muội muội.

Dù sao trong tứ cá nhân, lấy huynh muội tương xưng có thể xúc tiến huynh đệ chi tình.

Có một dị tính đích huynh muội cũng không tệ.

Vu Mãng tiếu a a đối Vu Linh: "Ký nhiên dạng đích thoại, thì thuận lý thành chương, nàng cũng là muội muội của ta, dù sao ta cùng Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần lấy huynh đệ tương xưng, nếu nàng là muội muội của hai người họ, thì tất định cũng là muội muội của ta a." Vu Linh trừng trừng Vu Mãng: "Nha?

Hừ, đừng có mỹ sự, không có phần của huynh đâu." Bởi vì Vu Mãng căn bản không chỉ trứ Vu Linh sẽ đáp ứng, bởi vì với sự hiểu biết của Vu Mãng đối với Vu Linh, Vu Linh khẳng định sẽ không na đó tâm cam tình nguyện làm muội muội.

Nếu na dạng đích thoại, thì Vu Linh không thể tùy tiện đối thô lỗ động thủ rồi.

Vu Mãng trong lòng vi vi tiếu rồi, nhìn về phía xa xa.

Lúc đó Vu Linh hỏi Vu Mãng đang nhìn gì.

Vu Mãng kiến Vu Linh dạng hỏi, cũng bả mục quang lại chuyển di Vu Linh thân thượng, đối Vu Linh: "Ta đang nhìn về phía xa, ta nên

dùng phương thức nào tiền vãng bộ lạc, bộ hành hay lợi dụng mã xa ni?" Lúc đó tiểu phi vừa nghe thấy mã xa liền thuấn gian cao hứng rồi, tại Vu Linh tâm lý dù sao tọa mã xa thì sẽ tỉnh khứ khí lực.

Vu Linh cản khẩn hoan khoái đối Vu Mãng: "Có mã xa thì đương nhiên tọa mã xa, không sỏa nha?

Nhượng ta dùng cước lực vãng hồi hành tẩu thì sẽ phí khí lực, chút đạo lý đó huynh không hiểu sao?" Nhưng Vu Mãng lại không nghĩ vậy, nhận vi mã xa cố nhiên thư thái, nhưng đi bộ thì mã xa sẽ mạn.

Dữ kỳ dạng bất như mua hai thất tuấn mã, cưỡi mã vãng hồi tiền hành, tối trọng yếu đích là mã không có kéo xe thì sẽ chạy tốc độ khá nhanh.

Nhưng tiền đề là có chút điên bá, lúc đó Vu Mãng cũng bày tỏ ý nghĩ của mình với Vu Linh: "Ta không muốn dùng mã xa nữa, đảo bất như xem nhà nào có ngựa dư, ta đi mua hai thất mã, dạng đích thoại ta sẽ tiết tỉnh thời gian." Vu Linh nghe Vu Mãng ý tứ cũng nhận đồng rồi, tuy cưỡi mã có chút điên bá, nhưng cũng không có biện pháp, dù sao cũng muốn tẫn khoái hồi Vu tộc bộ lạc mà.

Lúc đó Vu Mãng đái lĩnh Vu Linh tại thành trấn thượng diện tầm hoa, xem xem có ai nhà có ngựa dư có thể mại.

Nhưng hoa nửa ngày, bởi vì nhân sinh địa bất thục, lại không hoa thấy một ai, sau khi đả thính vài nhà thì không có mại mã cũng phóng khí rồi.

Chương 824

Lại hồi trung tâm thành trấn náo nhiệt, xem cái mã phu kia.

Tại đó đang đẳng trứ khách nhân.

Lúc đó Vu Mãng tâm nghĩ, nếu không mua được hai thất mã thì mua một thất mã cũng có thể, hai người ngồi tại một thất mã sẽ liêu trứ thiên, một bên bôn bào một bên liêu thiên, cũng khoái nhạc, nếu không thì quang cưỡi mã bôn bào cũng phi thường vô liêu.

Lúc đó đi đến mã phu diện tiền, hỏi cái mã phu.

Không đẳng Vu Mãng khai khẩu, mã phu kiến Vu Mãng và Vu Linh hướng bên này đi, ý thức được có sinh ý cũng có thể làm rồi, nhiên hậu nhiệt tình nói: "Hai vị khách quan muốn tô xa mạ?

Xe của ta phi thường thư thái, lý diện hoàn cảnh cũng phi thường hảo, hai vị bất phương khán, bảo chứng sẽ nhượng hai vị phi thường mãn ý." Lúc đó Vu Mãng cũng thuận trứ ý mã phu mà nhìn, xa bằng lý đích xác phi thường cán tịnh, nhưng lại không cần cái xa bằng đó, lúc đó Vu Mãng đối mã phu: "Lý diện đích hoàn cảnh đích xác hảo, đích xác thư thái, nhưng ta muốn khứ đích địa phương xa, tương bỉ ngươi cũng bất khả năng sẽ tống ta khứ đích, ký nhiên dạng đích thoại, đảo bất như khai cái giới tiền, bả thất mã mại cấp ta như hà?" Cái mã phu vừa nghe Vu Mãng dạng, nhìn nhìn con ngựa đó, bởi vì con ngựa đó đã giúp hắn kiếm được không ít tiền, nhất thời khó mà quyết trạch, nhưng diện đối Vu Mãng dạng đích yếu cầu, lại bả thất mã mại điệu chi hậu có thể hoán thủ tiền, đảo bất một kiện phôi sự.

Tả hữu vi nan tình huống hạ, nhất thời không nói lời.

Vu Linh khán dạng đích tình hình dùng thủ phách phách Vu Mãng, Vu Mãng không minh bạch ý tứ, nàng thị ý Vu Mãng tiếp trứ vấn:

"Nói đi mã phu, con ngựa này mại không mại nha, nếu mại thì ta có thể cấp song bội tiền, có thể nhượng ngươi tái khứ mua một thất mã, bởi vì ta tại đây căn bản không hiểu rõ tình huống, cũng không hoa được chỗ nào mại mã, đương giúp đỡ ta cũng tốt." Lúc đó mã phu, bởi vì phi thường bất xá, nhưng lại giác đắc bả thất mã mại điệu cũng có thể hoán thủ tiền, vi cuộc sống mưu sinh sở dĩ đối Vu Mãng: "Tiểu hỏa tử ta có thể bả thất mã mại cấp ngươi, nhưng tiền đề là nhất định phải thiện đãi thất mã, không nhượng nó chịu tội, bởi vì nó đã vi ta phó xuất, ta chân đích bất xá bả mại điệu nó, nhưng ta vi cuộc sống lại bách bất đắc dĩ." Vu Mãng điểm đầu đáp ứng rồi, tùy hậu cấp tiền cho mã phu.

Nhưng không có biện pháp thông vãng Vu tộc bộ lạc phương hướng, bởi lẽ phải kinh đoạn thủy lộ.

Lúc đó dừng lại, Vu Mãng và Vu Linh từ mã bối nhảy xuống địa thượng.

Khán trứ hồ thủy trước mắt mà phát sầu.

Vu Mãng nói: "Trước phương có một phiến thủy lộ, nguyên bản cưỡi mã hồi bộ lạc, nhưng cảnh tượng trước mắt này nhượng ta làm sao đây?

Ta không có tại thủy thượng tọa công cụ, dạng nếu ta cưỡi mã đi một đại quyển đích thoại, nhìn hồ thủy một vọng vô tế, tất sẽ mất trường thời gian." Vu Linh lúc đó khán trứ phiến cảnh tượng trước mắt cũng khá phát sầu, nhưng nghe Vu Mãng vừa nói cũng phi thường nhận đồng, dù sao đi một đại quyển, không biết phải đi đến bao giờ.

Bỗng nhiên khán hồ trung ương có một ngư phu, đang tại đó chèo tiểu thuyền.

Nhượng Vu Mãng đang thủ túc vô thố đột nhiên khán thấy một tia hi vọng, khán ngư phu ở viễn phương, tự nhiên tâm lý cũng phi

thường cao hứng, lúc đó hồi đầu nhìn thất mã, nhiên hậu loát loát mao trên thân ngựa, nhiên hậu khán khán lộ kính vừa chạy, một phiến bích lục thảo nguyên nhiên hậu đối thất mã: "Mã đại ca, kinh trường thời gian bôn bào, tân khổ rồi, đi đi, chân đích thái cảm tạ, hiện tại tự do rồi, tại quảng khoát thảo nguyên thượng, nhất định sẽ khoái nhạc sinh hoạt hạ khứ." Tùy hậu con ngựa hảo tượng có thể nghe đổng lời Vu Mãng nói, điểm điểm đầu, dùng mã chủy tại Vu Mãng đích bột tử thượng thặng thặng, nhiên hậu chuyển thân bôn bào điệu rồi.

Lúc đó Vu Linh khán hướng viễn xứ bôn bào đích mã, nhiên hậu cũng đại thanh địa đối thất mã hảm trứ: "Tuấn mã nhất định phải hảo hảo sinh hoạt hạ khứ, tòng kim dĩ hậu tự do rồi, thiên vạn không nhượng dã thú đối tạo thành thương hại, nhất định phải bảo hộ hảo nha." Vu Mãng khán trứ Vu Linh dạng đích thiện lương, nội tâm cũng rất vui, nhiên hậu bả mục quang chuyển hướng tiểu thuyền nhi giữa hồ.

Hắn uấn nhưỡng thần lực trong thể nội, rống lên một tiếng: "Ngư phu, thỉnh!" Tùy trứ Vu Mãng một thanh nột hảm, âm thanh hồng lượng, vang khắp cả phiến hồ diện.

Đương nhiên ngư phu ở viễn phương cũng thanh thanh sở sở nghe thấy tiếng kêu hảm của Vu Mãng.

Tùy hậu chèo tiểu thuyền triêu bên này phương hướng hành sử rồi.

Lúc đó Vu Linh tại địa thượng tồn xuống nghỉ ngơi, đẳng đợi ngư phu, bả tiểu thuyền chèo đến thân biên.

Kinh một hồi lâu, thuyền ngư phu, chung vu đạt đến thân biên Vu Mãng và Vu Linh, lúc đó ngư phu vấn Vu Mãng: "Tiểu hỏa tử, vừa rồi tiếng kêu hảm là của ngươi sao?

Thanh âm như thử hồng lượng, chân đích thái lệ hại rồi, ta tòng

xưa đến nay chưa từng nghe tiếng vang lớn như vậy." Lúc đó Vu Linh nội tâm nghĩ, tiếng vang lớn đúng rồi, bởi vì Vu Mãng bả thực lực của mình dung nhập vào thanh âm đó, sao người thường có thể hảm xuất hiệu quả đó được?

Thanh âm Vu Mãng có sở bảo lưu, nếu hắn tứ vô kỵ đạn bả sở hữu thần lực đều dung nhập vào thanh âm, thì hảm xuất đích thoại, mặt hồ tất định sẽ dậy sóng lớn.

Lúc đó Vu Mãng nghe ngư phu dạng hỏi, không hảo ý tứ tiếu tiếu: "Đúng vậy, vừa rồi ta kêu, ta thiên sinh tảng môn đại, thô nhân một cá, thỉnh không nhượng kiến quái a." Lúc đó ngư phu trước mắt tiếu tiếu: "Tiểu hỏa tử kêu ta làm gì nha?

Có sự tình mạ?

Muốn qua bên kia hồ thủy ba." Vu Mãng điểm điểm đầu.

Vu Mãng tâm muốn bả chiếc thuyền đánh cá mua hạ, để qua phiến hồ thủy cũng tốt.

Dù sao nhìn lão nhân trước mắt cũng không phải phi thường phú dụ, tất tại hồ thủy thượng diện cũng đang đả ngư ba.

Lúc đó Vu Mãng bả ý nghĩ của mình nói với ngư phu trước mắt.

Nghe Vu Mãng dạng biểu minh, ngư phu cũng thuấn gian minh bạch mọi chuyện, sở dĩ cũng đồng ý rồi, Vu Mãng từ thân thượng nã xuất một ít tiền tài đệ vào tay ngư phu, ngư phu khán nhiều tiền như vậy, thuấn gian cũng cảm giác không hảo ý tứ liên mang nói: "Tiểu hỏa tử làm gì vậy?

Khu khu một chiếc tiểu thuyền căn bản không dùng nhiều tiền như vậy, dạng đích thoại nhượng lão hán này tình hà dĩ kham ni?" Lúc đó Vu Linh liên mang thế Vu Mãng: "Không có quan hệ lão nhân gia, thu hạ ba, số tiền này coi như tiền mua tiểu thuyền của chúng ta rồi, số

tiền dư còn lại lão có thể khứ mua điểm hảo ăn đồ vật, bởi vì dù sao trường thời gian tại đây đả ngư cũng phi thường tân khổ, mua điểm bổ phẩm ba." Ngư phu trước mắt, nghe Vu Linh dạng, liên mang đối Vu Mãng và Vu Linh đạo tạ, tâm lý nghĩ, thật là hảo nhân ni, không ngờ lại ngộ được hai người hảo nhân như vậy.

Dù sao số tiền này có thể nhượng chất lượng sinh hoạt của lão tạm thời biến tốt hơn một chút, hồi gia đích thì hậu, đối lão bạn của mình giảng thuật chuyện hôm nay, tất lão bạn cũng sẽ cao hứng.

Lúc đó Vu Mãng và Vu Linh đối ngư phu trước mắt làm một đạo biệt, chèo tiểu thuyền vãng hồ trung tâm đi khứ rồi.

Chương 825

Tại chèo xuất không viễn đích cự ly, cái ngư phu cản khẩn đối Vu Mãng và Vu Linh hảm trứ: "Hồ diện đông biên có hai ngọn sơn phong, thiên vạn không nhượng tại đó hành tẩu, na lý nguy hiểm đích." Vu Mãng và Vu Linh nghe lời cáo giới của ngư phu xong hồi đầu hồi phục ngư phu: "Tri đạo lão nhân gia, phóng tâm ba, ta sẽ không vãng na phương hướng đi đâu." Tiểu thuyền càng chèo càng xa, không nghe thấy thanh âm ngư phu nữa, chỉ có thể khán ngư phu đang tại đó bãi thủ.

Lúc đó Vu Linh đối Vu Mãng: "Ngư phu vì sao lại nói na đó ni?

Na đó có nguy hiểm gì?

Chắc chắn là một chuyện nghiêm trọng, lộ tuyến của chúng ta tất định sẽ kinh qua na đó, nếu không thì ta làm sao hồi bộ lạc được chứ?" Lúc đó Vu Linh tĩnh tĩnh suy nghĩ một ít sự tình, nhiên hậu sĩ đầu khán trứ Vu Mãng đang chèo thuyền: "Bất như khi đến gần đó, dùng năng lực của bản thân để minh cảm, xem xem tình huống chu vi thế nào, nếu có điều gì bất thường xuất hiện, thì chúng ta tiểu tâm hành sự sẽ khá hơn." Lúc đó Vu Mãng nghe lời kiến nghị của Vu Linh xong, cũng điểm điểm đầu, giác đắc cái biện pháp này có thể hành thông, bởi vì dù sao cũng không thể đại ý, cái nguy hiểm ngư phu vừa nói, không biết là nguy hiểm gì.

Bởi vì thuyền ly ngư phu càng ngày càng xa, không nghe thấy lời ngư phu, nhưng có một điểm khẳng định là ngư phu nói thật, nếu không thì cũng sẽ không đối Vu Mãng và Vu Linh dạng nói, cáo tri cái địa phương nguy hiểm.

Vu Mãng trong tâm nghĩ, nếu là yêu ma quỷ quái, thì tất định sẽ

tương thanh trừ.

Nếu là một người thì đảo không sợ, nhưng trước mắt có Vu Linh tại thân biên phải xác bảo vạn vô nhất thất, sở dĩ tất định phải dùng minh cảm khứ cảm thụ khí tức nguy hiểm.

Nếu khí tức thực sự khá cường liệt, thì phải thải thủ một ít phòng ngự thi thố, dù sao dạng đích thoại sẽ đối Vu Linh trước mắt có sở bảo chướng.

Tiểu thuyền đang chèo nhìn trứ phía trước cái địa đái nguy hiểm kia.

Cũng mạn mạn trình hiện tại trước mắt, thuận trứ tiểu thuyền hoãn hoãn di động, cũng ly cái địa đái nguy hiểm kia mạn mạn dựa cận.

Tuy không nên vãng lý tiền hành, nhưng đó là con đường tất kinh chi lộ thông vãng Vu tộc bộ lạc, nếu không tại đó hành tẩu, thì những địa phương khác căn bản không thể khứ.

Lúc này, cái phê tuấn mã kia đã được phóng sinh, căn bản không thể đi đường vòng được nữa rồi.

Ly địa đái nguy hiểm càng ngày càng cận rồi, khắc bất dung hoãn Vu Mãng bế thượng song nhãn, bắt đầu sử dụng năng lực của bản thân, minh cảm, cảm thụ nhất thiết tập kích từ ngoại giới, đương nhiên cũng bao quát tin tức nguy hiểm.

Lúc đó Vu Mãng thông qua minh cảm, hiển nhiên cảm giác trong đó có một chủng khí tức lệnh nhân mao cốt tủng nhiên.

Thông qua cái cảm giác này có thể đoạn định, cái năng lượng đó phi thường cường liệt, nguy hiểm cũng sẽ tùy thì bạo phát.

Nhưng Vu Mãng căn bản không cảm thụ được một tia yêu khí nào, xác thiết là một cỗ năng lượng thuần túy.

Nhưng chủng năng lượng đích khí tức phi thường cường đại, đạo trí hãn mao trên thân đều dựng lên.

Tùy trứ chủng cảm giác, bản thân thân vi vô trợ Chiến Thần, Vu Mãng lại càng ngày càng hưng phấn, bởi vì không biết tình huống trước mắt, nhưng thông qua cỗ năng lượng đó đoạn định thì ứng cai là một hoạt vật.

Nếu không thì cũng không khả năng thông qua tự thân phát tán xuất ra năng lượng cường đại như vậy.

Vu Mãng hưng phấn bất dĩ, song thủ bắt đầu tùy trứ hưng phấn chiến đẩu, bởi vì mỗi lần tại chiến đấu đích thì hậu, Vu Mãng đều sẽ phi thường hưng phấn biểu hiện ra biểu tình như vậy.

Vu Linh thông qua biểu tình diện bộ và ứng trên thân thể Vu Mãng, cũng hiểu được lúc này Vu Mãng đã cảm thụ được tin tức từ ngoại giới, cổ khí tức kia mới phi thường cường liệt.

Khán Vu Mãng hưng phấn bất dĩ, Vu Linh nội tâm có một chủng khủng cụ, bởi vì Vu Mãng càng hưng phấn đại biểu uy hiếp càng cường đại.

Vu Linh duệ duệ y phục Vu Mãng.

Vu Mãng thuận trứ động tác duệ của Vu Linh hồi đầu nhìn Vu Linh đang ngồi trên thuyền, phát hiện trên kiểm Vu Linh có biểu tình kinh khủng, tùy hậu vi tiếu đối Vu Linh: "Không có quan hệ đích, một hồi ta sẽ bảo hộ hảo nàng, vô luận nhậm hà sự tình đều không có biện pháp thương hại nàng, chỉ yếu trạm tại ta diện tiền, ta không doãn hứa nhậm hà nhân thương hại nàng, nhậm hà sự vật đều không có thể." Vu Linh nghe Vu Mãng dạng, tâm lý cũng tự nhiên phóng khí rồi, giác đắc lời Vu Linh nói hoàn toàn hoàn toàn hoàn hoàn toàn đúng, bởi vì đối với sự hiểu biết của nàng về Vu Mãng, hắn tất định sẽ không nhậm hà sự làm hại mỗi người trong bộ lạc Vu tộc.

Bởi vì Vu Mãng là Chiến Thần của Vu tộc, căn bản không doãn hứa nhậm hà nguy hiểm công kích tộc nhân, tức sử tự thân có năng lực không tệ, nhưng tại diện tiền Vu Mãng, Vu Mãng cũng y nhiên sẽ chiếu cố mỗi người.

Lúc đó, khủng cụ trên kiểm Vu Linh cũng tiệm tiệm bình hoãn rồi, vấn trứ Vu Mãng trước mắt: "Vừa rồi thông qua minh cảm cảm thụ được cái khí tức ngoại giới, chắc chắn cũng là nguy hiểm, nếu không thì huynh cũng sẽ không hưng phấn như vậy, có thể cáo tố ta cổ tin tức đó rốt cuộc là gì?" Thông qua Vu Linh vấn thoại, Vu Mãng nói đối Vu Linh: "Kỳ thực xác thiết là từ thân thượng phát xuất, ta không tri đạo đích, nhưng ta hiển nhiên có thể cảm giác cổ năng lượng phi thường cường đại, nhưng lại không phải yêu ma chi khí, nhưng khẳng định một điểm, cái đó là từ hoạt vật thân thượng phát xuất, nếu không thì nếu địa hình nguy hiểm, thì không có khả năng có năng lượng." Vu Linh vừa nghe Vu Mãng cũng không có đáp án minh xác, nhiên hậu cũng điểm điểm đầu.

Vu Mãng vi an toàn kiến, cáo tố Vu Linh thân biên, nhượng nàng sử dụng dã sinh thụ ẩn kỹ, dạng đích thoại, nếu có nguy hiểm cũng có thể tự thân ứng đối.

Vu Linh lúc đó cũng nghe lời Vu Mãng, thuấn gian sử dụng ẩn thân thuật tương ẩn tế rồi, nhưng Vu Linh trong trạng thái ẩn thân vẫn tại tiểu thuyền thượng, chỉ bất thông nhục nhãn, không có biện pháp khán thấy mà thôi.

Tùy trứ tiểu thuyền từng điểm từng điểm dựa cận địa đái nguy hiểm, lúc này tiểu thuyền tiến nhập trung tâm sơn phong.

Lúc đó Vu Mãng hiển nhiên cảm giác năng lượng càng ngày càng cường liệt đang tùy thì dựa long, tùy thì có vẻ sắp bạo phát.

Càng như vậy Vu Mãng càng gia hưng phấn, càng hưng phấn, Vu

Linh quan sát phản ứng Vu Mãng, càng gia khủng hoảng.

Bởi vì Vu Linh thông qua mức độ hưng phấn của Vu Mãng, có thể hiển nhiên cảm giác, cổ năng lượng ngoại giới phi thường khả phạ.

Tuy Vu Mãng tự thân có Bất Phôi Kim Thân, có năng lực càng chiến càng dũng mãnh, nhưng Vu Linh phải vi Vu Mãng vô cớ đam tâm, bởi vì không tri đạo cổ năng lượng cường đại đến mức nào, sẽ có ý ngoại tại thân thượng Vu Mãng phát sinh, sở dĩ Vu Linh đam tâm cũng chính thường, dù sao thân vi quân sư của Vu Mãng cũng phải thì thì khắc khắc khảo lự nguy hiểm tính.

Chương 826

Tức sử những nguy hiểm tính đó không xảy ra, nhưng cũng phải tại tâm lý hoàn toàn khảo lự.

Tùy trứ Vu Linh đang không ngừng đam tâm, đồng thời đột nhiên ba văn trên mặt thủy phiên lên, cường đại tẫn lực bả tiểu thuyền đều muốn hiên phiên.

Vu Linh đang ẩn thân, khẩn khẩn trảo trụ sàng bản, sinh phạ điệu tiến hồ thủy lý.

Lúc đó Vu Mãng khán trứ cổ tình hình trước mắt, hưng phấn hảm lên.

Hắn không vong hồi đầu cáo tố, Vu Linh thân biên phải khẩn khẩn trảo trụ.

Đối mặt với cổ năng lượng đột nhiên kỳ xuất hiện, bạn tùy trứ trận trận đại phong, thổi cho y sam Vu Mãng nhất động nhất động.

Đầu phát cũng tùy chi phiêu lượn, lúc này trước mắt lại không thấy nhậm hà hoạt vật nào, chỉ có một cỗ năng lượng mạnh mẽ như vậy.

Lúc đó Vu Mãng hiển nhiên ý thức được tức tương có một tràng chiến đấu, nếu không thì cũng không có khả năng có dạng đích tràng cảnh, lúc này trong tâm lý phi thường xác nhận một điểm, cái hoạt vật kia đang ám trung quan sát hai người.

Chỉ là Vu Mãng và Vu Linh lúc này, lại không phát hiện ra cái hoạt vật kia ẩn tế tại đâu, càng không tri đạo đó là hà vật gì?

Nhưng Vu Mãng trong tâm lý kiên tín một điểm cái hoạt vật đó phi thường lệ hại, nếu không thì cũng không có khả năng có sức mạnh

như vậy.

Lúc đó Vu Mãng thân xuất hữu thủ, tại hữu thủ ngưng tụ trứ một cái bạch sắc châu quang thể, mạn mạn hư thể hóa.

Lại biến thành một cái Bàn Cổ Phủ thực thể hóa.

Lúc này Vu Linh khán Vu Mãng bả thượng cổ thần khí Bàn Cổ Phủ triệu hoán xuất trong thủ, tri đạo tràng chiến đấu trước mắt này tất bất khả thiếu, bởi vì chỉ có Vu Mãng mới có thể thông qua minh cảm cảm thụ nhất thiết tin tức, tự nhiên cũng tri đạo cổ khí tức đái có bao nhiêu nguy hiểm tính, nếu không thì cũng không có khả năng sử dụng thượng cổ thần khí đối kháng.

Đang tại Vu Mãng từng trận hưng phấn đương trung, lúc này ba lãng càng gia cường đại, tùy trứ tiếng hô khiếu của đại phong, vân thải trên thiên không cũng biến thành hắc sắc.

Bắt đầu hạ xuống cuồng phong đại vũ, kỳ thực Vu Linh không có năng lực minh cảm giống Vu Mãng, nhưng khán hiện tại thiên khí đột biến trước mắt cũng hiển nhiên có thể xác nhận một điểm, là do cổ năng lượng kia tạo thành.

Không ai nhìn thấy con vật sống đó, chỉ riêng một nguồn năng lượng đã có thể thay đổi khí trời, quả thực năng lực của một sinh vật không thể xem thường.

Cùng lúc đó, phía sau mặt hồ bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, một cái bóng đen khổng lồ vô cùng xuyên qua màn nước, nhưng không thể nhìn rõ đó là thứ gì.

Duy có một điều chắc chắn, vật thể đó vô cùng to lớn, xuyên qua màn nước mờ ảo, có thể thấy thân thể đồ sộ của nó, kèm theo tiếng gầm rống khiến người ta dựng tóc gáy.

Chắc hẳn đây là mối nguy hiểm mà ngư dân kia từng đề cập.

Vu Mãng không quên quan tâm đến Vu Linh bên cạnh, tình hình vừa xảy ra với Vu Linh, ngay cả khi ẩn thân cũng không an toàn.

Nàng cần nhanh chóng dùng Ngự Kiếm Phi Hành bay lên trời mới được, tránh bị cuốn vào trận chiến đang diễn ra.

Bởi vì sinh vật trước mắt quá đồ sộ, căn bản không thể phân tâm.

Vu Linh nghe lời khuyên của Vu Mãng, vội vàng thi triển Ngự Kiếm Phi Hành, bay lên trời cao, chờ đợi thời cơ thích hợp, trong trạng thái ẩn thân có thể giúp Vu Mãng đánh giết con sinh vật khổng lồ trước mắt.

Làn nước bắn tung tóe dần tan đi, cái bóng ở trung tâm màn nước cũng lộ ra chân tướng.

Vu Mãng nhìn kỹ, là một con Giao Long khổng lồ.

Vu Mãng từ từ nhận ra, trong mặt hồ tĩnh lặng ẩn chứa một khí tức nguy hiểm cổ xưa, con Giao Long này lại ở đây?

Nhìn con Giao Long trước mắt, nó thở ra hơi nóng, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm chiếc thuyền nhỏ.

Chắc hẳn chẳng bao lâu nữa nó sẽ tích tụ sức mạnh để bùng nổ, nhưng Vu Mãng nghĩ, tại sao không Tiên Phát Chế Nhân?

Thay vì bị động tấn công, chi bằng chủ động lao lên, bởi vì căn bản không thể cho phép mình bị động.

Vu Mãng lập tức thi triển thần lực ngưng tụ toàn thân, dùng sức nhảy vọt lên, trực tiếp bay về phía con Giao Long đó.

Đuôi Giao Long khổng lồ quật mạnh về phía Vu Mãng, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó thấy, xem chừng sắp đánh trúng người Vu Mãng.

Vu Linh đang bay ẩn thân trên không trung, thấy tình hình này lập

tức hoảng hốt, vội vàng hô to: “Vu Mãng, cẩn thận cái đuôi đó!” Ngay khi Vu Linh dứt lời, Vu Mãng khẽ né tránh đòn công kích của đuôi Giao Long.

Con Giao Long quay đầu lại, dùng đôi mắt đỏ rực, đáng sợ nhìn chằm chằm Vu Mãng.

Chương 827

Nó há cái miệng lớn, kèm theo hơi nóng thở ra ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa này không phải là lửa bình thường mà là màu xanh lục.

Vu Mãng thấy tình hình này, vội vàng né sang một bên, trong lòng thầm nghĩ về ngọn lửa xanh lục này, từng nghe người trong bộ lạc nhắc đến.

Lúc này, Vu Linh đang ẩn thân trên không trung nhìn thấy ngọn lửa dữ dội này, vội vàng liên tục nhắc nhở Vu Mãng: "Ngọn lửa mà con Giao Long này phun ra không phải là lửa bình thường, tuyệt đối đừng để nó làm bị thương, nếu không thì dù có Bất Phôi Kim Thân cũng không thể thử, bởi vì không biết nó sẽ kèm theo nguy hiểm gì." Thực ra, Vu Mãng có Bất Phôi Kim Thân nên căn bản không sợ bất kỳ công kích nào, nhưng nghe lời khuyên của Vu Linh, Vu Mãng trong lòng cân nhắc không nên cố ý thử nghiệm, trong lòng tuy biết không thể bị thương, nhưng cũng không thể lấy thân mình ra thử hiểm, dù sao như vậy cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Vu Mãng nhất thời không rõ lai lịch của ngọn lửa xanh lục này.

Lúc này, những gì đã nghe trong bộ lạc trước đây cũng hiện lên cái tên của ngọn lửa này, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Lúc này, Vu Linh vốn đang ẩn thân trên không trung vội vàng nhắc nhở Vu Mãng: "Vu Mãng, phải cẩn thận ngọn lửa xanh lục đó, loại ngọn lửa này trước đây trong bộ lạc có ghi chép lại, sư phụ Cửu Phượng cũng từng nhắc đến, nhưng chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy trên người một con yêu long." Lúc này Vu Mãng thầm nghĩ, Vu Linh đã biết về loại ngọn lửa này, phải cẩn thận một chút, quả thực ngọn lửa này khẳng định rất lợi hại, nhưng khi ngọn lửa phun thẳng vào mặt,

Vu Mãng nghiêng người né tránh, tránh được đòn công kích của ngọn lửa.

Vừa né tránh, Vu Mãng rõ ràng cảm nhận được ngọn lửa sượt qua người, không giống với cảm giác nóng bỏng tột cùng của ngọn lửa thông thường, mà là cảm giác cực kỳ lạnh lẽo.

Vu Mãng không nói dối về điều này, tại sao lại lạnh lẽo tột cùng, bên trong có trộn lẫn năng lượng, lẽ nào là sức mạnh dung hợp sao?

Lúc này, Vu Linh vội vàng nói với Vu Mãng: "Loại ngọn lửa này là Địa Ngục Chi Hỏa cực âm cực hàn, tuyệt đối đừng để nó chạm vào, nếu chạm vào thì nguy hiểm lắm, truyền thuyết kể rằng chạm vào loại ngọn lửa này sẽ tan xương nát thịt trong nháy mắt." Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong nháy mắt cũng lo lắng, nhưng Vu Mãng không lo lắng cho bản thân, vì có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, đương nhiên sẽ không có chuyện gì.

Loại ngọn lửa này dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là công kích vật lý thuần túy, không thể gây tổn thương đến tâm thần.

Lúc này, người đang lo lắng chính là Vu Linh trên không trung, sợ rằng con Giao Long này cảm nhận được Vu Mãng đang ẩn thân mà đột nhiên phun Địa Ngục Chi Hỏa, khiến Vu Linh lâm vào nguy hiểm.

Quả thực theo suy nghĩ của Vu Mãng, ý niệm vừa dứt, theo lời vừa nói, con Giao Long đột nhiên phun Địa Ngục Chi Hỏa, nhắm về phía Vu Linh đang ẩn thân.

Vu Linh thấy tình hình bất ổn, vội vàng thi triển Ngự Kiếm Phi Hành, muốn tránh đi.

Nhưng phạm vi bao phủ của ngọn lửa rất lớn, Vu Linh căn bản không kịp né tránh.

Vu Mãng thấy tình hình này, vội vàng nhảy vọt lên chắn trước mặt

Vu Linh, giơ Bàn Cổ Phủ thi triển thần lực để chống đỡ.

Vu Mãng rõ ràng cảm thấy sức mạnh của con Giao Long này thật phi thường, ngay cả khi cầm Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ đối kháng cũng có chút chật vật, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Bởi vì bản thân Vu Mãng có khả năng càng chiến càng dũng, càng mạnh càng mạnh, đối thủ càng mạnh thì năng lực của bản thân cũng theo đó mà mạnh hơn, cho nên trong quá trình chiến đấu dần dần, thần lực của Vu Mãng sẽ càng ngày càng mạnh.

Lúc này, nhìn Bàn Cổ Phủ trong tay Vu Mãng, dần dần phát ra ánh sáng chói mắt, tạo thành một bức tường không khí khổng lồ, vô cùng kiên cố, bảo vệ xung quanh Vu Linh.

Vu Mãng vung Bàn Cổ Phủ trong tay, lúc này Bàn Cổ Phủ lại phát ra những tiếng kêu kẽo kẹt, bởi vì nó đã cộng hưởng với thần lực của bản thân Vu Mãng, Vu Mãng càng chiến càng dũng đã lây nhiễm cho Bàn Cổ Phủ, cho nên hiện tại Bàn Cổ Phủ cũng khá hưng phấn.

Theo động tác thuận tay vung Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng, một đạo ánh sáng chói mắt phát ra, đánh thẳng vào con Giao Long.

Con Giao Long gầm lên một tiếng giận dữ, như thể cả ngọn núi đều rung chuyển.

Nó ngã xuống mặt hồ, con Giao Long này từ trước đến nay chưa từng gặp đối thủ như vậy, tất cả những người ở đây đều trở thành bữa ăn trong miệng Giao Long.

Nhưng nó không ngờ rằng Vu Mãng này lại đứng vững vàng, càng chiến càng dũng, lúc này con Giao Long cũng không ngừng tăng thêm sự giận dữ.

Giao Long vốn đang gào thét, mở miệng nói: “Tiểu tử ranh con đó là ai?

Dám làm càn không kiêng nể gì trước mặt ta, chắc ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng đòn công kích tiếp theo sẽ khiến ngươi bỏ mạng ngay tại chỗ, ta sẽ nuốt ngươi vào bụng, để linh hồn ngươi vĩnh viễn bị trói buộc trong cơ thể ta." Vu Mãng nghe con Giao Long này nói với khẩu khí lớn như vậy, càng cười khẩy.

Lúc này, chiến lực của Vu Mãng đã lên đến cực điểm.

Theo mức độ nguy hiểm càng ngày càng cao, Vu Mãng phấn khích đến mức hai tay lại bắt đầu run rẩy.

Lúc này, Vu Linh nhìn thấy hai tay Vu Mãng run rẩy, biết chiến ý của Vu Mãng đã bùng nổ.

Sau đó, Vu Mãng cười lớn, chấn động cả mặt hồ, theo tiếng cười vang lên, nước hồ bắt đầu nổi lên những đợt sóng cuồn cuộn.

Nước hồ bị thần lực ảnh hưởng, như biến thành những thanh kiếm sắc bén, tất cả đều bắn về phía con Giao Long trước mặt.

Vu Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, chưa từng thấy Vu Mãng phấn khích đến vậy, tuy trong những trận chiến với yêu ma trước đây, Vu Mãng cũng khá phấn khích, nhưng lúc này Vu Mãng đã vượt quá trạng thái bình thường trước đây, căn bản hoàn toàn khác, mức độ phấn khích thật sự chưa từng thấy.

Lúc này Vu Mãng như phát điên, đôi mắt đỏ rực gầm thét.

Như muốn nuốt chửng con Giao Long trước mắt.

Chương 828

Giao Long ở một góc nhìn thấy sự điên cuồng này, trong lòng vô thức cũng có chút sợ hãi.

Nhưng Giao Long lại cười lạnh, trong lòng Giao Long thầm nghĩ, uy phong của nó, mạnh mẽ đến mức nào, sao lại có thể cảm thấy sợ hãi trong lòng trước mặt một tiểu tử ranh con như vậy?

Thật sự quá nực cười.

Lúc này, Giao Long cười lạnh, chỉ là cười nhạo mà thôi, cười nhạo bản thân không nên nhát gan như vậy, không nên vô dụng đến thế, dù sao tiểu tử ranh con trước mắt cũng chỉ có một mình.

Nhưng con Giao Long trước mắt lại không ngờ rằng Vu Mãng chính là Chiến Thần của Vu tộc.

Lúc này, sau khi Vu Mãng cười lớn, bởi vì vừa nghe những lời phân trần của con Giao Long, cho nên lúc này Vu Mãng cũng hỏi ngược lại Giao Long: "Chỉ là con lươn nhỏ yêu tộc mà dám làm càn trước mặt ta, xem ta không lột da ngươi ra!" Lúc này, Giao Long nghe Vu Mãng nói vậy, trong nháy mắt bốc hỏa tam trượng, gầm lên: "Thứ yêu tộc, yêu tộc trong mắt ta đều là bữa ăn trong đĩa, những thứ yêu tộc trong kinh đô đều đã bị ta ăn gần hết rồi, ngươi lại lấy ta ra so sánh với chúng, là đang coi thường bản đại gia sao?" Vu Linh nghe Giao Long nói vậy, trong nháy mắt cũng hiểu ra, con Giao Long này không phải vật của yêu tộc.

Lúc này, Vu Linh nói nhỏ với Vu Mãng: "Lát nữa trong trận chiến hãy giữ lại một mạng thì tốt hơn." Lúc này Vu Mãng không hiểu, hỏi Vu Linh: "Tại sao phải giữ lại một mạng, bởi vì miệng nó đã làm hại không ít người rồi, nếu không tiêu diệt nó thì sẽ hại thêm nhiều người

nữa, chuyện như vậy ta tuyệt đối không cho phép." Thực ra Vu Linh có ý nghĩ riêng trong lòng, bởi vì Vu Mãng là Chiến Thần của Vu tộc, tất nhiên sẽ chiến vô bất thắng, nhưng hiện tại thiếu một Tọa Kỵ, nếu thu phục con Giao Long này làm Tọa Kỵ của hắn thì sẽ uy phong đến nhường nào, thực lực của con Giao Long này cũng không thể xem thường.

Nếu trở thành Tọa Kỵ của Vu Mãng, hai người tương trợ lẫn nhau, thì thần lực của Vu Mãng sẽ càng lên một tầng cao mới, sẽ chiến vô bất thắng, dũng mãnh tiến lên.

Có con Giao Long này giúp đỡ, việc hành động trên không trung sẽ vô cùng tiện lợi.

Lúc này Vu Mãng vì không biết Ngự Kiếm Phi Hành, nên chỉ có thể nhảy nhót trong nước, nếu có sự hỗ trợ của Giao Long này, thì lên trời xuống đất không gì không thể.

Lúc này Vu Linh nói với Vu Mãng: "Ý ta là chi bằng thu phục nó, bởi vì nó không phải vật của yêu tộc, nếu không có bất kỳ mối quan hệ nào với yêu tộc, thì thu phục nó cũng không tệ, tất cả Cửu Phượng và các Đại Vu khác đều sẽ đồng ý, bởi vì nó sẽ càng tăng cường thực lực của bản thân, nếu biến nó thành Tọa Kỵ của ngươi, thì lên trời xuống đất, không gì không thể." Lúc này Vu Mãng nghe Vu Linh nói một hồi, đương nhiên cũng cảm thấy có lý, nhưng con Giao Long hung mãnh vô cùng trước mắt muốn thu phục, cũng không phải chuyện dễ dàng, dù sao con yêu long này cũng sẽ không cam tâm tình nguyện phục tùng đâu.

Trong lúc nhất thời không biết nên dùng biện pháp nào để thu phục con Giao Long này, Vu Linh lại đưa ra lời khuyên cho Vu Mãng.

Bởi vì dù sao trí tuệ của tiểu hài (trẻ con) đã được bộ lạc công nhận, nếu không thì Khoa Phụ cũng sẽ không tin tưởng cử Vu Linh

làm quân sư cho Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng quá lỗ mãng nên mới cần Vu Linh giúp đỡ trong chiến đấu, thân là quân sư của Vu Mãng, Vu Linh đương nhiên có trách nhiệm suy nghĩ cho Vu Mãng.

"Trong lúc ngươi chiến đấu với nó, hãy tìm cơ hội, lợi dụng Minh Năng Lực của ngươi để tiến vào ý thức của nó, trực tiếp dùng niệm lực của ngươi để khống chế ý thức của nó, từ đó tạo ra cộng hưởng.

Đến lúc đó, con Giao Long này không phục tùng cũng không được." Sau đó Vu Linh tiếp tục nói: "Từ đó dùng niệm lực của ngươi cảm thụ thế giới của nó, phá vỡ từng phòng tuyến trong thế giới nội tâm của nó, như vậy nó sẽ thuận lý thành chương mà phục tùng." Vu Mãng nghe lời khuyên của Vu Linh, cũng cảm thấy đây không phải là một biện pháp bất khả thi, bởi vì dù sao dùng Minh Năng Lực tiến vào thế giới ý thức của con Giao Long này để tạo ra cộng hưởng, từ đó trói buộc nó, như vậy về sau sẽ không còn làm nhiều điều ác nữa, dù sao năng lượng chính nghĩa của ngươi cũng sẽ dẫn dắt nó hướng thiện.

Lúc này Vu Mãng gật đầu đối mặt.

Với con Giao Long hung ác vô cùng trước mắt, Vu Mãng nhảy vọt lên.

Bởi vì bản thân khó mà bay được, nên đối mặt với Giao Long trên không trung có chút chật vật.

Lúc này Giao Long quật đuôi tấn công Vu Mãng, Vu Mãng thu Bàn Cổ Phủ trong tay lại, để không làm bị thương con Giao Long này.

Con Giao Long trước mắt nhìn thấy Vu Mãng thu vũ khí trong tay lại, không hiểu tại sao, nhưng cái đuôi đã đánh đến trước mặt Vu Mãng.

Vu Mãng thu Bàn Cổ Phủ trong tay, dùng tay không tóm lấy cái

đuôi của con Giao Long này, trong nháy mắt dùng sức quăng mạnh xuống, con Giao Long theo thần lực của Vu Mãng bị quăng đi rất xa.

Lúc này Vu Linh biết Vu Mãng vừa nhảy lên mà không có chỗ đặt chân, sẽ rơi xuống mặt hồ, Vu Linh vội vàng đạp Ngự Kiếm, bay đến trước mặt Vu Mãng, mượn lực Ngự Kiếm Phi Hành, để Vu Mãng đạp lên kiếm nhảy lên một cách thuận lợi, lại đuổi theo con Giao Long bị quăng đi kia.

Lúc này Vu Mãng đuổi kịp con Giao Long, cưỡi lên cổ nó.

Trong nháy mắt, hắn dùng Minh Năng Lực, tiến vào thế giới nội tâm của Giao Long.

Trong thế giới nội tâm của Giao Long có sức mạnh tà ác vô cùng, lúc này bị Minh Năng Lực của Vu Mãng từng chút một phá vỡ hoàn toàn.

Lúc này Giao Long bị quăng trên mặt hồ, quăng đi rất xa rất xa.

Vu Mãng dùng niệm lực thanh trừ tất cả tà ác trong thế giới nội tâm của Giao Long, lúc này Giao Long đã không còn tà ác nữa.

Bởi vì Minh Năng Lực của Vu Mãng đã hoàn toàn cộng hưởng với thế giới nội tâm của Giao Long, cho nên lúc này Giao Long tâm phục khẩu phục mà thần phục dưới chân Vu Mãng.

Bởi vì Vu Mãng đã trói buộc hoàn toàn thế giới ý thức của con yêu long này, cho nên con Giao Long này từ nay về sau sẽ không còn làm nhiều điều ác nữa.

Vu Mãng lấy Bàn Cổ Phủ trong tay ra, mượn Thượng Cổ Thần Lực của Bàn Cổ Phủ, trói buộc con Giao Long này trên Bàn Cổ Phủ.

Chỉ thấy Giao Long từ từ hóa thành một luồng khí, tiến vào Bàn Cổ Phủ.

Khi nó hoàn toàn dung nhập, trên cán Bàn Cổ Phủ xuất hiện một dấu ấn Giao Long.

Con Giao Long này đã hoàn toàn bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ.

Chương 829

Chờ đợi Vu Mãng triệu hoán nó ra lần nữa, nó sẽ trở thành Tọa Kỵ của Vu Mãng.

Tuy Minh Năng Lực đã trói buộc thế giới tinh thần của con Giao Long này, nhưng tà ác trong nội tâm không thể dùng Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ phong ấn ngay lập tức, cần một thời gian từ từ thanh lọc khí tà ác của yêu long, chờ đến khi triệu hoán nó ra lần nữa, con yêu long này sẽ xuất hiện với một diện mạo hoàn toàn mới.

Lúc này nó cũng đã dung nhập vào nội chế của Vu Mãng.

Từ đó biến thành Tọa Kỵ của Vu Mãng.

Lúc này Vu Linh thấy tình hình này, trong lòng vô cùng vui mừng, bởi vì thấy Vu Mãng vui vẻ, liền thu thuật ẩn thân, hiện ra thực thể, bay đến bên cạnh Vu Mãng, nói với Vu Mãng: "Chúc mừng nha, Vu Mãng, đã có Tọa Kỵ rồi, tuy con Giao Long này hiện tại không thể phóng thích ra, nhưng qua Thần Lực của Bàn Cổ Phủ sẽ từ từ tiến hóa, lần xuất hiện tiếp theo chắc chắn sẽ là khoảnh khắc uy phong của Đại Chiến Thần Vu Mãng." Lúc này trong lòng Vu Mãng cũng nghĩ, tuy vừa thu phục con Giao Long này, trong lòng khá vui mừng, nhưng dù sao con Giao Long này cũng từng làm hại con người, dù sao nó cũng đã giết và ăn không ít người, hy vọng qua Thần Lực của Bàn Cổ Phủ sẽ từ từ tẩy rửa tội nghiệt của nó.

Nhưng xét cho cùng, con Giao Long này cũng đã ăn không ít yêu tộc, rốt cuộc con Giao Long vừa thu phục này là thiện hay ác?

Lúc này Vu Mãng cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Vu Linh thấy Vu Mãng hiện tại có tâm sự, chắc cũng vì con Giao Long vừa rồi mà phiền lòng.

“Vu Mãng đừng suy nghĩ nhiều, đã thu phục nó thì hãy biến nó thành Tọa Kỵ của ngươi, tội nghiệt trước đây, qua Thần Lực của Bàn Cổ Phủ cũng sẽ từ từ được tẩy rửa.” Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, cũng không suy nghĩ nhiều về những chuyện này nữa.

Lúc này Vu Mãng nhìn chiếc thuyền nhỏ trên mặt hồ, vẫn còn chao đảo lành lặn ở đó.

Vu Mãng nhìn Vu Linh trước mắt nói với Vu Linh: “Ngươi có thể kéo ta một cái, kéo ta lên chiếc thuyền nhỏ đó không, hiện tại ta đang ngâm mình trong nước, ngươi không thấy sao?” Vu Linh nhìn Vu Mãng nói vậy, trong nháy mắt cũng bật cười, bởi vì vừa rồi chỉ lo nói chuyện, lại bỏ qua việc Vu Mãng đang ngâm mình trong nước, dù sao Vu Mãng cũng không biết phi hành.

Lúc này Vu Linh kéo Vu Mãng một cái, ngồi lên Ngự Kiếm bay đi rồi hạ xuống chiếc thuyền nhỏ.

Lúc này Vu Mãng và Vu Linh đều thấy lời nói của Vu Linh là chính xác, dù sao cũng cần có một Tọa Kỵ để tiện cho việc phi hành, cũng có thể tự mình bay.

Thay vì tự mình phi hành, chi bằng mượn thần lực nhảy vọt lên, nhưng tốc độ nhảy vọt đó lại không thể lưu lại lâu trên không trung.

Lúc này Vu Mãng được Vu Linh đưa lên chiếc thuyền nhỏ đó, hai người lại chèo thuyền, đi về hướng bộ lạc của mình.

Lúc này Vu Mãng nhìn Bàn Cổ Phủ trên người, bên trong phong ấn con Giao Long đó.

Qua cảm ứng của bản thân, năng lượng của con Giao Long này không ngừng tăng lên, bởi vì được Thần Lực của Bàn Cổ Phủ gia trì, thậm chí năng lực của Giao Long cũng không ngừng thăng tiến.

Nhưng sự thăng tiến năng lực này thực sự có lợi cho Vu Mãng

trong các trận chiến tương lai, bởi vì có một Tọa Kỵ sau này, chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Đồng thời cũng có thể lên trời xuống đất, không gì không thể, tuy hiện tại chỉ tạm thời dùng Minh Năng Lực áp chế thế giới tinh thần của Giao Long.

Nhưng chắc hẳn không bao lâu nữa, con Giao Long này chắc chắn sẽ tâm phục khẩu phục mà thần phục, bởi vì từ từ tiêu trừ tính ác, thì chỉ còn lại một con Giao Long lương thiện.

Lúc này Vu Mãng trong lòng không ngừng suy nghĩ, nếu con Giao Long này muốn hướng thiện, thì chắc chắn phải qua sự gia trì của Thần Lực Bàn Cổ Phủ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bởi vì dù sao Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ trấn giữ con Giao Long này cũng là chuyện dễ dàng.

Lúc này Vu Linh nhìn Vu Mãng đã kết thúc trận chiến, đột nhiên không nói gì, ở đó lặng lẽ chèo thuyền, qua biểu cảm trên khuôn mặt Vu Mãng có thể khẳng định Vu Mãng lúc này đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi, có lẽ chính là chuyện của con Giao Long đó.

Vu Linh dù sao cũng là quân sư của Vu Mãng, cần phải khai thông, bởi vì những chỗ Vu Mãng không hiểu tiện thể đi thử, cũng phải giải đáp từng chút một cho Vu Mãng.

Bởi vì trong tình huống như vậy trước đây, trong bộ lạc cũng ghi chép một số thông tin về Giao Long, qua sư phụ Cửu Phượng cũng từng nhắc nhở.

Giao Long là vật tà ác, trong cơ thể ẩn chứa một lượng lớn năng lượng, nhưng nếu năng lượng này được dẫn dắt theo hướng thiện, chắc chắn sẽ tạo phúc cho bá tánh, nếu hướng ác cũng sẽ gây họa một phương.

Giao Long không thuộc về yêu, cũng không thuộc về ma, chỉ thuộc về ác, bởi vì tính ác khó trừ, nên sẽ bị người đời khinh ghét.

Chắc hẳn lúc này Vu Mãng thu phục và phong ấn nó trong Bàn Cổ Phủ để gia trì và huấn luyện cẩn thận, thì con Giao Long này cũng sẽ cải tà quy chính.

Chắc chắn cũng qua sức mạnh tinh thần bị Minh Năng Lực của Vu Mãng áp chế.

Cho nên tà niệm trong sức mạnh tinh thần chắc chắn sẽ bị Minh Năng Lực của Vu Mãng khống chế, như vậy không còn ác niệm, thì mặt lương thiện cũng sẽ bộc lộ bất cứ lúc nào.

Lúc này Vu Mãng dùng Minh Năng Lực bắt đầu đối thoại với con Giao Long bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ.

Qua sức mạnh tinh thần và tâm linh cộng đồng, Vu Mãng hỏi Giao Long: "Giao Long, ngươi cảm thấy thế nào khi bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ?

Cảm giác đau khổ hay cảm giác được thanh lọc?" Lúc này Giao Long qua Minh Năng Lực của Vu Mãng cảm nhận được lời Vu Mãng, nên cũng trả lời Vu Mãng: "Thượng Cổ Thần Khí, Thượng Cổ Thần Khí, được phong ấn ở đây cảm giác vô cùng hưởng thụ, tự do bên ngoài cũng không thể sánh bằng, do ác niệm của bản thân quá sâu, dù ở bên ngoài khá tự do, cũng sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ." "Bởi vì dù giết bao nhiêu người, ăn bao nhiêu yêu, cũng không thể giải tỏa được sự căm hận trong lòng, hiện tại được thu giữ trong Bàn Cổ Phủ, qua linh lực của Thượng Cổ Thần Khí, cảm thấy vô cùng thanh lọc bản thân, đồng thời cũng cảm thấy năng lượng của bản thân không ngừng khuếch đại, thật sự là một nơi tốt a." Lúc này Vu Mãng nhận được tin tức của Giao Long, trong lòng cũng suy nghĩ một chuyện, lúc đó sẽ hỏi Giao Long có nguyện ý đi theo hay không.

Chương 830

"Giao Long từ nay về sau hãy đi theo ta đi, ta sẽ xem ngươi là bạn, xưng huynh đệ với nhau, như vậy trong Bàn Cổ Phủ của ta thanh lọc thân thể ngươi, đồng thời cũng giúp ta trảm yêu trừ ma, như thế nào, dù sao nếu có một ngày ngươi hướng thiện mà trảm yêu trừ ma, chắc chắn sẽ đạt được một cảnh giới tu vi nhất định, lúc đó khẳng định có thể thành chính quả." Nghe Vu Mãng truyền đạt tin tức bằng năng lượng tinh thần, Giao Long nghe xong cũng vui mừng, trong lòng thầm nghĩ mình làm nhiều điều ác như vậy thì có đức hạnh gì mà có thể khiến Vu Mãng chấp nhận như vậy.

Giao Long ở trong đó trả lời Vu Mãng: "Nếu chủ nhân có thể chấp nhận ta, cố nhiên tốt, ta Giao Long nhất định sẽ tận tâm tận lực báo đáp, xin chủ nhân vĩnh viễn cho ta ở trong Bàn Cổ Phủ thanh tịnh nội tâm của ta, để ta giúp chủ nhân hàng yêu trừ ma, cũng để tích lũy một chút công đức để bù đắp những lỗi lầm trước đây." Lúc này Vu Mãng nghe những lời trong lòng Giao Long, đương nhiên cũng vô cùng vui mừng, có một chút phấn khích.

Bởi vì biết Giao Long đã đồng ý, muốn đi theo, lúc này Vu Mãng vui mừng nói với con Giao Long đó: "Nếu vậy thì ngươi đã đồng ý rồi, vậy sau này ta sẽ xưng huynh đệ với ngươi, không có phân chia chủ tớ." Lúc này Giao Long nghe Vu Mãng nói vậy, cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì Vu Mãng không chấp hiềm khích trước đây mà thu nhận nó, cách xưng hô như vậy, thực sự không thể chịu nổi.

Cho nên con Giao Long đó nói với Vu Mãng đang bị phong ấn: "Đương nhiên ta chuẩn bị đi theo chủ nhân, nhưng không xưng huynh đệ, mà là phân chia chủ tớ đi, chủ nhân của ta, ta sẽ chịu sự sai khiến của ngài." Lúc này Vu Mãng nghe lời Giao Long nói, đã quyết định,

Giao Long đi theo, thì xưng hô không quan trọng nữa.

Điều quan trọng nhất là Giao Long đã cải tà quy chính, cam tâm tình nguyện đi theo, đây là một chuyện vạn sự đại hoan hỉ.

Qua việc Giao Long và Vu Mãng không ngừng giao tiếp bằng Minh Năng Lực, nhận được tin tức phản hồi khiến Vu Mãng vui mừng khôn xiết.

Lúc này Vu Mãng trong lòng vội vàng phản ánh tình hình này với Vu Linh, dù sao Vu Linh trước mắt lại không biết tình hình.

Bởi vì qua việc giao tiếp bằng Minh Năng Lực với Giao Long, Vu Linh hoàn toàn không biết.

Lúc này Vu Mãng thu Minh Năng Lực của bản thân lại, quay đầu cười tủm tỉm.

Vu Linh đột nhiên thấy sắc mặt Vu Mãng đại biến, biết Vu Mãng lại có chuyện vui rồi, nhưng lại không biết lý do.

Vu Linh bắt đầu hỏi Vu Mãng, Vu Mãng nói với Vu Linh: "Vu Linh, thật sự là một chuyện tốt trời ban, vừa rồi ta dùng Minh Năng Lực giao tiếp với con Giao Long trong Bàn Cổ Phủ, con Giao Long đó đã cam tâm tình nguyện đi theo ta, cho nên sau này ta đã có Tọa Kỵ rồi, thật sự quá tốt!" Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, đương nhiên cũng vô cùng vui mừng, sự vui mừng này là vì Vu Mãng.

Bởi vì Vu Mãng từ nay như nguyện sở cầu mà có được con Giao Long này, dù sao con Giao Long này vô cùng mạnh mẽ, Tọa Kỵ bình thường căn bản không thể so sánh với con Giao Long này.

Từ đó Vu Mãng, vị Đại Chiến Thần này sẽ vô vãng bất lợi dũng mãnh tiến lên.

Lúc này Vu Linh cũng vô cùng vui mừng nhìn Vu Mãng: "Chúc mừng a, Vu Mãng cuối cùng cũng như nguyện rồi, con Giao Long đó

thật sự đã tâm phục khẩu phục mà đi theo ngươi rồi, sau này ngươi ở bộ lạc Vu tộc sẽ càng uy phong hơn." Lúc này Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy cũng vui vẻ gật đầu.

Vu Mãng trong lòng thầm nghĩ, tốc độ của chiếc thuyền nhỏ này thật sự rất chậm, nếu ngồi thuyền nhỏ chèo về bộ lạc thì sẽ mất rất nhiều thời gian.

Thay vì Vu Linh không thể dùng Ngự Kiếm Phi Hành bay về, thì chi bằng triệu hoán con Giao Long đó ra, dẫn Vu Mãng và Vu Linh cùng bay về bộ lạc Vu tộc.

Lúc này Vu Mãng đã giải thích tình hình với Vu Linh, Vu Linh cũng vô cùng đồng ý, bởi vì dù sao qua việc triệu hoán nó ra, có thể xác định được khả năng phi hành của con Giao Long đó như thế nào.

Vu Mãng lấy Bàn Cổ Phủ trong tay ra, lúc này Bàn Cổ Phủ tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Bởi vì dù sao cũng đã phong ấn con Giao Long đó, trong cơ thể Giao Long có Địa Ngục Chi Hỏa, nên việc nó có thuộc tính xanh lục cũng rất bình thường, chắc hẳn Bàn Cổ Phủ phong ấn con yêu long này cũng sẽ tăng uy lực rất nhiều.

Vu Mãng dùng Minh Năng Lực phóng thích con Giao Long đó ra, chỉ thấy con Giao Long trong Bàn Cổ Phủ trong nháy mắt bay ra, Bàn Cổ Phủ sau khi tách khỏi Giao Long lại biến thành ánh sáng đỏ.

Con Giao Long lượn lờ trên không trung, rồi quay lại trước mặt Vu Linh và Vu Mãng, lúc này Giao Long nói: "Cảm ơn chủ nhân đã thu nhận ta, chủ nhân có gì phân phó?" Vu Linh nhìn con Giao Long khổng lồ đó mà thốt lên.

Trước mặt Vu Mãng, trong nháy mắt Vu Linh cảm thấy Vu Mãng vô cùng cao lớn, vô cùng đáng ngưỡng mộ, sau khi có Tọa Kỵ này,

chắc chắn thần lực sẽ tăng mạnh.

Lúc này Vu Mãng nói với Giao Long: "Ta muốn về bộ lạc của mình, vì chiếc thuyền nhỏ này quá chậm, ngươi có thể bay về và làm phiền dẫn hai chúng ta về bộ lạc của ta được không?" Giao Long nghe lời phân phó của Vu Mãng, trong nháy mắt lượn lờ một vòng trên không trung, rồi quay lại bên cạnh Vu Mãng.

Bởi vì con Giao Long vừa được phóng thích ra cần hoạt động gân cốt.

Lúc này qua việc lượn lờ đã hoàn toàn giải phóng gân cốt, lúc này Vu Mãng và Vu Linh nhảy lên người Giao Long, theo tiếng gầm minh của Giao Long, nó bay trên không trung, theo hướng Vu Mãng chỉ về bộ lạc mà bay đi.

Cảm giác bay lượn trên không trung thật sự quá tốt, gió thổi vù vù bên tai Vu Mãng, cảm giác này là lần đầu tiên, thật sự quá mỹ diệu.

Đồng thời Vu Linh cũng cảm thấy như vậy, bởi vì trong lúc Ngự Kiếm Phi Hành lại không có tốc độ nhanh như vậy, cảm giác này thật sự quá kích thích.

Bởi vì tốc độ bay của Giao Long vô cùng nhanh, chớp mắt đã nhìn thấy cảnh tượng của bộ lạc Vu tộc.

Vu Mãng nhìn xuống từ trên trời thấy có người gác cổng bộ lạc Vu tộc, cảnh tượng quen thuộc này thật sự quá tốt.

Bởi vì dù sao đã lâu không về, Vu Linh nhìn tình hình trước mắt, cũng vô cùng vui mừng nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, chúng ta cuối cùng cũng về rồi, thật sự quá tốt, quá vui mừng, chắc chắn sư phụ Cửu Phượng biết chúng ta sau khi lịch luyện cũng sẽ vô cùng vui mừng, bởi vì dù sao con ma long ở Tường Long Lĩnh không dễ hàng phục đến vậy." Lúc này Giao Long nghe Vu Linh nói về việc hàng

phục con ma long ở Tường Long Lĩnh, trong nháy mắt cũng hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng thầm nghĩ con ma long đó cũng bị Vu Mãng này hàng phục, chắc hẳn vừa rồi mình thật sự đã nhặt được một mạng.

Chắc là ý trời, nếu không thì khẳng định sẽ mất mạng như vậy, những sự tích của con ma long đó, Giao Long cũng từng nghe nói.

Giao Long trong lòng rõ ràng biết thực lực của mình không bằng con ma long đó, nên lúc này vô cùng may mắn.

Chương 831

Lúc này Giao Long cũng ý thức được một điều, Vu Mãng này không phải muốn lấy mạng nó, mà có ý muốn giữ lại.

Giao Long trong lòng vô cùng thừa nhận thực lực của Vu Mãng này, trong lòng càng cảm thấy phải đi theo Vu Mãng này.

Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy cũng gật đầu, bởi vì trong lòng Vu Mãng cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì dù sao đã lâu không về, gặp các Đại Vu, không biết các Đại Vu đột nhiên thấy hắn về sẽ có phản ứng gì?

Người gác cổng bộ lạc Vu tộc nhìn thấy con Giao Long trên trời, vội vàng quay về thông báo cho Cửu Phượng, nói với Cửu Phượng: "Báo... trên trời có một con Giao Long bay đến, không biết có ý gì?

Có nên hành động tiêu diệt nó không?" Cửu Phượng nghe người gác cổng báo cáo như vậy, trong nháy mắt cũng đứng dậy, nhìn ra ngoài xem tình hình, phóng mắt nhìn một cái, trên không trung quả nhiên có một con Giao Long bay đến, hình như trên lưng có hai người.

Nhìn kỹ hơn, hai người trên lưng chính là Chiến Thần Vu Mãng và Vu Linh, lúc này Cửu Phượng nói với người gác cổng: "Tuyệt đối đừng hành động khinh suất, con Giao Long trên trời đó, trên lưng chính là Chiến Thần của chúng ta, và Vu Linh." Lúc này Cửu Phượng trong lòng thầm nghĩ, chỉ có Vu Mãng mới có thể đi theo, bản thân Giao Long vô cùng tà ác.

Ngay cả trước đây để Vu Linh đi lịch luyện ở Tường Long Lĩnh để hàng phục ma long, sau khi lịch luyện không về, sao lại chọc phải con Giao Long này?

Lúc này Vu Mãng và Vu Linh cưỡi trên con Giao Long cũng từ từ hạ xuống mặt đất, do thể tích lớn, nên Giao Long dừng lại giữa không trung gần mặt đất, Vu Mãng và Vu Linh nhảy vọt xuống.

Lúc này Giao Long nên quay về trong phủ, chưa đợi Vu Mãng ra lệnh, con Giao Long đã tự mình quay về Bàn Cổ Phủ.

Bởi vì Bàn Cổ Phủ là Thượng Cổ Thần Khí, nghỉ ngơi trong đó vô cùng thoải mái, nên Giao Long đã dung nhập vào Bàn Cổ Phủ.

Cửu Phượng nhìn cảnh tượng trước mắt cũng trong nháy mắt hiểu ra, hóa ra Giao Long đã bị Vu Mãng thu phục, nếu không thì không thể nào dung nhập vào Thượng Cổ Thần Khí đó.

Vu Mãng nhìn thấy sư phụ của mình đương nhiên vô cùng vui mừng, bởi vì đã lâu không gặp, vội vàng chạy lên ôm lấy sư phụ mình.

Lúc này Cửu Phượng dùng ánh mắt yêu chiều nhìn đồ đệ này, sau đó nói với Vu Linh: "Biết ngươi sau khi lịch luyện sẽ không về đúng giờ, chắc là đã đi chơi ở đâu rồi, xem ta lát nữa sẽ phạt ngươi." Vu Linh đương nhiên cũng biết sư phụ đang nói đùa, sau đó làm nũng với Cửu Phượng: "Sư phụ đừng giận mà, sau khi lịch luyện vốn dĩ định về rồi, nhưng thấy Vu Mãng không có Tọa Kỵ, nên đã đi khắp nơi tìm kiếm, xem có Tọa Kỵ nào thích hợp có thể thu phục cho Vu Mãng không, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp đã thấy con Giao Long này, dù sao Đại Chiến Thần của Vu tộc chúng ta không thể nào không có Tọa Kỵ, Vu Mãng đã có con Giao Long này, từ nay về sau bộ lạc Vu tộc chúng ta chẳng phải sẽ càng chiến vô bất thắng sao?" Lúc này Cửu Phượng biết đồ đệ của mình khá thích chơi, nhưng nghe nói vậy cũng không phải là không có lý.

Cửu Phượng dùng ngón tay gãi mũi Vu Linh: "Vu Mãng có Tọa Kỵ hay không thì có liên quan gì đến ngươi a?" Lúc này Vu Linh bĩu

môi lầm bầm: “Con không phải là quân sư của Vu Mãng sao?

Khoa Phụ Đại Vu đã điểm danh, lẽ nào người đã quên sao?” Lúc này Cửu Phượng nghe đồ đệ của mình đang làm nũng, cũng không có cách nào, lắc đầu, dùng ngón tay móc mũi Vu Linh.

Trong lòng thầm nghĩ đồ đệ này cả ngày chỉ biết làm nũng, chắc là dùng cách này để tránh bị phạt.

Nhìn đồ đệ của mình làm nũng như vậy, cũng không đành lòng trừng phạt nữa.

Dù sao đi theo Vu Mãng thì vô cùng an toàn, chỉ là chậm trễ một chút thời gian quay về, nhưng cũng không sao.

Điều quan trọng nhất là hiện tại đã về, không tiếp tục lang thang bên ngoài nữa, cũng là một chuyện tốt.

Cửu Phượng nhìn về phía Vu Mãng vừa ngồi trên Giao Long, chú ý đến con Giao Long đó, sau đó nói với Vu Mãng: “Con Giao Long này tuy không phải yêu vật, nhưng năng lượng của bản thân vô cùng mạnh mẽ, có năng lực cường đại, lúc thu phục nó, chắc chắn đã hao phí không ít khí lực đúng không?” Lúc này Vu Mãng nghe Cửu Phượng nói vậy cũng gật đầu, sau đó trả lời Cửu Phượng: “Nếu lúc đó không phải Vu Linh đưa ra lời khuyên cho ta, thì chắc chắn con Giao Long này sẽ bị Bàn Cổ Phủ của ta đánh giết.” Cửu Phượng vô cùng tin tưởng một điều, biết Vu Mãng này dũng mãnh tiến lên, có dũng khí của kẻ thất phu và khả năng càng chiến càng dũng.

Ngay cả khi con Giao Long đó có mạnh mẽ đến đâu, nhưng trước mặt Vu Mãng qua chiến đấu tăng cường thực lực, từ đó sẽ tiêu diệt nó.

Vu Mãng vẫn luôn lỗ mãng, nếu Khoa Phụ lúc đó không điểm danh Vu Linh làm quân sư của hắn, thì con Giao Long này hiện tại sẽ tan

thành mây khói rồi.

Lúc này Cửu Phượng trong lòng thầm nghĩ, con Giao Long này đã bị Vu Mãng thu phục, cũng là chuyện tốt, vừa có thể nâng cao năng lực của bản thân Vu Mãng vừa có thể thanh lọc nội tâm của Giao Long.

Từ đó khiến con Giao Long này hướng thiện, chắc chắn Vu Mãng cũng đã làm một chuyện vô cùng tốt.

Như vậy sẽ tích lũy được không ít công đức cho con Giao Long này, sau này thành chính quả cũng có thể.

Như vậy, con Giao Long này nên cảm ơn Vu Mãng này thật tốt, nên báo đáp chủ nhân của nó mới phải.

Lúc này Cửu Phượng hỏi Vu Linh một số chuyện trong quá trình lịch luyện, bởi vì dù sao biết lần lịch luyện này khác với trước đây, nên mới cho Vu Linh hợp tác với Vu Mãng.

Lúc này biết hai người đã về, chắc chắn đã đại thắng, con ma long kia cũng sẽ bị đánh giết.

Nhưng Cửu Phượng không biết thực lực của con ma long đó hiện tại như thế nào, tuy bị Vu Mãng đánh giết, nhưng vì tò mò vẫn muốn hỏi một chút.

Dù sao trước đây qua việc mọi người hợp lực mới chỉ phong ấn nó, qua lần hỏi chuyện này, cũng thuận lý thành chương mà có thể hiểu rõ năng lực của bản thân Vu Mãng đã tiến bộ đến mức nào.

“Trong lúc giao đấu với con ma long đó, thực lực của con ma long đó biểu hiện như thế nào?” Vu Linh nghe vậy, thuật lại tình hình giao đấu một cách rõ ràng, Cửu Phượng cũng trong nháy mắt hiểu rõ ma lực của con ma long đó.

Chương 832

Bởi vì đã bị phong ấn rất lâu, nên giá trị phẫn nộ trong nội tâm tăng cao dẫn đến ma lực tăng mạnh, so với Vu Mãng và Vu Linh dù qua lịch luyện, nhưng cũng đã phải trả giá không ít gian khổ.

Lúc này Cửu Phượng nói với Vu Mãng: "Linh lực của ngươi đã thuận lợi qua lịch luyện, cho nên trong bộ lạc có quy định rõ ràng, nếu sau khi lịch luyện thành công, thì sẽ được thăng một cấp bậc." Lúc này Cửu Phượng vung tay một cái, thực lực của bản thân Vu Mãng cũng rõ ràng cảm thấy thăng lên.

Đó là năng lượng phát ra từ cuộn trục thăng cấp độc quyền của bộ lạc Vu tộc.

Các Vu nhân bên cạnh nhìn thấy Vu Linh lúc này thăng cấp, thăng cấp nhanh đến vậy, chắc hẳn giá trị kinh nghiệm của con ma long đó cũng cao.

Tất cả mọi người đều hâm mộ, bởi vì nếu muốn chiến đấu cùng Vu Mãng, thì cũng sẽ thăng tiến thực lực, đều mơ mộng lần lịch luyện tiếp theo sẽ có Vu Mãng dẫn dắt, như vậy có thể nhanh chóng nâng cao thực lực rồi.

Ngược lại, Vu Mãng đã nhận được phần thưởng tương ứng, bởi vì trong nháy mắt đánh giết Ba La, đã hấp thụ tất cả giá trị thực lực của Mông Lung, cho nên lúc này Vu Mãng là một Đại Chiến Thần mạnh mẽ hơn.

Lúc này Vu Mãng nhìn trái nhìn phải, tại sao không thấy Khoa Phụ Đại Vu, nhìn khắp bốn phía, quả nhiên không thấy bóng dáng Khoa Phụ.

Lúc này Vu Mãng mở miệng hỏi Cửu Phượng: "Tại sao chúng ta

nói chuyện lâu như vậy, mà không thấy bóng dáng Khoa Phụ Đại Vu, Khoa Phụ Đại Vu lúc này đang làm gì?

Lẽ nào không có trong bộ lạc sao?

Đã ra ngoài làm việc rồi sao?" Đối mặt với nhiều nghi vấn của Vu Mãng, Cửu Phượng trả lời Vu Mãng: "Đúng như ngươi nói, không có ở bộ lạc, lúc này đã ra ngoài đối kháng yêu tộc rồi, có một nhóm yêu ma dẫn theo binh sĩ yêu tộc đến tấn công bộ lạc Vu tộc, Khoa Phụ Đại Vu, đã dẫn nhiều người đi đối kháng." Lúc này Vu Mãng nghe Cửu Phượng nói vậy, giật mình.

Lúc này trong bộ lạc bình yên như vậy, cũng đang không ngừng đối kháng yêu ma bên ngoài, trong lòng Vu Mãng vô cùng căm hận, mong không thể nhanh chóng quay về.

Nếu hắn ở đó, thì những yêu ma đó cũng sẽ không dám làm càn, dưới chiến lực của hắn, chắc chắn những yêu nhân đó cũng sẽ mất mạng.

Vu Linh bên cạnh nhìn biểu cảm tự trách của Vu Mãng, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, bởi vì thân là Chiến Thần của Vu tộc.

Lúc này nhìn Cửu Phượng nói vậy cũng vô cùng phẫn nộ, chắc hẳn trong lòng cũng không ngừng tự trách, bởi vì Vu Mãng có lòng chính nghĩa vô cùng căm ghét nhóm yêu ma làm hại chúng sinh đó.

Chắc hẳn lúc này Vu Mãng trong lòng vô cùng phẫn nộ, càng sốt ruột muốn tiến lên đánh giết, những yêu ma đó cũng khó định.

Nhìn hai tay Vu Mãng không ngừng xoa xát, Vu Linh lúc này càng có thể khẳng định suy nghĩ trong lòng Vu Mãng đúng như lời mình nói.

Thân là quân sư của Vu Mãng, lúc này cũng nên giúp Vu Mãng thư

thái nội tâm.

Lúc này Vu Linh đi đến bên cạnh Vu Mãng, nói với Vu Mãng: "Chúng ta vừa mới về, đã trải qua một hành trình dài gian khổ, chắc là lúc này có thể nghỉ ngơi rồi, ngươi muốn đi ra ngoài thì chờ ta dưỡng tinh súc duệ một phen rồi đi, dù sao nếu hành động lỗ mãng như vậy cũng không tốt lắm, tuy có Bất Phôi Kim Thân hộ thể cũng không có gì đáng ngại lớn, nhưng sư phụ Cửu Phượng cũng chưa chắc đã đồng ý." Lúc này Vu Linh nói xong câu đó, trong lòng thầm nghĩ thực lực của Khoa Phụ Đại Vu cũng không thể xem thường, những yêu ma đó, dù có tà ác đến đâu, thực lực có vượt trội đến đâu, thì trước mặt thực lực của Khoa Phụ Đại Vu cũng không thể có chuyện gì.

Khoa Phụ Đại Vu nên có thể dựa vào thực lực mà ứng phó tự nhiên, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, tuy không thể nhanh chóng tiêu diệt nhóm yêu ma đó như Vu Mãng, nhưng cũng có thể bảo vệ được một thời gian, chắc hẳn Khoa Phụ Đại Vu lúc này cũng không có gì đáng ngại lớn.

Lúc này suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, cũng giống hệt suy nghĩ trong lòng Vu Linh, bởi vì Vu Mãng biết, những yêu ma đó dù có lợi hại đến đâu, thì trước mặt Khoa Phụ Đại Vu cũng sẽ ứng phó tự nhiên.

Chắc hẳn nghỉ ngơi, cũng không có gì đáng ngại lớn.

Lúc này Vu Mãng nhìn thấy Cửu Phượng, Cửu Phượng cũng gật đầu với Vu Mãng ý bảo, nên nghe theo sắp xếp của Vu Linh, dù sao Vu Linh là quân sư của hắn.

Lúc này Vu Mãng nhìn thấy Cửu Phượng gật đầu, hiểu rằng suy nghĩ trong lòng Cửu Phượng cũng giống như suy nghĩ của Vu Linh.

Vậy thì cũng không còn chần chừ nữa, vội vàng đi nghỉ ngơi một chút, tranh thủ thời gian hồi phục sự mệt mỏi trên cơ thể, sau đó tích

lũy sức mạnh để chờ đợi ra tiền tuyến, giúp Khoa Phụ Đại Vu tiêu diệt những yêu ma đó mới là điều quan trọng nhất.

Tất cả các Vu nhân thấy Chiến Thần của Vu tộc đã về đều vô cùng vui mừng, cũng đều muốn chiến đấu cùng Vu Mãng, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Vu Mãng trước mắt.

Qua ánh mắt của tất cả mọi người, Vu Mãng lúc này cũng cảm nhận được tầm quan trọng của bản thân.

Vu Mãng lúc đó chào hỏi tất cả các Vu nhân, rồi quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Bởi vì Vu Linh đã lâu không gặp sư phụ Cửu Phượng, nên đã cùng sư phụ vào phòng nói chuyện trước.

Bởi vì quá nhớ nhung, cảm thấy nếu nhất thời không nói chuyện hết, thì làm nũng, khoác tay Cửu Phượng đi vào phòng Cửu Phượng.

Không biết nói chuyện bao lâu, lúc này trời đã tối, lúc đó chuẩn bị bữa tối.

Lúc này Vu Mãng, vì đã quá lâu không ngủ, nên quay về phòng, ngủ một cách vô tư lự, Vu Linh gõ cửa phòng hắn, lúc này Vu Mãng mới ý thức, nên từ giấc ngủ say tỉnh lại.

Hắn vươn vai ngáp một cái nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã tối đen.

Đối mặt với những tiếng gõ cửa liên tục, Vu Mãng nhận ra đó là Vu Linh.

Chương 833

Sau đó đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy người đang đứng trước mặt chính là Vu Linh.

"Thật là một con heo lười lớn nha, đã được phóng túng như vậy, ngủ cả ngày, lẽ nào không ăn cơm sao?

Đại Chiến Thần của Vu tộc ta, chắc Bất Phôi Kim Thân của ngươi không ăn cơm cũng không sao đâu nhỉ?" Vu Mãng nghe Vu Linh trêu chọc như vậy, trong nháy mắt cũng cười ha hả.

"Như vậy không được a, không ăn cơm thì sẽ đói bụng, đói bụng thì sẽ ảnh hưởng đến thần lực của ta, tuy không ăn thì thần hồn hộ thể sẽ ngăn chặn mọi công kích bên ngoài, nhưng không ăn cơm thì sẽ bị đói bụng đó." Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh lập tức bật cười, trong lòng thầm nghĩ nếu cứ để tiểu tử này ngủ lười như vậy, nếu không gọi hắn dậy trước thì hắn sẽ bị đói bụng mất.

Vu Mãng lúc này nhìn ánh mắt tinh quái của Vu Linh, cũng biết Vu Linh đang suy nghĩ một số chuyện trong lòng, Vu Mãng cười ha hả hỏi Vu Linh: "Qua cái biểu cảm tinh quái đó, ta biết ngươi không có ý đồ tốt, không phải lại định trêu chọc ta sao, chi bằng nói cho ta biết kế hoạch của ngươi là gì?" Lúc này Vu Linh liếc nhìn Vu Mãng trước mặt, cảm thấy nhàn nhạt nói: "Ai muốn thực hiện kế hoạch trêu chọc ngươi chứ?

Nếu trêu chọc ngươi thì ta sẽ để ngươi đói bụng, không gọi ngươi nữa thì tốt rồi, thật sự có lòng tốt mà không được báo đáp, nếu ngươi nghĩ về ta như vậy, thì thật sự không đúng chút nào, dù sao đó không phải là hành động của một Chiến Thần nha, tấm lòng của ngươi nhỏ mọn vậy sao?" Lúc này Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong nháy

mắt cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, trong lòng thầm nghĩ, nếu Vu Linh có suy nghĩ như vậy, thì chắc chắn sẽ không đến tìm hắn đi ăn cơm.

Lúc này Vu Linh đã làm vậy, thì chứng minh trong lòng nàng đang suy nghĩ, chắc chắn mọi người đều là những người bạn vô cùng tốt.

Đừng nhìn những ngày bình thường Vu Linh là quân sư, nhưng về mặt tình bạn còn vững chắc hơn tình bạn ở vai trò quân sư.

Bởi vì trong riêng tư, mối quan hệ của hai người vượt xa những điều đó.

Chắc hẳn trong mắt tất cả mọi người ở bộ lạc Vu tộc, tình bạn của hai người đều vững chắc đến vậy, đều được công nhận.

Ngay cả sư phụ Cửu Phượng của Vu Linh cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Nếu không thì cũng sẽ không yên tâm để đồ đệ của mình đi theo bên cạnh Vu Mãng.

Tuy Vu Mãng là một Chiến Thần dũng mãnh tiến lên, nhưng cũng sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người trong bộ lạc.

Nhưng càng tin tưởng rằng Vu Mãng sẽ vì Vu Linh mà xông pha đao sơn hỏa hải, bảo vệ Vu Linh không bị tổn hại một chút nào.

Tất cả mọi thứ cũng đều chứng minh tầm quan trọng của Vu Linh trong mắt Vu Mãng, quan trọng hơn bất kỳ ai.

Những điều đó cũng là tất cả những gì Vu Mãng hoàn toàn trong lòng, chắc hẳn tâm trạng của Vu Linh cũng vậy, đồng thời Vu Mãng cũng là người bạn vô cùng quan trọng trong lòng nàng.

Mặc dù trong những ngày bình thường có những lúc cãi vã trông có vẻ gay gắt, nhưng dù sao Vu Linh trong lòng vẫn luôn xem Vu

Mãng là người quan trọng nhất, người bạn quan trọng nhất.

Nếu không thì trong khoảnh khắc nguy hiểm đó, hai bên đều lo lắng cho đối phương.

Vu Mãng và Vu Linh ở trong đó không hẹn mà cùng nhìn nhau bật cười.

Chắc hẳn suy nghĩ trong lòng hai người đã đồng điệu.

Lúc này đã đến đại sảnh dùng bữa, tất cả các Vu nhân đều ở trong đại sảnh đó ồn ào cười nói vui vẻ thưởng thức món ăn ngon ở đó.

Vu Mãng đã lâu không nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thay vì đã lâu không nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chi bằng nói là đã lâu không về bộ lạc Vu tộc.

Nhìn tộc nhân của mình đang cười nói vui vẻ, cảm giác này thật sự quá tốt, lúc này Vu Mãng quay người nhìn Vu Linh, Vu Linh cũng có biểu cảm vui vẻ tương tự.

Bởi vì lúc này suy nghĩ trong lòng hai người đều nhất quán, bởi vì đã quá lâu không về, cảm giác này thật sự như mơ ước bấy lâu.

Cửu Phượng nhìn thấy Vu Mãng và Vu Linh đi đến, trong lòng thầm nghĩ Vu Mãng vừa mới ngủ dậy, nếu không phải Vu Linh gọi dậy trước, thì chắc hẳn Vu Mãng sẽ bỏ lỡ một bữa ăn ngon.

Lúc này, Cửu Phượng ở một bên vẫy tay, ý bảo Vu Linh và Vu Mãng đi về phía bàn của mình.

Vu Mãng theo hướng vẫy tay của Cửu Phượng nhìn sang, thấy chỗ ngồi còn trống, lúc này Vu Mãng cũng đi đến.

“Ngủ lâu như vậy rồi, thể lực chắc cũng đã hồi phục gần hết rồi chứ, nhanh lên ta đã dặn phòng bếp đặc biệt làm món ngon, hoan nghênh ngươi trở về, nhanh chóng ăn một bữa thật đã đi, dù sao ăn ở

bên ngoài cũng không được như ý." Lúc này Vu Mãng nhìn món ăn ngon của man tộc, sốt ruột cầm đũa lên, còn chưa kịp rửa tay đã ăn.

Lúc này Vu Mãng vừa ăn vừa nói với Cửu Phượng: "Thể lực của ta đã hồi phục gần hết rồi, ngày mai ta muốn xin đi tiền tuyến đến chỗ Khoa Phụ Đại Vu để giúp một tay tiêu diệt những yêu tộc đó." Lúc này Cửu Phượng nghe Vu Mãng tự tiến cử muốn xông lên tiền tuyến, nên cũng không ngăn cản suy nghĩ của Vu Mãng nữa.

Bởi vì dù sao Vu Mãng là Chiến Thần của Vu tộc, đã về rồi thì trong chiến đấu khẳng định không thể thiếu hắn.

Cửu Phượng ở trong đó, nhìn đồ đệ Vu Linh và Vu Mãng đã về bộ lạc, là một chuyện vô cùng đáng vui mừng, chắc hẳn cũng là suy nghĩ trong lòng của rất nhiều Vu nhân, Cửu Phượng nâng ly rượu lên, nói với tất cả các Vu nhân có mặt: "Bởi vì Vu Mãng và Vu Linh đã rời xa bộ lạc của chúng ta một thời gian dài, hôm nay đã về rồi, là một chuyện vô cùng đáng vui mừng, tất cả mọi người hãy gác lại tâm trạng tác chiến, vì chuyện vui mừng hôm nay mà hoan lạc uống cạn đi, ta xin nâng ly rượu trong tay, kính Chiến Thần Vu Mãng trước mặt, đương nhiên cũng có đồ đệ tốt của ta là Vu Linh." Tất cả mọi người đều nâng ly rượu trong tay lên, hướng về phía Vu Linh và Vu Mãng bên cạnh, cười ha hả trong tiếng hò reo mà cạn chén.

Lúc này Cửu Phượng nói với Vu Mãng trước mặt: "Hiện tại Khoa Phụ đang ở tiền tuyến, tin rằng trong lòng ngươi cũng vô cùng sốt ruột, nhưng tối nay hãy gác lại mọi chuyện, vì ta muốn tiếp phong cho ngươi thật tốt, nhất định phải tận hứng mới về, sáng mai hãy đi chi viện Khoa Phụ cũng còn kịp, bởi vì thực lực của Khoa Phụ, những yêu ma đó đối với hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng." Vu Mãng nghe vậy cũng gật đầu trong lòng thầm nghĩ Cửu Phượng nói có lý, dù sao thực lực của Khoa Phụ cũng hơn Cửu Phượng trước mặt này.

Tuy thực lực đều gần như nhau, nhưng hơn Cửu Phượng một chút như vậy, bởi vì Vu Mãng từng tỷ thí với Khoa Phụ, hiểu rõ sâu sắc thực lực của Khoa Phụ, lúc đó vì thực lực bùng nổ, Cửu Phượng và Khoa Phụ liên thủ mới đánh hòa.

Chương 834

Lúc đó vì chưa thành thạo hơn trong việc điều khiển thần lực của bản thân, dẫn đến lúc đó bất tỉnh, nếu không thì cũng sẽ đánh trời long đất lở thôi.

Vu Mãng ở trong đó, cầm ly rượu trong tay cùng Cửu Phượng trước mặt uống một ly riêng.

Vu Linh, đồ đệ của Cửu Phượng bên cạnh, thấy sư phụ Cửu Phượng nói vậy cũng lập tức nói theo: "Vậy nếu Vu Mãng đi tiền tuyến chi viện Khoa Phụ Đại Vu, thì con cũng muốn đi cùng, dù sao con là quân sư của Vu Mãng mà." Cửu Phượng bên cạnh nghe đồ đệ Vu Linh nói vậy, trong nháy mắt trong lòng cũng không mấy đồng ý, bởi vì tiền tuyến nguy hiểm trùng trùng, chắc hẳn cũng không muốn đồ đệ của mình đi mạo hiểm.

Cửu Phượng ở trong đó vội vàng nói với Vu Linh trước mặt: "Tiền tuyến lúc đó nguy hiểm trùng trùng, đừng đi nữa, tránh việc Vu Mãng sẽ phân tâm bảo vệ, có Khoa Phụ bên cạnh Vu Mãng, so với vị trí quân sư, cũng có thể tạm thời gác lại, nếu có thời gian, chi bằng ở trong bộ lạc mà chuyên tâm tu luyện thật tốt." Suy nghĩ trong lòng Cửu Phượng cũng là suy nghĩ của Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng cũng biết nguy hiểm phía trước trùng trùng kèm theo khả năng nhất định.

Nếu bản thân lỗ mãng, nếu có Khoa Phụ ở trong bộ lạc thì an toàn nhất.

Nếu đi tiền tuyến, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì trong lòng Vu Mãng sẽ vô cùng đau đớn.

Lúc này Vu Mãng nhìn sang Vu Linh bên cạnh, cũng gật đầu nói với Vu Linh: "Đúng vậy, lần này ngươi đừng đi theo nữa, bởi vì ở đó

thật sự quá nguy hiểm, ta đi thì cũng không thể đảm bảo vạn vô nhất thất, bởi vì không biết thực lực của đối phương như thế nào, thực ra đôi khi ta không cần thần hồn hô hoán, nhưng ta cũng chỉ có thể bảo vệ bản thân ta, nếu bảo vệ người khác, thì tuy không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng ta sợ lỡ đâu chứ." Sau đó nhìn Vu Linh vô cùng không vui, dùng ánh mắt trừng trừng nhìn Vu Mãng, vừa định nói, lại bị lời Vu Mãng tiếp tục cắt ngang: "Nếu lần sau có cơ hội, ta nhất định sẽ dẫn ngươi xông lên tiền tuyến, bởi vì nếu những yêu ma đó mà Khoa Phụ đích thân dẫn binh đối phó, thì khẳng định thực lực của đối phương cũng không thể xem thường, đối mặt với nguy hiểm như vậy, dù ngươi không vui, ta cũng không thể để ngươi mạo hiểm." Lúc này Vu Linh biết không thể cãi lại Vu Mãng, tiện tay giơ tay lên, muốn dùng ngón tay gõ đầu Vu Mãng trước mặt sư phụ Cửu Phượng, nhưng lại bị Cửu Phượng nắm lấy, bởi vì không biết Vu Linh lúc đó lại dùng những hành động đó với Vu Mãng.

Bởi vì trong mắt Cửu Phượng, thân là quân sư của Vu Mãng không thể nào vô lý cãi vã, Vu Mãng thân là Chiến Thần đường đường của Vu tộc, sao có thể đánh đấm.

Lúc này Cửu Phượng biểu hiện ra vẻ mặt vô cùng không vui, nói với Vu Linh trước mặt: "Con nên biết dừng lại đúng lúc, lúc không có ta ở đó, ta không biết con đối xử với Vu Mãng bằng cách nào, nhưng trước mặt ta thì không được phép làm càn, một vị Chiến Thần đường đường, sao có thể để con dùng cách đó đối đãi." Vu Linh nghe sư phụ nói vậy, rõ ràng ý thức được hành động của mình đã gây họa.

Lúc này Vu Linh dùng ánh mắt nhìn Vu Mãng bên cạnh, lần sau qua ánh mắt nói với Vu Mãng, sau này có cơ hội sẽ tính sổ.

Vu Mãng qua ánh mắt của Vu Linh hiểu ra đạo lý, bởi vì lúc này Vu Linh thật sự đã tức giận rồi.

Bởi vì qua ánh mắt của nàng có thể thấy hiện tại hỏa khí không nhỏ, chỉ là bên cạnh có sư phụ ở đó, lại không có cách nào phát tiết hỏa khí đó ra.

Lúc này Vu Mãng, vội vàng nói với Cửu Phượng bên cạnh: "Không có, hiểu lầm rồi, vừa rồi Vu Linh chỉ muốn lấy một số thứ mà thôi, sao có thể đánh ta?

Huống hồ với thực lực của nàng căn bản không thể làm tổn thương ta một chút nào nha, thật sự nghĩ nhiều rồi, chỉ là đa nghi mà thôi." Cửu Phượng nhìn Vu Mãng đang biện giải cho Vu Linh, trong lòng cũng biết, Vu Mãng căn bản không để tâm đến những chuyện này, chắc hẳn những lời vừa rồi, Vu Linh cũng sẽ tiết chế lại, trong những ngày sau này cũng sẽ không động thủ động cước với Vu Mãng nữa.

Vu Linh nghe Vu Mãng vừa cầu tình cho mình, trong nháy mắt tâm trạng cũng tốt hơn một chút, trong lòng thầm nghĩ, may mà Vu Mãng kịp thời phát hiện, nếu không thì âm thầm chịu đựng, sau này ta nhất định sẽ báo thù trên người ngươi.

Lúc này Vu Linh mỉm cười với Vu Mãng, thấy Vu Mãng rất hiểu chuyện.

Như vậy, Vu Linh đã tránh được một trận giáo huấn, tiếp theo mọi người lại vui vẻ uống rượu, lúc này cảnh tượng vô cùng hòa thuận, ngay cả khi Vu Linh trong lòng vẫn lo lắng cho Khoa Phụ đang chiến đấu ở phía trước.

Song sau buổi tối hôm nay phải kiên trì, sáng sớm mai sẽ lên đường đến tiền tuyến.

Lúc này ở tiền tuyến, Khoa Phụ đang giao chiến kịch liệt với yêu ma.

Sau một trận ác chiến, hai bên bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái.

Một vu nhân chạy đến trước mặt Khoa Phụ.

"Báo… Khoa Phụ Đại vu, yêu ma phía trước hình như đã tạm ngừng công kích.

Không rõ lý do nhưng chúng ta không thể lơ là." Khoa Phụ Đại vu trong lòng kinh ngạc, đối phương đột nhiên ngừng công kích là có chuyện gì?

Hẳn là yêu ma đang ấp ủ một kế hoạch khác, cần phải tìm cách đối phó.

Lúc này, chiến trường quá đỗi yên tĩnh, cả hai bên đều tạm ngừng công kích, khiến không khí trở nên nặng nề.

Khoa Phụ biết rõ trong lòng sẽ không có chuyện tốt xảy ra, đêm nay muốn ngủ yên ổn cũng là điều không thể.

Đối phương yêu ma chắc chắn sẽ đột kích bất ngờ.

Khoa Phụ muốn chủ động xuất kích, nhưng nếu chủ động như vậy, khó tránh khỏi việc đối phương sẽ bố trí cạm bẫy.

Nếu vậy, e rằng sẽ tổn binh hao tướng, chi bằng suy tính lâu dài thì tốt hơn.

Lúc này, một vu nhân khá thông minh bên cạnh Khoa Phụ nói: "Đại vu… Đêm nay chúng ta không thể nào yên ổn như vậy được, không biết đối phương sẽ hành động thế nào, chúng ta thật sự phải đề cao cảnh giác." Khoa Phụ nghe vậy liền gật đầu, bởi vì lời của vu nhân này cũng là điều y vừa nghĩ trong lòng.

Lúc này, Khoa Phụ nói với vu nhân bên cạnh: "Ban đầu ta muốn chủ động xuất kích, không cho chúng đường sống, nhưng thực lực đối diện cũng không thể xem thường, huống hồ không biết đối diện sẽ

dùng âm mưu quỷ kế gì.

Chi bằng ta cứ tĩnh quan kỳ hậu, xem chúng có hành động gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.” Khi nói những lời này, Khoa Phụ thầm nghĩ trong lòng rằng những yêu ma đó thiện chiến về đêm, ma lực của chúng sẽ tăng mạnh vào ban đêm.

Vì vậy, nếu muốn tấn công thì phải đợi trời sáng.

Chương 835

Bởi vì dưới ánh mặt trời gay gắt, yêu ma sẽ tiêu tán một phần, ma lực không còn mạnh như vậy, cũng tiện hơn để đánh bại chúng.

Sau khi Khoa Phụ đối thoại xong với vu nhân kia, y đột nhiên nhận ra có điều gì đó không đúng, vì y cảm thấy có một bóng đen lén lút di chuyển bên ngoài trướng bồng.

Khoa Phụ thầm nghĩ, đó chắc chắn không phải là vu nhân, nếu không thì không thể nào lại lén lút như vậy.

Y đưa tay ra, một đạo sáng chợt hiện.

Thần lực mà Khoa Phụ thi triển trong tay, theo từng cỗ thần lực, trực tiếp bắt lấy bóng đen lén lút bên ngoài.

Khoa Phụ nhìn kỹ kẻ bị bắt trong tay, hóa ra là một thám tử của phe yêu ma.

Y thầm nghĩ, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Lúc này Khoa Phụ mới hiểu vì sao yêu ma lại ngừng công kích, vì công kích lâu dài căn bản không có hiệu quả, chúng muốn thông qua thám tử để dò la tình hình nội bộ.

Lúc này, vu nhân bên cạnh nhìn tình hình này và nói với Khoa Phụ: "Đại vu… Vừa rồi cuộc đối thoại của chúng ta đã bị tên thám tử yêu ma này nghe lén rồi.

Tên yêu ma này không thể giữ lại, nên lập tức chém giết.

Nếu giam giữ, vạn nhất có bất ngờ gì khiến nó trốn thoát thì tin tức sẽ bị tiết lộ." Khoa Phụ nghe lời vu nhân này nói, cũng gật đầu đồng tình, vì trong lòng y cũng nghĩ như vậy.

Dù sao Khoa Phụ thâm mưu viễn lự, những chuyện này tự nhiên y đều có thể liệu trước.

Tên yêu nhân trước mắt nghe Khoa Phụ và vu nhân đối thoại, hiển nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha mạng.

"Xin Đại thần tha mạng, xin Đại thần tha mạng!

Tiểu nhân nhất định sẽ không tiết lộ phong thanh ra ngoài, tiểu nhân rời khỏi đây nhất định sẽ tránh xa những yêu tộc kia, làm một tán yêu lương thiện." Yêu ma ở thế gian này thiện về ngụy trang, đương nhiên không thể tin lời chúng nói.

Tên yêu nhân trước mắt này chắc chắn đang giả vờ đáng thương, dùng cách này để không bị thả.

Mặc dù thượng thiên có hảo sinh chi đức, nhưng không đúng với những lời mà yêu ma này nói.

Có ác tất trừ!

Thân là Đại vu của Vu tộc bộ lạc, Khoa Phụ đương nhiên sẽ nghĩa bất dung từ mà chém giết những yêu ma này.

Đối mặt với tên thám tử yêu ma đến dò la trước mắt này, Khoa Phụ căn bản không có chút lòng trắc ẩn nào, bởi vì những yêu ma này căn bản không xứng đáng để y có lòng trắc ẩn, vì chúng là thế lực tà ác gây nhiều tội ác.

Khoa Phụ Đại vu đặt tay lên đầu tên yêu nhân, vận dụng thực lực của mình và siết mạnh.

Tên thám tử yêu ma trước mắt tan biến thành tro bụi dưới thần lực của Khoa Phụ, một cỗ khói đen tiêu tán trong toàn bộ thế giới, ngay cả linh hồn cũng không còn sót lại.

Sau khi Khoa Phụ Đại vu giải quyết tên thám tử yêu ma này, y

thầm nghĩ trong lòng rằng nếu tên thám tử này lâu ngày không trở về báo cáo, có thể sẽ khiến yêu ma sinh nghi.

Nhưng đồng thời với việc sinh nghi, thì cũng phải vì việc dò la tin tức nhất định sẽ đi kèm với rủi ro.

Nếu tên yêu nhân này lâu ngày không trở về thì cũng chứng tỏ việc dò la đã bại lộ.

Nếu như vậy, cũng sẽ thông báo cho những yêu ma kia rằng một bên biên giới phòng thủ nghiêm ngặt, chúng cũng không thể khinh cử vọng động.

Một vu nhân bên cạnh nói với Khoa Phụ: "Đại vu… Có nên để ta đi dò la trận doanh của đối phương không?

Nếu vậy thì ta có thể giành chiến thắng, dù sao cũng đã phái thám tử đến bên ta, ta cũng không thể ngồi yên không làm gì." Lúc này, Khoa Phụ trong lòng lại không nghĩ như vậy, bởi vì y biết để vu nhân đi dò la tin tức cũng là một việc vô cùng nguy hiểm, không thể để bất kỳ vu nhân nào gặp vấn đề.

Nếu có vấn đề xảy ra, y cũng sẽ tự trách, dù sao Vu tộc bộ lạc và yêu tộc đối diện không thể đặt ngang hàng.

Bởi vì mỗi người trong Vu tộc đều vô tư vô lo, nội tâm lương thiện, không giống như yêu tộc đối diện lạnh lùng, ngay cả khi mất đi yêu ma, chúng cũng sẽ thờ ơ.

Khoa Phụ vội vàng xua tay, nói với vu nhân đắc lực trợ thủ trước mắt: "Tạm thời chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi, đừng mạo muội đi dò la tin tức, nếu như vậy, dù ai đi vào, chắc chắn cũng sẽ không sống sót trong tay yêu ma, giống như tên yêu nhân ta vừa bắt được, cũng không thể tha mạng, vì nếu tha thì phong thanh sẽ bị tiết lộ, gây đả kích nặng nề cho đối phương." Khoa Phụ nhìn vu nhân trước mắt, vu

nhân này hết lần này đến lần khác xin Khoa Phụ cho đi.

Bởi vì vu nhân này cảm thấy, nếu dò la được hư thực của đối phương, thì đối với Vu tộc, ít nhất cũng chiếm được điều kiện thuận lợi.

Khoa Phụ lại tiếp tục nói với vu nhân trước mắt: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, đêm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, có ta ở đây trợ thủ thì sẽ không có vấn đề gì đâu.

Chương 836

Đêm nay cứ yên tâm ngủ trước đi, dù sao mấy ngày chiến đấu cũng vô cùng vất vả rồi.

Ta tin rằng yêu nhân đối diện cũng sẽ vì có ta ở đây trợ thủ mà không dám khinh cử vọng động." Vu nhân trước mắt nghe Khoa Phụ nói vậy, cảm thấy Khoa Phụ vô cùng quan tâm cấp dưới, trong lòng cũng vô cùng cảm động, một dòng nước ấm dâng trào.

Lúc này, vu nhân cũng lo lắng chất lượng giấc ngủ của Khoa Phụ không tốt, nên phản đối Khoa Phụ: "Đại vu… Hãy đi nghỉ ngơi trước đi, vì mọi việc ở đây đều cần tự tay ngài xử lý.

Tiểu nhân sẽ giúp trông chừng, ngài hãy nhanh chóng đi nghỉ đi, nếu không ngày mai sẽ lại có một trận chiến đấy." Khoa Phụ hết lần này đến lần khác trì hoãn, nhưng vu nhân trước mắt lại hết lần này đến lần khác kiên trì, Khoa Phụ cũng cảm thấy rất có lý.

Vì vậy, lúc này y cần nghỉ ngơi, dù sao ngày mai đối kháng với những yêu ma kia cũng cần phải hao phí một chút tinh lực.

Trong khi ngủ, y không quên dặn dò vu nhân trước mắt: "Nếu muốn ngủ gật thì cũng đừng cố gắng nữa, hãy để vu nhân khác thay ca, nhất định phải nghiêm ngặt canh giữ tốt ở đây, nếu không một khi chúng ta thất thủ ở đây, thì toàn bộ Vu tộc bộ lạc sẽ bị yêu ma công phá, lúc đó thì phiền phức lớn rồi." Vu nhân trước mắt nghe lời Khoa Phụ nói, rồi gật đầu.

"Đại vu, ngài cứ yên tâm đi, có ta canh giữ ở đây thì sẽ không có chuyện gì đâu." Khoa Phụ nghe vu nhân trước mắt nói vậy cũng vô cùng hài lòng.

Bởi vì dù sao vu nhân này cũng là trợ thủ đắc lực bên cạnh y, mọi

chuyện đều do y lo liệu.

Một vu nhân cẩn thận như vậy, Khoa Phụ đương nhiên cũng không phải lo lắng nhiều.

Khoa Phụ đi đến chỗ nghỉ ngơi, nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ về những chuyện hôm nay.

Sau một hồi trằn trọc, cuối cùng y cũng chìm vào giấc ngủ.

Một bên khác, Yêu ma đại tướng đợi mãi không thấy tên thám tử quay về, biết chắc tên thám tử yêu ma đã mất mạng.

Vì không nhận được bất kỳ động tĩnh nào từ phía Khoa Phụ, nên yêu ma tộc cũng không dám khinh cử vọng động.

Lúc này, Yêu ma đại tướng vô cùng tức giận đập bàn, vì không nhận được bất kỳ tin tức nào từ phía Khoa Phụ, nên trong lúc cấp bách đã hất tung mọi thứ trên bàn xuống đất.

Một tiểu yêu vừa lúc nhìn thấy tình hình này, muốn tiến lên nịnh bợ Yêu ma đại tướng.

Nhưng không ngờ bản thân yêu ma là loài máu lạnh, căn bản không thèm để ý đến những lời nịnh bợ này, trực tiếp nhìn tiểu yêu trước mắt, thuận tay tóm lấy đầu tiểu yêu và nhấc mạnh lên, tên tiểu yêu đó lập tức tan thành tro bụi.

Những tiểu yêu còn lại thấy tình hình này, liền sợ hãi ba chân bốn cẳng chạy trốn ra ngoài.

Tất cả các tiểu yêu đều đứng bên ngoài, lúc này Yêu ma đại tướng đang nổi trận lôi đình, tốt nhất là không nên lại gần.

Vừa rồi tên tiểu yêu kia vì nịnh bợ tên yêu ma thủ lĩnh mà phải nhận kết cục như vậy.

Các tiểu yêu toàn thân run rẩy đứng bên ngoài trướng bồng của

yêu ma thủ lĩnh, không dám hé một tiếng nào.

Tên Yêu ma đại tướng lại gầm lên một tiếng giận dữ: "Đâu rồi?

Rượu, rượu, mang rượu đến đây!" Lúc này, các tiểu yêu bên ngoài trướng bồng nhìn nhau, không ai dám nhúc nhích.

Nhưng nếu đứng im lâu, thì tính mạng của những tiểu yêu này đều sẽ bị tên Yêu ma đại tướng kia chém giết.

Trong tình huống không còn cách nào khác, chúng chỉ có thể nhìn về phía một tiểu yêu gầy gò hơn.

Lúc này, thấy mọi người đều đang nhìn mình, tên tiểu yêu đó lập tức hiểu ý.

Tên tiểu yêu đó vội vàng lắc đầu, vì nhút nhát, vừa rồi đã chứng kiến cách làm tàn nhẫn của Yêu ma đại tướng, nên không muốn đi.

Nhưng thân là kẻ gầy gò nhất cũng không còn cách nào khác, lúc này tiếng nói bên trong càng lúc càng lớn hơn.

Tiếng gầm giận dữ của Yêu ma đại tướng vang lên, bất đắc dĩ, tiểu yêu đó đành cầm rượu đi vào trướng bồng của Yêu ma đại tướng.

Toàn thân run rẩy, tiểu yêu lúc này đang lo lắng tính mạng của mình bị tên Yêu ma đại tướng kia đe dọa.

Bởi vì dù sao vừa rồi đã chứng kiến cảnh tên Yêu ma đại tướng chém giết tiểu yêu bên cạnh mình, cảnh tượng đó đã khiến tất cả các tiểu yêu sợ hãi.

Tất cả những chuyện trước mắt không còn quan trọng nữa, chỉ lo lắng an toàn tính mạng, chỉ cần tính mạng an toàn được đảm bảo thì mọi thứ khác đều không còn quan trọng.

Tên Yêu ma đại tướng đó nhận lấy rượu từ tay tiểu yêu và bắt

đầu ực ực uống.

Lúc này, tiểu yêu thấy tình huống này, thân thể vẫn còn đang run rẩy.

Chương 837

Yêu ma đại tướng, uống xong rượu thuận tay nhấc lên, khiến tên tiểu yêu trước mắt sợ hãi, tưởng rằng Yêu ma đại tướng muốn kết liễu tính mạng của mình.

Sợ hãi đến mức vội vàng lùi lại mấy bước, quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

"Đại tướng tha mạng, Đại tướng tha mạng!" Không ngờ tên Yêu ma đại tướng kia đang trong trạng thái nổi trận lôi đình thất thường, giờ lại cười ha ha đi đến trước mặt tiểu yêu, vội vàng đỡ tiểu yêu dậy.

"Làm gì thế?

Sợ đến mức này à?

Có chuyện gì thì xuống dưới đi." Tên tiểu yêu đó bị Yêu ma đại tướng làm cho không biết phải làm sao, trong lòng không ngừng lo sợ.

Sợ rằng giây tiếp theo sẽ bị Yêu ma đại tướng làm cho tan thành tro bụi.

Lúc này vội vàng đứng dậy, cúi đầu xin lỗi, rồi hoảng loạn lui ra ngoài.

Khi lui ra ngoài vì quá hoảng loạn, nên không cẩn thận bị ngã.

Lại lăn lộn bò ra ngoài, lúc này Yêu ma đại tướng thấy tình hình trước mắt liền cười ha ha.

Lúc này tất cả các tiểu yêu thấy tên tiểu yêu đó an toàn đi ra cũng thở phào nhẹ nhõm.

Yêu ma đại tướng, vì uống rượu xong bắt đầu có chút buồn ngủ,

đã không có bất kỳ tin tức nào từ phía Khoa Phụ, đương nhiên không thể khinh cử vọng động.

Đêm nay chắc chắn phía Khoa Phụ cũng sẽ không hành động, nên mọi người từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngoài ra, ở một bên khác của Vu tộc bộ lạc, Vu Linh và Vu Mãng đã uống xong rượu của Cửu Phượng.

Lúc này, Vu Mãng đang lo lắng tình hình của Khoa Phụ ở tiền tuyến, nhất thời không có ý định ngủ, nên đang nói chuyện phiếm với Vu Linh và Cửu Phượng.

Lúc này, Vu Mãng nói với Cửu Phượng: "Ta thật sự nóng lòng muốn lên tiền tuyến, nếu không tối nay chúng ta đi đi, nếu không Khoa Phụ bên đó có hành động gì thì ít nhất ta cũng có thể giúp đỡ.

E rằng nếu chỉ dựa vào thực lực phòng thủ, thì những yêu ma kia công phá vô số bộ lạc, hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, vội vàng lắc đầu với Vu Mãng.

"Ta thấy đêm nay không nên đi thì tốt hơn." "Bởi vì chúng ta vừa mới trở về, Sư phụ Cửu Phượng cũng đã nói rồi, Khoa Phụ bên đó không có bất kỳ vấn đề gì, ngày mai cũng có thể đi.

Dù sao Khoa Phụ Đại vu bên đó không có thám tử nào quay về báo cáo, nên lúc này tình hình bên đó cũng vô cùng an toàn." Lúc này, Sư phụ Cửu Phượng cũng gật đầu, đồng ý với lời Vu Linh nói là chính xác.

Cửu Phượng thầm nghĩ trong lòng: "Đứa trẻ trước mắt này thật sự đã trưởng thành không ít.

Cứ tưởng chỉ là một đứa trẻ, không ngờ đã trưởng thành đến mức này, suy nghĩ cẩn thận, lại có thể đoán được rằng Khoa Phụ bên đó không có bất kỳ vấn đề gì, thông qua việc không có thám tử nào quay

về báo cáo để xác định tình hình của Khoa Phụ là an toàn.

Thông minh như vậy, trách gì Khoa Phụ ban đầu lại chỉ định nó làm quân sư cho Vu Mãng." Lúc này, Cửu Phượng cũng nói với Vu Mãng: "Trên chiến trường nhất định phải nghe theo lời khuyên của quân sư.

Vì quân sư Vu Linh đã nói không có vấn đề gì, vậy thì hãy nghe theo đi.

Ngày mai sáng sớm lên đường cũng không có vấn đề gì, dù sao đúng như Vu Linh đã nói, không có thám tử nào quay về báo cáo, chứng tỏ bên đó tạm thời không có nguy hiểm." Vu Mãng nghe lời Vu Linh và Cửu Phượng nói xong, trong lòng cũng ngầm đồng ý, rồi gật đầu.

Lúc này Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng, hiện tại Vu Linh và Cửu Phượng đã nghĩ như vậy, vậy thì cứ nghe theo lời họ đi, dù sao ngày mai sáng sớm xuất hành cũng không có gì đáng ngại.

Dù sao y cũng biết thực lực của Khoa Phụ, nếu y hết lần này đến lần khác yêu cầu đi tiền tuyến, thì Vu Linh và Cửu Phượng chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.

Phải tin tưởng thực lực của Khoa Phụ Đại vu của Vu tộc, bởi vì dù sao khi y chưa về, Đại vu cũng đã dựa vào thực lực để đối kháng.

Dù sao khi y chưa về, cũng không nhận được thông báo công kích bộ lạc.

Nếu không có thông báo, nghĩa là không quá để ý đến thực lực của đối phương.

Chi bằng nói rằng thực lực yêu ma đối phương không thể gây uy hiếp cho Vu tộc bộ lạc.

Vu Mãng lập tức bình tĩnh lại, cảm thấy mình đã lo lắng quá

nhiều.

Y nhìn Vu Linh trước mắt, rồi mỉm cười với Vu Linh.

“Vu Linh, có nghe lời Sư phụ Cửu Phượng không?

Chương 838

Ngày mai ở bộ lạc hãy tu hành thật tốt, tiền tuyến tạm thời không cần đến, bởi vì bên cạnh có Khoa Phụ Đại vu, suy nghĩ của y cẩn thận, huống hồ năng lực tác chiến cũng vô cùng mạnh.

Nếu ta hành sự lỗ mãng, có Khoa Phụ ở bên cạnh cũng sẽ ngăn cản ta." Vu Linh lúc này nghe Vu Mãng nói vậy cũng gật đầu ngầm đồng ý trong lòng, dù sao Sư phụ Cửu Phượng cũng không đồng ý đi tiền tuyến.

Vừa rồi Vu Mãng nói một đoạn lời, hẳn là cũng đang lo lắng.

Chi bằng trong lúc chiến đấu phân tích cho Vu Mãng, không bằng ở bộ lạc chuyên tâm tu hành thật tốt.

Chỉ có nâng cao năng lực của mình, sau này khi giúp Vu Mãng đánh giết yêu ma, sẽ có thêm một phần sức lực.

Không phải bây giờ thực lực không đủ, lại gây thêm rắc rối cho Vu Mãng.

Mặc dù đi theo Vu Mãng bên cạnh, sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào, nhưng khiến Vu Mãng phân tâm cũng không đúng.

Vu Linh cuối cùng quyết định không đi cùng Vu Mãng nữa, rồi nói với Cửu Phượng về các hạng mục tu hành ngày mai.

Lúc này, Cửu Phượng nghe Vu Linh nói ra các hạng mục tu hành, lập tức cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì Cửu Phượng thông qua cách biểu đạt của Vu Linh, cũng hiểu rằng ngày mai nó sẽ ở lại bộ lạc thật tốt.

Như vậy sẽ không còn lo lắng về sự an toàn của Vu Linh nữa, dù sao ở lại bộ lạc là an toàn nhất.

Cửu Phượng cười nói với Vu Linh: "Ngày mai khi Chiến Thần xuất hành, nếu ở bộ lạc không có chuyện gì, thì ta sẽ ở cùng ngươi tu hành.

Bởi vì đã lâu rồi ta không xem ngươi, thực lực có bị giảm sút không.

Nếu có giảm sút, thì ta nhất định sẽ trừng phạt ngươi." Lúc này, Vu Linh vội vàng gật đầu.

Bởi vì trong lòng Vu Linh biết rất rõ Sư phụ là một người nghiêm khắc, mặc dù trong cuộc sống bình thường đối với nó rất hòa ái.

Nhưng trong phương diện tu hành lại vô cùng nghiêm khắc, nên trong buổi tu hành ngày mai phải thể hiện thật tốt.

Nếu không mà để Sư phụ Cửu Phượng nhìn ra một chút sơ hở nào, thì thật sự sẽ bị trừng phạt gấp bội.

Vu Mãng nhìn Vu Linh đang suy nghĩ trong lòng, hiểu được suy nghĩ của Vu Linh.

Rồi cười ha ha với Vu Linh: "Không sao đâu, mặc dù Sư phụ Cửu Phượng là một sư phụ rất nghiêm khắc, nhưng thông qua biểu hiện của ngươi cũng sẽ vô cùng vui mừng, bởi vì dù sao đã lâu rồi thực lực của ngươi cũng đã tăng lên rồi.

Ngàn vạn lần đừng lo lắng mình thể hiện không tốt." Vu Linh nhìn Vu Mãng bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ, đã Vu Mãng nói vậy, thì ngày mai nhất định phải thể hiện thật tốt, cho Sư phụ Cửu Phượng trước mắt xem.

Lúc này Vu Linh lại nghĩ, Vu Mãng trước mắt không nói nhiều như vậy, vừa rồi nhất thời không nói gì, nhưng Vu Mãng lại nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nó.

Có lẽ Vu Linh chỉ thô lỗ trong chiến đấu, còn trong thực tế suy

nghĩ lại khá cẩn thận, bởi vì nếu hành sự không đúng thì khó mà nhận ra suy nghĩ của người khác.

Lúc này, trời cũng không còn sớm nữa, đã đến lúc đi ngủ rồi, nếu không nghỉ ngơi nữa, thì sẽ trì hoãn việc xuất hành ngày mai, sẽ ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu ngày mai.

Lúc này Vu Mãng nói với Vu Linh và Cửu Phượng: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.

Ta cũng phải đi nghỉ rồi, bởi vì dù sao ngày mai có việc quan trọng đang chờ ta giải quyết.

Nếu không có một giấc ngủ ngon, thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu của ta." Lúc này Vu Linh và Cửu Phượng nghe Vu Mãng nói vậy, lập tức cũng cảm thấy Vu Mãng nói rất có lý.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, quả thật không còn sớm nữa, đã đến lúc để Vu Mãng bắt đầu nghỉ ngơi rồi.

Bởi vì Vu Mãng vừa mới trở về bộ lạc, nên Cửu Phượng có lời muốn nói với Chiến Thần Vu Mãng, nhưng thời gian không cho phép, cũng chỉ có thể như vậy.

Cửu Phượng gọi Vu Linh trước mắt: "Vu Linh, con cũng đã bôn ba vất vả mới trở về, hãy nhanh chóng về phòng mình nghỉ ngơi đi, đừng ở đây làm phiền Vu Mãng nữa, để Vu Mãng cũng về phòng mình đi." Lúc này, Vu Linh nghe Sư phụ Cửu Phượng phân phó như vậy cũng lập tức đứng dậy, quay người về phòng mình.

Chỉ còn lại Vu Mãng một mình tại chỗ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng thầm nghĩ: Khoa Phụ, nhất định phải đợi ta, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra.

Vu Mãng trở về phòng mình, ngã vật xuống giường ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, những chú chim nhỏ líu lo kêu, Vu Mãng nghe

tiếng chim hót, vội vàng mở mắt.

Việc đầu tiên là nhanh chóng đến tiền tuyến, giúp Khoa Phụ giải quyết yêu ma trước mắt.

Chương 839

Vừa mở cửa ra, y đã thấy Vu Linh đứng trước mặt, bởi vì lúc này Vu Linh biết Vu Mãng muốn đi tiền tuyến, nên vô cùng quan tâm tiễn một đoạn.

"Khi không có ta bên cạnh, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, có chuyện gì thì ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tính, nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động.

Cuộc chiến này ta không thể ở bên cạnh ngươi được, nhưng có Khoa Phụ ở bên cạnh thì sẽ không xảy ra bất ngờ đâu, dù sao ngươi cũng có Bất Phôi Kim Thân hộ thể." Lúc này, Vu Mãng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ lúc này Vu Linh vô cùng lo lắng.

Kỳ thực y biết sẽ không có nguy hiểm, nhưng vẫn dặn dò mọi điều.

Vu Mãng dùng ngón tay cù nhẹ vào chóp mũi Vu Linh.

"Ta sẽ không sao đâu, ta sẽ không để bất kỳ ai trong vô số bộ lạc gặp bất kỳ tình huống nào.

Chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.

Hãy nói với Cửu Phượng, ta bây giờ không có thời gian để nói lời từ biệt, lúc này thời gian hành trình không cho phép ta hát ca nữa, ta phải nhanh chóng cản đến chỗ Khoa Phụ để một mẻ tiêu diệt những yêu ma kia." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, cũng lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, liền gật đầu ra ý có thể chuyển lời này cho Cửu Phượng.

Lúc này, Vu Mãng vì quá vội vàng nên căn bản không kịp đi bộ nữa, liền triệu hồi con giao long trong Bàn Cổ Phủ, cưỡi giao long

đến tiền tuyến.

Làm như vậy có thể tiết kiệm một khoảng thời gian nhất định, với tốc độ nhanh nhất đến chỗ Khoa Phụ, như vậy cũng có thể khiến lòng y an ổn hơn một chút.

Vu Mãng bắt đầu tập trung năng lượng trong tay, từ hư ảnh biến thành thực thể, thông qua năng lực triệu hoán con giao long bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ.

Lúc này, giao long từ từ bay lên không trung gầm rống lớn, chấn động toàn bộ Vu tộc bộ lạc.

Lúc này, thông qua tiếng gầm rống của giao long, Cửu Phượng cũng lập tức biết Vu Mãng sắp khởi hành rồi.

Bởi vì trong Vu tộc bộ lạc không ai sử dụng con giao long này, vì Cửu Phượng biết, con giao long này đã bị Vu Mãng thu phục làm tọa kỵ.

Lúc này nghe tiếng giao long, đương nhiên cũng biết Vu Mãng chuẩn bị cưỡi con giao long này đến tiền tuyến.

Cửu Phượng theo tiếng giao long gầm rống, nhìn Vu Mãng trước mắt, rồi nói với Vu Mãng: "Bây giờ muốn khởi hành rồi sao?

Như vậy cũng tốt, khi lên tiền tuyến nhất định đừng lỗ mãng như vậy, khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao Khoa Phụ cũng sẽ chỉ điểm, thực lực của mọi người đều rất yên tâm, nhưng cũng không thể quá lỗ mãng." Lúc này, Vu Mãng gật đầu.

Sáng sớm Vu Linh cũng đã dặn dò Vu Mãng trước mắt, chi bằng quan tâm Vu Mãng trước mắt.

Bởi vì trong những hang động trước đây, Vu Linh đều sẽ đi theo Vu Mãng bên cạnh để bày mưu tính kế cho Vu Mãng, bởi vì dù sao thân là quân sư, Vu Linh lẽ ra nên làm như vậy.

Nhưng tình huống trước mắt quá nguy hiểm, Vu Mãng và Cửu Phượng cũng đã nói rồi, tiền tuyến lúc này không thể tùy tiện tiến lên.

Nên trong tình huống không còn cách nào khác, chỉ có thể quan tâm Vu Mãng.

"Nhất định phải nhớ lời Sư phụ vừa nói, đừng làm việc gì cũng lỗ mãng như vậy, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, nhưng đánh vào người ngươi cũng sẽ đau đấy." Vì mối quan hệ bạn bè vô cùng tốt đẹp, nên Vu Linh hết lời dặn dò Vu Mãng trước mắt.

Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong lòng cũng hiểu rất rõ ý của Vu Linh, không muốn y phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Tình bạn như vậy thật sự quá khó có được, một dòng nước ấm dâng trào trong lòng Vu Mãng.

Sau đó y gật đầu, bởi vì tính cách của Vu Mãng sau khi quen biết Vu Linh đã có sự thay đổi lớn, trong quá trình hành sự trước đây dù sao cũng lỗ mãng.

Bởi vì tên của y là Vu Mãng, nếu không lỗ mãng thì không thể gọi là Vu Mãng.

Chỉ là một mãng phu mà thôi, nhưng sau khi có Vu Linh làm quân sư, tính cách này cũng đã hoàn toàn thay đổi, cũng biết suy nghĩ kỹ càng, cũng biết làm việc gì cũng phải cẩn thận.

Bởi vì mọi chuyện đều không phải chuyện của một người, phía sau còn có rất nhiều vu nhân.

Nếu y hành sự lỗ mãng mà giết yêu tộc đối diện, thì những vu nhân kia cũng nhất định sẽ bị thương tổn.

Bởi vì khi hành động, y có thể không bảo vệ được những vu nhân kia, vì số lượng vu nhân quá đông.

Nên giống như Vu Linh và Cửu Phượng nói, suy nghĩ kỹ càng cũng để đảm bảo an toàn cho mọi người.

Vu Mãng cũng đáp lại Cửu Phượng và Vu Linh: "Xin hãy yên tâm, lần này đi tiền tuyến, ta sẽ không còn lỗ mãng như trước nữa, nhất định sẽ nghe theo ý kiến của Khoa Phụ.

Chương 840

Xin hãy ở đây chờ tin chiến thắng của ta." Lúc này Vu Mãng nhìn riêng Vu Linh, rồi lại nói: "Khi ta xuất hành, ngươi cũng sẽ tu luyện thật tốt.

Đến khi ta quay về, ngươi phải xuất hiện với một diện mạo hoàn toàn mới trước mặt ta.

Bây giờ có Sư phụ ở bên cạnh chỉ điểm, đừng phụ lòng khoảng thời gian này, nhất định phải trân trọng đấy." Vu Linh cũng gật đầu với Vu Mãng.

Lúc này khắc không thể trì hoãn, bởi vì Vu Mãng đang vội vàng đến tiền tuyến, sau khi nói những lời này, y vội vàng nhảy lên lưng giao long.

Rồi Vu Mãng nói với tọa kỵ giao long: "Giao long, đây là lần đầu tiên ngươi cùng ta chiến đấu, chúng ta nhất định sẽ phối hợp rất tốt.

Ta muốn đi công kích yêu tộc phía trước, nhất định phải phát huy thực lực thật sự, đừng có chút giữ lại nào nhé." Lúc này giao long vô cùng hưng phấn, không ngừng bay lượn trên không, nghe Vu Mãng nói vậy cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì dù sao đây là lần đầu tiên nó cùng chủ nhân của mình hợp tác chiến đấu, thì cảnh tượng lúc đó nhất định cũng vô cùng chấn động.

Bởi vì bản thân giao long cũng có thực lực nhất định, huống hồ chủ nhân trước mắt này là Chiến Thần Vu tộc.

Khi thần lực của giao long và Chiến Thần Vu Mãng kết hợp, hợp tác cùng nhau, nhất định có thể nâng cao thực lực nhất định.

Giao long nói với Vu Mãng: "Chủ nhân cứ yên tâm đi, khi đến phía trước ta nhất định sẽ nuốt chửng toàn bộ những yêu tộc kia, từ đó thu được năng lực." Vu Mãng nghe giao long nói vậy, lập tức hiểu ra một chuyện trong lòng, có lẽ việc thu phục giao long cũng là thiên ý đã định.

Bởi vì thực lực cũng có thể thu được nhiều hơn thông qua chiến đấu.

Không ngờ giao long vừa thôn phệ những yêu tộc kia cũng có thể thu được thực lực, năng lực tương tự như vậy, hẳn là đã được định sẵn, nếu không thì cũng không thể thu phục con giao long này làm tọa kỵ của mình.

Lúc này Vu Mãng vẫy tay với Vu Linh và đông đảo vu nhân, Cửu Phượng trên mặt đất, rồi với tốc độ cực nhanh bay về phía trước.

Chẳng trong chớp mắt đã đến tiền tuyến nơi Khoa Phụ đang chiến đấu.

Lúc này, Vu Mãng nhìn thấy căn cứ đóng quân của Khoa Phụ.

Những trướng bồng hiện ra trước mắt.

Lúc này Vu Mãng cưỡi con giao long cũng từ từ hạ xuống đất.

Trong khi chưa hạ xuống đất, vu nhân bên cạnh Khoa Phụ vội vàng báo cáo với Khoa Phụ.

"Báo… Đại vu, trên không trung xuất hiện một người, chân đạp lên một con giao long khổng lồ, không biết có phải người yêu tộc không, huống hồ con giao long khổng lồ đó trên không trung cũng không thể nhìn rõ." Lúc này, Khoa Phụ nghe vu nhân báo cáo, trong lòng kinh hãi, bởi vì Khoa Phụ không biết Vu Mãng đã từ chức trước đây lại là yêu tộc yêu ma.

Lúc này tâm trạng của Khoa Phụ, y thầm nghĩ trong lòng, trong

tình huống không biết tình hình bên kia yêu ma, lại mạo hiểm công kích, ý là không được.

Vì con giao long trước mắt đã công kích, vậy thì chỉ có thể ra nghênh chiến.

Sau đó Khoa Phụ nói với vu nhân bên cạnh: "Chuẩn bị ra nghênh chiến, con giao long này giả vờ không thiện chí, mọi người đều phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra." Lúc này Khoa Phụ cầm vũ khí của mình và đi ra, bởi vì Khoa Phụ có thực lực nhất định, không sợ hãi, chỉ lo lắng tộc nhân trong tình huống này sẽ phải chịu những vết thương không đáng có.

Lúc này Khoa Phụ bước ra khỏi trướng bồng của mình, nhưng lúc này con giao long cũng đã hạ xuống đất.

Người đứng trước mặt khiến Khoa Phụ lập tức vui mừng khôn xiết, bởi vì y đến quá đột ngột.

Trước đây Khoa Phụ trong lòng căn bản không có chút chuẩn bị nào.

Không có thám tử của Vu tộc bộ lạc nào báo cáo.

Nên trong tình huống không biết gì, y vô cùng phấn khích, nhìn người trước mắt, vội vàng tiến lên ôm lấy.

"Thì ra là Đại Chiến Thần của Vu tộc bộ lạc chúng ta đây mà, về từ lúc nào vậy?

Thật sự quá kinh hỉ rồi, sao không thông báo trước vậy?" Vu Mãng cũng vô cùng nhiệt tình cười ha ha.

"Tối qua ta về bộ lạc vật tư, nhưng ta không kịp cản đến, bởi vì dù sao ta biết Khoa Phụ Đại vu thực lực vô cùng hùng hậu, đối phó với những yêu tộc trước mắt này cũng là chuyện dễ dàng.

Trong tình huống ta ý thức được không có bất kỳ nguy hiểm nào, nên ta không kịp cản đến." Khoa Phụ cũng cười ha ha, gật đầu, rồi kể cho Vu Mãng trước mắt về tình hình chiến trường.

"Hiện tại đang giằng co với yêu tộc đối phương, cũng không biết có nên tiếp tục công kích hay không.

Chỉ là trước đây có một thám tử yêu tộc đến dò la tin tức, lại khiến ta vô tình phát hiện và loại bỏ.

Chương 841

Lúc này hai bên đang giằng co, không biết tiếp theo nên hành động thế nào." Vu Mãng nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì hai bên đối trận mà không ai hành động thì thật không bình thường.

Dù sao Khoa Phụ bên kia thiện chiến với thủ pháp "lấy tĩnh chế động" quen thuộc, nhưng không ngờ yêu tộc đối diện cũng dùng thủ đoạn như vậy sao?

Vu Mãng quyết định trở về trướng bồng để tìm hiểu chi tiết tình hình ở đây, bởi vì dù sao nếu chiến đấu ở đây, cũng cần phải tìm hiểu địa hình hoặc thực lực của đối phương.

Lúc này Khoa Phụ dẫn Vu Mãng đi vào trướng bồng của mình.

Lúc này con giao long cũng không bị phong ấn lại, để nó tự do hoạt động ở đó.

Con giao long lúc này cũng vô cùng vui mừng, không ngừng bay lượn trên không, bởi vì thật sự quá tự do rồi.

Sau khi hấp thu thần lực của Bàn Cổ Phủ, nội tâm của nó đã được tịnh hóa.

Nên sẽ không đi làm hại bất kỳ ai, cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ, một con giao long hoạt bát đáng yêu.

Khi đi vào trướng bồng của Khoa Phụ, Khoa Phụ lúc này mới hỏi Vu Mãng: "Vừa rồi con giao long đó vì sao lại nghe lời ngươi?

Theo ta hiểu thì giao long vô cùng tà ác, căn bản không nghe theo sự điều khiển của bất kỳ ai, ngươi đã làm gì thế?" Lúc này Vu Mãng nghe Khoa Phụ hỏi vậy, cũng kể suy nghĩ trong lòng mình cho Khoa

Phụ nghe.

"Con giao long này trước đây khi ta gặp nó quả thật vô cùng tà ác, nhưng thông qua năng lực minh của ta đã khống chế được tà niệm của nó.

Nhưng cũng không hoàn toàn như vậy, có lẽ là thiên ý đã định.

Ta phong ấn nó trong Bàn Cổ Phủ, nhưng nó lại hấp thu linh lực của Bàn Cổ Phủ, nên từ đó tịnh hóa tà ác trong nội tâm, như vậy nó mới cam tâm tình nguyện đi theo ta, đây là chuyện ta trước đây chưa từng nghĩ đến." Khoa Phụ nghe Vu Mãng nói một đoạn lời, cũng hiểu được Vu Mãng đã thu phục giao long như thế nào, nhưng nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng cũng cho rằng có lẽ là thiên ý đã định.

Dù sao giao long vô cùng tà ác khi làm nhục bộ lạc, cũng có ghi chép lại.

Giao long trở thành tọa kỵ, chỉ có thể hiện trên người Vu Mãng vô tư vô lo, bởi vì trong tình tiết trước đây, căn bản chưa từng nghe nói ai có một con giao long làm tọa kỵ.

Lúc này Khoa Phụ thầm nghĩ trong lòng, hẳn là thông qua năng lực giao dung kiến thức này, cũng có thể nâng cao năng lực Chiến Thần của Vu tộc bộ lạc.

Ít nhất Vu Mãng có con giao long này trợ giúp, thì có thể lên trời xuống đất, vô sở bất năng.

Khoa Phụ cười nói: "Cơ duyên như vậy thật sự quá tốt rồi, hẳn là thiên ý.

Nếu đã như vậy, thì ta sẽ tính toán lâu dài, để ngươi tìm hiểu tình hình ở đây…" Sau khi Khoa Phụ giải thích chi tiết, Vu Mãng hiểu được tình hình ở đây, dù sao yêu tộc đối phương không có bất kỳ hành động nào, hẳn là cũng đang chờ đợi động tĩnh ở đây, hẳn là cũng thuộc

loại tĩnh quan kỳ biến.

Nhưng Vu Mãng lúc này đã tỉnh táo, sao có thể để yêu ma yên tĩnh chờ đợi được, bởi vì lần này nhất định phải giáng cho yêu tộc đối phương một đòn nặng nề.

Lúc này, Vu Mãng mỉm cười, nói với Khoa Phụ trước mắt: Đã không động tĩnh, vậy ta chủ động xuất kích.

Lúc này Khoa Phụ nghe Vu Mãng nói vậy, biết tính tình lỗ mãng của y lại nổi lên, rồi lắc đầu.

"Tuyệt đối không được!

Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bây giờ không biết tình hình bên đó, nếu mạo hiểm đi ra, nhất định sẽ đi kèm với rủi ro nhất định.

Mặc dù có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, nhưng cũng không thể để ngươi mạo hiểm như vậy.

Dù sao không biết chúng sẽ dùng thủ đoạn khác để đối phó." Vu Mãng nghe Khoa Phụ nói vậy, biết Khoa Phụ cũng đang lo lắng, nhưng suy nghĩ vừa rồi của y chắc chắn sẽ đối đầu trực diện với yêu tộc đối phương.

Lúc này Vu Mãng nói suy nghĩ của mình cho Khoa Phụ nghe: "Trước đây khi ta chưa về vô số bộ lạc, ta và Vu Linh đã từng hàng phục một con biên bức yêu." "Ta cũng đã hấp thu được thực lực của nó.

Con biên bức yêu đó thiện về biến hóa, sau khi ta hấp thu thực lực từ nó, đồng thời cũng có được năng lực của nó.

Bây giờ ta có thể thiện về biến hóa, ta có thể biến thành những thứ khác, đi dò la tình hình chi tiết của đối phương." Lúc này Khoa Phụ

nghe Vu Mãng nói vậy, cũng lập tức cảm thấy cách này không tệ, bởi vì thực lực của Vu Mãng nhất định sẽ không gặp nguy hiểm.

Nếu đi như vậy thì cũng được, như vậy có thể dò la được hư thực của đối phương, không thể nào đánh rắn động cỏ được.

Bởi vì Khoa Phụ trước đây đã nghĩ, ban đầu nếu Vu Mãng không biết thuật biến hóa, thì nếu đi ra mà bị đối phương phát hiện, thì đối phương cũng sẽ biết bên ta muốn hành động.

Vì hiện tại Vu Mãng đã hiểu được thuật biến hóa, thì mọi chuyện đều vạn vô nhất thất, ngay cả khi phát hiện ra Vu Mãng, thì cũng không thể nào biết được đó là người của vô số bộ lạc.

Chương 842

Lúc này Khoa Phụ gật đầu, ra ý có thể dùng cách này.

Vu Mãng thông qua việc hấp thu thực lực của con biên bức yêu đó, đã biến hóa thành dung mạo của con biên bức yêu đó.

Lúc này Vu Mãng đứng trước mặt Khoa Phụ với hình thái của một biên bức yêu.

Khoa Phụ nhìn dung mạo của Vu Mãng lúc này, lập tức vỗ tay không ngừng khen ngợi.

Lúc này Vu Mãng hoàn toàn là hình thái của một yêu nhân.

Lúc này Vu Mãng trong trạng thái yêu nhân nói với Khoa Phụ: "Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ đi vào trận doanh của yêu ma để dò la tin tức.

Nếu thuận lợi, có lẽ sẽ tiện thể lấy luôn đầu của tên yêu ma tướng lĩnh đó." Khoa Phụ nghe Vu Mãng nói vậy, cảm thấy đây là một lựa chọn không tệ, nhưng ý ngầm là nếu lỗ mãng thì nhất định không phải chuyện tốt.

Mặc dù thực lực của ngươi ai cũng có thể thấy rõ, nhưng xét về tính cách lỗ mãng của ngươi, nếu có bất ngờ thì cũng sẽ gây bất lợi cho phe ta.

Nếu không thể chém giết thành công, nhất định sẽ đánh rắn động cỏ.

Lúc này Khoa Phụ, nói với Vu Mãng đã biến hóa thành yêu nhân: "Hãy tùy cơ hành sự đi.

Nếu không thể một kích chém giết tên yêu ma tướng lĩnh đó, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng hành sự, tránh đánh rắn động cỏ.

Mặc dù nhờ Bất Phôi Kim Thân hộ thể, ngươi căn bản sẽ không chịu bất kỳ thương tổn nào trong trận doanh yêu ma, nhưng cũng không thể lỗ mãng hành sự.

Nếu tin tức bị tiết lộ, thì chúng nhất định sẽ quay trở lại.

Thế trận của yêu ma rất lớn, nếu cưỡng ép công kích Vu tộc bộ lạc, thì cũng sẽ gây tổn thất nghiêm trọng cho Vu tộc bộ lạc." Vu Mãng nghe Khoa Phụ nói vậy cũng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, nên tính toán lâu dài thì tốt hơn, không thể lỗ mãng hành sự.

Đây cũng là lời Cửu Phượng và Vu Linh đã nói với y trước khi đi, nhất định phải nghe theo lời khuyên của Khoa Phụ, nếu không thì sẽ gây ra sai lầm lớn.

Vu Mãng lúc này cũng vô cùng hiểu tâm trạng của Khoa Phụ, mặc dù những yêu ma đó yêu cầu công kích bộ lạc vật tư, y cũng không cảm thấy sợ hãi, nhưng Khoa Phụ trong lòng sẽ cảm thấy vu nhân có địa vị năng lực trong Vu tộc bộ lạc.

Nếu Khoa Phụ gây tổn thất, thì cũng chỉ là những vu nhân không có năng lực đó thôi.

Nếu cưỡng ép công kích Vu tộc bộ lạc, thì những vu nhân có năng lực thấp đó cũng sẽ lo lắng về tính mạng của mình.

Nghe Khoa Phụ nói xong, Vu Mãng vội vàng đáp lại Khoa Phụ: "Những lời ngài vừa nói ta sẽ ghi nhớ trong lòng, nhất định sẽ không lỗ mãng hành sự.

Trước tiên sẽ dò la động tĩnh của đối phương, tìm hiểu phương thức tác chiến, biết địch biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Cũng sẽ không đi quá xa.

Nếu muốn đánh giết tên yêu ma tướng lĩnh đó, thì cũng sẽ chỉ ra tay trong tình huống vạn vô nhất thất." Khoa Phụ nghe Vu Mãng nói

vậy cũng yên tâm, rồi gật đầu với Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy thời gian đã gần đến lúc, nên đi vào trận doanh của yêu ma rồi, liền gật đầu với Khoa Phụ, quay người đi ra ngoài.

Vừa lúc Vu Mãng bước ra khỏi trướng bồng của Khoa Phụ, chỉ thấy mấy vũ khí chém về phía Vu Mãng.

Vu Mãng nhanh chóng né tránh những công kích đó, chỉ nghe những vu nhân trước mắt nói: "Lớn mật thật, chỉ là một tên yêu ma tộc nhân nhỏ bé, lại dám tứ vô kỵ đạn xâm nhập vào trận doanh của chúng ta, vào trướng bồng của Khoa Phụ.

Hẳn là Khoa Phụ lúc này không ở trong trướng bồng, nếu không thì nhất định sẽ không đi ra khỏi đây.

Nộp mạng đi!" Lúc này Vu Mãng biết sự biến hóa của mình đã ảnh hưởng đến tầm nhìn của những vu nhân trước mắt, khiến họ lầm tưởng mình là một người của yêu tộc.

Nhưng Vu Mãng lúc này lại cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì ngay cả chủ nhân của mình cũng không phát hiện, vậy thì chứng tỏ sự biến hóa của mình vô cùng thành công.

Hẳn lát nữa đi vào trận doanh của yêu ma, người khác cũng không thể nào phát hiện ra sự biến hóa của mình.

Nhưng lúc này hiện trạng trước mắt, những vu tộc tộc nhân này đang cầm vũ khí tấn công y, y muốn giải thích một phen, nhưng cũng có nói không nên lời.

Lúc này Khoa Phụ trong trướng bồng nghe thấy tiếng đánh nhau, liền vội vàng đi ra theo tiếng động.

Bởi vì Khoa Phụ chưa đợi bước ra khỏi cửa, đã biết chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn là do sự biến hóa của Vu Mãng đã khiến

những vu nhân trong trận doanh nghi ngờ Vu Mãng, mà dẫn đến việc công kích như vậy.

Mặc dù Khoa Phụ thầm nghĩ trong lòng, thực lực của Vu Mãng thì những vu nhân này không thể nào làm hại được, những người hiểu lầm này cũng sẽ không bị Vu Mãng làm hại, nhưng cũng phải ra xem, giải thích chuyện này, bởi vì dù sao Vu Mãng trước mắt có nói cũng không nên lời, dù Vu Mãng có nói gì đi nữa, những vu nhân này cũng sẽ không tin, chỉ có y đứng ra để biện giải cho Vu Mãng, thì tất cả mọi người mới hiểu rõ sự thật.

Chương 843

Lúc này Khoa Phụ vội vàng vén rèm trướng bồng, đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi bật cười thành tiếng, rồi vỗ tay.

"Mọi người dừng tay đi, đừng động vũ lực nữa!" Tất cả mọi người nghe Khoa Phụ nói vậy, lập tức cũng dừng chiến đấu, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Khoa Phụ, trong lòng thầm nghĩ vì sao tên yêu nhân trước mắt xuất hiện mà Khoa Phụ lại muốn ngừng mọi hành động công kích, rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này Vu Mãng cũng cười ha ha.

Lúc đó có một vu nhân nghe Vu Mãng cười lớn, rồi cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, cầm vũ khí trong tay đâm tới.

Lúc này Vu Mãng dùng ngón tay kẹp lấy vũ khí đang công kích của hắn.

Lập tức vu nhân đó muốn rút vũ khí ra, nhưng lại dùng toàn thân sức lực cũng không rút ra được.

Vũ khí đó bị Vu Mãng kẹp chặt không nhúc nhích.

Lúc này Khoa Phụ, nhìn tất cả mọi người, dùng ánh mắt của mình nhìn.

Y biết tất cả mọi người đều cho rằng Vu Mãng trước mắt là một yêu nhân, nhưng lại bị ngăn cản.

Không biết là chuyện gì mà lại nhìn y, để giải tỏa nghi ngờ trong lòng mọi người, Khoa Phụ cũng cười nói với tất cả mọi người: "Người trước mắt này là Chiến Thần Vu Mãng của Vu tộc chúng ta đó." Vu nhân nghe vậy, Khoa Phụ nói như vậy, vội vàng dùng ánh mắt kinh ngạc lại nhìn về phía Vu Mãng trước mắt, đánh giá từ trên xuống

dưới một lượt, rồi dụi dụi mắt, quay người nói với Khoa Phụ: "Đại vu… Chẳng lẽ mắt của tiểu nhân có vấn đề sao?

Chiến Thần của chúng ta căn bản không có hình dạng như vậy, người trước mắt này rõ ràng là một yêu nhân, lại xấu xí như vậy, sao có thể là Chiến Thần của chúng ta được?" Lúc này Vu Mãng bắt đầu nói: "Vừa rồi khi mọi người công kích, ta đã cố gắng giải thích nhưng do liên tục công kích, không có bất kỳ cơ hội nào để giải thích, ta cũng không còn cách nào khác, nhưng ta thủy chung không ra tay." Tất cả các vu nhân nghe Vu Mãng nói vậy cũng lập tức hiểu ra, có lẽ là thật, nếu không phải Chiến Thần, thì thực lực vừa rồi muốn đánh giết những vu nhân trước mắt này, dễ như trở bàn tay.

Nhớ lại tình huống vừa rồi, tất cả mọi người khi công kích Vu Mãng, Vu Mãng quả thật không ra tay, điều đó có thể chứng minh Vu Mãng trước mắt này quả thật là Chiến Thần Vu tộc.

Nhưng tất cả mọi người đều không hiểu, vì sao Chiến Thần lại biến thành bộ dạng đó.

Lúc này Khoa Phụ nhìn Vu Mãng, cho rằng bây giờ nên kích Vu Mãng, để Vu Mãng giải thích.

Tình huống này, dù sao từ miệng Vu Mãng nói ra sẽ chi tiết, như vậy cũng có thể khiến đông đảo vu nhân đều hiểu được, rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này Khoa Phụ cười ha ha, nhìn Chiến Thần Vu Mãng trước mắt: "Chiến Thần à, hãy tự mình giải thích đi, mặc dù lão phu vừa rồi đã nghe giải thích, nhưng cũng muốn nghe chi tiết hơn." Lúc này Vu Mãng nghe lời Khoa Phụ cũng gật đầu, nói với quần vu nhân: "Mọi người đều biết năng lực của ta ở bộ lạc vật tư, dựa vào khả năng càng đánh càng dũng mãnh, đồng thời thông qua chiến đấu có thể hấp thu thực lực của đối phương.

Lúc này ta có thể thiện về biến hóa.” Tất cả các vu nhân đều đang nghiêm túc lắng nghe Vu Mãng nói.

Lúc này Vu Mãng thấy những người trước mắt đã hiểu rõ gần hết, rồi lại nói với những vu nhân này: “Khi ta rời khỏi bộ lạc vật tư, ở bên ngoài ta đã gặp một con biên bức yêu, thông qua sự giúp đỡ của Vu Linh đã có được năng lực của con biên bức yêu đó.

Con biên bức yêu này thiện về biến hóa, nên sau khi ta hấp thu thực lực của nó, nó cũng sẽ vì ta mà sử dụng.

Chuyện này Vu Linh cũng biết.” Tất cả mọi người nghe Vu Mãng nói vậy cũng lập tức vỡ lẽ, hiểu được vì sao Vu Mãng bây giờ lại thiện về biến hóa.

Tất cả mọi người cười ha ha.

Lúc này Khoa Phụ, nghe vậy trong lòng cũng cười ha ha, đúng như Vu Mãng đã nghĩ trước đó, đây cũng là suy nghĩ trong lòng Khoa Phụ lúc này, rồi nói với Vu Mãng: “Ngay cả người như ta còn không phát hiện ra, thì việc thâm nhập vào trận doanh yêu ma cũng sẽ thuận lợi.” Lúc này Vu Mãng gật đầu, bởi vì trước đây y đã nghĩ đến vấn đề này trong lòng, lúc này Khoa Phụ lại nói như vậy, y lập tức hiểu ra, suy nghĩ vừa rồi của mình cũng chính xác.

Vì tất cả mọi người đã ngừng công kích, bây giờ đã đến lúc Vu Mãng nên đi vào trận doanh của yêu ma để dò la tin tức.

Bởi vì chỉ có Vu Mãng tiềm nhập vào yêu ma, Khoa Phụ mới yên tâm, bởi vì với thực lực của Vu Mãng, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề nào.

Nếu không thì Khoa Phụ sẽ không cho phép bất kỳ ai tiềm nhập vào trận doanh yêu ma, nếu bất kỳ vu nhân nào gặp nguy hiểm tính mạng, Khoa Phụ đều sẽ cảm thấy có lỗi.

Lúc này giao long đang bay lượn trên không, vui vẻ chơi đùa trên bầu trời, Vu Mãng hét lớn với giao long: "Giao long!" Giao long nghe tiếng gọi từ mặt đất, cũng lập tức bay xuống, bởi vì giao long là tọa kỵ của Vu Mãng, đương nhiên nó cũng nhận ra khí tức trên người Vu Mãng, nhìn hình dạng của Vu Mãng lúc này cũng vô cùng rõ ràng, đó chính là chủ nhân của mình.

Lúc này giao long nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, vì sao lại biến hóa thành bộ dạng này, rốt cuộc là vì sao?" Vu Mãng đáp lại giao long: "Tiếp theo ta có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, đi vào trận doanh yêu ma để thăm dò một số tin tức, nên mới phải biến thành bộ dạng yêu ma, nếu không thì nhất định sẽ đánh rắn động cỏ." Lúc này giao long nghe Vu Mãng nói vậy cũng lập tức hiểu ra mọi chuyện, rồi cười nói với Vu Mãng: "Chủ nhân thật sự thông minh đó, có thể làm được chuyện như vậy.

Nếu không thì với diện mạo thật mà tiềm nhập vào bên trong, mặc dù có thực lực vô cùng mạnh mẽ, cũng sẽ bị người ta phát hiện, nhưng làm như vậy thì an toàn hơn." Vu Mãng mỉm cười với tọa kỵ giao long, rồi xoa xoa lên người giao long, tung người một cái, nhảy lên đầu giao long.

Sau đó vẫy tay với đông đảo vu nhân và Khoa Phụ trước mắt, ra ý muốn rời khỏi đây.

Khoa Phụ nói với Vu Mãng đang đứng trên đầu giao long: "Lần này đi vào trận doanh yêu tộc nhất định phải cẩn thận hành sự, ngàn vạn lần đừng có bất kỳ sai sót nào, nhất định phải chú ý an toàn của bản thân.

Mặc dù đôi khi có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, nhưng bị nếu thân nã thì nhất định cũng sẽ phải chịu một phen đau khổ." Lúc này Vu Mãng nghe Khoa Phụ nói vậy trong lòng vô cùng cảm động, bởi vì Vu

Mãng biết mặc dù có Bất Phôi Kim Thân hộ thể, nhưng sau khi bị yêu ma bắt giữ, chúng nhất định sẽ dùng một số thủ đoạn tàn nhẫn để tra tấn, chắc chắn Khoa Phụ đã suy nghĩ kỹ một chút, rồi mới nói những lời này.

Sau đó Vu Mãng gật đầu với Khoa Phụ, cưỡi giao long rời khỏi đây, bay về phía trận doanh yêu ma.

Vu Mãng cưỡi trên lưng giao long toát ra toàn bộ khí tức của Chiến Thần, thật sự vô cùng uy vũ bá khí.

Chương 844

Quần vu nhân dưới mắt nhìn Vu Mãng cưỡi giao long, đều cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Lúc này Khoa Phụ ở lại chỗ cũ, nói với tất cả các vu nhân: "Vu Mãng mượn sức mạnh của giao long, nhất định sẽ phát huy thực lực trên người mình, bởi vì hai cỗ năng lượng kết hợp và phối hợp với nhau, nhất định sẽ phát huy thần lực của mình đến mức tối đa.

Bởi vì có con giao long này hiệp trợ, Vu Mãng từ nay về sau lên trời xuống đất vô sở bất năng." Tất cả các vu nhân nghe Khoa Phụ nói vậy, trong lòng cũng vô cùng đồng ý với lời của Khoa Phụ là rất có lý.

Bởi vì Đại tướng hỉ nộ vô thường, một người mà ngay cả việc xây dựng trướng bồng cũng có thể quên, thì cái chết cũng sẽ không còn xa nữa.

Lúc này Vu Mãng từ từ rời khỏi, bên ngoài trướng bồng của Đại tướng, nghe tiếng ngáy bên trong, biết chắc yêu ma đang ngủ say.

Lúc này bên ngoài trướng bồng của Đại tướng có mấy tên yêu nhân tuần tra đi qua, thấy Vu Mãng lén lút.

Rồi hỏi Vu Mãng: "Ngươi ở đây làm gì?" Vu Mãng không để ý đến mấy tên yêu nhân tuần tra, biết mình đã biến thành hình dạng yêu nhân, nên cũng không quá để tâm.

Nhưng mấy tên yêu nhân trước mắt đã hỏi như vậy, thì cũng phải tiện thể trả lời, nếu lại chém giết thì sẽ làm hỏng đại sự, mục tiêu của y là tên Yêu ma đại tướng trong trướng bồng.

Lúc này Vu Mãng nói với yêu nhân: "Không có gì, ta nhàn rỗi đi dạo một chút thôi.

Mấy vị ca ca tuần tra vất vả rồi phải không, tiểu đệ đi chuẩn bị một ít rượu khao lao mọi người nhé?" Những yêu nhân này biết mình đang trong trạng thái tuần tra không được uống rượu, nhưng nghe Vu Mãng nói vậy cũng vô cùng động lòng.

Lúc đó yêu nhân thầm nghĩ, Vu Mãng có thể có rượu ngon sao?

Hẳn là giấu riêng trong những ngày bình thường?

Lúc đó yêu nhân cười hì hì nói với Vu Mãng: "Sẽ có rượu ngon sao?

Ngươi thường xuyên đưa cơm cho Đại tướng mà, nếu không thì có lẽ có những thứ tốt như vậy." Sau khi yêu nhân đó nói như vậy, Vu Mãng thuận lý thành chương đáp lại những yêu nhân trước mắt: "Đúng vậy, ta chăm sóc cuộc sống của Đại tướng, mọi việc đều do ta lo liệu, ta là hồng nhân bên cạnh Đại tướng đây.

Ta trở lại đây để không ai khác làm phiền giấc ngủ của Đại tướng, không tin thì nghe tiếng ngáy trong trướng bồng, đó chính là tiếng ngáy của Đại tướng.

Ta cũng vừa từ bên trong ra." Nghe Vu Mãng nói vậy, những yêu nhân này đều vô cùng ngưỡng mộ, bởi vì hồng nhân bên cạnh Đại tướng vô cùng được yêu quý.

Yêu nhân thầm nghĩ trong lòng, chi bằng kết giao với Vu Mãng trước mắt này, thì sau này cũng sẽ có vài lời tốt đẹp bên cạnh Đại tướng.

Mặc dù không thể thăng chức, nhưng tên Đại tướng trước mắt này hỉ nộ vô thường, thì ai cũng biết.

Nếu có vài lời tốt đẹp, thì có lẽ sẽ giữ được một mạng khi phạm sai lầm.

Lúc đó yêu nhân tuần tra, đột nhiên trở nên vô cùng nhiệt tình với

Vu Mãng trước mắt: "Uống rượu thì chắc chắn rồi, nhưng không nên vào lúc này.

Hẳn là nên chăm sóc Đại tướng thật tốt, nếu không khi Đại tướng tỉnh dậy mà gọi không có ở bên cạnh thì sẽ vô cùng tệ.

Đợi ta tuần tra xong, Đại tướng tỉnh dậy, không có việc gì nữa, ta sẽ cùng ngươi uống rượu sảng khoái, người bạn này ta kết giao rồi!" Sau một hồi khách khí, yêu nhân tuần tra cũng đi tuần tra ở nơi khác, chỉ còn lại Vu Mãng ở lại chỗ cũ, trong lòng thầm nghĩ.

Trướng bồng này chắc chắn là của tên Đại tướng chỉ huy trận doanh đó, không thể nghi ngờ.

Nếu không thì những yêu nhân này cũng không thể nào sợ hãi ở chỗ này như vậy.

Hẳn là cũng vì sợ làm phiền giấc ngủ của tên Yêu ma đại tướng đó.

Lúc này Vu Mãng nhớ lại lời Khoa Phụ đã nói, ngàn vạn lần không được khinh cử vọng động.

Nhưng lúc này là một cơ hội vô cùng tốt, bởi vì lần này Yêu ma đại tướng sơ suất phòng bị, đang ngủ say, nếu tiến vào lấy mạng thì dễ như trở bàn tay.

Dưới tình huống bị phát hiện, ta cũng chẳng thể làm gì khác.

Lời Khoa Phụ nói trước đó, y lo lắng con yêu ma này không bị chém giết mà bỏ chạy, nếu vậy nó sẽ dẫn theo nhiều yêu nhân hơn quay lại tấn công bộ lạc.

Chỉ cần tại đây đánh giết con yêu ma này, vậy thì mọi chuyện sẽ không thể xảy ra nữa.

Vu Mãng ở đây lại nổi lên tính mãng phu, bởi vì nếu không mãng

phu, thì sao xứng với danh xưng của hắn?

Bản thân là một mãng phu, sao có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy được?

E sợ đầu đuôi, không phải là hành vi của Chiến Thần.

Chương 845

Vu Mãng bước vào lều của yêu ma đại tướng, tuy yêu ma đại tướng đang ngủ, nhưng cũng có ý thức phòng bị nhất định.

Ngay khoảnh khắc Vu Mãng bước vào, yêu ma đại tướng đột nhiên bật dậy nhìn Vu Mãng trước mặt.

Sau đó vô cùng tức giận nói với Vu Mãng: "Ngươi không muốn sống nữa sao?

Dám tự tiện xông vào trướng bồng của ta mà không thông báo." Lúc này, Vu Mãng nhìn rõ diện mạo thật của yêu ma đại tướng trước mặt.

Nó có đầu trâu, mắt hổ, sừng hươu, toàn thân phủ vảy cứng rắn vô cùng.

Đây là loại quái vật hình thái gì vậy?

Cùng lúc nhìn ngắm, Vu Mãng cũng ý thức được thân hình mình đã bại lộ, nhưng may mắn là hắn đang ở trạng thái biến hóa.

Vu Mãng liền nói với yêu ma đại tướng: "Tiểu nhân đi ngang qua đây nghe tiếng Đại tướng ngủ say, quá đỗi lo lắng cho Đại tướng, nên mới vào xem Đại tướng có đắp chăn kỹ không ạ." Đại tướng yêu ma nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng nghĩ tên yêu nhân này cũng có lòng.

Dù vậy, bị làm phiền giấc ngủ, lúc này tâm tình nó chỉ có giết chóc mới khiến nó thống khoái hơn.

Đại tướng yêu ma liền đứng dậy, tiến lại gần Vu Mãng.

Khuôn mặt vốn tươi cười bỗng trở nên dữ tợn vô cùng, nó há to miệng trực tiếp nuốt chửng Vu Mãng vào bụng.

Vu Mãng thấy tình huống này, nếu không chống cự thì sẽ bị nuốt vào bụng.

Tuy có Bất phôi kim thân hộ thể, nhưng tuyệt đối không thể để con yêu ma này nuốt chửng, như vậy sẽ làm ô nhục danh hiệu Chiến Thần.

Khi miệng con yêu ma chạm tới đầu Vu Mãng, Vu Mãng theo bản năng thô bạo phản kích, một chưởng đánh văng con yêu ma xuống đất.

Thấy bộ dạng bị đánh bay, con yêu ma lập tức phản ứng, Vu Mãng rất bất thường, nếu là yêu nhân bình thường thì tuyệt đối không thể có thần lực như vậy.

"Ngươi là ai?

Từ đâu tới?" Yêu ma đại tướng đứng dậy nhìn Vu Mãng.

Lúc này, Vu Mãng giả bộ vẻ mặt vô tội nói với yêu ma đại tướng: "Đại tướng vì sao lại như vậy, tiểu nhân chỉ là một tiểu yêu trong doanh trại, từ thân phận của ta có thể thấy ta là yêu nhân mà." Lời vừa dứt, binh khí trong tay yêu ma đại tướng hiện ra, trực tiếp lao về phía Vu Mãng.

Bởi vì yêu ma đại tướng biết rõ yêu nhân trước mắt tuyệt đối không phải người trong doanh trại, nếu không thì không thể có thần lực phi phàm như vậy.

Vu Mãng có sức mạnh cường tráng và năng lực càng đánh càng hăng, đương nhiên né tránh những đòn tấn công này dễ như trở bàn tay.

Qua việc né tránh đòn tấn công của yêu ma đại tướng, hắn cũng có thể hấp thu một phần thực lực.

Bởi vì Vu Mãng càng đánh càng hăng, trong quá trình chiến đấu sẽ không ngừng nâng cao thực lực.

Lúc này Vu Mãng nghĩ, nếu đánh giết yêu ma đại tướng này, thì nội đan trong cơ thể nó ắt hẳn sẽ chứa thực lực vô cùng hùng hậu, nếu không thì sao có thể làm đại tướng trong yêu ma tộc được.

Cùng với tiếng đánh nhau trong trướng bồng, những tiểu yêu bên ngoài cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới.

Trong nháy mắt, Vu Mãng bị tất cả yêu nhân vây kín, lúc này trướng bồng cũng đổ sụp.

Vu Mãng nhìn tình hình trước mắt, trong lòng nghĩ như vậy cũng tốt, tập trung tất cả lại một chỗ, rồi cùng lúc đánh giết.

Lúc này, Vu Mãng thi triển thần lực, triệu hoán Bàn Cổ Phủ trong tay, Giao Long cũng thuận thế từ Bàn Cổ Phủ bay lên không trung.

Vu Mãng biến trở lại hình dáng ban đầu, yêu ma đại tướng trước mắt nhìn thấy hình thái nguyên bản của Vu Mãng, lập tức đại nộ.

"Thì ra là người của Vu tộc bộ lạc, lại có năng lực như vậy, có thể biến hóa ra loại hình thái này, đúng là dũng giả vô địch.

Bất kể ngươi có thần lực thế nào, nếu ở trong doanh trại của ta, chắc chắn không thể dễ dàng rời đi.

Khoa Phụ từng đối trận với ta còn không dám khinh cử vọng động trước mặt ta, huống hồ…" Nhưng yêu ma đại tướng trước mắt chỉ biết thực lực của Khoa Phụ, chứ không hề biết Vu Mãng trước mắt có thần lực đến mức nào, bởi vì nó không biết Vu Mãng là Chiến Thần của Vu tộc.

Thực lực của hắn vượt xa Khoa Phụ, trong tình huống không biết gì, đương nhiên sẽ mạnh miệng nói ra những lời như vậy với Vu Mãng.

Lúc này, Vu Mãng không thèm dây dưa với yêu ma đại tướng đó, trực tiếp nhảy lên lưng Giao Long.

Chương 846

Lúc này, Giao Long chịu ảnh hưởng của Chiến Thần, đấu ý dâng cao, há to miệng phun ra Địa Ngục Chi Hỏa.

Lửa Địa Ngục trực tiếp phun xuống mặt đất, yêu nhân bị bắn trúng.

Vu Mãng vung Bàn Cổ Phủ trong tay, một luồng hồng quang cũng hướng về mặt đất.

Yêu ma đại tướng thấy tình huống không ổn, vội vàng nhảy lên tránh né những đòn tấn công này.

Trực tiếp những yêu nhân đó, cùng với tiếng "Oanh long" vang lên.

Kẻ chết người bị thương, những yêu nhân bị Địa Ngục Chi Hỏa thiêu trúng, trong nháy mắt biến thành một làn khói đen, trực tiếp tan biến thành mây khói, ngay cả linh hồn cũng không còn sót lại.

Lúc này Giao Long cảm thấy đánh giết những yêu nhân như vậy quá đáng tiếc, bởi vì đã lâu rồi nó không được ăn yêu ma, nên Giao Long lúc này có một thỉnh cầu với Vu Mãng: "Chủ nhân, đám yêu nhân phía dưới đều tác oai tác quái, liệu có thể cho ta no bụng một bữa, nuốt chửng tất cả chúng không?" Vu Mãng nghe thỉnh cầu này của Giao Long, đương nhiên đồng ý.

Bởi vì dù sao những yêu ma tộc nhân phía dưới đều làm điều xằng bậy, mất hết thiên lương, đằng nào cũng là đánh giết, chi bằng để Giao Long ăn hết, như vậy Giao Long cũng có thể no bụng một bữa.

Vu Mãng gật đầu, nhảy từ trên Giao Long xuống mặt đất, đối kháng với yêu ma đại tướng kia.

Còn lại đám yêu nhân, tất cả đều giao cho Giao Long xử lý.

Một con Giao Long khổng lồ bắt đầu lượn quanh đám yêu nhân, yêu nhân thấy Giao Long khổng lồ đương nhiên sợ hãi không thôi, không chiến đấu mà muốn bỏ chạy.

Nhưng Giao Long không cho chúng cơ hội đó, nó há to miệng hút tất cả vào bụng.

Linh hồn của tất cả yêu nhân cũng bị Giao Long tiêu hóa, lúc này Giao Long ợ một cái, chầm chậm bay lên không trung.

Nhìn Vu Mãng và yêu ma đại tướng đang chiến đấu phía dưới, Giao Long lại phun Địa Ngục Chi Hỏa, trực tiếp bay về phía yêu ma đại tướng.

Nhưng lại bị yêu ma đại tướng né tránh.

Lúc này Vu Mãng hướng về Giao Long trên trời hô lớn: "Tên nghiệt súc này để ta đối phó.

Giao Long, ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta muốn mang cái đầu lâu của nó về." Lúc này Giao Long nghĩ Vu Mãng nói đúng, nếu chiến đấu kết thúc mà bị Địa Ngục Chi Hỏa thiêu rụi, có lẽ yêu ma đại tướng đó sẽ biến thành than đen mà biến mất, vậy thì sẽ chẳng còn gì để nộp.

Nếu không thì bị Địa Ngục Chi Hỏa thiêu rụi, có lẽ yêu ma đại tướng đó sẽ biến thành than đen mà biến mất, vậy thì sẽ chẳng còn gì.

Lúc này Giao Long nhìn Vu Mãng, càng đánh càng hăng, còn yêu ma đại tướng kia thì từ từ rơi vào thế hạ phong.

Chắc chắn không cần quá lâu, Vu Mãng sẽ chém đầu nó.

Bởi vì nó rất rõ thực lực của chủ nhân, chỉ thấy yêu ma đại tướng kia từ từ kiệt sức, ngược lại chủ nhân Vu Mãng lại càng đánh càng hăng.

Lúc này Giao Long nghĩ trong lòng, chi bằng nhân cơ hội này tìm hiểu rõ thực lực của chủ nhân.

Dù sao thực lực của chủ nhân Vu Mãng xa xa không chỉ có vậy.

Lúc này yêu ma đại tướng đã kiệt sức, trong tình huống bản năng nó muốn bỏ chạy, nhưng Vu Mãng lại không cho nó bất kỳ cơ hội nào.

Hắn trực tiếp vận hết thất phu chi dũng, nhanh chóng lao tới, chặn đường thoát của yêu ma đại tướng trước mặt nó.

Lúc này yêu ma đại tướng dùng vũ khí trong tay, dốc toàn lực chém về phía Vu Mãng.

Nhưng không ngờ lúc này Vu Mãng lại không né tránh, yêu ma ý thức được vũ khí của mình sắp rơi trúng người Vu Mãng, trong lòng đầy hoan hỉ, yêu ma cảm thấy sắp thắng lợi rồi.

Nhưng không ngờ sau một tiếng "loảng xoảng" giòn giã, là tiếng vũ khí gãy vụn.

Nhìn Vu Mãng trước mặt toàn thân kim quang rực rỡ, một luồng thần lực cường hãn đẩy văng yêu ma trước mặt ra xa, trực tiếp đâm sầm vào vách đá.

Yêu ma mất đi khả năng chống cự, nhìn Vu Mãng trước mặt, hắn từ từ bước đến bên cạnh nó.

Thở hổn hển, miệng thổ huyết, yêu ma nói với Vu Mãng: "Ngươi là ai?

Ngay cả Khoa Phụ của doanh trại phía trước cũng không có thực lực này." Lúc này Vu Mãng nhìn con yêu ma sắp chết, lạnh lùng nói: "Ta là Vu tộc Chiến Thần, Vu Mãng!" Lúc này yêu ma ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó thổ ra một ngụm tiên huyết, nói với Vu Mãng: "Vừa rồi trong trận chiến, ta đáng lẽ phải nhận ra, nhưng không ngờ

Chiến Thần Vu tộc lại trẻ tuổi như vậy." Lúc này yêu ma sắp chết nghĩ trong lòng, đã sớm nghe đồn Vu tộc có một Chiến Thần vô cùng lợi hại.

Nhưng nó chưa từng để tâm, không ngờ thần lực của Chiến Thần lại ngoài dự liệu, lại mạnh đến vậy.

Chương 847

Yêu ma này, không còn hy vọng sống sót, nên từ từ nhắm mắt lại, mặc cho Vu Mãng định đoạt.

Vu Mãng thấy yêu ma đại tướng lúc này cũng có chút cốt khí.

Nhưng mặc kệ, yêu tộc chính là yêu tộc, quyết tâm tận diệt chúng là nguyện vọng cả đời của ta, sẽ không để chúng hoành hành nhân gian.

Yêu quái nếu là yêu quái không hướng thiện, nếu như bằng hữu Hắc Sơn Yêu, một yêu nhân lương thiện, thì chắc chắn sẽ không phải chịu kết cục ngày hôm nay.

Lúc này Vu Mãng cầm Bàn Cổ Phủ trong tay, Bàn Cổ Phủ đã sớm nôn nóng không chờ được, phát ra những tiếng kêu chi chi.

Vu Mãng đặt Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ lên đầu yêu ma.

Cùng với một đạo hồng quang, đầu lâu của yêu ma bay lên không trung, lúc này Giao Long bay theo hướng đầu lâu yêu ma, trực tiếp ngậm đầu lâu vào miệng nó.

Từ từ hạ xuống bên cạnh Vu Mãng, Vu Mãng nhận lấy đầu lâu yêu ma từ miệng Giao Long.

Lúc này yêu ma đã mất mạng, nội đan của nó cũng theo đó mà lộ ra.

Giao Long nhìn tình hình lúc này, nói với chủ nhân của nó: "Chủ nhân, nội đan này màu xanh lục, chắc chắn bên trong chứa thực lực vô cùng hùng hậu.

Chủ nhân định xử lý viên nội đan này thế nào ạ?" Vu Mãng cười cười, chỉ vào miệng mình.

Sau đó há miệng, trực tiếp nuốt viên nội đan đó vào bụng.

Trong nháy mắt, Vu Mãng cảm thấy giá trị thực lực lại tăng lên một bước, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Lúc này Giao Long mới ý thức được chủ nhân của nó có năng lực thôn phệ nội đan.

Đối với nội đan mà nói, nếu không tự tu luyện ra nội đan của mình mà cưỡng ép thôn phệ thì chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Nhưng thấy chủ nhân của nó lúc này tinh thần đại chấn, thì đó ắt hẳn là thần thông của Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng nhìn Giao Long đang lộ vẻ mặt đó, nói với Giao Long: "Giao Long, trong chiến đấu ta sẽ không ngừng hấp thu thực lực của đối thủ.

Khi đánh giết chúng, ta sẽ hấp thu toàn bộ giá trị thực lực, từ đó mạnh mẽ hơn.

Đó cũng là lý do vì sao ta càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.

Cái gọi là Chiến Thần chính là như vậy!" Lúc này Giao Long nghe chủ nhân nói, cảm thấy vô cùng tự hào, bởi vì chủ nhân quá đỗi kiêu dũng thiện chiến.

Giao Long vô cùng may mắn vì đã không theo nhầm người, thực sự rất vui mừng.

Lúc này Vu Mãng nhảy lên lưng Giao Long, cầm đầu lâu yêu ma quay về doanh trại của Khoa Phụ.

Lúc này Khoa Phụ đang ở trong doanh trại ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy Vu Mãng và Giao Long đang bay về phía doanh trại.

Lúc này Vu Mãng đã khôi phục nguyên trạng, trở về dung mạo

vốn có của Chiến Thần.

Thấy tiểu đội an toàn vô sự, Khoa Phụ vô cùng vui mừng, tiến lên đón Vu Mãng.

Vốn lo lắng cho sự an nguy của Vu Mãng, lúc này thấy Vu Mãng bản thân quay về thì vô cùng sung sướng.

Lúc này Vu Mãng trên không doanh trại của Khoa Phụ từ từ hạ xuống.

Từ lưng Giao Long nhảy xuống đất, thấy Khoa Phụ trước mắt, hắn cũng thuận lẽ tự nhiên tiến lên chào hỏi.

Khoa Phụ thấy Vu Mãng cầm đầu lâu yêu ma trong tay, biết Vu Mãng đã chiến thắng trở về.

Vốn định đợi Vu Mãng thăm dò tin tức quay về, sau đó mới chủ động xuất kích, nhưng không ngờ Vu Mãng đã tự ý một mình hoàn hảo đánh giết yêu ma rồi.

Lúc này tất cả Vu nhân thấy Vu Mãng chiến thắng trở về đều vô cùng ngưỡng mộ Vu Mãng, bởi vì thần lực của Vu Mãng không ai sánh kịp.

Khoa Phụ lúc này vui vẻ nói với Vu Mãng: "Vốn ta đang lo lắng cho ngươi, cứ nghĩ ngươi sẽ gặp chuyện ở đó, nhưng lúc này thấy ngươi thực sự quá vui mừng, không những không sao mà còn dùng sức một người tiêu diệt toàn bộ yêu ma.

Chắc chắn chuyện này lại sẽ làm chấn động toàn bộ Vu tộc bộ lạc." Vu Mãng nghe Khoa Phụ nói vậy, cũng vô cùng khiêm tốn đáp lại Khoa Phụ: "Chuyện nhỏ nhặt này, có đáng gì đâu.

Chương 848

Ta thân là Chiến Thần của Vu tộc bộ lạc, đương nhiên phải làm những việc trong khả năng của mình cho Vu tộc bộ lạc.

Tuy có thần lực, nhưng ta cũng chỉ là một mãng phu mà thôi, ngoài chiến đấu ra thì ta cũng chẳng biết làm gì khác." Lúc này Khoa Phụ biết, Vu Mãng tuy nói vậy, nhưng cũng vô cùng khiêm tốn.

Thần lực của hắn không ai sánh kịp, ngay cả liên thủ với Cửu Phượng cũng không phải đối thủ của Vu Mãng.

Hơn nữa, lần này hắn còn chiến thắng yêu ma, chắc chắn thực lực lại tăng thêm một bậc.

Bởi vì yêu ma đã chết trong tay hắn, thực lực của nó cũng chắc chắn sẽ bị Vu Mãng hấp thu toàn bộ.

Năng lực độc nhất vô nhị của Vu Mãng, tất cả mọi người đều hâm mộ loại năng lực này của hắn, nhưng cũng không có cách nào có được, loại thực lực càng đánh càng hăng này là bẩm sinh.

Lúc này lại có tọa kỵ Giao Long làm bạn, chắc chắn lên trời xuống đất không gì không thể, càng trong chiến đấu lại càng như cá gặp nước.

Lúc này tất cả Vu nhân tiến đến trước mặt Vu Mãng, nâng Vu Mãng lên cao, sau đó tung lên không trung rồi lại đỡ xuống, dùng cách này để biểu đạt niềm hân hoan của tất cả Vu nhân.

Sau khi ăn mừng theo cách này một lúc, Vu Mãng cũng được tất cả Vu nhân đặt xuống đất.

Lúc này Vu Mãng thầm nghĩ trong lòng, Vu Linh ở Vu tộc bộ lạc tu luyện thế nào rồi?

Chắc chắn lần này trở về gặp lại nàng cũng sẽ dùng một diện mạo hoàn toàn mới để chào đón ta, so với trước đây thực lực cũng sẽ không ngừng tăng lên.

Bởi vì bên cạnh nàng có sư phụ Cửu Phượng bầu bạn, trong quá trình rèn luyện, Cửu Phượng cũng sẽ đích thân chỉ điểm một phen.

Vu Mãng ở đây càng muốn nhanh chóng về bộ lạc để gặp Quân sư Vu Linh, bởi vì Vu Linh là một bằng hữu vô cùng thân thiết, đã rời bộ lạc lâu như vậy cũng có chút nhớ nhung.

Lúc này Giao Long nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, vì chiến đấu đã kết thúc, ta trở về Bàn Cổ Phủ của ngài nhé, hay là bay về Vu tộc bộ lạc?" Lúc này Vu Mãng vì chuyện của mình, bị Giao Long nói vậy, trong nháy mắt lại phản ứng, sau đó trả lời Giao Long: "Giao Long, ngươi hãy về Bàn Cổ Phủ của ta trước đi, bởi vì lúc này có Đại vu Khoa Phụ cùng đông đảo Vu nhân chuẩn bị rút khỏi Vu tộc bộ lạc.

Nếu ta cứ thế cùng bay về bộ lạc, e rằng trên đường rút về sẽ gặp phải yêu ma khác." Lúc này Giao Long nghe vậy, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng chủ nhân.

Giao Long thầm nghĩ trong lòng, thì ra chủ nhân lo lắng, chủ nhân sẽ gặp nguy hiểm trên đường đi, tâm tư thật tinh tế.

Giao Long liền nói với Vu Mãng: "Chủ nhân tính toán thật chu đáo, vậy ta xin trở về Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ của ngài, tiếp tục tịnh hóa nội tâm của ta.

Bởi vì ta ở trong Bàn Cổ Phủ, cảm thấy thực lực của ta không ngừng tăng lên.

Nếu chủ nhân gặp nguy hiểm, xin hãy kịp thời triệu hoán ta." Giao Long liền biến mất trong nháy mắt, lúc này đã trở về Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng.

Vu Mãng quay đầu nói với Khoa Phụ: "Vì mọi việc đã kết thúc, vậy ta trở về Vu tộc bộ lạc đây, mang đầu lâu yêu ma về để chứng minh là ta đã đánh giết nó." Lúc này cũng không cần thiết phải mang cái đầu lâu này về Vu tộc bộ lạc nữa, chi bằng cứ hủy diệt nó đi.

Khoa Phụ biết Vu Mãng làm việc rất nghiêm túc, dù không mang đầu lâu về, chỉ bằng một câu nói của hắn cũng sẽ tin yêu ma đã bị đánh giết.

Nhưng lúc này đã mang về rồi, thì cũng chẳng có gì hay ho nữa.

Vu Mãng lúc này muốn hủy diệt đầu lâu, Khoa Phụ tự nhiên cũng gật đầu.

Vu Mãng thấy Khoa Phụ gật đầu đồng ý, liền ném đầu lâu yêu ma đó lên không trung.

Một tiếng rống giận kèm theo thần lực của hắn, một luồng khí thế cường đại xông về phía đầu lâu yêu ma, trong nháy mắt nuốt chửng cái đầu lâu đó, cái đầu lâu yêu ma đó lập tức không còn một mảnh vụn.

Tất cả Vu nhân thấy thực lực của Vu Mãng lúc này, chỉ bằng một tiếng rống giận mà có thể phát ra uy lực lớn đến vậy, quả thật là khiến người ta phải thán phục.

Khoa Phụ lúc này cũng nghĩ, Vu Mãng không gặp lâu mà năng lực lại tiến triển đến mức này, so với lúc ở bộ lạc tỷ thí thì hoàn toàn là khác biệt trời vực, lúc này Vu Mãng hoàn toàn mạnh hơn lúc đó vài lần.

Chắc chắn lúc này nếu muốn luận bàn với Vu Mãng trước mắt, thì hai người cũng khó mà thắng được Vu Mãng.

Lúc này Khoa Phụ nói với Vu Mãng: "Chúng ta mau chóng trở về bộ lạc đi, bởi vì ở bên ngoài lâu cũng không tốt.

Dù sao ta cũng đã ra ngoài được một thời gian, đối đầu với con yêu ma kia cũng đã lâu, rất nhớ bộ lạc." Vu Mãng gật đầu, tất cả mọi người đều lên đường.

Trên đường đi, Khoa Phụ lại nói với Vu Mãng: "May mắn ngươi kịp thời đến đây, nếu không thì ta không biết phải đối trận với con yêu ma kia đến bao giờ.

Bởi vì địch không động ta không động, nếu chủ động xuất kích thì có chút lo lắng, lại sợ bên kia sẽ bày ra cạm bẫy.

Bởi vì mỗi Vu tộc nhân đều vô cùng quan trọng, không thể khinh suất mạo hiểm.

Chương 849

Chỉ có ngươi mới có thể khiến ta yên tâm để ngươi đi trước, bởi vì ngươi có Bất phôi kim thân hộ thể." Vu Mãng nghe vậy cũng vô cùng cảm động, bởi vì loại kiến thức này không ngừng được mở rộng, thủ lĩnh Yêu tộc đối diện cũng có thể học được.

Bởi vì khi đi thăm dò, thấy thủ lĩnh Yêu tộc đang ngủ say ở đó, chắc chắn cũng không có đối sách tốt.

Cũng không dám chủ động xuất kích, nên trong tình huống không có cách nào khác mới ngồi chờ đợi sao.

Lúc này Vu Mãng hướng Khoa Phụ nhận lỗi: "Có một chuyện xin Đại vu Khoa Phụ lượng thứ." Nghe Vu Mãng nói vậy, Khoa Phụ sửng sốt một chút, sau đó mỉm cười nhìn Vu Mãng hỏi: "Chiến Thần sao lại nói vậy?

Chẳng lẽ Chiến Thần đã phạm lỗi sao?" Lúc này Vu Mãng phá lên cười ha hả, sau đó lại nhìn Khoa Phụ trước mặt: "Ta Vu Mãng chỉ là một mãng phu, vì không để lời Khoa Phụ trong lòng, nhất thời xung động lại tự tiện giao chiến với yêu ma.

Chắc chắn nếu có xảy ra ngoài ý muốn thì cũng sẽ làm hỏng đại sự.

Nhưng lúc đó ta đã nhìn đúng thời cơ, chắc chắn có thể lấy được đầu lâu của con yêu ma đó, nên ta mới quên hết mọi dặn dò." Khoa Phụ lúc này nghe Vu Mãng nói vậy cũng phá lên cười ha hả: "Ngươi tạm thời có những kiến giải độc đáo, nên vui mừng mới phải, không phải mọi kiến nghị đều đúng.

Khi gặp cơ hội chắc chắn có thể đánh giết yêu ma, thì nhất định phải nắm bắt.

Nếu cứ nghe theo dặn dò của ta, thì chắc chắn bây giờ yêu ma vẫn còn sống đấy.” Vu Mãng lúc này hiểu ra lời của Khoa Phụ.

Ý của Khoa Phụ là, Vu Linh thân là quân sư đích thực có thể giúp phân tích một số tình huống chiến đấu.

Nhưng trong tác chiến cũng nên có những kiến giải độc đáo, nên nắm bắt chừng mực, tùy cơ ứng biến, chắc chắn đó là ý của Khoa Phụ.

Lúc này Khoa Phụ quay đầu nhìn đám Vu nhân do mình dẫn theo, không một ai bị thương hay thiếu vắng.

Lúc này trong lòng y vô cùng an ủi, nhìn Chiến Thần Vu Mãng oai phong lẫm liệt trước mặt, y cảm thấy mọi công lao đều thuộc về hắn.

Trở về bộ lạc nhất định phải ăn mừng một phen thật lớn.

Chắc chắn chiến tích này sẽ vang dội khắp bộ lạc, tất cả mọi người trong bộ lạc cũng chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng tự hào vì chiến tích này, chắc chắn sẽ náo nhiệt một phen.

Lúc này Khoa Phụ vỗ vai Vu Mãng, nói với Vu Mãng: “Chiến Thần à, trở về bộ lạc nhất định phải không say không về nhé, chiến thắng lớn lần này thật sự quá hoàn mỹ rồi.

Nếu không phải nhờ sức một mình ngươi, thì chắc chắn những Vu nhân này sẽ có tổn thất.

Bởi vì bất kể Vu nhân nào mất mạng, thì trong bộ lạc cũng sẽ bi thống vạn phần.” Lúc này Vu Mãng nghe lời Khoa Phụ nói, trong lòng thầm nghĩ, vì bản thân mang thần lực như vậy, đương nhiên không hổ thẹn với trời, không hổ thẹn với đất, nhất định phải cứu vớt chúng sinh thiên hạ, quét sạch mọi yêu ma tà ác trong thế gian.

Đó cũng là trách nhiệm mà bản thân ta, thân là Chiến Thần của Vu tộc bộ lạc, phải gánh vác.

Lúc này Vu Mãng cũng nhìn về phía tất cả Vu nhân, lời Khoa Phụ nói trước đó, cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng an ủi trong lòng.

Lúc này Vu Mãng nhìn Khoa Phụ trước mặt, mỉm cười nói: "Chém giết một con yêu ma tướng lĩnh chỉ là mới bắt đầu.

Mục tiêu của ta là nhổ tận gốc tất cả yêu ma.

Chắc chắn có một ngày, chúng nghe danh ta nhất định sẽ kinh hãi bỏ chạy tán loạn.

Khi năng lực của ta đạt đỉnh phong, ta nhất định sẽ xông thẳng vào sào huyệt yêu ma, trích đầu lâu của thủ lĩnh yêu ma xuống!" Khoa Phụ nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng cảm thấy lời Vu Mãng nói chắc chắn sẽ từ từ thực hiện được.

Bởi vì trong những trận chiến không ngừng, hắn sẽ hấp thu một lượng thực lực nhất định, trong quá trình hấp thu không ngừng đó chắc chắn sẽ ngày càng mạnh mẽ, tổng sẽ có một ngày trở thành kẻ mạnh nhất.

Vu Mãng lại bất tử, chắc chắn bất cứ lúc nào cũng không thể lấy mạng hắn đi được.

Với đủ loại năng lực của Vu Mãng, nguyện vọng của hắn nhất định sẽ thực hiện được.

Lúc này lại có tọa kỵ Giao Long làm bạn, thực lực của Giao Long cũng vô cùng cường hãn.

Chắc chắn sau này trên con đường chinh chiến yêu ma, nhất định sẽ như hổ thêm cánh.

Lúc này đội ngũ yêu ma nguyên khí đại thương, sau khi mất đi một đại tướng, yêu ma chắc chắn sẽ phải điều chỉnh lại, chắc chắn trong một thời gian ngắn cũng sẽ bình tĩnh hơn một chút.

Cùng với một trận nói chuyện phiếm, Vu Mãng thấy Vu tộc bộ lạc đã ở trước mắt.

Tất cả mọi người vì chiến đấu mà rời đi đã lâu, thấy bộ lạc của mình đều vô cùng vui mừng, bắt đầu cất bước chạy về phía bộ lạc.

Vừa chạy vừa hô lớn về phía bộ lạc: “Chiến thắng trở về rồi!

Chương 850

Chiến thắng trở về rồi!" Thủ vệ bộ lạc nghe tộc nhân của mình trở về, hô hào khẩu hiệu chiến thắng, trong nháy mắt tâm tình vô cùng phấn chấn, vội vàng mở rộng cửa lớn bộ lạc, cho những tộc nhân đó đi vào.

Vu Mãng và Khoa Phụ phía sau nhìn tình hình trước mắt, đều vô cùng cảm thấy an ủi, bởi vì mỗi người đều không mất mạng.

Thấy tất cả tộc nhân đang vui vẻ chạy về phía trước, lúc này Vu Mãng cũng cất bước bắt đầu chạy vào.

Bởi vì Vu Mãng rất muốn gặp Vu Linh, muốn đích thân nói cho Vu Linh một tin tốt trời cho.

Tuổi của Khoa Phụ tương đối lớn, nên không chạy cùng đám thanh niên kia.

Nhìn Vu Mãng trước mặt, y cảm thấy Vu Mãng tuy thân là Chiến Thần của Vu tộc.

Nhưng lúc này lại biến thành một đứa trẻ, với bước chân vui vẻ, rộn ràng, đang chạy về phía bộ lạc.

Có lẽ chỉ vì muốn đi gặp Vu Linh, muốn nói cho Vu Linh một tin tốt mà thôi.

Một chuyện đơn giản như vậy, lại khiến vị Chiến Thần Vu Mãng trước mặt trở nên hoạt bát đến thế.

Sau khi chạy nhanh, Vu Mãng đã vào trong Vu tộc bộ lạc, nhưng không thấy Vu Linh, chắc Vu Linh đang tu luyện.

Vu Mãng nhìn thấy Vu nhân đi qua liền hỏi: "Có thấy Vu Linh không?

Lúc này nàng ở đâu?

Sao ta không thấy nàng?" Lúc này Vu nhân nói với Vu Mãng: "Chiến Thần trở về lúc nào vậy?

Chắc chắn đã chiến thắng trở về rồi, nếu không thì cũng không thể phấn khởi như vậy.

Vu Linh và Đại vu Cửu Phượng đang tu luyện, cần một thời gian nữa mới có thể ra ngoài, chắc chắn phải đợi một lát." Nghe Vu nhân nói vậy, Vu Mãng đành giữ lại tâm trạng hạnh phúc, ở đây đợi Vu Linh ra ngoài.

Chắc chắn Vu Linh thấy hắn trở về sẽ vô cùng vui mừng.

Bởi vì đã rời đi mấy ngày, bản thân Vu Mãng rất nhớ Vu Linh, và Vu Linh chắc chắn cũng có tâm trạng tương tự.

Lúc này Vu nhân rời khỏi bên cạnh Vu Mãng, tiếp tục đi làm việc khác.

Vu Mãng ở một mình trong đó cảm thấy vô cùng buồn chán, đi đến dưới gốc cây lớn ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn những chú chim nhỏ đang không ngừng bay lượn trên trời.

Trong lòng nghĩ, sự yên bình lúc này thật sự quá tốt đẹp.

Chắc chắn sau khi tiêu diệt toàn bộ yêu ma, thì những ngày tháng hòa bình cũng sẽ đến.

Cùng lúc đó, hạng mục huấn luyện của Vu Linh hôm nay đã hoàn thành, nàng đang cùng Cửu Phượng bước ra khỏi mật thất.

Bước ra khỏi mật thất, Vu Linh ngẩng đầu nhìn một cái, người trước mặt chính là Chiến Thần Vu Mãng.

Nàng vui vẻ chạy đến trước mặt Vu Mãng nói: "Thật sự quá tốt rồi, mấy ngày qua ta lo lắng muốn chết, cuối cùng huynh cũng trở về.

Để ta xem trên người huynh có chỗ nào bị thương không.” Sau khi nhìn Vu Mãng từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, nàng đột nhiên đỏ mặt cúi đầu xuống.

Lúc này Vu Mãng nhìn biểu cảm đó của Vu Linh, vô cùng khó hiểu hỏi Vu Linh: “Vừa rồi vẫn bình thường mà, sao đột nhiên lại thành ra thế này?

Có chuyện gì vậy?” Lúc này Vu Linh mới vô cùng ngượng ngùng nói với Vu Mãng: “Nhìn ta xem, thật ngây thơ và sơ suất quá.

Hỏi huynh có bị thương không, huynh làm sao mà bị thương được chứ?

Có Bất phôi kim thân hộ thể, thì chắc chắn mọi phương pháp đều không thể làm huynh bị thương được rồi.” Cửu Phượng đứng sau Vu Linh, thấy Vu Linh như vậy, cũng bất đắc dĩ xoa đầu Vu Linh.

Bởi vì Cửu Phượng trong lòng rất rõ quan hệ giữa Vu Mãng và Vu Linh, trách không được đồ đệ của nàng lại quan tâm Vu Mãng đến vậy.

Bởi vì hai người là đôi bạn thân thiết nhất trong bộ lạc, nếu không thì cũng không thể lo lắng đến vậy.

Lúc này Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, liền trêu chọc Vu Linh trước mặt: “Muội biết ta không bị thương mà, lẽ nào muội quên rồi sao?

Trong tình huống mọi công kích vật lý bên ngoài không có cách nào đối với ta, thì ta cũng sẽ bị đối phương tra tấn.” “Nếu bắt ta đi rồi dùng một số thủ đoạn tàn nhẫn, tuy ta không bị thương, nhưng ta cũng sẽ cảm thấy đau đớn chứ.” Sau khi nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh vốn đang vô cùng ngượng ngùng, lại hoảng loạn, bắt đầu nhìn Vu Mãng từ trái sang phải.

Chương 851

Bởi vì nàng cho rằng lời Vu Mãng vừa nói quả thực rất có lý, có lẽ cũng là thật, nếu không thì Vu Mãng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không có bất kỳ dị thường nào, lúc này Vu Linh dùng đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn Vu Mãng trước mặt, sau đó đánh vào sau gáy Vu Mãng một cái.

Tiếng "bốp" giòn tan vẫn vang lên chói tai như vậy.

Cửu Phượng nhìn thấy cảnh này, vội vàng ra tay ngăn cản, nhưng không kịp.

Lúc này Vu Linh vô cùng tức giận, nhìn Vu Mãng trước mặt.

Vu Mãng nhìn biểu cảm của Vu Linh, ý thức được lời mình vừa nói chắc chắn đã sai rồi, nếu không thì cũng không thể chọc Vu Linh ra tay như vậy.

Vu Mãng liền vội vàng giải thích: "Xin lỗi, ta biết ta sẽ không bị thương tổn vì mọi thứ không thể cận thân ta, nhưng vừa rồi ta cũng chỉ đùa thôi, không ngờ muội lại để ý đến vậy.

Thật sự quá ngại quá, nếu ta biết vì câu nói đó mà chọc muội tức giận, thì vừa rồi ta sẽ không đùa đâu." Bởi vì Vu Mãng trong lúc vô tình căn bản không để tâm đến suy nghĩ trong lòng Vu Linh, bởi vì hắn cảm thấy trêu chọc Vu Linh trước mắt có lẽ sẽ làm dịu đi không khí vừa rồi.

Nhưng không ngờ trong lòng Vu Linh lại vô cùng để ý đến Vu Mãng trước mặt, thực ra đối với lời nói đùa kia nàng cũng cho là thật.

Vừa ý thức được lời nói của mình, Vu Mãng lúc này cũng vô cùng

hối hận, không nên lấy chuyện như vậy ra đùa.

Nhưng qua hành động vừa rồi của Vu Linh, Vu Mãng cũng xác định biết được hắn rất quan trọng trong lòng Vu Linh.

Chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Vu Linh, lúc này Vu Mãng cảm thấy vô cùng vui mừng, trong lòng dâng lên một tia ấm áp.

Bởi vì Vu Mãng vốn luôn đại đại liệt liệt, sự ấm áp thật sự lúc này, hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, có lẽ là cảm động chăng.

Vì Vu Linh vừa ra tay, Cửu Phượng không kịp ngăn cản.

Nhưng thấy tình huống trước mắt, Cửu Phượng cảm thấy Vu Linh vô cùng vô lễ, bởi vì thân là quân sư của Chiến Thần lại ra tay đánh Chiến Thần, như vậy cũng quá không đúng mực.

Lúc này Cửu Phượng, nhìn hành động vừa rồi của Vu Linh, vô cùng bất mãn nói với Vu Linh: "Vừa rồi con làm gì vậy?

Trước đó ta không nói với con những chuyện như vậy sao?

Không lẽ con coi lời ta nói như gió thoảng bên tai hết rồi sao?

Hơn nữa, Vu Mãng cũng là Chiến Thần của ta, thân là quân sư của hắn mà làm vậy là vô lễ.

Chắc chắn những lời ta dạy con trước đây đều uổng phí hết rồi.

Nếu đã như vậy, ta sẽ trừng phạt con, trong hai ngày phải diện bích tư quá, nếu không biết hối cải thì thời gian sẽ liên tục tăng thêm." Lúc này Vu Linh mới ý thức được sư phụ của mình vừa rồi ở phía sau mình, nhưng nhất thời không có cách nào kiểm soát được cảm xúc của mình, hoàn toàn bỏ qua một điểm.

Khi Cửu Phượng nói, nàng mới ý thức được lỗi lầm của mình, mới chợt nhận ra, thì ra sư phụ đang ở phía sau mình.

Vừa nghe Cửu Phượng nói vậy, lại muốn phạt diện bích tư, càng

vô cùng hoảng loạn lại làm nũng vội vàng giải thích với Cửu Phượng: "Ai nha, sư phụ người ta biết sai rồi mà?

Chỉ là nhất thời nóng vội mà bỏ qua lời giáo huấn trước đây thôi, sau này con sẽ không dám nữa được không ạ?

Ngàn vạn lần đừng phạt con diện bích tư nha, khó khăn lắm mới đợi Vu Mãng trở về mà chưa nói chuyện được tử tế.

Nếu phạt con diện bích tư, vậy thì nếu Vu Mãng đi chinh chiến, chẳng lẽ con đợi những ngày này uổng phí sao?" Dù Vu Linh trước mắt có làm nũng thế nào, Cửu Phượng cũng không nói một lời, bởi vì Cửu Phượng biết hành động vừa rồi của Vu Linh quả thực quá đáng, nếu không gia tăng quản giáo, thì sau này sẽ làm ra những chuyện quá đáng với Vu Mãng trước mắt.

Vu Mãng cũng đang lo lắng cho Vu Linh, tuy vừa rồi Vu Linh đã đánh hắn, nhưng hắn hoàn toàn không để ý.

Nhưng Cửu Phượng thân là sư phụ của Vu Linh, có thể xét đến một số vấn đề về tố chất của Vu Linh, muốn trừng phạt, cũng chắc chắn là để trừng phạt những hành động quá đáng vừa rồi.

Vu Mãng liền vội vàng giúp đỡ Vu Linh trước mắt cầu tình với Cửu Phượng: "Không sao đâu, tình cảm giữa chúng ta rất tốt mà.

Tuy muội ấy là quân sư của ta, nhưng chúng ta đánh đấm trêu chọc nhau ta cảm thấy rất thú vị đó.

Nếu mà nghiêm túc quá, sẽ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Đại vu Cửu Phượng hãy cho Vu Linh một cơ hội đi, chắc chắn sau này muội ấy sẽ không tái phạm nữa đâu." Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh liền vội vàng nói với Cửu Phượng trước mặt: "Sư phụ xem, Vu Mãng còn không để bụng nữa mà.

Đừng phạt con nữa, hôm nay là ngày Vu Mãng chiến thắng trở về,

chắc chắn bộ lạc ta sẽ náo nhiệt lắm.

Chương 852

Chẳng lẽ người đành lòng để con một mình diện bích tư sao?" Lúc này Cửu Phượng nghe Vu Mãng nói vậy, lại thêm mấy đệ tử không ngừng làm nũng cho Vu Linh, trong lòng cũng không muốn phạt đệ tử của mình diện bích tư.

Bởi vì Vu Linh trong lòng cũng là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, nếu phạt thì cũng sẽ rất khó chịu.

Dù sao sau chuyện vừa rồi Vu Linh chắc chắn cũng không dám tái phạm lỗi lầm tương tự.

Dù sao hôm nay là một ngày đại hỷ, nếu không thì Vu Mãng cũng sẽ không trở về bộ lạc.

Có lẽ đúng như Vu Linh vừa nói, Vu Mãng đại thắng mới trở về.

Nếu không thì với tính cách của Vu Mãng, nếu không chém giết những yêu ma đó thì sẽ không trở về bộ lạc.

Hơn nữa vừa rồi thấy sự phấn khởi đó của Vu Mãng, chắc chắn không nghi ngờ gì nữa.

Cửu Phượng lúc này cũng tràn đầy niềm vui, bởi vì đây quả thực là một ngày tốt lành, nếu trong ngày này mà trừng phạt thì cũng quá mất hứng.

Dù sao nếu làm vậy, thì trong lòng Vu Mãng cũng sẽ không dễ chịu.

Dù có ăn mừng, nhưng thiếu đi Vu Linh trước mắt, thì Vu Mãng cũng sẽ không vui vẻ, ăn mừng cũng sẽ mất đi ý nghĩa.

Suy nghĩ rất nhiều, Cửu Phượng lúc này nghiêm túc nhìn Vu Linh trước mặt, răn dạy Vu Linh: "Nếu sau này ta còn biết con đối với

Chiến Thần vô lễ, thì ta nhất định sẽ gia tăng quản giáo, không hề khoan nhượng.

Nếu không để Đại vu khác biết địa chỉ của ta, con không chịu quản giáo như vậy, thì cũng sẽ bị người khác chê cười, con không đại diện cho một mình con đâu, mà còn là thể diện của ta, con biết chưa?" Nghe vậy, Vu Linh vội vàng gật đầu, từ lời sư phụ Cửu Phượng vừa nói có thể nghe ra, lời nói của Cửu Phượng vô cùng nghiêm khắc.

Nhưng cũng có nghĩa là lúc này sẽ không truy cứu nữa, Vu Linh liền cười hì hì nói với sư phụ Cửu Phượng của mình: "Tạ ơn sư phụ đã tha thứ cho con, con sau này sẽ không bao giờ phạm phải lỗi lầm như vậy nữa.

Từ nay về sau con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, trở thành người ưu tú nhất trong số các đệ tử Đại vu, cũng sẽ tranh đoạt thể diện cho người.

Sau này con nhất định sẽ nghe lời người, cũng sẽ nghe lời Vu Mãng huynh." Cùng lúc nói, thừa lúc sư phụ Cửu Phượng không chú ý, nàng dùng tay véo vào cánh tay Vu Mãng bên cạnh.

Vu Mãng có Bất phôi kim thân, đương nhiên những trò đùa nhỏ như vậy giống như muỗi đốt, căn bản không hề có cảm giác đau đớn mấy.

Lúc này Vu Mãng bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng nghĩ, Vu Linh trước mắt dùng cách này để nói với hắn: "Những ngày tháng sau này còn dài lắm, ngày bị tra tấn sẽ còn đến, chỉ là đang đối phó với Cửu Phượng trước mắt thôi." Vu Mãng nghĩ như vậy cũng tốt, bởi vì nếu Vu Linh đối với hắn cung kính quá mức, thì chắc chắn hắn sẽ không thoải mái.

Bởi vì đã lâu ngày đánh đấm trêu chọc, sớm đã quen rồi, nếu đột nhiên thay đổi thì khó tránh khỏi sẽ không thích ứng được.

Chắc chắn cứ tiếp tục như vậy cũng tốt, bởi vì dù sao quan hệ giữa hai người cũng vô cùng tốt đẹp.

Mọi thứ đều cứ như cũ thuận theo tự nhiên, chỉ có như vậy mới cảm thấy trong lòng tương đối thoải mái, chắc chắn Vu Linh cũng có cảm giác tương tự.

Lúc này Cửu Phượng, nghe Vu Linh nói vậy, cũng lộ ra nụ cười.

Sau đó gật đầu với Vu Linh trước mặt, không quên nói với Vu Mãng trước mặt: "Chiến Thần à, đệ tử này của ta như vậy, ngươi đừng để bụng nhé, chắc chắn sau này nó cũng sẽ biết lỗi thôi.

Nếu tái phạm, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ dạy dỗ nó." Vu Mãng nghe lời Cửu Phượng nói, vội vàng gật đầu một cách nghiêm chỉnh nói với Cửu Phượng: "Đương nhiên rồi, cây non không sửa thì không thẳng, người không sửa thì cứng nhắc.

Nếu còn như vậy, thì ta không có cách nào ra tay với muội ấy đâu, ta chỉ có thể thông báo chuyện này cho người, sau đó để người nghiêm khắc quản giáo tốt cho muội ấy." Nói xong, hắn ngửa mặt lên trời phá lên cười ha hả.

Lúc này Vu Linh nắm chặt nắm đấm nhỏ, nghiến răng tức giận, bởi vì nàng biết lời Vu Mãng vừa nói, tuy là đùa giỡn, nhưng nàng lại vô cùng không muốn nghe.

Nhưng cũng không có cách nào, lúc này sư phụ đang ở bên cạnh, nếu tái phạm lỗi lầm, thì chắc chắn hình phạt diện bích tư sẽ không tránh khỏi.

Cùng lúc đó, Vu Linh cảm thấy chuyện này nên để sau, đợi sau này có cơ hội thì sẽ báo phục.

Tránh việc trước mặt sư phụ lại ra tay với Vu Mãng, nếu không thì sẽ rất tệ.

Vu Mãng chỉ lo phá lên cười mà bỏ qua biểu cảm và hành động của Vu Linh.

Lúc này Vu Mãng không hề hay biết, cho rằng trong lòng Vu Linh không có chút dao động nào, hoàn toàn không coi lời vừa nói là chuyện gì cả.

Nhưng Vu Mãng lại không hề hay biết.

Vu Linh đã sớm ghi nhớ đoạn lời nói đó trong lòng, đợi sau này sẽ báo đáp lại.

Vì chuyện trước mắt đã kết thúc, lúc này Cửu Phượng hỏi Vu Mãng: "Chắc Khoa Phụ cũng đang ở đại sảnh rồi nhỉ, không phải sao?" Lúc này Vu Mãng vội vàng gật đầu với Cửu Phượng: "Đúng vậy, ta vừa về, bởi vì thấy bộ lạc của mình ở ngay trước mắt.

Chương 853

Nên ta mới nôn nóng chạy về, lúc đó Khoa Phụ vẫn đang đi từng bước phía sau, chắc chắn lúc này Khoa Phụ cũng đang ở đại sảnh rồi." Lúc này Cửu Phượng nghe Vu Mãng nói vậy, biết thể lực của Vu Mãng vô cùng sung mãn, tuy vừa rồi mới chiến đấu.

Nhưng với năng lực tự phục hồi của Vu Mãng, về phương diện thể lực của hắn không có bất kỳ vấn đề gì.

Khoa Phụ so với Vu Mãng trước mắt thì lớn tuổi hơn một chút.

Không thể nào lại giống như Vu Mãng mà biểu lộ toàn bộ tâm trạng vui vẻ ra ngoài mặt được.

Khoa Phụ cũng không thể nào vui vẻ chạy vào như Vu Mãng trước mặt được.

Cửu Phượng liền mỉm cười: "Nếu đã vậy, vậy ta đi đến đại sảnh trước đây.

Nếu ở đây trò chuyện quá lâu, Khoa Phụ cũng sẽ đợi sốt ruột.

Hôm nay là một ngày đại thắng, lúc ăn tối, ta phải tận tình uống một phen.

Chắc chắn sau khi những yêu ma kia bị đánh cho mất hết nhuệ khí, trong chốc lát cũng sẽ không có bất kỳ động tĩnh nào." Vu Mãng nghe lời Cửu Phượng nói cũng gật đầu, bởi vì trong lòng cũng nghĩ như vậy, dù sao những yêu ma kia đã tổn thất một viên đại tướng, chắc chắn cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Vu Mãng và Vu Linh, cùng với Cửu Phượng liền cùng nhau đi đến đại sảnh, bởi vì lúc này Khoa Phụ chắc đang đợi ở đó.

Đến cửa đại sảnh, thấy Khoa Phụ đang ngồi trong đại sảnh, cùng

với đông đảo Vu nhân tử đệ, đang ở đó vui vẻ nói cười, bàn tán kết quả chiến đấu.

Khoa Phụ thấy Vu Linh, Vu Mãng và Cửu Phượng bước vào đại sảnh, lúc này vội vàng đứng dậy, muốn kể lại cho Cửu Phượng những khoảnh khắc đẹp trong quá trình chiến đấu, để nàng có cảm giác tự mình trải nghiệm.

"Đợi lâu lắm rồi, cuối cùng cũng tới.

Vừa rồi không có ai, Vu Linh đang tu luyện trong mật thất, ta ở đây chờ đợi, nhưng không ngờ lâu đến vậy, thật sự khiến ta chờ đợi khổ sở quá." Lúc này Cửu Phượng mỉm cười, nói với Khoa Phụ trước mặt: "Chẳng phải ta vừa ra khỏi mật thất sao.

Như vậy, quá trình chiến đấu hẳn là vô cùng hiểm nguy nhỉ." Vu Linh cũng lắng tai nghe, chuyên tâm chờ đợi Khoa Phụ thuật lại quá trình chiến đấu.

Lúc này Khoa Phụ ngẩng đầu phá lên cười ha hả, sau đó từ từ nói với Cửu Phượng: "Hiểm nguy ư?

Lão phu chỉ sử dụng kế sách án binh bất động.

Đám yêu ma đại tướng đối diện cũng dùng phương pháp tương tự, nhất thời khó mà xuất thủ tấn công.

Ấy vậy mà Chiến Thần của ta đột nhiên xuất hiện, giải quyết một mối phiền não." Nghe Khoa Phụ thuật lại toàn bộ quá trình, Vu Linh và Cửu Phượng đều cảm thấy thật sự quá kỳ diệu, nhìn Vu Mãng trước mắt cũng phải nhìn bằng con mắt khác.

Tuy Vu Linh biết trước đây nàng và Vu Mãng đã cùng đánh giết con yêu dơi kia, nhưng không ngờ Vu Mãng lại học hỏi nhanh như vậy, vận dụng thực lực của yêu dơi để đối kháng trong trận chiến lúc này.

Tuy không ở bên cạnh Vu Mãng, nhưng hắn vốn luôn mãng phu, lại cũng có thể coi là một kẻ mãng phu thông minh.

Dù sao hắn cũng biết vận dụng linh hoạt, nắm bắt thời cơ một kích đoạt mạng.

Lúc này Cửu Phượng nói với Vu Mãng trước mặt: "Nếu không nghe Khoa Phụ kể lại quá trình chiến đấu, ta còn không biết ngươi bây giờ đã có thể biến thân rồi.

Ngay cả ta bây giờ, cũng không thể luyện pháp biến thân đến mức thuần thục như vậy.

Không ngờ trước đây qua một trận chiến mà ngươi đã đạt được kỹ năng này, thật sự đáng mừng cũng đáng sợ." Lúc này Vu Mãng nghe Cửu Phượng khen ngợi, liền ngượng ngùng nói với Cửu Phượng: "Ta chỉ là một mãng phu, không có thông minh tài trí để tu luyện pháp biến hóa, nhưng vô tình ngộ được năng lực như vậy, cũng là được trời yêu mến.

Nếu trời không ban cho ta thực lực càng đánh càng hăng, thì chắc chắn ta cũng sẽ không hấp thu bất kỳ thực lực tác chiến nào, chỉ bằng một thân dũng mãnh của ta cũng vô dụng." Lúc này Cửu Phượng lại hỏi Vu Mãng một vấn đề tương tự, bởi vì trước đó nàng đã hỏi Vu Mãng vấn đề như vậy rồi.

Nàng muốn lúc này nhìn Vu Mãng trưởng thành đến mức này, thông qua phương pháp tương tự để xác định suy nghĩ trong lòng Vu Mãng, có nhất quán hay không: "Vu Mãng, nếu trong trận chiến đó ta yêu cầu ngươi bảo vệ Khoa Phụ thật tốt, thì ngươi sẽ làm gì?" Lúc này Vu Mãng im lặng một chút, sau đó trả lời Cửu Phượng: "Nếu ta không thâm nhập vào doanh trại yêu ma, ta cũng sẽ án binh bất động, canh gác bên cạnh Khoa Phụ.

Như vậy ta có thể bảo vệ đông đảo Vu nhân, đợi khi yêu ma chủ

động xuất kích, ta sẽ một lưới bắt gọn, giết chết tất cả." Sau đó Cửu Phượng gật đầu, lại hỏi Vu Mãng trước mặt: "Vậy khi thâm nhập vào doanh trại yêu ma, nhìn thấy đại tướng yêu ma, ngươi sẽ làm gì đầu tiên?

Thăm dò tin tức hay là lấy đầu lâu của nó?" Lúc này Vu Mãng từ từ nói: "Nếu trong tình huống giới bị sâm nghiêm, ta sẽ cẩn thận hành sự.

Nhưng ta đã nắm bắt được thời cơ, ta nhất định phải ra tay ngay.

Chỉ có giết chết nó, ta mới có thể bảo vệ nhiều người hơn, mới có thể tránh cho đông đảo người bị thương tổn.

Ta thấy nó sơ hở phòng bị ngay từ đầu, nên ta đã giết chết nó." Nghe Vu Mãng nói vậy, Cửu Phượng thầm nghĩ trong lòng, tuy Vu Mãng lúc này đã trưởng thành không ít, tâm tư cũng vô cùng tinh tế, nhưng trong xương cốt hắn vẫn toát ra một cỗ ngạo khí, vẫn lỗ mãng như mọi khi.

Chỉ cần đối mặt với yêu ma, suy nghĩ đầu tiên là phải giết chết chúng.

Chương 854

Chắc chắn chỉ có như vậy mới xứng đáng là Chiến Thần của Vu tộc, đó ắt hẳn là bản tính của Chiến Thần.

Lúc này Vu Linh nghe Khoa Phụ nói xong, lại nghe Cửu Phượng hỏi Vu Mãng xong, lúc đó mới mở miệng nói với Vu Mãng trước mắt: "Huynh sao lại mãng phu như vậy?

Bản thân huynh có năng lực khác biệt, nhưng cũng đừng quá xung động chứ.

Nếu trong tình huống quả bất địch chúng mà bị người ta bắt được, thì sẽ bị tra tấn vô tận, chắc chắn cũng sẽ vô cùng thống khổ.

Ta ở đây cũng không có cách nào giúp huynh, lại càng không biết huynh đang ở đâu, tình trạng thế nào." Vu Linh liền vừa định đưa tay ra, nhưng lại bị ánh mắt của Cửu Phượng ngăn lại.

Trong tình huống ý thức được mà không kiểm soát được cảm xúc, may mà kịp thời thu tay lại.

Nếu không phải sư phụ Cửu Phượng dùng ánh mắt nhắc nhở, không nên làm như vậy, thì chắc chắn lúc này tay nàng đã đánh vào người Vu Mãng rồi.

Vu Mãng thấy tay Vu Linh vung ra, rồi lại thu về, hiểu rằng nàng đang cố kỵ sư phụ Cửu Phượng.

Nhưng bất luận thế nào Vu Mãng trong lòng vô cùng rõ ràng, Vu Linh bất kể làm hành động gì, đều là vì tốt cho hắn, vì lo lắng cho hắn mà làm vậy.

Đó cũng là vì mối quan hệ vô cùng tốt đẹp giữa Vu Mãng và Vu Linh, đồng thời nàng cũng quan tâm hắn mọi lúc mọi nơi.

Rõ ràng biết hắn sẽ không tổn thương tinh thần, sẽ không chịu bất kỳ thương hại nào, nhưng Vu Linh cũng sẽ sợ hắn bị tra tấn đến đau đớn.

Sự thấu hiểu và quan tâm giữa những người bạn tốt, đó là điều không phải ai cũng có được.

Lúc này Vu Mãng chỉ có thể thông qua hành động của mình để an ủi tâm trạng hỗn loạn của Vu Linh.

Vu Mãng đưa tay gãi nhẹ sống mũi Vu Linh, mỉm cười với Vu Linh, dùng cách này để nói cho Vu Linh trước mắt biết nàng căn bản không sao cả, cũng không cần lo lắng.

Cửu Phượng lúc này nói với Khoa Phụ: "Chắc chắn tối nay sẽ là một đêm không ngủ, tất cả mọi người đều có thể vô tư vui vẻ uống rượu.

Bởi vì hôm nay là một ngày tốt lành, chúng ta đại thắng, chắc chắn những yêu ma kia bị đánh cho mất hết nhuệ khí, trong chốc lát cũng không dám có động tĩnh gì lớn." Nghe Cửu Phượng nói vậy, Khoa Phụ cũng gật đầu đồng tình với suy nghĩ của Cửu Phượng.

Bởi vì dù sao sào huyệt yêu ma cách bộ lạc rất xa, lúc này phái yêu ma đại tướng tấn công Vu tộc bộ lạc, cũng là để thăm dò thực lực của một bên.

Nhưng không ngờ ngay cả Vu tộc bộ lạc cũng chưa đến được mà đã bị tiêu diệt trong một đòn.

Tin rằng những yêu ma đó cũng không dám khinh cử vọng động, bởi vì Vu tộc bộ lạc có đông đảo thần lực giả, cũng không dung túng việc bị xâm phạm.

Lúc này Khoa Phụ cũng nói: "Đúng vậy, để ăn mừng Chiến Thần Vu Mãng, tất cả chúng ta đều phải không say không về.

Chắc chắn không lâu nữa, ta sẽ giết sạch những yêu ma đó." Lúc này y quay đầu nói với một Vu nhân: "Đi phân phó nhà bếp, ta muốn chuẩn bị đầy đủ rượu ngon món lạ, toàn bộ bộ lạc, tối nay đều phải cùng nhau ăn uống một bữa thật thịnh soạn." Đông đảo Vu nhân nghe tin này đều vui mừng trong đại sảnh.

Vu Mãng trong lòng vô cùng thống hận những yêu ma đó, lúc này hắn cúi đầu thầm nghĩ, những yêu ma này có ý xâm phạm, gây rối khắp nơi, chưa kịp đi thu thập chúng, chúng đã chủ động tìm đến cửa.

Chắc chắn thông qua cách này chúng sẽ từ từ tiêu diệt Tiên giới, Tam giới.

Có thể thấy dã tâm của những yêu ma đó lớn đến mức nào.

Vu Mãng trong lòng thống hận không thôi, nắm chặt quyền đầu kêu răng rắc, nghiến chặt răng.

Lúc này Vu Linh thấy hành động đó của Vu Mãng, biểu cảm trên mặt hắn nặng nề như vậy, biết trong lòng Vu Mãng đang nghĩ gì.

Lúc này Vu Linh khẽ nói bên tai Vu Mãng: "Hôm nay là một ngày tốt lành, tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, vừa rồi huynh cũng biểu hiện rất vui vẻ.

Sao đột nhiên lại xuất hiện biểu cảm như vậy?

Lẽ nào trong lòng huynh có chuyện gì không buông bỏ được sao?" Lúc này Vu Mãng cũng khẽ đáp lại Vu Linh: "Những yêu ma đó đã chủ động tấn công Vu tộc bộ lạc của ta, chắc chắn là ngứa ngáy chân tay, muốn từ từ thôn phệ Tiên giới và Thần giới.

Tuy hành động lần này thất bại, nhưng chúng cũng đã có toan tính.

Nếu không thì cũng không thể chủ động xuất kích.

Chắc chắn sau trận chiến này, những yêu ma đó cũng không dám

tái phạm Vu tộc bộ lạc của ta.

Tranh thủ thời gian này tương đối bình ổn, ta muốn đi du lịch nhân gian một phen, tìm kiếm yêu ma, chém giết yêu ma, từ đó thu hoạch thêm nhiều thực lực.

Chương 855

Đợi thực lực của ta đạt đến một mức nhất định, ta nhất định sẽ xông thẳng vào sào huyệt của chúng, trích đầu lâu của thủ lĩnh chúng xuống!" Nghe vậy, Vu Linh cảm thấy Vu Mãng là một Chiến Thần chính nghĩa, với tấm lòng chính nghĩa vì chúng sinh thiên hạ, có suy nghĩ như vậy cũng là điều hiển nhiên.

Lúc này Vu Linh thầm nghĩ trong lòng, chắc chắn khi Vu Mãng du hành nhân gian sẽ cần có nàng bầu bạn.

Nếu không thì e rằng Vu Mãng sẽ gặp bất trắc, tuy Vu Mãng có thần lực phi phàm.

Nhưng có nàng ở bên cạnh thì tốt hơn, như vậy cũng sẽ giúp hắn phân tích một số phương thức tác chiến, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc một mình hắn lỗ mãng hành sự.

Chắc chắn tối nay sau khi nói rõ tình hình với sư phụ Cửu Phượng, thì sư phụ cũng sẽ đồng ý.

Lúc này Khoa Phụ và Cửu Phượng không phát giác ra biểu cảm của Vu Mãng, nên cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Qua việc vừa rồi đã nói rõ suy nghĩ của mình với Vu Linh, lúc này biểu cảm trên mặt Vu Mãng lại hiện ra trạng thái vui vẻ.

Bởi vì không thể nào lại vì một suy nghĩ mà làm xáo trộn mức độ phấn khởi của người khác, nói như vậy cũng quá mất hứng rồi.

Lúc này Vu Mãng nói với Cửu Phượng và Khoa Phụ: "Tối nay nhất định phải ăn thịt lớn uống rượu lớn, bởi vì khi ở nhân gian căn bản không được thư giãn tử tế, tuy cũng đã ăn thịt uống rượu, nhưng khó tránh khỏi sẽ nhớ những tộc nhân này." Lúc này Vu Linh giúp Vu

Mãng phiên dịch: “Ý của Vu Mãng huynh là đã lịch luyện ở nhân gian lâu như vậy, lâu rồi không gặp mọi người, khó tránh khỏi sẽ nhớ.

Ở bên ngoài, dù có vui vẻ đến mấy cũng sẽ nhớ bộ lạc của mình.” Lúc này Vu Mãng nhìn Vu Linh nói vậy, liền vội vàng gật đầu.

Cửu Phượng bên cạnh nhìn Vu Mãng: “Ta đều có thể nghe hiểu ý của Chiến Thần, cũng biết hai người quan hệ rất tốt, chẳng lẽ sợ Chiến Thần nói ra sao?

Nếu nói ra thì sẽ dễ hiểu hơn chứ?” Nghe sư phụ nói vậy, Vu Linh đỏ bừng mặt, làm nũng với sư phụ Cửu Phượng của mình: “Sư phụ, đừng trêu chọc đệ tử nữa mà.

Đại vu Khoa Phụ vừa chinh chiến trở về chắc cũng vô cùng mệt mỏi rồi.

Chắc chắn chúng ta sẽ có một khoảng thời gian để ăn cơm, nếu không thì để Đại vu Khoa Phụ về nghỉ ngơi trước, giải tỏa mệt mỏi.

Đợi đến lúc ăn cơm con sẽ ra uống rượu.” Nghe Vu Linh nói vậy, Cửu Phượng lập tức ý thức được lời Vu Linh nói, quả thực có lý.

Bởi vì trong lúc nhất thời vui mừng lại sơ suất bỏ qua sự mệt mỏi của mọi người, không chỉ Khoa Phụ, mà đông đảo Vu nhân còn như vậy, đều vô cùng mệt mỏi.

Tuy mọi chuyện trước mắt đều tương đối vui vẻ, nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi trước, nếu không thì lấy đâu ra tinh lực để đối phó với bữa tiệc rượu tối nay chứ?

Cùng lúc đó, Cửu Phượng nói với Vu Linh: “Con nói đúng rồi, ta đã không thể xét đến những điều này.

Nếu không phải con, thì vi sư thật sự đã quên mất một điểm.

Vậy cứ như con nói đi.” Lúc này Cửu Phượng nói với Khoa Phụ:

“Xem ta này, nhất thời vui mừng không thôi, lại sơ suất bỏ qua sự mệt mỏi của ngươi.

Về trước nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh trạng thái thân tâm.

Khi nhà bếp làm xong món ăn, chúng ta sẽ lại ra tụ tập.” Lúc này Khoa Phụ, nghe Cửu Phượng nói vậy cũng gật đầu, bởi vì bản thân Khoa Phụ cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi.

Bởi vì vừa rồi không khí quá đỗi phấn khích, nên nhất thời cũng khó tránh khỏi không mở lời.

Vì Cửu Phượng đã nói như vậy, cũng đạt được mong muốn trong lòng, tự nhiên y cũng vui vẻ gật đầu với Cửu Phượng: “Được rồi, vậy lão phu xin đi nghỉ ngơi một lát trước, đợi đến lúc ăn cơm ta sẽ lại ra tụ họp.” Trong khi nói chuyện, Khoa Phụ cũng rời khỏi đại sảnh, đi về hướng chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này, rất nhiều Vu nhân đứng tại chỗ không biết làm gì.

Bởi vì Đại vu Cửu Phượng lại không phân phó xuống nghỉ ngơi, cho nên tất cả mọi người đều ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn nhau.

Vu Mãng nhìn tình hình trước mắt mỉm cười, nói với tất cả Vu nhân: “Tất cả xuống nghỉ ngơi đi.

Dù sao vừa rồi mới trở về, mọi người đều vất vả rồi.

Hãy trở về điều dưỡng thân tâm, giải tỏa mệt mỏi đi.

Tuy Đại vu Cửu Phượng chưa lên tiếng, nhưng ta thay nàng làm chủ, tất cả hãy xuống nghỉ ngơi thật tốt đi.” Lúc này Cửu Phượng gật đầu với tất cả Vu nhân, bởi vì lời Vu Mãng nói cũng chính là ý của nàng.

Vừa rồi nàng nói chuyện với Khoa Phụ, lại không có thời gian nói với nhiều Vu nhân.

Nếu Vu Mãng không nói, thì nàng cũng sẽ phân phó xuống nghỉ ngơi.

Kể từ khi Vu Mãng nói giúp, vậy vừa hay đạt được ý định trong lòng.

Chương 856

Lúc này tất cả mọi người thấy Cửu Phượng gật đầu, đều rất vui vẻ trở về, chuẩn bị thả lỏng tâm tình.

Do khi tác chiến, tinh thần mỗi người đều rất căng thẳng, cho nên nếu tinh thần không được thả lỏng cũng khó duy trì giấc ngủ ngon.

Cho nên thời gian ăn tối sẽ kéo dài một chút.

Nhưng trải qua một hồi ngủ nghỉ, chắc chắn cũng có thể bổ sung giấc ngủ của mình thật tốt.

Vốn dĩ trong đại sảnh từng có rất nhiều người, sau khi từ từ rời đi, chỉ còn lại Vu Mãng, Vu Linh và Cửu Phượng ba người.

Lúc này Vu Mãng thấy tất cả mọi người đã rời đi, đem ý định vừa rồi của mình nói rõ với Cửu Phượng, rồi nói với Cửu Phượng: "Chắc chắn những yêu ma này có mục đích, dã tâm rất lớn.

Ta nhất định phải không ngừng nâng cao thực lực.

Trong lúc đánh chết một Đại tướng yêu ma, ta đã có được không ít thực lực, nhưng ta vẫn chưa nắm chắc việc trực tiếp tấn công sào huyệt của yêu ma.

Nơi đó yêu ma đông đảo, ta tuy có năng lực nhất định, nhưng ta cũng không dám thâm nhập hang hổ.

Chỉ có thông qua không ngừng chiến đấu, không ngừng hấp thụ thực lực yêu ma, thì ta mới có thể không ngừng lớn mạnh." Lúc này Vu Linh cũng giúp Vu Mãng thỉnh cầu Cửu Phượng: "Sư phụ, ý của Vu Mãng là sau khi đánh chết một Đại tướng yêu ma, tối nay chúng con ăn mừng xong, sáng sớm mai sẽ lại đi nhân gian lịch luyện, từ đó đạt được thêm nhiều thế lực yêu ma, nhìn yêu ma tiêu diệt yêu ma.

Lúc đó con cũng muốn đi theo bên cạnh Vu Mãng, nếu không thì một khi xảy ra sai sót, hậu quả sẽ không thể lường được." Lúc này Cửu Phượng nghe Vu Mãng và Vu Linh nói xong, trong lòng suy nghĩ một lát, cảm thấy ý Vu Mãng nói là chính xác.

Nếu không những yêu ma kia dù có bản lĩnh trời ban, cũng không dám mạo phạm.

Vật tư không nhiều nhưng chắc chắn tâm hoài bất quỹ, thông qua cách thức này thăm dò tình hình, một khi yêu ma rục rịch, tất sẽ có một trận ác chiến.

Nếu có loại ý định đó, chi bằng để Vu Mãng trước mắt đi nhân gian lịch luyện một phen thật tốt.

Thông qua chiến đấu với những yêu ma tán loạn kia, từng chút một thu hoạch thực lực của mình, sau khi tự thân cường đại, việc tấn công sào huyệt yêu ma cũng là điều tất yếu.

Có Vu Linh ở bên cạnh Vu Mãng, cũng là để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Bởi vì đồ đệ của nàng, tuy thần lực không quá cao siêu, nhưng tự vệ thì có thể.

Dù sao đồ đệ thông minh hơn về mặt tư duy, giúp Vu Mãng phân tích một số chuyện trong chiến đấu, nắm bắt tình hình.

Vu Linh thông minh tài trí trong bộ lạc Vu tộc, tất cả mọi người đều công nhận.

Nếu không thì Khoa Phụ cũng không thể tự mình cử Vu Linh làm quân sư cho Vu Mãng.

Cửu Phượng trong lòng cũng đã ngầm đồng ý, nhưng lúc này lại không bàn luận vấn đề này, sau đó nói với Vu Mãng và Vu Linh trước mắt: "Hai ngươi cũng về nghỉ ngơi trước đi.

Đợi tối nay ăn cơm xong, sáng sớm mai ta sẽ cùng các Đại vu khác thương thảo về chuyện này.

Chuyện trọng đại như vậy, không thể nào một mình ta quyết định được." Vu Linh nghe Sư phụ nói vậy cũng rất vui mừng, nàng nghĩ kể từ khi Sư phụ không có cách nào quyết định.

Nhưng chi bằng thay đổi cách nói, ngầm đồng ý.

Chỉ cần Sư phụ miễn cưỡng đồng ý, thì các Đại vu khác cũng sẽ đồng ý.

Vu Linh trong lòng vội vàng tạ ơn Sư phụ Cửu Phượng: "Cảm ơn Sư phụ, con biết rồi." Lúc này Cửu Phượng mỉm cười, nhìn Vu Mãng và đồ đệ: "Được rồi, hai ngươi cũng về nghỉ ngơi đi.

Dù sao Vu Mãng vừa mới trở về, vất vả hơn ai hết, cần phải điều dưỡng." Lúc này Vu Mãng mỉm cười, nói với Cửu Phượng trước mặt: "Ta một chút cũng không thấy mệt, ta thông qua chiến đấu đã khôi phục thể lực rồi." Lúc này Vu Linh kéo Vu Mãng trước mặt, liếc mắt ra hiệu cho Vu Mãng rồi nói: "Sư phụ bảo về nghỉ, thì về nghỉ đi chứ, ở đây làm gì nữa." Nói xong, Vu Linh kéo Vu Mãng chạy ra khỏi đại sảnh.

Cửu Phượng nhìn hai người rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ra khỏi cửa, Vu Mãng nói với Vu Linh: "Sao phải hoảng hốt vậy?

Ta bản thân không mệt mỏi sao?

Sao không thể nói thẳng thắn ra?

Chẳng lẽ nói thật cũng không đúng sao?" Vu Linh thấy bên cạnh không có ai, lập tức một tát đánh vào sau gáy Vu Mãng: "Chẳng lẽ ngươi muốn ở đó nhìn mặt Sư phụ sao?

Nếu không mệt mỏi, thì chi bằng nhân lúc này hai chúng ta đi dạo

quanh bộ lạc cho thật tốt.

Chương 857

Dù sao đã lâu ở bên ngoài, cũng chưa ngắm nhìn phong cảnh bộ lạc kỹ càng.

Lâu ngày không gặp có chút nhớ nhung, thông qua việc quan sát kỹ lưỡng, làm mới ấn tượng về bộ lạc, chẳng phải rất tốt sao?" Nghe Vu Linh nói xong, Vu Mãng mới ý thức được, vừa rồi Vu Linh muốn kéo mình ra ngoài là để mình ở bên cạnh nàng cùng ngao du sơn thủy.

Bởi vì Vu Mãng hiểu Vu Linh, Vu Linh thích du ngoạn nhất.

Nếu phải một mình ra ngoài, chắc chắn sẽ cảm thấy rất vô vị.

Nhìn khắp bộ lạc Vu tộc, cũng không có ai sẽ ở bên cạnh nàng mà dỗ dành chơi đùa.

Vu Mãng trong lòng bất đắc dĩ cười cười.

Lúc này ở trên đỉnh núi của bộ lạc, bởi vì bộ lạc nằm ngay dưới chân núi.

Đứng trên đỉnh núi phóng tầm mắt nhìn xuống, toàn bộ bộ lạc hiện rõ trong tầm mắt thật sự quá đẹp.

Vu Linh thỉnh thoảng mở rộng hai tay, như muốn ôm trọn bộ lạc.

Vu Linh hít một hơi thật sâu, sau đó nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, ngươi có ngửi thấy khí tức của bộ lạc không?

Ngày mai hai chúng ta lại phải rời khỏi nơi đây, chắc chắn ở đây sẽ không còn nhiều cảnh đẹp để ngắm, đây tuyệt đối là một lựa chọn không tồi." Vu Mãng nghe lời Vu Linh nói, trong lòng cũng cho rằng Vu Linh nói hoàn toàn đúng.

Bởi vì ngày mai phải lên đường, một lần nữa rời khỏi bộ lạc.

Lúc đó không có thời gian xác định để quay về.

Nếu không, Vu Mãng lúc này cũng không thể có loại cảm thán như vậy.

Vu Mãng đến bên cạnh Vu Linh.

Vốn định dùng tay xoa đầu nàng, nhưng vừa nhìn biểu cảm của Vu Linh.

Lúc này nàng đang vô cùng hưởng thụ, đang chìm đắm trong bộ lạc này, giống như đã hòa mình vào bộ lạc.

Vì thế Vu Mãng cũng không làm phiền Vu Linh bên cạnh nữa, chỉ yên lặng đứng tại chỗ, tĩnh lặng bầu bạn cùng nàng.

Sau khi Vu Linh hưởng thụ một hồi, đột nhiên phát hiện vì sao lúc này lại yên tĩnh như vậy.

Nàng mới ý thức được Vu Mãng không nói gì, quay đầu nhìn Vu Mãng đang đứng ngẩn ngơ tại chỗ, rồi hỏi: "Sao vừa rồi ta nói chuyện ngươi lại không trả lời?

Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ không nghe lời bản tiểu thư nói sao?

Lại muốn gây sự rồi." Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng vội vàng xua tay, cười hì hì trả lời Vu Linh trước mặt: "Làm sao có thể?

Suốt ngày ở bên cạnh ngươi, ta nào có cái gan đó chứ.

Dù sao bây giờ chỉ có hai chúng ta, ta nếu gây sự, chẳng phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

Nếu thật sự như vậy, thì người gặp tai ương chắc chắn là ta rồi." Lúc này Vu Linh dùng ánh mắt tinh nghịch nhìn Vu Mãng trước mặt: "Vậy sao ta nói chuyện nửa ngày, nửa ngày ngươi cũng không trả lời ta, rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?" Vu Mãng lúc này vốn đang cười hì

hì, lại biến thành vẻ mặt nghiêm túc bên cạnh Vu Linh, lúc đó mới dùng tay xoa đầu Vu Linh: "Không có, vừa rồi ta thấy ngươi quá đỗi xúc động, cho nên nhất thời không nỡ làm phiền.

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của ngươi, chắc chắn thân tâm đã hòa mình vào bộ lạc.

Nếu lúc đó ta nói chuyện với ngươi, thì sẽ phá vỡ trạng thái vừa rồi.

Kỳ thực ta cũng không nỡ rời khỏi nơi đây, nhưng vì thiên hạ chúng sinh, ta phải không ngừng hấp thụ thực lực mới được." Vu Linh lúc này nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy cho dù Vu Mãng không nói ra, thì nàng trong lòng cũng biết.

Bởi vì Vu Linh trong lòng hiểu Vu Mãng là người chính nghĩa nhất, tuy rời khỏi bộ lạc là để không ngừng nâng cao thực lực.

Nhưng cũng không rời khỏi nơi đây.

Đồng thời khi rời đi, trong lòng Vu Mãng cũng luôn lo lắng cho bộ lạc của mình.

Dù sao đây là nhà của hắn.

Chương 858

Tuy trong bộ lạc có rất nhiều Đại vu thần lực, Vu Mãng có thể hoàn toàn thả lỏng tâm thái mà xuất hành.

Nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho bộ lạc của mình, sợ rằng bộ lạc Vu tộc sẽ lại xảy ra bất cứ tình huống nào.

Vu Linh trong lòng không muốn Vu Mãng trước mắt phải lo lắng, cho nên an ủi Vu Mãng: "Vu Mãng, lần này xuất hành thả lỏng tâm thái thì tốt hơn.

Tuy ngươi vô cùng lo lắng cho bộ lạc, nhưng trong bộ lạc có rất nhiều người có thần lực.

Tuy không có yêu ma như ngươi, nhưng việc bảo vệ thì cũng dễ như trở bàn tay thôi." Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng đột nhiên trong lòng nghĩ Vu Linh thật sự quá hiểu mình.

Chỉ thông qua một đoạn thoại vừa rồi đã có thể đoán được ý nghĩ trong lòng mình.

Đây cũng là kết luận của việc hiểu nhau sau thời gian dài ở cùng nhau, nếu không thì cũng không thể nào tâm hữu linh tê như vậy.

Lúc này nghe Vu Linh nói vậy, lòng Vu Mãng vốn đang lo lắng cũng từ từ thả lỏng.

Bởi vì Vu Mãng cảm thấy lời Vu Linh nói cũng hoàn toàn có lý.

Dù sao không thể lúc nào cũng ở lại bộ lạc của mình, bởi vì thiên hạ đang thật sự chờ đợi mình đi cứu vớt khỏi yêu ma quỷ quái, đang tán lạc khắp nơi.

Nhất định phải thông qua không ngừng tìm kiếm, thu gom từng con một, tận diệt chúng, mới là ý nghĩa của Chiến Thần.

Đồng thời trong lòng Vu Mãng cảm thấy thời gian chắc cũng sắp hết rồi, chắc Cửu Phượng và Khoa Phụ cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Đã đến lúc trở về ăn cơm, nếu không để nhiều Vu nhân chờ đợi thì cũng có chút không phải phép.

Vu Mãng nói với Vu Linh đang ngắm cảnh bộ lạc Vu tộc: "Vu Linh, không còn sớm nữa rồi, chi bằng chúng ta về trước đi.

Nếu không Cửu Phượng sẽ sốt ruột đó.

Dù sao nàng cũng không thích ở bên ngoài quá lâu phải không?" Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy lập tức bừng tỉnh, nếu Vu Mãng không nhắc nhở, chắc chắn nàng sẽ ở đó thêm rất lâu.

Xuất phát từ phép lịch sự, phải quay về ăn cơm.

Nếu đến muộn thì cũng rất không hay.

Vu Linh vội vàng nói với Vu Mãng trước mặt: "Sao không nhắc ta sớm một chút?

Suýt chút nữa thì hỏng việc rồi.

Tuy Sư phụ Cửu Phượng biết ta ra ngoài, nhưng nếu ta ở đây quá lâu, thì khi trở về chắc chắn sẽ bị một trận mắng mỏ không tránh khỏi." Vu Mãng lúc này, bởi vì vừa rồi thấy Vu Linh trước mặt quá đắm chìm vào cảnh đẹp.

Cho nên nhất thời không đành lòng cắt ngang sự thoải mái của Vu Linh trước mắt, lại quên béng bữa cơm tối, thật sự quá sơ suất.

Vu Linh lúc này đi ở phía trước, không quên quay đầu nói với Vu Mãng phía sau: "Đứng đó làm gì?

Chẳng lẽ muốn hại ta đến muộn sao?

Nếu không đi nữa, thì ta đi một mình đó.

Dù sao ngươi cũng không muốn để tất cả mọi người phải chờ đợi chứ?

Như vậy cũng sẽ khiến người ta nghĩ vị Chiến Thần này quá kiêu ngạo.” Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn dĩ Vu Linh không quá vội vàng, lại bị vừa rồi làm cho có chút hoảng sợ.

Bây giờ ngược lại cứ như là đang trì hoãn thời gian ở đây vậy, thật sự không còn cách nào với Vu Linh.

Lúc này hai người theo đường cũ trở về, đi qua vô số bộ lạc.

Tuy không phải cảnh đẹp đặc biệt, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được linh khí rất mạnh mẽ.

Thật sự là một nơi tu luyện tốt.

Vu Mãng lúc này nghĩ, nếu không phải người trong tiên giới.

Chương 859

Chắc chắn việc tu luyện trong bộ lạc là một lựa chọn không tồi.

Dù sao tất cả Đại vu đều cưỡng ép tu hành ở đó.

Đồng thời hấp thụ linh khí núi rừng, cũng đi kèm với sự thăng tiến của tu hành, có tác dụng nhất định.

Tuy tình hình này không bằng việc đánh chết một con yêu ma để có được nhiều thực lực hơn, nhưng ít nhất cũng khá an nhàn.

Vu Linh lúc này thấy Vu Mãng đi rất chậm, đứng tại chỗ chờ Vu Mãng.

Bước chân chậm rãi của Vu Mãng càng lúc càng gần Vu Linh.

Lúc này Vu Linh mới nói với Vu Mãng: "Ngươi làm sao vậy?

Đến cả bước chân của ta cũng không theo kịp.

Với thần lực trên người ngươi, chẳng phải nên đi trước ta sao?

Sao đột nhiên lại biến thành một tên yếu đuối vậy?" Đồng thời khi Vu Linh nói xong, nàng mới ý thức được vẻ linh động trên mặt Vu Mãng, biết trong lòng Vu Mãng đang nghĩ gì, cho nên không phát ra tiếng động mà từ từ chậm lại.

Bởi vì trước đoạn thoại vừa rồi, Vu Linh căn bản không nhìn sắc mặt Vu Mãng.

Nói là không nhìn sắc mặt Vu Mãng, chi bằng nói là căn bản không quá chú ý.

Lúc này Vu Linh đột nhiên nhìn rõ sắc mặt Vu Mãng, đương nhiên cũng biết trong lòng hắn đang nghĩ chuyện quan trọng.

Vu Linh lúc này cảm thấy đoạn thoại vừa rồi thật sự quá đáng,

cảm thấy áy náy về những lời mình vừa nói.

Vu Mãng lúc này đã đến bên cạnh nàng, lúc đó Vu Linh nói với Vu Mãng: "Xin lỗi nhé, ta không biết vừa rồi ngươi đang nghĩ gì.

Ta cứ nghĩ sao ngươi đột nhiên đi chậm vậy chứ?

Ta xin lỗi vì những lời vừa rồi của ta." Vu Mãng theo lời Vu Linh nói từ từ ngẩng đầu lên, rất nghi hoặc nhìn Vu Linh trước mặt.

Trong lòng hắn nghĩ, vừa rồi Vu Linh nói gì mà mình không biết?

Nói là Vu Mãng không biết, chi bằng nói là Vu Mãng vừa rồi đang nghĩ chuyện của mình, căn bản không để ý Vu Linh đang nói gì.

Cho nên lúc này không biết Vu Linh đang ám chỉ nội dung câu nói vừa rồi.

Vu Mãng nói với Vu Linh: "Ngươi vừa rồi nói gì với ta vậy?

Xin lỗi, ta không nghe rõ, có thể lặp lại một lần nữa không?" Vu Linh nghe Vu Mãng hỏi lại, cũng ý thức được vừa rồi Vu Mãng không chú ý nội dung câu chuyện.

Trong lòng Vu Linh thực ra thấy như vậy cũng tốt, bởi vì dù sao đoạn thoại vừa rồi thực ra cũng không quá quan trọng, chỉ có chút ý trách mắng Vu Mãng.

Nhưng đã không nghe thấy, thì cũng là một chuyện tốt, dù sao vừa rồi cũng cảm thấy có chút không ổn.

Lúc này Vu Linh mỉm cười, vỗ vai Vu Mãng: "Không có gì đâu, vừa rồi ta chỉ bảo ngươi đi nhanh một chút, bởi vì nếu cứ chần chừ một lúc nữa, thì sẽ đến giờ ăn cơm rồi." Vu Mãng trong lòng nghĩ, lời Vu Linh vừa nói tuyệt đối không phải như vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào, không biết thì thôi vậy.

Cho dù nghe lời Vu Linh nói, thì mình cũng không có cách nào.

Sau đó liếc nhìn Vu Linh trước mặt, nói với Vu Linh: “Được rồi, vậy ta mau chóng rời khỏi nơi này về ăn cơm thôi.

Chắc chắn bữa tối hôm nay sẽ rất thịnh soạn, bởi vì dù sao ta cũng đã đại thắng toàn diện.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh cũng vội vàng gật đầu, nói với Vu Mãng: “Đúng vậy, hôm nay ngươi là nhân vật chính, cho nên ta phải nhanh chóng trở về sớm.

Nếu không để nhiều người như vậy ở đây chờ đợi, tuy không ai nói gì, nhưng tổng thể cũng cảm thấy không hay cho lắm.” Vu Mãng lúc này nghe Vu Linh nói vậy, vội vàng thi triển thần lực của mình, Thất Phu Chi Dũng.

Kỹ năng này đã được thi triển, con đường dưới chân bất kể khó khăn thế nào, hắn đều sẽ dũng mãnh tiến lên.

Vu Linh thấy Vu Mãng lúc này đi như bay, căn bản không thể theo kịp bước chân của Vu Mãng, mệt đến thở hổn hển ở phía sau gọi Vu Mãng: “Chẳng lẽ ngươi cứ muốn chạy mãi như vậy sao?

Không quay đầu chờ ta một chút sao?

Chương 860

Dù sao ta là con gái, ngươi không có chút phong độ của đại nam tử nào sao, rốt cuộc là sao vậy?" Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng lúc này dừng bước, đứng tại chỗ chờ đợi Vu Linh sắp đến.

Khi Vu Linh đến bên cạnh, Vu Mãng nắm lấy tay Vu Linh, một lần nữa sử dụng Thất Phu Chi Dũng, tiếp tục chạy về phía trước.

Vu Linh lúc này cảm thấy cơ thể mình lơ lửng.

Do tốc độ chạy của Vu Mãng quá nhanh, lúc này chân nàng đã rời khỏi mặt đất.

Nhìn Vu Mãng thô bạo trước mặt như vậy, Vu Linh vội vàng kêu lên: "Người này sao lại như vậy chứ?

Tuy vội vã, nhưng cũng đừng thô bạo đến thế chứ?

Chẳng lẽ lại liều lĩnh đúng như cái tên của ngươi sao?

Thật sự người như tên vậy!" Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Trong lòng hắn nghĩ, Vu Linh từ trước đến nay đều động tay động chân với mình, không thể chịu đựng được nữa.

Lúc này vừa hay mượn cơ hội này để dạy dỗ nàng một trận.

Chỉ là tốc độ chạy hơi nhanh một chút, khiến nàng bị kéo bay lên, cũng không có trở ngại gì lớn.

Vu Linh cũng không cảm thấy một chút đau đớn nào, cho nên cũng không sao.

Lợi dụng tốc độ hiện tại cũng sẽ tiết kiệm thời gian quay về, như vậy chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

Vu Linh trách Vu Mãng không nghe lời mình, sau đó lại lớn tiếng kêu lên, nhưng bất kể Vu Linh có nói gì, Vu Mãng cũng không có ý định dừng lại.

Vu Linh lúc này ý thức được Vu Mãng căn bản không nghe, cố ý giả vờ không nghe thấy.

Vu Linh trong lòng nghĩ, kể từ khi Vu Mãng không có ý định dừng lại, vậy tùy hắn đi.

Tạm thời ghi lại mối thù này, đợi khi có thời gian, sẽ từ từ tính sổ với hắn.

Vu Mãng trong lòng cũng nghĩ, Vu Linh chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Nhưng bất kể thế nào, cũng phải thông qua cách này để dạy dỗ nàng một phen, dù sao lúc này trong lòng hắn cảm thấy rất sảng khoái.

Không tự chủ được bật cười thành tiếng, nhưng lại sợ Vu Linh tức giận, đành cố nén tiếng cười.

Lúc này nhìn vào đại sảnh bộ lạc Vu tộc, tất cả Vu nhân thấy Vu Mãng chạy về, rồi nhìn phía sau hắn, dường như đang xách theo một người vậy.

Tất cả mọi người không dám tin vào mắt mình, nhìn sự thật đều dụi dụi mắt, rồi nhìn lại.

Nhìn kỹ lại, tất cả mọi người đều cười ha ha.

Người phía sau kia chính là Vu Linh.

Bị Vu Mãng kéo lê, lơ lửng trên mặt đất.

Cửu Phượng thấy tất cả mọi người đều cười ha ha, không biết họ cười cái gì, bèn nhìn theo ánh mắt họ.

Cửu Phượng lúc này cũng không nhịn được cười, nhưng lại

không tiện bật cười thành tiếng, bởi vì sợ tất cả mọi người nghe thấy sẽ cười nhạo đồ đệ của mình, rất không hay.

Cửu Phượng lúc này trong lòng nghĩ, không biết giữa Vu Mãng và Vu Linh đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn hành động hiện tại của Vu Mãng mà nói, thật sự có chút quá đáng.

Nói là quá đáng, chi bằng nói tình cảm của họ quá tốt.

Nếu là một cô gái khác, bị đối xử như vậy chắc chắn sẽ tức giận.

Chắc chắn Vu Mãng trước mặt này cũng không coi Vu Linh là một cô gái.

Nếu không thì cũng không thể đối xử bằng cách này.

Vu Mãng lúc này đã kéo Vu Linh về, đến trước mặt Cửu Phượng và nhiều Vu nhân.

Chương 861

Lúc này Khoa Phụ cũng đi ra từ đại sảnh, bởi vì vừa rồi nghe tất cả Vu nhân đều đang cười, Khoa Phụ lại không biết họ cười cái gì.

Bước ra nhìn Vu Mãng trước mặt, và Vu Linh bên cạnh hắn, không biết vì sao Vu Linh lúc này lại có vẻ như đang mơ màng, chóng mặt.

Lúc này Cửu Phượng tiến lên vỗ vỗ Vu Linh, nói với Vu Linh: "Con sao rồi, trông có vẻ rất chóng mặt." Vu Linh mở mắt nhìn Sư phụ trước mặt, sau đó nói với Cửu Phượng: "Chờ một chút con muốn nôn." Sau đó Vu Linh đi sang một bên, khan khan nôn khan hai tiếng.

Cửu Phượng nhìn trạng thái của đồ đệ mình như vậy, sau đó quay đầu nhìn về phía Vu Mãng, nói với Vu Mãng: "Vu Mãng, vừa rồi là chuyện gì?

Sao lại muốn đùa giỡn như vậy, nhìn xem, ngươi làm Vu Linh nôn mửa ở đằng kia kìa." Vu Mãng nhìn tình hình trước mắt, vô cùng áy náy, vội vàng đi đến trước mặt Vu Linh, vỗ vỗ lưng Vu Linh, nói với Vu Linh: "Xin lỗi Vu Linh, ta chỉ đang đùa với ngươi thôi, nhưng ta không ngờ lại gây áp lực lớn đến vậy cho cơ thể ngươi.

Ta bây giờ biết lỗi rồi, xin hãy tha thứ cho ta, ngàn vạn lần đừng tức giận nhé.

Sau này nếu có cơ hội, ta có thể để ngươi báo thù, nhưng lúc này đừng động đậy.

Bởi vì trong đây còn có người khác, Sư phụ Cửu Phượng của ngươi cũng đang ở trước mặt." Vu Linh lúc này không nói gì nữa, bởi vì nàng chỉ lo nôn khan ở đó.

Do tốc độ của Vu Mãng nhanh khiến nàng uống phải gió, lúc này cảm thấy bụng vô cùng khó chịu.

Sự lắc lư lâu dài cũng khiến Vu Linh đau đầu hơn, kèm theo từng cơn buồn ngủ.

Vu Mãng lúc này ý thức được lỗi lầm mình đã phạm phải, vô cùng áy náy nói với Vu Linh: "Đều là tại ta, nếu vừa rồi không đùa với ngươi, thì cũng sẽ không thành ra như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với thực lực của ngươi, loại dao động vừa rồi căn bản không thành vấn đề.

Nhưng sao lại có biểu hiện như vậy chứ?" Vu Linh ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói với Vu Mãng trước mặt: "Ngươi biết không, mối thù này ta đã ghi nhớ rồi.

Hôm nay ta nể mặt ngươi một chút, đợi khi chúng ta xuất hành trên đường không có người khác, xem ta thu thập ngươi thế nào.

Chẳng lẽ ngươi không biết thần lực Thất Phu Chi Dũng chạy nhanh đến mức nào sao?

Bản thân ngươi không biết thực lực của mình mạnh đến mức nào sao?" Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng cũng gãi gãi sau gáy, cảm thấy vô cùng áy náy.

Khoa Phụ đi đến trước mặt Vu Linh, thấy Vu Linh vừa rồi đang nôn khan, cho nên quan tâm hỏi Vu Linh: "Vu Linh không sao chứ?

Sao vô duyên vô cớ lại nôn khan vậy?" Bởi vì Khoa Phụ vừa rồi ở trong đại sảnh không nhìn thấy tình hình lúc đó, cho nên lúc này Khoa Phụ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi thấy Vu Linh trước mặt nôn khan một trận, cho nên trong bất cứ tình huống nào, khi không biết rõ tình hình, hắn mới hỏi Vu Linh như vậy.

Vu Linh nghe Khoa Phụ hỏi vậy cũng rất lễ phép trả lời: “Đại vu Khoa Phụ đừng quá lo lắng, lúc này con không có vấn đề gì nữa rồi.” Nghe Vu Linh nói không có vấn đề gì nữa, lúc này lòng Khoa Phụ đang lo lắng cũng được thả lỏng.

Lúc này Cửu Phượng cũng đến trước mặt Vu Linh và Vu Mãng, nói với Vu Mãng trước mặt: “Chiến Thần, ngươi nói xem, vừa rồi như vậy thật sự quá đáng.

Chẳng lẽ ngươi không biết Vu Linh trước mặt là một cô gái sao?

Sao ta có thể yên tâm để nàng ở bên cạnh ngươi chứ?

Nếu là như vậy, chắc chắn chuyến đi ngày mai không được đi theo nữa rồi.

Nếu không thì bị bắt nạt thì phải làm sao?” Nghe Cửu Phượng nói vậy, Vu Linh vội vàng nói với Sư phụ Cửu Phượng: “Không sao đâu Sư phụ, vừa rồi hai chúng con chỉ đùa giỡn thôi.

Những trò đùa giỡn bình thường cũng đã thành thói quen rồi.

Sư phụ xem trọng quá rồi.

Hắn có lẽ không dám bắt nạt con đâu, cho hắn mượn hai cái gan cũng không dám.

Ngày thường đều là con bắt nạt hắn đó.” Bởi vì Vu Linh sợ Sư phụ không cho mình đi cùng Vu Mãng vào ngày mai, cho nên vô cùng hoảng loạn giải thích với Sư phụ trước mặt.

Vu Mãng lúc này ý thức được lỗi lầm của mình, vội vàng giải thích với Cửu Phượng: “Xin lỗi, vừa rồi ta thật sự không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Bởi vì nhất thời vội vàng muốn về, cho nên ta thi triển thần lực của mình, kéo Vu Linh chạy một mạch về.

Dù sao Vu Linh trong tình huống không thể chiến đấu thì không thể sử dụng Ngự Kiếm Phi Hành.

Trong tình huống bất đắc dĩ chỉ có thể chọn cách này, bởi vì dù sao cũng không thể để mọi người chờ đợi hai chúng ta.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Cửu Phượng cũng đã hiểu tình huống lúc đó.

Chương 862

Cửu Phượng lúc này trong lòng nghĩ, chắc chắn Vu Linh ở bên cạnh Vu Mãng cũng sẽ không bị bắt nạt.

Bởi vì dù sao từ trước đến nay Vu Mãng đều nhường nhịn Vu Linh, chắc chắn tình huống vừa rồi thật sự có nỗi khổ tâm.

Kể từ khi Vu Mãng và Vu Linh đều đã về, bữa tiệc lúc này cũng sắp bắt đầu.

Tất cả mọi người đều bước vào đại sảnh.

Vu Mãng lúc này nhìn những mỹ tửu giai hào thịnh soạn trên bàn, thật sự quá phong phú.

Vu Mãng trong lòng vô cùng phấn khích, bởi vì hắn biết tất cả những thứ này đều được chuẩn bị để chúc mừng hắn.

Khoa Phụ nói với Vu Mãng: "Được rồi, mau ngồi xuống đi.

Chúng ta hãy uống một trận sảng khoái.

Chắc chắn tối nay là một đêm không say không về đó." Vu Mãng gật đầu ngồi xuống, sau đó Vu Linh cũng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cửu Phượng cũng theo đó ngồi xuống.

Tất cả Vu nhân cũng đều lần lượt ngồi vào chỗ của mình, nâng ly rượu trong tay chúc mừng Vu Mãng.

Lúc này Vu Linh thấy tình hình như vậy, vội vàng đứng dậy, cầm ly rượu trong tay, đáp lại lời chúc của đông đảo Vu nhân: "Cảm ơn mọi người đã ưu ái con đến vậy.

Con thân là Chiến Thần Vu tộc, đây đều là những gì con nên làm.

Con vô cùng cảm kích tình cảm của mọi người, con cảm thấy vô

cùng vinh hạnh.” Đồng thời khi nói, Vu Mãng đã uống cạn chén rượu trong bát.

Vu Linh thấy Vu Mãng được yêu mến như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, bởi vì nàng biết Vu Mãng thân là Chiến Thần Vu tộc, tuy những điều này đều là trách nhiệm hắn nên gánh vác.

Nhưng tất cả Vu nhân trong lòng đều rất quan tâm đến Vu Mãng trước mặt.

Nếu như vậy, những nỗ lực bình thường của Vu Mãng cũng được an ủi.

Tuy Vu Mãng không để ý, nhưng Vu Linh trong lòng cảm thấy cũng vô cùng vui mừng.

Lúc này Vu Mãng uống một chén rượu xong cảm thấy chén không đủ, bèn dùng vò để uống.

Sau đó hắn đặt chén xuống một bên, trực tiếp cầm vò rượu đặt trên đất lên miệng bắt đầu uống.

Khoa Phụ nhìn cách Vu Mãng uống rượu như vậy, vội vàng vỗ tay khen ngợi: “Chiến Thần thật sự có tửu lượng tốt quá!

Không chỉ thần lực như vậy, mà tửu lượng cũng không ai địch nổi.” Dù Khoa Phụ khen ngợi như vậy, Vu Mãng cũng đặt vò xuống, vội vàng xua tay: “Đại vu Khoa Phụ nói quá rồi, chút thần lực nhỏ nhoi có gì đáng nói.

Vu Mãng ta chỉ là một tên mãng phu mà thôi.” Khoa Phụ lúc này, thấy chén không có cách nào đối tửu với Vu Mãng trước mặt một vò rượu, chỉ có thể đổi sang vò.

Như vậy mới có thể uống cùng Vu Mãng.

Vu Mãng thấy Khoa Phụ cũng đổi chén của mình thành một vò

rượu, bèn vỗ đùi: “Uống!

Tối nay thật sự không say không về, chúng ta cạn!” Tuy tửu lượng của Khoa Phụ không bằng Vu Mãng trước mặt, nhưng lúc này Khoa Phụ chỉ có thể liều mạng kề vai sát cánh cùng quân tử.

Bởi vì trong lòng hắn biết Vu Mãng là người chiến thắng hôm nay.

Nếu không phải Vu Mãng, thì cũng không thể thắng dễ dàng như vậy.

Vu Mãng là Chiến Thần Vu tộc, cũng là Thường Thắng Tướng Quân, căn bản không đánh một trận nào mà không thắng.

Nếu không uống cùng Vu Mãng, thì cũng phải cắn răng chịu đựng mà tiếp tục.

Cùng với việc vò rượu này tiếp vò rượu khác được uống, Khoa Phụ lúc này cảm thấy buồn ngủ ập đến.

Vu Linh bên cạnh nhìn tình hình này, vội vàng ngăn Khoa Phụ lại, không cho Khoa Phụ tiếp tục uống nữa, sau đó nói với Vu Mãng: “Đại vu Khoa Phụ tửu lượng không bằng ngươi, nếu cứ tiếp tục uống như vậy nữa, chắc chắn Đại vu sẽ trực tiếp đổ gục dưới bàn mất.” Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, mới ý thức được Khoa Phụ đã uống nhiều rồi.

Bởi vì nếu Vu Linh không nói, Vu Mãng đã không ý thức được.

Chương 863

Bởi vì uống rượu thật sự quá vui, căn bản không để ý đến những điều đó, đương nhiên cũng không chú ý đến biểu cảm của Khoa Phụ.

Nhưng lúc này Vu Linh đã nhắc nhở Vu Mãng, vậy Vu Mãng cũng thuận theo tự nhiên mà không tiếp tục uống cùng Khoa Phụ nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn Khoa Phụ sẽ đau đầu dữ dội.

Vu Mãng trong lòng thấy trời đã không còn sớm nữa, ngày mai phải cùng Vu Linh xuất hành.

Kể từ khi đã như vậy, chắc chắn bữa tiệc hôm nay cũng nên kết thúc rồi.

Dù sao mình cũng là nhân vật chính hôm nay.

Nếu mình không đưa ra ý kiến, thì việc kết thúc bữa tiệc cũng rất khó khăn.

Lúc này Vu Mãng nói với Cửu Phượng và Khoa Phụ trước mặt: "Chi bằng tối nay dừng lại ở đây đi.

Tất cả mọi người cũng nên về nghỉ ngơi rồi, bởi vì trời đã không còn sớm nữa.

Dù sao ngày mai ta và Vu Linh phải lên đường đến nhân gian du lịch.

Nếu cứ trì hoãn mãi như vậy, e rằng sẽ làm lỡ hành trình ngày mai.

Vu Mãng ta một lần nữa cảm ơn sự yêu mến của mọi người." Sáng sớm ngày thứ hai, Vu Mãng đã đến trước cửa Cửu Phượng, bởi vì Vu Mãng biết Vu Linh lúc này chắc chắn đang ở chỗ Cửu Phượng.

Đồng thời khi chờ đợi, Vu Mãng nghe Cửu Phượng dặn dò Vu Linh: "Lần này đi nhân gian cùng Vu Mãng nhất định phải chú ý an toàn của bản thân.

Khi Vu Mãng chiến đấu, con cũng phải ở giữa nhắc nhở hắn đừng quá liều lĩnh.

Nếu xảy ra vấn đề gì, thì ta cũng sẽ lo lắng đó." Vu Linh nghe Sư phụ nói vậy, lập tức trả lời: "Xin Sư phụ hãy yên tâm.

Con nhất định sẽ chú ý an toàn của bản thân, con cũng sẽ không để Vu Mãng chịu một chút thương hại nào.

Trong quá trình chiến đấu, con sẽ không ngừng nhắc nhở hắn đừng quá lỗ mãng, nhất định phải hành sự cẩn thận.

Đó cũng là trách trách của con với tư cách là quân sư." Đồng thời khi Vu Linh nói xong, nàng lại tạm biệt Cửu Phượng.

Lúc này nàng đẩy cửa phòng Cửu Phượng ra, bước ra ngoài, nhìn thấy người trước mắt chính là Vu Mãng.

Lúc này Vu Linh đi đến bên cạnh Vu Mãng, hỏi Vu Mãng: "Ngươi biết ta ở trong này sao?

Rốt cuộc là đoán mò hay hỏi Vu nhân?

Chẳng lẽ Sư phụ ta có người khác theo dõi, cho nên ngươi mới được thông báo tin tức sao?" Vu Mãng lúc này nhìn Vu Linh trước mắt, nói với Vu Linh: "Ban đầu khi ta thức dậy đẩy cửa ra, ta nghĩ ngươi sẽ chờ đợi ta ở cửa, bởi vì từ trước đến nay ngươi đều làm vậy.

Nhưng không ngờ lại không thấy bóng dáng ngươi, ta đi đến chỗ ở của ngươi tìm, nhưng cũng không có ở đó.

Nhất thời tình thế cấp bách, ta đi khắp nơi dò hỏi tin tức của

ngươi, nhưng vô tình gặp Vu nhân nói cho ta biết ngươi ở đây, cho nên ta mới yên tâm.” Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng nghĩ, Vu Mãng đang quan tâm mình.

Dù sao nàng biết mình vô sở bất năng, sẽ không chịu bất kỳ thương hại nào, nhưng việc hắn lo lắng thông qua cách này có thể chứng minh Vu Mãng trong lòng rất quan tâm đến nàng.

Vu Linh trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi vì trước mắt có Sư phụ yêu thương, có những người bạn tốt, và sự quan tâm của Chiến Thần.

Thật sự quá may mắn rồi.

Vu Mãng lúc này thấy Vu Linh không nói gì, biết chuyện trong lòng Vu Linh.

Nhưng hắn lại không biết chuyện này.

Vốn định hỏi Vu Linh trước mặt có gì.

Nhưng lúc này thấy đã lãng phí không ít thời gian, hành trình nhanh chóng hơn thì tốt hơn, cho nên cũng dập tắt ý niệm hỏi Vu Linh.

Lúc đó nói với Vu Linh: “Chi bằng chúng ta nhanh chóng lên đường đi.

Thời gian có hạn, khắc không dung hoãn.

Chương 864

Tuy không phải chuyện gấp gáp, nhưng ta cũng nóng lòng muốn gặp yêu ma, bởi vì càng sớm gặp càng tốt.

Như vậy ta có thể sớm đạt được thực lực rồi.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh cũng cảm thấy Vu Mãng trong lòng quá vội vàng.

Tuy đạt được thực lực cũng không thể trong nhất thời.

Tuy nhiên, nhìn Vu Mãng nóng lòng muốn xuất hành như vậy, Vu Linh trong lòng đành chiều theo.

Lúc này Vu Linh nói với Vu Mãng: “Vậy nếu chúng ta đi ngay bây giờ, không tạm biệt Sư phụ Cửu Phượng sao?

Vừa rồi ta đã nói với nàng rồi.

Kể từ khi đã ở đây, chi bằng trực tiếp tạm biệt thì tốt hơn.” Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong lòng nghĩ, nếu Vu Linh không nói, thì mình cũng sẽ đi tạm biệt Cửu Phượng.

Có lẽ đi như vậy thì không có quy củ.

Tuy đã đến trước cửa phòng Cửu Phượng thì nên đi vào.

Nhưng vừa rồi Vu Linh cũng đang ở bên trong nói chuyện với Cửu Phượng, chắc chắn lúc đó đi vào cũng không hay.

Kể từ khi Vu Linh lúc này đã đi ra, vậy cũng có thể thuận lý thành chương đi vào tạm biệt.

Vu Mãng trong lòng gật đầu, đi vào phòng của Cửu Phượng.

Thấy Cửu Phượng đang ngồi thiền tu luyện ở đó, Vu Mãng lúc này nhỏ giọng nói với Cửu Phượng: “Cửu Phượng, ta và Vu Linh lúc này phải xuất hành, đến đây chào tạm biệt.” Cửu Phượng từ từ mở

mắt ra, thấy Vu Mãng đang ở bên cạnh mình, cũng mỉm cười nói với Vu Mãng: "Được rồi, vừa rồi ta đã dặn dò Vu Linh rồi.

Khi xuất hành sẽ cố gắng hết sức phụ trợ ngươi.

Chắc chắn khi có Vu Linh bên cạnh ngươi cũng sẽ giữ được bình tĩnh, làm việc đều sẽ không quá lỗ mãng nữa.

Nhớ kỹ nhất định phải chú ý an toàn." Vu Mãng gật đầu với Cửu Phượng, sau đó cùng Vu Linh rời khỏi bộ lạc Vu tộc đi đến nhân gian.

Đi được một lúc lâu, Vu Linh lúc này quay đầu nhìn bộ lạc Vu tộc của mình, càng lúc càng xa rồi.

Tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng dù sao cũng phải đi theo Vu Mãng.

Bởi vì dù sao nàng là quân sư của Vu Mãng, nếu để Vu Mãng một mình đi xông pha, thì nàng cũng sẽ rất không yên tâm.

Vu Mãng thấy Vu Linh không nói lời nào, biết chuyện trong lòng Vu Linh, lúc đó Vu Mãng nói với Vu Linh: "Vu Linh, không đi xem Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đang làm gì sao?

Bởi vì lần này ta đi du lịch, chắc chắn cần hai người đó giúp đỡ là rất cần thiết.

Tuy hai người đó không có tác dụng gì, nhưng ít nhất cũng có thể làm dịu đi không khí nhàm chán chứ." Nghe Vu Mãng nói vậy, Vu Linh lập tức trong lòng cũng vô cùng nhớ Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Bởi vì trước đây nàng cho rằng Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người đó tính cách đều rất tốt, rất thẳng thắn, rất thích hợp làm bạn bè.

A Tu La Thần cũng coi nàng như muội muội, Hắc Sơn Yêu cũng

vậy.

Xa cách lâu như vậy chưa gặp, có chút nhớ nhung.

Vu Linh trong lòng cảm thấy, lúc đó gặp hai người đó nhất định không khí sẽ vô cùng náo nhiệt.

Vu Linh trong lòng mỉm cười với Vu Mãng: "Nghe ngươi nói vậy, ta thật sự rất nhớ họ.

Không biết bây giờ họ đang làm gì, có đang bảo vệ thôn làng đó không, có thất trách gì không?" Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong lòng cười lớn.

Thật ra, họ chắc chắn đang bảo vệ thôn làng đó, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Bởi vì dù sao trong cơ thể họ đều có kèm theo thực lực nhất định.

Nếu có vấn đề gì, cũng sẽ thông báo thông qua một cách nào đó.

Vu Mãng trong lòng nói với Vu Linh: "Hai người đó chắc chắn không sao đâu, nếu không thì cũng sẽ không yên tĩnh như vậy." Cùng với việc liên tục trò chuyện, Vu Linh lúc này đột nhiên nhớ ra một chuyện, dùng ánh mắt của mình nhìn Vu Mãng trước mặt.

Vu Mãng thông qua biểu cảm của Vu Linh, tuy không biết trong lòng Vu Linh đang nghĩ gì, nhưng cũng cảm thấy trong lòng Vu Linh nhất định có chuyện.

Chương 865

Nếu không thì cũng không thể thông qua loại ánh mắt đó đột nhiên nhìn Vu Mãng với vẻ mặt vô tội rồi nói với Vu Linh: "Vu Linh, sao đột nhiên ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta vậy?

Chẳng lẽ ta đã làm sai chuyện gì sao?

Nếu làm sai thì có thể nói thẳng.

Ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta nổi da gà khắp người, không biết rốt cuộc là vì sao." Thấy Vu Mãng vẻ mặt vô cùng sợ hãi, Vu Linh bật cười thành tiếng.

Vu Linh trong lòng cảm thấy Vu Mãng có lẽ nghĩ mình sai, sợ bị đánh.

Bởi vì dù sao bây giờ Sư phụ Cửu Phượng không ở bên cạnh.

Chắc chắn nếu nàng động tay đánh, thì cũng không có ai quản.

Vu Mãng hẳn là đã hiểu chút gì đó, cho nên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc này Vu Linh cảm thấy việc nói rõ ý định của mình cho Vu Mãng biết thì quan trọng hơn, nếu không thì không phải sẽ hù chết Vu Mãng sao.

Nếu không rõ tình huống, Vu Mãng sẽ suy nghĩ lung tung, dù có đoán cũng không đoán được ý nghĩ trong lòng mình.

Lúc này Vu Linh nói với Vu Mãng: "Sao chúng ta lại phải đi bộ chứ?

Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?" Vu Mãng lúc này bị Vu Linh hỏi vậy, làm cho vô cùng mơ hồ.

Bởi vì trước mắt không có tuấn mã, cũng không có bất kỳ phương tiện giao thông nào khác, nếu không đi bộ thì phải làm sao?

Vu Mãng trong lòng với vẻ mặt vô cùng khó hiểu, nhìn Vu Linh trước mặt.

Vu Linh thông qua biểu cảm của Vu Mãng biết Vu Mãng không hiểu ý của tình huống vừa rồi, sau đó hỏi ngược lại Vu Mãng: "Khi chúng ta quay về bộ lạc Vu tộc, đã dùng cách nào để về vậy?" Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc đó mới nhớ ra con Giao Long trong Bàn Cổ Phủ.

Vu Mãng trong lòng, vội vàng nhìn Vu Linh trước mặt, áy náy đỏ mặt gãi gãi sau gáy: "Nhìn xem ta thật sự ngớ ngẩn cả ngày.

Thậm chí đã sơ suất đồng ý, có chút vui vẻ đó ta đều quên mất rồi.

Nếu không phải vừa rồi ngươi nhắc nhở, thì ta sẽ phải đi bộ đó.

Như vậy tuy lãng phí thời gian nhưng cũng rất mệt mỏi." Nói xong, Vu Mãng lấy Bàn Cổ Phủ trong tay ra, triệu hoán con Giao Long trước mặt.

Giao Long từ từ hiện ra trên không trung.

Lúc này nó lại đáp xuống mặt đất, lập tức hóa thành nhân hình.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vu Linh trừng lớn mắt, há hốc mồm nửa ngày không nói nên lời.

Vu Mãng lúc này nhìn tình hình trước mắt cũng ngây người nửa ngày, không biết con Giao Long này vì sao đột nhiên hóa thành nhân hình, rốt cuộc là chuyện gì?

Giao Long lúc này đến trước mặt Vu Mãng, quỳ một gối xuống đất, nói với Vu Mãng: "Chủ nhân có phân phó gì?" Lúc này Vu Mãng mới hoàn hồn, sau đó hỏi người trước mặt: "Vừa rồi ngươi gọi ta là

Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi là tọa kỵ Giao Long của ta sao?

Chuyện gì vậy?

Sao lại đột nhiên biến thành nhân hình?" Lúc này Giao Long nói với Chủ nhân của mình: "Bẩm Chủ nhân, bởi vì con vẫn luôn bị thanh lọc trong Thượng cổ thần khí Bàn Cổ Phủ của ngài.

Đồng thời khi bị phong ấn, con cũng hấp thụ linh lực trong Bàn Cổ Phủ.

Thông qua việc thanh lọc linh lực đã khiến con hóa thành nhân hình.

Thật sự quá cảm ơn ngài." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng lập tức cũng hiểu ra chuyện gì.

Thượng cổ thần khí là vật của thượng cổ, bên trong ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Chắc chắn Giao Long cũng thông qua việc hấp thụ những năng lượng này, từ đó thay đổi hình thái của bản thân.

Như vậy, trong các thành trấn náo nhiệt, cũng không cần phải phong tỏa Giao Long trong Bàn Cổ Phủ nữa.

Chương 866

Cũng có thể đi theo bên cạnh mình, thông qua dáng vẻ nhân tính như vậy để người khác nhìn thấy, cũng sẽ không cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì con Giao Long trước mắt đã hóa thành nhân hình, thông qua mắt thịt quan sát, người khác nhìn thấy cũng sẽ cho rằng nó thực sự là một người bình thường.

Lúc này Vu Linh nghe Giao Long nói vậy, cũng lập tức hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra Giao Long đã hấp thụ linh lực của Bàn Cổ Phủ, thảo nào lại biến thành nhân hình.

Chắc chắn như vậy có thể giải thích được rồi.

Nhìn dáng vẻ nhân hình của Giao Long khá thanh tú, tuy kém Vu Mãng một chút, nhưng cũng ngang tài ngang sức.

Vu Linh trong lòng cũng đi tới, tiến lên nói với Giao Long: "Này Giao Long, chắc chắn sau khi biến hóa nhân hình ngươi cũng nhận ra ta chứ.

Trông ngươi biến thành một dáng vẻ thật đẹp, lớn lên thanh tú như vậy, chắc chắn cũng sẽ được không ít cô gái theo đuổi." Giao Long nghe Vu Linh nói vậy, vội vàng mỉm cười, xua xua tay: "Vu Linh cô nương, ngàn vạn lần đừng đùa như vậy.

Ta chỉ là một con rồng mà thôi, hóa thành nhân hình.

Ta cũng không thể có tình cảm nam nữ chứ?

Huống hồ ta còn không biết dáng vẻ của mình ra sao, nói thanh tú hay không thanh tú, ta một chút khái niệm cũng không có." Vu Linh nhìn Giao Long nói vậy cũng mỉm cười.

Vu Mãng trong lòng nghe vậy, nhìn Giao Long trước mặt.

Nhìn dáng vẻ cũng được, chắc linh lực của Bàn Cổ Phủ đã giúp nó cải tạo không tồi.

Nếu cải tạo nó thành một tên xấu xí, thì lúc này nhìn cũng không mấy thuận mắt rồi.

Kể từ khi Giao Long đã ra ngoài, vậy Vu Mãng giải thích rõ ràng chuyện triệu hoán nó ra, sau đó nói với Giao Long: "À phải rồi, Giao Long ta triệu hoán ngươi ra không phải để trò chuyện đâu, có chuyện muốn nhờ ngươi giúp." Giao Long nghe Chủ nhân của mình nói vậy đương nhiên là lẽ dĩ nhiên.

Có vấn đề cần giúp đỡ, lúc đó hướng về phía Vu Mãng: "Chủ nhân ngàn vạn lần đừng nói giúp hay không giúp.

Nếu có chuyện gì thì cứ việc phân phó, Giao Long này vào sinh ra tử không từ nan, lên đao sơn xuống hỏa hải đều được.

Chỉ cần nghe lệnh của ngài mà làm, ngàn vạn lần đừng nói lời khách khí." Vu Mãng nghe Giao Long nói vậy cũng gật đầu, sau đó nói ý định trong lòng với Giao Long: "Lúc này ta triệu hoán ngươi ra là để đi đến chỗ bạn tốt của ta là Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Nhưng đường đi quá xa xôi, nếu đi bộ thì có chút bất tiện.

Trong tình huống này, xin hãy chở ta đi.

Như vậy dù sao cũng sẽ tiết kiệm một chút thời gian, và cũng tiết kiệm một chút sức lực." Lúc này Vu Linh cũng mỉm cười nói với Giao Long: "À, Giao Long, tuy Chủ nhân của ngươi nhờ vả không được chấp nhận, nhưng ta nhờ vả thì rất bình thường đó.

Bởi vì từ khi ra khỏi bộ lạc, lúc này chân ta đều đã mềm nhũn rồi, không có bất kỳ phương tiện giao thông nào.

Ba gian sao lại khó đi đến vậy, xin hãy giúp đỡ một chút đi.

Cùng lắm sau này ở thành trấn ta mời ngươi ăn cơm cũng được.

Dù sao bây giờ ngươi cũng đã hóa thành nhân hình, cũng có thể tiếp xúc với con người, cũng có thể cùng ta chung sống mà." Giao Long nghe Vu Linh nói vậy, lập tức cảm thấy vô cùng mới mẻ, bởi vì trước đó nó căn bản chưa từng đặt chân vào chợ búa nhân gian.

Tất cả mọi người nhìn thấy nó đều sẽ sợ hãi, lúc đó nó cũng vô cùng tà ác, nhìn thấy loài người đều nuốt vào bụng.

Sau khi biến hóa, nó chưa từng sống hòa thuận với loài người.

Nếu không phải Vu Mãng trước mắt này thanh lọc năng lượng tà ác của bản thân nó.

Chắc chắn tất cả những gì Vu Linh nói lúc này đều không thể xảy ra.

Kể từ khi được Bàn Cổ Phủ thanh lọc thành một con Giao Long lương thiện.

Vậy đương nhiên nó nguyện ý đặt chân vào thành trấn rồi.

Tuy không biết Giao Long thật sự có phản ứng gì, nhưng cũng tốt.

Có thể thông qua hình dạng nhân hình đã biến hóa để sống hòa thuận với con người.

Chương 867

Nói là như vậy chi bằng nói là chuyện tốt.

Nếu tất cả mọi người đều biết chân thân của nó là Giao Long, thì cũng không thể nào giao tiếp với người trước mắt được.

Nghe Vu Linh nói vậy, Giao Long trong lòng không ngừng tưởng tượng ra từng cảnh một, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vu Linh thấy tâm trạng vui vẻ của Giao Long thể hiện rõ trên mặt, biết trong lòng Giao Long cũng có chuyện vui.

Vu Mãng lúc đó không muốn làm phiền ý định vui vẻ của Giao Long, đứng đực ra nhìn nửa ngày ở bên cạnh.

Đợi sau khi Giao Long vui vẻ xong, lúc đó mới hoàn hồn, biết Chủ nhân đang chờ đợi ở một bên, thật sự cảm thấy vô cùng áy náy, vội vàng xin lỗi Vu Mãng: "Xin lỗi Chủ nhân, đã để ngài chờ lâu rồi.

Bởi vì vừa rồi những chuyện Vu Linh cô nương nói, con không ngừng tưởng tượng trong đầu, thật sự cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Chắc chắn con cũng sẽ hòa nhập vào vòng tròn đó ở trong thành trấn." Vu Mãng nghe Giao Long nói vậy cũng gật đầu, bởi vì Vu Mãng trong lòng nghĩ, kể từ khi Giao Long đã hóa thành nhân hình, từ nay về sau nếu không có tình huống đặc biệt.

Không cần phải phong ấn trong Bàn Cổ Phủ nữa.

Trừ khi Giao Long lần này tu hành tinh tiến, có thể tiến vào trong Bàn Cổ Phủ, nếu không thì cũng có thể tùy thời tùy chỗ ở bên cạnh mình.

Người khác nhìn thấy dung mạo của nó, cũng sẽ cho rằng nó là một người bình thường.

Ngay cả Hắc Sơn Yêu với dáng vẻ như vậy còn có thể nhàn nhã dạo chơi, huống chi con Giao Long hóa thành nhân hình trước mắt này.

Cho dù vừa rồi Vu Linh không nói những lời trêu chọc đó, trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy.

Chắc chắn con Giao Long trước mắt này với hình thái ôn văn nhã nhặn, làm việc cũng đáng tin cậy hơn Hắc Sơn Yêu.

Dù sao Giao Long đã tiến hóa thông qua Thượng cổ thần khí.

Vu Mãng trong lòng, thấy Giao Long đã thả lỏng tâm thái, lúc đó mới nói với Giao Long: "Được rồi Giao Long, biến trở lại chân thân của ngươi đi.

Lúc này hãy chở ta đến nơi cần đến." Giống như nghe lời Chủ nhân nói vậy, lập tức nhảy lên không trung, hóa ra hình dáng bản thân, biến thành một con Giao Long khổng lồ.

Sau đó lượn lờ trên không trung một lúc, từ từ đáp xuống, đến trước mặt Vu Mãng và Vu Linh.

Lúc này Vu Mãng nhìn Vu Linh trước mặt: "Đi thôi, Vu Linh.

Lúc đó bắt đầu đi đến nơi ta muốn đến." Lúc đó hắn kéo tay cô bé, toàn thân nhảy một cái lên lưng Giao Long.

Cùng với việc Vu Mãng nói cho Giao Long tọa độ chính xác, lúc này Giao Long bay lên.

Nhanh chóng bay về phía tọa độ Vu Mãng muốn đến.

Vu Mãng đứng trên lưng Giao Long, lúc đó nghĩ: A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu, không ngờ ta lại quay về rồi.

Tuy thời gian ta rời đi khá ngắn.

Nhưng chắc chắn họ không nghĩ ta sẽ trở về nhanh như vậy.

Những ngày tháng vui vẻ ở bên nhau lại sắp bắt đầu, thật sự quá tốt rồi.

Lúc này Vu Linh đứng phía sau Giao Long, quay đầu nhìn Vu Mãng, hắn đang nhìn về phía xa, không nói một lời.

Đột nhiên cảm thấy Vu Mãng yên tĩnh như vậy, cảm thấy có chút bất thường.

Lúc đó Vu Linh vỗ Vu Mãng, Vu Mãng đột nhiên hoàn hồn.

Thông qua sự ngây người vừa rồi của Vu Mãng, Vu Linh biết Vu Mãng đang nghĩ gì, hẳn là đang nghĩ đến Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Lúc đó Vu Linh nói với Vu Mãng: "Chúng ta bất ngờ xuất hiện như vậy, chắc chắn Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng sẽ vô cùng bất ngờ.

Tuy thời gian ta rời đi khá ngắn, nhưng hai người họ chắc chắn rất nhớ ta.

Ta đột nhiên quay về, hẳn là sẽ làm họ giật mình một phen nhỉ." Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy, trong lòng cũng cho rằng Vu Linh nói rất có lý, bởi vì vừa rồi hắn cũng đang nghĩ như vậy.

Chương 868

Nếu không có bất kỳ thông báo nào mà trực tiếp đi gặp Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, hai người họ sẽ rất bất ngờ.

Hắn cảm thấy rất thú vị, vô cùng mong đợi nhìn biểu cảm kinh ngạc của hai người đó.

Tuy Hắc Sơn Yêu lúc kinh ngạc trông khá khó coi, nhưng hắn cũng sẽ không cảm thấy phiền chán, bởi vì dù sao đều là bạn bè rất thân.

Cho nên dù trông có hơi xấu xí một chút, hắn cũng sẽ không chê bai.

Dù sao Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người đó tính chất đều rất thích hợp làm bạn tốt, đồng bạn tốt.

Lần này trở về lại mang theo một người bạn mới, chắc chắn hai người đó sẽ vô cùng vui mừng.

Sau đó Vu Mãng nói với Vu Linh: "Nếu chúng ta đến được địa điểm, để Giao Long hóa thành nhân hình đi gặp Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, hai người họ nhìn thấy người bạn mới cũng sẽ vô cùng vui mừng." Vu Linh nghe vậy cũng gật đầu, sau đó dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn Vu Mãng trước mặt rồi nói: "Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng có thực lực nhất định, thông qua thần thông, không biết có thể cảm nhận được chân thân của Giao Long hóa thành nhân hình không?" Lúc này Vu Mãng mỉm cười, vỗ vỗ vai Vu Linh: "Cô bé ngốc, lẽ nào ngươi quên rồi sao?

Giao Long đã được Thượng cổ thần khí Bàn Cổ Phủ thanh lọc, tất cả năng lượng tà ác trên người nó đều đã bị tiêu trừ.

Làm sao có thể cảm nhận được chứ?

Nếu đổi lại là ngươi, bây giờ bình tĩnh lại thực lực của bản thân, ngươi có thể cảm nhận được con Giao Long dưới chân có sức mạnh tà ác không?

Đừng nói đến nó, thông qua danh nghĩa của ta, cũng không thể cảm nhận được một chút năng lượng tà ác nào đâu." Nghe giọng Vu Mãng, Vu Linh lập tức bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy đầu óc mình nhất thời không đủ dùng.

Bởi vì bản thân nàng biết Giao Long đã được thanh lọc tất cả năng lượng tà ác trong Thượng cổ thần khí, bản thân nàng cũng đã tiếp xúc với Giao Long.

Hoàn toàn không cảm thấy một chút khí tức tà ác nào, ngược lại còn cảm thấy có một cỗ linh lực.

Kể từ khi đã biết tất cả mọi chuyện, vừa rồi sao lại nói những lời như vậy với Vu Mãng chứ?

Chỉ là nhất thời sơ suất, bỏ qua thông tin trên người Giao Long lúc này, vẫn luôn cho rằng Giao Long như trước kia mang theo sức mạnh tà ác.

Lúc này Vu Linh vỗ trán của mình: "Cái đầu óc của ta ơi!

Đều tại ta nhất thời sơ suất, căn bản không suy nghĩ gì cả.

Bởi vì ta rõ ràng biết tất cả mọi chuyện, nhưng ta lại ngớ ngẩn đến vậy, có thể nói ra những lời như vậy, thật sự khiến ngươi chê cười rồi." Lúc này Vu Mãng lắc đầu, trong lòng nghĩ, không phải Vu Linh không cảm nhận được, chỉ là không cố ý đi cảm nhận cỗ khí tức đó mà thôi.

Trước đó hắn đã cố ý dùng Minh để cảm nhận khí tức tà ác trên người Giao Long, phát hiện không có, mới biết được.

Nếu không thì cũng sẽ không biết Giao Long lúc này trên người không có một chút sức mạnh tà ác nào.

Lúc này Vu Mãng mỉm cười nói với Vu Linh: "Đừng để hai chúng ta cứ nhàn rỗi trò chuyện như vậy nữa.

Lúc này nên nhanh chóng lên đường.

Ta bây giờ nóng lòng muốn gặp họ rồi, bởi vì ta mong đợi nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của hai người đó.

Lúc đó bắt đầu tăng tốc đi, Vu Linh ngàn vạn lần phải giữ vững bước chân, đừng để bị ngã khỏi lưng Giao Long đó." Vu Linh nghi hoặc cúi đầu nhìn, nói với Giao Long dưới chân: "Giao Long, lúc này không tăng tốc thì đợi đến bao giờ!" Nhận được mệnh lệnh của Chủ nhân, Giao Long lập tức tăng tốc, những đám mây xung quanh đều bị tốc độ làm tan tác.

Lúc này mái tóc dài đen nhánh óng ả của Vu Linh cũng bị gió thổi bay.

Do tốc độ của Giao Long quá nhanh, gió lớn lướt qua bên tai, kèm theo tiếng gào thét vù vù.

Lúc này Vu Linh theo bản năng dùng tay nắm chặt tóc của mình, để giữ gìn hình tượng của bản thân.

Nếu không thì bị thổi cho tóc tai bù xù, chắc chắn lúc đó gặp Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng sẽ trở thành trò cười.

Vu Mãng lúc này nhìn hành động của Vu Linh, lập tức cũng cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng lại không dám bật cười thành tiếng.

Bởi vì trên lưng Giao Long cần phải giữ ổn định thì tốt hơn.

Nếu không thì một khi lơ là đùa giỡn, bị ngã khỏi lưng Giao Long thì sẽ không hay rồi.

Bởi vì hắn có Bất Phôi Kim Thân, cho dù có ngã xuống thì cũng sẽ không sao.

Nhưng Giao Long trước mắt lại đang gặp nguy hiểm, bởi lẽ khi không trong trạng thái chiến đấu, Giao Long không thể dùng Ngự Kiếm Phi Hành, nên cũng không thể tự bay lượn.

Chương 869

Tuy nhiên, nếu có sự cố bất ngờ xảy ra, con Giao Long này cũng sẽ ra tay cứu Vu Linh, nên cũng không có gì đáng ngại.

Song cũng không thể quá đùa giỡn trên lưng Giao Long, nếu không sẽ ảnh hưởng đến khả năng phi hành của nó.

Trong lòng, Vu Mãng quyết định nén chặt niềm vui, không để lộ ra ngoài là tốt nhất, chỉ có thể mỉm cười trong thâm tâm mà thôi.

Sau một chuyến phi hành, giờ đây đã đến địa điểm đã định, nhìn thị trấn nhỏ trước mắt, Vu Mãng cảm thấy vô cùng thân thuộc.

Bởi lẽ ở đó có A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, Vu Linh luôn khắc khoải trong lòng.

Nhìn thị trấn nhỏ trước mắt, nàng cũng vô cùng vui mừng, rồi nói với Vu Mãng: "Ta cuối cùng cũng đã đến nơi rồi, thật tốt quá.

Hay là chúng ta hạ xuống đây đi, nếu cứ bay lượn trong trấn, e rằng cư dân sẽ cảm thấy hoảng sợ." Vu Mãng nghe Vu Linh nói vậy cũng vô cùng đồng tình, bởi lẽ điều Vu Linh nói cũng chính là điều trong lòng hắn.

Dù sao thì Giao Long dưới chân hắn vô cùng khổng lồ và mạnh mẽ, nếu dùng chân thân đi vào thị trấn, e rằng cư dân trong trấn sẽ coi đó là một quái vật, chứ không phải một người cưỡi rồng tiến vào.

Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng cũng gật đầu, rồi nói với Giao Long dưới chân: "Giao Long, chúng ta hạ xuống đây." Giao Long nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, cũng đáp lại Vu Mãng: "Vâng, chủ nhân.

Hai vị hãy đứng vững nhé." Vừa nói, Giao Long từ từ hạ xuống,

tiếng gió rít bên tai cũng ngừng lại, lúc này Vu Linh cũng thả mái tóc dài óng ả của mình.

Vu Mãng lúc này nhìn động tác của Vu Linh, niềm vui vốn dĩ cố nén cuối cùng cũng có thể bộc lộ, hắn liền cười ha hả.

Vu Linh lúc này nhìn Vu Mãng cười lớn như vậy, biết hắn chắc chắn đang cười mình, rồi không đợi Vu Mãng kịp phản ứng, khi hắn còn chưa có bất kỳ biện pháp phòng bị nào.

Vu Linh đột nhiên nhảy vọt lên, vỗ mạnh vào sau gáy Vu Mãng một tiếng giòn tan, vẫn vang vọng như mọi khi.

Vu Mãng bị đánh bất ngờ, tiếng cười vui vẻ vốn có liền bị chặn đứng.

Lúc này Vu Mãng ôm lấy sau gáy, nhìn Vu Linh nói: "Sao lại đột nhiên đánh ta đau thế?

Trước đây đã hứa với sư phụ là không thô bạo với ta nữa mà, sao bây giờ lại quên lời hứa đó rồi?" Lúc này Vu Linh dùng đôi mắt long lanh nhìn Vu Mãng: "Ai bảo ngươi lãng phí thời gian của ta?

Bây giờ sư phụ không ở bên cạnh, tại sao ta phải tuân thủ lời hứa đó chứ?

Ta vẫn luôn đối xử với ngươi như vậy.

Nếu ngươi không vui thì có thể không dẫn ta theo.

Nếu đã dẫn ta đi cùng, vậy thì tất cả hành vi của ta ngươi đều phải chịu đựng mới đúng." Vu Linh vẫn luôn đối xử với Vu Mãng như vậy, Vu Mãng sớm đã quen, cảm thấy đây mới chính là Vu Linh thật sự.

Trong lòng Vu Mãng lại cười ha hả.

Nhưng lúc này Vu Linh cũng không ra tay, bởi nàng biết Vu Mãng

cười tuyệt đối không phải đang cười mình, mà là xuất phát từ tính cách hào phóng của hắn.

Lúc này Giao Long cũng đã khôi phục lại trạng thái hình người, nhìn Vu Linh đối xử lỗ mãng với chủ nhân của mình, cũng không mấy vui vẻ, rồi nói với Vu Linh: "Tuy ngươi là bạn tốt của chủ nhân, nhưng nếu tiếp tục không tôn kính chủ nhân của ta, ta cũng sẽ nuốt chửng ngươi.

Từ nay về sau nhất định phải quản chặt tay chân, nếu không chắc chắn sẽ thành thức ăn trong bụng ta." Nghe Giao Long nói với vẻ mặt hung dữ như vậy, Vu Linh cảm thấy vô cùng sợ hãi, rồi trốn ra sau lưng Vu Mãng.

Vu Mãng cũng biết Giao Long làm vậy là vì tốt cho mình, nên cũng không quở trách Giao Long.

Dù sao Giao Long cũng là tọa kỵ lại là bạn tốt của hắn.

Việc Giao Long đối xử với Vu Linh như vậy hoàn toàn là xuất phát từ tâm trạng bảo vệ chủ.

Trong lòng Vu Mãng nói với Giao Long: "Giao Long, tuyệt đối đừng làm vậy.

Vu Linh là người bạn tốt nhất của ta, giống như ngươi vậy.

Giữa bạn bè đùa giỡn cũng là chuyện bình thường.

Nếu muốn bảo vệ chủ nhân, vậy thì cũng đừng dùng giọng điệu đó để nói chuyện với Vu Linh, vì như vậy sẽ làm nàng sợ hãi." Nghe chủ nhân nói vậy, Giao Long cũng gật đầu, bởi trong lòng nó vô cùng rõ ràng, Vu Linh là bạn tốt của chủ nhân.

Tuy giọng điệu vừa rồi có phần gay gắt, nhưng cũng là muốn dùng giọng điệu đó để Vu Linh nhớ lâu.

Nhưng nếu Vu Mãng không đồng ý thì cũng không có cách nào.

Chương 870

Giao Long cũng không hề có ý định thật sự nuốt Vu Linh, nếu vậy thì chủ nhân chắc chắn cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Trong lòng Giao Long nói với Vu Mãng: "Ta chỉ đùa với Vu Linh thôi.

Ta sẽ không nuốt nàng vào bụng đâu.

Nếu vậy thì chủ nhân cũng sẽ vô cùng tức giận.

Tuy không thể chém giết ta, nhưng cũng sẽ khiến ta cô độc cả đời." Vừa nói, Giao Long nhìn Vu Linh đang đứng sau lưng Vu Mãng, cười ha ha với nàng: "Lời vừa rồi coi như ta chưa nói, vì ta cũng chỉ muốn trêu chọc nàng thôi." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Linh cũng bước ra từ sau lưng Vu Mãng, trong lòng nghĩ lời vừa rồi là đùa, nhưng lời đùa đó quả thực có hơi đáng sợ.

Cũng có thể cách đùa của Giao Long khác với người bình thường, dù sao nó cũng không phải con người.

Trong lòng Vu Linh cũng cười ha ha nói với Giao Long: "Ngươi thật sự bảo vệ chủ nhân rất tận tình.

Vậy thì sau này khi ta đùa với Vu Mãng, nên đợi ngươi không có mặt thì tốt hơn.

Nếu không, lỡ như sơ suất như vừa rồi mà nuốt ta vào bụng, thì ta không có Bất Phôi Kim Thân của Vu Mãng đâu, lúc đó vào bụng ngươi cũng sẽ mất mạng." Lúc này Vu Mãng liền lắc đầu với Vu Linh, ý nói Giao Long sẽ không làm vậy.

Đã đến gần trấn nhỏ, lúc này nên đi tìm A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Tuy trấn nhỏ ngay trước mắt, nhưng đi bộ trong trấn cũng cần một đoạn thời gian.

Dù sao cũng không thể để Giao Long bay trên trời, như vậy sẽ dẫn đến sự hoảng loạn của cư dân trong trấn.

Tuy tốn một chút sức lực, nhưng cũng không có cách nào khác.

Trong lòng Vu Mãng nói với Giao Long và Vu Linh: "Nếu đã vậy, chúng ta hãy tốn chút sức lực đi tìm A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu thôi.

Dù sao hai người họ thấy ba chúng ta chắc chắn sẽ rất vui." Vừa nói, ba người đi về phía trấn nhỏ.

Tuy A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu ở trong trấn nhỏ, nhưng cũng không biết vị trí cụ thể, chỉ có thể thông qua phạm vi cảm nhận rõ ràng của Vu Mãng.

Nếu Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần nằm trong phạm vi cảm ứng, vậy thì chắc chắn sẽ tìm kiếm được dấu vết của họ.

Sau khi vào trong trấn nhỏ, Vu Mãng bắt đầu thăm dò trong trấn, ban đầu kích hoạt Thần Niệm, từng chút một thử thăm dò về phía trước.

Lúc này Giao Long vì lần đầu tiên vào trấn của loài người, nên thấy cái gì cũng vô cùng vui mừng, nhìn các loại đồ trang sức bày bán trên các quầy hàng nhỏ.

Lúc này Giao Long liền chạy tới.

Vu Linh thấy tình hình như vậy, cũng đi theo Giao Long.

Nhìn Giao Long cầm đồ vật yêu thích không muốn buông, Vu Linh cảm thấy Giao Long vô cùng thích thú.

Nếu đã vậy, thì chi bằng làm thân với Giao Long, bởi vì trước đây

tuy Giao Long biết là bạn của Vu Mãng, nhưng nhất thời đã nói ra những lời như vậy.

So với việc quá xa lạ, thông qua cảnh này để kéo gần quan hệ, cũng có thể đặt nền móng tốt cho tình bạn sau này.

Nhìn sợi dây chuyền hình rồng Giao Long đang cầm trên tay, lúc này Vu Mãng nhận ra Giao Long khá thích đồ trang sức.

Lúc này Vu Linh nhìn về phía ông chủ quầy hàng hỏi: "Ông chủ, món đồ này bao nhiêu tiền?

Phiền ông gói giúp tôi." Ông chủ vừa thấy cô gái đáng yêu bên cạnh đi tới, hỏi món dây chuyền bao nhiêu tiền, biết là có ý định mua, đồng thời liền nhanh chóng lấy túi vải bọc dây chuyền lại.

Dây chuyền được gói vào một cái hộp giống hệt cái Giao Long đang cầm trên tay.

Rồi đưa cho Vu Linh, lúc này Vu Linh lại đưa sợi dây chuyền đó cho Giao Long.

Giao Long thấy Vu Linh đối xử tốt với mình như vậy, cũng vô cùng vui mừng.

Do Giao Long không phải người bình thường, nên đối với khái niệm nam nữ thụ thụ bất thân, nó không quá để tâm.

Do tâm trạng vui vẻ nên nhất thời bỏ qua những điều đó, ôm lấy Vu Linh, thông qua cách này biểu đạt niềm vui trong lòng.

Ông chủ quầy hàng thấy tình hình như vậy, cho rằng hai người là quan hệ yêu đương, rồi cười ha ha nói với Giao Long: "Chắc hai người là người yêu phải không?

Chương 871

Xem bạn gái của cậu đối xử với cậu tốt biết bao, còn chuẩn bị quà cho cậu nữa chứ." Giao Long nghe ông chủ nói vậy liền gật đầu, bởi Giao Long không cho rằng từ bạn gái có gì không đúng, bởi Vu Linh trước mặt rõ ràng là con gái, đương nhiên cũng có thể trở thành bạn gái.

Nhưng Vu Linh nghe ông chủ nói vậy, liền xua tay với ông chủ: "Ông chủ hiểu lầm rồi, hai chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi, căn bản không giống như trong lòng ông nghĩ đâu." Cuối cùng Vu Linh với nụ cười gượng gạo đi tới trước mặt Vu Mãng.

Lúc đó Vu Mãng đang tập trung tìm kiếm A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Bị lời nói vừa rồi của Vu Linh làm cho Giao Long bối rối.

Rõ ràng là Giao Long nghĩ Vu Linh là bạn gái, nhưng tại sao lại nói với ông chủ là không phải?

Chẳng lẽ Vu Linh trước mặt này là nam giả nữ chăng, nhưng mà giả trang thành công quá rồi.

Giao Long trong lòng liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Vu Linh, nhỏ giọng hỏi: "Vu Linh, chẳng lẽ ngươi là nam sinh sao?

Nếu vậy thì ta có thể trở thành huynh đệ với ngươi." Nghe Giao Long nói như vậy, Vu Linh lập tức cảm thấy bối rối, không biết tại sao Giao Long lại nói ra những lời như vậy.

Mình rõ ràng là một nữ sinh chân chính, tại sao lại cố tình coi mình là nam sinh chứ?

Rồi Vu Linh đưa tay sờ lên đầu Giao Long, xem nó có phát sốt

không mà lại nói linh tinh trước mặt mình?

Khi tay chạm vào trán Giao Long, cảm thấy nhiệt độ cơ thể bình thường, không có dấu hiệu phát sốt.

Lúc này Vu Linh hỏi Giao Long: "Không có dấu hiệu phát sốt, cũng không thể nói linh tinh được.

Ta rõ ràng là một nữ sinh đang đứng trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi có thể nhìn ta thành nam sinh sao, mắt ngươi thật là lợi hại?" Vừa nói, Vu Linh đột nhiên nhận ra Giao Long không phải người bình thường, bởi vì cuộc đối thoại với ông chủ vừa rồi, có thể đã khiến Giao Long hiểu lầm.

Lúc này Vu Linh nghĩ, mình nên giải thích với Giao Long.

Lúc này Vu Mãng nghe cuộc đối thoại của hai người, cũng thu hồi Thần Niệm của mình.

Rồi trong sự không hiểu hỏi chuyện gì vừa xảy ra, nghe Vu Linh kể lại.

Vu Mãng lúc này khẳng định Giao Long căn bản không hiểu rõ chuyện nam nữ, nên nhất thời hiểu lầm cũng có thể lý giải.

Rồi Vu Mãng quay người nói với Giao Long: "Hai ngươi không cùng giới, nhưng nghĩ Vu Linh là bạn gái thì quả thực không sai.

Nhưng lời Vu Linh nói rằng bạn gái và quan hệ người yêu thì căn bản không thể đánh đồng." Nghe Vu Mãng nói vậy, Giao Long cũng hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, mặt liền đỏ bừng, cảm thấy vô cùng ngại ngùng, liền vội vàng xin lỗi Vu Linh.

Vu Linh nhìn thần thái hoảng loạn của Giao Long, cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu, rồi nói với Giao Long: "Không biết thì không có tội mà, dù sao ngươi cũng không hiểu rõ chuyện đó.

Vừa mới hóa thành hình người, chắc cũng không cố ý đâu…” Lời Vu Linh chưa dứt, nghe thấy một tiếng gầm lớn từ phía không xa, vừa nghe tiếng này liền biết đó là Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì giọng nói của hắn thật sự quá quen thuộc.

Lúc này Vu Mãng và Vu Linh đều nhìn về phía tiếng ồn ào đó.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đang xách hai vò rượu, nghênh ngang đi về phía này.

A Tu La Thần phía sau bất lực lắc đầu, chỉ nghe Hắc Sơn Yêu ở phía trước lớn tiếng ồn ào, chắc là hai người đang tranh chấp chuyện gì đó.

Vu Linh và Vu Mãng không hiểu nguyên do sự việc, lúc này cũng vô cùng vui mừng chạy về phía A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Giao Long đứng tại chỗ, thấy chủ nhân của mình chạy về hướng đó, tự nhiên cũng đi theo.

Lúc này A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu không hề biết hai người đang chạy đến trước mặt là Vu Linh và Vu Mãng.

Bởi vì trước đó không nhận được bất kỳ thông báo nào.

Trong tình huống không biết gì, Vu Linh và Vu Mãng đã đến trước mặt hai người.

Lúc này Hắc Sơn Yêu vốn dĩ đang nói chuyện đại đại liệt liệt, tiếng nói đột nhiên im bặt.

Hắn nhìn hai người trước mặt, mắt lập tức mở to, miệng bất động, ngây người ra.

Tương tự, A Tu La Thần nhìn cảnh này cũng ngây người, đứng tại chỗ.

Chương 872

Lúc này Vu Mãng liền lao lên ôm lấy A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Bởi vì đã lâu không gặp, nên lúc này tâm trạng vô cùng kích động.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu lúc này mới phản ứng lại, vẻ mặt ngây người, rồi vòng tay ôm lấy Vu Mãng trước mặt, cười ha ha điên cuồng.

Tiếng cười sảng khoái như vậy vang vọng trên đường phố, nghe thật chói tai.

Hắc Sơn Yêu liền nói với Vu Mãng: "Tiểu tử ngươi muốn trở về thì cũng không báo trước một tiếng, không có chút chuẩn bị nào.

Bất ngờ này thật sự quá đột ngột.

À mà Vu Linh có đi theo không?" Lúc này Vu Mãng buông lỏng hai tay đang ôm, chỉ chỉ Vu Linh phía sau.

Hắc Sơn Yêu vẫn luôn đại đại liệt liệt không câu nệ tiểu tiết, nên thấy Vu Linh trước mặt cũng vô cùng hưng phấn, muốn đưa tay ôm lấy Vu Linh, nhưng nàng lại lùi hai bước.

Hắc Sơn Yêu nhất thời nhận ra hành vi của mình có chút không phù hợp, liền bất lực gãi đầu cười.

Vu Linh nhìn hành vi vừa rồi của Hắc Sơn Yêu, rồi lại đột nhiên dừng lại, nhìn biểu cảm đáng yêu của hắn, cười nói với Hắc Sơn Yêu: "Hắc Sơn đại ca, đã lâu không gặp.

Khi ở bộ lạc ta rất nhớ huynh, nhưng ta phải đi cùng Vu Mãng du lịch, ta tiện thể đến thăm huynh luôn." Lúc này A Tu La Thần cũng tiến lên nhìn Vu Linh, nói với nàng: "Chẳng lẽ chỉ nói Hắc Sơn Yêu

thôi sao?

Không có A Tu La Thần này sao?" Vu Linh vốn dĩ vừa rồi khá nhớ hai người, nhưng nhất thời lại quên tên A Tu La Thần.

Lúc này Vu Linh cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Bởi vì trong lòng vốn dĩ cũng đang nhớ A Tu La Thần, nhưng nghe lời A Tu La Thần vừa nói, chắc là cảm thấy không mấy hài lòng.

Lúc này Vu Linh liền cười ha ha: "A Tu La Thần vẫn luôn rất độ lượng, tại sao chỉ nghe lời ta vừa nói lại cảm thấy ta đang thiên vị chứ?

Ta đâu có chỉ nhớ mỗi Hắc Sơn Yêu một mình, dù sao chúng ta đều là bạn tốt mà." A Tu La Thần cũng biết Vu Linh đang đùa, nên cũng thông qua lời nói vừa rồi trêu chọc Vu Linh.

Lúc này nhìn Giao Long đang đứng phía sau, với một khuôn mặt tuấn tú.

Lúc này A Tu La Thần nhận ra Giao Long phía sau là người mà Vu Linh và Vu Mãng quen biết.

Rồi hỏi Vu Mãng và Vu Linh: "Chàng trai tuấn tú phía sau này, không phải người mang từ bộ lạc ra chứ?" Nghe lời nói đó, Giao Long liền gật đầu cười với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Vu Mãng nhìn Giao Long trước mặt, nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Đúng là như vậy, nhưng chỉ đoán trúng một nửa, không hoàn toàn đoán đúng người trước mặt này.

Hắn căn bản không phải người trong bộ lạc, mà là một người bạn đồng hành ta quen trên đường trở về bộ lạc." Nghe Vu Mãng nói vậy, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đều cho rằng người đàn ông trước mặt này có thể rất có bản lĩnh.

Nếu không thì cũng không thể sánh ngang với người như Vu Mãng, dù không mạnh bằng Vu Mãng.

Nhưng ít nhất cũng là người thân mang thần lực, nếu không thì cũng không thể quen biết Vu Mãng trước mặt.

Nhìn bước chân sâu sắc và mạnh mẽ của hắn, chắc chắn thần lực của hắn rất thâm hậu.

Có lẽ mình còn không phải đối thủ của người này.

Trong lòng A Tu La Thần nghĩ.

Bởi vì lần đầu tiên gặp Giao Long, nên khi tiến lên bắt tay Giao Long, A Tu La Thần dùng cách này để chào hỏi Giao Long, biểu thị sự hữu hảo.

Nhưng ngay khi tiến lên nắm tay Giao Long, A Tu La Thần đột nhiên cảm thấy người trước mặt này có thần lực phi phàm.

Có lẽ cả hắn và Hắc Sơn Yêu cộng lại, cũng không thể là đối thủ của người này.

Lúc này A Tu La Thần nhận định người này là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Nhưng A Tu La Thần vẫn nghe Vu Mãng nói, người đàn ông này là bạn đồng hành hắn quen, nhưng không hoàn toàn hiểu rõ, cũng không biết người này chính là Giao Long tọa kỵ của Vu Mãng.

Bởi vì Giao Long bị phong ấn lâu trong Bàn Cổ Phủ hấp thụ linh lực của Bàn Cổ Phủ, đương nhiên cũng đã hoàn toàn tiêu trừ năng lượng tà ác của bản thân.

Thông qua cảm nhận của A Tu La Thần, căn bản không cảm nhận được bất kỳ sự bất thường nào.

Chương 873

Hắc Sơn Yêu cũng đi tới, tiến lên bắt tay A Tu La Thần biểu thị sự hữu hảo, cũng không thể đứng yên mà cũng muốn thông qua cách này để đặt nền móng tốt với người bạn đồng hành này, nên cũng đưa tay ra.

Sau một cái bắt tay, Hắc Sơn Yêu cũng có cảm giác tương tự như A Tu La Thần.

Lúc này A Tu La Thần và Hắc Thần Yêu nhìn nhau, rồi cười ha ha nói với Giao Long: "Không ngờ nhân gian lại có người có thực lực như vậy, thật là… Người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, không ngờ trông thanh tú như vậy mà lại có thần thông như vậy.

Quan hệ của chúng ta sau này chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt.

So với việc Vu Mãng giúp đỡ bằng thần lực của hắn, thì càng như hổ thêm cánh." Vu Mãng vẫn luôn nghĩ mình sẽ như vậy, một người đại đại liệt liệt, nhưng lúc này lại nói ra những lời như vậy đến hắn cũng không dám tin, không khỏi ngây người.

Lúc này Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu với ánh mắt khác, cho rằng những hành động trước đây của hắn có lẽ là do quá thân thuộc nên mới giả vờ.

Thay vì nói ra như vậy, thà rằng quá thân thuộc, không giấu giếm, thể hiện mặt chân thật nhất của mình trước mọi người thì hơn.

Trong lòng Vu Mãng cũng mỉm cười.

Lần này Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói như vậy, trong lòng cũng nghĩ người này cũng có thực lực phi phàm, nếu không thì cũng không thể thông qua một cái bắt tay mà cảm nhận được thực lực.

Người có năng lực như vậy cũng hiếm có, dù sao hắn là người bạn rất tốt của chủ nhân, chắc chắn cũng có thần thông nhất định.

Trong lòng Giao Long nói với Hắc Sơn Yêu: "Thực lực của ta so với chủ nhân thì giản dị như tiểu vu kiến đại vu, căn bản không đáng nhắc đến.

Luận về tướng mạo thì chủ nhân cũng đẹp hơn ta.

Tướng mạo chỉ là tạm được, ta không để ý." Lúc này Giao Long, vì không biết tướng mạo như thế nào, nên cũng không có một khái niệm nhất định, cảm thấy mình rất xinh đẹp, vì trong mắt hắn.

Bởi vì hắn căn bản không quá để tâm đến tướng mạo.

Nghe Giao Long nói như vậy, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần lại nhìn nhau, rồi nói với Vu Mãng: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ban đầu ta nghĩ đây là bạn đồng hành hắn quen, tại sao trong miệng bạn của hắn lại xưng hô chủ nhân?

Rốt cuộc là vì sao?" Vu Mãng có thể nói chuyện, lúc này Vu Linh cũng tiếp lời hai người trả lời: "Chàng trai này, chân thân của hắn là một con Giao Long, chỉ là đã hóa thành hình người thôi, bởi vì bị phong ấn lâu trong Bàn Cổ Phủ." "Hấp thụ linh lực, nên trong nháy mắt hóa thành hình người cũng không có gì kỳ lạ.

Bởi vì ta trên đường trở về bộ lạc đã gặp con Giao Long này.

Sau một trận chiến, Vu Mãng đã thu phục con Giao Long này, nên nó cũng được ta sử dụng." A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Vu Linh nói vậy, cũng hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Lúc này Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng mỉm cười gật đầu với Giao Long.

Lúc này Hắc Sơn Yêu ghé vào vai A Tu La Thần nói nhỏ: "Không

ngờ chàng trai tuấn tú này lại là một Thần Thú.

Nếu không nói thì thật sự không cảm nhận được.

Chẳng lẽ tu vi của hai chúng ta có vấn đề sao?

Vì không phải người, ta căn bản không cảm nhận được." Bởi vì hai người nói nhỏ, nhưng với thần niệm của Vu Mãng, hắn căn bản có thể nghe rõ ràng cuộc đối thoại của hai người.

Lúc này Vu Mãng cũng mỉm cười, giải thích nghi vấn của họ: "Không phải tu hành của hai ngươi có vấn đề.

Khi ta dùng thần lực của Bàn Cổ Phủ gia trì, nên đã tiêu trừ toàn bộ năng lượng tà ác trên người Giao Long.

Không cảm nhận được cũng là bình thường.

Đừng nói là ta, ngay cả khi ta dùng thần niệm để cảm nhận năng lượng cổ xưa, cũng không có cách nào cảm nhận được, bởi vì nó đã hoàn toàn tiêu trừ rồi, làm sao có thể cảm nhận được nữa?" Nghe Vu Mãng nói như vậy, hai người cũng lập tức yên tâm.

Ban đầu nghĩ hai người tu hành không đủ cố gắng nên bị thoái bộ.

Lúc này nghe Vu Mãng nói như vậy, hoàn toàn yên tâm.

Hai người cảm thấy, bất kể Giao Long là ai, nhưng lúc này đã thể hiện sự nhiệt tình, vậy thì tất cả đều là bạn bè, nên cùng nhau chúc mừng thì tốt hơn.

Bất kể là gì, gặp Vu Mãng lúc này cũng là một chuyện vô cùng vui.

Bất kể là được người bạn mới quen chúc mừng, thì đối với Vu Mãng và Vu Linh đều là điều đương nhiên.

Chương 874

Trong lòng Hắc Sơn Yêu nhìn vò rượu trong tay, cảm thấy không đủ dùng, nên chuẩn bị thêm một ít thì tốt hơn.

Trong lòng Hắc Sơn Yêu, lại biểu lộ ra vẻ đại đại liệt liệt của mình: "Nếu Vu Mãng và Vu Linh đã về, còn có một chàng trai tuấn tú như vậy, thật là tốt quá.

Ta mau đi chuẩn bị thêm rượu, không say không về nhé.

Không biết Giao Long tuấn tú này có uống rượu được không nhỉ?

Chắc cũng là lần đầu tiên uống phải không?

Hãy thử món ngon của nhân gian chúng ta đi.

Bởi vì ta rất thích uống rượu, nên ta thấy rượu vô cùng mỹ vị.

Nhưng không biết Giao Long có uống được không." Vừa nói, Hắc Sơn Yêu mở nắp vò rượu, lắc lắc trước mặt Giao Long, để Giao Long ngửi mùi rượu cổ.

Mũi Giao Long vô cùng linh mẫn, bởi vì một chút thông tin nhỏ cũng có thể ngửi được.

Mùi rượu nồng liệt như vậy, làm sao có thể không ngửi thấy chứ?

Nhưng mùi vị này tuy khá thơm ngon, nhưng Giao Long không thích ứng được.

Dù sao món ngon nhân gian cũng cần từ từ thích ứng.

Tuy Giao Long không tận hưởng được mùi vị này, nhưng cũng không thể trách hắn.

Bởi vì khi còn là Giao Long, hắn căn bản chưa từng phẩm thưởng mùi vị này, đương nhiên nhất thời cũng khó chấp nhận.

Nhìn Giao Long lúc này đang bịt mũi, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần biết Giao Long không thích mùi vị này, liền cười ha ha.

Vu Linh liền đứng chắn trước Giao Long, nói với Hắc Sơn Yêu: "Hắc Sơn đại ca, huynh làm gì vậy?

Rõ ràng Giao Long không thích mùi vị này, huynh cũng không hỏi người ta có chấp nhận được không.

Trong khi người ta không biết gì, huynh lại lắc rượu trước mặt người ta, chẳng lẽ huynh nghĩ mình thích thì người ta cũng thích sao?" Lúc này Giao Long nghe Vu Linh bảo vệ mình như vậy, trong lòng cũng vô cùng cảm động, vẫn như cũ bịt mũi đứng sau lưng Vu Linh.

Hắc Thần Yêu nghe Vu Linh nói như vậy, rồi cũng vô cùng ngại ngùng giải thích với Vu Linh: "Ta đâu biết Giao Long không thích mùi vị này đâu?

Ta nghĩ nó vô cùng tốt mà.

Chẳng lẽ đồ tốt không nên chia sẻ cho mọi người sao?

Giao Long không thích thì Vu Linh cũng không thích sao?

Ít nhất cũng phải hiểu tấm lòng của ta chứ.

Ta cũng không cố ý lấy mùi vị đó để xông Giao Long, ta xuất phát từ một tấm lòng tốt thôi, có được không?

Nếu Vu Linh nói như vậy với ta, vậy thì tất cả rượu này ta uống hết, ta sẽ không chia sẻ cho ngươi nữa." Nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, Vu Linh cũng bất lực lắc đầu.

Lần này Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu vẻ mặt ủy khuất, lại nhìn tọa kỵ của mình, cũng không muốn nhẫn thụ mùi vị này.

Lúc này Vu Mãng nói với Giao Long: "Hắc Sơn Yêu cũng có một tấm lòng tốt.

Lúc này ngươi đã hóa thành hình người, so với mỹ vị nhân gian, nên từng chút một tiếp xúc thì tốt hơn, nếu không thì uổng công hóa thành hình người.

Nếu đều không thử thì chẳng phải chịu thiệt sao?

Ta bình thường cũng dùng cách này để ăn mừng, chắc cũng không muốn bị ta bỏ qua một bên phải không?

Mùi vị khó ngửi, nhưng sau khi quen rồi sẽ cảm thấy nó là một thứ tốt." Giao Long nghe chủ nhân nói như vậy, trong lòng nghĩ lời của Vu Mãng cũng vô cùng có lý.

Nếu không thì hóa thành hình người, mà đồ vật nhân gian đều không dám từng chút một nếm thử, chẳng phải lãng phí hình người sao.

Bất kể là gì, cũng nên hòa nhập với những người trước mặt này thì hơn.

Chương 875

Nếu cứ khăng khăng không muốn chấp nhận khí của cổ rượu, thì so với lúc uống rượu sau này, cũng sẽ vô cùng nhàm chán.

Trong lòng Giao Long quyết định thử.

Lúc này Giao Long bỏ tay khỏi mũi.

Dùng mũi từ từ phẩm vị, thật sự như lời Vu Mãng nói, hương rượu xông vào mũi vô cùng dễ chịu.

Giao Long đã tìm ra bí quyết, mùi vị này cần phải tế tế phẩm vị mới ngon.

Lúc này Giao Long càng ngày càng quen thuộc với mùi vị này, cũng dần dần chấp nhận.

Chắc chắn lát nữa uống cũng sẽ không thành vấn đề.

Vu Linh thấy Giao Long không còn bài xích mùi vị cổ xưa, lúc này cũng rời khỏi trước mặt Giao Long.

Lúc này Giao Long giơ một ngón tay trước mặt Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần thấy hành động của Giao Long, nhất thời cũng không hiểu ý nghĩa của cử chỉ đó, rồi gãi đầu nói với Vu Mãng: "Tiểu Long đột nhiên giơ cử chỉ này, ngươi có thể giải thích ý nghĩa là gì không?" Vu Mãng nhìn cử chỉ của Giao Long, nhất thời cũng không biết là chuyện gì, rồi hỏi Giao Long: "Cử chỉ này có ý nghĩa gì?

Ngươi không nói thì ta khó hiểu, nói ra bằng miệng thì tốt hơn." Giao Long cười ha ha: "Ý của ta là uống một vò lớn." Nghe Giao Long nói như vậy, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều vô cùng vui mừng,

bởi vì lúc này Giao Long cũng không còn bài xích mùi vị này.

Tuy không biết sau khi uống có quen hay không, nhưng thái độ của Giao Long lúc này vô cùng tốt.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cười ha ha nói với Giao Long: "Bất kể lát nữa có uống được hay không, nhưng ít nhất thái độ này vô cùng tốt.

Cử chỉ vừa rồi thật sự ngông cuồng tự đại.

Tuy là lần đầu tiên uống rượu, nhưng dũng khí này đáng khen ngợi.

Khi ta mới uống rượu cũng không uống một vò lớn ngay.

Chắc chắn sau này nếu quen rồi, sẽ thành một con ma men nữa." Lúc này tất cả mọi người đều cười ha ha.

Giao Long tuy vừa hóa thành hình người, nhưng cũng cảm thấy ngại ngùng khi nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, liền gãi đầu đỏ mặt.

Lúc này A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu quay đầu đi mua thêm chút mỹ tửu, chuẩn bị tối nay không say không về.

Bởi vì tuy Giao Long hóa thành hình người, nhưng cũng là bạn đồng hành của họ.

Tuy Giao Long lần đầu tiên uống rượu, nhưng cũng phải tận hưởng hết mình.

Vu Mãng nhìn A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đi xa, cũng bất lực lắc đầu.

Bởi vì Vu Mãng vô cùng rõ ràng, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, hai người này thiện về kết giao bạn bè.

Nhìn nụ cười trên mặt họ, đương nhiên cũng đầy phấn khích.

Nhưng bất kể thế nào, bạn tốt tụ họp cùng nhau, uống nhiều uống

ít đều không thành vấn đề.

Nếu Giao Long uống nhiều, thì thà trở về Bàn Cổ Phủ nghỉ ngơi cũng được.

Trong lòng Vu Mãng quay người nhìn Giao Long nói: "Tuy hai người họ lần đầu tiên thấy ngươi, nhưng thông qua biểu hiện của họ, ta biết họ vô cùng hoan nghênh ngươi, đó cũng là sự nhiệt tình của loài người." Nghe chủ nhân nói như vậy, Giao Long cũng gật đầu, rồi trả lời chủ nhân trước mặt.

Bởi vì Giao Long thông qua lời nói vừa rồi của Vu Mãng đã phát hiện có chỗ không đúng, lúc này muốn chỉnh sửa Vu Mãng.

Bản thân Giao Long không biết quanh co, đương nhiên cũng có tính cách thẳng thắn.

Nhìn chủ nhân trước mặt nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, lời vừa rồi của ngài ta vô cùng đồng ý, bởi vì ta có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của họ.

Nhưng có một điểm sai rồi, trong hai người bạn đồng hành đó có một người không phải người, mà là một con yêu." Vu Linh đứng một bên nghe Giao Long nói như vậy, cũng liền gật đầu, rồi nói với Giao Long: "Giao Long thật sự quá lợi hại.

Hắc Sơn Yêu thực lực cũng khá mà, không ngờ trước mặt ngươi, lại đột nhiên cảm thấy yêu khí." Lúc này Giao Long cũng gãi gãi đầu, vô cùng ngại ngùng nhìn Vu Mãng trước mặt.

Bởi vì vừa rồi Vu Linh cũng nói Hắc Sơn Yêu là một con yêu, nhưng không biết tại sao Vu Mãng lại muốn làm bạn với một con yêu.

Chương 876

Với vẻ mặt ngại ngùng, vì vừa rồi Vu Linh đã khen mình, nhưng ánh mắt của Giao Long… không hiểu tại sao Vu Mãng lại muốn giao du với con yêu trước mặt này?

Lại muốn kết nghĩa huynh đệ với nó, căn bản không phù hợp với hình thái chiến thần của Vu Mãng.

Trong thời gian ngắn ngủi tiếp xúc với Vu Mãng, Giao Long vô cùng rõ ràng, Vu Mãng đối với yêu ghét như kẻ thù.

Nhưng lúc này trạng thái này hoàn toàn khiến hắn không hiểu nổi.

Giao Long mỉm cười, nhìn Vu Mãng không nói gì.

Bởi vì hắn chỉ thông qua ánh mắt để nhìn chủ nhân của mình, bởi Giao Long trong lòng biết, có một số chuyện không nên nói ra thì tốt hơn.

Bởi vì chủ nhân kết giao bằng hữu, muốn làm bạn thì không có lý do gì.

Chỉ là có nguyên do gì đó mà mình không rõ thôi.

Tuy Giao Long không nói gì, chỉ nhìn Vu Mãng như vậy, nhưng Vu Mãng thông qua ánh mắt của Giao Long, cũng hiểu được suy nghĩ của Giao Long.

Trước đây Giao Long cũng nói Hắc Sơn Yêu không phải người.

Chắc chắn ánh mắt của Giao Long lúc này cũng vì chuyện vừa rồi.

Trong lòng Vu Mãng nói với Giao Long: “Chính như ngươi nói, cũng như Vu Linh đã nói, Hắc Sơn Yêu quả thực không phải loài người, nhưng hắn là một con yêu thiện lương.

Yêu cũng phân biệt tốt xấu, giống như ngươi vậy.

Trước đây vô cùng tà ác, nhưng hấp thụ linh lực của Bàn Cổ Phủ, từ đó cải thiện bản thân, lúc này ngươi cũng thiện lương rồi." Nghe Vu Mãng giải thích như vậy, Giao Long cũng lập tức hiểu ra, bởi vì lời nói của Vu Mãng hoàn toàn phù hợp logic, nếu không thì.

Hắc Sơn Yêu trước mặt này cũng không thể vô tư lự mà đi lại trước mặt Vu Mãng như vậy.

Nếu là một con yêu ma luôn làm điều ác thì cũng sẽ không sống đến bây giờ.

Tuy Giao Long có năng lực rõ ràng cảm nhận được thực lực của Hắc Sơn Yêu, nhưng dù mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của chủ nhân.

Lúc này Vu Linh biết Giao Long có khả năng cảm tri, cũng muốn thử Giao Long, liền hỏi: "Giao Long, nếu ngươi có thể cảm tri thực lực của người khác, vậy thì trong mấy người chúng ta ai mạnh nhất ai yếu nhất, ngươi cũng có thể cảm nhận rõ ràng chứ?" Giao Long nghe Vu Linh nói như vậy, cũng gật đầu.

Lúc này Vu Linh muốn biết rốt cuộc mình có lợi hại hơn A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu không.

Bởi vì chưa từng trực diện tỷ thí, thông qua khả năng cảm tri thực lực của Giao Long cũng có thể có được kết quả cần thiết.

Lúc này Vu Linh hỏi Giao Long: "Vậy Giao Long xin giúp ta một việc, thông qua khả năng của ngươi cảm tri ta và A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, ai thực lực mạnh hơn." Bởi vì Giao Long nói chuyện không quanh co, đều thẳng thắn.

Dù vừa mới biến hóa thành hình người, nhưng cũng thuộc về tính cách trực tính của Giao Long, càng không hoang đường lừa dối người

khác.

Nghe Vu Linh hỏi như vậy, Giao Long càng kể rõ ràng mọi chuyện cho Vu Linh, nhưng không ngờ sau khi Vu Linh nghe lời Giao Long, lại cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Lúc này Giao Long nói với Vu Linh: "Hai người họ ngang tài ngang sức, nhưng so với ngươi thì kém xa, ngươi là người yếu nhất." Nghe Giao Long nói một cách thẳng thắn như vậy, lúc này Vu Linh cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bởi vì ban đầu nàng nghĩ thực lực của mình sẽ nhỉnh hơn một chút, nhưng không ngờ lời Giao Long nói lại khiến nàng đại điệt nhãn kính (kinh ngạc).

Trong lòng Vu Linh mặt lập tức đỏ bừng, lúc này Vu Mãng nhìn biểu cảm của Vu Linh, cũng cười ha ha.

Bởi vì Vu Mãng cũng có khả năng cảm tri, nên cũng vô cùng xác định lời Giao Long nói là thật.

Vu Mãng đã biết kết quả này từ trước rồi.

Nếu không thì hắn cũng không thể mỗi lần chiến đấu đều nói với Vu Linh, để nàng sử dụng ẩn thân thuật tự bảo vệ mình.

Bởi vì hắn biết Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần có thực lực nhất định, khi khó khăn ập đến cũng sẽ từ dung đối mặt.

Trong tình huống nguy hiểm, hai người họ cũng sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện.

Nhưng so với Vu Linh thì không giống như vậy.

Tuy có thực lực nhất định, nhưng lại là người yếu nhất trong mấy người.

Chương 877

Khi nguy hiểm ập đến, phải bảo vệ cẩn thận.

Cũng chính vì vậy mà mỗi lần nguy hiểm ập đến, Vu Mãng luôn để Vu Linh đi theo bên cạnh.

Bằng cách này cũng có thể thông qua thực lực của mình để bảo vệ Vu Linh trước mặt này.

Nếu Vu Linh bị thương, thì hắn sẽ hối hận suốt đời.

Vu Linh thấy Vu Mãng vừa rồi đang cười nói, lúc này Vu Linh đi đến trước mặt Vu Mãng.

Dùng tay mạnh mẽ nhéo vào cánh tay Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy đau đớn, vội vàng quay người nhìn Vu Linh.

Lúc này Vu Mãng nói với Vu Linh: "Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Ta chỉ cười thôi, đắc tội chỗ nào?" Vu Linh vì cuộc giao lưu vừa rồi, nên nhất thời chưa tán đi cảm xúc.

Nàng cảm khái, chỉ có cách này mới có thể thư hoãn tâm trạng trong lòng.

Lúc này thấy Vu Mãng hỏi, Vu Linh cũng trả lời Vu Mãng: "Không đắc tội ngươi đâu, ta chỉ muốn nhéo thì sao, ta chỉ cảm thấy như vậy vui, ta cũng sẽ cảm thấy thoải mái.

Bây giờ thì tốt rồi, tâm trạng của ta mỹ lệ." Lúc này Vu Mãng cảm thấy Vu Linh trước mặt này, thật sự không có cách nào, bất lực lắc đầu.

Bởi vì vừa mới tiến vào trấn nhỏ, Vu Linh đã tặng quà cho Giao Long.

Lúc này Giao Long cũng có ấn tượng tốt với Vu Linh, đương nhiên cũng biết nàng đang đùa với chủ nhân của mình.

Lúc này cũng không còn hung ác với Vu Linh như trước.

Cũng không còn muốn nuốt Vu Linh vào bụng nữa.

Lúc này Giao Long, chỉ mỉm cười nhìn Vu Linh và chủ nhân.

Vu Linh lúc này đột nhiên nghĩ.

Giao Long có khả năng cảm tri như vậy, tại sao trước đây khi gặp Vu Mãng, rõ ràng biết không phải đối thủ của Vu Mãng, lại muốn ra tay chứ?

Chẳng lẽ biết mình sẽ không chết sao?

Vu Linh trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu, rồi muốn hỏi Giao Long trước mặt.

Lúc này Vu Linh nói với Giao Long: "Giao Long, ta có một vấn đề vô cùng thắc mắc, có thể hỏi không?" Giao Long nghe Vu Linh hỏi như vậy, cũng gật đầu, bởi vì Giao Long cảm thấy đã là bạn tốt của chủ nhân, vậy thì vấn đề nàng hỏi đương nhiên phải trả lời, nếu không thì chủ nhân của mình cũng sẽ không vui.

Lúc này Giao Long nói với Vu Linh: "Ngươi là bạn của chủ nhân ta, cũng là người trong cùng bộ lạc.

Vậy thì có vấn đề cứ hỏi đi, nếu cần ta giúp đỡ, ta cũng sẽ xông pha lửa đạn, chỉ cần chủ nhân đồng ý là được." Nghe Giao Long hứa hẹn như vậy, Vu Linh cũng vô cùng hài lòng, gật đầu, cũng vô cùng vui mừng, vỗ vỗ vai Giao Long: "Cảm ơn lời hứa của ngươi, nhưng ta không cần ngươi giúp ta làm gì cả, chỉ có một nghi vấn cần ngươi

trả lời là được rồi.” Lúc này Giao Long gật đầu ra hiệu, bảo Vu Linh nói ra điều trong lòng, xem mình có thể giải đáp giúp nàng không.

Vu Linh thấy Giao Long đồng ý rồi, liền nói với Giao Long: “Trước đây, ta và chủ nhân Vu Mãng đang đi bộ, khi ở trên mặt hồ, đột nhiên gặp ngươi.

Tuy ngươi có thực lực vô cùng, nhưng cũng không thể là đối thủ của Vu Mãng.” Nghe Vu Linh nói như vậy, Giao Long cũng gật đầu ra hiệu, bảo Vu Linh tiếp tục nói.

Lúc này Vu Linh tiếp tục lại nói: “Ngươi cũng có thực lực cảm tri nhất định.

Vừa rồi đã cảm thụ thực lực của ta và Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, ai mạnh ai yếu, như vậy thì lúc đó ngươi cũng có thể cảm tri thực lực của Vu Mãng.

Trong khi biết kết quả rồi, tại sao lại muốn xuất thủ chiến đấu với Vu Mãng chứ?

Như vậy chẳng phải là đi tìm chết sao?” Nghe Vu Linh nói như vậy, Giao Long cũng mỉm cười, rồi trả lời Vu Linh: “Có lẽ có chút hiểu lầm, ta cũng chưa từng nói rõ với ngươi.

Ta trước đây hoàn toàn không cảm thụ được thực lực của hắn.

Khả năng cảm tri này của ta cũng là sau khi hấp thụ linh lực trong thượng cổ thần khí Bàn Cổ Phủ mới có được.” Lúc này Vu Mãng nghe Giao Long nói như vậy, cũng lập tức hiểu ra, thượng cổ thần khí thực sự có khả năng cảm tri.

Giống như thần niệm của bản thân.

Chương 878

Bởi vì thượng cổ thần khí Bàn Cổ Phủ trong tay hắn, khi không tác chiến đồng thời sẽ kết hợp với bản thân.

Thông qua niệm lực khi cần sử dụng mới triệu hoán ra.

Khi chưa triệu hoán ra đồng thời kết hợp với bản thân, cũng có thể thông qua thần niệm để cảm thụ một số tin tức bên ngoài.

Trong lòng Vu Mãng, hoàn toàn hiểu rõ tại sao Giao Long lại có khả năng cảm tri.

Lúc này Vu Mãng nói với Vu Linh: "Kỳ thực lời Giao Long nói hoàn toàn đúng, bởi vì một điểm này ta cũng vừa mới biết.

Bởi vì linh lực của thượng cổ thần khí của ta thanh lọc đối với bản thân, từ đó linh lực cũng sẽ tiến nhập Giao Long.

Như vậy Giao Long mới có khả năng cảm tri." Lúc này Vu Linh nghe Vu Mãng nói như vậy cũng từ đó biết được, lời Giao Long vừa nói cũng quả thực là thật.

Nếu không thì Vu Mãng cũng không thể nói như vậy.

Trong lòng Vu Linh liền nói với Giao Long: "Chẳng phải là nhân họa đắc phúc sao?

Từ đó có được một năng lực khác.

Nếu không bị chủ nhân của ngươi thu phục, vậy thì cũng không thể có một thần kỹ.

Chắc chắn khi bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ cũng là phúc khí của ngươi." Lời nói của Vu Linh chính là điều Giao Long đang nghĩ.

Lúc này Giao Long cũng liền gật đầu, bởi vì trước đây Giao Long

cũng có cùng vấn đề.

Tuy nhiên ban đầu Vu Mãng phong ấn nó trong Bàn Cổ Phủ, là để trừng phạt.

Nhưng Giao Long cũng là nhân họa đắc phúc.

Nếu không thì cũng sẽ không hoàn toàn tiêu trừ năng lượng tà ác, từ đó có được một bản ngã hoàn toàn mới.

Chắc chắn sau này dưới sự gia trì của Bàn Cổ Phủ, bản thân nó đã có một sự biến hóa nhất định, từ đó giúp Vu Mãng trảm yêu trừ ma.

Khi thời cơ thành thục rồi, có lẽ sẽ thật sự giống như lời Cửu Phượng nói, sẽ khiến nó đạt được một chính quả.

Bởi vì giúp Vu Mãng đánh giết ác ma, cũng là tích công đức cho mình.

Nếu không bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng, vậy thì lúc này nó vẫn là hình dáng Giao Long, cũng không thể biến hóa thành một loại hình thái nhân loại.

Bây giờ có thể biến trở lại thành Giao Long, cũng có thể tùy tâm sở dục biến hóa thành hình người, tất cả đều là do chủ nhân ban cho.

Trong lòng Giao Long, liền nhìn Vu Mãng trước mặt nói với hắn: "Chủ nhân thật sự vô cùng cảm ơn ngài, nếu không có ngài, vậy thì ta lúc này vẫn là một con Giao Long, đang chịu sự ràng buộc của tà ác.

Nếu không có ngài, ta không thể vui vẻ như vậy." Lúc này Vu Mãng cũng gật đầu nói với Giao Long: "Tuy ngươi là tọa kỵ của ta, nhưng ta coi ngươi như bạn bè.

Bởi vì giống như Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, chúng ta đều là bạn đồng hành vô cùng thân thiết.

Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, bởi vì

trách nhiệm của ta là chúng sinh thiên hạ, tuy ngươi có thần lực nhất định, nhưng trong mắt ta, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi.” Nghe chủ nhân nói như vậy, lúc này Giao Long cảm thấy vô cùng kích động.

Loại tâm trạng kích động này là lần đầu tiên nó có.

Tuy không biết cảm giác này là gì, nhưng một dòng ấm áp dâng lên cổ họng.

Bất tri bất giác nước mắt rơi xuống.

Giao Long trước đây căn bản chưa từng có tình huống như vậy.

Nó lau nước mắt, có thể cảm nhận được vô cùng mới lạ.

Lúc này Giao Long nói với Vu Linh: “Những giọt nước mắt này chảy ra từ mắt ta là gì?” Lúc này Vu Linh trong lòng nghĩ, Giao Long vốn dĩ là động vật máu lạnh.

Nhưng bây giờ đột nhiên chảy nước mắt, chắc chắn là kết quả của việc được Bàn Cổ Phủ thanh lọc.

Lúc này Giao Long chắc chắn đã có cảm tình, nếu không thì cũng không thể có sự dao động cảm xúc.

Chương 879

Trong lòng Vu Linh cười vỗ vai Giao Long nói với hắn: "Bây giờ ngươi không còn như trước nữa rồi.

Lúc này, vì đã chảy nước mắt, chứng minh ngươi có tâm trạng cảm kích." Qua ba người nhàn rỗi trò chuyện tại chỗ, lúc này A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng xách một đống rượu lớn đi về.

Đến trước mặt Vu Mãng và Vu Linh và Giao Long, đặt những vò rượu này xuống đất, thở hổn hển.

Lúc này A Tu La Thần nói: "Hôm nay quả là một ngày tốt lành, đột nhiên gặp lại hai người, lần đầu tiên gặp Giao Long, quen biết bạn mới, tối nay chúng ta nhất định không say không về." Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói như vậy cũng kéo giọng lớn tiếng: "Đúng vậy, đúng vậy, tối nay nhất định không say không về nhé.

Nếu ai muốn gian lận, vậy thì ta sẽ không tha đâu, bởi vì tửu lượng của ta vô cùng tốt, nếu không được thì cứ để ta uống hết số rượu này cũng được, nhưng nếu đã muốn uống, vậy thì nhất định phải uống thật sảng khoái với ta." Lúc này Vu Linh nghe Hắc Sơn Yêu nói đại đại liệt liệt như vậy, biết trình độ "phạm nhị" của hắn lại một lần nữa được kích hoạt rồi.

Nhưng đây cũng là một chuyện vô cùng tốt, bởi vì chỉ có Hắc Sơn Yêu mới có thể điều hòa không khí trong nhóm, nếu không có hắn, cảm thấy vô cùng vô vị.

Vu Linh chê Hắc Sơn Yêu không biết uống, nhưng nhìn không khí uống rượu giữa họ cũng vô cùng tốt.

Trong lòng Vu Linh nói với Hắc Sơn Yêu: "Hắc Sơn đại ca ham rượu như mọi khi không hề thay đổi, chắc huynh là người uống được

nhất trong nhóm phải không?

Nếu không thì cũng không thể nói ra những lời như vậy.

Nếu uống hết số rượu này, vậy thì có say bất tỉnh không?" Nghe Vu Linh hỏi Hắc Sơn Yêu như vậy, hắn càng cười ha ha, liền nói với Vu Linh trước mặt: "Ngươi thật sự không biết tửu lượng của ta sao?

Tuy khi rời đi ta có thể uống, nhưng khi rời đi ta lại càng uống được nhiều hơn.

A Tu La Thần trước mặt căn bản không phải đối thủ của ta, mỗi lần đều không tận hứng.

Nhưng hôm nay sau khi trở về, lại càng khiến ta mãn tâm hoan hỉ, tối nay nhất định phải không say không về, ta cũng muốn tận tình sảng ẩm." Nghe Hắc Sơn Yêu nói luyên thuyên như vậy, A Tu La Thần bất lực lắc đầu.

Lúc này lại nghe Hắc Sơn Yêu đang lải nhải ở đó.

Lúc này A Tu La Thần không thể chịu đựng được nữa, một cước liền đá Hắc Sơn Yêu bay xa một đoạn.

Theo lực đá, Hắc Sơn Yêu vội vàng nhìn vò rượu trong tay, cảm thấy vẫn còn nguyên vẹn, lúc này vỗ ngực: "May quá những vò mỹ tửu này không sao, nếu không thì ta sẽ không xong với ngươi." A Tu La Thần nói với Vu Mãng trước mặt: "Không ngờ ngươi đột nhiên trở về, lại phát hiện Hắc Sơn Yêu này lại trở nên đáng ghét hơn.

Còn đáng ghét hơn trước nữa.

Dù sao thì trong lòng ta cũng nghĩ vậy." Nghe A Tu La Thần nói như vậy, Vu Mãng biết A Tu La Thần đang đùa.

Nhưng vừa rồi Hắc Sơn Yêu cũng quả thực quá lải nhải, nếu không thì A Tu La Thần cũng không thể chịu đựng được đến mức đó.

Bởi vì dù sao trên đường phố cũng có người đi lại, bị cú đá vừa rồi.

Những người đi lại đều dùng ánh mắt dị dạng nhìn họ, Vu Mãng cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Trong lòng Vu Mãng nghĩ, nên nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn, nếu không thì sẽ bị tất cả mọi người coi là một trò cười.

Trong lòng Vu Mãng nói với A Tu La Thần: "Chúng ta đứng ở đây lâu rồi, thà rằng về chỗ trọ trước đi.

Bây giờ ta không biết nơi cư trú của hai người có phải là chỗ cũ không." A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói như vậy cũng gật đầu.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng đã ở bên cạnh A Tu La Thần.

Lúc này A Tu La Thần nói với Vu Mãng: "Nếu ta đã rời khỏi đây, thà rằng ta bắt đầu tìm chỗ trọ đi, về lại chỗ ở cũ của ta." Vu Mãng nghe lời A Tu La Thần cũng gật đầu.

Lúc này tất cả mọi người cũng đã rời khỏi trấn nhỏ, đi về phía chỗ ở của A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Giao Long đứng ở cuối cùng không muốn rời khỏi thành thị đó, bởi vì nó biết mình vừa mới đặt chân vào trấn của loài người, trong đó có rất nhiều sự vật mới mẻ chưa được tiếp xúc.

Rời đi như vậy thì trong lòng không cam lòng, nhưng chủ nhân đã đi về phía chỗ ở của Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, ở đây cũng không có cách nào.

Trong lòng Giao Long, mặc mặc đi theo.

Nhưng Vu Linh đứng một bên cũng phát hiện ra biểu cảm của Giao Long, thông qua biểu cảm của nó cũng biết suy nghĩ trong lòng.

Lúc này Vu Linh đi đến trước mặt Giao Long nhỏ giọng nói:

“Không rời khỏi thành thị cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu phải không?

Có những chuyện mà ngươi cảm thấy chưa làm được, cảm thấy di hám.” Nghe Vu Linh nói như vậy, Giao Long trong lòng cho rằng Vu Linh thật sự quá hiểu mình, tuy vừa mới tiếp xúc.

Chương 880

Nhưng có thể thông qua sát ngôn quan sắc chú ý đến suy nghĩ trong lòng, cũng là do quan tâm mới làm được chuyện như vậy.

Trong lòng Giao Long mỉm cười với Vu Linh.

“Ngươi thật sự đã đoán trúng rồi.

Trong lòng ta quả thật có một suy nghĩ, nhưng chủ nhân muốn rời khỏi đây, ta cũng không có cách nào, buộc phải đi theo bên cạnh chủ nhân.

Tuy ta không nỡ rời trấn này, nhưng ta cũng không thể bỏ rơi chủ nhân của mình được.” Lúc này Vu Linh hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Giao Long, cười ha ha nói với Giao Long: “Vì ta đã ra khỏi bộ lạc, du lịch nhân gian, chắc chắn sau này sẽ có cơ hội ở đây.

Dù sao Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ở đây cư trú cũng là bạn tốt của ta, ta sẽ ở đây lâu dài.

Bởi vì dù sao cũng phải đi mua sắm đồ đạc, chỉ có thành thị này thôi.

Bây giờ ngươi cũng đừng nản lòng, lần sau khi ta đến đây, cứ thoải mái vui chơi là được rồi.” Nghe Vu Linh nói như vậy, Giao Long trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, trái tim đang lo lắng lúc này cũng thả lỏng, đi theo chủ nhân của mình thì tốt hơn.

Do thành thị đó khá lớn, nhất thời cũng chưa đi ra khỏi thành thị.

Lúc này Giao Long nhìn về phía chiếc xe ngựa bên cạnh.

Cảm thấy vô cùng mới lạ, đi đến trước mặt Vu Mãng nói: “Chủ nhân, chiếc xe ngựa kia ta cảm thấy vô cùng thú vị.

Lâu như vậy rồi ngài toàn cưỡi trên lưng ta, ta cũng muốn ngồi trên xe ngựa nhàn nhã, có được không?" Vu Mãng nghe Giao Long nói như vậy, cũng vô cùng lý giải suy nghĩ trong lòng Giao Long, dù sao Giao Long lâu nay cũng toàn cưỡi trên lưng mình để phi hành.

Giao Long lúc này có suy nghĩ như vậy cũng là bình thường, muốn thử ngồi trên xe ngựa cảm giác cũng được.

Lúc này Vu Mãng nghĩ, chỗ ở của Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, còn một đoạn thời gian khoảng cách.

Nếu vậy thì thong dong đến đích cũng sẽ cảm thấy chút mệt mỏi.

Vì Giao Long có suy nghĩ này, thà rằng tất cả mọi người đều ngồi trên xe ngựa cũng là một lựa chọn không tồi.

Trong lòng Vu Mãng gọi A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đang đi phía trước, nói suy nghĩ này với hai người.

Không ngờ Hắc Sơn Yêu nghe tin này cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, lúc này Hắc Sơn Yêu nói với Vu Mãng: "Vừa rồi ta cũng định đề xuất ý kiến này, bởi vì tiền tài trên người ta có hạn, nhất thời không tiện nói với ngươi.

Bởi vì nếu ta muốn ngồi xe ngựa, vậy thì sẽ bị coi là đi xe ké.

Bởi vì cần phải trả tiền, ta sẽ cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Nhưng vì ngươi đã có suy nghĩ này, vậy thì ta cũng không khách khí nữa." Vừa nói, hắn cười ha ha đi về phía xe ngựa.

Lúc này A Tu La Thần nhìn biểu hiện của Hắc Sơn Yêu, cảm thấy vô cùng mất mặt, bất lực lắc đầu.

Nhưng rồi lại nghĩ, Vu Mãng và Vu Linh đều là bạn vô cùng tốt, trong lòng cảm thấy không còn quá gượng gạo nữa.

Rồi nói với Vu Mãng và Vu Linh và Giao Long: "Nhìn Hắc Sơn

Yêu như vậy mà không quen, thật sự bất lực, nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao mọi người đều là bạn bè vô cùng thân thiết, mọi hành động cũng đều vô cùng rõ ràng.

Tính cách như vậy, nhất thời cũng không thể thay đổi được, thật sự không có cách nào." Nghe A Tu La Thần nói như vậy, Vu Linh càng cười ha ha trả lời: "Không có quan hệ gì đâu, bạn bè với nhau không câu nệ tiểu tiết, thể hiện mặt chân thật nhất như vậy, tổng cộng cũng tốt hơn nhiều so với việc cứ giấu giếm.

Hắc Sơn Yêu có tính cách như vậy mà." Chư huynh đệ đều hiểu rõ, cũng rất hợp làm bằng hữu.

Tuy khi ở chung cảm thấy có chút đại đại liệt liệt, nhưng làm bằng hữu thì tuyệt đối đủ nghĩa khí, chư huynh đệ đều thấu hiểu.

A Tu La Thần cũng yên lòng.

Giờ phút này, mọi người đã đến bên cạnh xe ngựa.Chỉ nghe Hắc Sơn Yêu cùng phu xe đang ở đó bàn luận, mặc cả giá.

Thấy phu xe cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, ngay lúc này, Vu Mãng liền tiếp lời Hắc Sơn Yêu, nói với phu xe: "Phu xe, chỉ cần đưa ta tới nơi, tiền bạc không thành vấn đề." Nghe Vu Mãng nói vậy, Hắc Sơn Yêu thấy vừa rồi mình mặc cả giá đều vô ích, vô cùng khó hiểu nhìn Vu Mãng trước mặt.

Vốn dĩ muốn giúp Vu Mãng tiết kiệm một ít tiền, nhưng không ngờ Vu Mãng lại hào phóng như vậy.Qua biểu cảm của Hắc Sơn Yêu, Vu Mãng nhận ra y có chút không hiểu lời mình vừa nói, vì xét cho cùng, hắn biết phu xe rất không dễ dàng.

Đối mặt với gió táp mưa sa, y cũng không đòi giá cao, kiếm tiền cũng là tiền mồ hôi nước mắt.

Chương 881

Việc mặc cả với y, quả thực là chuyện bé xé ra to.

Trên người hắn tiền tài sung túc, căn bản không cần làm như vậy.

Vu Mãng liền nói với Hắc Sơn Yêu: "Lời ngươi nói ta rất hiểu, nhưng xem tuổi phu xe đã không còn nhỏ, khi làm việc cũng vô cùng cực khổ.

Ta ngồi trên xe ngựa, còn y ở phía trước điều khiển xe, hứng gió phơi nắng, cũng không dễ dàng.

Đừng nên mặc cả nữa, dù sao đến nơi ta muốn cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền." Nghe Vu Mãng nói vậy, A Tu La Thần và Vu Linh cũng vô cùng đồng ý, bởi trong lòng họ cảm thấy Vu Mãng biết thông cảm cho phu xe trước mặt là một điều rất thiện lương.Lúc này Hắc Sơn Yêu, nghe Vu Mãng nói vậy, cũng cảm thấy lời Vu Mãng rất có lý, y cũng không còn dùng giọng to tiếng mà mặc cả với phu xe nữa.

Ngay lúc này, Giao Long biểu hiện thái độ vô cùng phấn khích, vội vàng chui lên khoang xe ngựa.Xe ngựa đã khởi hành, cảm giác chậm rãi thong dong thật sự quá tốt.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng ít ra cũng khá nhàn hạ.

Giao Long ghé qua cửa sổ khoang xe ngựa nhìn ra ngoài, loại cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Lần đầu tiên ngồi trên xe ngựa, y cảm thấy vô cùng mới lạ.

Tuy xe ngựa một đường xóc nảy, lúc này đã rời khỏi trấn nhỏ, tiến về nơi ở của A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.Đến chân núi, lúc này vì đường núi khó đi, phu xe đành dừng xe lại đó, vô cùng ngại ngùng nói với Vu Mãng: "Ngại quá, tiểu huynh đệ.

Ngựa của ta cũng đã già lắm rồi, nếu muốn leo đường núi thì khá khó khăn.

Nên ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi, thật sự là không còn cách nào khác, vô cùng xin lỗi." Vu Mãng nghe phu xe nói vậy, liền vội vàng xua tay với phu xe: "Không sao đâu, lão nhân gia cứ việc dừng xe ở đây là được.

Tiền ta cũng sẽ không thiếu một phần nào của ngươi." Vừa nói xong, hắn đặt số tiền đã nói vào tay phu xe.

Phu xe cầm số tiền nặng trịch, nhìn Vu Mãng rồi hỏi: "Tiểu huynh đệ, đây là sao?

Rõ ràng phí xe đã thỏa thuận rồi, nhưng ngươi lại đưa cho ta nhiều thế này, căn bản ta dùng không hết."Vu Linh thấy phu xe như vậy, liền tiến lên nói với phu xe: "Đừng khách khí, lão nhân gia cứ nhận đi.

Vị Vu Mãng trước mặt ta đây là một người rất có tiền, chút ít này căn bản không đáng là gì với hắn đâu." Phu xe nghe Vu Linh nói vậy cũng cảm thấy mấy người trước mặt thật sự quá tốt, tự nhiên lại cho mình nhiều tiền như thế.

Dù sao khi về nhà, lão bạn của y cũng sẽ vô cùng vui mừng, xét cho cùng điều này có thể giúp cuộc sống của y tạm thời sung túc hơn.Lúc này, Hắc Sơn Yêu đại đại liệt liệt đi đến trước mặt phu xe, nói với phu xe: "Ngươi xem, chuyến này không uổng công đi rồi chứ?

Gặp được Vu Mãng của ta đây, hắn đại khí thô bạo nên mới cho ngươi nhiều tiền thưởng như vậy.

Chắc ngươi cũng vui lắm phải không?

Chắc trong lòng ngươi đang rất may mắn vì đã gặp ta, nếu không thì làm sao có thể có được nhiều tiền như vậy?" Nghe Hắc Sơn Yêu

nói vậy, phu xe liên tục gật đầu cười ha hả, y khom lưng cúi chào mọi người rồi quay người cáo biệt.A Tu La Thần cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu vừa nói không có chút dinh dưỡng nào.

Vốn dĩ Vu Mãng đã trả phí xe rồi, không liên quan gì đến y, nhưng y lại tiến lên nói với phu xe như vậy, cảm thấy thật không nên.

Bởi vì phu xe đó đã lớn tuổi, nếu không có Hắc Sơn Yêu tiến lên nói những lời đó, thì y cũng sẽ không cúi chào người ta như vậy.

A Tu La Thần liền đi đến trước mặt Hắc Sơn Yêu, vỗ vào gáy y.

Cách thô lỗ như vậy, lại khiến Giao Long trước mặt giật nảy mình.

Y không ngờ cách mọi người tiếp xúc lại kỳ lạ đến thế, trước khi nói chuyện lại phải dùng cách này để chào hỏi.

Nhưng Giao Long trong lòng lại không biết, chỉ có Hắc Sơn Yêu mới có đãi ngộ như vậy, những người khác căn bản không có.

Trong tình huống không hề hay biết, y đã coi tình huống trước mắt là thật.Lúc này, chỉ nghe A Tu La Thần nói với Hắc Sơn Yêu: “Vu Mãng đã trả phí xe rồi, liên quan gì đến ngươi?

Đoạn lời vừa rồi của ngươi, tuy phu xe biểu hiện khá vui mừng, nhưng khi y đi rồi sẽ nghĩ lại, lúc đó y sẽ cảm thấy ngươi là một kẻ vô cùng vô liêm sỉ.” Lúc này Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói vậy, cũng ha hả cười lớn.

Sau đó y nói: “Không sao đâu, ta bình thường vẫn đại đại liệt liệt như vậy.

Ta cũng chẳng quen thuộc gì với phu xe đó, tuy rằng sau khi nghe xong y sẽ cảm thấy ta vô liêm sỉ, nhưng ít ra ta không biết suy nghĩ trong lòng y ra sao.

Nên điều đó không quá quan trọng đối với ta.

Tính cách ta vốn vậy thì cứ thể hiện tính cách đó ra, ít ra là để sống, hà cớ gì phải bận tâm đến ánh mắt của người khác?" Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cảm thấy Hắc Sơn Yêu nói rất có lý.

Trong lòng y cảm thấy Hắc Sơn Yêu trước mặt này tính cách thẳng thắn, tuy lời nói có chút khó nghe, nhưng ít ra cũng rất chân thực.

Chương 882

Hành động vừa rồi của A Tu La Thần đã thực sự ăn sâu vào trong lòng Giao Long.

Giao Long đó thấy A Tu La Thần vừa đánh Hắc Sơn Yêu, nhưng Hắc Sơn Yêu lại ha hả cười lớn, không hề tức giận chút nào.

Chắc đó cũng là cách họ đối xử với nhau.Vì đã đến chân núi, cần tiếp tục đi về phía trước, dù sao cũng chưa đến nơi ở của Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần.

Giao Long liền đi đến trước mặt Hắc Sơn Yêu, hỏi thăm nơi ở.

Trong khi mở miệng nói, y cũng học theo cách A Tu La Thần vừa làm, vung một chưởng vỗ vào gáy Hắc Sơn Yêu.

Tiếng vang giòn giã, khiến mọi người đều chấn kinh.

Lúc này Vu Mãng vô cùng hoảng loạn, vì cách làm đột ngột của Giao Long khiến hắn trở tay không kịp.

Vu Mãng vừa định mở miệng nói, chỉ nghe Giao Long nói với Hắc Sơn Yêu: "Huynh đệ, nơi ở của ngươi ở đâu?

Ta không thể cứ đứng đợi ở đây mãi được, dù sao cũng phải tiếp tục đi tới chứ." Hắc Sơn Yêu ôm lấy gáy mình, ngây người nhìn Giao Long trước mặt, cảm thấy Giao Long vì sao lại đột nhiên đánh mình?

"Thật quá đột ngột đi!

Mình cũng đâu có đắc tội gì với Giao Long, vẫn luôn giữ thái độ hữu hảo, vì sao y lại làm vậy?" Bởi vì Hắc Sơn Yêu trong lòng vô cùng hiểu rõ, Giao Long là tọa kỵ của Vu Mãng, chắc chắn không thể là vừa rồi biểu hiện ra là do Vu Mãng chỉ thị được.

Hắc Sơn Yêu nhìn về phía Vu Mãng bên cạnh, Vu Mãng cũng qua biểu cảm trên mặt Hắc Sơn Yêu mà cảm nhận được suy nghĩ trong lòng y.

Lúc này Vu Mãng cũng vô cùng lúng túng, vì hắn cũng không biết Giao Long vì sao lại đột nhiên tiến lên đánh Hắc Sơn Yêu.

Trong khi hoàn toàn không hiểu rõ tình hình sự việc, Vu Mãng lúc này cũng hỏi Giao Long: "Giao Long, vừa rồi là chuyện gì vậy?

Vì sao ngươi lại đi đến trước mặt Hắc Sơn Yêu mà đối đãi với y theo cách đó?" Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng cũng đã hiểu ra, hành động vừa rồi của Giao Long không phải do Vu Mãng chỉ thị, nếu không Vu Mãng cũng sẽ không hỏi ngược lại Giao Long là chuyện gì rồi.

Lúc này y chỉ có thể chờ đợi Vu Mãng hỏi chuyện, nghe Giao Long sẽ trả lời ra sao.Lúc này Giao Long chớp chớp mắt nhìn Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân, chẳng lẽ đó không phải là cách chào hỏi hữu hảo sao?

Bởi vì vừa rồi ta thấy A Tu La Thần dùng cách đó để chào hỏi Hắc Sơn Yêu, Hắc Sơn Yêu lại ha hả cười lớn.

Chắc chắn y sẽ thích cách chào hỏi này, sau đó ta cũng dùng cách đó để chào hỏi, chẳng lẽ không đúng sao?" Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Bởi vì Giao Long vừa mới hóa thành hình người, đối với cách thức giao tiếp của loài người không đặc biệt hiểu rõ, y cũng đang trong giai đoạn học hỏi.

Bởi vì vừa rồi qua hành động của A Tu La Thần, y đã lầm tưởng đó là một cách chào hỏi, nên Giao Long mới dùng cách đó để chào hỏi Hắc Sơn Yêu.

Nghe Giao Long giải thích như vậy, lúc này Vu Mãng trong lòng cũng vô cùng thấu hiểu.

Tương tự, Hắc Sơn Yêu nghe Giao Long nói vậy, khúc mắc trong lòng y cũng đã được gỡ bỏ.Lúc này Hắc Sơn Yêu không còn hoang mang nữa, y cũng thể hiện ra tính cách đại đại liệt liệt của mình, ha hả cười lớn, sau đó nhìn Giao Long trước mặt: "Ngàn vạn lần đừng học cách chào hỏi đó của A Tu La Thần, bởi cách đó là không đúng.

Sau này đừng bao giờ vỗ vào gáy ta nữa, làm như vậy sẽ khiến ta cảm thấy vô cùng đau đớn.

Bởi vì vừa rồi ngươi đánh mạnh hơn A Tu La Thần rất nhiều, nếu không phải ta tự thân có chút thực lực, thì đã bị ngươi đánh cho ngất xỉu rồi." Nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, Giao Long cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, nhớ lại vừa rồi, y cảm thấy mình đã dùng hết sức lực.

Nếu không thì cũng sẽ không theo cánh tay y nhấc lên mà phát ra tiếng vang giòn giã.

Lúc này Vu Linh cũng ha hả cười lớn, cảm thấy Giao Long trước mặt thật sự quá đáng yêu.

"Thật sự giống như một đứa trẻ mới học đi vậy."Lúc này Vu Linh vỗ vỗ vai Giao Long: "Sau này khi dùng cách này để chào hỏi, phải phân rõ tình huống.

Nếu Hắc Sơn Yêu trước mặt làm ra chuyện gì khiến ngươi không vui, ngươi có thể dùng cách này để kích thích, nhưng phải giữ lại lực đạo trong tay, đừng trực tiếp làm Hắc Sơn Yêu bị thương là được." Vừa nói xong, nàng không quên ha hả tiếp tục cười.

Lúc này Giao Long biết Vu Linh đang đùa với mình, y cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngay lúc đó, y cảm thấy vô cùng ngại ngùng, đi đến trước mặt Hắc Sơn Yêu mà nói: "Thật xin lỗi nhé, bởi vì ta vừa mới hóa thành hình người, đối với cách thức giao tiếp không đặc biệt hiểu rõ.

Sau này ta sẽ chú ý hơn, xin ngươi đừng để bụng hành vi vừa rồi của ta nha.

Bởi vì chúng ta đều là những người bạn rất thân thiết, tuy ta vừa mới tiếp xúc với ngươi, nhưng lại có quan hệ thân cận với chủ nhân ta, chắc ngươi cũng sẽ không giận ta đâu nhỉ." Hắc Sơn Yêu bản thân tính cách thẳng thắn, đối với một số việc không câu nệ tiểu tiết, đương nhiên cũng sẽ không ghi thù.

Nghe Giao Long nói vậy y cũng đã hiểu ra, Giao Long vừa rồi đã hiểu lầm ý của A Tu La Thần, lúc này y liền ha hả cười lớn.

Chương 883

Sau đó y liền vội vàng xua tay với Giao Long, ý là dùng cách này để nói với Giao Long rằng y sẽ không để bụng hành vi vừa rồi.Lúc này A Tu La Thần nói với mọi người: "Chúng ta về nơi ở của mình đi.

Bởi vì Giao Long căn bản chưa đến nơi ở của ta, lần đầu tiên đến, chắc chắn y sẽ rất mong chờ nơi ở của ta." Vừa nói xong, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đi phía trước dẫn đường, Vu Linh và Vu Mãng, cùng Giao Long đi theo phía sau họ, tiếp tục đi về phía nơi ở.

Sau một hồi đi lại, lúc này đã đến nơi ở.Vu Mãng và Vu Linh nhìn căn nhà này, như thường lệ, vẫn đầy hoài niệm.

Lúc này nhìn Giao Long trước mặt, Vu Mãng cảm thấy sự việc biến hóa thật sự quá kỳ lạ.

Khi rời khỏi đây, chỉ có Vu Linh và Vu Mãng hai người.

Nhưng không ngờ, giờ trở về đây, trước mặt lại có thêm Giao Long.

Lúc này Vu Mãng trong lòng nghĩ, có lẽ là ý trời.

Giao Long có thể trở thành tọa kỵ của hắn, cũng có thể là do trong cõi u minh đã có sự sắp đặt.Lúc này Hắc Sơn Yêu nói với Vu Mãng, Giao Long và Vu Linh: "Được rồi, đã đến nơi rồi, đừng đứng ngây ra đó nữa, mau vào đi.

Ta có rượu ngon đây, nếu không vào nhà thì uống ở đâu?

Chẳng lẽ cứ đứng mãi ở ngoài sao?" Nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, Vu Mãng và Vu Linh cũng hoàn hồn lại.

Lúc này họ bước vào trong nhà, nhìn bài trí bên trong, vẫn y hệt như lúc mới rời đi.

Nhưng chỉ có một điều khác biệt, trên mặt bàn có một lớp bụi dày.

Lúc này Vu Linh vô cùng khó hiểu, nhìn A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Sau khi ta rời đi, hai ngươi vì sao không chú ý vệ sinh?

Trên bàn một lớp bụi dày như vậy, chẳng lẽ hai ngươi cũng ở đây sao?

Không thể dọn dẹp ư?

Sao không tự tạo cho mình một thói quen tốt chứ?" Vừa nói xong, Vu Linh trong lòng nghĩ rằng dù Hắc Sơn Yêu không chú ý vệ sinh thì A Tu La Thần cũng sẽ không như vậy.

Vu Linh liền cảm thấy hai người này chắc chắn không ở đây, sau đó lại tiếp tục hỏi A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Chẳng lẽ ta và Vu Mãng rời đi khỏi đây, trong khoảng thời gian đó hai ngươi căn bản không về đây ở ư?

Khoảng thời gian đó hai ngươi đã đi đâu?" Nghe Vu Linh nói vậy, A Tu La Thần cũng trả lời Vu Linh: "Đúng vậy, lời ngươi nói không sai.

Sau khi các ngươi rời đi, ta và Hắc Sơn Yêu căn bản không về đây ở, vẫn luôn ở ngoài.

Bởi vì ở đó vô cùng náo nhiệt, dù sao cũng vui hơn ở đây nhiều." Lúc này Vu Linh trong lòng thầm nghĩ, vốn dĩ nàng tưởng Hắc Sơn Yêu có một trái tim ham chơi, nhưng không ngờ A Tu La Thần cũng vậy.

Quả thật giữa những người bạn đều có chung sở thích.

Nếu không thì A Tu La Thần cũng không thể nào hồ đồ như Hắc Sơn Yêu được.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, không về nơi ở mà cứ mãi lang thang bên ngoài, cũng không đúng.

Vu Linh liền định mắng A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, nhưng vừa nhìn thấy hai người họ lúc này vô cùng vui vẻ.

Ắt hẳn qua những lời trách móc cũng sẽ cảm thấy tâm tình thất lạc.

Nếu vậy thì thà tạm gác lại những lời đó, trước tiên đừng đề cập đến chuyện này.Vu Linh liền đi sang một bên lấy khăn, đánh một chậu nước rồi dùng cách đó để lau dọn trên mặt bàn.

Bởi vì dù sao một lát nữa khi uống rượu sẽ dùng đến chiếc bàn này.

Sau khi lau chùi xong, nàng nhìn sang những bài trí xung quanh, phía trên đều có một lớp bụi dày.

Vu Linh nhìn thấy thế, cảm thấy mình không thể chịu đựng được nữa.

"Thà rằng nhân lúc này dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, nếu không thì khi ở đây cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu." Vu Mãng nhìn Vu Linh đang bận rộn ở đó, hắn cũng biết Vu Linh là một người khá thích sạch sẽ.

Tuy miệng nàng không trách mắng Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, nhưng trong lòng nàng cũng có những suy nghĩ nhất định.

Vu Mãng thấy vậy, đi đến trước mặt Vu Linh nhỏ giọng nói: "Sao vừa về đã tìm một đống việc để làm vậy?

Hay là để ta giúp ngươi nhé, như vậy cũng sẽ không khiến ngươi bận rộn nhiều." Nhìn Vu Mãng trước mặt nói vậy, Vu Linh trong lòng cũng vô cùng thấu hiểu.

Chương 884

Bởi vì nàng biết Vu Mãng đang quan tâm mình, muốn thông qua việc giúp đỡ để nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ Vu Mãng là người thô tâm đại ý, tuy có giúp đỡ, nhưng cũng sẽ không dọn dẹp được sạch sẽ cho lắm.

Vu Linh liền quyết định không dùng Vu Mãng trước mặt thì tốt hơn, nếu không thì dọn dẹp không sạch sẽ, ngược lại còn khiến nàng phải làm lại lần nữa.

Giao Long lại không có nhiều suy nghĩ như vậy, y chỉ ngồi trên ghế chờ đợi rượu ngon.

Tuy chưa từng uống, nhưng cũng vô cùng kỳ vọng.

Lúc này Giao Long trong lòng nghĩ, đời người ai cũng có lần đầu trải nghiệm, chắc chắn bữa rượu ngon này cũng sẽ khiến mình cảm thấy vô cùng thích thú khi nếm thử.A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nhìn Vu Linh đang bận rộn, trong lòng sớm đã biết suy nghĩ của Vu Linh.

Lúc này họ cũng đi đến trước mặt Vu Linh, vô cùng ngại ngùng mà nói: “Tạm thời đừng bận rộn nữa.

Chờ một lát nữa uống rượu xong, những thứ này ta đều sẽ dọn dẹp.

Làm vậy sẽ khiến ta vô cùng ngại ngùng, không thể nào lại thêm phiền phức cho ngươi được.

Vừa về đến đây đã tìm việc để làm, trong lòng ta sẽ không yên đâu.” Vu Linh lúc này tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra trạng thái tức giận.

Nàng chỉ cười ha hả nhìn Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần: “Nếu muốn dọn dẹp thì đã dọn từ sớm rồi, cũng sẽ không chờ đến bây giờ.

Trước tiên cứ ngồi xuống uống rượu đi, đợi một lát nữa ta bận rộn xong sẽ tự dọn dẹp.” Lúc này Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần, dùng tay xua xua, ý muốn hai người đừng quản chuyện của Vu Linh nữa.

Nếu còn nói thêm nữa, thì Vu Linh mà bùng phát thì ai cũng sẽ gặp tai ương.

Qua cử chỉ của Vu Mãng, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng ý thức được, không nên lải nhải như vậy trước mặt Vu Linh.

Nếu làm Vu Linh phiền lòng, thì khi nàng tức giận sẽ rất đáng sợ.

Sau đó, theo cách của Vu Linh, mọi người đều ngồi vào bàn, lấy rượu ngon ra uống.Giao Long uống một ngụm, cảm thấy rượu này thật sự quá cay, nhất thời không thể thưởng thức được, y quay đầu sang một bên phụt rượu ra ngoài.

Không phải y không thích rượu ngon, chỉ là cảm thấy mùi vị này thật sự quá kỳ lạ.

Bởi vì dù sao lần đầu tiên tiếp xúc với loại đồ này khó tránh khỏi không thể chấp nhận được, điều đó cũng rất bình thường.

Nhìn dáng vẻ cau mày khổ sở của Giao Long, Vu Mãng biết y không thể chịu đựng được cảm giác này.

Vu Mãng nhìn một lát, thấu hiểu sâu sắc cảm nhận của Giao Long, sau đó nói với Giao Long: “Nếu ngươi không uống được thì đừng cố gắng nuốt xuống, làm vậy cũng sẽ khiến ngươi vô cùng khó chịu.

Tuy đã hóa thành hình người, nhưng không có sở thích này cũng là chuyện bình thường, không thể nào mỗi người đều thích mùi vị cổ quái này được.” Nhưng Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, y lại

không đồng tình với lời đó.

Bởi vì y cảm thấy nếu những người bạn tốt đứng cùng nhau, thì nên làm những chuyện tương tự.

Nếu chỉ thiếu Giao Long một mình, thì bữa tiệc rượu này cũng uống chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu muốn hoàn toàn hòa nhập vào đội ngũ này, thì một chuyện vui vẻ như vậy, sao có thể thiếu Giao Long được chứ?

Tuy rằng có chút không thể chấp nhận được, nhưng qua thời gian dài thưởng thức cũng sẽ từ từ chấp nhận.Lúc này Hắc Sơn Yêu cười ha hả nói với Giao Long: "Qua lúc bắt tay, ta cảm thấy thần lực của ngươi vô cùng lợi hại, nhưng không ngờ tửu lượng của ngươi lại kém đến vậy.

Ngay cả Vu Linh cũng có thể thưởng thức được mùi vị này, huống chi là ngươi.

Nếu ngươi còn làm ra hành động như vậy, thì ta sẽ khinh thường ngươi đó." Kỳ thực Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng chỉ là đùa thôi, nhưng y lại không chú ý đến lời nói của mình.

A Tu La Thần nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cảm thấy Hắc Sơn Yêu có chút quá đáng rồi.

Bởi vì thấy biểu cảm của Giao Long khó có thể chấp nhận mùi vị đó, nhưng Hắc Sơn Yêu lại cứ cố chấp bắt Giao Long làm như vậy, thì có chút quá làm khó người ta rồi.

Lúc này A Tu La Thần trong lòng nghĩ, nếu muốn uống rượu thật nhiều, thì có Vu Mãng và mình cùng uống là được rồi.

Một lát nữa Vu Linh dọn dẹp xong nhà cũng sẽ tham gia.

Giao Long không uống được nữa, cũng không thể đại diện cho

điều gì.

Tổng không thể vì không uống được rượu mà làm ra chuyện khác được chứ.

Chương 885

A Tu La Thần liền nói với Hắc Sơn Yêu: "Ngươi không thấy lời đùa vừa rồi của ngươi, ngữ khí có chút quá đáng sao?

Ngươi không hề cân nhắc xem Giao Long có thể chấp nhận được không.

Tuy tính cách của ngươi khá thẳng thắn, nhưng ít ra cũng phải cân nhắc cảm nhận của người khác chứ." Giao Long tuy vừa mới hóa thành hình người, nhưng qua việc tiếp xúc với những người này, y cũng biết Hắc Sơn Yêu đang đùa với mình, chỉ là lời nói có chút khó nghe mà thôi.

Tuy rằng trong lòng y cũng hiểu, bởi vì biết Hắc Sơn Yêu là một người tính cách thẳng thắn, nói chuyện không biết vòng vo.

Tuy rằng mới giải trừ phong ấn và thời gian không dài, nhưng y cũng đã dần dần hiểu ra.Lúc này Giao Long cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu nói cũng vô cùng có lý, y cũng muốn hòa mình vào mọi người, dung nhập làm một.

Vì vậy y thử xem rốt cuộc mình có thể chấp nhận được mùi vị này không.

Y bịt mũi, ừng ực uống mấy ngụm, cuối cùng cũng cố gắng nuốt hết rượu ngon xuống.

Một luồng ấm áp chảy qua cuống họng thẳng xuống dạ dày, y cảm thấy vô cùng thoải mái, khắp toàn thân đều sinh ra một cỗ ấm áp.

Cảm giác trên mặt là rõ ràng nhất, sau khi uống rượu ngon, y sờ sờ mặt mình, cảm thấy mặt hơi nóng.

Nhưng Giao Long không biết, đó là do tác dụng của rượu sinh ra.

Lúc này Vu Linh đã dọn dẹp xong căn phòng, mệt đến thở hổn hển ngồi xuống trước mặt Giao Long.

Mọi người thấy Vu Linh đều khá cực khổ, vội vàng lấy một vò rượu đặt trước mặt nàng, để nàng thông qua rượu ngon mà giải tỏa mệt mỏi.

Hắc Sơn Yêu càng thêm ân cần, lấy một chén rượu đặt trước mặt Vu Linh, sau đó giúp Vu Linh rót rượu vào.

Có lẽ vì vừa rồi quá mệt mỏi, lúc này Vu Linh bưng chén rượu lên, ừng ực uống cạn.

A Tu La Thần, Vu Mãng và Hắc Sơn Yêu, nhìn tình huống lúc này, đều bị cảnh tượng Vu Linh làm cho chấn kinh.

Tuy rằng trước đây cũng từng uống rượu cùng Vu Linh, nhưng loại biểu hiện này là lần đầu tiên họ thấy.

Nàng quả thực giống như một nam nhân uống rượu, vô cùng hào sảng.

Ba người không kìm được đồng thời giơ ngón tay cái lên.Lúc này A Tu La Thần nói với Vu Linh: “Mấy ngày không gặp, muội tử tửu lượng tăng tiến không ít!

Nhìn cách muội uống rượu quả thực có thể xưng là nữ trung hào kiệt, ngay cả Hắc Sơn Yêu trước mặt cũng không cách nào địch nổi đâu.” Vu Linh biết A Tu La Thần đang trêu chọc mình, nàng cũng mỉm cười, lau lau mồ hôi trên trán.

Bởi vì vừa rồi dọn dẹp phòng nàng cảm thấy quá mệt mỏi, đó là mồ hôi do mệt mỏi sinh ra.

Giao Long vừa nhìn thấy ngay cả Vu Linh cũng có thể uống như vậy, nếu mình không uống nữa thì cũng quá không đáng.

Bởi vì Vu Linh trước mặt là nữ sinh đều có thể uống rượu như vậy, nếu mình không uống, cảm giác thật quá nhỏ bé.

Tuy rằng Vu Mãng, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu không có nói gì, nhưng bản thân y cảm thấy như vậy.

Sợ người khác nói ra nói vào, lúc này y lại lấy vò rượu lên, ừng ực uống mấy ngụm.

Cũng có lẽ vì men rượu đã ngấm, nên lúc này y cảm thấy rượu không còn cay đến thế nữa.

Ngược lại cảm thấy mình đã dần dần có thể thích nghi với cảm giác này rồi.

Vu Mãng nhìn Giao Long một lát, cảm thấy Giao Long uống ít một chút thì tốt hơn.

Nếu uống nhiều quá, thì cũng sẽ không dễ chịu đâu.

Quả nhiên không bao lâu sau, Giao Long đã cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng đầu óc y vẫn giữ trạng thái khá tỉnh táo, bởi vì lúc này y nói chuyện không hề lộn xộn.

Y nhìn chủ nhân mình: "Chủ nhân, không biết vì sao, uống rượu uống mãi đột nhiên lại cảm thấy buồn ngủ muốn đi ngủ." Vu Mãng, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Giao Long nói vậy, đều biết đó là do uống quá nhiều rượu mà dẫn đến trạng thái hiện tại.

Không đợi Vu Mãng nói, lúc này Hắc Sơn Yêu liền nói với Giao Long: "Giờ mới mấy giờ chứ?

Cảm thấy khó khăn, thật sự lười biếng quá đi.

Chương 886

Uống hết rượu trong vò đi, làm vậy thì sẽ tỉnh táo lại ngay.

Đừng thấy rượu khó uống, nhưng nó lại là một loại thuốc làm tỉnh táo đó.” Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói xong, liền dùng ánh mắt của mình nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt.

Giờ hắn đang nghĩ, Hắc Sơn Yêu không phải đang trêu Giao Long, người không có chút nhận thức nào về rượu đó sao?

Nếu Giao Long mà tin, thì chẳng phải càng uống càng hỏng việc sao?

Đùa giỡn cũng nên có chừng mực chứ.

Tình huống trước mắt rõ ràng thấy Giao Long không uống nổi nữa.

Cứ muốn đùa giỡn với Giao Long, thật sự có chút quá đáng rồi.

Tuy rằng Giao Long vừa mới quen biết mọi người là những người bạn tốt, nhưng y cũng đã vô cùng hòa nhập vào tập thể này.

Đối với những người trước mặt này, y không hề có tâm thái nghi ngờ.

Hắc Sơn Yêu cũng coi Giao Long là một người bạn rất tốt, tuy đang trêu chọc Giao Long.

Nhưng cũng có chút quá đáng rồi, bởi vì dù sao Giao Long cũng là tọa kỵ của hắn.

Vu Mãng liền vội vàng nói với Giao Long: “Giao Long, đừng tin lời Hắc Sơn Yêu, y đang trêu ngươi đó, không có ý xấu đâu.

Nhưng cũng không thể làm theo lời y được.

Nếu ngươi uống hết tất cả rượu ngon này, thì sẽ bất tỉnh nhân sự.

Bởi vì vừa mới tiếp xúc với rượu ngon, tửu lượng căn bản không tốt, hiện tại cảm thấy buồn ngủ một chút cũng là bình thường.

Ngươi vào Bàn Cổ Phủ của ta nghỉ ngơi một lát đi." Lúc này Hắc Sơn Yêu biết Vu Mãng đang quan tâm đến tọa kỵ của hắn, sau đó mới ngưng lời, nhưng Hắc Sơn Yêu lại muốn Giao Long rời đi như vậy.

Sau đó y lại buông lời trào phúng: "Ai nha, thật là mất hứng quá đi.

Thật sự không uống được, dù thân thể cường tráng cũng không được sao?

Tửu lượng kém quá!" Lúc này Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng vô cùng không phục, sau đó nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, không sao đâu.

Nếu hôm nay vui vẻ như vậy, vậy thì ta sẽ chiến đấu đến cùng với y.

Uống nhiều cũng không sao cả, dù sao trước mắt cũng không có lúc nguy hiểm.

Ta cũng vì đoạn lời vừa rồi của y mà sẽ khiến y phải trả giá.

Nếu ta khó chịu, ta cũng sẽ khiến y cùng ta khó chịu." Nhưng Vu Mãng cảm thấy loại cách làm tổn thương lẫn nhau này không phải là một cách giải quyết hoàn hảo.

Vu Mãng liền không để ý đến suy nghĩ của Giao Long, cũng là vì lo cho Giao Long mà thôi.

Lúc này, ý thức của hắn cùng Bàn Cổ Phủ sản sinh cộng hưởng, cưỡng ép Giao Long hút vào trong Bàn Cổ Phủ.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Giao Long hóa thành một làn khói xanh, tiến vào Bàn Cổ Phủ.Lúc này Vu Linh cũng hiểu rõ tâm ý của Vu

Mãng, nàng cảm thấy lời vừa rồi của Hắc Sơn Yêu thật sự quá đáng lửa.

Tuy rằng là lời nói đùa, nhưng cũng không thể ức hiếp Giao Long trước mặt như vậy.

Vu Linh liền cảm thấy nên đòi lại công bằng cho Giao Long.

Sau đó nàng bưng chén rượu trong tay lên, nói với Hắc Sơn Yêu: "Nếu ngươi đã hứng thú với rượu như vậy, thì ta cũng sẽ xả thân bồi quân tử.

Hôm nay ta sẽ cùng ngươi không say không về.

Tuy ta cảm thấy mình không uống nổi, nhưng ta cũng không thể dung thứ cho những lời ngươi vừa nói với Giao Long." Nhìn Vu Linh một vẻ mặt nghiêm túc, Hắc Sơn Yêu biết Vu Linh có tâm lý bất bình thay cho Giao Long.

Hắc Sơn Yêu liền cảm thấy không nên đắc tội Vu Linh thì tốt hơn, nếu không thì y chắc chắn sẽ ăn không hết mà bỏ đi.

Bởi vì trước đây y cũng từng nghe Vu Mãng nói Vu Linh nếu nổi giận, sẽ không thể thu dọn được.

Chương 887

Thế là Hắc Sơn Yêu lập tức nhận thua, cười ha hả nói với Vu Linh: "Ta cũng chỉ đùa với Giao Long thôi, ngàn vạn lần đừng để bụng nha.

Nếu vừa rồi ngươi cố ý muốn uống rượu với ta, thì ta cũng sẽ không đồng ý đâu.

Bởi vì ta biết ngươi vừa mới tiếp xúc với rượu, đối với rượu không quen lắm, ta chỉ trêu chọc ngươi thôi." Vì mọi người đều biết Hắc Sơn Yêu đang đùa giỡn, nên cũng không nói nhiều nữa.Lúc này Vu Mãng trong lòng lo lắng, sau khi hắn và Vu Linh rời khỏi đây đã xảy ra chuyện gì, hắn muốn thông qua A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu để tìm hiểu tình hình bên trong.

Vu Mãng liền nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Trong khi ta và Vu Linh rời đi, ở đây có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?" Bởi vì Vu Linh biết A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu thường xuyên xuất hiện trong thành thị, trước đây trong thành thị này đã xuất hiện một số động thái không hay.

Tuy đã bị hắn tiêu diệt, nhưng hắn sợ có nguy hiểm khác.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng hỏi vậy, cũng nhìn nhau cười cười.

Lúc này A Tu La Thần trả lời Vu Mãng: "Ngươi hơi đa nghi rồi.

Khi ta và Hắc Sơn Yêu ở đây, có thể có chuyện gì chứ?

Kỳ thực nếu có chuyện gì, thì ta cũng sẽ bảo vệ cư dân trong trấn này.

Hiện tại nhìn hai ta vẫn an toàn như vậy, không có chút chuyện gì,

là ngươi biết không có bất kỳ chuyện gì xảy ra cả." Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói vậy, cũng yên tâm gật gật đầu.

Trong lòng hắn nghĩ, có lẽ mấy người họ đã lo lắng quá rồi.

Bởi vì dù sao nhìn A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu ở đây sống nhàn nhã như vậy, dù không nói thì cũng biết là thái bình rồi, nhưng hắn chỉ đa tâm hỏi thêm một câu mà thôi.

Kỳ thực cũng không thể trách Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng là Chiến Thần, trong lòng hắn bảo vệ một phương cư dân, nên lúc nào cũng lo lắng.Lúc này Vu Linh, không biết vì sao hôm nay lại cảm thấy đặc biệt uống được, nàng bưng chén rượu lại uống cùng Hắc Sơn Yêu.

Vào những ngày bình thường, khi Vu Linh và Vu Mãng không có ở đây, A Tu La Thần cũng thường xuyên uống rượu như vậy cùng Hắc Sơn Yêu, nhưng đều cảm thấy vô cùng không đã.

Đột nhiên gặp được Vu Linh có hứng thú như vậy, y cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, luôn cảm thấy lần này về sẽ có người bầu bạn uống rượu đến tận hứng mới thôi.

Hắc Sơn Yêu liền cầm chén rượu, trong lòng vô cùng phấn khích lại vui mừng mà cạn một chén với Vu Linh trước mặt.

Sau khi uống xong, y liên tục nói với Vu Linh: "Thật sảng khoái!" Vừa nói xong, y cảm thấy dùng chén uống không đủ đã, liền bỏ chén xuống, trực tiếp dùng vò mà uống cạn.

Tuy rằng Vu Linh lúc này trạng thái cảm thấy vô cùng tốt, nhưng thấy hành động của Hắc Sơn Yêu cũng giật nảy mình.

Bởi vì nàng trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu uống theo cách này, thì dù có tửu lượng tốt đến mấy cũng khó tránh khỏi bị say.Lúc này Hắc Sơn Yêu vừa uống vừa cảm thấy cuộc đối thoại vừa rồi của A Tu La Thần với Vu Mãng, hình như có chỗ nào đó không ổn.

Y đã ngủ một lát, đột nhiên phát hiện khi trả lời Vu Mãng đã bỏ qua một chi tiết.

Hắc Sơn Yêu liền vội vàng nói với Vu Mãng: "Sau khi ngươi đi, trấn này đã rất lâu không có mưa, thôn dân mùa màng thất bát.

Ta và A Tu La Thần đã đi tuần tra, muốn thông qua cách này để xem có manh mối kỳ lạ nào không, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ kết quả nào.

Khi ta phóng tầm mắt ra xa hơn, cảm thấy khí hậu ở đó càng thêm nóng bức, không biết có phải yêu ma tác quái hay không." Nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, A Tu La Thần lúc này cũng nhớ ra chuyện đó, liền vội vàng gật đầu với Vu Mãng, ra hiệu những lời Hắc Sơn Yêu nói đều là sự thật.

Sau đó A Tu La Thần cũng nói với Vu Linh và Vu Mãng: "Bởi vì gặp được các ngươi thật sự quá vui mừng, nhất thời đã bỏ qua vấn đề này.

Vừa hay Hắc Sơn Yêu vừa nhắc, ta cũng chợt nhớ ra.

Trước đó ta cũng cùng Hắc Sơn Yêu đi đến khu vực cách đây mười dặm, thăm dò nguyên nhân, nhưng không ngờ vừa đến đó đã nóng bức không chịu nổi rồi.

Nếu không phải có yêu ma tác quái, thì không thể nào lại nóng bức như vậy được." Lúc này Vu Linh trong lòng suy tính, chắc chắn có yêu ma quỷ quái nào đó.

Nếu không thì A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cả hai đều có thực lực nhất định.

Chắc chắn sự nóng bức bình thường hai người họ không thể nào chịu không nổi.

Lúc này Vu Linh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như

vậy, bởi vì bản thân nàng thân là Chiến Thần cận vệ.

Nàng nên chia sẻ nỗi lo cho Vu Mãng.

Bởi vì Vu Linh biết chuyện này đi kèm với một mức độ nguy hiểm nhất định, Vu Mãng cũng sẽ không màng đến an toàn của bản thân mà đi tiền trạm.

Vu Linh liền cảm thấy chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng thì tốt hơn.

Chương 888

Vì đã biết địa điểm, lúc này Vu Mãng ngưng tụ tâm thần, đang dùng minh năng lực của bản thân để cảm thụ một số thông tin phía trước.

Do khoảng cách tương đối quá xa, hắn không thể cảm nhận một cách chính xác.

Lúc này Vu Mãng vỗ bàn, đứng dậy, muốn đi đến nơi cách đây mười dặm để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này hắn nhìn Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Linh: "Các ngươi tạm thời ở lại đây chờ ta đi.

Hiện tại rượu cũng không thể tiếp tục uống nữa.

Thà rằng ta nhân cơ hội này tiềm nhập vào đó để thăm dò tình hình.

Nếu có yêu ma, chúng cũng không thể làm gì được ta, bởi vì ta có Bất Phôi Kim Thân.

Tương đối mà nói, để các ngươi đi có thể nguy hiểm hơn một chút, nên ta đi là lựa chọn tốt hơn." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, tuy lời Vu Mãng nói có lý.

Nhưng nàng cũng không muốn đồng ý cho Vu Mãng một mình đi, tuy hắn có năng lực nhất định.

Nhưng đối mặt với hoàn cảnh nóng bức như vậy là vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì Bất Phôi Kim Thân, tuy rằng bất kỳ công kích vật lý nào cũng không có hiệu quả, nhưng loại nóng bức đó sẽ tiêu hao năng lực của bản thân.

Vu Linh liền nói với Vu Mãng: “Ta cảm thấy ngươi đừng nên xốc nổi thì tốt hơn.

Bởi vì dù sao ta cũng là quân sư của ngươi, ta mới suy nghĩ như vậy.

Hiện tại ban ngày ở đó khẳng định sẽ vô cùng nóng bức, đợi đến khi mặt trời lặn, ta lại tiềm nhập vào đó chẳng phải tốt hơn sao?

Tuy rằng ở đó vì yêu quái tác quái mà kèm theo cái nóng bức đó, nhưng sau khi mặt trời lặn, cái nóng bức đó cũng sẽ có phần giảm bớt.” Nghe Vu Linh nói vậy, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần đều cảm thấy lời Vu Linh nói vô cùng có lý, sau đó nhìn Vu Mãng trước mặt gật gật đầu.

Họ dùng cách đó để nói với Vu Mãng rằng lời Vu Linh nói vô cùng có lý.

Tuy rằng Vu Mãng hiện tại rất muốn đi xem xét tình hình.

Nhưng mọi người đều cho rằng, nên tạm thời giải tỏa sự nóng nảy của bản thân.

Đồng thời, hắn cảm thấy không bằng cho Giao Long một chút thời gian.

Bởi vì Giao Long vừa mới uống rượu, vì không thắng được men rượu, y cảm thấy có chút say.

Nhưng hiện tại không biết Giao Long đã tỉnh táo chưa.

Lúc này, Vu Mãng cảm thấy nên dùng minh năng lực để giao tiếp với Giao Long trong Bàn Cổ Phủ thì tốt hơn, hỏi xem tình hình hiện tại thế nào.

Vu Mãng liền nhắm mắt lại, phát động minh năng lực để giao tiếp với Giao Long trong Bàn Cổ Phủ.

Lúc này Vu Mãng, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, thấy Vu Mãng nhắm mắt lại, biết hắn đang thi triển năng lực của mình để cảm nhận mọi thứ.

Nhưng họ không biết lúc này Vu Mãng đang dùng minh năng lực để giao tiếp với Giao Long, họ cứ tưởng hắn đang cảm nhận khí tức nguy hiểm bên ngoài.

Liền đó, tất cả mọi người đều không nói gì nữa, sợ làm phiền Vu Mãng trước mặt.

Lúc này Vu Mãng đã thành công liên kết tư tưởng với Giao Long trong Bàn Cổ Phủ.

"Giao Long, giờ ngươi có khỏe không?

Vừa rồi men say đã biến mất rồi chứ?" Giao Long nghe giọng chủ nhân, liền vội vàng trả lời: "Chủ nhân cũng quá xem thường ta rồi.

Tuy ta không thắng được men rượu, nhưng lấy thần lực của bản thân ta để kháng cự, thì men rượu kia chỉ là chuyện nhỏ.

Hiện tại ta vô cùng tỉnh táo rồi, có linh lực của Bàn Cổ Phủ gia trì, ta cảm thấy bản thân mình lúc này vô cùng thoải mái.

Nếu có lúc cần đến ta, xin chủ nhân hãy cố gắng triệu hoán ta ra ngay lập tức." Lúc này Giao Long tuy đã hóa thành hình người, nhưng việc ra vào đều do Vu Mãng.

Nếu Vu Mãng không mở phong ấn Bàn Cổ Phủ, thì Giao Long sẽ không ra được.

Chương 889

Lúc này Vu Mãng sau khi hiểu rõ lời Giao Long nói, cũng biết có vấn đề rồi.

Hắn nên phóng thích Giao Long ra, nếu không ở trong Bàn Cổ Phủ y sẽ cảm thấy vô cùng buồn chán.

Ngay cả khi y muốn hấp thu linh lực Bàn Cổ Phủ, thì cũng có thời gian.

Thà rằng để Giao Long lại được phóng thích ra ngoài.

Làm như vậy cũng sẽ có thể đi theo bên cạnh mình mà tận hưởng khí tức vui vẻ.

Đồng thời cũng có thể thương thảo đêm nay làm sao để đối kháng với yêu ma ở khu vực mười dặm kia.

Vu Mãng liền chậm rãi mở phong ấn Bàn Cổ Phủ.

Lúc này Giao Long cũng theo sau khi phong ấn Bàn Cổ Phủ được giải trừ, chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắc Sơn Yêu thấy lại Giao Long cũng vô cùng phấn khích, sau đó ha hả cười lớn, lại dùng ngữ khí đại đại liệt liệt nói chuyện với Giao Long trước mặt: “Đây chẳng phải là huynh đệ Giao Long của ta sao?

Vừa rồi không thắng được men rượu, mà giờ đã tỉnh táo như vậy rồi, thật sự quá nhanh đi.

Thế nào?

Phục không phục?

Nếu không phục, trên bàn rượu có rượu, hai ta cùng uống hết đi.”Lúc này Giao Long đối với Hắc Sơn Yêu trước mặt cảm thấy vô

cùng không phục, sau đó y cũng ngồi xuống, cầm một vò rượu ừng ực uống cạn.

Lúc này Giao Long không hề cảm thấy bất kỳ điều bất thường nào, y nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Ha ha ha ha, thế nào?

Ta đã uống cạn một vò rượu rồi đó, tiếp theo xem ngươi thế nào đây, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng nha." Vu Linh nhìn biểu hiện này của Giao Long thật sự cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì vừa rồi y chỉ uống một chút rượu đã cảm thấy không ổn rồi, vì sao lúc này khi được phóng thích ra từ Bàn Cổ Phủ.

Lại như biến thành một người khác vậy, tửu lượng lại tốt đến thế.

Hắc Sơn Yêu nghe Giao Long nói vậy, cũng cảm thấy không thể tin nổi, y ngây người nửa ngày.

Vì Giao Long đã uống cạn rượu trong vò rồi, vậy nếu mình không uống, thật sự cũng không đúng.

Sau đó y cũng cắn răng uống cạn rượu trong vò, tuy tửu lượng của y vô cùng tốt, nhưng cũng không thể một hơi uống hết một vò được.

Sau khi uống xong, y ợ một tiếng, sau đó liền vội vàng xua tay với Giao Long: "Vì sao ngươi đột nhiên lại như biến thành một người khác vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Bàn Cổ Phủ vậy?" Chính vì lời hỏi của Hắc Sơn Yêu, lúc này Vu Linh cũng đang nhìn Giao Long trước mặt.

Bởi vì qua lời y nói cũng có thể giải tỏa nghi hoặc trong lòng nàng.

Lúc này Giao Long nói với Hắc Sơn Yêu: "Bởi vì ta ở trong Bàn Cổ Phủ hấp thu tất cả linh khí bên trong, từ đó đã đề thăng tu vi của

bản thân ta.

Ở bên ngoài Bàn Cổ Phủ, ngươi căn bản không thể hiểu rõ tình hình bên trong.

Không gian khác đó, nhìn thì có vẻ như bị phong ấn bên trong, nhưng thực tế bên trong là một thế giới khác, có rất nhiều pháp môn tu hành.

Bởi vì thực lực bản thân ta có hạn, không thể tiếp thu pháp lực cao thâm hơn.

Chắc chắn nếu chủ nhân đích thân đi, với thực lực của chủ nhân chắc chắn có thể tham ngộ được nhiều pháp thuật cao thâm hơn." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng lúc này mới biết trong Bàn Cổ Phủ có một thế giới khác.

Từ trước đến nay hắn chưa từng biết chuyện này.

Nếu không phong ấn Giao Long trong Bàn Cổ Phủ, thì hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết một chút nào.

Vu Mãng liền cảm thấy đây thật sự là một chuyện khiến người ta đại khoái nhân tâm.

Nghe Giao Long nói vậy, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần lúc này cũng cảm thấy chuyện này thật sự quá thần kỳ rồi.

Lúc này, họ cũng muốn vào Bàn Cổ Phủ để tu luyện một số pháp thuật cao thâm.

Chương 890

Lúc này, Hắc Sơn Yêu liền vội vàng thỉnh cầu Vu Mãng trước mặt: "Chúng ta đều là những người bạn rất thân thiết, quan hệ của chúng ta cũng vô cùng tốt.

Chắc ngươi sẽ không để bụng khi ta tiến vào Bàn Cổ Phủ của ngươi để tu luyện một số pháp thuật đâu nhỉ?

Khi năng lực của ta được đề thăng, ta cũng có thể thuận lợi giúp ngươi trảm yêu trừ ma, làm như vậy cũng là một chuyện rất tốt." Nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, Vu Mãng cũng liên tục gật đầu, cho rằng đó là một cách rất tốt, một con đường tắt để đề thăng thực lực, cũng là một lựa chọn không tồi.

Giao Long thấy chủ nhân gật đầu đồng ý, sau đó liền vội vàng nói: "Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Muốn tiến vào nơi tu luyện pháp thuật cao thâm trong Bàn Cổ Phủ, phải có tu vi nhất định mới được.

Nếu tu vi của các ngươi không đạt, khó có thể tiến vào.

Ở lối vào đó có Ngũ Vị Chân Hỏa chặn đường." Nghe vậy, Hắc Sơn Yêu liền hít một hơi khí lạnh, bởi vì y biết thân là yêu tộc vô cùng sợ loại hỏa diễm này.

Đừng nói chi đến yêu tộc, ngay cả thần tiên, nếu tu vi không đủ, cũng sẽ bị Ngũ Vị Chân Hỏa thiêu đốt thành tro bụi.

Y từng biết Thái Thượng Lão Quân khi luyện đan cũng lợi dụng loại hỏa diễm này.

Thái Thượng Lão Quân thân là đứng đầu Tam Thanh, có thể vận dụng Ngũ Vị Chân Hỏa, chứng minh độ lợi hại của loại hỏa diễm

này.

Hắc Sơn Yêu liền cảm thấy Giao Long trước mặt này thực lực thật sự quá hùng hậu rồi.

Tuy không thể so với Vu Mãng trước mặt, nhưng bản thân y cũng có lợi thế nhất định, nếu không thì cũng không thể đột phá lối vào Ngũ Vị Chân Hỏa được.

Cùng lúc đó, y liền vội vàng giơ ngón cái lên không ngừng khen ngợi Giao Long: "Ngươi xem, thực lực bản thân Giao Long mạnh đến vậy.

Tuy đã hấp thu linh lực Bàn Cổ Phủ, có phần gia trì cho tu vi bản thân, nhưng năng lực bản thân Giao Long cũng vô cùng cường đại.

Nếu không thì hấp thu linh lực cũng không thể phát huy được chút nào." Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cũng vô cùng ngại ngùng, cười ha hả nói với Hắc Sơn Yêu: "Không có không có, ta chỉ là một con Giao Long thôi, nào có tu vi cao thâm như vậy." Vu Linh và A Tu La Thần nghe Giao Long nói vậy, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Giao Long, y chỉ là khiêm tốn mà thôi.

Nhưng y đã dùng hành động thực tế để thể hiện ra thực lực của bản thân.

Lúc này Vu Mãng nghe Giao Long nói vậy, đã hiểu rõ tất cả đạo lý.

Lúc này nếu muốn tiến vào tu luyện, thì sẽ tốn một ít thời gian.

Vì đã biết trong Bàn Cổ Phủ có một thế giới khác, thà rằng đợi lúc rảnh rỗi hẵng vào xem.

Vu Mãng liền nói với Hắc Sơn Yêu: "Vừa rồi nghe Giao Long nói, ta cũng đã hiểu rõ tình hình bên trong.

Không phải là ta không muốn để ngươi vào tu luyện, mà là tu vi của ngươi chưa đạt.

Nếu ngươi chạm vào Ngũ Vị Chân Hỏa, chắc chắn sẽ bị Ngũ Vị Chân Hỏa thiêu đốt đến tan biến.

Nếu vậy thì chẳng phải là làm ít mà thành dở hay sao?" Nghe Vu Mãng nói vậy, tuy Hắc Sơn Yêu cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng cũng không còn cách nào.

Bởi vì thực lực y căn bản không có cách nào đột phá Ngũ Vị Chân Hỏa.

Bị Ngũ Vị Chân Hỏa thiêu đốt đến hình thần câu diệt, y không ngừng hít một hơi khí lạnh.

Tuy không chân thực, nhưng cảnh tượng ảo ảnh trong đầu y cũng vô cùng đáng sợ.

Hắc Sơn Yêu liền vội vàng xua tay với Vu Mãng: "Thôi được rồi, ngươi đừng nhắc đến chuyện này với ta nữa.

Cứ coi như ta không biết gì đi.

Nếu không, ta sẽ suy nghĩ lung tung trong đầu mất.

Tuy ta biết không có cách nào tiến vào trong đó, nhưng nghe ngươi nói vậy, ta cũng sẽ cảm thấy vô cùng phiền lòng." Nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, Vu Mãng biết Hắc Sơn Yêu không muốn từ bỏ.

Nhưng cũng không còn cách nào, hắn chỉ có thể làm như Hắc Sơn Yêu nói, trước mặt y không nhắc đến chuyện này nữa.

Khi tiến vào Bàn Cổ Phủ để tu luyện những pháp thuật cao cấp đó, hắn cũng phải giấu giếm.

Vì đã phóng thích Giao Long ra ngoài, vậy Vu Mãng phải trao đổi hành động tối nay với Giao Long.

Chương 891

Để Giao Long biết tối nay phải làm gì.Sau khi nghe Vu Mãng nói, Giao Long cũng đã hiểu rõ chân tướng sự việc.

Lúc này y cũng đứng dậy, nóng lòng muốn đi xem xét một phen.

Nhưng bị Vu Linh ngăn lại.

Vu Linh đã kể lại toàn bộ những lời nàng vừa nói với Vu Mãng cho Giao Long nghe.

Giao Long qua lời Vu Linh nói, cũng đã hiểu rõ suy nghĩ của Vu Linh, y cảm thấy cũng vô cùng có lý.

Nếu cứ mù quáng đi thăm dò tình hình địch.

Chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Thà rằng đợi đến khi trời về chiều không còn nóng bức như vậy nữa thì hẵng đi thăm dò, làm như vậy đối với bên mình cũng sẽ có lợi hơn.

Đến lúc này, mọi người cũng đã đạt được đồng thuận.

Lúc này Giao Long lại cầm chén rượu trong tay lên, ừng ực uống cạn.

Vu Mãng thấy tửu lượng của Giao Long tốt đến vậy, cũng vô cùng muốn hỏi Giao Long trước mặt: "Ngươi vừa rồi đã trải qua những gì trong Bàn Cổ Phủ vậy?

Vì sao lúc này tửu lượng của ngươi lại tốt đến thế?

Trước đó A Tu La Thần cũng hỏi như vậy, nhưng đã bị một chủ đề khác làm gián đoạn.

Hãy giải đáp sự mê hoặc trong lòng ta đi." Nghe chủ nhân hỏi vấn

đề như vậy, lúc này Giao Long cũng mỉm cười, sau đó nói với chủ nhân: "Nếu ta nói trong Bàn Cổ Phủ có một pháp thuật giải rượu, chủ nhân có tin không?" Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng cảm thấy tin tưởng sâu sắc, bởi vì Giao Long sẽ không lừa hắn.

Bởi vì trong Bàn Cổ Phủ đã có một thế giới khác.

Có pháp thuật cao cấp, vậy khẳng định sẽ bao la vạn tượng.

Nếu vậy, thì hắn sao có thể không tin được.

Lúc này Vu Mãng mỉm cười với Giao Long, gật gật đầu.

Thấy hiện tại trời vẫn còn sớm, cần một khoảng thời gian dài nữa mới đến hoàng hôn, lúc này Giao Long đứng dậy.

Bởi vì trước đó ở trong trấn y cảm thấy chưa chơi đủ, lúc này thấy không có chuyện gì, y nhìn Vu Linh trước mặt mà nói: "Không bằng muội cùng ta đi thêm một chuyến đến trấn đi, bởi vì những chuyến du ngoạn trước đó ta chưa được trải nghiệm.

Thà rằng để ta lại được đi kiến thức thêm những điều mới lạ khác trong trấn." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Linh nhìn sang Vu Mãng bên cạnh.

Nàng muốn xem Vu Mãng có ý tứ gì, có đồng ý với đề xuất này của Giao Long không?

Vào lúc này, Vu Mãng qua biểu cảm của Vu Linh biết nàng đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lúc này Vu Mãng thấy trời còn khá lâu mới đến hoàng hôn, sau đó hắn gật đầu với Vu Linh, trong lòng nghĩ, nếu để Giao Long đi đến trấn để kiến thức cũng là một lựa chọn không tồi.

Bởi vì dù sao Giao Long cũng vừa mới đến nhân gian.

Nếu không để Vu Linh cùng đi, thì Giao Long sẽ vô cùng thất

vọng.

Vu Linh thấy Vu Mãng đồng ý cũng vô cùng vui mừng, bởi vì Vu Linh cũng muốn đi đến trấn để du ngoạn.

Bởi vì dù sao ở trong bộ lạc nàng cũng chưa được thả lỏng tâm tình thật tốt.

Tuy rằng trước đó đã đến trấn, nhưng nàng đã không lâu sau đó đã nhìn thấy Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần hai người.

Lúc này Vu Linh thấy Vu Mãng đồng ý, liền vội vàng kéo tay Giao Long, chạy về hướng trấn.

Vu Mãng nhìn tình hình như vậy cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Bởi vì Vu Mãng trong lòng cũng biết, Vu Linh cũng muốn đi chơi, nếu không thì cũng không thể nào sốt ruột như vậy.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nhìn hành động Vu Linh biểu hiện ra, cũng ha hả cười lớn.

Chương 892

Bởi vì trong lòng cả hai đều hiểu rõ, Vu Linh cũng là một cô nương khá thích chơi bời.Hiện tại trong nhà chỉ còn lại Vu Mãng, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ba người.

Vốn dĩ Hắc Sơn Yêu muốn tiếp tục uống rượu ngon trên bàn, nhưng vì tối nay có chuyện quan trọng phải làm, y cũng thôi, nhìn Vu Mãng trước mặt: "Vì pháp thuật cao thâm bên trong Bàn Cổ Phủ ta không thể tu luyện, thà rằng thông qua tu luyện bản thân để tăng cường năng lực của mình." Vừa nói xong, y nhìn sang A Tu La Thần bên cạnh.

Bởi vì Hắc Sơn Yêu trong lòng vô cùng rõ ràng A Tu La Thần cũng không thể tu luyện loại pháp thuật cao thâm đó.

Nhưng trước mắt không có cách nào tu hành, cũng không còn cách nào khác.

Y dùng ánh mắt đó để nói với A Tu La Thần rằng hai người cùng đi tu luyện là một lựa chọn không tồi.

A Tu La Thần cũng nhìn sang Hắc Sơn Yêu bên cạnh, qua ánh mắt của y cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hắc Sơn Yêu.

Lúc này hắn cũng hiểu ra suy nghĩ đó.

Hai người không hẹn mà cùng gật đầu, bởi vì đã lâu rồi họ lang thang bên ngoài, cũng đã lâu không tiến hành tu luyện rồi.

Thà rằng nhân cơ hội trận chiến này mà tu luyện trước.

A Tu La Thần liền nói với Vu Mãng trước mặt: "Nếu đã như vậy, vậy thì hai chúng ta trước tiên sẽ đến một địa điểm tu luyện được chỉ định trong núi sâu.

Chúng ta sẽ ở đó yên tĩnh đối luyện, làm như vậy cũng có thể đề thăng thực lực." Nghe A Tu La Thần nói vậy, Vu Mãng đã tiếp xúc với hai người họ lâu như vậy, lại không biết trong quá trình tu luyện có địa điểm được chỉ định, hắn vô cùng hiếu kỳ hỏi A Tu La Thần trước mặt: "Chẳng lẽ địa điểm được chỉ định đó cũng có pháp môn luyện tập sao?" Lúc này A Tu La Thần mỉm cười nói với Vu Mãng: "Hai chúng ta đâu có kỳ ngộ tốt như vậy.

Địa điểm được chỉ định đó của ta chỉ là một hang động mà thôi, không có pháp môn dư thừa nào.

Bởi vì ta trong quá trình du ngoạn Tam Giới, vô ý phát hiện ra hang động đó, cảm thấy vô cùng ẩn mật.

Như vậy ta tu luyện cũng sẽ tĩnh tâm được." Nghe A Tu La Thần nói vậy, Vu Mãng cũng đã hiểu ra chuyện gì, sau đó gật gật đầu trong lòng nghĩ: "Cứ để hai người họ đi tu luyện đi.

Làm như vậy cũng có thể đề thăng thực lực, trong tác chiến buổi tối cũng có thể phát huy tốt hơn." Vu Mãng liền gật gật đầu với hai người trước mặt.

Sau đó A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu hai người đi ra khỏi nhà, tiến về hướng hang động.Lúc này Vu Mãng, thấy trong nhà chỉ còn lại một mình hắn, thà rằng tu luyện những pháp thuật cao thâm trong Bàn Cổ Phủ.

Làm như vậy cũng không cần sợ A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu, hai người họ nhìn vào sẽ thèm thuồng.

Bởi vì lúc này chỉ còn lại một mình hắn, chính là thời cơ tốt nhất.

Vu Mãng ngưng tụ tâm thần, triệu hoán Bàn Cổ Phủ ra, đặt lên giường.

Theo niệm lực tụ tập, Vu Mãng lúc này cũng trong nháy mắt chui

vào trong Bàn Cổ Phủ.

Nhìn thế giới bên trong Bàn Cổ Phủ thật sự vô cùng mới lạ, bởi vì nó hoàn toàn khác biệt so với một số trạng thái bên ngoài.

Nhìn cá vàng bay trên trời, chim nhỏ bơi dưới nước, đây là tình hình mà ở bên ngoài căn bản không thể thấy được.

Lúc này Vu Mãng lao về phía trước, đang tìm kiếm nơi mà Giao Long đã nói, nơi có Ngũ Vị Chân Hỏa ngăn chặn.

Vu Mãng đã tìm kiếm hồi lâu nhưng vẫn không thấy vị trí đích xác ở đâu, lúc này hắn cảm thấy thời gian bị lãng phí.

Hắn vội vàng vận dụng Minh Năng Lực xem có thể cảm thụ được địa điểm, phương vị cụ thể hay không.

Bởi Giao Long đã bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ rất lâu, nên có đủ thời gian để tìm kiếm, nhưng cũng không có quá nhiều thời gian dư dả.

Lúc ấy, Vu Mãng nhắm mắt phóng xuất Minh Năng Lực, bắt đầu cảm thụ mọi thứ xung quanh.

Nhưng khi Vu Mãng ngưng tụ tâm thần lại không có bất kỳ phản ứng nào, giờ khắc này hắn mở mắt, cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị.

Có lẽ bên trong Bàn Cổ Phủ có năng lượng cường đại hơn, đã che lấp Minh Năng Lực của hắn.

Vu Mãng thầm nghĩ cũng rất bình thường, bởi Bàn Cổ Phủ là Thượng Cổ Thần Khí.

Đương nhiên nó kèm theo vô cùng vô tận năng lượng, dù bản thân hắn có thực lực nhất định, nhưng ở trong Thượng Cổ Thần Khí thì không đáng nhắc tới.

Vu Mãng đành phải từng chút một tìm kiếm, khi đi ngang qua một khu vực, đột nhiên cảm thấy nơi đó vô cùng nóng bức.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy vô cùng mừng rỡ, nếu có cảm giác như vậy, chứng tỏ Ngũ Vị Chân Hỏa đang ở gần, nếu không thì khí tức xung quanh không thể nào như thế.

Chương 893

Vu Mãng vô cùng cao hứng, thám thính xung quanh, đột nhiên thấy phía trước có một đoàn hỏa diễm hùng hậu.

Chắc chắn đó là Ngũ Vị Chân Hỏa trong miệng Giao Long rồi.

Vu Mãng đi tới gần hỏa diễm, rõ ràng cảm thấy một luồng nhiệt lượng cường đại đang ập tới.

Lúc này Vu Mãng khẽ mỉm cười trong lòng.

Dù là Ngũ Vị Chân Hỏa mà Thái Thượng Lão Quân thường dùng, cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho bản thân hắn.

Bởi vì Vu Mãng rất rõ ràng về bản thân, hắn có Bất Phôi Kim Thân.

Chắc chắn khi đi vào hỏa diễm cũng không cần phải đề phòng bất kỳ năng lượng nào.

Lúc này Vu Mãng chậm rãi bước vào hỏa diễm, chỉ cảm thấy xung quanh có một luồng nhiệt lượng.

Không hề bị tan chảy, hắn vô cùng thong dong, bước vào động phủ từng phong ấn Giao Long.

Nhìn các loại pháp môn tu luyện cao thâm trên vách tường, lúc này Vu Mãng mừng rỡ không thôi, nội tâm tràn ngập hưng phấn.

Nhìn những pháp thuật cao thâm trên vách tường, hắn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không biết nên bắt đầu tu luyện từ cái nào.

Vu Mãng đầu óc choáng váng, chỉ có thể quanh quẩn bên vách tường.

Cùng lúc đó, Vu Mãng cảm thấy tùy tiện chọn một pháp thuật để

tu luyện thì tốt hơn.

Nếu không thì theo thời gian trôi đi sẽ lãng phí thời gian, vậy thì pháp thuật nào cũng không tu hành được.

Nhất định phải tiết kiệm thời gian, nếu không thì đợi lúc Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần trở về.

Thấy Bàn Cổ Phủ trên giường, bọn họ cũng sẽ cân nhắc tiến vào Bàn Cổ Phủ tu luyện pháp thuật.

Dù không có gì đáng ngại, nhưng cũng sợ hai người đó thèm muốn chuyện này.

Để cân nhắc suy nghĩ của hai người, lúc này Vu Mãng quyết định mau chóng tu luyện thôi.

Nhìn thấy pháp thuật trước mắt tên là Bát Cửu Huyền Công, Vu Mãng cũng không biết đó là một công pháp gì.

Hắn chỉ có thể thi triển thực lực phối hợp với Bát Cửu Huyền Công trên vách tường mà bắt đầu tu luyện.

Cùng với sự tu luyện của Vu Mãng, thế giới trong Bàn Cổ Phủ bắt đầu địa chấn sơn dao.

Vu Mãng tự thân cũng cảm thấy có một luồng sức mạnh vô cùng đang quanh quẩn trong cơ thể.

Nhưng lúc này Vu Mãng không biết thế giới bên ngoài cũng đang có tình hình tương tự như thế giới Bàn Cổ.

Trong sơn động, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu đang tu luyện, đột nhiên cảm thụ được khí tức địa chấn.

Cảm thấy vô cùng không hợp thời, vội vàng chạy ra khỏi sơn động kiểm tra xem tình huống thế nào.

Nhưng không phát hiện bất kỳ dị thường nào, lúc này địa chấn,

sơn dao cũng dần dần bình ổn.

Đột nhiên điện chớp sấm rền, trên không trung xuất hiện xoáy nước, lúc này A Tu La Thần cảm thấy trời có dị tượng, chắc chắn có chuyện xảy ra, nhưng không biết vấn đề xuất hiện ở đâu.

Hai người nhìn nhau, sau đó Hắc Sơn Yêu nói với A Tu La Thần: "Tình huống thế nào?

Chẳng lẽ có yêu ma vô cùng lợi hại xuất thế sao?

Nếu không thì sao lại có dị tượng như vậy?" Nghe Hắc Sơn Yêu nói, A Tu La Thần cũng trầm tư một lát trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Hắc Sơn Yêu đáp lại: "Nếu đã như vậy, hai chúng ta đừng tu luyện ở đây nữa, mau trở về phòng, chắc Vu Mãng cũng sẽ cảm nhận được tin tức này, thông qua Minh Năng Lực, có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối gì đó." Hắc Sơn Yêu nghe A Tu La Thần nói vậy, cũng liên tục gật đầu, trong lòng cũng xác nhận ý của A Tu La Thần.

Lúc này chỉ có thể làm như vậy, bởi vì hai người ở đây đoán mò cũng không thể nào đoán ra được.

Thà rằng thông qua Minh Năng Lực của Vu Mãng mà cảm thụ, sẽ chính xác hơn.

Trong trấn, Vu Linh và Giao Long đang du ngoạn, đột nhiên cảm thụ được một luồng khí tức, tất cả thôn dân đều ngã xuống đất, vô cùng sợ hãi.

Chương 894

Chỉ có Vu Linh và Giao Long đứng yên tại chỗ, lúc này Vu Linh cũng cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị, nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Do dự một lát, Vu Linh quay đầu nhìn Giao Long trước mặt.

Giao Long thì biểu tình trên mặt vô cùng ngưng trọng.

Vu Linh thông qua quan sát biểu tình của Giao Long, biết Giao Long đang có chuyện gì đó trong lòng.

Có lẽ có liên quan đến trận địa chấn sơn dao này, có lẽ Giao Long đang có suy nghĩ gì đó trong lòng.

Vu Linh cảm thấy hỏi Giao Long trước mặt thì tốt hơn, dù sao nó có thực lực phi thường cường đại, chắc chắn cũng có nhận thức nhất định về chuyện này.

Vu Linh nói với Giao Long trước mặt: "Giao Long à, sao ta thấy ngươi có vẻ ngưng trọng vậy?

Có chuyện gì sao?

Nếu có vấn đề gì, xin hãy nói cho ta biết, bởi vì ta đối với tình huống trước mắt này, tuy biết là không ổn, nhưng không biết nguyên nhân cụ thể." Lúc này Giao Long thầm nghĩ, có lẽ có nhân vật lợi hại xuất thế.

Nếu là người thiện lương, thì thiên hạ chúng sinh tất nhiên an toàn, nếu là yêu ma tà ác, thì sẽ gây ra một trận tinh phong huyết vũ.

Bởi vì nó quá quen thuộc với cảm giác này, dù sao khi còn là một Giao Long tà ác, nó cũng tu luyện một thân thần thông, cũng từng có biểu hiện kinh thiên động địa.

Nhưng nhìn phản ứng trước mắt, tình hình nghiêm trọng hơn nhiều so với lúc đó, chắc chắn đây là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Giao Long vội vàng nói với Vu Linh trước mặt: "Trời có dị tượng, chắc chắn có công pháp lợi hại xuất thế.

Ta hiện tại không biết thực hư thế nào, chỉ có thể trong lòng cầu nguyện rằng người tu luyện môn công pháp này là một người thiện lương." Cùng lúc đó, nó quyết định quay về gặp chủ nhân, cùng bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện này.

Tuy không nỡ rời khỏi thành thị, nhưng ít nhất cũng phải lo cho đại cục trước mắt.

Giao Long nói với Vu Linh: "Ta chi bằng quay về chỗ Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ở, chắc chủ nhân ta cũng sẽ cảm nhận được luồng khí tức này.

Chuyện du ngoạn tạm gác lại, lấy chuyện này làm trọng." Nghe Giao Long nói, Vu Linh cũng vội vàng gật đầu, sau đó cùng Giao Long quay về nơi xuất phát ban đầu.

Lúc đó, Vu Linh và Giao Long tới chỗ Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần ở, nghe trong phòng không có tiếng động nào, biết bây giờ họ không có trong phòng.

Lúc này Giao Long đang đợi chủ nhân mình trở về.

Bởi vì chỉ khi đợi Vu Mãng trở về mới có thể bàn bạc những chuyện này, nếu không thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Bởi vì ý hướng vừa rồi chỉ có chủ nhân mới có thể quyết định chuyện này nên làm thế nào.

Lúc này Vu Linh nghe bên trong không có tiếng động nào, cũng nhìn Giao Long bên cạnh, sau đó nói: "Lúc ta rời đi, A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Mãng ba người đang ngồi trong phòng uống

rượu, nhưng giờ sao lại yên tĩnh như vậy?

Họ đi đâu rồi?

Sao vào lúc khẩn cấp thế này lại không thấy bóng dáng ai?

Thật sự quá kỳ lạ." Giao Long nghe Vu Linh nói vậy, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, lại gặp phải tình huống này, cũng không biết cụ thể vị trí ở đâu.

Nếu không thì có thể đi theo phương hướng đó mà tìm kiếm cũng được, trong tình huống hoàn toàn không biết gì, chỉ có thể đợi tại chỗ.

Lúc này Vu Linh, đột nhiên nghĩ đã đợi như vậy rồi, thà rằng đợi trong phòng, như vậy ngồi sẽ thoải mái hơn.

Vu Linh nói với Giao Long trước mặt: "Ta chi bằng đẩy cửa vào trong phòng đợi đi, đợi lúc họ muốn trở về, tự nhiên cũng sẽ trở về, bởi vì bây giờ ta căn bản không biết vị trí của họ, cũng không có cách nào truy tìm, những người này rốt cuộc đã đi đâu?" Giao Long nghe Vu Linh nói vậy cũng hài lòng gật đầu, bởi vì cách của Vu Linh cũng đúng, nó cảm thấy đi vào phòng đợi thì tốt hơn.

Ngay khoảnh khắc vừa đẩy cửa ra, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng đi tới đối mặt.

Thấy Vu Linh và Giao Long đang đứng ở cửa, không đi vào trong phòng, cũng không biết vì sao, lúc này vô cùng ngạc nhiên nhìn hai người.

Lúc đó Hắc Sơn Yêu mỉm cười, nói với Vu Linh và Giao Long trước mặt: "Vì sao hai người lại đứng ở đây không vào phòng?

Không biết à?

Chẳng lẽ đứng ở đây thoải mái sao?

Chương 895

Hai người có thấy Vu Mãng đi đâu không?

Chẳng lẽ Vu Mãng không ở trong phòng sao?

Nếu không thì hai người cũng không thể ở chỗ này ngốc nghếch đợi chờ.” Qua lời nói của Hắc Sơn Yêu, lúc này Vu Linh và Giao Long biết họ không ở cùng nhau.

Vốn cho rằng ba người sẽ đi cùng nhau, nhưng không thấy tiếng động, chỉ có Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần trở về, vậy thì lúc này Vu Mãng đang ở đâu?

Vu Linh đáp lại Hắc Sơn Yêu trước mặt: “Lúc ta và Giao Long du ngoạn trở về thấy trong phòng không có tiếng động nào, chứng tỏ không có ai, lúc này ta ở đây đợi cũng là đợi chủ nhân trở về.

Vốn cho rằng các ngươi và Vu Mãng ở cùng nhau, nhưng không ngờ khi ta vào lại thấy hai ngươi đi ra, vậy Vu Mãng đang ở đâu?” Hắc Sơn Yêu nghe Vu Linh nói vậy, nhất thời mịt mù, vốn cho rằng Vu Mãng sẽ ở trong phòng, nhưng không ngờ người đó lại không có ở đây.

Ngược lại bị Vu Linh hỏi, cũng nhất thời không có cách nào trả lời.

Vu Linh nhìn biểu tình mịt mù của Hắc Sơn Yêu, biết Hắc Sơn Yêu lúc này cũng không hiểu chuyện gì.

Lúc này Vu Linh lại nhìn sang A Tu La Thần bên cạnh.

A Tu La Thần thấy Vu Linh nhìn mình như vậy, chắc cũng muốn hỏi, có biết Vu Mãng đang ở đâu không?

Thấy thế, A Tu La Thần cũng bất đắc dĩ lắc đầu, dùng cách này

nói với Vu Linh rằng không biết gì.

Bốn người ở tại chỗ nhìn xung quanh, nhìn nửa ngày, cũng không phát hiện bóng dáng Vu Mãng.

Vốn muốn ra ngoài tìm Vu Mãng, nhưng lại nghĩ, nếu Vu Mãng trở về mà không thấy bốn người, sẽ đi ra ngoài tìm kiếm.

Nếu như vậy, chắc chắn sẽ đi nhầm phương vị.

Để tránh chuyện như vậy xảy ra, lúc này bốn người quyết định vào phòng đợi thì tốt hơn, đợi Vu Mãng trở về, vậy thì cũng sẽ thuận lý thành chương mà gặp nhau.

Ngay khoảnh khắc đẩy cửa phòng ra.

Lại phát hiện chỉ có Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ, một mình nằm trên giường, phát ra ánh sáng chói mắt.

Thông qua sự hiểu biết của Giao Long về Bàn Cổ Phủ, lúc này nó nhận định chủ nhân chắc hẳn đang tu luyện môn thượng thừa pháp thuật kia trong Bàn Cổ Phủ.

Giao Long cười thầm, trong lòng thầm nghĩ, thảo nào không có tiếng động nào từ chủ nhân, nguyên là chủ nhân tranh thủ lúc mọi người rời đi, ở trong đó tu hành thượng thừa pháp môn.

A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Linh bên cạnh, đều không hiểu rõ Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ.

Nhìn tình huống lúc này, ai nấy đều nhìn nhìn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thấy Giao Long bên cạnh đang cười tủm tỉm, biết Giao Long chắc chắn đã phát hiện ra vấn đề.

Chỉ là vấn đề này không biết là gì, Vu Linh hỏi Giao Long đang cười tủm tỉm: “Vì sao đột nhiên lại cười vui vẻ như vậy?

Chẳng lẽ không thấy chủ nhân, một chút cũng không sốt ruột sao?

Nhìn Bàn Cổ Phủ ở đây kỳ lạ như vậy, có phải chủ nhân đã gặp nguy hiểm, để Bàn Cổ Phủ ở đây, làm tín hiệu cầu cứu không?" Lúc này Giao Long vội vàng lắc đầu với Vu Linh, dùng cách này nói với Vu Linh rằng không có vấn đề gì.

Bởi vì chủ nhân có thần thông mà bất cứ ai cũng không thể địch nổi, lại kèm theo Bất Phôi Kim Thân.

Căn bản không thể xảy ra bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng Vu Linh lại không hiểu chuyện này là sao.

Sau đó lại nói với Giao Long: "Nếu chủ nhân không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, vậy vì sao Thượng Cổ Thần Khí này lại nằm ở đây, bởi vì Bàn Cổ Phủ này từ trước tới nay chưa từng rời khỏi người Vu Mãng." Bởi vì Vu Linh tuy có quan hệ rất tốt với chủ nhân Vu Mãng, nhưng hai người họ không có sự ràng buộc.

Không như thân là tọa kỵ của Vu Mãng, đương nhiên bọn họ cũng sẽ liên kết với nhau, nếu Vu Mãng có bất kỳ nguy hiểm nào, thì nó chắc chắn sẽ cảm nhận được.

Lúc này nó cảm giác thần lực của chủ nhân Vu Mãng không ngừng thăng tiến, biết Vu Mãng chắc chắn không có bất kỳ chuyện gì.

Thêm nữa Bàn Cổ Phủ đơn độc nằm ở đây, đối với chủ nhân, chắc hẳn đang tu luyện trong Bàn Cổ Phủ.

Bản thân nó cảm thụ được thực lực không ngừng thăng tiến, cũng chính vì kết quả này.

Chương 896

Giao Long cảm thấy chủ nhân quá cường đại, tiến vào nơi tu hành kia chắc chắn phải đối mặt với Ngũ Vị Chân Hỏa thiêu đốt.

Bởi vì trước đây khi tu luyện ở đó, nó cũng phải tốn rất nhiều công sức mới vào được, nếu bản thân không có thực lực nhất định, cũng không có cách nào làm được chuyện như vậy.

Nhưng không ngờ chủ nhân trong thời gian ngắn ngủi đã phá trừ được sự ràng buộc, ở đó tiến hành tu luyện, chắc chắn chủ nhân Vu Mãng có thần thông phi thường cường đại mới có thể làm được điều này.

Nếu đổi là người khác, căn bản không có cách nào làm được chuyện như vậy.

Giao Long cảm thấy nên kể chuyện này cho ba người trước mặt, nếu không thì đoán mò lẫn nhau sẽ là một chuyện rất đau đầu.

Giao Long đột nhiên cười ha hả, sau đó nói với Hắc Sơn Yêu, A Tu La Thần và Vu Linh: "Ta hiện tại không ngừng cảm thụ thần lực của chủ nhân đang tăng cường, chắc hẳn đang tu luyện trong Bàn Cổ Phủ, chính là môn thượng tầng pháp thuật mà ta nói trước đây.

Chắc chủ nhân ta đang tu luyện môn pháp thuật vô cùng lợi hại đó ở nơi có Ngũ Vị Chân Hỏa trong không gian Bàn Cổ Phủ." Lúc này Vu Linh đột nhiên ý thức được tình huống dị biến thiên tượng mà Giao Long và nàng đã gặp trong thành, chắc chắn cũng có liên quan nhất định đến Vu Mãng trước mắt.

Vu Linh vội vàng nói rõ tình hình dị biến đã xảy ra trong thành trấn lúc đó cho A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu nghe Vu Linh nói vậy cũng liên tục gật đầu, bởi vì khi tu luyện trong sơn động, họ cũng cảm thụ được luồng khí tức kia, nên mới vội vàng trở về.

Vốn định bàn bạc chuyện này với Vu Mãng, nhưng sau khi nghe Vu Linh nói vậy, thật sự có khả năng có liên quan nhất định đến Vu Mãng.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, nếu tu luyện pháp thuật tương đối lợi hại, đều sẽ có cảnh tượng kinh thiên động địa.

Đương nhiên địa chấn sơn dao cũng thuộc về bình thường.

Lúc này tất cả mọi người đều yên tâm, bởi vì trước đó họ cho rằng sẽ bị yêu ma quỷ quái nào đó luyện thành pháp thuật vô cùng lợi hại.

Nhưng khi biết đó là Vu Mãng trước mắt, vậy thì tâm trạng mọi người đều vui mừng.

Vu Linh, A Tu La Thần và Giao Long, biết Vu Mãng đang tu luyện trong Thượng Cổ Thần Khí, nên lúc này cũng không còn sốt ruột nữa.

Chỉ còn cách an tĩnh đợi Vu Mãng tu luyện xong, tự mình giải trừ phong ấn mà bước ra, lúc đó cũng sẽ thuận lý thành chương mà gặp mặt.

Lúc đó Vu Linh đi tới bên cạnh cái ghế đẩu, ngồi xuống, lúc này nhìn A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu, và Giao Long đang đứng đó nhìn cây Bàn Cổ Phủ.

Sau đó mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi nói với ba người: "Nếu đã biết Vu Mãng đang ở trong Thượng Cổ Thần Khí, ba người các ngươi cứ đứng ngây người ra đó nhìn Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ làm gì?

Không thể ngồi xuống đó mà an tĩnh đợi sao?

Chắc chắn Vu Mãng trong Bàn Cổ Phủ cũng đang không ngừng tu luyện đó, nếu cứ đợi lâu như vậy, đứng không thấy mệt sao?" Nghe Vu Linh nói vậy, lúc này A Tu La Thần cảm thấy Vu Linh nói rất có lý.

Nếu cứ đứng lâu như vậy, thể lực sẽ tiêu hao, chi bằng ngồi xuống nghỉ ngơi, từ từ chờ đợi cũng là một lựa chọn không tồi.

Ít nhất có thể khiến mọi người thư giãn thân tâm, trong khi an tĩnh chờ đợi, tất cả mọi người sẽ trò chuyện vui vẻ.

Như vậy cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Vu Mãng trong lúc tu luyện trong Bàn Cổ Phủ, đợi khi đạt đến cảnh giới nhất định, tự nhiên cũng sẽ bước ra khỏi Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ.

Đợi khi Vu Mãng giải trừ phong ấn bước ra, vậy thì cũng sẽ gặp mọi người trong căn phòng này.

Nếu có gì đó mới mẻ, cũng phải đợi Vu Mãng bước ra, thông qua việc hỏi hắn cũng có thể biết được tình hình bên trong.

Cứ đứng ngây người ra đó, cũng không thể biết bất kỳ điều gì, dù sao trước mắt chỉ có một Bàn Cổ Phủ mà thôi, căn bản không thể nhìn thấy thế giới bên trong.

A Tu La Thần đi tới trước mặt Vu Linh, cũng ngồi xuống ghế đẩu, lấy trà trên bàn, từ từ nhấm nháp.

Lúc này Hắc Sơn Yêu thấy A Tu La Thần đã đi, thì vội vàng cũng có người, cũng ngồi xuống ghế đẩu, giống như A Tu La Thần lấy trà, từ từ thưởng thức, nhìn Giao Long đứng yên tại chỗ.

Lúc này Hắc Sơn Yêu nói với Giao Long: "Nếu chúng ta đều đang an tĩnh đợi ở đây, vì sao ngươi lại đứng ngây ra đó?

Muốn làm gì?

Dù Bàn Cổ Phủ là Thượng Cổ Thần Khí, nhưng chủ nhân ngươi hiện tại đang tu hành ở bên trong, nếu muốn cưỡng chế chuyển vào đó, thì chắc chắn sẽ làm phiền việc tu hành của hắn.” Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, cũng cảm thấy rất có lý, sau đó cũng đi tới ngồi xuống, bốn người vây quanh bàn trò chuyện cười đùa, cũng vô cùng vui vẻ.

Lúc này Vu Mãng đã tu luyện trong Bàn Cổ Phủ rất lâu, bởi vì cảm thấy môn Bát Cửu Huyền Công này càng luyện càng thuận lợi.

Chương 897

Cảm giác thần lực bản thân không ngừng dâng trào, cũng cảm thấy bản thân vô cùng thoải mái, có một luồng ấm áp không ngừng lưu chuyển trong cơ thể.

Lúc này hắn cũng cảm giác âm thanh bên tai rõ ràng hơn, chi bằng nói là Vu Mãng lúc này trở nên thính tai sáng mắt.

Bởi vì trước đây hắn đã có thần thông phi thường lợi hại, bây giờ lại có pháp môn lợi hại như vậy, thêm vào thực lực bản thân.

Lúc này Vu Mãng, cảm giác chỉ cần có một chút tiếng động nhỏ, đều sẽ nghe thấy vô cùng rõ ràng, gần đây cảm giác thính lực của hắn càng thêm mẫn tuệ.

Do quan niệm không gian thời gian ở đây khác với thế giới bên ngoài, lúc này Vu Mãng cảm thấy đã tu luyện rất lâu.

Bởi vì A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu sợ khi trở về, thấy hắn tu hành trong Bàn Cổ Phủ sẽ cảm thấy vô cùng thèm muốn.

Bởi vì dù sao hai người họ cũng không có cách nào tiến vào Bàn Cổ Phủ.

Thà rằng không thể đột phá Ngũ Vị Chân Hỏa để vào hơn là không có cách nào vào được Bàn Cổ Phủ.

Sợ trong lòng cảm thấy thất vọng, nên mới phải tranh thủ thời gian tu luyện.

Nhưng không ngờ khi luyện môn công pháp này, càng luyện càng hăng say, lúc này hắn đã sớm quên mất thời gian.

Cùng lúc luyện xong, Vu Mãng chậm rãi mở mắt, cảm thấy bản thân đã hoàn toàn nắm giữ môn Bát Cửu Huyền Công này.

Vu Mãng đứng dậy, duỗi gân cốt, cảm thấy sau thời gian dài chuyên tâm tu hành, có chút căng thẳng.

Lúc này Vu Mãng đã tu luyện xong, cảm thấy cần tự mình thử nghiệm môn pháp thuật này.

Muốn xem môn pháp thuật này rốt cuộc có thực dụng hay không.

Bởi vì rất nhiều pháp thuật thượng tầng trên vách tường đều khiến hắn hoa mắt, môn Bát Cửu Huyền Công này cũng là hắn tạm thời đột nhiên chọn trúng.

Lúc này Vu Mãng sau khi luyện xong Bát Cửu Huyền Công, nhìn văn tự pháp thuật trên vách đá, đột nhiên phát hiện môn pháp thuật này có giới thiệu, phía trên viết có thể tùy ý biến hóa bất cứ thứ gì.

Lúc này Vu Mãng vô cùng vui mừng, bởi vì trước đây khi thu phục Biên Bức Yêu cũng sẽ biến hóa.

Nhưng chỉ có thể biến hóa một số ít, không thể tùy tâm sở dục, Vu Mãng cảm thấy môn pháp thuật này quá thực dụng rồi.

Vu Mãng đột nhiên ngưng thần tụ khí, nâng cao luồng năng lượng trên cơ thể, trong nháy mắt biến hóa thành dáng vẻ Vu Linh, Vu Mãng sờ sờ mặt mình.

Thông qua sờ mó cảm thấy mặt mình đã thay đổi dáng vẻ, cúi đầu nhìn thân hình mình, cũng biến hóa thành giống hệt Vu Linh.

Lúc này Vu Mãng, đột nhiên lại nghĩ biến thành dáng vẻ A Tu La Thần thì sao.

Cùng lúc đó, Vu Mãng lại nghĩ, sau đó dáng vẻ lại chuyển biến thành dáng vẻ A Tu La Thần.

Lúc này Vu Mãng trong lòng vô cùng vui mừng, cho rằng có thể tùy tâm sở dục biến hóa, thật sự quá tốt rồi.

Như vậy sau này khi tác chiến, có thể thông qua việc biến hóa để đạt được mục đích mong muốn.

Cùng lúc đó, Vu Mãng đột nhiên cảm thấy thời gian không còn sớm nữa, cũng đã đến lúc rút khỏi Bàn Cổ Phủ.

Bởi vì trong quá trình tu luyện quá nhập tâm, sớm đã quên mất thế giới, nhưng Vu Mãng lại không ngờ thời gian trong đó lại khác với thời gian bên ngoài.

Tuy đã luyện rất lâu, nhưng ở thế giới bên ngoài xem ra chỉ là một chút mà thôi.

Lúc này Vu Mãng tìm kiếm lối ra của Bàn Cổ Phủ, chính là nơi hắn vừa tiềm nhập vào, thuận theo một đạo bạch quang.

Lúc này Vu Mãng bay ra khỏi Bàn Cổ Phủ.

Lúc này Giao Long, thấy Bàn Cổ Phủ đặt trên giường đã biến mất ánh sáng, theo đó một đạo bạch quang xuất hiện rơi xuống đất.

Vốn tưởng là chủ nhân, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy người trước mắt lại giật mình, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Vu Mãng trước mắt.

Nhưng không ai biết người trước mắt là Vu Mãng, bởi vì Vu Mãng đã biến hóa thành dáng vẻ A Tu La Thần, vẫn chưa thay đổi lại.

Lúc này A Tu La Thần nhìn thấy tình huống này vô cùng phẫn nộ, cầm vũ khí trong tay xông về phía Vu Mãng mà đánh.

Chương 898

Vu Mãng không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng né tránh, lúc này nói với A Tu La Thần: "Sao ngươi muốn đánh ta?

Làm gì vậy?

Chẳng lẽ không nhận ra ta sao?

Chuyện gì vậy?

Mở to mắt mà nhìn rõ, chẳng lẽ uống say rồi sao?" Nghe Vu Mãng trước mặt nói vậy, A Tu La Thần càng giơ vũ khí trong tay lên điên cuồng tấn công Vu Mãng trước mặt.

Lúc này Hắc Sơn Yêu cũng cầm vũ khí trong tay từ phía sau đánh Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng không biết đã xảy ra chuyện gì, bởi vì hắn quên mất dáng vẻ bản thân, chưa thay đổi lại.

Lại không biết hai người trước mắt, bởi vì dáng vẻ của hắn chính là A Tu La Thần, nên đã coi hắn là yêu quái khác.

Nếu không thì sẽ đối xử hung tàn như vậy, những điều này Vu Mãng không nghĩ tới, chỉ là nhất thời sơ suất quên mất biến hóa trở lại dáng vẻ bản thân.

Vu Linh thấy vậy cũng vội vàng đứng dậy, vừa định cầm vũ khí tấn công Vu Mãng, nhưng lại bị Giao Long ngăn cản.

Lúc này Giao Long xông lên phía trước chắn trước mặt Vu Mãng, đánh rơi tất cả vũ khí trong tay A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu.

Giao Long nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Làm sao vậy?

Đến cả chủ nhân ta cũng không nhận ra sao?

Tuy ngươi không biến hóa trở lại dáng vẻ bản thân, nhưng thông qua tin tức ta đã hiểu rõ, ngươi là chủ nhân của ta.

Nếu ai dám làm hại chủ nhân của ta, thì ta nhất định sẽ lấy mạng của các ngươi.” A Tu La Thần nghe Giao Long nói vậy, cảm thấy Giao Long chắc hẳn đã bị người trước mắt này mê hoặc rồi.

Nếu không thì sao lại nhận một A Tu La Thần giả làm chủ nhân của mình chứ?

A Tu La Thần vô cùng bực bội, bởi vì Giao Long trước mắt này là bạn đồng hành tốt, cũng là tọa kỵ của Vu Mãng.

Nếu muốn ra tay với nó, thì nhất định sẽ làm tổn thương tình cảm giữa những người bạn.

Nhưng nếu không động thủ, thì yêu ma trước mắt giống hệt mình sẽ càng thêm xương cuồng.

A Tu La Thần cảm thấy không thể quản nhiều như vậy nữa, cho dù Giao Long trước mắt có tức giận, thì cũng phải tiêu diệt con yêu ma giống hệt mình này.

Chắc chắn nếu Vu Mãng ở đây, thì cũng sẽ không để chuyện này xảy ra.

Lúc này Vu Mãng nghe Giao Long nói vậy, vội vàng ý thức được mình chưa biến hóa trở lại dáng vẻ bản thân.

Vu Mãng nhất thời sơ suất, vội vàng xoay người thay đổi dáng vẻ của mình.

Sau đó cười ha hả với A Tu La Thần, Hắc Sơn Yêu và Vu Linh, rồi xoa đầu Giao Long, nói với Giao Long: “Không hổ là tọa kỵ của ta, thông qua ta dù ta có biến hóa thế nào ngươi cũng nhận ra ta, thật sự

vô cùng không tồi." Lúc này Giao Long cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, gãi gãi đầu nhỏ giọng nói với Vu Mãng: "Ngươi quên rồi sao, lúc ta bị phong ấn trong Bàn Cổ Phủ, năng lực sinh mệnh của ta đã cộng hưởng với ngươi, ta đối với mùi vị trên người ngươi cũng vô cùng quen thuộc, hơn nữa ngươi là chủ nhân của ta, nếu ngay cả mùi của người mà ta cũng không ngửi ra được, thì ta thật sự có lỗi với người, và cũng có lỗi với chính ta nữa." Thấy Giao Long ưu tú như vậy, lúc này Vu Mãng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Thấy Vu Mãng biến thành dáng vẻ bản thân, lúc này A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu lại trợn tròn mắt, há hốc mồm, bởi vì không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vu Linh cũng vội vàng đi tới hỏi Vu Mãng trước mặt: "Tình hình vừa rồi là sao?

Vì sao lại đột nhiên giống hệt A Tu La Thần?

Chẳng lẽ ngươi đã tu luyện thượng tầng pháp thuật trong Bàn Cổ Phủ sao?

Nếu không thì cũng không thể có hiệu quả như vậy." Nghe Vu Linh hỏi vậy, Vu Mãng cũng mỉm cười gật đầu, sau đó nói: "Ta trong Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ đã tu luyện một loại pháp thuật thượng thừa, bởi vì loại pháp thuật này có thể tùy ý biến hóa, ta cũng có thể thông qua năng lực tương tự mà biến hóa thành dáng vẻ của ngươi, nếu không tin thì nhìn đây." Cùng lúc nói xong, hắn lắc mình một cái, biến hóa thành dáng vẻ Vu Linh.

Lúc này Vu Mãng đứng trước mặt Vu Linh.

Để Giao Long xem rốt cuộc có chỗ nào không giống?

Lúc này Giao Long, nhìn nửa ngày, dụi dụi mắt lại không phát hiện bất kỳ điểm nào khác biệt.

Nhưng thông qua khứu giác của nó lại có thể cảm giác được mùi vị của chủ nhân.

Chương 899

Lúc này Giao Long đi tới trước mặt Vu Mãng, lại gật gật đầu: "Chủ nhân đây, nhưng ta không phải thông qua thị giác mà phân biệt ra, mà thông qua khứu giác của ta, và ý thức cộng hưởng với người, nếu không thì ta không có cách nào phân biệt ra, quả thực giống hệt Vu Linh." Lúc này A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng đi tới nhìn Vu Mãng đã biến hóa, nói với Vu Mãng: "Quá giống rồi, không đúng, không phải giống, mà là giống hệt, căn bản là đúc ra từ một khuôn, chuyện gì vậy?

Pháp thuật này rốt cuộc tên là gì?

Từ trước tới nay chưa từng thấy." Lúc này Vu Mãng cười ha hả, lắc mình một cái lại biến trở về dáng vẻ bản thân, sau đó nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Pháp thuật này tên là Bát Cửu Huyền Công, cố danh tư nghĩa Bát Cửu thất thập nhị biến, lần này ta xem trong giới thiệu pháp thuật, nếu không thì ta cũng không biết có thể có bảy mươi hai loại biến hóa." Lúc đó Hắc Sơn Yêu thấy Vu Mãng đạt được loại pháp thuật này càng thêm thèm muốn, sau đó nói với Vu Mãng trước mặt: "Không ngờ trong Bàn Cổ Phủ lại có pháp thuật như vậy, thật sự quá tuyệt vời, cùng lúc tu hành loại pháp thuật này, chắc chắn trong chiến tranh sau này sẽ trở nên bất phàm.

Nếu ta không vào được Bàn Cổ Phủ để tu luyện pháp thuật, vậy chi bằng người hãy giao môn pháp thuật này cho ta đi, ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, từ nay về sau gọi người là Sư phụ cũng được, địa vị thấp hơn một chút cũng không sao, chỉ cần người giao loại pháp thuật này cho ta, khi ta có bản lĩnh nhất định sẽ bảo vệ người.

Vậy nên thực lực của ngươi so với tất cả mọi người đều lợi hại

hơn, nhưng khi ta tu hành loại pháp thuật này xong, chắc chắn sẽ đứng chắn trước mặt ngươi, nghĩa vô phản cố, sau này khi có chiến đấu, ngươi chỉ cần an tĩnh đứng phía sau mà xem là được." Lúc này Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói một tràng dài, mục đích là để tu luyện loại pháp thuật này.

Nhưng hắn lại không vào được Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ, cũng không hấp thu được linh lực của Thượng Cổ Thần Khí, nếu dạy thì thực lực bản thân cũng không thể điều khiển được.

Tu luyện loại pháp thuật này chắc chắn phải kèm theo năng lực tương ứng mới có thể tiến hành huấn luyện, lúc này Hắc Sơn Yêu tuy có loại pháp này, nhưng cũng không có cách nào tiến hành tu hành.

Nếu cưỡng hành tu luyện, thì chắc chắn sẽ gặp Thiên Khiển, mang đến bất hạnh, Vu Mãng cảm thấy không nên đáp ứng yêu cầu của Hắc Sơn Yêu thì tốt hơn.

Nếu như vậy chẳng phải hại hắn sao, nếu thượng thiên giáng Thiên Lôi xuống hắn, thì Hắc Sơn Yêu chắc chắn sẽ không kiên trì nổi, không vượt qua được kiếp nạn này, một khi bị Thiên Lôi đánh trúng, thì chắc chắn sẽ tan thành tro bụi.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy không nên để chuyện này liên lụy đến Hắc Sơn Yêu thì tốt hơn.

Vu Mãng nói với Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Không phải ta không dạy ngươi, hiện tại thực lực của ngươi căn bản chưa đạt đến giai đoạn tu luyện loại pháp thuật này, nếu cưỡng hành truyền thụ loại pháp thuật này cho ngươi, thì chắc chắn sẽ gặp Thiên Khiển, bởi vì ngươi căn bản không có năng lực điều khiển loại pháp thuật này, cũng là trái với Thiên Đạo." Lúc này Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy vô cùng không hiểu, trong lòng cũng cho rằng nếu không tu hành được.

Vậy vì sao Vu Mãng có thể tu luyện loại pháp thuật này, nếu Vu Mãng nói chuyện nghiêm trọng như vậy.

Vậy vì sao Vu Mãng lại không có chuyện gì?

Hắc Sơn Yêu cảm thấy Vu Mãng quá keo kiệt rồi, vô cùng tiếc rẻ loại pháp thuật này.

Nên mới không cho hắn tiến hành tu luyện, Hắc Sơn Yêu nhìn sang A Tu La Thần bên cạnh.

Lúc này A Tu La Thần, thấy biểu tình như vậy của Hắc Sơn Yêu cũng hiểu rằng Hắc Sơn Yêu có chút không tin lời Vu Mãng, A Tu La Thần vội vàng nói với Hắc Sơn Yêu: "Ngươi hãy nghe lời Vu Mãng đi, Vu Mãng cũng không thể lừa ngươi được, bởi vì chúng ta dù sao cũng là bạn bè rất tốt, tuy loại pháp thuật này phi thường lợi hại, nhưng ta tin lời Vu Mãng nói, không phải mỗi người đều có thể tiến hành tu luyện, bởi vì Thiên Đạo Luân Hồi tự có quy định, nếu cưỡng hành tu luyện, thì chắc chắn sẽ gặp Thiên Khiển." Lúc này Hắc Sơn Yêu nghe ngay cả A Tu La Thần cũng nói vậy, cũng vô cùng không phục, sau đó nói: "Vì sao ngay cả ngươi cũng tin lời Vu Mãng nói vậy?

Chẳng lẽ không tin ta sao?

Không muốn ta đạt được loại pháp thuật lợi hại này sao?

Không phải ta không tin Vu Mãng, chỉ là những lời Vu Mãng nói ta không tán đồng, nếu có nguy hiểm, vậy vì sao Vu Mãng lại hoàn toàn không hề hấn gì, không hề chịu bất kỳ công kích nào?" Lúc này Vu Mãng nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy, biết Hắc Sơn Yêu không tin vào lời giải thích, cần phải giải thích rõ ràng cho Hắc Sơn Yêu.

"Trong Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ của ta, những pháp thuật thượng thừa trên đó đều có giải thích chi tiết, nếu luyện pháp

thuật tương ứng, thì chắc chắn sẽ kèm theo phong hiểm cực lớn, ta có Bất Phôi Kim Thân, dù thế nào cũng không thể làm ta bị thương, thực lực bản thân ta cũng vô cùng hùng hậu, trong những trận chiến không ngừng ta sẽ hấp thu thực lực của kẻ khác, lúc này ta sớm đã có thể điều khiển những pháp thuật này, căn bản không thể so sánh với người khác." Lúc đó Hắc Sơn Yêu nghe Vu Mãng nói vậy, cũng trong nháy mắt hiểu ra, Vu Mãng trong những trận chiến trước đây, sẽ thông qua việc đánh giết đối phương mà đạt được thực lực cường đại, Vu Mãng cũng quả thật có Bất Phôi Kim Thân.

Tuy nhiên trái với Thiên Đạo, nhưng khi Thiên Lôi giáng xuống, cũng sẽ không mang đến bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Nếu không có nguy hiểm, vậy Thiên Lôi cũng sẽ không giáng xuống người hắn.

Cũng có thể Vu Mãng là Chiến Thần cứu giúp thiên hạ chúng sinh, vậy thì tu luyện pháp thuật như vậy cũng là đã được định sẵn trong số mệnh.

Nếu không thì sẽ bình thường như không có gì, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắc Sơn Yêu hít một hơi dài, trong lòng nghĩ chuyện này cũng đành vậy.

Nếu có thể tu luyện cố nhiên tốt, tu luyện không được thì phải đề thăng thực lực, khi đạt đến mục tiêu nhất định, Vu Mãng cũng có thể truyền thụ loại pháp thuật này cho hắn.

Nên trong lòng vẫn còn canh cánh những pháp thuật khác trong Bàn Cổ Phủ, nhưng theo lời Vu Mãng nói vậy, cũng hoàn toàn dập tắt ý niệm đó.

Bởi vì kèm theo phong hiểm nhất định, nếu cưỡng hành tu luyện,

có khả năng sẽ mất mạng.

Hắc Sơn Yêu cảm thấy tính mạng quan trọng hơn nhiều so với bản lĩnh, bảo toàn tính mạng thì tốt hơn.

Lúc này Hắc Sơn Yêu vỗ vào trán mình, tuy khá đáng tiếc, nhưng cũng không thể không thừa nhận những sự thật trước mắt này, cùng lúc đó, Hắc Sơn Yêu nói với Vu Mãng: "Nếu đã như vậy, thì thôi vậy, ta không cần tiếp tục tu luyện nữa, nhưng khi ngươi tu luyện nhất định phải nhớ, nếu khi ta đạt đến thực lực nhất định, nhất định phải truyền thụ tất cả những pháp thuật này cho ta, nếu không thì ngươi không phải là huynh đệ tốt." Cùng lúc nói xong những lời này, A Tu La Thần liếc mắt nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt, thầm nghĩ trong lòng.

Hắc Sơn Yêu nói vậy chỉ là để an ủi bản thân, căn bản không thể đạt được thực lực như Vu Mãng, cũng chắc chắn không thể tu hành những pháp thuật này, bởi vì trong cõi vô hình tự có an bài.

Lúc này A Tu La Thần trong lòng cũng muốn tu hành những pháp thuật đó, nhưng lại hiểu chuyện lý hơn Hắc Sơn Yêu nhiều.

Lúc này A Tu La Thần cũng thở dài một hơi.

Chương 900

Vu Linh nhìn biểu tình của A Tu La Thần, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ A Tu La Thần cũng thích tu luyện loại pháp môn này, nhưng lại không có cách nào.

Cũng không giống Hắc Sơn Yêu ồn ào như vậy, chắc chắn A Tu La Thần tương đối trầm ổn.

Lúc đó, Giao Long vội vàng ôm lấy chủ nhân mình, vui vẻ nói: "Chúc mừng chủ nhân nha, chúc mừng người đã đạt được Bát Cửu Huyền Công, trước đây ta trong Bàn Cổ Phủ cũng đã xem qua môn pháp thuật này trên vách đá, muốn tiến hành tu luyện, nhưng lại không có cách nào đạt thành.

Không ngờ chủ nhân lại có thực lực thật sự phi phàm, trong thời gian ngắn ngủi có thể đạt được hiệu quả pháp thuật, cũng vô cùng đáng để chúc mừng." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cảm thấy lời Giao Long có ẩn ý.

Bởi vì bản thân hắn tu luyện trong Bàn Cổ Phủ, cùng lúc đó cảm thấy đã qua rất lâu rồi, vì sao Giao Long lại nói là thời gian ngắn ngủi?

Cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài, quả thật cũng không có cảm giác đã qua bao lâu.

Lúc này Vu Mãng mới hiểu ra, không gian thời gian khi tu luyện trong Thượng Cổ Thần Khí lại có sự khác biệt lớn với hiện thực.

Lúc này Vu Mãng cũng cảm thấy chuyện này quá thần kỳ, nếu không thì hắn đã cho rằng thời gian trôi qua là do sự khác biệt trong Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ.

Nhưng ảo diệu bên trong đang đợi hắn hảo hảo tham thấu, nếu không phải Giao Long trước đây đã nói bên trong có một thế giới khác.

Thì chắc chắn sẽ không tự giác mọi chuyện, công lao quy về Giao Long trước mắt này.

Vu Mãng vui vẻ vỗ vai Giao Long, sau đó nói với Giao Long: "Đa tạ ngươi ta mới biết những chuyện này, nếu không thì bằng sức mạnh của một mình ta không thể phát hiện ra mọi thứ trước mắt, không ngờ đều là phúc phận của ta.

Ngươi tuy là tọa kỵ của ta, nhưng cũng là bạn tốt của ta, chắc chắn sau này có sự giúp đỡ của ngươi, vậy thì ta lại đánh giết các loại yêu ma trên biển, bản thân ngươi cũng có năng lực phi thường cường đại, có thể tiềm nhập trong Bàn Cổ Phủ tu luyện pháp thuật thăng cấp, so với sau này cũng sẽ càng ngày càng cường đại." Lúc này Giao Long nghe Vu Mãng nói vậy, trong lòng cho rằng Vu Mãng nói rất có lý.

Bởi vì nó cũng đang tu luyện cùng Vu Mãng, tuy thời gian tu luyện dài hơn Vu Mãng, nhưng ít nhất thời gian cũng vô cùng sung túc.

Cùng ở bên cạnh Vu Mãng từ từ tiến hành tu luyện, cũng là một chuyện vô cùng đáng mừng, bởi vì tu luyện giữa những đỉnh núi ở hồ nước kia.

Tuy cũng có thể đề thăng thực lực, nhưng lại không nhanh bằng tốc độ tu luyện trong Bàn Cổ Phủ của Vu Mãng, có thể hấp thu linh lực Bàn Cổ Phủ, thật sự quá tuyệt vời rồi.

Giao Long cảm thấy có thể gặp được Vu Mãng cũng là một chuyện vô cùng đáng mừng, có thể đi theo nhận biết nhiều bạn bè như vậy, Vu Linh trước mắt cũng là một cô nương vô cùng đáng yêu.

Giao Long cảm thấy quá hạnh phúc, sau đó nhìn Vu Mãng trước

mặt: “Chủ nhân, lời vừa rồi của người ta hoàn toàn ghi nhớ trong lòng, ta tu luyện thượng thừa pháp thuật cũng không vội vàng nhất thời, bởi vì ta muốn giúp người thanh trừ tất cả yêu ma bên cạnh, từ đó đạt được tâm nguyện trong lòng.” Vu Mãng nghe Giao Long nói vậy cũng hài lòng gật đầu, cảm thấy con Giao Long này cũng quá nghe lời rồi.

Tuy vừa mới thu phục, nhưng lại tâm linh tương thông, so với nó, Giao Long cũng vô cùng minh bạch.

Nếu không thì, khi hắn ra khỏi Bàn Cổ Phủ, Giao Long có lẽ sẽ thông qua khí tức mà nhận ra chân thân của hắn.

Vu Mãng cảm thấy thực lực của Giao Long phi thường cường đại, tuy không bằng hắn.

Nhưng ít nhất cũng mạnh hơn Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu trước mắt nhiều, thông qua thực lực như vậy của Giao Long mà tiến hành tu luyện, thượng thừa pháp thuật cũng phù hợp với nó.

Bởi vì Giao Long khi tu luyện thượng thừa pháp thuật, tiến hành tu luyện trong Bàn Cổ Phủ, không giống như Hắc Sơn Yêu, thông qua việc tự thân truyền thụ.

Nếu truyền thụ, thì Hắc Sơn Yêu chắc chắn sẽ đối mặt với thiên kiếp, nhưng Giao Long lại không giống, thông qua tu luyện.

Nếu có thực lực nhất định, đương nhiên có thể điều khiển loại pháp thuật này, cũng có thể tránh được sự trừng phạt của thiên kiếp.

Lúc này A Tu La Thần, đột nhiên nghĩ đến buổi tối, Vu Mãng muốn đi thám thính con yêu ma kia, cùng lúc đó, cảm thấy có cần thiết phải nói rõ với Vu Mãng trước mặt: “Nếu bây giờ đã có năng lực hoàn toàn mới, thì khi buổi tối đi thám thính con yêu ma kia cũng sẽ thuận tay hơn.

Ít nhất có thể giỏi về biến hóa các loại hình thái, lúc đó có thể biến hóa thành hình thái yêu ma.

Tiềm nhập bên trong thám thính tin tức, nếu có cơ hội, có thể tiêu diệt nó luôn." Nghe A Tu La Thần nói vậy, Vu Mãng cảm thấy A Tu La Thần nói rất có lý, vừa rồi hắn cũng đã nghĩ một chút.

Bởi vì có năng lực hoàn toàn mới, chắc chắn đối kháng với con yêu ma cách mười dặm kia, cũng sẽ thuận tay hơn.

Vu Mãng cảm thấy có thể tự mình thử nghiệm.

Nhưng cùng lúc đó không nên mang theo Vu Linh bên cạnh thì tốt hơn.

Bởi vì dù sao nơi ngoài phạm vi thực lực đó phi thường nguy hiểm, tuy Vu Linh có năng lực ẩn thân.

Nhưng cũng không thể hoàn toàn bảo hộ, bởi vì nơi đó tương đối nóng bức, nếu ẩn thân cũng sẽ bị nóng chảy mồ hôi.

Vu Mãng nói với Vu Linh trước mặt: "Tối nay ta đi đến nơi đó, ngươi đừng đi theo ta, nếu không thì một khi có nguy hiểm, ta sẽ cảm thấy vô cùng áy náy, cũng sẽ cảm thấy vô cùng hối hận, bởi vì dù sao ta có trách nhiệm bảo hộ ngươi.

Chương 901

Có Giao Long đi theo bên cạnh ta, sẽ không có bất kỳ chuyện gì." Vu Linh nghe Vu Mãng nói vậy, cũng biết Vu Mãng đang quan tâm mình, sau đó bĩu môi nói với Vu Mãng trước mặt: "Chẳng lẽ huynh sợ mang theo ta sẽ làm lỡ đại sự của huynh sao?

Cảm thấy ta là một gánh nặng?

Nếu không thì cũng không thể nói ra lời như vậy, dù sao ta cũng là quân sư của huynh.

Tuy có Giao Long ở bên cạnh huynh phi thường an toàn, nhưng ta không thể cứ ở đây mãi, như vậy ta không thể đưa ra mưu kế sách lược." Lúc đó Vu Mãng nghe lời Vu Linh nói, cảm thấy Vu Linh nói cũng không hoàn toàn có lý.

Bởi vì lần này đi cũng không phải chiến đấu, chỉ là thăm dò tạm thời, nếu có nguy hiểm, cũng không thể làm như vậy.

Hơn nữa bây giờ có pháp thuật Bát Cửu Huyền Công tiến hành gia trì, đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề nào.

Vu Mãng liếc nhìn Giao Long bên cạnh, lúc này Giao Long cũng nói với Vu Linh trước mặt: "Yên tâm đi, ta cùng chủ nhân đi thì sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, xin hãy an tâm, nếu có nguy hiểm, thì tính sổ với ta, ta cũng nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ chủ nhân của ta." Lúc này Hắc Sơn Yêu nghe Giao Long nói ra lời như vậy, cũng nhướng nhướng lông mày, sau đó không phục nói với Giao Long trước mặt: "Vừa rồi?

Chẳng lẽ tai ta hơi lãng, không nghe rõ lời ngươi nói sao?

Thật sự nói khoác không biết ngượng, ở trước mặt Vu Mãng mà

nói sẽ bảo hộ hắn thật tốt.

Nếu như vậy, chi bằng ngươi hãy tự bảo hộ tính mạng mình thật tốt, đừng để gặp nguy hiểm, nếu không thì Vu Mãng lại phải phân tâm đi cứu ngươi." Giao Long nghe Hắc Sơn Yêu nói vậy cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Bởi vì nó rất rõ ràng thực lực của chủ nhân, chủ nhân biết nó gặp khó khăn thì nhất định sẽ cứu.

Nhưng Vu Mãng trước mắt nếu có nguy hiểm, thì tuyệt đối không thể, bởi vì thực lực của chủ nhân vô cùng cường hãn, sao có thể xảy ra ngoài ý muốn chứ?

Đoạn thoại vừa rồi biểu minh cũng chỉ nói ra một tâm tình mà thôi, nhưng không phải sự thật.

Lúc này Vu Mãng, thông qua biểu tình của Giao Long biết Giao Long cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Sau đó nhìn lại Hắc Sơn Yêu trước mặt, cảm thấy lời Hắc Sơn Yêu vừa rồi cũng quá thẳng thắn.

Nếu không thì Giao Long cũng không thể thông qua việc nghe xong đoạn thoại đó mà cảm thấy vô cùng lúng túng, lúc này Vu Mãng nhìn Hắc Sơn Yêu trước mặt: "Đoạn thoại vừa rồi của ngươi thật sự quá thẳng thắn rồi, không thể uyển chuyển một chút sao?

Nếu không thì Giao Long cũng sẽ không cảm thấy vô cùng khó xử như vậy.

Nếu đã như vậy, vậy hai ngươi cũng đừng đi theo nữa, sau này ta và Giao Long ở cùng nhau chắc chắn phi thường an toàn." Lúc này A Tu La Thần nghe Vu Mãng nói vậy cũng vô cùng không hiểu, vì sao Vu Mãng lại muốn làm như vậy.

Tuy hắn và Hắc Sơn Yêu không có thực lực hùng hậu như Vu

Mãng trước mắt, nhưng ít nhất cũng có thể giết địch.

Và thực lực của hắn và Hắc Sơn Yêu cũng vượt xa Vu Linh trước mắt.

Nếu không cho Vu Linh đi thì cũng được, nhưng ngay cả hắn và Hắc Sơn Yêu cũng không cho đi, A Tu La Thần vô cùng không vui, nhìn Vu Mãng trước mặt: "Chúng ta đều là bạn bè rất tốt, đương nhiên cũng có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, lần này đi chắc chắn sẽ đối mặt với nguy hiểm, nếu ta và Hắc Sơn Yêu không đi giúp đỡ, vậy thì ai sẽ đi?

Chẳng lẽ ngươi không thấy thực lực của ta sao?

Vừa mới đạt được pháp thuật mới, cũng không thể kiêu ngạo như vậy được, dù sao trước đây khi ta hàng phục con Biên Bức Yêu kia cũng là hành động như vậy." Lúc này Vu Mãng nghe A Tu La Thần nói vậy, biết A Tu La Thần đã hiểu lầm, hắn không có ý định tu hành pháp thuật đó, cũng không thể để họ đi mạo hiểm.

Bởi vì lần này đi chỉ là thăm dò, chứ không phải chiến đấu với con yêu quái cách mười dặm kia.

Cùng lúc đó, Vu Mãng cười ha hả nói với A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu: "Hai ngươi thật sự đã hiểu lầm ta, ta thật sự không hề xem thường thực lực của các ngươi, ta đi thăm dò hư thực mà thôi, nếu chiến đấu, thì ta nhất định sẽ gọi các ngươi." Nghe Vu Mãng nói vậy, Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần cũng hiểu ra ý của Vu Mãng.

Lúc này Vu Linh cũng không còn khăng khăng đòi đi theo Vu Mãng nữa, sau đó vô cùng quan tâm Vu Mãng: "Lần này đi nhất định đừng lỗ mãng, chỉ là thăm dò tin tức mà thôi, huynh phải hứa với ta tuyệt đối không được gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nếu không thì ta sẽ vô cùng khó xử, khi trở về bộ lạc, ta cũng không có cách nào giải thích với bất kỳ ai, riêng ta cũng không cho phép huynh xảy ra bất kỳ vấn đề

gì.” Nghe Vu Linh nói vậy, Vu Mãng cũng vội vàng gật đầu, lúc đó nhìn Giao Long, cảm thấy đã đến lúc phải hành động hướng đến nơi cách mười dặm kia.

Sau đó Vu Mãng nói với Giao Long trước mặt: “Giao Long, biến hóa thành hình thái rồng đi, như vậy ta sẽ cưỡi ngươi bay đến nơi cách mười dặm kia, hơn nữa cũng sẽ tiết kiệm chút thời gian, chắc chắn lúc này những yêu ma đó sẽ không xuất hiện, ta ở phụ cận trước hạ xuống là được, sau đó từ từ mò mẫm đi vào.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Giao Long cũng gật đầu, lúc này Vu Mãng và Giao Long bước ra khỏi cửa.

Vu Linh, A Tu La Thần và Hắc Sơn Yêu cũng theo đó đi ra, bởi vì biết Vu Mãng và Giao Long lần này đi cũng chỉ có thể dùng ánh mắt tiễn biệt.

Lúc này Giao Long lắc mình một cái, biến hóa ra hình thái giao long bản thân, bay lượn trên không trung một lát.

Sau đó từ từ lại hạ xuống trước mặt Vu Mãng, Vu Mãng tung mình một cái, nhảy lên lưng Giao Long.

Lúc này hắn chào tạm biệt tất cả mọi người, bay về phía xa.

Do tốc độ bay của Giao Long nhanh, qua một lát liền đến bên cạnh địa điểm mục tiêu, lúc này Vu Mãng nói với Giao Long: “Giao Long, ta hạ xuống ở đây đi, nếu không tiếp tục bay nữa, e rằng sẽ kinh động.

Nếu những yêu ma kia phát hiện ra chúng ta, cũng sẽ có đề phòng, ta chi bằng hạ xuống, sau đó lén lút tiềm nhập vào, xem rốt cuộc có tình huống gì xảy ra, nếu có thể thuận tay đánh giết con yêu ma đó, thì đó cũng là một lựa chọn không tồi.” Giao Long nghe Vu Mãng nói vậy, vội vàng nhỏ giọng đáp lại Vu Mãng: “Vâng, chủ nhân, ta hoàn toàn nghe lời người.

Chương 902

Nghe người nói vậy, lần này hạ xuống, nhất định phải đứng vững, ngàn vạn lần đừng trượt chân ngã đó." Giao Long bản thân biết thực lực của Vu Mãng, đương nhiên cũng biết Vu Mãng không thể trượt chân trên lưng nó, nên mới dùng kiểu nói đùa như vậy với Vu Mãng trước mặt, nếu không thì cũng không thể nào như vậy.

Lúc này Giao Long chậm rãi hạ xuống mặt đất, sau đó Vu Mãng nhảy từ trên người nó xuống, Giao Long cũng liền biến hóa thành dáng vẻ ban đầu.

Lúc này đi theo bên cạnh Vu Mãng nhìn một số hoàn cảnh xung quanh, Giao Long nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, ta rõ ràng cảm thấy ở đây có khí tức không giống, thời tiết bên trong cũng nóng bức hơn bên ta nhiều, chắc chắn bên trong sẽ có những thứ kỳ dị cổ quái, nhưng ta không biết đối diện rốt cuộc là yêu ma thế nào, nên cẩn thận hành sự một chút thì tốt hơn.

Tuy người có Bất Phôi Kim Thân, nhưng ta tổng không thể để bị bắt, nếu như vậy thì sẽ dùng các loại pháp thuật mà hành hạ ta, ta cũng vô cùng khó chịu, ngàn vạn lần không thể để chuyện này xảy ra." Nghe Giao Long nói một tràng, Vu Mãng lúc này trong lòng cũng cho rằng Giao Long nói rất có lý.

Bởi vì trong tình huống hoàn toàn không biết gì, không thể để cảm xúc vọng động, lúc này Vu Mãng đột nhiên nghĩ ra một biện pháp.

Đó là loại thượng thừa pháp thuật Bát Cửu Huyền Công đã tu luyện trong Thượng Cổ Thần Khí Bàn Cổ Phủ, so với việc sử dụng pháp thuật đó.

Việc biến hóa thành hình thái yêu ma cũng sẽ có tác dụng nhất

định.

Vu Mãng đứng dậy, lắc mình một cái liền biến hóa thành hình thái yêu ma, lúc này vô cùng xấu xí.

Thấy Vu Mãng biến hóa thành loại hình thái này, chỉ có Giao Long cũng trợn tròn mắt, tuy biết chủ nhân mình giỏi biến hóa, nhưng chưa từng biến ra hình thái nào lại xấu xí như vậy.

Thấy vậy Giao Long, vội vàng nói với Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân, tuy ta biết người luyện pháp thuật thượng tầng, cũng giỏi biến hóa, nhưng cũng không cần thiết phải biến hóa thành hình thái xấu xí như vậy, như thế tuy tương đối chân thực, nhưng từ ánh mắt quan sát thì vô cùng xấu xí." Lúc này Vu Mãng cũng mỉm cười, xoa đầu nó, đáp lại Giao Long trước mặt.

"Nếu đã muốn biến hóa tiềm nhập vào trận doanh yêu ma, đương nhiên phải lấy một bộ dạng chân thực nhất để thăm dò hư thực.

Nếu biến hóa thành quá xinh đẹp, thì khó tránh khỏi quá thiếu chân thực, như vậy cũng sẽ khiến yêu ma sinh nghi.

Dù sao hình thái yêu ma vốn thiên kỳ bách quái, ta biến thành bộ dạng này cũng là lẽ đương nhiên." Nghe lời chủ nhân nói thế, Giao Long giờ khắc này đối với tâm thái biến hóa cũng cảm thấy vô cùng mãn ý, bởi vì lời chủ nhân nói cũng đúng.

Giao Long trong lòng cảm thấy nên biến hóa, nhưng lại không có bản lĩnh biến hóa.

Giao Long trong lòng cảm thấy để chủ nhân giúp đỡ thì tốt hơn, sau đó cười hì hì nhìn Vu Mãng.

"Ngài đã nói vậy, vậy ta cũng nhất định phải cùng chủ nhân tiềm nhập vào trong.

Nếu vậy ta cũng cần phải biến hóa, nhưng ta không thể tùy tâm sở

dục biến hóa như chủ nhân.

Xin chủ nhân giúp ta một tay nhỏ, cải biến bộ dạng của ta.

Nếu không với tướng mạo hiện tại của ta, yêu ma chắc chắn sẽ nhận ra ta, không thể trà trộn vào trận doanh.

Chẳng lẽ lại để ta một mình ở đây chờ ngài quay về?

Nếu vậy ta cũng sẽ vô cùng lo lắng an nguy của ngài." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng gật đầu.

Vốn dĩ Vu Mãng định để Giao Long ở lại chờ.

Nhưng vừa nghe Giao Long nói vậy, chứng tỏ Giao Long không yên tâm để Vu Mãng tiềm nhập sâu vào trong.

Nếu Vu Mãng tin tưởng để Giao Long ở lại đây, vậy Giao Long cũng sẽ đồng ý.

Nhưng nếu làm vậy, Giao Long trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Để tránh chuyện đó xảy ra, Vu Mãng quyết định giúp Giao Long trước mắt biến hóa.

Chỉ có như vậy mới có thể cùng theo tiềm nhập vào trận doanh yêu ma, nếu không thì cũng chẳng có cách nào.

Vu Mãng trong lòng nghĩ, thông qua môn Bát Cửu Huyền Công vừa học, có thể giúp Giao Long trước mắt cải biến hình thái.

Tuy không biết có thể biến Giao Long thành bộ dạng gì, nhưng ít nhất cũng sẽ dùng pháp thuật giúp nó thay đổi dung mạo hiện tại.

Vu Mãng trong lòng nghĩ, hỏi Giao Long trước mắt muốn biến thành hình thái gì thì tốt hơn.

Nếu không, sau khi giúp nó biến hóa, Giao Long lại cảm thấy bộ

dạng đó không vừa ý thì cũng rất khó xử.

Vu Mãng cười hì hì hỏi Giao Long trước mặt.

“Giao Long này, ta muốn biến ngươi thành bộ dạng gì, chi bằng ngươi hãy miêu tả cho ta.

Chương 903

Nếu không lát nữa ta biến hóa ngươi thành một bộ dạng mà ngươi không thích, tất nhiên ngươi cũng sẽ không được vui." Nghe chủ nhân nói vậy, Giao Long cũng tự nghĩ trong lòng rằng bộ dạng gì thì biến hóa ra sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Nhưng sau một hồi lâu suy nghĩ, cũng không có được bất kỳ đáp án nào.

Lúc này, Giao Long cảm thấy tùy tâm sở dục, biến thành bộ dạng gì cũng được.

Dù sao sau khi thăm dò kết thúc, cũng cần phải biến về chân thân của mình.

Giao Long trong lòng nghĩ rồi nói với Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân chi bằng cứ tùy ý mà biến ta thành bộ dạng nào cũng được.

Ta cũng không biết bộ dạng nào là tốt nhất, tất cả đều nghe theo ngài." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng cảm thấy nên tùy ý một chút, vậy cứ tùy tâm sở dục biến hóa đi, bởi vì bản thân vừa nãy cũng tùy tiện biến hóa, cũng không có phác họa ra một hình tượng cụ thể nào trong nội tâm.

Nếu Giao Long cũng tùy tâm sở dục biến hóa, vậy ta cũng tùy tiện giúp nó thay đổi hình thái được rồi.

Vu Mãng nghĩ rồi thổi một luồng tiên khí vào Giao Long trước mặt.

Giờ khắc này hình thái Giao Long cũng từ từ biến hóa.

Giờ khắc này, trên đầu Giao Long mọc ra hai cái tai lớn vểnh vểnh, mũi có hai lỗ mũi nhô ra, trông y hệt hình thái của một con heo

rừng.

Nhìn thấy bộ dạng Giao Long như vậy, Vu Mãng giờ khắc này ha ha đại tiếu.

Nhưng Giao Long lại không nhìn thấy bộ dạng mình, giờ khắc này cũng không biết vì sao Vu Mãng lại đột nhiên cười lớn như vậy.

Nó nhìn Vu Mãng, nhìn theo ánh mắt của Vu Mãng.

Giao Long chú ý tới bộ dạng trong mắt Vu Mãng.

Giờ khắc này, bộ dạng nó thu vào mắt mình còn kỳ sửu vô cùng hơn cả Vu Mãng vừa nãy.

Giờ khắc này, Giao Long cảm thấy mình thật sự quá xấu xí, liền vỗ vỗ trán của mình, thở dài một hơi nhìn Vu Mãng trước mặt.

Mặc dù muốn Vu Mãng giúp nó thay đổi hình thái lần nữa, nhưng cũng không có cách nào.

Bởi vì vừa nãy nó đã nói rồi, cứ tùy tiện để Vu Mãng tùy tâm biến hóa.

Nó cảm thấy như vậy cũng tốt, dù sao cũng chỉ là trạng thái tạm thời.

Chờ một lát nữa sau khi thăm dò xong, Vu Mãng cũng không thể để loại hình thái này vĩnh viễn tồn tại được, ít nhất cũng sẽ giúp nó biến trở lại hình thái ban đầu.

Giao Long trong lòng nghĩ rồi nói với Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân, ngài đã biến ta thành bộ dạng này, tất nhiên ta sẽ hòa nhập vào đám yêu ma kia, chúng sẽ không phát hiện ta là ai.

Bộ dạng của ta trông cũng không được tốt lắm, chúng ta hai người đều kỳ lạ không tương xứng.

Như vậy, ta trong lòng sẽ bình tĩnh hơn một chút, nếu không ta sẽ

cảm thấy vô cùng thất vọng.” Vu Mãng nghe tọa kỵ Giao Long nói vậy, cũng cười hì hì gật đầu, sau đó vỗ vai Giao Long trước mặt.

“Không sao, càng xấu càng chân thực!

Giờ khắc này chúng ta hai người nên tranh thủ thời gian tiềm nhập vào trong thì tốt hơn.” Vừa dứt lời, hai người liền đi về phía trận doanh yêu ma.

Đi được một lúc, lại không phát hiện bất kỳ tiểu yêu nào.

Lúc này Vu Mãng cảm thấy có chút không đúng, nhưng nhìn thấy những trướng bồng yêu ma phía trước, lại cảm thấy yêu ma giờ khắc này hẳn là đang nghỉ ngơi bên trong.

Nghĩ vậy, Vu Mãng lặng lẽ đi tới.

Vu Mãng rón rén vén rèm cửa trướng bồng, nhưng lại không thấy bất kỳ bóng dáng yêu ma nào.

Lúc này Vu Mãng ý thức được bên trong chắc chắn có chuyện.

Nghĩ vậy, Vu Mãng lại đi tới những trướng bồng khác kiểm tra, cũng không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào.

Giờ khắc này Vu Mãng càng cảm thấy không thể tin nổi, nhìn về phía Giao Long trước mặt, Giao Long cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn về phía Vu Mãng, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Giao Long cũng ý thức được nơi đó có chút không đúng, sau đó nói với chủ nhân Vu Mãng của mình.

Chương 904

"Chủ nhân, trướng bồng yêu ma ở đây hẳn là nơi nghỉ ngơi, nhưng vì sao ta không phát hiện ra tiếng động nào của chúng, cũng không biết rốt cuộc chúng đã đi đâu rồi.

Nhưng khí trời vô cùng nóng bức ở nơi này chắc chắn là do yêu pháp của chúng tạo thành, nhưng lại không thấy bóng dáng của chúng, rốt cuộc là vì sao?

Cẩn thận tình hình thì tốt hơn, không lẽ hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, khiến chúng đề phòng rồi chăng?" Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng hồi tưởng lại lúc vừa tiềm nhập vào, xác nhận không hề bại lộ bản thân, cũng không thể bị đám yêu ma trước mặt phát hiện.

Nhưng lại không biết vì sao đám yêu ma này lại rời khỏi đây mà lại không có chút tiếng động nào.

Vu Mãng trong lòng nghĩ rồi đứng tại chỗ trầm tư một lúc, hai tay chống cằm, ngồi xổm xuống đất một lúc, cũng không có đáp án.

Giờ khắc này, Giao Long cười lên tiếng nhắc nhở Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân, nếu ta không phát hiện được bóng dáng của chúng, chi bằng ngài thông qua năng lực cảm tri của bản thân xem ở đây có gì bất thường không.

Nếu không ta cũng không biết ở đây rốt cuộc có chuyện gì, vạn nhất chúng đã rời khỏi đây, ta cũng không biết.

Tất nhiên, thông qua minh năng lực của ngài, sẽ cảm nhận được yêu ma khí tức có tồn tại ở đây hay không." Vừa nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng mới bỗng nhiên đại ngộ, đến cả năng lực của bản thân cũng quên mất rồi, chỉ vì nhất thời quá sơ suất, cho nên mới có kết

quả như vậy.

Nếu đã nghe Giao Long nhắc nhở, Vu Mãng liền bất đắc dĩ vỗ trán của mình, trong lòng thầm mắng mình thô tâm đại ý, đến cả loại kỹ năng cảm thụ yêu ma khí tức của bản thân, cũng vứt ra sau đầu rồi.

Chẳng lẽ sau khi học tập kỹ năng mới, Bát Cửu Huyền Công, lại quên sạch sẽ thực lực của bản thân rồi sao?

Thay vì quên sạch sẽ, chi bằng nói là nhất thời chưa nghĩ tới chuyện đó thì đúng hơn.

Nhưng mặc kệ thế nào, Giao Long đã nhắc nhở rồi, vậy mau chóng vận dụng cổ minh năng lực của bản thân, cảm thụ yêu ma khí tức xung quanh.

Tất nhiên thông qua cảm thụ cũng sẽ biết được yêu ma rốt cuộc đã rời đi hay chưa.

Nếu như chưa rời đi, thì yêu ma khí tức của chúng chắc chắn sẽ tiềm phục xung quanh, cũng có thể thông qua loại năng lực cảm tri này mà phát hiện ra chúng.

Nghĩ vậy, cùng lúc đó, Vu Mãng liền nhìn Giao Long cười hì hì nói: "Nếu vừa nãy không nhờ ngươi nhắc nhở, ta đã vì chuyện này mà cảm thấy buồn rầu rồi.

Nếu đã vậy, chúng ta không nên lãng phí thời gian ở đây nữa.

Ta sẽ ngưng thần tụ khí, thúc đẩy cổ năng lực của bản thân, cảm thụ tin tức xung quanh thì tốt hơn.

Nếu không, ta cũng sẽ không biết đám yêu ma kia rốt cuộc đang ở nơi nào." Giờ khắc này, Giao Long cũng gật đầu với Vu Mãng, chờ đợi kết quả sau khi Vu Mãng vận dụng minh năng lực.

Lúc này, Vu Mãng nhắm hai mắt lại, sau đó thông qua minh năng

lực trong nội tâm mà phát tán, dò xét các nơi để tìm kiếm tin tức yêu ma.

Sau một khoảng thời gian tìm kiếm, giờ khắc này tin tức phản hồi về cũng cảm thấy vô cùng hoàn hảo.

Yêu ma đã rời khỏi đây, nhưng vừa mới đi được một khoảng không xa, hẳn là có thể đuổi kịp.

Giờ khắc này Vu Mãng cảm thấy thời gian không thể chậm trễ, nên tiến lên phía trước thì tốt hơn.

Nếu không, để đám yêu ma kia đổi trụ căn cứ khác, tất nhiên sẽ tai họa đến một phương sinh thái khác.

Sợ rằng đám yêu ma kia sẽ tàn hại bách tính vô tội.

Vu Mãng nghĩ vậy, liền mở mắt nhìn Giao Long bên cạnh, sau đó nói: "Yêu ma đã đổi trụ căn cứ, chúng vừa mới đi được một khoảng không xa.

Ta mau chóng đuổi kịp, trà trộn vào đội ngũ của chúng.

Nếu có thể đánh giết được thủ lĩnh của chúng, vậy thì đám tiểu yêu binh lính kia cũng sẽ thúc thủ chịu trói." Giờ khắc này Giao Long, nghe chủ nhân nói vậy, liền vội vàng gật đầu.

Bởi vì truy đuổi yêu ma không thể để bại lộ hành tung, cho nên cần dùng cước lực của mình mà tăng nhanh bước chân để truy đuổi.

Nếu biến hóa thành hình thái Giao Long, tất nhiên khi phi hành trên không trung cũng sẽ thông qua quan sát của yêu ma mà bại lộ hành tung.

Giao Long nghĩ, cảm thấy có tất yếu phải nói rõ mọi nguyên nhân với Vu Mãng trước mặt, sau đó nói với Vu Mãng: "Chủ nhân, ta hãy dùng cước lực của ta mà truy đuổi đám yêu ma phía trước đi.

Nếu không, ta khi phi hành trên không trung sẽ bị bại lộ.

Bởi vì ta biến hóa thành hình thái Giao Long, thân thể vốn khổng lồ, tất nhiên khi phi hành trên không trung, chúng sẽ nhìn thấy ta ngay lập tức." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng cảm thấy vô cùng có lý.

Giờ khắc này Vu Mãng cảm thấy cần tranh thủ thời gian đuổi kịp thì tốt hơn.

Chương 905

Nếu không, chờ đám yêu ma kia rời khỏi đây thì thật không hay chút nào.

Nghĩ vậy, cùng lúc đó, Vu Mãng cũng gật đầu với Giao Long, thông qua cách này nói cho Giao Long trước mặt biết, Vu Mãng vô cùng minh bạch suy nghĩ trong lòng Giao Long.

Lúc này Giao Long và Vu Mãng tăng nhanh bước chân của mình, đi theo lộ tuyến hành tẩu của đám yêu ma kia.

Sau khi đi được một đoạn khoảng cách, giờ khắc này, thân ảnh đám yêu ma kia hoàn toàn lộ rõ trong tầm mắt Vu Mãng.

Lúc này Vu Mãng khẽ nói với Giao Long: "Ngươi xem đám yêu ma phía trước đang vội vã đi đường, nhưng không biết rốt cuộc muốn đi đâu.

Ta khẳng định không thể để chúng rời đi.

Nhưng không phát hiện ra thủ lĩnh của chúng, không biết đám tiểu yêu này rốt cuộc muốn làm gì." Nghĩ vậy, cùng lúc đó, Giao Long nói với Vu Mãng trước mặt: "Chủ nhân, ta cảm thấy chúng không phải đang vội vã đi đường, mà là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nếu đã đổi trụ căn cứ, giờ khắc này không thấy thủ lĩnh của chúng, hẳn là thủ lĩnh đang ở trụ căn cứ rồi." Nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng vô cùng đồng ý với cách nghĩ của Giao Long.

Giờ khắc này nhìn về phía Giao Long trước mặt, sau đó cười hì hì nói với Giao Long: "Ta cảm thấy chúng ta hai người cần phải biến hoán hình thái.

Như vậy mới có thể thuận lợi tiềm nhập vào trụ căn cứ của yêu

ma.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Giao Long vô cùng không lý giải được, liền dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Vu Mãng trước mặt.

Giờ khắc này Giao Long không nói gì, chỉ thông qua ánh mắt giao lưu nhìn Vu Mãng, xem Vu Mãng rốt cuộc sẽ tiến hành chuyện tiếp theo như thế nào.

Vu Mãng thông qua ánh mắt của Giao Long, biết Giao Long giờ khắc này đang nghi hoặc hoặc không hiểu ý của mình.

Để giải đáp nghi hoặc trong lòng Giao Long, giờ khắc này Vu Mãng cảm thấy cần phải giải thích rõ ràng với Giao Long trước mặt thì tốt hơn.

Lúc này, Vu Mãng khẽ nói với Giao Long: “Bởi vì đám tiểu yêu phía trước căn bản chưa từng nhìn thấy bộ dạng của chúng ta hai người.

Nếu chúng ta lại chen vào thì cũng sẽ bị phát hiện ra.

Chi bằng ta biến hóa thành bộ dạng của chúng, như vậy có thể vận dụng thân phận của chúng để tiềm nhập rồi.” Nghe Vu Mãng nói vậy, Giao Long cũng nhận thấy lời Vu Mãng nói vô cùng có lý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, biến hóa thành bộ dạng của chúng lại có tính khó khăn nhất định.

Thay vì nói có khó khăn, chi bằng nói là không có bất kỳ cơ hội nào, bởi vì đám tiểu yêu đều đi cùng nhau.

Cho dù biến hóa thành bộ dạng của chúng, vậy thì khi đi gần đến bên cạnh, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hai khuôn mặt giống nhau và cũng sẽ bị phát hiện ra.

Giao Long trong lòng nghĩ rồi nói với chủ nhân Vu Mãng của mình: “Chủ nhân, biện pháp của ngài vô cùng tốt, nhưng ít nhất ta còn thiếu một chút cơ hội.

Nếu đám tiểu yêu kia không phân tán ra, vậy thì ta cũng không có cách nào biến hóa thành bộ dạng của chúng.

Nếu không, cho dù đã biến hóa, khi tiến vào đội ngũ của chúng, cũng sẽ bị phát hiện có hai khuôn mặt giống nhau." Vừa lúc lời nói vừa dứt, chỉ thấy hai tiểu yêu đi về một bên.

Giờ khắc này Giao Long nhận ra cơ hội đã đến, sau đó vô cùng cao hứng nhìn Vu Mãng trước mặt, khẽ nói: "Chủ nhân, xin hãy đợi một lát ở đây, chờ ta bắt được hai con tiểu yêu kia, ta sẽ biến hóa thành bộ dạng của chúng.

Như vậy, ta thuận lý thành chương có thể thông qua khuôn mặt của chúng mà trà trộn vào đội ngũ của chúng rồi." Vu Mãng cũng liên tục gật đầu bởi vì vô cùng xác nhận thực lực của tọa kỵ Giao Long của mình.

Đương nhiên đối kháng hai con tiểu yêu cũng không thành vấn đề, giờ khắc này Vu Mãng vô cùng yên tâm.

Thấy chủ nhân đã đồng ý, giờ khắc này Giao Long, đi về phía hai con tiểu yêu đang tách ra kia.

Vì sợ hai tiểu yêu lớn tiếng la hét, giờ khắc này Giao Long, sử dụng sức mạnh trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một làn khói đen, nhanh chóng cướp lấy hai tiểu yêu trước mặt.

Hai tiểu yêu bị Giao Long bắt lấy, đồng thời nhìn về phía khuôn mặt Giao Long bởi vì Giao Long biến hóa quá xấu xí.

Giờ khắc này, tiểu yêu cảm thấy vô cùng sợ hãi, vừa định há to miệng la hét thành tiếng thì bị Giao Long trực tiếp đánh cho ngất đi.

Sau đó Giao Long trở về bên cạnh Vu Mãng, sau đó đặt hai con tiểu yêu xuống đất, để Vu Mãng thông qua khuôn mặt của chúng mà tiến hành biến hóa.

Giờ khắc này Vu Mãng, nhìn thấy tình hình như vậy, liền vội vàng giơ ngón cái lên, khen ngợi tọa kỵ Giao Long của mình.

Sau đó Vu Mãng cười hì hì, lay động thân hình một cái, sử dụng Bát Cửu Huyền Công để giúp Giao Long trước mặt cũng biến hóa thành bộ dạng một con tiểu yêu khác.

Bây giờ chỉ còn lại hai tiểu yêu ngất xỉu trên mặt đất, chờ Vu Mãng định đoạt.

Chương 906

Giờ khắc này, Giao Long nhìn Vu Mãng trước mặt.

Vu Mãng thông qua ánh mắt của Giao Long, hiểu được tâm tư của Giao Long.

Lúc này, Vu Mãng nhìn Giao Long cười hì hì nói: "Hai con yêu quái này do ngươi xử trí.

Ngươi tùy tiện làm gì cũng được, nhưng đừng để chúng sống sót, bởi vì chúng là yêu tộc gây tai họa." Vừa nghe Vu Mãng nói vậy, Giao Long cũng vô cùng cao hứng, sau đó nhìn Vu Mãng trước mặt, cười hì hì nói: "Chủ nhân, vậy nếu vậy, ta có thể ăn thịt hai con yêu quái này không?

Bởi vì ta đã rất lâu rồi không ăn yêu tộc, đã lâu không có loại mùi vị này, ta vô cùng nhớ nhung.

Hơn nữa khi ta ăn chúng, cũng sẽ tăng cường thực lực của bản thân ta." Vừa nghe Giao Long nói vậy, Vu Mãng cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ, trong lòng nghĩ.

"Nếu nắm bắt đúng thời cơ, cũng có thể phát động công kích.

Như vậy, ít nhất sẽ khiến nguy hiểm của ngươi được thu nhỏ nhất." Vừa nghe Vu Mãng nói vậy, giờ khắc này Vu Linh liền nhận thấy Vu Mãng đang quan tâm mình, nếu không thì cũng không thể nói ra một lời như vậy.

Đồng thời cũng cảm thấy lời Vu Mãng nói vô cùng có lý, chi bằng làm theo như Vu Mãng đã nói, tiến hành phát động công kích trong trạng thái ẩn thân.

Như vậy, cũng sẽ không thể khiến Vu Mãng trong tình huống

chiến đấu, vì bảo vệ mình mà phân tâm.

Sau khi nghe Vu Mãng nói vậy, giờ khắc này Vu Linh cũng gật đầu.

Vu Mãng thấy Vu Linh nghe lời như vậy, cũng cảm thấy khá an ủi.

Lúc này, hai con yêu ma xuất hiện phía sau, nhìn Vu Mãng trước mặt cũng ha ha đại tiếu, sau đó nói: "Để kẻ chết dưới tay ta hiểu rõ, trước tiên ta tự giới thiệu.

Ta là Bích Thủy Tinh Tinh Thú, còn con bên cạnh là Tứ Bất Tượng.

Nói thật cho ngươi biết, ta không phải là yêu ma tầm thường, ta vốn là tọa kỵ của tiên gia, chỉ vì nhất thời sơ suất mà ta trốn xuống hạ giới xưng vương ở đây.

Còn ngươi, tên tiểu tử ranh con kia?

Dám không biết trời cao đất rộng, ở đây mạo phạm ta?

Tất nhiên khi ta ăn thịt ngươi, đến cả xương cốt cũng không còn sót lại!" Lúc này, khi yêu ma vừa giới thiệu xong bản thân, Vu Linh liền cảm thấy vô cùng sợ hãi, liền trốn ra phía sau Vu Mãng.

Bởi vì trước đó Vu Linh cũng từng đối kháng yêu ma, nhưng lại chưa từng gặp loại yêu ma nào có bối cảnh như vậy.

Nghĩ vậy, cùng lúc đó, Vu Linh cảm thấy hai con yêu ma trước mắt hẳn là có năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể, nếu không thì cũng không thể khẩu xuất cuồng ngôn, nhìn Vu Mãng trước mặt và rất nhiều người khác mà căn bản không hề biến sắc.

Vu Mãng nhìn động tác đó của Vu Linh, ý thức được Vu Linh hẳn là đã sợ hãi, liền vội vàng quay đầu nhìn Vu Linh trước mặt, sau đó

cười hì hì nói: “Vu Linh ngàn vạn lần đừng sợ hãi!

Tuy chúng có sự tự tin mạnh mẽ, nhưng đối với ta, những chuyện này đều không quan trọng.

Tất nhiên thông qua trận chiến tiếp theo nhất định sẽ giải quyết được, ngươi cũng không cần vì chuyện này mà cảm thấy khủng cụ.

Hơn nữa, bên cạnh ta còn có Đại Hồng trợ giúp, có Hắc Sơn Yêu và A Tu La Thần Nữ.

Tất nhiên chính nghĩa của ta sẽ không thua kém những thế lực tà ác này.” Vừa nghe Vu Mãng nói vậy, giờ khắc này Vu Linh trong lòng nhận thấy lời Vu Mãng nói cũng vô cùng có lý, loại sợ hãi này cũng thật là dư thừa.

Bởi vì trước mặt Vu Mãng, có điều gì đáng sợ chứ?

Vu Mãng sở hữu Bất Phôi Kim Thân, có năng lực càng chiến càng dũng mãnh.

Hai con yêu ma trước mắt có cường đại đến đâu đi chăng nữa, trước mặt Vu Mãng, cho dù chỉ bằng năng lực của một mình Vu Mãng cũng có thể đối phó với hai con.

Huống chi hiện tại Vu Mãng còn có Bát Cửu Huyền Công gia trì, tất nhiên năng lực của hắn cũng như hổ thêm cánh.

Lúc này, sự tự tin nhỏ bé của Vu Linh cũng từ từ ổn định lại, nhìn Vu Mãng trước mặt gật đầu.

Lúc này, Bích Thủy Tinh Tinh Thú đột nhiên cuồng hống một tiếng, trực tiếp chấn động Thiên Niên Trùng bên cạnh văng ra xa.

Theo tiếng hống đó, một làn sóng khí trực tiếp xuất hiện, lao thẳng về phía Vu Mãng mà công kích.

Vu Mãng nhìn thấy tình hình như vậy, liền vội vàng ôm lấy Vu

Linh.